

Tien Tu *TU HANH*

Dịch giả: Gô Con

TIÊN TỬ TU HÀNH

Tác giả: karma085

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiên Hiệp, Sắc Hiệp

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Table of Contents

- [Công.pháp tu hành của tiên tử \(một\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(2\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(3\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(4\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(5\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(6\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(7\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(8\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(9\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(10\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(11\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(12\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(13\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(14\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(15\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(16\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(17\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(18\)](#)
- [Phương.pháp tu hành của tiên tử \(19\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(20\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(21\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(22\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(23\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(24\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(khắc\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(26\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(27\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(28\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(29\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(30\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(31\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(3\)](#)
- [Phương.pháp tu hành của tiên tử \(3\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(34\)](#)
- [Việc tu hành của tiên tử \(3\)](#)

- [Phương pháp tu hành của tiên tử \(.gián điệp \(.gián điệp\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(37\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(8\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(3\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(40\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(xĩa\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(42\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(43\)](#)
- [Tu hành của tiên tử \(44\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(45\)](#)
- [Công.pháp tu hành của tiên tử \(.gián điệp\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(loãng\)](#)
- [Phương.pháp tu hành của tiên tử \(48\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(49\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(50\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(lòng lẻo\)](#)
- [Công.pháp tu hành của tiên tử \(52\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(53\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(54\)](#)
- [Công.pháp tu hành của tiên sinh \(Xích\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(56\)](#)
- [Phương.pháp tu hành của tiên tử \(.gián điệp\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(58\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(59\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(60\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(xĩa\)](#)
- [Tiên tử tu hành \(lục\) bộ thứ nhất hoàn thành.](#)
- [Bước tu hành thứ hai —— Hoàng tử hành trình 【](#)
- [Bước tu hành thứ hai của tiên tử... bộ thứ hai \(2\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình \(65\)](#)
- [Bộ tu hành thứ hai của tiên tử \(6\)](#)
- [Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển đi của tiên tử \(7\)](#)
- [Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Chuyển đi của tiên tử \(8\)](#)
- [Bộ thứ hai của tiên tử \(lục Cửu\), bước tu hành của tiên tử \(lầu chín\)](#)

- Bộ thứ hai —— Tiên Tử chi hành (70)
- Công việc tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (7)
- Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (2)
- Công việc tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (73)
- Bước tu hành thứ hai —— Công Tôn Điệp của tiên tử (74)
- Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (75)
- Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (76)
- Bộ thứ hai —— tiên tử chi hành (7)
- Bộ thứ hai —— tiên tử chi hành (78)
- Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử (7)
- Bộ tu hành thứ hai —— bước hành trình của tiên tử (80)
- Công việc tu hành của tiên tử —— bộ thứ hai (81)
- Bộ tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ 2 (82)
- Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Chuyển đi tiên tử (8)
- Công việc tu hành của tiên tử ; Bộ thứ hai (84)
- Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Chuyển đi tiên tử (8)
- Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (88)
- Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (87)
- Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (8)
- Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (8)
- Bước tu hành thứ hai —— Công Tôn Điệp của tiên tử (90)
- Công việc tu hành của tiên tử —— bộ thứ hai: Cửu một)
- Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (92)

- [Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử \(93\)](#)
- [Công việc tu hành của tiên tử —— bộ thứ hai... Công việc của tiên tử \(94\)](#)
- [Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử \(8\)](#)
- [Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử \(lông\)](#)
- [Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử \(7\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử \(98\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử \(99\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai —— dẫn đầu tiên tử \(100\)](#)
- [Công việc tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành động \(.phò báo\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai.... Công việc của tiên tử \(102\)](#)
- [Bộ tu hành thứ hai —— bước hành trình tiên tử \(103\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai của tiên tử 【104】](#)
- [Bộ tu hành thứ hai —— bước hành trình của tiên tử \(105\)](#)
- [Bộ thứ hai của tiên tử, hành trình của tiên tử \(106\)](#)
- [Bộ thứ hai —— Tiên Tử Hành trình \(107\)](#)
- [Bộ tu hành thứ hai của tiên tử \(108\)](#)
- [Bước tu hành thứ hai của tiên tử \(10\)](#)

Công pháp tu hành của tiên tử (một)

“Tiên giả, vào núi Trường Sinh.”

Đại lục Cửu Châu, tiên sơn san sát, tông môn đông đảo.

Thế nhân đều lấy việc bá nhập Tiên môn, cầu được trường sinh, học được tiên pháp để vinh quang.

Thứ nhì, cũng phải tập võ học nghệ, mang theo đao mang kiếm hành tẩu giang hồ, bá nhập vào các đại môn phái giang hồ có liên hệ chặt chẽ với tiên môn, để tương lai có thể đột phá cực hạn võ đạo, dùng võ nhập đạo, trở thành tiên môn.

Lại nói ngày hôm nay, dưới chân núi Tiên Vân Điện, một trong năm đại tông môn trên đại lục Cửu Châu, vô số người tụ tập tại đây, vươn dài cổ hướng đỉnh núi xem xét, nguyên một đám đều lo lắng chờ đợi.

Trong đám người này, có thư sinh mặc nho sam, mặc áo gai thô vải thô, đồ tể miệng rộng rãi, có thần sắc cao ngạo, hai tay ôm kiếm, khí chất trác tuyệt hiệp khách giang hồ, cũng có thiên kim tiểu thư ngồi trong kiệu, chân không chạm đất.

Nhân vật cửu lưu của Tam giáo cửu lưu tề tụ cùng một chỗ, ngửa đầu nhìn đỉnh núi, ở nơi đó mây mù lượn lờ, mơ hồ có thể thấy được một tòa đại điện hùng vĩ tọa lạc trên mây, khí thế huy hoàng hùng vĩ khiến lòng người dưới chân núi cảm thấy nóng như lửa.

Hôm nay, là ngày Tiên Vân Tông đại khai sơn môn, chiêu thu Tiên Môn Bắc Tử!

“Ngày Tiên Vân tông thu đồ đệ năm năm một lần, lần này ta nhất định phải bá nhập Tiên môn!”

Có người ánh mắt kiên nghị, thần sắc nóng bỏng nhìn đỉnh núi càng ngày càng rõ ràng, từ trong mây mù hiện ra đại điện.

“Năm năm một lần a, phàm nhân có mấy năm năm? Bỏ qua lần này, lần sau tuổi lớn thêm năm tuổi, yêu cầu sẽ cao hơn mười điểm!”

“Không sai, trên lý thuyết hài tử dưới mười tuổi yêu cầu thấp nhất, đáng tiếc, muốn lên tới tiên môn, nhất định phải dựa vào sức mình đi lên, hài tử bảy tám tuổi bất luận thế nào đều không có khả năng leo lên Tiên Vân Phong!”

“Sao ta nghe nói trong tiên môn cũng có tiểu hài tử?”

“Ha ha, những đứa trẻ kia đều là trưởng lão đại môn đại phái trên giang hồ, bọn chúng đã sớm nắm giữ vị trí ngoại môn Bắc Tử, đến phiên ngươi?”

“Đáng giận! Lại là chuyện này! Nghĩ đến thân là một trong ngũ đại tiên môn Tiên Vân tông cũng là như thế!”

“Không phục? Nào, tới đánh với lão tử một trận! Con mẹ ngươi dám nói xấu tông môn ta?”

“Tông của ngươi? Phi! Không biết xấu hổ!”

Nhiều người tụ tập cùng một chỗ như vậy, đủ loại ma sát không ngừng, nếu không phải sơn môn Tiên Vân Tông mở ra thì những người này đã sớm đánh nhau rồi.

Đặc biệt là một ít hiệp khách giang hồ mắt cao hơn đầu, căn bản khinh thường làm bạn với đám người bán hàng rong đi trên phố, đồ tể người đầy tanh hôi, còn có đám kỹ nữ Yên Hoa hẻm làm bạn!

Nhưng nơi này là chân núi Tiên Vân tông, bất luận kẻ nào cũng không được làm càn, những hiệp khách giang hồ này cũng chỉ có thể đè nén lửa giận trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi.

Không chừng trong đám người đệ tiện này thật sự có người hữu duyên có thể bái nhập Tiên môn, đắc tội với bọn họ không đáng!

Trong đám người này lại có một thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú đặc biệt khác thường.

Tuổi của hắn hơi có vẻ non nớt, lại có vẻ trầm ổn mà người thường không có, môi mỏng mím chặt, một đôi mắt mang theo ưu sầu nhìn về phía xa, xuất thần đứng ở dưới chân núi Tiên Vân Tông, không hợp với mọi người.

“Mở ra!”

Đột nhiên, có người hô to một câu, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tiên môn của đại điện trên đỉnh núi từ từ mở ra, vô số ánh sáng bảy màu tuôn ra, xua tan mây xanh đầy trời, vô số tiên cầm dị thú vang vọng, thiên địa một mảnh thanh minh.

Sau đó, ánh sáng bảy màu từ trên trời giáng xuống, từ đỉnh núi cho tới chân núi xây nên một con đường lớn Thăng Tiên, mấy trăm con tiên hạc từ sơn môn bay ra, bay múa quanh Tiên Vân Phong, tiếng hạc kêu vang vọng.

Mọi người tròn tròn mắt, bị thủ đoạn của Tiên gia làm cho khiếp sợ không nói nên lời.

Vị thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú kia, hai hàng lông mày càng nhíu chặt, nắm tay nắm thật chặt, ánh mắt nhìn sơn môn mở ra, tựa hồ muốn dùng người cười hạc ngự kiếm bay ra tìm được người mà hắn mong nhớ ngày đêm.

Đáng tiếc, chẳng đến một vị nam tử trung niên bỗng nhiên lóe lên xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người, hắn cũng không tìm được người mình muốn tìm.

“Tiên Vân Tông...”

Nam tử trung niên đứng giữa không trung không nói nhiều lời, đang muốn nói chuyện với người phạm tục dưới chân núi. Thần niệm trong đám người nhận ra một người đã có tu vi không tầm thường.

“Tiêu Viễn!”

Thanh âm trầm thấp của nam tử trung niên truyền khắp mấy vạn người ở đây. Mọi người cùng nhìn lại, rất nhanh đã tìm được người trong lời nói của vị tu hành giả cường đại này.

Chính là vị thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú, khí chất trầm ổn kia!

Tiêu Viễn trầm mặc không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn đại môn của tiên điện trên đỉnh núi, ánh mắt càng ngày càng thất vọng.

“Hôm nay là ngày Tiên Vân tông tuyển nhận Bắc Tử thế tục, người không được lên núi!” Nam tử trung niên trầm giọng nói.

Ý tứ không cần nói cũng biết, Tiêu Viễn đã có tu vi Trúc Cơ, cũng không phù hợp với tiêu chuẩn thu nhận con Bắc của Tiên Vân Tông.

Cho dù thực lực của hắn đã mạnh hơn đại đa số ngoại môn Bắc Tử rất nhiều.

“Hôm nay ta phải gặp Hi Nguyệt muội muội!”

“Hi Nguyệt muội muội cũng là người gọi à? Thật can đảm!”

Cưỡi một đám bạch.

Trong đám Bắc tử Tiên Vân Tông lơ lửng trên bầu trời, có một vị thanh niên cầm kiếm bay ra. Sau khi y nghiêm nghị hét lên, bảo kiếm trong tay hóa thành một đạo kiếm quang màu trắng, trong phút chốc đánh tới Tiêu Viễn.

Kiểm khí lạnh lạnh khiến đám phàm phu tục tử ở đây thất kinh, cũng may kiếm khí này không nhanh, cho bọn hắn thời gian phản ứng sung túc chạy trốn.

Sau khi mọi người ở xung quanh rời đi hết, thanh kiếm khí bốn phía mới ầm ầm hạ xuống.

Tiêu Viễn không chạy trốn.

Nếu như hiện tại hắn chạy trốn, chứng minh hắn không có tư cách nhìn thấy Hi Nguyệt, cho nên hắn nhất định phải ứng chiến!

“Thanh kiếm, đi!”

Hai ngón tay Tiêu Viễn khép lại, diễm về phía bảo kiếm từ trên trời giáng xuống. Trong nháy mắt, một đoạn kiếm gãy tản mát ra ánh sáng mờ mịt, phá kiếm xuất hiện ở trước mặt hắn, nghênh đón không trung.

Ầm!

Đất rung núi chuyển, kiếm khí tràn ra bốn phía, mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một cái hố to, đám phàm nhân vây xem hoặc là cuồng nhiệt, hoặc là kinh hãi, hoặc là hâm mộ nhìn trận chiến giữa người tu tiên này.

“Không ngờ người trẻ tuổi này lại có một thanh linh khí đứt gãy!”

“Linh khí? Lợi hại hơn pháp khí sao? Ta nghe nói tu hành giả mỗi người đều có pháp khí.”

“Mỗi người đều có? Ha ha, người nhìn xem, trong tay những tiểu thương kia có bảo kiếm bách đoán không? Pháp khí cũng không phải dễ kiếm như vậy, cho dù là cấp thấp nhất!”

“Đáng tiếc, thanh Linh Khí này lại bị đứt gãy, bằng không chỉ một kiếm đã có thể đánh bại Tiên Vân... À, đối thủ.”

Cũng có người tương đối quen tu hành giả bình luận, lời này của hắn khiến cho không ít người phụ họa.

“Nói như vậy, ta cũng biết Tiêu Viễn là ai. Hắn chính là nhi tử của Thục Thanh Hồng triền miên kiếm, cũng không biết thanh kiếm trong tay là hồng kiếm hay là hồng kiếm nữa.”

Thanh hồng triền miên thực tế là chỉ Thanh Loan kiếm cùng Hồng Oanh kiếm.

Bọn chúng vốn là hai linh khí không tương xứng, nhưng chủ nhân của chúng lại kết làm vợ chồng, hai người đều có tu vi Hồn Minh cảnh, ba mươi năm trước trường kiếm trăm yêu trừ ma, cũng từng là cường giả tiếng tăm lừng lẫy một phương.

Nhưng đáng tiếc, sau đó chủ nhân của Thanh Hồng kiếm lần lượt bị hại, chỉ để lại một đứa con trai, cũng chính là Tiêu Viễn tay cầm kiếm gãy trước mặt.

“Tiêu Viễn này cùng với Hi Nguyệt gì gì đó, quan hệ của bọn họ là như thế nào? Lão tướng tốt chứ?”

Có người tốt mở miệng hỏi.

Trong chốc lát, chung quanh hắn yên tĩnh trở lại.

“Chưởng miện.” Một vị nữ tử trẻ tuổi đi ra khỏi kiệu, ánh mắt nhìn chiến đấu trên bầu trời, thản nhiên nói.

“Vâng, quận chúa!”

Vừa rồi có một vị trong bốn vị nô bộc khiêng kiệu bay ra, mũi chân điểm xuống mặt đất, thân hình như gió đi tới trước mặt vị

đại sự kia, hai bên trái phải mở cung, trực tiếp ba ba ba chính là mười cái tát vào mặt, đánh cho mặt mũi hắn bầm dập, đầu óc choáng váng, cuối cùng vẫn đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Ngươi!”

“Chớ có nghị luận về Hi Nguyệt tiên tử, rồi đánh!”

Rốt cuộc vị chuyện tốt kia cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Không chỉ vì người đánh hắn tự xưng là quận chúa, mà còn vì ngoại danh của vị Hi Nguyệt muội muội, có “Tiên tử”

Hai chữ.

Có thể xưng một tiếng tiên tử trong giới tu hành đã đủ chứng minh địa vị của nàng bất phàm, rất có thể chính là chân truyền Bắc Tử trong tiên vân tông!

Mà Tiên Vân Tông là một trong ngũ đại tiên môn của giới tu hành, một vị chân truyền Bắc Tử, mạnh hơn rất nhiều các trưởng lão của gia tộc Nhị Lưu, tương lai có thành tựu Đạo Vận Cảnh, đó càng là siêu nhiên trên đời, có hi vọng độ kiếp thành Tiên!

Người như vậy, chỉ là nghị luận nàng chính là tội lỗi, cũng khó trách Tiêu Viễn xưng hô một tiếng là muội muội Hi Nguyệt đã bị Bắc Tử của Tiên Vân Tông hành hung.

“May mắn lời ta không bị đám Bắc Tử Tiên Vân Tông nghe được!” Người làm việc tốt vẫn còn sợ hãi, ngược lại đối với vị quận chúa kia ngượng ngùng thi lễ một cái, lách mình trốn sang một bên.

Mọi người cũng đều ngậm miệng lại, nhưng đối với vị Hi Nguyệt tiên tử kia, lại càng cảm thấy hứng thú: Không bằng nói, bọn họ rất hứng thú với hết thảy giới tu hành.

“Vị Hi Nguyệt tiên tử này, đến tột cùng là ai?”

“Suyt, sau này nếu ngươi may mắn gia nhập Tiên Vân Tông, ngươi sẽ hiểu. Nàng là đại sư tỷ của Tiên Vân Tông, nếu như không gia nhập được, vậy thì đừng uổng phí sức lực nữa, đám nhân vật này ngươi không thể nghe ngóng được!”

“Ách? Vị huynh đài này dường như xuất thân bất phàm, không biết...”

Chiến đấu trên bầu trời vẫn đang tiếp tục, tiếng xì xào bàn tán của mọi người cũng đang tiếp tục.

Tiêu Viễn dựa vào một thanh trường kiếm gãy gãy, cứng rắn chống đỡ công kích của người có cảnh giới cao hơn lão. Hơn nữa sau khi giao đấu bốn mươi, năm mươi chiêu, thanh Linh Khí trường kiếm kia lại nở rộ một đạo ánh sáng màu xanh, lập tức bức lui đối thủ, chém đứt một cọng tóc dài của y, khiến y thất bại tại chỗ.

“Đáng giận, Triệu sư huynh lại thất bại!”

Đám Bắc Tử của Tiên Vân tông cười Tiên Hạc hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhao nhao lấy pháp khí ra, nhắm ngay Tiêu Viễn hơi thở hỗn hển, muốn tiến lên vây đánh.

Bọn họ phải đợi, cũng chỉ có câu nói tiếp theo của sư thúc.

Rất rõ ràng, vị nam tử trung niên của Tiên Vân tông kia không có bất kỳ ý tứ mở miệng, ngầm thừa nhận môn hạ Bắc Tử có thể ra tay đuổi Tiêu Viễn đi, cảm hẳn nhìn thấy Hi Nguyệt tiên tử!

“Động thủ!”

“Muốn gặp đại sư tỷ? Trước tiên phải qua ải của chúng ta đã!”

“Ngươi một cái...”

Phế vật, cũng muốn lập hôn ước với đại sư tỷ chúng ta?”

“Giao ra hôn thư, ta sẽ tha cho mạng chó của ngươi!”

Trong nháy mắt, mấy trăm tia sáng ở xung quanh Tiên Vân tông sáng lên, vừa rồi bay ra khỏi tông môn đều là Tiên Vân tông Bắc Tử cười phi hạc. Sau khi bọn hắn được sự cho phép của Chu sư thúc, cả đám đều tề lên pháp khí đánh về phía vị trí Tiêu Viễn.”

- giết người là thứ yếu, mục đích chủ yếu là đuổi hắn ra khỏi phạm vi Tiên Vân Tông, khiến hắn không cách nào tới gần thêm một bước.

Các loại pháp bảo hạ xuống khiến đám phàm nhân dưới chân núi đều trợn mắt há hốc mồm. Lần này dù sao Tiêu Viễn cũng không cách nào ngăn cản được a?

Chu sư thúc đứng giữa không trung cúi đầu nhìn xuống Tiêu Viễn, trong ánh mắt có chút áy náy, nhưng Hi Nguyệt là đại sư tỷ của Tiên Vân Tông, thân phận địa vị đều vượt xa Tiêu Viễn mới bước vào Trúc Cơ cảnh, hai người căn bản không phải người trong cùng một thế giới!

“Tiêu Viễn, nếu như ngươi thức thời chút...”

“Keng keng keng!”

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một đạo tiếng đàn kỳ ảo, xuyên thấu qua ngàn vạn cách trở, cố định mấy trăm thanh pháp khí, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Mọi người như bị sét đánh, tiếng đàn tuyệt vời êm ái này quanh quẩn giữa thiên địa, nhẹ nhàng như mưa phùn ngày xuân, mềm mại như lụa mỏng phát vào mặt, muốn làm tâm linh người ta mềm nhũn xuống, rốt cuộc không có nửa điểm ý niệm chém giết trong đầu.

“Đình đình đang đang.”

Pháp khí rơi xuống đất, dưới chân núi Tiên Vân Tông huyên náo an tĩnh lại, hồi lâu cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Thần sắc vị quận chúa kia thập phần phức tạp, dựa vào một tiếng đàn, đã hóa giải mấy trăm công kích của Bắc Tử Trúc Cơ cảnh, thậm chí ngay cả Hồn Minh cảnh cũng bị ảnh hưởng nhất định.

Khó có thể tin đây là chuyện một cô gái cùng tuổi với mình gây ra.

Hi Nguyệt Tiên, Thái Phượng Cầm, thế vô song.

“Ta nhất định phải bái nhập Tiên Vân tông!” Quận chúa từ xa nhìn thoáng qua đỉnh núi, phảng phất thấy được vị tiên tử có thân thể tuyệt thế đang đứng trước cửa đại điện, ôm thanh đàn cổ, hai con ngươi trong suốt nhìn đám người dưới chân núi.

Tựa hồ, đang nhìn vị thiếu niên gọi nàng là Hi Nguyệt muội muội kia!

“Tên khốn này!”

Một đám Bắc Tử Tiên Vân tông nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lại tiếp tục nhặt vũ khí lên đuổi Tiêu Viễn ra.

Nhưng bọn họ cũng đã nghe ra, tiếng đàn này là... chỉ có thể là do đại sư tử phát ra thôi, bây giờ lại đuổi Tiêu Viễn ra ngoài, đã không thích hợp lắm rồi.

“Ai, Hi Nguyệt vẫn quá lương thiện.”

Chu sư thúc khẽ thở dài, sau đó cất cao giọng nói: “Nghị thức nhập môn của Tiên Vân tông chính thức bắt đầu, người có chí hướng bá nhập vào tông môn ta, xin mời rời khỏi Thăng Tiên đạo sơn!”

Mọi người phục hồi tinh thần lại, như ong vỡ tổ chạy về hướng Thăng Tiên đạo do quang mang tạo thành.

“Đừng cướp, ta muốn giành hạng nhất! Người đầu tiên có thể bá nhập nội môn!”

“Cút! Thứ nhất là của ta!”

“Nội môn Bắc Tử, ngoài ta ra thì còn ai!”

“Lão Chu ta liều mạng!”

“Ai u, đừng chen lấn, bộ ngực của tiểu nữ cũng bị các ngươi bóp nát...”

“Yêu phụ, cút!”

Một đám phàm tục tử vì tranh thủ cơ duyên thành Tiên đắc đạo kia mà điên cuồng trào dâng tiên đạo. Từ sơn cước đến tiểu trấn cách đó không xa, toàn bộ đều lít nha lít nhít người, giống như là từ biển rộng xuôi theo biển lớn đi ngược dòng mà lên cá, lít nha lít nhít đứng chung một chỗ, tình cảnh có thể nói hỗn loạn đến cực điểm.

Điều này đủ thấy được, tu tiên đối với Cửu Châu đại lục sức hấp dẫn lớn bao nhiêu!

Tiêu Viễn cảm đoạn kiếm im lặng đứng tại chỗ, sau một lúc lâu mới theo dòng người bước lên Tiên Đạo.

Rất nhiều Bắc Tử Tiên Vân tông nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ có thể nhìn hẩn từng bước một đi lên.

“Tiên trưởng.”

Vị quận chúa kia đối với Chu sư thúc cố ý nhẹ nhàng hành lễ, một chút cũng không có kiêu ngạo như quận chúa.

“Ừm.”

Chu sư thúc tùy ý gật gật đầu, quan sát người hầu bên cạnh nàng một chút, mở miệng hỏi thẳng: “Người là thiên kim của vị quận vương nào? Vì sao phải báii nhập Tiên Vân tông ta? Hoàng thất cửu Châu người cũng là một trong ngũ đại tiên môn, Hiên Viên Hoàng Khí lưu truyền từ xưa đến nay, cũng là pháp môn vô thượng thành tiên đắc đạo, vì sao lại tới gần cầu viễn?”

Đại lục Cửu Châu có năm đại tiên môn, Tiên Vân tông, hoàng thất Cửu Châu, Tiêu Dao môn, Long Phượng lâu và Kiếm các.

Hoàng thất cửu Châu tuy không được xưng là Tiên môn mạnh nhất, nhưng bọn họ đã khống chế sĩ tộc thiên hạ, quản lý dân chúng sinh sống, gây dựng lợi nhuận, sắp xếp cho nông tang, thành lập thư viện dạy vạn dân trong thiên hạ.

Vì vậy, hoàng thất cửu châu có địa vị quan trọng nhất trong ngũ đại tiên môn. Nếu công chúa đích thân tới, Tiên Vân tông tất nhiên sẽ sắp xếp trưởng lão nghênh đón.

Nhưng chỉ là một vị quận chúa nha... Trong hoàng thất Cửu Châu, chỉ là thân vương đã có hơn hai mươi vị, chớ nói chi là quận vương.

“Vãn bối Hiên Viên Yên.”

Quận chúa trước tiên báo tên mình, sau đó mới cung kính trả lời: “Hồi tiên trưởng nói, vãn bối bởi vì chán ghét quan trường đầu đá lẫn nhau, lôi kéo kết phái, hướng về Tiên Vân tông Tự Tại Tiêu Dao, bởi vậy quyết định vứt bỏ thân phận Quận chúa của mình, cầm Đăng Tiên Lệnh cầu báii nhập môn phái!”

Đại lục Cửu Châu mỗi người có thể tu tiên, bởi vậy nam nữ cách biệt rất nhỏ, rất nhiều nữ tử cũng gia nhập quan trường.

Phong hầu bá tướng, rong ruổi chiến trường cũng không ít.

Cho dù là quận chúa thân thể ngàn vàng cũng có thể quang minh chính đại thi đậu công danh, tương lai thậm chí có thể dựa vào huyết mạch Hiên Viên của mình hỏi đỉnh cửu ngũ, quân lâm thiên hạ.

Chỉ là xác suất leo lên long ý quá thấp, thân vương còn chưa có khả năng, huống chi chỉ là một quận chúa.

“Đăng Tiên Lệnh?”

Chu sư thúc nói với nàng, loại lời khách sáo từ bỏ thân phận quận chúa này không để ở trong lòng, bá nhập Tiên Vân tông, không có nghĩa là sẽ từ bỏ thân phận quận chúa, đây chỉ vẹn vẹn là Hiên Viên Yến biểu lộ lòng trung thành của mình với môn phái.

“Đúng vậy.”

Hiên Viên Yến lấy từ trong túi trữ vật ra một lệnh bài màu vàng tinh xảo đưa cho hắn. Hiên Viên Yến tiếp nhận xem qua, gật gật đầu rồi thu vào, nói: “Có Đăng Tiên Lệnh này, chỉ cần tư chất linh căn của ngươi không quá kém, bá nhập nội môn hắn là không có vấn đề. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn là ngươi có thể thông qua Thăng Tiên Đạo.”

“Vâng!” Trên mặt Hiên Viên Yến vẫn luôn kính cẩn rốt cục lộ ra một vòng vui vẻ: “Vẫn bồi chắc chắn sẽ thông qua Thăng tiên đạo, bá nhập môn phái!”

“Đi đi.”

Chu sư thúc phát phát tay, thân ảnh lóe lên, biến mất trước mắt mọi người.

Ánh mắt Hiên Viên Yến lộ ra một tia hâm mộ, nàng là quận chúa không giả, nhưng mặc dù thân phận Quận Vương phụ thân của nàng, so với vị truyền công trưởng lão Tiên Vân Tông này, Chu sư thúc giống Hồn Minh cảnh, vẫn chênh lệch quá xa.

Chớ nói chi là nàng còn không phải là quận chúa đời tiếp theo, trên đỉnh đầu nàng còn có mấy vị huynh huynh muội xuất sắc, trăm năm luân một lần cũng không tới phiên nàng làm quận vương.

Cho nên, trong một năm mười tám tuổi này, nàng năn nỉ phụ vương cho nàng một quả Đăng Tiên Lệnh Tiên Vân Tông, quyết ý bái nhập Tiên Vân Tông!

“Ta nhất định sẽ bước vào cảnh giới xuất thân, trở thành cường giả của ba cấp bậc Đạo!”

Ánh mắt Hiên Viên Yến kiên nghị, tuy là nữ tử, nhưng khí thế không kém gì nam nhân.

Sau khi nàng quay đầu trách mắng các vị nô bộc, dứt khoát đi về phía Thăng Tiên Đạo.

Từ giờ phút này, nàng đã không còn là quận vương thân phận, mà vẹn vẹn chỉ là một vị Bắc Tử Tiên Vân Tông!

Mục đích chỉ vẹn vẹn có một, trở thành cường giả ba cảnh giới Đạo.

Cái gọi là đạo chi tam cảnh, chỉ chính là thần xuất, hồn minh, đạo vận ba vị cường giả này, dưới thì là thai tam cảnh: Trúc cơ, Đan Hà, Linh Thai.

Quận Vương chính là cha truyền con nối, nhưng nhất định phải do người ba cảnh giới kế thừa, nếu Hiên Viên Yến có thể bước vào ba cảnh giới Đạo Cảnh, tương lai rời khỏi Tiên Vân Tông, lại trở về quan trường Cửu Châu phát triển, tương lai có thể có xác suất rất lớn chính mình trở thành quận Vương!

Điều kiện tiên quyết của tất cả những thứ này, vẫn là tu vi đạt tới tam cảnh.

“Phi!”

Sau khi Hiên Viên Yến đăng thăng tiên đạo, có người thầm chà xát sau lưng hần một tiếng, mắng một câu: “Quận chúa gì chứ, còn không phải dựa vào Đăng Tiên lệnh mới có thể bái nhập nội môn sao! Hừ, đợi lát nữa xem ta dựa vào bản lĩnh của mình bái nhập nội môn, xem ngươi có đắc ý gì!”

Đặng Tiên Lệnh, thật ra cũng chỉ là do Tiên Vân Tông thông qua đủ loại con đường thả ra, có thể nhất định gia nhập lệnh bài gia nhập Tiên môn.

Những lệnh bài này có chút là người ban thưởng công hiến cho môn phái, có đứt khoát chính là ra giá. Đương nhiên, Tiên Vân tông sẽ không tự bán mà sẽ để cho môn phái đầu nhập vào môn phái Tiên Vân tông bán, đổi lấy tiền tài.

Điều này kỳ thật cũng là ngũ đại tiên môn, bao gồm rất nhiều cách làm của nhị lưu môn phái và gia tộc.

Rất nhiều người thấy vậy cũng không trách, xuất thân không tốt, chỉ có thể liều mạng thiên phú và cố gắng của mình.

Tiên môn, kỳ thật cũng không khác gì thế tục.

... bước lên Thăng Tiên Đạo, đi trên con đường tu tiên.

Chân Hiên Viên Yến vừa mới bước vào Tiên đạo quang mang xây thành, trong phút chốc, chỉ cảm thấy mình đi tới một chỗ huyền diệu.

Người ở bốn phía nhanh chóng rời xa nàng, con đường dưới chân trở nên vô cùng chật hẹp, chỉ có thể đứng vững hai chân.

Nàng hơi giật mình, nhìn xuống phía dưới, mặt đất đã trở nên hư vô mờ mịt.

Ngẩng đầu nhìn lên, Tiên Vân Tông đại điện càng ngày càng nhỏ bé, phẳng phất tọa lạc trên chín tầng trời, phạm nhân phạm tục vô luận như thế nào cũng không thể chạm đến nó một chút nào!

Định lại tâm thần, Hiên Viên Yến bước lên trước một bước, mặt đất lại nhanh chóng rời xa nàng. Hai ba bước sau, nàng đã đứng ở một nơi trống trải vô ngần, tràn ngập trong thiên địa trắng xóa.

Chỉ có một đạo xoay quanh, bạch quang đúc thành Thăng Tiên đạo.

“Thì ra là thế...”

Nhìn đại môn Tiên Vân tông xa xôi mà không thể với tới, cùng với bốn phía không có một bóng người, chỉ mơ hồ nhìn thấy

từng bóng người đang leo lên, Hiên Viên Yến dường như có điều suy nghĩ.

Khó trách Tiên Vân Tông cùng với những tông môn khác đều không từ chối người tới cầu tiên, chỉ thông qua Thăng Tiên đạo này cũng đủ để quét hơn chín phần mười người trở lên phải không?

“Ta từ nhỏ tu tiên, mặc dù tư chất không tốt, nhưng đột phá Trúc Cơ cảnh bất quá trong vòng ba hai năm, Thăng Tiên đạo đối với ta chỉ là một khảo nghiệm nhỏ mà thôi!”

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Yến không chần chờ nữa, sải bước đi lên.

Trong đại điện Tiên Vân tông, mấy người khí chất mờ mịt như tiên ngồi trong đó, chủ vị là một đạo bào có thêu bạch hạc, bề ngoài chừng bốn mươi tuổi, khí chất nho nhã. Hắn vừa nói chuyện cùng mấy người đang ngồi, vừa mỉm cười dùng đồng thuật xuyên qua trùng trùng điệp điệp cản trở, trực tiếp nhìn những người đang đi trên Tiên Đạo.

“Lần này tiên môn mở ra, cũng không biết có thể có mấy vị thanh niên thiên tư trác tuyệt, nếu như lại có một vị Bắc Tử ưu tú như phu nhân ngài, vậy thật sự là được trời phù hộ Tiên Vân Tông ta rồi.”

“Ngươi nghĩ hay nhỉ.”

Ngồi bên cạnh đạo bào Bạch Hạc là một vị mỹ phụ tuyệt sắc, diện mạo không quá ba mươi tuổi, mái tóc đen nhánh, mái tóc được búi thành búi cao, thân mặc quần áo màu lam nhạt, eo nhỏ buộc bằng mây, trước ngực mơ hồ có thể thấy được vị trí đầy đặn, khéo miệng treo một nụ cười nhàn nhạt, lộ ra vẻ quyến rũ quyến rũ của một mỹ phụ.

Nhưng chủ vị trưởng lão ở đây, cùng với những người hầu hầu cận xung quanh, lại không có một ai dám dùng ánh mắt càn rỡ nhìn nàng.

Không đề cập tới thân phận chương môn phu nhân tuyệt sắc này, chỉ riêng bản thân nàng đã là cường giả Đạo Vận Cảnh, bất kỳ ánh mắt bất kính nào đều bị nàng nhìn thấu trong khoảnh khắc, rước lấy lửa giận ngập trời của mỹ phụ!

“Ha ha, ta chỉ đùa một chút thôi.” Chương môn Tiên Vân Tông cười ha hả nói: “Ta tri phu nhân mười năm trước thu thập Bắc Tử thiên phú tuyệt đỉnh, tu luyện nhập môn đến nay, đã đạt tới cảnh giới thần xuất, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ giới tu hành, thiên phú bậc này cũng là số một số hai.”

Trưởng lão Cực Vi Đạo Vận Cảnh đều nở nụ cười, đối với mấy vị Bắc Tử của Chương môn phu nhân, bọn họ cũng đều hài lòng. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai Tiên Vân Tông bọn họ lại có thêm một vị Đạo Vận Cảnh, thậm chí là cường giả Độ Kiếp như Chương môn!

“So với Bạch Hạc Tiên người thì sao?” Mặc quần áo màu lam, mơ hồ có thể thấy được cặp lông tròn trịa, eo nhỏ nhắn tuyệt sắc mỹ phụ nắm một thân hình tuyệt diệu, dùng ánh mắt cười khanh khách nhìn về phía trượng phu của mình.

Mấy trưởng lão chung quanh có chút lúng túng, bất quá, chương môn cùng chương môn phu nhân bọn họ từ ngàn năm trước, chính là hình mẫu phu thê tu hành giả.

Chương môn Bạch Hạc Tiên, tên thật đã rất ít người nhớ tới, các lão nhân trong môn phái đều nhớ rõ sự tích Chương môn: Hai mươi tuổi đã đạt tới Hồn Minh cảnh, chưa tới năm mươi tuổi đã trở thành cường giả Đạo Vận cảnh, thêm nữa tính cách nho nhã hiền hòa, mang theo một chút đại khí không câu nệ tiểu tiết, khiến cho năm trăm năm trước, sau khi Chương môn tiên nhiệm độ kiếp thành công, không chút bất ngờ leo lên vị trí Chương môn Tiên Vân tông.

Vốn Chương môn đã sớm đạt tới Độ Kiếp kỳ, nhưng vì chờ đợi phu nhân mình cùng độ kiếp, Chương môn đã áp chế tu vi, khiến bản thân dừng lại ở Phạm gian.

Chương môn phu nhân Nam Cung Uyên, hai trăm năm trước đạt tới Đạo Vận Cảnh, sau đó cùng Chương môn sinh ra một đứa con trai, phu thê tình cảm sâu đậm, kết hôn nhiều năm như thiếu niên thiếu nữ, được khen là quyến rũ Thần Tiên của giới tu hành, không biết được bao nhiêu người hâm mộ.

“Ta?” Bạch Hạc Tiên Độ Kiếp kỳ tiêu sái lắc đầu: “Tượng sư phụ ta chỉ là lão già hẻm hẻm mà thôi.”

“Người là lão già nát rượu? Vậy ta chẳng phải là lão phụ rồi sao?” Nam Cung Uyển liếc mắt lườm hắn, mang theo một tia hờn dỗi, giữa lông mày lại mơ hồ có chút phong tình quyến rũ, làm cho một đám nam nam nô bộc nhìn đến đỏ mặt tía tai, cúi đầu không dám nhìn lại vị Chương môn phu nhân vô cùng tôn quý này.

Người ngoài rất khó tin tưởng, Chương môn cùng với Chương môn phu nhân của Tiên Vân Tông lại nói chuyện phiếm như vậy, hoàn toàn không khác gì trò chuyện yêu đương ban đêm giữa các phu thê trong thế tục.

Nhưng giờ phút này có thể ngồi trong đại điện này đều là trưởng lão Đạo Vận Cảnh của Tiên Vân Tông, bọn họ tự nhiên sẽ không truyền ra ngoài. Lại nói, mặc dù là truyền đi, lấy thân phận chương môn Độ Kiếp kỳ, người trong thiên hạ chẳng những không giễu cợt, ngược lại còn tán thưởng một câu: Bạch Hạc Tiên Chân chính là tiên nhân nhân gian, tính cách hào hiệp không bị trói buộc, là điển phạm ta cầu Tiên đạo!

Nhân gian Tiên, thật ra là một biệt danh khác của Bạch Hạc Tiên Nhân.

Thân là đại năng Độ Kiếp kỳ, hắn đã vô địch thiên hạ, trên thế gian này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, có thể ngăn cản hắn lại càng ít hơn.

“Ha ha, không nói chuyện này nữa.”

Bạch Hạc Tiên thức thời chuyển chủ đề, vận chuyển đồng thuật nhìn về phía người lẳng lặng chờ đợi đứng ở Tiên môn, trầm ngâm một lát, mới lên tiếng: “Phu nhân, e rằng gần đây vị Bắc Tử này tu hành có chút khúc mắc.”

Lời vừa nói ra, trong đại điện đều an tĩnh lại, mấy vị trưởng lão Đạo Vận Cảnh cũng đều lộ ra vẻ mặt ủ mày chau.

Con trai Bắc của chương môn phu nhân, tự nhiên chính là vị Hi Nguyệt tiên tử kia, cũng là đại sư tử của Tiên Vân Tông, cả thế gian hiếm có kỳ tài tu luyện.

Nhưng hôm nay Bạch Hạc Tiên lại nói nàng gặp trở ngại trong tu hành.

“Hừ.”

Nam Cung Uyển hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt không vui nói:
“Còn không giống nhi tử ngươi, lâm vào tình cảnh khôn cùng!”

Bạch Hạc Tiên từ chối cho ý kiến, uống một ngụm trà.

Vừa rồi ở trước tiên môn, Tiêu Hi Nguyệt không chế đàn Phượng, lệnh đàn truyền âm tới chân núi, giải vây cho Tiêu Viễn, đã khiến cho chư vị trưởng lão trong đại điện, cùng với Nam Cung Uyển nhìn mà kinh hãi.

Có thể vì một nam nhân mà làm được đến tình trạng này, hơn nữa mười năm trước nàng đã làm qua chuyện này, Hi Nguyệt thật là quá quen thuộc, khiến cho Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới đều phải lo lắng không thôi.

“Thật ra.” Tam trưởng lão hắng giọng một cái, mở miệng nói:
“Hi Nguyệt cũng không nhất định là thích tiểu tử Tiêu gia kia.”

Ánh mắt của các vị trưởng lão Đạo Vận Cảnh đồng loạt nhìn về phía bước chân kiên định của vị trưởng lão kia, từng bước từng bước đi lên, hơn nữa còn xếp trên người thiếu niên đầu tiên trước mười mấy vạn người.

“Sao lại nói vậy?” Trong giọng nói của Nam Cung Uyển mơ hồ mang theo một cỗ tức giận, đương nhiên nộ khí này cũng không phải là do Nam Cung Uyển tức giận.

Đối mặt với tam trưởng lão, hẳn ta chỉ hướng về phía Tiêu Viễn, hận không thể cho một bạt tay đánh tới hẳn ta thần hồn câu diệt!

“Mười năm trước Hi Nguyệt đã dùng tám tuổi đi lên Tổng gia thành, hiến khúc ở Phượng Hoàng sơn, cầu tiên được Phượng Hoàng cho tiểu tử kia để hắn thoát thai hoán cốt. Việc này khiến thiên hạ khiếp sợ, thế nhân đều biết.” Nam Cung Uyển lại lạnh như băng bổ sung một câu, trong giọng nói càng thêm chán ghét Tiêu Viễn.

“Đúng là như thế, cũng chính vì Hi Nguyệt nổi danh thiên hạ nên mới để chư môn cùng phu nhân ngài tự mình ra mặt,

thu nàng vào trong môn phái của ta.”

Tam trưởng lão cười nói: “Nhưng mà, các vị thử nghĩ xem, bao nhiêu năm rồi Hi Nguyệt không gặp mặt tiểu tử kia?”

Tiêu Hi Nguyệt bái nhập Tiên Vân tông đã mười năm, trong thời gian đó rất ít khi rời khỏi Tiên môn, cho dù có cũng chỉ là mời ra ngoài đánh đàn, hơn nữa đều là biểu diễn cho các đại nhân vật tu hành, hoặc là Khánh Điện, hoặc là lễ mừng thọ. Mỗi lần ra ngoài đều có một vị trưởng lão Đạo Vận cảnh đi cùng, trong lúc đó hẳn chưa bao giờ gặp mặt Tiêu Viễn.

“Ý của ngươi là...?” Trong đôi mắt đẹp của Nam Cung Uyển mơ hồ có chút vui mừng.

“Dựa theo hiểu biết của ta về Hi Nguyệt, bề ngoài nàng trong trẻo thánh khiết, thực tế bên trong vô cùng cao ngạo.” Tam trưởng lão giải thích: “Ta cho rằng, chúng ta càng ngăn cản nàng thích Tiêu Viễn, ngược lại nàng càng thêm coi trọng đối phương, thậm chí lần này không từ chối hẳn tới thăm, hơn nữa tự mình đến Tiên môn nghênh đón đều nói rõ điểm này.”

Một vị trưởng lão khác không vui nói: “Ý của ngươi chẳng phải là muốn chúng ta chủ động tác thành tiểu tử kia sao?”

“Ta hiểu rồi.”

Đôi mắt đẹp của Nam Cung Uyển lộ ra ý cười: “Chỉ cần chúng ta không ngăn cản, lại sắp xếp hợp lý cho Tiêu Viễn, nhưng hẳn lại khó có thể hoàn thành chương ngại, thời gian lâu dài rồi., Hi Nguyệt đương nhiên hiểu ra!” “Thì ra là thế.” Tứ trưởng lão thân là nữ giới, cười nói: “Thế gian có nhiều nam tử ưu tú như vậy, hoàng thất có phong thái long phượng, Cửu Túy đao tiêu dao của Tiêu Dao môn, còn có Thái Bạch kiếm của Kiếm các, đều là anh tài nhất thiên hạ, Hi Nguyệt chúng ta cũng không cần phải đa tình với một tiểu tử mười chín tuổi mới Trúc Cơ!”

Chư vị trưởng lão đều đồng ý gật đầu, xác định lý do sau khi nhìn thấy Tiêu Viễn.

“Nguy hiểm thật!”

Ngay khi chân ngọc Hiên Viên Yến mặc giày thêu bước lên sơn môn, mặc dù nàng có thể thông qua Thăng Tiên đạo, nhưng cũng không khỏi sinh ra cảm giác vui sướng trong lòng.

Vừa rồi tại Thăng tiên đạo, nàng tận mắt nhìn thấy có người rớt xuống Thăng tiên đạo, được Bắc tử cười tiên hạc cứu lên, được tiên hạc nắm lấy chân núi bay đi, không cần nói cũng biết toàn bộ những người này đều bị đào thải, thậm chí cả đời cũng không có tiên duyên.

Hiên Viên Yến một thân một mình đi trên Thăng Tiên đạo, đi không biết bao lâu, trong lòng vô cùng bức bối, mới đột nhiên nhớ ra, lấy tu vi của mình, leo lên Tiên Vân Phong không thể cần thời gian lâu như vậy.

Với thực lực và tín niệm của nàng, việc thăng tiên tuyệt đối không ngăn được nàng!

Sau khi nội tâm ổn định lại, Hiên Viên Yến tăng tốc bước chân, không đến một khắc đã leo lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, phía trước là một mảnh sương mù ước chừng có ba bốn mươi người đang chờ đợi. Trong đó có Tiêu Viễn, người đã xuất ra hết danh tiếng lúc trước, hấn thu hồi Thanh Loan kiếm, hai tay buông thõng xuống, nắm đấm hơi nắm chặt, không nói một lời nhìn sương mù trước mắt.

“Đây là ảo thuật, nói cách khác... Kỳ thật là để Tiêu Viễn không gặp được Hi Nguyệt tiên tử!”

Hiên Viên Yến rất dễ dàng nghĩ tới dụng ý của sương mù này, dù sao theo lý mà nói các nàng đã leo lên đỉnh núi, không cần dùng sương mù này để thử thách các nàng.

Mục đích duy nhất, chính là vì Tiêu Viễn chạy quá nhanh, cho nên không để hấn quá sớm gặp được Hi Nguyệt tiên tử.

“Tiêu Viễn này... thật lợi hại, không hổ là nam tử mà Hi Nguyệt tiên tử nhìn trúng.”

Hiên Viên Yến mỉm cười, không tiến lên bắt chuyện, tuy nói trên người Tiêu Viễn này có giá trị có thể lợi dụng, thông qua hấn có thể kết giao với Hi Nguyệt tiên tử.

Nhưng cũng có thể đưa tới lời chê trách, khiến nàng ở trong Tiên Vân Tông cất bước khó khăn, ngược lại được không bù nổi cái mất.

Ngược lại có một ít người đến kết giao, vì sau này tiến vào tiên môn tạo quan hệ, Hiên Viên Yến không mặn không nhạt đáp ứng, bất quá phân lãnh đạm cũng không biểu hiện ra nhiệt tình.

Lại qua ước chừng ba giờ, lúc lên núi số lượng đạt tới hơn bảy trăm người, thanh âm Chu sư thúc mới đột nhiên truyền khắp tiên sơn: “Thăng tiên đạo kết thúc, không ai lên được đỉnh, có thể gia nhập tiên môn khác.”

Âm rơi, hàng trăm hàng ngàn cầu thang hào quang tan rã từng khúc, đi ở trên đó sợ hãi bất an, mọi người lo âu như lửa hét lớn rơi xuống chân núi, ngã gục trên mặt đất, cả đám đều khóc rống lên.

Lần này không thể thông qua khảo nghiệm thăng tiên của Tiên Vân Tông, cho dù đầu nhập vào Tiên môn khác, gần như cũng không có khả năng.

Không nói tứ đại tiên môn còn lại, nhị lưu, tam lưu môn phái cùng gia tộc, quan niệm cực nặng, tuyệt đại đa số Bắc Tử đều xuất thân từ gia tộc nội bộ, trừ phi gặp phải Bắc Tử chết quá nhiều, mới cân nhắc tuyển ngoại thu Bắc Tử.

Điều duy nhất ngoại lệ là Cửu Châu hoàng thất tổ chức thi cử khoa cử, nộp tiền là có thể đi ứng thử.

Nhưng muốn thông qua huyện thí, phủ thí, hương thí, thử, điện thử, cuối cùng tiến sĩ đến thứ nhất, chân chính tiếp xúc với phương pháp tu luyện của hoàng thất cửu Châu, so với Thăng Tiên Đạo Tiên Vân Tông còn khó hơn nhiều!

Mà đám người đứng trên đỉnh núi, tự nhiên đều hưng phấn, tự hào ngẩng đầu ưỡn ngực, chờ gia nhập Tiên Vân Tông.

“Đừng cao hứng quá sớm.”

Truyền công trường...

Lão xuất hiện trước mặt bọn họ, ngữ khí bình thản nói: “Vừa rồi chỉ là xác nhận tâm trí các ngươi đủ kiên nghị, có thể nhận

được khổ sở trên đường tu tiên, bước tiếp theo là kiểm tra tư chất linh căn, linh căn phẩm chất quá kém, vẫn bị đào thải như cũ.”

Mọi người rối loạn tung bừng.

Nhưng may mắn bọn họ cũng từng nghe một lý luận, người trong thiên hạ đều có linh căn, chỉ có điều là tốt hay xấu mà thôi.

“Kiểm tra linh căn xong, cuối cùng lại kiểm tra tài năng của các người, tứ thư ngũ kinh, quân tử lục nghệ, đi khắp ngõ ngách tạp kỹ, kiểm pháp đạo pháp đều có thể.”

Chu sư thúc nói xong, liền vung tay về phía trước, sương mù từ từ mở ra.

Một vị tiên nữ xinh đẹp như trong cung trăng xuất hiện trước mặt mọi người, một đôi mắt thánh khiết trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi lướt qua trên thân mọi người.

“!!”

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nín thở, bị tiên nữ mỹ lệ đột nhiên xuất hiện làm chấn động.

Nước mùa thu làm xương cốt, làn da nõn nà như vẽ.

Một bộ váy dài màu trắng, mái tóc đen nhánh như thác nước, một đôi tay như ngọc sen, gió núi thổi nhẹ lên sợi tóc của nàng, cũng thổi bay chiếc váy trắng tinh của nàng, lộ ra đôi chân nhỏ trắng như tuyết, làm cho người ta mơ tưởng vô hạn.

“Tốt, đẹp!”

Trái tim mọi người bị chấn động mạnh một cái, thiếu nữ tuyệt mỹ trước mắt giống như tiên tử giáng lâm, đẹp như tiên nữ trên trời, không dính chút khói bụi trần thế, không gây nên bụi trần thế.

Đặc biệt là khí chất của nàng, trong sáng như ánh trăng, thánh khiết trong trẻo, hai con ngươi đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt của tiên tử dừng lại trên người một thiếu niên đang run rẩy.

“Tiêu Viễn, người đã đến rồi.”

Trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của tiên tử, bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười ôn hòa, trong phút chốc bách hoa nở rộ, làm cho cả người đều cảm thấy ấm áp dạt dào.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Đều là nữ nhân, Hiên Viên Yên thậm chí còn không thắng được tâm lý đố kỵ, thiếu nữ trước mắt thực sự quá hoàn mỹ.

Tám tuổi không có tiếng tăm gì, vì phế linh căn Thanh Mai Trúc Mã tìm kiếm Phượng Hoàng tiên được giúp mình thay đổi linh căn, năn nỉ cha mẹ dẫn nàng đi tới Tổng gia thành, dứt khoát leo lên Phượng Hoàng sơn, dùng một cây đàn cực kỳ bình thường, gảy một khúc Phượng Hoàng và Minh Huyền, trong phút chốc, tiên sơn lay động, tiếng phượng hót truyền ra ngoài ngàn dặm.

Nghe nói, lúc đó người của Tổng gia cảm động đến lệ nóng tràn mi, Phượng Hoàng sơn Tổng gia từng có Phượng Hoàng lạc chân, nhưng chưa ai từng thấy qua, thậm chí rất nhiều người hoài nghi là giả, nếu không phải Tổng gia nắm giữ Phượng Hoàng tiên dược, có thể làm cho người ta thoát thai hoán cốt, thay đổi tư chất, người trong thiên hạ tất nhiên sẽ giễu cợt.

Nhưng sau khi Tiêu Hi Nguyệt tấu một khúc, thế nhân không còn hoài nghi gì nữa.

Trên Phượng Hoàng sơn, thật sự có Phượng Hoàng từng rơi xuống.

Đến tận đây, Tiêu Hi Nguyệt nổi danh thiên hạ, được Bạch Hạc Tiên mang phu nhân Nam Uyển tới Tiêu gia, thu nàng làm thân truyền Bắc Tử, chuyên tâm dạy bảo.

Mà Tiêu Hi Nguyệt cũng không hổ là tiên tử của Hi Nguyệt, Trúc Cơ, Đan Hà, Linh Thai, Tam Cảnh Thai trong vòng mười năm từng cái đột phá, tiến giai cực nhanh lại khiến thiên hạ chú ý.

Như bây giờ, vị Hi Nguyệt tiên tử này đã đứng trước mặt Hiên Viên Yên nàng, phảng phất tiên nữ trong tranh đi ra.

“Hi Nguyệt.”

Trên gương mặt luôn trầm mặc của Tiêu Viễn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, bước nhanh về phía trước, muốn nắm chặt tay của Hi Nguyệt lại bị nam tử đứng bên cạnh dùng ánh mắt ngăn lại.

“Tại hạ Kim Văn Vận, chân truyền Bắc Tử của Tiên Vân Tông.” Nam tử này cũng không biểu hiện ra vẻ giương cung bạt kiếm, ngược lại ôn hòa cười cười, chấp tay hành lễ với Tiêu Viễn.

“Tại hạ Tiêu Viễn, bái kiến Kim sư huynh!”

Tiêu Viễn chỉ có thể đè xuống tâm tình kích động khi nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt, đồng dạng đáp lễ.

Sư huynh sư bác vốn là khách khí nói với người tu hành, thích hợp với tình trạng hiện tại của hai người, tức: Bọn họ bởi vì quan hệ của Tiêu Hi Nguyệt mà mang theo một chút quan hệ thân cận.

Nhưng quan hệ này, đại đa số môn nhân Tiên Vân tông đều không nhận ra.

Kim Văn Vận cười ôn hòa, cũng không phủ nhận, nói: “Hôm nay là ngày Tiên Vân Tông ta mở tiên môn, Hi Nguyệt sư muội phụ trách khảo hạch đầu chương này. Tiêu Sư Bắc ngài chờ một lát, chờ khảo hạch của sư muội kết thúc, chúng ta lại đến nói chuyện, thế nào?”

“... Được.”

Nhìn Tiêu Hi Nguyệt trong treo nhưng lạnh lùng như tiên, quần áo tung bay, Tiêu Viễn đáp ứng, đi ra phía trước nhìn nàng thật sâu một cái.

Còn Tiêu Hi Nguyệt lại dùng một đôi mắt trong suốt tinh khiết, đối diện với hắn trong chốc lát, phảng phất như tất cả đều không thể nói gì.

Mọi người sắc mặt cổ quái, chẳng lẽ đại sư tỷ thật sự thích tiểu tử này?!

“Khụ!”

Chu sư thúc vội ho khan cắt đứt ánh mắt đối mặt của hai người, cao giọng nói: “Mời những người tham gia khảo hạch, theo thứ tự đi vào trong Linh Trì.”

Linh trì?

Đám người lên đỉnh núi, nhìn thấy trước cửa chính Tiên Vân Tông, có một mảnh trần đầy thất thải hào quang, nồng đậm giống như nước suối, vắt ngang giữa chính môn Tiên Vân Tông, ngăn trở bọn họ tiến vào trong đại môn!

“Ta trước!” Có người không nhìn được trực tiếp xông vào trong linh trì bảy màu, ”trì” sền sệt trong nháy mắt ngăn cản hẳn, tiến không được, không lui được.

“Chú ý.” Chu sư thúc thản nhiên nói: “Đây là một mảnh Linh trì ngưng kết thành thực chất, đối với người tu tiên mà nói, chúng nó là những Linh trì lớn nhất.

Bổ thuốc bổ tốt, mà các ngươi, thì cần cảm thụ linh khí trong Linh Trì, thu nạp nó vào thể nội, như vậy, các ngươi mới có thể đi lại trong Linh Trì!”

“Trực tiếp thu nạp linh khí?!”

Rất nhiều người kinh ngạc kêu lên.

Bọn họ ít nhiều cũng có thể biết được bản chất của tu luyện, chính là hấp thu linh khí trong thiên địa hóa thành hư vô.

Thế nhưng, bọn họ rất nhiều người ngay cả thuật hô hấp thô nạp đều không học được, cho dù có biết, cũng đều là pháp môn hết sức thô thiển, đối phó người trong giang hồ chân khí cũng đã đủ sặc mùi, đừng nói là tu tiên.

“Không sai.” Chu sư thúc khẳng định nói.

“Nhưng chúng ta chưa từng nghe qua!” Có người than thở.

“Ha ha, thiên tài chân chính, không cần học tập cũng có thể thu nạp linh khí, đây là bản năng của linh căn trong cơ thể con người.”

Khóe miệng Chu sư thúc nhếch lên, lộ ra một nụ cười: “Nếu các ngươi học không được, vậy chỉ có thể đại biểu một

chuyện: Linh căn tư chất của các người quá kém, cho dù học hô hấp thổ nạp pháp, cũng không tu tiên được!”

Tiêu Viễn nắm chặt hai tay, nhớ lại cái gì đó, nhin không được nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt như trong tranh bên cạnh.

Mười năm trước, chính bởi vì hắn, thanh mai trúc mã này tiến về Tổng gia thành, bằng vào nhạc kỹ cao cấp, đả động trên dưới Tổng gia, từ đó mang về một viên Phượng Hoàng tiên được, cải biến hắn tư chất phế linh căn, Tiêu Viễn mới có thể tu tiên!

“Nhưng mà...” Có người vẫn bất mãn, đưa tay chỉ Hiên Viên Yến nói: “Ta không phải nhằm vào vị quận chúa này, mà là nói, trong chúng ta có không ít người đã bắt đầu tu tiên, bọn họ đã hô hấp thổ nạp pháp, đây không phải rất không công bằng sao?”

“Thế gian nào có cái gì gọi là công bằng chứ?”

Một câu của truyền công trưởng lão khiến mọi người ghen hòng không nói được gì, từ đó không ai nói tiếp, trực tiếp xông vào trong linh trì bảy màu kia.

Nhất thời, hơn bảy trăm người giống như đang đi lại trong vũng bùn, từng người cố gắng thu nạp linh khí, làm cho trong cơ thể tận lực tràn đầy linh khí, thuận lợi vượt qua linh trì khó khăn trùng trùng điệp điệp đối với bọn họ.

Tiêu Viễn vẫn chưa tiến lên, hắn ta đến Tiên Vân tông không phải để bá sư, chỉ muốn gặp Tiêu Hi Nguyệt.

“Hi Nguyệt muội muội, gần đây muội...” Giọng nói của Tiêu Viễn mang theo chút run rẩy, ánh mắt nhìn nàng thật sâu: “Có khỏe không?”

“Tạm được, mỗi ngày tu hành, luyện đàn.”

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, giọng nói của nàng mang theo một loại mị lực kỳ dị cứ như là tiếng trời êm tai khiến người khác nghe được, cảm thấy mình có phải đang đứng dưới ánh trăng sáng tỏ ấy không, ngửa đầu nhìn mặt trăng đẹp đẽ trên trời, bị ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chấn động.

Giọng nói này dễ nghe đến mức khiến những người đang ra sức tiến lên trong linh trì cũng nhin không được quay đầu lại nhìn nàng một cái, nuốt nước miếng ừng ực, rồi tiếp tục liều mạng di chuyển về phía trước.

“Ha ha, những người này đại khái đều bị vẻ đẹp của đại sư tử hấp dẫn rồi chứ? Ngay cả năm nay lên núi số người cũng nhiều gấp đôi so với lần trước.” Bắc tử của Tiên Vân Tông đứng một bên xem cuộc vui nhin không được mà nói.

“Ai bảo đại sư tử chúng ta đẹp như vậy chứ, người của Ngũ đại tiên môn ai lại không hâm mộ chúng ta chứ? Mỗi ngày có thể nghe thấy tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử, không biết bao nhiêu người muốn mặt dày đến tông chúng ta làm khách, chỉ vì sớm muộn nghe tiếng đàn của đại sư tử!”

“Những người này thật nên đuổi ra ngoài!”

“Muốn ta xem thì phải đuổi tên tiểu tử Tiêu Viễn này ra ngoài mới được!”

“Đúng vậy! Nếu không... lát nữa chúng ta sẽ tìm cơ hội lên động thủ...Ách.”

Đám người Bắc Tử lặng lẽ nghị luận, kết quả bị Tiêu Hi Nguyệt dùng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn thoáng qua, từng người đều sợ tới mức đứng thẳng người, nửa câu cũng không dám nói.

Uy nghiêm của đại sư tử Tiên Vân tông, có thể thấy được một chút.

“Ồ? Thế nào, trên người của ta...?” Đột nhiên, một nữ tử ăn mặc đẹp dễ sợ hãi kêu lên. Mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện trên người nàng vậy mà toát ra hồng quang nhàn nhạt, chiếu sáng phương viên hơn một mét, ngay cả linh trì bảy màu ở bốn phía xung quanh cũng bị ánh sáng đỏ trên người nàng xâm nhiễm, màu sắc trở nên yếu ớt hơn rất nhiều.

“Đây là dị linh căn bên trong Hỏa linh căn!”

Chu sư thúc lộ vẻ vui mừng, đoán chừng nàng nói: “Tiếp tục đi tới phía trước, thu nạp linh khí, xem hồng quang trên người

người có thể chiếu sáng bao xa, nếu như có thể chiếu sáng phương viên mười mét, bảo đảm người có thể vào nội môn!”

Nhất thời, những người giãy dựa trong linh trì đều tròn tròn mắt, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cô gái yêu dã kia.

“Hỏa linh căn!”

Về mặt Tiêu Viễn rất phức tạp.

Dị linh căn, như ý tứ trên mặt người khác, khác với linh căn của người khác.

Ví dụ như vị nữ tử yêu dã này, sau khi hấp thu linh khí tản mát ra ánh lửa, đại biểu cho nàng trời sinh có linh khí gần gũi với hỏa thuộc tính, tu luyện công pháp hệ hỏa lại càng làm chơi ăn thật.

Bốn hệ khác, Kim Mộc Thủy Thổ cũng đều có linh căn, biểu hiện cũng có chút khác biệt, Hỏa linh căn cường đại tu hành giả có thể trực tiếp sử dụng thiêu hết bản mệnh chân hỏa của bát hoang, Hỏa linh căn nhỏ yếu, cũng chỉ có thể tăng cường một chút uy lực Hỏa hệ pháp thuật, ước hẹn tương đương không.

“Tư chất Hỏa linh căn của nàng không tệ.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng nói, âm thanh vẫn êm tai như trước, cứ như tiếng đàn của nàng vậy.

Tiêu Viễn nhìn về phía nàng, trong lúc bất tri bất giác, Hi Nguyệt muối muối đã trưởng thành một thiếu nữ có được phong hoa tuyệt thế, dưới cổ thiên nga xinh đẹp tuyết trắng, mơ hồ có thể thấy được nàng đang giấu một bộ ngực mềm mại cao ngất trong quần áo, eo nhỏ nhắn nắm chặt, tiên tử xấu hổ bày ra một chút.

Đứng trước môn người khác là một chiếc áo quần rất dày, nhưng cũng đủ để người khác nhìn ra, dáng người của vị tiên tử này rất xinh đẹp, dáng người đầy đặn, yếu điệu đã có thể gợi lên dục vọng của bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ.

Hơn nữa còn là dục vọng điên cuồng, muốn khiến người khác chinh phục nàng, khiến tiên tử lộ vẻ thẹn thùng vô cùng, yếu ớt không thể tả, về mặt khiến người khác thương tiếc!

“Sao lại nhìn ta?” Tiêu Hi Nguyệt hỏi hấn, ánh mắt trong trẻo như nước suối dưới ánh trăng.

“Hi Nguyệt, nhiều năm không gặp, ngươi trở nên đẹp hơn rồi.” Tiêu Viễn cười đáp, khiến người nghe được trợn tròn hai mắt, trong lòng cảm tức đến mức muốn rút kiếm chém tiểu tử này thành thịt vụn!

Thế mà dám ngang nhiên đùa giỡn đại sư tỷ của bọn họ trước mặt hơn vạn tên Bắc Tử Tiên Vân Tông!!

“Cảm ơn, Viễn ca ca ngươi cũng biến đẹp trai rồi.” Trong đôi mắt đẹp của Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ có ý cười, ngữ khí thoáng nhanh chóng trả lời.

Kim Văn Vận nhìn nàng một cái thật sâu.

Thì ra tính cách của sư muội là như vậy!

Thanh lãnh, cao ngạo, thuần túy, không thích người khác nói dối, cũng chán ghét nói dối.

Mỗi câu nói được thốt ra từ miệng anh đào hồng nhuận phon phớt, tựa hồ trước giờ đều là sự thật, trừ phi nàng không chịu kể ra.

Nàng thích người khác đối xử chân thành với mình, cũng sẽ chân thành đối đãi với đối phương, bất luận nói dối gì, nàng tựa hồ đều có thể nhìn thấu.

Đây là một trong những tác dụng của dị linh căn của nàng sao?!

Kim Văn Vận đột nhiên có cảm giác nguy cơ, Tiêu Viễn đúng là người hiểu rõ sư muội thật!

“Ha ha, Hi Nguyệt muội muội, ngươi vẫn ngốc như vậy.”

Vẻ mặt Tiêu Viễn tràn đầy cưng chiều nhìn nàng, muốn đưa tay sờ đầu Tiêu Hi Nguyệt một cái, cuối cùng bị Bắc Tử Tiên Vân Tông cấm hận nhìn chăm chú, cuối cùng cũng buông tay xuống.

Hi Nguyệt muội muội của hấn vẫn luôn không thay đổi.

Một trái tim tinh xảo sáng long lanh, không chút dấu vết bị ô nhiễm.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, đôi mắt trong suốt nhìn về phía mấy người sắp ra khỏi linh khí trì.

“Mấy vị này tư chất không tệ, bái nhập môn hạ trưởng lão hẳn không là vấn đề, sư muội, ngươi cảm thấy thế nào?” Kim Văn Vận mở miệng nói ra.

Ba người đứng chung một chỗ, nếu như đều là hai người nói chuyện, vậy thì hẳn quá xấu hổ rồi.

Tiêu Hi Nguyệt là đại sư tỷ của Tiên Vân tông, theo lý mà nói phạm là Bắc Tử của Tiên Vân tông đều phải gọi nàng một tiếng đại sư tỷ.

Nhưng dù sao tuổi Tiêu Hi Nguyệt cũng không bằng hai mươi, nàng vẫn giữ lại thói quen lúc trước, gọi một số người là sư tỷ sư huynh, đông đảo Bắc Tử cũng đều hết sức yêu thích vị đại sư tỷ nhìn như lạnh lùng này, kì thực là thuận hòa!

“Ừm.”

Tiêu Hi Nguyệt dùng mũi ừ một tiếng đơn giản, có một loại lười biếng, khiến người nghe được đều cảm thấy tê dại.

Giọng nói của đại sư tỷ quả thật là êm tai nhất thế gian.

Tiêu Viễn lần nữa không nhịn được quay đầu nhìn về phía nàng.

Hi Nguyệt muội muội của hắn đã lớn lên, dáng người yếu điệu uyển chuyển, eo nhỏ nhắn, đường cong hoàn mỹ của nữ tử đã nhô ra, bộ ngực căng tròn tạo nên một đường cong tuyệt mỹ.

Kể cả móng cũng vậy, dưới gió núi phát phơ, quần áo của nàng mơ hồ dính lấy thân thể mềm mại, rất nhỏ chìm vào trong khe rãnh, hai cái móng đào hoàn mỹ như ẩn như hiện, cùng trên thắt lưng lốm xuống hình thành một đường cong tuyệt mỹ.

“!”

Khi Tiêu Hi Nguyệt nhìn lại, Tiêu Viễn cuống quýt quay đầu lại, không dám nhìn sang Hi Nguyệt muội muội bên cạnh.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, tiểu cô nương trong ấn tượng kia đã trưởng thành thành một vị tiên tử có phong hoa tuyệt đại!

Mà hắn... “Tiêu Viễn ca ca, chúng ta qua đó thôi.”

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng nói, ánh mắt nhìn về một khoảng đất trống trước sơn môn, nơi đó đặt một số cái bàn, chính là dùng để kiểm tra tài nghệ của những người thông qua kiểm tra linh trì bảy màu này.

Tiêu gật đầu một cái, đuổi theo bước chân của cô.

Hai người họ Tiêu, cũng không phải quan hệ thân thích, nhưng hai người vì họ Tiêu, mà từng có một đoạn thanh mai trúc mã duyên dáng sinh sống.

Sắc mặt Kim Văn Vận âm đạm, sư muội nói một tiếng Tiêu Viễn ca ca, thật sự khiến hắn ta cảm thấy cực kỳ giày vò.

Không sai, hắn đối với thanh lãnh như tiên, thánh khiết thuần túy đại sư tử, có thâm sâu yêu thích, chỉ là bởi vì không dám nói ra lời, sợ làm ô uế cái loại này khí chất tiên tử trên người đại sư tử.

Thậm chí, sợ hãi chống lại đôi tròn mắt trong suốt của nàng!

“Mười người đầu tiên thông qua linh trì sẽ đạt được tư cách bá nhập nội môn!”

Sau khi đại đa số mọi người đều thông qua Linh Trì, Chu sư thúc trực tiếp tuyên bố, khiến sắc mặt những người vẫn còn giãy dụa trong Linh Trì càng thêm âm đạm.

Tư chất của bọn họ, kém quá nhiều những người phía trước!

“Trong một trăm người đứng đầu, đạt được tư cách ngoại môn Bắc Tử.”

Chu sư thúc tuyên bố lần nữa, lần này một trăm người đều hoan hô vang trời.

“Có điều.” Chu sư thúc vừa cười vừa nói: “Ta đề nghị các ngươi nên tham gia khảo hạch thêm lần nữa. Hôm nay là ngày tông môn mở ra, các vị trưởng lão giống như ta đều đang chú ý tình huống khảo hạch nơi này. Nếu các ngươi biểu hiện ra

ngoài, có thể trực tiếp báỉ nhập làm môn hạ của các vị trưởng lão Hồn Minh cảnh, so với đấỉ ngộ của nội môn Bắc Tử còn tốt hơn một chút!”

Trước mắt mọi người sáng ngời.

Đây chẳng phải là học theo đường học sao?

Khai Tiểu Táo khác nhau sao? Phàm là người đã từng tham gia trường tư thực đều hiểu, có thể báỉ nhập làm môn hạ của trưởng lão Hồn Minh cảnh, được sư phụ đích thân chỉ điểm, đương nhiên còn mạnh hơn so với việc theo mọi người học tập!

“Được rồi, khảo hạch lập tức bắt đầu!”

Chu sư thúc nhìn thoáng qua những người còn đang giấỉ giụa kia, cũng không để ý tới, trực tiếp tuyên bố khảo hạch cuối cùng bắt đầu.

“Sắp thi cái gì?” Chư vị thí sinh nóng lòng muốn thử.

“Tùy tiện thi cái gì.”

Một vị trưởng lão Hồn Minh cảnh cười nói: “Các người có thể tùy ý biểu diễn tài nghệ của mình, chúng ta có chuyên gia tiên hành ước định, ví dụ như đại sư tử tương lai của các người —— nàng phụ trách diễn đàn nghệ của các người.”

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn về phía vị Hi Nguyệt tiên tử thanh lãnh như tiên kia, sau đó lại nhao nhao đem đầu đặt xuống.

Chỉ nhìn gấỉ chăm chú, tất cả mọi người đều cảm thấy tự ti, không dám đối đầu với ánh mắt của nàng.

“Tùy ý biểu diễn tài nghệ của mình?” Một vị tráng hán tay trần, cao to giọng ồm ồm mở miệng nói: “Ta là một tên giết heo ở Nam Minh trấn, hôm nay trùng hợp đến đây thu hàng, nghe nói Tiên Vân tông tuyển nhận con dân Bắc, cho nên mới tới thử vận may, kết quả không ngờ... Khà khà!”

Khóe miệng mọi người giật giật, đứng cùng một hội trường giết heo, nói ra quả thực mất mặt tới nhà mỗ mỗ rồi!

“Giết heo có sao đâu?” Chu sư thúc sai người tìm tới thi thể một đầu yêu thú cấp thấp, mỉm cười nói: “Thời kỳ cổ có đầu Cốt Đinh Giải Ngưu, kỹ nghệ gần như Đạo, nếu như người có thể làm được đến mức này, bảo đảm người trong vòng mười năm thành tựu Đan Hà cảnh!”

“Hà?”

Tráng hán giết heo nhất thời không biết nên nói gì, thẳng đến một thi thể yêu thú dài chừng bảy tám mét từ trên trời giáng xuống, đập ầm ầm đến trước mặt hắn, hắn mới giật nảy mình phục hồi tinh thần lại.

“Đây là tổ tài dự thi của ngươi.” Vị Bắc Tử vác yêu thú bay về về mặt khó chịu, hai tay ôm ngực nhìn hắn: “Ta là đầu bếp trong nhà bếp, mỗi ngày làm chính là xử lý chuyện thi thể yêu thú. Ngươi yên tâm lớn mật đi bào chữa con Tử Hoa Trư này. Nhớ kỹ, con yêu thú này da dày thịt béo, nếu như không có kỹ xảo, cho ngươi mười ngày không nhìn thấy lục phủ ngũ tạng của nó!”

Có nghĩa là ngay cả da cũng không phá được.

Tráng hán giết heo mơ hồ có chút hưng phấn, cởi bỏ thi thể, đúng là điểm mạnh của hắn!

“Thôi được rồi, ngươi rút sang một bên chơi từ từ cho ta, tránh làm ô uế hai mắt của đại sư tỷ.”

Bắc Tử kia nhìn thấy ánh mắt người chung quanh khác thường, vội vàng kéo đầu Tử Hoa Trư này ra xa, tráng hán vội vàng đuổi theo.

“Tra xét giết heo? Không, không đúng.”

Hiên Viên Yên thân là quận chúa, nắm chắc đến một tia máu chốt.

Khảo sát heo chỉ là thủ đoạn. Trọng điểm là người Tiên Vân tông cần khảo hạch thể hiện ra điểm khác thường với người thường!

Nói đơn giản hơn, ngươi có thể linh căn không tốt, nhưng tuyệt đối không thể bình thường, nhất định phải có tài nghệ xuất ra được.

Nếu không, người chỉ là một người bình thường, không xứng tu tiên, càng không xứng gia nhập Tiên Vân Tông.

Mọi người dường như cũng hiểu ra, nhao nhao báo tài nghệ mình am hiểu.

Hội họa, làm thơ, đúng chính, kiếm thuật, giá làm ăn vân vân.

Ngũ hoa bát môn, cái gì cần có đều có.

“Tiên, tiên trưởng!”

Trước đó vị nữ tử có bộ hỏa hệ dị linh căn, trang điểm xinh đẹp dị thường giờ bàn tay nhỏ bé lên, thanh âm yếu ớt nói:

“Ta, ta tên Lý Tiên, là kỹ nữ của hẻm Yên Hoa dưới chân núi.”

Mọi người kinh sợ.

Lúc trước đã cảm thấy kỳ quái, ăn mặc yêu kiều như vậy, thật đúng là kỹ nữ mà!

Nhưng vị kỹ nữ dị linh căn này cắn răng, tiếp tục nói: “Còn nữa, vẫn là loại bán nghệ lại bán thân, tiên trưởng, ta, ta, sống mười tám năm, chỉ biết hầu hạ nam nhân, cũng không có đặc biệt gì khác!”

Trong lòng nàng cực kỳ thấp thỏm, tuy nói vì hầu hạ nam nhân cũng học tập thơ gì đó, nhưng đều là hời hợt qua lại, căn bản không tính là tài nghệ gì.

Nghe nói là kỹ nữ, lần này ngay cả trên mặt Chu sư thúc cũng có chút không nhìn được, lúng túng nói: “Tông ta không quan tâm thân phận lúc trước của các ngươi, chỉ cần không phải đại gian đại ác, người sinh trưởng ở thanh lâu, có thể đi qua Thăng Tiên đạo, lại mang dị linh căn, hơn nữa...”

Ánh mắt hắn dò xét trên người yêu đã bại lộ này vài lần, khiến cho người này năm mười tám, lại là tiên trưởng dị linh căn còn tưởng rằng tiên trưởng là coi trọng mình, cố gắng ưỡn ngực nở ra non nửa bộ ngực tuyết trắng, chọc cho đám nam tử bắc tu luyện nhiều năm đều tâm viên ý mã.

“Hơn nữa, linh căn tư chất của ngươi không tệ, là ngũ phẩm linh căn, đủ để chứng minh ngươi ưu tú!”

Lý tiên tử nghe vậy sắc mặt vui vẻ, ngũ phẩm linh căn hình như cũng không tệ lắm nhỉ?

Chức quan cửu phẩm thấp nhất, nhất phẩm là lớn nhất, linh căn này... cũng phân chia như vậy chứ? Mặc kệ trước đây tính sau hay sau, ngũ phẩm đều là vị trí trung dung, cộng thêm hỏa hệ dị linh căn của nàng, đủ để Lý Tiên Tiên Nhi thoát khỏi thân phận kỹ nữ, thu được hy vọng thay đổi nhân sinh!

Trong mắt Hiên Viên Yến hiện lên một tia hâm mộ, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, không nghĩ kỹ nữ này linh căn là cái gì.

“Như vậy đi.”

Chu sư thúc suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như người có thể làm cho một vị nam tử động tâm với người, vậy coi như người là một người có được tài nghệ không tầm thường, cho dù là kỹ nữ, cũng làm được chuyện mà người thường không thể làm được. Tông ta mặc dù không phải là người tài nghệ.

Sẽ nhận người, nhưng sẽ viết thư đề cử cho người, cho người gia nhập vào Hợp Hoan Tông tu hành!”

Lý tiên tiên tròn tròn mắt, thì ra Tiên Vân tông không thu nhận nàng?!

Hợp Hoan Tông... hình như nàng đã từng nghe qua cái tên này.

“Phản lại.” Chu sư thúc từ tốn nói: “Người chỉ có thể lấy ngũ phẩm hỏa hệ linh căn của mình để tìm kiếm tiên môn khác thôi.”

Có nghĩa là, loại linh căn tư chất này đủ cho nàng gia nhập các môn phái khác, nhưng dùng đầu suy nghĩ một chút, nàng sẽ biết có thư đề cử của Tiên Vân Tông càng dễ thu được sự coi trọng của Hợp Hoan Tông!

Lý Tiên Tiên càng thêm thấp thỏm, đôi mắt đẹp động lòng người như nước, nhìn Chu sư thúc, giọng nói nhẹ nhàng nói: “Tiên trưởng, không biết ngài muốn nô gia nào khiến nam tử động tâm với nô gia đây?”

“Người nói xem?”

“Cái này...”

Hai mắt Lý Tiên Tiên mơ hồ có một tia thần sắc thẹn thùng:
“Nô, nô gia, càng thích làm cho tiên trưởng ngài động tâm với nô gia...”

Mọi người mở to hai mắt nhìn.

“Ha ha ha ha!”

Chu sư thúc cười ha hả: “Lý tiên ngươi được lắm, dám thi triển mị thuật với ta. Đáng tiếc, cho dù là thánh nữ của Hợp Hoan Tông tự mình đến đây cũng không thể làm tổn hại tới đạo tâm của ta, ngươi lại đoán tiếp đi.”

Đoán, không phải lựa chọn!

Hai mắt Lý Tiên Tiên sáng lên, lập tức hiểu được ý tứ của tiên trưởng.

Ánh mắt nàng quét xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người thiếu niên anh tuấn đứng bên cạnh Hi Nguyệt tiên tử.

“Công tử, gian phòng này của nô gia hữu lễ.” Bản đứng đó lúc nào cũng có thể mất hiệu lực nhớ kỹ: “

Trang bị để chuẩn bị bất cứ tình huống nào!!!

Tu hành của tiên tử (2)

Chương thứ hai, Cách Không khinh nhờn hai mươi, hai mươi, hai mươi, hai mươi, ba mươi ngày sau tất cả mọi người cùng nhìn về phía Tiêu Viễn, trong lòng đều thầm mắng: Tên kỹ nữ này đúng là đi ra từ hẻm Yên Hoa, lòng người nắm chắc thật là tinh diệu.”

Tiêu Viễn bất kể là tiếp hay cự tuyệt, đều bị người khác tìm được nhược điểm tiến hành một phen chỉ trích.

Nếu trực tiếp cự tuyệt, chứng minh trong lòng hắn có quý, chịu đựng không nổi sự dụ dỗ của kỹ nữ kia, người như vậy không xứng đứng bên cạnh Hi Nguyệt tiên tử.

Nếu như tiếp được, hơn nữa lại bị kỹ nữ dụ dỗ thành công, cũng chứng minh nội tâm hắn không kiên định, là một người tí hon dễ bị dụ hoặc.

Mà nếu như Tiêu Viễn ý chí kiên định, mọi người cũng có lời chỉ trích hắn: Người đường đường là một tu hành giả Trúc Cơ cảnh, đối với một kỹ nữ lại nhẫn tâm như thế, làm cho nàng không thể nào bái nhập Tiên môn, Tiêu Viễn ngươi còn tâm gì nữa?

Nói cho cùng, Lý Tiên Tiên lựa chọn Tiêu Viễn chỉ là sĩ nhục hắn ta để lấy lòng Tiên Vân tông.

Đương nhiên, chuyện này cũng sẽ đắc tội với Tiêu Hi Nguyệt, nhưng so với gia nhập Tiên môn mà nói, Lý Tiên cũng không quan tâm nhiều như vậy.

“Cô kỹ nữ này có bản lĩnh tra ngôn quan sắc quả nhiên ghê gớm!”

Mọi người nghĩ thông suốt, đều lấy biểu tình xem kịch vui, chuẩn bị xem Tiêu Viễn ứng phó thế nào.

Ngay cả Tiêu Hi Nguyệt có khí chất cao nhã, cũng không khỏi nhìn hắn một cái, trong hai tròng mắt mơ hồ có một tia lo lắng.

“Lý tiên tiểu thư.” Tiêu Viễn không kiêu ngạo không kiêu ngạo trả lời: “Trong lòng tại hạ chỉ có mỗi Hi Nguyệt muội

muội mà thôi, mị thuật của ngài đối với ta sợ rằng khó có tác dụng. Nếu không tin, mời tới thử xem!”

“Bất quá.” Hắn lại dùng ánh mắt kính cẩn nhìn về phía Chu sư thúc, nói ra: “Tiểu chất cũng xin sư thúc mở một mặt lưới, sau khi Lý Tiên tiểu thư thất bại, có thể cho nàng một cơ hội nữa!”

Sắc mặt mọi người cổ quái, tốt nha! Tốt xấu đều để người nói xong rồi!

Trong đại điện Tiên Vân Tông, mỹ phụ Nam Cung Uyển nhìn thấy hết thấy chuyện này, lông mày nhảy lên, đặc biệt là nghe được Tiêu Viễn mở miệng là một Hi Nguyệt muội muội, lại đem màn trình tiết mục nhằm vào hắn biến thành trắng tình cùng với Hi Nguyệt, nàng hận không thể một chương đánh bay tiểu tử này ra ngoài!

Trước sơn môn, mọi người á khẩu không trả lời được, họ biết lần thăm dò này đã bị Tiêu Viễn hóa giải.

Mà vị tiểu thư Lý Tiên Tiên kia lại ngơ ngác đứng tại chỗ, tiến lên không phải, lui về phía sau cũng không phải, đặc biệt là ngồi trên bàn thi, dùng một đôi mắt thanh lãnh thuần túy đánh giá ánh mắt Hi Nguyệt tiên tử của nàng, trong lòng Lý Tiên Tiên càng xấu hổ muốn chết.

“Lấy lui làm tiên, Tiêu Sư Bắc rất có bản lĩnh.” Kim Văn đại sư huynh của Tiên Vân Tông khẽ cười một tiếng, chủ động nói: “Chu sư thúc, ta thấy Lý tiểu thư dịu dàng, đủ để gia nhập môn hạ Hợp Hoan Tông của Tiêu Dao, không bằng lần khảo hạch này coi như nàng vượt qua được không?”

Chu sư thúc hơi có vẻ xấu hổ, nhẹ gật đầu, ra hiệu Lý Tiên có thể lui ra.

Một trận hài kịch nhỏ cứ như vậy kết thúc.

Nhưng Lý Tiên Tiên lại có chút không cam lòng, cố lấy dũng khí nói: “Tiên, tiên trưởng, ta có thể ở lại Tiên Vân tông không?”

Hợp Hoan Tông mặc dù thích hợp với nàng hơn, nhưng Lý Tiên Tiên Nhất lại không muốn từ bỏ Tiên Vân Tông, một trong ngũ đại tông môn, thứ hai cũng không muốn tiếp tục cái

gọi là dựa vào lan can buồn cười, nói vậy Hợp Hoan Tông kia, đại khái cũng chính là lấy nhạc giường bó, phương pháp song tu chứ?

Chu sư thúc nhíu nhíu mày, đang muốn mở miệng nói chuyện, Tiêu Hi Nguyệt lại nói: “Sư thúc, Lý tiểu thư tuy xuất thân thấp kém, nhưng tâm chí kiên nghị, lại là linh căn hệ hỏa, nếu như có thể chuyên tâm tu hành, tương lai chưa chắc không có thành tựu một phen.”

Thanh âm của nàng linh hoạt kỳ ảo, lọt vào trong tai Lý Tiên khiến nàng cảm động từ tận đáy lòng, thân thể mềm mại cũng không khỏi run rẩy, muốn nói cảm tạ, nhưng lại xấu hổ không biết nên nói gì, trên khuôn mặt tràn đầy khí tức phong trần của nàng lại đỏ bừng lên.

Tiêu Viễn mỉm cười, tính cách Hi Nguyệt muối muội của hẳn thuần túy, thiện lương, đối với Lý Tiên vốn lấy ơn báo oán, khó trách lại được Tiên Vân tông trên dưới yêu thích.

“Cái này... cũng tốt.”

Tiêu Hi Nguyệt đích thân mở miệng, Chu sư thúc cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể đồng ý để Lý Tiên trở thành Bắc Tử ngoại môn.

Đương nhiên, một phen cảnh cáo là không thể tránh khỏi, khiến cho hẳn về sau không được sử dụng bùa môn tà đạo vân.

Lý Tiên khúm núm đồng ý, nàng biết sau này mình nhất định sẽ bị ánh mắt khác thường đánh giá, mặc dù nàng tu đạo trăm năm, người khác vẫn sẽ lấy nàng ra làm kỹ nữ để giễu cợt.

Bất quá, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, Lý Tiên đã sớm không quan tâm ánh mắt người khác, chỉ cần nàng có thể trở thành cường giả đủ mạnh, lại có ai dám lăm miệng trước mặt nàng? Xem ra nàng không muốn xé nát miệng những tiện nhân kia!

”kỹ nữ này, có chút thủ đoạn.”

Hiên Viên Yên thâm nghĩ trong lòng, sau này có thể lựa chọn kết giao một phen với Lý Tiên, nói không chừng sẽ có niềm vui ngoài ý muốn.

Khảo hạch tiếp tục tiến hành, phạm là không đạt tới tiêu chuẩn ưu tú, mới có thể bình thường người đều bị không chút khách khí kéo qua một bên. Nếu như tiếp theo khảo nghiệm linh căn, bọn họ sẽ không lấy được thành tích từ cấp ba trở lên, tất cả những người này đều sẽ bị loại bỏ.

Đương nhiên, nếu như người thực sự không có tài nghệ gì, còn có một con đường có thể đi: thử tâm lộ.

Đây là một con đường còn khó đi hơn cả Thăng Tiên đạo, phạm là người có thể leo lên đỉnh đều có thể trở thành nội môn Bắc Tử của Tiên Vân tông.

Chẳng qua là tuyệt đại đa số người tự cao tâm trí kiên nghị, thường thường chỉ có một con.

Bước ra một bước, liền miệng sùi bọt mép ngã trên mặt đất, bị các loại ma niệm sinh sôi trong nội tâm đánh sụp.

Mặt trời chậm rãi ngã về phía tây, ráng chiều rực rỡ che kín bầu trời, cuối cùng khảo hạch cũng kết thúc.

Thông qua người, mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Không có người nào qua lại mặt xám như tro tàn, chỉ hận bản thân không đem thời gian chơi đùa ngày thường dùng để nghiên cứu kỹ nghệ, thế cho nên hiện tại ngay cả tài nghệ khảo hạch cũng chưa từng qua ải!

Xa xa, một nô bộc tóc hoa râm, mặt mũi nhăn nheo, hai tay mọc đầy vết chai, con mắt sớm đã đục ngầu không chịu nổi, đang trốn trong bóng tối lặng lẽ quan sát bên này.

Khi hắn nhìn thấy những người đã thông qua thí luyện có thể tiến vào tông môn tu hành, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt trẻ tuổi tràn đầy hi vọng của mình đối với tương lai, ánh mắt lão nô càng thêm âm đạm.

Sáu mươi năm trước, hắn cũng giống như những người này, hăng hái hân lên, cũng từng tưởng tượng mình có thể trở thành cường giả Đạo Cảnh thứ ba, Bàn Sơn Đảo Hải, bắt sao bắt trăng, từ nay về sau tiêu dao Trường Sinh.

Nhưng hôm nay, sáu mươi năm nháy mắt đã trôi qua, hắn vẫn như cũ dừng lại ở Luyện Khí cảnh, thậm chí ngay cả Trúc Cơ

cảnh được xưng là bước vào đại môn tu tiên cũng chưa từng đạt tới!

“Cả đời này của ta, lại có thể vô vi như vậy mà vượt qua...”

Hồi tưởng lại những năm tháng trước đây, so sánh với những người trẻ tuổi tràn ngập phấn chấn hiện tại sơn môn, lão nô tóc mai trắng này càng lúc càng cảm thấy bi ai, mấy lần muốn rời đi, nhưng lại không nỡ vị kia ngồi ngay ngắn trên vị trí khảo quan, thân ảnh tuyệt thế thanh lãnh thánh khiết.

“Hi Nguyệt tiên tử... Tiên tử, Nguyệt tiên tử...”

Lão nô lần nữa đưa mắt nhìn về phía nàng, hai mắt tràn ngập say mê và cuồng nhiệt.

Từ lần đầu tiên mười năm trước nghe tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử, hắn đã coi Hi Nguyệt tiên tử là trụ cột của cuộc đời mình, mỗi ngày buổi sáng cùng buổi chiều, tất nhiên đi một chuyến Minh Nguyệt cư, ở dưới chân núi của Hi Nguyệt tiên tử, ngược nhìn đỉnh núi, yên lặng nghe tiếng đàn của tiên tử.

Thậm chí có vài lần bị quản sự mắng chửi, hắn cũng không nói tiếng nào, vừa đến tiên tử đánh đàn liền biến mất.

Dần dà, quản sự cũng không để ý đến việc này nữa, thứ nhất là hắn thật sự quá già, thứ hai là sáng sớm cùng chạng vạng tối cũng là lúc đông đảo các Bắc Tử trong Tiên Vân Tông lắng nghe tiếng đàn của đại sư tử, đoán chừng lão nô cũng thế.

“Tiếp theo, mời Hi Nguyệt bày ra dị tượng Nguyệt Cung, để xác định linh căn tư chất của đám Bắc Tử này.”

Hết thầy thí nghiệm chấm dứt, Chu sư thúc đối với vị tiên tử tuyệt mỹ phần lớn thời gian đều trầm mặc ít nói kia cười nói, trong vẻ mặt tràn đầy tự hào: “Những Bắc Tử sắp nhập tông môn các ngươi, cũng hảo hảo nhìn xem, nhìn dị tượng Nguyệt Cung của đại sư tử các ngươi, sẽ có trợ giúp đối với tương lai tu hành của các ngươi!”

Dị tượng của Nguyệt cung?

Lý Tiên Tiên nghĩ tới dị tượng Hỏa linh căn của mình, sau khi thu nạp linh khí, thân thể có thể tản mát ra một đoàn ánh lửa,

tương lai nếu không có gì bất ngờ, nàng khẳng định cũng sẽ tu luyện theo Hỏa hệ pháp thuật.

Dị tượng Nguyệt Cung của đại sư tử như tiên nữ, là gì?

“Được.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của các đệ tử Tiên Vân tông tương lai, Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, bàn tay ưu mỹ của Tổ so sánh với mặt bàn, một cây đàn cầm tiên cầm phong cách cổ xưa, toàn thân đỏ rực xuất hiện, mọi người loáng thoáng nghe được tiếng phượng hót, trên đàn tiên lại là một Phượng Hoàng hư ảo lúc ẩn lúc hiện, huyền diệu phi phàm.

“Thải Phượng Cầm...”

Sau khi Tiêu Viễn nhìn thấy cây đàn tiên thần kỳ này, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Cây đàn này, chính là cây đàn tiên mà nàng thu được trên Phượng Hoàng sơn thuộc tòa thành của Tống gia. Sau mười năm, cây đàn này đã trở thành pháp bảo bảo mệnh của Hi Nguyệt muội muội.

Con người Hiên Viên Yển hơi co lại, thanh danh cây đàn tiên này tuyệt không thua gì Hi Nguyệt tiên tử, tương truyền là khi Khải Minh Tiên Đế còn chưa trở thành Tiên Đế đã cưỡng ép xuyên qua Phi Tiên Đạo, lần nữa trở về Phàm gian, mang về một cây đàn tiên!

Đây là một món Tiên khí hàng thật giá thật, hơn nữa còn là Đế khí mà Tiên Đế từng sử dụng, đủ để khiến Tiên Nhân đều trông mà thèm.

Chỉ là chẳng biết tại sao, Tiên giới chưa bao giờ phái người xuống, Ngũ Đại Tiên Môn cũng không được chỉ thị cướp cây đàn tiên này, tùy ý để nó lưu chuyển ở phàm gian.

“Leng keng!”

Tiếng đàn thanh thúy vang lên, thanh âm truyền khắp gần nửa Tiên Vân tông, trong thiên địa phảng phất đều quanh quẩn tiếng đàn tuyệt vời này.

Gần đó, Tiêu Viễn, Lý Tiên, Hiên Viên Yến, Kim Văn Vận, lão nô xa xa, Bạch Hạc Tiên, Nam Cung Uyển, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, lắng lắng nghe nhạc khúc do chính tay Hi Nguyệt tiên tử gảy.

Cùng lúc đó, sắc trời đột nhiên tối đi, một vàng trắng sáng chậm rãi từ trên người Tiêu Hi Nguyệt bay lên, trong sáng như ánh trăng soi sáng đại địa, trên thân mọi người đều bao trùm một tầng ánh trắng màu trắng bạc.

“Nguyệt, cung...”

Lý Tiên Kinh ngạc tới mất đi năng lực suy tư, đây là dị tượng của Nguyệt Cung sao?!

Nàng cảm giác được, trong lỗ tai mình không ngừng truyền vào tiếng đàn tuyệt vời, linh khí trong cơ thể mình vừa mới hấp thu không tự chủ được được kích phát ra, trên thân phát ra một đoàn ánh lửa mơ hồ.

Nhưng ở trước mặt vòng trăng thanh lãnh mỹ lệ trên đỉnh đầu, điểm này hỏa quang thật sự chênh lệch quá xa!

“Đẹp quá!”

Tất cả mọi người đều nghiêng tai lắng nghe, tất cả mọi người đều nhìn vị tiên tử đánh đàn dưới ánh trăng kia, bị vẻ đẹp của Nguyệt Hạ tiên tử khuynh đảo, bị nàng đàn tấu hấp dẫn, một màn này, nhất định sẽ để cho bọn họ vĩnh sinh bất tử.

Trải đời thật khó quên!

Trong đại diện, tâm tình bức bối của Nam Cung Uyển bị tiếng đàn thanh lãnh của Bắc Tử mình làm tan rã. Sau khi nghe xong một khúc đàn của nàng, Nam Cung Uyển khẽ thở dài một hơi: “Thiên linh căn cộng thêm dị tượng Nguyệt Cung, tướng công, Hi Nguyệt rất có thể là tiên tử Nguyệt Cung chuyển thế ở Tiên giới, tương lai nhất định có thể lại phi thăng Tiên giới. Ngươi nói nàng ưu tú như vậy, thiên hạ ai có thể xứng với nàng?”

Bạch Hạc Tiên bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không phản đối quyết định vừa rồi của các ngươi, cho Tiêu Viễn áp lực là chuyện tốt, hẳn không đạt được yêu cầu, ta cũng ủng hộ Hi Nguyệt giải

trừ hôn ước với hắn, dù sao quyết định của thế hệ trước, không thể hại con cái của mình.”

Nam Cung Uyển lúc này mới hài lòng cười, phân phó: “Để cho những Bắc Tử mới nhập môn mời trà, bái kiến tổ sư gia.”

“Vâng, phu nhân!”

Ngoài cửa.

“Người là ngũ phẩm linh căn, là trung đẳng trong thành tích khảo hạch, là ngoại môn Bắc Tử nhất đẳng.”

“Người là lục phẩm linh căn, trong thành tích khảo hạch, là ngoại môn cao nhất.”

“Người là tam phẩm, thành tích khảo hạch không bằng, chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn nhị đẳng.”

“Tứ phẩm linh căn, thành tích thượng đẳng, vào nội môn!”

Sau khi Tiêu Hi Nguyệt thúc giục đệ tử Nguyệt Cung của mình, dẫn động linh lực lưu lại trong cơ thể môn Bắc Tử, Chu sư thúc và nhân viên kiểm tra các khảo nghiệm khác nhanh chóng phân biệt rõ tư chất linh căn của bọn họ, cũng tuyên bố cửa thứ nhất của bọn họ sẽ đi đâu sau khi tiến vào Tiên Môn.

Đám người rất nhanh chia làm hai bộ phận, một phần ước chừng bảy tám mươi người, bọn họ ít nhất cũng từ tứ phẩm linh căn trở lên, hơn nữa kỹ nghệ khảo hạch thành tích ít nhất là trung thượng, tương lai sẽ trở thành lực lượng trung kiên của Tiên Vân Tông.

Mà hơn bốn trăm người còn lại thì vẻ mặt khác nhau, có người không phục, có người ảo não vì linh căn tư chất của mình quá thấp, nắm chặt hai tay, thề rằng tương lai nhất định sẽ nỗ lực, không giống nhau.

Bọn họ đều là ngoại môn Bắc tử cấp một, hai ba, thấp hơn nội môn Bắc Tử rất nhiều.

Về phần những kẻ có linh căn tư chất kém cỏi, kỹ nghệ khảo hạch cũng kém Bắc Tử, đã không còn ai chú ý đến bọn họ nữa, chỉ có thể chán nản rời đi, từ nay về sau tuyệt diệt tu tiên ý niệm, xuống núi hảo hảo sống qua ngày.

“Đa tạ Đại sư tử đã kiểm tra linh căn cho chúng ta.”

Quận chúa Hiên Viên Yến tiến lên vài bước, cung kính hành lễ với Tiêu Hi Nguyệt vừa thu hồi đàn tiên. Đám Bắc Tử kịp phản ứng, vội vã cảm ơn đại sư tử.

“Không cần khách khí.” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Hi Nguyệt vẫn không có gợn sóng gì quá lớn, váy dài trắng tinh tôn lên khí chất thanh lãnh đặc hữu trên người nàng. Lý Tiên đứng ở đằng xa, không dám tới đây nói lời cảm ơn một phen.

Nàng từ nhỏ bị bán vào thanh lâu, nhìn thấy quá nhiều nhân tình âm lạnh, trở nên khéo léo thế tục, nội tâm rất ít khi có cảm xúc tự ti nữa, chỉ có một cố ý niệm không chịu thua, không tin mệnh một mực quanh quẩn. Nhưng trước mặt vị đại sư tử Nguyệt Cung dị tượng này, Lý Tiên Tiên cảm thấy toàn thân dơ bẩn không chịu nổi, may may không dám tiếp cận nửa phần.

“Chúng ta vào thôi, chương môn cùng với chư vị trưởng lão đã chờ ở đại điện từ lâu.”

Tiêu Hi Nguyệt dẫn đầu bước vào đại môn của Tiên Vân tông, một đám Bắc Tử mới nhập môn cuống quýt đuổi theo bước chân của đại sư tử, từng người đều lén lút nhìn theo bóng lưng tuyệt mỹ của nàng, bị khí chất của đại sư tử khuynh đảo, cũng giống như đám con cháu Bắc khác của Tiên Vân tông, rất nhanh đã trở thành tín đồ trung thành của nàng.

“Hi Nguyệt tiên tử...”

Lão nô đứng phía xa lưu luyến nhìn bóng lưng Tiêu Hi Nguyệt biến mất, lại nhìn những người ử rữ rời khỏi sơn môn, trong lòng càng thêm uất ức, cảm thấy mình cũng giống như bọn họ, là người thất bại trong cuộc đời.

Hắn thất hồn lạc phách từ tiểu môn tiến vào trong tông phái, đục ngầu hai mắt nhìn về phía đông bắc, theo bản năng đi tới nơi đó.

Cuộc sống sau này của hắn có thể kết thúc trong tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử, cũng coi như là chết mà không tiếc.

“Tiên tử, lão nô, lão nô ở phía sau núi chờ ngài...”

—— vào đêm.

Một ngày náo nhiệt của Tiên Vân tông đã khôi phục yên tĩnh, bên trong những tiên vân tông được kết giới cường đại bao phủ, các loại kỳ hoa dị thảo, tiên cầm dị thú cũng đều lâm vào an giấc, chỉ có một ít sinh vật sinh hoạt ban đêm.

Một ít linh thực quý hiếm phát ra ánh sáng nhạt, cùng với đình đài lầu các, những ánh nến nhỏ tản ra, tô điểm cho Tiên Vân tông ban đêm. Cảnh tượng kỳ dị này khiến đám Bắc Tử mới nhập môn hưng phấn dị thường.

“Trương quản sự, mọi người đã đến đông đủ chưa?”

Hiên Viên Yến nhìn tập hợp hơn một trăm người trước cửa phòng bếp, trong lòng khó tránh khỏi có chút hưng phấn.

Từ một quận chúa không bị ai chú ý đến, đến nội môn Bắc Tử của Tiên Vân Tông, lại được bổ nhiệm làm quản sự phòng bếp ngoại môn Bắc Tử, vận mệnh trong một ngày xảy ra biến hóa kịch liệt.

Buổi chiều, sau khi nàng và Bắc Tử mới nhập môn bái làm chưởng môn, được một vị sư thúc Thần xuất cảnh nhìn trúng, cũng dùng quận chúa xuất thân của Hiên Viên gia thích hợp quản lý.” Do đó, thu nàng làm đệ tử nhập thất Bắc.

Lần này Hiên Viên Yến cao hơn rất nhiều những nội môn Bắc Tử khác!

Trong Tiên Vân Tông, có rất nhiều cường giả Thần xuất cảnh trở lên, nhưng không phải ai cũng thích thu Bắc Tử, cũng sẽ không thu nhận Bắc Tử mỗi một sơn môn mở ra.

Bình thường mà nói, một cường giả xuất cảnh thần kỳ hai mươi năm thu một Bắc Tử, cũng xem như tương đối nhiều rồi, mà trong hai mươi năm này, Tiên Vân Tông ít nhất phải tiến vào hơn ba ngàn tên Bắc Tử, nội môn cũng có ít nhất hơn năm trăm tên.

Nàng được sư phụ nhìn trúng, thật sự là vận khí lớn.

“Hiên Viên đại nhân, còn thiếu một Lý lão hán chưa tới, hai trăm ba mươi lăm tạp dịch còn lại, đầu bếp đều đã đến đông đủ!”

Một vị mập mạp gương mặt tròn vo, vóc người mập mạp, hai mắt híp lại, có vẻ thập phần khôn khéo trả lời.

Hiên Viên Yên nhẹ gật đầu, nàng bây giờ là môn hạ Bắc Tử của ngoại sự đường Vi trưởng lão, lại được sư phụ phân phó đến chương quản một gian phòng bếp ngoại môn, xưng hô một tiếng Hiên Viên đại nhân hoàn toàn không thành vấn đề.

Thân là người thượng vị, quan hệ với thuộc hạ dù có tốt đến đâu cũng không thể thiếu tôn ti, bằng không mệnh lệnh sẽ truyền tới không tiếp tục.

“Vì sao lão Lý lão hán kia không tới?” Giọng điệu Hiên Viên Yên không thay đổi.

“Hắn?”

Một đầu bếp vẻ mặt khó chịu trả lời: “Năm nay hắn đã hơn bảy mươi, già đến nỗi không có cách nào xuống núi mưu sinh, chúng ta Trương đại nhân thương hại hắn, cho nên bảo hắn còn ở lại trong sơn môn, bình thường cũng chỉ làm chút việc quét rác.”

“Cái gì đại nhân không đại nhân, thật không giống!” Tên quản sự mập mạp quát lớn: “Ở trước mặt Hiên Viên đại nhân, các ngươi cứ gọi ta một tiếng Trương mập mạp là được!”

Một đám người thấp giọng cười cười, trong lời nói tràn đầy khinh thường Hiên Viên Yên.

Quận chúa thì như thế nào, trưởng lão Bắc Tử thì như thế nào?

Nơi này là phòng bếp số ba của đệ tử ngoại môn Bắc Tử, trừ phi trưởng lão tự mình đến thị sát, nếu không nơi này chính là địa bàn của bọn họ!

Người ngoài đến rồi, nhiều lắm chỉ có thể chỉ điểm, ăn chút tiền hiệu kính, muốn nhúng tay vào trong quản lý phòng bếp, chân chính vớt được dầu mỡ bên trong, đừng nghĩ tới!

Xuất thân từ hoàng thất Hiên Viên, thấy nhiều quan trường Hiên Viên Yên quá hiểu tên này.

“Không có quy củ nào không thể dùng phương viên này, cho dù là ai cũng không thể nhảy ra khỏi quy tắc của ngoại sự

đường!”

Hiên Viên Yến mang theo vẻ mặt anh khí nói: “Đêm nay những người không có chuyện gì khác, mau đi tìm Lý lão hán, để hắn mau chóng trở về gặp ta.”

“Việc này chỉ sợ không ổn!”

Trương quân sự mập mạp lập tức phản đối: “Chúng ta còn phải chuẩn bị đồ ăn sáng mai, ngoại môn Bắc Tử đại đa số không có tích cốc, thiếu một bữa cơm sẽ liên lụy huấn luyện buổi sáng, đến lúc đó sợ rằng không ai gánh nổi!”

“Không có gì không ổn.” Hiên Viên Yến thản nhiên nói: “Sự phụ phái ta đến phòng bếp số ba quản hạt, ta sẽ phụ trách nơi này. Tối nay ta phải gặp tất cả mọi người, kể cả Lý lão hán kia!”

“Hiên Viên đại nhân!”

“Nếu không phục, các người tự mình đi tìm trưởng lão bẩm báo.”

Một đám người á khẩu không trả lời được, vì chút chuyện này mà đi tìm Vi trưởng lão, đây không phải là đi tìm chết sao?

Huống hồ Vi trưởng lão còn là sư phụ của Hiên Viên Yến, lại càng muốn chết.

“Ta biết các người có khó xử.”

Ngữ khí Hiên Viên Yến hòa hoãn một chút, mục đích của nàng tất nhiên không phải Lý lão hán, mà là để những người này nghe lệnh.

Hiện tại đạt được mục đích, không cần áp bách bọn họ nữa, miễn cho bọn họ sinh oán khí.

“Tiên Vân Tông chiếm diện tích rộng lớn, Lý lão hán lại không biết tung tích, như vậy đi, ta đi bẩm báo thời gian của sự phụ trì hoãn đến sáng mai, Lý lão hán vừa xuất hiện liền tới tìm ta.”

Quả nhiên, mọi người nghe nói không cần đi tìm, lập tức cao hứng, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Yến cũng dịu đi rất nhiều.

“Được rồi, tạm thời đến đây, Lý lão hán nhân phải nhanh chóng tìm được, đều giải tán đi.”

Hiên Viên Yên lạnh nhạt rời đi, cũng không quá để ý những tạp dịch sau lưng kia nhìn nàng như thế nào.

Nàng đến là vì tu hành Tiên Vân tông, quản lý phòng bếp chỉ là tiện thể, không thể từ đầu đảo ngược.

“Quản sự đại nhân.” Một vị diện mạo hèn mọn, đầu óc có chút trọc, nam tử chừng ba mươi tuổi tiến đến trước mặt Trương quản sự, thấp giọng nói: “Xú nha đầu kia ngài định làm gì nàng ta? Nữ kỹ nữ này đến từ Hiên Viên hoàng tộc, đối với cách đùa giỡn quyền thuật rất quen thuộc a, vừa lên mặt liền làm cho người của chúng ta không dám lên tiếng.”

“Nàng?”

Trương quản sự cười lạnh: “Một con ngựa mẹ nọ, còn tự kêu tự đắc, không khéo tối nay trở về sẽ bị áp trên giường...”

Hắn kịp thời ngậm miệng lại, làm cho nam tử đầu hói rất tức giận: “Quản sự đại nhân, ngài nói nàng sẽ bị... ai?”

“Câm miệng!” Trương quản sự quát lớn một tiếng: “Không nên hỏi thì không nên hỏi nhiều, ngại mạng mình dài sao? Nhớ kỹ, đừng đắc tội với nha đầu kia, chỉ cần nó không động túi tiền của chúng ta, thì đừng để ý tới nó.”

Thấy Tống Ngọc Tử lộ vẻ nghi ngờ, Trương quản sự cười lớn, vỗ vỗ cái ót sáng bóng của hắn: “Đồ ngu ngốc, ngẫm lại những vị quản sự xinh đẹp lúc trước đã làm bao lâu rồi?”

Tống Ngọc Tử trong lòng cả kinh, trước Hiên Viên Yên, Vi trưởng lão cũng từng phái mấy nữ Bắc Tử tới chưởng quản bếp núc.

Nhưng thông thường phải mất không tới một hai tháng, những quản sự mỹ nữ này đều sẽ thắng tiến nhanh chóng rời khỏi nơi này, chuyên tâm tu luyện bên cạnh Vi trưởng lão.

Chẳng lẽ là...!

Nghĩ tới dáng người cao gầy của Hiên Viên Yên, đặc biệt là cặp chân thon dài thẳng tắp, có thể khiến nam nhân kia giáp

sống lại, trực giác bụng dưới của Tống Ngọc Tử nóng lên, mỹ nhân như vậy, nếu có thể đè ở dưới thân tùy ý lãng nhục, làm cho vẻ mặt cao ngạo lãnh diễm của nàng lộ ra vẻ xấu hổ và xấu hổ, cuối cùng bất đắc dĩ thần phục dưới háng mình, hàm âm liếm cây gậy... “Trời đánh, sao ta lại không có thiên phú tu tiên chứ!”

Tống Ngọc Tử vô cùng hâm mộ điểm phúc của đại nhân vật như Vi trưởng lão, cường giả Thần xuất cảnh có thể sống đến một ngàn năm, mà Tiên Vân Tông cứ mỗi năm một lần tuyển một lần Bắc Tử, Vi trưởng lão đủ để hưởng thụ mấy trăm vị khí chất khác nhau, xuất thân bất phàm, lại bởi vì tu luyện sau này dung nhan càng thêm xinh đẹp Tiên tử giới tu hành!

...” Hi Nguyệt muội muội, đây là nơi ở của muội sao?”

Buổi tối, Tiêu Viễn ở Bạch Hạc Tiên, Nam Cung Uyển và bảy vị trưởng lão Hồn Minh cảnh của Tiên Vân Tông, hứa trong mười năm phải đạt tới cảnh giới xuất thần, nếu không sau này cũng không được gặp lại Tiêu Hi Nguyệt hứa hẹn, cuối cùng cũng đạt được quyền lợi nói chuyện với Tiêu Hi Nguyệt một lát.”

Tiên Vân Tông sơn môn ở Tiên Vân Phong, một tòa tiên vân đại trận bao phủ mấy trăm ngọn núi, giữa dùng cầu nối kết nối nhau, trên đỉnh núi khắp nơi đều là đình đài lầu các, chân núi thì gieo trồng các loại linh thực, một dòng sông tản mát ra linh khí yếu ớt xuyên qua toàn bộ Tiên Vân Tông, chia Tiên Vân Tông làm hai nửa.

Tiêu Hi Nguyệt thân là đại sư tỷ Tiên Vân tông, lại có tu vi Thần Xuất Cảnh, đương nhiên nàng có thể độc chiếm một ngọn núi, ở hướng Đông Nam, ở biên giới Tiên Vân đại trận, gọi là: Minh Nguyệt cư.

“Ừ.” Tiêu Hi Nguyệt vẫn ít nói, cho dù chỉ có hai người ở cùng một chỗ, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn hồng nhuận phơn phớt vẫn không nở mở thêm một chút, nói thêm mấy câu làm cho Thanh Mai Trúc Mã của cô nghe thêm một chút thanh âm có thể nói là bình thường.

Tiêu Viễn lại không quá để ý, Hi Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều không thích nói chuyện, cho dù có những đứa trẻ khác khi dễ nàng, nàng cũng chỉ dùng đôi mắt trong trẻo sáng ngời kia nhìn chăm chăm vào đối phương, mãi đến khi Tiêu Viễn đánh tên kia một trận, Hi Nguyệt mới ngăn nàng lại.

“Hi Nguyệt muội muội!”

Nhớ lại chuyện cũ lúc nhỏ, Tiêu Viễn có chút hoảng hốt, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh mình. Khi nhìn thấy khuôn mặt thánh khiết trong trẻo nhưng không nói một lời, miệng nhỏ mím chặt lại, Tiêu Viễn lại có một loại cảm giác như đã trải qua mấy đời.

“?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hắn, trong đôi mắt sáng ngời mang theo một tia nghi hoặc.

“Ta...” Thích người!

Ba chữ này, cuối cùng Tiêu Viễn cũng không thể nói ra khỏi miệng, “Trong vòng mười năm tới ta sẽ đạt tới cảnh giới Thần xuất! Tin ta đi!”

“Ừm, ta tin tưởng Viễn ca ca.” Tiêu Hi Nguyệt hơi chần chờ, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Tiêu Viễn, nàng vẫn khẽ gật đầu, dịu dàng nói: “Cũng giống như trước đây, tin tưởng huynh.”

“Hi Nguyệt muội muội!”

Tiêu Viễn trong lòng cảm động, rốt cuộc cũng lấy dũng khí, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyệt cung tiên tử bên cạnh, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, khiến bàn tay to của mình hoàn toàn bao trùm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại bóng loáng của Tiêu Hi.

Cũng như khi còn bé, hai người dắt tay nhau đi trên đường phố Thanh Châu, nghe tiếng rao hàng trên đường, Tiêu Viễn lấy ra một khối bạc vụn mua cho nàng một xiên kẹo hồ lô. Hai người cuối cùng còn lại cắn từng miếng một.

“Tên nhóc này, thật không biết xấu hổ!”

Ở trong hai người, còn có hai mỹ nhân đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thanh xuân động lòng người.

Các nàng là thị nữ song sinh của Tiêu Hi Nguyệt, Triệu Tiểu Thanh, Triệu Tiểu Lam, các nàng bị Nam Cung Uyển ám chỉ đi theo tiểu thư, phòng ngừa Tiêu Viễn được một tác lại muốn làm chút gì đó với tiểu thư nhà mình.

Sau khi nhìn thấy tên khốn Tiêu Viễn này rõ ràng nắm tay tiểu thư, tính cách hoạt bát của muội muội Tiểu Thanh, nhin không được dịu dàng mắng một câu.

Tính tình tiểu thư của các nàng trong trẻo lạnh lùng, không giỏi dùng ngôn ngữ để cự tuyệt người khác, tên Tiêu Viễn này đại khái chính là nhìn trúng điểm này, cho nên nhân cơ hội đục khoét ngọc thủ của tiểu thư chứ?!

“Tỷ tỷ, chúng ta qua đó đuổi hắn đi?”

“Không, không, vẫn là không cần nữa đi?”

Triệu Tiểu Lam yếu ớt nhìn tiểu thư xa xa một cái. Dưới bóng đêm, mơ hồ có thể nhìn thấy bầu không khí của hai người trong hoa viên hết sức ngọt ngào. Vẻ mặt tiểu thư nhu hòa, trong đôi mắt lại có một loại tình cảm mà Tiểu Lam chưa từng thấy qua.

Tâm hồn mềm mại mang theo một tia vui sướng, một tia hạnh phúc.

Đối với tiểu thư của Nguyệt cung, vui buồn không vui, giống như tiên tử bình thường ở một mình mà nói, loại biến hóa này đã là tương đối hiếm thấy, thậm chí nàng và muội muội Tiểu Thanh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy vẻ mặt như vậy của tiểu thư nhà mình.

“Hừ, tiện nghi cho tên kia rồi!” Tiểu Thanh lầm bầm một câu, cũng nhìn ra được tiểu thư kỳ thật rất thích tên khốn Tiêu Viễn này, nói không chừng... Tiêu Viễn còn sẽ trở thành hôn phu của các nàng?

- thân là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư, phu quân của tiểu thư, thật ra chính là phu quân của bọn họ.

Nghĩ đến đây, thiếu nữ chừng mười sáu tuổi, trái tim không khỏi run lên, khuôn mặt nóng lên.

“Không, tên Tiêu Viễn này mới là Trúc Cơ cảnh, còn không bằng chúng ta, sao hắn có thể làm hôn phu của tiểu thư được?”

Tiểu Thanh càng nhìn về phía Tiêu Viễn đang nắm tay tiểu thư ở phía xa, càng cảm thấy hắn không xứng với tiểu thư!

Nhưng tiểu thư thích hắn.

Cho nên, Triệu Tiểu Thanh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trơ mắt nhìn hai người đi một vòng quanh hoa viên, hai vòng, sau đó lại theo dòng suối nhỏ chảy ra từ hồ nước, đi về phía sau núi.

Minh Nguyệt cư trú trên đỉnh núi, đỉnh núi có một hoa viên rất đẹp, phía sau hoa viên có một con suối ngầm dùng pháp thuật xây dựng, từ trên xuống dưới toát ra nước ngọt. Ngày thường Tiểu Thanh được tưới hoa, thừa liền xuôi dòng mà xuống, hội tụ trong dòng sông dưới chân núi.

Cũng bởi vì dòng suối nhỏ này là nơi xử nữ Minh Nguyệt cư, khiến cho một số Bắc Tử hèn mọn lạng lẽ chạy đến chân núi Minh Nguyệt.

Nàng lén lút dùng nước suối bên trong một số khí cụ, nói là linh tuyền mà đại sư tỷ trần trụi đã từng ngâm qua, vừa uống vừa ngọt ngào sáng khoái.

Từ miệng một số nô bộc ngẫu nhiên nghe qua chuyện này, mặt Tiểu Thanh trực tiếp tối sầm lại, đêm đó liền lạng lẽ thả thuốc xuống nước suối giữa sườn núi, để một đám Bắc tử trộm gà trộm chó cả đêm, lại bị Hình phạt đường dùng đủ loại lý do hung hăng xử phạt một lần, rốt cục không còn ai dám đi hậu sơn của Minh Nguyệt cư, càng không dám ăn trộm nước suối mà đại sư tỷ Ngọc Túc rửa sạch.

Trên thực tế, Tiểu Thanh căn bản chưa từng thấy tiểu thư ở trong suối nước rửa chân, nhưng thật ra nàng và Tiểu Lam, ngẫu nhiên sẽ thừa dịp trời nóng, cởi quần áo ra, đùa nghịch với quần lót của tiểu thư một phen.

Cho nên nàng mới phát hỏa lớn như vậy!

“Tỷ tỷ.”

Tiểu Thanh càng nhìn Tiêu Viễn càng khó chịu: “Tên kia sẽ không muốn dẫn tiểu thư xuống núi chứ?”

Hai người một mực đi xuống theo dòng suối, vượt qua đường nhỏ Thông U, đi tới chỗ khu rừng trúc giữa sườn núi. Đi xuống nữa là một mảnh thảo được tươi tốt, bên trong không biết là linh thực gì, chỉ là một tổ thỏ thủy linh nuôi nặng tiểu thư mà thôi.

“Đại khái... đúng không?” Tiểu Lam không quá chắc chắn, nhưng nhìn hai người càng chạy càng xa, hẳn là muốn xuống núi.

“Chúng ta mau đuổi theo!”

Điều này có tướng mạo tương tự, thị nữ song sinh thanh xuân đáng yêu cuống quýt theo sát, phòng ngừa tên khốn Tiêu Viễn kia động tay động chân với tiểu thư.

“Hi Nguyệt.”

Tiêu Viễn cười ôn nhu: “Hai thị nữ của ngươi ngược lại trung thành và tận tâm, còn sợ ta...”

“Sợ ngươi, cái gì?” Tiêu Hi Nguyệt hỏi.

Tiêu Viễn không dám trả lời, trước mặt Hi Nguyệt muội muội xinh đẹp như Nguyệt cung tiên tử, nói một ít lời vô nghĩa chính là đang sỉ nhục nàng.

“Không có gì, Hi Nguyệt, ngươi biết Khải Minh Tiên Đế không?” Tiêu Viễn thay đổi đề tài, tay vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại của Hi Nguyệt tiên tử.

“Thải Phượng Cầm của ta nghe nói do Khải Minh Tiên Đế mang xuống từ Tiên giới.”

Tiêu Hi Nguyệt triệu hồi ra đàn phượng từ trong thức hải, đàn tiên lơ lửng giữa không trung tản mát ra ánh sáng yếu ớt, trong bóng đêm đặc biệt bắt mắt.

Nàng đưa ngón tay tinh tế ra, nhẹ nhàng gảy dây đàn, khiến Thải Phượng Cầm phát ra một tiếng đàn thanh thúy dễ nghe, nhẹ nhàng thông thả truyền bá trong bóng đêm.

Hai người không biết là, tiếng đàn này, đánh thức một người đã hôn mê dưới chân núi.

“Không sai, Thái Phượng Cầm là do Ngô Đồng Mộc chế tạo thành, Phạm gian cực ít có Ngô Đồng Mộc chân chính, nghe nói chỉ có Tiên giới mới có thể xa xỉ đến mức dùng Ngô Đồng Mộc nghỉ ngơi của Phượng Hoàng chế tạo đàn cổ.”

Tiêu Viễn nhìn ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gảy dây đàn của Hi Nguyệt muội muội, trong lòng bỗng nhiên run rẩy.

Ngón tay trắng nõn ưu mỹ này thật sự khiến người ta không nhìn được mà muốn nắm chặt, tốt nhất là đặt trong lòng bàn tay xem xét tỉ mỉ, mới có thể giảm bớt dao động trong lòng hần lúc này.

—— rõ ràng hần đã nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hi Nguyệt muội muội, nhưng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn.

“Ngô Đồng Mộc...” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi xẹt qua dây đàn, khiến cây đàn tiên này phát ra tiếng ngân trầm thấp. “Quả thật Thái Phượng Cầm có rất nhiều bí mật, âm thanh cũng khác một trời một vực với cây đàn cổ ở nhân gian. Đây cũng là nguyên nhân mọi người suy đoán nó là tiên khí lưu truyền từ Tiên giới.”

“Còn có phải do mở đầu Tiên Đế không.” Dừng một chút, Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu: “Không biết.”

Tiêu Viễn kinh ngạc nhìn nàng.

Dáng vẻ xinh đẹp của Hi Nguyệt giấu trong quần áo trắng tinh, dáng người uyển chuyển như ẩn như hiện, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng rất ít khi xuất hiện tình cảm dao động, đôi mắt trong treo nhưng lạnh lùng phần lớn cũng chỉ lẳng lặng đứng nhìn người.

Người ngoài rất ít khi nhìn thấy điều gì đó trong ánh mắt nàng, nhưng bình thường lại không cách nào cự tuyệt nàng, càng không đành lòng chứng kiến thỉnh cầu của tiên tử bị cự tuyệt.

Hi Nguyệt, giống như nàng linh căn Nguyệt cung dị tượng, làm cho người ta cảm giác thuần khiết thuần túy, lại để cho người nhìn không được đi che chở nàng thánh khiết thanh lãnh mỹ.

“Sao lại nhìn ta?” Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt vẫn trong trẻo sáng ngời như trước.

Những lời này nếu là của những nữ nhân khác nói ra, chỉ sợ nam nhân bên cạnh nàng. Cho dù có chất phác đi nữa, cũng sẽ trêu chọc vài câu, thậm chí còn nhân cơ hội trêu chọc mỹ nữ một chút.

Nhưng ở Tiêu Hi Nguyệt thì chiếc miệng nhỏ nhắn xinh xắn đỏ bừng, cứ như là hoa đào xinh đẹp đang hé ra miệng, chỉ khiến người ta cảm nhận được sự trong trẻo và tươi đẹp của nàng.

“Không, không có gì.”

Tiêu Viễn cuống quýt quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn có chút đỏ lên.

Tiêu Hi Nguyệt không hỏi tới, trầm mặc nhìn về phía trước.

“Đúng rồi!”

Tiêu Viễn lại nói: “Hi Nguyệt muội muội, muội có biết quá khứ của Khải Minh Tiên Đế không?”

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, mái tóc đen nhánh như thác nước lay động theo, dùng giọng nói như âm thanh của cô đáp lại:

“Không biết.”

“Ách...”

Tiêu Viễn thừa nhận, Hi Nguyệt muội muội rất đẹp, tính cách cũng rất tốt, tiếng đàn cũng rất tuyệt vời, nhưng nếu nói chuyện phiếm với nàng, đại khái là cá nhân đều có thể tức chết.

“Khởi Minh Tiên Đế là Tiên Nhân trẻ tuổi nhất, cũng là Tiên Đế trẻ tuổi nhất, phong hoa tuyệt thế, cùng thời đại với Khải Minh Tiên Đế, tất cả các thiên tài sinh ra đều ảm đạm thất sắc, những người này cũng phi thăng, có mấy vị còn trở thành Tiên Vương.

Nhưng lúc Tiên Đế còn sống, bọn họ chỉ có thể cúi đầu xưng thần!”

Nói đến sự tích của vị Tiên Đế tuyệt thế này, hai đầu lông mày Tiêu Viễn tràn đầy mong mỏi, mơ hồ còn có vài phần tự hào.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn hắn một cái, không nói gì.

“.....”

Tiêu Viễn cười khò một tiếng, Hi Nguyệt tựa hồ trầm mặc hơn so với lúc bé, ngay cả bí văn kinh thiên Khải Minh Tiên Đế chết đi nàng cũng không có hứng thú hỏi.

Hi Nguyệt tiên tử, là một tiên nữ trong treo lạnh lùng tới tận xương tủy.

“Hi Nguyệt.” Tiêu Viễn mỉm cười: “Người có biết Khải Minh Tiên Đế là nam hay nữ không?”

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, hỏi: “Nữ?”

“Đúng! Khải Minh Tiên Đế là một vị...” Tiêu Viễn nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng dùng từ hình dung: “Trần áp tất cả kẻ địch, quản lý nữ Đế vạn cổ!”

Người khác nếu nghe nói Khải Minh Tiên Đế lại là một nữ nhân, chỉ sợ sẽ ghen hòng nhìn trần trời. Dù sao Cửu Châu đại lục ức vạn dặm, cùng với thế giới man hoang ở hải ngoại, chưa bao giờ có người nói đến, cũng chưa bao giờ có một quyển sách ghi lại giới tính của Tiên Đế.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói: “Hai chữ Khải Minh không giống tên của nữ Đế.”

Hai người đã đi qua Thảo Dược Viên, tới gần chân núi, đứng trên một sườn núi nhìn sông nhỏ thanh tịnh dưới chân núi, tựa hồ cũng không có ý muốn đi xuống nữa.

“Có lẽ... có ẩn tình gì đó.”

Tiêu Viễn âm thầm sờ lên mi tâm của mình. Sâu trong ý thức của lão rõ ràng có một mảnh võ mang phong cách cổ xưa.

Mà phía trên mảnh võ thần bí phong cách cổ xưa này, một hư ảnh mờ lung như ẩn như hiện, nhìn kỹ, miễn cưỡng có thể nhìn ra nàng là một nữ nhân.

Một nữ nhân cúi thấp đầu, nhắm hai mắt lại, hai tay để trên gối, lộ ra vẻ rất mệt mỏi.

“Cứ giết chết Tiên Đế đời trước của nàng, trăm năm sau lại giống như tự sát, trong tất nhiên có người không biết...”

“A!”

Cách đó không xa truyền đến một tiếng kinh hô, bị tin tức làm cho kinh hãi này làm cho chân động.

“Ai?!”

Ánh mắt Tiêu Viễn lập tức trở nên sắc bén, phát tay đánh ra một đạo sóng khí mãnh liệt về phương xa. Cuồng phong cuốn lên thảo mộc, thổi bay ra một lão nhân gia tuổi chừng hơn bảy mươi, ăn mặc vải bố.

Đúng vậy, quả thật là lão nhân gia, Tiêu Viễn kịp phản ứng mới phát hiện trên mặt đối phương đầy những nếp nhăn. Dáng người còng xuống, lão bị lão nhẹ nhàng như thể sẽ chết ngay tại chỗ.

“Leng keng.”

Tiếng đàn vang lên, một đạo linh khí nâng lão giả bảy mươi tuổi bay ra ngoài, cũng khiến cho trái tim Tiêu Viễn buông lỏng xuống.

Thiếu chút nữa một chương đã đánh chết người khác.

“Lão nhân gia, ngài không sao chứ?” Tiêu Viễn cuống quýt đi tới, thị nữ song sinh đi theo phía sau cũng đi tới, các nàng nhận ra lão giả này.

“Lý lão hán, ngươi lại tới phía sau núi Minh Nguyệt trốn làm gì!?”

Tiểu Thanh muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy khóe miệng Lý lão hán chảy máu, cộng thêm đôi mắt đục ngầu, vẻ mặt hoảng sợ, rõ ràng bị dọa đến không nhẹ, liền cắn răng một cái, hừ một tiếng.

Lý lão hán này trước kia từng bị nàng nắm qua mấy lần, đều lên lút buổi sáng cùng chạng vạng tối chạy tới hậu sơn Minh

Nguyệt cư, từ tiểu thư bắt đầu luyện đàn cho đến khi chấm dứt, một mực đứng ở dưới chân núi.

Tiểu Thanh nói hần mấy lần, Lý lão hán quỳ xuống xin tha thứ, lần sau lại tái phạm, dần dà, Tiểu Thanh cũng lười để ý tới.

Dù sao trên Minh Nguyệt cư có trận pháp, lão nô này cũng không thể lên núi được.

“Lão nô, lão nô... Tội đáng chết vạn lần!”

Lý lão hán quỳ trên mặt đất, run rẩy ngẩng đầu lên, đứng ở trước mặt hần, đôi mắt đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng lạnh nhạt cao hơn cả cái đầu của Tiêu Hi Nguyệt, Lý lão hán lại cuống quýt quỳ trên mặt đất, đầu dán vào mặt đất, thân thể run lấy bầy.

“Lão nhân gia, người đừng sợ, bọn ta...” Không phải người xấu.

Những lời này của hần khiến Tiêu Viễn không biết xấu hổ mà nói ra miệng.

Nhắc tới cũng trách hần, không biết rõ ràng đã ra tay đánh người, đánh cho lão tạp dịch này miệng phun máu tươi, thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viễn lấy ra một viên đan dược chữa thương, trước tiên nửa bắt buộc để cho lão tạp dịch già run lấy bầy này ăn vào, lại an ủi hần vài câu, để hần đừng sợ hãi.

“Lão nô... Tội đáng chết vạn lần!”

Lý lão hán môi run run, lặn qua lộn lại một câu, hần chỉ quỳ gối trước mặt Hi Nguyệt tiên tử, liền cảm thấy toàn thân run rẩy, phảng phất mình chính là giới trong mương, mà Hi Nguyệt tiên tử thì là Hằng Nga trong Nguyệt cung, cũng may giới trùng tự biết mình, không dám tới gần tiên tử nửa phần.

Mãi đến tận khi Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói một câu “Đứng lên đi, Lý lão hán mới theo bản năng đứng thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn Tiêu Hi Nguyệt xinh đẹp như tiên, sợ hãi cúi đầu xuống.

Tiêu Viễn mỉm cười, ôn hòa hỏi: “Lão nhân gia, ngài là Bắc Tử của Tiên Vân Tông sao? Sao lại tới chậm như vậy?”

Lý lão hán cúi đầu, mặt lộ nụ cười khô: “Bẩm công tử, lão nô... Bốn mươi năm trước lão nô đã từng là Bắc Tử ngoại môn của Tiên Vân Tông, nhưng hiện giờ... chỉ là một lão tạp dịch mà thôi.”

Con đường tu tiên, không tiến ắt lui.

Sau hai mươi năm nhập môn, ngoại môn Bắc Tử của Tiên Vân Tông, nếu vẫn không thể chân chính bước vào tu tiên lộ, cũng chính là đột phá đến.

Trúc Cơ, như vậy sẽ bị giáng chức tông môn, để cho hắn phát triển ở bên ngoài.

Bình thường những Bắc Tử này đều sẽ trở lại cố hương, hoặc là cưới vợ sinh con, hoặc là gia nhập một môn phái giang hồ nào đó, bằng vào một chút pháp thuật học được từ luyện khí kỳ hiệu lực của các bang phái, hoặc là dứt khoát thương lượng làm chút việc làm ăn.

Bất kể nói thế nào, tu tiên hai mươi năm còn chưa bước vào Trúc Cơ cảnh, bất luận linh căn tư chất như thế nào, cơ bản chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ tiếp tục tu tiên.

Nếu như chưa từ bỏ ý định, cũng chỉ có thể làm như Lý lão hán vậy, trở thành tạp dịch của Tiên Vân Tông, lầy chờ mong cơ duyên hàng lâm, đi cắt chó đột phá Trúc Cơ cảnh.

“Ặc.”

Tiêu Viễn nhất thời ghen lời. Nếu như hắn không có Hi Nguyệt muội muội trợ giúp thay đổi tư chất linh căn, nếu không phải bất ngờ đạt được chỗ mi tâm thức hải, mang theo một mảnh vỡ mang theo thần hồn Tiên Đế phong cách cổ xưa. Như vậy, hiện giờ Lý lão hán chính là tương lai của Tiêu Viễn!

Trong lòng thở dài, Tiêu Viễn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái bình nhỏ, nhét vào trong tay khô gầy của Lý lão hán: “Đây là Linh Khí đan, có thể giúp lão tiên bồi nhanh chóng tu hành.”

Thấy Lý lão hán môi run rẩy, tựa hồ muốn cự tuyệt, Tiêu Viễn nắm tay của hắn cười cười: “Lão tiên bồi cứ cầm đi, tuy không

hiều lắm, nhưng hiện tại ngài cũng là Luyện Khí cảnh a? Có lẽ có thể có một chút cơ duyên đột phá Trúc Cơ cảnh, cũng chưa chắc biết chừng.”

“Công tử!” Hai mắt đục ngầu của Lý lão hán tràn đầy nước mắt, bịch một tiếng lại quỳ xuống, dùng sức đập đầu nói: “Ân công tử, lão nô... kiếp sau lão nô khó quên!”

Đời sau khó quên?

Tiêu Viễn á khẩu không trả lời được, cười cũng không cười nổi, chỉ có thở dài.

“Tiểu Thanh, trên người ngươi có đan dược không?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía thị nữ của mình, Triệu Tiểu Thanh lập tức sờ sờ trên người, lại kiểm tra túi trữ vật, cuối cùng cùng cùng hai tỷ tỷ nàng lấy ra hơn mười viên đan dược.

Không thập phần trân quý, nhưng trong đó có ba viên Trúc cơ đan, thứ này là tiên đan mà tu tiên giả Luyện khí cảnh trở xuống mơ tưởng, có thể trong phạm vi nhỏ gia tăng xác suất đột phá Trúc cơ.

Hơn nữa nhìn bộ dáng đan dược Tiểu Thanh lấy ra, tối thiểu vẫn là Trúc Cơ đan thượng phẩm, một viên giá tương đương mười viên Linh Ngọc trung phẩm —— cái này đã là tiêu dùng cho tu sĩ Trúc Cơ cảnh nửa năm, về phần tu sĩ Luyện Khí kỳ trở xuống, lại càng cần tiền tiết kiệm từ Khí Huyết Cảnh, thẳng đến Luyện Khí kỳ viên mãn mới có thể mua được một viên Trúc Cơ đan hạ phẩm.

Trước Trúc Cơ cảnh cũng có ba cảnh giới, khí huyết, rèn thể, luyện khí, bởi vì ba cảnh giới thai tam cảnh và Đạo Chi, nên không ít người xưng hô ba cảnh giới này là phạm nhân cảnh.

Ý tứ cũng rất đơn giản, chỉ có Trúc Cơ thành công mới có thể chân chính trở thành người tu tiên, dưới Trúc Cơ đều là phạm nhân!

“Cầm lấy những thứ này.”

Tiêu Hi Nguyệt dùng một cái khăn tay gói kỹ đan dược này, đồng thời đưa cho vị Lý lão hán có tướng mạo suy sụp, làn da ngăm đen như nền vàng này.

“Lão nô, lão nô, lão nô...”

Lý lão hán vừa khản trương vừa kích động, toàn thân không khỏi run lên.

Ở trước mặt hắn, đôi tay ưu mỹ trắng nõn kia chính là bàn tay ngọc ngà mà hắn kính mộ, tiên tử tham luyện đã lâu, Lý lão hán từ chỗ tiên tử ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, tiên tử đang ở trước mặt Tư Mộ, khiến hắn một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Tiêu Viễn nhìn mà buồn cười. Đứng trước mặt Lý lão hán, Hi Nguyệt muội muội hoàn toàn đối lập với hắn.

Một người là tiên tử lạnh lùng sống ở trong cung trăng, tư thái tuyệt mỹ, khí chất thánh khiết, một thân Tiêu Hi Nguyệt thuần khiết, đẹp đến nỗi không giống như nữ tử nhân gian.

Mà một người khác, là khuôn mặt già nua, da thịt ngăm đen lại vô cùng thô ráp, giống như là ruộng đồng vậy. Những nông dân mặt hướng đất lên trời, vất vả làm nông dân nửa đời người, trong đôi mắt đục ngầu tràn đầy nước mắt - mơ hồ còn có thể nhìn thấy một ít phân mắt màu trắng, đối với Tiêu Hi Nguyệt giống như tiên tử, càng có vẻ xấu xí không chịu nổi.

Người như vậy, căn bản không cùng đợi trong tiên sơn tu hành, ngay cả ăn mày đi đường cái cũng bán đứng hắn —— ít nhất cái Cái Bang trên giang hồ giúp Bắc Tử từng người còn rất thần khí, bánh bao ném trên mặt đất cũng không thèm nhặt.

“Tiểu thư bảo người cầm thì người cứ cầm đi!” Tiểu Thanh không chịu nổi nữa, tiểu thư đứng trước mặt lão già như vậy nhất định sẽ bị hun chết mất!

Nàng tiến lên nhận khăn tay trong tay của tiểu thư, Lý lão hán hoảng hồn, theo bản năng vươn hai tay ra, gần như tham lam cướp đoạt, đoạt lấy đan dược trong tay Tiêu Hi Nguyệt.

Động tác này khó tránh khỏi khiến hai tay hắn thô ráp ngăm đen, chạm vào đôi tay nhỏ trắng nõn nhỏ nhắn của Tiêu Hi Nguyệt, ba người ở đây thấy vậy nhú mày, cứ như đôi tay nhỏ xinh của tiên tử ngày thường được gảy trên đàn Thái Phụng Cầm bị vấy bẩn vậy.

Bị tên Lý lão hán dơ bản này làm bản!

“Ngươi!”

Tiêu Viễn muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy Lý lão hán lại sợ đến quỳ trên mặt đất, chỉ có thể nhịn xuống tức giận, quát lên: “Trở về đi, những đan dược này nếu như ngươi không muốn dùng, liền bán đi, đổi lấy một ít tiền tài về nhà, đủ để cho ngươi cuộc sống giàu có sau này.”

Một viên Trúc Cơ đan ít nói cũng có thể đổi lấy một vạn lượng bạc, Lý lão hán này cả đời ở Tiên Vân Tông, cũng là rời tông môn, trở về cố hương của mình an hưởng tuổi già.

“Lão nô, lão nô...”

Lý lão hán quỳ trên mặt đất, trong tay nắm thật chặt khăn tay của Tiêu Hi Nguyệt, môi run run như trước, một câu cũng không nói ra.

Hình như hắn đang đợi Tiêu Hi Nguyệt nói chuyện.

“Tùy ngươi lựa chọn.”

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng nói một câu, thân thể run rẩy của Lý lão hán dần dần bình tĩnh trở lại, nặng nề đập đầu trước mặt, quỳ trên mặt đất lùi về sau mấy bước, mới dám cẩn thận từng li từng tí rời đi, tiến vào trong bóng tối.

“Lão nhân gia này thật sự là...”

Tâm tình Tiêu Viễn phức tạp, vừa có chút bất mãn với cử động lỗ mãng của Lý lão hán vừa rời, lại có một ít thương cảm với hắn, muốn để cho Tiêu Hi Nguyệt đi rửa tay, lại cảm thấy chuyện bé xé ra to, dù sao tay của Lý lão hán không bẩn, chỉ là ngăm đen thô ráp, thoát nhìn rất bẩn thỉu mà thôi.

Nhưng loại cảm giác không dễ chịu khi tiên tử bị khinh nhờn này vẫn khiến Tiêu Viễn cảm thấy như nghẹn ở cổ họng.

“Này!”

Tiểu Thanh liếc mắt nhìn hắn: “Có phải ngươi cũng nên đi không? Tiên Vân tông sẽ không để ngươi qua đêm, tiểu thư nhà ta lại càng không thể!”

“Ặc.”

Tiêu Viễn ngượng ngùng nhìn Hi Nguyệt muội muội một cái, thấy biểu lộ trên mặt nàng vẫn bình tĩnh như cũ, đích xác không có ý định ngủ lại, chỉ có thể rầu rĩ không vui đứng tại chỗ một hồi, mới nói: “Hi Nguyệt muội muội, vậy ta đi trước nhé?”

“Ừm.”

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng đáp: “Bảo trọng.”

Cứ như vậy?

Tiêu Viễn càng thêm phiền muộn, hắn mơ hồ cảm thấy khoảng cách giữa mình và Hi Nguyệt đã lớn hơn một chút. Đêm nay sau khi nói chuyện với nhau một phen, ngược lại không bằng lúc hắn vừa mới nhìn thấy Hi Nguyệt. Loại không khí hai người cho dù không nói chuyện, cũng có thể dùng ánh mắt ăn ý nhìn nhau.

Hắn nói sai, hoặc là làm sai cái gì?

Tuy rằng Tiêu Viễn cũng biết tính cách của Hi Nguyệt muội muội chính là như vậy, không nóng không lạnh, vĩnh viễn sẽ không có ba động tình cảm gì quá lớn, hoàn mỹ phù hợp với sự cô tịch của mọi người đối với Quảng Hàn Cung, vị tiên tử ngồi một mình trong cung trăng lạnh lùng kia tưởng tượng.

“Hi Nguyệt...” Tiêu Viễn muốn nói lại thôi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói ra sao.

“Còn không mau đi!?”

Triệu Tiểu Thanh Kiệt ưỡn ngực quát khẽ, bày ra vai kẻ làm việc xấu: Nàng và tỷ tỷ Tiểu Lam đêm nay vốn là làm việc này.

“Hi Nguyệt muội muội!”

Tiêu Viễn hít sâu một hơi, ngữ khí thông thả, nhưng lại vô cùng kiên định nói: “Tương lai ta nhất định có thể đuổi kịp bước chân của ngươi, cùng ngươi trở thành cường giả Độ Kiếp kỳ, ta... muốn phi thăng Tiên giới với ngươi, trở thành tiên nhân!”

Hai mắt hấn nóng bỏng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp bình tĩnh như nước của Tiêu Hi, nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, Tiêu Viễn dường như lại tìm về sự ăn ý với Hi Nguyệt muội muội.

Đây là một loại cảm giác rất huyền diệu, nhưng lại làm cho hấn hướng tới không thôi, cũng đang ra sức theo đuổi.

Phảng phất như hấn lúc này, tâm tình tương thông cùng Hi Nguyệt, hấn đi vào nội tâm thanh lãnh cô tịch của Hi Nguyệt muội muội, cảm giác được tất cả tình cảm của nàng... ” Tên khốn này!”

Triệu Tiểu Thanh nhìn thấy hai người yên lặng đối mặt nhau, lại nhìn không được mà hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng không hiểu sao, nàng lại cảm thấy có chút thẹn thùng.

Tiểu thư nhìn hấn đầy thâm tình như vậy, chẳng lẽ Tiêu Viễn thật sự trở thành... Tiểu Thanh càng đỏ mặt, quay đầu nhìn qua tỷ tỷ của mình, phát hiện tỷ tỷ cũng cúi đầu lộ ra thần thái ngượng ngùng, hiển nhiên cũng cho rằng tiểu thư hiện tại có quan hệ mật thiết với Tiêu Viễn.

Tương lai sẽ rất có khả năng đạt được trái tim ngọt ngào của tiểu thư, ngay cả các nàng cũng trở thành nha hoàn ấm giường cho Tiêu Viễn... ” Hi Nguyệt muội muội, ta đi đây!”

Tiêu Viễn tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Hi Nguyệt, không để ý ánh mắt giật mình của hai thị nữ song sinh, cúi đầu lên trán tiểu thư thơm tho, nhẹ nhàng hôn một cái.

“Việt ca ca, bảo trọng.” Tiêu Hi Nguyệt nỉ non nói, nhẹ nhàng như một dòng suối trong lòng thấm vào lòng người.

“Hi Nguyệt, chờ ta với!”

Sau khi để lại một câu, Tiêu Viễn không hề liếc mắt nhìn một cái, xoay người rời đi, đi đến hướng mà Lý lão hán vừa biến mất.

Hấn sợ chỉ cần nhìn thêm một cái nữa thôi là bản thân sẽ không nhìn được mà hôn nàng, thương yêu nàng, ôm chặt lấy

Hi Nguyệt muội muội, mới có thể làm tan chảy cảm tình sâu đậm trong lòng mình đối với nàng.

“Leng keng.”

Tiêu Viễn đi được trăm mét, tiếng đàn du dương vang lên sau lưng, hắn dừng bước, không nhìn được quay đầu lại, phảng phất như thấy vị tiên tử lạnh lùng đứng dưới ánh trăng sáng tỏ, đang gảy đàn Thái Phượng Cầm đang lơ lửng giữa không trung, đưa hình ảnh cho hắn.

Tiếng đàn dằng dặc, có con đường phía trước chưa rõ mê mang, làm cho người nghe đến buồn bã rơi lệ.

Tiếng đàn sục sôi, toàn bộ mê mang hóa thành động lực leo lên trên, ý chí chiến đấu bộc phát, thẳng tiến không lùi.

“Hi Nguyệt muội muội... đang dùng cách thức của nàng an ủi ta!”

Tiêu Viễn nắm chặt nắm đấm, đôi mắt đẹp rung rung nhìn về phương xa, cuối cùng cũng không có xông trở về gặp lại nàng một lần, lựa chọn sai bước rời đi.

“...!”

Đang lúc hắn muốn rời đi, xác thực nói, là lúc mới quay người một nửa, Tiêu Viễn nhìn thấy vị lão nô của Tiên Vân tông vừa rồi. Hắn đang trốn sau một tảng đá lớn, say mê nhìn về phía Hi Nguyệt muội muội, tay phải khô héo thò vào trong đũng quần, tay trái vừa rời nàng nắm khăn tay mà Hi Nguyệt tiên tử đưa cho hắn dùng để bao bọc đan dược.

Một bên vung tay phải điên cuồng, một bên tham lam ngửi mùi thơm mà tiên tử lưu lại trên khăn tay, trong miệng lão nô không ngừng kêu lên: “Tiên tử, tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử... ngài là lão nô duy nhất, lão nô...”

“!!”

Tiêu.

Viễn viễn khiếp sợ vạn phần, lão nô xấu xí thấp bé này rõ ràng không có đi, ngược lại tránh ở nơi này làm ra loại chuyện dơ bẩn thấp kém này!

Lão già này lại vô cùng xấu hổ với hương của Hi Nguyệt tiên tử, thậm chí ngay cả những đan dược kia cũng bị ném lên tảng đá lớn chỉ vì ngửi được mùi vị của chiếc khăn tay của Hi Nguyệt muội muội!

“Nên, chết!”

Trong nháy mắt đó, sát ý của Tiêu Viễn dâng lên, hận không thể một chương đánh gục ngay tên lão già xấu xí này!

Nhưng sau khi ánh mắt chú ý tới dưới háng của lão nô này, Tiêu Viễn ngây ngẩn cả người.

Đũng bụng lão nô này cao vút lên, tuy rằng thân hình thô to giấu trong quần vải thô nhìn không ra dài bao nhiêu, nhưng tùy ý quan sát một chút, là nam nhân, cùng với nữ tử đã từng trải qua nam nhân, đều có thể nhìn ra, ít nhất cũng phải hơn hai mươi phân!

Mặc dù đã trải qua Đoán Thê, đạt tới Luyện Khí cảnh, nhưng vật kia của lão nô thật sự quá dài, quá cứng!

Dương cụ thô dài cứng rắn, làm ra một cái lều vải cao trên đỉnh quần của Lý lão hán, tay phải đầy nếp nhăn giấu trong đũng quần, không ngừng cử động, bộ hông không ngừng đâm vào, làm ra động tác cực kỳ hèn mọn bỉ ổi.

Tựa hồ là muốn dựa vào mai rùa thô to mà sát vải bố gia tăng khoái cảm, điên cuồng vươn nửa người dưới của Hi Nguyệt tiên tử, phảng phất muốn vươn rễ cây thô to này vào thẳng, hung hăng nhúng vào tư địa thánh khiết tiên tử, diệu dụng tiên tử chưa bao giờ có khách đi vào kia, cảm đến sung đỏ không chịu nổi, tràn đầy trọc trắng... “

Tiêu Viễn chậm rãi nhắm mắt lại, xóa sạch suy nghĩ không sạch sẽ trong đầu. Lúc gã mở mắt ra, trong đôi mắt đã tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Lão nô dơ bẩn hạ lưu này, cho dù không giết hắn cũng phải nghiêm khắc cảnh cáo một phen, khiến cho hắn sau này không được đến phụ cận Minh Nguyệt cư, càng không cho phép đối với Hi Nguyệt muội muội có bất kỳ ý niệm không sạch sẽ nào!

Cho dù là nàng cách không đối xử với Hi Nguyệt muội muội, không có chạm mặt với Hi Nguyệt cũng không được!

“Người đang...”

Ngay lúc Tiêu Viễn muốn động thủ đánh bay hắn ta đi.

“Tiên tử, tiên tử...A!!”

Bộ rễ Lý lão hán cao cao nâng lên, Dương cụ thô to liều mạng đâm vào đũng quần thô ráp của hắn, sắc mặt đỏ lên, trong miệng diên cuồng kêu tiên tử, lão nô này dùng sức cực lớn, cong lưng thành một cái cung cong, hạ thân cực lực chống vào đũng quần của hắn.

Phốc!

Tâm quần thô vải rách cuộc cũng bị đỉnh cao của lão nô này mặc, một quả trứng vịt to bằng quả trứng, toàn thân đỏ thẫm, tản mát ra đầu rùa to lớn trong suốt, giống như Giao Long uy mãnh lao ra khỏi hồ sâu, màu trắng đục đục từ trong miệng xích hồng của Giao Long phun ra.

Một lúc, hai lần, ba lần.

Tinh túy màu trắng bay thẳng bảy tám mét, thật giống như thác nước màu trắng từ đỉnh núi nghiêng xuống, diên cuồng vọt tới tiên tử xa xa... Tiêu Viễn cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cho dù là hắn là Trúc Cơ cảnh, cũng không thể hung mãnh phóng tinh túy như thế, lão nô này đã bảy tám mươi tuổi, hạ thể lại trắng hán trắng kiện, đầu rùa càng đỏ thẫm thô to, nắm tay thẳng bé có gân xanh lượn lờ, tràn đầy lực lượng đáng sợ.

Càng kinh người hơn là, Lý lão hán tuổi tác đã cao, thân thể héo rút, hiện tại bất quá chỉ cao một mét sáu, nhưng dương cụ của hắn lại cứng rắn thô to, phẳng phất toàn bộ dinh dưỡng đều tập trung vào thân thể.

Đây là một cây đề dành cho nữ nhân vui sướng, trên giường thể hiện khí phách, có thể chinh phục bất kỳ đại sát khí nào của nữ nhân!

Khó có thể tưởng tượng được mấy thứ dơ bẩn này thật sự xen vào trong cơ thể nữ nhân, sẽ mang đến cho các nàng bao nhiêu

khoái cảm, cho dù là tiên tử cao lãnh, tỷ như Hi Nguyệt muội...” Không, ta đang nghĩ gì đây!”

Tiêu Viễn dừng bước, không muốn tới gần nữa —— Lý lão hán kia bắn ra một bãi tinh thủy sền sệt lớn, phương viên mấy chục thước đều tràn ngập mùi hôi thối, thân là nam nhân hẳn tự nhiên không chịu nổi nhiều mùi vị buồn nôn này.

“Tiên tử... Tiên tử, tiên tử...”

Lý lão hán tham lam hôn lên chiếc khăn tay của Hi Nguyệt tiên tử, hương thơm nhàn nhạt khiến hắn rất nhanh lại cứng rắn như lúc ban đầu, tiếng đàn ở phía xa vẫn như trước, hắn nhịn không được lần nữa hành động.

“.....”

“Thôi.”

Tiêu Viễn lắc đầu: “Xem ra lão nô này nhất thời nửa khắc sẽ không kết thúc được. Ài, hắn cũng chỉ là một tu tiên mà thôi, cho nên chậm trễ cả đời, lưu lạc đến tầng thấp nhất của Tiên Vân Tông. Với loại người tham lam hưởng lạc như hắn, muốn đột phá Trúc Cơ cảnh khó như lên trời.”

“Nơi này...” Tiêu Viễn dừng lại một chút: “Để lại cho gia hỏa đáng thương này đi.”

Dưới ánh trăng trong sáng soi rọi, Tiêu Viễn dần dần đi xa, chỉ còn lưu lại một vị lão nô xấu xí tuổi hơn cổ, tóc hoa râm, thừa thốt lộ ra một nửa số da đầu, đang điên cuồng đánh máy bay với Minh Nguyệt cư, tận tình cách không khinh nhờn đại sư tỷ của Tiên Vân tông, Hi Nguyệt tiên tử.

Ai có thể ngờ được, Tiêu Viễn chỉ là nhất thời mềm lòng, cho nên... Bản thân hắn bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi hiệu lực nhớ kỹ: “

Trang bị để chuẩn bị bất cứ tình huống nào!!!

Tiên tử tu hành (3)

“Sáng sớm ngày thứ hai.”

Lý Tiên có thói quen ngủ muộn dậy, trong lúc buồn ngủ mông lung, mơ hồ nghe được tiếng đàn từ đằng xa truyền đến, du dương uyển chuyển, có ý vị phấn chấn khiến người ta phấn chấn.

Điều này khiến Lý tiên tiên tử mệt mỏi không khỏi cảm thấy kỳ quái: Xuân Hồng lâu có người luyện đàn sáng sớm như vậy sao?

Xuân Hồng lâu là một pháo đài nổi tiếng khá lớn trong Thanh Hà quận, dựa lưng vào thế lực nhất lưu giang hồ Hương Mãn Lâu, thường ngày các tỷ muội chỉ cần chăm chỉ học kỹ nghệ chiêu đãi khách nhân, không cần lo lắng người ngoài tới khi nhục.

Chỉ là sinh ý rẻ tiền này, tránh không được sinh sôi nảy nở thành tính, thật là mưa gió ác lao. Xuân Hồng lâu tuy không phải là tửu quán hạ tiện, cũng có rất nhiều ngâm thơ lộng khúc, bán nghệ không bán thân.

Nhưng sáng sớm đã đứng dậy đánh đàn, những tỷ muội thỉnh thoảng chỉ mũi máng một câu: kỹ nữ không biết xấu hổ, giả bộ thanh cao cái gì, sớm muộn gì người cũng không được mở chân ra chờ những quyền quý kia cho người tiền hoa lệ, cho người ném thử hương vị món đồ chơi của đám nam nhân kia!

Tiếng đàn xa xôi, bông bênh như áng mây trên bầu trời, Lý Tiên buồn ngủ càng ít, tiếng đàn tuyệt vời lạ thường, làm cho trong lòng nàng đúng là không có bao nhiêu ý oán trách.

“Thúy nhi, ai đang đánh đàn?”

Lý Tiên Tiên triệu hồi nha hoàn ở thiên phòng của mình, thực tế cũng chỉ là kỹ nữ dưới Xuân Hồng lâu, tám chín tuổi đi theo bên cạnh nàng, đã ba bốn năm, chính là học cách phục thị nam nhân.

“Thúy nhi cái gì?” Ngoài phòng truyền đến thanh âm giễu cợt của một nữ tử: “Lý Tiên Tiên người được lắm, tối hôm qua còn nói mình xuất thân hạ tiện, không nghĩ tới còn có nha hoàn hầu hạ, người đúng là kỹ nữ rất tự tại!”

“A! Lưu sư tỷ!”

Lý tiên đột nhiên bừng tỉnh, trong lòng dâng lên một cảm giác vui mừng từ tận đáy lòng, cả người phảng phất bị nam nhân cường tráng lại có kinh nghiệm đùa bỡn đến nước sôi, tứ chi bách hài vô cùng tê dại: Ta tu tiên rồi!

Ta là ngoại môn đệ tử cấp một Tiên Vân Tông, hưởng có quyền lợi một gian phòng, so với những đệ tử cấp ba ngũ chung một phòng thì mạnh hơn nhiều!

Lý Tiên Tước nhảy nhót vô cùng, chẳng những như thế, mà tông môn còn bảo Lưu sư tỷ dẫn nàng đi một năm, thích ứng với cuộc sống Tiên môn càng tốt hơn!

Tất cả đều trở nên khác hẳn!

“Lý Tiên ta, không còn là kỹ nữ, mà là tiên nhân!”

Não hải bị ý niệm này chiếm cứ, Lý Tiên kích động đến mức run rẩy, tư thái mỹ lệ bị đơn độc làm lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết, khiến Lưu sư tỷ đứng ở cửa nhìn thấy trên mặt nóng lên một trận: “Được rồi, người mau mau rời khỏi giường đi!” Lưu sư tỷ tức giận phân phó: “Đợi lát nữa còn dẫn người đi học đường, may mà người đọc sách, bằng không theo ta học từ đầu còn không một chết người.”

“Vâng, sư tỷ!”

Lý Tiên cuống quýt đứng dậy, còn bối rối hơn cả ngày trước bị mẫu thân tự mình cầm roi bức bách đón khách.

Tối hôm qua hai người trò chuyện, Lý Tiên Tiên biết xuất thân của Lưu sư tỷ cũng không tốt, gia nhập Tiên Vân Tông mười lăm năm, hiện tại vẫn không có Trúc Cơ cảnh, trong lúc nói chuyện Lý Tiên mơ hồ nghe ra sư tỷ có chút lo âu.

Sau khi bái nhập tông môn hai mươi năm, nếu như không thể Trúc Cơ, chỉ có thể tự mình xin từ chức, không có mặt mũi mà tiếp tục ở lại trong môn chuyên tâm tu luyện.

Mặc quần áo của nữ đệ tử ngoại môn Tiên Vân tông, một loại trang phục màu xanh lam, lại có thể hoạt động nhẹ nhàng, Lý Tiên Tiên có chút hài lòng đi ra ngoài, ngồi trong phòng khách hỏi Lưu sư tử: “Sư tử, vừa rồi là ai đang đánh đàn?”

Trong phòng chúng ta còn biết đánh đàn không? Tiên nhân bất tài, ngược lại đã học qua cầm nghệ vài năm.”

Đêm hôm qua lúc phân phối phòng, Lý Tiên Tiên cùng mấy nữ tử xuất thân không tốt tách ra, thống nhất do Lưu sư tử mang theo.

“Không phải chúng ta, là đại sư tử đang đánh đàn.”

Lưu sư tử mỉm cười nói: “Sáng sớm mỗi ngày đại sư tử, chàng vạng đều thúc giục Thái Phụng Cầm, để tiếng đàn truyền khắp Tiên Vân Tông, thứ nhất có thể gọi heo lười như người dậy, thứ hai cũng có thể làm cho các sư đệ sư muội thanh tâm ngưng thần, đẩy nhanh tiến độ tu hành. Đây chính là chỗ tốt hiếm có của Tiên Vân Tông chúng ta, nha đầu người sáng sớm nhớ dậy sớm một chút, cùng ta tĩnh tọa nghe đàn.”

“Vâng, sư tử!”

Lý Tiên Tiên hết sức tò mò, tiếng đàn của đại sư tử có thể truyền xa như vậy được không? Nhưng nghĩ lại, hôm qua từ chân núi hắc có thể nghe thấy tiếng đàn truyền xuống, cũng không có gì lạ.

“Sư tử, chúng ta chuẩn bị xong rồi.” Mấy nữ đệ tử nhập môn cùng Lý Tiên đi ra khỏi phòng, hội tụ lại trong phòng khách.

Lưu sư tử cũng không nhiều lời, mang theo các nàng ra cửa, sau đó đưa tay điểm một cái, một đạo pháp thuật chấn động truyền ra, bầu trời truyền đến một tiếng Hắc Minh, rất nhanh, một con Tiên Hắc toàn thân trắng như tuyết, đỉnh đầu có một điểm đỏ tươi cực lớn bay tới.

“A!”

Cuồng phong trận trận, thổi lên quần áo đám nữ đệ tử mới nhập môn này, khiến chúng nữ kêu lên một trận duyên dáng, trên mặt lại tràn đầy vui sướng, cười hắc trắng, cười mây rắng mây, uống sương sớm, dạ Tê Ngô Đồng, đắc đạo thành tiên.

Đây mới là thủ đoạn của tiên gia! Đây mới là cuộc sống tiên nhân các nàng tha thiết ước mơ!

“Lên đây đi.” Nhìn dáng vẻ kích động của các nàng, Lưu sư tử buồn cười nói:

“Chờ các ngươi đạt tới trạng thái khí chen ngang, khi có được khí cảm có thể phát ra pháp thuật thứ nhất là có thể triệu hoán bạch hạc bốn môn súc dưỡng.”

“A, khí chen vào! Phải mất bao lâu?”

Lý tiên tiên có chút thấp thỏm, nàng thật sự là một kỹ nữ bình thường, ngày thường rèn luyện nhiều nhất chính là đánh chân, hoặc là phân chân, chỗ thân thể mạnh nhất là bộ ngực —— cả ngày bị những nam nhân kia nhào nặn, bởi vậy trở nên mạnh hơn.

Cho nên, thể chất của nàng cực kém, so với nam nhân bình thường cũng không bằng.

Mà khí xuyên cảnh này... hình như cũng ngang bằng với cao thủ tam lưu trên giang hồ?

“Hôm nay tư chất tốt, tư chất kém ba đến năm ngày.”

Lưu sư tử thần nhiên nói, làm cho một đám nữ đệ tử mới nhập môn cả kinh không nhẹ.

“Nhanh như vậy sao?!”

“Không nhanh sao được gọi là Tiên Vân tông? Chúng ta thân là Ngũ Đại Tiên môn, chút tiến độ ấy cũng không tính là gì.”

Đôi mắt đẹp của Lưu sư tử mỉm cười: “Các ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, đợi lát nữa sẽ có khổ sở mà ăn.”

“Hả?”

Lưu sư tử không trả lời, cười bạch hạc mang bọn họ đi tới Dược thiện đường của đệ tử ngoại môn, chờ trưởng lão truyền công dạy bảo lần đầu tiên.

Con đường tu tiên, bắt đầu từ đó.

—— “Các ngươi đều học qua thuật thổ nạp hô hấp rồi chứ?”

Trong một gian đại điện, Hiên Viên Yến cùng một đám đệ tử nội môn ngồi trên mặt đất, nghe được bài học tu tiên đầu tiên do trưởng lão Thần Xuất Cảnh đích thân giảng cho!

Hiên Viên Yến xuất thân từ Hiên Viên Hoàng tộc, đã sớm tiếp xúc với tiên pháp tu hành, những năm gần đây dùng các loại linh quả, trân cầm nhục để rèn luyện thân thể, chăm chỉ tu luyện, nhưng chỉ đạt tới tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

Muốn chân chính bước vào hàng ngũ tu tiên giả, còn cần ít nhất hai ba năm nữa, trong đó còn không có bất kỳ sai lầm nào.

Mà đối với các thiên tài của đại lục Cửu Châu, mười hai mười ba tuổi đã Trúc Cơ, mười lăm tuổi Đan Hà, chừng hai mươi tuổi đã đạt tới đỉnh phong của Thai cảnh, cũng chính là Linh Thai cảnh, chuẩn bị cho việc tiến vào ba cảnh giới Đạo Cảnh.

Đại sư tử của Tiên Vân tông Tiêu Hi Nguyệt, mười tám tuổi đột phá ba cảnh giới Thai, đạt tới tu vi Thần xuất cảnh, đã là thiên tài hiếm có trên thế gian, tương lai tâm cảnh viên mãn, thành tựu đạo vận bất quá là vấn đề thời gian.

“Tùng học rồi.”

“Tùng học một chút.”

“Sư thúc, ta đã có tu vi Luyện Khí kỳ!”

“Ta là Đoán Thể Cảnh trung kỳ.”

Một đám đệ tử linh căn tư chất ít nhất phải từ Tam phẩm trở lên, hoặc là lai lịch bối cảnh giống Hiên Viên Yến, cầm Đăng Tiên Lệnh bái nhập Tiên Vân Tông, nhao nhao mở miệng nói, trong ngôn ngữ có chút kiêu ngạo.

“Rất tốt.”

Trưởng lão cười nói: “Các người xuất thân không tệ, cơ sở vững chắc, không cần giống như những đệ tử xuất thân hàn vi kia, lại sử dụng dược thiện mài giũa thân thể, có thể trực tiếp tu hành, để thể nội nạp linh khí, hấp thu hóa thành pháp lực của bản thân!”

Mọi người mặt lộ vẻ đắc ý.”

“Nhưng mà.”

Trưởng lão đổi giọng: “Không thể kiêu ngạo tự mãn.”

Vẻ mặt của một đám đệ tử mới nhập môn lập tức cứng đờ.

“Con đường tu tiên, dài đằng dặc.”

Trưởng lão thản nhiên nói: “Ví dụ như chương môn phu nhân của chúng ta, tu hành tám trăm năm mới đạt tới Đạo Vận cảnh, mà Chương môn thì chỉ mất năm mươi năm đã đạt tới, hiện tại chương môn cùng phu nhân vẫn như cũ lưu lại nhân gian, cùng một cảnh giới, tuy nói trong đó còn có nguyên nhân khác, bất quá cũng nói rõ một chuyện: Con đường tu tiên, quý tại kiên trì.”

Mọi người yên lặng.

Chương môn Bạch Hạc Tiên tuy nói là Độ Kiếp kỳ, nhưng đây cũng không phải là Độ Kiếp kỳ cảnh giới gì, mà là đơn chỉ chương môn tâm cảnh viên mãn, chuẩn bị đầy đủ, tại nhân gian đã không có bất kỳ tiến bộ gì đáng nói, có thể độ kiếp thành tiên.

Theo lý thuyết, người người trong Đạo Vận Cảnh đều có thể thành tiên, chỉ là kiếp nạn thành tiên...” Quang Âm trăm năm đủ để thay đổi bất cứ ai trên thế gian.”

Trưởng lão ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, không buồn không vui nói: “Ta hi vọng các người nhớ kỹ, hôm nay chính thức bước lên con đường tu tiên của các người, giờ phút này trong lòng suy nghĩ, sở niệm, cầu mong.

Nhớ lấy thời khắc này, trong thời điểm các người bị tâm ma quấy nhiễu, có thể nhớ lại lời nói hôm nay của ta và các người, có lẽ sẽ giúp các người kiên cố đạo tâm, thoát khỏi tâm ma.”

Âm thanh truyền vào trong tai mỗi người, không thua gì tiếng vang của hồng chung đại lễ, chấn động đến nỗi tâm thần rung động, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ta suy nghĩ như vậy, suy nghĩ của ta, thứ ta muốn...”

Hiên Viên Yến chấn động trong lòng, theo bản năng muốn nói mình muốn trở thành quận vương giống như phụ thân, để các

ca ca tử tranh đoạt vị trí Quận Vương đều trở thành trò cười, Hiên Viên Yến nàng căn bản không cần tước vị gia truyền!

Nhưng trong giây lát, trong đầu nàng không khỏi hiện ra một hình ảnh mấy năm trước.

Nữ Hoàng năm trăm tuổi đại thọ, mời năm đại tông môn tới chúc thọ, trong đó bao gồm cả Hi Nguyệt tiên tử và Hiên Viên Yến khi đó còn chưa trưởng thành!

Tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử tuy rằng tuyệt diệu tuyệt luân, dẫn tới vô số tiên cầm bầu bạn, tiếng thú kêu dài, thiên hạ kinh sư cảm động đến rơi lệ.

Nhưng vị Nữ Hoàng đang ngồi trên ghế rồng, tay cầm thần đỉnh của Cửu Châu, bị hàng tỉ người dân trong thiên hạ ngưỡng mộ, dường như mới là nàng...” Không, ta đang nghĩ gì vậy!”

Hiên Hiên

Viên Yến lắc đầu, Hoàng thất có quá nhiều siêu cấp thiên phú tuyệt luân, Thái Tử Điện hạ hai mươi tuổi đạt tới cảnh giới xuất thần, hiện tại tu vi đã là Hồn Minh cảnh viên mãn, vẫn như cũ không nhìn thấy hy vọng đăng cơ, hiện tại Nữ hoàng đệ hạ tựa hồ còn chưa hưởng thụ đủ xa hoa nhân gian, không có chút ý nghĩ nào muốn phi thăng.

Cho dù người của Hiên Viên Hoàng tộc một năm thay phiên làm hoàng đế, trong vòng ngàn năm cũng không tới phiên nàng.

“Được rồi, các ngươi nhớ kỹ thì thôi, không nhớ cũng không sao, tu tiên không được, trái phải cũng chỉ là một khối đất vàng.”

Trưởng lão tiêu sái cười một tiếng, tiếp tục nói: “Khí tức thô nạp pháp tướng dưới Trúc Cơ cảnh rất giống nhau, các ngươi có thể tiếp tục tu hành pháp môn trước đó, cũng có thể chuyển luyện Tiên Vân tông chúng ta. Trước khi Trúc Cơ thậm chí Đan Hà cảnh, các ngươi cần làm hai việc: Một, phổ thông đọc lướt, đánh hạ cơ sở, lựa chọn phương hướng tu hành cho tương lai., Tu pháp, luyện kiếm, phù chú, ngự thú, chế khí,

thậm chí cảm kỳ thư họa, đi theo con đường tu đạo của đại sư tử các người cũng không phải là không thể.”

Hiên Viên Yến trong lòng cảm khái, đây là nội tình ngũ đại tiên môn a, cơ hồ bao quát tất cả con đường tu hành thiên hạ, mỗi một con đường đều có người tiên nhân tìm kiếm qua, cũng đắc đạo thành tiên, hậu nhân chỉ cần tuân tự là được.

“Con đường tu hành khác.” Trương lão đôi giọng, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Yến: “Ngưng tụ tín niệm chúng sinh thành Thần, đây là Thần Đạo, nếu các người có thể làm quan bá một phẩm, hơn nữa danh kế lục thanh sử, để dân chúng thiên hạ tán thưởng, tương lai có thể đăng lâm thái sơn, tế bái thiên địa, trực tiếp thăng tiên, không cần khảo nghiệm thiên kiếp.”

Mọi người sợ hết hồn, không cần vượt qua thiên kiếp cũng có thể thành tiên?!

Nhưng tựa hồ muốn làm cũng rất khó, quan nhất phẩm, trong vòng trăm năm cũng chưa chắc có thể ra được ba đến năm vị, về phần làm sao xem như đạt tới danh kế lục thanh sử, lại càng không có tiêu chuẩn, đăng quang tiên vị vẫn khó khăn như cũ.

“Sư thúc, còn có con đường trường sinh khác không?” Một vị đệ tử tò mò hỏi.

“Có. Chẳng qua không phải tu tiên mà là nhập ma.”

Giọng điệu trương lão trở nên lạnh lùng: “Lục Đạo Ma Môn có phương pháp luân hồi, đợi người tu luyện tới cảnh giới thần xuất, thần hồn có thể nhập vào luân hồi, trải qua mười đời làm người, mười đời là súc vật, mười đời là yêu, mười đời là quỷ, cuối cùng thức tỉnh toàn bộ trí nhớ của người, nếu người có thể bảo trì thần hồn bất diệt, trực tiếp thành ma.”

“Ách...”

Nghe được là cách của Lục Đạo môn, mọi người sợ tới mức không dám lên tiếng.

Hiên Viên Yến trong lòng rung mình, phải nói thật không hổ là ma tu chi pháp của Lục Đạo môn sao? Thập thế nhân, Thập thế súc vật, thập thế yêu, cuối cùng còn muốn hóa thành cô

hồn dã quỷ du đăng nhân gian cùng U Minh giới, đến lúc đó ký ức ngàn năm toàn bộ thức tỉnh, người nọ còn là người ngàn năm trước?

“Sư thúc.” Lại có một đệ tử hỏi: “Ta nghe nói trước kia có phương pháp tu Phật cũng có thể đắc đạo Trường Sinh, thật không?”

“Phật pháp đã diệt.”

Trưởng lão thuận miệng nói một câu, liền không đề cập nữa, ngược lại tiếp tục nói: “Trước Trúc Cơ cảnh, các người còn muốn làm một chuyện: Lựa chọn một môn tâm pháp, rèn luyện thần hồn, chuẩn bị cho ba cảnh giới Đạo Cảnh trong tương lai.”

Cái gọi là thần hồn, chính là lực lượng ẩn chứa trong ba hồn bảy vía của con người, đây là thủ đoạn bắt buộc phải có khi thi triển pháp thuật. Ý niệm vừa động, lập tức có thể thôi động pháp bảo, thăm dò hết thấy sự vật trong vòng ngàn mét, cũng có thể thần hồn phân liệt, giáng xuống nguyên rửa quý dị khó hiểu, hoặc kết hợp cùng một chỗ với linh khí, hình thành pháp bảo bản mệnh.

Thần hồn có rất nhiều tác dụng, sau khi tiến vào Thần Xuất Cảnh, tu hành giả liền có thể hồn du Thái Hư, tiếp xúc với U Minh giới, kiến thức những U Hồn Dạ Xoa hung ác không hiểu kia...

“Tâm pháp, là căn nguyên của thần hồn.” Trưởng lão tổng kết: “Cơ thể chỉ là nơi ký gửi hồn phách, chỉ có thần hồn mới là bản chất con người, bởi vậy tâm pháp tu luyện là quan trọng nhất trong tu hành, không tu tâm pháp, các người chính là đứa trẻ cầm đại đao trong tay, không có lực lượng nhưng lại không biết sử dụng.”

Mọi người cẩn thận ghi nhớ.

Trưởng lão còn nói thêm: “Tâm pháp khác với việc tu hành pháp lực, tu hành pháp lực đã bị kinh mạch thân thể hạn chế, mỗi một môn công pháp đều dạy dỗ đệ tử đều giống nhau.

Mà tâm pháp lại khác, cho dù cùng một sư phụ dạy, học tập cùng một bộ tâm pháp, kết quả cuối cùng lại khác một trời một

vực.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến tâm ma nảy sinh dẫn động pháp lực mất cân bằng, dẫn đến người tu hành tẩu hỏa nhập ma!”

Hiên Viên Yến như có điều suy nghĩ.

Tâm pháp chùy luyện thần hồn, mà thần hồn thì điều khiển pháp lực nhục thân, ý niệm người tu hành vừa động, liền có thể thi triển pháp thuật, thôi động pháp bảo, dò xét hoàn cảnh chung quanh, đều dựa vào lực lượng thần hồn.

Nhưng tâm pháp tu luyện này, hết lần này tới lần khác lại trở nên huyền diệu, nếu như mình nghĩ kém, rất có thể sẽ nảy sinh tâm ma, trở thành tồn tại như ma đầu của Lục Đạo môn!

“Sư thúc.” Hiên Viên Yến đột nhiên nghĩ đến: “Nếu tâm pháp có liên quan tới tính cách của người khác, vậy tâm pháp đại sư tử tu luyện là đi con đường nào?”

Chúng đệ tử cũng rất tò mò.

Đại sư tử xinh đẹp thì đẹp, nhưng tính cách đó thật sự thanh lãnh vô song. Theo các sư huynh sư tử nói, chưa bao giờ thấy qua đại sư tử chân chính thể hiện ra vui vẻ, vĩnh viễn là bộ dáng phong khinh vân đạm kia.

Như Nguyệt cung của nàng dị tượng, thanh lãnh tịch liêu, chỉ có hình một bóng.

“... Hi Nguyệt tu luyện chính là Thái Thượng Vong Tình “

Trưởng lão chờ một hồi mới trả lời, trong lời nói tựa hồ có chút đại sư tử Tiên Vân Tông lo lắng, sợ nàng tu luyện xảy ra sự cố.

Hiên Viên Yến có chút...

Nghi hoặc, đại sư tử vốn trong treo nhưng lạnh lùng, vì sao còn tu luyện Thái Thượng Vong Tình?

Tuy nói phổ biến ý nghĩa Thái Thượng Vong Tình cũng không phải là làm cho người ta vô tình, nhưng đại sư tử... Lúc đầu cũng không có bao nhiêu tình cảm a, vì sao tâm pháp lựa chọn

không chọn một ít Hồng Trần gửi gắm tình Hồng Trần so với các loại thú vị trong khuê phòng Song Phi Thiên thì sao?

“Không nói đại sự tử của các ngươi nữa.” Trương lão cười cười: “Nàng có khả năng là tiên tử Nguyệt cung chuyển thế, mỗi một bước tu hành đều do chưong môn và phu nhân cùng với một đám trưởng lão Đạo Vận Cảnh không chế, không xảy ra chuyện gì. Được rồi, hiện tại bắt đầu khóa đầu tu tiên: Linh khí và pháp lực!”

Hiên Viên Yên thu liễm tâm tư, chuyên tâm nghe giảng.

Sau khi hiển lộ dị tượng của Lộ Nguyệt cung, Tiêu Hi Nguyệt nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, mọi người đều suy đoán, nàng là Hằng Nga Tiên Tử của Quảng Hàn Cung, hoặc là Thái Âm Tinh Quân chuyển thế, thuyết pháp này càng truyền càng xa, nghe nói ngay cả Tiên giới cũng đang âm thầm quan tâm nàng.”

“... Lý lão hán ở chỗ ở của mình - một gian phòng vừa thấp vừa nát, suốt ba mươi năm không được sửa chữa, tỉnh lại trong phòng, đục ngầu hai mắt có chút mê mang, trong mũi ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, để hấn trong chốc lát nhớ lại chuyện tối qua.

“Tiên tử, tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử!”

Hạ thể của Lý lão hán thoáng cái đã sừng lên, ngửi thấy mùi thơm từ chiếc khăn tay của tiên tử mà hấn đặt bên cạnh gối đầu truyền đến, ảo tưởng đây là vật Hi Nguyệt tiên tử mang theo bên người, bình thường rất có khả năng sẽ được để bên người, khăn tay thanh tú nhận lấy mùi thơm từ cơ thể tiên tử trước ngực, trở nên ấm áp dễ chịu, tràn đầy mùi thơm ướt át.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô phải vùi đầu trước ngực tiên tử, lão nô, lão nô...”

Lý lão hán nghiêng đầu, tham lam ngửi mùi thơm Tiên Tử trên khăn tay, hai tay cầm cái cà rốt vừa thô vừa to dài hơn hai mươicm của mình, ở trong đầu huyền tưởng cùng tiên tử triền miên, ôm lấy thân thể mềm mại thánh khiết của Hi Nguyệt tiên tử, thân thể điên cuồng di động dưới mộng nàng, để cho thân thể thô to của tiên tử trắng nõn quần áo, đầu rùa đỏ đậm trượt

vào trong mộng tiên tử, ma sát nhiều lần, đụng vào đỉnh đầu...
“Tiên tử, a!”

Lý lão hán khô gầy vươn người thành một cây cung cong, dương khí che kín gân xanh đâm vào bầu trời, từng luồng từng luồng tinh túy như mũi tên nhọn bắn ra, đánh vào nóc phòng nhỏ rách nát, thật giống như phủ lên nóc nhà bằng gỗ một tầng sơn trắng, sền sệt qua hồi lâu mới chậm rãi rơi xuống.

“Lý lão hán!”

Bên ngoài phòng truyền đến tiếng một nam tử tức giận, sau đó cửa gỗ cũ kỹ bị một cước đá văng ra, một nam nhân đầu hói, bộ dạng hèn mọn nghênh ngang đi vào.

“Mẹ nó!”

Mới vừa đi vào phòng một bước, Tống Ngốc Tử liền ngửi thấy một mùi vị mới mẻ tanh hôi, thường xuyên xuống núi đùa bỡn nữ nhân, khiến cho hắn thường xuyên bắn ra thứ đồ chơi này.

Tống Ngốc Tử lúc này chửi thề, lại hùng hổ đi ra ngoài: “Con mẹ nó, người mau ra đây cho lão tử, lão bắt tử nhà ngươi, tinh lực lại rất sung túc đây, mới sáng sớm đã ở đây làm đồ chơi khô quắt của ngươi, hại lão tử ngửi thấy!”

—— hắn không thấy rõ tiền vốn thô to dưới thân Lý lão hán kia, lớn hơn gấp đôi so với hắn.

Lý lão hán bị người ta đánh tan sự việc xúc phạm mình, nhưng cũng không để ý, hắn vốn là tiện mệnh, chẳng qua chỉ là chết mà thôi, còn sợ cái gì chứ?

A, cũng không đúng, hiện tại hắn lấy được một cái khăn tay tiên tử, bảo vật này so với tiện mệnh của hắn trân quý hơn nhiều, đừng nói dùng để bọc lại dương cụ tự độc, đem khăn tay bắn đầy tinh thủy. Ngay cả trước lúc cầm khăn tay, hắn còn đặc biệt đi rửa tay trong thùng nước, mới cẩn thận từng li từng tí thu hồi khăn tay tràn ngập hương thơm, giấu ở trong một cái hòm gỗ, ở cùng với những đan dược kia.

“Tống đại nhân.” Lý lão hán tập tễnh đi ra ngoài, làm bộ một mối cùng Tống Ngốc Tử nói: “Không biết ngài tìm lão nô có chuyện gì?”

“Mẹ nó! Người còn giả bộ? Sáng sớm chơi đùa đồ chơi của mình, hôm nay người không gánh cho ta một trăm vại nước, đừng nghĩ đến nghỉ ngơi!”

Lý lão hán coi như không nghe thấy.

Tổng Ngốc Tử cũng biết lão già này bây giờ là một con lợn chết, căn bản không sợ nước sôi chảy tới chửi bậy hấn cũng đã mắc miệng rồi, đánh thì không dám xuống tay nặng, tránh cho lão già này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hấn còn phải móc linh ngọc ra tìm chút quan hệ để lừa gạt.

“Người nghe cho ta!” Tổng Ngốc Tử dè xuống lửa giận: “Hiên Viên đại nhân hiện tại chưởng quản phòng bếp số ba đệ tử ngoại môn, tối hôm qua triệu tập đại gia hỏa huấn luyện, chỉ có không gặp người!”

“Lão nô biết sai.” Lý lão hán không nhanh không chậm giải thích: “Tối hôm qua lão nô thân thể mệt mỏi, gánh nước nghỉ ngơi một hồi, không nghĩ là trực tiếp ngủ mất.”

“Mẹ kiếp! Lão già nhà người nói dối liên miên, cút!”

Tổng Ngốc Tử một cước đá tới, đá lão nô cứng rắn không chịu đựng trong hồ phân ra xa mấy mét, hùng hùng hồ nói: “Tôi nay sáu điểm, lão tử nếu không gặp được người, xem lão tử không giao lão già nhà người cho Hình phạt đường đi!”

Nói xong, Tổng Ngốc Tử gắt một cái, vẻ mặt xúi quẩy rời đi —— mùi của lão già kia đã phát ra, làm cho Tổng Ngốc Tử không khỏi hồ nghi, vị tinh thủy của lão già này tại sao lại lớn như vậy?

“Hình phạt đường?”

Lý lão hán bò dậy, hình phạt đường là hấn sợ, nếu bị đuổi xuống núi, từ nay về sau không thể nghe thấy tiếng đàn của tiên tử, hấn còn không bằng đâm đầu đâm chết ở Tiên Vân tông.

Chẳng qua trưởng lão của Hình Phạt đường cũng là người, chỉ cần hấn không phạm sai lầm lớn, Hình Phạt đường còn không đến mức cùng một lão nô gây khó dễ.

“Buổi tối sáu điểm là thời gian tiên tử đánh đàn, ta nghe tiên tử cầm khúc rồi mới trở về, lượng lớn vị Hiên Viên đại nhân kia tìm ta cũng không có việc gì.”

Nghĩ đến đây, Lý lão hán tay chân lưu loát đóng cửa lại, nâng đòn gánh cùng hai thùng gỗ lên đi tới hai ngọn núi bên kia lấy nước trong.

Vốn có tiên pháp, tạp dịch không cần phải khổ sở như vậy, chỉ một pháp thuật đã có thể khiến nguồn nước sông chảy không ngừng khắp toàn bộ Tiên Vân tông.

Nhưng tông môn vì không muốn để cho đệ tử và tạp dịch quá mức lười biếng, rất nhiều việc khổ cực đều để cho bọn họ đến hoàn thành.

Cũng vì vậy, Lý lão hán tuổi hơn bảy mươi còn phải ở lại trong Tiên Vân Tông.

Bận rộn cả ngày, đúng giờ hoàn thành nhiệm vụ của mình xong, Lý lão hán ném xuống thùng gỗ, lại chạy về phía hậu sơn của Minh Nguyệt cư. Nơi này gần góc cạnh Tiên Vân đại trận, phía sau Minh Nguyệt cư chính là biên giới trận pháp., Bởi vậy ngoại trừ một ít người bụng dạ khó lường ra, còn có rất ít người đi qua ngọn núi nơi ở của Minh Nguyệt, đi tới một góc ít người lui tới này, ngay cả tiên cầm trên trời cũng rất ít khi bay qua, nơi này cũng không phải nơi các đệ tử Tiên Vân tông thường xuyên cười hặc bay lượn qua.

Cực kỳ vắng vẻ.

Cũng bởi vậy, tối hôm qua Lý lão hán mới lớn mật đưa tay vào đũng quần, tiến hành hành hành hành lễ khinh nhờn đối với hành vi của Hi Nguyệt tiên tử ở Minh Nguyệt cư ở phía xa.

Kể cả chạng vạng tối hôm nay, cũng là như thế.

“Leng keng.”

Lúc ánh chiều tà bao trùm hơn trăm ngọn núi Tiên Vân Tông, trên Tiên Vân Tông lần nữa truyền đến tiếng đàn tuyệt vời, rất nhiều nơi đã tọa tu luyện, hoặc là trồng trọt linh thực, hoặc là liên hệ phù chú, hoặc là các đệ tử Tiên Vân Tông cầm kiếm

nuôi dưỡng nhau, đều dừng việc trong tay, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Minh Nguyệt cư.

Tiếng đàn du dương yên tĩnh vang vọng giữa dãy núi, vô số tiên cầm tước tung bay nhảy múa, ngay cả từng mảng từng mảnh linh thực có linh thực, quả đỏ thắm, Tam Sinh Hoa, Thiên Tuyết Mai, Ngũ Tử Đồng Tâm Liên vân vân, cũng đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong tiếng đàn của tiên tử, phảng phất như đang cùng tấu.

“Tiếng đàn của đại sư tử...”

Một đám đệ tử mới nhập môn, lại một lần nữa nghe được tiếng đàn tuyệt vời mà Hi Nguyệt tiên tử thúc giục Thải Phượng Cầm phát ra, cả đám đều ngẩn người tại chỗ, tùy ý êm tai, tiên nhạc chui vào trong tai, giống như ăn cái gì tiên đan linh thảo, toàn thân thư thái, một ngày tu hành mệt mỏi cũng không cánh mà bay, tinh thần được buông lỏng thật lớn.

Từ trong canh thuốc đen đúa đi ra, khoác lên người áo mỏng manh, thân thể uyển chuyển lộ ra hơn phân nửa Lý Tiên, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hôm nay tu hành cuối cùng cũng kết thúc, so với một ngày chiêu đãi năm người áp tiêu thân thể béo mập còn mệt hơn.

Chờ tiếng đàn kết thúc hồi lâu, Tiên Vân Tông mới chậm rãi khôi phục náo động.

Tất cả mọi người không biết ở chân núi phía sau Minh Nguyệt có một lão nô tài bảy tám mươi tuổi, tóc thưa thớt đang dùng hai tay khô héo vuốt cây sào của chính mình, không ngừng dùng nửa thân dưới chống đỡ với tiên tử của Minh Nguyệt cư đỉnh núi, làm ra động tác cực kỳ hèn hạ hèn mọn xấu xí!

—— hần mặc quần bố thô đã bị cởi đến chân, một cái dương cụ thô to lộ ra trong không khí, trên đỉnh đầu xích hồng như thần quy chảy ra chất lỏng trong suốt, hai cái tay khô héo không ngừng tại trên thân gầy và đỉnh đầu cọ xát.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô quá thích tiếng đàn của ngài rồi!”

Lão nô này đầy nếp nhăn, bị phơi đến mặt già đen nhánh, bởi vì hưng phấn mà biến thành màu đỏ thắm, vừa rồi trong tiếng đàn lão đã hưng phấn bắn ra một tia, nhưng nghĩ đến đêm qua,

lão đã gặp được Hi Nguyệt tiên tử ở chỗ này., Hơn nữa lại chạm vào bàn tay nhỏ nhắn của tiên tử, lấy được khăn tay tràn ngập mùi thơm của tiên tử, lão nô này liền cứng rắn lên, tiếp tục điên cuồng tiến hành khinh nhờn đối với tiên tử trên đỉnh Minh Nguyệt cư, một đôi tay khô héo hận không thể bóp nát Dương cụ của mình, mới có thể thoáng giảm bớt sung tẩy khó nhin, hận không thể tìm một cái động quật đi vào tư vị.

“Hà hà ô, tiên tử, tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử!”

Yết hầu của Lý lão hán phát ra tiếng rên rỉ quái dị, hai tay quần càng lúc càng nhanh, eo cũng càng ngày càng cong, phảng phất giờ gây thịt lên cao, có thể hung hăng xông vào trong cơ thể tiên tử đánh đàn trên đỉnh núi, tùy tiện vuốt ve.

Ngay cả hắn cũng không chú ý tới chính là, tiên tử thuần khiết mặc quần áo, đã từ từ đi xuống Minh Nguyệt cư, theo con đường tối hôm qua cùng Tiêu Viễn đi qua, chậm rãi từng bước đi xuống.

Thẳng đến chân núi, tiên tử dừng bước, lông mày lá liễu khẽ nhú, nàng ngửi được một mùi tanh hôi dị thường.

“Tiên tử, tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử, lão nô, lão nô muốn, muốn, muốn giết ngươi!!”

Hai con người xinh đẹp của Tiêu Hi chuyển hướng nhìn về nơi phát ra thanh âm trầm thấp, bước chân nhẹ nhàng, đột ngột xuất hiện trước mặt Lý lão hán ẩn nấp sau thảo mộc, thấy được lão nô này mới cởi quần xuống, hai tay nắm lấy trần trụ không ngừng hoạt động, cực kỳ bỉ ổi hạ lưu!

“Tiên tử!”

Lý lão hán khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía dáng người cao gầy, một thân áo trắng tinh khiết Tiên Tử.

Ánh mắt hai bên giao nhau, tiên tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt rủ xuống, rơi vào cái tay chỉ vào nàng, ước chừng hai lăm hai sáu phân, có cái gây thịt đầu rùa màu đỏ thẫm to lớn, nội tâm bỗng nhiên ngừng lại, một loại giận dữ và xấu hổ trước đó chưa từng có, chấn động dâng lên trong lòng.

“... Ngươi đang làm gì vậy?

“Tiêu Hi Nguyệt thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thuần túy, trong tiếng nói như tiếng trời xen lẫn một tia nghiêm khắc chất vấn, như tiếng đánh đàn lúc trọng âm, boong một tiếng hung hăng gõ vào trong lòng Lý lão hán!

Nàng chưa bao giờ nổi nóng, cũng chưa bao giờ có cảm tình gì quá lớn. Cho dù lúc trước nàng leo lên Phượng Hoàng sơn, đánh đàn đạt được Phượng Hoàng tiên dược do Tống gia tặng, sau đó lại được tặng cho Phượng Cầm, được chương môn Tiên Vân tông một trong ngũ đại tiên môn, được Bạch Hạc Tiên nhân gian mang theo theo thể tử của nàng làm đồ đệ.

Lúc đó Tiêu Hi Nguyệt mới tám tuổi nhưng tâm như nước phẳng lặng, chưa bao giờ như bây giờ, sâu trong nội tâm bị lão nô xấu xí này cùng với hắn làm lúc này —— còn là đối với Minh Nguyệt cư ở trước mặt nàng, thậm chí là chấn động ở những chuyện hèn mọn bỉ ổi trước mặt nàng.

“A!!!”

Bị tiên tử dùng đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú vào gậy thịt của mình, Lý lão hán chỉ cảm thấy một cổ khoái cảm tê dại từ xương sống cột sống một đường xông thẳng lên thiên linh cái, tứ chi bách hài vô cùng thoải mái, tay nắm chặt bồng thịt ầm ầm bắn ra, đầu rùa thẳng tắp đối mặt với Hi Nguyệt tiên tử cách hắn không đến ba thước, một cổ nước bọt phun ra.

Như từng mũi tên nhọn màu trắng, đánh vào trên quần áo thuần khiết của tiên tử, phun ra lực lượng to lớn, đúng là trực tiếp phun đầy bộ ngực sữa đầy đà, bụng nhỏ cùng vòng eo nhỏ bé buộc đai lưng màu lam nhạt.

“Ừm!”

Bị tưới trực tiếp lên người, thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một hồi, từ trong kẽ răng cắn chặt tiết ra một tiếng ngâm động trời.

Tình lãng sền sệt này thật giống như nham thạch nóng bỏng trong lòng đất, thẩm thấu vào trong quần áo trắng tinh, xuyên qua lớp ngực và áo lót của nàng, trực tiếp nóng lên tới da thịt nàng, khiến Tiêu Hi Nguyệt cảm thấy nóng rát, khiến toàn thân run rẩy.

Phẫn nộ, hoảng loạn, kinh ngạc, giận dữ và xấu hổ, cùng với chút khoái cảm nào đó thuộc về thân thể phụ nữ, khiến vị Nguyệt cung tiên tử vẫn luôn thanh lãnh như tiên này ngậy ngốc đứng tại chỗ, bất mãn thừa nhận sự rối loạn của lão nô xấu xí này.

Đem quần áo vén lên hình cung tuyệt vời, mềm mại eo thon, cùng với bờ mông đầy đặn, giữa hai chân thần bí, mọc ra hai chân đẹp, lại xuống dưới, bắp chân nhỏ mịn mượt, cuối cùng ngay cả giày thêu tú khí, đều bị tinh túy thói rũ của Lý lão hán bắn một lần!

Nếu như cặp song sinh trên núi Tiêu Thanh giờ phút này xuống núi, nhìn thấy cảnh tượng dâm đảng vạn phần trước mắt, nhất định sẽ kinh hãi hét âm lên, một chương đánh gục lão nô khinh nhờn tiểu thư mới đánh hạ được!

Hi Nguyệt tiên tử mặc một thân quần áo trắng, bị một lão hán cởi quần xuống, dùng một cây gậy thịt vừa xấu xí vừa thô vừa to chỉ thẳng vào, tạo thành vô số tinh hoa của tiên tử!

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử... Lão nô không chịu nổi rồi!”

Tiêu Hi Nguyệt trước mắt khiến Lý lão hán điên cuồng, sau khi dùng gậy thịt không tới ba giây lại cứng rắn như lúc ban đầu, tiếp tục hành động điên cuồng. Đầu rùa đỏ thẫm vênh lên chỉ vào tiên tử, giống như một con ác giao thò đầu ra khỏi hồ, nhìn chăm chăm vào con mồi của mình.

Mùi tanh hôi phát ra, Tiêu Hi Nguyệt tay chân luống cuống lui về phía sau một bước, tinh túy của lão hán đã thẩm thấu vào trong quần áo, một trái tim thiếu nữ trước nay chưa từng có đang đập thành thạch, cho dù là tiên tử thanh lãnh khó đổi tình, khi tiến vào tuổi thiếu nữ hoài xuân, bị nam nhân kia tưới nước toàn thân, trước ngực và hạ thân, cơ hồ tất cả chỗ mẫn cảm đều bị tinh túy của nam nhân làm bắn!

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, tâm tình chấn động trước nay chưa từng có khiến nàng hít thở dồn dập, đôi mắt sáng xinh đẹp, nhưng vẫn nhìn lão nô xấu xí này dùng hai tay khô héo của hắn vuốt động tính khí nam nhân.

Trong cơ thể nàng, pháp lực Thần xuất cảnh không lồ cấp tốc vận chuyển, tạo thành từng đạo khí lưu thổi động bốn phía hoa cỏ, giống như biểu hiện tâm tình tiên tử lúc này.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử!”

Lý lão hán làm càn, hắn đã quên tất cả, đôi mắt đục ngầu đỏ bừng, hắn muốn khắc thật sâu cảnh tượng trước mắt vào trong đầu, cho dù có chết cũng phải ở trong địa phủ nhớ kỹ.

“Tiên tử, lão nô thích ngươi, lão nô thích ngươi... Á!!”

Một cỗ sa mạc lớn lần nữa phun ra, vọt về phía tiên tử, Lý lão hán tay cầm nhục bổng, con mắt gắt gao nhìn tinh tú bay trên không trung, muốn nhìn lại tinh tú của mình lần nữa bắn lên người tiên tử.

Nhưng mà lần này, trước người Tiêu Hi Nguyệt sáng lên một đạo bình phong bạch quang, ngăn lại tất cả tinh tú dơ bẩn.

Lý lão hán kinh ngạc ngẩng đầu lên, nghênh đón đôi mắt mỹ lệ không mang tình cảm của Tiêu Hi Nguyệt.

Đôi mắt trong suốt như nước này phảng phất như ánh trăng trắng tinh khiết chiếu xuống từ Quảng Hàn Cung, làm cho nội tâm của hắn lộ rõ vẻ dơ bẩn không chịu nổi trước mặt người trong thiên hạ.

“Tiên tử... Lão nô, đáng chết!”

Lý lão hán toàn thân run rẩy, chân mềm nhũn liền quỳ trên mặt đất, đầu bang bang bang đập đầu, khóc ròng xin tiên tử tha thứ.

Thật lâu sau, cảm giác xấu hổ muốn chết mới chậm rãi tiêu tán, Lý lão hán quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy sau lưng toàn là mồ hôi lạnh.

“Đây là lực lượng do thần hồn tiên tử hiển lộ ra sao? Mẫn diệt hết thảy dục vọng của ta, để lão nô ta sám hối từ nội tâm...”

Tốt xấu gì cũng là tu tiên mấy chục năm, Lý lão hán biết vừa rồi tính tình trực tiếp biến mất, cho nên quỳ xuống đất cầu xin sức mạnh thần hồn thuộc về tam cảnh giới Đạo Cảnh.

Ý niệm vừa động, liền có thể xâm nhập vào trong thức hải của người khác, như không cách nào ngăn cản, Thần Xuất Cảnh có thể trực tiếp điều khiển tất cả hành động của hắn.

“May là tiên tử không để cho ta đi chết.”

Lý lão hán nhìn mặt đất trống trơn trước mắt, nghĩ tới vừa rồi tiên tử bị hắn bắn ra sau lưng, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt giận dữ và xấu hổ.

Vẻ ngoài xinh đẹp động lòng người, dáng vẻ ngượng ngùng như thiếu nữ hoài xuân, cả người tiên tử đều là tinh xảo, ánh mắt chứa đầy tức giận nhìn hạ thể của hắn... “Tiên tử!!”

Hạ thân của Lý lão hán lần nữa sung phòng lên, đứng lên bắn về phía vị trí tiên tử vừa rồi, mới thở hồng hộc kết thúc.

Giờ phút này, toàn thân hắn đều đang run rẩy, so với ăn nhân sâm quả thụ trong truyền thuyết ở Tiên giới, tiên đào trong vườn Bàn Đào đều đạt được sung sướng!

Cũng không biết qua bao lâu, sắc trời lơ mờ, dục vọng phát tiết, không phải là gian tà chi đồ Lý lão hán trong lòng dâng lên vô tận hối hận, lòng tràn đầy áy náy xen lẫn một tia hưng phấn xúc phạm trong lòng tiên tử, khiến hắn ngây ngốc đứng tại chỗ hồi lâu cũng không rời đi.

“Tiên tử không có trách phạt ta, càng không có giết ta... Tiên tử, tiên tử, tiên tử thật sự là quá lương thiện mà, lão nô có lỗi với ngươi!”

Lý lão hán vui tinh túy trên mặt đất về sau, mới thấp thỏm bất an rời khỏi nơi này, bắn qua mấy lần, thân dương vẫn như trước nửa cứng ở trên đũng quần, theo động tác đi đường lắc lư, mỗi khi hắn nhớ tới Hi Nguyệt tiên tử, tiểu phúc đều sẽ nóng như lửa đốt.

... Minh Nguyệt cư.

Tiểu Thanh và Tiểu Lam đi vào trong một hoa viên Lộ Thiên, bốn phía nơi này được hoa cỏ vây quanh, trên đỉnh đầu cũng có một cây đại thụ tươi tốt che chắn, trong hoa viên có một cái ao phủ đầy đá cuội, nước suối liên tục không ngừng tuôn ra từ

trong đó, chảy qua toàn bộ Minh Nguyệt cư, sau đó chảy xuống chân núi.

“Ồ? Sao tiểu thư lại tắm trong ao thế này...?”

Hai người Tiểu Thanh đi tới hoa viên, nhìn thấy trong hồ nước tỏa ra hơi nóng, một vị tiên tử tóc dài màu đen như thác nước đang ngồi ngay ngắn tắm rửa, nước suối không ngừng tuôn ra ồ ồ, tựa hồ bị tiểu thư dùng một trận pháp nhỏ tăng nóng, tạo thành một nơi như suối nước.

“Tiểu thư?” Tiểu Lam hướng bên trong cũng nhìn ra có điểm gì đó không đúng.

Tiểu thư không nhúc nhích ngồi đả tọa trong nước suối lưu động, mái tóc đen dài dán lên lưng tuyết trắng, rủ xuống vị trí cái mông trắng ngần, da thịt trắng nõn mềm mại so sánh cùng mái tóc đen, tư thái ưu mỹ như ẩn như hiện trong suối nước thanh tịnh, tản mát ra mị lực kinh người, khiến thị nữ song sinh đều là nữ hài tử nhìn thấy mà thèm thuồng.

Bình thường các nàng cũng sẽ hầu hạ tiểu thư tắm rửa, cách ba năm ngày sẽ nhìn thấy thân thể hoàn mỹ của tiểu thư giấu trong quần áo màu trắng, mỗi lần nhìn, mặt mũi đều đỏ bừng, âm thầm cảm khái tiểu thư đẹp như vậy, mùi cơ thể lại mê người như vậy, tương lai không biết sẽ tiện nghi cho ai trong thiên hạ.

Nhưng mà, tiểu thư chưa bao giờ tắm trong hồ nước lộ thiên này, chứ đừng nói là tắm rửa!

Trước kia từng có không ít đệ tử có ý đồ tới uống nước suối, ở khoảng cách gần cảm thụ vẻ đẹp của đại sư tỷ, nhưng Tiểu Thanh và Tiểu Lam đều biết, nước suối căn bản không có mùi vị của đại sư tỷ... Nhưng hiện tại, tiểu thư tắm trong ao nước, cũng đồng nghĩa... trên dưới Tiên Vân tông đều uống được nước tắm của tiểu thư?

Chắc, không phải, nước sông trước khi sử dụng đã trải qua tinh thuật rõ ràng, không đến nỗi không chịu nổi nữa.

“Tiểu thư hình như đang tu luyện.”

Tiểu Lam nhỏ giọng nói một câu, muội muội nàng bưng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là như vậy, chẳng trách tiểu thư lại đột nhiên tắm trong ao nước.”

“Nếu đã như vậy, ngày mai chúng ta hãy bố trí một viên pháp thuật, bỏ xuống hồ nước, nước suối chảy ra sẽ biến thành suối nước ấm, để tiểu thư tùy thời tu luyện.”

“A? Tỷ tỷ, nhưng ta vẫn không rõ, vì sao tiểu thư lại muốn tu luyện ở chỗ lộ thiên?”

“Đồ ngốc Tiểu Thanh, nước suối là do nước đọng lưu động, trong phòng tắm mà chúng ta chuẩn bị không phải, hơn nữa lộ thiên... đại khái chính là khác biệt lớn nhất?”

Hai vị thị nữ rất nhanh trở về phòng, thay tiểu thư lấy ra một bộ quần áo mỏng manh, thích hợp cho buổi tối mặc vào.

Chỉ là, khi hai nàng tới gần ao, trong lỗ mũi đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối dị thường.

“.....” Đây là cái gì?

“...” Không biết ai.

Hai nàng không dám nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt giao lưu, bốn mắt nhìn bốn phía, rất nhanh phát hiện nơi phát ra mùi hôi thối, rõ ràng là từ quần áo của tiểu thư đặt ở trên một tảng đá lớn cạnh bờ hồ phát ra!

“...” Chẳng lẽ tiểu thư bị người ta hạ chú? Hay là bị một con cỏ trùng quấy nhiễu?

“...” Thảo nào tiểu thư muốn thanh tẩy thân thể bên dòng suối!

Loại mùi hôi thối quái dị này, Tiểu Thanh và Tiểu Lam đều không có đầu mối, chỉ có thể phỏng đoán tiểu thư là bị một ít côn trùng hoặc là đụng phải hoa cỏ nồng đậm, mà mùi vị trên đó lại nhiễm phải.

“Ta sẽ đưa tiểu thư đi tắm rửa.”

Đang lúc Tiểu Thanh muốn đưa tay lấy quần áo của tiểu thư, Tiêu Hi Nguyệt mang theo một giọng nói run run truyền đến: “Tiểu Thanh, đừng chạm vào áo kia!”

“A, tiểu thư... Đúng vậy!”

Tiểu Thanh sợ tới mức vội vàng thu tay lại: “Tiểu thư, ngài đã tỉnh? Có phải ngài gặp phải chuyện gì không?”

Tiêu Hi Nguyệt không biết trả lời ra sao, thân thể uyển chuyển yếu đuối không ngừng được gột rửa.

Nhưng loại cảm giác buồn nôn này vẫn là xưa mãi không được.

Thế nhưng, kèm theo cảm giác buồn nôn mà đến, là một loại thể nghiệm tim đập trước nay chưa từng có, khiến cho nàng ở trong ao nước trầm mặc thật lâu.

Thị nữ song sinh liếc nhìn nhau, không dám hỏi nữa.

“Tiểu Thanh, Tiểu Lam, dìu ta đứng lên.”

“Vâng, tiểu thư!”

Tiểu Thanh vội vàng tiến lên, đỡ Tiêu Hi Nguyệt đang có chút suy yếu vô lực từ trong hồ nước đứng dậy, tiên tử sau khi bị nước suối thấm ướt thân thể hoàn mỹ rời khỏi mặt nước, không hề che giấu trước mặt hai thiếu nữ hoa quý.

Tiểu Thanh theo bản năng nhìn thoáng qua trước ngực tiểu thư, cái tiêu nhũ mềm mại trắng như tuyết kia, kiêu ngạo đứng thẳng trước ngực tiểu thư, trên Tuyết Sơn một điểm phấn hồng rung động lắc lư theo động tác, một ít bọt nước nghịch ngợm dính vào trên sữa sữa trắng nõn, làm cho người ta không nhìn được muốn nằm xuống, dùng đầu lưỡi mảnh khảnh liếm láp... “Ô, ta đang suy nghĩ đây!”

Tiểu Thanh cuống quít bỏ qua ý niệm hoang đường này, cùng tỷ tỷ Tiểu Lam đỡ qua một bên, dìu tiểu thư lên bờ.

Tiên tử cả người trần trụi, đang ở ngay trước mặt hai nữ tử.

Thân thể mềm mại hoàn mỹ duyên dáng yêu kiều, dáng người lớn thêm một phần thì mập, nhỏ thì gầy, thân thể như tuyết cùng ánh trắng hoà lẫn, nước suối óng ánh không ngừng từ trên người tiên tử rơi xuống, thấm ướt dưới chân ngọc của nàng làm cho mặt đất bóng loáng.

Mái tóc đen nhánh dán trên lưng bóng loáng như ngọc, vai thon gầy gợi cảm, từ phía sau lưng mơ hồ có thể thấy được tiêu nhũ, mềm mại nắm chặt vòng eo, lại xuống dưới, lại tròn tria thẳng tắp, bờ mông mềm mại trắng như tuyết, hai chân thon dài mảnh khảnh, hai chân thon dài khép lại., Không nhìn thấy một khe hở, chỉ vẹn vẹn có Tiểu Lam bên cạnh, thấy được giữa hai chân tiểu thư mập mạp trắng nõn mềm mại, không có chỗ nào có bộ lông màu hồng nhạt, mơ hồ...” “A.” Tiểu Lam đột nhiên phát hiện một chuyện, giữa chân tiểu thư, giống như có một thứ đặc sệt, mang theo mùi thơm kỳ diệu chảy xuôi xuống.

Loại hương thơm này... hình như... chảy ra từ trong cơ thể tiểu thư?

Tiểu thư... cũng tới tuổi xuân của thiếu nữ xuân tâm dập dờn sao?

Buổi sáng ngày thứ hai.

“Hôm nay tiếng đàn của đại sư tử có chút rối loạn, là vì Tiêu Viễn sao?”

Tiếng đàn xa xăm, người trong Tiên Vân tông tinh thông vận luật, cũng có thể nghe ra hôm nay tiếng đàn của Tiêu Hi Nguyệt rất mất tự nhiên, mơ hồ có một loại tạp âm hỗn tạp, lo lắng ở bên trong.

Cũng may buổi chiều tiếng đàn đã khôi phục bình thường, mọi người liền đoán là thỉnh thoảng đại sư tử tâm tình không tốt.

Buổi sáng ngày thứ ba, tiếng đàn của Tiêu Hi Nguyệt không có thất thường nữa, để những người quan tâm nàng đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là đến buổi chiều, tiếng đàn của Tiêu Hi Nguyệt Nguyệt đang im bật, khiến trên dưới Tiên Vân tông đều lắp bắp kinh hãi.

“Đại sư tử làm sao vậy?”

“Tâm tình lại không tốt sao?”

“Ai, đều do tên Tiêu Viễn kia, hôm trước đáng lẽ phải bầm thây hắn vạn đoạn!”

“Đệ nói, cũng không cần quá lo lắng, thỉnh thoảng đại sư tỷ cũng có lúc muốn nghỉ ngơi mà.”

Minh Nguyệt cư vẫn chưa truyền ra tin tức gì dị thường, mọi người mặc dù lo lắng cho đại sư tỷ nhưng cũng không hỏi rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỗ hậu sơn hiểm có người đến, một lão nô tướng mạo xấu xí trốn sau một gốc cây đại thụ, quần cộc cởi ra đến mắt cá chân, hai chân hơi cong, eo cong lên, một thân thể to lớn màu đỏ đậm thẳng tắp hướng về phía Hi Nguyệt tiên tử trên đỉnh núi, trong tiếng đàn phun ra một cỗ lớn tinh túy.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô... Lão nô đáng chết, nhưng lão nô thực sự không chịu nổi nữa!”

Ngày hôm qua không tới hậu sơn của Minh Nguyệt cư, Lý lão hán nhịn suốt một ngày, gây thối hạ thân cơ hồ đã cứng một ngày, sao bóc ra làm sao, bắn bao nhiêu tóc đều cảm thấy chưa đủ, căn bản không tiêu được tà hỏa trong lòng.

Không thể nhịn được nữa, buổi chiều hôm nay Lý lão hán lại lặng lẽ đi tới hậu sơn ở Minh Nguyệt, đợi một hồi nhạc phụ bắt đầu đánh đàn ở thời điểm Tiêu Hi bắt đầu đánh đàn, cởi quần vén chân thái dương dưới khó, toàn thân run rẩy bắn ra một gọn sóng dày đặc hai ngày qua.

Trùng hợp chính là, lúc hán bắn ra bọt biển tanh hôi, tiếng đàn của tiên tử lại vừa vặn dừng lại ngay lúc này.

“Chuyện này... Nhất định là tiên tử nhìn thấy ta rồi!”

“Tiên tử, tiên tử... Lão, lão nô đáng chết!”

Trước mắt không có ai, Lý lão hán lại sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, dập đầu tạ tội với Minh Nguyệt trên đỉnh núi. Đợi một hồi lâu không thấy tiên tử xuất hiện, Lý lão hán mới thấp thỏm không yên rời đi.

Buổi chiều ngày thứ tư.

Lão già ăn uống ngon lành, nếm thử mùi vị của tiên tử, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của tiên tử, lại lần nữa dùng dục vọng điều khiển rơi xuống chân núi phía sau Minh Nguyệt cư trú, cởi quần xuống, trần trụi nửa người dưới chờ đợi.

Chờ tiên tử bắt đầu đánh đàn.

Nhưng đáng tiếc, buổi chiều hôm nay Tiêu Hi Nguyệt lại ngừng đánh đàn, từ đầu đến cuối không có tiếng đàn nào truyền ra từ đỉnh Minh Nguyệt cư.

“Tiên tử... Lão nô đáng chết!”

Lý lão hán biết đây là tiên tử trừng phạt hần cùng ám chỉ, khiến hần không được trở lại hậu sơn.

“Ý tứ lão nô của tiên tử cũng rõ ràng, nhưng mà...”

Sau một hồi lâu, cuối cùng Lý lão hán cũng rời đi, trong lòng xấu hổ không chịu nổi.

Ngày thứ năm, tiếng đàn vẫn không vang lên.

Nhưng một chiều này...

Tiếp đó, Lý lão hán mang khăn tay tiên tử đến, vừa nghe thấy tám khăn tay trắng nõn sạch sẽ như lúc ban đầu, còn mang theo một tia hương thơm tiên tử, vừa bóc ra nhục bông dưới thân cứng rắn, thở dốc bắn ra tinh diệu nồng đậm.

Ngày thứ sáu, Tiêu Hi Nguyệt được sư phụ gọi tới bên cạnh. Bản đứng của nàng bất cứ lúc nào cũng có thể mất hiệu lực nhớ kỹ:

Trang bị để chuẩn bị bất cứ tình huống nào!!!

Tiên tử tu hành (4)

“... Tiên Vân Tông Thiên Nhân Điện, nơi này là chỗ ở của chưong môn phu nhân Nam Cung Uyển, ngày thường trừ Chưong môn Bạch Hạc Tiên thường xuyên đến đây, cũng chỉ có một ít nô bộc đi theo Nam Cung Uyển nhiều năm hầu hạ.

Nam Cung Uyển và Bạch Hạc Tiên kết hôn nhiều năm, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, hai người không còn ngủ ở cùng một nơi, mà là ở Tiên Vân Tông phân biệt có tấm điện, bất quá đám người Tiên Vân Tông lại không hoài nghi tình cảm của phu nhân cùng chưong môn, giữa hai người từ mặt lưu truyền ra có bất hòa, mà phu nhân cũng thường xuyên đến chỗ chưong môn qua đêm, tách ra có lẽ chỉ là vì thuận tiện tu luyện.

Dù sao chưong môn cùng phu nhân đều có tu vi Đạo Vận Cảnh, tùy thời đều có thể thành Tiên đắc đạo, đã không cần phải ngủ chung một chỗ với phu thê bình thường nữa.

“Hi Nguyệt, ngươi đã tới.” Buổi tối hôm đó, Nam Cung Uyển nằm nghiêng trên giường, mái tóc đen buông xõa, đôi mắt mỉm cười nhìn đệ tử đặc ý nhất đi tới, Tiêu Hi Nguyệt.

Giờ phút này trên người Nam Cung Uyển chỉ mặc một bộ áo tơ lụa màu trắng, đây là một loại quần áo gia đình nhẹ nhàng, trước ngực cũng không che đậy, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng, làm cho người ta liếc mắt một cái có thể nhìn thấy vị mỹ phụ này bây giờ đang mặc một kiện ngực xinh đẹp màu đỏ thắm, theo tư thế nằm nghiêng của nàng, bộ ngực sữa tròn trịa căng tròn làm nổi lên một đường cong tuyết diệu, mơ hồ có thể thấy được hai viên cao nhất nhô lên.

Hai chân thon dài xếp chồng lên nhau, một đôi chân ngọc tuyết trắng óng ánh lộ ra, mười ngón chân như đậu yêu kiều làm người ta yêu thích.

“Hi Nguyệt, mau tới bên cạnh sư phụ!” Mỹ phụ ngồi xếp bằng bên trên chiếc áo choàng bằng lụa màu đen, khóe miệng mang theo nụ cười quyến rũ, bất kỳ ai nhìn thấy dáng vẻ của nàng

giờ phút này đều sẽ đỏ mặt tía tai, bị tư thái mỉa mai hoặc thành thực trên người nàng hấp dẫn.

Cũng chỉ có Tiêu Hi Nguyệt tính cách thanh lãnh, nhìn thấy người ngoài tuyệt đối không thể nhìn thấy, Nam Cung Uyển có thể nói là yêu mỉa mai tương, mới có thể bảo trì tư thái lạnh nhạt.

“Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt theo lời ngồi xuống bên cạnh nàng, nhưng bị Nam Cung Uyển khoe miệng hàm ý cười cười ôm lấy, đôi môi hồng nhuận phơn phớt không chút khách khí dán lên đôi môi tuyệt mỹ của nàng.

Hơn nữa, Nam Cung Uyển còn không biết đủ, lại dùng gương mặt tuyệt mỹ của mình dán vào khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của đồ đệ, cọ qua cọ cọ.

“Đồ đệ ngoan của ta, đêm nay tới bồi sư phụ nói mấy lời thật lòng nhé?” Giọng nói mỉa mai của mỹ phụ mang theo sự mềm mại, giọng điệu yêu dã muôn phần, chỉ cần nói nhẹ một câu đã khiến nam nhân trong thiên hạ trở nên điên cuồng, nàng và người thành thực thành thực lúc ban ngày gần như là hai người!” Tiêu Hi Nguyệt bất thiện cự tuyệt, nhanh chóng đồng ý, mặc kệ sư phụ làm ra đủ loại hành động trợn trêu với nàng.

Nàng biết, tối nay sư phụ gọi nàng tới là vì tốt cho nàng.

“Nào, Hi Nguyệt ngoan đồ đệ, há mồm... A!” Nam Cung Uyển cười tủm tỉm ngồi ở trên bàn nhỏ, dùng hai ngón tay đẹp đẽ cầm lấy một quả linh quả màu đỏ, tự mình đút vào trong miệng Tiêu Hi Nguyệt, ngón tay trắng nõn khẽ mím môi hồng của đồ đệ, nhẹ nhàng khua, mang theo muôn vàn phong tình.

Cười nhẹ yên yên, phong thái yếu điệu. Giờ phút này toàn thân Nam Cung Uyển đều tản mát ra mỉa mai hoặc lực kinh người, mơ hồ còn có loại tuyệt thế nữ tử tầm thường trên thế gian không có, có thể khuynh đảo thiên hạ chúng sinh. Ngay cả thần tiên trên trời cũng nhin không được động phạm tâm, hạ phạm trần.

Cho dù là Tiêu Hi Nguyệt, cũng không khỏi bị thần thái vũ mị của sư phụ mình nhiễu loạn tâm thần, ánh mắt giếng cổ không gọn sóng có một tia biến hóa.

Nam Cung Uyển đem biểu hiện của đồ đệ để vào trong mắt, nhin không được đắc ý che miệng cười ha ha, phảng phất như một vị nhị thiếu nữ dịu dàng đáng yêu: “Xem ra bốn sự ăn cơm năm xưa của ta còn chưa quên. Đến, Nguyệt ngoan, ăn thêm một viên linh quả có tác dụng khiêu khích của mỹ phụ nữa kẹp lên một linh quả đỏ tươi., Ngón tay xinh đẹp trực tiếp đưa tới miệng Tiêu Hi Nguyệt, để đồ đệ dùng cái miệng nhỏ nhắn thềm thường không thôi của nam nhân trong thiên hạ, cắn ngón tay trắng nõn của nàng, cuốn quả hồng vào trong miệng Tiểu Hương, nàng lại nghịch ngợm dùng ngón tay vuốt ve đôi môi đỏ của đồ đệ một phen, sau đó mới chịu bỏ qua.

Trên thế giới này, cũng chỉ có trượng phu của nàng là Bạch Hạc Tiên, cùng với đồ đệ ngoan trong lòng hiện tại của nàng, mới có thể hưởng thụ Lục Đạo Luân Hồi Loạn Tâm Quyết phối hợp với Thiên Ma Cực Lạc Công hấp dẫn mị lực khuynh thế.

Chuyện này khiến tiên nhân sợ hãi và quyến rũ, nhưng tác dụng của Tiêu Hi Nguyệt lại không lớn.

Hai con người của tiên tử vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, bàn tay trắng nõn duỗi thẳng ra chặn lại cho mỹ phụ ăn lần nữa.

Thanh âm “Sự phụ” của tiên tử đồ đệ lạnh nhạt, khiến Nam Cung Uyển phá công tại chỗ, nàng như phát điên ném quả đỏ vào trong khay, ôm lấy đồ đệ của mình: “Thuật Nguyệt, ta vẫn không phải là sự phụ của người hả? Hả? Người trưởng thành rồi, không cần sự phụ cho người ăn cơm nữa hả? Khi còn bé sự phụ từng ngậm một cho người ăn?, Ô ô, nhưng hiện tại... nhưng cũng được, Nguyệt Nhi của ta là tiên nữ trên trời, sự phụ chẳng qua chỉ là một yêu nữ Lục Đạo môn mà thôi, sự phụ..., Sự phụ...” Nam Cung Uyển khóc nức nở, chương môn phu nhân của Tiên Vân Tông lại giống như một thiếu nữ tính cách kiêu hãnh, hơn nữa còn cùng đồ đệ làm nũng, cũng không biết hai người ai là sự phụ, ai là đồ đệ, bộ dáng này nếu bị người ngoài nhìn thấy, không chừng sẽ dọa sợ không ít người.

“Sự phụ...” Tiêu Hi Nguyệt không giỏi ngôn từ, nhưng giọng nói lại dịu dàng.

Nam Cung Uyển nằm trên dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của nàng, lộ ra một tia giả hoạt, thể nhân luôn cảm thấy mỉa công chính là câu dẫn nam nhân, lại không biết chân chính là...

Mỉa công đại thành, nam nữ lão ấu đều bị một ánh mắt hấp dẫn.

Hoặc yêu kiều khờ động lòng người, hoặc quyến rũ nhiệt tình, hoặc chân thành thiện lương, cho dù chân chính được Đạo Tiên Nhân hạ phạm, Nam Cung Uyển cũng có thể làm ra phong thái phong phạm của một trong ngũ đại tiên môn hùng hậu thành thực ôn trọng trước mặt một trong ngũ đại tiên môn, lại còn lơ đãng lộ ra mỉa ý, câu dẫn đến lòng đôi phương run lên.

Cho nên, đối phó đồ đệ nhà mình, có thể nói Nam Cung Uyển là xe nhẹ đường quen.

“Vây thì tốt!” Nam Cung Uyển phát tay tắt đèn trong tấm điện, ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt nằm trên giường, còn hôn dỗi kéo thân thể uyển chuyển của hai người nằm cùng một chỗ.

“Nguyệt Nguyệt ngoan, kể cho sư phụ tâm tình của con một chút, cũng giống như khi con còn bé.” Tiêu Hi Nguyệt tám tuổi đã báỉ nhập Tiên Vân tông, vẫn luôn ở đây lớn lên, tình cảm giữa Nam Cung Uyển và nàng cực kỳ thâm hậu, tuy là thầy trò nhưng lại hơn mẹ con.

“...Vâng, thưa sư phụ.” Tiêu Hi Nguyệt một trái tim trong treo nhưng lạnh lùng dịu xuống.

Sư phụ cố ý dùng Thiên Ma tà công nhiễu loạn tâm thần của nàng, để nàng mở lòng, Tiêu Hi Nguyệt há có thể không biết?” Được rồi, mau nói ra: “Trong bóng tối, Nam Cung Uyển nhéo nhéo mặt nàng, ôn nhu nói: “Gần đây tiếng đàn của nha đầu ngươi chỉ có một chữ: Loạn!” Tiêu Hi Nguyệt im lặng, không biết trả lời thế nào.

“Nói, có phải vì tiểu vương bát đản của Tiêu Viễn hay không?” Ôm nàng, Nam Cung Uyển nói chuyện cũng không hề cố kỵ.

“Không phải.

Sư phụ không thể mắng người ‘Nói dối’! Ngoài ra, sư phụ người muốn mắng ai thì mắng người đó!” “Sư phụ”, “A” được rồi, sư phụ biết người không thích nói dối, cũng khinh thường nói dối “Nam Cung Uyển hôn lên trán nàng một cái, mỉm cười nói: “Sư phụ trên thế gian này bái phục hai người, một người là sư phụ người trượng trượng., Một người khác chính là đệ tử của ta, quả nhiên là Nguyệt Lý Tiên Tử hạ phàm trần, một trái tim trong sáng long lanh, nếu như nữ Tiên ở Tiên giới đều là diệu nhân như người, sư phụ ta đã sớm phản bội Lục Đạo môn, lừa gạt những sư muội lúc trước phi thăng thành tiên.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, nàng không phải tiên nữ gì.

“Người nha.” Nam Cung Uyển cũng biết tính cách đồ đệ của mình, không ai chủ động tìm nàng có thể buồn bực trong mười ngày nửa tháng không nói gì, giống như quả hồ lô vậy, uống phí cô ta trời sinh tốt như vậy, thanh âm êm tai này, nếu như dùng để luyện mị công, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ đại thành, làm cho tiên nhân trông coi Thăng Tiên đạo nhin không được mở cửa, để cho nàng trực tiếp thành tiên luôn đi.

Nếu như nàng tiến vào U Minh giới, nhẹ giọng nói một câu ta muốn nhập ma, có thể khiến cho ma đầu Cửu U đều phải liếm mặt chạy ra, hoan nghênh nàng trở thành một nữ Ma Đế ở Cửu U, hi hi.

“Nếu không phải Tiêu Viễn...” Nam Cung Uyển cố nén cười nói: “Đó là nam nhân khác?” Không phải “là nữ nhân khác?” Nam Cung Uyển suy đoán rất lớn mật nhưng tiên tử vẫn phủ định câu trả lời như cũ.

“Nguyệt Nguyệt người lại không ngoan đúng không?” Mỹ phụ tựa như thanh xuân thiếu nữ lầm bầm nói: “Lẽ nào là người muốn đọa lạc thành ma, không muốn tiếp tục ở lại Tiên Vân tông nữa, chuẩn bị đi Lục Đạo môn làm thánh nữ? Từ nay về sau làm việc không kiêng nể gì cả, tùy hứng làm bậy., Yêu đương với nam nhân đẹp trai nhất hai giới Tiên Ma, ma đầu Tiên vương đều vì người mà điên cuồng, trở thành yêu gây họa cho thiên hạ... Ừm...” “Tính tình lạnh lùng như Tiêu Hi Nguyệt, cũng không nhin được che cái miệng nhỏ của sư phụ mình lại.

“Hi Nguyệt nếu ngươi muốn chơi mấy thứ này, vậy ta lập tức rời khỏi Tiên Vân Tông, mang theo ngươi đi Lục Đạo môn!” Nam Cung Uyển nói xong, mỉm cười chờ quyết định của đệ tử mình.

Nếu là người bình thường, không bị lời nói của chương môn tông môn này hù dọa, cũng sẽ từ trong lời nói của nàng nghe ra một ít ý tứ như có như không.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt không chủ động hỏi, Nam Cung Uyển cũng không chủ động nói, hai mẹ con thầy trò trầm mặc hồi lâu, bàn tay nhỏ bé của Nam Cung Uyển vẫn ôn nhu vuốt ve đầu đồ đệ, làm cho mái tóc đen nhánh kia rối loạn, làm cho tiên tử lạnh lùng nhiễm một tia biếng nhác.

“Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt mở miệng nói: “Nếu ngươi đột nhiên rất để ý tới một người mà ngươi không nên để ý, ngươi sẽ làm thế nào?” Ừm?” Nam Cung Uyển xốc lại tinh thần, cuối cùng đệ tử trong hồ lô cũng nói ra tâm sự.

“Cũng không phải là động tâm, mà là một loại...” Tiêu Hi Nguyệt muốn nói lại thôi, Nam Cung Uyển sao còn không rõ.

“Đồ đệ ngốc, ngươi chưa từng yêu đương, làm sao ngươi biết có phải động tâm hay không?” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh lão nô xấu xí kia làm ra động tác bắt nhả với cô, cô ta sẽ động tâm với người thô tục như vậy?” Nhưng Nam Cung Uyển còn nói thêm: “Thiếu nữ năm nào cũng hoa, không được., Là tiên nữ trung niên xinh đẹp, tâm tư bình thường rất khó đoán, có lẽ là động tâm, có lẽ là để ý, có lẽ là chỉ đơn thuần hiếu kỳ, chờ một chút “Cô gái tận kinh nhân sự”., Làm sao mình bạch tâm ý của mình? Nam Cung Uyển nhẹ giọng cười một tiếng: “Nếu là sư phụ ta, để xác nhận tâm ý của mình, ta sẽ dùng bí pháp quấy nhiễu tâm cảnh dẫn xuất hồn phách của người khác, bảo vệ ký ức của mình đưa vào luân hồi, để hắn trở thành đệ tử quyền quý, cũng an bài mười tám thanh mai trúc mã xinh đẹp bên cạnh hắn., Cái gì mà phú gia thiên kim, hào môn quý nữ, quận chúa công chúa, tiên tử hiệp nữ vân vân, mỗi người thiên kiều bá mị, thuần khiết hoạt bát, nhiệt tình chạy thả “Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói.

Trong giọng nói Nam Cung Uyển mang theo một tia sát ý: “Nếu như hắc động tâm với bất kỳ nữ nhân nào, ta sẽ giết hắc, đốt cháy thần hồn của hắc, nghiền xương hắc thành tro bụi! Nếu như hắc không động tâm, ta sẽ dẫn dụ thần hồn hắc ra, để hắc chuyển thể trở thành dân nghèo, trải qua mấy chục năm cực khổ, trải qua nhân gian khổ cực, ta sẽ mặc trang phục xuất hiện trước mặt hắc. Nếu hai mắt hắc đầy kinh nghiệm đục ngầu, không có mắt không có.”

Sáng lên, ta sẽ cười lớn xoay người rời đi “Tiêu Hi Nguyệt hình như cũng bị làm kinh hãi, một lúc lâu sau mới nói: “Sư phụ, người đánh không lại sư trưởng” ha ha, nếu như ta đánh không lại đối phương, vậy ta sẽ cáo trắng với hắc., Sau đó trốn thật xa, trăm năm không ra đời “Nam Cung Uyển mơ hồ có chút thẹn thùng, “Một trăm năm sau ta lại tự hỏi đạo tâm, mình có còn thích hắc hay không? Nếu đúng vậy, ta sẽ giết tới trước mặt hắc, để hắc cười ta, bằng không sẽ đồng quy vu tận!” Tiêu Hi thật lâu không nói gì.

“Đương nhiên.” Nam Cung Uyển lại cười ha ha nói: “Sư phụ người hiện tại là chương môn phu nhân Tiên đạo, đương nhiên không thể lại dùng biện pháp hiệu quả nhanh chóng. Nhưng sư phụ người ta lợi hại vô cùng, có chuyện gì sư phụ đều có thể ủng hộ người đi làm.

Ví dụ như...” Mỹ phụ mỉm cười nói: “Nếu người thật sự thích Tiêu Viễn, nhất định phải ở chung với hắc. Vậy sư phụ ta sẽ lặng lẽ quay về U Minh giới, tìm mẫu thân cầu tình của lão bất tử kia, để cho nàng đồng ý với Tiêu Viễn có ký ức chuyển thể trùng tu, chỉ cần tên ngốc này thật sự yêu người., Có thể chịu đựng được nỗi khổ luân hồi, yêu thương người không bởi vì chuyển thể mà mài lửa, vậy hắc có thể chuyển thể nhiều lần, luôn có một đời có thể tu luyện thành tiên, cùng nha đầu người song túc song phi” nói, Nam Cung Uyển ở trên trán Tiêu Hi nguyệt quang khiết điểm một chút.

Trong lời nói của nàng không biết ẩn chứa bao nhiêu bí mật kinh người, nói ra đủ để cho Tiên, phàm là tuyệt đại đa số người U Minh giới đều chấn động, dẫn phát phản ứng như trời long đất lở, vô số người bởi vậy mà chết.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt nghe lại, chỉ lắc đầu tỏ ý không muốn như vậy.

Nam Cung Uyển buồn cười nhéo mắt nàng: “Người ấy, người nói cái gì mà người tốt, một lòng quá lạnh, chỉ sợ ngay cả việc Tiên Đế tự sát như vậy cũng nghe., Không xúc động chứ?”

Tiêu Hi Nguyệt nói: “Ta đã biết chuyện này...” Lần này đến lượt mỹ phụ kinh hãi, vội vàng hỏi: “Ai nói cho người chuyện Tiên Đế tự sát? Sư trưởng của người?! Không thể nào, lão già này giờ càng lúc càng... Dù sao cũng là loại người ta ghét nhất, hắn sao có thể nói cho người nghe? “Là... Ta không thể nói...” Cô ấy thay đổi chủ ý, không nói cho sư phụ biết tình hình thực tế.

Chuyện này đương nhiên khiến Nam Cung Uyển cảnh giác, nàng nghiêm túc nắm lấy bả vai đệ tử tiên nữ, cảnh cáo nói: “Hi Nguyệt, chuyện này người không nên truyền ra ngoài, cũng đừng nói cho người khác biết chuyện này, đôi phương nhất định không có mưu đồ gì, hoặc lai lịch không rõ, hoặc là muốn làm Tam Giới đại loạn, tóm lại là lòng tốt bất an!” Tiêu Hi Nguyệt dùng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía nàng.

“Tóm lại, chuyện này ở Tiên giới và U Minh giới đều là bí mật, chỉ có một phần nhỏ người biết chuyện Tiên Đế đã tự sát. Đúng rồi, người cũng không nên nói ra cái tên kia, cẩn thận là thuộc hạ của hắn bấm ngón tay tính toán rồi tìm đến người.”

Nam Cung Uyển thần thần bí bí bí nói: “Ta nghe mẫu thân nói, hắn rất điên cuồng, rất cố chấp, rất cố chấp., Đám Tiên Vương thủ hạ cũng giống vậy, thiếu chút nữa đã lật tung cả Tiên giới, ha ha, sau đó không biết vì sao lại tự sát, dù sao... rất thần bí ” can thiệp vào một vị Tiên Đế, cẩn thận thế nào cũng không quá đáng, nếu không phải biết tính cách đồ đệ của mình, Nam Cung Uyển đánh chết cũng không nói cho người ngoài chuyện này.

Nàng dám cam đoan, nếu như Tiên giới không nhất định phải cho ngũ đại tiên tông ở Phàm gian biết được lý do, những tiên nhân kia tuyệt đối sẽ không nói cho trượng phu của nàng, hiện tại Tiên giới đã không còn Tiên Đế.

“Được rồi.” Nam Cung Uyển cười tủm tỉm vuốt ve gương mặt tuyệt mỹ của đệ tử mình, ngón tay ưu mỹ khẽ động trên mặt Hi Nguyệt tiên tử: “Ta nói cho Hi Nguyệt những thứ này là muốn nàng tăng thêm kiến thức, không nên để cho tầm mắt của mình giới hạn ở thế gian, rảnh rồi ta sẽ dẫn nàng đi dạo U Minh giới, hì hì, ăn ngay nói thật với nàng Nguyệt Nguyệt Nguyệt, nàng cứ nói đi., Sư phụ của ngươi ta ở U Minh giới cũng coi như có chút danh tiếng, có mấy người hận ta, có mấy người sùng bái ta, mấy người muốn ta trở về, nhưng người lại hận không thể giết ta, dù sao nếu ngươi và ta đi, nhất định sẽ rất náo nhiệt “Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, hiện tại nàng không có ý định đi U Minh giới.

“Vậy bỏ đi, U Minh giới cũng không phải nơi tốt lành gì, đâu đâu cũng có quỷ... Ừ hừ...” Nam Cung Uyển gợi cảm một tiếng, duỗi cái eo thật dài, bộ ngực đầy đặn quần lấy bộ ngực đỏ hồng, hai cái đùi lồi lên rõ ràng có thể thấy được, một đôi đùi đẹp cùng hai chân của Tiêu Hi Nguyệt quần vào nhau, hình ảnh làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải chảy máu mũi.

“Hi Nguyệt, ngươi muốn làm cái gì thì cứ làm, sư phụ ta là yêu nữ vĩnh viễn ủng hộ ngươi!” “Vâng, sư phụ” “tốt rồi, ngoan, tối nay theo sư phụ ngủ với giấc ngủ, cũng giống như khi còn bé vậy, đến... thước tha cho sư phụ.” Đã từng là yêu nữ, mỹ phụ của tiên môn chính đạo hiện tại, thân thiết với tiên tử thanh lãnh tuyệt thế, chỉ sợ vĩnh viễn không có người thứ ba may mắn được thưởng thức.

Ngày thứ sáu.

Lý lão hán một lần nữa cầm tiên tử tản mát ra khăn tay hơi tỏa mùi thơm cơ thể, chống cái cán sớm đã cứng rắn đi tới hậu sơn Minh Nguyệt, thấp thỏm bất an hồi lâu, vẫn như cũ không nghe được tiếng đàn của tiên tử, nhưng đau đớn ở dưới thân đã gần như làm hán mất đi lý trí.

“Tiên tử, lão nô, lão nô thật có lỗi với ngài... Nhưng lão nô không nhìn được nữa rồi!” Lý lão hán thấp bé run rẩy đưa tay phải vào cái đũng quần thô ráp, tay trái cầm khăn tay đưa đến bên mũi, hít một hơi thật sâu giống như đang chơi thuốc, thể

hương của tiên tử gần như đã biến mất., Nhưng mùi thơm yếu ớt vẫn làm Lý lão hán run rẩy không thôi, tay phải điên cuồng cử động, một cái gậy thịt dài hơn 20cm, dùng đầu rùa chỉ vào Minh Nguyệt cư...” “Ách?” Lý lão hán đột nhiên chú ý tới một chuyện, hắn buông khăn tay xuống, nhưng mùi thơm tiên tử ngửi thấy trên mũi cũng không giảm.

Hắn dùng lỗ mũi khô quất lại mọc đầy lông mũi ngửi ngửi.

Bốn phía, rất nhanh liền phát hiện mùi thơm này là từ một hướng khác truyền đến! “Tiên tử, tiên tử,!!” Lão nô này giống như là chó hoang phát tình, đũng quần rơi xuống mắt cá chân cũng mặc kệ, lão đảo chạy về phía mùi thơm truyền đến.

Đẩy lùm cây ra, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Một vị tiên tử xinh đẹp giống như cô xạ thần nhân, đứng ở chỗ giữa sườn núi nhô ra một tảng đá lớn, dùng hai con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng lẳng lẳng nhìn chăm chú phương xa.

Gió nhẹ thổi phát lên quần áo trắng tinh cùng tóc đen nhánh, thân thể mềm mại lung linh uyển chuyển của tiên tử, dưới váy trắng tố ưu nhã tôn lên, càng phát ra thần thánh không thể xâm phạm.

“Tiên tử!!!” Lý lão hán kích động cả người run rẩy lần nữa, tay phải nắm chặt cây gậy thịt vừa thô vừa cứng của mình, cơ hồ muốn bóp nát, ánh mắt tham lam nhìn mỗi một chỗ trên người Hi Nguyệt tiên tử.

Khuôn mặt thanh lãnh vô song, đôi môi đỏ bồng xinh đẹp, tai ngọc tinh xảo, mũi ngọc tinh xảo, cằm tròn bóng cùng má thơm, cái cổ xinh đẹp như thiên nga, quần áo trắng nõn che khuất ổ khóa xương gợi cảm., Nhưng Lý lão hán có thể tưởng tượng được, tiên tử bao bọc thân thể mềm mại trong quần áo thánh khiết, nhất định là hoàn mỹ không tỳ vết, xinh đẹp động lòng người nhất! Càng khiến Lý lão hán nhìn thấy hai mắt toát ra ánh lửa chính là, Hi Nguyệt tiên tử vừa lúc đối diện với hắn, lại nghênh đón gió núi, điều này dẫn tới quần áo màu trắng của nàng bị gió thổi qua dán sát trên thân, tiên tử song nhũ tròn trịa hoàn toàn lộ ra hình dạng hoàn mỹ kia.

Còn có bắp đùi tiên tử, chỗ kia làm cho người phát cuồng lồm vào hình tam giác lồm xuống, cùng với dưới váy, một đôi pháp khí tú lệ, dùng tơ vàng bện thành pháp khí bảo, bao bọc chân ngọc bên trong giày tú khí, nhất định là tiểu xảo vừa đáng yêu phải không? Năm ngón chân tiên tử khép lại cùng một chỗ, giống như hạt giống Thạch Hồ Tử xếp đặt, óng ánh sáng long lanh, tản mát ra mùi vị mềm mại, làm cho người muốn dừng lại không thể.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử, lão nô... Thực xin lỗi người!” Lý lão hán trước kia hết sức có tốc độ quấy động cây gậy thịt cứng rắn của mình, một khuôn mặt già nua hưng phấn đỏ bừng, miệng không ngừng thở dốc., Không ngừng phun ra mùi hôi tanh, sống lưng uốn một cái, đối với tiên tử đứng trên tảng đá lớn trầm mặc không nói “Xoẹt” một tiếng, trên đầu rùa to lớn phát ra tinh khí, không hề giữ lại truyền đến mũi tiên tử, khiến vị tiên tử như Nguyệt Nga chuyển thể này hơi nhú mày.

Nhưng cuối cùng, Tiêu Hi Nguyệt vẫn lựa chọn lảng lạng đứng trên tảng đá, ánh mắt lạnh lùng nhìn phương xa, mặc cho Lý lão hán cời quần ra ngoài hơn mười thước, làm ra động tác hạ lưu hèn mọn không lịch sự với nàng.

Tục danh, đánh máy bay.

“Tiên tử vì sao lại tới nơi này?” Chẳng lẽ cảm thấy hứng thú đối với cái tên thô tráng như lão nô của ta sao? Tiên tử, Hà Hà Hà lão nô, thật sự là quá hưng phấn!” Không, tiên tử làm sao lại thấp kém như vậy được, nàng, nàng ta nhất định là hoài niệm mấy ngày trước ở chỗ này nói chuyện với Tiêu Viễn a?” Bất kể nói thế nào?”, Tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử...” vóc người thấp bé xấu xí Lý lão hán nhìn thân ảnh trắng bệch đứng trên núi đá trước mặt, toàn thân kích động đến mức không nhìn nổi run rẩy, cái mũi mãnh liệt ngửi lấy gió nhẹ của Tiêu Hi Nguyệt nhưng vẫn truyền tới mùi thơm thanh đậm, tay phải phảng phất như muốn chà nát thân thể thô to của nó, điên cuồng hành động.

Lý lão hán vừa động vừa đi tới trước mặt Hi Nguyệt tiên tử, mùi hương cơ thể càng nồng nặc, hán đứng trên mặt đất nhìn lên khuôn mặt tuyệt thế tiên tử, nhìn đôi mắt trong trẻo nhưng

lạnh lùng vô sóng kia, trong đôi mắt sáng ngời ngời ngời, rõ ràng là phản chiếu thần thái xấu xí tự xúc phạm tiên tử!”, Tiên tử, lão nô quá cảm tạ ngài, ngài... xạ, bắn ra!!” Lý lão hán kích thích không chịu nổi, một sợi trọc bạch tinh nồng đậm từ chỗ mắt rùa cực lớn bắn nhanh ra, vọt tới phía tiên tử xinh đẹp duyên dáng yêu kiều.

Lục đạo to lớn, trực tiếp vượt qua khoảng cách giữa lão hán tử cùng tiên tử gần mười mét, dưới cự thạch trực tiếp một bước lên trời, như Lục Đạo môn, súc sinh nói những tu hành giả kia luyện chế thành quần thể ác độc cổ trùng, đánh thẳng tới tiên tử đang đứng trên cự thạch.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn trầm mặc như trước, trước người xuất hiện một tấm bình phong pháp thuật, ngăn cản tất cả tinh tú trắng đục lại.

“Tiên tử, tiên tử...Ngài thấy lão nô, đúng không?” Lão hán sau khi bắn tinh xong sung sướng thở hổn hển, tinh tú của mình bị ngăn lại, lão chẳng những không có mất mát, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Chứng minh điều này, thật ra Hi Nguyệt tiên tử đã để toàn bộ những hành động dơ bẩn vừa nãy của hắn vào trong mắt.

Nhưng tiên tử không khiển trách hắn, cũng không rời đi, mà yên lặng xem xong viên tinh thạch hắn phóng ra.

Giống như một thiếu nữ vừa lớn lên, rất tò mò với tất cả nam nhân.

“Tiên tử” nhìn tinh tú rơi dưới chân Tiêu Hi, mùi tanh hôi khó ngửi không ngừng xâm nhập vào Nguyệt cung tiên tử thánh khiết cao quý, Lý lão hán đột nhiên nổi lên lá gan, vẫn kiên cường đối với nàng, thanh âm run rẩy nói: “Ngài, ngài có muốn tự mình nhìn một chút, sờ soạng cái này của lão nô... tiên tử?” Vừa nói xong, thân ảnh xinh đẹp tuyệt trần của Tiêu Hi Nguyệt đã biến mất trước mặt hắn.

Lý lão hán kinh ngạc một hồi lâu, mới hung hăng tát chính mình một cái: “Đề tên cầu nô tài nhà ngươi tùy tiện mạo phạm tiên tử!” Đứng ngây người thật lâu, Lý lão hán râu quai nón cuối cùng vẫn nhịn không được, trần truồng bò lên chỗ tiên tử

vừa mới đứng qua., Đối với chỗ kia sớm đã không còn một bóng dáng tiên tử lưu lại, vươn nửa người dưới, mượn khăn tay một tia hương khí, kịch liệt uốn eo, phảng phất chính là tùy ý ra vào thân thể tiên tử.

Trên đỉnh núi.

Tiêu Hi Nguyệt từ xa trông thấy.

Động tác của Lý lão hán, không khỏi nhú mày, loại động tác bất nhã này thật sự khiến nàng chán ghét.

Nhưng loại tâm tình chán ghét này, cũng là tình cảm mà nàng từng trải qua.

“Ta... làm sai sao?” Tiêu Hi Nguyệt đứng lặng hồi lâu, mãi đến khi lão nô vô lực kia rời khỏi, nàng mới nhẹ nhàng vươn tay ngọc vuốt ve chỗ ngực phải cao ngất của mình.

Trái tim nàng nhảy rất nhanh.

Một loại kích thích tận cùng, khiến pháp lực trong thân thể nàng nhanh chóng vận chuyển.

“Vân Vô Tình, Nguyệt Vô Tình “Liên Bộ nhẹ nhàng, Tiêu Hi Nguyệt trở lại thư phòng, lần nữa lấy ra tâm pháp nàng tu luyện, Tỳ Hưu Thái Thượng Vong Tình Thiên.

Nội dung bên trong lúc mới học tâm pháp mấy năm trước nàng đã học thuộc lòng, trên đó có một ít pháp thuật thần hồn, thần niệm phân thân, hình thần hóa nhất, Thanh Tâm pháp các loại, nàng cũng đã học được.

Chẳng qua là cảnh giới tâm pháp miêu tả bên trong vẫn luôn là thứ nàng khó có thể lý giải, cũng không cách nào giáo dục từ sư phụ thu hoạch được đầy đủ.

Nhưng mấy ngày gần đây, môn tâm pháp này lại bởi vì lão hán nhi xấu xí kia mang đến một tia biến hóa.

Cầm quyển sách pháp tâm này lên, Tiêu Hi Nguyệt lại tới chỗ ở của Nam Cung Uyển.

Sư phụ của bà sống tầm bở ở Thiên Nhân điện là do rất nhiều tòa nhà quay chung quanh tạo thành, người hầu thị nữ ở bốn

phía, lầu chính ở trên đỉnh núi, là một toà cung điện ba tầng khí phái, từ trên cao nhìn xuống khu vực này.

Thông suốt tiến vào tầng cung lầu hai, Tiêu Hi Nguyệt chứng kiến sư phụ đang đứng ngậy ra tại lan can, nhìn ngọn núi nơi sư phụ mình đứng xuất thần, cũng phát giác được nàng đã đến.

Trong ấn tượng của hắn, mười năm qua sư phụ từ cuối đã tới Thiên Nhân Điện.

“Sư phụ” một lúc lâu sau Tiêu Hi Nguyệt mới nhẹ giọng mở miệng, Nam Cung Uyển quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đầu tiên là có chút mê man, sau đó mới nhoẻn miệng cười: “Đồ nhi ngoan, lại đây.” Tiêu Hi Nguyệt đi qua, được sư phụ ôm thật chặt vào lòng.

“Sư phụ cái gì cũng có thể buông bỏ được, duy chỉ có Nguyệt Nhi ngoan của ta là “Sư phụ”?” Không có gì, chúng ta vào nhà, chậm rãi nói: “Nam Cung Uyển rất nhanh thu liễm cảm xúc không vui, cùng đồ nhi đi vào trong phòng, mở rộng cánh cửa, gió nhẹ phát phơ trong phòng khách lầu hai nghe nàng hỏi.

“Tầng thứ nhất trong tâm cảnh của Thái Thượng Vong Tình Thiên: Vân Vô Tình, Nguyệt Vô Tình.” Nam Cung Uyển lười biếng nằm trên ghế, ôm đồ đệ tiên tử của mình, lời nói đầy quyến rũ, nhẹ giọng nói: “Muộn Nguyệt Nhi, lý giải của ngươi là gì? Ồ, Nguyệt Thiên cho sư phụ một quả cây liễu quyến rũ yêu dã.” Gương mặt xinh đẹp của mỹ phụ không còn vẻ đau thương như vừa rồi, cười tủm tỉm, chờ đợi đồ đệ hầu hạ.

Đợi đến khi Tiêu Hi Nguyệt dùng bàn tay tinh tế cầm lấy một quả linh quả nhét vào trong miệng nàng, Nam Cung Uyển cười cười, dùng lưỡi mềm mại nghịch ngợm liếm đầu ngón tay nàng một cái, lau nước bọt ngọt ngào trên đầu ngón tay đồ đệ.

Đối với bất luận kẻ nào, bất luận nam nữ đều là mười phần động tác khiêu khích, nhưng đối với đồ đệ thanh lãnh Nam Cung Uyển này, chỉ là một mị thuật nho nhỏ khiến nàng có thể buông lỏng tâm sự mà thôi.

Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hành động đặc biệt này của sư phụ. Bàn tay nàng cầm một quả Linh quả cho vào miệng, môi

son khê mở: “Vân cùng Nguyệt đều ở trên trời, trăng lại cách mây ngàn vạn dặm, hai bên không liên quan gì với nhau. Tất nhiên là Vân Vô Tình, Nguyệt cũng vô tình.” “Nam Cung Uyển” cắn nát Linh quả, mật ngọt ngọt ngào bắn ra, nước trái cây ngọt ướt đầm, lại bị cái lưỡi mềm mại của nàng liếm nhẹ, cuốn vào trong miệng rồi nuốt xuống.

Mỹ phụ cười nói: “Đồ đệ chớ quên, Vân Thái thừa ánh sáng của Nguyệt Nhi, chiếu ra hình ảnh đám mây trên mặt đất, mà người ở trên mặt đất, trăng trong mây, mây phủ xuống, hai bên sống chung với nhau “Vì sao” lại nhìn xuống đất?” “Bởi vì có người ở đó, cho nên mới đứng đó nhìn...” “... Không hiểu, nàng có thiên linh căn, lại có dị tượng của Nguyệt cung, trên phương diện pháp lực tu luyện thần tốc, nhưng trong mười năm lại tiến bộ không chút tiến bộ.

Tâm cảnh, lại khác với tâm pháp.

“Đồ ngọc” Nam Cung Uyển nhéo gương mặt nàng, lộ ra nụ cười tươi đẹp: “Ví dụ như sư phụ ngươi ta, trước kia là thánh nữ Lục Đạo môn, làm việc không hề cố kỵ, muốn làm gì thì làm, muốn câu dẫn thiên tài chính đạo nhưng lại cố ý liếc mắt đưa tình cho ngày thứ hai, thoáng cái đã đùa bỡn hai người trong lòng bàn tay, tiêu sái.” Người xấu hổ như vậy, vị mỹ phụ Đạo Vận cảnh này cũng chỉ nói trước mặt đồ đệ nhà mình.

“Nhưng bây giờ thì sao?” Khóe miệng Nam Cung Uyển nhếch lên cười, giọng nói mang theo một tia u oán: “Sư phụ ngươi ta bất quá chỉ là chương môn phu nhân, muốn làm gì cũng không được, thời khắc đều phải duy trì hình tượng chương môn chính đạo, ngay cả người bên cạnh cũng không hiểu ý ta, ngươi nói lúc trước ta dày vò tới giày vò có ý gì?” “Thật xin lỗi, sư phụ...”, Đồ ngọc, sư phụ cũng không phải đang nói ngươi “Nam Cung Uyển gật nhẹ cái trán của nàng, tiếp tục nói: “Sư phụ ngươi và sư trưởng, năm đó cũng từng là Vân Hòa Nguyệt, nhưng hôm nay, hắc thành trăng, ta lại chậm rãi thành người trên mặt đất” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không thể hiểu được lời nói của sư phụ.

“Ai da, đồ đệ ngọc...” Nam Cung Uyển ném Chử Thái Thượng Vong Tình qua một bên: “Mạc quản bản sách rách nát

này, nói cho cùng người ta sẽ không chế tình cảm của mình, nhất định không thể chìm đắm quá sâu, lâm vào điên cuồng, không thể tẩu hỏa nhập ma.” Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Sư phụ, người đã tẩu hỏa nhập ma!” Nam Cung Uyển mở to hai mắt, kinh ngạc nói: “Nguyệt nhu Nguyệt của ta lại nhìn ra sư phụ đã là yêu nữ? Thật sự không đơn giản, hừ hừ, thật không đơn giản.

Hừ, chúc mừng sư phụ người trở lại cảnh giới yêu nữ, ta quyết định kéo vị tiên tử đầu tiên chính đạo này tới U Minh giới!”.. Không được “không được” là được! Hì hì “hì hì” ngày thứ bảy.

Buổi chiều chưa đến bốn điểm, Lý lão hán lần nữa đi tới chân núi Minh Nguyệt cư trú, cây gậy thịt dưới khố một ngày hôm nay cũng không tiêu bớt sừng, dẫn đến buổi sáng lúc hán gánh nước phải khom lưng đi dạo, làm cho không ít tạp dịch đều là nô bộc chê cười.

“Ha ha, đám ngu xuẩn kia, nếu như bọn họ biết rõ tinh túy của lão già này đã từng bắn vào người Hi Nguyệt tiên tử, không biết sẽ hâm mộ như thế nào đây!” Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây, trong lòng Lý lão hán tràn đầy lửa nóng và thoải mái, loại đứng trước mặt tiên tử này, đối mặt với tiên tử thánh khiết khiết khiết, hung hăng nghịch động nhục bồng, lại điên cuồng phóng thích nàng, giống như khoái cảm khi tu luyện đột phá, làm cho người ta muốn dừng lại.

“Tiên tử, tiên tử!” Nghĩ đến dáng người cao gầy thon dài của Tiêu Hi Nguyệt, khí chất bồng bênh như tiên, dung mạo xinh đẹp như trăng non Hằng Nga, dưới khố của Lý lão hán càng cứng rắn, gần như không đợi được tiên tử kéo đến, muốn không chờ nổi bắt đầu động thân.

“Hôm nay tiên tử có tới hay không?” Lý lão hán lo lắng chờ đợi, một mực chờ đợi mặt trời ngả về phía tây, tiếng đàn du dương truyền khắp Tiên Vân tông, hán cũng không đợi được thân ảnh của Hi Nguyệt tiên tử.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô không trách ngài! Lão nô, lão nô vĩnh viễn sẽ chờ ngài!” Tiếng đàn kết thúc, Lý lão hán có chút thất vọng, nhưng rốt cục vẫn không nhịn được, vừa ngửi khăn tay

của tiên tử, vừa đưa tay vào đũng quần thô ráp, lần nữa cầm lấy cây gậy thịt cứng rắn của hấn vuốt lên.

Sau khi bắn xong cái quần, lão nô tài này vẫn chưa hài lòng, lại lấy khăn tay trắng nõn của mình đắp lên mặt tiên tử, thở hồn hên tiếp tục cúi người.

điều bộ hạ lưu xấu xí đủ để cho bất kỳ người nào nhìn thấy chán ghét, nếu như có người từ không trung xẹt qua, nhìn thấy hấn đối với Minh Nguyệt cư làm ra động tác bất nhã như thế, lão nô tài nhất định sẽ bị một chương đánh gục.

Ngày thứ tám, ngày thứ chín, tiên tử đều xuất hiện.

Ngày thứ mười.

Lý lão hán lại một lần nữa tới dưới chân núi Minh Nguyệt, nhưng ngày hôm nay, hấn rốt cục đã thấy Tiêu Hi Nguyệt thân mang quần áo trắng nõn, đứng trên lưng chừng núi đá, giống như tiên tử hàng thế của Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiên tử, tiên tử!!” Lão nô này mừng rỡ như điên, lão phu cầu lại vọt tới, nước mắt đục ngầu từ trong hốc mắt chảy ra, quỳ trên mặt đất hướng về Tiêu Hi Nguyệt quỳ lạy: “Lão nô, lão nô thật sự là quá kích động rồi, tiên tử, ngài cuối cùng cũng chịu tới xem lão nô một chút!” Tiên tử cao quý lạnh lùng, tự nhiên là không chịu cúi đầu nhìn hấn nửa phần.

Tiêu Hi Nguyệt mím đôi môi đỏ mọng, dáng người thon dài đứng trên cự thạch, hai con ngươi trong suốt, tinh khiết không tì vết, ngắm nhìn phương xa, như một cái hàn đàm phản chiếu ánh trăng, cô tịch mà yên tĩnh, quỳ gối dưới cự thạch, lão nô xấu xí cuồng nhiệt vô cùng mới tạo thành đối lập rõ ràng.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử, tiên tử...” Lý lão hán run rẩy đứng lên, hai tay cởi quần bước đầu, để lộ ra bắp đùi khô quắt màu vàng đen cùng với một vật dài hơn hai mươi cm dài rần, đầu rùa đỏ thẫm to lớn không đồng đều.

Lúc này, Lý lão hán cũng không có lập tức động thủ.

“Tiên tử, để cho người chê cười rồi.” Gương mặt già nua của Lý lão hán có chút xấu hổ đỏ lên: “Lão già, lão nô ta sống hơn nửa đời người, vẫn luôn tìm nữ nhân, đến nay vẫn là thân thể

thuần dương “Tiêu Hi Nguyệt ánh mắt âm u nhìn phương xa, vẫn như cũ không có nửa phần cúi đầu, ánh mắt cũng không nhìn thân thể thô kệch một tơ một hào.

“Lão nô biết rõ, đối với tiên tử ngài làm ra loại động tác bất nhã này thật sự đáng chết!” Lão nô ta cũng không sợ chết, tiên tử nếu cảm thấy lão nô đáng chết, lão nô kia lập tức quỳ trên mặt đất, tự tuyệt kinh mạch mà chết, tuyệt không oán giận tiên tử một câu!” Lý lão hán đưa tay đặt lên gậy thịt dưới khó, bàn tay thô ráp lại chậm rãi lay động.

Nhưng lần này, hắn vừa xoa xoa đồ vật mặt trời vừa thô vừa to, vừa chậm rãi lui về phía sau, trong miệng nói ra: “Tiên tử, lão nô không dám mạo phạm ngài, lão nô cách xa một chút., Như vậy tiên tử ngài không cần phải lo lắng vấn đề bại lộ, ngoại nhân cho dù ngẫu nhiên nhìn thấy, cũng chỉ cho là lão nô thừa dịp tiên tử xuất thần, tự mình làm ra hành vi “Lão nô thề, tuyệt không tiết lộ việc này ra nửa phần!!” Lý lão hán lui tới một bụi cỏ cách Tiêu Hi Nguyệt hơn hai mươi mét, nơi này dù có thuận gió cũng khó mà ngửi thấy mùi thơm của tiên tử.

Nghe vậy, đôi mắt Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhúc nhích, ánh mắt rũ xuống liếc nhìn lão nô này một cái, ánh mắt không tự chủ được đảo qua thân thể thô to của hắn, sau đó rất nhanh dời đi, tiếp tục nhìn ra xa.

“Hà hà, tiên tử, tiên tử, ngài cuối cùng cũng chịu nhìn lão nô một cái rồi, lão nô thật là quá cao hứng!” Một ánh mắt đến từ tiên tử, làm cho lão nô xấu xí này lần nữa kích động khó nhịn, hai tay nắm chặt những thứ vô cùng xấu xí, hung ác, xấu xí mà mình đang bắt mẫn., Hai cánh tay cùng dùng sức, da dẻ tanh hôi cọ cọ đầu rùa, một tầng tinh tú trắng muốt bị ma sát lập đi lập lại trên đầu rùa đỏ thẫm, ngưng tụ thành từng khóa từng khóa nhỏ rơi trên mặt đất, càng làm cho lão nô này có vẻ xấu xí không chịu nổi, cách xa hai mươi mét, tiên tử thanh lãnh cao nòng nà đứng trên cự thạch lại không hợp với nhau.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô... bắn!!” Được tiên tử ngầm đồng ý, Lý lão hán hưng phấn đến khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, nòng lớn dưới háng không có vỡ nát, hai tay chà xát trên thân thể thật dài, hai cái túi như mắt trâu theo thân thể nhúc

nhích lắc qua lắc lại, bắn ra một tóc, hai viên ngăm đen lại mọc ra lông dài uốn lượn.

Túi trứng vẫn như cũ không thấy thu nhỏ lại.

Mãi đến lộn thứ bảy, thân ảnh trắng tinh của tiên tử mới biến mất trước mặt hắn.

Lý lão hán thở hổn hển, hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất, rốt cục thỏa mãn mồ hôi trên trán: “Tiên tử thật sự là quá lương thiện, cho đến khi lão nô bắn quá nhiều đối với thân thể không tốt, cho nên mới rời khỏi “Ở trước mặt hắn, tinh túy mùi tanh tươi đã tích thành một vũng nước sền sệt, lượng lớn tinh túy nếu như bắn vào trong cơ thể tiên tử... Bất quá có thể hay không trực tiếp chống đỡ cái bụng nhỏ bằng phẳng của tiên tử.

Nhưng loại hình ảnh tuyệt vời này, Lý lão hán cũng chỉ có thể ở trong đầu tưởng tượng một chút.

—— nửa tháng sau.

“Tiểu thư lại biến mất!” Triệu Tiểu Thanh mấp máy, phản nản với tỷ tỷ của mình: “Buổi chiều sau khi tiểu thư đánh đàn xong, đều sẽ biến mất một thời gian, cũng không biết tiểu thư đi đâu “Tiểu Lam” do dự, muội muội nàng tinh mắt sắc, thấy tính cách của mình hướng về tỷ tỷ, biết rõ nàng nhất định sẽ biết điều gì, bởi vậy liền quần quýt hỏi nàng.

“A, Tiểu Thanh đừng làm loạn, ta biết là biết rồi, chỉ là...” Tiểu Lam theo bản năng nhìn xuống chân núi một cái, Tiểu Thanh lập tức kịp phản ứng, thanh âm the thé kêu lên: “Tiểu thư buổi chiều vẫn luôn xuống núi sao?! Trời ạ, tiểu thư nhất định là đi hoài niệm cái tên Tiêu Viễn hỗn tạp kia... Sư tỷ, tỷ tỷ., Chúng ta không thể mặc kệ, phải lập tức nói cho phu nhân biết!” Tên khốn Tiêu Viễn kia đã đi gần một tháng rồi, tiểu thư vẫn luôn hoài niệm nơi hắn hẹn hò, đây quả thực là... Ô ô, tiểu thư quá si tình, đều là tên khốn! Tiểu Lam cũng cảm thấy nên bẩm báo với phu nhân một chút, Tiểu Thanh liền vội vàng vàng đi vào Thiên Nhân Điện, cầu kiến Nam Cung Uyển.

“Buổi chiều mỗi ngày đều xuống núi... để ý người không nên để ý? Hi Nguyệt ơi là Hi Nguyệt, người dùng tình quá sâu,

nhưng lại ngây thơ không biết, để sư phụ bắt người làm thế nào mới tốt.” Nam Cung Uyển suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng gọi tới một vị lão bộc đã theo mình nhiều năm: “Gần đây có đại sự gì không? Thích hợp chuyện ra ngoài gặp mặt?” Lão bộc rất nhanh trả lời: “Tiêu Dao môn cứu túy đao đột phá cảnh giới thần tiên, mời cả hai thế hệ trẻ tuổi Chính Ma tới chúc mừng., Thư mời đã phát đến Tiên Vân Tông, đặc biệt mời Kim Văn cùng Hi Nguyệt tiểu thư tham gia “Cứu Túy Đao” “Nam Cung Uyển suy tư một lát, rồi cười nói: “Ba mươi lăm tuổi đột phá Thần Xuất Cảnh, miễn cưỡng còn được, bất quá, hắc kết giao với bằng hữu của chánh ma lương đạo và ma đạo., Sớm muộn gì cũng có một ngày bị những thiên tài không an phận ở U Minh giới ám toán một phen, chỉ xem hắc có tránh được hay không, nếu không tránh được, hắc hắc, sau này lại có thêm một người nhập ma: “Lão nô mặt không đổi sắc nói: “Hắc phỏng chừng cũng có chủ ý này, muốn dùng thiên tài của Lục Đạo môn mài giũa đao ý của hắc” Ha hả” khóe môi Nam Cung Uyển nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai., Sau đó do dự một chút, lại nói: “Quên đi, vậy thì hắc, ít nhất lá gan cũng tạm được, để Hi Nguyệt nhà ta gặp hắc một lần “Vâng, lão nô sẽ đi an bài “

Tiên tử tu hành (5)

“Tiên Vân Tông, một chỗ trên đỉnh núi có quảng trường rộng lớn, đệ tử ngoại môn mới nhập môn cùng đệ tử nội môn hội tụ một chỗ, cùng nghe một vị sư thúc giảng giải một ít thường thức giới tu hành, thuận tiện cũng gia tăng giao lưu nội môn cùng ngoại môn, không đến mức để nội ngoại triệt để phân cách.

Dù sao đệ tử nội môn nếu tốc độ tu hành không theo kịp, cũng sẽ rớt xuống ngoại môn, ngược lại cũng đồng lý.

“Hôm nay, có ta đến giảng giải một chút sự tình Tam Giới cho các người, miễn cho tương lai các người ra ngoài rèn luyện, lỡ mãng lỗ mãng đắc tội với một vài đại nhân vật cũng không biết.” Một vị sư thúc Thần xuất cảnh họ Tống ngồi trên đài cao, gần ngàn ánh mắt nhìn hẩn chăm chú.

Lý Tiên ngồi ở phía đông nam âm thầm kinh ngạc, lúc trước cùng bước lên Thăng Tiên đạo, lại thuận lợi thông qua khảo hạch nội môn đệ tử không quá sáu trăm, kết quả giờ phút này đang ngồi gần một ngàn người mặc đạo bào đệ tử.

Có thể thấy được bốn trăm người còn lại đều ở trước đó, hoặc là báii nhập môn phái trong một tháng này, lai lịch bọn họ bất phàm, căn bản không cần thông qua Thăng Tiên đạo.

Hay là linh căn tư chất xuất chúng, do các trưởng lão tự mình ra mặt thu nhận hẩn nhập môn.

Ít nhất Lý Tiên nhìn thấy phía trước có hơn mười vị nam nữ trẻ tuổi khí chất bất phàm. Bọn họ chẳng những có bồ đoàn đơn độc ngồi xếp bằng, hơn nữa quan hệ với các trưởng lão cũng rất tốt, rõ ràng chính là đệ tử chân truyền.

“Quả nhiên nơi nào cũng có tôn ti, ồ, Tiên giới không phải cũng giống vậy sao? Có Tiên Đế Tiên Vương cùng tiểu tốt, kỳ thật tu tiên cũng là như vậy” Sau khi bước vào Khí Huyết cảnh hơn nửa tháng, Lý Tiên đối với tu tiên giả trước kia chỉ có thể ngưỡng mộ có thêm vài phần quen biết.

Kỳ thật bọn họ cũng không có gì ghê gớm, vẫn có dục vọng, nhìn dáng người đong đưa của nàng vẫn không tự chủ được mà nhìn lại, nhìn chằm chằm cặp mông lắc lư của nàng, nhìn nàng phát triển tốt, được rất nhiều nam nhân xoa bộ ngực lớn, bộ dáng muốn xem lại không dám xem.

Sau khi bái nhập Tiên môn, vượt qua sự câu nệ ban đầu, Lý Tiên Tiên hoạt động không ít, bắt đầu có tính toán nhỏ của mình.

Nàng quên mất Tổng sư thúc đang nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía hơn mười vị tuấn nam mỹ nữ ở hàng trước nhất. Những người này đều có lai lịch không tầm thường, nếu có thể trèo lên bọn họ, cũng không đến mức giống như Lưu sư tỷ., Mười lăm năm tu luyện, đến Luyện Khí hậu kỳ lại không lấy ra được một viên Trúc Cơ đan... “Ai u!” Lý Tiên ôm cái trán bóng loáng sợ hãi kêu lên, nàng cảm thấy mình đột nhiên bị người ta đánh một cái, nếu không phải hơn nửa tháng nay nàng vẫn ngâm linh dược để nấu chín Linh thể dịch, chỉ sợ cái chiêu vừa rồi đã làm cho người ta ngã ngựa, làm xấu mặt trước mặt hơn ngàn đệ tử và trưởng lão.

Nhưng bây giờ cũng đã xấu rồi.

Hơn một ngàn con mắt đồng loạt nhìn qua, Lý Tiên Nhân lập tức đỏ mặt, kinh ngạc cúi đầu không dám nói lời nào.

Trên đài cao, Tổng sư thúc thu hồi ngón tay, thân nhiên hỏi: “Sao lại dờ ra? Chẳng lẽ ngươi đã hiểu rõ Tam Giới đại thế?” Cho dù đã biết, trước mặt sư thúc cũng không nên vô lễ.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Thảm, lần này thảm rồi, nếu trả lời không tốt, tình cảnh của ta trong nháy mắt sẽ sụp đổ đấy cốc, công một sư trưởng bắt kính chửi rửa...” Lý Tiên quay phắt đầu lại, ngẩng đầu nhìn về phía hơn mười vị thiên tài trẻ tuổi ở hàng trước, khi thấy một vị ánh mắt hiếu kỳ, có dung nhan sâu thẳm, trong lòng nàng bỗng nhiên có một chủ ý.

“Chết thì chết đi, dù sao... Danh khí của ta cũng không tốt lắm!” Mạnh cả đời, Lý Tiên chủ động đứng lên, cung kính hành lễ với Tổng sư thúc trên đài: “Sư thúc, ta tên Lý Tiên, là

đệ tử ngoại môn cao cấp nhất., Xuất thân từ thanh lâu, vừa rồi...” Lý tiên cắn răng, trong ánh mắt cổ quái của một đám đệ tử nội ngoại môn, tiếp tục nói: “Vừa rồi bị một vị sư đệ tuần tú ở hàng trước thu hút, dẫn đến nhất thời phân thần, đạo tâm không kiên định., Thật sự là thẹn với lời dạy bảo của sư thúc!” Hiên Viên Yến ngồi ở phía trước, thiếu chút nữa đem con ngươi trừng ra, kỹ nữ này thật đúng là dám nói! Ý là, ta là kỹ nữ thanh lâu, nếm qua mùi đàn ông, cho nên bị thiếu niên đẹp trai thu hút sự chú ý, đạo tâm của ta không kiên định, cũng không phải là bất kính sư trưởng.

Đồng thời! Nói tới đây, Lý Tiên còn chủ động nhìn về phía thiếu niên thanh tú kia.

Kết quả thiếu niên kia lại trừng mắt nhìn, tựa hồ không nghe rõ vì sao mình lại có thể hấp dẫn nàng.

Bất quá bên cạnh hắn có một thiếu nữ tướng mạo đáng yêu, tóc tết hai bím tóc, mười phần ghen tuông véo vào eo hắn, bên cạnh lại có những thiếu niên thiên tài khác thấp giọng cười giải thích, sau đó thiếu niên thanh tú mới phản ứng lại, trên khuôn mặt xinh xắn trắng nõn nhiễm đỏ bừng.

“Rặc!” Có đệ tử thấp giọng mắng, nhưng cũng có không ít người dùng ánh mắt ám muội nhìn về phía Lý Tiên, trong ánh mắt mơ hồ mang theo một tia lửa nóng.

Lý Tiên im lặng đứng thẳng, trong lòng căng thẳng không thua gì lúc bá nhập tiên môn.

“Ngươi là Lý Tiên?” Tổng sư thúc lạnh nhạt nói: “Thân xuất thanh lâu, tâm nhiễm hồng trần, nếu không thể loại trừ tạp niệm một lòng tu đạo, thành tựu cuối cùng có hạn, ngươi nên chú ý nhiều hơn: “Vâng, sư thúc!” Lý Tiên thúc nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười ngượng ngùng với thiếu niên thẹn thùng kia, thản nhiên ngồi xuống.

Nàng có cảm giác thăng hoa.

Không sai, Lý Tiên nàng vốn là kỹ nữ, hiện tại lại nói xuất thân của mình dưới đại đình rộng rãi, cuối cùng cũng không cần phải che giấu nữa.

Cái gì, dựa vào cơ hội nổi danh đột nhiên có được lần này, nói không chừng còn có thể thu được một ít chỗ tốt đấy.

Những ánh mắt nóng bỏng, sắc mặt híp lại, xem thường nhưng lại mang theo ánh mắt ham mê chinh phục dục vọng, nàng thật sự đã gặp quá nhiều lần rồi.

Người tu tiên thì sao chứ? Với thủ đoạn của nàng, chỉ cần một viên Trúc Cơ đan trong vòng một năm là có thể lấy được, căn bản không cần Lưu sư tỷ đợi năm năm! Chỉ là không hiểu sao Lý Tiên lại có chút tò mò đối với vị thiếu niên kia.

Nam nhân kia cũng đỏ mặt?” Tĩnh tâm, ngưng thần “Tổng sư thúc thanh âm trong trẻo” truyền khắp quảng trường trên đỉnh núi. Lý Tiên Tiên và mọi người vội vàng thu liễm tạp niệm, chuyên tâm nghe giảng.

“Thiên địa phân tam giới, tiên, phàm, U Minh...” Tiên giả, đắc đạo trường sinh, viễn tục mà tiêu diêu tự tại “Ma giả”, chương ngại nhập thân, tâm ma sinh sôi khiến tâm thần mọi người tập trung cao độ, ai cũng nói tâm ma là cửa ải khó nhất của người tu đạo, chỉ là bọn họ còn tận mắt chứng kiến rốt cuộc tâm ma là cái gì.

Một ít chấp niệm ngày xưa, có thể hay không hóa thành tâm ma, trở ngại tu hành?” Thời thượng cổ, Vực Ngoại Thiên Ma xâm lấn, Tam Giới đại loạn, tiên hóa ma... Từ đó về sau, Vực Ngoại Thiên Ma rút đi, tiên ma tranh chấp... Chúng tiên giới chấp chương Thiên Đình..., Giám sát tam giới vận chuyển, ma tu lui vào U Minh, đoạt được Lục Đạo, điều khiển sinh linh tam giới sinh tử luân hồi “Lục đạo giả”, trên ba đạo: Thiên Nhân, Nhân, A Tu La, hạ ba đạo: Súc sinh súc sinh:, Quỷ đói, Địa Ngục “Lục Đạo Ma Môn” bình thường chúng ta chỉ vào sáu loại thông đạo này, cũng chỉ tất cả người của U Minh giới, hoặc tự nhận ma đầu” “Lục Đạo Ma Môn cũng không có địa chỉ tông môn chính xác, cũng không có công pháp tu hành, nhưng dựa vào khả năng chương quản Lục Đạo Luân Hồi, bọn hắn sinh ra sáu vị Ma Tôn, phân biệt chương quản Lục Đạo.

Không biết từ khi nào, sáu vị Ma tôn tụ tập, thiết lập làm một chức Lục Đạo Thánh Nữ, cũng là đề ngưng tụ lực lượng của tu

giả U Minh giới, đối kháng với “Tiên giới” này... lưu truyền đến nay, trong Lục Đạo môn sản sinh ra lượng lớn công pháp.

Trong ba đạo hạ: Súc sinh đạo am hiểu luyện chế cổ trùng, điều khiển yêu vật; đoi quỷ đạo am hiểu nguyên rửa, câu dẫn nhân thất tình lục dục, khiến tâm ma sinh sôi; Địa Ngục đạo thân hóa địa ngục, điều khiển u hồn lệ quỷ, tế luyện cương thi, tàn nhẫn hiếu sát.. Sau khi các người nhìn thấy người tu hành của Địa Ngục đạo, cần phải hành sự cẩn thận, mau chóng báo cáo với tông môn “Lý Tiên Tiên” nghe vậy không khỏi si ngốc, trước mắt sáng tỏ thông suốt, trước kia nàng chỉ là đi vòng quanh kỹ viện, đến Tiên Vân tông cũng có quá nhiều dã tâm, vẫn là dự định quay chung quanh nam tu làm văn chương.

Nhưng bây giờ nghe Tổng sư thúc giảng giải chuyện Thượng Cổ, nàng chỉ cảm thấy thế gian lại rõ ràng như thế, những người tu tiên kia không phải ngày nào cũng tu tiên, bọn họ muốn chiến đấu với ma tu, sau khi chết người cũng sẽ không tiến vào Địa Ngục, chỉ có ba hồn sáu phách cường đại mới có thể hồn du Địa Phủ, lại tiến vào luân hồi.

Đầu tư chí hướng có sinh động, một trái tim bất an rục rịch lần nữa.

“Quả nhiên, ta lựa chọn ở lại Tiên Vân tông là chính xác!” Lý Tiên Tiên rất là hưng phấn, cảm thấy mình đã tìm được mục tiêu nhân sinh, nàng cuối cùng tới chẳng những muốn thành tiên đắc đạo, trở lại Xuân Hồng lâu khoe khoang một chút, còn muốn tiến vào U Minh giới, nhìn một chút cái gọi là Lục Đạo Luân Hồi, ác quỷ dạ xoa.

Rất nhiều đệ tử cũng có cảm thụ giống nàng, Tam Giới to lớn như thế, đủ loại diệu pháp không thể tưởng tượng nổi. Tiên Vân Tông thật sự quá nhỏ bé, bọn họ hận không thể ngày mai rời khỏi tông môn, tiến về lịch luyện Tam Giới rộng lớn.

Ít nhất cũng phải tiến vào U Minh giới, nhìn một chút trong truyền thuyết cũng bằng với Tiên giới, lại là nơi Thần xuất cảnh có thể đi tới.

“Sư thúc, ba đạo trên đâu?” Hiên Viên Yến không nhịn được mở miệng hỏi.

Hình như nàng mơ hồ nghe nói qua, Lục Đạo là khái niệm của Phật môn, Lục Đạo là thiện ác, mỗi một ba đạo. Nếu ba đạo Ma tu hạ giới tùy ý làm bậy, vậy thì ba đạo đối thiện đạo, có phải sẽ tốt hơn không?” “Thượng tam đạo giả, A Tu La hiểu chiến, tâm chính, Lý Tiên Chính bắt đầu nghe không hiểu, cái gì gọi là tâm chính, thân tà? May mà có người cũng có vấn đề giống nàng.

Tổng sư thúc cười nhạt một tiếng, nói: “Cũng giống như người vô tình giết người, người biết rõ bản thân mình không có tâm giết người, người lại vì người mà chết, đây chính là tâm chính, thân tà, trực giác sư thúc Hiên Viên Yến nói không đơn giản như vậy, phỏng chừng lại là tâm ma tự sinh thoái thác phải không? Lý Tiên Tiên lại không cho là vậy, nàng khẳng định không có phiền não về phương diện này, giết cũng không giết được.

“Nhân đạo tức là chúng sinh phạm giới” là cái gì?!” Hơn một ngàn đệ tử cả kinh không nhẹ.

Tổng sư thúc cười nói: “Đây là phân chia lục đạo ma môn cho chúng ta, bất quá cũng có vài phần đạo lý, phạm nhân nhất niệm thành tiên, nhất niệm nhập ma, đối ứng nhân đạo đúng như kỳ phần, các người về sau tu hành cũng cần phải ghi nhớ kỹ, tuyệt đối không thể từ nhân đạo rơi xuống hướng ma đạo “Chúng đệ tử” tự nhiên gật đầu đáp ứng, ghi tạc trong lòng.

“Sư thúc” trước đó thiếu niên thanh tú bị Lý Tiên lợi dụng nhịn không được mở miệng nói: “Nghe nói Thánh Nữ của Lục Đạo môn đều xuất thân từ Thiên Nhân đạo, nhưng là thật sao?” Chúng đệ tử nhất thời dựng thẳng lỗ tai lên lắng nghe.

Tuy nói thân là chính đạo, đối với yêu nữ ma đạo hẳn là vừa hận vừa hận, thấy thái độ rút kiếm đối mặt, nhưng nam nhân trời sinh đã có hứng thú rất lớn với loại tiên tử, thánh nữ, thần nữ, công chúa này.

Thêm vào đó là thánh nữ của Lục Đạo môn, không, là sáu yêu nữ của Lục Đạo môn có thể so với Tiên vương tự mình lựa

chọn, nữ tử được thừa nhận, địa vị cao thượng, là nữ nhân tầm thường ở thế gian khó có thể so sánh.

Hơn nữa, chinh phục thánh nữ Lục Đạo môn chẳng phải là vì chính đạo hay sao?!” Phi, nam nhân đều là loại đức hạnh này!” Lý Tiên Tiên thầm mắng một câu, nàng chỉ liếc mắt nhìn nam nhân xung quanh đầy ám muội mang theo ý cười bỉ ổi, đã biết bọn họ đang nghĩ cái gì trong đầu rồi.

Tổng sư thúc nhân nhật liếc nhìn thiếu niên thanh tú tuấn tú kia, thần sắc mang theo ba phần cảnh cáo: “Nam Hương, sau này nếu như ngươi gặp phải Lục Đạo yêu nữ, không thể dây dưa cùng nó, tự xưng, hoặc là bá nhập Lục Đạo môn nhân, tuyệt đại đa số đều tùy ý làm bậy, đặc biệt là yêu nữ được sáu vị môn hạ Ma tôn đích thân dạy dỗ ra, càng là... đầu sỏ gây rối loạn bất an!” Hắn đột nhiên dừng lại một lát, không biết nghĩ tới điều gì.

Thiếu nữ hoạt bát ngồi bên cạnh thiếu niên Nam Hương chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi: “Sư thúc, ta nghe nói thánh nữ đời trước của Lục Đạo môn, cùng tiên vân tông chúng ta uyên nguyên...” “Câm miệng!!” Tổng sư thúc lẳng lẽ cắt ngang lời nói của thiếu nữ, làm cho đầu nàng co rút lại, thân thể xê dịch sang một bên., Trốn ra sau lưng thiếu niên, thè cái lưỡi thom, dùng mũi hừ một tiếng nói: “Vâng, thật xin lỗi, sư thúc, Ngọc Tước không nên hỏi cái này nha.” Nhìn thấy thần thái ngây thơ của thiếu nữ, sắc mặt Tổng sư thúc hòa hoãn một chút., Mí mắt rủ xuống, phát trần hất lên, âm thanh buồn bực nói: “Người nọ không còn dây dưa với Tiên Vân tông ta nữa, hẳn ta đã rơi vào ma đạo, cần phải nhắc lại, nếu các ngươi nhận được tin tức, một đời Thánh Nữ mới của Lục Đạo môn lại xuất hiện ở Phàm gian, lập tức bẩm báo cho tông môn!” Chúng đệ tử đồng thanh đáp.

Hiên Viên Yến mơ hồ đoán được điều gì, dường như nàng đã từng nghe nói qua, trăm năm trước Tiên Vân Tông đã từng ra một sự kiện lớn, bị tu giả thiên hạ chế nhạo. Về phần chuyện gì, Hiên Viên Yến cũng không biết.

Liên hệ với thần thái của Tổng sư thúc, rất có thể Tiên Vân tông đã từng có người nào đó, cùng thánh nữ của Lục Đạo

môn xảy ra chuyện gì đó... Tuy nhiên, Lý Tiên kia cũng là một nhân vật lợi hại, không biết xấu hổ, có thể đặt mình vào trong bụi bặm, cuối cùng chỉ cần vận khí không quá kém, thành tựu hẳn sẽ không thấp.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Yên mỉm cười, sau khi kết thúc giảng bài, chủ động đứng dậy đi về phía Lý Tiên.

“Xin chào, Lý sư muội? “Hiên Viên sư tỷ!”... cùng đi ăn cơm trưa không?” A ha, được lắm, sư tỷ mời, sư muội đương nhiên vui vẻ nguyện ý nói với “Lý Tiên Tiên” trong lòng: Vì sao ta lại là sư muội?... Tiêu Viễn rời khỏi ngày thứ mười của Tiên Vân tông, tới lúc hoàng hôn.

“Oanh!!!” Lôi đình ở phía xa phát ra tiếng vang nặng nề, đi ở trên quan đạo, cau mày suy tư gì đó Tiêu Viễn ngẩng đầu lên, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, vội vàng lấy địa đồ ra nhìn xuống, phát hiện vị trí của mình cách tiểu trấn phía dưới hơn trăm dặm.

“Lần này nguy rồi, ngày mưa dông không thể sử dụng pháp thuật, nếu không rất dễ dẫn động sấm sét trên trời, để uy lực tia chớp tăng cường, sấm sét bổ xuống đối với tu hành giả chỉ yếu hơn một tia so với sấm sét thiên kiếp, Hồn Minh cảnh bình thường bị sét đánh trúng sẽ trọng thương, pháp lực toàn thân bị đánh tan tác.” Tiêu Viễn đứng trên con đường quan, vẻ mặt đau khổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mây đen nặng nề cuộn cuộn đè xuống, rất nhanh che kín toàn bộ bầu trời.

Mưa to trút xuống, dội hấn xuống như gà rơi nước. Tiêu Viễn cũng không dám dùng một tia pháp lực ngăn cách nước mưa ra.

Linh khí là căn bản của Đạo, là căn nguyên của thiên địa, có thể sinh ra phản ứng với vạn vật trong thiên hạ. Tu hành giả thu nạp linh khí, hóa thành pháp lực để bản thân sử dụng, nhưng bản chất vẫn thuộc về linh khí.

Ngày mưa dông, một khi mặt đất xuất hiện linh khí dao động mãnh liệt, lôi vân trên bầu trời sẽ bị dẫn động, đồng loạt đánh về phía tu hành giả, yêu quái, quỷ hồn đánh xuống, đốt tất cả thành tro bụi.

Bởi vậy, khi trời mưa, ngay cả cô hồn dã quỷ không chút lý trí cũng trốn đi.

“Ai, chẳng lẽ cả đời này ta cũng chỉ như vậy? Cuối cùng cũng giống như Lý lão hán kia, chuyện gì cũng vô thành, âm đàm trốn ở một địa phương nhỏ để chờ chết?” Tiêu Viễn toàn thân ướt đầm chật vật đến cực điểm.

Sau khi rời khỏi Tiên Vân Tông, vốn tưởng rằng bằng vào một mảnh vỡ Tiên bảo trước đó không lâu bất ngờ đạt được, trên đó còn ẩn chứa tàn hồn của Khải Minh Tiên Đế, hẳn có thể một bước lên trời, không bị linh căn rác rưởi liên lụy nữa.

Nhưng kết quả.

Bất luận Tiêu Viễn dùng thủ đoạn gì thúc giục mảnh vỡ pháp bảo, thậm chí để thần niệm chìm vào trong thức hải của hắn, đựng vào tàn hồn nữ Tiên Đế ngạo thị vạn cổ trong thức hải hắn, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ chuyện gì phát sinh: Trừu thu được tin tức nữ Đế lưu lại, biết nàng là Khải Minh Tiên Đế, biết nàng là tự sát bỏ mình, hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn và tàn hồn của Khải Minh Tiên Đế giống như người của hai thế giới, căn bản không phát sinh được bất kỳ liên quan nào, cũng không thể thu được chỗ tốt nào từ trong mảnh vỡ tiên bảo.

Vị Tiên Đế kia nhắm mắt cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối, chỉ cho Tiêu Viễn một loại cảm giác: mỗi một.

Trước khi thân thể Khải Minh Tiên Đế chết, tựa hồ tâm đã chết, ngay cả một tia hồn phách nàng lưu lại trên tiên bảo cũng tản mát ra nồng đậm đau thương cùng khí tức xám trắng.

Tiêu Viễn không dám suy đoán, cũng không cách nào suy đoán trên người Minh Tiên Đế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hiện tại hắn chỉ muốn lấy chỗ tốt từ mảnh vỡ tiên bảo này từ trong tàn hồn Tiên Đế, trở thành Đạo Vận cảnh, cuối cùng đắc đạo thành tiên với Hi Nguyệt muội muội của hắn!”, Tiên Đế à Tiên Đế, tiểu tử Tiêu Viễn kính trọng cách làm người của ngươi, cũng hiểu được lựa chọn của ngươi. Cho dù là Tiên Đế có lẽ cũng có nỗi khổ riêng của mình, dẫn đến tự sát. Nhưng

người... Người không thể để lại cho ta một chỗ tốt sao?” Nói không chừng tiểu tử này còn có thể giúp người hoàn thành một số tâm nguyện.”, Cũng không thể nói được gì!?” Tiêu Viễn than thở trong lòng, cho dù từ nhỏ hắn đã bị xem thường, mà luyện Bách Đoán Hàn Thiết cũng kiên cường không kém, nhưng từ sau khi đoạt được Tiên bảo lại vô cùng hưng phấn, xông lên Tiên Vân Tông nhìn thấy vui sướng của Hi Nguyệt muội muội, lại bị Đại Vũ Lâm ảm ướt, nội tâm càng tràn ngập mê mang và cô đơn.

Hắn tự tin đạo tâm của mình sẽ không vì vậy mà sa sút, nhưng nếu như không có tàn hồn Tiên Đế trợ giúp, thành tựu của hắn sau này chỉ sợ sẽ cực hạn ở Linh Thai cảnh, không cách nào tiến thêm một bước.

Tiêu Viễn đi theo con đường không có một bóng người trong cơn mưa lớn, “Đông” đúng lúc này, trong rừng rậm xa xa truyền đến một trận tiếng chuông nặng nề, tiếng chuông này khác với tiếng chuông hùng hậu hùng hậu khác, tràn đầy áp lực và buồn khổ, trong lòng người như vang lên tiếng ong ong không dứt. Tiêu Viễn nghe xong, toàn thân chấn động, chỉ cảm thấy tiếng chuông này tương tự với tình cảnh hiện tại của mình như thế.

Trong đêm mưa này, trước sau không có đường, lại vang lên tiếng chuông uyển chuyển như vậy.

“Chẳng lẽ cô hồn dã quỷ đã đưa ta đến nơi đây?” Tiêu Viễn phục hồi lại tinh thần, cười khổ không thôi.

Trong tiểu thuyết tiên hiệp do phàm nhân tưởng tượng ra, cô hồn dã quỷ thích dùng các loại thủ đoạn câu dẫn người đi ngang qua, tùy thời nuốt hồn phách người khác.

Nhưng Tiêu Viễn ở Trúc Cơ cảnh lại biết, cô hồn dã quỷ đại nhân đều không có lý trí, có thể mưu kế dụ dỗ thuật giả, ít nhất cũng ngang ngửa với Linh Thai thần xuất cảnh.

“Thôi được, ta qua đó xem thử” Tiêu Viễn toàn thân ướt nhẹp theo hướng tiếng chuông truyền đến vừa rồi, đẩy bụi cây bên cạnh đường lớn, từng bước từng bước đi vào rừng rậm.

Rất nhanh, hấn nhìn thấy một tòa kiến trúc đồ nát lằng lạng nằm trong màn mưa.

Nước mưa đánh vào nóc phòng, tóe lên từng điểm bọt nước, theo nóc nhà rơi xuống, hình thành từng đạo màn nước.

Mái hiên bị tàn phá không ngăn được mưa to như trút nước, không ngừng cọ rửa tường đá phong cách cổ xưa. Trên tường đã sớm bong tróc ra, cửa gỗ cũ nát bị che nửa, từ bên trong không ngừng truyền ra tiếng gõ mõ “Đông” “Đông”, chứng minh đây là một gian chùa miếu cũ kỹ.

” Gò miếu?” Tiêu Viễn có cảm giác hoang đường khó hiểu.

chùa miếu trên Cửu Châu Đại Lục đã trở nên rất ít, nếu như không phải phụ thân hấn từng dẫn hấn tới thăm sơn thăm hỏi một gian chùa chiến tương tự cũ kỹ, Tiêu Viễn đã nghe qua tiếng mõ ở đó, chỉ sợ bây giờ còn không nhận ra đây là chùa miếu, mà cho là nghe U Hồn phát ra tiếng kêu quái dị.

“Đêm khuya như vậy, vì sao chùa miếu lại gõ chuông?” Trên cánh cửa gỗ cũ nát đã không nhìn ra rõ rệt cuộc là chùa chiến gì nữa, trong lòng Tiêu Viễn càng thêm hiếu kỳ, không nhịn được nhắc chân muốn đi vào.

Nhưng ngay lúc hấn nhắc chân lên, trên bầu trời đột nhiên bộc phát ra một đạo ánh sáng mãnh liệt, đêm tối bị xé nứt, thiên địa trong nháy mắt biến thành ban ngày.

Ngôi chùa cũ nát hiển lộ trong bạch quang.

“Ầm ầm ầm!!!” Tiêu Viễn ngẩng đầu nhìn lên, nương theo tiếng lôi đình vang tận mây xanh, hấn nhìn thấy một chiếc phi chu pháp bảo, bị vô số đạo lôi quang đánh trúng, kết giới phi chu lóc lên một cái rồi nhanh chóng vỡ nát.

Ngay sau đó, từ trong phi chu nhảy ra một lão giả, đưa tay ấn về phía chân trời, lôi đình bạo loạn cùng mây đen đầy trời như băng cứng ngưng kết lại, nhưng mây đen phía xa vẫn xao động bất an, đạo đạo lôi điện điên cuồng lan tràn ra phía chân trời, phảng phất một đầu Lôi Đình cự thú đang thức tỉnh.

“Công chúa, lôi thể đã thành, chúng ta mau chóng hạ xuống!”

“Được, theo lời của Đồ Khanh” dừng lại một chút, giọng nữ

lại vang lên: “Dưới lòng đất có một căn nhà cũ nát, trước cửa có một người có nghi ngờ?” Lão giả nhìn xuống dưới, ánh mắt sắc bén như xuyên qua khoảng cách mấy ngàn mét, nặng nề đánh vào trong lòng Tiêu Viễn, khiến cho hắn không khỏi ôm ngực lùi lại ba bước, nếu không phải liều một hơi cưỡng ép đứng lại, chỉ sợ mộng sẽ rớt xuống mặt đất lầy.

“Chỉ là một Trúc Cơ cảnh nho nhỏ mà thôi, nhưng công chúa lo lắng không phải không có lý.” Tốc độ của Hoàn Thiên phi chu vô cùng nhanh chóng, lại có Đạo Vận cảnh tự mình thiết lập cấm chế, có thể che lấp chấn động của bản thân khi phi hành, khiến Lôi Vân không cách nào cảm ứng được.

Nhưng vừa rồi khi phi thuyền lướt qua lôi vân, đột nhiên bị một đạo lôi đình đánh trúng, dẫn phát phản ứng dây chuyền, khiến cho phi thuyền ngang trời không thể không đáp xuống để tránh né lôi đình bạo loạn.

“Các ngươi bảo vệ công chúa, ta đi xuống điều tra trước!” Dứt lời, thân ảnh lão giả đã đi tới trước mặt Tiêu Viễn, một cỗ uy thế cường đại không hiểu theo đó hàng lâm xuống, hoàn toàn bao phủ mảnh tiểu thiên địa này lại.

“Đạo vận, hoặc là hồn minh?” Hai tay Tiêu Viễn nắm lại, buông thõng trước mặt, sắc mặt bắt đầu dần đến cực điểm. Đêm nay đúng là ngày đại hung của hắn, trên đường đi không hiểu sao lại nghe được tiếng chuông, ngay sau đó lại khó hiểu vì sao một vị cường giả Hồn Minh cảnh từ trên trời rơi xuống, hơn nữa còn dùng ánh mắt nhìn kỹ đánh giá hắn.

“Tiền, tiền bối, tiểu tử Tiêu Viễn, ra mắt tiền bối!” Dưới uy áp lăng lệ ác liệt của lão giả, Tiêu Viễn cố hết sức chấp tay, hắn cơ bản kết luận vị lão giả này là một vị tu sĩ Hồn Minh cảnh, bởi vì pháp bảo phi chu trên trời đang chậm rãi hạ xuống, mà lão giả chính là hộ vệ tiếp dẫn thuyền? Người hầu trong lòng Tiêu Viễn lần nữa kêu khổ, có thể dùng một vị cường giả Hồn Minh cảnh mở đường, thân phận tôn quý của chủ nhân trên phi chu, hắn có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ là điều khiến Tiêu Viễn bất ngờ chính là, từ khi hạ xuống đất, trong phi thuyền tinh mỹ với thân quang tắt lửa đi ra

không phải là cường giả Đạo Vận cảnh, mà là mấy vị... Thị nữ cầm dù? Thị nữ sau này mới là chủ nhân.

“Công chúa, mời xuống thuyền.” Một tỷ nữ cung kính nói.

Công chúa? Tiêu Viễn không khỏi mở to hai mắt, tầm mắt dần dần bị một bóng người cao quý ưu nhã chiếm cứ.

Thật đẹp.

Từ trên phi chu đi xuống là một vị nữ tử cao gầy, ăn mặc kiêu dáng hoa lệ vô cùng, có váy hồng tươi đẹp, trên đầu đeo một cây trâm phượng hoàng màu vàng, có vẽ hoa mỹ cao quý dị thường.

Nàng mỉm cười chậm rãi bước xuống phi chu. Dưới sự bảo vệ của đám thị nữ cầm dù, nàng đi tới trước mặt Tiêu Viễn, mặt nàng lộ ra nụ cười khuynh thế, thanh âm trong suốt dịu dàng hỏi: “Công tử là người phương nào? Đến từ nơi nào? Định đi tới chỗ nào?” Nụ cười của công chúa hào phóng, nhưng lại không mất đi khí chất cao quý, khiến Tiêu Viễn ngẩn ngơ.

“Thôn phu sơn dã này!” Một thị nữ bên cạnh công chúa nũng nịu quát: “Công chúa đang hỏi người đấy! Vì sao Vũ Dạ đứng trước căn phòng cũ nát này? Nói đi, có phải là muốn mưu đồ làm loạn không?!” Một đám hộ vệ cầm đao mang kiếm từ trên phi chu đã sớm vây tới, tuy nói bởi vì có Lôi Vũ quan hệ không dám vận chuyển pháp lực bảo vệ bản thân nhưng cũng không dám vận chuyển pháp lực., Chỉ có thể mặc cho nước mưa cọ rửa, nhưng khí thế những hộ vệ này bất phàm, ít nhất cũng là Linh Thai cảnh, một người cũng đủ giết chết Tiêu Viễn tại chỗ.

“Ta, ta cũng chỉ vừa mới đến đây thôi.” Tiêu Viễn giải thích vì sao mình tới đây, sau đó lại nói về lai lịch xuất thân của mình, miễn cho bọn thị vệ Hoàng gia này sinh lòng nghi hoặc muốn một đao chém chết hẳn.

“Tiếng chuông mưa đêm... Ba Thục, Thanh Châu thành...”

Công chúa mặc áo màu vàng, đầu cài trâm phượng hoàng, trên người mặc tiên bào đỏ tươi như có điều suy nghĩ, dường như đã tin lời y, nhưng đột nhiên lại hỏi: “Người có biết mười năm

trước Thanh Châu thành xảy ra một chuyện lớn, là chuyện gì không?” Ánh mắt đám thị vệ nhìn chăm chăm vào y.

Tiêu Viễn vô thức nói: “Chẳng lẽ công chúa chỉ Hi Nguyệt muội... chuyện của Hi Nguyệt tiên tử?” “Đúng, xem ra người chính là “Công chúa” thành Thanh Châu mỉm cười gật đầu, tiếp theo không hỏi nữa, xoay người nhìn về gian phòng đồ nát này, tọa lạc trong núi sâu.

Tiếng mõ thùng thùng thùng vẫn như trước không ngừng từ trong nhà truyền ra, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người ở đây.

Hồi lâu, công chúa cũng không mở miệng nữa, ánh mắt vẫn yên lặng nhìn căn nhà này, mặc cho nước mưa xối lên người thủ hạ của nàng, một đám người cũng giống như Tiêu Viễn đều biến thành gà rơi nước.

Không ai dám mở miệng, tiếng gõ mõ phảng phất chui vào trong đầu bọn họ. Tất cả mọi người cảm nhận được một tia quỷ dị, vũ khí trong tay càng nắm chặt.

“Công chúa” “Công chúa” Hồn Minh cảnh lão giả thấp giọng nói: “Bên trong phòng vẫn bình thường, chỉ có một lão nhân đầu trọc đang gõ một thứ bằng gỗ, không biết dùng để làm gì.” Người gọi là mõ, đầu trọc kia hẳn là một hòa thượng, nơi này... là một ngôi chùa” ” chùa miếu”?” Ông lão và mọi người vẫn là lần đầu tiên đến chùa miếu, thậm chí có không ít người còn nghe nói lần đầu tiên hòa thượng và chùa miếu loại này.

“Đi thôi, chúng ta tiến vào bái lạy “Liên Bộ nhẹ nhàng, công chúa mặc quần áo hoa mỹ, một đôi giày tinh xảo giẫm trên mặt đất lầy lội, khi nhấc lên lại không có một tia nước bùn dính đáy giày, theo giày tinh mỹ lên trên, mơ hồ có thể thấy được đôi chân ngọc bao bọc trong tất sách, làm cho người ta mơ màng.

Tiêu Viễn rũ mắt xuống, sau khi do dự một chút, vẫn là lựa chọn đuổi theo —— ở lại chỗ này hoặc là trực tiếp rời đi cũng sẽ gây ra nghi hoặc, không bằng đi vào, chờ bị trách lui rồi mới rời đi.

Kỳ quái chính là, công chúa cùng với thị nữ của nàng đều quát lớn hấn rời đi, để mặc cho Tiêu Viễn đi cuối cùng, đoàn người tiến vào trong ngôi chùa rách nát này.

Tự viện cũng không lớn, bốn phía đều có tường vây vây quanh, dưới mái hiên rộng rãi của đại điện đặt một lư hương, trong lò đã đầy nước mưa, ánh nến sau khi thiêu đốt xong thì chiếu đầy đất.

“Đông” “Đông”, “Đông”, tiếng mõ thanh thúy không ngừng vang lên, Tiêu Viễn không nhịn được rung mình một cái. Nếu như là một mình lão, cuối cùng lá gan tiến vào trong chùa, tản mát ra khí tức không rõ ràng này, chỉ sợ sẽ ở trước cửa chùa hô to một tiếng, xác nhận an toàn rồi mới tiến vào.

Tự viện vốn hiếm thấy, nhưng nếu bị cô hồn dã quỷ chiếm cứ thì hẳn chỉ là một Trúc Cơ cảnh nho nhỏ vô cùng nguy hiểm.

“A” Công chúa đứng trước mọi người nhẹ giọng cười một tiếng, chấp tay cúi đầu trước đại điện, cất giọng nói: “Lão phương trượng, ta là công chúa hoàng thất Cửu Châu, Hiên Viên Minh Châu, tối nay đi ngang qua bảo địa, vì quan hệ Lô Lô Vũ Dạ không thể tiếp tục chạy đi, đặc biệt tới mượn quý bảo nghỉ ngơi một đêm...” Hiên Viên Minh Châu? Tiêu Viễn âm thầm gật đầu, ngược lại cũng không có gì ngoài ý muốn.

Hoàng thất cửu Châu từ thời kỳ Tam Hoàng Viễn Cổ truyền lưu đến nay, đương kim Hoàng Đế đã ở vị trí hơn năm trăm năm, trong thời gian này sinh ra tổng cộng chín vị hoàng tử và công chúa.

Mà vị Hiên Viên Minh Châu này chính là nữ nhi cuối cùng của Nữ hoàng đương kim, Cửu Công chúa.

Chín là cực hạn của thiên địa, sau khi Hiên Viên Minh Châu ra đời, Nữ Hoàng tuyên bố không sinh con nữa, đặt vị nữ nhi cuối cùng là Hiên Viên Minh Châu trong lòng bàn tay, các loại thiên tài địa bảo như không cần tiền ban thưởng cho nàng.

Cửu công chúa cũng ra sức, chẳng những làm người khiêm tốn, tài trí vô song, mà còn dùng tuổi chưa tới hai mươi đột phá cảnh giới xuất thần, so với Hi Nguyệt muội muội của Tiêu Viễn thì chậm hơn một chút.

Mọi người nín thở, chờ lão hòa thượng gõ mõ trong đại điện tự nhiên đáp lại.

Hồi lâu sau, tiếng mõ vẫn vang lên.

“Lão tiên bồi!” Một vị thị vệ cầm đao tức giận mắng một tiếng, sải bước đi vào trong căn phòng không đóng cửa này, tay phải đặt trên chuôi đao, nghiêm nghị quát: “Công chúa điện hạ giá lâm ở đây, còn không mau ra nghênh đón?!” Rốt cuộc tiếng mõ gõ ngừng lại.

Trái tim Tiêu Viễn như muốn nhảy lên cổ họng, luôn cảm thấy nơi đây thật là quý dị, nói không nên lời.

“Lui ra, một thị nữ đứng bên cạnh Cửu công chúa lạnh lùng ra lệnh, thị vệ vừa đi vào lập tức lui về phía sau, bộp bộp cho mình hai bàn tay, cung kính lui ra phía sau.

Cho đến lúc này, thân phận tôn quý của hắn là cửu cửu.

Công chúa mới cất bước đi vào, trên gương mặt ưu nhã xinh đẹp vẫn như cũ treo nụ cười nhân nhật.

Tiêu Viễn thấy vậy nhú mày.

Cửu công chúa này rất phổ biến, rõ ràng là nàng muốn đi vào, nhưng lại sai thị nữ sai thị vệ đi đặc tội với người bên trong.

Kể từ đó, cho dù lão hòa thượng trong chùa là một cường giả không xuất thế, Cửu công chúa cùng lắm thì mạo phạm đẩy lên người vị thị vệ kia, chính mình vẫn là vẫn bồi cung kính khiêm tốn như cũ.

Tâm cơ mưu đồ có thể thấy được một chút! “Lão phương trượng, bốn công chúa hữu lễ “Sau khi tiến vào đại điện, Cửu Công chúa hướng về bóng người đen sì đang quỳ trên mặt đất bên trong làm lễ tiết đơn giản, một đôi mắt đẹp trong suốt nhìn chăm chăm vào bên trong, ý đồ tìm ra bất kỳ điểm bất thường nào.

Ngoại trừ thị vệ cảnh giới, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Tiêu Viễn cũng thấy rõ tình hình trong đại điện.

Bên trong một mảnh trống rỗng, không có bàn ghế, cũng không có tượng phật điêu khắc, toàn bộ đại điện chỉ có một lão

hòa thượng quỳ trên bồ đoàn.

Cùng với, đặt ở trước mặt hẳn là một bài vị to lớn bằng vàng.

“Trên trời cao, Thánh Nhân đại từ giả minh quang đại Thiên Tôn, Huyền Khải Minh Tiên Đế...” Hai mươi chữ kim chất đen tối to lớn, tại thời khắc này phảng phất tản mát ra lực lượng vô cùng lớn, chấn nhiếp mỗi người đi vào trong đại điện.

Thức hải Tiêu Viễn chấn động kịch liệt, đây là bài vị khai Minh Tiên Đế?! Nhưng.

Tại sao? Tại sao một lão hòa thượng không bái Phật, lại bái Minh Tiên Đế bài vị?! Đây rốt cuộc là bài vị, hay là... linh vị?! Rốt cuộc lão hòa thượng này là ai?! Bên trong chùa trong Vũ Dạ, lâm vào bầu không khí tĩnh mịch khó tả.

Một lúc lâu sau, Cửu Công chúa mới cười nói: “Lão phương trượng, ngươi là người xuất gia, vì sao không bái Phật, mà bái Minh Tiên Đế? Nếu Tây Phương Phật Tổ biết được, chỉ sợ sẽ trách tội ngươi “Lão giả Hôn Minh Cảnh Đồ Hoa” đứng bên cạnh ngươi, cùng với một vị lão phụ nhân Hôn Minh Cảnh khác âm thầm đề phòng, đề phòng lão hòa thượng này đột nhiên bạo đả thương người.

May là, lão hòa thượng quỳ gối trên bồ đoàn công kích không phân cuối, chỉ dùng thanh âm khàn khàn khàn nói: “Phật vô tướng, chúng sinh vô tướng, Tiên Đế cũng vô tướng, sống hay chết, chết hay sống, bái phật cũng không bái phật., Không bái phật đã gặp phật...” Đừng nói Tiêu Viễn, một đám người cực kỳ hoang mang, ngay cả tài trí siêu tuyệt như Cửu công chúa, nghe được những phật lý này cũng không khỏi nhú mày, sau nửa ngày mới mở miệng nói: “Lão phương trượng, văn bối mới sơ học thiền, nghe không hiểu pháp lý Phật gia này, xấu hổ mặc nhiên không đáp.

“Tối nay Lôi Vũ trận trận, văn bối muốn tá túc một đêm, không biết lão phương trượng có chịu hay không?” Cửu Công chúa lại hỏi.

Lão hòa thượng vẫn không đáp.

“Ngươi!” Thị nữ đứng bên cạnh Cửu công chúa Bích Hà lại muốn lặp lại chiêu cũ, nhưng sau khi nhìn bốn chữ cuối cùng ” khảm Minh Tiên Đế” trên tấm bài màu vàng kia, lại mạnh mẽ đè xuống hành động tự làm chủ.

Bầu không khí lại trở nên có chút cổ quái, lão hòa thượng nhắm mắt quỳ xuống, nửa ngày sau cũng không nói gì thêm.

“Phương trượng đại sư...” Tiêu Viễn cố ý thay đổi cách xưng hô khác hẳn với Cửu công chúa, đi tới trước nói: “Vãn bối có thể bái một vái Minh Tiên Đế không?” Nhưng lần này lão hòa thượng trả lời rất nhanh.

“Đa tạ.” Tiêu cách xa một chút, đi tới trước bài vị bằng kim chất, đạo gia làm lễ bái lạy.

Nhìn bài vị, trong lòng Tiêu Viễn mặc niệm khấn cầu, chính hắn cũng không biết nên thỉnh cầu cái gì, cuối cùng chỉ có thể cầu Tiên Đế ban phúc, để hắn mau chóng thoát khỏi khốn cảnh bây giờ.

Đáng tiếc, tàn hồn của Khải Minh Tiên Đế trong thức hải vẫn không có chút phản ứng nào.

Sau khi hắn bái Tiên Đế thôi lui đến một bên ngồi xuống, Cửu Công chúa lại mở miệng nói: “Lão phương trượng, tối nay ta lái xe bay ngang qua chùa miếu, lại bất ngờ bị sét đánh rơi xuống nơi này, lão phương trượng có biết vì sao không?” Tiêu Viễn ngồi dưới đất đột nhiên phát hiện không đúng.

Trong chùa miếu này không có chuông! ” Tâm có cảm giác, duyên phận đến lúc đó thanh âm của “Lão hòa thượng” vẫn khàn khàn như trước, lại làm cho Tiêu Viễn kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Cửu công chúa, vừa lúc đối mặt với đôi mắt mang theo ý cười trên tức của công chúa điện hạ.

“Trên người nàng cũng có mảnh vỡ của Tiên Đế!” Tiêu Viễn đột nhiên hiểu ra.

Lúc trước hắn nói mình vì tiếng chuông mà đến, vị Cửu công chúa mỹ lệ cao quý lúc ấy bất động thanh sắc, cũng đã mơ hồ đoán được chuyện này, cho nên cũng không ngăn cản hắn tiến

vào chùa miếu, nếu lúc đó Tiêu Viễn chạy trốn, nàng nhất định sẽ bắt hắn trở về.

Bây giờ lão hòa thượng chỉ ra nhân mã tối nay hai bên hội tụ ở đây, chính là vì ” duyên phận” mà đến! Người khác có lẽ không hiểu cái gọi là duyên phận là gì, nhưng Tiêu Viễn người mang tàn hồn của Tiên Đế, sau khi nhìn thấy tám bài vị bằng vàng kia, lẽ ra phải lập tức hiểu được mới đúng!” Thì ra là “Cửu công chúa tự nhiên cười một tiếng mới đúng!”, Cũng tiến lên dập đầu bái lễ với linh vị Tiên Đế, sau đó hào hứng bưng bưng đi qua đi lại trong đại điện, hai mắt tò mò nhìn tất cả nơi này: “Nói như vậy, quan hệ giữa ngài và Khải Minh Tiên Đế không phải là nông cạn, chẳng lẽ ngài là hậu duệ của Tiên Đế?” Lão hòa thượng lắc đầu, cầm lấy trầm gỗ tiếp tục gõ mõ trước người.

Thoáng cái, thanh âm thùng thùng thùng lại một lần nữa quanh quần trong chùa chi Vũ Dạ.

Mưa to vẫn rơi xuống, mọi người cũng không dám vận chuyển pháp lực hong khô quần áo, chỉ có thể ướt nhẹp đứng tại chỗ.

Thị nữ Bích Hà thấy thế, liền phân phó người đi trên phi chu lấy một cái lò lửa, đặt ở trong đại điện châm lửa, hỏa diễm hừng hực rất nhanh chóng.

bốc cháy lên, chiếu sáng hết thảy trong điện.

Lúc trước sắc thái quỷ dị tiêu tán rất nhiều, Tiêu Viễn đánh bạo tiến lên bắt chuyện. Gã nhất định phải tìm ra thứ gì đó trước khi Đại Vũ ngừng rơi, nếu không vị Cửu công chúa này sợ rằng sẽ gây bất lợi cho gã.

“Phượng trượng đại sư!” Tiêu Viễn ngồi xổm bên cạnh lão hòa thượng, ánh mắt nhìn về phía bài vị của Khải Minh Tiên Đế, phảng phất như vị nữ tử mệt mỏi ở trong thức hải của hắn bước ra, cùng với vị “Cao Thiên, Thượng Thánh, Đại Từ, Nhân Giả, Minh Quang Đại Thiên Tôn, Huyền Khung cao...”

“Minh Quang Đại Thiên Tôn?!” Tiêu Viễn đột nhiên mở to hai mắt, mọi người nhao nhao nhìn lại, ánh mắt có chút bất thiện.

“Đông ——” Trong tiếng rung, tiếng gõ mõ của lão hòa thượng dừng lại, hai mắt đục ngầu chậm rãi mở ra, nhìn về

phía hai chữ sáng trong bài vị bằng kim loại, trong đôi mắt rõ ràng toát ra hồi ức.

“Phượng trọng đại sư!” Tiêu Viễn vội vàng hỏi: “Tại sao Khải Minh Tiên Đế lại gọi là Minh Quang Đại Thiên Tôn? Tiểu tử có chút nghi hoặc, nếu như phượng trọng đại sư không chê, tiểu tử nguyện ý nghe một chút chuyện cũ của Khải Minh Tiên Đế!” Cửu Công chúa đã ngồi trên một chiếc ghế hoa mỹ từ lâu, đôi chân thon dài xinh đẹp đan xen vào nhau, trong tay cầm một chén trà thơm, nghe vậy khẽ mỉm cười nói: “Bích Hà, ban thưởng trà cho hai vị khách nhân là công chúa!” Tuy là khách nhưng cũng là chủ.

Bích Hà lại bảo thị nữ ngâm hai chén trà rồi đưa đến trước mặt Tiêu Viễn và lão hòa thượng đưa cho hắn, ánh mắt Bích Hà rõ ràng lộ ra vẻ khinh thường. Tựa hồ tiểu tử Trúc Cơ cảnh như người có thể uống được trà của công chúa, thật sự là phúc khí ba đời tu luyện!” “Tạ Cửu công chúa” Tiêu Viễn giả bộ không nhìn thấy ánh mắt ngạo mạn của vị thị nữ này, nhận lấy rồi mở nắp, khẽ ngửi một chút, mùi thơm ngào ngạt, lại uống một ngụm, miệng lưu loát.

“Hừ” Bích Hà càng lúc càng tỏ ra khinh thường: “Đây là tiên trà hái từ tiên đảo Bồng Lai ở hải ngoại, tên là Cửu Hương trà, chén nhỏ này của người giá trị ít nhất mười miếng thượng phẩm linh thạch...” Mười miếng thượng phẩm...” Tiêu Viễn thiếu chút nữa phun ra một ngụm trà, Trúc Cơ cảnh bình thường một năm cũng không tốn mấy chục viên trung phẩm linh thạch., Nhưng một chén trà trong tay hắn lại muốn mười viên linh thạch thượng phẩm?! Hắn cũng không cảm giác có bao nhiêu tiên, nhiều lắm cũng chỉ là để uống một chút, đối với tu luyện căn bản không giúp đỡ được cái gì, thuần túy là uống giải thèm.

Nhưng thứ đồ chơi này, giá trị mười miếng linh thạch thượng phẩm!! Trọn vẹn mười miếng! Đủ để thấy hoàng thất cửu châu giàu có đến cỡ nào!” Lão nhân gia này!” Bích Hà vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn lão hòa thượng, lớn giọng nói: “Công chúa ban trà, vì sao người không uống?!” Lão hòa thượng như nghe tin đồn, ngây ngốc nhìn bài vị nổi giận đến mức Bích Hà muốn đánh người.

“Nếu đã không uống, cũng không cần làm khó lão phương tượng, Bích Hà, ban thưởng trà nước xuống” Công chúa!” Bích Hà cư ở trên cao trừng mắt nhìn xuống lão hòa thượng này, tức giận bất bình bảo thị nữ bưng trà đi ra ngoài, chia cho thị vệ cảnh giới bên ngoài, làm hấn cảm động đến lệ nóng doanh tròng, cúi đầu bái tạ công chúa, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận chén trà.

Cửu công chúa ngồi trên ghế, giống như nữ Đế tọa trấn giang sơn cuối cùng, vẻ mặt thản nhiên, khóe miệng nở một nụ cười, cất cao giọng nói: “Lão phương tượng đã không uống trà, liệu có thể bắt đầu kể chuyện của Khải Minh Tiên Đế không? Văn bối đối với chuyện thành Tiên mười vạn năm trước, một vạn năm trước Tiên giới xưng tôn Tiên Đế đã sùng bái đã lâu, đáng tiếc Tiên Đế ẩn cư, Phạm gian đã sớm mất đi tuyệt đại đa số sự tích của nàng...” Gian miếu này lộ ra vẻ cổ quái khắp nơi.

Không bái Thần Phật, chỉ bái Minh Tiên Đế.

Ánh mắt Tiêu Viễn sáng quắc: “Phương tượng đại sư, văn bối cảm thấy rất hứng thú với hai chữ Minh Quang, không biết có thể giải thích nghi hoặc được không?” Đám người còn lại mặc dù cảm thấy thảo luận một vị Tiên Đế không ổn, nhưng công chúa đã hỏi dò, bọn họ cũng không dám ngăn cản.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cuối cùng lão hòa thượng cũng chậm rãi mở miệng: “Khởi Minh Tiên Đế...” Bóng dáng khô khốc nói ra bốn chữ, sau đó lại rơi vào trầm mặc một thời gian dài.

“Khởi Minh Tiên Đế thì sao?” Tiêu Viễn hỏi.

“Nàng, khi còn trẻ.” Ánh mắt lão hòa thượng rơi vào trong hồi ức, đôi môi khô nứt lắm lắm nói: “Hào như kiêu dương, huy nhược như ánh sáng!” Hơi thở Tiêu Viễn đột nhiên trở nên dồn dập, Cửu Công chúa ngồi ở trên ghế cũng không nhịn được thu liễm thần sắc tùy ý, nhíu mày.

Lão hòa thượng này không khen ngợi dung nhan của Minh Tiên Đế tuyệt thế, cũng không nói tính cách của nàng, đôi tài cũng là tuyệt khẩu không đề cập tới.

Nhưng chỉ dùng tám chữ đã miêu tả lại tất cả mọi thứ của Khải Minh Tiên Đế! Trước mắt mọi người, phảng phất xuất hiện một vị quang mang vạn trượng, vô địch khắp thế gian chói mắt, giống như mặt trời gay gắt trên trời, dùng ngôn ngữ nhiều hơn nữa cũng không thể miêu tả nàng nửa phần.

“Lúc đó được người ta gọi là Tiên Đế trẻ tuổi là Minh Quang tiên tử, một câu nói của lão hòa thượng khiến người ngoài Tiêu Viễn Cửu công chúa đều thất kinh, không ngờ Khải Minh Tiên Đế lại là một vị nữ Đế?!” “Khởi Minh”, “Khai Minh”! “To gan!” Người trong đại điện đầu tiên là giật mình, sau đó mấy vị thị nữ mới lớn tiếng quát to., Bích Hà còn trực tiếp mắng: “Hay cho một lão hòa thượng miệng toàn ăn nói bậy bạ, dám nói khả năng Khải Minh Tiên Đế xuất thân từ hoàng tộc!” Nếu không phải lão hòa thượng này nói người từng làm hoàng đế Nhân giới là Khai Minh Tiên Đế, xem như là Hiên Viên hoàng thất trèo cao Tiên Đế, câu nói nhảm vừa rồi đã đủ để cho đầu óc hắn rơi xuống đất rồi.

Tiêu Viễn nhìn về phía vị Cửu công chúa mỹ lệ cao quý này, chỉ thấy ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, khóe miệng vui vẻ biến mất, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

“Lão Phương trượng” Giọng nói lạnh lùng của Cửu Công chúa vang lên. “Cuối cùng bốn công chúa nghe nói Khải Minh Tiên Đế chính là họ Hiên Viên” mọi người đồng loạt nhìn lão hòa thượng đang quỳ trên bô đoàn này.

“Tiên Đế...”

Xuất thân hàn vi, tự nhiên không phải là sắc mặt “Cửu công chúa của Hiên Viên nhất tộc” trầm xuống, không nói một lời ngồi ở trên ghế hoa mỹ.

“Lão già nhà ngươi còn nói tiên đế có cái tên gì mà gọi là Khải Minh?! Ý gì đây?!” Bích Hà lớn giọng nói.

“Đúng là Tiên Đế đã từng đăng ký đế vị Phàm gian.” Giọng điệu lão hòa thượng chậm rãi hồi đáp nàng.

“Ngươi!” Bích Hà tức tới mức toàn thân phát run, quay đầu ra phía ngoài quát: “Vào đây cho ta, bắt lão già này lại, tru di cửu tộc! Dám vu oan cả Tiên Đế và Hiên Viên hoàng thất, nhất

định phải tru di cửu tộc ăn nói bậy bạ như ngươi!” Khí thế của hai cường giả Hồn Minh cảnh dẫn nhưng không phát ra, mười mấy ánh mắt mang theo sát ý nhìn về phía lão hòa thượng này.

Khải Minh Tiên Đế không họ Hiên Viên, nhưng leo qua đế vương bảo tọa Phàm gian, trong này phát sinh chuyện gì, mọi người thậm chí không dám mơ tưởng.

“Ha ha, tru cửu tộc?” Giọng nói của lão hòa thượng trở nên hư vô mờ mịt: “Hiên Viên hoàng thất có thể tru di cửu tộc ta hay không thì không biết, nhưng mà Hiên Viên hoàng thất của ngươi thì lại bị khai Minh Tiên Đế giết tám tộc, Cửu Châu đỉnh bị mạnh mẽ đánh nứt., Lúc đó Đế vương còn trẻ tuổi, bị khai Minh Tiên Đế lăng trì xử tử, huyết nhục chia cho người trong thiên hạ nếm thử “Mọi người chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng đến Thiên Linh Cái, toàn thân phát lạnh, tay chân tê liệt, thậm chí ngay cả cử động cũng không dám nhúc nhích.

Khải Minh Tiên Đế... Từng giết Đế vương nhân gian, lăng trì, cắt từng miếng thịt còn phân cho người trong thiên hạ ăn?!” “Ngươi ngươi ngươi ngươi!” Bích Hà bị dọa đến lắp bắp.

“Sau này, Hiên Viên Hoàng tộc bị Hỏa tộc, mấy đứa trẻ còn lại chỉ còn lại mấy đứa nhỏ, bị Tiên Đế lưới mở ra để lại tính mạng.” Giọng điệu lão hòa thượng đậm mạc nói., Hai mắt đục ngầu của hắn nhìn thoáng qua Hiên Viên Minh Châu: “Nếu không, cho dù Tam Hoàng tộc Hiên Viên ngươi có giáng thế, cũng không ngăn nổi vận mệnh của Hỏa tộc!” “Răng rắc!” Cái ghế hoa mỹ bị Hiên Viên Minh Châu cứng rắn bóp nát., Khuôn mặt xinh đẹp đoan trang tràn đầy sương lạnh, lời nói cơ hồ là từ trong hàm răng Bồng Lai nhảy ra: “Lão phương trượng, ngươi có biết ăn nói linh tinh sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho người khác không?” “Công chúa!” Đồ Tụ Hoa của Hồn Minh cảnh lạnh giọng nói: “Không cần nhiều lời với lão già này, để ta tự mình tới thăm dò góc gác của hắn!” Cửu công chúa đồng thời lên tiếng, đôi mắt phượng xinh đẹp híp lại thành một đường, chờ lão hòa thượng này giải thích.

Lúc này Tiêu Viễn chỉ có thể trầm mặc, nhưng cũng tràn đầy tò mò, lão hòa thượng này nói đều là thật sao?” Tính tình tiêu

cô nương không tệ, xem ra đúng là đã thay đổi không ít nụ cười “Lão hòa thượng lộ ra vẻ dọa người, sau khi nhìn thoáng qua Tiêu Viễn., Mới chậm rãi nói: “Nếu các ngươi là người hữu duyên, vậy đêm nay ta sẽ nói cho các ngươi nghe một câu chuyện về Khai Minh Tiên Đế, để cho các ngươi... ghi nhớ hai chữ “Nhớ kỹ”, lời nói của lão hòa thượng này rất mơ hồ, dường như không dám nói ra.

Cửu công chúa khoát tay áo, thị vệ tiến vào đại điện lần nữa lui ra ngoài.

Hồi lâu sau, lão hòa thượng cũng không mở miệng nữa, không biết là đang nhớ lại cái gì.

Tiêu Viễn hỏi: “Phượng trọng đại sư, có thể bắt đầu giải thích nghi hoặc cho vãn bối chúng ta không. Khi Tiên Đế còn ở thế gian, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Xảy ra chuyện gì vậy? Đó đúng là một đoạn... chuyện cũ năm xưa...” Lão hòa thượng đổi mắt về phía bài vị của Khai Minh Tiên Đế., Vẻ mặt càng thêm cô đơn và bi thương, chậm rãi mở miệng kể lại:

“Tiên Đế sinh ra từ mười vạn năm trước, tôn tính sớm đã không còn ai biết được “Nàng xuất thân hàn vi, lớn lên ở một thôn làng dựa vào núi., Khi còn bé lấy chăn trâu sống, thậm chí còn không biết tu tiên là vật gì, mỗi lần thấy tu tiên giả không chế phi kiếm pháp bảo bay qua trên không thôn, Tiên Đế trẻ tuổi luôn không tự chủ được hô to lên., Thời gian đó nàng là thời điểm vui vẻ nhất của “Tiêu Viễn” hai mắt càng ngày càng sáng, không ngờ Khai Minh Tiên Đế cũng có một đoạn sa sút như vậy? Đây chẳng phải là tình cảnh hiện tại của hần sao! Cửu Công chúa lạnh nhạt cười một tiếng: “Sau đó thì sao? Ngươi muốn nói là, Ngũ Đại Tiên Môn đối ngoại chiêu đệ tử, Khai Minh Tiên Đế lấy tư chất vô thượng một bước lên trời?” Chuyện này đúng là dễ nghe, không kém gì tiểu thuyết của những thư sinh tiểu thư kia!” Bích Hà cũng châm chọc nói.

Lão hòa thượng liếc nhìn các nàng, lắc đầu nói: “Cũng không phải, lúc trước chiêu đệ tử Tiên môn chưa bao giờ tuyển trong bình dân “Hoang đường đường!” Lão phụ Hồn Minh cảnh quát lớn: “Trong phạm nhân cũng sẽ xuất hiện người có Thiên Linh Căn, so với người đạt được một vị đệ tử Thiên

Linh căn mà nói, phiền phức kiểm tra linh căn mang lại căn cơ chẳng đáng nhắc tới!” Lão hòa thượng cũng không đáp lại, tiếp tục nói: “Khi bảy tuổi.”, Tiên Đế học được một bộ thân pháp từ người tu tiên ngự kiếm, cũng dùng nhánh cây tự nghĩ ra vài kiếm chiêu tinh diệu, ngày ngày tu hành, dùng trâu đuổi bò, rất là dễ dùng “Mọi người nghe được, không biết nên phản ứng thế nào.

Chỉ là quan sát người tu tiên ngự kiếm phi hành, là có thể học được một bộ thân pháp? Hơn nữa tự nghĩ ra kiếm pháp tinh diệu, chỉ dùng để chặn bò? Loại thiên phú kinh người này, hiện nay là ngũ đại tông môn hiện nay., Đạo Vận cảnh đã xuất hiện từ lâu, đến tranh vị tuyệt thế thiên tài này!” Sau đó, hai vị tu tiên giả tranh đấu vừa vận chiến đấu bên ngoài thôn, lưu lại lượng lớn dấu vết “Tiên Đế gặp mừng rồi. “, Trà không nhớ cơm không nghĩ, quan sát mấy ngày, linh khí tự phát, một viên Tiên Thiên Linh Thai thai thai nghén mà thành “Không thể”! “Bích Hà trực tiếp thét lên, “Chỉ là xem một hồi chiến đấu dấu vết, liền từ phạm nhân nhất cử trở thành Linh Thai cảnh?! Cho dù là Tiên Đế cũng không thể! Lão hòa thượng người lại ăn nói bậy bạ!” Tiêu Viễn một cái miệng cũng không nhắm lại.

Đây chính là phong thái của Tiên Đế? Thời khắc này mọi người đã đủ kinh ngạc, nhưng sau đó lão hòa thượng bình thần thuật lại, càng làm cho bọn họ kinh hãi đến mất đi ngôn ngữ.

“Ba năm sau, một vị Lục Đạo môn, súc sinh nói đến thôn trước, dự định dùng hơn một ngàn người nuôi dưỡng cỏ trùng, Tiên Đế nổi giận mà ra.

Kiểm, giết chết “Từ nay về sau”, Lục Đạo môn nhân tìm tới, lại giết, trở thành Thần xuất cảnh...”.. Tiên Đế cầm kiếm rời núi, du lịch Cửu Châu, tận mắt chứng kiến khổ nạn của thế nhân lúc đó “Hoàng Đế ngu ngơ”, trăm năm không lên triều, khắp triều văn võ thi vị, tai họa liên tiếp sinh ra “Cửu đại tiên môn”, Trăm vạn tu giả, hơn ngàn đạo vận cảnh, hoặc đóng cửa tu luyện, không để ý tới phạm nhân khốn khổ, hoặc cùng hoàng thất cửu Châu chặt vật vi gian, danh mục đa phần nhận được thuế phú sau khi chết trăm năm, hóa thành quỷ hồn cũng không buông tha, hoặc là cầu kết với Lục Đạo môn, mặt ngoài nhân nghĩa, sau lưng hung ác độc địa., Lấy sinh linh làm thức

ăn, rất nhiều ma đầu của Lục Đạo môn cần rở, tế luyện pháp bảo cổ trùng, ngưng tụ cái gọi là đao ý kiếm ý, tàn sát “Tiên Đế nhất tri” một thành mà đi du lịch, ác nhân lại giết chóc không dứt, cho nên giận dữ lên kinh, ban đêm vào hoàng cung, lại thấy Hiên Viên hoàng đế lấy rượu làm ao, dùng thịt làm rừng, uống rượu cho Trường Dạ.

Lấy kiếm hỏi nghĩa, Hoàng đế đáp: Phàm như châu châu trong đồng ruộng, tiên linh chi khí không dứt, thì phàm nhân không dứt, hà tất vì cỏ rác nổi giận? Không bằng uống rượu cùng trẫm, lão hòa thượng rót cuộc cũng chậm rãi liếc nhìn mọi người, lại nói tiếp: “Hiên Viên hoàng đế vận dụng Cửu Châu đỉnh, thần lực phàm nhân trong thiên hạ lại bị Hoàng Đế mê hoặc sử dụng, một kích đánh lui Tiên Đế!” Tiêu Viễn hoàn toàn không biết nên nói gì.

Đỉnh Cửu Châu trong truyền thuyết chính là do Hoàng Đế Hiên Viên rèn đúc, có thể ngưng tụ tín niệm của sinh linh Cửu Châu, trấn áp hết quỷ yêu ma quỷ quái, để kinh thành vững chắc như thành đồng vách sắt, cũng là gốc rễ để hoàng thất Hiên Viên nắm giữ ngọc tỷ, thống trị vạn dân! Đừng nói là Khai Minh Tiên Đế ở Đạo Vận Cảnh, dù là tiên nhân hạ phàm, cũng không cách nào đánh chết Hoàng Đế của Hiên Viên nhất tộc dưới tình huống Cửu Châu Đỉnh còn đang ở bên trong! Đôi mắt Cửu Công chúa khẽ nhúc nhích, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó.

“Sau đó thì sao?” Tiêu Viễn không nhịn được hỏi, hẳn thật sự hiếu kỳ vì sao Khai Minh Tiên Đế có thể đánh vỡ Cửu Châu Đỉnh, lãng tử xử tử Hoàng Đế!” Sau đó trong giọng nói của lão hòa thượng có một luồng sát ý khó hiểu: “Tiên Đế bị trọng thương hóa thành một thanh kiếm thần, bế quan mười năm., Kiếm ý tụ lại mà không tan, lúc xuất quan, Đạo Vận cảnh trong thiên hạ đồng loạt mở mắt ra, “Thần kiếm”! Tiêu Viễn biết chắc chắn không phải là kiếm thực chất, mà là một luồng lửa giận của Tiên Đế dung nhập vào trong kiếm ý, hóa thành một thanh bảo kiếm không gì không phá nổi.

“Sau đó thì sao?” Giọng nói của Tiêu Viễn run rẩy, phảng phất như nhìn thấy một vị nữ thần tuyệt thế Kiếm Thần đang từ từ

bay lên, sắp sửa một kiếm phá sơn hà, quét sạch đám ác nhân vẫn đục trên thế gian kia.

“Sau đó? Khả khả khả khả khả.” Giọng điệu của lão hòa thượng lộ ra một tia khoái ý khó hiểu, Tiêu Viễn có thể lý giải được hẳn.

“Sau đó thì sao?” Cửu Công chúa lạnh lùng hỏi.

“Tiên Đế cầm kiếm xuất quan, giết năm mươi tám vị Đạo Vận Cảnh của Lục Đạo môn, năm trăm sáu mươi lăm vị Hồn Minh cảnh, một kiếm chém vỡ sơn môn của Lục Đạo môn ở Phàm gian!” Tiêu Viễn không nhịn được vỗ tay tán thưởng.

“Không có khả năng!!” Lão phụ Hồn Minh cảnh nhịn không được hét lên: “Thánh nữ của Lục Đạo môn kia là đệ tử của sáu vị Ma tôn ở U Minh giới, ai dám giết nàng?” Thánh nữ?” Lão hòa thượng cười to: “Trước khi Tiên Đế đuổi tới Quỷ Môn quan, dưới con mắt của Ngưu Diện và Hắc Bạch Vô Thường, giết chết thánh nữ của bọn họ, hồn phách dùng kiếm ý phá hủy, lại đánh nát hư ảnh hai vị quỷ tướng, một kiếm chém ra, từ nay về sau không còn quỷ môn quan nữa!” Mọi người sợ tới vỡ mật.

Lão hòa thượng vui sướng cười nói: “Sau trận chiến đó, Tam Giới chấn động, Tiên Đế lại cầm thần kiếm tàn sát từng tên trong Cửu Đại Tiên Môn, giết mấy trăm cường giả Đạo Vận Cảnh, máu của ba cảnh giới Đạo Chi tràn ngập ba tháng cuối cùng của cường giả Phàm gian, khiến Tiên giới tạm thời mở ra Thăng Tiên Đạo, để Đạo Vận Cảnh không cần thiên kiếp cũng có thể phi tiên.

Nhưng Tiên Đế hoành kiếm trước Tiên Đạo Phi Thiên, một mình độc chiến với tất cả cường giả Đạo Vận Cảnh muốn phi thăng, khiến cho hai vị Tiên Vương phải tự mình xuất thủ, đánh lui Tiên Đế cách giới môn, những Đạo Vận Cảnh kia mới có thể trốn vào trong đại điện “Đại điện” Tiên giới có thể nghe được.

Lời nói đã không cách nào miêu tả rung động trong lòng bọn họ, giờ phút này ngay cả Cửu công chúa cũng vì chiến tích chói mắt năm đó của Tiên Đế mà khuynh đảo.

“Từ nay về sau.” Ánh mắt lão hòa thượng nhìn về phía công chúa của hoàng thất Hiên Viên: “Tiên Đế tự xưng sáng suốt, thay trời loại bỏ giao mệnh thống trị Cửu Châu của Hiên Viên nhất tộc. Công chúa Hiên Viên, người có biết thế này có nghĩa là gì không?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Cửu công chúa, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

“... Dân tâm mất, Cửu Châu đình, Hỏa “Cửu công chúa giọng nói trầm thấp trả lời.

“Không sai.” Lão hòa thượng nhân nhạ nói: “Cửu Châu đình mất đi lòng dân không có lực lượng gì, nhưng Khải Minh Đế lại không vội vào kinh, mà là chăm lo tinh thần, quản lý thiên hạ ngay ngắn trật tự, sau đó bách quan và tướng sĩ đi theo nàng tiến vào kinh thành bắt hoàng đế Hiên Viên nhất tộc. Sau khi tuyên án tội, lăng trì xử tử, để chứng tỏ thiên hạ...” Mọi người á khẩu không nói gì.

“Mười năm sau.” Giọng điệu của lão hòa thượng chuyển thành cô đơn: “Tiên giáng phạm, Ma Xuất Uyên, Đế Nộ, cùng hiền thần giết tiên ma.” Tiêu Viễn cảm thấy ngạc nhiên.

Khi đó Khải Minh Tiên Đế đã vô địch Phạm gian rồi nhỉ? Dưới tình huống Tiên giới và U Minh giới không cách nào phá ra Tiên Nhân cường đại, khả năng Khai Minh Tiên Đế có thể tiêu dao thế gian, không sợ bất cứ Tiên Nhân nào, vì sao lão hòa thượng lại mất mát? Nhưng nghĩ lại, chắc chắn Khải Minh Đế ở nhân gian không thể trở thành Tiên Đế., Chắc chắn sau này nàng sẽ tiến vào U Minh giới hoặc Tiên giới, nhưng nàng đã đắc tội với hai giới, giết thánh nữ Lục Đạo môn, giết Đạo Vận Cảnh của Cửu Đại Tiên Môn, một khi phi thăng hoặc nhập ma sẽ bị Ma Vương Tiên Vương giết chết.

Làm thế nào để phá cục?” Lại mười năm sau, Tiên Đế mất tích, trăm năm sau, Tiên Đế đã trở thành một vị Ma tôn của Lục Đạo môn, mọi người giờ phút này đã có chút chết lặng, chuyện Khải Minh Tiên Đế làm ra bất cứ chuyện gì cũng không ngoài ý muốn.

“Sau đó thì sao?

“Tiêu Viễn không nhịn được hỏi: “Khởi khai Minh Tiên Đế thống trị U Minh giới, đánh vào Tiên giới, trở thành cộng chủ Tiên Phàm Tam Giới, U Minh giới?” Thị nữ Bích Hà muốn thét lên không có khả năng, Tam Giới cộng chủ, hiện nay còn có ai dám nghị luận về chuyện mở đầu Minh Tiên Đế? Hiên Viên hoàng thất vì sao...” Lão hòa thượng khẽ gật đầu, trên mặt đầy nếp nhăn cũng không có vẻ vui mừng bao nhiêu: “Giết chết vị Tiên Đế tiền nhiệm sau này., Khải Minh Tiên Đế đột nhiên trở nên trầm thấp, bế quan không ra, trăm năm sau, tự sát... Bỏ mình, chỉ để lại một câu thơ dài: “Thiên Đạo bất công”...” Kết cục quái dị đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người lâm vào trầm mặc một lúc lâu.

“Chuyện xưa không tôi” Thần sắc Cửu Công chúa khôi phục lại bình tĩnh, cười nhạt một tiếng nói: “Nếu như không phải Tiên Đế tự sát bỏ mình đoạn cuối cùng, bản Công chúa thiếu chút nữa tin tưởng rồi.” Mí mắt Tiêu Viễn nhảy dựng, người đạt được tàn hồn của Tiên Đế hẳn là đã biết rõ Tiên Đế là tự sát bỏ mình rồi? Cửu Công chúa này thật sự sẽ trợn mắt nói dối.

“Công chúa nói đúng!” Bích Hà vỗ vỗ hai tay, trừng mắt nhìn lão hòa thượng: “Lão già nhà ngươi đúng là đáng ghét, bịa chuyện cũng không nên bịa chuyện cho tốt. Nếu như khai Minh Tiên Đế thật sự là tam giới cộng chủ, thế gian không còn kẻ địch, vì sao nàng lại muốn tự sát? Ngươi lại sắp xếp một vị Tiên Đế như vậy, cẩn thận bị người của ngũ đại tiên môn nghe được., Sau khi đốt hết quan tài mà ngươi đã chuẩn bị hậu sự, bảo ngươi chết cũng chẳng có chỗ chôn!” Lão hòa thượng thở dài không nói, nhắm mắt lại lấy xương gổ gổ mõ, trong tiếng thùng thùng thùng, lầm bầm “Thiên Đạo vì sao không công?” “Thiên Đạo bất công, sao không thay đổi tính mạng?” thấp giọng nói, có thể thấy được những vấn đề này đã quanh quẩn trong lòng hắn một thời gian dài rồi.

Mọi người bị chuyện xưa làm cho chấn động, nhất thời cũng không có mở miệng.

Sau một lúc lâu, Cửu công chúa mới lầm bầm: “Khởi Minh Tiên Đế cả đời giết chóc, cuối cùng lại không có gì thay đổi. Hiên Viên nhất tộc ta vẫn là hoàng thất, tam giới vẫn phân tiên

phạm u minh như cũ, phạm nhân không thể tu tiên, tiên nhân cao cao tại thượng, lục đạo luân hồi bị ma đầu khống chế., Hết thảy đều đã từng thay đổi, lão phương trượng, nếu người đã hiểu rõ khả năng Khai Minh Tiên Đế như vậy, có thể nói Tiên Đế nàng cầm kiếm giết vô số người, lật tung Tam Giới lên, mười vạn năm sau, rốt cuộc thay đổi cái gì?” Tiếng gõ mõ ngừng lại, cả người lão hòa thượng run rẩy, phảng phất đang sợ hãi vấn đề này.

“Cũng không thể nói như vậy!” Tiêu Viễn mở miệng nói: “Trước khi Khai Minh Tiên Đế, dân chúng lầm than, Hiên Viên... Lúc đó Hoàng đế tàn bạo bắt nhân, tiên môn không thu phạm nhân, mà sau khi khai Minh Tiên Đế, Minh Quân không ngừng, dân chúng an cư lạc nghiệp., Phạm nhân cũng có hy vọng thành Tiên đắc đạo, cho dù thế gian không có bất kỳ ai nhớ rõ Khai Minh Tiên Đế, nhưng ta nghĩ Tiên giới và U Minh giới chắc chắn đã bị giáo huấn, không dám nhúng thêm vào Phạm giới. Đối với phạm nhân mà nói, vậy là đủ rồi!” Cửu công chúa quay đầu nhìn về phía hắn, lần đầu tiên dùng ánh mắt dò xét Tiêu Viễn, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ khác lạ.

“Đối với phạm nhân mà nói, vậy là đủ rồi? Đúng rồi, đối với phạm nhân mà nói, tất cả những gì Tiên Đế làm đều đã đủ rồi!!” Đầu tiên là tự hỏi, sau đó là tự trả lời, hai mắt lão hòa thượng đột nhiên sáng lên, trên người cũng tuôn ra một cỗ khí thế cường đại, xông thẳng lên trời, khiến cho hai vị Hồn Minh cảnh ở đây cả kinh biến sắc mặt, đồng loạt kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Ha ha ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế!” Lão hòa thượng cười lớn, con cá gỗ trong tay nứt thành hai nửa, vươn người đứng dậy, vãi một cái về phía linh vị của Tiên Đế, vui vẻ cười nói: “Tiên Đế, hóa ra mục đích của ngài vẫn luôn không thay đổi, ngài cả đời bôn ba vì phạm nhân, Thí Tiên Đồ Ma, Đẳng Lâm Tiên Đế bảo tọa lại không hề lưu luyến: Mục đích của ngài đã đạt tới, sinh và tử đã không còn quan trọng nữa!” Bích Hà mở miệng, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Trước đó hoàn toàn không dám chắc chắn đoán trước, hiện tại dám khẳng định: Lão hòa thượng này vậy mà nhận ra Tiên

Đế!” Lão... Tiên bối, rốt cuộc ngài là?” Ánh mắt Cửu Công chúa kinh nghi bất định.

“Dưới trướng Khai Minh Tiên Đế, Tiên Hà đại tướng quân!” Lão hòa thượng không thèm để ý chút nào báo ra danh hào của mình, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tiêu Viễn: “Nếu tiểu huynh đệ đã nhìn thấu ý của Tiên Đế, lại tới nay lại gặp ta, đó chính là người hữu duyên, ta ban cho ngươi một cơ duyên, cuối cùng như thành tiên nhập ma., Hy vọng khi thế đạo hỗn loạn, ngươi có thể tiếp tục làm chuyện năm xưa của Minh Tiên Đế!” Nói xong, Tiêu Viễn cũng không đợi Tiêu Viễn đáp lại, vị đại tướng quân Tiên Hà này liền duỗi một ngón tay ra, lẳng không điểm lên trán Tiêu Viễn. Một gợn sóng thần dị không hiểu tràn vào trong đó, tàn hồn của Tiêu Viễn trong thức hải của Tiêu Viễn chậm rãi mở hai mắt ra, cách không nhìn thẳng vào đại tướng quân Tiên Hà.

“Đại Thiên Tôn...” Vẻ mặt của tướng quân Tiên Hà rất phức tạp, sau khi thu ngón tay lại, trầm mặc một lúc lâu, lại nhìn về phía Cửu Công chúa, dọa đám người Đồ Tự Cổ sợ không nhẹ.

“Hiện nay danh tiếng Tiên Đế đã mất, ngươi đã là công chúa Hiên Viên nhất tộc, có hy vọng kế thừa đế vị, vậy ta cũng cho ngươi một chút cơ duyên, sau này tự giải quyết cho tốt.” Theo ngón tay vị đại tướng quân Tiên giới này chỉ ra, Cửu công chúa hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ có thể tùy ý để một luồng tiên vận xâm nhập trong thức hải, để lại một ít thứ.

“Kết thúc rồi.” Giọng điệu của tướng quân Tiên Hà bình thản, trong khoảnh khắc tự viện hóa thành hư vô, chỉ còn lại một linh vị khai Minh Tiên Đế đứng sừng sững trên mặt đất.

Mưa to vẫn rơi xuống không ngừng, nhưng lúc giọt mưa sắp rơi xuống lại bị một kết giới ngăn trở. Tiên Hà tướng quân ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, lôi vân đầy trời chậm rãi tiêu tán ra. Ánh trắng sáng ngời lại buông xuống, trong thiên địa khôi phục thanh minh.

Sau đó, một cánh cửa tối tăm mờ mịt trông rỗng xuất hiện, tản mát ra tử khí nồng đậm, phảng phất bên trong có vô số oan hồn Lệ Quỷ đang giãy giụa kêu thảm thiết.

Tiêu Viễn ở lại để tiêu hóa cơ duyên, đại tướng quân Tiên Hà đi về phía cánh cửa màu xám tro.

“Quý Môn quan? Tiền bối, ngài muốn!?” Cửu Công chúa thanh tỉnh lại, vội vàng hô to một tiếng.

Cánh cửa màu xám lặng yên không một tiếng động xuất hiện hai đạo quỷ ảnh cao gầy mỏng lung, một mặc bạch y, một mặc hắc y, sắc mặt đều trắng bệch, miệng phun lưỡi dài, hai mắt không có thần thái nhìn chằm chằm chúng sinh thế gian.

“Hắc Bạch Vô Thường!” Cho dù có vô tri, cũng nên biết hai vị Quỷ Tướng U Minh giới này. Đám thị nữ bị dọa đến hoa dung thất sắc, những hộ vệ còn lại cũng đều nom nớp lo sợ, không dám có chút dị động.

“Đại Thiên Tôn đã chết, lão thần sống tạm nhiều năm, bây giờ một lần suy nghĩ thông suốt, đương nhiên cũng phải đi theo Tiên Đế, vào trong luân hồi.” Đại tướng quân Tiên Hà mỉm cười, từng bước một đi về phía Quý Môn quan.

Mọi người kinh ngạc nhìn thân thể già yếu của lão dần dần nứt vỡ, hóa thành từng mảnh theo gió bay múa.

Cuối cùng, hồn phách đại tướng quân Tiên Hà xuất hiện, một cước bước vào trong Quý Môn quan.

Hai vị Quỷ Tướng khẽ khom người, nghênh đón vị đại tướng quân gần như Tiên vương này tiến vào luân hồi, Quý Môn quan đóng lại, khí tức âm u biến mất, ánh trăng sáng tỏ một lần nữa rơi xuống mặt đất.

Cửu công chúa sững sờ một lúc lâu, cuối cùng nhìn về phía Tiêu Viễn đang dần động bên trong, khi nhìn thấy trên người hắn bộc phát ra ba động Linh Thai cảnh thì mới từ từ phục hồi lại tinh thần.

“Gia hỏa này... Ngược lại đã đạt được một cơ duyên to lớn.”

Tiên tử tu hành (6)

“Dương Châu, Long Xuyên quận.

Chỗ này hai bờ sông rộng lớn, là nơi ba nhánh sông hội tụ, cũng là cửa khẩu vận chuyển thủy lộ duy nhất tiến vào đất liền ven biển. Bởi vậy, buôn bán trong quận thành cực kỳ phồn thịnh, lại thêm một trong năm đại tiên môn, cũng là tiên môn cởi mở nhất, thu nhận đệ tử nhiều nhất: Tiêu Dao môn, liền tọa lạc tại nơi này, cho nên thương trường thường lui tới càng nổi liền không dứt, trên bến tàu đến từ các nơi khác, thậm chí đến từ rất nhiều tiên đảo hải ngoại chảy xuôi không thôi.

Hôm nay, trời cao mây nhạt, một tên tiểu đầu mục Kim Hồ bang trên bến tàu đang lớn tiếng hét to, chỉ huy bang chúng vận chuyển hàng hóa trên một chiếc thuyền.

Kim Hồ bang chỉ là một trong những bang phái tầm thường ở bến tàu Long Xuyên quận, dựa lưng vào một bang hội có võ giả Tiên Thiên cảnh khác, trên bến tàu này thay người vận chuyển hàng hóa để sống.

“Nhanh lên, sáng nay Tiểu Tam Tử chưa ăn cơm à? Mẹ nó, bình thường ngươi ăn nhiều nhất, làm việc thì ngươi lười nhất!” Tiểu đầu mục hùng hổ quát một roi xuống, ý bị trừng phạt rất nhẹ, dựa vào tu luyện một ít võ thuật cường thân kiện thể, lại thường xuyên ở bến tàu vận chuyển hàng hóa, những tên bang chúng thịt nát này da dày, một roi bình thường căn bản không đánh nổi những tên lười nhác này.

“Không phải, lão đại, ta không có lười biếng!” Tiểu Tam Tử vác một bao lớn chừng ba trăm cân, ngẩng đầu nhìn bầu trời, giải thích: “Đúng vậy, trên trời hình như có một con ung ung, bóng dáng... A a, Ưng Ưng biến lớn! Một con yêu quái thật lớn!” Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, một điểm đen chậm rãi biến lớn, dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người bến tàu, dần tới mấy ngàn người cùng kinh hô.

Đây đâu phải là lão ung gì, rõ ràng là một chiếc bảo thuyền mờ ảo tiên khí, phi hành trên tầng mây huyền diệu! “Trời à,

chiếc thuyền này sắp rơi xuống rồi, chạy mau!” Thuyền trực tiếp rơi khỏi tầm mắt đám phàm nhân, chiếc thuyền này rơi khỏi áng mây, muốn đập bọn họ thành một ngọn núi lớn khủng bố như bánh thịt! Vì vậy, một đám người khiêng vận tải hàng hóa đồng loạt ném bao tải ra, hoảng hốt chạy trốn.

“Mẹ nó!” Cũng may tên tiểu đầu mục này kiến thức rộng rãi, hung hăng vung roi ra, làm cho roi trong không khí phát ra một trận nổ chói tai, chấn động mọi người phía sau, mới mở miệng mắng to: “Các người những kẻ quê mùa này đều dừng lại cho lão tử, ai cũng không được lộn xộn., Đây là pháp bảo phi chu của Tiêu Dao môn, rơi khỏi đống quân của mẹ ngươi, mẹ nó! Tất cả dừng lại cho ta!” Trong lúc tiểu đầu mục đang mắng to, phi chu không nhanh không chậm rơi xuống mặt nước cách đó không xa, tạo thành một cơn sóng không lớn không nhỏ, lật úp mấy chiếc thuyền nhỏ trên sông, dẫn tới một tiếng kinh hô nhỏ.

Chỉ thế mà thôi.

Trên bến tàu lâm vào trong an tĩnh thoáng chốc, công nhân vận chuyển, cùng với thương khách lui tới, hiệp khách mang trường kiếm, tú tài du lịch cầu học, sau khi nhìn thấy một màn như vậy, đều bị chiếc phi thuyền này từ trên trời giáng xuống, bay lượn trên bầu trời chấn nhiếp.

Một số tú tài công sọt sách còn thở dài nói: “Nghe nói Long Xuyên quận chính là tiêu dao môn của một trong ngũ đại tiên môn, tiên nhân tìm kiếm tung tích, không ngờ vừa mới đến Long Xuyên đã thấy bảo bối Tiên gia huyền diệu như thế, chuyện này càng khiến ta háng hái đọc sách., Tiên sĩ khảo trúng làm quan một chỗ, ngưng tụ thần lực lấy tu hành thành tiên phong thần quyết tâm!” “Ha ha, Tiểu Tú mới là người sai rồi, cho dù là ở Long Xuyên quận, loại bảo vật này cũng không thấy nhiều., Hơn phân nửa là những công tử của các thế gia tu tiên khác mới có thể có được, hơn phân nửa là vì lễ nghi Cửu Túy Đạo mà đến “A? Cửu Túy Đạo này là ai?” Trong lúc mọi người đang nhỏ giọng nghị luận, đóng quân đóng bến ở bến tàu đột nhiên xuất động, xua tất cả mọi người chạy tới một bên, thuyền hàng đến một nửa đều bị một vị bách phu trưởng dùng sức mạnh thô bạo đẩy ra.

“Không đúng!” Tiểu đầu mục Kim Hồ bang ý thức được không ổn, tu tiên giả bình thường cho dù lái phi chu hàng lâm bến tàu, quân đội địa phương Long Xuyên cũng không nên xuất động nghênh đón mới đúng.

Trừ phi... Tiểu đầu mục đột nhiên quay đầu nhìn về phía quận thành. Quả nhiên, mấy chục con tuần mã trắng như tuyết đập giữa không trung, lướt qua tường thành bay ra, trực tiếp rơi xuống bến tàu bên cạnh.

Cầm đầu là một vị lão giả râu hoa râm, chính là người tọa trấn quận Long Xuyên hơn trăm năm, tu vi đạt tới quận thủ Thần xuất cảnh, Giang Hưng Xương!” “Thần tuần mã trắng như tuyết đi tới bến tàu dừng lại, một thân quan phục Long Xuyên quận quận thủ phi thân rơi xuống đất., Nhìn phi chu trôi nổi trên mặt sông phía xa hành lễ lớn, cao giọng nói: “Giang Hưng Xương đón khách chậm trễ, xin công chúa điện hạ tha tội “Công chúa! Quận thủ một câu, khiến cho bến đò an tĩnh lại lần nữa náo động, bọn họ đều đoán được người ngồi trên phi thuyền thần dị từ trên trời giáng xuống lai lịch bất phàm., Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới lại là công chúa đương triều! ” Không sao, thủ lễ miễn lễ ở Giang Quận” tiếng nữ tử ôn hòa vui vẻ từ trên phi thuyền truyền ra, đám người Tiểu Tam Tử cùng tiểu đầu mục Kim Hồ bang nghe được như mê như say, thanh âm này là bọn họ nghe qua êm tai nhất, thanh âm tuyệt mỹ nhất của nữ tử., Thật giống như người kể chuyện trong quán trà, Tiểu Trư Lạc Ngọc Bàn, nước suối trong núi non thanh thúy, đỉnh đỉnh đỉnh đang đang, dù sao cũng thật êm tai!” Cung nghênh công chúa giá lâm!” Giang Hưng Xương trầm giọng phân phó.

“Vâng!” Hai thị nữ xinh đẹp đứng phía sau hần bước lên trước vài bước, trong tay mỗi người đều cầm một tấm vải đỏ, trên khuôn mặt kiều diễm mang theo ý cười khiêm tốn, cổ tay run lên, tấm vải đỏ trong tay hóa thành hai đạo mây đỏ, đón gió dài ra, một đường kéo dài từ bên bờ tới đầu thuyền phi thuyền, tạo thành một cầu kiều đỏ tươi, nghênh đón công chúa công chúa đến.

“A!” Đám người lúc này mới lên tiếng kinh hô, Tiểu Tam Tử sững sờ nhìn hai tấm vải đỏ hình thành dây dưa này, vô thức

nói ra: “Đầu lĩnh,

Có thứ đồ chơi, chẳng phải chúng ta không cần đặt ván gỗ à?”
“Cút!” Tiểu đầu mục vỗ đầu hấn một cái, mắng: “Đây là bảo bối Tiên gia, có thể dùng để vận chuyển hàng hóa sao? Kim Hồ bang chúng ta một năm, cũng mua không nổi một sợi bảo bối, mẹ nó người còn muốn dùng để chuyển hàng? Còn dám nói lung tung, xem lão tử... khoác lác., Cho lão tử im lặng, đám cầu chân tử kia đến!” Trong khi nói chuyện, một đám quan viên vội vã cưỡi ngựa từ trong quận thành vội vã chạy ra, sau khi đến bến tàu, ngay cả ngựa cũng không kịp dừng lại, liền thả người bay xuống, trực tiếp hai chân quỳ trên mặt đất, hô to “Cung nghênh công chúa điện hạ”.

Tiểu Tam Tử hoàn toàn ngây người, hấn ở trong đám người này nhận ra vài người, đều là những người bình thường đến bến tàu điều võ dương oai, ăn và lấy thẻ yêu cầu, đối với bang hội bến tàu sẽ thu phí uống trà, phí cầu quan.

Nhưng hiện tại đám cầu quan này ở trong quan viên lại có vẻ tương đối tầm thường, chỉ có thể quỳ ở cuối cùng, cung kính chờ công chúa nào xuống.

Tương phản quá lớn! Mọi người trong bến tàu lặng ngắt như tờ, trừng đôi mắt to, chờ công chúa điện hạ xuất hiện.

Trên phi chu, một vị thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú im lặng, nói: “Câu này của ngươi đúng là rất hay.” Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía hấn, một thị nữ tướng mạo không tệ càng hung tợn nói: “Tiểu Viễn Tử khôn kiếp, ngươi sao lại nói chuyện với công chúa thế?!” Tiểu công chúa, Tiểu Viễn Tử, đương nhiên chính là Tiêu Viễn.

“Công chúa, đương nhiên phải có dáng vẻ của công chúa rồi!” Vẫn mặc cung trang hoa lệ như trước, Cử công chúa mỹ lệ cao quý cười nhạt một tiếng, bước ra một cước, giẫm lên vải vóc đỏ thẫm.

Tiêu Viễn đuổi theo nàng, còn nói thêm: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ bị tiên... Vị tướng quân kia cải biến, không nghĩ tới

vẫn thích khoe khoang như vậy “Trong lời nói tràn ngập oán khí, hơn nữa không chút khách khí chèn ép Cửu công chúa.

Không oán giận là không có khả năng, Tiêu Viễn nửa tháng sau đạt được Tiên duyên mà Tiên Hà đại tướng quân tặng cho, một câu đột phá đến Linh Thai cảnh.

Nhưng sau khi mở mắt ra, Cửu Công chúa lại nói một câu đầy ẩn ý: “Bên cạnh ta còn thiếu một thị vệ.”

Thế là, Tiêu Viễn bị ép phải đi theo bên cạnh nàng, hai người cùng hành động, trong lòng Tiêu Viễn tràn đầy oán khí, đối với Cửu Công chúa không có từ sắc, nhưng không nghĩ tới Hiên Viên Minh Châu lại không thêm để ý, ngược lại còn trở thành quan hệ tốt với hắn.

Xác thực mà nói, là một loại bị giam lỏng, lại không thể làm gì được bằng hữu, có chút vị diêu.

“Ha ha” Vạn chúng chú mục Cửu công chúa liên tục nhẹ nhàng bước đi trên vải đỏ, khuôn mặt xinh đẹp làm cho mấy ngàn người ở bên tàu nhìn đến thất thần, bị thần thái tuyệt mỹ của nàng khuynh đảo.

Nhưng bọn họ lại không hề biết, vị Cửu công chúa cao quý này môi khê nhúc nhích, tán gẫu với vị thị vệ anh tuấn đi theo phía sau nàng.

“Ngươi cho rằng vị đó là tồn tại, mục đích là muốn lật đổ hoàng thất và tiên môn, hô một câu vương hầu tướng tướng, thà sao?” Không chắc, nhưng ả ta chắc chắn ghét hôn quân, Tiêu Viễn Tử, ngươi lại nói nhảm một câu.

Huống hồ, làm sao ngươi biết cuối cùng ta đến đây chính là hôn quân?” “Quả nhiên đã bại lộ, ngươi muốn đi lên hoàng vị sao?” Chuyện này có cái gì không bại lộ đâu chứ, mẫu hoàng ta thường xuyên nói với ta, chờ sau khi nàng phi thăng Tiên giới, ta sẽ để lại ngôi vị cho ta “Tiêu Viễn á khẩu không nói gì, hai người đối thoại mấy ngày nay, phần lớn lấy thắng lợi của Cửu công chúa kết thúc, nhưng không cần chờ bao lâu, Tiêu Viễn sẽ lại tìm một cái lý do để đối phó với Cửu công chúa.

Một đoàn người đi qua vải đỏ vượt qua mặt sông, đến trên bến tàu, lúc này, Tiêu Viễn nghe được một thanh âm tràn đầy lửa

nóng: “Tốt, nữ nhân xinh đẹp, so với Tú Xuân Lâu Hồng tỷ càng dễ nhìn hơn... Nếu ta có thể cưới về nhà làm vợ, ta, ta tình nguyện sống ít nhất hai mươi năm!” Thanh âm không lớn, nhưng tại bến tàu yên tĩnh đặc biệt chói tai.

“Người này thật sự là muốn chết!” Tiêu Viễn trong lòng căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía Hiên Viên Minh Châu phía trước, lại nhìn thấy vị Cửu Công chúa cao ngạo dị thường này, thoáng chuyển ánh mắt. Người nói năng lỗ mãng, là một vị mặc áo vải, lộ ra da thịt đen thui, toàn thân đều là nam nhân bản thủ cùng mồ hôi, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười châm chọc, hoặc là phơ nể, hoặc là đơn thuần cảm thấy buồn cười.

“Tốt, thật đẹp!” Tiểu đầu mục Kim Hồ bang đứng bên cạnh Tiểu Tam Tử, nhìn thấy công chúa điện hạ tươi cười nhìn về phía hắn bên này, trong đầu trở nên trống rỗng, thông minh ngày xưa đã không thấy bóng dáng, càng quên mất chuyện tiểu Tam Tử mở miệng nhục mạ công chúa, đứng ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Mãi đến khi đoàn người Cửu Công chúa rời đi, tiểu đầu mục vẫn còn đắm chìm trong nụ cười thất sắc của Bách Hoa công chúa vừa rồi.

Chờ hắn kịp phản ứng, đã bị một đám binh sĩ như lang như hổ vây quanh.

“Lần này... chết chắc rồi!” Sau khi rời khỏi bến đò, trong lòng Tiêu Viễn vẫn không nhịn được mà kinh nghi trong lòng, nói: “Công chúa, nhân từ của ngài thật sự là khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn.” Nói thật, cái tên nam nhân lẩm lời kia, Tiêu Viễn cho rằng cho dù Cửu công chúa xử tử hắn tại chỗ, cũng không ai dám nói gì, chỉ cho rằng hắn đáng chết, dám cả gan đem công chúa và nữ tử thanh lâu đánh đồng, thật sự chán sống rồi! Nhưng Cửu công chúa lại chỉ cười cười một tiếng, coi như không nghe thấy mà đi.

“A a” phát ra tiếng cười mang theo tiêu chí, ngữ khí Cửu công chúa mang theo một tia lười biếng, nói: “Tiểu Viễn Tử, lời này của ngươi khiến ta ngay cả cười cũng không muốn cười, biết tại sao không?” “Bích Hà”.. Không biết, người nói cho ả “Cửu

công chúa ngu xuẩn” này ngồi xe ngựa do người quận thủ sai chạy tới, đoàn người đi về phía Tiêu Dao, Tiêu Viễn bởi vì thị vệ mà tới.

Thân phận, hán cũng cười một con tuấn mã màu trắng, hộ tống công chúa bên người.

Tuy nhiên, vị trí của hán rõ ràng lại càng gần hơn so với những thị vệ khác.

Bích Hà ngồi trên xe ngựa, tự mình đánh xe cho công chúa, sau khi nghe công chúa phân phó, kinh thường nói với Tiêu Viễn: “Người đứng là cái gì cũng không hiểu, công chúa là thiên kim diệp diệp diệp..., Há có thể cùng loại tạp dịch còn sống làm ở bến tàu nói chuyện? Cho dù khiển trách một tiếng, hạ lệnh xử tử hán, cũng sẽ bắn miệng ngọc tôn quý của công chúa “Tiêu Viễn” khoe miệng mím lại, nhin không được từ trong cửa sổ xe ngựa vén rèm vải lên, nhìn về phía Cửu công chúa đang nhắm mắt dưỡng thần... Tên gia hỏa này nhắm mắt lại., Lại cố ý vén rèm lên?” “Cho nên!” Bích Hà đắc ý cười nói: “Công chúa chỉ liếc mắt nhìn hán một cái, chỉ cần dám quan viên này không phải kẻ ngốc, bọn họ tự nhiên sẽ xử lý người kia, cần gì công chúa đích thân ra tay?” Tiêu Viễn kinh hãi, quay đầu lại nhìn về phía bến tàu: “Hán thật sự bị xử tử sao? “Sao vậy?” Cửu công chúa không mở mắt ra., Chỉ là trêu tức nói: “Người muốn cứu hán? Mở miệng xin ta, chỉ cần ta phân phó một câu, pháp trường lưu lại người cũng không phải là chuyện khó “Tốt, ta cầu người “Tiêu Viễn thông khoái trả lời, ngược lại để cho Cửu Công chúa trầm mặc xuống, mở ra một đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn về phía hán.

“Tại sao?!” Người hỏi không phải Cửu công chúa mà là thị nữ Bích Hà. Nàng kinh ngạc nhìn Tiêu Viễn: “Người không ngờ chỉ vì một bình dân mà dễ dàng mở miệng cầu người? Hay là không phải nam nhân?” Tiêu Viễn lắc đầu, không trả lời vấn đề này.

Cửu công chúa cười nói: “Ta lại không biết thị vệ bên cạnh là một người nhân từ như vậy...” Tiêu Viễn nghe được lời nàng chế nhạo, kéo dây cương trong tay, làm con ngựa trắng rớt xuống đầu, trả lời nàng: “Khi nào thì lương thiện đã thành

chuyện bị người ta giễu cợt rồi?” Nụ cười của Cửu công chúa ngưng lại.

“Công chúa điện hạ, ta đi cứu người!” Tiêu Viễn đang định rời đi, nhưng sau lưng lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Hiên Viên Minh Châu: “Trở về.” Con ngựa trắng bị buộc dừng lại.

“Hắn sẽ không chết.” Tiêu Viễn lại nhìn về phía xe ngựa. Tấm rèm đã buông xuống, chỉ truyền ra thanh âm lạnh lùng của Hiên Viên Minh Châu từ bên trong: “Người nọ chẳng qua là mạo phạm ta, chỉ cần quan địa phương phụ trách xử lý việc này ngu xuẩn đến không có thuốc cứu được, vậy thì đã không giết hắn.” Tiêu Viễn cương đứng nguyên tại chỗ., Cửu công chúa không chờ hắn, xe ngựa càng đi càng xa, chạy về phía cửa Tiêu Dao. Người hầu đi ngang qua không khỏi nhìn vị công chúa bên cạnh vị hồng nhân này, ánh mắt có chút hả hê.

“Nếu quận thủ này đã có thể quản lý nơi phồn hoa như vậy, tự nhiên không phải kẻ ngốc” Sau khi lầm bầm nói một câu, Tiêu Viễn lựa chọn đuổi theo Hiên Viên Minh Châu.

“... Lúc hoàng hôn, trong sơn môn Tiêu Dao khách khứa chật ních, tiếng cười sảng khoái uống rượu vang khắp nơi, hoặc là giai nhân nói nhỏ, nhẹ nhàng uyển chuyển, không khác gì lễ tiết Nguyên Tiêu thượng giới, thật sự khó có thể tưởng tượng được đây là một trong ngũ đại tiên môn trên thế gian, có gần mười vị đạo vận cảnh, trên trăm tiên gia thánh địa Hồn Minh cảnh.

Tiêu Viễn là thị vệ nên không đi theo Cửu công chúa tới bái phỏng các đại tiên môn. Chẳng qua hắn chỉ ru rú ở một góc, ngồi bên cạnh bàn uống từng ngụm rượu, phát tiết phiền muộn trong lòng.

Hắn ban ngày sau sự kiện kia, vẫn không nói chuyện với Cửu công chúa, vốn không muốn tới Tiêu Dao môn ở lại chân núi, không ngờ Bích Hà lại bảo hắn theo tới cửa.

Kết quả sau khi lên núi, Cửu Công chúa lại phối hợp đi nói chuyện phiếm với những tân tài trẻ tuổi kia, Tiêu Viễn chỉ có thể ở một góc uống rượu giải buồn.

“Tiêu Dao môn...” Bên tai truyền đến âm thanh thanh nhiên của một nam nhân, Tiêu Viễn ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện bên cạnh có thêm một nam tử thân hình cao lớn.

Nam nhân này hình thể khôi ngô, để râu quai nón, tướng mạo cực kỳ thô kệch, nhưng khí chất lạnh lùng như một khối hàn băng, tay trái cầm một thanh bảo đao vỏ cổ xưa, lạnh lùng nhìn đám người tầm hoan tác nhạc ở cách đó không xa.

Tiêu Viễn thâm rùng mình, trên người nam nhân này không tản mát ra khí thế ép người, cũng đã cho hắn một loại cảm giác nguy cơ như bảo đao trong vỏ, hàn mang bắn ra! Hơn mười ngày trước, sau khi hắn đạt được tiên duyên., Thực lực đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp từ Trúc Cơ cảnh sơ kỳ đi tới Linh Thai cảnh trung kỳ, mặc dù trong đầu còn lưu lại một ít cảm ngộ cảnh giới Tiên Hà đại tướng quân lưu lại cho hắn, nhưng Tiêu Viễn biết mình còn lâu mới có thể không chế lực lượng của mình, ít nhất cần nửa năm mới có thể tiêu hóa hoàn toàn.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn là Linh Thai cảnh, mà nam nhân trước mắt lại cho hắn một loại cảm giác nguy cơ, chứng minh người này ít nhất cũng là tu vi Thần xuất cảnh!” Xem ra buổi lễ tối nay nhất định là Ngọa Hồ Tàng Long, Tiêu Viễn im lặng uống một ngụm rượu. Trong lúc hắn suy tư, nam nhân này đã ngồi xuống, mà Tiêu Viễn lại đang suy nghĩ kỹ càng, đột nhiên hắn nói một câu Tiêu Dao môn có ý gì.

Sau một lúc lâu, nam nhân lạnh như băng này cầm chén rượu lên, tự nói với mình: “Tự Tại Tiêu Dao, mặc sức hưởng lạc... A, đêm nay ta ngược lại muốn xem các ngươi có thể tâm tùy pháp động “Nói xong, uống một hơi cạn sạch chén rượu này, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, bảo đao đặt lên bàn, trong quá trình đó không thèm liếc nhìn Tiêu Viễn đang ngồi cùng bàn một cái.

“...” Trong lòng Tiêu Viễn thầm thở dài, quả nhiên là hắn khó có thể lý giải những người tu luyện nhập ma như vậy.

Người này không cần phải nói, từ khi hắn cầm đao tới lễ khai thần tấn thăng cảnh giới của Tiêu Dao môn, hơn nửa vừa rồi còn làm bầm lẫu bầu, Tiêu Viễn có chín phần nắm chắc suy đoán, hắn cũng là một cao thủ dùng đao, thậm chí có thể

ngưng tụ ra đao ý, mục đích tới buổi lễ là để tìm Cửu Túy đao luận bàn! Tiêu Dao môn được xưng là tâm tùy pháp, pháp tùy tâm ý, môn hạ đệ tử ngàn vạn, ai ai cũng tiêu dao tiêu dao, tu luyện tâm pháp.

Là theo lộ tuyến tùy duyên, bình thường liền hưởng thụ, tâm ma sinh sôi, vậy thì uống rượu lấy niềm vui, tâm ma vẫn còn, lại tiếp tục uống rượu, tiếp tục uống rượu, tiếp tục uống rượu, cho đến khi say như chết, đầu óc không tỉnh táo, tâm ma tự nhiên tiêu tan.

Đương nhiên, đây là cách nói từ bên ngoài trêu chọc bọn họ, Tiêu Dao môn thân là một trong ngũ đại tiên môn, đương nhiên tâm pháp tu luyện không đơn giản như vậy.

Sau khi có nam nhân lạnh lùng này, bàn này của Tiêu Viễn tất nhiên là không người nào dám tiếp cận, dẫn đến Tiêu Viễn đi cũng không được, không đi cũng không được, chỉ có thể tiếp tục uống rượu muộn.

Cũng không biết đã uống bao nhiêu chén rượu, rốt cuộc Tiêu Viễn cũng nghe thấy có người hô to: “Cửu say đao tới!” “Cửu công chúa cũng tới!” “Còn có Tổng Thiên Long, “Thảm Tri Thu, Thái Bạch kiếm... Khuyết, ngũ đại tiên môn đều có người đến, hơn nữa đều là thiên tài đỉnh cấp của các môn phái, Cửu Túy đao này có thể gọi là ”rầm”, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hi... “Ma Môn!! Người kia là người của Ma môn!, Ta nhận ra hắn!” Đột nhiên, một tiếng kêu to làm cho tiếng ồn ào bốn phía trong phút chốc ngừng lại, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía người đang đi theo sau lưng đám thiên chi kiêu tử này, hai tay ôm ngực, thần thái thản nhiên tự đắc, phảng phất như người trẻ tuổi đang dạo phố hoa nhìn mỹ nhân.

“A?” Vạn thanh âm đều tĩnh lặng, người trẻ tuổi kia sau khi biết phản ứng lại, đưa ngón tay chỉ vào mũi mình: “Các ngươi đang nhìn ta sao? Chậc chậc, dám nhìn thẳng loại người chơi ác độc này của ta., Lá gan của các ngươi không nhỏ à? Người là người của súc sinh Lục Đạo môn?” Tiêu Viễn nghe được giọng nói mỉa cười của Cửu Công chúa, không nhịn được

quay đầu nhìn về phía nàng, cho dù là trong đám thiên kiều, Cửu Công chúa cũng là người chói mắt nhất.

Súc sinh đạo giỏi dùng cô, cô mặc dù không hoàn toàn là trùng, nhưng cũng liên quan tới hơi thở của trùng.

Một người lập tức cười nói: “Thế mà có người gia nhập loại môn phái súc sinh này, chẳng lẽ cũng là súc sinh?” Không ít người cười nhạo theo, “Có một loại côn trùng đáng yêu, thanh âm trẻ tuổi tên là Thất Nhật Vong không lớn, lại làm cho tất cả tiếng cười đều ngưng đọng lại.

“Các ngươi có biết ý tứ gì không?” Người trẻ tuổi nở nụ cười tà dị, nhìn quanh một vòng, nói nhỏ: “Đây là một loại cô trùng tập hợp ưu điểm của súc sinh đạo và Khâu Quỷ Đạo, trước dùng bí pháp nuôi dưỡng ra ấu trùng vương, sau đó đặt nó ở bên cạnh người rất ủy khuất, hấp thu oán niệm mỗi ngày phát ra, cuối cùng bồi dưỡng ra một loại tiểu tử đáng yêu lòng đầy oán hận...” Mọi người cảm như hén.

“Nhưng vẫn chưa được.” Người trẻ tuổi lại lắc đầu thở dài: “Bước khó nhất chính là vì oán niệm cung cấp bảo thù rửa hận, bằng không thì không cách nào khống chế được côn trùng đáng yêu như vậy, cho nên chúng ta còn phải làm việc chính nghĩa, thả con côn trùng này vào trong thức ăn nhà hắc., Cả nhà giết chết hắc, gặm nhấm máu thịt cả nhà hắc...” “Đủ rồi!” Một giọng nói của nam tử tràn ngập tức giận truyền khắp bốn phía, cắt đứt lời nói đầy tà ý của người trẻ tuổi này, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn qua.

Là Tiêu Viễn.

Trong đôi mắt Cửu Công chúa hiện lên một tia khác thường, Tiêu Viễn Tử mỗi lần làm việc, đều nằm ngoài dự liệu của hắc.

Hiện trường có mấy ngàn người, có thể được xưng tụng là thiên tài không biết mấy người, nhưng chỉ có Tiêu Viễn phản ứng nhanh nhất, tức giận cắt đứt lời giải thích đe dọa của đám súc sinh Lục Đạo môn trẻ tuổi.

“Chuyện này, ta nghĩ không có gì để nói!” Tiêu Viễn ngồi trên bàn, cầm chén rượu trên tay uống một hơi cạn sạch rượu ngon,

lạnh lùng nói: “Lục Đạo môn làm việc cho người làm như thế nào ta không biết, nhưng dưới đại đình rộng rãi, giảng giải phương pháp bồi dưỡng côn trùng độc ác của người, có chính đạo, ta khinh thường ngồi chung với người như vậy!” Hơn ngàn người trong Tiêu Dao môn nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

Hoặc khiếp sợ, hoặc hiếu kỳ, âm thầm tán thưởng, không đồng nhất.

“Ác độc?” Người trẻ tuổi nở nụ cười: “Oán niệm này không phải ai cũng có, nếu như mỗi người đều lòng mang chính nghĩa chi đạo, thiên hạ ngũ đại tu hành giả ước thúc bản thân, tâm không ác niệm, quan viên triều đình yêu hộ tử dân, thiên hạ an vui thái bình, thì bảy ngày mơ cổ trùng chắc chắn không thể nuôi dưỡng ra được.” Tiêu Viễn nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời ra sao, chỉ là ần ần cảm giác không đúng, đạo lý không nên nói như vậy.

“Được rồi chur vị, “Cửu Túy đạo” đứng ra hoà giải, tươi cười nói: “Hôm nay là ngày lễ mừng tiến giai lên cảnh giới Thần xuất cảnh, chúng ta chỉ quan tâm uống rượu mua vui, không nói tới chính ma phân, trên thực tế, vị Lục Đạo môn súc sinh đồng đạo này, là đường đệ của ta, mọi người ghen hòng nhìn chăm chăm Thiên Ca.

Sớm biết môn hạ Tiêu Dao làm việc tùy ý, không nghĩ tới bọn họ chẳng những có người nhập ma, hơn nữa còn có mối liên hệ với gia tộc ngày xưa.

Tiêu Dao môn này, chắc không phải tất cả đều là ma đầu chứ?” Ha ha ha ha!” Đường như đoán được suy nghĩ của mọi người, Cửu Túy đạo cười ha hả, nói: “Hướng đường đệ tuy chuyển tu ma đạo, nhưng cuối cùng lại làm ra chuyện gì thương thiên hại lý?, Điểm ấy Hướng mỗ có thể dùng tính mạng đảm bảo! Huống hồ —— “Cửu say đạo nhìn quanh một vòng mọi người, nói ra: “Có lẽ mọi người đối với U Minh giới cũng không hiểu rõ lắm a? Vừa lúc, đường đệ ta vừa vặn ở đây, đêm nay liền để cho chúng ta uống rượu, vừa sảng khoái nói chuyện về U Minh giới! Biết ma mà không nhập ma!, Một chút định lực này ta nghĩ các vị ngồi đây cũng có mà?” Mọi

người không còn gì để nói, tâm pháp tiêu dao môn tu luyện là quá càn rỡ, quá ngông cuồng! Khó trách tu hành giới nghe đồn rất nhiều, nói Tiêu Dao môn là một tà phái, căn bản không xứng được gọi là chính đạo tiên môn!” Lúc này, một góc vang lên tiếng kinh hô.

Có người quay đầu nhìn lại, hai mắt lập tức trừng lớn, thất thanh kêu lên: “Hi Nguyệt tiên tử!!” Trong phút chốc, từng đạo từng đạo ánh mắt chuyển hướng về phương hướng kia, tại nhìn thấy vị kia áo trắng như tuyết, thường tại nào.

Sau khi bóng dáng tuyết thể hiện lên trong biển, trái tim Tiêu Viễn như ngừng đập.

“Hi Nguyệt muội... Tiên tử!” Cuối cùng Tiêu Viễn vẫn sửa lại lời nói, chỉ dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn vị Tiên tử đứng dưới đình nghỉ mát, nhìn thẳng về phía hắn, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng vào tiên tử.

Trong Tiêu Dao môn tràn ngập mây mù trắng noãn, giống như được tiên tử chiếu cố, phiêu động uyển chuyển bên cạnh, quần áo trắng như tuyết nhẹ nhàng phiêu động, màu da như tuyết, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như Nguyệt cung tiên tử hạ phàm trần.

Tiếng ồn ào náo nhiệt vừa rồi, phảng phất như lúc này đều bị đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng của tiên tử làm cho bình tĩnh lại. Mọi người bị đôi mắt xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng hấp dẫn, quên mất mình đang ở nơi nào.

Ngay cả nam tử lạnh như băng ngồi trên bàn của Tiêu Viễn khi nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Hi Nguyệt cũng có chút thất thần, ánh mắt nhìn nàng từ lâu rồi không nói nên lời.

Quay đầu cười Bách Mị Sinh, Lục Cung phần không màu sắc.

Tiêu Hi Nguyệt cùng lộ ra nụ cười, vẽn vẽn chỉ đứng dưới đình nghỉ mát, đã vượt qua các nữ nhân xinh đẹp của trời, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

“Hi Nguyệt tiên tử, chúng ta lại gặp mặt một lần nữa.” Trước đây Lý Tích vẫn đứng đó lạnh nhạt với hết thảy mọi thứ phát sinh xung quanh, nhưng bây giờ lại lộ ra nụ cười âm áp, bước chân không chút do dự đi đến chỗ đình nghỉ mát kia.

Đáng tiếc chính là, Tiêu Hi Nguyệt vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không vì Thái Bạch kiếm đại danh鼎鼎 mà thay đổi sắc mặt, cũng không có hấp dẫn khí chất phong thần tuấn tú của hấn, thậm chí... ngay cả ánh mắt cũng không cho vị Thái Bạch Kiếm này một cái.

Không ít người dường như đã quen với việc này.

Đổi lại là người khác, cho dù ở đây tôn quý như Cửu công chúa, hoặc là Cửu Túy Dao, Thẩm Tri Thu, Tống Thiên Long, bất luận người nào dám vô lễ như thế, đã sớm bị người chỉ trích là tự thấy mình thanh cao, cuồng vọng tự đại.

Nhưng nếu là Tiêu Hi Nguyệt, gặp người từng gặp nàng lại cảm thấy là đương nhiên, phảng phất Hi Nguyệt tiên tử trời sinh cũng không bằng chúng sinh phàm gian, nàng vốn nên là tiên tử trong Nguyệt cung, chỉ là ngoài ý muốn tới nhân gian, dùng hết thấy phàm tục lễ nghi đi ước thúc, yêu cầu nàng, đều là hết sức buồn cười hành vi.

Vốn dĩ Tiêu Hi Nguyệt bỏ qua Thái Bạch kiếm như vậy, một người đều sẽ cảm thấy lúng túng, tự giác thối lui sang một bên.

Nhưng Thái Bạch kiếm không những không lùi, ngược lại còn lúng túng bước lên trước một bước, gượng cười nói: “Hi Nguyệt tiên tử, ta là Lý Tích Danh, tiên tử có còn nhớ không? Lần trước ở Tống gia, chúng ta đã từng thấy một lần “Bị hai con người trong trời lạnh lùng của Tiêu Hi Nguyệt nhìn chăm chú Tiêu Viễn, phải gánh chịu áp lực cực lớn ở hiện trường, bị ép phải cúi đầu.

Đến đây, Tiêu Hi Nguyệt mới nhẹ nhàng vuốt cằm, tỏ vẻ còn nhớ rõ Lý Tích.

“Có thể được Hi Nguyệt tiên tử nhớ kỹ, là vinh hạnh của tại hạ!” Giọng nói của Lý Truân rất là kích động.

Đám người quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, thậm chí hoài nghi người mình nhìn thấy rốt cuộc có phải là người một năm một tuổi tập kiếm trong truyền thuyết hay không, ba tuổi phát ra kiếm quang, sáu tuổi Trúc Cơ, mười tuổi thôi phát kiếm ý, dẫn tới thần kiếm trấn phái của Kiếm Các - Thái Bạch Kiếm Minh hưởng ứng.

Thái Bạch kiếm này... Tại sao lại hèn mọn như thế trước mặt Hi Nguyệt tiên tử?!” Một giọng nữ không hài hòa vang lên, chỉ là lúc này không có nhiều người chú ý đến nàng.

“Đây là Hi Nguyệt tiên tử trong truyền thuyết?” Lục Đạo súc sinh nói, đùa bốn cổ trùng, hướng Thiên Ca tám tắc xung kỳ, ánh mắt vẫn đặt trên chiếc váy trắng noãn của Tiêu Hi Nguyệt, tán thưởng nói: “Chẳng trách có thể khiến toàn bộ ngũ đại tiên môn mê hoặc đến thần hồn điên đảo., Quả nhiên là đáng đáp khuynh thành lại khuynh quốc, ngay cả U Minh giới cũng đang thịnh truyền tiếng đàn của tiên tử, có thể khiến cho quý thần vì vậy mà thay đổi sắc mặt!” Mọi người rất kinh ngạc, không nghĩ tới U Minh giới cũng đang lan truyền danh tiếng của Hi Nguyệt tiên tử.

Theo lý thuyết, danh khí của một người lại truyền rộng như thế, ngay cả Quỷ Thần Dạ Xoa của U Minh giới cũng biết tên gọi của nó, người kia cho dù có tu dưỡng tốt hơn nữa cũng sẽ tự đắc hoặc khiêm tốn một phen.

Nhưng loại thái độ này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên mặt Tiêu Hi Nguyệt.

Trong đôi mắt của nàng vẫn lạnh lùng như trước, tựa hồ người mọi người đang thảo luận không phải là nàng, mà là một người không liên quan.

Tiêu Viễn nhin không được ngẩng đầu nhìn nàng một cái, vừa lúc đối mặt với hai mắt của Tiêu Hi Nguyệt, nhất thời hai người cũng không biết nói gì.

Hướng Thiên Ca cười nói: “Bất quá so với tiếng đàn của tiên tử, nghe nói tiếng đàn của tiên tử mới thật sự là âm thanh thiên nhiên, không biết tại hạ có may mắn vừa nghe tiếng tiên tử không?” Những lời này đã ẩn ẩn có chút đùa cợt, bất quá mọi người bởi vì Hi Nguyệt tiên tử một mực không mở miệng, mơ hồ chờ đợi nàng mở miệng.

Nhưng Hi Nguyệt tiên tử vẫn ngậm miệng không nói gì, chỉ là khẽ phát tay khiến cho sợi tóc đen nhánh và eo của nàng nhẹ nhàng lay động theo.

Tiên tử lạnh lùng kiêu ngạo như thế khiến cho cục diện trở nên lạnh lẽo.

Lần đầu tiên nhìn thấy người của Tiêu Hi Nguyệt, không hề nghi ngờ có cảm giác cực kém với nàng, mặc dù không dám nói ra miệng, nhưng trong lòng nàng đã thầm mắng mấy lần.

Dựa vào cái gì? Ở đây cũng không phải là không có nữ nhân thiên phú cao quý, thiên phú tuyệt luân, Hiên Viên Minh Châu hoàng thất cửu châu, thiên phú gia thế tướng mạo không kém chút nào, lại là Cửu Công chúa được sủng ái nhất hiện nay, nàng còn có thể buông xuống kiêu đài nói chuyện với mọi người, Tiêu Hi Nguyệt vì sao không thể? Nói dễ nghe một cách cao ngạo lãnh diễm., Khó nghe nói, chính là tự coi mình thanh cao, thật tự cho mình là tiên tử trên trời rồi!” Hi Nguyệt muội muội...” Tiêu Viễn không khỏi âm thầm vì Tiêu Hi Nguyệt mà đổ mồ hôi, hẳn biết tính tình của muội muội Hi Nguyệt từ trước đến nay đều như vậy, không muốn quen biết người khác, chưa từng nói thêm nửa câu với hắn, bất kể thân phận đối phương như thế nào, Hi Nguyệt đều là nhất nhất nhất.

Như cũ trong treo nhưng lạnh lùng.

“Tiêu Hi Nguyệt, người đứng là trước sau vẫn không thay đổi!” Lúc này, một thanh âm mang theo châm chọc và ghen tỵ của một cô gái vang lên, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện cũng là một mỹ nhân hiếm có.

Dáng người nàng cao gầy, quần áo kỳ lạ, nửa người trên là một cái áo ngắn màu lam nhạt, nhô lên hai ngọn núi dùng một chút vải ngực màu tím đậm bọc thật chặt lấy, lộ ra non nửa thịt ngà tuyết trắng cùng với ổ khóa xương gợi cảm.

Nửa người dưới là một chiếc váy ngắn màu xanh lục đẹp đẽ, lộ ra đôi đùi thon dài mạnh mẽ. Trong lúc hành động, đùi ngọc trơn bóng tản mát ra khí tức làm người ta mê muội, chân trần mảnh khảnh buộc lên hai cái chuông đỏ, lúc đi đường phát ra thanh âm đinh đinh đang, làm cho vị mỹ nhân chân dài này đi trên đường phẳng phát như đang tấu nhạc, tư thái ưu mỹ, tiếng chuông thanh thúy.

“Ừm ục” ở đây không ít con vạm vỡ nuốt nước miếng so với Hi Nguyệt tiên tử lạnh lùng hoặc là Cửu công chúa cao quý mà nói thì vị này mắt cá chân tuyết trắng đeo chuông, lộ ra mỹ nữ gợi cảm thon dài chân, thậm chí còn có thể trực tiếp khơi dậy dục hỏa trong lòng đám nam nhân.

Đặc biệt là vị mỹ nhân này mặc áo ngắn màu xanh da trời cùng váy ngắn, lộ ra một vòng da thịt hình vòng cung như ẩn như hiện hăm sâu vào, tục xưng: rốn.

Các nam nhân chứng kiến cảnh đẹp này mở to hai mắt, ánh mắt một mực đặt ở thượng thức bộ phận nữ tính đáng yêu này, nhìn động tác trên cái rốn nhỏ nhắn theo bước đi của mỹ nhân, lắc lư một cái, làm cho dục hỏa khó tiêu.

Trong ánh mắt nóng bỏng của rất nhiều nam nhân, mỹ nhân đeo lục lạc đong đưa vòng eo xinh đẹp, bước từng bước một tới trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, nhìn nàng vài lần., Gương mặt xinh đẹp mang theo ba phần châm chọc: “Sao lại không nói chuyện? Chẳng lẽ Hi Nguyệt tiên tử trong thiên hạ si niệm ngâm thơ lại là người câm? Hay là nói, khinh thường người xuất thân từ tiểu gia tộc như ta nhiều hơn nửa câu!” Không ít người khẽ nhíu mày, mỹ nhân này đẹp thì đẹp, nhưng tính cách quá đanh đá, nói chuyện ngậm châm đâm.

Bất quá, nhìn dáng vẻ của nàng tựa hồ nhận ra Tiêu Hi Nguyệt, nhưng Hi Nguyệt tiên tử vẫn luôn miệng nói chuyện, đây quả thật là có chút đả thương người.

Rót cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng nhìn về phía Tiêu Viễn, chuyển hướng về phía nữ tử trước mắt, khẽ gật đầu, khẽ mở môi son nói: “Phàm Mộng” thanh âm tuyệt vời truyền ra, mọi người như bị sét đánh, ba vòng trong ba vòng ngoài, hơn một ngàn vị tu hành giả ngây người tại chỗ, trong đầu quanh quẩn giọng nói nhẹ nhàng của Hi Nguyệt tiên tử.

Nữ tử tên gọi là Đàm Mộng, vẻ mặt châm chọc trên mặt hóa thành ngốc trẻ nồng đậm: Cửu công chúa hơi thất thần một chút, mặc dù nàng đã nghe qua mấy lần giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt, nhưng vẫn bị loại thanh âm như tiên nhạc này hấp dẫn.

Súc sinh hướng về phía Thiên Ca, vẻ mặt luôn mỉm cười vẫn đọng lại, đây là lần đầu tiên hắn nghe được thanh âm của vị Hi Nguyệt tiên tử này.

Cửu Túy Dao, Giao Long công tử, cùng với Thái Bạch kiểm các loại tuần tài trẻ tuổi, giờ phút này đều chuyển ánh mắt sang vị nữ tử đứng trong đình nghỉ mát, trắng trẻo lạnh lùng như tuyết.

Lúc trước có một ít người từng nghe Tiêu Hi Nguyệt nói chuyện, châm chọc nàng ra vẻ thanh cao, giờ phút này đều loại bỏ cách nhìn lúc trước: Giọng nói tuyệt vời như thế, cũng chỉ có tiên tử trong Trung Nguyệt cung mới có thể phát ra, loại thanh âm này không thuộc về thế gian, có thể nghe thấy một lần đã là vinh hạnh lớn của bọn họ rồi.

Loảng xoảng một tiếng, chén rượu trong tay vị nam tử lạnh như băng ngồi trên bàn của Tiêu Viễn rơi xuống. Khi Tiêu Viễn quay đầu nhìn lại, phát hiện vị đạo khách lạnh lùng này vậy mà lại nhìn Hi Nguyệt muội muội nhìn đến mê mẩn, đến chén rượu trong tay cũng phải hồi phục lại tinh thần.

“Thế gian lại có như vậy... Làm cho người ta nhớ lại vô tận tiếng nói “Tiêu Viễn trong lúc mơ hồ nghe được đạo khách này thì thảo tự nói, trong lòng không khỏi cười thầm, mọi người ở đây chắc chắn sẽ không ngờ, Hi Nguyệt muội muội của hắn đã từng sống cùng hắn ba năm, hơn nữa một tháng trước, hắn còn nắm tay nhỏ bé của Hi Nguyệt, thoải mái nói chuyện với nàng mấy tiếng.

Giọng nói tuyệt vời kia, Tiêu Viễn tất nhiên cũng đã nghe đủ.

“Tiêu Hi Nguyệt...” Vẻ trào phúng trên mặt Tống Đàm Mộng đều biến mất, quay đầu lại nói: “Ta tự nhận hình dạng không kém người chút nào, cho dù thiên phú của người tốt hơn một chút, đột phá cảnh giới sớm hơn ta, mặt lại ta tự tin có thể đuổi kịp người, nhưng duy chỉ có một khả năng duy nhất., Ta thừa nhận ta không bằng người!” Tống Đàm Mộng biểu lộ có chút mất tự nhiên, liếc mắt nhìn Tiêu Hi Nguyệt một cái, lại phát hiện nàng vẫn lạnh lùng như cũ, không đặc ý hơn nàng, cũng không có vui sướng khi “Bạn cũ” gặp lại, càng không chủ

động hỏi thăm chỗ nào không bằng, hoàn toàn coi lời nói của nàng là phóng...

“Khôn kiếp!” Tống Đàm Mộng giậm chân một cái, tức giận trừng mắt nhìn nàng: “Người nói cái gì mà chết? Rõ ràng giọng nói dễ nghe như vậy, nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng nghe người nói mấy câu, chẳng lẽ không coi ta là bằng hữu?” Nói, cái gì?” Thanh âm Hi Nguyệt tiên tử, khiến mọi người lần nữa nghe được như si như say.

“Nói người chỉ biết hừ một tiếng đồ con heo ngu!” Tống Đàm Mộng tức giận quay người lại, không thèm để ý tới gia hỏa miệng quý báu vô cùng này, nói chuyện phiếm với nàng có thể chọc chết người ta.

Tiêu Viễn nhin không được muốn thay Hi Nguyệt muối muối nói một câu, nói như vậy là người mang theo trào phúng làm bằng hữu, không cần cũng được.

“Hi Nguyệt, ta có thể gọi người như vậy không?” Tống Đàm Mộng vừa mới quay người, Thái Bạch Kiếm Lý Tích liền chủ động lên tiếng, hơn nữa lấy một cái cớ: Sau khi bỏ qua một vòng quan hệ lớn, hai người là thân thích viễn phòng.

“Hi Nguyệt tiên tử, ngài gần đây...” Hi Nguyệt, đã lâu không gặp “Tuần tài trẻ tuổi cơ hồ đều vây quanh bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt, vốn chỉ là lễ nghi, vốn là đang vây quanh nàng.

Một đình nghỉ mát không chút bắt mắt, bây giờ lại tự nhiên biến thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Cửu công chúa ngồi xuống một cái bàn cách đó không xa, cầm lấy chén rượu trái cây, cười trêu tức giơ chén lên với Tiêu Viễn, lại chỉ về phía Tiêu Hi Nguyệt, ý tứ không cần nói cũng biết: Thanh Mai Trúc Mã của người đang được đám nam nhân vây quanh, còn không mau đi giải vây? Tiêu Viễn cúi đầu uống rượu, coi như không nhìn thấy công chúa.

Hắn tiến vào Linh Thai cảnh không bao lâu, hơn nữa hiện tại lại ” Ký Nhân hạ ” tương đương với tình cảnh bị giam lỏng nửa mềm, chênh lệch quá xa với những tuần tài trẻ tuổi kia, tự nhiên ngượng ngùng đứng ra nói thêm nửa câu.

Nhưng hần tin Hi Nguyệt muội muội sẽ không bị những nam nhân kia dễ dàng thuyết phục, lại cho hần thời gian một hai năm, hần sẽ không thua bất cứ ai!” Hi Nguyệt tiên tử!” Lúc này, hần đứng dậy nói với Thiên Ca., Trên mặt khôi phục lại nụ cười tà dị tiêu chí, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Hi Nguyệt đang bị một đám thiên tài trẻ tuổi vây quanh, nói: “Tại hạ Hường Thiên Ca, Lục Đạo môn súc sinh đệ tử, thiện sử cổ trùng, nói: “Tại hạ Hường Thiên Ca, Lục Đạo môn súc sinh đệ tử, thiện sử cổ trùng., Nghe nói tiên tử linh căn chính là dị tượng nguyệt cung, trời sinh có thể khu trừ hết tà ác, cho nên đặc biệt thỉnh giáo tiên tử một phen!” “Lớn mật!” “Xem chúng ta không tồn tại sao?” Một đám chính đạo đệ tử tức giận trợn mắt nhìn nhau, hướng về Thiên Ca lý cũng không để ý, hướng về bụi hoa phía xa quát một tiếng, vài con hồ điệp vỗ cánh đủ mọi màu sắc chậm rãi bay tới, bay múa quanh hần.

Trong mắt Lý Trục Danh hiện lên vẻ tức giận, gia hỏa này muốn dựa vào thủ đoạn như thế để hấp dẫn sự chú ý của tiên tử sao?” Hi Nguyệt tiên tử là người đẹp giọng, tại hạ đương nhiên không thể dùng những con côn trùng tướng mạo không tốt, bản thủ không chịu nổi kia “Hường Thiên Ca không để ý đến những người khác, cười híp mắt nói: “Vừa vặn, gần đây ta học được một cỗ thuật mới., Tên là: Huyền Điệp Cổ Cỗ” nói xong, hần duỗi ngón tay điểm một cái lên mấy con hồ điệp bên cạnh, vốn dĩ hồ điệp bình thường lập tức phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hào quang bao phủ trên thân, thần thái phi phàm, mỗi lần hồ điệp vỗ cánh đều tản mát ra từng đợt kỳ hương, khiến cho sắc mặt người chung quanh đều biến đổi.

“Cẩn thận có độc!” Đệ tử Ma môn quả nhiên tà ác, mọi người cùng nhau lên, làm thịt hần!” Lại dám ra tay với Hi Nguyệt tiên tử, lên, giết hần!” Đệ tử Tiên đạo các môn phái đưa tay tìm ra pháp khí, phù chú, phi kiếm, đánh về phía Thiên Ca. Trong lúc nhất thời, ánh sáng của pháp bảo chiếu sáng lên đỉnh Tiêu Dao môn, khiến Tiêu Viễn nhớ lại tình hình của Tiên Vân tông vào một tháng trước.

Chẳng qua lúc trước chỉ có vài đệ tử Trúc Cơ cảnh tấn công hần, còn bây giờ có thể được Cửu Túy Dao mời tới, ít nhất cũng phải có tu vi Đan Hà cảnh.

“A” hương Thiên Ca khẽ cười một tiếng, năm sáu con bướm thần dị bị hấn gọi tới đồng thời phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, cánh rung lên, cuồng phong nổi lên, một mùi thơm kỳ diệu khuếch tán, đánh rơi toàn bộ công kích tới.

Cánh bướm lần nữa mở ra, mấy chục đệ tử Tiên môn lập tức bay ngược ra ngoài, binh khí trong tay rơi đầy đất.

Tiêu Viễn rất kinh ngạc, hương khí này vậy mà ngưng tụ thành thực chất, ngăn cản phi kiếm lại!” Hi Nguyệt tiên tử cười đầy mặt với Thiên Ca: “Ngài không ngại đuổi những tên phế vật này đi, vậy thì ta tới giúp ngài đuổi đi. Đám phế vật ngay cả Huyền Điệp cổ một kích cũng không xứng đứng bên cạnh ngài, tiên tử ngài nói xem có đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời hấn., Bên cạnh nàng vẫn bị năm sáu thiếu niên tuần tú vây quanh ở giữa, kể cả Kim Văn Vận của Tiên Vân Tông, mấy người này có chút kiêng kỵ Huyền Điệp Cổ, nhưng con cổ trùng này nhẹ nhàng bay tới, giống như phi điệp vô hại, bọn họ cũng không trực tiếp ra tay mà chờ xem Hi Nguyệt tiên tử ứng phó thế nào.

“Tiên tử, người phải cẩn thận!” Hương Thiên Ca cười nói: “Huyền Điệp Cổ này của ta chính là vô hình vô tướng, có thể cúi người trên bất kỳ con bướm nào, có được huyền thuật, chú thuật, độc tố các loại năng lực.

Bất quá, nghe nói tiên tử Nguyệt cung dị tượng một khi triển khai là có thể khám phá huyền thuật, miễn dịch nguyên rửa, tịnh hóa độc tố, vừa vụn khắc chế huyền điệp cổ trùng của mình, không biết...” Nói xong, vẻ mặt hương Thiên Ca cứng đờ.

Vài con bướm tỏa ra thái quang nhẹ nhàng bay về phía Tiêu Hi Nguyệt, nhưng vẫn tới gần, trên trán của Hi Nguyệt tiên tử tỏa ra ánh trắng sáng ngời, trực tiếp chiếu lên người mấy con hồ điệp.

Xuy xuy vài tiếng, hồ điệp bị ánh trắng bao lại, khói nhẹ toát ra, từ năm sáu con bướm rơi ra vài con sâu mập mập, bại lộ dưới ánh trắng, không đến một giây liền biến thành tro bụi.

” Ký Sinh Cỗ của ta!” Lúc này Hường Thiên Ca mới ngẹn ngào kêu lên, đưa tay muốn ngăn cản, nhưng Thiên Linh Căn dị tượng của Tiêu Hi Nguyệt, Nguyệt Cung mang theo năng lực tịnh hóa, trực tiếp phá hủy cỗ trùng này, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra.

Tình cảnh nhất thời yên tĩnh lại, mọi người đều bị một chiêu này của Tiêu Hi Nguyệt làm cho kinh ngạc, thì ra nghe đồn quả nhiên không sai, dị tượng Nguyệt cung của Hi Nguyệt tiên tử có thể tịnh lọc tất cả ô uế, đối với súc sinh đạo, Địa ngục đạo, người tu hành của Quỷ đạo đều có lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ.

Cỗ trùng độc căn bản không thể tới gần nàng nửa phần, thậm chí có thể tới gần, chui vào trong cơ thể nàng, một khi dị tượng cung trăng vận chuyển, toả ra ánh trắng sáng cũng có thể tùy tiện giết chết những côn trùng âm độc này.

“Hay cho một con Huyền Điệp cỗ vô hình vô tương!” Lý Tích nổi tiếng chầm chọc nhìn Cửu Túy đao, sắc mặt người sau có chút khó coi: Lúc trước y còn bảo đảm đường đệ của mình hướng Thiên Ca chưa bao giờ hại người, nhưng bây giờ lại nói dối đây mình, nói ký sinh cỗ thành Huyền Điệp cỗ, dụng tâm hiểm ác.

“Đệ tử Lục Đạo Ma môn, cũng đến đón một kiếm của ta!” Lý Tích đứng song chỉ, sắc mặt lạnh lùng, mũi kiếm đâm về phía ca ca.

Chử Bằng! Hơn một ngàn người tại hiện trường đều nghe được một tiếng kiếm ngân vang, kiếm quang màu trắng từ trên kiếm chỉ của Lý Khuê phát ra, không nhanh không chậm đánh về phía bộ ngực của Thiên Ca.

“Thái Bạch kiếm, kiếm quang ba thước!” Nam tử lạnh lùng ngồi bên cạnh Tiêu Viễn sắc mặt ngưng trọng, hai mắt gắt gao nhìn tám lựa trắng đang chậm rãi phi hành kia, tựa hồ đang suy nghĩ nếu mình đứng ở vị trí Thiên Ca, nên dùng chiêu thức gì đỡ lấy một kiếm này.

“Tiêu tử súc sinh chết chắc rồi!” Thái Bạch kiếm tự mình ra tay, hần không chết cũng phải lột da!” Trong ánh mắt khoái ý

của mọi người, kiếm quang màu trắng bỗng nhiên gia tốc, trong thời gian ngắn giết tới trước mặt Thiên Ca.

Vẻ mặt Khôi Lỗi không thay đổi, chỉ giơ tay phải lên.

“Đương!” Mọi người không kịp kinh ngạc, kiếm quang liền va chạm với cánh tay phải của hắn, kiếm ý bất tán của Ngưng Nhi đột nhiên bộc phát ra, đạo đạo kiếm khí toả ra lực lượng kinh người, không ngừng cắt chém lên cánh tay Thiên Ca.

“Không ngờ lại dùng thân thể ngăn lại một đạo kiếm khí của Thái Bạch kiếm... Không, không đúng!” Tiêu Viễn mở to hai mắt, thấy rõ biến hóa phát sinh trên cánh tay của Thiên Ca: Cánh tay của hắn rõ ràng đã trở thành liêm đao của bộ ngựa, lớp vỏ màu đen cứng rắn lóng lánh, không ngừng va chạm với kiếm quang, phát ra tia lửa chói mắt.

“Lấy thân nạp cổ, người súc sinh đạo quả nhiên đủ ghê tởm, đủ tà dị!” Lý Ất Danh Kiếm chỉ lần nữa, càng thêm lăng lệ kiếm quang quét ngang ra, nhất cử đánh nát cánh tay bộ ngựa của Thiên Ca.

Hướng Thiên Ca sắc mặt rốt cục biến đổi, vồ bên hông một cái, hơn mười con ong thật nhỏ dốc túi ra, ông ông hướng kiếm quang đánh tới.

Đồng thời, thân hình hắn hóa thành một làn khói xanh, bỏ chạy về phía xa, chỉ để lại một câu: “Hi Nguyệt tiên tử, Ma tôn hướng về nhạc nghê của ngài đã lâu, nếu như ngài có cơ hội, vậy thì cần phải mở Quỷ Môn quan tiến về U Minh giới, dưới đường chúng ta tất nhiên sẽ dọn giường chờ đợi!” “Ma đầu, lại còn dám mở miệng yêu ngôn!” “Àm!” “Àm!” Ánh kiếm sáng rực, đánh nát bảy ong, để lại thi thể trên mặt đất, kiếm khí như sao chổi tập kích trắng, đuổi theo hướng Thiên Ca từ xa mà giết tới.

Kiếm ý mãnh liệt khiến ngàn người ở đây tê cả da đầu, ánh mắt nhìn về phía Lý Tích càng trở nên kính sợ.

Thái Bạch kiếm của Kiếm các đã mơ hồ có khí thế của đệ nhất nhân đương đại!” Ha ha, kiếm ý tốt! Quả nhiên không hổ là Kiếm Các!” Tiêu Viễn sừng sốt, ánh mắt nhìn về phía nam nhân bên cạnh cái bàn. Vẻ mặt lạnh lùng của hắn tản đi, hắn

cười lớn đứng lên, nắm chặt bảo đao trong tay, một cỗ khí thế ép người phát ra, đối lập với Thái Bạch Kiếm ở phía xa.

Mọi người lấy làm kinh hãi, còn có cao thủ?!” Súc sinh rời đi, đến phiên Tu La đạo sĩ nói ra lai lịch của nam tử cầm đao này sao, ánh mắt nhìn vào thanh đao trong tay hắn: “Mười năm trước, quận Thanh Châu Đông Lai xảy ra một sự kiện khiến cả thiên hạ khiếp sợ, một nhà Tổng Tư Thủ ở Linh Thai cảnh hơn ba mươi người, kể cả hơn ngàn thủ thành quận cũng bị người tàn sát sạch sẽ.

Sau đó, đối mặt với mấy vị cao thủ Thần Xuất Cảnh chạy tới, ma đầu này chạy trốn song song ngược lại hung hãn nâng đao, sát ý mãnh liệt, để một vị trưởng lão Tu La đạo tự mình mở ra Quỷ Môn quan cho hắn, cứu hắn đi “Đông Lai quận? Là hắn, là Bố Y đao!” Có người sợ hãi hét lên, nam tử cầm đao nhìn hắn một cái, ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

“Vải áo giận dữ, vậy máu ba thước, ta chỉ là làm chuyện mình nên làm.” Tay phải của ông tay áo đao chậm rãi đặt ở chuôi đao, lạnh lùng nói: “Tên cầu quan Tổng Tư Nột ở địa phương ác danh xa phát dương xa.”, Hắn ý vào quan hệ thân thích với Tam hoàng tử đương triều, hoành hành ngang ngược ở quận thành, ta chỉ hận chính mình hai mươi năm mới tu thành Linh Thai cảnh, không thể một ngày chém giết Tổng Tư cầu tặc!” Đám người bị sát ý ngập trời của hắn chấn nhiếp, một ít người tới gần hắn bất động thanh sắc lui về sau mấy bước.

Nhưng ngược lại Tiêu Viễn lại đứng lên.

“Ta không đồng ý, cũng tuyệt sẽ không tán thành cách làm của huynh đài ngươi!” Thanh âm trong trẻo làm cho mọi người nhao nhao chuyển hướng ánh mắt nhìn sang hắn, rất nhanh nhận ra Tiêu Viễn chính là nam nhân lúc trước Hi Nguyệt tiên tử vẫn nhìn, không ít người xì xào bàn tán, chờ xem kịch vui.

“Ồ?” Đao vải nhàn nhạt liếc nhìn Tiêu Viễn, người sau trầm giọng nói: “Mặc dù Tổng Tư Chân nói như lời ngươi nói rất độc ác, nhưng ngươi cũng không thể giết chết toàn bộ hơn mười người nhà Tổng Tư, ngay cả phụ nữ và trẻ em già yếu cũng không buông tha. Việc này có thật không?” Tiêu Viễn

liếc nhìn Cửu Công chúa, triều đình muốn vuốt ve thanh đao vải đen, cũng có khả năng diên đảo trắng đen.

Gương mặt Hiên Viên Minh Châu lạnh lùng, đang muốn nói một số lời nói của quan trường, từ chối sạch sẽ mọi chuyện, chỉ để Tổng Tư Nộ và Bồ Y Đao gánh tội thay, khiến cho Tam hoàng tử có thể thoát thân.

Không biết vì sao, trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh vị Khải Minh Tiên Đế ngạo nghễ tuyệt thế gian, dường như thấy nàng dẫn dắt bách quan tiến vào kinh thành, xử tử Hoàng đế Hiên Viên nhất tộc.

Lời nói đến bên miệng, Hiên Viên Minh Châu cứng rắn sửa lại miệng: “Ta cũng hiểu rõ việc này, thẩm án ở Đông Lai quận do mẫu hoàng ta đích thân hạ chỉ điều tra, sau đó... Tam ca ta chịu phạt...” Nàng liếc mắt nhìn đao vải, nhưng rất nhanh lại buông bỏ tầm mắt, trong lòng không hiểu sao lại có chút bức bối.

“Ha ha, đó là tất nhiên, cười lạnh không thôi.” Tam hoàng tử không tham dự chuyện địa phương, nhưng lại thông qua các loại thủ đoạn khổng lồ chế quan địa phương thu tiền cho hắn, thu thập mỹ nhân, cướp đoạt bảo vật tiên tài, cho dù các người muốn điều tra, cũng chỉ tra được trên mặt tuần tra Ngự Sử, Hiên Viên Hoàng tộc các người vẫn cao cao tại thượng!” Lời một nhà, không đủ để tin: “Thái Bạch Kiếm Lý Trục Minh từ tốn nói: “Chuyện người giết mười mấy người Tổng gia, chính là chuyện của mấy chục người đó.

“Thật sao?” “Là ta giết!” Tiêu Viễn giận dữ không thôi, loại ma đầu tàn sát trẻ con này, khó trách rơi vào ma đạo! Bồ y đao lãnh ngạo trả lời: “Lão ầu Tổng gia mặc dù phạm vào tội, nhưng ăn mặc của bọn họ đều dựa vào Tổng Tư Nộ tham ô chôn quan trường., Thậm chí ở sau lưng ủng hộ Tổng Tư Nộ cầu tặc, ta giết các nàng, cũng chỉ là để cho cuộc đời tội nghiệt của các nàng mau chóng kết thúc, sớm ngày tái nhập luân hồi!” Cái này... Đây là lý luận gì vậy?!” Tiêu Viễn bị cái quỷ biện này làm tức giận đến nói không nên lời.

“Ta đây cũng sớm đưa người vào luân hồi thôi.” Cửu Tủy đao đứng trước Thái Bạch kiếm, vừa hay Bồ Y đao đi vào Tiêu

Dao môn là để lĩnh giáo hấn đao pháp, hai bên lập tức giao chiến với nhau.

Trong lúc nhất thời, Khánh Điền vốn chỉ là một hồi Khánh Hạo Đao đột phá Thần Xuất Cảnh, lại trở nên hỗn loạn không chịu nổi, hai vị đao khách Thần Xuất Cảnh từng người thi triển đao pháp, tàn phá mấy ngọn núi phụ cận không ra hình dạng gì.

“Đây chính là quyết đấu thiên tài đương đại sao?” Không ít người nhìn đến mê mẩn, ngay cả chuyện xuất thân đao áo vải cũng quên.

Đêm xuống, sau một trận đại chiến, Cửu Túy đao chiến thắng lợi trước mặt tiên tử lại lần nữa thiết yến, chiêu đãi tân khách đồng ý, sau ba tuần rượu, Cửu Túy đao đầy mặt làn gió xuân cầm lên một bình rượu., Đứng dậy đối với Tiêu Hi Nguyệt ở phía xa cung kính, mỉm cười nói: “Hi Nguyệt, đang là thời gian tốt đẹp, có thể tấu một khúc cho ta không?” Mọi người tinh thần chấn động, bọn họ chính là hiện tại! Hi Nguyệt tiên tử là người đẹp giọng, nói chuyện càng được người đời nghe nói lan truyền tựa như tiên nhạc vậy.

Bọn họ đã nghe qua giọng nói của Hi Nguyệt tiên tử, hoàn toàn chính xác có thể xưng là thanh âm thiên nhiên, đáng tiếc chính là tiên tử tôn miệng khó mở, nghe một lần xa xa chưa đã ghiền.

Tiêu Viễn bung chén rượu lên, hưng hăng uống một ngụm rượu khiến Cửu công chúa đang ngồi cùng bàn nhìn mà cười không ngừng.

“Cái tên này!” Tiêu Viễn bị Cửu Công chúa cười đến không nhịn được mở miệng nói: “Biết rõ Hi Nguyệt muội muội bất thiện cự tuyệt, cho nên mới cố ý nói thành tấu nhạc cho hấn, lòng dạ hiểm ác!” Cửu Công chúa chậm rì rì uống một ngụm rượu nhỏ., Nói: “Đại sư tỷ của Tiên Vân tông có quan hệ gì với ngươi? Nàng làm cái gì chắc hấn không tới phiên một thị vệ nhỏ nhỏ như ngươi chỉ trở, hưởng hồ hôm nay là khánh điền Cửu Túy đao. Hấn mời tiên tử tấu một khúc hợp tình hợp lý cho hấn, ngươi không thấy Thái Bạch kiếm cùng các sư

huynh đệ bên cạnh Hi Nguyệt tiên tử không nói gì sao?” Tiêu Viễn tiếp tục uống rượu.

Chính vì không có ”] quan hệ” cho nên hắn mới buồn bực! Sau khi xem qua tuần tài trẻ tuổi của ngũ đại tiên môn cùng với các thiên tài của Ma môn chiến đấu, hắn càng thêm buồn bực.

Quả thật hiện tại hắn không thể sánh bằng bọn họ, cho nên không cách nào đứng ra ngăn lại cho Hi Nguyệt muội muội được.

Quả nhiên, Tiêu Hi Nguyệt đã đồng ý, từ tiếng hoan hô của mọi người xung quanh nàng nàng nàng có thể nghe ra được.

“Rốt cuộc có thể nghe thấy tiếng đàn của tiên tử! Thời gian lần trước tiên tử công khai thi triển đã qua nửa năm rồi!” “Ài, sớm biết năm đó ta gia nhập Tiên Vân tông rồi mà...” Phản đồ Tiêu Dao nhà người lại không gọi ta?” Cầu tiên tử có thể gảy một bài Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ, tại hạ bốn năm trước may mắn được nghe một lần., Đến tận bây giờ vẫn còn nhớ mãi không quên!” Một đám đệ tử Tiên môn xao động, so với lúc biết trong Tiêu Dao môn có sáu môn nhân còn muốn xao động, nhao nhao duỗi cái cổ dài ra, chỉ chờ tiên tử bước lên sân khấu biểu diễn.

Nơi này là nơi Tiêu Dao môn chuyên thiết yến tác nhạc, nơi yến hội rượu tháng ngày, bốn phía tràn đầy kỳ hoa dị thảo, hương thơm mê người, ở giữa có một hồ lớn gợn sóng, trên đó bố trí sân khấu màu đỏ thẫm, bất luận dùng để hát một khúc nhạc cao, hoặc múa kiếm múa đao, đều có thể khiến các đệ tử Tiêu Dao môn có tửu tính đại phát, uống càng sảng khoái.

Bây giờ sân khấu đã trống, chỉ còn chờ tiên tử lên sân khấu! Mọi người đồng loạt quay đầu sang hướng vị tiên tử áo trắng kia, chờ nàng gọi cây đàn phượng do Ngô Đồng mộc chế tạo thành, đàn khúc nhạc chỉ thuộc về Tiên giới.

Lúc này.

“Chỉ có tiếng đàn vô cùng nhàm chán thôi.” Tổng Đàm Mộng cười khanh khách đứng dậy, mỉm cười với mọi người, nói: “Không bằng để ta tới chơi nhạc bạn của Hi Nguyệt tiên tử,

mọi người có thể xem xem ta vũ điệu của ta có xứng với tiên nhạc không, thấy thế nào?” Sắc mặt mọi người trở nên cổ quái.

Có thể vừa thưởng thức tiếng đàn tiên tử, vừa nhìn mỹ nhân khiêu vũ, dĩ nhiên là vô cùng tốt rồi.

Nhưng mục đích của Tống Đàm Mộng lại không đơn giản, nàng muốn mọi người bình phán một chút, nàng xứng với tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử! Nói đơn giản hơn: “Vị mỹ nhân này là ai? Hình như quan hệ với Hi Nguyệt tiên tử không đơn giản?” Nàng là con gái của Tống gia chủ, Tống Đàm Mộng, đã hiểu chưa? Có người nói ra lai lịch của nàng, mọi người lúc này mới hiểu ra.

Mười năm trước Tiêu Hi Nguyệt leo lên thành Tống gia, gảy một khúc, khiến Phượng Hoàng hát vang, âm thanh vang vọng ngàn dặm, cũng nhận lấy đàn Phượng Hoàng.

Tống gia chịu đưa cho nàng Ngô Đồng Mộc cầm, đương nhiên quan hệ giữa Hi Nguyệt tiên tử và Tống gia không tệ.

Chỉ là khắp nơi Tống Đàm Mộng đối đầu với Tiêu Hi Nguyệt, tựa hồ rất ghen tị với danh tiếng của Hi Nguyệt tiên tử, khắp nơi không phục.

“Vũ đạo của Tống gia như thế nào?” Ai mà biết được, nhưng dám đề xuất vũ, chắc cũng được.” “Chẳng trách nàng mặc thành dạng này, hóa ra là nhảy múa, khả khả khả...” Thân hình của Tống gia cũng không tệ lắm, đặc biệt là cái eo thon lá liễu bình thường!” Nghe tiếng nghị luận của mọi người, Tống Đàm Mộng tức giận trừng mắt nhìn Bạch y tiên tử trước mặt: “Tiêu Hi Nguyệt, mau nói cho ta một câu! Rốt cuộc có hay không, không cần ta đến chơi với ngươi!” Tiêu Viễn nghe vậy sững sốt, xem ra Tống Đàm Mộng cũng rất rõ tính tình của Hi Nguyệt muội muội.

Cách, bởi vậy mới dám nói như vậy.

“Được.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu đồng ý, hai con ngươi trong suốt lẳng lẳng nhìn Tống Đàm Mộng, nàng thấy có chút không được tự nhiên, quay đầu lại quát khẽ một tiếng: “Mau lấy đồ của ta ra đây!” Mấy vị thị nữ đứng dậy, giơ tay ném ra

mấy thứ, đón gió dài ra, một người trong đó biến thành một cái trống đồng màu xanh cực lớn, rơi vào sân khấu trung tâm của hồ nước, hoàn toàn phủ kín nó.

Mà một ít đồ vật thị nữ ném ra, phân liệt là bảy bảy bốn mươi chín mặt trống nhỏ màu đỏ, lơ lửng bốn phía trống lớn, bao quanh một vòng hồ nước.

Mọi người hai mắt sáng ngời, từ pháp khí hình trống chuyên môn luyện chế này, Tổng gia thiên kim chắc là chuẩn bị cho trận tỷ thí hôm nay đã lâu, vũ điệu của nàng tất nhiên không tồi.

Tiên nhạc phối hợp mỹ nhân nhảy múa, chỉ là tưởng tượng cảnh này, liền để cho đệ tử Tiêu Dao môn, cùng rất nhiều người không chờ nổi bùng lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch, lớn tiếng reo hò.

“Hi hi, Tiêu Hi Nguyệt, để ngươi đến kiến thức vũ đạo ta khổ luyện nhiều năm!” Tổng Đàm Mộng hai con ngươi tỏa ra hào quang vui sướng, nương theo tiếng cười như chuông bạc, nàng nhẹ nhàng điểm mặt đất, thân thể mềm mại bay về phía trống đồng ở trung tâm hồ, mũi chân trần nện điểm vào mặt trống.

Tiếng trống “Đông” vang lên.

Mũi chân nhỏ nhắn xinh đẹp của Tổng Đàm Đàm Đàm lại điểm một cái vào mặt trống, thắt lưng cong lại, dáng người chậm rãi chuyển động, nhảy nhót tung tăng như bướm bướm trên mặt trống, mỗi lần mũi chân chạm đất đều sẽ phát ra một tiếng trống không giống nhau.

“Đông! Đông! Đông, đông!” Giọng nói có tiết tấu cùng với cái eo nhỏ nhắn của Tổng Đàm Mộng, Cử Công chúa vỗ bàn tay, cười nói: “Từ mấy bước đơn thuần của tiểu thư Tổng gia, chân tướng võ công của nàng cũng không thua gì vũ nữ và vũ nam nhân được mẫu hoàng ta nuôi dưỡng trong cung, ta càng cảm thấy hứng thú với sự phối hợp của hai người sau này. Tiêu Viễn, ngươi cảm thấy ai sẽ được hơn một bậc, hấp dẫn càng nhiều người hơn?” Trên thực tế, mọi người đều tò mò về điểm này.

Hi Nguyệt tiên tử không thể nghi ngờ là cực đẹp, cực kỳ có khí chất, lại trời sinh có một giọng nói tuyệt hảo giống như tiên tử.

Nhưng cô quá lạnh.

Mà Tổng Đàm Mộng chẳng những không lạnh mà còn rất nóng, nàng mặc một bộ quần áo vũ kỹ diễm lệ hiếm có, đeo chiếc chuông trang sức, lộ ra bờ vai khêu gợi mượt mà, cái cổ thon dài giống như thiên nga kiêu ngạo., Hơn nữa giữa cái rốn và cái đùi thon dài trắng như tuyết, rắn chắc rắn chắc: “Nàng đang thử âm sao?” Mọi người rất nhanh tỉnh ngộ lại, Tổng Đàm Mộng nhảy lên trên mặt trống trước, điều chỉnh vị trí và những tiếng trống lớn nhỏ, như vậy có thể phát ra tiếng trống lớn nhỏ khác nhau, phối hợp với tiếng đàn của Tiêu Hi Nguyệt.

Nghĩ tới đây, mọi người càng thêm mong đợi đàn khúc tiếp theo và màn biểu diễn phối hợp.

“Được rồi!” Tổng Đàm Mộng chân trần đứng trên mặt hồ, cười khiêu khích Tiêu Hi Nguyệt. Tiêu Sát khẽ vuốt cằm, cũng không đi đâu, trực tiếp chiêu mộ đàn phượng, đặt lên bàn đá.

Mọi người yên lặng, những người uống rượu làm vui cũng dừng lại, đồng thời đưa mắt nhìn về phía hai mỹ nữ tuyệt sắc.

Yên tĩnh như tờ, chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu kín nhìn thoáng qua Tiêu Viễn, dường như có tiếng thở dài vang lên.

“Đinh — ” Trong kỹ thuật cổ cầm vang lên tán âm, cũng chỉ có cách tay phải gảy dây đàn, tiện tay bắn ra một tiếng đàn.

Mà tiếng đàn này của Tiêu Hi Nguyệt, không nặng không nhẹ, bất nhã không tầm thường, hoàn toàn là tiếng đàn mà kẻ vừa học đánh đàn, giống như đang hát khúc nhạc.

Tổng Đàm Mộng hít sâu một hơi, chuẩn bị lắng nghe tiếng đàn của Tiêu Hi Nguyệt, phối hợp nhảy múa.

Kết quả, chờ đợi ước chừng nửa phút! Tiếng đàn không có, âm thanh cũng không có, Tiêu Hi Nguyệt thật giống như không

biết làm sao bắn xuống một dây đàn, cứ như vậy ngơ ngác ngồi tại chỗ, để một đám người chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Tên gia hỏa này... dự định làm cho ta tâm phiền ý loạn?” Lại qua nửa phút, Tống Đàm Mộng cảm giác mình như một tên ngốc, chân trần đứng trên mặt trống, nhưng không có tiếng đàn nào vang lên.

“Hi Nguyệt?” Rốt cuộc Thái Bạch kiếm cũng không nhận ra nhẹ giọng mở miệng, phá vỡ trầm mặc của Tiêu Hi Nguyệt.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt lại rung động dây đàn.

“Ting, keng, keng, leng keng...” Tiếng đàn vang lên hỗn loạn khiến người nghe đều không khỏi nhú mày.

Một số người chưa từng nghe tiên tử đánh đàn càng thất vọng, đây chính là một khúc dẫn dắt Phượng Hoàng minh kêu lên, tiếng đàn tiên tử vui sướng mà nhân tiên ma ba giới quan tâm sao? Tùy tiện học gảy đàn một người sơ học, cũng có thể bắn ra nhạc khúc gấp trăm lần tiếng đàn này! Đây hoàn toàn là đứa trẻ vô tri đánh đàn lung tung, khiến người nghe chỉ cảm thấy phiền não vô cùng, nhìn không được quát lớn, ngăn cản đàn tấu của đứa bé vô tri này.

“...” Tống Đàm Mộng đang chuẩn bị nhảy múa lại ngây ngốc tại chỗ, nếu như không phải nàng hiểu tính cách của Tiêu Hi Nguyệt, thậm chí còn cho rằng tên này cố ý chọc giận nàng, cho nên tấu khúc đàn lung ta lung tung này, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

“Tâm phiền ý loạn? Hừ, vậy ta nhảy một điệu múa khiến người ta điên cuồng, phát ra tiếng trống âm âm, khiến tất cả mọi người đều há hốc mồm, đến lúc đó kêu gào ngừng lại, là Tiêu Hi Nguyệt ngươi mất mặt mà không phải ta!” Tống Đàm Mộng tự bạo một mình bỏ đi, bàn chân trắng như tuyết đẹp đẽ hung hăng giẫm mạnh vào mặt trống, phát ra một tiếng “rầm” nặng nề, chấn động màng nhĩ người ta đau nhức.

Nghênh đón.

Tiếng đàn hợp lại, Tống Đàm Mộng quả thực giống như một con ngựa hoang điên cuồng, giẫm đạp liên tục trên mặt trống,

giống như một người lưỡng lự, không ngừng đi tới đi lui trên mặt đất.

Mỗi một lần di chuyển đều vang lên một tiếng trống nặng nề như sấm rền.

“Thùng thùng thùng!” tiếng đàn leng keng leng keng!” Tiếng trống cùng tiếng trống lộn xộn của Tống Đàm Mộng đi đi lại lại trên mặt trống, càng làm cho người ta cảm thấy tâm loạn như ma, sâu muộn, nôn nóng bất an càng nặng.

Trong lúc mọi người đang run sợ vỡ mật, muốn quát bảo ngưng lại, Tiêu Hi Nguyệt dùng một đôi tay ngọc trắng đặt lên dây đàn, tiếng đàn hỗn tạp lập tức biến mất giữa thiên địa.

Chỉ có Tống Đàm Mộng một cước cuối cùng rơi vào trên trống đồng, quanh quẩn trong núi, tiếng trống nặng nề khiến trái tim mọi người cũng chìm xuống theo.

Tiêu Viễn ngăn người ngồi trên ghế, Tiêu Hi Nguyệt đang bị tuần tài vây quanh ở phía xa nhìn thoáng qua cách không. Hẳn rõ ràng nhìn thấy Hi Nguyệt muội đang dùng một đôi mắt ẩn chứa ánh trăng trong trẻo lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm.

Phảng phất như đang chờ hắn đáp lại.

“Hi Nguyệt, muội muội...” Tiếng đàn du dương thanh thúy vang lên, thẳng tới trời xanh, bình bạc nổ tung, trong phút chốc vang lên trong lòng mỗi người.

Tiếng đàn thay đổi điên cuồng, nhu hòa tới mức khiến người ta say mê.

Mọi người tròn tròn mắt, nhìn dưới đôi ngón tay trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt, dây đàn dao động, ngâm nga dư vận, nhỏ bé, như học sinh lịch lãm cuối cùng cũng về tới nhà, lại giống như tân phụ Khổ Hậu trọng phụ trở về, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Trong lòng tràn đầy vui mừng, trong hai mắt ngoại trừ đôi phương, không còn gì khác.

“Tên gia hỏa này... nguyên lai là dùng tiếng đàn lộn xộn, biểu đạt nội tâm phiền muộn của người chờ đợi sao? Dùng kỹ thuật cao siêu đánh đàn hỗn tạp, cũng là đủ... kiêu ngạo đấy!” Tống

Đàm Mộng đứng ở trung tâm hồ nước nhìn thoáng qua Tiêu Hình Nguyệt, trong lòng phức tạp vô cùng.

Từ nhỏ nàng đã quen với Tiêu Hi Nguyệt, mỗi lần hai người cùng nhắc tới nhau, bất kể là cha mẹ nàng, hay là hạ nhân Tổng gia bên cạnh nàng, hoặc là ca ca tỷ tỷ của nàng, đường ca đường tỷ tỷ, đều khen Tiêu Hi Nguyệt chứ không phải nàng.

Thậm chí lúc nàng ra bên ngoài, thế nhân nhắc tới Tổng gia thành, cũng chỉ là nhiều lần truyền tụng chuyện mười năm trước, không có đề cập chút nào về chuyện của Tổng gia gần đây.

Tổng gia thành quả thực trở thành công cụ nổi danh của Tiêu Hi Nguyệt! Cho nên, Tổng Đàm Mộng mới đặc biệt bất hòa với nàng.

Nhưng hôm nay nghe thấy Tiêu Hi Nguyệt...” “Hô, ta đang suy nghĩ gì vậy, bây giờ ta đang muốn chuyên tâm nhảy múa, dùng vũ điệu hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở đây!” Tổng Đàm Mộng ổn định lại tinh thần, chuyên tâm nghe tiếng đàn của Tiêu Hình Nguyệt, đôi chân trần duyên dáng nhảy múa.

Hơn ngàn người ở đây, đều lâm vào hưởng thụ tuyệt vời đến cực điểm.

Bên tai, Hi Nguyệt tiên tử nhẹ nhàng êm tai, tiếng đàn ẩn chứa nhu tình mật ý, ánh mắt thì là thưởng thức Tổng Đàm Mộng đang nhẹ nhàng nhảy múa trên mặt hồ.

Nhìn nàng khiêu vũ ưu nhã uyển chuyển, thân thể mềm mại vặn vẹo, ánh mắt hàm tình, trong hai tròng mắt ngượng ngùng xen lẫn hờn dỗi, giống như hờn dỗi, giống như là cố ý gọi lên dục hỏa mãnh liệt nhất trong lòng đám nam nhân.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt đang dựa vào vòng eo mềm mại của Tổng Đàm Mộng, cùng với hai quả cầu trắng như tuyết đang nhảy múa trong ngực. Hai ngọn núi đang run rẩy, mơ hồ có thể nhìn thấy khe rãnh trên ngực, làm cho người ta hai mắt nhìn đắm đắm đắm.

Tiêu Viễn nuốt một ngụm nước miếng, có chút không dám nhìn lại, lộ ra mảng lớn da thịt, đang vui sướng nhảy múa Tổng Đàm Mộng.

Nhưng không nhìn, bên tai lại không ngừng truyền đến mỗi một mũi chân nàng điểm trên mặt trống, phát ra thanh âm thùng thùng thùng.

Khi hẩn ngẩng đầu nhìn lại, lại vừa vặn nhìn thấy thân thể mềm mại của Tổng Đàm Mộng nửa ngồi nửa ngò, tay trái mảnh khảnh ngăn trở nửa bên mặt, một bên dùng bàn chân trắng nõn đạp lên mặt trống, một bên đối với bàn tay hẩn di động, lộ ra một dung nhan tuyệt mỹ, kiều mị mang theo ý cười.

“Ừng ục!” Tính cả Tiêu Viễn cũng vậy, nam nhân ở đây cùng với không ít nữ nhân đều nhìn đến ngây dại.

Tổng Đàm Mộng ôm động tác tỷ bà nửa che nửa mặt, nhiệt tình khiêu vũ như lửa, lộ ra vòng eo mềm mại cùng rốn đáng yêu, trang phục và thon dài có lực hấp dẫn, đơn giản có thể làm cho nam nữ già trẻ đều nhìn như si như say.

Càng diệu kỳ hơn chính là, Tổng Đàm Mộng chẳng những chỉ dùng hai chân trần đạp trên mặt trống, ống tay áo màu đỏ to của nàng mỗi một lần vung ra, đều sẽ làm ra một đoạn cầu cong màu đỏ, phịch một tiếng đánh vào trên trống nhỏ vờn quanh mặt hồ.

Mọi người như điên như dại, tiếng đàn du dương trở nên sục sôi, phảng phất như thê tử đang muốn tiến trước phu sắp đi xa, tư thế múa may của Tổng Đàm Mộng càng lúc càng nhanh, hai chân không ngừng điểm lên mặt trống, ống tay áo nhanh chóng vung lên đánh vào trên mặt trống nhỏ, đến cuối cùng phảng phất như năm mươi mặt trống đồng thời vang lên, phối hợp với tiếng đàn vang dội cao vút, mọi người phảng phất thấy được thiên quân vạn mã, sóng biển âm âm, thủy triều trào xuống.

Cửu Túy đao chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong tiếng đàn, hẩn đã thấy được lịch trình tu luyện của bản thân.

Từ lúc còn thiếu niên phấn đấu hướng lên trên, đến lúc thanh niên trầm ổn, lại đến Linh Thai cảnh đau khổ tìm cách đột phá cơ duyên mê mang cùng lo âu.

Tất cả những điều này, khi tu vi đạt tới cảnh giới Thần Linh đã tan thành mây khói, hóa thành ý chí chiến đấu sục sôi.

Cuối cùng, hắn nhất định có thể thành tiên đắc đạo, thắng được mỹ nhân về! Tiếng đàn dần dần chậm lại, tiếng trống cũng theo đó hạ thấp xuống.

Mọi người thấy được Tống Đàm Mộng khiêu gọi trên vai mờ hồ có óng ánh.

Mồ hôi óng ánh, cái eo mềm mại giống như bơi lên một lớp dầu mỡ, vẻ mặt thờ hồng hộc, thực sự làm cho người ta động tâm.

“Cuối cùng cũng kết thúc, lần này cũng nên để ta thắng chứ?” Tống Đàm Mộng tùy ý làm ra động tác nhảy múa, phối hợp với tiếng đàn càng ngày càng chậm rãi, chỉ cần đoạn ngắn trấn an nội tâm người ta xong, thì màn biểu diễn cảm khúc và vũ điệu này có thể nói là hoàn mỹ.

Tống Đàm Mộng không thể không thừa nhận, lúc đầu là một đoạn tiếng đàn nôn nóng phiên muộn, ngược lại còn tôn lên sự sục sôi và nhiệt liệt ở phía sau. Cảm nghệ của Tiêu Hi Nguyệt đã đến cảnh giới thích làm gì thì chơi cái đó, hơn nữa hoàn mỹ thao túng tâm của mỗi người nghe đàn.

“Nên kết thúc rồi chứ?” Tống Đàm Mộng nhảy lên cao, chờ tiếng đàn của Tiêu Hi Nguyệt, mũi chân nàng cũng giẫm mạnh vào mặt trống một lần cuối cùng, khiến mọi người bừng tỉnh, diễn xuất kết thúc.

Chỉ là —— Bắg!!!” Tiếng dây đàn đứt gãy chói tai vang lên, mọi người lập tức bừng tỉnh, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hi Nguyệt tiên tử.

Dây đàn Thái Phượng Cẩm, vậy mà đứt đoạn! Hơn nữa còn cắt đứt ngón tay của Hi Nguyệt tiên tử, máu tươi đỏ sẫm từ đầu ngón tay chảy ra, nhỏ xuống chiếc váy trắng như tuyết.

“Đại sư tử!” “Sư muội!” Hi Nguyệt muội!” Tiếng kinh hô của mọi người vang lên, Tiêu Viễn vội vàng thi triển thân pháp, thân hình như một cơn gió đi tới trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, muốn tiến lên nhưng lại không thể không dừng bước: Thái Bạch kiếm đã vượt lên trước một bước nắm lấy ngón tay của Tiêu Hi Nguyệt bị thương, hơn nữa còn lấy thuốc chữa thương bôi lên ngón trở trắng nõn đang bị thương của nàng.

“Hi Nguyệt, nàng không sao chứ? Tiên cầm này xem ra cũng không có gì tốt, khi đánh đàn lại bị gãy mất, có phải Tống gia cho một tên hàng nhái không?” Vẻ mặt Lý Tích tràn đầy đau lòng, bộ dáng hận không thể ôm chặt ngón tay an ủi của tiên tử - đây là phỏng đoán mà mọi người hâm mộ.

“Ngươi!! Khốn kiếp, nhà ngươi mới là hàng nhái!!” Tống Đàm Mộng thiếu chút nữa tức nổ tung.

Một màn biểu diễn thật tốt, điệu nhảy của nàng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nhưng kết quả dây đàn của Tiêu Hi Nguyệt lại đột nhiên đứt đoạn! Cây đàn được chế tạo từ Ngô Đồng mộc tiên giới, dây đàn lại cắt đứt? Tống Đàm Mộng có lý do nghi ngờ đây là âm mưu của Tiêu Hi Nguyệt! Càng đáng ghét hơn nữa là..., Tên khốn kiếp Thái Bạch kiếm này lại quay đầu hoài nghi Tống gia nàng đưa cho Tiêu Hi Nguyệt là Thái Phượng Cầm hàng nhái?!” Tiêu Hi Nguyệt!!!” Tống Đàm Mộng la lớn: “Ngươi không cố ý sao? Tốt, ngươi, ngươi, ngươi!! Ngươi đổi Thái Phượng Cầm, cố ý dùng đàn giả để giả., Đến... dù sao ngươi cũng không có lòng tốt!” “Ngươi đừng nói bậy, tiên tử không phải loại người đó” là được, rõ ràng là Tống gia ngươi không chịu đem Thái Phượng Cầm chân chính đưa cho tiên tử!” Mọi người nhao nhao chỉ trích Tống Đàm Mộng, Tống Đàm Mộng cũng không dễ chọc, trực tiếp chống nạnh mắng nhau với bọn họ, khiến cả đám người nhìn mà kinh ngạc đến ngây người.

“Không phải” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu: “Không phải là gãy đàn, mà là tâm của ta loạn.” Nói xong, nàng lấy tay vân vê dây đàn bị đứt, nhẹ nhàng kéo một cái, lại kéo dây đàn bị đứt ra, đàn Thái Phượng lại phục hồi nguyên dạng.

Tổng Đàm Mộng ngẩn ngơ, không chút nào chuyển bại thành thắng, vả mặt mấy trăm người ở đây, vui sướng.

Vì sao Tiêu Hi Nguyệt lại cô bé, cô bé có thể, dám nói ra những lời mình rối loạn như vậy trước mặt hơn một ngàn người?!”

Bước đầu tiên, sau khi cảm tạ Thái Bạch kiếm, Tiêu Hi Nguyệt lại dùng đôi mắt trong suốt nhìn về phía Tiêu Viễn, “Có thể cùng người tán gẫu một chút không?” Trong lòng Tiêu Viễn như hòa tan trong đôi mắt này, chỉ là bản khoản nhìn Thái Bạch kiếm, cùng với Cửu Công chúa, sau đó mới gật đầu.

“Được.” Hai người cứ thế rời khỏi, đi vào trong Tiêu Dao môn, để lại một đám đệ tử các môn phái hai mặt nhìn nhau.

Lý Trục Danh nhìn thân ảnh Tiêu Hi Nguyệt như tuyết, thờ dài nói: “Tâm tình của Hi Nguyệt thật tinh xảo sáng long lạnh, tinh khiết hoàn mỹ, ta không bằng nói xong “Nói đi, hấn hướng về Tổng Đàm Mộng xa xa thi lễ một cái, tỏ vẻ xin lỗi vì lời nói vừa rồi.

“Hừ, mặc kệ đám xú nam nhân các ngươi!” Tổng Đàm Mộng tức giận giẫm mạnh mặt trống, phát ra một tiếng bịch, Tiêu Viễn sắp biến mất ở phía xa quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Chỉ thị vệ ngươi nhìn cái gì vậy! Tiêu Hi Nguyệt, ngươi chờ đó cho ta!” Tổng Đàm Mộng trừng mắt với hấn, thu hồi năm mươi pháp khí rồi ném cho thị nữ, xoay người thờ phỉ phò rời khỏi Tiêu Dao môn.

Cửu Túy Dao mỉm cười hỏi Hiên Viên Minh Châu: “Cửu công chúa, người này hình như là thị vệ của ngươi?” Mọi người lập tức vểnh tai lắng nghe, bọn họ đã sớm nhìn ra thái độ của Tiêu Hi Nguyệt đối với vị ” Viễn ca ca” này không giống nhau, Cửu công chúa mỉm cười: “Hắn tên là Tiêu Viễn.”, Là một thị vệ ta mới thu, vừa mới đột phá Linh Thai cảnh, thực lực cũng không tệ lắm “Linh Thai cảnh?”! “Không thể nào!!” Đệ tử Tiên Vân tông lập tức kêu lên: “Một tháng trước Tiêu Viễn kia mới chỉ là Trúc Cơ cảnh!” Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức suy tư.

Có thể từ Trúc Cơ cảnh đạt tới Linh Thai cảnh trong vòng một tháng, người tên Tiêu Viễn này chắc chắn đã đạt được cơ duyên khó lường gì đó!!... Tiêu Viễn và Tiêu Hi Nguyệt bước chậm ở Tiêu Dao môn, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hưng phấn kể cho nàng nghe chuyện xảy ra trong một tháng qua.

“Hi Nguyệt muội muội, ngươi biết không? Khi đó ta thật sự là chật vật tới cực điểm, cũng may trời không tuyệt đường, ta gặp một gian chùa miếu...” “Ừm, là một gian...” Hóa ra Khải Minh Tiên Đế từng giết thánh nữ của Lục Đạo môn, nhưng sau một trăm năm nàng lại giết vào U Minh giới, lên ngôi vị tôn chủ Lục Đạo môn, sau đó lại xoay người đi.

Tân công Tiên Giới, hoàn thành hành động vĩ đại nhất thống tam giới Tiên Phàm!” “Đáng tiếc, nàng cuối cùng lại tự sát bỏ mình, ta cùng Cửu Công chúa từng suy đoán, trong Tam Giới có còn tồn tại cường đại nào khác hay không?”, Đứng ra ngăn cản “Chẳng qua”, cũng có khả năng là thất vọng vì Tiên Đế không cách nào thay đổi hiện trạng của nàng. Thuộc hạ của nàng có khả năng phản bội nàng, cũng biến thành những người nàng giết ở Phàm gian lúc trước “Hai người nói chuyện với nhau đã lâu. Thậm chí Tiêu Viễn cảm giác mình đã trở lại một tháng trước, đã từng nói chuyện phiếm với Hi Nguyệt muội muội ở Minh Nguyệt cư.

Hắn thật sự hi vọng đêm nay vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

“Hi Nguyệt, ngươi nghĩ như thế nào?” Tiêu Viễn muốn nghe thấy câu nghĩ kinh người sau khi nghe thấy sự tích về Tiên Đế của Hi Nguyệt muội muội, vừa rồi nàng vẫn keo kiệt lời nói của mình, không phát biểu ý kiến gì.

“Ta muốn...” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hắn, hai mắt bắt đầu có tình cảm khó tả, nàng nhẹ giọng mở miệng nói: “Viễn ca ca.” Ngươi có đồng ý không, theo ta, thanh âm của Hối Tiên Vân tông nhẹ nhàng nhu hòa, phương thức nói chuyện của nàng vẫn kỳ quái như trước khiến Tiêu Viễn sửng sò tại chỗ.

“Trở về Tiên Vân tông?!” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi gật đầu, xoay người sang, đón lấy gió chiều trên núi, ngẩng đầu nhìn về

vàng trắng trong sáng.

Chỉ hy vọng người lâu dài, ngàn dặm chung quanh.

Nhưng nàng không muốn như vậy nữa.

Một tháng nay trong lòng nàng một mực rất loạn, nếu như Tiêu Viễn ở bên cạnh, có lẽ có thể làm cho nàng bình tâm lại.

Chỉ cần Tiêu Viễn chịu đáp ứng, nàng tin tưởng mình có thể thuyết phục được sư phụ, để Tiêu Viễn ở lại Tiên Vân tông, cũng có thể để cho viễn ca ca báii nhập Tiên Vân tông. Với tiên duyên hiện tại của hãii, đủ để trở thành đệ tử chân truyền.

Cuối cùng, tất cả đều tốt.

Trong lòng nàng cũng có thể bình tĩnh lại.

“Hi Nguyệt, tại sao ngươi lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?”

Tiêu Viễn đứng ở phía sau nàng, nhìn mái tóc của tiên tử bị gió thổi qua, chỉ cảm thấy nàng đang nhìn trăng sáng, thật sự bay vào trong mây, thẳng đến Thanh Minh, trở thành Hằng Nga tiên tử ở trong Nguyệt cung trong truyền thuyết.

Bóng lưng thanh lãnh cô tịch lại khiến Tiêu Viễn gần như không nhìn được mà muốn đáp ứng nàng.

Nhưng lời muốn ra khỏi miệng, lại nghĩ tới Cửu công chúa, cùng với đám tuấn tài trẻ tuổi thấy được trên yến hội vừa rồi.

Hiện tại hãii chẳng những bị người không chế, hơn nữa nếu báii nhập Tiên Vân tông, chỉ dựa vào tiên duyên mà đại tướng quân Tiên Hà để lại cho hãii, liệu có thể đuổi kịp những thiếu niên thiên tài kia không? Không trải qua mưa gió, làm sao có thể trưởng thành thành thiên tài chân chính? Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, không trả lời vấn đề này.

“Hi Nguyệt muội muội” Tiêu Viễn tiến lên nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, ôm lấy nàng vào lòng: “Chờ ta được không? Đợi ta thêm ba năm nữa, ta nhất định sẽ trở thành cường giả Đạo Cảnh tam cảnh! Đến lúc đó ta nhất định sẽ phong quang vui vẻ đón ngươi qua cửa!” Thần xuất cảnh có lẽ còn chưa đủ, Tiêu Viễn nhất định phải đạt tới đạo vận cảnh, mới có thể chân chính đạt được phong quang đón dâu Hi Nguyệt tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn không mở miệng, chỉ lẳng lặng ôm lấy Tiêu Viễn.

Tâm cũng theo đó yên tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Viễn đột nhiên ngửi thấy một mùi hương hoa thơm trên người Hi Nguyệt muội muội. Hắn quay đầu nhìn lại, lập tức kinh hãi: “Hi Nguyệt muội muội, là phù dung hoa! Huyền hoa nở rồi!” Tiêu Hi Nguyệt buông hắn ra, ngược mắt nhìn lại, quả nhiên ở ven đường thấy được một đóa hoa khiết bạch phù.

Hương thơm toả ra bốn phía, thấm vào ruột gan.

Tiêu Viễn tán thưởng: “Không hổ là mỹ nhân dưới ánh trăng vừa hiện, hoa nở lấp lánh, thanh lệ tuyệt tục, giống như Hi Nguyệt nhà ta vậy!” Loáng thoáng Tiêu Viễn cảm giác được trong đôi mắt mỹ nhân bên cạnh lộ ra một nụ cười.

“Hi Nguyệt, ngươi biết không?” Tiêu Viễn đi tới trước đầm hoa nở rộ, vừa cười vừa nói: “Mạch hoa Đầm có một loại đặc tính rất kỳ diệu, cùng một mẫu cây trên đó cắt xuống một cây, mặc kệ dời đến nơi nào, dù cách xa ngàn dặm, cũng sẽ tâm hữu linh tê, từ gốc cùng mẫu gốc đồng thời mở ra!” Hắn xoay người định bẻ xuống một đoạn Đầm Hoa, nhưng lại bị Tiêu Hi Nguyệt ngăn cản.

“Không thể, đây là vật của Tiêu Dao môn ‘Ách’, cũng đúng, vậy thôi quên đi.” Tiêu Viễn lúng túng sờ lên mũi, vốn hắn muốn cùng Hi Nguyệt mỗi người một gốc.

Hai người nhất thời trầm mặc xuống.

Biết Hi Nguyệt không am hiểu tìm đề tài, Tiêu Viễn nhìn đóa Đầm Hoa, lại nhớ tới một truyền thuyết: “Hi Nguyệt, ngươi biết không? Đầm hoa lại gọi là Vi Đà hoa, là tình yêu trong truyền thuyết...” Sau khi nghe xong câu chuyện xưa của hoa Vi Đà, Tiêu Hi Nguyệt nói chuyện rất lâu rồi, ánh mắt đặt trên những đóa hoa này.

“Hi Nguyệt, ta hái cho ngươi một đóa hoa nhé.” Tiêu Viễn nhìn chung quanh, cười hắc hắc nói: “Nếu như Đầm hoa không thể ngắt, vậy hái một ít hoa dại ven đường cũng được chứ?” Nói xong, hắn nhảy xuống một khe núi, khom lưng trên

mặt đất bẻ xuống một ít đóa hoa dại, chuẩn bị tạo cho Hi Nguyệt muội muội một cái vòng hoa, giống như lúc nhỏ vậy.

Cuối cùng Tiêu Viễn nhìn thấy, lúc hắn cùng Hi Nguyệt muội muội hình thành chênh lệch một độ cao, con người của Tiêu Hi Nguyệt rõ ràng co rụt lại.

Trong thoáng chốc nàng nhìn thấy vị Lý lão hán có hình dạng xấu xí, cử chỉ bỉ ổi, đang cúi quần xuống, đứng dưới tảng đá, đối diện nàng...

Tiên tử tu hành (7)

“Tiên Vân Tông, đệ tử ngoại môn thực đường.

Sau khi chấm dứt một ngày tu hành, mấy ngàn đệ tử ngoại môn nhập môn không đến mười năm theo đường núi, một đường từ địa bàn của đệ tử nội môn trở về nơi bọn hắn dùng bữa để nghỉ ngơi.

Tuy nói tu tiên khác với thế tục rất nhiều, nhưng một màn này lại rất giống lúc học sinh tư thực hạ học buổi tối, cũng náo nhiệt như nhau.

“Trương sư huynh, cùng đi ăn cơm chiều sao?” Cùng đi, cùng nhau “ha ha, Trương sư huynh hình như tâm tình không tốt lắm, chẳng lẽ hôm nay bị sư thúc trách mắng?” Ở Tiên Vân Tông hoặc là tông môn khác, chỉ cần không phải sư phụ mình, thống nhất xưng hô sư thúc.

“Cái này thì không, tiến độ tu luyện của ta vẫn tốt, chỉ là ta...” Người nói chuyện về mặt khổ sở, “Vừa nghĩ tới cả ngày, lại chỉ có thể ăn cơm rau, ta đã mất đi thất vọng đối với cuộc sống cuối cùng...” Ha ha ha, không khoa trương như vậy chứ? Dựa theo cách nói của sư thúc?, Chúng ta trước khi tiến vào Trúc Cơ cảnh đều phải thanh tâm quả dục, khẩu phục cũng ở trong Bát Đại Giới, nhẫn nhịn một chút đi, đến Trúc Cơ cảnh thì thoải mái rồi!” “Trúc Cơ Trúc Cơ, kiếp sống tu tiên hai mươi năm, hơn năm ngàn đệ tử ngoại môn, có thể Trúc Cơ không đến một nửa... Hơn nữa..., Năm năm sau, chúng ta chuẩn bị mua tiền của Trúc cơ đan, sư đệ ngươi có ý kiến gì không?” Thuyền đến đầu cầu tự nhiên là thẳng, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Đi thôi, chúng ta đi nhà ăn số ba bên kia, đầu bếp bên kia nấu rau cũng không tệ lắm, nước béo đổ ra không ít!” Hai đệ tử ngoại môn một đường nói chuyện phiếm, đi tới trước thực đường số ba.

“Ai, sư huynh, nhìn cái kia” Sư đệ nhếch miệng, ánh mắt nhìn vào một vị nữ tử trước cửa nhà ăn.

Nữ tử này dáng người chậm rãi yêu kiều, diện mạo kiều diễm, mắt đào đầy quyến rũ, bộ ngực cao ngất, khiến cho áo choàng của nữ đệ tử ngoại môn của Tiên Vân Tông vốn rất bình thường hiện lên một đường cong tuyệt vời.

Hai chân thon dài có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác, lúc đi lại như ẩn như hiện.

“Là ả kỹ nữ kia, Lý Tiên!” Sư huynh nheo mắt lại, thấp giọng nói: “Gần đây nàng cùng quận chúa nội môn đi rất gần, hơn nữa còn là một vị đệ linh căn!” “Hừ, thật sự là không có thiên lý, một kỹ nữ lại thế...” Hai người nhìn Lý Tiên mỉm cười cùng một vị sư tử đi vào nhà ăn, sau khi đi vào, lại phát hiện hai người bọn họ đi lên lầu hai, tựa hồ đi vào trong phòng trên lầu hai.

Tuy nói đệ tử mới nhập môn cần thanh tâm quả dục, nhưng ngoại môn cũng có một ít người nhập môn hơn mười năm, bọn họ dư dả cũng không cần tuân thủ giới luật nữa, bởi vậy đệ tử ngoại môn thực đường bình thường cũng sẽ thiết lập phòng riêng tương đối tốt, cung cấp cho người có nhu cầu sử dụng.

Nhưng tiêu phí cực cao, ít nhất đối với đệ tử ngoại môn mà nói là như vậy!” Lý Tiên Tiên này, giống như mỗi ngày đều đi vào sương phòng?” Có người phát ra nghi vấn, “Nàng lấy đâu ra tiền? Lúc chúng ta nhập môn, tiền tài thế tục một phân cũng không mang vào! “Tựa hồ là vị quận chúa kia cho nàng, hắc hắc, chúng ta không mang theo một phân tiền tài nào cả!” “Tựa hồ là vị quận chúa kia cho nàng, hắc hắc..., Đệ tử nội môn có rất nhiều cách kiếm tiền, bọn hắn không giống với chúng ta!” Nội môn và ngoại môn, vĩnh viễn là tranh luận chủ đề, mọi người nghe vậy cũng không lấy làm lạ, chỉ là hiếu kỳ, Lý Tiên Tiên này rốt cuộc cùng quận chúa có quan hệ gì, vậy mà mỗi ngày đều có ngân lượng đi phòng lầu hai ăn cơm!... Trong phòng khách.

“Nào, sư tử, cứ việc gọi món ăn!” Lý Tiên cười duyên nói với Lưu sư tử, nàng duỗi ngón tay chỉ vào thùng thẻ trúc đặt trên bàn, bên trong có từng cây thẻ trúc, bên trên có khắc tên món

ăn cùng với giới thiệu đơn giản, muốn ăn gì thì lấy thẻ trúc đặt lên bàn, sau đó bắt chuyện với đám tạp dịch này là được rồi.

Lưu sư tử không lập tức gọi đồ ăn, mà dùng ánh mắt hồ nghi nhìn về phía Lý Tiên: “Nha đầu ngươi... Gần đây vẫn luôn mời ta ăn cơm, chẳng lẽ ngươi phát tài rồi? Nói đi, cứ một mực mời ta ăn cơm là có chủ ý gì?” Lưu sư tử tên là Lưu Nhược Hà, báai nhập Tiên Vân Tông đã mười lăm năm, không đột phá Trúc Cơ, vẫn là tu vi Luyện Khí kỳ.

Nàng tại Tiên Vân Tông chờ lâu như vậy, đến ngoại môn đệ tử thực đường ăn cơm số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, lần trước đến là vì chúc mừng nàng tiến vào Luyện Khí Cảnh mới xa xỉ một lần.

Đáng tiếc, lúc ấy mấy tỷ muội đi cùng nàng, một người đã gả ra khỏi sơn môn làm thương nhân, hai tiểu gia tộc chuyển sang thế lực gia tộc đầu nhập Tiên Vân tông, trở thành cung phụng, thành hôn cũng nằm trong quy hoạch.

Mà người thứ hai, là được yêu thú cho...” Ai da, sư tử thật sự là...” Lý Tiên Nộ nói: “Ta mời sư tử ăn mấy bữa cơm thì sao chứ? Ta lẻ loi một mình tới Tiên Vân Tông, là sư tử dạy cho ta sinh tồn và tu luyện ở tiên môn như thế nào, ân đức không thua gì sinh ra phụ mẫu! Mặc dù là người thể nhân giễu cợt nói kỹ nữ là người vô tình., Nhưng Lý Tiên ta không phải người như vậy, ai tốt với ta, ai không tốt với ta, ta sẽ nhớ kỹ từng cái từng cái một!” Một buổi nói ân cần, đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm cảm động.

Nhưng trên khuôn mặt mệt mỏi của Lưu sư tử lộ ra một tia bất đắc dĩ, cười nói: “Được rồi, được rồi, ta còn không biết con người Lý tiên tử ngươi là ai? Từ trước đến nay đều là người không có lợi không dậy sớm, cả ngày đi dạo ngoại môn không có chính hình, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” Nhìn sư tử nói lời này, ha ha, không tin “Lý tiên tử tác động thần kỳ quay đầu đi.”, Đợi Lưu sư tử nói xin lỗi rồi mới hỏi, sau đó mới cười khanh khách nói: “Sư tử, ngươi đoán xem vì sao ngày nào ta cũng tới lầu hai ăn uống ngon nhất không?” Lưu sư tử lườm nàng một cái, nói: “Thật sự muốn nói ra sao?” Lý Tiên Tiên

cũng không đỏ mặt, chỉ là cười nói: “Sư tử đừng giễu cợt ta, ta đánh tiểu nhân đã bị bán đến thanh lâu học việc học ở đó rồi.

Tình cảm đều là như thế nào lấy lòng nam nhân, sau khi đi vào Tiên Vân Tông thật sự rất là thấp thỏm, cho nên...” Nàng cẩn thận từng li từng tí một quan sát thần sắc của Lưu sư tử, ý đồ từ trong ánh mắt của sư tử nhìn ra được, chính mình nếu như tiếp tục làm nghề cũ, có thể xúc phạm cấm kỵ hay không.

Mặc dù nàng ham muốn hưởng thụ, nhưng cũng không muốn vì chuyện này mà bị đuổi ra khỏi Tiên Vân Tông.

Lưu sư tử trầm mặc hồi lâu, đổi lại là mười năm trước, không, đổi lại là ba năm trước, nàng biết được Lý Tiên đã sớm phát tay áo rời đi, khinh thường ngồi chung một bàn với người như vậy.

Nhưng ba năm trước đây, sau khi lần nữa trùng kích Trúc Cơ cảnh thất bại, nàng đã thay đổi rất nhiều.

“Sư tử, trước tiên gọi thức ăn đi!” Lý Tiên thấy có hy vọng, vội vàng phẩy tay, để đám tạp dịch ngoài cửa tiến vào.

Nhưng không nghĩ tới người đi vào không phải tạp dịch, mà là một nam nhân diện mạo và ánh mắt đều là hèn mọn bỉ ổi, đầu hói một khối, so với tạp dịch càng không bằng.

Hắn vừa vào cửa, liền hai mắt sáng lên nhìn hai người Lý Tiên, đứng quần mớ hồ khế động, vội vàng cúi người xuống, hèn mọn đi tới bên cạnh Lý Tiên, nghiêm mặt nói: “Sư muội nói: “Sư muội.”, Hôm nay ngươi muốn ăn cái gì? Ta phân phó phòng bếp đi làm!” Nói xong, ánh mắt lại không nhìn được liếc lung tung, cặp lông mày tròn trịa ngồi trên ghế của Lý Tiên Tiên uyển chuyển nắm chặt eo nhỏ cùng với vẻ mặt đầy tham lam nhìn lên bộ ngực cao vút, bộ dáng hận không thể nuốt trọn cả người Lý Tiên.

Lưu sư tử nhìn mà nhú mày.

Nàng đã sớm đoán được Lý tiên tiên có thể mỗi ngày đến phòng ăn cơm, dựa vào nam nhân, mà không phải dựa vào vị quận chúa nội môn kia.

Nhưng tận mắt nhìn thấy nam nhân hèn mọn hão sắc này, nàng lại càng hoảng sợ.

Cái này căn bản không thể coi là nam nhân, chỉ là tạp dịch Tiên Vân Tông ăn bữa chờ chết mà thôi —— có lẽ tạp dịch ở thực đường có chút quyền lực, nhưng cũng chỉ giới hạn ở điểm này.

Tạp dịch thủy chung chỉ là tạp dịch, bọn họ đã không còn chút hi vọng nào, nửa đời sau chỉ có thể sống dựa vào Tiên Vân Tông.

Thông thường mà nói, người trở thành tạp dịch đều cuối cùng tiến vào Luyện Khí Cảnh, nếu không đại khái có thể rời khỏi Tiên Vân Tông, ở bên ngoài tìm một phần công việc tốt, hoặc gia nhập môn phái giang hồ, trở thành một vị trưởng lão.

Không phải ngồi lẫn lộn ở Tiên Vân Tông chờ chết.

“Nhìn loạn cái gì, cẩn thận sư tử ta móc cả mắt của ngươi ra đấy!” Lý Tiên Tiên cho nam nhân đầu hói một cái mắt trắng muốt kiều mị, lông mày Hàm Xuân, câu dẫn đến trái tim nam nhân nháy loạn nhịp, một gương mặt hèn mọn căng ra khiến làn da đỏ bừng., Giao Bằng nửa ngày, mới ngượng ngùng nói: “Sư muội, vị này là sư tử của ngươi sao?” Trước kia đúng là đệ tử Tiên Vân tông, gọi một tiếng sư muội sư tử đương nhiên không gì không được, nhưng vẫn là câu nói kia: Bọn họ chỉ là tạp dịch!” Ta họ Lưu Nhược Hà chỉ đáp lại một cách đơn giản, khiến nam nhân trọc đầu lúng túng.

“Hi hi, Tổng sư huynh, Lưu sư tử không giống ta, ngươi cũng đừng có mơ tưởng đến sự chú ý của nàng ta.” Lý Tiên vươn ngón tay nhỏ bé điểm vào ót hắn ta, cười duyên nói.

Xuất thân từ thanh lâu, sau khi buông ra một lời nói, cả đám đều tràn đầy khiêu khích, làm cho nam nhân muốn lửa nổi lên.

“Ách, không dám không dám...” Nam nhân tướng mạo hèn hạ vội vàng xua tay: “Sư tử gọi ta một tiếng là Tổng Ngốc Tử là được! Năm đó, đại khái mười năm trước, ta cũng từng ngưỡng mộ sư tử tư thế oai hùng của sư tử., Đối với Lưu sư tử thật sự rất sùng bái!” Lần tăng bốc này đã vỗ lên đùi ngựa, Lưu sư tử sắc mặt hơi đổi, lạnh lùng nói: “Cái gì mà anh tư! Ta chẳng

qua chỉ là một người tài không cách nào đột phá Trúc Cơ cảnh, sắp bị đuổi khỏi Tiên Vân tông, không đáng để sùng bái gì!”
Tống Ngốc Tử lúng túng không thôi, liếc mắt nhìn Lý Tiên.

“Được rồi, sư tỷ.” Lý Tiên Tiên kéo tay nàng an ủi: “Sư tỷ là đại khí muộn thành, so với những thiên tài kia cũng chỉ kém có một viên Trúc Cơ đan. Sư tỷ yên tâm đi, ta sẽ giúp tỷ nhanh chóng thành công!” Lưu Nhược Hà kinh ngạc nhìn Tống Ngốc Tử, lại nhìn Tống Ngốc Tử. Người sau lập tức lộ ra vẻ khổ sở, biểu thị mình căn bản không có Trúc Cơ đan.

“Đúng là nam nhân vô dụng!” Lý Tiên Tử đẩy Tống Ngốc Tử ra ngoài: “Tên vô dụng kia đi nhanh lên, đừng cản trở ta ăn cơm với sư tỷ!” A, cái này, còn chưa gọi thức ăn.” Tống Ngốc Tử tóm ngay cửa không cho Lý Tiên đẩy hẳn ra ngoài.

“Đồ không có mắt!” Lý Tiên lại gật đầu một cái: “Người sẽ không cho chúng ta thêm chút rượu ngon thức ăn ngon sao? Nếu làm không tốt, sau này đừng tới tìm ta!” “Vâng, sư muội!” Lúc này Tống Ngốc Tử mới hưng phấn rời đi.

Sau khi quay đầu lại, Lý Tiên cười hì hì với Lưu sư tỷ, khoe khoang hỏi: “Sư tỷ, người cảm thấy tên nhóc này thế nào?” “Có phải cảm thấy hắn kém cỏi lắm không? xui xẻo thì đúng rồi!” “Còn đúng không?” Lưu Nhược Hà khó hiểu, “Không nói mấy lời trình tiết ấy.”, Nghĩ đến Lý tiên tử người cũng không để ý, nhưng cho dù người muốn tìm... cũng phải có cái đẹp mắt chứ? Tên kia thật sự là... kém!” Thân phận tạp dịch, bề ngoài hèn mọn, đầu trục, có thể nói là muốn cái gì cũng không được, liếc mắt một cái cũng thấy nhiều.

“Đúng vậy, sai rồi!” Lý Tiên Tử cố ảnh tự thương nói: “Ai bảo ta bây giờ chỉ là đệ tử ngoại môn chứ? Cũng chỉ có thể câu dẫn một chút loại màu sắc này: “Tiên Vân Tông mấy ngàn đệ tử ngoại môn đâu?” Bọn họ? Bọn họ đều là nghèo kiết xác, nếu không cũng không phải là ngoại môn đệ tử, sớm đã giống quận chúa cảm Thăng Tiên Lệnh tiến vào nội môn rồi...” Lưu Nhược Hà không phản bác lại, bản thân nàng cũng là một kẻ nghèo kiết xác.

Nói vậy tức là Lý Tiên Tiên không tìm đệ tử ngoại môn, mà tìm Tống Ngốc Tử kia cũng dễ hiểu.

Tổng trục...

Con cái cũng không có linh thạch trong người, nhưng nó thắng ở chức quyền, ở thực đường số ba đường như có thể nói được, chỉ cần Lý Tiên bên cạnh nó, mỗi ngày có rượu ngon thức ăn ngon, đương nhiên không thể thiếu.

Đồ ăn và rượu và thức ăn của đệ tử ngoại môn đặt ở bên ngoài chỉ là hàng thông thường, Tiên Vân Tông chỉ hạn chế đệ tử ngoại môn không nên chậm trễ việc tu hành mà thôi.

“Tốt rồi sư tỷ” Lý tiên thân mật giữ chặt cánh tay của nàng. “Sư muội nói muốn cho người một viên Trúc Cơ đan, sẽ cố gắng hết sức đi kiếm linh thạch, người an tâm tích súc lực lượng., Đợi Trúc Cơ đan đến, lập tức đột phá!” Lưu Nhược Hà mặt không đổi sắc, chỉ cười nói: “Người muốn kéo ta và nương nhờ quận chúa? Hay là ta làm thủ hạ cho người?” “Sư tỷ! Người nói lại lần nữa ta thấy tức rồi!” Mặc dù là quận chúa, chỉ sợ cũng không dễ dàng cho một viên Trúc Cơ đan trung phẩm trở lên là Lưu Nhược Hà.

“Ai da sư tỷ!” Lý Tiên giậm chân một cái, “Sao lão Đề quận chúa quận chúa, Trúc Cơ đan không phải là ta cho người sao? Ta cũng muốn báo đáp ân tình sư tỷ cho ta! Hơn nữa, nếu sư tỷ đột phá, có thể tiến vào nội môn, tương lai cũng có thể dựa vào ta sao?” Người tự tin có thể kiếm được một viên trung phẩm Trúc Cơ đan?” Lưu sư tỷ cảnh cáo: “Người đừng làm loạn nói: “Người đừng có thể tiến vào nội môn, tương lai cũng có thể dựa vào ta sao?”, Thỉnh thoảng một hai người còn được, coi như các người đang yêu nhau, nhưng nếu như người thật sự dám mở chân...” Mở ra chân ngọc, vui mừng đón khách tám phương?” Lý Tiên che miệng cười, trong mắt thu ba lưu chuyển, phong tình quyến rũ không nói nên lời., Lưu Nhược Hà cũng thấy nóng cả mặt, không khỏi đẩy cô ra, nói: “Nha đầu nhà người vẫn không biết xấu hổ như vậy, uống cho người vẫn còn tu tiên đấy!” “Tu tiên là tu tiên, bản hành vốn là bản hành, không liên quan...” “Sư tỷ, người có tin ta kiếm được một viên trung phẩm Trúc Cơ đan trong vòng một năm không?” Lưu Nhược Hà không trả lời cô ta.

Lý Tiên Tiên cũng không tức giận, tự nói: “Một viên Trúc Cơ đan trung phẩm giá trị mười viên linh thạch trung phẩm, mà một vị Luyện Khí cảnh ước chừng một năm chỉ có thể kiếm hai ba viên linh thạch trung phẩm, tương đương với hai ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, đúng không?”

“Mà người bình thường ở ngoại giới, một năm cũng chẳng qua chỉ còn lại mấy lượng bạc vụn, mà Lý Tiên ta thì sao?” Vị kỹ nữ thanh lâu này chỉ chỉ chính mình: “Ta một tháng dùng tiền trên son phấn đã có giá hơn ba mươi lượng bạc, còn lại càng là người bình thường khó có thể tưởng tượng, những người phú thương kia tiện tay từ trong khe hở ngón tay chảy ra một chút dầu, chính là mấy chục lượng bạc.

Ta từng cùng hai tỷ muội hầu hạ qua hai công tử ca đến từ kinh thành, bọn họ cả đêm liền ném mấy trăm lượng bạc lên người chúng ta, để tỷ muội quỳ trên mặt đất dùng mồm, song nhũ, khe miệng cướp đoạt bạc, ai cướp được thì là của người đó “Luu Nhược Hà” vạn phần kinh ngạc, không biết nên trả lời ra sao.

“Sur tỷ, có lẽ ngươi chưa thấy hình ảnh dân dã như vậy, hạ tiện đúng không?” Lý Tiên cười ha ha, ôm lấy tay nàng, dùng đôi nhũ mập mờ của mình cọ cọ: “Sur tỷ, lúc đó ta dựa vào song nhũ phong phú, cướp được một thỏi bạc mười lượng, ngươi thấy sao? Sợ à?” Luu Nhược Hà không phản bác lại.

“Cho nên mới nói!” Lý tiên tử ra vẻ ta nhìn thấu hết thảy: “Đệ tử ngoại môn giống như người bình thường ở ngoại giới, cả đời bọn họ đều là người nghèo, một năm qua cũng không có bao nhiêu linh thạch, nhưng đệ tử nội môn thì khác., Trong tay bọn họ tùy tiện rỉ ra chút dầu mỡ, cũng đủ cho những tiện nữ nhân như chúng ta ăn mấy năm nay rồi! “Sur tỷ, ngươi cảm thấy công bằng không?” “Có gì động lòng không? Không cam lòng? Dù sao ta cũng có, ta không phục., Ta cũng muốn lượng lớn linh thạch và tài nguyên tu luyện, ta không muốn giống những đệ tử ngoại môn kia, vì một viên Trúc Cơ đan đi dã ngoại chiến đấu với yêu thú, tốn thời gian phí sức mới có thể chiến đấu được với đám đệ tử ngoại môn kia., Còn không kiếm được mấy viên linh thạch...” “Sur tỷ, ta không cần ngươi cũng giống như ta, chỉ cần ngươi giúp ta thu thập tin tức của

đệ tử nội môn, nói cho ta biết quan hệ giữa bọn họ, ta có thể nắm chắc trong vòng một hai năm thành công, thậm chí còn nhanh hơn!” Lý Tiên Tiên kẻ sát bên tai Lưu Nhược Hà, dùng giọng nói dịu dàng mê hoặc nói ra.

Điều này không thể nghi ngờ là một đề nghị lớn mật khiến người động tâm.

Hơi thở Lưu Nhược Hà trở nên dồn dập, cách nhìn của Lý Tiên với nội ngoại môn hoàn toàn không giống với nàng, nàng chỉ nhìn thấy thiên phú xuất thân của mình, còn Lý Tiên lại đang nghĩ làm sao có thể từ trong tay đám người nội môn móc ra dầu mỡ!” Hi hi, sư tỷ, sư tỷ., Lý tiên động lòng sao?” Nhìn bộ dáng giãy dụa của Lưu sư tỷ, cảm thấy hết sức thú vị, nhìn không được dùng điệu bộ khiêu khích nam nhân, đi tới gần cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt, nhẹ nhàng ngậm vành tai xinh đẹp của sư tỷ, hai cánh môi nhỏ nhắn mài qua.

“A! Người làm gì vậy?” Khí tức ấm áp của nàng đánh vào tai, Lưu Nhược Hà như bị điện giật, cuống quýt quay đầu né tránh, vành tai bị Lý Tiên cắn qua trở nên nóng bỏng vô cùng, chỉ cảm thấy từng đợt điện lưu khiến người ta kinh hãi từ đó truyền ra, trên mặt nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

“Sư tỷ,” Lý Tiên che miệng cười duyên. “Ngài thật sự là hồn nhiên, chẳng lẽ chưa từng có nam nhân? Hay là...” Hồ đồ!” Lưu Nhược Hà mặt lạnh tanh, lại lấy ra cái giá của sư tỷ. Lý Tiên Tiên thấy tốt thì nhận, đáp một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trở lại chỗ cũ.

Nhưng rất nhanh lại không an phận, nàng nghiêm mặt nói: “Sư tỷ, người suy nghĩ cho kỹ đi, ta biết rõ sư tỷ người ở ngoại môn rất có danh tiếng, ở nội môn cũng có từng là tỷ muội ngoại môn của người., Chỉ cần người kể cho ta một chút tình huống của các nhân vật Tiên Vân tông, ta liền có thể đi... Tìm nam nhân nói chuyện yêu đương, cam đoan sẽ không liên lụy tới sư tỷ người!” Lưu Nhược Hà tỉnh táo lại: “Nói chuyện tình cảm? Người điên rồi, nếu sư thúc nội môn biết người câu dẫn đệ tử của bọn họ, nhiều loạn đạo tâm của bọn họ, thế nào cũng bị một chương đánh chết người không chừng!”

“Sao lại như vậy?” Lý Tiên Tiên chớp mắt nói: “Tiên Vân tông là danh môn chính phái, chỉ cần lúc ta xảy ra chuyện lớn tiếng, tông môn sẽ cho ta xử trí công bằng, huống hồ, với bản lĩnh của ta không thể nào xảy ra sai lầm...” Nàng thừa nhận, mình đang đánh mặt sung phù lên.

Dù sao nàng cũng biết Lưu sư tỷ vì một viên Trúc Cơ đan mà bôn ba mệt nhọc, trong vòng mười lăm năm chỉ kiếm không đến hai viên linh thạch Trúc Cơ đan, nàng liền quyết định không thể tiếp tục tu luyện nữa, nhất định phải chuẩn bị tốt tài nguyên tu luyện cho tốt.

Nếu không, tu tiên còn có ý nghĩa gì? Còn không bằng quay về Xuân Hồng lâu.

Lưu Nhược Hà lại im lặng, lặng lẽ uống trà.

Không bao lâu, Tống Ngốc Tử dẫn người mang rượu và thức ăn lên, những thứ này ở thế giới bên ngoài hết sức tầm thường, nhưng bán ở ngoại môn thực đường lại khá đắt đỏ.

“Sư tỷ đừng suy nghĩ nhiều, tới ăn cơm đi!” Lý Tiên cười hì hì nói: “Tu tiên giả này không phải là vì quá thoải mái sao? Không thích còn tu tiên cái gì nữa, “Ta với ngươi không giống nhau.” Lưu Nhược Hà hồ hững trả lời một câu, cúi đầu cầm đũa.

Tống Ngốc Tử không có lập tức rời đi, mà là mặt dày lê mề đứng bên cạnh Lý Tiên Tiên, dùng bàn tay thô ráp đặt bên hông nàng, trên hông, trên mu bàn tay thoải mái xuy xuy, Lý Tiên Tử bị xấu hổ đẩy một cái, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

“Nam nhân thôi tha thật đáng ghét.” Lý Tiên mắng.

“Hắn hình như còn chưa...” Đương nhiên ‘Đương nhiên’, Lý tiên tử chuyển giận thành vui, “Nam nhân chỉ tỏ vẻ coi trọng thứ mình không lấy được trong tay, một khi hắn bắt được người vào tay, sẽ gắt gao ngăn chặn người, thái độ một cái trên trời một cái dưới đất, từ châu ngọc châu báu đến thường vật bình thường, chỉ cần trải qua một buổi tối, chỉ cần..., Sư tỷ, tương lai người ngàn vạn lần không được để nam nhân lừa gạt, phải thật sự đạt được đồ tốt mới lên giường cùng hắn!”...

Kinh nghiệm của người đối với ta không có tác dụng gì, sư tử dù sao cũng là một vị đại mỹ nhân nói chuyện tán gẫu, tuy rằng không tiếp tục đề tài trước đó nữa, nhưng quan hệ lại thân cận hơn không ít.

Lý Tiên ăn cơm tản mạn khắp nơi, đợi Lưu Nhược Hà ăn xong, cô vẫn đang một mình uống rượu, thấy sư tử đặt đĩa xuống còn khuyên cô ấy ăn nhiều một chút.

“Ta không giống người, ta phải về tu luyện ‘Lưu Nhược Hà’, ‘Người cũng mau về đi, tối nay đọc lại bài tập một lần’” dừng một chút, lại nói: “Cho dù người lấy được lượng lớn đan dược, nhưng con đường tu hành vẫn phải đặt chân lên mặt đất!” “Vâng...” “Ta đi trước” “Được rồi, sư tử đi thông thả” nhìn sư tử rời khỏi, Lý Tiên Nhân lộ ra nụ cười giảo hoạt, mọi chuyện đã thành công hơn phân nửa.

Lưu Nhược Hà vừa đi khỏi, Tống Ngọc Tử đã vội vã đi theo, vẻ mặt bức bối kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lý Tiên.

“Ngồi qua một bên, trên người tràn đầy mùi dầu mỡ, quá khó ngửi!” Lý Tiên Tử không khách khí phân phó, Tống Ngọc Tử lộ ra vẻ mặt khổ sở: “Ta đây cũng là bất đắc dĩ... Tiên Tiên, người cũng biết, ta chỉ là một tạp dịch phòng bếp, quản sự cũng không phải ta, mỗi ngày phải ở trong phòng bếp nhìn, trên người có thể không có mùi dầu khói sao?” Người thật đúng là vô dụng.” Lý Tiên vừa uống rượu vừa cười hắc hắc., “Ồ Tiên Vân Tông lẫn lộn mười mấy năm vẫn là tạp dịch, ai, người nói người còn có thể làm gì? Muốn bò lên giường của lão nương còn kém mười vạn tám ngàn dặm, có biết Tống Ngọc Tử không?” Tống Ngọc Tử mặt đỏ lên một chút, ngồi ở một bên duỗi cái cổ dài ra, dùng mũi cố gắng dùng sức ngửi mùi thơm trên người Lý Tiên Tiên, cả người giống như ăn nhân sâm thoải mái, nhìn nàng si mê nói: “Tiên nữ xinh đẹp như ta, tự nhiên là kém không biết bao nhiêu lần, đây không phải tiên tử ngài đại phát từ bi từ bi, đây không phải là tiên tử ngài., Mới cúi đầu xem một tên tạp dịch đệ tiện như ta sao?” “Tiên tử?” Lý Tiên Nhân cầm chén rượu, liếc mắt nhìn hắc: “Ta đường đường là đại sư tử của Tiên Vân Tông, là tiên tử mà ngũ đại tiên môn người người kính ngưỡng, sao một tạp dịch hạ tiện như người lại có thể nhúng chàm được? Còn không

mau quỳ xuống cho ta!” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng, Tống Ngọc Tử giống như bị điện giật, gương mặt hèn mọn đỏ bừng lên, thân thể run rẩy đứng dậy, quỳ xuống, ngược nhìn Lý tiên tử đang ngồi trên ghế., Miệng hô: “Đại, đại sư... “Chỉ là tạp dịch”, chết sang một bên cho ta “Lý Tiên nghiêng chén rượu, đổ rượu trong chén lên đầu Tống Ngọc Tử, rượu tưới vào mặt hắn, nhưng Tống Ngọc Tử chẳng những không tức giận, trái lại còn há to miệng, uống từng ngụm từng ngụm rượu từ trong chén “Tiên tử”, trên mặt tràn đầy say mê.

Cuối cùng, Tống Ngọc Tử điên cuồng hét lên một tiếng, bỗng nhiên nhào về phía Lý Tiên: “Đại sư tử, Đại sư tử, ta rất thích tiếng đàn của ngươi, ta..., Mỗi ngày ta đều nghe thấy... Đại sư tử!” Giờ phút này, Tống Ngọc Tử như một con khỉ không lông, ôm lấy Lý Tiên điên cuồng gặm, bờ môi như bị lửa đốt, liếm qua nhai lại cái cổ trắng nõn của nàng, hai tay bắt được nhũ ngọc cao ngất, cách chế ngự của đệ tử ngoại môn Tiên Vân Tông vượt ve, hạ thân như phát điên đâm vào đỉnh đầu, chủy thủ thô cứng xuyên qua mấy tầng quần áo ở bắp đùi của nàng.

“Tống Ngọc Tử, ngươi dám!! Còn không mau buông ta ra!” Đồ khốn kiếp... A, nhẹ một chút, bên trong phòng nhỏ nhỏ tràn đầy khí tức mê loạn cùng lửa nóng, thẳng đến khi thân thể Tống Ngọc Tử run lên vài cái, một phát tinh tê đại bắn ra, động tác như phát điên của hắn mới dừng lại một chút, bị quần áo xóc xếch, mơ hồ lộ ra Lý Tiên Lung một cước đá văng.

Hai người thở phì phò, sau khi bầu không khí yên tĩnh một chút, đứng quần Lý Tiên Tử ướt đẫm một mảng cổ quái biểu tình: “Tống Ngọc Tử ngươi thật là to gan, dám tưởng tượng ta thành đại sư... Tử, ừ, dừng.” Tống Ngọc Tử đột nhiên đứng dậy dùng tay bịt miệng của nàng, nhìn xung quanh, mới dám buông ra, vội vàng nhỏ giọng nói: “Sư tử, không, sư muội, không, sư muội....” Dừng có.”

Ngươi ngàn vạn lần đừng có nói... chuyện vừa rồi!” “Xì, tiện tay thôi chết đi được!” Lý Tiên Nhân liếc hắn đầy phong tình, “Vừa rồi không phải rất lớn mật sao? Sao bây giờ lại bắn một lần rồi không có lá gan nữa? Tống Ngọc Tử ới Tống Ngọc Tử ới Tống Ngọc Tử!, Ngay cả nghĩ cũng không dám, khó trách

ngươi lẫn lộn thành bộ dạng chó má này!” Tống Ngọc Tử kẹp cái đũng quần ướt đầm lên hai chân, ngượng ngùng nói: “Sư muội, ta cũng không sợ ngươi chê cười., Ta đang nghĩ... Nhưng từ trên xuống dưới của Tiên Vân tông, ai mà không muốn chứ?” Ánh mắt hắn nhìn về phía Lý Tiên dần dần sáng lên: “Nếu sư muội chịu ăn mặc hòa nhã... quần áo giống hệt như ta, vậy Tống Ngọc Tử ta đời này đáng giá rồi! “Đẹp lắm, Lý Tiên Tử ngươi cười mắng ném chén rượu đi, Tống Ngọc Tử luống cuống tay chân tiếp được.

“Tống Ngọc Tử, nói cho ngươi biết.” Lý Tiên Tử nghiêm mặt nói: “Mặc dù Lý Tiên ta không phải phụ nữ lương thiện gì cả, nhưng cả đời này xem thường nhất chính là nam nhân không có bản lãnh, ngươi muốn lên giường của ta, thì phải lấy bản lĩnh của ngươi ra mới được!” Những rượu và thức ăn này...” Chỉ là rượu và thức ăn mà muốn tư cách chơi gái sao?!” “Sặc hặc, Tống Ngọc Tử khí thế yếu đi ba phần, dám đem loại chuyện chơi gái này để tán gẫu bên ngoài, toàn bộ Tiên Vân Tông cũng chỉ có một mình sư muội như thế.

Vừa là đệ tử Tiên Vân tông, lại là kỹ nữ, Tống Ngọc Tử có thể khẳng định, hắn ở Tiên Vân tông hai mươi năm, cùng với mấy chục năm cuối cùng, cũng chỉ có một cơ hội như vậy nhiệm một nữ đệ tử Tiên Vân tông, nữ sư muội, nữ, tiên nữ, tiên nữ... đại sư tỷ! Vừa nghĩ tới đại sư tỷ váy trắng phát phờ, eo nhỏ nhắn mảnh mai, ánh mắt Tống Ngọc Tử nhìn về phía Lý Tiên Tử lại trở nên rục rịch rục rịch.

“Cút”, “Không lấy được Trúc cơ đan, đừng hòng!” Hai người đang lôi kéo, cửa sương phòng vang lên, Lý Tiên giật mình, cuống quýt sửa sang lại quần áo, đồng thời dùng một chén rượu trực tiếp gọi vào đũng quần Tống Ngọc Tử., Tống Ngọc Tử kinh hãi không thôi: “Sư muội, ngươi làm gì vậy?” Tên ngu ngốc, ngươi giờ trò đó ra nhiều khó hiểu, nếu như bị người khác biết chuyện vừa rồi, ta sẽ lột da ngươi ra không chừng!” “Vậy phải giải thích thế nào đây?” Cứ nói ngươi say khướt, nhanh, giả say!” Tống Ngọc Tử nhận mệnh uống một bình rượu lớn, mới làm ra vẻ say khướt, đi tới mở cửa phòng.

Vừa nhìn thấy người ngoài cửa, Tống Ngọc Tử tức muốn nổ phổi, trực tiếp tát một cái: “Hóa ra là lão già nhà ngươi, chết

tiệt! dọa ta nhảy một cái!” Dững giả phần nộ, rút đao hướng cường giả, khiếp sợ phần nộ, lại rút đao hướng kẻ yếu hơn.

“Ai vậy?” Lý Tiên Tử hỏi, Tống Ngọc Tử vốn định đuổi lão già này đi, nghe vậy, mới dẫn hắn vào: “Là một lão già thủ hạ của ta, Tiên... Sư muội, người xem.” Lý Tiên nhú mày, nhìn dáng người thấp bé này, dung mạo xấu xí, còn tản mát ra một ông lão khó ngửi thân thể co quắp đi vào.

Nàng cho rằng hình dạng Tống ngọc tử đã đủ xấu rồi, là loại người mà nàng tiếp nhận trong những khách nhân kém nhất.

Nhưng so với lão già này mà nói, Tống Ngọc Tử có thể được xưng tụng là một câu tướng mạo tuần lã.

Đặc biệt là mùi hôi thối trên người lão đầu, khiến Lý Tiên Tiên nhớ tới đám mã tặc đã tiếp đãi qua một ít ngọn núi, bọn họ thường xuyên ở trong núi mấy tháng, mỗi lần đến trần là lại giống như từng cái hồ phân di động.

“Để hắn nhanh chóng ra ngoài, thật sự là “Lý Tiên xui xẻo” không còn hứng ăn nữa, ném chiếc đĩa lên bàn, tức giận hỏi: “Ông lão này là ai vậy? Tiên Vân Tông lại có tạp dịch như vậy sao?” Hắn tên là Lý lão hán, ở Tiên Vân Tông mấy chục năm rồi, phỏng chừng trưởng lão biết đem lão già này đuổi ra khỏi nhà, cho nên vẫn giữ hắn lại...” Tống Ngọc Tử giải thích, quay đầu trách mắng Lý lão hán nhanh chóng rút ra ngoài.

“Tống quản sự” Lý lão hán ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Tiên, ánh mắt hiện lên một tia lửa nóng, nhưng rất nhanh nhớ tới mục đích mình đến, vội vàng nói: “Lúc trước ta nói với ngài, ngài có tìm được pháp khí thích hợp nào không?” Pháp khí gì?” Tống Ngọc Tử rõ ràng đã quên.

“Chính là pháp khí có thể bảo tồn hương khí lâu dài!” Lão bắt từ nhà ngươi muốn dùng thứ đó làm gì?” Tống Ngọc Tử lửa giận lại nổi lên, “Mẹ kiếp, cho dù có, ngươi cũng mua không nổi, bất kỳ một kiện pháp khí nào cũng đều có mấy trăm hạ phẩm linh thạch, ngươi có tiền không?” Hắn hiện tại nghĩ đến tiền muốn phát điên, cho nên vô thức hỏi.

Không ngờ, Lý lão hán sau khi nhìn thoáng qua Lý Tiên, lại do dự gật đầu nói: “Chỉ cần Tống quản sự ngài giúp ta tìm pháp

khí, ta nguyện ý cho ngài một viên Linh Nguyên Đan!” Linh Nguyên Đan! Sau khi nghe được cái tên này, Lý Tiên Tiên rất cục nhịn cơn hôi thối này xuống, dùng hai mắt tò mò nhìn về phía hắn.

Giá trị Linh Nguyên Đan hơi thấp hơn Trúc Cơ Đan một chút, công hiệu là phụ trợ tu hành, nhưng bình thường người tu hành thường chỉ phục dụng vào lúc đột phá. Chỉ có người trong nhà không thiếu linh thạch, mới có thể cứ mười ngày nửa tháng lại phục dụng một lần Linh Nguyên Đan, tăng tốc tu hành của mình.

Loại đan dược này còn hấp dẫn hơn cả Trúc Cơ đan.

“Người có linh nguyên đan?” Tống Ngốc Tử rõ ràng không tin, mắt gian xảo nhìn qua hắn vài lần, sau đó đột nhiên đá tới một cước, “Lão bắt tử nhà ngươi cố ý tới trêu đùa ta, ngươi có linh nguyên đan tự mình cầm đi bán đi là tốt rồi, hà tất phải đi đòi với ta? Cút về đi gánh nước!” Lão hán quanh năm lấy nước làm linh hỏa, né qua một cước này, đứng ở cửa ra hiệu lộ vẻ khó khăn, Chử Bằng nói: “Tống quản sự, ta không biết nên đòi với ai, cho nên mới tìm ngươi.” Người nói người có linh nguyên đan, lấy ra cho ta xem?” Bây giờ ta tạm thời không đưa ra, “Không trả lại...” Lão già không trả lời, ta thấy ngươi ngứa da ngứa ngứa!” Tống Ngốc Tử đuổi hắn đi, cuối cùng cũng lập tức đuổi hắn đi, rồi lập tức đuổi đi.

Đóng lại cửa phòng.

Khi xoay người nhìn về phía Lý Tiên, Tống Ngốc Tử lộ ra vẻ mặt xấu hổ: “Sư muội, lão bắt tử này thật sự là đáng chết, cố ý tới trêu đùa ta...” “A, chỉ là tiêu khiển a...” Lý Tiên cười như không cười nhìn hắn.

Tống Ngốc Tử rất nhanh không chịu nổi nữa, ngượng ngùng nói: “Thực sự chuyện gì cũng không thể gạt được đôi mắt tuệ mục của sư muội! Không sai, ta muốn kiểm tra xem trong tay lão già này rốt cuộc có linh nguyên đan hay không, không có liền đánh hắn một trận, nếu có...” Tống Ngốc Tử thật to gan, sắc mặt híp lại tiến lên ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn xinh xắn của Lý tiên tử., Miệng rộng hôn lên mặt nàng một cái: “Ta liền lấy đan dược, đưa cho sư muội ngươi tu luyện, để ngươi thành

công Trúc Cơ, đến lúc đó... hắc hắc!” Nghĩ đến bản thân sau này có thể dịch chuyển đến một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Tống Ngốc Tử hưng phấn tới mức đầu óc trụi lủi cũng đỏ lên.

“... Người định làm thế nào?” Do dự một chút, Lý Tiên hỏi hần.

Khác với con đường “Kiếm tiền” lúc trước của nàng, cũng không phải là nam hoan nữ yêu đôi phương tự nguyện dâng cho nàng, mà là Lý Tiên và Tống Ngốc Tử nàng dùng thủ đoạn thâm phụ của gian phu, đi cướp lấy đan dược có thể tồn tại trong tay Lý lão hán.

Điều này khiến Lý Tiên khó tránh khỏi có chút chần chờ.

“Hắc hắc, ta trước mở lão già kia ra, đi tới chỗ hần ở xem một chút, lão già kia ban ngày đều muốn đi gánh nước, cơ hội còn nhiều hơn là “Nếu như không tìm được đan dược thì sao?” Tìm không thấy thì... Chỉ có thể đợi Tống Ngốc Tử trút giận., “Lão già kia căn bản không sợ chết, đánh cũng vô dụng, nhưng ta sẽ cho người theo dõi hần, không sợ hần không lộ tẩy “...”...” Không ổn...” Lý Tiên lắc đầu: “Ta nghe nói có một sổ pháp thuật có thể dễ dàng tìm ra vết tích của phạm án., Quan phủ đã từng mời qua một vị danh bộc thi triển pháp thuật, một ngày không đến liền tìm tới phạm nhân “Tống Ngốc Tử” cười ha ha: “Sur muội người thật đúng là... ngây ngốc đáng yêu, một lão già ném đi đồ vật, các trưởng lão làm sao có thể để ý? Huống chi chỉ là một viên linh nguyên đan!” Lý Tiên Tử do dự hồi lâu, Tống Ngốc Tử chờ đợi cũng đều lo lắng thúc giục nàng.

“Tống Ngốc Tử!” Dường như Lý Tiên Tử đã quyết định, đột nhiên nhìn về phía hần hỏi: “Nếu như người không liên quan đến ta, người có biết trong tay lão nhân kia có đan dược hay không, người có đi lấy đan dược ra tay không?” “Đương nhiên có thể!” Tống Ngốc Tử lộ hung quang, “Lão già kia nghèo rách mồng tơi, đan dược này chắc chắn là vô tình có được, ta không lấy, người khác cũng sẽ cầm!” Được, ta đi trước, Lý Tiên Nhân bỗng nhiên đứng lên, đi về phía phòng khách.

“Ai, sur muội?!” Nhớ kỹ, hôm nay muội chỉ là vì lấy lòng ta mà thôi, ta không gặp phải Lý lão hán gì đó, càng không tham

dự vào những chuyện vụn vặt này.

Nếu sau này người có đan dược, có thể tới tìm ta, nếu không có thì đừng tới tìm ta!” Nói xong, Lý Tiên cũng sắp bước ra khỏi nơi này, một lát cũng không muốn ở lâu.

Tống Ngọc Tử kinh ngạc một hồi lâu, “Tên kỹ nữ này lá gan quá nhỏ, hay là lương tâm ta không muốn đi? Chậc chậc, kỹ nữ cũng muốn hoàn lương, đây thật đúng là thiên hạ kỳ văn “Hắc hắc”, người đã không làm, vậy để ta đi làm, mấy chiêu liền để lão già kia ngoan ngoãn đem đan dược giao ra đây!” Trong lòng Tống Ngọc Tử đã có vài ý nghĩ độc ác, uống một hơi cạn sạch rượu Lý Tiên, sau đó mới tới phân phó sự tình.

... buổi tối mấy ngày sau.

“Sư tỷ, tới phòng ta, ta cho người xem một thứ tốt.” Sau bữa cơm chiều, trong phòng khách, Lý Tiên Xuân Phong nói với Lưu Nhược Hà, khiến các nữ đệ tử trong phòng hơi kinh ngạc nhìn hai người.

Nhìn thấy Lưu sư tỷ thật sự cùng Lý Tiên vào phòng của nàng, mấy nữ đệ tử cùng phòng liếc nhau một cái. Mấy ngày nay, mặc dù các nàng đều xuất thân hàn vi, nhưng bởi vì Lý Tiên Hữu Nguyên, sẽ lấy lòng người tốt, nên sư tỷ chiếu cố nàng vượt xa những người khác.

“Tìm ta làm gì?” Đi vào trong phòng, Lưu Nhược Hà đóng cửa lại, đồng thời bố trí một trận pháp tiêu thanh nho nhỏ. Người của giới tu hành bàn luận một số chuyện bí ẩn, đều lựa chọn bố trí một vài cách cảnh giới.

“Hi hi, sư tỷ, lát nữa đừng quá kinh ngạc nha.” Lý Tiên cười mỉm sờ lên đầu giường lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó trừng mắt nhìn nàng, chậm rãi mở cái hộp ra.

“Cái này là...” Lưu Nhược Hà tròn tròn mắt, thất thanh nói: “Thượng phẩm Trúc cơ đan!!” “a, sư tỷ thật tinh mắt.” Lý tiên tử khen ngợi, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại: “Cái viên Trúc cơ đan này là thượng phẩm?!” Lưu Nhược Hà đề kích động trong lòng xuống, tiến lên cẩn thận xem xét viên Trúc cơ đan này, sắc mặt đầy đặn, linh khí dồi dào, mùi thơm trong trẻo., Đúng thật là Trúc cơ đan thượng phẩm! Một viên, giá trị trên trăm

trung phẩm linh thạch, gấp mười lần Trúc cơ đan trung phẩm! Dựa theo tốc độ kiếm tiền của Lưu Nhược Hà, nàng cần ròng rã hai mươi năm mới có thể kiếm đủ viên Trúc cơ đan thượng phẩm này, hơn nữa còn là đem tất cả linh thạch còn lại, không mua pháp khí, phù chú khác, không mua đan dược tu hành, mới có thể kiếm được giá cả.

Nhưng bây giờ, tiểu sư muội Lý Tiên Tinh mới nhập môn không tới một tháng này, đã thu được một quả! Tại thời khắc này, trong lòng Lưu Nhược Hà vẫn luôn thủ vững chịu phải xung kích cực lớn.

“Ngươi...” Lưu Nhược Hà nhìn Lý Tiên đang tranh công, dùng giọng cay đắng hỏi: “Làm sao ngươi có được viên Trúc Cơ đan thượng phẩm này?” Thật ra thiên phú của Lưu Nhược Hà không kém, nhưng cô không có bối cảnh gia đình, chỉ có thể bỏ linh thạch kiếm được khi đột phá Trúc Cơ mới mua Trúc Cơ đan.

Mà lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, hoặc có thể nói vận khí không đủ tốt, dẫn đến lần đầu tiên đột phá thất bại, lại thêm lần nữa.

Lãng phí một khoản lớn linh thạch mua thuốc trị thương, ôn dưỡng thân thể, chuẩn bị cho lần đột phá tiếp theo.

Kết quả là sau một bước, đi từng bước, cho nên mười lăm năm không thể Trúc Cơ thành công trở thành đệ tử nội môn.

“Thật sự là Trúc Cơ đan thượng phẩm à? Tống Ngốc Tử đúng là nhặt được bảo vật.” Lý Tiên chắc chắn lấy làm kỳ lạ, tiện tay giao đan dược cho nàng, cười duyên nói: “Sư tỷ, có viên đan dược thượng phẩm này, ngươi đột phá Trúc Cơ cảnh hẳn không thành vấn đề chứ?” Lưu Nhược Hà cuối cùng nhận lấy, nhíu mày nói: “Cái gã tạp dịch đầu trọc ở phòng bếp kia? Làm sao hắn có thể có Trúc Cơ đan thượng phẩm được?” Lý Tiên vờ như không biết, ra vẻ mình hoàn toàn không biết gì.

“Sư muội...” Lưu Nhược Hà đẩy hộp đan dược lại cho nàng, lắc đầu nói: “Đây là ngươi khổ cực... Xem như vất vả, kiếm được Trúc Cơ đan, ta không thể nhận...” Ai da, sư tỷ ngươi nhận đi!” Lý Tiên cầm lấy tay nàng., “Ta còn kém Trúc

Cơ năm sáu năm, có nhiều thời gian như vậy đã sớm kiếm được rất nhiều Trúc Cơ đan rồi, hơn nữa, sư tử cũng không phải là người không nể tình., Chỉ cần sư tử thành công đột phá Trúc Cơ kỳ, tiến vào nội môn trở thành đệ tử chính thức, chẳng phải có thể chăm sóc sư muội nhiều hơn sao? Huống hồ, sau này ta còn có thể có rất nhiều phiền toái đến chỗ của sư tử người!” Lưu Nhược Hà trầm mặc xuống, chiếc hộp trong tay nặng ngàn cân đặt ở trong lòng nàng.

“Chẳng lẽ sư tử ghét bỏ ta?” “Không phải...” Hay là nói sợ viên thuốc này lai lịch không rõ, làm vương bận sư tử?” “Cũng không phải...” Lưu Nhược Hà lắc đầu, cô ta biết rõ lai lịch đan dược không rõ, nhưng lại không cách nào cự tuyệt cảm dỗ đột phá Trúc Cơ cảnh.

“Vậy sư tử còn lo lắng cái gì?” Lý Tiên hỏi.

“Ta... nên bồi thường thế nào?” Ha ha ha, sư tử, tử thật đúng là...” Nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của Lưu sư tử, Lý Tiên Nhân đột nhiên có một loại hứng thú trêu đùa nàng, thế là liền đi tới, hơi thở mềm mại bên vành tai sư tử, kiều mị nói: “Nếu sư tử thật sự không biết trả giá thế nào, vậy thì lấy thân báo mộng đi?”... Được...” Một lát sau, Lưu Như Hà đồng ý.

“Hả? Cái gì?” Lý Tiên Tử không dám tin tưởng vào tai mình, kinh ngạc vạn phần nhìn về phía nàng: “Sư tử, người đồng ý lấy thân báo đáp rồi chứ?” “Đúng!” Lưu Nhược Hà bình tĩnh nhìn về phía nàng, “Chẳng qua không phải lấy thân báo đáp, mà chỉ là...” Nhìn thấy nàng đùa giỡn như thật, Lý Tiên Tử có cảm giác như vác đá đập chân mình.

Nhưng cẩn thận quan sát vóc người cao gầy của sư tử, cùng với anh khí bừng bừng, khí chất mang theo vẻ lãnh ngạo, trong lòng Lý Tiên không hiểu sao dâng lên một chút cảm giác khác thường, có chút rục rịch.

Cùng nhau lên giường, đã nhiều năm nàng chưa thử qua, khi đó nàng bị mẫu thân phân phó trối lại, để mấy tử muội thay phiên nhau áp lên người nàng, cử động phản kháng của nàng ít hơn một chút, những tử muội kia lại tự mình lên trận dạy nàng làm sao có thể dùng thân thể thích nam nhân.

Tự nhiên, các cử động thân mật của nữ tử, boong boong trêu chọc, Hư Hoàng giả phượng, Bách Hợp Ma Kính, cũng không thiếu được.

Chỉ có điều từ sau khi tiếp khách, nàng đã rất ít khi chơi đùa cùng nữ tử đồng tính.

Hôm nay tựa hồ có khinh nhờn sư tử nghiêm khắc đời đã lâu, khiến Lý Tiên Tiên có một loại cảm giác hưng phấn đã lâu không gặp, thân thể mềm mại như một con rắn dán sát vào eo Lưu Nhược Hà, ôm lấy nàng, ghé sát đôi môi son của sư tử., Hít thở như lan hỏi: “Sư, sư tử, thật sự phải... lên giường với ta sao?” Lần đầu tiên được người khác ôm thân thiết như vậy, hơn nữa còn là sư muội của mình, Lưu Nhược Hà vẫn luôn bảo trì trấn định rốt cuộc cũng biến mất., Gương mặt Bạch Tịnh đỏ ửng, giọng nói cũng run rẩy: “Người, không phải người yêu cầu ta như vậy sao? Huống hồ, người bắt quá chỉ là một nữ tử, cho dù ta lấy thân báo đáp, người cũng không làm được gì... phải không?” Lưu Nhược Hà dùng giọng điệu không quá chắc chắn nói.

“Hi hi, không nhất định...” Xác nhận không phải sư tử nói đùa, hơn nữa từ trước tới nay chưa từng trải qua nam nhân, Lý Tiên Tiên càng ngày càng rục rịch, ý mình và sư tử không khác biệt lắm, trực tiếp hôn lên, dùng đôi môi đỏ tươi dán vào gương mặt của Lưu Nhược Hà, cái lưỡi nhỏ nhắn vươn ra, nhẹ nhàng liếm lên gương mặt nhẵn nhụi.

“Ừm!” Lưu Nhược Hà cố nén không thoải mái, chỉ rên khẽ một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại, nhẫn nại chịu đựng một con ướm sùng, trơn trượt như thể đang tản mát ra cái lưỡi u hương của cô gái, kề lên trán, cằm, cằm liếm qua lại.

Không thể không nói, Lý Tiên xuất thân từ Phong Nguyệt Trường có kỹ xảo khiêu khích cao siêu, chẳng qua là dùng thân thể mềm mại áp sát Lưu Nhược Hà, thân mật thân mật liếm láp gương mặt của cô, đồng thời phát ra vài tiếng rên rỉ đau đớn, hoặc như tiếng rên rỉ vui thích, đã lây nhiễm đến Lưu Nhược Hà, khiến thân thể cô ta nhanh chóng mềm nhũn.

Ngay khi Lý Tiên mở miệng nhỏ, ngậm vành tai của nàng vào trong miệng, đầu lưỡi róc rách, Lưu Nhược Hà rút cuộc không

nhìn được, rên rỉ động lòng người từ cổ họng truyền tới.

“Sư muội...” Lưu Nhược Hà hai chân mềm nhũn lùi lại vài bước, đặt hai người vào trong thùng tắm trong phòng.

Động tác của hai người càng lúc càng mập mờ, Lý Tiên dáng người thon thả lại có bộ dáng ngạo nhân, đặt Lưu Nhược Hà cao gầy mảnh khảnh bên cạnh thùng tắm, khiến nàng chỉ có thể bị ép dùng hai tay chống đỡ, xấu hổ nhìn nàng chăm chăm.

Khuôn mặt hấn ta đỏ bừng lên.

“Sư tỷ” Lý Tiên dán thân thể mềm mại của nàng, khoe miệng Hàm Xuân, lộ ra vẻ mỉa mai: “Ta mới nhớ ra, ta đã một tháng rồi.

Không cùng người khác lên giường, còn sư tỷ vừa rồi đã câu được tình dục của ta, cho nên sư tỷ phải phụ trách! Giúp ta nhóm lửa...” Lưu Nhược Hà đỏ mặt, nhìn ra một câu: “Nói bậy... Người giành được Trúc Cơ đan, chẳng lẽ không có cùng tên Tống Ngọc Tử kia... Vậy cái gì?” “Không có Lý Tiên khúc chân trái, dùng đầu gối dí vào giữa đùi thon dài của Lưu Nhược Hà, nhẹ nhàng đè xuống.

“A, Lý Tiên, người...!” Vị trí mẫn cảm bị đầu gối của nàng chặn lại, giống như một luồng sóng nhiệt từ trong chớp mắt khuếch tán ra toàn thân, thân thể Lưu Nhược Hà càng lúc càng vô lực.

Áp chế nàng phảng phất không phải là nữ nhân, mà là một vị cao thủ tình trường, mỗi một động tác đều có thể gọi lên dục vọng bản năng nhất của người ta.

“Sư tỷ...” Lý Tiên hân hân lên mặt nàng, khẽ cười nói: “Chúng ta tắm rửa trước đi? Đêm nay còn rất dài... Ngày mai là ngày nghỉ ngơi hiếm thấy mà...” Thân thể Lưu Nhược Hà cứng đờ, Lý Tiên này cố ý lựa chọn đêm nay tới tìm nàng phải không?...” Sư tỷ, còn lề mề gì nữa? Mau vào đây?” Lý Tiên Tiên ngồi trên cái ghế đầy nước ấm, ánh mắt mang theo mỉa mai nhìn một cô gái khác trong phòng: Lưu Nhược Hà.

Nhìn thấy sư tỷ ngày thường cường thế, lộ ra vẻ lúng túng cùng thẹn thùng, thật sự là có loại cảm giác thỏa mãn khó hiểu.

“Người, người xoay người lại trước!” “Ai? Mọi người đều là nữ nhân, sư tử người sợ cái gì? Chẳng lẽ là... sư tử đã rất muốn rồi sao?” Lý Tiên!!!” Lưu Nhược Hà tức giận, ngực phập phồng mấy lần, nhưng đổi mặt với chú ý dày mặt dày của tên kỹ nữ này, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thỏa hiệp, chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người.

Lý Tiên dùng cánh tay như ngọc của mình đặt lên mép thùng tắm, khoe miệng nhếch lên nụ cười quyến rũ, thưởng thức từng chút từng chút một quần áo trên người Lưu Nhược Hà.

“Sư tử, vóc người của tử thật tuyệt quá” chiều cao của Lưu Nhược Hà cao bằng nàng, đều cao hơn một mét bảy, có thể nói là vóc người cao gầy, uyển chuyển mảnh khảnh, khác nhau chính là Lý Tiên đầy đặn động lòng người, mà Lưu Nhược Hà thì vẫn còn rất ngây ngô, mông đẹp trắng như tuyết thì đẹp rồi, nhưng không có “Nữ nhân”, trong hành động sạch sẽ lưu loát, không phát huy được ưu thế thuộc về nữ nhân.

Quan trọng hơn nữa là, một chương của sư tử nằm ở đỉnh đầu bộ ngực, là màu phấn hồng làm cho Lý tiên tiên hâm mộ không thôi, tựa hồ còn có người thưởng thức qua, có vẻ đẹp dị thường.

Nhìn quần áo trên người sư tử biến mất từng chút một, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng, Lý Tiên Tiên mới rút cuộc hiểu được vì sao nam nhân đều thích cởi y như vậy.

Thì ra nhìn người ném đi từng điểm xấu hổ, bị ép phải thừa nhận cảm giác vui vẻ là như thế.

“Lý Tiên Tiên, chẳng lẽ ngươi thật sự thích nữ nhân, không thích nam nhân?” Lưu Nhược Hà giả vờ trấn định, trên thực tế đã bị ánh mắt to gan mà nóng nảy của Lý Tiên nhìn tới không được tự nhiên, ngay cả động tác bước vào thùng tắm cũng có vẻ cứng ngắc.

“Ăn hết thịt cá lớn, ngẫu nhiên cũng muốn ăn một món đậu hũ rau xanh.” Lý Tiên cười đùa nói những lời không biết xấu hổ, thân thể mềm mại ngâm trong nước ấm như một con rắn trắng, bơi qua bơi lại, từ phía sau lưng ôm lấy sư tử vừa tắm, hai bộ

thân thể mềm mại áp sát vào nhau, da thịt mềm mại mềm mại, làm cho hai người đều phát ra một tiếng rên rĩ rất nhỏ.

“Sư tử, ngươi cũng muốn à?” Lý Tiên ngâm khẽ một tiếng như ma nữ chín tầng mây, hai vú non sung mãn đặt trên lưng sư tử, tạo thành cảm giác áp lực như hai ngọn núi hùng vĩ, khiến cả người Lưu Nhược Hà cứng ngắc, hơn nữa bên tai không ngừng truyền đến tiếng thở dốc áp lực của Lý Tiên, càng làm cho nàng cảm nhận được mùi vị này không ngừng run rẩy.

Thân thể gần như mỗi một giây đều trở nên mềm nhũn.

“Ừ...” Hai bàn tay của Lý Tiên mềm mại bao trùm lấy bụng nàng, Lưu Nhược Hà rốt cuộc không nhịn được ngâm lên một tiếng.

“Sư tử...” Hai tay của Lý Tiên chậm rãi đưa lên, đôi môi không ngừng đụng vào nhau, hôn lên gò má và cổ của Lưu Nhược Hà, khí tức toát ra đánh lên da thịt nàng ta, nóng bỏng và nóng bỏng.

Sư tử ngày xưa uy nghiêm dễ gần, bây giờ lại bị nàng tùy ý ức hiếp trong ngực, Lý Tiên đã lâu không có dục vọng xuất phát từ nội tâm, kết hợp với kinh nghiệm mị nam nhân học được trong kiếp sống của kỹ nữ, ba lần móc tất cả dục hỏa của cả hai người ra.

“Lý Tiên, ngươi!” Sư tử... Chờ hốt hoảng, hết thấy đều do sư muội giúp ngươi.” Lý Tiên cười khúc khích, uốn ngực, dùng đôi sữa mềm mại của mình đè ép da thịt mềm mại của sư tử, đồng thời, vẫn còn che vành tai của Lưu Nhược Hà, dùng đôi môi đỏ búng khẽ cắn, không ngừng phát ra tiếng thở dốc mơ hồ, gợi lên dục vọng bản năng của sư tử.

Cho dù đều là nữ nhân, loại dục vọng phát ra từ nội tâm con người này cũng đủ để thiêu đốt thần trí mơ hồ.

Lưu Nhược Hà đã trải qua chuyện đời rất nhanh rơi vào tay giặc, sau lưng cảm nhận được hai ngọn núi đè ép của sư muội, hai chân đứng trong thùng tắm bị sư muội dùng một chân thon dài quần lấy, ma sát vài lần, rất nhanh khiến hai chân của cô ta mềm nhũn, chỉ có thể dùng hai tay chống đỡ rìa thùng tắm, vuột ve sau lưng sư muội.

Thậm chí nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, cặp song nhũ mềm mại của sư muội ở trên lưng nàng chà xát nhiều lần, giống như dùng hai viên son, lau lưng nàng.

Trong nhụy hoa sen mềm mại, rõ ràng có hai cục sưng tấy đã cứng ngắc! Loại cơ thể nữ nhân quán lấy nhau, động tác cực kỳ hương diễm, đã hoàn toàn vượt quá tưởng tượng giữa Lưu Nhược Hà với nữ tử! “Sư tỷ, thoải mái không?” Gương mặt kiều my của Lý Tiên đầy vẻ mê hoặc.

Hồng, hai tay đè chặt song nhũ của mình, chà chà lên lưng sư tỷ, nhìn sư tỷ bị mình hầu hạ, không nhìn được quỳ sụp xuống thùng tắm, nàng tự thấy thích thú, cười mị mị nói: “Sư tỷ, chiều này ta đã lâu không dùng rồi, lúc tiếp khách ở thanh lâu, những nam nhân thôi kia muốn tắm cùng ta, thế nào cũng phải cho ta ngàn lượng bạc không thể cưỡng ép khoái cảm và xấu hổ sau lưng, không nhìn được mặt: “Có phải ta còn phải đưa bạc cho người không... A!” Trong lúc nói chuyện, hai tay Lý Tiên Thần tác quái đã chính thức đi tới vòng tròn trên ngực nàng, một tay, vừa vịn nắm cả đôi song nhũ của nàng ta vào lòng bàn tay.

chóp nhũ được bàn tay ấm áp bao trùm, khoái cảm mãnh liệt khiến thân thể mềm mại của Lưu Nhược Hà run lên, đúng là tiết một lần nhỏ.

“Sư tỷ, không cần phải nhẫn nại, đêm nay thời gian của chúng ta còn rất dài.” Lý Tiên Tiên yêu chết đi sống lại, cố gắng ngăn cản vẻ mặt khoái cảm của mình, điều này làm nàng nhớ tới quá trình mình bị ép phải tiếp khách, đến thừa nhận dương vị, một đoạn quá trình vui sướng không gì sánh được, cũng là cản trở ngăn cản như vậy.

Đương nhiên, điều này thường sẽ khiến khách nhân càng thêm dụng lực.

Cho đến hôm nay, cuối cùng Lý Tiên Tiên cũng hiểu được vì sao đám nam nhân kia đều thích chơi bộ dáng này.

“Sư tỷ, tới đây, hai chân Lý Tiên cũng mềm nhũn, nàng kéo Lưu Nhược Hà ngồi lên cái ghế trong thùng tắm rộng rãi, bảo sư tỷ ngồi vào trong ngực nàng. Ngọc nhũ trong tay nàng

không nỡ rời đi nửa phần, không ngừng nắm lấy, xoa bóp, nặn sư tử không to hai chân của nàng thành đủ loại hình dạng, nghe thấy sư tử phát ra từng tiếng rên rỉ áp lực đến cực điểm.

“Lý tiên tử, người... nhẹ chút!” Lưu Nhược Hà cảm thấy khoái cảm liên tục, khuôn mặt rục rờ như rặng mây đỏ, ngồi trong ngực sư muội, bị nàng tùy ý đùa bỡn song nhũ.

“Người không phải cũng có sao? Niết chính mình đi!” Sao có thể giống như vậy chứ?” Lý Tiên đi cắn vành tai của sư tử, động tác trong tay không ngừng, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp một cái, kẹp lấy mũi vú nhỏ màu phấn hồng của sư tử.

“A...” Cơ đau đón hỗn tạp, khiến cho thân thể mềm mại của Lưu Nhược Hà run lên lần nữa, trong miệng phát ra một tiếng ngâm.

Bàn tay Lý Tiên như mang theo diệu pháp vô thượng, mỗi lần xoa nhẹ đều khiến Lưu Nhược Hà phản ứng mãnh liệt. Sau vài lần, vị sư tử vốn nên mang theo sư muội tu hành này, còn ngửa cổ thiên nga run rẩy liên tục, bị Lý Tiên hôn lên cổ.

Mà bị sư muội hai tay vuốt ve song nhũ, nhũ phong phấn hồng sớm đã cứng rắn lên, bị Lý Tiên dùng đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng xoa nắn nắn, khiêu khích, một đôi nhũ nhũ mềm mại bị bóp đến sưng lên không chịu nổi.

“Sư tử...” Phát ra tiếng hô ngọt ngào, Lý Tiên Tử thuận theo cái cổ trắng ngần của nàng hôn lên, trên đường đi còn lưu lại nụ hôn say mê, rốt cục, Lý Tiên Tiên hôn lên môi anh đào kiều diễm của sư tử.

“A!” Môi bị bites lại, Lưu Nhược Hà mở to hai mắt, khó tin nhìn Lý Tiên, bị động tiếp nhận đôi môi nóng rục... Mấy giây sau, Lưu Nhược Hà vẫn còn đang bị nắm lấy hai vú, chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ nụ hôn của sư muội, khóe mắt rõ ràng tràn ra một giọt nước mắt, rơi vào trong thùng nước nóng tắm, tiêu tán vô hình.

“Sư tử” ở trong gian phòng của đệ tử ngoại môn, khí tức trở nên mập mờ mà hùng hực, tràn đầy hương hoa bách hợp, lại mơ hồ có hương ngọt cam.

Hai nữ đệ tử xinh đẹp của Tiên Vân tông giao nhau, khí tức hòa vào nhau, thân thể trần trụi như ẩn như hiện trong thùng tắm khí nóng, dán chặt vào nhau.

Nếu như đến gần quan sát, nhìn thấy rõ ràng hai nàng đã hôn nhau đến động lòng không thôi, tiểu phần nóng bỏng mềm mại ngọt ngào quấn lấy nhau, phát ra tiếng hôn xì xì.

Bốn miếng môi đỏ rực như lửa, nhiều lần đụng vào nhau, lại chạm vào, hôn một cái, tiếp theo lại quấn lấy nhau, cái lưỡi nhỏ màu hồng không ngừng uốn lượn.

“A... Ừm, à...” “Sự tử...” “Sự muội...” Không biết bao lâu sau, hai người mới kết thúc hôn một giấc dài, hai bên dùng ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn đối phương, một lát sau, Lưu Nhược Hà mới ngượng ngùng hạ thấp tầm mắt.

Một nụ hôn vừa rồi, ngay cả nàng cũng kinh ngạc không thôi.

Rõ ràng hai người đều là con gái, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên nàng hôn, nhưng dưới sự chủ động của Lý Tiên, Lưu Nhược Hà lại cảm thấy vui sướng phát ra từ nội tâm.

Chẳng trách các sư thúc luôn nói ở Luyện Khí cảnh tốt nhất là muốn Đỗ Tuyệt Tình Dục để tránh trầm mê vào, không muốn tu luyện.

“Sự tử, còn muốn mua không?” Lý Tiên Đế đặt cằm lên vai thơm của nàng, lại dùng lưỡi thơm đi liếm láp, hôn một cái, rất nhanh lại khơi dậy tình dục của Lưu Nhược Hà.

Lần này, động tác của hai người càng ngày càng kịch liệt.

Sau khi hai môi nóng bỏng giao nhau, Lý Tiên đột nhiên thờ hỏn hển đẩy Lưu Nhược Hà ra, khiến cho nước trong thùng tắm phát ra tiếng ào ào, cũng khiến Lưu Nhược Hà kinh ngạc không thôi, hai mắt có sóng nước chuẩn bị, kinh ngạc nhìn tình nhân của mình — mặc dù chỉ là đêm nay, cho dù sư muội cũng là nữ nhân, nhưng không thể nghi ngờ đây là đối tượng vui vẻ đầu tiên của Lưu Nhược Hà nàng.

Sự kinh ngạc của nàng không kéo dài bao lâu, Lý Tiên rất nhanh lại ôm lấy nàng, hơn nữa còn là chính diện, hai người bốn vú dán vào nhau, xúc cảm nóng bỏng khiến Lưu Nhược

Hà say mê, gần như là chủ động cúi đầu, hôn lên hai môi của sư muội.

“A... Ừm...” Hai cô gái xinh đẹp hôn nhau trong thùng tắm, cặp sữa đầy đặn của Lý Tiên Linh dán chặt lên bộ tiêu nhũ của Lưu Nhược Hà, hai nàng vừa hôn vừa động thân thể, da thịt dính sát vào nhau, để cho trong thùng tắm của Lưu Nhược Hà.

Nước gợn lên từng đợt, phát ra tiếng nước ấm muội.

Nếu như không có trận pháp tiêu thanh, khiến cho mấy nữ đệ tử bên phòng nghe được. Phỏng chừng chỉ từ tiếng nước này cũng có thể nghe ra trong phòng này đang phát sinh chuyện gì.

“Sư muội...” Lưu Nhược Hà khoái chí liên tục, miệng thở hồng hển né tránh hôn của nàng, nhưng Lý Tiên lại nhanh chóng không hài lòng tiếp tục hôn lên mặt nàng, cần cổ, một đường thẳng xuống, cuối cùng đi tới bộ ngực trắng như tuyết của nàng.

“Sư tỷ, sư tỷ...” Lý Tiên không ngừng hôn lên vị trí xương quai xanh của sư tỷ, phát ra tiếng rên rỉ mê người, sau khi liếm láp những miếng sữa trắng như tuyết của Lưu Nhược Hà mấy lần, cuối cùng cái miệng nhỏ đỏ hồng của nàng cũng mở ra, ngậm lấy đầu vú của Lưu Nhược Yên, như trẻ con hút nước sữa, dùng sức hút một cái.

“A...!!” Thân thể mềm mại của Lưu Nhược Hà run rẩy, hai tay như co giật, túm lấy mái tóc của Lý Tiên, ôm chặt lấy đầu nàng, bộ ngực ưỡn thẳng, nhét toàn bộ màu hồng của sữa tiêu vào trong miệng sư muội.

Lý tiên cũng không khách khí, cười mị mị cắn lấy bộ ngực của sư tỷ, răng trắng nhẹ nhàng gặm, cắn đi cắn lại trên sữa sữa trắng nõn như tuyết.

Cuối cùng cái miệng nhỏ mở ra, lần nữa đem mũi sữa sung phù của sư tỷ hàm ở trong miệng, hương lưỡi phấn hồng liếm láp lên, đảo quanh mũi sữa của sư tỷ.

“Sư muội, ta, ta...” Cảm giác khoái cảm như thủy triều rót cuộc khiến Lưu Nhược Hà đạt tới cao trào đầu tiên trong cuộc đời, toàn thân nàng đỏ lên, run rẩy ôm lấy sư muội, hai chân

thon dài kẹp lấy eo sư muội, ngâm trong nước tư vị rõ ràng phun ra một cỗ chất lỏng trơn bóng, bôi lên người Lý Tiên.

“Sư tỷ” Lý tiên nữ buông lỏng đầu hàm răng đầy nước miếng, lần nữa hôn nhau cùng sư tỷ mơ hồ thần trí trong cao trào.

Một lúc lâu sau, hai người mới chia tay, Lưu Nhược Hà thở hồng hển, dựa vào Lý Tiên, toàn thân không còn chút sức lực nào.

“Sư tỷ, chúng ta lên giường đi? Đêm nay, đêm còn dài...”

“Ừm” Lưu Nhược Hà nhắm mắt lại, nhẹ giọng đáp ứng.

Nàng biết, đêm nay chỉ sợ nàng sẽ không ngừng cảm thụ loại khoái cảm tiêu hồn ăn cốt này, cùng sư muội hưởng thụ loại vui cá giữa nữ tử này.

Nhưng trên thực tế, đêm nay kịch liệt vượt xa tưởng tượng của nàng.

Bị sóng đỏ cuốn cuộn, uyển chuyển mềm mại, chống đỡ gắt gao triền miên.

Hai thân thể mềm mại kiều diễm gần như chưa từng chớp mắt tách rời qua, Lưu Nhược Hà hiểu rất rõ vì sao cổ nhân gọi cô gái này là: Ma Kính.

Bốn món đồ xấu hổ sung đỏ được mài dũa cùng một chỗ, nhiều lần nghiền nát, kịch liệt quần lấy nhau, chất lỏng sền sệt chảy ra dính liền cùng một chỗ của hai người, chẳng phải giống như là mài gương sao?... Lại thêm một ngày nữa, buổi tối, Lưu Nhược Hà ngồi trong phòng khách suy nghĩ xuất thần.

Ngày trước, sau khi cùng Lý Tiên Tiên vui vẻ một đêm, hai người ngủ đến trưa, sau khi thức dậy thì dùng cơm trưa, lại trở về phòng, trò chuyện không biết tại sao lại đến trên giường.

Cái cổ quần vào nhau, thân mật liếm láp, hai người cởi bỏ hết quần áo, sau đó lại chống đỡ quần chặt chẽ. Lưu Nhược Hà mới thường thức sự vui vẻ của nữ nhân, dường như muốn đem tình dục ba mươi năm trước đó đều dâng lên, hai ngày nay ngoại trừ giai đoạn bắt đầu, thời gian còn lại đều là nàng dẫn đường cho hai người này vui vẻ.

Nhiệt liệt, triền miên.

Không thể không nói, loại mùi vị tiêu hồn nhập cốt này, sau khi nếm qua sẽ rất khó cự tuyệt.

Đợi sau khi Lý Tiên về, e là đêm nay không phải là...” Phi, gương mặt ửng đỏ âm thầm mắng một tiếng, Lưu Nhược Hà quyết định đêm nay đóng cửa tu luyện, chuẩn bị bế quan Trúc Cơ.

“Sư tỷ, ta đã trở về.” Lý tiên tử mặc một bộ quần áo đệ tử ngoại môn của Tiên Vân Tông bỗng bèn đi tới, sau khi phát hiện những bạn cùng phòng khác đều chưa quay về, liền lớn mật cúi đầu hôn lên môi sư tỷ một cái.

“Lý Tiên, nguoi!” Lưu Nhược Hà tức giận, giơ tay vuốt ve môi, đôi mắt phượng tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Hi hi, sư tỷ, muốn đến nữa không?” Lý tiên tử cũng không sợ, cười duyên nằm sấp trên lưng sư tỷ, lần nữa dùng đôi ngọc nhũ tròn trịa của nàng đuổi sư tỷ đi.

Trong mắt người ngoài, đây chỉ là sư muội đang làm nũng với sư tỷ, nhưng chỉ có Lưu Nhược Hà mới biết, một chiêu này của sư muội vô lại cỡ nào, có thể dễ dàng gọi lên dục hỏa sâu trong nội tâm nàng.

“Sư muội!” Lưu sư tỷ đè xuống cảm giác thân thể khô nóng, lạnh mặt nói: “Tu tiên không phải trò đùa, nếu không thể đột phá đến cảnh giới cao hơn, mặc cho muội xinh đẹp hơn nhiều, trăm năm sau cũng chỉ là một đồng xương khô mà thôi., Cắt ký hiệu!” “Đúng đúng đúng đúng, biết rồi sư tỷ “Tai trái” ta thấy nguoi vào tai phải, sau này cứ bảy ngày ta cho nguoi kiểm tra tu vi một lần, nếu như không đạt tới tiêu chuẩn... Có nguoi xem được!” “Thực sự là sư tỷ, ta tự nhiên là hiểu được điều này., Nếu không vì sao còn hao hết tâm tư gia nhập Tiên Vân Tông? Được rồi, không nói chuyện này nữa, sư tỷ chúng ta đi, đi một chỗ...” Đi đâu?” “Đi giúp một đệ tử tạp dịch phía sau núi, một căn nhà gỗ trước khe núi cũ nát, Lưu Nhược Hà thấy được một lão tạp dịch đang quỳ trên mặt đất.

Đến gần xem xét, nàng không khỏi hơi nhú mày.

Lão tạp dịch này đã già đến mức tóc thưa thớt, khắp khuôn mặt là những nếp nhăn giăng khắp nơi, trên người bẩn thỉu, hai tay như đã ba năm năm không tắm rửa, đen đến không tưởng tượng nổi, toàn thân tản mát ra một loại mùi chua chua khác thường.

Nhưng lão tạp dịch bị trói này lại có cơ bắp rắn chắc, từng khối cơ bắp rắn chắc.

Giống như nham thạch đúc thành, lão tạp dịch cắn răng bị hai người ấn trên mặt đất quỳ, khiến một thân cơ bắp rắn chắc của lão càng thêm nhô ra, bắt mắt.

“Đại nhân, những gì nên nói ta đã nói rồi, ta không có trộm khăn tay của nữ đệ tử trong môn phái đâu!!” Người to gan đứng trước lão tạp dịch là một người trẻ tuổi vênh váo đắc ý., Trong tay gã nắm một khối khăn tay màu trắng, nghe vậy giận dữ quát lớn: “Khăn tay này rõ ràng là vật của nữ đệ tử, hơn nữa phía trên còn lưu lại mùi thơm của hương., Người chỉ là một tên tạp dịch thấp hèn, lấy đâu ra cái khăn tay này? Không phải là người trộm, chẳng lẽ là nữ đệ tử Tiên Vân Tông ta tặng cho lão khốn kiếp này sao?!” Trương sư huynh nói rất đúng!” “Lão già kia còn dám trộm đồ nữa à!” Đuổi hẳn ra khỏi Tiên Vân Tông!” “Đuổi khỏi hẳn quá tiện dụng, đánh một trận rồi nói sau!” Mấy tên đệ tử ngoại môn số ba của Thực Đường ở xung quanh nhao nhao mở miệng la ầm lên.

Lưu Nhược Hà nhìn thấy ” Tướng tốt” của Lý Tiên, Tổng Ngốc Tử cũng ở đó, liền biết xảy ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lý Tiên, nhưng cũng không nói gì, đi tới trước mở miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Mấy tên tạp dịch sau khi thấy nàng, đều thu liễm vẻ kiêu ngạo, khoanh tay đứng một bên.

“Thì ra là Lưu sư tỷ.” Trương sư huynh cười nói: “Cũng không có gì, chính là Tổng sư đệ báo cáo nơi này có một lão tạp dịch trộm đồ, cho nên ta mới đến xem thử, sự tình cơ bản đã xác thực không thể nghi ngờ. Cái khăn tay này đích xác là lão già trộm, chỉ đợi thẩm vấn hẳn một lần là có thể đưa ra kết quả!” Tiên Vân Tông có hình phạt đường, trong ngoài môn

đều có, đệ tử ngoại môn cũng có thể gia nhập Hình Phật đường, quản lý cũng là đệ tử ngoại môn.

Vị Trương sư huynh này là một trong số đó.

“Ta không có trộm!!” Lão tạp dịch bị hai người ấn xuống đất lần nữa giữa giữa, khắp khuôn mặt là vẻ giận dữ, trừng mắt nhìn đám người này.

Bị nén khuất và oán hận đầy bụng, khiến Lý Tiên không dám nhìn thẳng vào hắn, lo lắng nhìn lại, trong lòng mắng: “Tổng Ngốc Tử chết tiệt, làm chút chuyện cũng làm không tốt, người trộm đan dược của người ta, còn muốn vu oan người khác trộm khăn tay, muốn đuổi Lý lão hán này ra khỏi Tiên Vân Tông, lòng dạ độc ác.

Xem ra gia hỏa này cũng không thể coi là công sức miễn phí trong thời gian dài, vất kiệt đan dược trong tay hắn, sau đó nhanh chóng cùng với “Lý Tiên Nhân cùng với hắn can hệ” đã đoán được đại khái chuyện đã xảy ra, đối với Tổng Ngốc Tử mắng chửi không thôi, chút chuyện này cũng làm ra, rõ ràng còn muốn nài đến làm chứng.

“Không có trộm? Cái khăn tay này là cái gì?!” Trương sư huynh nghiêm nghị quát hỏi, hai người đè lên Lý lão hán lập tức dấm cước đá, quát hắn nhanh lên một chút, miễn cho chịu khổ da thịt! Lưu Nhược Hà cau mày càng chặt, ngăn lại nói: “Chậm đã, ta tới hỏi hắn vài câu “Nói đi, nàng muốn nhận khăn tay trên tay Trương sư huynh.”, Không nghĩ tới Trương sư huynh lại bất động thanh sắc tránh ra, vẫn như cũ nắm chặt khăn tay, nói: “Sư tỷ, người tới chứng kiến lần xử phạt này có thể, nhưng không nên tham dự vào nhiều hơn, nếu không Hình Phật đường uy nghiêm ở đâu? Đúng không?” ngữ khí của hắn cuối cùng yếu đi mấy phần, để cho vị Lưu sư tỷ này một chút mặt mũi.

Lưu Nhược Hà lạnh mặt, hừ một tiếng nói: “Chẳng lẽ ngươi biết khăn tay của con gái?” Trương sư huynh cứng đờ, không có cơ nào để phản bác.

“Ai nha, sư tỷ, sư huynh, sao phải phiền toái như vậy.” Lý Tiên Tiên đứng ra hoà giải, chỉ vào Lý lão hán nói: “Đại khái

hắn trộm khăn tay ở đâu mà trộm được, nhưng từ tình huống hắn không dám nói ra, khăn tay này rất có thể là trộm từ đỉnh núi của đệ tử nội môn.” Máy tên tạp dịch trong phòng bếp sắc mặt đều thay đổi.

Đệ tử ngoại môn đã có thể cười trên đầu bọn họ, nếu chuyện này liên quan đến đệ tử nội môn, sợ rằng chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã khiến phòng bếp số ba này đều cút hết.

“Hơn nữa còn nói: “Lý tiên hạ giọng.” Chiếc khăn tay này tám phần là của hắn dùng để... Thử hỏi cho dù biết khăn tay của ai, chẳng lẽ các người còn định đưa nó về?” Lần này ngay cả sắc mặt của Trương sư huynh cũng thay đổi.

Khăn tay không biết là của ai còn tốt, nhưng một khi biết được, lại vừa có người truyền ra ngoài, ném đi mặt mũi những nữ đệ tử nội môn kia, đến lúc đó không chỉ là vấn đề khăn tay đơn giản nữa.

“Không sai, Lý sư muội suy nghĩ rất chu đáo!” Trương sư huynh lập tức thay đổi cách nhìn đối với chuyện này, quyết định nhanh chóng trầm loạn, triệt để bịt miệng con chó hoang này, miễn cho hắn nói lung tung.

“Đánh cho ta, hung hăng đánh!” Trương sư huynh nghiêm nghị quát: “Lý lão hán xúc phạm môn quy, sau khi đánh một trăm gậy, đuổi ra khỏi Tiên Vân tông, từ nay về sau không được bước vào môn phái nửa bước!” “Đúng!” Tống Ngốc Tử âm thầm kinh hãi, mục đích của hắn chính là cái này, chỉ cần đánh chết Lý lão hán, hoặc đuổi hắn ra ngoài, thì những đan dược kia vĩnh viễn sẽ không ai biết được tung tích của hắn.

“Đánh, đánh thật mạnh!” Máy tên tạp dịch đã sớm cầm đại bổng ngấm đen trong tay đợi ở một bên, sau khi ra lệnh một tiếng, côn đánh xuống như mưa, nặng nề đánh vào lưng Lý lão hán, mông, cùng với các nơi quanh thân.

Loại côn bổng thế đại lực trầm này nếu rơi vào trên thân phạm nhân, không mấy gậy có thể đánh gãy cột sống, cho dù là Lý lão hán luyện khí cảnh tầng một, cũng chịu không được bao nhiêu, rất nhanh bị đánh cho da tróc thịt bong, liên tục kêu thảm thiết.

Làm cho mọi người xung quanh bất ngờ chính là, lão già này rõ ràng không có chút ý tứ nào nói chủ nhân cái khăn tay này là ai, vền vền chỉ kéo căng cơ bắp cường tráng, ý đồ chống cự, nhưng không có mấy cơn đã bị nội kinh đánh cho tan rã, triệt để mất đi tính khí.

“Khăn tay này...” Trương sư huynh trầm ngâm một lát, “Làm đồ ăn thì nên đốt đi, miễn cho việc khó chịu “Một tên tạp dịch lập tức thức thối chạy tới hậu viện nhà bếp, chuẩn bị mang đến một chậu than, thiêu hủy trước mặt mọi người.

“Dừng lại, dừng tay!” Nghe thấy khăn tay sắp bị đốt, máu me đầm đìa.

Lý lão hán rút cục khàn giọng mở miệng, đôi mắt trợn trừng nhìn bọn họ: “Khăn tay này là... vật của tiên tử!” Nói xong hắn liền hôn mê bất tỉnh, lưu lại một đám người hai mắt nhìn nhau, có một loại khí tức đại nạn lâm đầu bao phủ đến.

... Minh Nguyệt cư.

“Tiểu Thanh sư muội, chuyện là như vậy...” Hiên Viên Yến cẩn thận đem ngọn nguồn chuyện này nói cho hai nha hoàn thân cận của đại sư tỷ, thái độ của nàng thập phần cung kính, cũng không vì cặp song sinh này mà nha hoàn coi thường các nàng.

Hai người thị nữ Tiểu Thanh và Tiểu Lam của đại sư tỷ chẳng những vì quan hệ hầu hạ chủ nhân mà địa vị không thấp, đồng thời các nàng cũng coi như là đệ tử nội môn của Tiên Vân tông. Hai người tuổi còn trẻ đã có tu vi Trúc Cơ cảnh, so với Hiên Viên Yến của nàng còn mạnh hơn mấy phần.

“Các ngươi thật đúng là...” Tiểu Thanh che trán, vẻ mặt không muốn biết chuyện này, khiến cho Hiên Viên Yến càng cúi thấp đầu hơn.

Tổng Ngốc Tử, Lưu Tiên, Trương quản sự, cùng với người của Hình Phật đường dắt tay nhau tới báo cáo chuyện này, Hiên Viên Yến thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp.

Nàng quản lý một tên tạp dịch ngoại môn đệ tử thực đường, thế mà trộm khăn tay của đại sư tỷ Tiên Vân Tông?! Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Đặt ở quận vương phủ, mẫu thân của Hiên Viên Yến đến xử lý, hoàn toàn có thể bắt lấy nàng, khiển trách nàng quản lý vô phương, trực tiếp đuổi đi cũng là hợp tình hợp lý.

Không có chuyện xui xẻo này còn dễ nói, nhưng nếu đắc tội với đại sư tử... Cuối cùng Tiên Vân Tông đã không có chỗ đứng của nàng.

“Tiểu Thanh sư muội, là ta quản lý không tốt, ta nhận phạt, chuyện này ta nhất định sẽ cho người một cái công đạo.” Hiên Viên Yến cắn răng trả lời.

Chỉ cần yên lặng xử lý, không kinh động tới đại sư tử, chuyện này không có bất kỳ ai muốn truyền ra ngoài, chỉ có thể chôn giấu trong lòng mỗi người.

“Người đang suy nghĩ gì thế!” Tiểu Thanh cho nàng một ánh mắt kỳ quái. “Cái khăn tay kia chỉ là... Được rồi, ta đi với người một chuyến vậy, Lý lão hán vẫn chưa chết chứ?” Còn chưa xong, ta đã cho người trị liệu “Ủm”, đi thôi” hai người vừa đi khỏi Minh Nguyệt cư, đã thấy phía trước có một bóng người thánh khiết trắng noãn, thanh lãnh vô song.

“Ta đi cùng các người “a? A! Tốt, tiểu thư!” Hiên Viên Yến không dám nhiều lời, mang theo các nàng tới hậu viện nhà ăn. Sau khi Tiểu Thanh đi vào, tất cả mọi người bên trong đều đứng lên, không cần thờ cũng đứng thẳng, cung kính gọi một câu: “Xin chào đại sư tử!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, đi vào trong phòng, nhìn thấy người nằm trên giường... thân ảnh quen thuộc.

“Tiên tử, ta, ta!” Lý lão hán kích động muốn đứng dậy, lại bị Tiêu Hi Nguyệt dùng tay ấn ấn ấn, một luồng ánh sáng nhu hòa chiếu vào người hắn, khiến vết côn trên người Lý lão hán nhanh chóng khép lại.

Hiên Viên Yến tràn đầy kinh ngạc và hâm mộ, dị tượng Nguyệt Cung của Hi Nguyệt tiên tử thì ra còn có thể nhanh chóng trị liệu cho người khác, giống như ánh trăng nhu hòa trấn an lòng người.

“Đại sư tử, ta, ta...” Trương sư huynh lúc trước hình phạt đường điếu vô dương oai, bây giờ đã trở nên vô cùng hèn

mọn, đứng ra lấp bắp muốn giải thích chuyện đã xảy ra, nhưng lại không biết nói thế nào.

“Không cần.” Tiêu Hi Nguyệt trước sau như một tiếc chữ như vàng, thanh âm trong trẻo như đầm nước tĩnh lặng: “Việc này... bởi vì ta mà ra “Sau này nàng không nói tiếp nữa, để mọi người tràn đầy nghi hoặc.

Lý Tiên và Lưu Nhược Hà nhìn nhau một cái, các nàng đều không nghĩ ra vì sao đại sư tỷ lại tặng khăn tay và một số đan dược cho một lão tạp dịch xấu xí không chịu nổi.

Chẳng lẽ chỉ đơn thuần đáng thương cho hắn? Trương quản sự đã bị dọa một lần, hận không thể tự tay làm thịt Tống Ngốc Tử, bây giờ thấy sự tình có chuyển biến, cũng không lo tìm hắn gây phiền phức, vội vàng tiến lên nói: “Đại sư tỷ, hóa ra Lý lão hán này là đồng hương với ngài, chuyện này thật sự là chúng ta không tra rõ, cho nên mới dẫn đến vụ hiểu lầm này “Đồng hương?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía Lý lão hán.

“Ba Thục, Thanh Châu Thành” Trương quản sự vội trả lời, “Nói vậy bạ gì đó!” Tiểu Thanh quát lớn: “Tiểu thư không phải là nhân sĩ Thanh Châu thành gì cả, chỉ là khi còn nhỏ ở Thanh Châu thành một đoạn thời gian, nó mới không phải là đồng hương, về phần vì sao phải cho nó khăn tay, chỉ là... Lúc đó các người không cần biết, chuyện này nói đến rất phiền toái!” Nhắc tới tên Tiêu Viễn kia, Tiểu Thanh không vui nói thêm nữa.

Mọi người cũng không dám hỏi nhiều.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiêu Hi nhìn về phía thân thể bị thương của Lý lão hán, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nếu không phải vì thân phận đại sư tỷ của nàng, Lý Tiên Nhân còn tưởng rằng sau khi nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của lão tạp dịch này thì nàng đã động lòng xuân rồi.

Đúng vậy, Lý Tiên Kinh nghiệm phong phú đã sớm nhìn ra bên trong quần thô của lão tạp dịch này, thực ra vốn liếng của nam nhân tương đối hùng hậu, còn hết sức cứng nhắc đã là một khối lớn căng phồng., Mơ hồ trong đó lại là cái tên nam

nhân dương vật hùng vĩ nhất Lý Tiên Tiên nhìn thấy! Nàng cơ hồ có thể nhìn thấy dưới đũng quần của Lý lão hán này tất nhiên có hai cái túi cực đại vô cùng, thứ đồ chơi của nam nhân kia càng thô to vô cùng, sau khi cứng cáp tuyệt đối cứng rắn đi thường.

Sau khi tới gần gian phòng của lão hán, Lý Tiên Tiên Nhân ngửi được mùi vị quái dị trên người hắn rất cuộc là cái gì.

Đó là một mùi hương khí tức của nam nhân nồng đậm đến tận cùng.

“Tiểu thư, không bằng như vậy đi.” Tất cả mọi người đều không rõ ý tứ của đại sư tỷ, nhưng Tiểu Thanh đi theo nàng đã lâu, lập tức đề nghị: “Lý lão hán tuổi tác đã cao, hơn nữa còn bị thương, cho nên dứt khoát điều hắn từ phòng bếp đi, để hắn đi làm một công viên.

Đình, sửa chữa vườn hoa cùng cây cỏ ở Minh Nguyệt cư, tiểu thư cảm thấy thế nào?” Lý lão hán đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt mừng như điên nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, chỉ trong nháy mắt..., Lại vội vàng cúi đầu xuống, giữa lúc hoảng loạn dùng thanh âm run rẩy nói: “Lão già, lão nô nguyện vì tiên tử... dốc sức!” Mọi người đều đang chờ Tiêu Hi Nguyệt quyết định, đề nghị này của Tiểu Thanh cũng không tính quá đáng, rất nhiều tạp dịch già đi đều nhờ quan hệ tìm chút việc thoải mái, cũng chỉ có Lý lão hán vẫn còn ở trong phòng bếp gánh nước.

Hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới nhẹ nhàng gật đầu, dùng thanh âm như tiếng trời nói một chữ: “Được” nói xong, nàng liền rời khỏi nơi này.

Không biết vì sao, Tiểu Thanh dường như cảm thấy bước chân của tiểu thư có chút hỗn loạn, có một loại ý tứ... muốn thoát khỏi nơi này?” A, ta đang nghĩ cái gì đây, tiểu thư làm sao có thể sợ, khẳng định là nàng cảm thấy Lý lão hán quá bẩn rồi!” Nghĩ đến đây, Tiểu Thanh tự chủ trương, che cái mũi chỉ vào lão hán, ồm ồm nói: “Thân thể của ngươi sau khi khỏi hẳn sẽ đi báo danh Minh Nguyệt cư, nhớ kỹ đổi một thân quần áo khác, nhớ kỹ lấy một thân quần áo khác!”, Rửa sạch sẽ một chút, nếu có mùi hôi thối hơn nữa, ta sẽ bảo ngươi cút đi!”

“Đúng, lão nô... biết rồi!” “Ừm, cứ như vậy, tất cả mọi người đều lần lượt rời khỏi nơi này, không ai nhìn thấy, dục vọng nóng bỏng trong đôi mắt của Lý lão hán này, cùng với... đũng quần trên cao kia, kinh người đến cỡ nào.

Tiên tử tu hành (8)

“Đêm đó, mọi người Tiên Vân tông lại một lần nữa nghe được tiếng đàn tuyệt vời của đại sư tử, rất nhiều người đều nói, sau khi đại sư tử đi một lần Tiêu Dao môn trở về, tiếng đàn càng thêm du dương tuyệt vời, tựa hồ đã buông xuống một khối tâm sự, tâm cảnh càng cao thêm một tầng.

Nam Cung Uyển của Thiên Nhân Điện sau khi nghe được tiếng đàn của đệ tử bảo bối, cũng hài lòng gật đầu. Nhưng sau khi nghe xong báo cáo của lão bộc, Nam Cung Uyển lập tức tức tức giận đến mức ngã ba cái chén: “Lại là tên khốn kiếp Tiêu Viễn kia!”... Ngày thứ hai, chạng vạng tối., Ở một hậu hoa viên trên đỉnh Minh Nguyệt, có hai thị nữ đang đứng bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt, nhìn tiểu thư dùng đôi tay trắng nõn ưu tú kia gảy đàn Phượng Hoàng, phát ra từng đợt tiếng đàn tuyệt vời, truyền khắp trên dưới Tiên Vân tông.

Một khúc kết thúc, Tiểu Thanh đã tận cùng, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên cảm giác được cái gì, quay đầu hướng về cách đó không xa khẽ quát: “Người nào? Mau ra đây!” Ty ty Tiểu Lam lấp bắp kinh hãi, Minh Nguyệt cư ngoại trừ ba người bọn họ, sẽ không có người ngoài tiến vào... A!” Tiểu Lam nghĩ tới Lý lão hán, tên này cũng ở lại.

Quả nhiên, sau một gốc cây hoa đào chậm rãi đi ra một thân ảnh thấp bé gầy còm, trên người mặc một bộ tạp dịch sạch sẽ, trong tay cầm một cái kéo dùng để sửa chữa hoa viên, đúng là người làm vườn mới của Minh Nguyệt cư., Lý lão hán!” Là người!” Tiểu Thanh nhướng mày, cả giận nói: “Người tới đây làm gì?!” Lý lão hán sợ hết hồn, vô thức nhìn thoáng qua Hi Nguyệt tiên tử đang ngồi trên ghế đá, sau đó mới lập tức quỳ xuống dập đầu: “Tiểu Thanh, tiểu Thanh tiểu thư..., Lão nô, lão nô thích tiếng đàn tiên tử, cho nên mới không nhịn được đi từ giữa sườn núi tới... Xin tiểu thư Tiểu Thanh trách phạt!” Một lão tạp dịch ngoại môn là đồng hương với Hi Nguyệt tiên tử, ở tại Minh Nguyệt cư. Đây là chuyện mà từ trên xuống dưới Tiên Vân tông đều biết, mặc dù lão tạp dịch này chỉ ở

trong một căn nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi, nhưng cũng đủ làm cho rất nhiều đệ tử hâm mộ đến đỏ mắt.

“Hừ...” Sau một lúc lâu, Tiểu Thanh mới hừ một tiếng, một tháng trước lão tạp dịch chạy đến hậu sơn nghe ngóng, hiện tại làm công chúa của Minh Nguyệt cư lại dám chạy lên đỉnh núi, cách tiểu thư không xa nghe đàn cũng không có gì ngoài ý muốn.

“Lần sau không được lên núi!” Tiểu Thanh răn dạy nó, mặc dù là một lão tạp dịch, nhưng Minh Nguyệt cư là chỗ ở của tiểu thư, sao có thể để nam nhân tùy tiện đi lên? Lý lão hán đang quỳ trên mặt đất sắc mặt lúc này trắng bệch, cơ hồ theo bản năng dùng sức đập đầu, khẩn cầu: “Tiểu Thanh tiểu thư, xin hỏi.”, Lão nô đã hành hương thì chỉ có thể nghe tiếng đàn của tiên tử, cầu xin ngài thành toàn cho lão nô đi!” “Không được!” “Tiểu Thanh tiểu thư, lão nô, lão nô ta...” Nói không được là không được. “Lão nô...”, Lập tức đi xuống cho ta!” Hai tỷ tỷ “Tiểu Thanh” song sinh trong lòng mềm nhũn, mở miệng ngăn muội muội của mình lại, nói: “Hắn nếu là tạp dịch của Minh Nguyệt cư, đương nhiên cũng phải lên đỉnh núi sửa hoa cỏ, người cầm hắn lên đây làm sao được?” Triệu Tiểu Thanh do dự một chút, nhìn thoáng qua tiểu thư trầm mặc, thấy nàng không phản đối, mới miễn cưỡng đáp ứng.

“Được rồi, niệm tình người tuổi tác, cho phép người lên núi” “Cám ơn tiểu Thanh tiểu thư, cảm ơn tiểu thư!” Lý lão hán cảm động đến rơi lệ, lại một lần nữa điên cuồng đập đầu, chỉ là hai vị thị nữ cũng không nhìn thấy, trong ánh mắt vội vã của nàng, lại tràn đầy dục vọng cuồng nhiệt.

“Đừng đập đầu cái giọng điệu chán ghét của Tiểu Thanh: “Lên núi thì được, nhưng không cho phép người làm ảnh hưởng đến tiểu thư, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt chúng ta... À, tiểu thư luyện đàn người có thể xem ở xung quanh, coi như là phần thưởng của người làm vườn.” “Tạ ơn tiểu thư tiểu thư Tiểu Thanh!” Lý lão hán vui mừng quá đổi, cái này cũng bằng chứng nhận được tư cách lên núi.

“Lui ra đi.” Triệu Tiểu Thanh không kiên nhẫn phát phát tay, nhìn Tiêu Hi Nguyệt nói: “Tiểu thư, chúng ta đi nấu cơm, chờ

ăn cơm xong lại gọi người.” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, ánh mắt nhìn xuống đất, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu.

Hai vị thị nữ liếc mắt nhìn nhau, tiểu thư hình như lại có tâm sự? Đợi sau khi các nàng rời đi, Lý lão hán cầm kéo trong hoa viên làm dáng một khắc cũng không dừng lại, đột nhiên xông về phía Tiêu Hi Nguyệt, trong mắt già nua tràn đầy dự vọng hỏa diễm, thân thể cao vút lên, giống như một con chó con què chân chạy về phía con chó con Bạch Miếu xuất thân cao quý, ý đồ dùng cây đồ vật trắng kiện hạ thể kia hung hăng cắm vào thể nội của nó.

Tâm cảnh bình tĩnh của Tiêu Hi Nguyệt bị đánh vỡ, theo bản năng quát lên: “Dừng... Hai chữ “Hạ” còn chưa nói hết, quần dài tạp dịch mới tinh của Lý lão hán tính cả quần dài và quần dài đã bị cởi ra đến cẳng chân, một cây thô to cực đại., Cảnh thịt màu đỏ thắm thoát khỏi sự trói buộc, ngẩng đầu ưỡn thẳng, đầu rồng phình to chỉ thẳng vào tiên tử thuần khiết, miệng rồng dữ tợn phun ra chất lỏng tanh hôi, xâm nhiễm tâm cung tiên tử sạch sẽ của Minh Nguyệt cư ngụ này.

“!” Trái tim Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, không hiểu sao cảm xúc lại dâng lên, đối với tính cách thanh lãnh của cô, chấn động tình cảm chỉ có lúc đối mặt với người quen cũ.

Nhưng bây giờ, Lý lão hán chỉ cởi quần xuống, lộ ra thứ đồ vật hạ thân của hán thuộc về nam nhân, liền làm cho nàng cảm giác được cảm xúc càng thêm mãnh liệt so với cùng sư phụ, Tiêu Viễn ở chung một chỗ càng thêm xúc động mãnh liệt.

Biểu hiện ở bên ngoài chính là: Lời nói đến bên miệng, lại mạnh mẽ nuốt xuống.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô thật là cao hứng quá đi!” Nhìn thấy cái đầu lâu xinh đẹp mà bồi rồi cúi thấp xuống của Hi Nguyệt tiên tử, Lý lão hán hưng phấn đến cả người phát run, hai tay gầy còm cầm lấy thân thể to cao chừng hai mươi bảy, hai mươi tám cm dưới thân.

Chiếc kén thô ráp bị nữ nhân chôn chặt trong âm phủ, nắm thật chặt, chân hông khẽ động, đâm thẳng về phía trước.

Đầu rùa to như trứng vịt không ngừng phun ra chất lỏng tanh hôi làm cả mưa dầm, đổ thắm, dử tợn, mấy sợi gân xanh quấn quanh trên thịt bồng phảng phất có thể nhìn thấy máu chảy ở bên trong, biểu hiện sức mạnh hung khí này cường hãn cỡ nào.

“Tiên tử ngài đồng ý để lão nô tới Minh Nguyệt cư, lão nô, lão nô... Hà Hà hà, lão nô chính là chết, cũng không thể báo đáp tiên tử một hai!” Lý lão hán mặt đỏ lên, vừa vén thân thể đau nhức của mình lên, vừa cảm động nói chuyện với Tiêu Hi Nguyệt, hơn nữa còn không ngừng, chậm rãi tới gần nàng, làm cho mùi hôi tanh tươi trên gậy tản mát ra hoàn toàn bao phủ tiên tử thuần khiết.

“Ngươi!” Trên khuôn mặt thanh lãnh của Tiêu Hi Nguyệt lần đầu tiên lộ vẻ đỏ bừng, đang muốn tức giận quát bảo ngưng hẳn lại, Lý lão hán lại cực kỳ kích động bước về phía trước mấy bước, nói: “Tiên tử, ngài yên tâm, lão nô tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện này, cũng tuyệt đối sẽ không để cho người ngoài biết nửa phần, lão nô thề thốt: “Tiên tử, ngài yên tâm, lão nô tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện này, cũng sẽ không để cho người ngoài biết được., Nếu tiên tử muốn giết chết lão nô, lúc nào cũng có thể động thủ, lão nô tuyệt không oán hận!” Sẽ không nói ra ngoài? Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh lại, dè xuống trào dâng trong nội tâm, tư thái uyển chuyển thon dài ngồi trên ghế đá, lần đầu dùng ánh mắt xem kỹ, hoặc là tò mò nhìn về biểu tượng giống đực dưới khố của Lý lão hán, cảm thụ tỉ mỉ trong nội tâm không hiểu nổi xúc động.

“Tiên tử!!” Lần đầu tiên được tiên tử dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, Lý lão hán lại một lần nữa kích động đến toàn thân run rẩy, ánh mắt tham lam nhìn bộ dáng mỹ lệ đang giấu trong váy của Hi Nguyệt tiên tử, tư thế ngồi ngay ngắn lại để cặp mông tròn của tiên tử áp váy, cấu thành một đoạn đường cong nhỏ nhắn xinh đẹp và khoa trương.

Lý lão hán hai mắt đỏ ngầu thờ dốt, hai tay vuốt lửa tốc độ cao, hai mắt phun lửa tham lam quét mắt nhìn Hi Nguyệt tiên tử gần trong gang tấc, tưởng tượng mình đem một thân váy dài trắng tinh của nàng buông xuống, đặt ở trên bàn tùy ý liếm dâm chơi, thân thịt cắm vào trong hai chân thon dài mạnh mẽ của tiên tử., Đôi mông đào trên bụng tiên tử vô cùng xinh đẹp,

hai tay nắm bộ ngực sữa mềm mại được Hi Nguyệt tiên tử bao phủ trong váy hoa mỹ... “A, tiên tử!!!” Bộ rễ cao lên, nhắm ngay tiên tử xinh đẹp ngồi ngay ngắn trên ghế đá, miệng cự long dữ tợn phun ra một luồng trọc trắng lớn, lướt qua bàn đá, đánh vào Tiêu Hi Nguyệt trong treo nhưng lạnh lùng như tiên nữ, dung nhan mỹ lệ không gì sánh được.

“Người...” Tiêu Hi Nguyệt thanh âm mang theo xấu hổ, thuần khiết thân thể mềm mại không tỳ vết nhẹ nhàng run lên, từng luồng từng luồng lực đạo cùng nhiệt lượng vô tận của nam nhân lớn tuổi mang theo, tưới toàn thân nàng lên khắp nơi.

Nhưng nàng không hề né tránh.

Chẳng qua là run rẩy ngồi ở trên ghế đá, mặc cho lão tạp dịch tham lam bẩn thỉu này, bắn lên người nàng một tia tinh túy hôi tanh hôi, đem khuôn mặt xinh đẹp trong treo nhưng lạnh lùng, bộ ngực mềm mại, mông đào xinh đẹp, bụng nhỏ xinh xắn, thậm chí ngay cả trâm cài tóc cùng ba ngàn sợi tóc đều nhiễm lên màu trắng sền sệt.

Tự nhiên, nghe nói cây Thái Phượng Cầm này từ Tiên giới lưu truyền xuống, chính là Thái Phượng Cầm của khai Minh Tiên Đế cũng bị tẩy lễ, một bãi trọc trắng sền sệt dính trên dây đàn, tiên cầm tinh mỹ bị lão tạp dịch thổi nát hạ độc ác làm bẩn, giống như chủ nhân của nó vậy.

“Hô, hô, “Nhìn” một thoáng, Lý lão hán sau khi vui sướng thờ hỗn hển, ánh mắt lại không rời tiên tử nửa phần, tham lam đem một màn này chiếu thật sâu vào trong đầu.

Giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt xinh đẹp, bị tinh túy đánh lên ửng đỏ một mảnh, bộ ngực sữa phập phồng dồn dập, cánh môi đỏ mọng khẽ mở ra, thờ hỗn hển, phun ra mùi thơm như lan.

Càng thêm dâm liêm chính là, tinh túy sền sệt không ngừng từ trên thân thể mềm mại của nàng nhỏ xuống, khiến cho tiên tử thuần khiết thánh khiết giống như ngồi trong biển hoa văn, nhanh chóng kẹp lấy hai chân run rẩy, bắn ra, hình ảnh phóng dăng âm tà đến cực hạn!” Tiên tử, lão nô, khẩn trương nói., Lão nô!” Lý lão hán nhìn đến mức muốn phát cuồng, đại sư tử

trên dưới Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới được mấy vạn người ngưỡng mộ vô cùng, tại thời khắc này, lại bị hấn bắn một thân, tinh điệp của hấn rót vào toàn thân tiên tử, nhường, khiến tiên tử toàn thân dồn dập thở dốc., Khiến Hi Nguyệt tiên tử động lòng, thân thể tràn đầy tinh muội, tiên tử, tiên tử bị hấn cho, bắn tinh túy... “Tiên tử, lão nô muốn ngươi!!!!” Lão giả lý trí hỗn độn đột nhiên nhào tới, quỳ rạp trên mặt đất ôm lấy đùi ngọc của Tiêu Hi Nguyệt, há miệng cắn đôi chân đẹp đẽ khiến nam nhân trong thiên hạ điên cuồng.

“Ting!” Ngay lúc miệng rộng hôi thối của Lý lão hán chạm vào cái áo đuôi thuyền khiết của tiên tử, một tiếng đàn thanh lãnh tinh khiết vang lên, lâm vào lão tạp dịch điên cuồng lúc này ổn định tại chỗ, nội tâm cuồng nhiệt xao động trong phút chốc biến mất.

“Tiên tử” Lý lão hán xấu hổ quỳ gồi trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, không nhận được câu trả lời, lại ngẩng đầu lên, hấn nhìn thấy Nguyệt cung tiên tử đã là thanh lãnh thánh khiết, một đôi mắt đậm mạc lạnh lùng nhìn hấn, không nói một lời, đã truyền đạt ra ý tứ của nàng.

“Tiên tử, thật xin lỗi.” Lý lão hán thành thật dập đầu, đứng dậy lui về phía sau, lại dập đầu, rồi mới lui.

Mãi đến khi cách xa bảy tám mét, Lý lão hán mới đứng lên, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hi Nguyệt tiên tử.

Liếc mắt này, nhục bông của hấn vốn đã mềm nhũn lại trở nên cứng rắn, giao long dữ tợn hành lễ với tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên, giờ phút này toàn thân là tinh thạch, bộ váy dài màu trắng tượng trưng cho thuần khiết bị ô nhiễm, thần sắc đậm mạc bình tĩnh, gương mặt, mi mắt, trán, đầu tóc, tất cả đều là chất lỏng đục ngầu sền sệt.

Thanh lãnh, thánh khiết, cao quý, nhưng lại vô cùng thâm đẳng.

“Lui ra!” Chú ý tới ánh mắt của lão tạp dịch này, tiên tử thanh lãnh không còn, ngữ khí mang theo một tia tức giận, ngón tay nhỏ bé duỗi ra, dùng sức gảy một cái trên dây đàn.

“Đinh!” Tiếng đàn chấn động, Bạch Trọc hôi bay khói lửa, Lý lão hán sợ tới mức tè ra quần, quỳ trên mặt đất lăn xuống giữa sườn núi mới dám dừng lại.

Sau khi đứng dậy, lão tạp dịch xấu xí này lại cười hắc hắc đầy hèn mọn, “Tiên tử, ngài thật tốt, đối với lão nô thực sự quá tốt, lão nô sau này mỗi ngày đều đi tìm tiên tử ngài, hắc hắc hắc!” Lý lão hán thỏa mãn tiến vào trong phòng, cầm lấy rương đựng đồ dùng của người làm vườn, chịu khó sắp xếp hoa cỏ ở Minh Nguyệt cư.

Hắn quyết định rảnh làm việc, để dành thời gian dư lại, nhìn chuẩn xác hai nha hoàn không có ở đây, nắm gân tiên tử.

Nếu như có thể sờ soạng thân thể mềm mại của tiên tử, nhìn nàng lần nữa lộ ra vẻ mặt đỏ bừng, kẹp chặt hai chân, cầu xin hắn cấm... Hà hà ô, tiên tử, tiên tử, lão nô quá cao hứng!.. Vào đêm.

“Tỷ tỷ” Tiểu Thanh nhìn Tiêu Hi Nguyệt đang trần truồng ngồi tĩnh tọa trong suối nước nóng, tràn đầy lo lắng hỏi: “Có phải tiểu thư lại nhớ tới tên bại hoại kia rồi không?” Không, không phải chứ?” Tiểu Lam yếu ớt trả lời.

“Không? Ta cảm thấy...” Tiểu Thanh phấn chấn, “Người xem tiểu thư ở trong suối nước nóng ngâm một giờ, ngồi ở đó tĩnh tọa, không phải là bởi vì bận tâm sao? Ài, tính tình tiểu thư quá phong bế, làm cho người ta đau lòng: “Triệu Tiểu Lam do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Có muốn đi bẩm báo với chương môn phu nhân không?” “Vậy để ta đi, người ở lại hầu hạ tiểu thư “Triệu Tiểu Thanh” vội vã rời đi.

Trong ao tắm.

Thân thể trần truồng ngồi trên đá cuội trơn bóng, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt để mặc cho nước suối tuôn ra từ lòng đất gột rửa thân thể không sạch sẽ của mình, khoảng cách đến lúc bị lão tạp dịch kia dùng tinh lọc tanh hôi bôi lên toàn thân đã qua ba giờ, nhưng chỉ cần nàng nhắm mắt lại, không vận chuyển Tâm Pháp Vong Tình Thái Thượng, cái thân cây to lớn kia, tản mát ra mùi vị kinh người sẽ hiện lên trong đầu nàng.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, vươn bàn tay trắng nõn của mình ra, nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh lộ ra trên mặt nước. Giọt nước óng ánh từ đầu ngón tay nàng chảy xuống, thấp xuống rơi vào trên ổ khóa trắng nõn xinh xắn, giống như từng giọt từng giọt tinh túy nóng hổi bắn lên phía trên, mang theo điểm cuối của nàng, kích thích lạ lẫm đến cực điểm.

Làm cho nàng một trái tim như giếng cổ không gợn sóng, cùng nhảy lên theo tinh túy của lão tạp dịch nóng hổi.

“Đây là...” Tiêu Minh Châu mờ mịt, bàn tay nhỏ chậm rãi hạ xuống trước ngực trắng nõn, đi tới dưới bộ ngực cao vút mềm mại, lòng bàn tay mềm mại chạm nhẹ vào một điểm phản hồng trên đỉnh núi.

“Ừm” Trong nháy mắt, một cổ kích thích khiến Tiêu Hi Nguyệt từ trong môi son tràn ra tiếng rên rỉ như tiên âm, trên khuôn mặt thanh lãnh lần nữa hiện lên một vệt đỏ bừng.

Bàn tay hơi dùng sức đè xuống, lực đàn hồi mềm mại kinh người từ ngón tay truyền đến, Tiêu Hi Nguyệt trong lúc hoảng hốt ý thức được, nơi nữ nhân mình dùng để nuôi dưỡng, chỗ bột phấn nhô ra lớn chừng đầu ngón tay, đã cứng rắn, tê tê kỳ diệu khiến nàng có chút mờ mịt, vòng eo mềm mại theo bản năng ngồi thẳng, hai chân theo đuổi cảm giác sinh mệnh bản năng.

“Tiểu... Tỷ!?” Tiểu Lam đứng một bên nhìn môi khô miệng đắng, từ lúc ngón tay tiểu thư vuốt ve Tỏa Cốt, đôi mắt nàng không thể dời đi được nữa, cho đến khi tiểu thư dùng tay nắm lấy bộ ngực của nàng, rên rỉ từ giữa răng môi tràn ra, mới làm cho Tiểu Lam phản ứng lại.

Hình như... thiếu nữ xuân tâm của tiểu thư bắt đầu động rồi, thì ra tiểu thư cũng đến tuổi này rồi.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt vận chuyển Toan Nghê Thái Thượng Vong Tình, cảm giác xa lạ trong cơ thể nhanh chóng bị áp xuống. Cô chậm rãi đứng dậy, mặc cho vô số giọt nước trong suốt lưu lại trên thân thể hoàn mỹ của cô, thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc lấp lánh dưới ánh trăng, mái tóc đen

nhánh bông xòa đến cái mông đầy đặn, che hai chiếc đũa trắng nõn kia lại.

Ngọc nhũ cao ngất, nhũ nhũ non nớt, hai chân thon dài không có một ngọn cỏ, trắng mập như gò má đứa bé, trong phần hồng hai cánh tiên tử âm hộ chăm chú khép kín, lộ ra một đạo khe hở màu hồng đủ để cho nam nhân thiên hạ điên cuồng khản trương.

Nước suối nóng thấm ướt thân thể mềm mại của tiên tử, Tiêu Hi Nguyệt từng bước từng bước ra khỏi ao tắm, bàn chân trần như ngọc đập trên mặt đất, nhẹ nhàng lay động mái tóc, bọt nước óng ánh tung tóe, sau khi tắm rửa hương thơm ập vào mặt.

Cảnh đẹp như vậy khiến Tiểu Lam cũng là nữ nhân ngẩn ngơ, vô thức nói: “Tiểu thư thật đẹp mắt.” Quả thật, nếu có nam nhân nào nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt vừa mới tắm, e là ngay cả thái giám cũng giơ cờ chào. Vẻ đẹp của Hi Nguyệt tiên tử đã vượt ra khỏi phạm trù bản năng của thân thể.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt không biết trả lời ra sao, chỉ khẽ gật đầu, mở hai tay ra, thể hiện thân thể mềm mại như ngọc của mình trước mặt thị nữ.

Bị vẻ đẹp của tiểu thư làm cho rung động, Tiểu Lam ngẩn ngơ, mãi đến khi Tiêu Hi Nguyệt hô lên một tiếng “Tiểu Lam”, nàng mới hoảng hốt rồi loạn lấy ra một chiếc khăn lông màu trắng lau thân thể cho tiểu thư.

“Tiểu thư” một bên ân cần hầu hạ Tiêu Hi Nguyệt, Tiểu Lam vừa khuyên nhủ: “Ngài xinh đẹp như vậy, cần gì phải phát sầu tìm không ra hôn phu tốt? Tiêu Viễn cũng tốt, những nam nhân khác cũng tốt, có phu nhân ủng hộ, ngài có thể tự do lựa chọn.” Theo lý thuyết, thị nữ bình thường không thể nào làm tốt cho tiểu thư được.

Người nói chuyện kiêu như vậy, nhưng tính cách của Tiêu Hi thật sự quá lạnh lùng, Tiểu Lam và Tiểu Thanh sớm đã quen nói chuyện nhiều với tiểu thư, miễn cho nàng quá tịch mịch.

Cho dù tiểu thư là đại sư tử của Tiên Vân Tông, nhưng lại cho Tiểu Lam hai người có cảm giác giống như tiểu thư mới là

Hằng Nga đang ăn vụng tiên dược trong Nguyệt Cung, cả đời đều lẻ loi cô độc.

Cho dù tiểu thư không có dị tượng của Nguyệt Cung, các nàng cũng cảm thấy như vậy.

“... Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt vẫn chỉ dùng âm thanh nhẹ nhàng đáp lại.

Dường như là tán đồng cách nói của Tiêu Lam.

“Tiểu thư?” Tiêu Lam đang định truy hỏi, đột nhiên cảm nhận được sự mềm mại trong tay: ở trên ngực của tiểu thư, rõ ràng có một ít thịt cứng rắn, chứng minh Tiêu Hi Nguyệt vừa trải qua điều gì đó trong suối nước nóng.

Nhưng Tiêu Lam, sau khi ngẩn ngơ, tưởng mình lau chùi để tiểu thư đã động lòng xuân nổi lên phản ứng.

“Tiểu thư hình như...” Triệu Tiêu Lam xấu hổ đỏ mặt, dùng khăn lông vôi vàng lau chùi dãy núi tuyết đẹp, cân xứng chắc của tiểu thư, bối rối hoảng hốt chuyển dời tới nơi khác.

Hình như... trong đám Thiên Kim tiểu thư ở tận cùng thế tục kia sẽ cùng nha hoàn của mình thảo luận lẫn nhau... Việc cần làm lúc vào phòng cưới? Vậy nàng và Tiểu Thanh... Có muốn dạy tiểu thư một giáo không? Nhưng mà, các nàng cũng không biết nha.

Đây là vấn đề rất phiền phức.

... Không lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt lại đi tới Thiên Nhân Điện, gặp Nam Cung Uyển chỉ mặc sa y mỏng ở lầu hai.

Mỹ phụ vẫn tản mát ra mị lực kinh người, bộ dáng lười biếng nằm trên giường, phát giác được Hi Nguyệt tới gần, mỹ phụ lười biếng trở mình, nằm sấp trên giường, bờ mông mềm mại bị lụa mỏng che lại, cũng không cố gắng vênh lên, đã như hai gò núi tròn trở thành nơi hấp dẫn người ta chú ý nhất.

Đáng tiếc, nhìn thấy cảnh này lại tính tình lãnh đạm Tiêu Hi Nguyệt.

“Sư phụ” Hình Nguyệt của ta mau tới, cùng sư phụ nằm nhòai trên giường “Nam Cung Uyển” thanh âm vũ mị mà mềm mại,

lắc lắc eo, kéo bờ mông đẩy đà như cối xay của nàng đung đưa theo.

Như một vị nữ đồng làm nũng, nhưng động tác này lại xuất hiện trên người một vị mỹ phụ thành thực, phảng phất chính là đang mời nam nhân kia áp chế nàng, dùng hông hung hăng đánh vào cái mông lớn màu trắng sữa của nàng.

Thấy một màn mê người này Tiêu Hi Nguyệt cũng không lộ ra vẻ mặt khác, theo lời cúi người, động tác mềm mại nằm ở bên cạnh sư phụ, hai thầy trò đều nằm sấp trên giường, dáng người uyển chuyển, eo hẹp, một lớn một nhỏ, bên cái mông tròn nhô cao song song, cực kỳ khiến người ta chú ý.

“Hi hi, Nguyệt Thiên uyển chuyển.” Nam Cung Uyển lắc lắc eo, dùng bờ mông đẩy đà nở nang chạm vào bờ mông non nớt của Tiêu Hi Nguyệt, bốn miếng thịt đều đong đưa.

“Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt cũng không cảm thấy xấu hổ, nàng hoàn toàn không biết động tác này mang ý nghĩa gì, chỉ hỏi mục đích mà sư phụ nàng dạy nàng tới.

“Thật là, Hi Nguyệt nàng hoàn toàn không học gì xấu, ngược lại khiến sư phụ cảm thấy khó khăn.” Nam Cung Uyển rút một quyển sách từ dưới giường ra, Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua tên sách: Xuân Cung Đồ Giải.

“Đồ đệ ngoan, biết Xuân Cung là có ý gì không?” Nam Cung Uyển sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, cười khanh khách nhìn đồ đệ của mình, mơ hồ có một loại cảm giác kích thích làm bản thuần khiết.

Dù sao nàng cũng là yêu nữ, mà đồ đệ ngoan của nàng lại là một vị Nguyệt cung tiên tử, còn thuần khiết hơn bất kỳ đệ tử chính phái nào khác.

“Biết một hai.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh trả lời.

“Ách...” Nam Cung Uyển nhìn chằm chằm nàng nửa ngày, đột nhiên nhụt chí nói: “Xem ra Hi Nguyệt ngươi thật sự không để ý chút chuyện nam nữ này. Nhưng thôi bỏ đi, sư phụ hay là tới dạy ngươi chuyện Xuân Cung đi, để cho ngươi biết

một chút chuyện nam nữ không khác gì mấy chuyện này mà thôi.” Tiêu Hi Nguyệt yên lặng gật đầu.

Nam Cung Uyển còn nói thêm: “Mẫu thân không đáng tin cậy của người không dạy người, vậy để ta tới dạy người... Nào, chúng ta cùng nhau xem một chút: “Nàng mở bản vẽ Xuân Cung Giải ra, cùng Tiêu Hi Nguyệt thưởng thức nội dung trong sách đồ văn và Mậu gò.

Bức vẽ thứ nhất, chính là nữ tử trần trụi nằm ở trên giường, một nam nhân đồng dạng trần truồng đang khiêng hai chân của nàng đặt ở bả vai, một thứ thô dài ở giữa hông đeo vào chân nữ nhân, đang muốn cắm vào.

“Ồ ồ, biết đây là cái gì không?” Trên gương mặt kiêu mị của Nam Cung Uyển càng thêm hồng nhuận phơn phớt, nàng đã rất lâu rồi, thật lâu không làm ra tư thế như vậy với Bạch Hạc Tiên.

Lâu đến mức nàng quên mất nữ nhân nằm trên giường, nên làm gì mới có thể làm cho nam nhân không thể mềm được.

Tiêu Hi Nguyệt gật gật đầu, lại lắc đầu.

“Đây là tư thế bình thường nhất mà nam nữ hoan hi...” Hai thầy trò xinh đẹp nằm sấp trên giường, cùng nhau nhìn quyển Xuân Cung, mỹ phụ kiên nhẫn giảng giải cho đệ tử sự ảo diệu trong đó.

Nguyên bản những chuyện này bình thường là lúc thiếu nữ rời khỏi các, mẫu thân mới dạy cho con gái.

Nhưng Hi Nguyệt vì một nam nhân mà muốn sống, Nam Cung Uyển cho rằng rất cần phải để nàng biết rõ những chuyện này.

Chỉ là nàng lại lo lắng, cách làm của mình sẽ khiến đệ tử sinh ra ý nghĩ không tốt. Tuy nói Nam Cung Uyển cũng không để ý, nhưng dù sao Hi Nguyệt vẫn là đệ tử danh môn chính phái, hoàn toàn khác nàng.

Trong lúc nhất thời, hai thầy trò hai người đều không có ai là người cả.

Có nói chuyện, lặng lẽ lật xem bản Xuân Cung sách này.

Nam Cung Uyển phát hiện đồ đệ của mình thật đúng là khác hẳn người thường, đối với tuyệt đại đa số nữ nhân mà nói đều là bức họa xấu hổ, nhưng vị đệ tử thanh lãnh như tiên này của nàng vẫn có thể mặt không đổi sắc quan sát, yên lặng ghi lại tất cả hình ảnh.

Mãi tới khi một tờ nào đó, Tiêu Hi Nguyệt im lặng đột nhiên ngừng tay, bình tĩnh nhìn bức họa trong sách Xuân Cung, gương mặt tuyệt mỹ có một tia mây đỏ.

“Rốt cuộc đã biết thẹn thùng rồi sao?” Nam Cung Uyển cảm thấy may mắn, quay lại nhìn bức họa, phát hiện đây đã là nửa quyển sau, nói chính là một ít tình dục sau khi nam nữ vui vẻ, không phải là có thể gia tăng tri thức tình thú.

Mà bây giờ Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy, chính là nam nhân rút dương vật từ trong âm hộ nữ nhân ra, hướng về nữ nhân tứ chi quỳ rạp xuống đất phun ra nội dung dương tinh.

Hình vẽ tương đối tinh xảo và tỉ mỉ, có thể thấy rõ ràng trên thân thể mỹ lệ của nữ nhân tràn đầy bọt nước, tóc, cổ, lưng, eo, mông, cùng với âm hộ ướt sũng đều bị nam nhân dùng dương tinh phun ra một lần.

Hình ảnh dâm dăng, đủ để cho bất luận người nào ôm thái độ học tập quyển Xuân Cung này nhìn vào đỏ mặt tía tai.

Kể cả Tiêu Hi Nguyệt!” “Hừ” giọng châm chọc vang lên, Nam Cung Uyển cười lạnh một tiếng: “Đồ nhi ngoan, người biết bức tranh Xuân Cung này, vì sao nữ nhân lại quỳ xuống như vậy?” Tiêu Hi Nguyệt cũng trả lời.

“Hi Nguyệt?” Nguyệt ngoan?” Sau khi liên tục hô hai tiếng, Tiêu Hi Nguyệt mới giật mình tỉnh lại, ánh mắt rũ xuống, không nhìn vào trong tranh nữa, nữ nhân bị nam nhân kia phun ra một màn mê muội.

Nam Cung Uyển rất lầy lăm lẹ, rốt cuộc đồ đệ tốt của nàng cũng động lòng phàm ả? “Nguyệt Nguyệt, người có biết vì sao nữ nhân trong bức họa lại phải quỳ không?”... Không biết Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng trả lời.

“Kỳ thật rất đơn giản” Nam Cung Uyển cười lạnh nói: “Nam nhân luôn muốn chinh phục nữ nhân, cho nên tư thế hoan ái có

thể mãnh liệt khơi dậy dự vọng chinh phục của nam nhân. Càng là nữ nhân cao quý, thì đám nam nhân thối kia lại càng muốn chinh phục. Hắn không nhất định thích nàng, mà chỉ thích thân phận đại diện của nàng mà thôi., Nhớ kỹ chưa?” “... Nhớ kỹ “Cho nên Hi Nguyệt”, nếu người thích một người đàn ông thì nhất định phải nhớ cho rõ, đối phương thích người hay là thích người có thể mang lại chỗ tốt, ví dụ như một số người xuất thân hàn ti xuất thân., Hắn có thể cưới được đại sư tử của Tiên Vân tông, lập tức có thể thăng chức rất nhanh, nhưng sau trăm năm, hắn đã vắt kiệt lợi ích trên người của người, nhưng chưa chắc đã thích người!” Tiêu Hi Nguyệt im lặng không đáp, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Ngữ khí Nam Cung Uyển hòa hoãn một chút, lại an ủi nàng vài câu, liền khép quyển sách lại.

Đêm nay giáo dục đồ đệ đã đủ rồi, còn chưa xong.

“Sư phụ” Tiêu Minh Châu nhìn về phía nàng đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Nam Cung Uyển cười ôn nhu một chút, đem đồ đệ từ nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, nỉ non nói: “Sư phụ hy vọng nguyệt nhu Nguyệt của ta có thể cường tráng khỏe mạnh mà lớn lên, cái gì cũng không cần phiền não... Hỏi đi, chuyện gì cũng có thể hỏi sư phụ, kể cả chuyện của sư phụ ở U Minh giới., Chuyện ma đầu đối với đồ nhi người nói còn quá sớm, “Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt chần chờ một chút. “Người... Ngoại trừ đứng cùng sư phụ, còn có... Nam Cung Uyển khác cười một tiếng, ôm lấy thân thể mềm mại hoàn mỹ của đồ đệ của mình ra sức nhào nặn, dùng âm thanh mang theo ý cười, nhỏ giọng nói: “Có” Tiêu Hi Nguyệt lẳng lặng chờ đợi câu trả lời, một đôi mắt trong trẻo im lặng nhìn sư phụ nàng.

“Nói cho đồ đệ người cũng không sao, sư phụ xuất thân từ một gia tộc khá lớn ở U Minh giới, có quan hệ thân thích với Thiên Nhân Đạo của Ma Tôn.” Trưởng bối trong nhà từ nhỏ đã dựa theo thánh nữ Lục Đạo môn đến yêu cầu “Bao gồm, hôn ước “Nam Cung Uyển dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Là thánh nữ Lục Đạo môn.”, Hôn ước của nàng tất nhiên khác với người bình thường. Năm ta mười sáu tuổi, mẫu thân ta mang đến mười nam nhân, khiến ta lựa chọn một người yêu, hoặc có

thể toàn bộ lựa chọn nhìn vị thánh nữ Lục Đạo môn tiên nhiệm này.

“Quá trình không nói nữa.” Nam Cung Uyển đã trở thành mỹ phụ thân nhiên nói: “Những nam nhân kia tên là gì ta cũng đã quên, ta chọn một người sống cùng chàng qua hai năm, trong lúc đó... đã ném đủ tất cả tư vị nam nữ vui vẻ...” Nam Cung Uyển nhìn Hi Nguyệt, Tiêu Hình Nguyệt cũng nhìn nàng.

Hai thầy trò nhìn nhau nửa ngày, Nam Cung Uyển mới cười khúc khích ra tiếng: “Được rồi, phía sau là chuyện sư phụ rời núi, người nam nhân kia ở lại U Minh giới đã sớm lão chết rồi, sư phụ nói những lời này cho người, không phải để người học theo ta., Chỉ là muốn nói, trình tiết nữ nhân cũng giống nam nhân, không cần quá để ý, dựa vào cái gì nam nhân có thể nữ nhân là... A, không đúng không đúng!” Nam Cung Uyển vội vàng phủ nhận: “Nguyệt Nguyệt của ta là tiên nữ chính phái, người tuyệt đối không được học theo sư phụ ta, nếu không...” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

Cũng không biết đến cùng là có biết “không thì” là cái gì không.

... Ngày tháng ngày từng ngày trôi qua.

Từ sau ngày đầu tiên Lý lão hán làm ra cử động xấu xí tự xúc phạm với Hi Nguyệt tiên tử, hành vi này của hắn càng tăng thêm nhiều lần.

Mỗi ngày, trong thời gian cố định hai vị thị nữ đi nấu cơm, hắn đều không kịp chờ đợi lao ra, cởi quần dài tạp dịch của hắn ra, hai tay nắm lấy thân thịt thô dài, thờ hồn hên hưng phấn hướng Hi Nguyệt tiên tử hung hăng xông lên.

Lúc mới bắt đầu, Tiêu Hi Nguyệt còn có chút mất tự nhiên, nhưng sau mấy lần, nàng đã có thể làm được chuyện này thờ ơ, thậm chí khi Lý lão hán làm ra động tác bất nhã với nàng, nàng còn có thể nhàn hạ thoải mái vuốt ve như vậy.

Cầm, hoặc là ngồi ngay ngắn trên ghế đá rộng rãi, sắc mặt bình tĩnh tu luyện Thái Thượng Vong Tình Tâm Quyết.

Lúc đầu Lý lão hán còn hưng phấn cho rằng mình được tiên tử cho phép, có thể tận tình dùng tinh túy làm khinh nhờn tiên tử,

nhưng ngoại trừ lần đầu tiên, mỗi một lần hấn thở hỏn hển đều bị bình chương màu trắng ngăn lại.

Mấy lần sau, Lý lão hán cũng thành thật trở lại, mỗi lần đều tham lam vượt thân thể ở cách đó không xa, ảo tưởng tiên tử ngồi ngay ngắn trên ghế đá tình cảm động, làm cho hấn có thể một thân một hương.

Hơn nữa, là cô định, hai người tương đối ăn ý ” phối hợp”.

Ngoài ra.

Khi Tiêu Hi Nguyệt đang tản bộ trong hoa viên ở đỉnh Minh Nguyệt, chỉ cần hai thị nữ không hầu hạ bên cạnh, Lý lão hán tất nhiên sẽ lao ra, tham lam đưa ra thỉnh cầu tự Độc trước mặt tiên tử.

Mỗi lần Hi Nguyệt tiên tử đều không mở miệng nói đồng ý, nhưng cũng sẽ không từ chối, chỉ là khi Lý lão hán không còn tồn tại, tiếp tục tản bộ lạnh nhạt.

Một màn khiến người ta kinh sợ sẽ xuất hiện trong hoa viên.

Dáng người cao gầy, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhẹ nhàng như tiên nữ, đi theo sau là một lão hán thấp bé gầy còm, còi trăn nửa người dưới. Ánh mắt lão hán này nhìn khinh bỉ vênh mông tiên tử, bộ ngực mềm, eo liễu liên tục, một bên bị quần buộc ở chân làm cho lão đảo đi theo tiên tử, một bên dùng bàn tay đen dài đầy kén già lay động cây gậy thịt dài chừng hơn hai mươi cm.

Liên tục hơn mười ngày, mỗi lần tiên tử đều không cự tuyệt Lý lão hán bên cạnh tự độc, nhưng mỗi lần tiên tử đều không dám nhìn gậy thịt của hấn, càng không nói nửa câu với hấn! Thêm nữa trên mặt tiên tử không còn hồng hào thẹn thùng, khiến Lý lão hán càng thêm nhụt chí, khoái cảm mỗi ngày dao động giảm sút, nội tâm phảng phất có một đoàn tà hỏa, đang không ngừng chông chất.

Cho đến một buổi tối, ánh trăng chiếu rọi khắp nơi.

“Tiểu thư, người đang ở đâu?!” Xa xa, tiếng Tiêu Thanh hô to truyền đến, Lý lão hán đang đứng sau lưng Tiêu Hi Nguyệt giật mình kinh hồn phi phách tán, mấy ngày nay hấn đều cần

thận tránh hai thị nữ và thỉnh thoảng tới Minh Nguyệt cư làm khách Nam Cung Uyển.

Bởi vì hắn biết, tính cách Tiêu Hi trong treo lạnh lùng, không ngại hắn làm loại chuyện này, nhưng bất kỳ người nào khác nhìn thấy hắn lại làm ra hành vi hạ lưu dơ bẩn như thế với đại sư tỷ của Tiên Vân tông, cho dù là ai cũng sẽ một chương đập chết hắn!” Giọng điệu của Tiêu Hi Nguyệt trở nên dồn dập., Đưa tay chỉ vào bụi hoa bên cạnh nói: “Người trốn vào bên trong?” Lý lão hán khiếp sợ nhìn về phía nàng, tiên tử lại muốn hắn chủ động ăn núp? “Nhanh lên, ta bố trí trận pháp cho ngươi.” Lý lão hán đỡ đỡ trốn vào trong bụi hoa, sau đó một trận pháp bao trùm hắn, hoàn toàn ngăn cách ngoại giới dò xét.

“Tiểu thư, hóa ra người ở đây à.” Tiểu Thanh và Tiểu Lam muốn tới, nhưng Tiêu Hi Nguyệt lại ngăn các nàng lại: “Có việc gì?” A, không có việc gì chứ, chỉ cảm thấy gần đây tiểu thư thường xuyên tản bộ trong hoa viên, hơn nữa còn là một người... tỷ tỷ và tỷ tỷ đều sợ người quá tịch mịch” Không phải Tiêu Hi Nguyệt trả lời đơn giản.

Lúc này Tiểu Thanh mới yên lòng, tiểu thư chưa bao giờ khinh thường nói dối, nàng nói không chính là không.

Có lẽ tiểu thư chỉ muốn một mình rời đi vào buổi tối? Tiểu Thanh và Tiểu Lam liếc nhìn nhau, không hề tiến vào vườn hoa tìm kiếm nàng, chỉ nói một câu “Tiểu thư, chúng ta ở bên ngoài vườn hoa chờ người, người có việc cứ gọi chúng ta.”

“...Tốt...” Tiêu Hi Nguyệt vừa dứt lời, Lý lão hán đã vội vã lao ra khỏi vườn hoa, kích động đến mức toàn thân run rẩy quỳ rạp xuống trước mặt nàng, mạnh mẽ dập đầu nói: “Tiên tử, ngài thật sự là quá tốt rồi! Nguyên lai tiên tử ngài một mực thỏa mãn nguyện vọng của lão nô, lão nô, ba đời lão nô đều không rõ ân tình của ngài!” Tiêu Hi Nguyệt đồng thời trả lời hắn, Lý lão hán lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn, lập tức ngây dại.

Nguyên lai tiên tử trên gương mặt xinh đẹp, đã không biết lúc nào hiện đầy đỏ ửng, miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt khế

thở dốc, giống như trước đó lão hán vừa vào ở, bỗng nàng một thân thần thái kiêu diễm hoàn toàn giống như đức.

“Tiên tử...” Lão hán quỳ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn nàng.

Trong lòng đột nhiên hiểu ra.

Thì ra tiên tử không phải là không có tình cảm, mà là nàng một mực dụng tâm pháp áp chế dục vọng trong lòng, cho nên mới đột nhiên bị Tiểu Thanh cắt ngang, lộ ra tư thái xinh đẹp động lòng xuân.

Lý lão hán đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Tiên Tử chủ động che giấu chuyện dơ bẩn vô sỉ này thay hắn, nguyên lai là vì dẫn động tình dục trong lòng nàng, đạt tới mục đích tu luyện tâm cảnh.

Khó trách tiên tử chịu khoan dung hắn, loại động tác này của hắn đối với bất kỳ nữ nhân nào mà nói đều là hạ lưu đến cực điểm.

“Tiên tử!” Lý lão hán lần nữa rục rịch, nếu tiên tử lợi dụng hắn, vậy có phải hắn có thể tiến thêm một bước nữa, chủ động giúp tiên tử tiến hành càng nhiều chuyện tu luyện tâm cảnh hơn không? Ví dụ như, dụng vào thân thể mềm mại của tiên tử, làm cho nàng tình động, sau đó...” Tiên tử, lão nô muốn giúp ngài tu luyện!” Lý lão hán hạ thân lại lần nữa bạo tạc, để cho hắn quỳ trên mặt đất động tác làm cho đầu rùa đỏ thẫm của hắn cơ hồ chạm vào mặt đất.

“Lui ra!” Thanh quát một tiếng, hồng hà trên mặt Tiêu Hi Nguyệt tiêu tán đến vô tung vô ảnh, lão tạp dịch kích động kia lại bị tâm pháp Thái Thượng Vong Tình Tuyền ảnh hưởng, dục vọng nóng bỏng trong nội tâm như thủy triều biến mất.

Khi hắn từ trạng thái xấu hổ lấy lại tinh thần, Tiêu Hi Nguyệt đã sớm rời khỏi.

“Tiên tử, tiên tử....

Lão nô...” Lý lão hán cả gan đứng lên, dùng gậy thịt hung hăng đâm vào tấm điện của Tiêu Hi Nguyệt vài cái, trên gương mặt già nua xấu xí lộ ra nụ cười đắc ý: “Lão nô sẽ giúp ngươi tu luyện.”, Hắc hắc, cam đoan để tiên tử ngài có thể tùy tâm sở

dục khổng chế tình dục, ta cái gì cũng không cần... Chỉ cầu có thể một thân một thân tiên tử là Phương Trạch!” Hấn cảm thấy mỹ mãn rồi đi, gây thối dưới háng so với lúc bị Thái Thượng Vong Tình Tâm Pháp tiêu tán thì thô to hơn vài phần.

Điều này làm cho Lý lão hán sau khi trở về trần tục không ngủ, muốn dùng khăn tay trước đó gửi mùi thơm tiên tử, bên người lại không có một bộ quần áo tiên tử nào.

Dục hỏa càng thêm tà ác.

...Buổi tối năm ngày sau.

Lý lão hán lại một lần nữa theo đuôi Tiêu Hi Nguyệt vào hoa viên, hai người một trước một sau tản bộ trong hoa viên kỳ hoa dị thảo, chỉ có điều tiên tử đi trước xinh đẹp không thể tả, giống như cô xạ thần nhân, dung mạo tiên tư, bước chân nhẹ nhàng mang theo từng làn gió thơm, hoa tươi xinh đẹp hơn nữa trước mặt nàng cũng sẽ buồn bã thất sắc.

Mà lão tạp dịch xấu xí đi ở phía sau, thân cao chưa đủ một mét sáu, vóc người gầy còm, khuôn mặt xấu xí, quần cộc tới gót chân, biểu tình hèn mọn bị ỏi hạ lưu, một đôi mắt lóe ra dục vọng dục vọng nóng bỏng không ngừng ở bên má tiên tử, mông non, thậm chí lúc tiên tử cất bước, cũng bị hấn dùng ánh mắt hai mắt híp lại nhìn chăm chăm vào ngọc Túc.

Bất kỳ một nữ nhân nào trong thiên hạ, bị loại lão tạp dịch xấu xí này dùng ánh mắt như vậy liếc nhìn, đều sẽ giận tím mặt.

Nhưng trên đời này chỉ có duy nhất một cô gái không giống người thường, có thể chịu đựng, có thể dễ dàng tha thứ, hoặc là nói muốn lợi dụng ánh mắt như vậy! ” Tiên tử, ngài tu hành còn thuận lợi chứ?” Lý lão hán lần nữa rục rịch, liên tục nửa tháng không khí khuấy động thân thể, đã không thỏa mãn dục vọng ngày càng tăng trưởng của hấn.

Hấn đã nói rõ là mình có ý với Tiêu Hi Nguyệt, có thể giúp nàng tu hành.

Đáng tiếc, tiên tử như trước không có để lại cho hấn một ánh mắt, bất luận hấn nói cái gì là dơ bẩn hạ lưu, hoặc là cách xa hai ba mét, thậm chí ngay trước mặt nàng ưỡn thẳng hạ thể, về mặt tiên tử vẫn lạnh nhạt như cũ, phảng phất thật như Nguyệt

Lý Tiên Nga, đối với phạm trần trọc thế sẽ không lưu lại chút nào.

“Tiên tử, lão nô cảm thấy, chỉ dựa vào hành vi như vậy đã không cách nào lại khiến cho tình cảm trong cơ thể tiên tử người dâng trào phải không?” Tiên tử? Lão nô nói đúng không?” Tiên tử, người liền nhìn lão nô một chút, phải chăng hiện nay cũng không biết nói thế nào cho đúng?, Cũng không thể khơi dậy cảm xúc của tiên tử ngài?” “Ai, tiên tử, kỳ thật lão nô rất lo lắng cho ngài, tính tình tiên tử thật sự là quá thanh lãnh, cần phải có nguyên liệu mãnh liệt... Ví dụ như “Lý lão hán ăn nói bậy bạ nói..., Da mặt hần ưỡn thẳng người xuống, đi về phía tiên tử đang bước đi nhẹ nhàng phía trước, ý đồ dùng gậy thịt tiếp cận tiên tử, khiến cho dương vật vì dục hỏa mà tăng vọt này chạm vào tiên tử xinh đẹp thánh khiết, mới có thể giảm bớt độ cứng rắn đáng sợ này một chút.

Đáng tiếc, khi còn cách Tiêu Hi Nguyệt chưa tới một mét, Lý lão hán liền bị một bức tường khí vô hình ngăn cản, không thể tiến thêm nửa phần, chỉ có thể phòng phòng lên, thở hồng hộc nói: “Tiên tử, tiên tử, tiên tử., Tiên tử, lão nô thật sự không nhìn được nữa, tiên tử ngài nếu chết thì ngài có chịu để cho lão nô chạm vào thân thể tiên tử tuyệt mỹ của ngài một chút, lão nô thề, nhất định sẽ không chạm thêm một tắc nào nữa! Dưới tình huống không được tiên tử cho phép, tuyệt đối không quá nửa bước!” Tiêu Hi Nguyệt vẻ mặt thanh lãnh, một đôi mắt xinh đẹp trong suốt lạnh lạnh nhìn thẳng về phía trước.

Dáng người cao gầy, khiến nàng đứng lặng trong hoa viên cao hơn một mét, càng lúc càng giống một vị tiên tử cao thượng, phạm trần chủng loại nào cũng không thể dao động đạo tâm của nàng.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử! Hi Nguyệt tiên tử!” dục hỏa tràn ngập lão tạp dịch, tiên tử dung túng nửa tháng tới nay, càng làm cho hần trở nên càng không kiên nhẫn gì cả.

Hần vừa ưỡn nửa người dưới, nhảy nhót như con tôm rời khỏi nước, vừa cuồng nhiệt hô hào vị tiên tử.

Đồng thời, hai tay đen nhánh đầy những vết chai già nua không ngừng huy động cây gậy thịt thô to có huyết quản dữ

tợn kia.

“Tiên tử, lão nô muốn người!!!” Lý lão hán điên cuồng hét lên một tiếng, nửa người trên ngoặt về phía sau, hai chân trước, giữa háng thì là cao cao thẳng, đầu rùa màu đỏ thẫm nhảy lên từng đợt, nước lỏng trong suốt bôi lên ánh sáng bóng loáng, làm người ta sợ hãi.

Theo cái dây cung của lão tạp dịch này cong tới cực hạn, mắt rùa trên đầu vọt đột nhiên mở ra, như ma quỷ địa ngục lộ ra độc nhãn, một luồng trọc trắng nồng đậm mùi tanh hôi phun ra, vọt tới tiên tử cách hán không đến một mét.

Ánh trắng thăm thẳm, thời gian như ngừng trôi.

Tinh ly kích xạ đến, bị bình phong ngăn lại, tiên tử dừng bước, miệng khẽ mở ra, trên gương mặt xinh đẹp rớt cục lộ ra một vòng đỏ ửng nhàn nhạt, trong hai tròng mắt không còn lạnh lùng nữa, mà có chút ngưng ngưng rủ mắt xuống nhìn, thân thể mềm mại cũng có chút run rẩy.

Từng giọt tinh tú sền sệt từ trên bình phong trượt xuống, dưới chân Tiêu Hi Nguyệt phảng phất như hải dương tinh lọc, cả người đều bị tinh tú mùi tanh hôi vây quanh.

“Tiên tử...” Lý lão hán cử động một ít thịt xiên, để cho tinh quán toàn bộ bắn ra, nhìn tiên tử phía trước há miệng thở dốc, trong ánh mắt tràn đầy sung sướng và thỏa mãn.

Hai người đều không nói gì, Lý lão hán dư vị sau khi bắn tinh, mà Tiêu Hi Nguyệt lại yên lặng cảm thụ tâm tình dao động trong lòng.

Nàng có một loại cảm giác, hoặc chỉ kém một bước ngắn, nàng liền có thể đột phá đến Thần Xuất Cảnh trung kỳ.

Đáng tiếc, nàng lại không thể tiếp tục tu luyện.

“Ta phải đi ra ngoài một chuyến.” Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên nói, khiến cho Lý lão hán kinh hỉ ngẩn đầu, gậy thịt dưới khó lại cứng ngắc trở lại, kích động hỏi: “Tiên tử, cuối cùng ngài cũng chịu nói chuyện với lão nô rồi... ách, tiên tử, ngài vừa nói, ngài muốn ra ngoài lịch lãm lần nữa?” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi gật đầu.

Nhưng chỉ một động tác nhỏ này đã khiến Lý lão hán càng thêm kích động: “Tiên tử, ngài đi ra ngoài, lão nô, lão nô nên làm gì bây giờ?” Nói xong, hắn lớn mật chỉ thân thịt thô to dưới háng mình.

Tiêu Hi Nguyệt đón gió đứng thẳng, một thân váy trắng bông bênh, đẹp không sao tả xiết dưới ánh trăng, những gợn sóng thổi rửa dưới chân không chút ảnh hưởng tới vẻ đẹp xuất trần của nàng.

Nàng lại trầm mặc, không trả lời câu hỏi của Lý lão hán.

“Tiên tử muốn đi bao lâu?” “Nửa tháng, hoặc mấy tháng” lâu như vậy?” Lý lão hán nhất thời nóng nảy, lại sáp lại gần nàng vài phần: “Tiên tử, cầu xin ngài, nể tình lão nô hầu hạ ngài những ngày này, ngài liền mang theo lão nô đi cùng chứ? Lão nô cam đoan sẽ nghe theo mệnh lệnh của tiên tử ngài!” Tiêu Hi Nguyệt liếc mắt nhìn hắn một cái., Vẫn không nói một lời, tựa hồ bởi vì thực lực của hắn quá kém, hoặc là không có lý do gì mang hắn theo, hoặc là dứt khoát, tiên tử và hắn quan hệ không thân thiết như vậy, không cần thiết mang theo.

Lý lão hán cuống lên, vẫn cầu xin, nhưng Tiêu Hi Nguyệt thủy chung không nói một lời.

“Tiên tử” Lý lão hán mặt đỏ lên, “Nếu không như vậy, tiên tử, ngài cho ta một cái, ngài, quần áo trên người tiên tử, lão nô, dùng để dùng, giống như cái khăn tay kia của ta, “Tiêu Hi Nguyệt” vẫn không trả lời, lông mày hơi nhíu, tựa hồ đang suy nghĩ.

“Tiên tử!!!” Lý lão hán bình thường quỳ gối trên tinh anh do mình bắn ra, bất chấp đập đầu nói: “Xin tiên tử, nể tình lão nô trợ giúp tiên tử ngài tu hành tâm cảnh, tiên tử ngài cứ thỏa mãn nguyện vọng của lão nô, ban cho lão nô y phục tùy ý của ngài...” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, đi về phía trước vài bước.

Lý lão hán cho rằng không đùa giỡn, đang lúc cúi đầu ủ rũ, Tiêu Hi Nguyệt lại ngồi trên một cái ghế đá trong vườn hoa, vén váy, lộ ra bắp chân nhỏ trắng nõn mịn màng của mình.

Cùng với, một đôi giày trắng nõn bao lấy đôi chân ngọc mịn màng.

“Tiên...Tử!” Lý lão hán khó có thể tin, toàn thân run rẩy, trơ mắt nhìn tiên tử vươn ra bàn tay nhỏ xinh xinh, ngón tay nhỏ khẽ vê, rút xuống tiên di xinh đẹp tuyệt trần trên chân phải của nàng, lộ ra chiếc chén nhỏ tỏa ra mùi thơm ngát.

Cái kia trắng nõn ưu mỹ có thể làm cho nam nhân trong thiên hạ điên cuồng chân ngọc, cứ như vậy bị tơ la dệt thành cái tất, được tiên tử nâng lên, được ánh trăng chiếu rọi, phơi bày ra trước mặt lão nam nhân duy nhất trước mắt.

“Tiên Tử tiên tử!!!!” Lý lão hán như điên nhào tới, thở hỗn hển, quỳ rạp xuống đất, ngửa đầu cuồng nhiệt nhìn đôi chân ngọc bị Tiêu Hi Nguyệt nhắc lên, thở phì phò nói: “Tiên tử, lão nô, lão nô tới cởi giày cho ngài!”

Tiên tử tu hành (9)

“Cởi ra một chiếc giày, Tiêu Hi Nguyệt lộ ra đôi chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần của La Ca, lẳng lặng nhìn lão tạp dịch trước mắt, đối mặt với ánh mắt si mê cuồng nhiệt của hắn.

Sự lạnh lẽo và cuồng nhiệt, vẻ đẹp và xấu xí, cao quý và đê tiện tạo nên một cặp tranh đấu có thể nói là điên cuồng.

“Tiên tử, tiên tử, ngài đã trở thành toàn lão nô rồi? Lão nô, lão nô phải một tháng sau mới có thể nhìn thấy tiên tử ngài, không nhìn được nữa rồi!” Toàn thân Lý lão hán run rẩy không thôi, giờ khắc này, so với năm xưa khi hắn bái nhập Tiên Vân tông càng thêm thấp thòm, trong đôi mắt đục ngầu tràn đầy nước mắt, cầu khẩn nhìn về phía Hi Nguyệt tiên tử.

Cái miệng thối của hắn, khoảng cách ngọc túc của tiên tử chỉ vền vền không đến mười phân, cả người đều nằm sấp trên mặt đất, tư thế vô cùng tiệp giới cầu khẩn tiên tử, ban cho hắn là ân sủng của tiên tử.

Sau một lúc lâu.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, dùng giọng nói bình thường nói: “Chỉ cho ‘Tiên tử’!” Lý lão hán đột nhiên run rẩy, chỉ cảm thấy đầu mình bị một quả tiên đào đập trúng, bùng nổ ra vui sướng làm hắn gần như ngất đi, đập đầu như giã tỏi cuồng nhiệt nói: “Tiên tử, tiên tử, tiên tử, tiên tử... Lão nô Tạ tiên tử!” Tiêu Hi Nguyệt im lặng không đáp, chỉ là khẽ nhắc chân ngọc, dùng động tác ra hiệu hắn nhanh một chút.

Chỉ là cởi quần mà thôi, sẽ không có chuyện gì khác xảy ra, đây cũng là điều mà Tiêu Hi Nguyệt không nghĩ ra được, chỉ là sờ vào chân của nàng, cởi xuống tất cho nàng, liền có thể làm cho lão tạp dịch này cảm thấy thỏa mãn sao? Lão tạp dịch lại không nghĩ như vậy.

Hắn ngẩng đầu, ngược nhìn chân ngọc được tiên tử nâng lên, ánh mắt tham lam nóng bỏng, thở hổn hển thở ra cánh tay trái khô quắt lại già yếu, run rẩy nắm lấy miệng giày của tiên tử, chạm vào một chút da thịt trắng nõn như ngọc của tiên tử.

“A!” Lý lão hán phát ra tiếng rên rỉ cuồng nhiệt, não hải bị hưng phấn vô biên chiếm cứ, da Tuyết tiên tử so với hắc tướng tượng tốt hơn một vạn lần.

Lớp bóng loáng nhẵn nhụi, ấm áp mềm mại.

Trên lụa, lộ ra một đôi chân ngọc trơn bóng, cũng đủ khiến người ta có thể liên tưởng đến hình dáng hoàn mỹ của tiên tử, nếu như có thể nhìn thấy toàn bộ, cũng tùy ý chơi đùa tiên tử xinh đẹp chân ngọc., Đôi chân tròn trịa, bắp đùi đầy đà có thịt cũng không mất đi mảnh đất hình tam giác kia, vậy sẽ tuyệt vời tới mức nào? Nhưng dù vậy, chỉ vừa chạm vào da thịt của Hi Nguyệt tiên tử là Lý lão hán, liền cảm giác cả đời này đều viên mãn., Cho dù tu luyện tới cảnh giới xuất thần thì đã sao? Tu giả Thần Xuất Cảnh có thể chạm được vào bắp chân tuyệt vời của đại sư tử Tiên Vân Tông sao? “Ừm” Tiêu Hi Nguyệt dùng tiếng mũi phát ra một tiếng ngâm khẽ, có chút không quen bị nam nhân kia chạm vào mắt cá chân của mình, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng lại lần nữa nổi lên dao động mãnh liệt so với lúc bị Lý lão hán bắt tỉnh, khiến tay trái dơ bần không chịu nổi của lão tạp dịch dụng chạm.

Nửa tháng qua, tâm tình dao động như vậy đã rất ít khi xảy ra tiếp, nàng quyết định thử lại lần nữa.

Chỉ là để hắc chạm đến gót chân, sẽ không có chuyện gì khác xảy ra.

“Người...” Tiêu Hi Nguyệt vận chuyển Thái Thượng Vô Tình Tâm quyết áp chế tình cảm khó tả xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ lại hồi phục vẻ thánh khiết và lạnh lùng lần nữa, dùng giọng nói êm tai phân phó: “Mau cởi!” Lý lão hán toàn thân run lên.

Nhanh cởi ra, cởi quần áo, cắm vào người ta, lún vào người ta, tạch ngô, a... Trong đầu huyền tưởng tiên tử xinh đẹp lạnh lùng vô song, toàn thân trần trụi quỳ ở trên giường lớn, ngoài đầu nhìn hắc, ánh mắt nhu hòa như nước, xuân triều dâng trào, dùng tiếng nói dâm đẳng như tiên nữ nói ra những lời vô cùng dâm đẳng này, Lý lão hán hạ thân nhanh chóng nổ tung.

Đương nhiên, nửa tháng qua hắc không ngừng tiếp xúc với tiên tử, loại tình huống này đối với một nữ nhân trong thiên hạ

tùy ý mà nói đều là dụ dỗ nam nhân lên giường, đối với Hi Nguyệt tiên tử thuần khiết cao quý mà nói, chỉ vền vẹn là nói “Ăn ngay” mà thôi.

Tiên tử thuần túy hoàn mỹ, tâm linh trong sáng long lanh, bảo hấn cõi giày chính là để hấn cõi.

“Ô ô, tiên tử, lão nô thật sự là, thật sự là quá may mắn, có thể được tiên tử rủ xuống, lão nô... tợu là bây giờ đi chết cũng nguyện ý rồi.” Lý lão hán càng thêm cuồng nhiệt, nâng tay phải lên, đồng dạng chạm đến chân ngọc tiên tử.

Ngay sau đó, không đợi Tiêu Hi Nguyệt có phản ứng gì, Lý lão hán liền dán gương mặt đầy nếp nhăn lên, há miệng thở hỏn hỏn, gương mặt hoàn toàn dán vào bàn chân xinh xắn của tiên tử.

Chân ngọc ấm áp còn lưu lại hơi nóng ở trong giày, tiên tử thân thể mềm mại thuần khiết vô Cấu, nắm lấy bàn chân la bàn tay không có một tia mùi dị vị, ngược lại tản mát ra mùi thơm tuyệt vời.

Bàn chân mềm mại giờ lên cách những chiếc tất nhỏ sỉ nhục lão tiên tử tạp dịch, làm cho cái mũi, miệng, gương mặt, gò má tràn đầy mùi thơm trên chân Hi Nguyệt tiên tử, lão nam nhân dơ bản theo bản năng há to miệng, thoải mái cảm nhận cảm giác ngon lành của ngọc chân tiên tử.

“Bắn!” Kích thích cuối cùng xuất hiện, khiến cho Lý lão hán toàn thân đỏ lên, như con tôm luộc quỳ trên mặt đất, hạ thể lắ một cái, bắn ra rất nhiều tinh điệp.

Đây là lần đầu tiên hấn không dùng hai tay, chỉ chạm vào bàn chân ngọc tiên tử, liền bắn ra dương tinh.

Mà lượng phóng ra càng mãnh liệt, từng luồng từng luồng tinh túy theo thân thể hấn run rẩy bắn tới dưới chân tiên tử, lần nữa ô nhiễm nàng đặt ở chân phải trên mặt đất hoa viên, khiến tiên tử lại một lần nữa đặt mình trong hải dương tinh hạt.

“Ủm” một tiếng từ trong xoang mũi tràn ra.

Tiếng rên rỉ, tuyệt vời vô cùng, làm cho hai người đuổi ra Ngọc Túc cùng Thừa Ngọc Túc, toàn thân chấn động.

“Không, không được.” Tiêu Hi Nguyệt hơi giãy dụa, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên rặng mây đỏ, cảm giác khác thường từ bàn chân truyền tới không ngừng xung kích đạo tâm của cô, cảm giác xa lạ tê dại, khiến thân thể mềm mại của cô mềm nhũn.

Ngay cả giãy dụa cũng vô lực như thế.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử... A, lão nô thật sự là rất thích bàn chân của tiên tử, tiên tử, ngài sẽ cho lão nô liếm liếm một cái, hôn nhau một cái., Lão nô, lão nô... A!” Lúc thân thể tại hạ vẫn còn đang run lên bắn ra huỳnh quang, dục vọng của Lý lão hán phun ra liền sử dụng cái miệng rộng của hắn, một ngậm đem bàn chân tinh xảo của tiên tử nuốt vào trong miệng, tản ra cái lưỡi lớn mùi hôi thối đột nhiên lè ra, cái miệng rộng ngậm lấy cái chân xinh xắn của tiên tử, dùng đầu lưỡi hung hăng liếm liếm phía trước một cái.

“Ừm... Không.” Tiêu Hi Nguyệt càng lúc càng vô lực, bàn chân của nàng bị một luồng nhiệt lượng kinh người bao vây, dưới ghế đá bị tinh túy bao trùm, từng luồng từng luồng mùi son nồng nặc truyền vào trong xoang mũi nàng, chiếm cứ toàn bộ tâm thần nàng.

Thái Thượng Vong Tinh, mất hiệu lực.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử!” Địa vị hèn hạ, Lý lão hán kêu lên một tiếng tiên tử dơ bẩn, liền vươn đầu lưỡi hôi thối liếm láp trên chân ngọc của tiên tử, đầu tiên là như phát điên bao phủ toàn bộ dấu chân yếu đuối của Tiêu Hi Nguyệt, dùng cái chân mềm mại liếm theo, dùng môi cọ cọ, dùng răng gặm, phun ra nước miếng dơ bẩn làm vết chân tròn trịa của tiên tử.

Sau đó, phát hiện tiên tử đồng dạng thở hồng hộc, bị kích động, Lý lão hán thử dò xét môi, dọc theo bước chân xinh đẹp tuyệt trần của tiên tử, liếm láp mấy lần trên bàn chân ngọc chân tiên tử, đầu lưỡi bốc lửa không một khắc rời bàn chân mang theo hương khí của tiên tử, tham lam vừa gặm cắn hôn, vừa điên cuồng ngửi mùi thơm trên chân Tiêu Hi Nguyệt Ngọc.

Mùi hương ẩm áp kia, kích thích toàn thân Lý lão hán phát run, không thể tin được chính mình và Hi Nguyệt tiên tử thật có quan hệ ly gián.

Hơn nữa còn hôn vào bàn chân xinh đẹp của tiên tử, chỗ này cho dù là mặt hôn phu cũng không nhất định có thể đụng vào, thậm chí ngay cả gặp cũng không có khả năng gặp được nơi tư mật của nữ tử.

“Tiên tử!” Lý lão hán thở hồng hển, hai tay ôm chặt lấy bắp chân trắng nõn như ngọc của Tiêu Hi Nguyệt, eo lưng thẳng tắp một chút, để cho đầu và chân ngọc của tiên tử ngang nhau, sau đó không chút do dự há mồm liền đem ba ngón chân được bao bọc trong năm tấm lụa của nàng ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi điên cuồng liếm liếm, cảm thụ từng chi tiết trong giày tiên tử óng ánh đáng yêu.

“Ừ, à không, dừng lại.” Tiêu Hi Nguyệt mặt đỏ bừng, bàn tay ngọc che cái miệng nhỏ nhắn, phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, thân thể mềm mại mặc quần áo trắng cũng bắt đầu run nhẹ.

Trên chân ngọc được Lý lão hán thưởng thức, truyền đến xuân tình càng làm nàng không chịu nổi, năm ngón chân xinh đẹp uốn lượn trong la bạch, ý đồ tránh thoát sự dâm dăng của lão tạp dịch.

Nhưng lúc này Lý lão hán đã phát điên, hai tay nắm chặt lấy bắp chân dưới váy nàng, bắp đùi gần như là cắn xé giày cùng chân đẹp của tiên tử, làm cho tất cả nước miếng dơ bẩn ướt nhẹp của tiên tử.

Bảo bối vốn trắng nõn chính tề rất nhanh trở nên hỗn loạn không chịu nổi, dính đầy nước miếng tạp dịch, hơn nữa còn bị hán dùng miệng không ngừng xé xuống, dần dần lộ ra càng nhiều da thịt trắng nõn, từ trên bàn chân tiên tử truyền ra hương khí càng thêm mê người, kích thích dục hỏa của Lý lão hán thiêu đốt càng lớn.

“Tiên tử, lão nô, lão nô muốn hôn đôi chân nhỏ của ngài!” Lão nô buông ra môi không ngừng được hôn một cái, trở nên ướt đầm ngón chân, sau đó Lý lão hán há mồm cắn vớ, lại quay

đầu hất lên, trực tiếp cởi bỏ toàn bộ số thứ trên đùi trái của tiên tử.

Vốn quần áo tiên tử vô cùng trân quý đối với Lý lão hán, tại thời khắc này lại trở nên không hề nặng nề, hắn không chút do dự buông ra, tùy ý để cho nước miếng thấm ướt tất cả rơi xuống đất, quay đầu nhìn về phía chân ngọc lộ ra bên ngoài của tiên tử.

“Tiên... Tử” Lý lão hán ôm chân Tiêu Hi Nguyệt, nhìn đôi chân ngọc tinh xảo đoạt thiên công trước mắt, đúng là ngây dại.

Dưới ánh trăng, đùi trái của Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn lộ ra, da thịt trắng mịn hòa lẫn với ánh trăng trong trẻo, đường cong uy mỹ so với ánh trăng trên bầu trời càng khiến người ta chú ý hơn.

Da thịt mềm mại trắng như tuyết, mạch máu màu xanh nhàn nhạt khiến chân ngọc xinh đẹp này càng thêm yếu ớt, làm cho người ta nhìn không được muốn ôm trong lòng, hôn lên vuốt ve.

Chân ngọc nhỏ nhắn xinh xắn cứ như vậy lẳng lẳng bày ra trước mặt Lý lão hán, năm ngón chân ngọc trơn bóng như trân châu, sắp xếp chỉnh tề cùng một chỗ, phía trên còn đứng dấu vết nước miếng sau hôn của hắn.

Sau khi lộ ra trong không khí, năm ngón chân như trân châu của tiên tử khê giật giật, bấp chân tựa hồ muốn rút về, nhưng bị Lý lão hán nắm chặt, hai mắt như muốn lồi ra, nhìn chăm chăm vào đôi chân đẹp của nàng.

“Tiên tử, lão nô, phải hôn chân một cái! Thật xinh đẹp, chân của tiên tử thật sự rất đẹp!” Lý lão hán cả người run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, đang thấy thần thái thẹn thùng bất thắng của Hi Nguyệt tiên tử, cùng với lúc che cái miệng nhỏ lại nhẫn nại chịu đựng tình dục tập kích, vẻ kiêu diễm động lòng người kia, hết thảy đều làm cho hắn hạ quyết tâm.

“Tiên tử, lão nô muốn đích thân hôn đôi chân đẹp của ngài!” Nói xong, hắn không chút do dự cúi đầu, há miệng rộng, một ngụm ngậm lấy bàn chân trần trụi của tiên tử, tiên tử ầm ập.

Ngón chân trực tiếp bị hấn ngậm ở trong miệng, xúc giác, khứu giác, thính giác đều đạt được thỏa mãn cực lớn.

“Tiên tử, bàn chân nhỏ của ngài là lão nô, ồ, là thứ lão nô đã ăn món ngon nhất, lão nô, lão nô, rất thích!” Lý lão hán vừa hôn tiên tử chân ngọc, vừa phát ra thanh âm mơ hồ không rõ ràng., Bắt đầu từ những ngón chân nhỏ nhắn xinh xắn nhỏ nhắn xinh xắn nhất, từng hạt trân châu được hấn liếm môi, đầu lưỡi nóng như lửa liếm ngón chân, thứ tự vênh váo, rồi ba con vênh váo, mỗi con đều không buông tha, thỉnh thoảng còn có thể đem hai con, ba ngón chân trắng như ngọc chìm trong miệng, điên cuồng hôn lên môi.

hôn xong xuôi, lại từ trên xuống dưới, đi hôn môi móng tay trên đầu ngón chân của Hi Nguyệt tiên tử, đầu lưỡi hơi thối chui vào trong khe hở giữa ngón chân tản ra mùi thơm ngát, cuồng nhiệt rách rách, lại nâng chân ngọc tiên tử lên, đầu lưỡi dọc theo ngón chân mập mập liếm môi.

Cuối cùng hấn dùng thái độ thành kính cắn chặt lấy đầu ngón chân lớn nhất của tiên tử, dùng sức hút vào.

“Không, không thể... A!” Tiên tử bị dị dạng thích xung kích thần trí, rốt cuộc phát ra một tiếng rên rỉ rõ ràng, vốn là muốn ngăn cản động tác run rẩy, theo lão tạp dịch dùng sức hút vào, một cổ khô nóng cùng kích thích kịch liệt từ trên chân ngọc của nàng truyền ra khắp toàn thân.

“Ừm!” Tiếng kêu đau đớn phát ra, con người của Tiêu Hi Nguyệt mở to ra, hai chân thon dài khép chặt lại cùng một chỗ, bị ngón chân ngậm trong miệng của lão hán đột nhiên co rút lại, bàn chân xinh đẹp uốn lượn co giật, căng thẳng chứng minh vị tiên tử thánh khiết lạnh lùng này rốt cuộc chịu bao nhiêu lần sóng xuân xung kích.

Dung nhan như lửa, xuân tình bộc phát, phảng phất không còn tại nhân gian.

Tiêu Hi Nguyệt cảm giác thần hồn của mình bay ra khỏi cơ thể, phiêu đảng ở giữa trần thế, nhìn xuống nhục thể của mình, nhìn lão tạp dịch xấu xí kia nằm dưới đất, miệng liếm bấp

chân của nàng, ngón chân, mu bàn chân, tất cả đều liếm môi một lần, để nước miếng trải rộng trên chân nàng.

Kỳ quái chính là, trạng thái thần hồn vốn không có phản ứng gì với xúc giác nhục thân, lại cảm giác mỗi một lần Lý lão hán liếm láp da thịt của nàng, đều làm cho nàng sinh ra một loại run rẩy từ sâu trong linh hồn, phảng phất nàng dù thoát ly nhục thân, cũng vô pháp thoát khỏi đầu lưỡi lão hán đùa bỡn.

Nhục thể của nàng vẫn luôn run rẩy.

Linh hồn của nàng vẫn đang run rẩy.

“Tiên tử, lão nô, lão nô muốn một chân khác của ngài, hắc hắc
“Không!” Thái Thượng Vong Tình Tâm Quyết vận chuyển, sóng triều mãnh liệt trong nháy mắt bị san bằng, thần hồn Tiêu Hi Nguyệt trở về, nhẹ nhàng chấn động, liền đánh bay bàn tay dơ bẩn của Lý lão hán về phía chân phải.

Nhưng cảm giác thân thể trở về, cũng làm cho nàng tiếp nhận cỗ khô nóng cùng kích động này, cùng với... giữa hai chân nóng bỏng dị dạng cảm giác ẩm ướt.

“Tiên tử?” Lý lão hán ngạc nhiên nhìn về phía nàng.

“Đủ rồi.” Tiêu Hi Nguyệt chân trái trần đứng lên, vết ướt trên chân cùng dấu vết đầu lưỡi của lão hán trên chân ngọc lưu lại khiến hai chân như nhũn ra, gần như muốn đứng thẳng cũng không nổi.

“Dừng ở đây.” Tiêu Hi Nguyệt lão đảo muốn rời khỏi, thần sắc của cô đã khôi phục vẻ lạnh lùng, động tác lão đảo, giống như thiên nga xinh đẹp bị thương, sợ hãi muốn thoát khỏi truy kích của thợ săn.

Nhưng thợ săn lại không dễ dàng buông tha cho cô.

“Tiên tử!” Lý lão hán xông tới quỳ gối trước mặt Hi Nguyệt tiên tử, cúi người xuống, ánh mắt tham lam nhìn chân phải của nàng, cầu xin: “Xin ngài thương xót, đưa một chiếc tất cho lão nô! Một chiếc khác đã bị nước miếng của lão nô dính vào một chiếc khác, đã không thể dùng được nữa!” Tiêu Hi Nguyệt hiểu ý tứ trong lời nói của hắn: “Dừng”.

“Ngươi...!” Bộ ngực cao vút thở hổn hển mấy lần, cuối cùng chân vẫn đứng thẳng trên mặt đất, giờ chân phải lên, dùng sức tháo đôi giày và cả vớ ra.

Lý lão hán trong nháy mắt mở to hai mắt, lúc này hai chân Hi Nguyệt tiên tử đã hoàn toàn trần trụi, cứ như vậy thanh tú động lòng người đứng trên con đường đá, hai bàn chân nhỏ xinh đẹp ở dưới váy như ẩn như hiện, khiến người ta điên cuồng.

Đặc biệt là cái chân nhỏ bên trái kia, còn được hấn hôn thưởng đã lâu, càng khiến cho Lý lão hán có một loại chân phải dùng miệng của mình hung hăng hôn lên bờ môi một phen, mới bằng lòng bỏ qua.

Đáng tiếc, tiên tử lại không cho hấn cơ hội này.

R cởi giày và vớ ra, Tiêu Hi Nguyệt cất bước rời khỏi, trên khuôn mặt xinh đẹp không có bất kỳ biểu hiện tình cảm nào.

Nhưng Lý lão hán lại nhìn thấy rõ ràng, tư thế tiên tử đi lại, cùng với... nàng không tự nhiên mà kẹp chặt hai chân.

“Tiên tử... Ngài cũng muốn chứ? Hắc hắc hắc hắc...” Lý lão hán phát ra tiếng cười dâm dăng, tham lam đem giày và vớ tiên tử cởi ra ôm vào trong lòng, đưa vào trong giày hít thật sâu.

Hương thơm nức mũi, vẫn còn ấm áp, gây thối lại mạnh lên.

“Tiên tử, tiên tử!” Lão tạp dịch hét lớn về phía Tiêu Hi Nguyệt đã rời đi đằng xa: “Lão nô nhất định sẽ chờ ngươi trở về, lão nô, lão nô chờ ngươi!”... Không cần các ngươi “Đêm hôm đó, hai vị thị nữ kinh ngạc phát hiện, tiểu thư rất hiếm khi tắm trong màn đêm, hơn nữa ở trong suối nước nóng một canh giờ, sau khi thức dậy thì vẻ mặt mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

... Mười lăm ngày sau, quận Kính Dương quản lý Tam Mộc trấn.

Tiểu trấn vốn thập phần vắng vẻ, cũng không có đặc sản nghênh đón như thủy triều tu sĩ, rất nhiều cư dân trong trấn

thậm chí là lần đầu tiên nhìn thấy tiên nhân ngự kiếm mà đi, từng người bị dọa cho sợ hãi không thôi.

Nhẹ.

Nhưng không lâu sau, cư dân trên trấn đã biết được mục đích tới đây của tiên nhân.

Nghe nói, có một tòa mộ tiên nhân xuất hiện trong núi cách trấn nhỏ hơn trăm dặm. Điều kinh người hơn là vị tiên nhân này chính là Tam Mộc Trấn Nhân bọn họ, đã phi thăng Tiên Giới từ vạn năm trước.

Ngay sau đó tin tức này lại rất nhanh được cải chính, nói là tiên nhân sau khi phi thăng, đương nhiên sẽ không có cái gọi là Mộ tiên nhân, mà là tiên nhân của Tam Mộc trấn cố ý lưu lại, tặng cho động phủ Tiên Duyên của Tam Mộc trấn! Một cái chứng cứ chính là, những tiên nhân kia, không, hẳn là các tu sĩ từ trên trời rơi xuống, rất nhanh thiết lập Thăng Tiên Đài, tuyển nhận đệ tử từ Tam Mộc trấn, nói đó là cái gì... Lại còn cho tiên nhân một cơ duyên.

“Tu hành a, chú ý thiên lý tuần hoàn, vạn vật trên thế gian, nhất mỗ một cái, tự có số lượng lớn ở trong một số khách sạn trên trấn. Một vị bán thư sinh nửa nghề đang giảng giải bí mật tu tiên, liệt kê chứng cứ: “Ở Dương Châu xung bá một phương Thanh Dương môn, trực tiếp nói muốn thu nhận một trăm đệ tử của Tam Mộc trấn chúng ta, biết là khái niệm gì không?” Mọi người cùng lắc đầu.

Một tên lưu manh trong trấn bắt lấy đậu phộng cho vào miệng nhai, nghe vậy hàm hồ hỏi: “Thanh Dương môn? Đây là môn phái gì? Có thượng võ môn lợi hại không?” Người, người! Người kể chuyện không đủ hay mưu đồ!” Người kể chuyện tức giận đến mức dựng râu tròng mắt, để cố tình dùng điển chiêu mắng hắn. “Thượng võ môn chỉ là một môn phái võ lâm nho nhỏ trên giang hồ, cường môn mạnh nhất cũng chỉ là cảnh giới tông sư mà thôi.”, Tại tu hành giới nhiều lắm tương đương với tu sĩ Trúc Cơ cảnh, đặt trong tiên môn là một đệ tử mới nhập môn, cường môn Thanh Dương môn lại là tiên nhân Thần Hồn cảnh, môn hạ tùy ý một đệ tử, đều có thể nghiền chết thượng võ... Trong Tam Mộc trấn từ trên xuống

dưới mười mấy vạn người, có biết không tiểu tử thúì?” Tên côn đồ bị dọa cho hoảng sợ.

Thượng Võ Môn là thế lực đứng sau khổng chế rất nhiều cửa hàng Liệt Dương thương hội trên trấn, mà người trong trấn đều gia nhập Liệt Dương thương hội, làm nhân viên thương hội vận tiêu hộ tống xem như vinh quang.

Liệt Dương thương hội còn khiến hãn chỉ có thể ngược nhìn, Thượng Vũ môn sau lưng lại càng không cần nhiều lời.

Mà trên Thượng Võ Môn, mới là môn phái Tiên gia, Thanh Dương Môn.

Hai người tuy rằng đều là “Cửa”, nhưng chênh lệch giữa môn và cửa lại là tiên và phàm.

Ánh mắt của không ít người trẻ tuổi trực tiếp sáng lên, những môn phái lợi hại hơn so với Thượng Vũ môn thu đồ đệ ở trong trấn nhỏ, nếu bọn họ có thể bá nhập vào trong đó, chẳng phải là có thể một bước lên trời sao?” “Hừ!” Sau khi thấy người đọc sách chán nhieếp mọi người, lại khá đắc ý, lại khoe khoang nói: “Thanh Dương môn thuộc môn phái Tiên gia này, các ngươi có biết thế hệ đệ tử mới nổi danh nhất là ai không?” Mọi người trong trấn lâu lại đồng loạt lắc đầu.

“Ha ha, nghe nói chương môn Thanh Dương môn đã lâu không xuất quan, một lòng chỉ vì đột phá Đạo Vận Cảnh, đạo vận, tức là nắm giữ đại đạo chi vận, không khác gì tiên nhân...” Mọi người nghe mà ngưỡng mộ không thôi.

Người đọc sách tiếp tục nói: “Nhưng chương môn Thanh Dương môn Phi Hỏa chân nhân lại xuất quan vào hai mươi năm trước, cũng tuyên bố thu nhận một vị đệ tử thiên tài, Khổng Bất Phàm, giữ lại bên người tự mình dạy “Khổng Bất Phàm” này thiên phú bất phàm không cần nhiều lời, mười lăm tuổi Trúc Cơ., Tương đương với tu vi của Thượng Võ môn chương môn, nhưng các ngươi ngàn vạn lần đừng tưởng rằng Thượng Võ môn chương môn có thể đánh ngang tay với Khổng Bất Phàm mười lăm tuổi. Nếu thật sự phải đánh nhau, tu hành giả Trúc Cơ cảnh thi triển đủ loại pháp khí, chỉ một chiêu đã có thể khiến toàn bộ môn phái võ lâm bị cháy!”

“Tê!”... người tiến ngoại hiệu., Phi Tuyết công tử? Vì sao gọi là Phi Tuyết? Sư phụ tên là Phi Hỏa, có vẻ không quá thích hợp “hắc hắc”, nghe nói Khổng Bất Phàm được gọi là Phi Tuyết công tử, thật ra là vì diện mạo của hắn đặc thù, bên tai còn có hai sợi tóc mai màu trắng., Thoạt nhìn giống như một bông tuyết bay múa, vô cùng tuấn tú tà khí, mê hoặc ngàn vạn thiếu nữ, “Khà khà...” Người nói, nhưng vị này là người?” Có người run rẩy chỉ vào cửa khách sạn, người thuyết thư quay đầu nhìn lại, quả thật thấy được một người trẻ tuổi có mái tóc mai trắng như tuyết, chính diện dẫn gió xuân đi vào trong tiệm.

“Đúng, chính là tóc mai, Phi Tuyết Công... A!!!” Người kể chuyện sợ tới mức hồn phi phách tán, toàn thân run rẩy, hai mắt như muốn lồi ra ngoài.

“Phi Tuyết công tử?” Người trẻ tuổi tóc mai bay sang sảng cười một tiếng, nói: “Cái tên này thật sự không phù hợp với người tu hành hệ hỏa ta, nhưng mà nghe cũng êm tai, miễn cưỡng cũng có thể tiếp nhận chữ “Vâng, vâng, là...” Người đọc sách lắp bắp, ngay cả câu trả lời cũng không dám.

Người trẻ tuổi cũng không nghĩ tới sẽ nói chuyện với hắn, ngược lại cung kính làm tư thế mời, nói: “Tiên tử, mời, trong tửu điểm hắn là có một khắc sau, mọi người ở trong đại đường tửu điểm, liền thấy được nữ nhân xinh đẹp nhất bọn họ từng gặp qua đi đến.

Lời nói không cách nào miêu tả vẻ đẹp của nàng, người kể chuyện trong đầu trống rỗng, cái gì mà nguyệt thẹn tóc, nửa già, yếu điệu thực nữ, khuynh quốc khuynh thành...

Dùng trên người nàng cũng đều cực kỳ không thích hợp.

Chỉ sợ hai chữ như Phi Tuyết công tử dùng mới có thể hình dung: Tiên tử.

Trên chín tầng trời, tiên tử bề ngễ hạ giới.

“Tiên tử, ta đi mở một căn phòng cho ngài... ách, thật ngại quá, quên mất tiên tử ngài là đến trải nghiệm cuộc sống phàm tục, mời ngài, mời ngài mời “Phi Tuyết công tử”, khiến cho mọi người trong đại đường tửu điểm ngơ ngác nhìn nhau.

Người lúc trước nói đem cái gì mà Thanh Dương môn thổi phồng giống như môn phái Thần Tiên, kết quả chương môn đệ tử Thanh Dương môn, trước mặt vị tiên nữ này không khác gì tiểu đệ tùy tùng, hoàn toàn là bộ dáng quỳ trên mặt đất liêm.

Tiên tử...

Không nói một lời, Phi Tuyết công tử này cũng đã hưng phấn không thôi, cẩn thận từng li từng tí không dám đắc tội, đồng thời lại thoáng triển lộ ra khí phách hào hùng của mình, ý đồ chiếm được thiện cảm của tiên tử.

Đáng tiếc, tiên tử lại không cho hắn cơ hội, thị nữ của nàng tiến lên, lấy ra một viên linh thạch “Cố gắng định ra căn phòng tốt nhất trong tửu điểm rồi đi lên lầu hai.

Hai vị thị nữ cũng không thèm nhìn Phi Tuyết công tử một cái.

Không đúng, tựa hồ tiên tử nói một tiếng cảm ơn, thanh âm rất thấp, hoàn toàn không có truyền đến tai mọi người trong đại đường.

Chờ tiên tử đi rồi, Phi Tuyết công tử đứng lặng một lúc lâu, liếc mắt nhìn phạm nhân ở Tam Mộc trấn, muốn cảnh cáo bọn họ không nên quấy rầy Hi Nguyệt tiên tử, nhưng lại nghĩ đến tiên tử không có ở bên ngoài trấn, chính là vì để thử nghiệm cuộc sống phạm tục, đuổi những người này đi ngược lại không thích hợp.

Bởi vậy, hắn cũng chỉ có thể xoay người rời đi, tin rằng cũng không ai dám quấy rầy Hi Nguyệt tiên tử.

Một đám phạm nhân ngồi yên thật lâu, sau khi những “Tiên Nhân” rời đi, mới dám rón rén rời đi, sợ kinh động đến tiên tử trên lầu.

Tất cả mọi người ý thức được, từ nay về sau Tam Mộc trấn sẽ trở nên không giống nhau.

“... Lầu hai, phòng khách trên Thiên Tự.

Tiểu Thanh và Tiểu Lam đem tất cả đồ vật bên trong để cho cửa hàng lấy đi, hai người lại lấy từ trong túi trữ vật ra da lông yêu thú bện thành, có thể so với một loại pháp khí trải giường chiếu ở phía trên, tiếp theo lại đổi chén trà và ấm trà trong

phòng, cẩn thận dùng pháp thuật quét dọn gian phòng một lần, lúc này mới để cho tiểu thư tiến vào bên trong.

“Tiểu thư” thị nữ Tiểu Thanh tim đập nhanh, hỏi: “Tại sao phải tới khách điểm của phàm nhân ở? Chúng ta có phu nhân lần trước tùy thân động phủ, chỉ cần quăng ra ngoài là có thể” diện” “Tiêu Hi Nguyệt” vền thể” chỉ trả lời hai chữ, thị nữ song sinh liếc mắt nhìn nhau, ý đồ suy đoán ý tứ chân chính của tiểu thư.

Thử nghiệm cái gì? Cảm giác ở khách điểm? Hay là trải nghiệm thói quen ăn uống của các phàm nhân? Các nàng sớm đã quen với việc tiểu thư tiếc chữ như vàng nên không hỏi nhiều, dù sao tiểu thư nói đến thể nghiệm chính là đến thể nghiệm, các nàng dốc hết toàn lực hầu hạ tiểu thư tốt là được.

Lúc này, hạc giấy một mực vỗ cánh bay đến ngoài cửa phòng, Tiểu Thanh phát giác được, liền mở cửa nắm hạc giấy kéo vào trong phòng, thi triển một đoạn pháp quyết bí truyền của Tiên Vân Tông, sau đó hạc giấy bắt đầu phát ra âm thanh.

Là tiếng của Kim sư huynh: “Sư muội, các người ở trong trấn còn quen không? Nếu như không quen có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, vì huynh thật là mong nhớ...” Tin tức rất ít, rất ít, không khác gì chuyện ở nhà, nghe xong, Tiêu Hi Nguyệt phân phó: “Hồi sư huynh, ở đây an ổn, đợi bọn họ thương nghị xong, lại đến thông báo “Vâng”, tiểu thư Tiểu Lam theo lời viết tin tức, lại thả hạc giấy ra ngoài, để nó hóa thành một đạo ánh sáng nhàn nhạt biến mất về chỗ Kim sư huynh.

Lần này Tam Mộc trấn xuất hiện chuyện động phủ Tiên Nhân, là Thanh Dương môn báo cáo cho Tiên Vân tông, nhưng không biết tại sao khắp tu hành giới, ngũ đại môn phái cùng với một ít nhị lưu tiên môn, Tán Tiên đều hội tụ tới đây, ý đồ phân ra một chén canh.

Tất cả mọi người đều biết động phủ Tiên Nhân không dễ mở, bởi vậy không ai lỗ mãng đi tới, mà dừng ở Tam Mộc trấn, thương nghị phân phối chiến lợi phẩm như thế nào xong lại cùng nhau xuất phát, nghĩ biện pháp mở động phủ Tiên Nhân.

Tiêu Hi Nguyệt không muốn tham dự những chuyện kia, bởi vậy mới đi tới trên trần nhỏ.

“Tiểu thư” Tiểu Lam đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Tiêu Viễn cũng tới rồi!” “Tỷ, tỷ nhắc hấn làm gì?” Tiểu Thanh bất mãn nói.

Tiểu Lam cúi đầu không nói, với tính cách của tiểu thư thì trước sau vẫn không thể quên được hấn, vậy còn không bằng chủ động nhắc tới, miễn cho đến lúc đó bất ngờ gặp phải, vô duyên vô cớ xấu hổ.

“Ừm...” Làm cho hai vị thị nữ ngạc nhiên chính là, tiểu thư chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, xuất ra một quyển sách lẳng lẳng nâng ở trong tay, dường như không có ý định đi gặp Tiêu Viễn? Hai người không dám hỏi nhiều.

Buổi tối, khi vị chủ quán này cung kính dâng thức ăn cho phạm nhân, Tiểu Thanh không nhịn được nói: “Tên Tiêu Viễn kia thật đáng giận!” Ban ngày nàng không muốn đề cập đến, nhưng lúc này lại không thể không nhắc tới.

“Lần trước tiểu thư chủ động cứu hấn, để hấn rời khỏi Cửu công chúa, không còn bị bức hiếp nữa...” Tên khốn kia làm bằng cách nào?” Bây giờ tiểu thư đang ở đây, hấn thậm chí còn chưa tới lần nào!” Tiểu Thanh lòng đầy căm phẫn, đôi mắt to trừng lớn: “Tiểu thư, tiểu thư.”, Sau này đừng để ý tới hấn, nam nhân vô tình vô nghĩa như vậy không đáng để tiểu thư ngài đi giúp hấn!” Tiêu Hi Nguyệt cầm đĩa ngọc dừng lại một chút, chần chừ một chút rồi nói: “Có lẽ hấn gặp nạn...”, Tiểu thư, nàng còn nói thay hấn nữa sao?” “Tiểu thư, đợi lát nữa chúng ta đến tìm hiểu xem tên khốn kia đến cùng là vì sao lại đến “Ăn cơm cơm xong, hai vị thị nữ nhanh chóng quyết định phải ra ngoài một chuyến. Tiểu Thanh cao hứng bừng bừng đến xem, ra ngoài tìm Tiêu Viễn là giả, chơi mới là thật.

Tiểu Lam có chút do dự, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, người muốn cùng ra ngoài dạo phố không?” Tiêu Hi Nguyệt trả lời: “Các người đi đi, cô ấy có biện pháp của mình.

Hai vị thị nữ không có gì ngoài ý muốn, tiểu thư rất không thích ra ngoài, ngay cả Minh Nguyệt cư cũng rất ít khi ra

ngoài.

Hai người không biết là khi các nàng đi rồi, Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên ghế chống tay, thần hồn ly thể bay ra khỏi phòng, đi tới ngã tư đường cực kỳ náo nhiệt do động phủ của Tiên Nhân.

Thợ rèn tốt, thợ sinh hiệp khách, nhân vật tam giáo cửu lưu đều bởi vì động phủ Tiên Nhân mà tụ tập tại đây.

Tuy là ban đêm trăng sáng treo cao, Tam Mộc trấn vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước.

Trong trạng thái thần hồn, Tiêu Hi Nguyệt lảng lảng đi theo hai người hầu của mình.

Nữ phía sau, cùng các nàng đi dạo trên đường phố, dòng người như thoi đưa.

Trạng thái thần hồn của nàng vô cùng bí mật, giờ phút này lại là buổi tối, làm cho Nguyệt Cung dị linh căn của nàng càng phát ra mạnh mẽ.

Thêm nữa tâm linh nàng tinh khiết, tâm tình không chút xao động, dưới tình huống không thi triển bất kỳ pháp thuật nào, mặc dù đi tới trăm mét của cường giả Đạo Vận cảnh, đối phương cũng rất khó phát hiện nàng.

“Tỷ, đi đâu chơi?” “Ừm, cũng không biết trấn nhỏ này... không đúng! Chúng ta đi ra tìm Tiêu Viễn đây!” Ai da, đừng để ý tới tên kia nữa, đợi lát nữa thả hạc giấy hỏi các sư tỷ là được rồi.

Tiểu Lam, muốn ăn mút quả sao?” “Gọi tỷ tỷ ta là tiểu nha đầu nhà ngươi! kẹo hồ lô... A, ngươi mang một xâu tiền về cho tiểu thư sao? “Tiểu thư... Ngươi cảm thấy tiểu tiên nữ như tiểu thư có thể ăn kẹo hồ lô sao? Nàng cũng không phải là loại tiểu thư ăn kẹo hồ lô “Cái gì, Tiểu Thanh ngươi lại nói ta là tiểu ăn vật, đòi đánh hai tỷ muội “Hi hi hi”, sau khi rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc liền trở nên hoạt bát, ngay cả tính cách của Tiểu Lam cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Hai người một người một kẹo hồ lô, tùy ý đi dạo trong tiểu trấn ban đêm, nhìn một đám hiệp khách giang hồ cầm đao

mang kiếm cũng muốn đến động phủ Tiên Nhân chia một chén canh, Tiểu Thanh không khỏi giễu cợt.

Kết quả bị một võ phu giang hồ nghe được, căm tức nhìn nàng.

Tiểu Thanh Trúc Cơ cảnh đương nhiên không thể bỏ qua như vậy, thi triển một pháp thuật nho nhỏ, khiến người trong giang hồ té ngã lăn lộn, ở một bên cười ha hả, Tiểu Lam vội vàng kéo nàng rời đi.

“Hóa ra đây mới là dáng vẻ vốn có của các nàng.” Tiêu Hi Nguyệt đi theo sau lưng các thị nữ, trong lòng có một suy nghĩ: Có phải mỗi người khi đối mặt với những người khác nhau đều sẽ thể hiện ra một mặt khác nhau không? Từ đó tạo thành trái tim người mà sư phụ từng nói tới.

Từ nhỏ nàng đều là một tính cách, bất luận đối mặt phụ thân, hay là đối mặt mẫu thân, hoặc là sư phụ, sư huynh sư đệ, thủy chung đều lấy bộ dáng lãnh đạm hồ hững xuất hiện trước mặt bọn họ.

Người thường đều có lòng người phức tạp, nhưng tâm tư nàng lại thuần túy vô cùng, bất cứ người nào ở chung với nàng mấy ngày, đều có thể liếc mắt một cái nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Điều duy nhất ngoại lệ, chính là vị lão tạp dịch kia.

“Ta muốn xem... càng nhiều.” Tiêu Hi Nguyệt không đi theo thị nữ, lẳng lặng đứng ở đầu đường, mặc cho dòng người tùy ý lưu chuyển bên cạnh nàng, thậm chí xuyên qua thân hồn của nàng, hoàn toàn ngăn cách với thế tục.

Thần xuất cảnh không lộ thần niệm, bao trùm phía trên mấy trăm hộ gia đình trong tiểu trấn phương viên mấy trăm dặm.

“Người sắp chết, lại dám lừa gạt những tiên nhân kia nói biết nhà tiên nhân ở đâu?” Sợ cái gì? Ta không nói dối, bốn trăm năm trước xác thực có một người tu tiên xuất thân thôn chúng ta!” Lão già người không xấu hổ người đứng lại cho ta, lại đi tìm Tiểu Thúy, xem ta không đánh gãy chân của ngươi!”, Khóc có tác dụng sao? Mau học thuộc sách cho ta!” “Mẫu thân, ngày mai ta cũng muốn đi Thăng tiên hội...” đàn ông nhà người ta đâu? Ra ngoài hỗ trợ làm việc trong tửu lâu? Hắc

hắc, Hương Lan, ta nhớ ngươi vì sao “Thải Liên” ngươi vẫn chưa hồi âm?” Mọi chuyện phát sinh trong trấn, tất cả đều bị thần niệm của Tiêu Hi Nguyệt quan sát.

Ban ngày vợ chồng vẽ mặt tươi cười hòa ái cùng bày sạp, sau khi về nhà lại cãi vã không ngừng, đỏ mặt tía tai.

Nữ nhân quần áo vừa rồi đi ngang qua bên cạnh nàng rất bảo thủ, chớp mắt liền cùng tình lang lẫn qua một bên.

Lão nhân gia nhìn như hiền lành, nhưng sau lưng lại dựa vào lừa người để kiếm tiền.

đong đưa cây quạt, thư sinh nhẹ nhàng phong độ, trong nhà lại loạn đến không tưởng tượng nổi, quần áo nhiều ngày sau từng rửa.

“... Phàm là loại người này, lần đầu tiên Tiêu Hi Nguyệt dùng thần hồn tra xét sinh hoạt phạm tục, lại thấy được một cảnh tượng khiến nàng im lặng rất lâu.

Sau tiên nhân, hai loại bộ dáng, ngoại trừ tiêu hài tử trước sau như một thật đáng yêu, những người còn lại đều là hoặc nhiều hoặc ít có chút bí mật nhỏ.

Tựa như nàng khoan dung hành động vô lễ của tên tạp dịch kia, chỉ vì để cho lão tạp dịch dẫn động tâm tình dao động trong lòng nàng, tiến lên tu luyện tâm quyết.

Chỉ là... còn thiếu chút gì đó.

Tiêu Hi Nguyệt như u linh du ly thiên ngoại, chậm rãi tiến lên tam mộc trấn.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một người rất quen thuộc.

Tiêu Viễn.

Hắn đang ngồi trong một tửu gia bên bờ sông uống rượu, mà ở cách hắn không xa, Cửu Công chúa đang căn môi nhìn hắn, có khí chất cao quý ưu nhã của công chúa Hiên Viên, giờ phút này trên mặt phẳng phất có chút suy nghĩ.

Tiêu Hi Nguyệt ngừng lại, lẳng lặng nhìn hai người.

Cửu công chúa ngụy trang, nhìn như thể một thiếu nữ bình thường.

Trên thực tế, bộ dáng của nàng cũng giống như một thiếu nữ bình thường.

“Tiêu Viễn!” Dường như đã có quyết định, vẻ mặt của Cửu công chúa khôi phục lại bình thường, sau đó nàng nhẹ nhàng bước tới bắt chuyện với Tiêu Viễn.

“Công....” Đứng “Cửu công chúa vươn một ngón tay ra ngăn hắt lại, cười khanh khách nói: “Ta cũng giống như ngươi, cũng đi ra ngoài giải sầu, gọi ta... Minh Châu có thể “Tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết nhau hai tháng, xưng hô bằng hữu với ta là được.” Hiên Viên Minh Châu lại nhanh chóng bổ sung một câu.

Chỉ là ai cũng có thể nhìn ra, trên gương mặt xinh đẹp của nàng hiện lên một tia đỏ ửng nhàn nhạt.

Tiêu Viễn ngậy người một chút, cúi đầu ngồi xuống, thanh âm cay đắng nói: “Công... Minh Châu.

“Ngồi xuống đã là bằng hữu, không cần mời nữa?” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười ngồi đối diện hắt. Cô không có thị nữ làm bạn, chỉ có thể tự tay cầm bầu rượu trên bàn lên rót cho mình một chén, trong miệng nói: “Ngươi có phiền lòng không? Có thể nói với bằng hữu của ta không? Đến đây, uống rượu với ngươi!”...” Tiêu Hi Nguyệt đứng cách hai người không xa, không tới gần, cũng không rời xa.

Nàng nhìn xa anh trai hồi lâu, phát hiện cậu đã trưởng thành hơn một tháng trước vài phần, hai đầu lông mày lộ vẻ sâu muộn. Nhưng Cửu công chúa làm bạn, từ từ giãn ra. Hai người ngồi bên bờ sông uống rượu, nhìn nước sông chậm rãi chảy xuôi, phản chiếu ánh đèn chiếu trên thị trấn nhỏ nơi xa.

Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi nơi này.

... Ba ngày sau, ngũ đại tiên môn cùng các môn phái khác thương nghị hồi lâu, rốt cục quyết định phương án phân phối, phái ra mấy vị Đạo Vận cảnh, cùng nhau mở động phủ Tiên nhân lưu lại.

Tiên gia bảo địa sắp đặt kết giới, bên trong có tiểu Động Thiên, sau khi tiến vào liền bị truyền tống đến một địa phương ngẫu nhiên, tựa hồ là nơi Tiên Nhân lưu lại để lựa chọn người thừa kế.

Mọi người hưng phấn bắt đầu thăm dò trong đó, phát sinh không ít chuyện vì cướp đoạt bảo vật mà ra tay đánh nhau.

Tiêu Hi Nguyệt không cố tình tìm kiếm, nhưng vẫn đụng phải Tiêu Viễn và Cửu Công chúa.

Ba người nhìn nhau không nói gì, rõ ràng từ trước tới nay Tiêu Hi Nguyệt luôn giữ vẻ lạnh lùng trong trẻo, thế nhưng Tiêu Viễn và Cửu Công chúa lại cảm thấy không được tự nhiên, phảng phất như hai người đã làm chuyện gì xấu bị nàng bắt được vậy.

“Hi Nguyệt, ta, ta có thể nói chuyện riêng với ngươi được không?” Rốt cuộc Tiêu Viễn cũng chịu không được bầu không khí trầm mặc như vậy, chủ động mở miệng nói.

Hắn cũng không hỏi ý kiến của Cửu công chúa, nàng tựa hồ cũng không có ý phản đối, chỉ mỉm cười nói: “Ta chờ các ngươi ở chỗ này.” Tiêu Hi Nguyệt đuổi theo bước chân của Tiêu Viễn, hai người chậm rãi đi trong tiểu động thiên phúc địa này, tâm tình hoàn toàn khác với lúc ở Tiên Vân tông.

“Hi Nguyệt muội muội!” Tiêu Viễn mở miệng hô lên, cổ lầy dừng khí nhìn về phía nàng.

Một lúc lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt mới khẽ gật đầu: “Ừm, Viễn ca ca, thời gian này có khỏe không?” Hi Nguyệt...” Nhìn nàng, Tiêu Viễn Tình khó kiềm chế, tiến lên ôm nàng vào lòng, miệng lẩm bẩm: “Thật xin lỗi, ta thật xin lỗi, ta không nên động tâm với người khác, Hi Nguyệt muội muội, ta...” Tiêu Hi Nguyệt không cự tuyệt cái ôm này.

Hai người ngồi xuống một bãi cỏ, trong lời kể của Tiêu Viễn, Tiêu Hi Nguyệt đã biết chuyện xảy ra gần đây của hắn.

Một tháng trước, bởi vì Tiêu Hi Nguyệt đích thân ra mặt, Tiêu Viễn có thể rời khỏi Cửu công chúa.

Chỉ là hấn khó hiểu, trong khoảng thời gian ngắn, từ một Trúc Cơ cảnh trở thành Linh Thai cảnh, lại bị rất nhiều người trên buổi lễ ngày đó âm thầm ghi nhớ.

Sau khi Tiêu Viễn rời khỏi Cửu Công chúa, chẳng mấy chốc đã gặp phải mai phục. Y ra sức phản kích, vừa đánh vừa trốn, chạy hơn một ngàn dặm nhưng vẫn bị người khác đuổi kịp.

Nhưng ngay khi hấn tưởng rằng sẽ bị địch nhân bắt được thì vị cao thủ Hồn Minh cảnh bên cạnh Cửu công chúa lại xuất hiện và cứu hấn.

Tiêu Viễn đại nạn không chết, nhưng trong lòng lại nén giận, trở lại bên cạnh Cửu công chúa rồi trực tiếp chất vấn nàng: “Đây có phải là người an bài tốt hay không?!” Người cảm thấy ta phải người truy sát người? Tiêu Viễn Xuân Phong người đặc ý, trong lễ lễ của Cửu Túy Dao được Hi Nguyệt tiên tử chú ý., Người cho rằng người khác sẽ không điều tra lai lịch của người sao? Với dáng vẻ ngốc nghếch này của người, sau khi rời khỏi sự che chở của ta thì có thể sống được mấy ngày?” Tiêu Viễn không phản bác được, hấn không thể giải thích nguyên nhân thực lực bạo tăng là vì đại tướng quân dưới trướng Khải Minh Tiên Đế, một khi nói ra sẽ chỉ bị càng nhiều người đuổi giết.

Cho nên, hấn chỉ có thể tiếp tục ở lại bên cạnh Cửu công chúa, chờ sau khi đột phá cảnh giới Thần ra rồi mới rời đi.

Không nghĩ tới Cửu công chúa lại đột nhiên bị ám sát, mấy cao thủ Lục Đạo môn tính cả đao vãi ngày đó cùng mấy nhân sĩ thần bí xuất thủ tập kích phi thuyền của nàng. Tiêu Viễn cùng Cửu công chúa bị ép phải rơi xuống đất, hai người liên thủ đánh lui đao vãi đuổi theo, sau đó trốn vào trong núi lớn.

Mấy ngày sau khi đi ra, hai người đã trải qua hoạn nạn sinh tử, đã sinh tình lẫn nhau...

“Người, thích cô ấy à?” Tiêu Hi Nguyệt dùng đôi mắt trong suốt, hỏi thẳng.

Câu hỏi trực tiếp như thế, ngược lại làm cho Tiêu Viễn sau khi ngần ngại một chút, lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

Bất quá, đây mới là Hi Nguyệt muội muội của hần, có cái gì liên hồi cái đó, tâm sự cũng không giấu được.

“Ta chỉ thích ngươi, Hi Nguyệt!” Tiêu Viễn dùng ánh mắt to gan lớn mật nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt của nàng, chỉ là chẳng biết tại sao, hần có chút chột dạ.

Không, hần không nên chột dạ mới đúng, hần và Cửu công chúa chỉ là quan hệ bằng hữu, cho dù hai người trốn vào thâm sơn, đã từng ở cùng nhau mấy ngày mấy đêm, giữa hai bên có thể đem lưng sau giao cho đối phương, nhưng Tiêu Viễn vẫn như cũ là ái Hi Nguyệt vượt qua ái Cửu công chúa.

“...Chiều Ca ca...” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng mềm mại: “Ngươi có nguyện ý theo ta về Tiên Vân Tông không?” Tiêu Viễn chỉ có thể cười khổ: “Hi Nguyệt muội muội, sao muội lại nhắc lại chuyện này? Được rồi, ta đáp ứng muội, chỉ cần ta đột phá cảnh giới thần tiên, ta sẽ chính thức tới Tiên Vân tông cầu hôn sư phụ của muội!” Thần xuất cảnh chính là điểm khởi đầu của cảnh giới Đạo Cảnh, người có thể tiến vào cảnh giới này, ở thế gian đã được coi là nhân vật một phương, cưới bất kỳ nữ tử nào cũng không tính là cao cao.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một lúc lâu, lắc đầu, đứng dậy rời đi, chỉ lưu lại cho hần một câu: “Xa ca ca, nếu ca thích, có thể theo đuổi “Cửu công chúa” không? Hi Nguyệt muội muội, ý huynh là gì? Hi Nguyệt?”

Nhưng đi xa.

Tiêu Viễn đứng tại chỗ thất vọng như vậy, hình như mình lại bỏ lỡ cái gì đó, không, phải, phải chẳng mới đúng. Hi Nguyệt muội không yêu thích những người khác, điều này hần chắc chắn.

Nhưng tại sao lại bảo hần theo đuổi người khác? Chẳng lẽ... Hi Nguyệt muội muội chịu gả cho Cửu công chúa... Không không không, không thể nào! Vẻ đẹp của Tề Nhân đều rất tốt, nhưng... cũng phải có thực lực chứ.

Tiêu Viễn ảo tưởng, không nhận được lộ ra một nụ cười ngây ngô hạnh phúc, hiện tại hần nắm giữ càng ngày càng thuần thực đồ vật mà Tiên Hà đại tướng quân để lại. Giờ phút này

hắn đã có thể không rơi vào thế hạ phong đối với những nhân vật đứng đầu Linh Thai cảnh, nhưng hắn cảm giác bản thân còn đang ở mức cực hạn.

Nếu thật sự có thể đứng ở đỉnh cao nhất thế gian, cuối cùng cưới hai... Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy động lực tu hành mười phần.

... Động thiên nhỏ Tam Mộc Trấn Tiên Nhân lưu lại ước chừng có một huyện quận lớn chừng một cái, nhưng dù vậy, cũng gần không được năm phái liên hợp cùng một đám người Nhị Tam Lưu Tiên Môn thăm dò, rất nhanh mọi người hội tụ tại dưới một ngọn núi cao, ngược nhìn đỉnh núi.

Bảo vật chân chính, hẳn là Tiên Nhân để lại phía trên.

Chỉ là mọi người đã thử vô số lần, nhưng vẫn như cũ không cách nào leo lên đỉnh núi, đều bị một cỗ lực đạo to lớn mà nhu hòa bài xích ra, cản cứ phân tích của đại năng Đạo Vận Cảnh truyền ra, cùng với bia đá dưới chân núi. Mọi người phỏng đoán, bảo vật nơi này là để lại cho truyền nhân chân chính của Tiên Nhân.

Có lẽ là hậu nhân của hắn, hoặc là một người được Tiên nhân nào đó chỉ định ở tận cùng thượng giới.

Lại bởi vì mọi người không biết Tiên nhân của Tam Mộc trấn đến cùng có chết hay không, bởi vậy cũng không dám lấy ra pháp bảo Tiên gia cưỡng ép leo núi, chỉ có thể bái tế cảm tạ một phen, sau đó rời khỏi nơi này.

Không ít môn phái đều thu được một ít linh căn miễn cưỡng còn được, xem có thể để bọn họ lên đỉnh núi lấy đi bảo vật hay không.

Coi như trả lại một phần duyên phận cho tiên nhân.

Mọi người đều không nhìn thấy gì, khi Tiêu Viễn cùng Cửu Công chúa nhìn thấy tám bia dưới chân núi, hai người cũng đã hiểu được vị Tiên Nhân kia rốt cuộc là ai.

Trên tám bia đá viết rõ ràng mấy chữ: Vật mà Minh Quang tiên tử tặng cho hậu nhân.

Tiên tử tu hành (10)

“Trong Tiên Vân Tông lại lần nữa có tiếng đàn của đại sư tử vang lên, thanh âm thanh thúy dễ nghe khiến chúng đệ tử nghe như mê như say. Đợi sau khi tiếng đàn kết thúc, rất nhiều người vẫn đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, hồi tưởng lại một phen mới rời đi.

“Này, ngu ngốc” từ nhỏ đã sinh trưởng ở Tiên Vân Tông, nhưng cho đến năm nay mới chính thức bái nhập môn phái thiếu nữ Kim Ngọc Tước, dùng ngón tay tinh xảo chọc chọc thiếu niên bên cạnh: “Tại sao nghe thấy tiếng đàn của đại sư tử còn nhăn mặt như vậy? Không vui sao?” Thiếu niên chính là một trong những thiên tài nội môn được Lý Tiên Tiên dùng để cảm thương lúc trước, Mộc Nam Hương.

“Kỳ quái” thiếu niên bắt được bàn tay nhỏ bé của Thanh Mai tác quái của mình, nghi hoặc khó hiểu nhìn nàng: “Tiểu Tước nhi, ngươi có nghe thấy không? Tiếng đàn của sư tử có thêm một chút biến hóa “biến hóa”, biến hóa?” Bị thiếu niên nắm chặt bàn tay nhỏ, cho dù là cùng hấn từ nhỏ chơi đến lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Kim Ngọc Tước vẫn bị một tia đỏ ửng mỏng manh, giống như là đang đập dòn một tầng thủy quang, tràn ngập sức sống thanh xuân.

“Ừm” thiếu niên thanh tú gật nhẹ đầu, suy tư một lúc lâu, mới nói ra: “Hình như ta nghe được trong tiếng đàn của đại sư tử có một tia phiền não, nhưng đại sư tử khác với lúc trước trực tiếp đánh ra. Cô cố gắng gảy tiếng đàn rất nhẹ nhàng du dương... thật không bình thường...” Ta thấy tử mới không bình thường.”, Dám nói xấu đại sư tử, nếu bị người khác...” Kim Ngọc Tước nhìn quanh một vòng, sau khi nhìn thấy một nữ nhân dáng người thon thả đứng ở phía xa, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên dữ tợn: “Nhìn cái gì vậy! Lần trước ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đấy!” Mộc Tuế Hương cũng quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy nụ cười kiêu diễm trên mặt nữ nhân kia, trên mặt hấn không khỏi đỏ lên.

Lại là lần trước sư thúc phê bình Lý Tiên ở học đường.

Lúc đó... hình như vị sư tử này khen hắn đẹp trai nhỉ?” Tên ngốc, đang nghĩ lung tung cái gì?!” Kim Ngọc Tước nắm lấy lỗ tai Mộc Tuế Hương, nàng vội vàng kêu đau.

“Ngu ngốc, nữ nhân này có cái gì đẹp, sau này không cho phép người đến gần nàng, có nghe không?!” “Vâng, sư muội, mau buông tay” “Hừ! Không buông lỏng đâu, ta muốn đi nói với thúc thúc” “Biệt” hai người đánh nhau náo loạn rồi rời đi, lúc đi ngang qua Lý tiên nữ, Kim Ngọc Tước còn cố ý trừng nàng một cái, cảnh cáo nàng sau này không được phép tới gần nữa.

“Sư muội” Lý Tiên đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười nói: “Nam nhân đều là người có mặt mũi tốt” Mặt mũi tốt? Kim Ngọc Tước dừng bước, bàn tay nhỏ bé cũng không khỏi buông lỗ tai thiếu niên ra, theo bản năng hỏi nàng: “Lời này của người là có ý gì?” Không có ý gì a” Lý Tiên vô tội chớp mắt, hiển lộ hết vẻ kiều mị phong tình., Thanh âm cũng khẽ nũng nịu: “Con người đều là người có mặt mũi tốt nha, bất kể nam nữ, thiếu nữ, đều như nhau cả thôi., Ta chỉ là thuận miệng nói một câu, sư muội người cũng đừng nghĩ đến việc khác “Người!” “Ngại quá, ta muốn đi tu luyện lâu rồi” Lý tiên tử áy náy nói lời cáo từ, khiến Kim Ngọc Tước tức giận đến giậm chân, hét lớn: “Cô thật sự là đáng giận “Đứng lại” lại, rốt cuộc cô có ý gì?” Nhưng Lý tiên tử hoàn toàn không để ý đến nàng, trực tiếp rời đi.

“Hi hi, đột nhiên phát hiện mục tiêu thay đổi có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.” Khóe miệng lộ ra một tia cười đắc ý, Lý Tiên dung đưa vòng eo theo đường cũ rời khỏi đỉnh núi này, chỉ để lại cho đôi thiếu nữ này một dáng người thướt tha mê người.

“Đồ ngốc! Người lại nhìn nàng à!” Tại sao ta không thể nhìn nàng chứ? Người vừa rồi cũng nhìn sao?” A a, người đúng là đồ ngốc tức chết ta rồi!” Buổi tối.... Lý lão hán như u linh lại xuất hiện trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, ánh mắt nóng bỏng tham lam nhìn chăm chú vào một tiên tử hơn một tháng cuối, người thấy mùi thơm cơ thể tiên tử như có như không, hạ thể cứng ngắc sắp nổ tung.

Một cái tất tất cùng một đôi giày căn bản không thỏa mãn dục vọng của hắn, đặc biệt sau khi nhăm nháp qua tư vị tiên tử ngọc chân, Lý lão hán một tháng nay đến giờ phút nào cũng không ngừng nghĩ đến có thể lần nữa chạm đến tôn quý của Hi Nguyệt tiên tử, thân thể thánh khiết mềm mại, làm cho trên khuôn mặt thanh lãnh lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Nếu như có thể nói với hắn một hai câu, có thể nghe được giọng nói được trời cao chiếu cố của nàng, càng hoàn mỹ hơn rồi! “Tiên tử, lão nô, lão nô nhớ ngươi rồi!” Lý lão hán mặt dày, bước chân cẩn thận tới gần nàng vài phần, cái mũi một mực rút a hít, cố gắng hút mùi thơm trong không khí, hóa giải dục vọng một tháng gần như sắp nổ tung.

Tiêu Hi Nguyệt như người được, trong tay cầm một quyển sách, nghiêng người dựa vào hai cái ghế rộng, hai chân đan chéo, giày tinh xảo đã cởi ra, lộ ra một đôi chân ngọc xinh đẹp.

Lý lão hán tham lam nhìn tiên tử, tư thái lung linh của nàng bởi vì động tác nằm nghiêng càng phát ra đường cong ưu mỹ.

Nơi này là trước hoa viên của Minh Nguyệt cư, ngoại trừ hai thị nữ, cũng chỉ có Lý lão hán thỉnh thoảng có thể tới phụ cận thưởng thức tiếng đàn của tiên tử ở khoảng cách gần.

Bởi vậy, hoàn cảnh nơi này tương đối có tư mật.

Phía trước là mây gian tắm cung, phía sau là hậu hoa viên nở rộ muôn hoa, bên cạnh cách đó không xa có một suối nước nóng vây quanh vườn hoa, ngay cả lão hán cũng chưa từng đi qua.

Mà nơi mà Tiêu Hi Nguyệt ngày thường ở nhiều nhất chính là nơi này.

Một bàn đá cùng ghế đá được làm từ đá ôn nhuận ngọc thạch, hình dạng bàn đá giống như bàn thư phòng, dưới đáy che đậy, trên bàn để ấm trà, chén trà, cùng với một ít thư tịch đọc hàng ngày.

Chiếc ghế bằng ngọc thạch dài rộng hai mét, được điêu khắc hoa văn tinh xảo trên lưng.

Trên ghế thậm chí có một cái gối màu trắng, tựa hồ là dùng lông của trâu cầm dị thú bổ sung, lại trải qua tỉ mỉ dệt thành, dĩ thường trân quý.

“Ừng ục” tiên tử tựa vào bộ dạng lười biếng của gối lông, khiến cho Lý lão hán khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, nhin không được lại tới gần mấy phần, sau khi làm chuyện chột dạ nhìn chung quanh vài lần, đưa tay chỉ vào đai lưng quần của mình, liền muốn lộ ra cái rắm đen thô to cứng rắn của mình.

“Không thể...” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của tiên tử truyền đến, Lý lão hán nắm lấy đai lưng dừng lại, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn về phía nàng.

Hắn vào Minh Nguyệt cư lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn vừa muốn cởi quần, tiên tử đã ngăn hắn.

“Tiên tử, ngươi nói gì?” Lý lão hán thấp thòm hỏi.

“Không được...” Tiêu Hi Nguyệt lặp lại lần nữa, hai mắt không rời khỏi sách, lại bổ sung: “Không được như vậy nữa!” Sắc mặt của Lý lão hán từ kinh ngạc, đến khùng hoảng, lại đến khóc rống lên, quỳ trên mặt đất dập đầu, cầu tiên tử tha cho tội khinh nhờn lần trước của hắn.

“Đinh!” Thái Phượng Cầm rút ra chiêu cuối cùng, Tiêu Hi Nguyệt chỉ dùng bàn tay nhỏ xíu điểm lên không khí, một tiếng đinh đang thanh thúy vang lên, uy lực thanh tâm tịnh thần giảm bớt rất nhiều, nhưng đối với lão giả Lý lão hán còn chưa Trúc Cơ cảnh mà nói, giống như sấm sét thẩm phán Tiên giới, ầm ầm nổ tung bên tai hắn.

Một đường đẩy Lý lão hán lên đỉnh Minh Nguyệt cư trú, một đường nổ đến căn nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi của hắn, ngơ ngơ ngơ ngạc hồi lâu, mới phục hồi tinh thần lại.

“Tiên tử!!” Lý lão hán phát ra tiếng kêu gào bi thảm, liền lộn nhào chạy về phía trước, lại chạy tới trước tiên tử, hai chân khễ cong, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Đinh” tiếng đàn lại vang lên, Lý lão hán lại lăn xuống, nhưng nội tâm lão tạp dịch này đã bị dục vọng điên cuồng chiếm cứ,

hắn vừa già vừa xấu, hơn nữa không có thân nhân, ngoại trừ một cái mạng đã không còn gì lưu luyến.

“Tiên tử!” Lý lão hán sau khi chạy về, quỳ xuống đất âm ỉm đập đầu, khóc lóc kể lể: “Lão nô tự biết tội nghiệt nặng nề, tiên tử như muốn giết lão nô, xin cứ việc động thủ, lão nô tuyệt sẽ không oán giận tiên tử nửa phần... Chỉ là, chỉ là trong lòng lão nô có chút may mắn, ngày sau chỉ cầu cạnh tiên tử, nhìn tiên tử là được rồi, cầu tiên tử không đuổi lão nô nữa, nếu không, không gặp được tiên tử, lão nô tình nguyện chết!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, không tiếp tục ra tay đuổi nó đi.

Quyển sách trong tay nàng đã lâu không lật, dường như trong lòng cũng tràn ngập mâu thuẫn.

“Tiên tử?” Lý lão hán cẩn thận ngẩng đầu, hai tay đặt trên mặt đất, một khuôn mặt già nua gần như dán sát mặt đất, hèn mọn tới cực điểm.

“Tiên Tử nếu như ngươi không thích lão nô chạm vào người, lão nô chỉ Thiên thề!” Lý lão hán duỗi ra ba ngón tay khô gầy, khuôn mặt xấu xí đầy nếp nhăn, lại dõng dạc như lời thề: “Sau này không được tiên tử cho phép, lão nô tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì khác! Nếu không, trời giáng sét đánh, thập đời không thoát!” Lời thề ác độc như thế, lại không thể khiến Tiêu Hi Nguyệt nửa ánh mắt.

Lý lão hán quỳ trên mặt đất, không nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, thanh âm tuyệt vời của tiên tử mới truyền vào trong lỗ tai hắn: “Không được, về trước nói: ‘Hôm nay không được, ngày mai là được?!’ Đúng!!” Lý lão hán nhảy lên bần bật, mừng như điên, giờ khắc này trong lòng hắn quả thật không còn ước mơ gì nữa, chỉ có thể tiếp tục duy trì quan hệ quái dị này với tiên tử cực kỳ hưng phấn.

Lúc hắn rời đi, thấy hai vị thị nữ đi tới, lúc này mới hiểu được tiên tử vì sao đột nhiên đáp ứng hắn.

“Ai, lần trước va chạm tiên tử, cũng không biết lúc nào, mới có thể tái thân hoa trạch của tiên tử, mới có thể trở lại căn nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi. Lý lão hán thật sâu buồn bực, cầm kéo ở trong hoa viên vừa đi vừa nghĩ, trong lúc suy tư thật lâu rồi

cục quyết định, về sau làm cái gì với tiên tử, đều phải được tiên tử cho phép, nếu không hết thấy đều kết thúc.

May mắn, Hi Nguyệt tiên tử mềm lòng, không trách cứ hấn.

Khà khà.

... Ngày thứ hai, ngày thứ ba, Lý lão hán cũng không làm gì, nhưng mỗi lần thị nữ song sinh rời khỏi, lão đều nắm chặt mỗi cơ hội xuất hiện, đứng ở cách đó không xa, dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm tiên tử.

Mà Tiêu Hi Nguyệt giống như không chú ý tới hấn, vẫn ngồi trên ghế ngọc rộng thùng thình, đánh đàn, đọc sách, tu luyện, thản nhiên tự tại, dáng vẻ tiên khí phiêu diêu làm Lý lão hán nhìn như si như say.

Đối với tiên tử càng si mê.

Ngày thứ tư, lão tạp dịch cũ rục rịch bắt đầu hành động.

“Tiên tử, biểu hiện ba ngày qua của lão nô như thế nào?” Lý lão hán nhìn đến bây giờ cũng không dễ dàng gì, so với hai ngày trước càng tới gần tiên tử vài bước, quần thô dựng lên một cái lều, biểu hiện ra thân thể trắng kiện của lão giả này khác hẳn người thường.

Tiêu Hi Nguyệt không nói một lời, bàn tay ngọc trắng nõn cầm một quyển cầm phổ, nhẹ giọng gảy gảy trên đàn phượng.

Tuy là luyện tập, nhưng tiếng đàn tiên phát ra đã rất mỹ diệu.

“Tiên tử, lão nô đáng chết!” Lý lão hán thành thật lui về phía sau, đứng tại chỗ ngoan ngoãn chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, ngay tại đêm nay lần thứ nhất thử tới gần tiên tử thất bại, Tiêu Hi Nguyệt một mực luyện đàn lại nâng lên, ánh mắt nhìn xuống hạ thân của hấn.

Quần áo nơi đó vẫn bị chống lên như cũ, thật giống như đặt một cây côn bông to lớn vào trong đũng quần, trải qua một thời gian dài đến một giờ vẫn không có dấu hiệu sưng phồng lên.

“Tiên tử, ngài, cuối cùng ngài cũng chịu nhìn lão nô!” Lý lão hán kích động đến toàn thân run rẩy, nhành dương cực lớn đội

quần đúng là lúc này bắt đầu phun ra một cổ nhỏ điệp.

Người này tính tình cực kỳ giống lão tạp dịch của vương thất, bị Hi Nguyệt tiên tử liếc mắt nhìn xuống dưới thân, vậy mà bắt đầu bắn tinh ra!”...” Tiêu Hi Nguyệt không rời mắt, hai con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chăm chú vào đũng quần của lão tạp dịch hơn mười thước, nhìn quần của hắn bị tinh tú bắn đầy vết nước miếng hôi tanh hôi.

Hơn mười ngày qua không hề gợn sóng, nhưng mơ hồ trong nội tâm có chút bức bối, lần nữa tuôn ra một cổ xuân triều khô nóng.

“Tiên tử, tiên tử, hô hô hô hô!” Lão tạp dịch thở phì phò, hai tay run rẩy chụp vào dây lưng, nhưng khi sắp cởi ra, hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi: “Tiên tử, lão nô có thể cởi quần trước mặt ngài được không?” Những lời này quả thực ác liệt, hạ lưu, vô sỉ tới cực điểm, cho dù là những tên dân tộc lấy thái hoa làm vui, phỏng chừng cũng sẽ không nói ra những lời dơ bẩn như thế trước mặt một hoàng hoa đại khuê nữ.

Tiên tử khẽ cau mày, tựa hồ cũng bị câu nói bất nhã này kích thích.

“Ách Tiên, tiên tử, là lão nô lỡ măng buông tay Lý lão hán xuống.” Lúc này, Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên hỏi: “Ngươi, mỗi ngày đều như vậy?” Tiên tử!” Lý lão hán lại kích động, thân thể gầy còm thấp bé run run run run run rẩy rẩy, nửa ngày sau mới đè nén cảm giác vui mừng trong lòng xuống: “Tiên tử, ngươi vừa hỏi cái gì?” Tiêu Hi Nguyệt dùng ánh mắt chăm chú nhìn hắn trả lời vấn đề này.

Lý lão hán hưng phấn đến mức gậy thịt nổ tung, vội vàng nói: “Tiên tử, lão nô cũng không biết xảy ra chuyện gì, năm nay đã bảy mươi lăm, đối với phạm nhân mà nói đã là nửa chân bước vào trong quan tài, nhưng cây cầu này của lão nô... Vật không nhả, vẫn cứng rắn thô cứng như trước, so với lúc trẻ tuổi còn lớn hơn mấy phần!” Cùng một chỗ tuyệt sắc thảo luận loại vấn đề này, đoán chừng Phổ Thiên cư chỉ có Minh Nguyệt cư mới phát sinh.

“Lão nô cũng không biết vì sao... Uế vật lại lớn như vậy.” Lý lão hán lúng túng xoa xoa hai tay đen thui, cẩn thận suy nghĩ, sắc mặt trở nên có chút ảm đạm. “Tựa hồ là khi còn trẻ gia tộc cùng lão nô bị địch nhân mời đến một ma đầu đoạt bụng quý đạo, thi triển một loại Tuyệt Dương chú có liên quan tới “Tuyệt Dương chú”? Tiên tử lại nhú mày.

Quý đoạt am hiểu thi triển nguyên rửa, còn chú thuật thiên biến vạn hóa, hiệu quả như vậy cũng không có gì lạ.

“Đúng vậy, đúng vậy, tên kia nói như vậy.” Giọng điệu của Lý lão hán Tiêu Tác: “Gia tộc lão nô lúc trước bị cừu gia hỏa môn, chờ lão nô từ Tiên Vân tông chạy về đến nhà, cũng chỉ còn lại một mảnh phế tích., Lão nô lúc ấy cực kỳ bi thống, kết quả lúc đi vào phế tích gia tộc, trúng nguyên rửa ma đầu Quý Đạo để lại “Mặc dù sau đó bị trưởng lão trong môn phái xuất thủ giải trừ, lại lưu lại tai họa ngầm, lão nô lại không có sức mua tiên đan, cho nên chỉ có thể ngạnh kháng.

Cũng may nguyên rửa này không trí mạng, chỉ là khiến lão nô khi còn trẻ không thể làm chuyện người, kết quả khi lão nô sáu mươi tuổi, nguyên rửa từ từ yếu đi, cây vật bất nhĩ này của lão nô ngược lại càng lúc càng lớn mạnh “Lý lão hán cố lấy dũng khí, vươn nửa người dưới trước mặt tiên tử, khiến cho cái cổ hung vật giấu trong đũng quần kia mặc lên quần, càng có vẻ hung hãn.

Cây đại sát khí này chừng bảy mươi lăm năm chưa nếm qua mùi thịt cường hãn, trải qua Tuyệt Dương chú đổi hướng chế tạo ra, uy mãnh kinh người đoán chừng không ai đoán ra được.

Nhưng từ vóc người già yếu này vẫn có thể bảo trì khí tức hung khí cường hãn cứng rắn, sức chiến đấu kéo dài, tinh lực lại tương đối kinh người, dưới khổ của lão tạp dịch đã có thể dùng giao long giấu Tiêu Hi Nguyệt mở miệng nói: “Người muốn báo thù?”, Chuyện báo thù đã kết thúc từ lâu “Lý lão hán vội vàng trả lời: “Sau khi lão nô trở về tông môn bẩm báo chuyện này cho sư thúc, tông môn liền tổ chức nhân thủ đuổi giết... Quá trình đã không cần nhiều lời, lão nô đối với chuyện lúc trước đã không còn thù hận, chỉ là cảm thấy quá bi thảm, dù sao cả đời lão nô cũng không cách nào đột phá

Trúc Cơ cảnh, chính là bởi vì chuyện này liên lụy quá nhiều tình lực., Sau khi lão nô già đi, sớm đã không còn coi trọng những thứ này, hiện tại, hiện tại...” Hắn dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Hi Nguyệt tiên tử, hiện tại hắn suy nghĩ chuyện gì, đã vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh, cũng không đánh giá quá nhiều về chuyện này, thậm chí ngay cả lời an ủi cũng không có.

Nàng và lão tạp dịch này quan hệ không nhuần nhuyễn, huống hồ cũng không am hiểu nói chuyện.

Lý lão hán ở trong Minh Nguyệt cư hơn hai tháng, cũng đại khái minh bạch tính cách tiên tử, vì thế liền mặt dày, mặt già đỏ lên nói: “Tiên tử, lão nô tàn sinh chỉ cầu có thể bầu bạn bên ngài, liền cảm thấy mỹ mãn.” Tiêu Hi Nguyệt nhú nhú mày liễu, không nói gì, lại làm cho Lý lão hán hoảng hồn., Trong đầu lóe lên linh quang, đúng là đoán đúng ý của cô: “Nếu là, nếu thỉnh thoảng có thể một thân một Tiên Tử Phương Trạch... Không không không không, ý của lão nô là, có thể trợ giúp đến tâm cảnh tu luyện của tiên tử, lão nô liền chết mà không tiếc!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua nửa người dưới cao ngất của hắn, một lát sau, bình tĩnh cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Lý lão hán bắt đầu rục rịch, thịt bồng tức giận giống như một con ác giao bị vây ở vực sâu, nhu cầu cấp bách phóng xuất ra.

“Tiên tử, lão nô, lão nô cả gan, mượn tiên tử tôn nhan dùng một lát, không biết tiên tử có thể hay không đáp ứng lão nô cái nhà tan cửa nát, đáng thương thấp kém lão nhân gia một cái yêu cầu nho nhỏ?” Tại trước mặt tiên tử tự hạ độ mình, lão tạp dịch này thậm chí không tiếc nói ra kinh lịch năm đó của mình, ý đồ khơi dậy sự thông cảm của tiên tử.

Có dùng không biết hay không.

Đạo, nhưng quả thật Hi Nguyệt tiên tử không có cự tuyệt nữa.

“Tiên tử, nếu ngài không nói chuyện, lão nô coi như chấp nhận sao?” Dững khí của Lý lão hán nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, khi nhìn thấy tiên tử chỉ là cúi đầu đọc sách, đối với hắn không

nói lời nào, cuối cùng không nhin được nữa, hai tay kéo xuống, quần áo tạp dịch thô ráp và cả quần dài vài ngày đã được cởi ra, kèm theo mùi tinh túy nồng nặc trong đũng quần, một cây gậy thịt trắng kiện bắn ra.

Đầu rùa màu đỏ thẩm hương về phía tiên tử điều võ dương oai, một tia chất lỏng trong suốt từ chỗ mắt ngựa nứt ra chảy ra, phẳng phát như chủ nhân của nó buồn nôn, thềm nhỏ dải với tiên tử.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử, lão nô... đắ tội!” Lão giả nhin tròn vẹn hơn một tháng rồi cục cũng được phóng thích, hấn hưng phấn đến cả người run rẩy, hai tay nắm chặt dương cụ to dài màu đen, điên cuồng hành động.

Hai viên bi to bằng nắm tay, chứa đầy bọt biển, mọc ra cuộn lông đen, từng sợi gân xanh lộ ra bên ngoài, huyết dịch cường tráng lưu động trong đó, theo sự hưng phấn mãnh liệt của chủ nhân, đại lượng huyết dịch bị vận chuyển đến trên thân rể Dương Dương thô to kia, làm cho nó tràn đầy lực lượng bùng nổ.

Đáng tiếc, cỗ lực lượng tà ác khổng lồ này lại không cách nào phát huy ra tác dụng chân chính của nó, lão tạp dịch chỉ có thể dùng hai tay phát tiết nó ra.

“Hi Nguyệt, Tiên, Tử!” Nương theo một tiếng rống to cuối cùng, cả người Lý lão hán run rẩy phun ra một cỗ dương tinh rất lớn, bắn một khối đất trống lớn trước bàn đá đến tràn đầy trọc trắng, mùi tinh túy nồng đậm đúng là hoàn toàn che giấu mùi thơm u ám trên người tiên tử.

“Vù vù” lão tạp dịch thở hồn hển, sau khi nghỉ ngơi một lát, lại bắt đầu tiếp tục vuốt cây gậy xấu xí kia với Tiêu Hi Nguyệt.

Mãi đến khi một tiếng đàn thanh thủy vang lên, tinh túy ác hôi đầy đất bay tới yển hội, lão tạp dịch lấy làm kinh hãi, cuống quít kéo quần bỏ đi nơi này.

Sau khi hấn đi, hai vị thị nữ lại trở về nơi này.

“Tiểu thư?” Tiểu Lam nghi hoặc nhìn Tiêu Hi Nguyệt, luôn cảm thấy trên má tiểu thư tựa hồ hiện lên chút ửng hồng, khi

tức cũng có chút dồn dập, tựa hồ vừa mới trải qua một lần tâm lý biến hóa kịch liệt.

“Ta không sao.” Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy, vận chuyển Thái Thượng Vong Tình Tâm Quyết, đè ép tình cảm dâng trào xuống, lần nữa khôi phục tư thái thánh khiết trong trẻo.

Trải qua nhiều lần bị lão tạp dịch khinh nhờn, nàng đại khái cũng có thể nắm chắc được loại tâm tình biến hóa này.

Mỗi lần nhìn thấy, hoặc là ngửi được đồ vật trên người nam nhân, nàng đều sẽ không tránh khỏi sinh ra một ít ba động tâm lý, không thể nói là tốt, cũng không thể nói là xấu.

Nhưng loại tâm tình biến hóa này, khô nóng phun trào, xuân tình bộc phát, đều khiến nàng sinh ra một loại cảm giác không thể nói rõ được, có thể làm cho tâm lý nàng có chút bức bối nóng nẩy.

Nếu như có thể làm như lời sư phụ nói, có thể nắm giữ kích động và tình cảm giữa nam nữ, có lẽ có chút tác dụng với việc tu hành tâm cảnh của nàng.

Đây cũng là nguyên nhân Tiêu Hi Nguyệt có thể dễ dàng tha thứ cho tên tạp dịch già kia lại tự xúc phạm mình trước mặt nàng.

“Ồ” Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu, lại nói tiếp: “Tiểu thư, ta hầu hạ ngài đi tắm nhé?” “Được.” “Tiểu thư ngài muốn đi tắm, hay là tắm trong suối nước nóng?” “Đang tắm ở suối nước nóng” đi, hi hi, tiểu thư gần đây rất thích ngâm suối nước nóng.” “Ừm...” ... Ngày qua ngày, Lý lão hán ăn ý không bỏ, mỗi ngày đều nhìn trộm đỉnh núi Minh Nguyệt cư ở, tìm được cơ hội mỗi thị nữ không có ở đó, lao ra khiêu khích tiên tử một phen.

Đương nhiên, mỗi lần trước khi động dục, hắn đều cố ý hỏi tiên tử một chút, mặc dù không được tiên tử đáp lại một lần, nhưng loại cảm giác đạt được quan hệ ăn ý với tiên tử này, vẫn làm cho Lý lão hán hưng phấn không thôi.

Chỉ đáng tiếc, hắn vẫn không thể lần nữa thưởng thức mùi vị tiên tử mỹ tức, rất là tiếc nuối.

Hôm nay.

“Tiểu thư tiểu thư!” Tiểu Thanh không chế một đạo kiếm quang màu tím từ đằng xa nhanh chóng bay tới, hạ xuống trên đỉnh Minh Nguyệt, sau khi hạ xuống đất triệu hồi phi kiếm, vội vàng vàng chạy đến trước bàn đá, tìm tới Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiểu Thanh, có chuyện gì?” Tiêu Hi Nguyệt không ngẩng đầu, vẫn đang cầm một quyển sách nhìn, thần thái thành thạo thong thả khiến Tiểu Thanh không muốn quấy rầy nàng chút nào.

Nhưng chuyện này không thể không nói.

“Tiểu thư, mẫu thân của người đang ở ngoài sơn môn.” Tiêu Hi Nguyệt dừng tay.

Sau một lúc lâu, mới đặt quyển sách lại trên bàn đá, đứng lên bình tĩnh nói: “Ta đi nghênh đón mẫu thân, Tiểu Lam chuẩn bị một ít nước trà “Vâng!” “Tiểu Thanh đuổi theo phi kiếm của nàng, hai người từ Minh Nguyệt cư một đường bay thẳng đến sơn môn Tiên Vân Tông. Sau khi hạ xuống, liền thấy một mỹ phụ mặc váy dài màu đen, thần sắc có chút u ám, đang nhìn một ít hoa tươi từ sơn môn Tiên Vân Tông đến xuất thần.

“Mẫu thân” Tiêu Hi Nguyệt đi tới bên cạnh nàng, thấp giọng gọi một tiếng, tựa hồ mới thức tỉnh mỹ phụ.

“Hi Nguyệt!” Xoay người, ngó nhìn Tiêu Hi Nguyệt hồi lâu, mỹ phụ mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiến lên một bước ôm con gái vào lòng.

Tiểu Thanh ở phía sau cúi đầu đứng hầu một bên.

Nhưng trong lòng lại rất bất mãn.

Hóa ra mẫu thân tiểu thư tên là Tiêu Nhược Tuyết, sau đó nàng đổi tên, tự xưng Tiêu Hận Tuyết.

Nguyên nhân trong đó một lời khó nói hết, dùng mấy câu nói khái quát chính là...

Phụ thân của tiểu thư Trương Tuyết Phong có nữ nhân khác ở bên ngoài. Sau khi bị Tiêu Hận Tuyết phát hiện, hai người cãi nhau ầm ĩ một hồi, phu thê hai người phân cư. Tiêu Hận Tuyết

mang con gái về nhà mẹ đẻ, chẳng những đổi con gái thành họ mẹ mà còn đổi tên mình thành Tiêu Hận Tuyết.

Chuyện hai vợ chồng này Tiểu Thanh không muốn tìm hiểu, nhưng cũng biết chính vì Tiêu Hận Tuyết đưa tiểu thư về Thanh Châu thành, cho nên tiểu thư mới cùng Tiêu Mai Viễn trở thành thanh mai trúc mã.

“Hi Nguyệt, gần đây khỏe chứ?” Hiêm khi nào Tiêu Hận Tuyết nở nụ cười, vuốt ve gương mặt tuyết mỹ của nữ nhi, bản thân nàng cũng không biết vì sao có thể sinh ra một nữ nhi có thiên phú tuyệt hảo, tướng mạo xuất chúng như vậy.

Có lẽ ông trời không ưa nam nhân chết tiết kia, cho nên mới đưa con gái cho nàng bồi thường a.

“Còn có thể...” Cho dù đối mặt với mẫu thân, thần sắc Tiêu Hi Nguyệt vẫn bình tĩnh như cũ, trả lời cũng không lạnh không nhạt.

Tiêu Hận Tuyết biết tính cách của con gái, đau lòng nói: “Đều do mẫu thân khi còn bé không có bầu bạn với Hi Nguyệt nhiều một chút, cho nên để cho người dưỡng thành tính tình thanh lãnh bây giờ, là mẫu thân không tốt... Còn có nam nhân đáng chết kia, cũng trách hắn, Trương Tuyết Phong miệng toàn nói dối! Hắn đáng chết! Hắn cũng đáng chết!” Vốn là một hình ảnh mẫu hiền nữ hiếu, nhưng nương theo tiếng hét chói tai của Tiêu Hận Tuyết đột nhiên bị phá vỡ.

“Tên khốn Trương Tuyết Phong kia! Năm người ba tuổi, hắn nói là vì người đi Thiên Y đường tìm kiếm một phần đan dược, kết quả mua đan dược là thật, tìm lão tướng tốt của hắn cũng là thật!” tiện nhân Thiên Y đường kia cũng thật ti tiện, trả lại lòng nhân từ, diệu y tiên tử, ta nhờ vào!” Tiêu Hận Tuyết nghiến răng nghiến lợi tức giận mắng, biến sơn môn Tiên Vân tông thành chợ bán thức ăn, mắng một câu khó nghe.

Tiêu Hi Nguyệt không biết nên an ủi ra sao, chỉ có thể lẳng lẳng đứng yên như lúc còn bé.

“Tiêu tiên bối” Tiểu Thanh vội vàng tiến lên ngăn cản, khuyên nàng tiến vào Tiên Vân Tông nói chuyện phiếm. Lúc này Tiêu Hận Tuyết mới từ trong hận ý bừng tỉnh một chút, dùng ánh

mắt áy náy nhìn con gái mình. “Mẫu thân, chúng ta đi vào, Tiêu Hi Nguyệt yên lặng xoay người. Tiêu Hận Tuyết nhìn thoáng qua bóng lưng yếu điệu của con gái, dáng người cao gầy, mới giật mình phát hiện, hóa ra con gái cũng lớn như vậy, chẳng trách lại truyền ra một ít tin tức không hay với tiểu tử Tiêu Viễn kia.

Mục đích lần này Tiêu Hận Tuyết tới đây, chính là để điểm tỉnh nàng! Ba người trở lại Minh Nguyệt cư, ở sau tấm điện, trong địa phương ngày thường Tiêu Hi Nguyệt luyện đàn, cũng chính là một cái đình cách mặt đất không xa mà Lý lão hán thường dùng tinh túy tưới vào, Tiêu Hận Tuyết nhìn thấy sư phụ của con gái mình, Nam Cung Uyển.

Hai người đều là mỹ phụ ngoại mạo khoảng hai bảy hai tám tuổi, nhưng bất luận xuất thân, thủ đoạn, thực lực, hình dạng, dáng người, khí chất đều mạnh hơn Tiêu Hận Tuyết rất nhiều.

Nếu không phải vì quan hệ của Tiêu Hi Nguyệt, người như Tiêu Hận Tuyết nhìn thấy Nam Cung Uyển, còn phải cung kính hành lễ văn bói.

Cho dù là hiện tại, Tiêu Hận Tuyết ở trước mặt Nam Cung Uyển cũng phải cúi đầu, xưng hô một tiếng: “Nam Cung tiền bối, cái gì tiền bối, muội muội gọi ta một tiếng tỷ tỷ là được.” Mỹ phụ Nam Cung Uyển mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, buộc màu lam ở dưới ngực, eo nhỏ, hoàn mỹ phụ dựa vào song phong đầy đặn, vạt áo mở ra, lộ ra một chút thịt ngà trắng nõn chói mắt, hiển lộ hết vẻ phong tình mỹ phụ.

“Vây muội muội liền hét lớn một tiếng, gọi ngài là Nam Cung tỷ tỷ” Tiêu Hận Tuyết cúi đầu nói, đã không còn khí chất Bất phụ chửi ầm lên lúc ở Tiên Vân tông.

“Vây mới đúng chứ, muội muội, chúng ta ngồi xuống trò chuyện đi.” Ba người ngồi xuống trong đình, thị nữ Tiểu Lam bưng trà lên.

Bắt chuyện một phen —— chủ yếu là sau khi Nam Cung Uyển và Tiêu Hận Tuyết nói chuyện phiếm, đề tài rất nhanh đã trở lại trên người Tiêu Hi Nguyệt, đây cũng là mục đích Tiêu Hận Tuyết tới đây.

“Hi Nguyệt, nghe nói ngươi còn có quan hệ với tiểu tử Tiêu Viễn kia?” Giọng điệu của Tiêu Hận Tuyết có chút không vui.

Nam Cung Uyển cười nói: “Muội muội, con gái này trưởng thành không thể do trưởng bối làm chủ. Ta thấy Tiêu Viễn cũng rất tốt, gần đây có được cơ duyên không tồi, tu vi cảnh giới thoáng cái đã tăng lên “Hư”!” Tiêu Hận Tuyết lạnh lùng nói, “Chỉ là cơ duyên, há có thể cùng Hi Nguyệt nhà ta đánh đồng?” Trên mặt Nam Cung Uyển vũ mị duy trì ý cười đoan trang, nàng sẽ không nói ra, nếu không phải nàng tự mình viết thư mời, như vậy mẫu thân mới không đến thăm con gái một chút.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, tỏ ý bản thân cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là hai vị phu nhân đoán không ra ý của nàng, còn tưởng rằng nàng kiên quyết muốn ở chung với Tiêu Viễn.

Hành động này tựa hồ lại chọc giận Tiêu Hận Tuyết, nàng cắn răng tức giận nói: “Xuất thân Tiêu Viễn bất quá nguoi, mẫu thân hắn đã sớm chết, tổ phụ Tiêu Phổ và tu vi Linh Thai cảnh còn không bằng ta, so với ta còn không bằng., Chỉ là một tiểu gia tộc đệ tử, làm sao xứng đôi với Hi Nguyệt?” Lời nói cũng không phải nói như vậy “Nam Cung Uyển khuyên nhủ, “Xuất thân cũng không quan trọng, quan trọng là phải đối đãi tốt với Hi Nguyệt, chỉ cần có thể toàn tâm toàn ý đối đãi., Trưởng bối của chúng ta yên tâm “Hắn cũng không có một lòng một ý a!” Tiêu Hận Tuyết cười lạnh nói: “Ta nghe nói, Tiêu Viễn cùng tiểu công chúa của hoàng thất ra vào thành đôi. Chẳng những hai người cùng vào động thiên phúc địa ở Tam Mộc trấn, thậm chí cùng ăn cùng ở, cùng tham gia thi từ đại hội thi từ gì đó., Cả đêm uống rượu mua vui, còn chiếm được một tục danh gì đó của Kiếm Tiên Thanh Châu, quả nhiên lợi hại!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, mới mở miệng nói khẽ: “Nữ nhi biết chuyện này?” Biết ngươi còn nhớ hắn?” Tiêu Hận Tuyết lập tức nổi giận: “Hi Nguyệt, ta nói rõ cho ngươi biết, ta phản đối ngươi ở cùng với tiểu tử Tiêu Viễn kia! Hắn xuất thân như thế nào? Bây giờ ngươi lại xuất thân?

Hi Nguyệt là đại sư tử của Tiên Vân tông, mười tám tuổi đột phá cảnh giới Thần xuất, thành tựu cuối cùng không thể đo lường, tiểu hộ của Tiêu Viễn sao có thể ở cùng với hắn được

chứ?!” Lời nói xem thường của Lộ Cốt khiến Nam Cung Uyển nhú nhú mày, không hổ là xuất thân từ tiểu môn tiểu hộ, lời nói này thật đúng là thô tục.

May là đồ đệ ngoan của nàng lớn lên bên cạnh nàng từ nhỏ, không có tính tình xấu xí như vậy.

“Người còn nhớ phụ thân người chứ?” Vừa nhắc tới phụ thân của Tiêu Hi Nguyệt, tính khí Tiêu Hận Tuyết như núi lửa bộc phát ra, chửi ầm lên: “Lúc trước mẫu thân người cũng xuất thân là tiểu gia tộc, còn Trương Tuyết Phong đáng chết kia là công tử của Trương gia, cửa không làm hộ không đúng, ông ngoại người cũng phản đối mối hôn nhân này, nhưng ta vẫn dứt khoát gả đi.

Nào ngờ tên khốn Trương Tuyết Phong này đâu đâu cũng lưu tình, đang...” Một câu mắng lung tung, ngay cả hai người Tiêu Lam, Tiểu Thanh đứng bên nghe cũng không biết rốt cuộc nàng đang khuyên bảo tiểu thư, hay là chỉ đơn giản phát tiết sự bất mãn đối với Trương Tuyết Phong.

Bất quá nàng lại biểu đạt ra một chuyện: cửa không làm, hộ không đúng, hôn sự này không nên ký kết, cưỡng ép kết thúc cũng sẽ lưu lại hậu hoạn vô cùng.

Tiêu Hận Tuyết từng là tiểu môn tiểu hộ, nhưng hôm nay nữ nhi của nàng lại là đại sư tỷ Tiên Vân tông, lại có sư phụ như Nam Cung Uyển làm chỗ dựa, gả vào hoàng thất làm vương phi., Cuối cùng mẫu nghi thiên hạ đều không thành vấn đề, chỉ là Tiêu Viễn sao có thể xứng với nữ nhi của nàng?” “Mẫu thân” Tiêu Hi Nguyệt mở miệng nói: “Nữ nhi có chủ trương của mình” Người chủ trương cái gì? Người chủ trương cái gì? Người buồn bực như vậy nửa ngày cũng không ra được một câu...” “Nam Cung Uyển ngăn nàng lại đi, Tiêu Hận Tuyết há mồm còn muốn nói gì, nhưng ánh mắt Nam Cung Uyển khẽ híp một cái, nàng lập tức câm như tro.

“Đồ nhi ngoan”, Nam Cung Uyển quay đầu lại cười tủm tỉm nói với Tiêu Hi Nguyệt: “Sư phụ nghe thấy những lời này của người thì yên tâm hơn nhiều, chuyện của mình đương nhiên phải tự mình quyết định, môn hộ chi vận gì gặp người cũng đừng để trong lòng, thích đuổi theo, vì sư đều ủng hộ người!”

Môn chủ Tiêu Hận Tuyết nói, nhưng trong mắt Nam Cung Uyển thì đây là cái rắm, nàng muốn nam nhân nào thì phải có nam nhân đó, nếu như nàng chướng mắt, thì ngay cả nhi tử Tiên Vương cũng tát bay.

Một cuộc nói chuyện không vui cứ thế kết thúc. Sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Hận Tuyết liền rời khỏi Tiên Vân Tông.

Hi Nguyệt đứng trên đỉnh Minh Nguyệt, đón lấy Văn Phong và Tịch Dương, Nam Cung Uyển cười nhạt một tiếng, nói: “Lời vừa rồi mẫu thân ngươi đừng để trong lòng quá mức, ta không muốn nói xấu sau lưng, nhưng mẫu thân ngươi vì oán hận phụ thân ngươi, nhìn sự tình sẽ có chút sai lệch, hình Nguyệt ngươi nên hiểu rõ điều này.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, trong đôi mắt thanh tịnh hiện lên vẻ mê man.

Nam Cung Uyển nhìn mà đau lòng, ôm lấy eo nhỏ của nàng, chống trán cười nói: “Được rồi, ngoan Nguyệt Nhi của ta không cần phiền lòng. Vi sư đã sớm nói qua, thiên hạ này có rất nhiều người tốt., Kiểu gì cũng sẽ tìm được thích hợp, tiểu tử Tiêu Viễn kia cũng không tệ, chẳng qua là tốn công sức một chút thôi. Đợi sau này ngươi gặp mặt hắn rồi lại gỡ hắn một trận thật tốt, bảo hắn đừng lẫn vào vị công chúa kia nữa: “Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu. Nàng không có lý do phản đối Tiêu Viễn và Cửu công chúa ở cùng một chỗ.

Dù sao... Nàng cùng lão tạp dịch kia quan hệ không rõ ràng, cũng không phải là thân thể Băng Thanh Ngọc khiết, làm sao có thể dùng cái này yêu cầu người khác đây? Đáng tiếc, Nam Cung Uyển lại không hỏi tiếp, nàng tự nhận luân phiên tự thân xuất mã điểm tâm, mặc dù không thể đề đề từ bỏ Tiêu Viễn, cũng có thể để nàng nhìn kỹ quan hệ cùng Tiêu Viễn một lần nữa, cuối cùng không đến mức bị vây khốn, lâm vào quá sâu.

Chỉ cần không đến mức thương tình vì tình yêu, dù sao Tiêu Viễn cũng chỉ là một tảng đá lót chân trên đồ đệ nàng tu luyện mà thôi.

Mỹ phụ Nam Cung Uyển hài lòng rời khỏi Minh Nguyệt cư, trở về Thiên Nhân Điện.

Tiêu Hi Nguyệt đứng trên đỉnh núi lẳng lặng nhìn ánh chiều tà hạ xuống, ánh chiều tà đầy trời bị dãy núi bao phủ.

Tiếp theo, liền đi vào trong hoa viên.

Hai vị thị nữ liếc mắt nhìn nhau, không tiến lên, để tiêu thư đi dạo một mình.

Không ai nghĩ tới, một lão tạp dịch xấu xí, lần nữa như u linh xuất hiện phía sau Hi Nguyệt tiên tử.

...Ánh trăng rơi trên đỉnh Minh Nguyệt, hoa tươi nở rộ trên đỉnh núi, Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi bước tới, ánh mắt của nàng vẫn lạnh lùng thánh khiết như trước, hai đầu lông mày lại mơ hồ có muôn vàn sầu lo, không biết nên nói với người phương nào thì nên làm sao để hóa giải.

Nàng vẫn luôn biết mình khác biệt rất lớn so với người thường.

Cũng không phải bởi vì nàng mang dị linh căn, mà là bởi vì tính cách của nàng.

Người thường hỉ nộ ái ố đối với nàng mà nói lại vô cùng xa lạ, ngoại trừ vài lần trải nghiệm ra, Tiêu Hi Nguyệt chưa từng trải qua loại tình cảm ba động tương tự.

Điều này cũng dẫn đến nàng căn bản không có mấy bằng hữu, cho dù là ở trong Tiên Vân Tông, rất nhiều người kính sợ nàng, yêu nàng, nhưng lại không có bất kỳ người nào có thể tiến vào Tiên Vân Tông nói chuyện trời đất với nàng.

Trước kia Tiêu Hi Nguyệt không cảm thấy phiền não, nội tâm của nàng giống như một hồ sâu bị ánh trăng chiếu rọi, không có một chút gợn sóng.

Nhưng sau khi Tiêu Viễn đến đây, cùng với lão tạp dịch kia làm ra những hành động ác liệt mà hạ lưu nàng, nàng tựa hồ có thiên sầu vạn nỗi lòng thuộc về người.

“Đi ra đi.” Thần niệm cảm giác được lão tạp dịch kia, Tiêu Hi Nguyệt thản nhiên nói.

Đây là lần đầu tiên nàng để cho lão nô này đi ra.

“Tiên tử!!” Lý lão hán đối với tiên tử chủ động cũng thập phần hưng phấn, kiên cường lao ra hạ thể cứng rắn, phối hợp với tóc hắn đã sớm thừa thốt, giống như một con khỉ không lông, xèo xèo phát tiết dục vọng muốn giao phối.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt chỉ gọi là...

Hắn đi ra, nhưng không có dục vọng nói chuyện với hắn.

Lý lão hán cũng không để ý, vẫn như cũ dựng lều vải theo sát phía sau tiên tử, một đôi mắt lửa nóng tham lam lưu chuyển trên thân thể uyển chuyển của tiên tử, trọng điểm chiếu cố cặp mông tròn trịa kia, bộ ngực mềm mại trắng tấp, cùng với, dưới chân là cặp chân như ẩn như hiện trong váy.

Hắn nhìn đến miệng lưỡi khô khốc, thở phì phò, sau khi hỏi tiên tử một tiếng, không đợi trả lời, liền lập tức cởi bỏ đũng quần, móc ra cây hung khí cứng rắn kia, vén lên với tiên tử.

“Bắn!” Sau vài cái, Lý lão hán nhin không được, thịt bông liên tục nhảy, một phát bột phấn phun ra sau tiên tử, sáng khoải đến nỗi ánh mắt lão tạp dịch này ngay cả ánh mắt cũng híp lại, hạ thể động đậy, tưởng cùng tiên tử giao hoan, có cảm giác chọc vào huyết tiên tử.

Mãi tới khi tiên tử đi xa, Lý lão hán mới khôi phục tinh thần, hoang mang đuổi theo, hông dưới gậy thịt cũng không che lấp, cứ như vậy nhảy lên một cái đuổi theo Tiêu Hi Nguyệt: “Tiên tử”, Hình như ngài có tâm sự?” Thấy Hi Nguyệt tiên tử không giống ngày xưa, Lý lão hán suy nghĩ một chút, rất nhanh ý thức được vấn đề nằm ở đâu: “Tiên tử, có phải ngài đang phiền não chuyện của Tiêu Viễn không?” “Sao ngài lại biết việc này?” Khiến người khác ngạc nhiên chính là Tiêu Hi Nguyệt - người không giỏi nói chuyện trước mặt người khác, trước mặt lão tạp dịch, hắn đã mở miệng tán gẫu với hắn.

Loại quan hệ quái dị kéo dài mấy tháng này, cuối cùng vẫn làm cho tiên tử quen thuộc với lão tạp dịch này, mặc dù không phải bằng hữu, nhưng cũng không phải người xa lạ.

“Hắc hắc, lão nô đi đến đâu cũng có thể nghe được chuyện của tiên tử.” Lý lão hán trần trụi để lộ thân dưới, sau khi bắn ra một sợi lông thái dương thô to vẫn cứng rắn như lúc ban đầu,

đầu rùa to lớn như Nộ Giao ngẩng cao, ngẩng đầu nhìn tiên tử thanh lãnh thuần khiết.

“Tiên tử, ngươi biết không?” Lý lão hán phát huy thông minh tài trí sở học của bình sinh, an ủi nói: “Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới đều rất quan tâm tiên tử ngài, bao gồm lão nô, tất cả mọi người đều nguyện ý ủng hộ tiên tử, cho nên tiên tử ngài hoàn toàn không cần phiền não, Tiêu Viễn..., Tiên tử, lão nô có thể nói tiếp không?” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt vẫn trong trẻo tuyệt vời như trước, Lý lão hán thoải mái không thể tìm được phương Bắc, mặt già cười như hoa nở: “Tiên tử, Tiêu Viễn, hần phỏng chừng cũng thích ngài, chỉ là bởi vì tiên tử ngài không hiểu tình cảm nam nữ, cho nên quan hệ giữa hần và hần không tiến triển quá lớn, nếu tiên tử ngài...” Lão tạp dịch hé miệng phun ra răng nanh.

Tiêu Hi Nguyệt không tỏ ý kiến.

Lý lão hán lại vội vàng nói: “Tiên tử, không phải bây giờ ngài muốn tu luyện tâm cảnh sao? Lão nô có thể vỗ ngực mặt dày vô liêm sỉ nói, thiên hạ không có người nào thích hợp hơn tiên tử ngài tu luyện tâm cảnh...” Hần vừa già lại yếu, cho dù đem chuyện này nói ra ngoài, người khác cũng chỉ biết mắng chửi hần nhãi nhép muốn ăn thịt thiên nga, muốn điên rồi.

Tiêu Hi Nguyệt dừng bước, khóe mắt nhìn thấy hung khí kinh người dưới thân lão tạp dịch, trong lòng không hiểu sao dâng lên một luồng sóng tình.

“Tiên tử” Lý lão hán ưỡn lấy gậy thịt đi về phía trước một bước, động tác cực kỳ hạ lưu, lời nói ra càng làm cho nữ nhân trong thiên hạ đều trợn mắt nhìn hần: ” Chi bằng để lão nô trở lại làm phiền ngài, lão nô thề, trước khi tiên tử ngài cho phép, lão nô chỉ hôn ngọc chân của ngài mà thôi., Tuyệt không làm bất cứ chuyện gì khác “Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói, Lý lão hán lại cầu khẩn nói: “Tiên tử, ngài hãy đại phát từ bi đi, lão nô từ sau lần trước hôn ngọc chân của ngài, tị trạ không nhớ cơm không nghĩ, nếu có thể tái thân tiên tử hoa trạch., Lão nô chết mà không tiếc!” “Tiên tử, ngài thì... à? Tiên tử, ngài đáp ứng sao?” Lão tạp dịch mừng như điên nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, rõ ràng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của

nàng có một tia đỏ ửng ngượng ngùng, giống như một cô thiếu nữ đáp ứng cùng tình lang hẹn hò, xuân tâm động lòng.

“Chỉ cho phép người chạm vào... chân bộ sau khi nói ra câu này, trái tim của Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn rối loạn, thân thể bị không hiểu sao khô nóng bao phủ, theo bản năng nhìn về phía cách đó không xa.

Cái ghế đá trong hoa viên, chính là chỗ trước đó nàng bị lão tạp dịch hôn mê, mu bàn chân, cùng với cái đầu ngón chân trắng nõn mịn màng của nàng tùy ý hôn môi.

Cảm giác nóng như lửa từ lòng bàn chân, một đường lan tràn đến toàn thân tiên tử.

Còn bắt đầu bị lão tạp dịch liếm chân, nàng đã...

Tiên tử tu hành (11)

“Dưới ánh trăng, hình ảnh Minh Nguyệt cư ngụ trong hậu hoa viên, khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời đang trình diễn.

Một tiên tử xinh đẹp mặc quần áo trắng noãn, giống như Cửu Thiên Cương lạc, ngồi trên một chiếc ghế đá trong hoa viên, hai tay trái phải nhỏ nhắn vén váy, lộ ra một vòng chân nhỏ trắng nõn bóng loáng, cùng với hai cái chân ngọc mang màu sắc sắc sỡ đan vào nhau.

Chân ngọc rời khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung, mà ở trước đôi chân ngọc này, một nam nhân xấu xí già yếu đang quỳ trên mặt đất thở hổn hển, trừng mắt nhìn đôi giày gấm gân ngay trước mắt.

Đôi giày gấm của tiên tử rất là tinh mỹ, áp dụng Phổ Lam, Hoàng, Thổ, Lam, xanh biếc, có ba màu sắc hoa văn, hoa văn là bốn con Thù Du Hoa bên cạnh hoa, Lý lão hán nhìn mà ngứa ngáy trong lòng, bỗng nhiên hít vào một hơi, rõ ràng chỉ là dùng danh tiếng tơ lụa dệt thành Thù Du Hoa, hán lại có thể ngửi được một mùi thơm thanh u ở trên đó.

“Đây là mùi thơm của bàn chân nhỏ trong giày thêu tiên tử!” Trong đầu Lý lão hán hiện lên ý niệm như vậy, sau khi phát giác được điều này, hán càng thêm kích động.

Hồi tưởng hơn một tháng trước, chính mình hôn môi Ngọc Túc đã liếm láp, lúc ấy quá mức vội vàng, chỉ lo hôn môi tiên tử ngọc chân, nhưng không ngửi được mùi thơm tiên tử, thật sự là tội lỗi.

Toàn thân tiên tử, đều hán là hảo hảo ngửi một cái, ngửi một cái, hôn một thân, hôn một hôn, tiên tử thân thể mềm mại, chân ngọc, chân nhỏ, đầu gối, hông, eo nhỏ, eo nhỏ., rốn, rốn, phần ngực, cổ, gò má, vành tai, sợi tóc... Hán đều phải hảo hảo cảm thụ một phen, thể nghiệm mỹ lệ của Hi Nguyệt tiên tử!” Tiên tử, lão nô quá yêu người rồi!” Lão tạp dịch tay cầm hai bàn chân nhỏ của Tiêu Hi Nguyệt, tràn đầy kích động

ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt thanh lãnh thuần khiết của tiên tử.

Tiên tử dường như không có ý nghĩ thẹn thùng trong đầu, nhưng khi lão tạp dịch vừa thở hỗn hển vừa đi hôn giày gấm của nàng, vừa dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn nàng, Tiêu Hi Nguyệt rốt cuộc cũng nghiêng đầu đi.

Cho dù là vận chuyển Tâm quyết Thái Thượng Vong Tình, cũng không cách nào ngăn cản dục vọng cuồng nhiệt của lão nô này.

Đặc biệt là thanh hung khí đã trải qua mấy chục năm dùng Tuyệt Dương chú còn đang không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt, mùi tanh hôi gay mũi phả vào mặt.

Rõ ràng loại mùi vị này đối với Tiêu Hi Nguyệt mà nói là thứ tương đối khó chịu, nhưng mỗi lần ngửi được đều sẽ cảm thấy từng đợt khô nóng.

“Người, nhanh chút đi.” Tiêu Hi trong sáng, tâm cảnh có chút rối loạn.

Nàng rất rõ ràng có thể cảm nhận được.

Nguyên bản cho dù là bị bắn một thân tinh lọc, cũng có thể rất nhanh khôi phục lại, hiện tại chỉ là bị Lý lão hán nâng chân ngọc, mãnh liệt phát ra xuân triều, đã nhiễu loạn tâm của nàng, khiến cho nàng không thể không mượn Thái Thượng Vong Tình để áp chế, để tránh lộ ra vẻ xấu hổ.

“Ha ha, tiên tử, loại chuyện này sao có thể nhanh chứ?” Cơ hội hiếm có, tối nay Lý lão hán muốn hảo hảo hưởng thụ một chút chân ngọc tiên tử, dù sao lần tiếp theo có thể chạm đến tiên tử, lại không biết lúc nào rồi.

“Mỗi một chỗ trên thân thể mềm mại của tiên tử đều là hoàn mỹ không tỳ vết, đáng để lão nô cẩn thận thưởng thức câu nói hoang dâm của nàng.” Lý lão hán cúi đầu, mũi dán vào giày gấm tinh xảo khéo léo của Tiêu Hi Nguyệt, hít một hơi thật sâu.

Hương thơm trên đôi giày tỏa ra khiến hắn có cảm giác thoải mái khi ăn linh đan diệu dược, toàn thân từ trên xuống dưới

đều thấy sáng khoái phát run, cái thân gỗ thô to bên dưới lại càng không cần cử động có thể khiến hấn cảm nhận được từng đợt khoái cảm.

“Không có ai là hoàn mỹ.” Tiêu Hi Nguyệt cố gắng duy trì trấn tĩnh, Thái Thượng Vong Tình cố gắng chống lại cảm giác khó chịu khi bị lão nô khiêu khích, trong miệng phản bác theo bản năng.

“Khà khà, trong mắt lão nô, tiên tử ngài chính là thể gian, không, ngài là tồn tại hoàn mỹ nhất Tam Giới!” Lão tạp dịch cầm chống đỡ lấy mu bàn chân của Tiêu Hi Nguyệt, không muốn rời đi ngay lập tức.

Tiên tử không trả lời lại.

Lão tạp dịch lại hỏi: “Tiên tử, lão nô có thể hôn một cái giày của ngài không?” Rửa giày rồi...” Tiêu Hi Nguyệt không dám nói tiếp, quan hệ của nàng và lão già này càng ngày càng quá quen thuộc.

Lý lão hán âm thầm đắc ý, trong miệng trả lời: “Đây là hai loại kinh nghiệm đặc thù, tiên tử ngài có thể so sánh một chút...” Nói xong, không đợi Tiêu Hi Nguyệt đáp ứng, hấn đã há mồm cắn lấy giày gấm của nàng, đầu lưỡi thối hoắc ra sức liếm môi, men theo đầu giày, đến mặt giày, gót chân sau lưng, cuối cùng đến chân giày gấm sạch sẽ cũng không buông tha, điên cuồng hôn một cái.

Trong lòng Tiêu Hi Nguyệt lại tuôn ra một loại tình triêu khác thường.

Rõ ràng da thịt không hề tiếp xúc với lưỡi của hấn, cũng giống như lão tạp dịch đã nói, đã có trải nghiệm khó tả.

Rất kỳ quái.

“Tiên tử, lão nô vì ngài cởi giày.” Lý lão hán ngẩng đầu, thở hổn hển, hài lòng nhìn đôi giày gấm xinh đẹp bị nước miếng của mình vấy bẩn, đôi giày vốn tinh xảo khéo léo giờ phút này lại hỗn loạn không chịu nổi, hai sợi xích cũng bị hấn kéo mạnh lưỡi và răng cắn xuyên qua.

Một bên hôn một cái cuồng nhiệt, một bên ngửi mùi thơm tiên tử ngọc chân, toàn bộ quá trình tiên tử thể mà một chút phản kháng cũng không có, khiến Lý lão hán càng ngày càng rục rã rục rịch.

Được hứa hẹn, Lý lão hán lại dùng ánh mắt lửa nóng ngẩng đầu nhìn Tiêu Hi Nguyệt một chút, mới quần đầu tới gót chân của nàng, há miệng khế cắn, cắn lấy giày tiên tử, tách nàng ra.

Như một lão cầu, đang ngậm một chiếc giày.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiên tử cùng lão cầu so sánh càng thêm rõ ràng.

Tiên tử ngồi trên ghế đá, lão cầu nằm rạp xuống đất, giương cái miệng tràn đầy mùi hôi thối, khò khè ngửi mùi thơm của đôi giày tiên tử.

Sau khi trải qua một ngày mặc đồ, trong giày giấu chứa đầy mùi thơm của Tiêu Hi Nguyệt, nàng trời sinh có dị tượng Nguyệt Cung, ngọc thể trong sáng thuần khiết như ánh trăng, bọc chân ngọc trong giày chẳng những không có mùi vị khác thường, ngược lại tràn đầy mùi thơm nồng đậm.

Thêm nữa trên chân ngọc ấm áp mùi thơm thanh u, làm cho lão nam nhân duy nhất có thể ngửi được hưng phấn đến đỏ cả mắt.

“Tiên tử, tiên tử! Lão nô quá yêu ngươi!” Lý lão hán lặp đi lặp lại câu này ngàn lần, hai tay khô héo nắm chặt lấy đôi chân tuyệt mỹ chỉ mặc la bàn, như chó hoang bảo vệ ăn, thở mạnh ngửi mùi thơm trên tiên tử la bang.

“Đủ, đủ chưa?” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng run run, bị hành vi khinh nhờn của Lý lão hán kích thích không ít, thân thể mềm mại ngồi trên ghế đá cũng run nhẹ nhẹ, cố gắng vận chuyển Thái Thượng Vong Tình, nhưng mỗi lần vận chuyển đều bị tiếng thở hổn hển của nam nhân, cùng với cái lưỡi liếm liếm, kích thích bộ phận ăn uống của cô bị đánh gãy.

Cảm giác khô nóng trong cơ thể ngày càng mãnh liệt, thiêu đốt thân thể của nàng như nhũn ra từng đợt.

Tiêu Hi Nguyệt rất muốn kết thúc hành vi như vậy, nhưng trước đó nàng đã đồng ý với lão tạp dịch này, để hắn khinh nhờn hai chân mình, hiện tại tất cả mọi thứ của nàng đều coi bỏ, cứ như vậy để tránh người lật lọng.

“Tiên tử, lão nô vĩnh viễn không đủ!” Lý lão hán đỏ mắt, một tay thu hai cái la tuần của Tiêu Hi Nguyệt lại, nhất thời, cảnh đẹp một tháng trước đã thấy lại xuất hiện trước mắt hắn.

Đôi chân nhỏ trắng trẻo xinh đẹp biết bao.

Da thịt như mỹ ngọc trắng hồng, dáng đẹp dễ, không mất đi vẻ khéo léo đáng yêu của người đáng yêu, trắng nõn như da thịt mới sinh, mùi hương ngọt ngào phả vào mặt, mê người đến cực điểm.

Da thịt mu bàn chân trắng nõn nà phẳng phát phản chiếu ánh sáng dưới ánh trăng, mười ngón chân xinh xắn xếp thành hàng chỉnh tề như trên châu, theo tâm tình bất an của chủ nhân, ngón chân cũng đang bất an uốn lượn, vặn vẹo, tựa hồ đã ý thức được chính mình sắp bị một lão già xấu xí cầm trong tay đùa nghịch, ngậm ở trong miệng hôn môi hút mút vận mệnh.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử... Lão nô, lão nô thật là quá vui!” Lý lão hán kích động đến toàn thân run rẩy, thân thể quỳ trên mặt đất cố gắng tới gần tiên tử vài phần, không thể chờ đợi được nữa dán mặt vào chân ngọc của tiên tử, khiến Tiêu Hi Nguyệt dùng chân nhấn nhui đập lên mặt của hắn.

Hai chân ngọc hoàn mỹ của tiên tử trần trụi, lần nữa đặt lên mũi hắn, con mắt, trên miệng, làn da tuyệt hảo cảm giác, làm cho xương sống lưng của Lý lão hán sướng đến run lên, nhìn không được thè lưỡi ra, lửa nóng ở lòng bàn chân của tiên tử liếm môi.

“Người, đủ rồi... chưa?” Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn mất đi cơ hội vận chuyển Thái Thượng Vong Tinh, lưỡi lưỡi của lão tạp dịch liếm chân cô, khí tức đánh vào lòng bàn chân cô, khuôn mặt cọ sát da thịt đôi chân ngọc của cô, hai tay nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô., Dương vật dưới khổ kia của nam nhân càng bởi vì quá mức hưng phấn, mà một cổ nhỏ phun ra tinh men tanh hôi, xâm nhiễm không khí bốn phía, khiến Tiêu

Hi Nguyệt tả hữu chuyển động, nhả mây thổng khô, nhưng vẫn không thoát khỏi mùi vị ngai ngái nồng đậm của Lý lão hán.

Dục vọng nam giới mãnh liệt, thông qua phương diện mặt vuông ảnh hưởng đến nàng, dẫn dắt trong cơ thể Tiêu Hi Nguyệt ẩn giấu ở chỗ sâu nhất, cơ hồ không ai có khả năng chạm đến dục vọng sinh lý.

“Chưa đủ, không đủ, tiên tử, tiên tử, lão nô quá thích ngươi, lão nô muốn ngươi, lão nô yêu ngươi., Lão nô muốn lấy đùi tiên tử ngài! Tất cả đều hôn lên một lần “Tiên tử” bị tình triều kích thích không nhẹ, lão cầu cũng đồng dạng phát cuồng, miệng cùng đầu lưỡi trên chân ngọc điên cuồng hôn lên, bôi đầy nước miếng nước miếng chảy đầy đôi chân trắng nõn của tiên tử, dùng miệng ngậm lấy ngón chân của tiên tử, liếm nhẹ một cái, mỗi một cái kẽ ngón chân nhả nhụy đều không buông tha, liếm sạch mồ hôi trong ban ngày của tiên tử.

Lòng bàn chân tràn đầy hương khí, ngón chân óng ánh ngọc nhỏ nhắn xinh xắn, mu bàn chân trơn bóng, gót chân mềm mại, mắt cá chân xinh đẹp... Tiên tử hoàn mỹ, lại lần nữa bị lão tạp dịch tùy ý chơi đùa, mà lần này, là kết quả gần như là tiên tử chủ động yêu cầu.

“Hừm... Không, quá... Quá xấu hổ, không, tiên tử lạnh lùng động tình, từ trong hàm răng cắn chặt tiết ra một tiếng rên rỉ dồn dập.

Tại lão tạp dịch đầu ngón chân khó chịu uốn lượn, hình thành một cái mũi chân ưu mỹ muốn chống cự, nhưng rất nhanh lại bị lão tạp dịch vô sỉ dùng đầu lưỡi mãnh liệt liếm liếm hôn, khiến cho lần đầu tiên chủ động thưởng thức được cảm giác xuân triều dâng mãnh liệt, run run triển khai ngón chân của mình., Mười ngón chân của mười viên trân châu như hai viên trân châu khép chặt lại, ý đồ đối kháng với loại nước tiểu hạ lưu này, nhưng lại bị lão tạp dịch dùng hàm răng thối hoắc của màu vàng cắn nhẹ, nghiền nát. Ngón chân tiên tử ướt át bị nam nhân liếm liếm bằng lưỡi, mỗi một chỗ đều bị thỏa thích hàm hồ.

“Tiên tử, tiên tử!” Nụ hôn kịch liệt khiến Lý lão hán hưng phấn không chịu nổi, hấn ngẩng đầu, vén váy dài của tiên tử, để cho nàng lộ ra đầu gối tròn trịa, ngọc chân dính đầy nước miếng của tiên tử ẩn xuống.

Đồng thời, hạ thân hung hăng dùng sức đẩy về phía trước, cái đầu rùa đỏ thẫm to lớn, đây là lần đầu tiên mép dương của nam nhân chạm vào cơ thể nữ nhân, chiều dài kinh khủng cỡ hai mươi bảy, tám tám, đủ để tạo thành một cây gậy bằng thịt.

Bị tiên tử dùng hai chân ngọc đồng thời chạm vào, còn hơi thò đầu ra.

“Tiên tử!! Lão nô bản!!!” Lý lão hán điên cuồng hét lên một tiếng, một tay cầm lấy hai cái chân nhỏ của tiên tử, một tay không chế thân bông, dùng đầu rùa đâm vào giữa hai chân ngọc tiên tử, hung hăng đâm vài cái.

Tinh nang tích lũy tròn một tháng cuối cùng cũng có chỗ phát tiết, mắt ngựa trên đầu Lý lão hán đột nhiên mở ra, từng luồng từng luồng tinh tú hùng hậu sền sệt phun ra.

Tóc thứ nhất bắn tới chân trái tinh xảo của tiên tử.

Phát thứ hai, chân phải.

Phát thứ ba, bị lão tạp dịch này dùng tay không chế đầu rùa, bắn tới trên bàn chân nhỏ nhắn của tiên tử.

Phát thứ tư, gậy thịt nhô lên cao, nhắm ngay ngực trắng sữa tiên tử, tinh tú gầm thét phun ra, lực đạo mạnh mẽ ép quần áo màu trắng của Tiêu Hi Nguyệt dính vào da thịt.

Ngay sau đó, số lượng tinh tú tanh hôi lần nữa phun ra, lại một lần nữa bắn lên toàn thân Tiêu Hi Nguyệt, thánh khiết thanh lãnh, nhưng lúc này lại nhiễm trên dung nhan xinh đẹp đỏ ửng, tràn đầy tinh tú của lão nam nhân.

Số lượng nhiều đến mức Tiêu Hi Nguyệt không cách nào mở mắt, hàng mi dài nhỏ, cái trán trơn bóng, mũi ngọc tinh xảo vênh cao, bờ môi đỏ tươi mềm mại cùng với cái cằm trơn bóng, tất cả đều là gợn sóng của lão tạp dịch.

Từng chút từng chút lưu động, khiến cái cổ nhỏ nhắn như thiên nga của nàng dính lấy mùi vị dương tinh ghê tởm.

Bộ ngực sữa, cũng giống như vậy.

“Người...” Kích thích mãnh liệt, khiến toàn thân Tiêu Hi Nguyệt như bị lửa đốt, cảm giác nóng khác thường mãnh liệt từ trên da thịt bị tinh dịch tẩy lễ truyền đến, bị bỏng đến mất đi bình tĩnh ngày xưa, trong đầu mơ hồ một mảnh.

“Tiên... Con!” Lý lão hán thỏa mãn vô cùng, tham lam bị chính mình tưới nước bọt, trở nên thẹn thùng, trở nên tay chân luống cuống ở trong đầu.

Mãi tới khi phía xa truyền tới giọng nói lo lắng của Tiêu Thanh: “Tiểu thư, người đang ở trong vườn hoa à? Hình như con nghe thấy giọng nói của lão bộc kia...” Hai người đồng thời bừng tỉnh.

Thái Thượng Vong Tinh vận chuyển, Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh đè xuống sóng tình mãnh liệt trong cơ thể, cho dù trên dung nhan tuyệt mỹ vẫn tràn đầy tinh tú trắng trẻo như trước, nhưng khí chất của nàng đã khôi phục vẻ thanh lãnh, ý vị thần thánh không thể xâm phạm, khiến cho cho cho dù là lão hán Lý già có dục vọng mãnh liệt, cũng không thể không tránh lui.

Không cần tiên tử đánh đàn, hần tự giác lui về phía sau, ngượng ngùng nói: “Tiên tử, ngài xem... có phải là giúp lão nô trốn một lần không?”... Không cần... “Tiêu Hi Nguyệt lạnh nhạt đứng lên, tinh tú tanh hôi của trắng từ trên mặt nàng chậm rãi chảy xuống, như là bao phủ một tầng ánh trắng sền sệt, dáng người cao gầy đứng trong hoa viên, xinh đẹp tựa như tiên tử Nguyệt cung.

Trên đỉnh đầu nàng, một vầng trăng sáng bóng và hư ảo bay lên, trong phút chốc tỏa ra ánh sáng, hòa lẫn với vầng trăng khuyết trên trời kia.

Tinh lọc dơ bẩn bị ánh trắng tinh lọc, tiên tử Xích Túc một lần nữa khôi phục thần thái thanh lãnh thuần khiết của nàng.

“Tiên tử” Lý lão hán thấy vậy ngây dại.

Hần vốn rất tự hào về việc bản thân có thể bắt tiên tử, trong lòng mơ hồ có chút suy nghĩ xem Tiêu Hi Nguyệt là tiện nữ, nhưng sau khi thấy dị tượng trong cung trăng, hần mới đột nhiên bừng tỉnh.

Tiên tử vĩnh viễn là tiên tử, cho dù bị tình dịch tạm thời làm ô, nàng vẫn như cũ thuần khiết kiêu ngạo.

“Tiểu thư!” Tiểu Lam kinh hô một tiếng, không biết vì sao tiểu thư lại hiển lộ dị tượng của Lộ Nguyệt cung.

“Ngươi tự đi về đi.” Lưu lại một câu, Tiêu Hi Nguyệt nhanh nhẹn đi xa, hai chân trần đạp giữa không trung, bị lão hán cởi giày và tát trên mặt đất tự động bay trở về chân của tiên tử, không có một chút bẩn thỉu, cho dù là ai cũng không nhìn ra tiên tử từng bị một lão nô kéo bỏ đi giày và quần, tùy ý dùng miệng hôn một cái để chơi đùa.

... Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa ngâm mình trong suối nước nóng trên đỉnh Minh Nguyệt cư.

Nước suối nóng đến từ dưới mặt đất, được Nam Cung Uyên dùng đại pháp lực trực tiếp quán thông cả ngọn núi, để nước sông trong veo chảy ra, sau đó lại ra miệng nước đặt một kiện Hỏa Toại Ngọc thạch đã luyện chế, khiến nhiệt lượng không ngừng cuộn cuộn truyền ra, do đó sáng tạo ra một dòng nước nóng dài mười mét này.

Đá cuội được lót đá cuội bóng loáng dưới đáy nước, bày ra cầu thang, để tiên tử ngâm mình trong suối nước nóng toàn thân có thể ngâm trong suối nước nóng nóng hừng hực khí nóng, cũng có thể đặt móng ngọc mềm mại đầy đặn ngồi ở trên đá cuội trơn bóng, khoanh chân ngồi trong suối nước nóng, để nước suối nước nóng chảy ra liên tục không ngừng cọ rửa thân thể của nàng.

Chỉ là lần này, lại hoàn toàn khác với mấy lần trước.

Tiêu Hi Nguyệt không phải là dùng nước nóng rửa sạch mùi tinh lọc trên thân thể mềm mại của nàng, mà là thần niệm nội thị, ý thức tiến vào trong thức hải, cẩn thận quan sát tâm cảnh của mình biến hóa.

Trong thoáng chốc nàng ý thức được, khi lão tạp dịch kia ngắm nghía ngọc chân của mình, nàng hoàn toàn cảm nhận được sự vui sướng đến từ thân thể mình.

“Thế này... à?” Mở đôi mắt trong suốt ra, Tiêu Hi Nguyệt ngồi xếp bằng trong suối nước nóng mê man nỉ non một tiếng,

chạm rãi vươn cánh tay trắng nõn tinh tế, chạm vào lòng bàn chân của mình, nhưng không có cảm giác gì khác.

Tiếp theo, bàn tay nhỏ bé chạm rãi đi lên, theo đường cong ưu mỹ của bắp chân, xẹt qua bắp đùi tròn trịa, ngón tay chỉ vào chỗ giao giới giữa hai chân và eo thon, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lần này, thân thể có một chút cảm giác run rẩy, đặc biệt là chỗ kẽ nứt màu hồng sung mãn kia, dòng nước suối nóng rực bị dòng nước suối chảy xiết cọ rửa hai mảnh thịt mềm mại khép chặt, truyền đến hơn xa nước suối nóng chảy xiết.

Mang đến cho nàng cảm giác khô nóng.

“Nơi này... là nơi nữ giới thai nghén hài tử.” Gương mặt tuyệt mỹ được nhuộm hồng hà, Tiêu Hi Nguyệt thì thâm trong chốc lát, ngón trở và ngón giữa đặt dưới bụng rốn cuộc nhẹ nhàng trượt xuống.

Dưới suối nước nóng, không ai nhìn thấy tiên tử chỉ có hai ngón tay mảnh khảnh, từ hai chân đảo ngược tam giác, xẹt qua bình nguyên mềm mại trắng nõn, điểm tới hướng khe suối thanh u.

“Ừ...” Nương theo tiếng rên rỉ của thiên tiên tử, tiên tử thống khổ nhăn mày liễu, đầu ngón tay của nàng đụng phải hai miếng thịt con trai trắng như tuyết giữa hai chân mình, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ấn xuống, đôi môi âm trầm lõm xuống, khoái cảm như tia chớp từ nơi bị đè ép xuống.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng run rẩy, ngón tay hạ xuống, tỉ mỉ vuốt ve đôi môi trắng như tuyết, cảm thụ từng đợt khoái cảm, đi xuống, cuối cùng cũng tới được khe nứt màu hồng.

Hai mảnh gò núi vốn trắng nõn mềm mại như trẻ con bị nước suối nóng nhuộm thành màu đỏ đào, từ cuối có người quang lâm nứt nẻ lõm xuống, bị một ngón tay dài nhỏ đẹp đẽ đè ép.

Nhẹ nhàng ấn xuống một cái, mỡ mịn màng, ướt át mùi vị.

“A...” Tiếng rên rỉ kiềm chế lại một lần nữa từ trong cổ họng tiên tử phát ra, tiên tử vẻ mặt mê mang, môi đỏ khê nhếch, cảm giác xa lạ dễ chịu khu sử bàn tay ngọc nhẹ nhàng di động,

làm cho ngón trở tinh xảo ở giữa hai chân màu hồng nhạt hai cánh môi sung huyết ma sát qua lại.

“A... A...” Khi người không phát hiện nước suối ấm che lấp, Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng mềm mại rên rỉ, ngón trở tay phải của nàng như chạm phải một khối bột mì mềm mại, nhẹ nhàng ép xuống, liền có thể cảm nhận được bên trong chảy ra từng sợi nước đặc sền sệt khác hẳn nước ấm, dính trên ngón trở của nàng, khiến hai người ma sát càng thêm thông thuận.

Chất lỏng dính dính dính dính trên ngón trở cùng nước trơn trong suối, tiên tử thuần khiết dễ thương thở, hơi thở như lan, trên mặt sinh ra ráng mây đỏ.

Lần thứ nhất thưởng thức tư vị tự kích mình, lại không có sự phụ trợ thông, khởi đầu chỉ là cứng ngắc duỗi thẳng ngón tay, để cho chỉ tử trắng nõn bụng chảy máu trên đầu ngón tay của hai cánh tay.

Tiếp theo, theo bản năng truy cầu thân thể sung sướng của tiên tử, ngón trở nhìn không được dùng sức ép xuống, chen ra một đường cong mềm mại, ép vào trong hai miếng thịt béo mập.

Một nơi khép kín lấy chất lỏng sền sệt, hoan nghênh ngón trở mềm mại có thể tạo ra khoái cảm mãnh liệt này đến. Hai cánh môi âm nhu run rẩy kẹp ngón trở vào giữa, theo ngón trở ma sát, bờ môi sung huyết sung huyết cũng theo đó phân ra hợp lại.

Nước mật cuộn cuộn chảy ra từ sâu trong khe suối.

“Như vậy là... Cô gái này tự xúc phạm?” Tiêu Hi Nguyệt với khuôn mặt xinh đẹp đã hoàn toàn trở nên đỏ bừng, trong cảm giác say mê, say mê ngập tràn, nghĩ tới nội dung trên quyển Xuân Cung sách kia.

Sau một khắc, ngón trở của nàng cong lên, nhẹ nhàng đâm vào đường hầm tĩnh mạch.

“Ừm...!” Thác nước chín tầng trời buông xuống từ dòng Ngân Hà, xông tới gần sơn cốc vắng vẻ, một cỗ mật ngọt ngào từ đó tuôn ra, lại bị nước suối tách ra, chảy xuống chân núi, hòa nhập vào trong dòng sông, chúng được làm đệ tử Tiên Vân

Tông uống nước, mấy vạn đệ tử đều có thể thưởng thức được chất lỏng xuân triều lần đầu tiên của tiên tử.

“...” Đôi mắt đẹp mê man nhìn tinh không, thân thể trần truồng Tiêu Hi Nguyệt nằm ngửa trên nước suối nóng, mặc cho nước suối ấm áp cọ rửa thân thể nàng.

Cảm giác sung sướng đã lâu vẫn không hề biến mất.

Từ trên trời nhìn xuống, tiên tử tuyệt mỹ kia lơ lửng giữa dòng suối nước nóng, mái tóc dài ba ngàn tóc đen buông xõa trong nước, thân thể lả lướt hấp dẫn, khuôn mặt mê mang cùng với hai ngọn núi tròn trịa cao hơn mặt nước.

Nếu có ai may mắn xem xét cẩn thận, rõ ràng có thể thấy rõ trên ngọc nhũ trắng như tuyết của tiên tử, đỉnh màu hồng kia đã cứng rắn lên, biểu thị vừa rồi tiên tử thưởng thức qua tình dục như thế nào.

Một lúc lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt mới từ trong suối nước nóng đứng lên, giọt nước óng ánh từ trên người nàng nhỏ xuống, hình ảnh đẹp không sao tả xiết.

“Như sư phụ các sư thúc đã nói, dục vọng sẽ khiến người ta trầm mê.” Tiêu Hi Nguyệt cố ý để hai thị nữ không cần chờ, thi triển một thuật dọn dẹp thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc của mình, giúp thân thể khôi phục sạch sẽ gọn gàng sạch sẽ, sạch sẽ. Sau đó mới mặc quần áo đá cẩm thạch đặt bên bờ, sửa sang lại một chút, Tiêu Hi Nguyệt một thân áo trắng tinh thở ra một hơi: “Nếu muốn tu luyện quá quên tình, thì phải học cách khống chế tình dục giữa nam và nữ này “có ý niệm này trong đầu rồi”. Tâm tình luôn phiền não khó hiểu của Tiêu Hi Nguyệt đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất nàng đã trải nghiệm qua loại tư vị ham muốn này, mặc dù đối với tình cảm nam nữ còn chưa rõ ràng, nhưng nàng thật sự có hảo cảm đối với Tiêu Viễn.

Có lẽ, đó chính là tình yêu nam nữ.

... Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Hi Nguyệt theo thường lệ đứng dậy, lấy Thái Phượng Cẩm ra, vận chuyển pháp lực gảy dây đàn, tiếng đàn du dương thức tỉnh rất nhiều đệ tử Tiên Vân Tông còn đang buồn ngủ, ngay cả một ít trưởng lão, hoặc là

không cần đệ tử nội môn sáng sớm, cũng trong tiếng đàn của nàng ngáp một cái tỉnh lại.

“Tiếng đàn của đại sư tử lại khôi phục tâm cảnh ban đầu.” Mộc Nam Hương nhìn về phía Minh Nguyệt cư trú, thiếu niên trong đôi mắt sạch sẽ tràn đầy kính mộ, làm cho thiếu nữ vừa cùng hắn rèn luyện vừa rồi tức giận đến nổi cắn thẳng hàm răng trắng ngà.

Đại sư tử, đại sư tử, sao tử không nhìn ta?” Thấy Kim Ngọc Tước tức giận nhìn mình, Mộc Tuế Hương nghi hoặc nhìn nàng: “Ta... ta sao lại không nhìn ta?”

Đắc tội với người? Tội qua ta cũng không cướp chần của người nha.” Hai người thanh mai trúc mã, từ nhỏ cảm tình đã rất tốt, cha mẹ song phương cũng vui vẻ gặp lại hai người ở cùng một chỗ, thêm nữa chỗ ở cũng tương tự, khiến cho Kim Ngọc Tước hầu như từ nhỏ đến lớn luôn ngủ chung một chỗ với Mộc Tuế Hương, cho dù sau này hai người lớn lên cũng không tách ra.

Thiếu nữ sớm quen rồi, nhưng thiếu niên lại u mê không hiểu, không biết tâm ý của đối phương.

“Người, người điên rồi, không để ý tới người!” Kim Ngọc Tước khua cái miệng nhỏ rời đi, Mộc Tuế Hương đuổi theo, lại bị nàng hất ra, chỉ có thể đứng tại chỗ gãi đầu một cái, không biết vì sao mình lại đắc tội với tiểu Tước nhi.

Kim Ngọc Tước vừa đi vừa nghĩ, muốn quay đầu nhìn lại, nhưng mỗi lần lại nhịn xuống, đến khi nàng rời xa quay đầu lại thì mùi Mộc Lữ Hương đã không thấy nữa.

“... Nói người là tên ngốc, người đúng là ngu ngốc, chỉ đuổi theo có một lần thôi sao? Cũng không đuổi thêm mấy lần? Nhiều lần nữa, nói không chừng ta sẽ tha thứ cho “thật sự là ngốc mà!” Kim Ngọc Tước tức giận dậm chân một cái, nhưng tự tôn của thiếu nữ lại không cho phép nàng đuổi theo vào lúc này, chỉ có thể rầu rĩ không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đi ra ngoài.

Vừa mới đi, đã đi tới khu vực đệ tử ngoại môn. Lúc nữ nhân đáng ghét kia gọi nàng, Kim Ngọc Tước mới giật mình tỉnh

lại.

“Sao nàng lại vô thức tới đây?” Sư muội!” Nữ nhân đáng ghét kia xuất thân thanh lâu, hơn nữa còn rất không biết xấu hổ lên tiếng.

Kim Ngọc Tước há to cái miệng nhỏ, cũng không muốn để ý tới nữ nhân này, nhưng chẳng biết tại sao, chân của nàng lại không có mang nàng rời khỏi nơi này.

“Sư muội, lại cãi nhau với nam nhân của người à?” Lý Tiên Nhân mặc trang phục của đệ tử ngoại môn, nhưng dáng người nóng bỏng vẫn mỉm cười tới gần, nói ra mục đích phá tan Kim Ngọc Tước tới đây.

“Người... đừng nói lung tung!” Kim Ngọc Tước đỏ mặt: “Cái gì mà nam nhân gọi ta, ta không thích hẳn!” “Á, không thích.” Nhìn bộ dạng đáng yêu của nha đầu này, Lý Tiên Tiên càng lúc càng có tâm tư trêu ghẹo nàng.

Hơn nữa.

Lý Tiên Tiên nhìn kỹ tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi này, khuôn mặt tròn trịa, bởi vì gương mặt mà đỏ lên, phảng phất có một vũng nước xuân ả chứa đôi mắt to ả chứa trong đó, ngực mặc dù vẫn là thiếu nữ bờ câu nhũ thỏ nhỏ, Phồng chùng nàng có thể nắm chặt một bàn tay, nhẹ nhàng xoa tay, đáng yêu lại kiêu ngạo, xuất thân tiên môn đệ tử cao quý phồng chùng mặt đỏ, thẹn thùng đến không dám nhìn nàng? Thỉnh thoảng ăn nụ hoa xinh đẹp ngậm nụ hoa chớm nở, Có phải rất tốt không?” “Sư muội” Lý Tiên khoe môi cười, giống như một con hồ ly chín đuôi giáo hoạt, tiến lên cắn lỗ tai của nàng, âm u thở hắt ra một hơi, làm cho toàn thân thiếu nữ đã trải qua nhân sự đều run rẩy.

“Người, người cái ác nữ nhân này, người muốn làm gì?! Ta là Trúc Cơ cảnh, cẩn thận ta đánh người!” Đánh đánh giết giết nhiều không tốt, sư muội, muốn theo sư tỷ học một chút kỹ xảo câu dẫn nam nhân không?” Lý tiên tử nhẹ nhàng liếm môi đỏ hồng: “Chỉ cần một viên linh khí đan, sư tỷ có thể dùng tay dạy người nha!” Linh Khí đan? Nữ nhân này điên rồi à?, “Hi hi, đây chỉ là một giao dịch, có nên hay không đều trông cậy

vào sư muội người đi, bắt quá a, ta xem đại sư tử...” “Đừng nói tới đại sư tử... Tốt, ta đáp ứng người!” Mọi chuyện thuận lợi đến mức Lý Tiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn, cũng làm cho nàng càng thêm tán thành một đạo lý: Tất cả đệ tử ngoại môn đều là nghèo kiết xác, cả đời giao lưu với bọn họ cũng không có bao nhiêu tiền bạc đâu.

Muốn có được tài nguyên tu luyện chân chính, phải từ đệ tử nội môn, thậm chí móc từ trong túi của những trưởng lão đệ tử kia ra.

“Rất tốt, xem ra sư muội rất có quyết tâm. Đến đây, chúng ta tìm một chỗ không người, sư tử sẽ từ từ dạy người...” Lý lão hán vẻ mặt say mê nghe tiếng đàn, lại kiên nhẫn chờ hai vị thị nữ đi tu luyện, mới không chờ được vội xông ra.

Sau khi đi ra, lại lập tức dừng bước, bởi vì buổi sáng tiên tử cũng sẽ dùng để tu hành, bất tiện cũng sẽ không để cho hán liếm chân lần nữa.

“Tiên tử, lão nô, tối hôm qua lão nô thực sự quá kích động.” Lý lão hán ngượng ngùng cười một tiếng, che lại đũng quần đã sáng tối đến cuối đời, liền chuẩn bị lui trở về.

Nhưng khiến hán bất ngờ chính là, Hi Nguyệt tiên tử vốn đang cầm một quyển sách đọc, lại ngẩng đầu nhìn đũng quần cao ngất của hán, trong đôi mắt tựa hồ có chút sắc thái kỳ dị.

Liếc mắt này, làm cho thân dưới thân thể hưng phấn của Lý lão hán thiếu chút nữa nổ tung, trong đũng quần như ẩn giấu một con Giao gien dữ, gần như muốn phá vỡ quần trời buộc điều vũ dương oai, một lần nữa xuất hiện trước mặt tiên tử.

Giao long hung ác, muốn đối với tiên tử thanh lãnh thuần khiết phun ra nọc độc màu trắng, tận tình bôi lên vẻ xinh đẹp động lòng người của tiên tử.

“Không được” liếc mắt nhìn ra Lý lão bản cả người đang run rẩy muốn làm gì, Tiêu Hi Nguyệt lại cúi đầu đọc sách, từ chối hán.

Lý lão hán lại kích động, coi như là cự tuyệt, nhưng tiếng nói tuyệt vời kia của tiên tử ngay cả cự tuyệt cũng dễ nghe như lời nói.

Huống hồ, hiện tại không thể, đêm nay liền được sao?” Tiên tử, vậy... buổi tối lại đến hoa viên? “Lý lão hán đỏ mặt đề nghị.

Tiên Tử không trả lời hẳn, nhưng phần lớn thời gian sự im lặng của nàng đã đại biểu cho đồng ý.

“Tiên tử, lão nô chờ ngài tối nay!” Lúc Lý lão hán rời đi, đi đường đều cảm thấy giẫm trên đầu, tiên cung phúc địa gì đều không sánh bằng Minh Nguyệt cư giờ phút này.

Một ngày này, nòng của hắn không hề vỡ tung, làm sao râu cũng không có sức, bắn không ra, thế cho nên khi tu kiến hoa hoa cỏ thì không thể không cỡi quần, để cho rễ gỗ thô to lộ ở bên ngoài, cũng may là sáng tỏ ra bên ngoài.

Bình thường Nguyệt cư sẽ không có người đến, ngược lại cũng không lo lắng sẽ bị nhìn thấy.

Chạng vạng tối, tiếng đàn của tiên tử lại lần nữa truyền khắp Tiên Vân tông.

Chỉ là tất cả mọi người không biết là, đàn ra tiếng đàn hoàn mỹ như vậy, đại sư tử trong mắt mọi người xuất trần tuyệt thế, nhưng sau nửa giờ, một mình một người đi vào hậu hoa viên của Minh Nguyệt cư.

“Tiên tử!!!” Một lão tạp dịch xấu xí cao cái đũng quần, như một con chó giữ nhà đợi nữ chủ nhân về nhà, hưng phấn lao ra vẫy đuôi liên tục, chỉ có điều cái đuôi của lão lại mọc ở phía trước: Cái đuôi dài chừng hai mươi bảy, tám cm, đầu rùa có màu đỏ tím, gân xanh đầy trên thân thanh bồng.

Lý lão hán trốn trong hoa viên đã sớm cỡi quần, dùng dương vật phát tình hoan nghênh tiên tử xinh đẹp thánh khiết đến.

“Ngươi... không thể làm ầu!” Trái tim Tiêu Hi Nguyệt bị cái khí tính nam nhân giương cung bạt kiếm của cô dọa sợ, giọng điệu trở nên có chút bối rối.

Tối hôm qua nàng đã dùng ngón tay thật thật hung hăng một lần, kết hợp với quyền Xuân Cung mà sư phụ nàng xem trước đó, Tiêu Hi Nguyệt dĩ nhiên hiểu được trong lúc nam nữ giao

hoan, khí chất của nam nhân quả thật sẽ thay thế ngón tay tôi qua của nàng, mang đến cảm giác vui vẻ cho nữ nhân.

Đêm qua ở trong suối nước nóng, nàng chỉ nhẹ nhàng dùng ngón tay gầy, nhẵn, đề tư xử của mình, liền cảm nhận được khoái cảm như thủy triều, loại cảm giác toàn thân tê dại, phảng phất thần hồn rời khỏi nhục thân, trôi nổi trên hư không, ngơ ngác ngác không biết từ lúc nào đã khoái cảm mỹ, khiến cho nàng hôm nay một ngày thường xuyên nhớ lại trận vận động ban ngày kia.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve vẫn còn như thế, nếu như để cho lão tạp dịch dùng căn này... dương vật.

Trong đầu hiện lên hai chữ này, hai gò má Tiêu Hi Nguyệt nóng lên, tim cũng nhảy nhanh hơn rất nhiều, không dám nghĩ tiếp.

Có lẽ tu hành của nàng còn chưa đủ, hôm nay không thể trực tiếp đụng vào chỗ bí mật kia.

Không, vẫn không đúng.

Nàng rốt cuộc muốn cùng lão tạp dịch này tiến hành một bước nào? Chỉ đơn thuần đụng chạm vào thân thể? Bất kể thế nào, quyết không cho lão tạp dịch đầu óc đầy ý nghĩ hèn mọn này cởi quần áo của mình, càng không cho phép hắn dùng cây dương vật tản ra mùi hôi thối này chạm vào chỗ mẫn cảm của nàng! “Tiên tử” Lý lão hán đoán không ra ý nghĩ của tiên tử, càng không biết tiên tử trải qua đêm qua tự độc, giới hạn đột phá rất nhiều.

Hắn còn tưởng Hi Nguyệt tiên tử đang răn dạy hắn, chỉ có thể ngượng ngùng đứng tại chỗ, nhưng cái đũa to dài dưới háng vẫn chỉ vào đại sư tử của Tiên Vân Tông như trước, mắt ngựa mở ra, chảy ra chất lỏng trong suốt, không thể chờ đợi được muốn phóng xuất ra hai viên dán ở dưới cây gậy thịt, nọc độc màu trắng ở bên trong có kích thích bằng nắm tay, một lần nữa lại làm bản vẻ đẹp và thuần khiết của tiên tử một lần nữa.

“Lý bá” Tiêu Hi Nguyệt lần đầu tiên dùng cách xưng hô chính thức để gọi hắn, Lý lão hán vui mừng vạn phần, lúc này một chân quỳ xuống đất, gậy thịt trần trụi song song với mặt đất,

mặt đầy kích động nói: “Vâng, tiên tử, lão nô vĩnh viễn là người hầu tiên tử ngài, vĩnh viễn sẽ không phản bội tiên tử ngài!” Đáng thương là Lý lão hán từ sau khi biến thành tạp dịch, cũng không có ai chính thức gọi hắn một lần, phần lớn đều là “Ăn” “Lão già tạp dịch” bên kia tới” “Lão ầu” xoay người lại đây. “Người lẫn lại đây cho ta một mệnh lệnh vĩnh vảo”.

Một tiếng Lý bá này, làm cho Lý lão hán cảm động đến lệ nóng doanh tròng, càng muốn dùng cây nhục bông thô to dưới thân hảo hảo cảm thụ được dục vọng nam nữ.

“Tiên tử, ngài muốn nói gì?” Ta...” Lời nói đến bên miệng, Tiêu Hi Nguyệt lại không biết nên nói như thế nào, những suy nghĩ kia vốn là thứ nàng suy nghĩ trong đầu, cho dù là không hiểu được tình yêu và dục của nam nữ, nàng cũng hiểu được những chuyện này không thể thương lượng cùng một người nam nhân, càng không thể giảng giải cho một lão tạp dịch ngáp nghé với nàng.

“Tiên tử?” Tiêu Hi Nguyệt hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Hôm nay ta nói cái gì, chính là cái kia...” ... Đúng!” Lý lão hán lòng đầy nghi hoặc, ngày xưa không phải đều như vậy sao?” Tiên tử kia, lão nô tối nay còn có thể hôn., hôn, vuốt ve bàn chân nhỏ của ngài sao?” Lý lão hán đứng lên tiến lên một bước, khí thế có chút hùng hổ dọa người, chủ yếu là thanh gân xanh dưới khó của lão trải rộng đầy nhục bông uy mãnh, mùi hôi thối cùng uy thế mãnh liệt đủ để cho bất luận nữ nhân nào trong thiên hạ hoa dung thất sắc.

Tiêu Hi Nguyệt bị cây dương vật tỏa ra mùi vị nam giới kinh người này ép lui về sau một bước, cau mày liễu, xoay người đi về phía trước.

“Vâng” theo “Vâng!” được tiên tử gọi tới, Lý lão hán hưng phấn không chịu nổi, quần cứ như vậy đeo ở gót chân, cởi trần, giống như một con tinh tinh mặc quần áo học con người đi đường, đi khắp khiêng đi tới.

Trên đường đi tới ghế đá, Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên có chút mê mang. Cô và lão già sau lưng có quan hệ quái dị vượt xa người bình thường trong phạm vi tiếp nhận, chẳng lẽ cứ tiếp

tục mãi sao? Tính cách cô lạnh lùng, không có hứng thú với phần lớn chuyện trên thế gian, đối với rất nhiều nam nhân hay nữ nhân có ý tốt với cô, phần lớn đều không để ý tới, rất nhiều người không chịu nổi tính cách này của cô mà bại trận.

Trước kia Tiêu Hi Nguyệt không cảm thấy có gì không đúng, nàng có lựa chọn để ý tới hoặc không để ý tới quyền lợi của người khác, không thích chính là không thích, không muốn ra ngoài cũng không muốn ra ngoài.

Nhưng hôm nay.

Kể từ khi bị lão tạp dịch dùng tinh lọc bắn lên toàn thân nàng, cũng có thể nói, sau khi ca ca xa đi tìm nàng ở Tiên Vân Tông.

Đủ loại phiền não dồn dập tới, rối loạn không ngớt.

Tâm cảnh của nàng giống như bị đá ném vào mặt sách trong hồ, không còn lạnh nhạt như lúc trước nữa.

Nàng không khỏi bắt đầu.

Suy nghĩ tới một vấn đề trước kia nghĩ tới: Rốt cuộc nàng tới cuối là muốn làm gì?" Tiên... tử?" Đứng ở trước hai lần phát sinh quan hệ với Tiêu Hi Nguyệt, Lý lão hán nhìn tiên tử đứng yên bất động, dáng vẻ như đang trầm tư, hắn không khỏi căng thẳng, sợ tiên tử lại đột nhiên đổi ý.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng bị một đám mây mờ lung che khuất, Tiêu Hi Nguyệt trong thoáng chốc có một ý niệm: Trong sáng như trăng sáng, còn sẽ bị mây đen che khuất, mây bay mây tan, sóng triều dâng trào, hoa nở hoa tàn, nhưng trăng sáng vẫn như trước.

Việc mà hiện giờ nàng cần làm, chính là cảm thụ được Minh Nguyệt được mây đen bao phủ tâm cảnh, đợi khi gió thổi lên, mây đen tự nhiên biến mất, ánh trăng trong trẻo như lúc ban đầu.

"Tới đây nào." Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên ghế đá, bàn tay trắng nõn kéo nhẹ chiếc váy, để lộ một đôi chân trắng trẻo mịn màng.

Lý lão hán kinh ngạc nhìn về phía tiên tử, cùng ánh mắt thanh lãnh yên tĩnh của nàng đối mặt, dục vọng lửa nóng mãnh liệt

giống như bị một gáo nước lạnh dội xuống, dập hỏa trong phút chốc giảm bớt rất nhiều.

“Tiên tử, ngài... Đã... đột phá?” Lý lão hán tự mình tu luyện không được, nhưng nói thế nào thì cũng là ở Tiên Vân Tông hơn nửa năm, đối với việc tu luyện các loại tâm cảnh vẫn là biết một chút.

Giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt đã không còn vẻ thẹn thùng lúc trước, hoặc là vận chuyển tâm quyết áp chế dập hỏa lúc lạnh lòng, có chỉ là lạnh nhạt, tựa hồ đã có thể dùng tâm tình bình thường đối đãi với loại quái dị này của hai người, đối với hành vi liếm láp ngọc chân sắp phát sinh cũng không quá để ý.

“Đúng vậy.” Tiêu Hi Nguyệt thản nhiên trả lời, tâm cảnh của cô đúng là cao hơn một bậc.

Lý lão hán cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, một hồi lâu, đột nhiên cười hắc hắc thành tiếng, lại quỳ gối dưới chân tiên tử, hai tay tự nhiên vuốt ve bàn chân trơn bóng như ngọc của nàng, trong miệng nói: “Tiên tử, người xem đi? Cũng có chút tác dụng với việc tu luyện như lão nô., Lão nô không muốn tiến thêm một bước, chỉ cầu tiên tử có thể thương hại lão nô, giúp lão nô phát tiết dập vọng một chút. Tiên tử, ngài nói sao?” Hi Tuyên tiên tử tâm địa thiện lương, dưới tình huống thiếu nợ hân, khẳng định sẽ đáp ứng hân một vài yêu cầu.

Quả nhiên, Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Dưới đầu gối, mặc người vuốt ve, trừ chuyện đó ra, không được có thêm “Tiên tử mỹ diệu động” nữa, khiến cho Lý lão hán kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn nàng: “Tiên tử, lão nô muốn nhờ ngài hỗ trợ một chuyện, yên tâm, tuyệt không cởi quần áo tiên tử ngài, lão nô ta cũng không chạm vào đầu gối ngài.” Tiêu Hi Nguyệt im lặng, chờ lời của hân.

“Khà khà khà lão tạp dịch xấu xí kia giờ đầu gối lên, đặt mông ngồi trên mặt đất, sau đó nằm xuống, một cây trụ thịt thô dài cao ngất lên, phảng phất ngay cả vầng trăng trong sáng trên trời cũng có thể xử lý.

“Tiên, tiên tử” Lý lão hán thở hổn hển, nhìn đôi chân ngọc ưu mỹ của Tiêu Hi Nguyệt, ánh mắt tràn đầy lửa nóng: “Ngài

giúp lão nô, dùng, dùng, dùng, dùng chân nhỏ của tiên tử, giúp lão nô... Phát tiết một chút!” Mây đen bao phủ Minh Nguyệt, giống như xâu hổ nhìn thấy một màn tiếp theo.

Tiên tử tu hành (12)

“Trong hoa viên sinh trưởng kỳ hoa dị thảo, một cảnh tượng khiến người ta huyết mạch sôi sục lại lần nữa diễn ra.

Chỉ là đêm nay nam nữ chính lại có chút khác biệt về bản chất của tối hôm qua.

Đêm qua, nam nhân cũ đã quỳ rạp xuống đất, lòng đầy thành kính cùng cuồng nhiệt liếm môi ngọc chân trắng nõn của tiên tử.

Mà bây giờ, lão già xấu xí tóc hoa râm thừa thốt, lại nằm trên phiến đá hoa viên trên mặt đất, ánh mắt tràn đầy chờ mong cùng hưng phấn nhìn tiên tử, chờ tiên tử lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, tại tuyệt mỹ dung nhan lúc nhiễm hồng hà, run rẩy vươn ra một đôi chân nhỏ mặc la ti, chậm rãi an ủi hấn xúc động nhục bông.

Hai chỗ giống nhau của buổi tối là sự cởi quần trước sau như một của lão nam nhân, lộ ra dương cụ, ý đồ dùng dục vọng cuồng nhiệt khinh nhờn vẻ đẹp của tiên tử.

“...” Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên ghế đá thật lâu không giơ chân ngọc lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn gậy thịt của lão tạp dịch nằm trên mặt đất, tựa hồ còn do dự, có nên chủ động dùng chân ngọc giúp hấn phát tiết dục vọng hay không.

“Tiên tử” Lý lão hán cầu xin nói: “Ngài xem như lão nô đáng thương đáng thương, giơ bàn chân đẹp của ngài lên một chút, dùng bàn chân chạm vào lão nô một chút... Vật bất nhĩ này, lão nô biết rõ yêu cầu này quá mức vô lễ, nhưng, nhưng...”

Tiên tử, nơi này không có người nào khác..., Chỉ có ta và ngài, ngài cứ yên tâm đi, tuyệt đối không có người thứ ba biết chuyện này!” “Tiên tử, tiên tử, ngài có thể thỏa mãn một chút nguyện vọng của lão nô!” Một bên cầu khẩn, Lý lão hán một bên gồng gượng hạ thể, ý đồ dùng đầu đại quy màu đỏ tím kia giữ lại để vuốt vấy tiên tử.

Có lẽ do tiếng cầu khẩn của hấn có tác dụng, hoặc là tiên tử hạ quyết tâm, Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên ghế đá rút cuộc dùng hai

tay vén váy.

Tốc độ váy trắng kéo lên rất chậm, Lý lão hán mở to hai mắt đỏ bừng, nhìn bắp chân nhỏ nhắn trắng nõn của tiên tử từng chút một lộ ra, gậy thịt dưới háng vẫn đang kích động run rẩy, chất lỏng trong suốt không ngừng chảy ra.

Đội tiên tử khom lưng cúi xuống, nàng một đôi giày tinh xảo, rút cục đem ngọc chân giương ra la ba hiển lộ trước mặt Lý lão hán, hần lại găm nhẹ một tiếng, eo chết đứng thẳng lên, gậy thịt thô to bỗng nhiên hướng La Sa Túc Ngọc Túc đối với tiên tử.

“Tiên tử!!” Mai rùa màu đỏ phòng lớn đến cực hạn nhảy nhót trên chân la bì ngọc của tiên tử, đầu rùa cảm nhận được nhiệt độ da thịt tiên tử xuyên thấu qua xương tủy truyền tới, Lý lão hán cả người sáng khoái, tinh quan rốt cục không khống chế nổi phun ra từng luồng từng luồng trọc trắng.

Một bên bắn, lão tạp dịch xấu xí nằm trên mặt đất còn một bên tà ác vươn nửa thân dưới, ánh mắt tràn ngập dục vọng, tham lam nhìn thân thể mềm mại của tiên tử, không ngừng dùng đầu rùa to bằng trứng vịt đâm vào trên chân ngọc tiên tử, trực tiếp bắn số lượng lớn lên bắp chân và chân ngọc tiên tử.

Động tác quái dị đâm tà, khiến Lý lão hán thoát nhìn thật giống như một con tôm vào nồi nóng, phần eo ưỡn một cái vặn vẹo, tinh túy gấp ba lần bình thường bắn vào trên trời lại rơi xuống, bao phủ toàn bộ nửa người dưới của lão một tầng nồng đậm mùi hôi thối.

“Phù!” chấm dứt đêm nay, Lý lão hán thỏa mãn thở ra một hơi, dùng hai tay gối lên sau đầu, thúc giục Tiêu Hi Nguyệt ngu ngơ nói: “Tiên tử, lão nô còn muốn có bàn chân đẹp của ngài!” Đôi giày ngọc của Tiêu Hi Nguyệt giơ lên giữa không trung, từng sợi từng sợi tinh túy rơi xuống trên đùi và chân nàng, da thịt bị bọt nước bắn trúng truyền đến từng đợt cảm giác buồn nôn mãnh liệt, khiến cho nàng phải bỏ dở mấy lần hành vi như vậy.

Nhưng giữa lỗ mũi lại nghe thấy mùi tinh tế mùi tanh hôi do nam giới bắn ra, lại làm cho nàng ần ần có một loại cảm giác

tim đập nhanh hơn, da thịt nóng rực.

“Tiên tử!” Lý lão hán lại cầu khẩn: “Nếu bàn chân của tiên tử đã dơ bẩn rồi, sao không thỏa mãn lão nô một chút? Lão nô thề, sau này tuyệt đối sẽ không đề cập đến yêu cầu khác nữa, ngài coi như là sau khi tu vi đột phá, thỏa mãn lão nô một chút đi?” Nghe được lời hắn nói là thề thốt?”, Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhíu mày, nhưng không để ý tới, giọng nói khôi phục vẻ lạnh lùng, hỏi: “Làm thế nào?” “Tiên tử, ngài đáp ứng?” Lý lão hán hưng phấn không chịu nổi., Hắn uốn thẳng eo một cái, khiến cho cây gậy thịt vẫn như cũ bắn ra một lần nhưng vẫn cứng rắn đỉnh đầu lên trời, đầu lưỡi thối hoắc liếm liếm môi một cái, tham lam nói: “Tiên tử, ngài dùng hai chân đẹp của ngài đi., Đặt chân lên hạ thân của lão nô! Hắc hắc, lão nô chính là cầu nô tài của tiên tử ngài, tiên tử ngài muốn giẫm thế nào, lão nô cũng nguyện ý!” Bước lên? Tiêu Hi Nguyệt từ cuối nghe qua mùi vị của loại nam nữ này, trên Xuân Cung sách cũng thấy có nữ tử chủ động ngồi trên ghế, mà tư thế nam nhân nằm trên mặt đất mặc kệ cho nữ nhân giẫm đạp.

Tuy chưa thấy qua, nhưng cũng không ngăn được Tiêu Hi Nguyệt hiểu được, đây là một loại động tác gia tăng dục vọng nam nữ.

“Tiên tử!” Tiên tử, ngài nhanh một chút!” Tiên tử, lão nô cầu xin ngài, dùng cặp chân ngọc cả thế gian vô song của ngài, đặt vào nửa thân dưới dơ bẩn của lão nô, nhẹ nhàng giẫm đạp, lão nô đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi!” Tiêu Hi Nguyệt từ chối cho ý kiến, sư phụ nàng cũng có một đôi chân rất đẹp, nàng không thể gọi là Vô Song cả thế gian được.

“Theo ý người.” Tiêu Hi Nguyệt lạnh nhạt nói ra mấy chữ, hai tay vẫn cầm váy như cũ, một đôi chân ngọc mặc la lấm tẩm dính trên giày, chậm rãi đạp xuống người lão tạp dịch trên mặt đất.

“A!” Khi tiên tử bọc la bàn tay mềm mại ấm áp chạm vào nhục bông của hắn, Lý lão hán hít một hơi khí lạnh, sáng khoái đến mức xương sống lưng tê dại, mắt mở lớn, không khống chế nổi vươn lên trên nhục bông, chủ động theo đuổi tiên.

khoái cảm khi Tử Mỹ Túc đạp chân.

“Ngươi đừng cử động.” Hai gò má trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt ửng hồng, tất cả mọi thứ của cô là do sư phụ phân phó kỹ thuật đào tạo giỏi nhất trong môn phái, dùng sợi tơ bằng cao cấp nhất pha lẫn da lông mềm mại nhất của yêu thú đỉnh cấp bện thành., Mặc dù nàng không biết đôi tất này giá trị bao nhiêu, nhưng trong lúc vô tình nghe nói có một đệ tử nội môn mất đi chiếc tất một lần, trộm cắp đôi lấy hơn mười miếng thượng phẩm đan dược.

Cái tất của đệ tử nội môn bình thường còn như thế, bản thân nàng là đại sư tỷ của Tiên Vân Tông, đương nhiên phẩm chất của tất cả đều rất tốt.

Kết quả là, tấm vải bông tỏa cảm giác ấm áp cũng rất tốt, cho nên trên gậy thịt mà Lý lão hán gân xanh nổi lên cảm giác nóng rực, hoàn toàn xuyên thấu qua tấm tất truyền tới lòng bàn chân của nàng, truyền khắp tứ chi bách hài của nàng.

Phảng phất như ngay cả thần hồn cũng bị cỗ nhiệt lượng này ảnh hưởng.

“Hóa ra đồ vật dưới thân nam nhân, lại có cảm giác nóng lòng như vậy, Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhíu mày liễu, tối hôm qua khi bị Lý lão hán dùng thân thể tiếp xúc, nàng đã ở vào trạng thái hưng phấn, cũng không có thể cảm thụ một chút dương vật thuộc về nam nhân đến tột cùng là bộ dáng gì.

Bây giờ dùng bàn chân cẩn thận cảm thụ, nàng mới rõ ràng được điểm ấy.

Dương vật của Lý lão hán chẳng những vừa thô vừa to vừa cứng, hơn nữa trên thân gậy còn bị từng sợi gân xanh dữ tợn quấn quanh, lòng bàn chân mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt hơi dè xuống, có thể thông qua đôi tất mỏng manh cảm nhận được trong những gân xanh này có máu tươi trào dâng đang lưu động, tựa hồ đang biểu lộ hạ thể của lão nam nhân này kiên cố cỡ nào.

“Lớn như thế, làm sao có thể xen... vào?” Lòng bàn chân mềm mại buông xuống, gậy thịt của lão nam nhân hơi bị ép xuống, Tiêu Hi Nguyệt có thất thần, hồn nhiên không biết

mình đang dùng gậy thịt của lão tạp dịch dưới thân xem như đá kê chân, hai chân ngọc xinh đẹp đều giẫm trên gậy thịt nóng cháy.

“Tiên tử, lão nô, lão nô thoải mái chết mất!” Lý lão hán thở hổn hển, không ngừng lay động nửa người dưới, ma sát cùng tiên tử chặn bàn chân, xúc cảm tuyệt mỹ của tấm lưới bằng tầm cùng với tiên tử chân ngọc bao bọc trong đó truyền cho hắn nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, đều mang đến cho hắn hưởng thụ hoàn mỹ nhất.

Đặc biệt đại sư tử ngày thường trong mắt chúng đệ tử Tiên Vân Tông cao không thể với tới, ngay cả đàm luận cũng sẽ rất cẩn thận, hiện tại lại chủ động cởi giày, đặt đôi chân ngọc hoàn mỹ lên gậy thịt của hắn, trợ giúp hắn ma sát, phát tiết.

Tâm lý và thân thể đều có khoái cảm, rất nhanh lại bắn ra một lần, tinh tú trắng đục sền sệt lần nữa đánh vào chiếc tất dẹt từ tơ tằm vàng tiên tử.

“Tiên tử, lão nô...” Lý lão hán rất xấu hổ, Tiêu Hi Nguyệt vừa mới đưa chân ngọc tới gậy thịt thì hắn đã bắn ra rồi.

Kể cả trước đó cũng vậy, bỗng thịt vừa tiếp xúc tiên tử, liền không tự chủ được bắn ra Dương Tinh.

Nhưng Lý lão hán cảm thấy, trên đời này bất cứ nam nhân nào có thể may mắn được Hi Nguyệt tiên tử dùng đôi chân ngọc xinh đẹp hầu hạ, đều sẽ sướng khoái như hắn.

“Được chưa?” Tiêu Hi Nguyệt lại bị bắn hai chân một lần nữa, ánh mắt tò mò nhìn từng giọt tinh tú sền sệt rơi xuống.

Nàng đối với đồ vật bắn ra từ nam nhân này đã có chút quen thuộc.

Lần đầu tiên gặp mặt Lý lão hán, chính là bị hắn dùng thứ này bắn một lần.

Mùi tanh, sền sệt, tản ra làm nàng khó có thể chịu đựng, lại có chút mùi vị tim đập nhanh hơn.

“Tiên tử, lão nô còn muốn!” Lý lão hán nhìn thấy bộ dáng tiên tử tò mò với tinh thạch, lá gan đột nhiên lớn lên, chủ động ngồi dậy, nắm lấy chân ngọc của tiên tử, mặt dày dè xuống:

“Tiên tử, ngài dùng sức chút như vậy, lão nô chịu được!”, Cứ như vậy là... Tiên tử, tiên tử, ngài dùng bàn chân ma sát chiếc đũa của lão nô, hắc hắc, cái cần là cách xưng hô lão nô ưa thích, tiên tử ngài cũng có thể gọi là bảo vật lão nô này!”...”
Tiêu Hi Nguyệt thân nhiên liếc mắt nhìn gương mặt già nua đặc ý của hắn, đột nhiên dưới chân dùng sức ép con gà kia xuống.

Trong lúc Lý lão hán còn đang hít một hơi khí lạnh, lại học được động tác lúc trước được hắn dẫn dắt, dùng bàn chân nhiều lần cọ xát thân gậy của hắn, để cho những chiếc tất mềm mại chạy dọc theo cây bông thô dài, lăn lộn trên dưới., Cảm giác nhẹ nhàng cùng với chân giao của Hi Nguyệt tiên tử, Lý lão hán lần nữa thoải mái kêu lên: “Tiên tử, tiên tử, lão nô thật sự là rất thích chân của ngài!” “Tiên tử”, Ngài làm như vậy... Lão nô sẽ thoải mái hơn!” Lý lão hán đã ngồi dậy, vươn tay ôm lấy hai chân tiên tử, dẫn dắt nàng dùng một chân ngọc nhỏ bé một trái một phải kẹp lấy gậy thịt của hắn, còn hắn thì hai chân đạp trên mặt đất, hoạt động nửa người dưới, để gậy thịt thô to nóng hổi chà xát trên giày Tiêu Hi Nguyệt.

Cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, làm cho lão tạp dịch lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác sáng khoái đến không thở dốc: “Đúng vậy, đúng vậy, hắc hắc, bàn chân nhỏ của tiên tử hiện tại đang bắt chước huyết mật của ngài, để cho bảo vật này của lão nô dùng sức nhúng vào!” “Tê, tiên tử, huyết mật của ngài thật sự là tuyệt vời!” Lão nô... Lão nô hận không thể đem cây đũa lớn này cắm vào., Xoạt xoạt thỏa thích, xoạt, xoạt, dùng sức bóp tiên tử ngài!” khoái cảm thoải mái khiến Lý lão hán trở nên điên cuồng, vừa nói linh tinh, vừa đỏ mắt hồng, không ngừng dùng sức chống nửa người dưới, cắm vào hai cái chân nhỏ xinh đẹp tuyệt trần của Tiêu Hi Nguyệt, để cho cây gậy thịt thô to ma sát vào cặp đũa của tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt hé môi đỏ mọng, hô hấp càng lúc càng dồn dập, gậy thịt nóng hổi của nam nhân mài chân nàng không ngừng, dương vật kinh người.

Nhiệt lượng liên tục không ngừng truyền đến, làm cho thân thể của nàng lần nữa trở nên khô nóng.

Đối với cảm giác này, Tiêu Hi Nguyệt đã không xa lạ gì, đây là dấu hiệu tình cảm động lòng của nàng, tối hôm qua nàng đã tự mình thử nghiệm.

Chỉ là nàng không hiểu chính là, tính khí của nàng cũng không phải đung trực tiếp, chỉ là bị dương vật của nam nhân ma sát hai chân, đã làm cho nàng sinh ra khoái cảm còn mãnh liệt hơn tối qua.

Nếu không phải tâm cảnh nàng đạt được một bước nhỏ đột phá, có lẽ giờ phút này xuân triều đã bắt đầu dâng trào, lần nữa thử nghiệm cảm giác thân thể run rẩy.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô yêu ngươi!!” Sau khi cầm gậy cắt chân Tiêu Hi vài trăm cái, rốt cuộc Lý lão hán cũng tới cực hạn, eo lưng cong lên, phần eo dán chặt bàn chân tiên tử, thân thể thô dài đáng sợ từ trong hai chân ngọc của tiên tử toát ra chùng hơn hai mươi cm, cái đầu rùa to lớn lại lần nữa nhìn về phía gương mặt kiều diễm như lửa của cô, đột nhiên bắn ra từng luồng dương tinh.

“Ừm...” Tinh túy nóng hổi đập vào mặt, Tiêu Hi Nguyệt nhắm chặt hai mắt lại phát ra một tiếng rên, lại tiếp tục được lão nam nhân nồng nặc tẩy lễ.

Lần này khoảng cách bắn tinh càng ngắn, lúc tinh hoa bắn ra càng tăng lực đạo, một phát đánh vào trên mặt nàng, khiến Tiêu Hi Nguyệt có cảm giác đau đớn rất nhỏ bị người dùng thạch tử dùng sức đánh vào khuôn mặt, thân thể lại trở nên nóng lên, hai chân không khỏi xiết chặt, khe khẽ mài nhẹ mấy cái.

“Vù vù” một phút sau, Lý lão hán bắn tinh xong eo mới rớt xuống, hài lòng nhìn tiên tử tuyệt mỹ trên mặt bị hấn bao trùm, giống như dán một tấm mặt nạ màu trắng sền sệt, rất nhiều tinh túy rơi xuống trước ngực tiên tử, làm vết bản bộ ngực đầy đặn của tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, hai chân vẫn dẫm lên hông lão tạp dịch, yên lặng chịu đựng loại tinh túy bắn khắp người này, khiến nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu, Thái Thượng Vong Tinh

Quyết chậm rãi vận chuyển, bình phục tâm cảnh đang xao động.

“Tiên tử, ngài có thể cởi tất...” Hôm nay dừng ở đây.” Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy, nhẹ nhàng chấn động, gợn sóng đầy người lập tức tan thành tro bụi, sau đó không quay đầu lại rời khỏi.

Nhìn bóng Tiêu Hi Nguyệt xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, Lý lão hán ngồi tại chỗ hồi lâu, khóe miệng không hiểu sao hừ hừ hai tiếng, có chút không hài lòng trở về giữa sườn núi.

... Năm ngày sau.

“Tiên tử, Hà Khê, thật sáng khoái, bàn chân nhỏ của ngài làm cho lão nô rất là thoải mái!” Ở một nơi tương tự, thời gian tương đồng, Lý lão hán lại một lần nữa nằm trên mặt đất, quần tạp dịch cùng bộ quần cộc bốn chân bị ném qua một bên, trên đất một bãi nước bọt trắng đục, biểu hiện hắn đã phóng thích qua một lần, nhưng dương vật dưới khó vẫn cứng rắn như trước.

Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên ghế đá hơi thở dốc, không biết là vì lý lão hán vượt mộng ngựa mệt mỏi gần nửa canh giờ, hay là liên tục nhiều ngày dùng chân ngọc chạm vào dương vật nam nhân, lại một lần động xuân tâm.

Nhưng năm ngày qua mỗi đêm đều đến hoa viên vuốt ve dương cụ cho lão già họ Lý, khiến cho nàng đối với đồ vật của nam nhân quen thuộc hơn nhiều.

Liên tiếp mang theo, kỹ xảo dùng chân ngọc thay nam nhân cũng đề cao rất nhiều.

Từ lòng bàn chân mềm mại chà xát, bóp chân trơn mềm ma sát, lại bị Lý lão hán sai khiến, dùng mười ngón chân trắng nõn mềm mại vuốt ve cái đầu rùa đỏ thẫm của nam nhân, trong lúc ngẫu nhiên Tiêu Hi Nguyệt còn học được cách dùng hai ngón chân tách đôi mắt ngựa của nam nhân ra, khiến cho Lý lão hán lúc đó vừa sướng vừa đau, tiếng tê tê liên tục, hung hăng bắn ra một phát.

Xoa bóp, chen, ép, xoa, nghiền, nghiền.

Tiên tử thiên phú tuyệt đỉnh, kỹ xảo chơi đùa nhục bổng khiến mỗi lần Lý lão hán đều hưởng thụ rất nhiều, đáng tiếc nhất chính là tiên tử lại không có nhiều thời gian chơi trò chơi tu luyện tâm cảnh này với hắn như vậy.

“Ta trở về đọc sách.” Thấy hắn đã lâu không bắn lần thứ hai, Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh dừng động tác lại, đang định đi giày.

Lý lão hán cuống lên, vội vàng ngồi dậy ôm lấy chân ngọc của nàng, cầu khẩn nói: “Tiên tử, ngài cho lão nô thêm một khắc đồng hồ nữa, lão nô này nếu một ngày không bắn ra hai lần thì..., Đến tối cũng không ngủ được: “Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhíu mày, vừa mới do dự một chút, Lý lão hán đã không thể chờ được nữa mà vươn người xuống, dán cái khô đầy nóng bỏng trên bắp đùi nhỏ nhắn xinh đẹp của hắn, cảm giác da thịt trắng nõn nà khiến cho thịt bổng của hắn nhảy dựng lên.

“Tiên tử, tiên tử, ngài lại cho lão nô nửa khắc chuông, lão nô, lão nô rất nhanh sẽ tốt thôi!” Tựa hồ sợ Tiêu Hi Nguyệt cự tuyệt, Lý lão hán điên cuồng dùng chân cọ cọ của tiên tử, dùng đỉnh đầu rùa chọc vào tim tiên tử, ngón chân, mu bàn chân, động tác thô lỗ cuồng phóng, so với lúc tiên tử đùa bỡn kịch liệt vô số lần.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ êm tai, Lý lão hán vui mừng quá đổi, vốn còn tưởng tiên tử là trời sinh tính lãnh đạm, rất nhanh quen với cảm giác dùng gậy thịt ma sát ngọc chân, chủ động đùa bỡn gậy thịt của hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào, càng không phải mặt đỏ.

Không nghĩ tới tiên tử chỉ vận chuyển tâm quyết, cưỡng ép đè xuống khô nóng trong lòng mà thôi.

Bị hắn chủ động dùng chùy lớn nóng hổi đâm một cái như vậy, tiên tử lập tức lộ tẩy rồi!” Hắc hắc hắc, tiên tử, tiên tử, lão nô này thế nào?” Trên mặt tràn đầy nếp nhăn của Lý lão hán hiện ra thần sắc đắc ý., Hàng năm làm việc khiến hắn luyện được một thân thể tốt, mặc một bộ quần áo còn nhìn không ra, nhưng sau khi cởi quần ra, bắp đùi ngăm đen lộ ra, phần eo càng là điên cuồng hoạt động, dùng hỏa nhiệt nóng cọ trên chân ngọc tiên tử.

Sau đó, khi sắc mặt Tiêu Hi Nguyệt ửng hồng, cuối cùng còn nói lời cự tuyệt.

Hơn hai mươicm đã dán cả cây bông thịt thô dài tới trên đùi tiên tử.

“Ừ... Không!” Đại diện dương vật nóng hổi của nam nhân tiếp xúc với da thịt mềm mại, cảm giác nóng bỏng khiến Tiêu Hi Nguyệt nhanh chóng mất đi tâm cảnh duy trì Thái Âm Vong Tình Quyết, trong đầu lại lần nữa hiện lên hình ảnh bản thân bị thứ to lớn dương vật này xuyên qua.

Dùng chân ngọc đùa bỡn dương vật của nam nhân vài ngày, Tiêu Hi Nguyệt không phải là không có cảm giác, Tiêu Hi Nguyệt mất đi tâm cảnh thanh lãnh, ngẫu nhiên trong lúc ngẫu nhiên cũng tưởng tượng ra một màn bị lão tạp dịch chân chính làm bản thân thể, nhưng mỗi một lần, nàng đều rất nhanh dụng tâm áp chế, tránh cho chính mình sinh ra khô nóng cùng thủy triều mãnh liệt.

Có thể khẳng định chính là, nàng cũng không thích lão tạp dịch này, cũng không muốn tiến hành bước cuối cùng với hắn.

Nhưng loại quan hệ quý dị này, lại khiến Tiêu Hi Nguyệt thực sự có thể tiếp tục tu luyện Trích Thái Thượng Vong Tình Quyết.

Hành động thô lỗ hạ lưu của Lý lão hán, ngược lại có thể dẫn động nội tâm quanh quẽ của nàng, mang theo từng vòng từng vòng rung động.

Ví dụ như hiện tại.

“Tiên tử, lão nô muốn thao túng ngươi!” Cây gậy thịt của Lý lão hán lần đầu tiên đụng vào tiên tử ngọc đủ để lên da thịt, cả người đều trở nên điên cuồng, hạ thể không muốn sống cố gắng lay động, đầu rùa đỏ thắm dùng sức chống vào bắp chân mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, đem bắp thịt chỗ ngực và bắp chân nhỏ nhắn của tiên tử không những không mất đi sự tinh tế lốm xuống, không ngừng chảy ra nước mắt ngựa dính vào bắp chân nàng ma sát lặp đi lặp lại.

Cuối cùng, Lý lão hán nửa ngồi lên, đầu rùa cắm mạnh vào chỗ đầu gối mềm mại của tiên tử, một chút phập phồng lên,

hoàn toàn xem là huyết nhỏ của tiên tử đang sử dụng.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt mở to hai mắt, hô hấp lập tức hỗn loạn, trên gương mặt cũng đỏ bừng.

Lão tạp dịch này vừa dùng gậy thịt ma sát tổ gôi của nàng, vừa lớn mật dùng tay vuốt ve phần eo nhỏ của nàng, khi thấy nàng tức giận lại hạ xuống, cơ hồ muốn vuốt ve bờ mông của nàng, một đôi tay bẩn thỉu vòng vo phần eo nàng.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt hàm răng, phát ra một tiếng rên đau đớn, kích thích khiến toàn thân nàng phát run, chỗ bí mật giữa chân khô nóng khó nhin, không khỏi hơi dùng sức xiết chặt hai chân.

“Tiên tử!” Tiên tử thanh lãnh thánh khiết rốt cục lại lần nữa động tình, Lý lão hán hưng phấn khó nhin, cuồn hồng một tiếng, sau đó bỗng nhiên rút ra gậy thịt, đứng dậy bỏ nhào về phía trước, dùng sức mạnh đỉnh đầu rùa to lớn thẳng tắp trên váy trắng của tiên tử, đâm tới chỗ lõm giữa hai chân nàng.

“Không!” Tiêu Hi Nguyệt luống cuống, thân thể từ chối lão hán tới gần, nhưng cô ngồi trên ghế đá, thân dưới không thể động, dải tam giác giữa hai chân bị đầu rùa đỏ đậm chính trực đánh trúng, quần áo lập tức bị cắm vào, cắm vào trong huyết nhỏ nóng bỏng.

“Tiên tử, lão nô muốn bắn!” Cảm giác quần áo tiên tử và cảm giác gói gọn bên dưới khiến xương cốt xương sống của Lý lão hán sáng khoải đến run lên, gầm nhẹ một tiếng, lại dùng sức đâm về phía trước, chất dịch nóng hôi phun ra.

“Ừm...!” Cái huyết mật ong sớm đã nhạy cảm bị cái quần và quần áo vừa thô vừa to che lại, từng luồng từng luồng gợn sóng xuyên thấu qua quần áo phun ra ngoài âm thầm mẫn cảm của nàng, não hải Tiêu Hi Nguyệt giống như bị một tia chớp xuyên thủng, thân thể co giật, hai tay chống đỡ thân thể ngã ra sau, cái cổ thon dài xinh đẹp như thiên nga duỗi thẳng ra sau, mái tóc đen nhánh rủ xuống, run rẩy theo thân thể nàng.

Sóng nước mãnh liệt giống như lửa nóng không cách nào ngăn cản, tại nơi hai người tiếp xúc truyền đến, không có một sợi tạp mao mẫn cảm bị cây gậy thịt xuyên qua quần áo cắm vào

một cái đầu rùa, mở ra huyết mật nhỏ hẹp, từng luồng từng luồng tinh túy điên cuồng phun vào.

“Không...” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy phát ra tiếng rên rỉ kháng cự, tứ chi mềm mại vô lực, khoái cảm so với thiêu đốt lúc trước khiến cô khó mà chịu đựng, chỗ sâu trong phần hông nứt vỡ phảng phất có một dòng nước ấm tuôn ra, đón lấy nồng tinh xuyên thấu qua quần áo thấm thấu vào, giao hội cùng một chỗ với hân.

Trong lúc thần hồn hốt hoảng, trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên một ý niệm: Đây chính là niềm vui giữa nam nữ đó sao? gây thịt nóng hổi, dương tinh nóng rực, khoái cảm như thủy triều, dục vọng cuồng nhiệt, nam nhân tham lam... đủ loại sự vật quần quanh cùng một chỗ, xuyên thủng tâm cảnh của nàng, khiến cho thần hồn nàng mất đi năng lực rời khỏi thân thể, đi theo dục vọng thân thể, mềm mại run rẩy khẽ nâng lên eo liễu, mộng hồng rời ghế đá, nghênh đón vật mặt trời thô to của Lý lão hán.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử!!” Lý lão hán hai tay ôm mộng Tiêu Hi, đầu rùa cách quần áo gạt hai miếng thịt môi âm nhu ra, đâm vào nụ hoa tiên tử phần nộn, thân thể hai người nối liền cùng một chỗ, giữa không trung, một cổ mị muội phun vào.

Mênh nhiệt nóng bỏng tới mức Tiêu Hi Nguyệt mất cảm với đường hoa ướt át, khiến nàng lại hừ nhẹ một lần nữa, giữa môi tràn ra tiếng rên rỉ như tiếng trời.

“...” Hành vi bất tỉnh của lão tạp dịch kéo dài một phút đồng hồ, vô số tinh túy không đếm xuể đã rót vào nụ cười mềm mại của tiên tử, cuối cùng, lão tạp dịch ôm bờ mộng tròn mướt phần bị bắn trúng, sau khi dùng sức đâm vào đỉnh đầu mấy cái, hút hết tinh túy trong thân bỗng thịt thô to vào, mới một mồi ngã nhào trên mặt đất, thở hổn hển, thỏa mãn nhìn tiên tử thụ tinh.

Tiêu Hi Nguyệt thời khắc này, đẹp tới mức khiến người ta say mê.

Tiên tử xấu hổ đỏ mặt, hơi thở khẽ, vì nghênh hân rời ghế đá mộng còn định giữa không trung, chỗ lòng bàn chân tràn đầy

tinh túy trắng đục.

Hai tay run rẩy chống đỡ thân thể.

Tuyệt hơn cả chính là, tiên tử bây giờ vẫn như cũ ngửa về sau thân thể, một đầu tóc xanh rủ xuống, thân thể mềm mại xinh đẹp đường cong rõ ràng, làm cho Lý lão hán cơ hồ một khắc nhìn không được, cuồng hồng một tiếng sau lại nhào tới trên người tiên tử, giương cái miệng to tanh hôi, hung hăng cắn tới bộ ngực cao ngất của tiên tử.

“Không!” Hai người lăn xuống ghế đá, Tiêu Hi Nguyệt vô lực kháng cự, bị Lý lão hán cách quần áo và áo lót điên cuồng quay đầu găm cắn, quần áo trắng tinh rất nhanh bị xé rách, lộ ra vai tiên tử trắng nõn như ngọc cùng một bộ ngực trắng nõn mềm mại kinh người.

“Tiên tử! Lão nô muốn ngươi!” Lý lão hán ngậy người, sau khi phản ứng lại, không kịp chờ đợi đưa tay muốn xé bỏ lá chắn cuối cùng trước ngực tiên tử.

“Tiểu thư!” Ngoài vườn hoa truyền đến tiếng la hét của Tiểu Thanh, Lý lão hán cả kinh, sau đó bị một chương phong của Tiêu Hi Nguyệt đập bay ra xa, chờ hắn đứng dậy, Tiêu Hi Nguyệt đã rời khỏi nơi này, trên đất chỉ để lại một đôi giày và vớ la, cùng với... Trên ghế đá một bãi nhỏ tỏa ra chất lỏng sền sệt thom ngát.

“Tiên tử...” Lý lão hán thất vọng mất mát, hắn giống như đã bỏ lỡ một cơ hội hiếm có.

...Tam Mộc trấn, Dạ.

“Trùng phí là lâu hai “Khách sạn”, tiếng gõ cửa vang lên, giật mình thức dậy ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh đêm trong trấn nhỏ Tiêu Viễn. Hắn suy nghĩ một chút, liền biết là ai đến nơi này.

Mở cửa, quả nhiên thấy được Hiên Viên Minh Châu mặc một bộ quần áo xanh tươi, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra ý cười dịu dàng.

“Công chúa” không chào đón ta sao?” Nói xong, Hiên Viên Minh Châu cũng đã đi vào phòng của hắn, hứng thú nhìn Tiêu Viễn trong phòng như đi tham quan.

“Làm sao lại như vậy...” Tiêu Viễn cười khổ: “Chỉ là thân thể thiên kim của công chúa, đêm khuya lại đến phòng của một đại nam nhân. Nếu chuyện này mà truyền ra, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới danh dự của công chúa “Úm” của ngài!”, lưỡi kiếm sắc bén rời vỏ gác lên cổ Tiêu Viễn.

“Công chúa, người!” Tiêu Viễn kinh ngạc nhìn về phía nàng, thân thể không nhúc nhích nửa phần, chỉ là kinh ngạc vì sao nàng lại làm như vậy.

Khi ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt mang ý cười của Cửu công chúa, Tiêu Viễn nhanh chóng hiểu ra nàng chỉ đang nói giỡn.

“Người thật sự là Tiêu Viễn?” Hiên Viên Minh Châu không thu hồi bảo kiếm.” Người trẻ tuổi trước mặt thị vệ và thị nữ của ta chất vấn và phê bình cách làm của ta quá mức đơn giản, xem ra đã bị người giết chết và đoạt xá rồi, đúng không?” Tiêu Viễn giơ hai tay lên, tỏ vẻ đầu hàng.

Nhưng Cửu công chúa vẫn dùng kiếm chỉ vào hắn, tối nay nàng nhất định phải nhận được một lời giải thích là không thể.

Tiêu Viễn và nàng nhìn nhau nửa ngày, sau khi phát giác được vẻ kiên định trong ánh mắt của Cửu công chúa, không thể không cười khổ nói: “Công chúa, ngài đây là... Ài, tội gì phải hỏi có nên bị đoạt xá hay không, hỏi xem có dám đối mặt với nàng mới là thật hay không.

Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu dần dần lạnh xuống, xuất thân từ Hoàng gia có khí chất cao quý bất cận nhân tình, khiến Tiêu Viễn hơi sững sờ. Đã rất lâu rồi lão chưa từng thấy Cửu công chúa như vậy.

Bảo kiếm thu hồi, Hiên Viên Minh Châu không nói một lời đi tới bên cửa sổ, từ cửa sổ mở rộng nhìn ra ngoài.

Một lúc lâu sau, nàng mới nói: “Nguyệt cung tiên tử kia của người, đã trở về rồi.” Tiêu Viễn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn thân ảnh thon dài được ánh trăng bao phủ bên cửa sổ: “Ta biết, nàng từng mời ta đến Tiên Vân tông, ta không đáp ứng “A?” tiếng Hiên Viên Minh châu thay đổi.

“Tu tiên cuối thành, lấy gì thành gia?”... Ha ha ha ha...” Cửu công chúa đột nhiên cười ha hả, cười đến chảy nước mắt, lấy tay lau mi mắt, cười nói: “Tiêu Viễn, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ, ta nói nàng là Nguyệt Cung Tiên Tử của ngươi., Ngươi còn dám mơ tưởng lấy cô ta à? Lại nói, ngươi có biết Tiêu Hi Nguyệt là đệ tử của ai không?” Tiêu Viễn ngẩn người, “Không phải là đệ tử của chương môn phu nhân của Tiên Vân tông?” “Không, nàng là đệ tử của Nam Cung Uyển “Cửu công chúa cười mỉm quay đầu lại, cười cợt nói với hắn: “Ngươi cho rằng mình đạt được truyền thừa của đại tướng quân kia là có thể rút ngắn khoảng cách với Tiêu Hi Tuyên Nguyệt? Hay là trở thành Đạo Vận cảnh, có được lực lượng để đón dâu Hi Nguyệt tiên tử?” Tiêu Viễn nhú mày, “Cũng nghe nói vị chương môn phu nhân này có truyền kỳ gì đó.” Ta cũng chưa từng nghe nói “Cửu công chúa ngồi ở bên cạnh bàn “Cửu công chúa ngồi ở bên cạnh...”, Ra hiệu hắn cũng ngồi xuống, lại chủ động rót cho hắn một chén trà, Cửu Công chúa mới hỏi hắn: “Ngươi có biết Vận Cảnh muốn phi thăng thành Tiên cần gì nhất không?” Nghĩ cách vượt qua thiên kiếp, chẳng lẽ không phải?” “Đúng, nhưng không phải chủ yếu là “Cửu Công chúa” cười nhạt một tiếng nói: “Kỳ thực, muốn thành Tiên... muốn thành tiên?”, Chỉ cần có hai chữ “Hai chữ?” “Quan hệ”!” “Quan hệ?” “Kinh ngạc?” Cửu Công chúa nheo mắt cười, “Hai chữ này mạnh hơn công pháp thần thông, linh khí tiên khí nhiều lắm, sau này ngươi... Nếu ngươi không có quan hệ với ta, ngươi vĩnh viễn không lĩnh ngộ được hai chữ này ở nhân gian “Tiêu Viễn” trầm mặc hồi lâu, mới lắc đầu, yên lặng uống trà.

Cửu Công chúa chế nhạo: “Sao nào, sợ à? Lá gan như ngươi mà đòi cưới Hi Nguyệt tiên tử...” Không sợ gì cả, chỉ cảm thấy phiền chán... Bây giờ ngươi đã biết vì sao ta đoạt xá Tiêu Viễn chưa?” “Hừ” Hiên Viên Minh Châu chu miệng: “Ta thấy ngươi cũng là muốn chiếm được quá nhiều rồi đó, Ngũ đại tiên môn xuất nhân lực.”, Bọn họ không chế hết thấy không phải là chuyện đương nhiên sao?” Trước khi mở Tiên Phủ, Tiêu Viễn cũng giống như những tán tu khác, môn phái nhị lưu, chỉ có thể một mực chờ đợi quyết định của ngũ đại tiên môn. Bọn họ

đã không thể tham dự vào, cũng không cách nào lén lút lén vào Tiên môn.

Chỉ có thể chờ thôi.

Thật sự uất ức.

Tiêu Viễn nhấp một ngụm trà muộn: “Ta nói không lại ngươi... Ngũ đại tiên môn chiếm giữ nhân gian mấy vạn năm, cao thủ Đạo Vận cảnh tầng tầng lớp lớp, phi thăng tiên giới phần lớn đều xuất thân từ ngũ đại tiên môn, loại tiểu môn tiểu hộ chúng ta... hay là thôi đi...” Hắn mơ hồ nhận ra sự phụ của Hi Nguyệt muội muội xuất thân bất phàm, tựa hồ là người từ Tiên giới xuống.

“Đã nói không lại, ngươi còn oán giận nhiều như vậy?” Rốt cuộc Tiêu Viễn cũng ngậm miệng lại, thở hắt ra một hơi, nhìn về phía Hiên Viên Minh Châu cảm kích nói: “Nói nhảm với ngươi như vậy, tâm tình ta tốt hơn rất nhiều.” Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Ta chỉ không muốn ngươi biến thành Tiên Đế thứ hai trở thành Tiên Đế., Đương nhiên, thiên phú của ngươi kém xa Tiên Đế, đoán chừng bước đầu tiên đã bị giết “Tiêu Viễn bất đắc dĩ”, “Mục tiêu của ta đơn giản là muốn ở cùng một chỗ với người mình thích” “Ai? Chẳng lẽ là ta?”...” Tiêu Viễn kinh ngạc ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh của Hiên Viên Minh Châu.

Cặp mắt của nàng trong suốt sáng ngời như thế, không hề có chút do dự hay e dè nào, cứ thế nhìn hắn chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Công chúa...” Tiêu Viễn chưa chút mở miệng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Không phải ta bỏ qua.” Hiên Viên Minh Châu rũ mắt xuống, không cho nam nhân trước mặt thấy ánh mắt ảm đạm của cô: “Thân thể thiên kim của ta, cuối cùng nhất định có thể phi tiên thành công, cũng không phải người có tiền đồ mạt Bực như cô có thể theo đuổi. Nhưng, sau này cô đừng hối hận...” Dứt lời, Hiên Viên Minh Châu đứng dậy đi ra ngoài.

Một giọt nước mắt óng ánh rơi trên mặt bàn, làm kinh động Tiêu Viễn vốn định trầm mặc.

“Công chúa!” Hấn kéo tay Cửu công chúa, nàng run rẩy, nhào vào trong ngực hấn, ôm chặt lấy hấn.

Khi bị đám người áo vải dùng đao đuổi giết, trốn vào trong rừng rậm mênh mông thì hai người cũng từng ôm nhau sưởi ấm.

Tiêu Viễn do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy cô gái xuất thân cao quý trong lòng.

Hai người không nói một câu nào, không biết qua bao lâu, Hiên Viên Minh Châu đẩy hấn ra, xoay người đi ra khỏi phòng.

Tiêu Viễn lưu lại thất vọng mắt mát, nằm ngủ cuối đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng hấn liền rời khỏi khách điểm.

Sau khi ra khỏi Tam Mộc trấn, Tiêu Viễn quay đầu nhìn lại lần cuối, không nói một lời buồn bực đi về phía trước.

Mới đi được vài bước, Tiêu Viễn đã dừng bước.

Hấn nhìn thấy một người.

Một người mặc áo dài nho sĩ, đầu đội khăn vuông, tay cầm một cái quạt xếp, dung mạo thanh mục tú, môi hồng răng trắng... Công tử ca, đang đứng bên đường mỉm cười nhìn hấn.

Thấy Tiêu Viễn đã từng tới, vị công tử này nhã nhặn khom lễ với hấn, trong miệng thanh thúy nói: “Vị tiên sinh này, tại hạ Hiên Viên Minh, là nhân sĩ kinh thành, du lịch đến tận đây, lại mê hoặc phương vị, không biết tiên sinh có thể dẫn tại hạ theo một đoạn đường không?” Tiêu Viễn Thạch đứng nguyên tại chỗ, khóe miệng giật giật, muốn nói gì nhưng lại không nói ra được.

Trong ánh mắt có kinh hỉ, lại có xấu hổ.

“Nếu công tử không nói lời nào, vậy tại hạ xin cam chịu?”

Công tử môi hồng răng trắng cười đùa đi tới, vóc người cao gầy hấn đứng trước mặt Tiêu Viễn, trên mặt tràn đầy vẻ quý khí.

Tiêu Viễn lấy tay che trán: “Công chúa, ngài đây là...” Lấy đầu ra công chúa?” Ngài không phải tên Hiên Viên...”

Tiêu Viễn sau ót bị ăn một cái tát, vội vàng sửa lại lời nói: “Vị Hiên Viên công tử này, nữ nhân ngài giả nam thật sự quá giống, một chút nhỏ cũng không nhìn ra...” “Phốc phốc” Hiên Viên Minh Châu nhin không được cười thành tiếng, nụ cười xán lạn tươi đẹp cho dù là nam trang cũng không che giấu được phượng hoa tuyệt thế kia, cho nên Tiêu Viễn nhìn thấy cũng ngẩn ngơ.

“Này, nhìn mà choáng váng?” Hiên Viên Minh Châu dùng cây quạt vẩy vẩy tay trước mặt hấn, như một cô gái bình thường, chớp chớp mắt hỏi: “Là ta đẹp hay là vị Hi Nguyệt tiên tử đẹp mặt?”, Người nhất định phải chọn một công chúa xinh đẹp nhất, không được hai người đều phải!”...” Tiêu Viễn nóng mặt, ai có thể nghĩ đến công chúa tôn quý lúc đầu từ trên trời mưa xuống, sau khi ưa thích một người như vậy, sẽ thể hiện ra mặt kiêu mị xinh đẹp như thế? Nhưng cũng chính vì tính cách cởi mở mà Hiên Viên Minh Châu dám yêu thích, những lời chỉ trích lúc trước của Tiêu Viễn mới bị nàng dễ dàng tha thứ.

Cũng bởi vậy, Tiêu Viễn mới thích nàng.

Hai người thoải mái vừa rời khỏi Tam Mộc trấn, Tiêu Viễn không nhin được hỏi: “Công chúa, không, Minh công tử, ngài cứ đi như vậy, dám hạ nhân của ngài nếu tới tìm ngài...” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười không nói, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tiêu Viễn nhìn theo, rất nhanh nhìn thấy một chiếc phi thuyền từ Tam Mộc trấn bay lên, chui vào trong tầng mây, bay về hướng kinh thành.

“Minh Châu, người!” Tiêu Viễn lại một lần nữa kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Cửu công chúa bị người đuổi giết, chủ mưu phía sau còn tìm được, nhưng hôm nay nàng lại điều thủ hạ của mình đi, nếu như lại bị địch nhân tìm được, như vậy...” Từ giờ trở đi, chỉ có một người trên thế gian biết ta ở đâu “Hiên Viên Minh Châu” lấy ra một cái mặt nạ mỏng, dán lên mặt, trong khoảnh

khắc khí chất của nàng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Yết hầu biến mất, cảm xuất hiện không ít râu, lông mày biến lớn, thân cao cũng cao thêm vài tấc.

Nhưng đây chỉ là biến hóa bề ngoài, thần niệm của Tiêu Viễn rõ ràng cảm giác được khí tức của Cửu công chúa cũng theo đó biến hóa. Nếu không phải lão tận mắt quan sát quá trình biến hóa của nàng, khẳng định không nhận ra nàng lại chính là người đứng đầu trong hoàng thất Hiên Viên.

Tiểu công chúa.

“Nếu như người kia phản bội ta...” Hiên Viên Minh Châu như cười như không nhìn về phía nam nhân duy nhất biết thân phận của nàng, ung dung nói: “Vậy ta sẽ chết không có chỗ chôn.” Tiêu Viễn đỏ mặt hơi lạnh: “Minh công tử, ngài... Vì sao lại tin tưởng ta như vậy?” Chẳng phải đêm qua ngài cũng tin tưởng ta sao?” Hiên Viên Minh Châu dung mạo nam nhân nở nụ cười xán lạn nói., Vỗ vỗ bả vai của hắn nói: “Ta đây cũng là có qua có lại, cũng không thể tùy tiện treo kiếm lên cổ người khác, lại không biểu thị gì chứ?” Tiêu Viễn cười khổ, nhưng trong lòng lại rất cảm động.

Nếu hắn thật sự là thị vệ của Cửu công chúa, có lẽ giờ đã kích động đến mức quỳ trên mặt đất thề thuần thần rồi nhỉ?” Tiêu Viễn từ chân thành nói: “Minh công tử người đã quyết muốn du lịch, vậy Tiêu Viễn ta đây liền liền mình bồi tiếp, cùng với Minh công tử ngài đối mặt với sài lang hổ báo trên đường!” Hiên Viên Minh Châu lờm hẩn một cái: “Không nhớ sai, người yếu hơn ta nhiều lắm.”, Đến lúc đó còn không phải là ta bảo vệ người?” “Vậy... Ta ra sức giúp đỡ Minh công tử, người coi ta là nô bộc sai khiến!” “Hiên Viên Minh Châu” khinh thường hừ một tiếng, quay người đi về phía trước, khóe môi không khỏi cong lên, một nụ cười vui sướng bị phác họa ra.

Chính nàng cũng không rõ, đến cùng là vì bắt được tên sứ giả đứng sau màn kia mà thiết lập kế giấu trời qua biển, hay chỉ đơn thuần vì theo hắn hành tẩu giang hồ.

“Tiêu Viễn, bước tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tu hành của tiên tử (13)

“Tiêu Viễn kinh ngạc, sắc mặt cổ quái nói: “Ta chưa bao giờ biết Minh công tử anh minh thần võ, thế mà cũng hỏi ý kiến của người khác.” Hiên Viên Minh Châu trợn to hai mắt.

“Chẳng lẽ Minh công tử bị người giết chết và đoạt xá?”

“Phốc” Hiên Viên Minh Châu dùng quạt che miệng cười ra tiếng, tuy hiện tại nàng đã biến thành bộ dáng nam nhân, nhưng da thịt vẫn trắng nõn mịn màng như trước, giữa hai hàng lông mày mơ hồ còn có phong tình kiều mị của nữ tử, khiến Tiêu Viễn nhìn thấy mà ngây ngẩn cả người.

“Nhìn cái gì vậy!” Hiên Viên Minh Châu đưa cho hắn một ánh mắt đầy phong tình, chế nhạo nói: “Chẳng lẽ Tiêu đại công tử sau khi bị đoạt xá, lại còn thích thú với Long Dương? Thích nam nhân ư?” Nghĩ đến trong mắt người ngoài, bộ dáng mình và một nam nhân khác đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Viễn một hồi ác hàn.

Hắn ho khan một tiếng nghiêm trang, nói: “Minh công tử, nếu ngươi cũng không có chuyện gì quan trọng, vậy hãy theo ta đi “ồ” một tiếng?” Hiên Viên Minh Châu nhướn mày, rất nhanh đã hiểu mục đích của Tiêu Viễn: “Ngươi muốn tìm manh mối về Khải Minh Tiên Đế?” “Không có gì phải giấu diếm cùng nàng, Tiêu Viễn thông khoái thừa nhận.

Trong Tam Mộc trấn xuất hiện tòa Tiên Phủ kia, người khác có lẽ không biết Minh Quang tiên tử là ai, nhưng từ miệng Tiên Hà đại tướng quân biết được sự tích của Khải Minh Tiên Đế hai người, tự nhiên chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đây là cơ duyên vô thượng do Tiên Đế lưu lại.

Cho dù Khải Minh Tiên Đế đã chỉ rõ đây là đồ vật chuẩn bị cho hậu nhân nào đó, nhưng Tiêu Viễn vẫn có chút không cam lòng, muốn đi dạo một vòng trong Tam Mộc trấn, xem có thể tìm được một ít đồ vật hữu dụng hay không.

Cho dù tìm không thấy, đi tìm một ít Tiên Đế đã từng cư trú cũng là tốt.

“Quả là thế.” Hiên Viên Minh Châu neho mắt, quan sát Tiêu Viễn từ trên xuống dưới một chút, tùy ý hỏi: “Ta là di vật Tiên Đế mua được trong một hội đấu giá, người thì sao?” Tiêu Viễn trả lời nằng: “Là cha mẹ ta để lại cho ta một di vật., Trước đó không lâu ta sửa sang lại mới phát hiện, kỳ quái là ta vừa mới chạm vào, món đồ nói không rõ là mảnh vỡ gì liền chui vào trong đầu ta., Nhưng khi được cha mẹ ta giữ lại, lại không thấy nó có bất kỳ dị động nào...” Giống như ta “Hiên Viên Minh Châu” cười nói: “Xem ra uy năng của Tiên Đế đã quán thông cổ kim, ngay cả sau khi chết mười vạn năm vẫn còn sót lại ý chí của nàng ta, còn chúng ta thì hoàn toàn chính xác thông suốt., Chỉ là nàng lựa chọn Tiêu Viễn không phải kẻ ngu, quay đầu lại nhìn thoáng qua tòa tiên phủ kia, như có điều suy nghĩ nói: “Người nói tòa tiên phủ kia... cũng là Tiên đế lưu lại vì mục đích nào đó? Nhưng nếu quả thật Tiên Đế tự sát như lời đại tướng quân Tiên Hà nói, khi còn sống sao nàng còn không làm được chuyện này, vì sao phải bỏ mười vạn năm sau mới tới đây làm?” “Ai mà biết được, ta cũng không phải Tiên Đế, cũng không phải là hoàng đế “Người muốn làm hoàng đế” à?”

Ngũ đại tiên môn đặt song song ở Cửu Châu đại lục, người trong Hiên Viên hoàng thất có chí vị hoàng đế cũng không phải là tội lớn của Hỏa Cửu tộc.

Hiên Viên Minh Châu mở quạt xếp ra, giống như một vị công tử Trục Thế nhanh nhẹn phe phẩy cây quạt, cao quý không tả nổi, thần sắc lại lười nhác nói: “Những huynh đệ tử muội của ta, thúc bá, các cháu chất nữ, có ai mà không muốn mẫu hoàng ta mau chóng phi thăng Tiên giới? Ha ha ha, lên làm hoàng đế, quan hệ sẽ lớn hơn: “Quan hệ với nhau lớn à? Tiêu Viễn không hỏi thêm quan hệ với Tiên giới, hai người đổi đề tài, chậm rãi đi lại trên con đường nhỏ của Tam Mộc trấn.

Người của Ngũ đại tiên môn mặc dù đã đi rất nhiều thế nhưng dư ba động phủ của Minh Quang tiên tử đã hết, rất nhiều người của ba giáo cửu lưu vẫn dừng lại ở Tam Mộc trấn nhằm tìm kiếm tiên duyên để bá nhập tiên môn.

Hơn nữa cùng loại với thuyết thư nhân ở khách sạn “Nhất uống nhất mỗ” một cái, tự có vô số tuần hoàn truyền ra, cho nên rất nhiều người tin tưởng chỉ cần thu người Tam Mộc trấn

làm đệ tử, là có thể đạt được cơ duyên do Minh Quang tiên tử Tiên Giới lưu lại, khiến cho Tam Mộc Trấn càng thêm ngư long hỗn tạp.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Viễn gặp ít nhất năm tốp nhân mã trên một con đường nhỏ trong thôn. Có hiệp khách giang hồ, cũng có thương nhân đi lại, còn có những thư sinh chân chính đến đây du lịch, không phải loại người bán thịt chó như Cửu công chúa.

Cảm thấy để cho thân thể ngàn vàng của Cửu công chúa đi đường lạ thường, Tiêu Viễn bỏ ra mấy viên linh ngọc hạ phẩm mua hai con ngựa tốt từ một đội thương nhân. Hắn và Cửu công chúa mỗi người một thớt, mỗi người một con kéo dây cương lên. Tuấn mã hí dài một tiếng, chân trước đạp không trung, rất có khoái ý đi lại trên giang hồ.

“Ngựa này không tệ!” Phương thức xuất hành mới lạ khiến Hiên Viên Minh Châu cảm thấy hứng thú, hai đầu lông mày tràn đầy ý cười.

Tiêu Viễn cười nói: “Minh công tử thích là tốt rồi. Chúng ta đi thôi. Hôm nay đi dạo khắp Tam Mộc trấn, nếu không có gì phát hiện, sáng mai chúng ta sẽ rời đi, như thế nào?” “Hai vị công tử, hai vị công tử!” Lúc Tiêu Viễn muốn giục ngựa rời đi, chủ nhân ngựa lúc trước cũng chính là một thương nhân bụng phệ, tươi cười gọi bọn họ lại.

“Chuyện gì?” Lông mày Hiên Viên Minh Châu nhướng lên, dò hỏi.

Thương nhân bụng to bị tướng mạo thanh mục tú của nàng cùng khí chất người cầm quyền như có như không của nàng chần trệ một chút, sau một lúc lâu mới cẩn thận nói ra: “Tại hạ nghe nói trên giang hồ có một ít đại đạo giang dương cũng đi tới Tam Mộc trấn ý đồ cướp tài, hai vị tựa hồ cũng muốn hành tẩu tại Tam Mộc trấn, không bằng chúng ta đi cùng một chỗ. Trên đường cũng thuận tiện...” Thấy Tiêu Viễn tựa hồ có chút không muốn, thương nhân này lại vội vàng nói: “Tại hạ nguyện ý bỏ ra hai trăm lượng, mời hai vị công tử hỗ trợ chiếu cố.” “Hiên Viên Minh Châu như cười như không, hỏi hắn: “Hai trăm lượng tiền tài.”

Hai nén bạc không phải là chuyện nhỏ, ngươi là một thương nhân tới đây buôn bán?” “Không, đương nhiên không phải là “Bốn mươi tuổi, thân cao so với Tiêu Viễn thấp gần hai cái đầu, thương nhân mập mạp mập vội vàng khoát tay, ngưng ngừng cười nói: “Tại hạ Vương Đại Phú, trong nhà cũng có mấy phần gia sản., Nhưng những năm gần đây làm việc luôn không thuận lợi, tìm tính mệnh tiên sinh, nói là trong số kiếp số này, vượt qua là có thể thăng tiến rất nhanh. Cho nên ta nghe nói ở Tam Mộc trấn có động phủ do tiên nhân lưu lại liền lôi kéo mấy xe hàng hóa, dự định tặng cho đời sau của tiên nhân., Kết một thiện duyên cũng tốt mà “Hóa ra là thế” “Cửu công chúa hứng thú nhìn thoáng qua thương đội phía sau hắn, quả nhiên lôi kéo mấy xe ngựa hàng hóa, vải vóc, lương thực, cây cối, thảo dược các loại, ngoại trừ xa phu, còn có mấy hộ vệ hữu lực đi theo.

“Ngươi kết thiện duyên, vậy ta cũng kết một thiện duyên “Cửu công chúa” cười nói: “Hai trăm lượng ta sẽ không thu ngươi, bất quá chúng ta muốn đi một chuyến khắp các thôn trấn dưới Tam Mộc trấn, ngươi phải nghe theo chúng ta” dĩ nhiên, vậy thì đương nhiên!” Vương đại phú mừng rỡ, lập tức đáp ứng., Trên khuôn mặt mập mạp chất phác đáng yêu nói: “Tại hạ xuống chính là vì đi một vòng Tam Mộc trấn, mục đích của chúng ta vừa vặn giống nhau, ha ha!” Tiêu Viễn đã hiểu, phỏng chừng Vương đại phú này nghe thấy hắn nói vậy mới mở miệng chào hỏi, vừa rồi là dùng hạ phẩm linh ngọc thay thế ngân lượng, chứng minh lai lịch của hắn bất phàm, có năng lực tự bảo vệ mình.

Một vị phu nhân vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, dáng dấp xinh xắn từ trong xe ngựa của Vương Đại Phú thò đầu ra. Phu nhân tựa hồ bởi vì ngồi trong xe, nửa người trên chỉ khoác một kiện áo lụa mỏng, áo lót thêu hai đóa hoa sen bao lấy hai cục thịt lộ ra một nửa, làm cho người ta nhìn thấy mà nuốt nước miếng.

Càng mê người chính là, khóe mắt mỹ phụ nhỏ nhắn Hàm Xuân này, trên trán mang theo mồ hôi, một bộ dạng vừa mới trải qua xuân ý dạt dào.

Rõ ràng Tiêu Viễn nhìn thấy hộ vệ và xa phu bên cạnh nhao nhao dời ánh mắt đi, không dám nhìn lại nàng.

“Tướng công công, sao còn chưa đi? Hương lan cũng không đợi được nữa rồi.” Thanh âm phụ nhân mang theo kiêu mị của vùng sông ở Giang Nam, Tiêu Viễn cũng không nhịn được mà liếc nhìn nàng một cái, kết quả bị Cửu công chúa hung hăng trừng mắt một cái.

“Sắp rồi, nương tử đừng vội, chúng ta đi ngay!” Vương đại phú có chút xấu hổ, sau khi đẩy hương lan trở về trong xe, liền giải thích cho hai người Tiêu Viễn: “Đây là đồ tiện nội, không hiểu quy củ, để hai vị chê cười ‘Hừ’!” Bên trong xe ngựa truyền đến một tiếng hừ bất mãn.

Cửu công chúa cười nói: “Vương chương quỹ ra ngoài còn dẫn theo thê tử trẻ tuổi như vậy, thật là khiến người ta hâm mộ ‘Hắc hắc’” “Vương đại phú nghe ra ý tứ trong lời nói vị công tử Minh công tử này, không cho là hổ thẹn, ngược lại cho là vinh dự nói: ‘Tại hạ ngoại trừ kinh thương, cũng chỉ ưa thích phong hoa tuyết nguyệt này, nạp...’” Hắn vươn tay phải mập mập ra., Hơn nữa hai ngón tay bên trái, “Thất phòng mỹ thê, ngoại trừ địa vị vốn có hơi cao, toàn bộ địa vị của lục phòng còn lại tương đương với bình thê! Lần này ra ngoài Hương Lan nhất định phải đi theo ta, cũng chỉ có thể mang theo nàng...” Câu cuối cùng là nói cho người trong xe ngựa nghe.

Tiêu Viễn kinh ngạc: “Bình thê? Còn có cách nói này nữa à?” “Đương nhiên!” Vương đại phú nở nụ cười, vẻ mặt tự hào nói: “Vương đại phú tuy thô tục, chữ lớn ta không biết mấy, nhưng đối với nữ nhân bên cạnh đều một lòng một ý, tuyệt đối không thiếu bất kỳ người nào, cũng giống như Trương Tuyết Phong Trương tiên nhân vậy!” Tiêu Viễn sắc mặt cổ quái, tám Tuyết Phong này chính là phụ thân của Hi Nguyệt muội muội.

Hiên Viên Minh Châu nhìn thoáng qua Tiêu Viễn, đột nhiên nghĩ đến điều gì, vung roi ngựa quát mạnh vào mông ngựa của hắn.

Tuần mã vèo vèo phóng ra, Tiêu Viễn trên lưng ngựa thiếu chút nữa ngã xuống, trong miệng hô: “Công... Minh công tử, người làm cái gì vậy?” Người cảm thấy hứng thú với Bình thê tử?” Vẻ mặt Hiên Viên Minh Châu lạnh nhạt hỏi.

“...” Tiêu Viễn không còn nóng nảy nữa, nữ nhân ghen tuông làm thật đáng sợ, công chúa ghen tuông cũng vậy.

Vương đại phú cười hắc hắc, xoay người lên xe ngựa, Hiên Viên Minh Châu nghe thấy bên trong truyền ra một trận tiếng cười cọt cọt cọt. Vương đại phú này thật đúng là nói được làm được, đối với một tiểu thiếp cũng ăn nói khéps néps nịnh nọt như thế.

Đoàn xe chậm rãi đi về phía trước, Hiên Viên Minh Châu cũng không vội, chuyện kinh thành còn phải đợi một hồi mới có kết quả. Ít nhất nàng cũng có mấy ngày kiên nhẫn chờ đợi.

Một đoàn người đi tới thôn trang đầu tiên cách tiểu trấn gần nhất, Vương đại phú từ trong xe ngựa nhảy xuống, lại đem bình thê tử bình mỹ mặc quần áo chỉnh tề được dìu xuống, để cho nàng ngồi một bên, lại phân phó nha hoàn phe phẩy cây quạt cho phu nhân, hắn thì vội vàng chạy đi câu thông với người trong thôn, nghe ngóng một chút tin tức tiên nhân.

Đương nhiên, tất cả những thứ lấy được đều là nói dối.

Bọn họ biết Vương đại phú là sau khi đến làm việc thiện tích đức, cả đám đều tranh nhau bịa đặt quan hệ giữa mình và tiên nhân, thổi đến mức hoa rơi lá tả, thật sự cũng bị thổi thành giả.

Nhưng Vương Đại Phú phẳng phất như không để ý, chỉ cần là có quan hệ với tiên nhân, toàn bộ phát mấy cân gạo mì, lão nhân lớn tuổi nói mình đã gặp tiên nhân, hắn lại thêm một thước vải vóc, các thôn dân cao hứng vô cùng, ngược lại lại còn làm cho hắn vui vẻ hơn hở, nói hắn nhất định sẽ có tiên nhân phù hộ vân vân.

Tiêu Viễn và Cửu công chúa liếc nhau, hai người xem như đã nhìn ra, Vương đại phú này hoàn toàn là cầu an tâm, hoàn toàn không quan tâm đối phương có phải là thân thích của tiên nhân hay không.

Sau khi lăn qua lăn lại một canh giờ, đội xe tiếp tục lên đường. Trên xe chở hàng đã ít đi rất nhiều gạo, còn có thêm rất nhiều trái cây trên núi.

Hai người Tiêu Viễn cứ như vậy cùng Vương Đại Phú đi tới một thôn làng, buổi trưa nghỉ ngơi ăn cơm, Tiêu Viễn từ trong

bếp lò đoàn xe hưng thịnh rồi.

Một bát mì mát lạnh đưa đến trước mặt Cửu công chúa dưới bóng cây.

Lại kinh ngạc phát hiện trước mặt công chúa đã để một miếng vải, phía trên có không ít điểm tâm tinh xảo, trong chén tạo hình đặc biệt đồ đầy rượu ngon.

“Ngực cười? Không biết ta có túi không gian a?” Nhìn thấy Tiêu Viễn cầm một bát mì lạnh ngơ ngác đứng đó, Hiên Viên Minh Châu cười khúc khích thành tiếng, tướng mạo của nam nhân vẫn như cũ không che giấu được phong tình của thiếu nữ sáng sủa, khoe môi còn mang đến cho Tiêu Viễn một loại ảo giác quyến rũ.

Rõ ràng Cửu công chúa giờ phút này là đáng đáp nam nhân a!” Phục hồi tinh thần!” Hiên Viên Minh Châu cười đến híp mắt lại, lại chế nhạo hần: “Chẳng lẽ ngươi thật sự có Long Dương tốt?” “Không phải Tiêu Viễn bật thốt lên: “Ta không thể làm gì khác hơn là ngươi rõ ràng hần nhìn thấy, trên mặt Cửu công chúa mì thanh mục tú, chậm rãi hiển hiện hai đoá hồng vân.

“Mặc kệ ngươi...” Hiên Viên Minh Châu bối rối lờ mờ y một cái, bung chén rượu lên che dấu nội tâm nhảy loạn của mình, trong miệng lại nói: “Tới đây, uống rượu cùng ta...” Tiêu Viễn thả lạnh mặt, ngồi đối diện với công chúa, hai người ẩm áp ăn cơm trưa, cũng không nói gì thêm mập mờ, nhưng mỗi lần ánh mắt hai người nhìn nhau, đều cảm nhận được tình ý từ sâu trong nội tâm đối phương tràn ra.

“Tướng công, nhìn bọn họ...” Phụ nhân tên là Triệu Hương Lan nhếch miệng về phía hai người Tiêu Viễn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Vương Đại Phú đứng từ xa quan sát hồi lâu, thấy vị Minh công tử kia cười duyên một cái tát đập bay chén rượu trong tay Tiêu Viễn. Sau khi hai người náo loạn một chỗ, cả kinh ghen hống nhìn trần trời, sau nửa ngày mới đấu với Tiêu Viễn một ngón tay cái., Cảm khái nói: “Ta còn tưởng rằng huynh đệ Tiêu Viễn là còn mặt thành gia, tiểu ca không hiểu phong tình

thuần tình của nữ tử, không nghĩ tới hắn còn đi trước ta, vậy mà chơi đùa... Nam nhân “Tướng, công!!” Triệu Hương Lan đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác nguy cơ., So với tranh giành tình nhân với sáu tỷ muội trong nhà càng đáng sợ hơn, nếu tướng công đột nhiên không thích nữ nhân...”

Sau khi đội xe tiếp tục xuất phát Hiên Viên Minh Châu, nàng và Tiêu Viễn đi ở phía trước mới nghe được thanh âm truyền ra từ trong xe ngựa.

Từng tiếng kêu mị đến tận xương tủy, khiến cho xương cốt người nghe đều nhũn ra đến nửa cân.

“Vương đại phú gia này!” Hiên Viên Minh Châu nghiêng rằng nghiêng lợi, thấp giọng mắng một tiếng, ý thức được Vương đại phú và Triệu Hương Lan đang làm việc, nàng đã không thể rời đi.

Bởi vì nàng bây giờ đang là trang phục nam nhân, nam nhân nghe được loại tiếng xuân này chẳng những sẽ không rời đi, ngược lại hèn mọn nhìn nhau cười một tiếng, nghiêng tai nghe Lục phu nhân tận lực áp chế, lại liên tục không ngừng từ giữa răng môi tiết ra tiếng ngâm nga yếu ớt.

“Ừm... Lão gia, tướng công... Quá nhanh rồi, tướng công tốt, điểm nhẹ một chút...” Tiếng gọi đứt quãng của mùa xuân hiện ra Lục phu nhân đang hưởng thụ rất nhiều niềm vui sướng, mấy vị gia đình lén lút nhìn lên xe ngựa của lão gia, sau đó cũng không dòi mắt đi được nữa.

Bọn họ không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng lại cái gì cũng có thể nhìn thấy.

Xe ngựa lung lay chạy trên đường, trên dưới trái phải chấn động, gia đình cùng các vệ sĩ hầu như đều có thể tưởng tượng ra được, vị Lục phu nhân đến từ Giang Nam thủy hương, nói chuyện thanh âm kêu mị kêu mị, toàn thân trần trụi - cũng có thể là quần áo nửa vời, nằm trong xe ngựa của lão gia.

Mà thân thể mập mạp của lão gia đang dè lên trên ngọc thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, chiếc đũa dưới chân hung ác đâm xuống phía dưới. Lão gia với một thân thịt mỡ run rẩy, cái bụng tròn vo của Lục phu nhân bị đâm vào làm cho thân thể

mềm mại của Lục phu nhân lay động, đôi chân trắng nõn như hoa đang quăn quanh eo lão gia, thoáng cái liền truyền ra tiếng kêu ai oán rồi hợp lại đón chào.

Nhưng lại bởi vì thân ở xe ngựa, Lục phu nhân không thể không cắn một cái khăn tay, cực lực đè nén tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu, hai con ngươi nửa mở nửa khép, mê ly nhìn nam nhân đang đùa giỡn nàng.

“Tướng công... Ô ô, nô không được rồi, Nô, Nô... Nha, sắp đến rồi...!” “Phanh!” thùng xe xe xe phát ra một tiếng nổ vang, mọi người sợ hết hồn, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, lão gia cũng quá mạnh mẽ đi? Lại làm cho xe ngựa sắp lật xe rồi.

Nhưng còn chưa xong, xe ngựa lại phát ra một tiếng nổ “Ầm ầm” liên tiếp không ngừng, xe ngựa chấn động cao thấp, lay động trái phải.

Mọi người thấy vậy, hai mắt đỏ lên, bọn họ phảng phất như thấy được Lục phu nhân xinh đẹp kiều mị đang cắn chặt hàm răng, mà lão gia thì ôm bờ miệng nhỏ nhắn của nàng, hung hăng cắn mạnh xuống.

Đỉnh vào chỗ sâu còn chưa đủ, lão gia còn muốn dùng sức lắc eo, làm cho đầu rùa ở trên đỉnh đầu hoa tâm của Lục phu nhân mẫn cảm đa dạng, chóng đờ đến mức ngay cả rên rỉ cũng không hô lên được, cả người mồ hôi đầm đìa, hai mắt trắng dã, chỉ có thể cố gắng nắm lấy cái đệm dưới thân, bị động đâm trúng.

Từ chuyện nam nữ cuối cùng Tiêu Viễn nghe được miệng lưỡi khô khốc, cái gì mà Hiên Viên Minh Châu, Hi Nguyệt muội muội gì gì đó của Cửu Công chúa đều đã quên, trong đầu tất cả đều là lúc trước Lục phu nhân được nha hoàn đỡ ra ngoài, cái kia bọc trong áo lót màu đỏ, lộ ra quần áo một nửa viên nhũ châu tròn vo.

Nghe tiếng xe ngựa phát ra phanh phanh, cùng với tiếng thịt va vào nhau, trong đầu Tiêu Viễn không tự kìm hãm được mà tưởng tượng. Giờ phút này vị Hương Lan phu nhân kia đang cắn chặt răng, mồ hôi chảy ròng ròng tiếp nhận đại lực va chạm của lão gia.

“Vèo!” Một tiếng xé gió vang lên, Tiêu Viễn đột nhiên bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn về phía kẻ tập kích, vừa vặn cùng có một tấm màu đen.

Ánh mắt Cửu công chúa chạm nhau.

Sau một khắc, tuần mã của gã lại phát ra một tiếng hí dài, phóng chân ngựa lao ra ngoài, khiến cho một đám gia đình hộ vệ đều kinh ngạc nhìn về phía gã đi xa.

“Ha ha ha, tiểu huynh đệ Tiêu Viễn vẫn còn quá non trẻ.” Trong xe ngựa truyền ra thanh âm sáng khoái của Vương Đại Phú, dường như sau khi Tiêu Viễn rời đi rốt cuộc có thể buông tay chân đánh nhau một trận. Vương đại phú tăng thêm sức đạp, xe ngựa càng lắc lư kịch liệt.

Trái lại, tiếng rên rỉ của Lục phu nhân rốt cuộc không ra, từng tiếng rên rỉ truyền ra, vừa mỉa vừa kiêu mỉa, thanh âm không ngừng vang lên.

“Lão gia, lão gia... Ô ô, thật thoải mái, lão gia sắp làm thiệp chết rồi!”... Lão gia nhẹ chút, tê tê, ngứa, a a..... a ha ha, phu nhân đừng nóng vội, lão gia đừng có mài nữa!” Bốp bốp bốp, tiếng vỗ mông cùng eo không ngừng truyền ra, tiếng kêu dâm ngữ trong xe ngựa khiến mặt Hiên Viên Minh Châu hoàn toàn đen lại.

Sau khi Tiêu Viễn ly khai, Tân Vồng, Tân Phong Chỉ tìm hai trăm hai mươi hai mươi lăm dung rời khỏi, nàng càng không thể đi được nữa, nếu không lại bị Vương đại phú trong xe ngựa cười nhạo một phen.

“Lão gia...!” Đột nhiên, trong xe ngựa truyền ra tiếng thét chói tai gần chết, Hiên Viên Minh Châu theo bản năng nhìn thoáng qua, thấy bên cửa sổ xe ngựa có một đôi tay nữ nhân trắng nõn đang nắm lấy, mười ngón tay xiết chặt mép cửa sổ, lực đạo rất lớn, khiến cho đầu ngón tay đều trắng bệch.

Thân thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu ngồi trên lưng ngựa run lên, đồng tử co rút lại, thần niệm của nàng tựa hồ nhìn thấy trong xe ngựa. Quần áo phu nhân kiêu mỉa kia bị cởi ra đến bên mắt cá chân, quần áo bị cởi ra bên hông, lộ ra hai vú trắng như tuyết mượt mà, đang nửa quỳ trong xe ngựa, eo

liều được thương nhân mập mạp Vương Đại Phú ôm lấy, vênh cái mông to béo lên, chết đuối về phía sau đỉnh đầu.

Vương Đại Phú cắm một thân thịt thô to vào trong cơ thể phụ nhân, hung hăng đâm vào bên trong đỉnh đầu, rồi đuối ra khỏi tâm hoa của phụ nhân.

Phụ nhân miễn cảm ở huyết tâm tiếp nhận đến khoảnh khắc nóng hồi dương tinh, không khỏi thét lên, trong khoang huyết co rút rút nắm chặt gây thịt cắm vào trong đó, thân thể mềm mại run rẩy, mười ngón tay dùng sức gõ mạnh lên cửa sổ.

khoái cảm như thủy triều khiến những nam nữ thân thể trần truồng này thoải mái tựa như bay lên, trọn vẹn qua một phút, phụ nhân mới ngã xuống đất, từng luồng từng luồng ngọn sóng trắng nõn từ huyết huyệt của nàng phun ra, trong chiếc xe ngựa chật hẹp tràn đầy tình cảm nam nữ vui vẻ.

Vương đại phú dài khoảng mười lăm mười sáu cm, tựa hồ vì mập mạp nên thô to dị thường, nhưng đầu rùa được bọc bởi trọc trắng nõng đậm lại rất nhỏ, giống như một mũi dùi đâm vào người nữ nhân, đâm một cái là có thể phá vỡ cửa cung.

“...” Vương Đại Phú dùng so sánh với thân gây mà nói có vẻ rất bé nhỏ quy đầu, chậm rãi tại trên mông phụ nhân của hắn lau sạch dương tinh lúc, Hiên Viên Minh Châu hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra, thu hồi thần niệm vừa rồi tra xét tình huống trong xe.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, trong đầu không tự chủ được hiện lên thân thể Tiêu Viễn trần trụi, ôm lấy nàng hôn một cái, cuối cùng hai người cùng ngã xuống giường.

Thậm chí hình ảnh cuối cùng... Tại cuối cùng tên khốn kiếp Tiêu Viễn này cũng giống như Vương Đại Phú, dùng thân thể nàng bắn ra Dương cụ tinh xảo. Nàng cao vút trí tuệ, so với Lục phụ nhân chỉ có hơn chứ không kém đôi mông tròn trắng nõn của nàng gây qua lại, vượt xuống bãi nước bọt trắng đục nõng đậm trên da thịt mông nàng., Cuối cùng cái đầu rùa còn dùng đỏ thắm chống bờ mông mười phần co dãn, trêu đùa nàng nói: “Công chúa, ngài không hồ là thân thể thiên kim,

cặp mộng ngọc mượt mà, co giãn rất tốt!” “Khốn kiếp!” Hiên Viên Minh Châu không khỏi mắng ra tiếng., Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, khiến Tiêu Viễn đang giục ngựa trở về ngẩn ngơ: “Minh công tử, chúng ta...” “Không được chê cười ta!”... “Minh công tử?” “Chết cách xa ta một chút!” “Chờ Hiên Viên Minh Châu tỉnh táo lại, trông thấy Tiêu Viễn vẻ mặt kinh ngạc, then quá hóa giận, nài lại gíơ roi ngựa lên cao.

“Đừng a, công chúa!” Nam nhân không có thứ gì tốt!” Bốp! Một roi xuống ngựa, Tiêu Viễn lại chạy vội ra ngoài. Lần này Hiên Viên Minh Châu lựa chọn đuổi theo, hai người thúc ngựa gíơ roi, tiếng cười vui vẻ vang lên không ngớt, khiến đám Vương đại phú đang đại chiến trên xe ngựa cũng vén rèm che lại liếc mắt nhìn về phía Tiêu Viễn, tấm tắc khen ngợi, khen ngợi khẩu vị của hắn.

Khoan hãy nói, vị công tử tên Minh công tử kia da mỏng thịt mềm, nếu mặc váy nữ tử chắc chắn sẽ đẹp mắt.

Đáng tiếc, Vương đại phú ông ta thật sự không chịu nổi cái thứ đồ chơi của nam nhân khác xuất hiện trong mắt ông ta, Long Dương chi hảo chỉ có thể cảm tạ không nhanh không chậm.

Xe ngựa lay động chít chít, Hiên Viên Minh Châu trải qua cuối cùng không ngừng lẩm bẩm, trong lòng thầm nghĩ chuyện giữa các nam nữ cũng có thể kéo dài lâu như vậy sao? Không phải nói nhiều nhất là nửa canh giờ là kết thúc sao? Mãi đến khi đoàn xe đi tới thôn kế tiếp, Vương đại phú mới kết thúc, thần thanh khí sảng mà đi xuống.

Sau khi ăn xong gạo mì, nha hoàn đánh xe lại bị kéo vào trong xe ngựa của Vương Đại Phú.

“Vương Ngũ, đến đánh xe cho ta!” “Vâng, lão gia, “không được thò đầu vào đây, nếu không thì trừ tiền công của ngài!” Lão gia, tiểu nhân, đương nhiên không dám!” Hai mắt Hiên Viên Minh Châu giật giật, xe ngựa lại bắt đầu lay động.

Lắc đủ đến buổi chiều, đến gần hoàng hôn, xe ngựa của Vương đại phú rốt cuộc cũng ngừng lay động. Toàn bộ đoàn xe vậy mà không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bắt đầu nghe tiếng rên rỉ của Lục phu nhân trong xe là hưởng thụ, nhưng sau đó chính là tra tấn, đưa tay đưa tay vào trong xe của bọn họ.

Sau khi ông quần khuấy động phát tiết ra ngoài, tất cả nam nhân uể oải đều không dám tới gần xe ngựa của lão gia, trốn thật xa.

“Khiến hai vị Minh công tử chê cười rồi.” Sau khi nhận được báo cáo của hạ nhân lại đi tới một thôn khác, tên đại phú thương vương bụng phê rớt cuộc ra khỏi xe ngựa, nở nụ cười có chút tự hào với hai người Tiêu Viễn, khiến cho Hiên Viên Minh Châu đảo mắt trắng dã.

Trong lòng Tiêu Viễn lại rung động. Đã có mặt nạ nguy trang, lại không có người nào biết thân phận công chúa của nàng. Biểu hiện của Cửu công chúa ngày càng giống một nữ hài tử xuất thân gia đình bình thường.

“Đồ ngốc, đừng nhìn nữa, xuống ngựa” “Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Viễn là câu dẫn, khéo môi Hiên Viên Minh Châu nhếch lên, xoay người xuống ngựa, nắm dây cương chuẩn bị đi vào trong thôn.

Tiêu Viễn bị động tác tuần tú của nàng hấp dẫn ánh mắt, nhìn chăm chăm vào đôi chân ngọc thon dài của nàng, nhớ lại lúc trước, Cửu Công chúa thúc ngựa đi song song với nàng, hai chân ôm bụng ngựa mạnh mẽ, vòng eo ngồi thẳng trên lưng ngựa khí khái bừng bừng — tuy là bộ dáng nam nhân nhưng Tiêu Viễn đã không tự chủ được mà thay vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Cửu Công chúa ngày xưa.

“Tiêu Viễn!” “Sắc, đã tới rồi...” Tiêu Viễn hơi đỏ mặt, trong lòng thầm mắng mình, chẳng lẽ là nghe thấy Vương Đại Phú dọc đường đi tới hoạt Xuân Cung, dẫn đến chính hấn cũng xuân tâm xao động?” Không được, trong lòng ta cũng chỉ có Hi Nguyệt muội muội, ai ta cũng không muốn!” Trong lòng Tiêu Viễn kiên định tự nhủ.

Nhưng mặc dù nói như thế, nhìn Cửu công chúa ở cách đó không xa đang mỉm cười với hấn, nội tâm Tiêu Viễn lại không khỏi dao động.

Lúc này, sau lưng truyền đến một tràng âm thanh chuông reo thanh thúy. Tiêu Viễn quay đầu nhìn lại, phát hiện một thiếu nữ mặc áo vải thô đang nằm trên một con Thanh Ngu, trong miệng ngậm một cọng cỏ ngọt ngào, thân cỏ trắng nõn bị nàng hút vào trong miệng.

Thiếu nữ vẻ mặt lười nhác, kiễng chân, hai tay gối lên sau đầu, một thanh mộc kiếm thô ráp vắt ngang trên Thanh Ngu.

Thanh Ngu đi đường cũng chậm chậm, sau lưng đi theo một con nghé con nhỏ, trên cổ buộc một cái chuông, đi một bước liền leng keng một tiếng, tựa hồ nhắc nhở thiếu nữ, nghé con còn chưa mất, nàng có thể yên tâm nằm ở trên Thanh Ngu.

Chẳng biết tại sao, sau khi Tiêu Viễn nhìn thấy thiếu nữ này, thức hải của hắn chợt chấn động một cái.

Thế cho nên hắn cứ thế đứng nguyên tại chỗ, nhìn Thanh Ngu cùng thiếu nữ lão đảo tới gần.

“Các người là ai?” Thiếu nữ vẫn nằm trên lưng Thanh Ngu, ngẩng đầu tò mò nhìn Tiêu Viễn, lại nhìn Cửu Công chúa, trước mắt sáng ngời nói: “Hà?” Cửu Công chúa bừng tỉnh từ trong thất thần, con người hơi co rút lại, vô thức nói ra: “Sao người... Cô bé, người nói cái gì vậy? Ta cũng không phải là tỷ tỷ gì!” Nàng kịp thời đổi giọng, trong lòng cảnh giác mãnh liệt.

Vì sao một thiếu nữ sơn thôn nhỏ lại có thể liếc mắt nhìn thấu nguy trang dưới mặt nạ Huyền Diệp của nàng? Mặt nạ Huyền Diệp ở Ngũ Đại Tiên Môn tuyệt đối không cách nào tìm được, bởi vì mặt nạ này dùng một loại cỏ trùng tên Huyền Diệp, tỉ mỉ bồi dưỡng khiến nhả tơ kết thành kén, lúc kén tằm sắp phá vỡ, giết chết Huyền Diệp cỏ bên trong mới có thể lấy được một ít tơ tằm, dùng để dệt ra loại mặt nạ Huyền Diệp này.

Mà loại cỏ trùng âm tà này, thường thường chỉ có súc sinh tu sĩ Lục Đạo môn mới có thể bồi dưỡng.

Cửu công chúa tự tin con Huyền Diệp cỏ này có thể giấu được thần niệm Đạo Vận cảnh không quá quen thuộc của nàng tra xét, nhưng không ngờ ở một sơn thôn nhỏ lại bị một thiếu nữ cười Thanh Ngu liếc mắt nhìn thấu!” “Ai? Không phải tỷ tỷ

sao?” Thiếu nữ trên Thanh Ngu nghiêng đầu, lại nhìn Hiên Viên Minh Châu vài lần: “Quả thật không giống tỷ tỷ.”, Hì hì, xin lỗi vị công tử này, Thanh Thanh nhìn lầm “Cửu công chúa” ánh mắt khẽ nhúc nhích, ánh mắt đảo qua trên người Thanh Ngu cùng thiếu nữ, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

Tiêu Viễn tiến lên một bước, vỗ vai nàng, cười nói với Thanh Thanh: “Tiểu muội muội, ngươi là người của thôn này sao?” “Đừng gọi ta là tiểu muội muội nhé!” Thanh Thanh ngồi thẳng lên, kiêu ngạo bộ ngực thiếu nữ, nói: “Năm nay ta mười bốn tuổi, ngươi phải gọi ta là tiểu thư mới đúng... Đúng rồi, không sai, chính là tiểu thư! Ta nghe nói người ngoài đều gọi tiểu muội muội là tiểu thư, đúng không? “Hì hì”, những lời nói của cô gái ngây thơ làm cho đoàn xe nhện không được cười.

Vương đại phú ba bước đi tới trước hai bước, một thân thịt mỡ run rẩy, trên mặt béo nặn ra một nụ cười: “Thanh Thanh tiểu thư, nếu đã tuổi mười bốn, không biết có thể hứa hôn với người ta không, nếu không chê thì...” “Đặng thổ tử, muốn đánh!” Vương đại phú không nói một câu, Thanh Thanh liền quát một tiếng, rút ra thanh kiếm gỗ đặt trên Thanh Ngu, lẳng không dâm về phía Vương đại phú.

Chỉ một thoáng, lông tóc Tiêu Viễn dựng đứng, chỉ cảm thấy thiên địa kinh biến, kiếm khí tuôn trào, một đạo kiếm quang sáng chói dâm thẳng tới con mắt của y.

“A!!” Vương đại phú đứng thẳng bất động, Tiêu Viễn lại che hai mắt kêu thảm thiết lui về phía sau. Đám người đồng loạt kinh ngạc quay đầu nhìn lại, rõ ràng thấy được trong hai ngón tay của gã đã tràn đầy máu tươi.

“Tiêu Viễn!!” Hiên Viên Minh Châu quá sợ hãi, tiến lên đỡ hấn.

Mọi người bị một màn quái dị này làm cho không biết phải làm sao, ngay cả thiếu nữ ngồi trên Thanh Ngu cũng ngây ngẩn cả người, thấy Hiên Viên Minh Châu hung tợn nhìn về phía nàng, thiếu nữ bối rối giải thích: “Ta, ta không làm gì cả, ta chỉ là... ghét tên mập này!” Vương Đại Phú xấu hổ đứng nguyên tại chỗ., Sau đó quay đầu quát: “Còn không mau mang kim châm tới, sừng sốt làm gì!” “Ta, ta không có chuyện gì,

hai chân của “Tiêu Viễn” đều đang run rẩy, mở to con ngươi đang chảy máu, nhìn thật sâu thiếu nữ ngồi trên Thanh Ngu, tim đập thình thịch.

Trong lòng tràn đầy khiếp sợ.

“Ta, thật không phải là ta!” Cô gái từ trên Thanh Ngu nhảy xuống, hoảng loạn muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích thế nào.

Nàng chỉ tùy tiện mô phỏng theo động tác vung kiếm của những kiếm khách giang hồ mấy ngày gần đây, hơn nữa còn không phải đâm kiếm gỗ về phía Tiêu Viễn, sao đột nhiên lại đâm bị thương mắt hắn? Hơn nữa còn là kiếm gỗ.

“Không, không trách ngươi, là... là vấn đề của ta.” Tiêu Viễn che lấy đôi mắt đang chảy máu, trong tầm mắt màu máu mờ hồ thấy được vị Tiên Đế phong hoa tuyệt đại đang đứng trong thức hải kia, chậm rãi đứng dậy, dùng sức đâm một kiếm về phía trước.

Kiểm ý kéo dài không tiêu tan, ẩn sâu vào trong trí nhớ của hắn.

“... Ban đêm, đoàn xe trú đóng tại thôn nhỏ được gọi là Thanh Sơn thôn này. Vương đại phú mang hàng hóa đến được thôn dân nhiệt tình hoan nghênh, tiến vào nhà trưởng thôn, mà Tiêu Viễn cùng Hiên Viên Minh Châu thì đi tới nhà thiếu nữ Thanh Thanh.

“Ngươi nói là, ngươi đạt được một chiêu kiếm thuật của vị kia?!” Hiên Viên Minh Châu kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Đúng!” Cho đến bây giờ Tiêu Viễn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Ngay khi thiếu nữ Thanh Thanh vung thanh kiếm gỗ lên, tàn hồn của Khải Minh Tiên Đế trong thức hải của hắn cũng theo đó mà chém ra một kiếm. Kiếm chiêu trực tiếp khắc vào trong trí nhớ của hắn, khiến Tiêu Viễn cảm thấy khó mà tin nổi.

“Ngươi cái tên này thật đúng là kỳ ngộ không ngừng.” Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu cổ quái, nếu không phải Tiêu Viễn một mực đi theo nàng, nàng còn cho rằng Tiêu Viễn là con riêng của Tiên Đế, nếu không làm sao lợi ích đều là hắn lấy được

chứ?” Cái này... Ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Có lẽ ta có duyên với Khải Minh Tiên Đế!” Tiêu Viễn hăng hái nói: “Chiêu này uy lực mười phần cường đại, tựa hồ là sát kiếm do Tiên Đế ở Phạm gian sau khi bế quan đã sáng tạo ra, không có danh tự lưu truyền xuống dưới., Ta tạm gọi là Minh Quang thần kiếm, Hiên Viên Minh Châu lờm hẩn một cái: “Người nói thẳng là sau khi sử dụng Cửu Châu Hoàng tộc đã thương, kiếm chiêu sáng tạo ra!” Dựa theo lời nói của Tiên Hà đại tướng quân trong gian miếu đồ nát kia, lần duy nhất Minh Quang tiên tử bế quan chính là lúc nàng xông vào hoàng thành!”, Sau khi đối mặt với Hiên Viên Hoàng tộc, lúc lại xuất quan, Minh Quang tiên tử đã thần kiếm đại thành, trong lòng uất ức dung nhập kiếm ý, xuất một kiếm mà đạo vận thiên hạ cùng chấn kinh.

Từ đó về sau, Minh Quang tiên tử bắt đầu tàn sát đầm máu, tam giới không ai có thể ngăn cản.

Điều này đủ để thấy một chiêu kiếm thức này uy lực cực mạnh, nếu như Tiêu Viễn thật sự đạt được môn kiếm chiêu này, cho dù có thể lĩnh ngộ một hai phần trăm, cũng đủ để cho hẩn hoành hành nhân gian giới.

“Hắc hắc...” Tiêu Viễn ngượng ngùng cười cười, hẩn không muốn dùng sự việc mười vạn năm trước để kích thích vị công chúa Hiên Viên Hoàng tộc trước mắt này.

“Ta thấy hay là người đừng gọi là thần kiếm nữa, người nhiều nhất cũng chỉ xem như kiếm khí!” Hiên Viên Minh Châu tức giận nói.

“Minh Quang kiếm khí sao? Cũng có thể...” Cảm thụ kiếm ý còn sót lại trong thức hải, Tiêu Viễn càng thêm tự tin, mặc niệm cảm tạ tàn hồn của Khải Minh Tiên Đế, chuyển chủ đề nói: “Theo lời này, Thanh Thanh có thể dẫn dắt tàn hồn Tiên Đế trong thức hải ta, lại có thể liếc mắt nhìn thấu sự nguy trang của công chúa, vậy nàng...” Tiêu Viễn nhìn về phía Hiên Viên Minh Châu.

“Ừm, có lẽ nàng là... Tiên Đế chuyển thế...” Giọng nói Hiên Viên Minh Châu có chút mất tự nhiên, nàng và Tiêu Viễn mới từ một nhân vật gần như là Tiên Vương nghe được câu chuyện

về Khải Minh Tiên Đế, hiện tại lại tận mắt thấy nàng chuyển thể, sao có thể không kinh ngạc đây? Một khi vị Thanh Thanh thức tỉnh, Tam Giới lại nổi lên vô số gợn sóng, cũng giống như hôm nay, đâm ra một kiếm liên khiến hai mắt Tiêu Viễn bị thương. Tuy nói hai người không có quan hệ gì.

“Nói đến chuyển thể...” Tiêu Viễn thì thảo tự nói, Hiên Viên Minh Châu cũng có chút trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tiêu Viễn mới nghi ngờ hỏi: “Không phải Tiên Đế chia tàn hồn thành mấy phần, ta và người mỗi người có được một phần sao?” Hồn phách của Tiên Đế, người cho rằng giống như chúng ta sao?” Hiên Viên Minh Châu liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người bình thường có ba hồn bảy vía, sau khi tu vi đạt tới cảnh giới xuất thần, thần hồn đạt tới cường đại, có thể hồn du thiên địa, không bị giới hạn bởi thân thể, nghe nói sau khi trải qua thiên kiếp, thần hồn của tiên nhân sẽ càng biến hóa khó tin hơn, chỉ một ý niệm trong đầu đã có thể khiến thiên địa dị biến.

Ta muốn...” Hiên Viên Minh Châu dừng lại một chút, “Chúng ta lấy được một ít mảnh vỡ chí bảo của Tiên Đế, trên đó chỉ còn giữ lại một chút hồn phách Tiên Đế, nàng đã đầu nhập vào luân hồi, thậm chí chuyển thể không chỉ có một mình Thanh Thanh, tam hồn có thể chia làm ba người, thậm chí càng nhiều hơn, dù sao chúng ta đều không hiểu rốt cuộc Tiên Đế có thần thông uy năng như thế nào...” Trên thực tế hai người ngay cả thủ đoạn tiên nhân cũng chưa từng thấy qua.

Tiêu Viễn đồng ý với ý kiến của công chúa.

Bởi vì Thanh Thanh thực sự quá dễ tìm, Thanh Sơn thôn gần động thiên phúc địa mà Minh Quang tiên tử lưu lại, mà bản thân Thanh Thanh lại có thể dẫn động tàn phách Tiên Đế, khiến cho người Tam Giới muốn tìm nàng quá mức dễ dàng.

Một vị Tiên Đế thông dong tự sát chết đi, sẽ không thể chuyển thể đơn giản như vậy, nàng nhất định sẽ bố trí hậu chiêu, phòng ngừa người đời sau tìm được nàng.

Cho dù nàng là tự sát, không có lưu lại mưu đồ gì, nhưng cũng không nên để Thanh Thanh chuyển thể của nàng bị người ta dễ

dàng tìm được như vậy.

“Tiên phủ kia...” Tiêu Viễn nhìn về phía Hiên Viên Minh Châu: “Xem ra không phải để lại cho hậu nhân, mà để lại cho... Thanh, Thanh, Hiên Viên Minh Châu.

Sau khi ý thức được điều này, hai người mơ hồ nhận ra bộ cục của Tiên Đế năm xưa, thậm chí hai người bọn họ trong ván cờ này, bởi vậy cũng không dám nhắc lại tên Tiên Đế, ngay cả bản thân nàng cũng đổi thành lí do thoái thác như vậy để lại cho Thanh Thanh.

“Vậy Thanh Thanh... có phải là nàng năm xưa hay không?” Tiêu Viễn nhin không được hỏi: “Nếu đúng thì chúng ta...

... thì phải làm sao?” Đây thật sự là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Nếu như không biết còn tốt, một khi biết được, không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong đó.

Có lẽ lúc bọn hắn bất ngờ đạt được tàn phách Tiên Đế cũng đã không cách nào trốn thoát.

“Người biết người bình thường làm cách nào chuyển thế không?” Hiên Viên Minh Châu hỏi ngược lại. “Tiên nhân thì sao chuyển thế, ví dụ như vị Tiên Hà đại tướng quân “Tiên Nhân” kia ta không biết, nhưng người bình thường chuyển thế hẳn là đại đa số đều biết a?” Nói thử xem, xem người và ta biết có gì khác nhau.” Hiên Viên Minh Châu từ trong túi trữ vật lại lấy ra hai cái chén trà, lấy ra ấm trà rót một chén nước thơm ngát, một chén đưa cho hắn.

Mí mắt Tiêu Viễn nhảy lên một cái, hắn đi ra bên ngoài, còn có thể tùy thời ăn điểm tâm tinh xảo và trà ngon, đoán chừng trong thiên hạ không có bao nhiêu người có thể làm được.

Dù sao giá trị túi trữ vật cũng đã rất cao, có thể dư thừa không gian chứa tạp vật, rải rác không có mấy.

“Nói về chuyển thế... Hồn phách từ Quỷ Môn quan tiến vào U Minh giới. Sau Quỷ Môn quan là một con đường hoàng tuyền thật dài, ven đường đầy hoa nở không thấy lá, hoa Bỉ Ngạn mà Diệp Sinh không thấy hoa.

Phần cuối Hoàng Tuyền Lộ, chính là cầu Nại Hà, đầu cầu có một vị lão bà bà, tên là Mạnh Bà... Uống xong Mạnh Bà Thang, uống xong Vong Ưu Thủy, khi còn sống hết thấy bi hoan ly hợp đều quên đi. Hồn Linh của con người liền có thể vô ưu vô lự leo lên cầu Nại Hà, đầu nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi...”

Tiên tử tu hành (14)

“Hiên Viên Minh Châu khẽ gật đầu, nói: “Đây là chuyện nhân gian lưu truyền chuyển thế, nhưng theo ta được biết, cũng không phải ai cũng có thể chuyển thế.” Tiêu Viễn hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hiểu: “Là bởi vì Địa Phủ không lớn như vậy?” Có thể tưởng tượng được, nếu linh hồn mỗi người chết đi đều đi qua Quỷ Môn quan, vậy thì Quan ải của người chết và người sống sẽ là “ồn hoa” tới cỡ nào, khắp nơi đều là quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp.

“... Có lẽ là một phần nguyên nhân.” Hiên Viên Minh Châu bị suy nghĩ của Tiêu Viễn làm cho kinh sợ, cười nói: “Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu nhất ta nghĩ cũng rất đơn giản, thần hồn người bình thường căn bản không đủ ổn định, sau khi chết coi như có thể đi đến Quỷ Môn quan., Cũng không cách nào chèo chống bọn họ uống Mạnh Bà Thang và Vong Ưu Thủy, càng không nói đến việc đầu nhập sinh tử luân hồi “Tiêu Viễn” có chút cảm xúc khó tả, đây thực sự là mạng người như rom rác, người bình thường sau khi chết ngay cả luân hồi cũng không được, đáng thương trên đời này mấy người tin tưởng bọn họ khi còn sống có thể làm một người tốt ở kiếp sau.

“Phàm nhân không cách nào tiến vào luân hồi.” Hiên Viên Minh Châu tổng kết nói: “Có tư cách đi qua Hoàng Tuyền lộ, đi tới trước mặt Nại Hà Kiều, chỉ có một bộ phận tu sĩ thần hồn mật hỏa, cùng với một ít người khi còn sống thiên phú dị bẩm, hoặc là sau khi chết chứa đầy oán khí mãnh liệt., “Tiên nhân” khiến thần hồn đạt được cường hóa?” Nghe nói, tiên nhân... tương tự như đại tướng quân Tiên Hà mà chúng ta gặp được, bọn họ muốn đi vào trong luân hồi cần phải bị năm đạo Âm Lôi của U Minh giới oanh kích thần hồn, khiến cho ba hồn bảy vía tản ra., Lại cho chủ hồn uống Mạnh Bà Thang, như thế mới có thể chuyển thế đầu thai “Bị Âm Lôi oanh kích thần hồn? Tiên nhân đã là tồn tại vĩnh sinh bất tử, vì sao bọn họ phải chuyển thế luân... Ách, ta hồ đồ “Tiêu Viễn vỗ vỗ đầu, Tiên Hà đại tướng quân không phải chỉ là một vị sao? Huống hồ ngay cả Tiên Đế cũng tự sát chuyển thế.

Xem ra tiên nhân ở Tiên giới cũng không phải vô ưu vô lự, bọn họ cũng có đủ loại phiền não.

Đã như vậy, vì sao còn muốn phi thăng Tiên giới?” “Đúng rồi!” Tiêu Viễn nghĩ tới một chuyện, nghi hoặc nhìn về phía Cửu Công chúa: “U Minh giới ngoại trừ có công năng chuyển thể luân hồi ra, không phải còn bị các ma đầu của Lục Đạo Ma môn chiếm cứ? Bọn họ ở đâu? Trên đường hoàng tuyền? Hay là ở hai bờ cầu Nại Hà?” Hiên Viên Minh Châu rất lớn ở U Minh giới cười nói: “Đa số địa khu bên trong không khác gì nhân gian, cũng có một số sinh vật đặc thù., Không có ánh mặt trời, nhưng chúng dùng âm khí, sát khí làm thức ăn, khác rất nhiều với yêu vật ở nhân gian giới: “Tiêu Viễn cũng nghe nói qua về nó, dù sao gần như U Minh giới có thể tùy ý ra vào, chỉ cần thần hồn có thể rời cơ thể ngao du là được.

“Mà ở sâu trong U Minh giới mới là địa phủ, cũng là nơi sáu ma đầu của Lục Đạo môn đóng quân. Quỷ Môn quan màu đỏ như máu ở chỗ đó, ta nghe nói cho dù là tu sĩ U Minh giới, cũng rất ít khi tới gần Quỷ Môn quan, chứ đừng nói đến chuyện đi vào “Xem ra Quỷ Môn quan đối với sinh giả mà nói là cấm kỵ chi môn” Hai người lại nói chuyện phiếm một hồi, nhưng đối với Thanh Thanh Sơn thôn như thế nào vẫn không có kết luận.

“Trừ phi” tiếng đập cửa vang lên, Tiêu Viễn hô một tiếng tiến vào, rất nhanh thò ra một cái đầu nhỏ, ánh mắt đen láy tò mò nhìn hai người bọn họ: “Hai vị công tử? Gọi như thế này à? Hi hi, thiếu nữ ăn cơm từ rất sớm đã học được cách xưng hô của công tử tiểu thư, đáng tiếc người trong thôn đều không tính là công tử gì, cho đến hôm nay mới lần đầu tiên nàng gọi.

Tiêu Viễn và Hiên Viên Minh Châu liếc nhau.

“Ăn cơm rồi nói?” “Cũng tốt” Thanh Thanh chớp chớp đôi mắt, lén nhìn trong phòng vài lần, hình như không có gì kỳ quái, nhưng nàng luôn cảm thấy vị Minh công tử kia cứ như tiểu thư kỳ quái. “Thanh Thanh” Hiên Viên Minh Châu đi tới bên cạnh nàng, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng: “Đợi chút nữa kể cho ta nghe một chút tình huống giữa ngươi và tiểu thư nhà ngươi đi.”, “Tốt?” Thanh Thanh đáp ứng một tiếng, nhưng vẫn

nhìn nàng chăm chăm, trong miệng toát ra một câu: “Tỷ tỷ, người là tỷ tỷ mới có thể sờ đầu ta.” “Khà khà khà” “không cho người cười!” “Ách” Tiêu Viễn ngoan ngoãn ngậm miệng, sờ sờ mũi, theo sau hai cô gái đi vào phòng khách.

Sơn thôn nông trạch cũng không tính là lớn, ba gian bằng phẳng, lão nhân, phụ mẫu, tiểu hài tử mỗi người một gian, trước cửa một căn phòng nhỏ, nhà bếp tính cả nơi ăn cơm cùng một chỗ, cộng thêm một gian đại sảnh tế tự dùng, bình thường cũng chất một ít vật tạp vật.

Nguyên nhân bởi vì có khách nhân, cho nên cha mẹ Thanh Thanh chuyển bàn cơm từ phòng bếp chật hẹp chuyển đến phòng khách, còn đặc biệt có hai ngọn đèn dầu trong nhà. Khi Cửu Công chúa tới, bà nội Thanh Thanh, cùng với cha mẹ và bốn đệ đệ, đều đứng chờ.

“Thật có lỗi, chúng ta tới chậm...” Trước mặt người cha mẹ chuyển thế của Tiên Đế, Cửu Công chúa không dám coi thường chút nào, tòa Tiên phủ này nằm ở địa phương cách đó không đến trăm dặm, nếu như Thanh Thanh thức tỉnh, một chiêu chỉ sợ không phải có thể hóa thân thành Tiên Đế, kiếm bay khỏi đầu người.

“Không không, Minh, Minh công tử đã giúp chúng ta quá nhiều, hàng hóa mang đến cũng khiến nhà chúng ta trở nên tốt hơn.” Phụ thân Thanh Thanh lắp bắp nói, trên khuôn mặt anh nông dân ngăm đen có sự cảm kích phát ra từ nội tâm.

Hiên Viên Minh Châu mỉm cười: “Cái này không sao, chư vị... tất cả mọi người đều ngồi cả rồi, thúc thúc và a di, mấy bà nội gọi ta là Hiên Minh là được rồi.” Tiêu Viễn bật cười, đường đường là tiểu công chúa của Hiên Viên hoàng thất, muốn dùng “Chư vị” cũng không được.

Hiên Viên Minh Châu nhìn hẩn một cái, sau đó ngồi xuống.

“Hí!” Phần eo của Tiêu Viễn co lại, sắc mặt tái nhợt.

Thanh Thanh lấy làm lạ hỏi: “Công tử làm sao vậy?” Không có gì, một con rất lớn.

muối... bật, lại nữa rồi!” Không để ý đến gia hỏa này, Hiên Viên Minh Châu chủ động tìm đề tài, bằng vào tính cách nhiệt

tình của nàng rất nhanh làm cho một nhà Thanh Thanh buông lỏng bản khoán, vừa ăn cơm vừa rót nước nói về chuyện Thanh Thanh.

“Đứa nhỏ Thanh Thanh này từ nhỏ đã nghịch ngợm, năm nay đều mười bốn tuổi rồi, còn thích náo loạn như một đứa con gái tám chín tuổi.” Mấy đứa hôm trước cầm đao đi khắp giang hồ, nàng nhất định phải đi theo sau bọn chúng, nói muốn học hai chiêu kiếm pháp “Khi sinh ra? Hình như không có gì kỳ quái...”, Đây là đệ đệ của Thanh Thanh, sữa tên trâu, còn chưa đặt tên.” Hiên Viên Minh Châu nhận được rất nhiều tin tức tình báo về Thanh Thanh, nhưng cơ bản không có tác dụng gì, Thanh Thanh cũng không phải ngẩng đầu lên nhìn một chút tu hành giả gặp qua có thể sáng tạo ra một môn thân pháp tuyệt thế thiên tài.

Nàng chỉ là một thiếu nữ bình thường, ngoại trừ phần lớn lòng hiếu kỳ còn thừa, cùng với một tâm linh hồn thuần khiết không đếm xỉa đến Lễ giáo, nàng cơ hồ không khác gì những thôn cô bình thường.

“Minh Hiên công tử”, phụ thân Thanh Thanh uống hai chén rượu vàng, cả gan hỏi: “Nếu ngài để mắt tới Thanh Thanh, thì hãy thu nàng làm thị nữ, để nàng hầu hạ “Túy nữ” hàng ngày của ngài? Không không không!” Hiên Viên Minh Châu bị dọa sợ, vội vàng đứng dậy trình trọng cự tuyệt, sau đó nàng nghĩ tới điều gì., Hắn thử nói: “Triệu thúc thúc, nếu như Thanh Thanh vui lòng, ta có thể giới thiệu cho nàng một vị sư phụ tốt, để nàng tự mình dạy Thanh Thanh “có thể làm sư phụ chuyển thế của Tiên Đế, chỉ có Đạo Vận Cảnh, hơn nữa chỉ có thể là Đạo Vận Cảnh của nữ giới.

“Vậy thì tốt quá!” Thanh Thanh Thanh bốn người đều vui mừng quá đổi, chỉ có đệ đệ của nàng lớn tiếng kháng nghị: “Tỷ tỷ muốn đi tu tiên sao? Không được, ta mới không muốn rời tỷ tỷ!” Lời này tự nhiên là bị cha mẹ hắn mắng chửi một trận, cũng làm cho Thanh Thanh vội vàng đáp ứng đề nghị của Minh Hiên công tử.

“Mới không muốn, ta không đi tu tiên cái gì, cũng không muốn bá sư “Thanh Thanh” thắng thần cự tuyệt nói: “Ta

muốn ở lại Thanh Sơn thôn, ta không đi đâu cả!” Thật tốt quá, tỷ tỷ không đi, “Muội Ngưu Ngưu” lại vỗ tay nở nụ cười, Triệu thúc tức giận đến mức một bàn tay đập lên đầu tiểu tử hỗn đản này.

Tiếp theo một nhà Thanh Thanh bốn miệng cùng xuất trận, tận tình khuyên bảo Thanh Thanh đi theo hai người Tiêu Viễn rời đi, đến miệng Ngưu Ngưu cũng bị bịt lại, nhưng Thanh Thanh chính là bướng bỉnh không muốn đáp ứng.

“Nha đầu nguoi!” Triệu mẫu oán trách gật đầu. “Cơ hội thăng chức phi hoàng nguoi cũng không cần, nguoi còn muốn làm gì nữa? Ở lại trong thôn có thể làm gì? Ngoại trừ lập gia đình, làm nông, cả đời nguoi đều không làm được đại hiệp cái gì “Ta mới không gả chồng”, gả cho nguoi có gì tốt chứ?, Ta muốn cả đời đi bên cạnh cha mẹ các nguoi, tốt lắm “Thằng nhỏ này!” “Hừ” Thanh Thanh khó chịu ăn cơm, tức là không chịu đáp ứng, cuối cùng thật sự không chịu khuyên được nữa, bèn trừng đôi mắt nhìn Hiên Viên Minh Châu: “Vậy tỷ tỷ nói xem, tu tiên có gì tốt?” Nếu là nguoi bình thường hỏi ra vấn đề này, Hiên Viên Minh Châu có một ngàn lý do khinh thường hắn.

Tu tiên có gì tốt? Tu tiên mới có tất cả! Không tu tiên vạn sự đều bỏ! Không nói tới vinh hoa phú quý khi còn sống, trăm năm sau cũng thành một bãi đất vàng.

Nhưng tu tiên có thể cầu được trường sinh.

Nhưng đối mặt với sự tồn tại của một vị Tiên Đế chuyển thế, Hiên Viên Minh Châu lại cảm thấy cái đầu của mình bị kẹt lại, hoàn toàn không nghĩ ra lý do gì để trả lời nàng.

Cuối cùng của tiên lộ là Tiên Đế, đối với một vị Tiên Đế nói về tu tiên, vậy chẳng phải giống như cái gì trước mặt Quan Công của Lỗ Ban môn sao?” Tiêu Viễn, nguoi nói đi!” Thấy tên khốn này nín cười, Hiên Viên Minh Châu quả quyết đá luôn quả cầu này cho hắn.

Nụ cười của Tiêu Viễn ngưng lại, dưới đôi mắt trong suốt của Tiên Đế khi chuyển thế, hắn nghĩ ra một lý do: “Tu tiên có thể ở cùng một chỗ với nguoi mình thích” nhưng bây giờ ta đang

ở cùng một chỗ với người mình yêu!” Thanh Thanh lớn tiếng trả lời.

Tiêu Viễn lập tức bị kẹt lại.

“Tu tiên có thể thành tiên nhân.” Triệu mẫu lại kiêu diễm nói, “Tiên nhân lợi hại cỡ nào, thổi một hơi liền có thể thổi bay rất nhiều tòa núi lớn “Thanh Thanh” khinh thường cái mỗ. “Có thể thổi bay núi lớn thì thế nào? Tiên nhân dù lợi hại cũng chỉ như vậy mà thôi.” Đứa nhỏ này sao có thể nói như vậy!” Triệu nãi nãi tức giận.

“Bà nội, ta nói không sai!” Ngón tay Thanh Thanh giới đếm từng cái: “Tiên nhân sẽ không giúp chúng ta cày ruộng, cũng sẽ không thả trâu giúp chúng ta, lúc khô hạn thời tiết cũng không thấy tiên nhân rải vũ, lúc mùa mưa thì tiên nhân cũng không đến xua tan mây đen, lập thu không thể giúp chúng ta hái quả, Đại Hàn cũng sẽ không đưa quần áo cho chúng ta.” Người trong sảnh toàn bộ người đều bị tỷ thí cổ quái của nàng hù dọa.

Vậy mà lại muốn cho tiên nhân đi cày ruộng, đi chăn bò?” Tiên nhân không phải thương nhân, sẽ không mua sơn quả mà chúng ta hái xuống, cũng không phải thần thủ bảo vệ, lúc yêu vật vào thôn tiên nhân cũng sẽ không bảo vệ chúng ta., Mỗi năm trong đồng ruộng nên dài bao nhiêu lúa cốc, tiên nhân chẳng những không để hạt gạo nhiều, ngược lại chúng ta phải cung phụng bọn họ.” “Thanh Hoàn nhìn chung quanh một vòng, hai con người lấp lánh: “Tiên nhân đến cùng là có tác dụng gì?” Nói xong, cha mẹ cùng gia gia nãi nãi của nàng bị dọa không ít, liên tục trách mắng nàng hồ đồ.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu và Tiêu Viễn nghe được, lại không thua gì Cửu Thiên Kinh Lôi, trong chốc lát đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Chẳng trách Khải Minh Tiên Đế không chút do dự chặt đứt thế giới nhân gian và giới môn quý môn quan của U Minh giới, cũng có thể đâm ra thần kiếm về Thăng Tiên đạo, cách Thăng Tiên đạo đánh tiên nhân Tiên giới học máu.

Sau khi leo lên vị trí Tiên Đế, nhất thống tam giới, lại qua trăm năm sau tự sát bỏ mình, lại vào luân hồi.

Hóa ra tiên nhân trong mắt Khải Minh Tiên Đế lại không chịu nổi như thế, khó khăn như vậy.

Trách không được nàng khinh thường ngồi một mình trên bảo tọa Tiên Đế.

Hiên Viên Minh Châu đã hiểu tiếp theo nên làm gì.

Nàng không tiếp tục miễn cưỡng Thanh Thanh bước lên con đường tu tiên, thậm chí còn không tìm kiếm cho Ngưu Ngưu một vị sư phụ. Chẳng qua là đáp ứng cha mẹ nàng, sẽ lưu lại một khoản tiền lớn để cải thiện cuộc sống của Thanh Thanh.

Thanh Thanh gia đối với việc này cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không có ép buộc, ngược lại thay Thanh Thanh tỏ vẻ xin lỗi.

“Thanh Thanh, ngươi có thể ra ngoài nói chuyện với tỷ tỷ một chút được không?” Ăn cơm tối xong, Hiên Viên Minh Châu mỉm cười nói với Thanh Thanh, không hề kiêng dè việc bại lộ giới tính của mình nữa.

“Được, hì hì, Minh công tử, ngươi rút cuộc là tỷ tỷ hay là ca ca vậy?” Lòng hiếu kỳ thanh thanh vượng lại bắt đầu.

“Bí mật.” Hiên Viên Minh Châu nháy mắt với nàng, sau đó dẫn nàng ra khỏi phòng, đi tới con đường nhỏ của thôn, Tiêu Viễn cũng không đi theo ra ngoài.

Ban đêm nông thôn rất vắng vẻ, không phồn hoa như trong trấn, vừa vào đêm là trời đất trở nên u ám, xung quanh không một bóng người.

“Sợ hãi sao?” Mang theo con đường nhỏ trong thôn yên tĩnh hắc ám chậm rãi đi về phía trước, Hiên Viên Minh Châu đột nhiên hỏi.

Thanh Thanh kỳ quái nhìn nàng một cái: “Sợ cái gì?” Hiên Viên Minh Châu nhin không được bật cười, “Sợ quỷ à... Quên đi, xem ra Thanh Thanh ngươi căn bản không biết sợ hãi vật gì, bất quá, nếu như tu tiên mà nói, thiên địa đều có thể đi., Thanh Thanh, ngươi xác định không cần tu tiên sao?” “Hiện

tại ta vẫn khỏe mạnh, tại sao phải tu tiên chứ?” “Ừm, nói như thế nào nhỉ, tu tiên có thể khiến người tăng thêm kiến thức, trong một sớm một chiều du hành khắp Cửu Châu đại lục, trong sách có câu nói: triều du Bắc Hải Mộ Thương Ngô, có muốn nói như vậy không?”, Tiên nhân không mết sao?” “Phốc” Hiên Viên Minh Châu không nhịn được cười, cúi đầu sờ sờ đầu của nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, tỷ tỷ không khuyên người nữa, muốn thay đổi một vị tiên... Ý nghĩ quá khó khăn, như vậy đi...” Nàng từ trong túi trữ vật lấy ra một lệnh bài bằng vàng, lớn cỡ ba ngón tay, mặt sau có một con Ngưu Trảo Kim Long uy phong lẫm liệt, mặt trước có khắc hai chữ lệ thuộc vào: Minh Châu.

“Người cầm cái lệnh bài này nhét vào trong ngực Thanh Thanh, giải thích: “Đây là biểu tượng thân phận tỷ tỷ của người ta, nếu người gặp nguy hiểm gì, hoặc là có người tới quấy rối, người liền ném lệnh bài ra, ừm, dùng sức đập người xấu là được!” Công năng của lệnh bài đương nhiên không phải dùng như vậy, nhưng Thanh Thanh không có thần niệm, không cách nào điều động pháp trận cấm kỵ ẩn chứa trong lệnh bài, chỉ có thể dùng để nện người.

“Ai? Tỷ tỷ, đây là vàng sao, có phải rất đắt không?” Thanh Thanh vuốt ve khối lệnh bài bằng vàng này, có chút yêu thích không buông tay, lệnh bài xinh đẹp như vậy là lần đầu nàng nhìn thấy.

“Không đắt, cứ yên tâm cầm lấy đi.” Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Chỉ cần người đừng coi là đồ chơi để làm món đồ chơi là tốt rồi, nếu người thiếu tiền muốn bán đi, liền cầm lệnh bài đến quan phủ, để quan lớn nhất của bọn họ đến gặp người “Nói chuyện”, đồng thời mơ hồ khí chất cao quý toát ra, làm Thanh Thanh nhìn thấy có chút thất thần., Ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, thu lại lệnh bài của tỷ tỷ, mới ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn tỷ tỷ, Thanh Thanh cũng không biết phải làm sao báo đáp người!” Ha ha, người, sau này đừng vung kiếm hướng về phía tỷ tỷ là được rồi, tỷ tỷ thật biết nói đùa, làm sao lại như vậy chứ? Tỷ tỷ thật dễ cười “Hiên Viên Minh Châu” như vậy, cười cười không nói gì nữa.

Thế sự khó liệu, nếu như Thanh Thanh khôi phục trí nhớ, chứng kiến Hiên Viên hoàng thất hiện nay thống trị Cửu Châu, có lần nữa cầm kiếm dâng lên kinh thành hay không?... Ngày thứ hai, Tiêu Viễn đứng dậy đã thay một bộ quần áo mới, đứng trước mặt hân hoan tươi cười rạng rỡ, sau đó mới bưng tỉnh đại ngộ vì cái gì ngày hôm qua Vương đại phú hội vừa gặp mặt đã hiển ân cần với Triệu Thanh Thanh.

Dưới quần áo hơi rộng thùng thình, thân thể thiếu nữ nhỏ nhắn tràn đầy sức sống của Triệu Thanh Thanh tràn đầy sức sống, một đôi chân ngọc thon thả thẳng tắp thanh tú động lòng người đứng ở trước mặt người, hai mắt trong suốt linh động, tinh xảo ngũ quan dung hợp cùng một chỗ mang theo một loại ngạo khí tự nhiên sinh ra, hoàn toàn là hài tử của thôn dân Thanh Sơn thôn.

Khó trách lão quý Vương đại phú cưới Thất phòng phu nhân chỉ liếc mắt một cái, liền thêm nhỏ dãi với Triệu Thanh Thanh ba thước.

Hôm nay cũng vậy.

“Thanh Thanh tiểu thư!” Vương Đại Phú từ nhà trưởng thôn chạy tới từ sáng sớm, trong tay còn cầm theo một hộp cơm, phía sau còn có hai tên người hầu cầm các loại lễ vật, hướng về phía Triệu Thanh Thanh gia đại hiển ân cần, nếu không phải Hiên Viên Minh Châu ở một bên cảnh cáo, đoán chừng hẳn đã trực tiếp cầu hôn rồi.

Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu lạnh lùng quét qua, lão quý mập mạp mười phần phúc hậu lập tức mềm chân xuống, ngượng ngùng cười.

“Không nên tới trêu chọc Triệu Thanh gia, nếu không, ta sẽ khiến ngươi hối hận khi đã ở trên đời này” Lời nói lạnh như băng làm cho Vương đại phú chấn động một chút, nhưng hắn nhìn thoáng qua đỉnh ngọc đứng ở một bên, lấy cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Thanh Hậu đang cười không ngừng., Sắc mặt không hiểu bắt đầu lớn mạnh: “Minh công tử, Minh công tử, nếu Thanh Thanh đồng ý tự nguyện gả cho ta, vậy là được rồi chứ gì?” Vương đại phú mặt dày nói, “Dù sao Thanh Thanh cũng phải lập gia đình., Vậy còn không bằng gả cho nam nhân

ưu tú như vậy! Hắc hắc, không phải ta khoe khoang, bất luận từ đâu mà nói, Vương Đại Phú ta đều là gương của người tốt trên thế gian này!” Hiên Viên Minh Châu bị hắc vô sỉ nở nụ cười, tiếng cười đùa của Triệu Thanh Thanh càng vui vẻ hơn., Thanh âm thanh thúy vang lên: “Đừng có nằm mơ, cái tên mập mập này, ta không thích người đâu, ta cũng không cần lập gia đình, sau khi lập gia đình đúng là nhàm chán lắm rồi, ta mới không thèm lấy chồng.” Vậy cũng không nhất định là “Vương đại phú tiến lên dâng ân cần lên. Triệu Thanh Bạch vài lần cho hắc, đưa tay liền lấy kiếm gỗ của nàng, dọa cho Vương đại phú sợ đến mức trốn tránh sang một bên... chiêu kiếm ngày hôm qua hắc khắc sâu ấn tượng.

Cuối cùng Hiên Viên Minh Châu vẫn là...

Không đuổi Vương Đại Phú đi, Triệu Thanh Thanh tự nguyện sinh sống trong sơn thôn, cuối cùng cũng sẽ đối mặt với những nam nhân đến cầu hôn này, làm sao lựa chọn là cá nhân nàng.

Cho dù Triệu Thanh Thanh là Tiên Đế chuyển thế, nhưng nếu cả đời nàng đều không thức tỉnh ký ức thuộc về Tiên Đế, thì nàng cũng chỉ là một thiếu nữ bình thường, gã nhân sinh cũng không có gì lạ, thậm chí có khi cần tới mấy chục đời, ký ức của Tiên Đế mới có thể thức tỉnh.

Cũng có thể vĩnh viễn không tỉnh lại.

Hiên Viên Minh Châu đã cho Thanh Thanh một tấm lệnh bài, đủ để nàng tự bảo vệ mình trong tiểu sơn thôn này.

Mấy người Tiêu Viễn ở lại Thanh Sơn thôn thêm một ngày, hai người tiến vào rừng núi phụ cận, thanh trừ tất cả những yêu thú có khả năng uy hiếp đến thôn làng. Đến sáng sớm ngày thứ ba, bọn họ mới cáo biệt một nhà Triệu Thanh, tiếp tục tiến về những thôn khác.

Chỉ là cách mà Tiêu Viễn và Hiên Viên Minh Châu cười ngửa lại không giống lúc đến.

“...Ách, công chúa “Tiêu Viễn ngồi ở sau lưng Hiên Viên Minh Châu, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên thân Cửu công chúa truyền ra, lúng túng không biết nên nhìn về phương nào.

Sự tình còn phải nói từ ngày hôm qua hai người đi tìm Triệu Thanh đang làm việc trong ruộng, khi nhìn thấy trong đồng ruộng có thôn dân đẩy bò cào, Tiêu Viễn đem một con ngựa của mình tặng cho người nghèo kia.

Điều này cũng dẫn đến hôm nay khi bọn họ tiếp tục lên đường, Tiêu Viễn không có ngựa để cưỡi.

Vốn dĩ với thực lực hiện tại của Tiêu Viễn hiện tại, hoàn toàn có thể dễ dàng đuổi theo đoàn xe, nhưng Vương Đại Phú sau khi nhìn thấy, liền nói ngựa bán cho hai người là ngựa tốt mà Bách Lý chọn một, mặc dù không thể so sánh với ngựa bay dùng linh thực linh quả cùng với thịt yêu thú được nuôi dưỡng từ nhỏ, nhưng chở hai người hoàn toàn không thành vấn đề.

Tân vồng chỉ mới nhất tìm hoàng hai mươi hai trăm hai mươi lăm vì không lộ tẩy, Hiên Viên Minh Châu vươn tay về phía Tiêu Viễn, kéo hắn cùng ngồi một con ngựa.

“Cái gì?” Hiên Viên Minh Châu ngồi trước lưng ngựa, hai tay kéo dây cương, eo thon thon thẳng tắp, cổ mớ hồ nổi lên một lớp da gà.

Nàng còn chưa quen cưỡi một con ngựa thân thiết với nam nhân như vậy.

“Nếu không thì chúng ta đổi.... Ách, không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút, cách nhìn của ngài đối với Thanh Thanh là “Tiêu Viễn áp a áp ứng, nhưng rất nhanh đã tìm được một cái cơ.”

Hiên Viên Minh Châu thông minh cỡ nào, chỉ nghe một chữ “Đổi”, liền minh bạch hẳn rốt cuộc muốn nói gì.

“Tiêu Viễn!” Công chúa nhướng mày, giọng điệu cũng trở nên uy nghiêm thêm vài phần.

“Vâng, vâng!” Tiêu Viễn ưỡn thẳng sống lưng, cố gắng ngồi về phía sau.

“Nếu như ngươi dám học theo cách của ta lúc trước, dám dùng kiếm chỉ vào ta, ta phải làm cho ngươi...” Mặt công chúa có rặng mây đỏ, lời uy hiếp cũng không nói nên lời. Lúc này nàng mới phát hiện, hóa ra Tiêu Viễn từ sau khi lên ngựa vẫn không chạm vào nàng, đành hoàng ngồi sau mông ngựa.

Nàng cơ hồ có thể tưởng tượng được hiện tại Tiêu Viễn theo vó ngựa nâng lên, ngồi ở trên lưng ngựa bộ dạng quần bách theo đó, nhìn không được khước miệng nhếch lên, lộ ra vẻ mặt buồn cười.

“Kiếm chỉ vào công chúa? Có ý gì? Ta sao lại cầm kiếm... Ách, Ách!!” Tiêu Viễn nhìn thấy đường viền nhỏ nhắn óng ánh của Cữu công chúa ửng đỏ, da thịt biến thành bộ dáng hồng hào, đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Thì ra “kiếm” trong miệng Cữu công chúa, là chỉ... thanh kiếm của nam nhân kia.

“Công, công, công chúa.” Tiêu Viễn ghen hờn nhìn trần trời. Hóa ra Cữu công chúa xuất thân từ Hiên Viên hoàng thất cũng biết những lời lẽ thô bỉ của tiểu dân nơi này sao?” Hiên Viên Minh Châu khẽ hừ một tiếng, giọng điệu kiêu mị mê người. Tiêu Viễn thập phần dám khẳng định, người ngoài tuyệt đối không có khả năng nghe được tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại của tiểu công chúa Hoàng thất như thế.

Hắn là người duy nhất có thể nghe được tiếng hừ nhếch mép như tình nhân của tiểu công chúa Hiên Viên Hoàng thất.

Trùng hợp hơn chính là hôm qua Cữu công chúa đã bỏ mặt nạ Huyền Diệp xuống. Giờ phút này nàng chỉ ăn mặc kiểu nam nhân, không có yếm hầu cùng sợi râu, ngực trần đơn giản căn bản không ngăn được ánh mắt của Tiêu Viễn.

Một khí tức mập mờ lan tràn giữa hai người.

“Ngươi...” Hiên Viên Minh Châu cắn môi, giọng nói khẽ run: “Nếu ngươi dám xuất kiếm, ta dám thanh kiếm của ngươi gãy!” Nói xong câu đó, trong lòng Hiên Viên Minh Châu như có sợi dây đứt rời.

Không biết vì sao nàng lại lớn mật như vậy, hiện tại ở tình huống này mà nàng còn dám nói những lời như vậy với Tiêu Viễn.

Có lẽ là bởi vì quan hệ hai người sắp sửa tan vỡ, tên Tiêu Viễn này còn nhớ thương Hi Nguyệt muội muội của hắn, khiến cho nàng thủy chung có một tia cảm giác nguy cơ.

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Viễn cũng đỏ lên, đầu óc trống rỗng, sau một lúc lâu mới khàn giọng mở miệng: “Không dám, không dám?” Hừ!” Công chúa hừ một tiếng khiến Tiêu Viễn hiểu rõ tâm ý của nàng.

Chỉ là hấn lại không cách nào quên thân ảnh thánh khiết trong làn đang mặc váy trắng Tiên Vân Tông kia.

Bầu không khí giữa hai người trở nên cở quái.

Cho tới bây giờ Tiêu Viễn vẫn chưa bao giờ cảm thấy thời gian một phút đồng hồ dài như vậy.

“Lão gia... A!” Một tiếng thét dài kéo dài từ trong xe ngựa của hai người phía sau truyền ra, phá vỡ yên tĩnh của đoàn xe.

Chít chít, chít chít.

Xe ngựa của Vương đại phú lại bắt đầu đung đưa từ trên xuống dưới lên xuống.

Từng đợt tiếng rên rỉ dâm ô lại một lần nữa từ trong xe truyền ra, mơ hồ còn có thể nghe được một trận tiếng đập vào mông làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

Gia đình cùng hộ vệ liếc nhau, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ bội phục.

“Lão gia tối hôm qua còn vất vả cả đêm, không ngờ sáng sớm nay lại sinh long hoạt hổ!” Lão gia cười bảy vị phu nhân không phải là không có lý, “Lão gia thật là Thần Nhân!” “Ông, một kích đại lực trầm, Lục phu nhân có thể chịu được sao?” Cùng với âm thanh hâm mộ bàn tán của đám gia đình?, Vương đại phú cùng Lục phu nhân ở trong xe như lửa lên trời, xe chẳng những so với ngày hôm trước càng thêm lợi hại, mà ngay cả tiếng rên của Lục phu nhân cũng buông ra rất nhiều. Hai người tựa hồ cũng biết không thể gạt được gia đình và Tiêu Viễn hai người, cho nên dứt khoát làm nóng thêm chút ít.

“A... A... Lão gia gạt nhẹ “ba ba ba” kêu vù vù, lão gia, bên trong thật chua xót, a a a...” Tiếng cầu xin tha thứ của phu nhân vùng Giang Nam sông nước, chỉ khiến cho nam nhân phía sau nàng càng thêm hưng phấn, xe ngựa bằng gỗ cùng với một tầng cửa sổ chỉ có một lớp vải căn bản không ngăn được

âm thanh ma túy truyền ra từ trong xe, thập phần rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người của đoàn xe.

Ngay cả Tiêu Viễn và Hiên Viên Minh Châu đi đằng trước cùng.

Tiêu Viễn chỉ cảm thấy một ngọn lửa bay lên từ bụng, trong chớp mắt tràn ngập toàn thân tứ chi, ngửi thấy mùi hương thơm tỏa ra từ trên người công chúa, cùng với cái cổ trắng nõn thon dài của nàng, da thịt trở nên hồng phấn, lửa nóng trong cơ thể hần dần dần hội tụ đến hạ thân.

“Công, công chúa” Tiêu Viễn run giọng mở miệng.

Trong xe ngựa, tiếng rên rỉ kiêu mị không ngừng, người cười trên tuần mã hô hấp cũng trở nên trầm trọng.

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?” Hiên Viên Minh Châu há có thể không biết tình huống hiện tại? Sau khi nghe được Vương Đại Phú bắt đầu thao túng vị phu nhân kiêu mị kia, gương mặt của nàng trong chớp mắt trở nên nóng bừng lên.

Một cảm giác kỳ diệu thể nghiệm cuối cùng khiến hô hấp của nàng dồn dập, thân thể mềm mại từng đợt như nhũn ra.

Vốn lưng eo ngồi thẳng thường buông lỏng, hai mắt trong suốt cũng trở nên mê ly.

“Bóp! Bóp! Bóp!” Lão gia... Ô a... Lão gia, a... Lão gia chen rất chặt, thiếp thân... A a...” Thanh âm “Hỏa nóng như lửa hừng hực dâm tà” như con cổ trùng do súc sinh của Lục Đạo môn nuôi dưỡng ra, không ngừng chui vào trong đôi tai của đôi nam nữ đã nảy sinh tình cảm với nhau, khiến bọn họ sắp quên đi tất cả.

“Ta, ta vẫn là xuống đi?” Tiêu Viễn cố gắng chống đỡ một tia lý trí, giãy dụa cuối cùng.

“Bóp!” Một kích thể đại lực trầm xuống, Tiêu Viễn phảng phất thấy được Vương Đại Phú đang nắm hai tay phu nhân của mình, hạ thân gắng gượng cử động, đoạn hông hung hăng đập vào trên cặp mông béo phì của phụ nhân.

Cái thân thịt vừa thô vừa đen kia từ sau lưng cắm sâu vào trong đường hoa của phụ nhân dâm dục.

Tư thế, cũng giống như hấn và Cửu Công chúa lúc này.

“... Người nghĩ vậy, thì hạ xuống đi.” Giọng nói khẽ run run của Hiên Viên Minh Châu khiến Tiêu Viễn lập tức hiểu ra. Nàng dường như muốn nói: Lần này người đi xuống, vậy sau này người đừng lại gần ta nữa! Công chúa rụt rè, đương nhiên sẽ không nói thẳng ra. Nhưng Tiêu Viễn lại rất rõ ràng “Nhưng công chúa” Tiêu Viễn cười khỏ, thân vị càng ngày càng lui về sau.

“Cái gì...?” Cô cố ý giả vờ không hiểu sao? Tiêu Viễn cắn răng, nghiêng tới bên tai ngọc mịn của Cửu Công chúa, dùng giọng nam khàn khàn nói: “Công chúa, kiếm của ta đã không áp chế nổi nữa rồi.” Khí tức nóng rực phun lên da thịt Hiên Viên Minh Châu, khiến toàn thân nàng run lên, dây cương trong tay không biết nên không chế ngựa như thế nào.

Nàng mơ màng nhìn về phía trước, nhẹ nhàng run rẩy nói: “Vậy thì... rút kiếm ra khỏi vỏ đi.” Công chúa nhỏ giọng nói nhỏ nhẹ, không khác một ngọn lửa, trong chốc lát đốt lên đục vọng mãnh liệt trong cơ thể Tiêu Viễn. Vào thời khắc này, đục vọng đang vận sức chờ phát động., Hấn quên mất Hi Nguyệt muội muội của Tiên Vân tông, cũng quên đi đoàn xe phía sau, thậm nghĩ tới một chuyện: Đem kiếm sắc nóng rực đâm vào khe hở mông ngựa trên yên ngựa của Cửu công chúa! Đúng vậy, nàng cùng ngồi trên lưng ngựa với Tiêu Viễn đã sớm len lén quan sát được., Hai mảnh eo thon thẳng tắp hiên ngang ngồi trên yên ngựa, hai cánh thiếu nữ bám vào bờ mông mềm mại sau quần áo hiển lộ ra đầy đặn cùng tròn trịa, phảng phất một con đào sắp trưởng thành, tươi mềm đa dạng, mê người không gì sánh được.

Điều tuyệt diệu hơn chính là, bởi vì Cửu Công chúa ngồi ở trên yên ngựa, sau khi cặp mông đặt xuống chiếc bánh hình dạng bờ mông, cùng với hai cây đào có đường cong lồi xuống dưới mông, làm cho người ta hận không thể đem lợi kiếm cứng rắn đâm vào, hưởng thụ khoái cảm bao bọc cặp mông mềm mại của công chúa tôn quý.

Con ngựa không ngừng nhắc chân đi về phía trước, kéo theo bờ mông của Cửu công chúa có chút rung động. Tiêu Viễn chỉ

lén lút nhìn vài lần đã nói muốn ép kiếm cũng không đề nổi.

Hiện tại Công chúa lại nói, nếu như người không đề nén được, vậy... rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hấp dẫn như vậy, Tiêu Viễn là một nam nhân bình thường, làm sao có thể chống cự?" Công chúa, Tiêu Viễn, khuôn mặt tuấn tú, thờ hồng hộc, hai tay chống vào hông ngựa, thân thể kéo về phía trước, nửa người trên bỗng ép xuống cái lưng nhỏ nhắn ưu mỹ của Hiên Viên Minh Châu.

Hơi thở nóng hừng hực của nam nhân kia lập tức đánh thẳng vào cổ nòng, sau lưng và lồng ngực dày cộm của nam nhân hoàn toàn dán chặt vào nhau, cảm giác ấm áp được nam nhân ôm trong lòng mấy ngày trước lại một lần nữa dâng lên từ trong lòng Cửu công chúa.

"Người!" Hiên Viên Minh Châu đỏ mặt muốn nói gì khi tìm lại quyền chủ động, một lưỡi dao sắc bén nóng rực xuyên qua yên ngựa.

Nắm quần áo và quần lót của nàng, từ phía sau trùng trùng điệp điệp đâm vào trong hông nàng.

"Ừm...!" Hiên Viên Minh Châu không khỏi ngậm nga một tiếng dịu dàng, bị lưỡi đao sắc bén này kích thích đến toàn thân run rẩy, khí lực biến mất không thấy gì nữa, vòng eo mềm mại đi, được chủ nhân của bảo kiếm nóng hổi dùng tay trái mạnh mẽ ôm vào trong ngực, đặt ở trên bụng mềm mại.

"Công chúa" Tiêu Viễn lại cọ cọ phía trước một cái, lưỡi đao sắc bén cố gắng đâm về phía trước nhưng lại bị chiếc yên ngựa dựng lên ngăn trở, chỉ có thể tiến lên một phần nhỏ, không cách nào chính thức đâm vào bên trong phần hông nát của công chúa.

Tiêu Viễn bị đục đục hỏa thiêu đốt toàn thân khô nóng chỉ có thể đặt trọng điểm lên nửa người trên, tay trái hơi dùng sức ôm lấy thân thể Cửu Công chúa tựa vào hông lưng của gã. Đồng thời, y há miệng ra, nhìn thấy gã thềm thường đã lâu, cắn vào lỗ tai nhỏ mịn của Cửu Công chúa.

"A..." Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ run rẩy, vành tai mãi cảm bị hai miếng môi nam nhân ngậm lại. Cả người

nàng run rẩy một cái, còn chưa kịp cảm thụ loại khoái cảm khác thường này, hàm răng của Tiêu Viễn đã nhẹ nhàng cắn lỗ tai của nàng.

khứu, ngứa, mềm, nóng, cùng với khoái cảm hơi đau, rất nhanh làm cho tiểu công chúa của hoàng tộc cửu Châu mê ly, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng thở hồn hển, nửa người trên hoàn toàn tựa vào vành tai của nam nhân phía sau, tùy ý liếm môi óng ánh xinh xắn, tai Quách. Cuối cùng, đầu lưỡi và môi nam nhân lan tràn đến cổ trắng nõn, thoáng một cái đã hôn nàng bằng lửa nóng.

“Tiêu Viễn...” Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu mê ly, nắm chặt dây cương trong tay, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, bị đôi môi nóng bỏng của nam nhân từ từ hôn lên da thịt, nghe hần thở dốc ẩn chứa dục vọng mãnh liệt, nàng càng lúc càng không thể kháng cự.

Tiêu Viễn ôm chặt eo nhỏ của công chúa, để cho nàng ngửa đầu ra sau, tựa đầu lên vai hắn. Còn hắn thì thò đầu ra, thuận theo đường cong duyên dáng của công chúa, đem chiếc cổ thiên nga dài nhỏ trắng nõn của nàng hôn một lần nữa. Cuối cùng môi hắn rơi xuống trên gương mặt nóng bỏng của công chúa, hôn mạnh xuống.

“Ừm...” Hiên Viên Minh Châu rên lên một tiếng thật dài, ánh mắt càng lúc càng mê ly nhìn Tiêu Viễn, chờ mũi kiếm sắc bén kia rời vỏ.

Nhưng điểm kỳ quái chính là, Tiêu Viễn chỉ động thân trước sau, thoáng cái đã lướt qua nửa phần trước của bờ hông nàng, tựa hồ như không dám xâm nhập vào trong.

“Tiêu Viễn? Người... Kiếm đâu?” Hiên Viên Minh Châu phát ra thanh âm mềm mại có vẻ nghi hoặc, êm tai hơn Lục phu nhân ở phía sau xe ngựa vô số lần khiến Tiêu Viễn nghe mà toàn thân nóng như lửa đốt, nhưng chiếc yên ngựa vướng tay vướng chân hắn vẫn bị cản trở.

Nam nhân bị dục vọng khống chế, lựa chọn ôm lấy thân thể mềm mại của Cửu công chúa, để cho nàng co dẫn đôi hông đẹp rồi khỏi yên ngựa.

“Cái gì?” Hiên Viên Minh Châu lấy lại tinh thần từ trong dục vọng mê ly, rất nhanh đã biết rõ nguyên nhân vì sao lưỡi đao không ra khỏi vỏ.

Thì ra là hai cái yên ngựa do gã cầm lên đã trở ngại việc mũi kiếm của Tiêu Viễn đâm thẳng vào, khó trách hắn phải bế nàng lên.

“... Phốc phốc phốc” Hiên Viên Minh Châu nhin không được khê cấn mỗi một tiếng, híp mắt nhìn Tiêu Viễn, cười ha hả nói một câu hàm nghĩa: “Xem ra kiếm của ngươi không dùng được rồi, muốn ra vỏ cũng không được, “Nhu thể nào không dùng” “Nhu thể nào không được”!” Tiêu Viễn hít sâu một hơi, mượn áo dài ngăn cản, đem quần của mình thô bạo mở ra, một thanh kiếm sắc bén dài khoảng bốn mươi bốn tấc, ước chừng mười bốn tấc màu đỏ thẫm nhảy ra, thẳng tắp chỉ vào Cửu công chúa mặt hoa dung thất sắc.

“Ngươi, hạ lưu!” Cúi đầu nhìn thoáng qua, Hiên Viên Minh Châu gắt một cái, cho dù nàng dẫn đầu “Câu dẫn” Tiêu Viễn, nhưng lần đầu tiên thật sự nhìn thấy lợi kiếm nam nhân, vẫn làm cho nàng rất là ngượng ngùng.

Tiêu Viễn đã giơ kiếm lên đây, không thể không lên, hắn lại đi hôn mặt công chúa, đồng thời đặt thanh kiếm sắc đỏ thẫm lên yên ngựa, để công chúa chậm rãi ngồi xuống.

“Ái da.” Hiên Viên Minh Châu hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Lần này, rốt cuộc thanh kiếm sắc bén cũng đã chống đỡ được những chỗ yếu hại của nàng, thân kiếm nóng rực không ngừng truyền cho nàng nhiệt độ kinh người, khiến nàng cảm thấy mềm mại vô cùng, ngứa ngáy khó chịu.

Tiêu Viễn ưỡn một cái về phía trước, thở phào nhẹ nhõm. Máy ngày trước đây Cửu công chúa cầm kiếm chỉ vào hắn, lúc này đây rốt cuộc phong thủy luân chuyển, đến phiên hắn dùng “Kiếm” chỉ vào công chúa.

Hơn nữa, một thanh kiếm này bất cứ lúc nào cũng có thể đâm thẳng vào trong cơ thể công chúa khiến nàng chảy đầy máu, là một hung khí đáng sợ không ngừng rên rỉ.

“Công chúa, kiếm đã dựng xong rồi!” Tiêu Viễn hưng phấn ôm Hiên Viên Minh Châu, hiện tại động tác của hai người còn đậm đăng hơn tưởng tượng.

Hắn nóng bỏng xích hồng kiếm đặt trên yên ngựa, mũi kiếm cong lên, hướng về phía cái mông tròn trịa của Cửu Công chúa đang bị hắn ôm giữa không trung.

Mà công chúa thì lại giẫm hai chân lên bàn đạp, thân thể mềm mại bị Tiêu Viễn sau lưng ôm lấy. Áo dài kiêu nam đã bị nhấc lên, vừa vắn che tại hông của Tiêu Viễn lộ ra hồng kiếm.

Trên gậy giáo, động tác đứng thẳng lên, giống như Hiên Viên Minh Châu đặc biệt đứng lên, đón lấy thanh hung kiếm dưới thân đang chỉ vào nàng.

“A... Lão gia ừm, ừ, được lắm, thật thoải mái.” Tiếng kêu rên của phụ nhân trong xe ngựa không ngừng vang lên, gọi lên tình cảnh hai người cuối cùng trên lưng ngựa như lửa.

“Bé, cảm miệng.” Hiên Viên Minh Châu đỏ mặt lên, nàng nhất định là điên rồi mới làm những chuyện này với Tiêu Viễn.

“Công chúa, lại đây, cảm thụ thanh bảo kiếm nhỏ này đi.” Tiêu Viễn trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn không kìm nén được:

“Loại xung hô nhỏ này là lúc hắn bị Cửu công chúa bức hiếp làm thị vệ bị nàng cưỡng ép.

Tự xưng.

Nhưng không nghĩ tới, hiện tại ngược lại trở thành kích thích hưng phấn của hai người trên lưng ngựa.

Hiên Viên Minh Châu có một khuôn mặt kiêu diễm đỏ ửng, hai tháng trước nàng làm sao mà ngờ được, một nam nhân bất ngờ gặp được trong đêm mưa, lại được nàng tán thành, hơn nữa nàng còn chủ động làm một vở hí kịch hạ lưu trên lưng ngựa.

—— nàng đã đứng trên bàn đạp ngựa, chỉ cần vừa ngồi xuống là có thể... Công chúa!” Tiêu Viễn ôm eo nhỏ nhắn của nàng dùng sức một chút, Hiên Viên Minh Châu đứng trên bàn đạp bị ép rơi xuống., Đôi mông mềm mại đầy đàn hồi rất nhanh chạm vào thanh bảo kiếm nóng bỏng màu đỏ thắm đặt trên yên

ngựa, bảo kiếm rơi vào quần dài công chúa, cách vài chống đỡ bờ mông mềm mại của nàng, mũi kiếm của bảo kiếm rất nhanh đâm vào trong mông công chúa.

“A...” Thịt và thịt ma sát với nhau, cảm giác nóng rực khiến hai người đồng thời cảm thấy thỏa mãn thờ dài.

Hiên Viên Minh Châu mặt đầy xuân triều, lợi kiếm của Tiêu Viễn ra khỏi vỏ lại nóng như lửa đốt. Nàng không ngồi xuống hoàn toàn, nhưng cặp mông kiều mị thẳng tắp đã bị thân kiếm nóng bỏng, khiến toàn thân nàng đang run rẩy.

“Ngươi!” Hiên Viên Minh Châu ngượng ngùng không chịu nổi, tức giận nói: “Cẩn thận ta một lần... Ngồi xuống, chặt đứt thanh kiếm gì của ngươi!” Tiêu Viễn ngồi phịch xuống, trêu chọc nói ra Hiên Viên Minh Châu giờ phút này cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Một mông, cái rắm... Cái cổ... Cô ta giờ phút này, chẳng phải chính là bảo kiếm dùng mông đè nam nhân sao?” Không sao, công chúa, bảo kiếm chạm vào tiểu công chúa Hiên Viên hoàng thất kiều quý, co dãn rất tốt, cái mông mềm mại, Tiêu Viễn càng thêm hưng phấn., Cái đầu kê sát vào cổ công chúa, hôn môi, che vành tai miễn cảm của nàng, miệng hàm hồ nói: “Kiếm của Đan Hà cảnh cứng cỏi dị thường, cho dù ngài có ngồi xuống hết cũng sẽ không làm cho bảo kiếm của ta như thế nào...”... Ai lại muốn ngồi trên một cây gậy chứ?” “Không phải bảo kiếm mà là côn hay sao?” Tiêu Viễn nhẹ giọng trêu chọc, cánh tay lần nữa dùng sức đè thân thể mềm mại của Cửu công chúa xuống.

Lần này, công chúa xinh đẹp cao quý rốt cuộc cũng thả lỏng bản thân, thẹn thùng ngồi ở trên bảo kiếm.

Nói một cách thô lỗ, chính là Cửu công chúa của Hiên Viên hoàng thất, đặt mông ngồi ở trên nòng nọc của Tiêu Viễn, trong nháy mắt miếng thịt mềm mại chắt chẽ mềm mại, trong phút chốc bị một cây đuốc lửa nóng bỏng găm vào, hai cái mông đào ngây ngô bị buộc phải tách ra, quần lấy cái xiên bỏ trên yên ngựa kia, lộ ra xiên nam nhân có vẻ cao gầy.

“Ừm...!” Thân thể mềm mại của công chúa run rẩy một cái, dây cương trong tay dùng sức nắm chặt, ngựa hí vang một tiếng, tựa hồ đang kháng nghị nam nữ vụng trộm trên lưng nó.

Trên mặt Tiêu Viễn lộ ra biểu tình sáng khoái đến cực điểm, bảo kiếm được Hiên Viên Minh Châu khiêu khích vô cùng cứng rắn, giờ phút này hoàn toàn đắm vào trong thân thể mềm mại của nàng, lại bởi vì đặt trên yên ngựa, dẫn đến mũi kiếm xuyên qua vị trí yếu hại của công chúa, toàn bộ thân kiếm lại toàn bộ lâm vào trong mộng đào của thiếu nữ tính co dãn.

Tuần mã đi trên con đường nhỏ trong thôn, kéo nhẹ người trên lưng ngựa đi lên một chút, dẫn đến cho dù Tiêu Viễn không làm gì, thân kiếm nóng hổi cũng có thể cảm nhận được bờ mộng thiếu nữ đầy đặn, đầy đặn đàn hồi.

nhuyễn, đàn, khắn, cảm giác lửa nóng bao khóa mạng đến hưởng thụ thật tốt, Tiêu Viễn hô hấp dồn dập, không nhìn được trước sau đong đưa, để bảo kiếm của hắn ở trong hai cánh của công chúa chậm rãi ma sát, hưởng thụ cái mộng cực kỳ cao quý của công chúa.

“Tiêu Viễn... Ừm, à, nguoi, tên khốn khiếp nhà nguoi... mau...” Hiên Viên Minh Châu yêu kiều thở hổn hển, mồ hôi từ trên trán chảy ra, nàng có thể cảm nhận được hai mộng đã bị lưỡi đao sắc bén dưới thân của Tiêu Viễn đắm vào. Nàng gần như chính là ngồi trên thân kiếm bốn năm tấc, vừa cúi đầu xuống, có thể nhìn thấy một cái đầu rùa màu đỏ, lúc ẩn lúc hiện sau hai chân nàng đang ưỡn mạnh.

Mang tới cho nàng cảm giác nóng bức mãnh liệt ướt át dục thủy triều.

“Công chúa, bảo kiếm của tại hạ có thích không?” Tiêu Viễn thở hổn hển, hai tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hiên Viên Minh Châu. Dưới tiếng nói thâm ngữ của Vương Đại Phú và Lục phu nhân trợ hứng, hắn cũng không kìm được mà tăng nhanh tốc độ, va chạm với thân thể mềm mại của nàng.

Công chúa cao quý bị đụng đến thân thể mềm mại run rẩy, cắn môi cố nén khoái cảm cùng xấu hổ, giẫm lên hai chân trên bàn

đạp bắt đầu run rẩy, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ửng hồng.

Tiêu Viễn càng thêm hưng phấn, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của một số gia đình sau lưng, một mặt ôm chặt lấy nàng, một mặt hôn lên gáy cùng với gò má trơn bóng của nàng, khiến cho công chúa tình cảm khó kiềm chế rên rỉ nhẹ, thân thể mềm mại vô lực ngã vào trong ngực hắn, làm cho hắn tùy ý khinh bạc.

Tình dục của hai người đã đạt tới đỉnh cao nhất.

“A... Lão gia...” Phu nhân trong xe ngựa bị điều khiển hét lên thành tiếng, Cừu công chúa xinh đẹp cao quý trên lưng ngựa phía trước cũng bị người đàn ông va chạm đẩy lên cao trào, bờ mông mềm mại đột nhiên kẹp chặt, cái cổ như thiên nga cố gắng ngửa ra sau, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ thất thần.

“A, à...” Thân thể mềm mại của công chúa run rẩy rên rỉ, bờ mông co chặt kẹp lấy bảo kiếm của Tiêu Viễn. Một luồng mật ong sền sệt tuôn ra, đánh lên thân kiếm, giống như bị bảo kiếm của nam nhân đâm trúng chảy ra máu tươi.

Tiêu Viễn thở dốc thêm, đợi Hiên Viên Minh Châu lên tới cao trào mới dừng lại, đột nhiên vỗ mông ngựa một cái, tuấn mã lập tức chạy như bay.

Động tác kịch liệt của thân kiếm và cặp mông công chúa ma sát tăng lên, không cần động tác chủ động cũng có thể khiến hai người đạt được khoái cảm mãnh liệt, ngựa chạy ra đêm lại.

Một trăm mét sau, Tiêu Viễn gầm nhẹ một tiếng, đưa tay ấn yên ngựa đang nhô lên cho bằng phẳng.

Sau đó hắn dùng sức kéo một cái, ống quần của Hiên Viên Minh Châu bị cởi xuống một chút, hai cái mông tròn vo trắng như tuyết hoàn toàn lộ ra dưới tầm mắt Tiêu Viễn, giữa hai chân quần tã và Công chúa, rõ ràng có một chất lỏng sền sệt dính liền vào đó.

“Tiêu Viễn, ngươi lẩn lộn cái... Ồ!” Hiên Viên Minh Châu chỉ kịp hét lên một tiếng, hai cái mông đào ngậy ngô đã bị nam nhân sau lưng nắm trong tay, nửa người trên của nàng bị ép ép về phía trước, hai tay chống trên lưng ngựa.

Sau một khắc, một cây thịt thô dài nóng bỏng... Bảo kiếm, liền đâm thật sâu vào trong hông nàng, mũi kiếm to lớn đâm thẳng vào chỗ mật vỡ.

“Không được ở đây!” Hiên Viên Minh Châu sợ hãi hét lên, con người dùng ánh mắt ngưng ngừng ngăn hấn lại.

Tình dục của Tiêu Viễn lúc này mới thoáng hòa hoãn một chút, bảo kiếm dưới hông run rẩy nhảy lên vài cái, khàn giọng mở miệng nói: “Công chúa, là ngài nói muốn tại hạ xuất bảo kiếm ra khỏi vỏ, ngài phải cho bảo kiếm của tại hạ uống một hơi... Khi nói đến hai chữ chất lỏng, Tiêu Viễn không khỏi nhìn xuống phía dưới một chút.

Hiên Viên Minh Châu cắn môi, gương mặt đỏ bừng, thân dưới của nàng bị tên khốn Tiêu Viễn này dùng bảo kiếm chống đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đâm xuyên.

Nhưng nàng còn không có khí lực phản kháng, toàn thân đều vì cao trào mà mềm nhũn, nàng chỉ có thể quay đầu, nhỏ giọng nói: “Không được ở đây, chúng ta... vào rừng “Công chúa”!” Tiêu Viễn hưng phấn khó nhịn, dùng sức nắm lấy hai tay bờ hông trắng nõn của nàng vuốt vài cái, thở hổn hển nói: “Công chúa không cần lo lắng, người nhìn chung quanh mà xem, không có ruộng đồng cũng không có người ta, sẽ không có người nào nhìn thấy” Nói xong, Tiêu Viễn sau đó bắt đầu uốn thẳng.

Hiên Viên Minh Châu bị ép phải chống hai tay trên lưng ngựa, hai chân thì giẫm lên bàn đạp, đôi hông tuyết trắng căng tròn cơ hồ nhấc lên khỏi yên ngựa, bị ép lộ dưới tầm mắt nam nhân phía sau.

Còn phải hứng chịu cú va chạm dưới háng của Tiêu Viễn, lưỡi đao sắc bén nóng hổi không ngừng ma sát với mật ong giữa hai chân nàng. Chất lỏng chảy ra rất nhanh, thật giống như bị bảo kiếm đâm thủng, chảy ra huyết dịch của dâm dục.

“A... Hồn... á, trứng!” Khuôn mặt Cửu Công chúa nóng hổi, chỉ cảm thấy cả đời này chưa từng gặp chuyện nào xấu hổ như vậy.

Động tác của nàng lúc này, nhất định dâm đẳng hạ lưu đến cực hạn.

Cơ hồ chính là đứng trên tuần mã, hai tay chống lưng ngựa, thẳng tắp khoe khoang sự trắng trẻo trong tầm mắt của nam nhân... Cái mộng, bị nam nhân sau lưng va chạm một cái, mộng vênh lên bị hấn dùng sức xoa bóp, mười ngón thô to của nam nhân rơi vào trong mộng mềm mại, dùng sức vỗ một cái.

“Bốp!” Hiên Viên Minh Châu xấu hổ, gương mặt đỏ bừng, lập tức có thể nghe thấy cái mộng của nàng khi bị tên khốn Tiêu Viễn này đập trúng, phát ra những âm thanh lộp bộp, cùng với âm thanh gần đây của dâm phụ và phú thương trên xe ngựa mà nàng nghe được là rất giống nhau.

“Khốn kiếp... A!” Công chúa... Minh Châu, sau này ta có thể gọi là Minh Châu của người được không?” Tiêu Viễn hưng phấn vươn nửa người dưới ra, để bảo kiếm đâm xuyên qua mộng Cửu Công chúa, mũi kiếm đỏ thẫm ma sát mật nứt ra, dính đầy chất lỏng dâm đẳng, ma sát càng thêm trơn bóng.

Nhìn Cửu công chúa ngày thường tư thế hiên ngang hiên ngang, hào phóng, chưa bao giờ lộ vẻ sợ hãi, giờ phút này bị hấn va chạm trước sau lay động, tóc tai lộn xộn phiêu đảng, trên mặt tràn đầy ửng hồng, một đôi ngọc nhũ buông xuống trong quần áo nhoáng lên một cái, đặc biệt làm cho người ta chú ý.

“Không, không được, tên hỗn đản nhà ngươi, à đừng, đừng có gọi ta là... minh châu, ừ” có được không?” Tiêu Viễn vô sự tự thông, học được thi đấu cùng nữ nhân trên giường, va chạm càng thêm mãnh liệt, cuối cùng ôm lấy Cửu công chúa, hai chân kẹp bụng ngựa, để tuần mã hí lên một tiếng rồi chạy ra ngoài.

tuần mã lao nhanh, hiên ngang sáng khoái như gió.

“A... A, a, Tiêu Viễn, Tiêu Viễn...” Công chúa, Minh Châu... Người là minh châu của ta!” Động tác kịch liệt làm cho nam nữ trên lưng ngựa lâm vào trong cuồng loạn, Cửu công chúa đỏ bừng mặt quay đầu hôn nhau cùng Tiêu Viễn. Thiếu nữ áo hồng nhảy nhót trên dưới bị bóp chặt, khoái cảm và đau đớn

ập tới. Công chúa cao quý đứng trên lưng ngựa lộ ra bờ mông vênh lên, mông còn có một thân thịt nóng hổi theo tuần mã bay vùn vụt mà đánh tan đi khoái cảm.

“A...” Công chúa xinh đẹp miệng nhỏ đỏ hồng, phát ra tiếng thét chói tai thật dài, lần nữa đạt đến cao trào.

Tiêu Viễn cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ, ngón thịt nóng hổi cắm vào mông công chúa mềm mại, nhảy lên một khoảng cách. Trong đôi mông ngọc căng thẳng của hai cánh bắn ra dương tinh đầu tiên đang vui vẻ cùng nữ nhân.

Tiên tử tu hành (15)

Chương thứ mười lăm, Hiên Viên Minh Châu năm mới mười ba, một cỗ dương điều nóng rực tỏa ra nửa thân dưới Hiên Viên Minh Châu, làm quần lót và quần dài bên ngoài ướt nhẹp. Đôi nam nữ trên lưng ngựa dồn dập thở dốc, cảm thụ được khoái cảm không thua gì phòng sự chân chính.

Hiên Viên Minh Châu nhắm hai mắt như nước, ngửa đầu lên, trán và gương mặt xinh đẹp tràn đầy mồ hôi, gương mặt nóng bỏng, bởi vì không che giấu được ý xuân từ đuôi lông mày nàng phát ra.

Nàng bị bảo kiếm của Tiêu Viễn dùng để đốt nóng lên đỉnh, gần như là hoàn toàn đứng trên lưng ngựa, cặp mông nở nang còn kẹp lấy thân kiếm của nam nhân, âm bộ miễn cảm bị thân kiếm nóng hổi dán chặt, nàng thậm chí có thể cảm nhận được bảo kiếm run lên rồi phóng xuất ra “kiếm khí”, toàn bộ nửa người dưới của nàng đều ướt nhẹp.

Đương nhiên, có một ít mật thủy sau cao trào ra bôi lên thân kiếm dưới chân nàng một lần.

Hồi lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mới rơi xuống, bờ mông trắng như tuyết lại lần nữa đặt trên lưng ngựa, đồng thời cũng đặt thanh bảo kiếm của Tiêu Viễn dưới mông, hai miếng thịt mềm mại bọc chặt lấy hung khí của nam nhân.

“Hỗn, trứng, còn không mau buông ta ra.” Tình dục thoáng rút đi, Hiên Viên Minh Châu xấu hổ về phía sau đụng Tiêu Viễn một cái, trừng phạt hần hành vi điên cuồng va chạm vào mông nàng.

Nam nhân kia khi làm chuyện này quả nhiên như một con trâu điên, chỉ biết chống đối không ngớt, mặc kệ nàng bị đụng đến trước sau lay động, trước ngực nháy nhót... “Tay!” Hiên Viên Minh Châu vừa thẹn vừa giận, tên khốn kiếp này vừa rồi còn vừa dùng sức bóp chặt song nhũ của nàng, cách quần áo cũng đã hoàn toàn cảm thụ được hình dạng song nhũ của nàng.

Nghe được lời nàng nói, Tiêu Viễn sau khi phục hồi tinh thần lại chẳng những không buông tay, ngược lại còn làm bộ vuốt vuốt điệu nhũ của Cửu công chúa, cảm thụ được một tay có thể nắm được, cùng với hai vú mềm mại khấn trương.

Hơi thở Hiên Viên Minh Châu trở nên dồn dập, bảo kiếm của nam nhân kia còn bị nàng đặt trong khe hông, bất cứ lúc nào cũng có thể làm tổn thương người khác.

“Công chúa Thiên Thiên” Tiêu Viễn tùy ý vuốt ve ngọc nhũ của nàng, nhìn lộ ra bờ hông trắng như tuyết, nửa người trên vẫn còn mặc mỹ châu trắng tinh, hai vú đều bị lão thoả thích ngắm nghía. Công chúa cao quý lộ ra thần sắc thẹn thùng, hô hấp dồn dập, hông hông hông còn mềm nhũn ngồi trên cây gậy thịt của lão, hai mảnh môi vừa mới trải qua cao trào liên cọ xát vào nhau với cây gậy thịt nóng hôi của lão. Nước mật sền sệt và nước mủ làm cho hai người nửa thân dưới trở thành một mảnh hỗn độn.

“Chúng ta thử lại lần nữa đi?” Tiêu Viễn lần nữa rục rịch, hai người cọ cọ vào hông nhau, quần và quần lót của Cửu Công chúa đã bị cởi ra, hai hông đào trắng mịn như tuyết hoàn toàn không có trạng thái phòng bị, phần hông bên hông của Tiêu Viễn dán vào mười phần cơ bắp, dưới động tác của tuần mã, nửa người dưới của hai người trần trụi không lúc nào không mài dũa, chạm vào đỉnh đầu.

Thịt và thịt ma sát, song nhũ còn bị nam nhân phía sau vuốt ve, ánh mắt Hiên Viên Minh Châu rất nhanh mê ly.

khoái cảm như lửa làm cho nam nữ trẻ tuổi lần đầu nếm thử hương vị ăn tủy, thân thể hai người lại bắt đầu khởi động luật lệ, ở trên lưng ngựa nhiệt tình vuốt ve, hôn nhau thân thiết.

“Công chúa!” Nàng đẩy lùi Cửu công chúa đang hôn nhau với hấn ra, dục vọng của Tiêu Viễn đại thịnh, đè lên phần lưng nhỏ nhắn ưu mỹ của Hiên Viên Minh Châu, muốn nàng nằm trên lưng ngựa lần nữa. Đôi chân đẹp thon dài của nàng đứng thẳng, giẫm lên cái hông trắng như tuyết của nàng, lại để cho bảo kiếm của hấn đâm vào phần hông mềm mại của nàng.

Chỉ là lúc này đây, Hiên Viên Minh Châu lại cảm thấy nguy cơ, nàng lập tức phục hồi tinh thần lại, mạnh mẽ ngồi xuống lần nữa, dùng thanh bảo kiếm của Tiêu Viễn áp lên trên yên ngựa.

“Không được!!” “Công chúa?” Tiêu Viễn rất kinh ngạc, sao đột nhiên... Hiên Viên Minh Châu lắc đầu, hai gò má vẫn còn đỏ ửng như trước, cắn môi nói: “Mặc dù ta không để ý... Địa điểm, nhưng tên bại hoại nhà ngươi hiện tại trong đầu chỉ có dục vọng, không có tình cảm, ta làm sao có thể giao chính mình cho ngươi?” Nàng nhìn chằm chằm Tiêu Viễn, muốn từ trong ánh mắt của hắn tìm ra đáp án.

Nhưng rất đáng tiếc, Hiên Viên Minh Châu nhất định chỉ có thể thất vọng, nàng nhìn thấy dục vọng nóng bỏng trong mắt Tiêu Viễn dần dần thối lui, ngay cả bảo kiếm mà nàng đặt dưới móng cũng dần dần biến thành một con cá chạch nho nhỏ.

Dục vọng do hai người khởi động dần dần thối lui, tình cảm lúng túng thay vào đó.

Đặc biệt là Cửu công chúa, bây giờ nàng ngồi trên lưng ngựa lộ ra hành vi móng trắng móng giống hệt một thôn phụ trên núi, khiến người ta hổ thẹn muôn phần.

“Xuống đây!” Hiên Viên Minh Châu thấp giọng quát hấn một tiếng, xoay người xuống ngựa, động tác tiêu sái, lộ ra tư thế oai hùng, khiến Tiêu Viễn nhìn thấy phải trợn tròn hai mắt.

Tựa hồ mãi đến khi nàng phát sinh loại quan hệ âm muội này, Tiêu Viễn mới chú ý tới vóc người của công chúa. Ngoại trừ hai cái móng trắng như tuyết rất dễ làm người khác chú ý, dáng người công chúa cao gầy, khí chất ưu nhã, một đôi chân dài cường tráng tràn đầy sức sống vừa rồi của Tiêu Viễn cũng không biết lần nào đã tiến hành vượt ve qua.

“Nhìn cái gì, còn không mau xoay người lại!” Mặt Hiên Viên Minh Châu đỏ bừng, hơi nghiêng người, kẹp chặt mật nứt giữa hai chân, không cho tên khốn này trực tiếp nhìn thấy chỗ xấu hổ bị bảo kiếm của hắn ma sát đến sưng đỏ.

Nhưng mặc dù thẹn thùng trong đó, khí chất vị Cửu công chúa hoàng thất này vẫn như cũ bùng bùng oai hùng, hai đầu lông

mày có ngạo khí không thua gì nam nhân, Tiêu Viễn càng nhìn càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, công chúa cao ngạo không đồng hạng như vậy, làm sao coi trọng hần chứ? “Người còn nhìn!” Hiên Viên Minh Châu xấu hổ gãi tay lên, vỗ vào mông ngựa lần nữa.

Một tiếng bộp giòn tan vang lên, không hiểu sao khiến nàng liên tưởng tới lúc nãy trên lưng ngựa, tiếng lách cách thanh thúy khi nàng bị Tiêu Viễn va chạm vào mông vênh lên.

Trên bờ mông mềm mại của nàng, mơ hồ còn lưu lại cảm giác vừa rồi khi bị va chạm.

“Khà khà” Tiêu Viễn nhảy xuống trước khi tuần mã phi nhanh ra ngoài, một khúc xương đã mềm nhũn xuống, miếng thịt dài chừng hai tấc mềm mại co quắp trong bộ lông đen sì.

Căn cứ theo bản năng giữa nam nữ, Hiên Viên Minh Châu nhìn xuống một chút, lại nhanh chóng chuyển mắt, nhổ một cái: “Còn không mau xoay người đi, ta phải thay quần áo!” Sử dụng thuật vệ sinh không phải tốt hơn sao?” Tiêu Viễn dùng ánh mắt thưởng thức nhìn hai cái mông đào trắng muốt như ngọc của công chúa, trong quần áo còn có một bãi nước bọt tỏa ra mùi hôi thối, chứng minh hai người vừa rồi đã trải qua chuyện gì.

“Trong lòng không thoải mái.” Hiên Viên Minh Châu dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Viễn, nàng hơi sững sờ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, yên lặng xoay người sang chỗ khác.

Sau lưng truyền đến tiếng xé gió thay đồ, Tiêu Viễn không có ý nghĩ quay đầu lại, trong lòng chỉ có xấu hổ.

“Công chúa, ta...” Người nói cái gì?” Hiên Viên Minh Châu ném quần áo và quần áo xuống đầu hần, cười vỗ vỗ hai tay: “Tự mình làm bẩn đồ đạc, tự mình giải quyết xong chuyện” “Tiêu Viễn vẻ mặt cười khở, cái quần của Cửu công chúa này hần muốn làm gì? Mùi tanh hôi tanh hôi đây.

“Đừng có bày ra dáng vẻ bị ta chơi đùa đây!”... Ồ?” Tiêu Viễn kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Hiên Viên Minh Châu thần sắc thoải mái, vỗ vỗ bờ vai của hần, khôi phục vẻ ưu nhã cùng kiêu nhan cao quý, trên mặt lộ

ra nụ cười: “Tuy nói ta chưa đi qua vệt viện, nhưng về mặt người đã xảy ra chuyện gì? Cho dù người trên lưng ngựa đoạt lấy tám thân xử nữ của ta, máu chảy trên lưng ngựa đầu đêm đó, biến thành ngựa mồ hôi, ta cũng sẽ không trách người., Ta là công chúa, cuối cùng có vô số nam sủng, lại không chỉ có mỗi mình người!”... A?!” Toàn bộ Tiêu Viễn đều choáng váng, thanh âm đề cao tám lần: “Nam sủng vô số?” “Đúng vậy, chỉ cho phép người ăn bát nhìn trong nồi, không cho ta nuôi mấy tên nam sủng?” Hiên Viên Minh Châu ngẩng mắt lên nhìn hắn, nước mắt im ắng rơi xuống.

Tiêu Viễn trong lòng run lên, không để ý đến mình vẫn đang ở dưới thân, tiến lên chăm chú ôm nàng vào trong ngực.

Hắn có thể để trần thân dưới ôm lấy công chúa, nhưng không cách nào nói ra lời cam đoan.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mới đẩy hắn ra, ngơ ngác quay đầu lại: “Đi thôi, sau khi đi xong “Tam Mộc trấn”, hai người không còn bộ dáng như lúc này nữa.

... Ba ngày sau, Hiên Viên Minh Châu gọi ra một chiếc phi chu cỡ nhỏ, được Triệu Thanh kinh ngạc nhìn chăm chú, chờ Tiêu Viễn trốn vào tầng mây, rời khỏi Tam Mộc trấn.

“Công chúa, chúng ta đi đâu đây?” Tiêu Viễn nhìn Cửu Công chúa mặc trang phục nữ giới vàng đội bạc, trên người toát ra vẻ quý giá, trong lòng không khỏi thở dài khó hiểu.

Mấy ngày nay, tuy rằng hắn mấy lần muốn cùng công chúa quan tâm, nhưng vẫn không tìm được thời cơ thích hợp cùng lý do, hai người ở chung một mình giống như biến thành một loại tra tấn.

Cũng may bọn họ lại trở về Thanh Sơn thôn, ở cùng với Triệu Thanh, dạy nàng một ít võ học thô thiển, mới không có lúng túng như vậy.

“Trở về “Kinh thành? Đi làm cái gì?” Tiêu Viễn nhanh chóng thu liễm tâm tình, khôi phục thân phận thị vệ của mình, mặc dù những lời này có vẻ có chút cũ kỹ.

“Giết người” Hiên Viên Minh Châu ngữ khí bình thản, sát ý nồng đậm lại tiêu tán ra.

Tiêu Viễn nắm chặt Thanh Loan đoạn kiếm trong tay, thấp giọng hỏi: “Báo thù sao, được, chỉ cần công chúa phân phó, chắc chắn Tiêu Viễn sẽ trở thành một lưỡi kiếm sắc bén giết người trong tay công chúa ngài!” Vốn một câu biểu đạt lòng trung thành, nhưng bởi vì ba ngày trước, hai người dâm đẳng trên lưng ngựa, lộ ra có chút ám muội.

“Hừ, người cũng chỉ có chút công dụng này.” Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu ứng đỏ, lườm hắt một cái.

Cũng không biết nói là Tiêu Viễn có thể sử dụng kiếm, hay là nói hẳn có thể dùng kiếm.

Tâm tình Tiêu Viễn trở nên thoải mái khó hiểu, đơn giản là một lời nói chuyện ám muội, liền đem sự việc nho nhỏ trước đó của hai người giải tán.

“Công chúa!” Hiên Viên Minh Châu phát giác được cái gì, giờ bàn tay trắng như ngọc lên đón lấy một đạo pháp khí hình phi châm đang bay nhanh đến, cúi đầu dùng pháp quyết đọc lấy tin tức ẩn chứa bên trong.

“Ta thích ngươi!” Tiêu Viễn dường như nghĩ thông suốt ra điều gì, ngũ khí kiên định tiến hành thổ lộ với nàng.

“Ừm” Hiên Viên Minh Châu từ trong lỗ mũi lên tiếng, vẫn cúi đầu xem tin tức như cũ.

Phản ứng đơn giản như vậy sao? Mặt mũi Tiêu Viễn tuần tú đỏ bừng, có chút không biết làm sao, nhưng không thấy được khóe môi Hiên Viên Minh Châu nhếch lên một nụ cười, càng không chú ý tới một chuyện, loại tin tức này bỏ câu phi châm truyền tin vì đạt hiệu quả vô hình, không bị ngoại nhân chặn đường, tin tức ghi lại đều rất ít, liếc mắt là có thể xem hết nội dung bên trong.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu đọc trọn vẹn mười mấy hơi thở, một mực cúi đầu chờ đợi.

“Công chúa, ta quyết định về Tiên Vân tông một lần, cùng Hi Nguyệt muội muội...” Cái gì?!” Tựa hồ nhìn thấy cái gì từ trong phi châm đưa thư, Hiên Viên Minh Châu mãnh liệt đứng lên, phi châm trong tay rơi trên mặt đất, khuôn mặt biến sắc.

“Công chúa, sao vậy?” Chúng ta xuống dưới!” Phi chu nhanh chóng bay xuống. Tiêu Viễn đang muốn nhắc nhở Công chúa cẩn thận một chút thì phía xa đã có mấy người bay tới. Đúng là mấy cường giả cảnh giới thứ ba được canh giữ bên người Cửu công chúa lúc trước, một người trong đó vẫn cứu được Tiêu Viễn Đồ Tự Hoa.

“Những hộ vệ này được nàng an bài ở bên cạnh bảo vệ, hay là lại từ kinh thành gấp rút trở về?” Tiêu Viễn nói.

Trong đầu hiện lên một ý niệm, hẳn càng nguyện ý tin tưởng Hậu Kỳ hơn, dù sao muốn giấu diếm một địch nhân nào đó, đám người Đồ Tự Hoa nhất định phải thủ hộ bên cạnh Hoàn Thiên phi chu.

Bốn cường giả Đạo Chi Tam Cảnh rất nhanh đã tới gần, Hiên Viên Minh Châu khẽ gật đầu, cùng bọn họ đáp xuống mặt đất.

Sau khi đáp xuống, Tiêu Viễn ở gần đường lớn này rõ ràng có một trận chiến qua đi, cách đó không xa có mấy nam tử mặc trang phục mạnh mẽ, cùng với mấy bộ thi thể. Khi nhìn thấy phi thuyền của Cửu Công chúa, Tiêu Viễn mang theo một người bị thương đi tới gần đó.

Nam nhân bị thương kia thấy bước chân trắng kiện đi tới, Cửu công chúa dáng người cao gầy, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên một tia cuồng nhiệt.

Chỉ là ánh mắt kính mộ này rất nhanh lại biến mất, đầu gối quỳ trùng điệp trên mặt đất, dập đầu tạ tội.

“Miễn lễ”, Cửu công chúa khoát tay với những người khác, ánh mắt lạnh lùng hạ thấp, nhìn chăm chú vào nam nhân bị thương kia, Mạc Vấn hỏi: “Dương Thất, có chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên lại đánh nhau với người của Tứ hoàng tử?” Công chúa, ta... Phụt phụt, nam tử quỳ trên mặt đất, vừa mới nói một câu đã phun ra một ngụm máu đen lớn.

“Cho hắn đan dược kéo dài tính mạng” Cửu công chúa ra lệnh.

“Vâng!” Tiêu Viễn chuyển sự chú ý tới nam tử bị thương này.

Hắn ước chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt ngăm đen không có điểm gì đặc thù, điều đáng chú ý duy nhất chính là vóc

người trọng thương này có lực, cơ bắp trên cơ thể cường tráng, trên đó mơ hồ có một ít vết sẹo dày đặc, nằm ngổ ngang khắp bụng, ngực, lưng, sau lưng, vị trí cánh tay.

Điều này đủ để thấy được vị nam tử cường tráng thân kinh bách chiến, toàn thân đều tản mát ra sát khí lạnh như băng.

Nhưng nam nhân đi ra từ núi thây biển máu như vậy, lại quỳ xuống trước mặt Hiên Viên Minh Châu thần phục, cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy Thạch Băng của nàng.

Sau khi ăn đan dược, thương thế của Dương Thất ổn định lại, thở hắt hắt một cái, gãi quỳ trên mặt đất cung kính trả lời chủ nhân câu hỏi: “Công chúa điện hạ, mấy ngày trước ta đã lấy được thủ hạ của Tứ Hoàng tử ở quận Tây Hà cầu kết với Dương Bảo Nghiệp, không., Xác thực mà nói, hẳn chính là một vị quý lại Ma Môn đối bụng Quỷ Đạo!” “Cái gì?!” Tiêu Viễn kinh hãi thất sắc, thủ quận Tây Hà lại là người của Lục Đạo môn? Hiên Viên Minh Châu liếc mắt nhìn hắn, Tiêu Viễn vội vàng ngậm miệng lại, lúc này hắn mới phát hiện ngoại trừ hắn ra, những người còn lại mặt đều không đổi sắc, chỉ có hắn là giật mình kinh ngạc.

Chẳng qua, có thể nghe được chuyện bí ẩn như thế, những người xung quanh đều là thân tín bên người của Cửu công tử.

“Có chứng cứ không?” Cửu Công chúa lo sợ hỏi.

“Có! Ta liệu chết đoạt được mấy tấm Âm Hồn Chỉ, phía trên có Dương Bảo Nghiệp tự mình viết tin tức cho Quỷ Tướng đối bụng, đồng thời, lần trước công chúa bị ám sát, cũng là hắn phụng mệnh Tứ Hoàng Tử., Liên hệ với Lục Đạo môn, phối hợp với việc Tứ Hoàng tử nhân mã triển khai tập kích công chúa!” Tiêu Viễn cũng đã nghe nói qua về thứ Âm Hồn Chỉ này, đây là vật mà nhân gian liên hệ với U Minh giới sử dụng, nghe nhằm đồn bậy truyền vào tai người bình thường, sau đó biến thành đốt tiền giấy có thể tặng cho người thân đã chết sử dụng tại U Minh giới.

“Âm hồn chỉ ở đâu?” Cửu công chúa lại hỏi, trong thanh âm có sát ý băng lãnh mà Tiêu Viễn nghe không hiểu.

“Bị ta chôn trong một căn nhà dân ở Tây Hà quận, dùng trận pháp che giấu khí tức âm hồn giấy, chỉ có ta có thể tìm được, ta sẽ dẫn theo công chúa ngài... Đi!” Không cần Cửu Công chúa đột nhiên rút bảo kiếm ra, kiếm khí rét lạnh làm lông tóc Tiêu Viễn dựng đứng lên. Đây cũng không phải là lúc ở quán trọ, Hiên Viên Minh Châu dùng kiếm ý đùa giỡn rút ra, mà là một thanh hung khí chính thức muốn giết người.

“Công chúa, ngài muốn!” Dương Thất kinh hãi thất sắc.

“Dám lừa bôn công chúa, ngươi còn non lắm, chết đi!” Mũi kiếm hàn mang gai xương đâm tới cổ Dương Thất. Tiêu Viễn mở to hai mắt, nhìn mũi bảo kiếm của Minh Châu đâm rách yết hầu Dương Thất, máu tươi phun ra.

“Công... Chủ!” Ánh mắt cường tráng hô to của Dương Thất trở nên bi thương vô cùng, hai tay nắm chặt mặt đất, trên mặt đất xuất ra mười lỗ hồng, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn mũi kiếm của công chúa đâm xuyên yết hầu của hắn.

Mọi người xung quanh khẽ động, lạnh lùng nhìn Dương Thất.

Cuối cùng, kiếm của Cửu công chúa đâm vào yết hầu Dương Thất sâu một tấc, nhưng vẫn dừng lại.

“Côn Bằng!” Bảo kiếm vào vỏ, sát ý theo đó thu liễm.

“Chữa trị cho hắn” Đúng!” Lại một viên thánh dược chữa thương được bôi lên yết hầu Dương Thất, cửa động do mũi kiếm đâm ra rất nhanh khép lại, Dương Thất ho khan kịch liệt vài tiếng, phun ra máu tươi giữa cổ họng.

Tiêu Viễn im lặng không nói gì. Đến bây giờ lão cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, công chúa đã biết được tin tức gì cho nên mới không tin tưởng Dương Thất? Cửu công chúa không giải thích vì sao mình lại làm vậy. Nàng lấy ra một cuộn sách màu vàng sáng, trải trên không trung, viết một chữ “Nhờ Phượng Phượng Vũ” lên trên đó.

Thu hồi bút, lại lấy ra một cái dấu ấn màu vàng, trong phút chốc tiếng rỗng gầm vang lên, một bóng hình rỗng vàng hư ảo hiện lên trên quyền trục.

“Chu thúc” Cửu công chúa cuốn cuộn cuộn sách lên, Kim Long cũng biến mất theo, nàng đưa cho một lão giả phân phó: “Đưa dụ lệnh của ta và Văn Thành, Lâm Chủ, Mã Yến ba quận thủ, làm cho tướng quân của bọn họ trong vòng một canh giờ tới Lâm Hà quận. Công chúa, ta sẽ đi làm ngay!” “Tứ thẩm”, “Công chúa” xin phân phó “Công chúa” gửi tin tức cho quan phủ của Lâm Hà quận, ra lệnh cho Đô úy, quận thừa, Chủ bộ, mang theo quan viên ra khỏi thành chờ, tướng sĩ Lâm Hà quận đồng loạt buông vũ khí, quỳ rạp xuống.

Chờ trị tội trên mặt đất một chút, Cửu công chúa lại hạ lệnh: “Trong vòng một canh giờ, ta ở trước cửa thành chưa từng thấy quan viên, tướng sĩ, giết không tha” “Vâng!” “Vùn Nghê mới nhất chuẩn bị quay về hai mươi hai mươi hai mươi ba” lại làm môn phái tu tiên bên trong quận Hà. Gia tộc đóng cửa chờ đợi..., Chương môn và tộc trưởng đi cửa thành chờ “Vâng!” Một loạt mệnh lệnh phát ra, Tiêu Viễn nhìn mà hoa cả mắt. Hóa ra Hiên Viên Minh Châu không chỉ bị hấn kéo xuống quần, cái mông trắng như tuyết chờ va chạm. Nàng quả thật là một vị công chúa hoàng thất xuất thân cao quý, làm việc gọn gàng sạch sẽ.

Điều này làm cho Tiêu Viễn không khỏi tự hỏi: Công chúa là một nữ tử xuất chúng như thế, tại sao lại thích hấn?” Dương Thất, Cửu Công chúa bình tĩnh nhìn nam tử cường tráng vẫn đang quỳ trên mặt đất, nói: “Bây giờ ngươi có thể giải thích một chút, vì sao ngày sau ngươi đạt được Âm Hồn Chỉ, vị Dương Bảo Nghiệp kia lại đến bây giờ mới đuổi giết ngươi?” Tiêu Viễn không khỏi dùng ánh mắt bội phục nhìn về phía Hiên Viên Minh Châu.

Từ lúc trước đột nhiên nhận được bồ câu đưa tin phi châm, lại hạ xuống chiến trường trải qua đại chiến, lại nghe thấy quận Lâm Hà bảo nghiệp là người của Lục Đạo Ma môn đói bụng, tin tức lộn xộn hỗn loạn mãnh liệt lao đến.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu vẫn có thể duy trì bình tĩnh sau khi xảy ra chuyện, nhạy cảm phát giác được chỗ không bình thường trong lời nói của Dương Thất, quyết đoán lựa chọn ra tay thăm dò già.

Nếu như Dương Thất lòng mang ý xấu, đột nhiên bị tập kích, nhất định sẽ phản kháng theo bản năng.

“Công chúa” Dương Thất cười khở: “Thật ra sau khi ta trộm Âm Hồn Chi đã bị bắt được “Ồ?” “Cửu công chúa quay đầu lại nói với Đồ Tự Hoa: “Đồ thúc, phiền người kiểm tra thân hồn của Dương Thất một chút, xem có bị hạ nguyên rửa hay không.”, Công chúa “Đồ Tự Hoa tiến lên, trước dùng một cây châm đen nhánh đâm vào trong tai Dương Thất, ngăn gãi lại tại chỗ đột nhiên bạo khởi, mới cẩn thận kiểm tra tình trạng trên người gã, cuối cùng không tìm được gì, chứng tỏ Dương Thất cũng không phải bị người khác khống chế.

Nhưng cũng chỉ đến vậy mà thôi.

“Nói một chút tình huống mấy ngày qua của ngươi đi” “Dạ, công chúa!” dập đầu một cái, trước khi bắt đầu kể lại, Dương Thất dùng ánh mắt phức tạp nhìn công chúa một cái, thấp giọng nói: “Dương Thất ta làm sao lại phản bội công chúa ngài, từ đó trở đi ta... liền thề sống chết trung thành với Cửu công chúa!” Ngày đó? Tiêu Viễn mơ hồ phát hiện không đúng, thân phận của Dương Thất này có chút bất thường.

“Nói về chuyện của ngươi trước đi.” Cửu Công chúa giật mình nói: “Nếu ta hiểu lầm ngươi, ta sẽ bồi thường, cũng biểu thị áy náy với ngươi. Hiên Viên Minh Châu ta thưởng cho thuộc hạ phạt phân minh., Làm sai chính là làm sai rồi.” Ánh mắt mấy vị Đạo Chi Tiên cảnh chung quanh đều hơi kích động nhìn về phía nàng, mặc dù bọn họ đã là tu vi Thần Xuất Cảnh hoặc là Hồn Minh Cảnh, nhưng ở Cửu Công chúa của Hiên Viên hoàng thất, đặc biệt là Hiên Viên Minh Châu, trước mặt con gái ruột của hoàng đế, thân phận vẫn chênh lệch khá xa.

Đừng nói chi Cửu công chúa thiên phú tuyệt đỉnh, hơn nữa hai mươi tuổi đã đột phá cảnh giới xuất thần, cuối cùng thành tựu đạo vận dễ như trở bàn tay.

“Không dám xin công chúa xin lỗi, chỉ cầu có thể tiếp tục hiệu lực cho công chúa!” Dương Thất dập đầu nói, sau khi nhận được ân chuẩn của Cửu công chúa, mới bắt đầu kể lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua.

Tiêu Viễn vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, dứt bỏ thái độ của đại hán cường tráng này và sự khúm núm không đề cập tới nữa. Nói thế nào thì hán cũng là một vị cường giả xuất thần, vì sao lại hèn mọn như thế?” Người nói người có thể sống sót, là vì Dương Bảo Nghiệp muốn tìm lại giấy âm hồn., Lý do này ta tán thành: “Cửu công chúa dùng thanh âm lạnh lùng hỏi: “Nhưng vì sao hán chỉ giam cầm ngươi, lại không phế bỏ tu vi của ngươi? Một tù phạm thần xuất cảnh, muốn vây khốn khó khăn lắm “Dương bảy thần sắc ảm đạm, tựa hồ nhớ lại chuyện gì không chịu nổi quay đầu, “Bởi vì Thần xuất cảnh có thể bán một cái giá tốt...” cái gì?!” Mấy thủ hạ Thần xuất cảnh của Cửu công chúa đồng loạt kinh ngạc nhìn về phía hán.

Tuy Thần Xuất Cảnh chỉ là điểm khởi đầu của Đạo Chi Tam Cảnh, nhưng nói thế nào cũng là Đạo Chi Tam Cảnh, đã đủ để trở thành nhân vật một phương trong giới tu hành, môn phái nhị tam lưu tâm thường, gia tộc cũng chỉ có mấy vị Thần Xuất Cảnh tọa trấn.

Nhưng trong miệng Dương Thất, cảnh giới xuất thần lại biến thành một món hàng!” Súc sinh Lục Đạo môn, tu sĩ Ma môn hai phái khác của Địa Ngục, đều có nhu cầu đối với thi thể cùng thần hồn của Thần xuất cảnh!” Dương Thất giải thích, lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó sờn cả tóc gáy.

Súc sinh đạo đào tạo cổ trùng, một ít cổ trùng hung tàn khát máu cần phải trong chiến đấu và chém giết mới có thể luyện thành, thậm chí cần thôn phệ thần hồn cường giả, mới có thể luyện chế thành công.

Mà Địa Ngục đạo lại có thể điều khiển u hồn cương thi, đối với tu sĩ Thần Xuất Cảnh, hoặc là yêu vật đều phi thường cảm thấy hứng thú.

Một Thần đã chết xuất cảnh, vô luận là thi thể hay là thần hồn, đều có thể bán một cái giá tốt, ngược lại, Thần xuất cảnh biến thành phạm nhân, thần hồn bị hao tổn không nói, giá trị thi thể cũng giảm đi rất nhiều.

Cửu công chúa thở dài nói: “Hiện tại ta có chút tin tưởng người là trốn ra được, chỉ là ta rất kỳ quái, người làm thế nào trốn ra từ trong tay một ma đầu ma đầu Quỷ Đạo am hiểu nguyên rủa?” “Là công chúa như vậy...” Mười ngày sau, Cửu công chúa cười phi chu ngút trời trở lại kinh thành, vô số cư dân kinh thành biết được tin tức tuôn ra khỏi cửa thành, nghênh đón Cửu công chúa đại thắng trở về.

“Nghe nói Cửu Công chúa ở Lâm Hà quận giết rất nhiều Ma môn ma đầu!” “Cũng không phải, Lâm Hà quận quận thủ lại là người của Ma môn, thật là đáng sợ!” “A, may mà chúng ta có Cửu Công chúa, anh minh dũng, tài trí hơn người, liếc mắt đã khám phá được nguy trạng của Ma môn!” Ta nghe nói, Lâm Hà quận thủ là người của Tứ Hoàng tử?” “Hừ, Tứ Hoàng Tử đến rồi!” Vài chục con tuần mã từ trong hoàng thành chạy như bay ra, cầm đầu là một nam nhân trung niên dáng vẻ tuần lãng, nói.

Đầu đội mũ miện bằng tơ vàng, bên hông là một ngọc bội hoa văn rồng, vốn là tướng mạo đất không thể tả, nhưng thần sắc lại có chút mỗi mệ.

“Là Tứ Hoàng Tử!” Đám người cửa thành không dám ngăn cản, nhao nhao nhường ra một con đường. Mấy chục con tuần mã rất nhanh bay tới phi thuyền đang chậm rãi hạ xuống, kéo dây cương, chờ phi thuyền hạ xuống.

Không bao lâu, một cô gái từ trên phi chu đi ra, trên khuôn mặt tuyệt sắc nở nụ cười ác độc.

“Công chúa Điện hạ!!” Mấy ngàn người ở cửa thành lập tức hoan hô ầm ĩ, âm thanh truyền đi trăm dặm, giống như cả kinh thành đều bị chấn động.

Từ khi nghe nói thủ hộ quận Lâm Hà lại là một vị quý lại Ma Môn, Cửu Châu chấn động, mọi người trong kinh thành đã sớm nghị luận sôi nổi về chuyện này.

Nhưng rất nhanh, có tin tức truyền về, Cửu Công chúa tự mình dẫn đầu trấn áp đại quân, nhất cử diệt trừ dư nghiệt Ma Môn bên trong quận Lâm Hà, tự mình đuổi giết Quỷ Lại hơn nghìn dặm, công lao hiển hách, khiến cho những người trong kinh

thành đều phải ghé mắt nhìn lại, chờ đến lúc Ban Công chúa trở về triều.

“Chư vị Cửu Châu tử dân!” Cửu Công chúa đứng ở đầu thuyền, đối mặt với mọi người áp chế, tỏ vẻ cảm tạ, đợi đến khi tâm tình mọi người tan biến đi một chút, mới cười một con ngựa trắng trong cung chuẩn bị cho nàng, chuẩn bị vào thành gặp mặt Hoàng thượng.

Tứ hoàng tử bị bỏ qua “Cô bé” sắc mặt khó coi đứng ra, muốn nặn ra một nụ cười nhưng không thể cười nổi.

“Nguyên lai là Tứ ca ca “Cửu công chúa vừa mới nhìn thấy vẻ kinh ngạc của hần, cười nói: “Tứ ca ca tự mình ra khỏi thành nghênh đón, hoàng muội cảm thấy vô cùng vinh hạnh, bất quá, vừa rồi Tứ ca ca gọi ta là dì nhỏ? Quá khách khí rồi, Tứ ca ca luôn gọi ta là Cửu muội, hay là dựa theo cách xưng hô trước kia đi.” Dừng một chút, Cửu công chúa cười khanh khách với hần: “Vừa đúng lúc ta cũng muốn vào cung gặp mặt mẫu hoàng.”, Tứ ca ca cùng ta một đường đi “Nói xong, cũng không đợi Tứ Hoàng Tử phản ứng, Cửu Công chúa cười ngựa đi vào trong thành, phía sau theo thứ tự đi theo Tiêu Viễn, Bích Hà, Đồ Tự Cổ, cùng với cường giả ba cảnh giới Đạo Tự, sau đó lại là hơn một ngàn thân vệ mà Cửu Công chúa cười phi mã đi theo, lựa chọn đóng quân ngoài thành.

Hơn mấy ngàn người ở cửa thành, tận mắt nhìn thấy sắc mặt Tứ Hoàng Tử biến đổi liên tục, cuối cùng tối sầm đi vào trong thành.

“Chắc chắc, Tứ Hoàng Tử nhất mạch xong rồi.” Có người thấp giọng nói một câu, không ít người nghe được nhao nhao gật đầu, tự mình tản đi.

“Ta nói ngươi cần phải phô trương như vậy sao?” Tiêu Viễn theo Hiên Viên Minh Châu vào kinh thành, đây là lần đầu tiên hần tới tòa thành được xây dựng trên núi cao này, giống như một con rồng khổng lồ đang nằm giữa dãy núi hùng vĩ, ánh mắt có cảm giác không đủ dùng, giống như nhà quê vào thành.

“Ngươi không hiểu.” Hiên Viên Minh Châu cười trên ngựa cao, nghênh đón người bán hàng rong, hiệp khách giang hồ,

hào môn thế gia chú mục lễ, gương mặt tươi cười duy trì dáng vẻ tươi cười., Nói: “Thân là công chúa, lẽ ra phải quang mang vạn trượng, nếu không chỉ có thể phong Vương rời khỏi kinh thành “Tiêu Viễn cũng không phải kẻ ngu, suy nghĩ một chút rồi nói., Rồi hiểu được ý tứ của nàng: “Vị trí Thái tử là lòng người sao? Cách nhìn của người bình thường trong mắt Bách Quan của triều đình không đáng nhắc tới chứ?” “Có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng lòng người có thể dùng “Đây là thuật đế vương?” “Còn kém xa lắm.” Bích Hà bên cạnh nghe hai người nói nhỏ giọng nói chuyện phiếm, không nhìn được lại liếc mắt nhìn Tiêu Viễn, quan hệ giữa người này và công chúa lại gần hơn rất nhiều! Chú ý tới đội ngũ đi theo tứ hoàng tử, Tiêu Viễn nghĩ tới một chuyện: “Sao vừa rồi người kia lại gọi người là dì nhỏ?” Ý tứ trong chữ “Hiên Viên Minh Châu nở nụ cười.

“Ý tứ đại diện? Hẳn không phải là Tứ Hoàng Tử sao?” Tứ Hoàng Tử chân chính, cũng chính là Tứ ca ta, hẳn đã phong Ngụy Vương, sau lưng chúng ta là cháu ta, hẳn kế thừa danh hiệu Tứ Hoàng Tử, cho nên hẳn gọi ta là hoàng muội., Hoặc cô trẻ cũng có thể “Tiêu Viễn thật ra là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, nhưng nghĩ lại, Nữ hoàng ở vị trí năm trăm năm, Đại hoàng tử thậm chí là sinh ra trước lúc cuối đăng cơ của nàng. Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu lạnh lùng: “Ta đoán hiện tại hẳn đang nghĩ, có phải là muốn giết ta trước cửa hoàng thành “Cái gì?”!” Tiêu Viễn cả kinh.

“Bình tĩnh” “Ách” bình tĩnh một chút thì thể thống gì, Tiêu Viễn, người muốn trở thành người trên người thì phải làm đến mức hỉ nộ không lộ ra ngoài... Mặc dù ta rất chán ghét loại người này, nhưng không thể không nói đây là một môn học vẫn “...”...” “Ta vào hoàng thành, người không cần phải theo, người hướng về Bích Hà hiểu rõ tình hình kinh thành một chút, cuối cùng giúp ta làm một ít chuyện “Tứ Hoàng Tử” cuối cùng vẫn không động thủ, lựa chọn cùng Cửu công chúa cùng nhau tiến vào trong hoàng thành.

Nhưng hẳn không được phép đi gặp Nữ hoàng, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng Cửu Công chúa biến mất trong tường cao hoàng cung, chán nản lui ra.

“... Nhi thần bá kiến mẫu hoàng!” Trong một hoa viên gần bờ sông, Hiên Viên Minh Châu nhìn thấy mẫu thân của nàng, hoàng đế của Cửu Châu đại lục, Hiên Viên nhã.

Tục danh của mẫu thân nàng đã rất ít khi có người trực tiếp xưng hô, lần trước khi Hiên Viên Minh Châu viết cái tên này là lúc nàng vừa nhận tên.

“Ừm” mẫu thân nàng lười biếng lên tiếng, Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi khẽ nhíu mày.

Mẹ nàng khoác một tấm lụa mỏng, quần lót nằm trên ghế ngọc rộng thùng thình, lụa mỏng cơ hồ không thể che thân, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Song phong cao ngất bị một kiện áo ngực đỏ thắm quấn chặt lấy, dây lưng đã từ vai hương rơi xuống, lộ ra một ít dấu ngón tay trắng như tuyết. Hơn nữa Hiên Viên Minh Châu thấy mẫu thân mình bị Song Nhữ chống đỡ trên đỉnh đầu, có hai hạt tròn nhô ra, bên cạnh mẫu thân còn có hai nam tử tuấn mỹ rủ xuống đứng thẳng.

Tất cả những thứ này đều cho thấy, ngay khi nàng tới đây thì...

Trước đó, mẫu thân nàng, Nữ hoàng của đại lục Cửu Châu đang vui vẻ với sủng quân của nàng, hai vú được vuốt ve, mồm sữa cứng cáp, hai gò má rung rung, thở hỗn hển chờ xuân triều tiêu tán.

“...” Hiên Viên Minh Châu không mở miệng, nhìn thoáng qua hai vị mỹ nam tử đứng ở một bên, hai người đều trẻ tuổi anh tuấn, một người trong đó mặc áo trắng, khí chất ôn hòa, người còn lại mặc hắc y, khí chất hơi chút u ám.

Nhưng hoàn toàn chính xác, hai vị mỹ nam tử này phóng tầm mắt khắp thiên hạ đều là những tuấn nam, hoàn toàn không phải là loại hàng đầu có thể so sánh với phần hoa trong nhà vệt.

Nhìn thấy Cửu công chúa nhìn về phía bọn họ, hai vị mỹ nam tử nhẹ nhàng gật đầu, cũng không ngượng ngùng một chút nào, có chút đáng về “Phi tử” hào phóng.

Nữ hoàng “Minh Châu” hơi dừng lại một chút, đôi chân xinh đẹp đặt trên một chiếc ghế ngọc mềm mại, mười ngón chân trắng xanh vô cùng đáng yêu. Mỹ nam tử mặc áo trắng nhìn thấy ngón chân trắng của Nữ hoàng thì ngoắc một cái, sau đó thức thời tiến lên bưng một trái cây lên, nằm thấp xuống trước mặt Nữ hoàng, tự mình cho nàng ăn.

“Mẫu Hoàng, mời ngài nói.” Một màn hoang đường xa vời trước mắt, Hiên Viên Minh Châu sắc mặt không đổi, khom người hỏi.

“Ta phong người làm Minh Vương, ban cho mười quận. Sau khi ta phi thăng, người có thể bá nhập môn phái Tiêu Dao, làm một vị Tiêu Dao Minh Vương: “Nữ hoàng linh hoạt kỳ ảo, mơ hồ có một chút xa cách. Làm cho hai vị mỹ nam tử và thị nữ hầu hạ ở đây đều thất kinh.

Vì sao Cửu công chúa đột nhiên phong Vương?” “Vâng, cần tuân mệnh lệnh mẫu hoàng!” Hiên Viên Minh Châu cúi đầu trả lời, thanh âm bình tĩnh, không vì bị phong vương mà cảm thấy uể oải.

Bầu không khí trở nên đông cứng, ai cũng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Minh Châu lại cúi đầu, nói: “Mẫu hoàng, nếu ngài không có chuyện gì cần dặn dò, nhi thần xin cáo lui “Nữ hoàng vẫn không nói một lời, Hiên Viên Minh Châu quay người rời đi, bước chân trầm ổn từng bước đi đến cuối con đường nhỏ trong vườn hoa, bóng dáng sắp biến mất, âm thanh của Nữ Hoàng mới vang lên: “Nha đầu người đứng là bướng bình, cũng không biết theo ai, trở lại cho ta!” “Vâng, mẫu thân “Hiên Viên Minh Châu đổi giọng, lại đi trở về bên cạnh Nữ hoàng.

Lần này nàng ngồi xuống bên cạnh Nữ hoàng, đồng thời đưa tay kéo dây thừng áo lót của mẫu thân nằm xuống, phủ lên ngọn núi tuyết trắng ngần kia một điểm đỏ hồng.

“Phốc, ha ha ha ha cười...” Nữ hoàng kiều mị che miệng nở nụ cười, một tay kéo Hiên Viên Minh Châu vào trong ngực, nước mắt gần như sắp cười ra, nói: “Minh Châu của ta vì sao lại ngượng ngùng như vậy? Chắc không phải vẫn còn thương

thức hương vị nam nữ vui vẻ chứ?” Hiên Viên Minh Châu liếc nhìn bộ ngực cao ngất của mẫu thân, chậm rãi nói: “Mẫu thân, ta không giống ngươi, cũng không học theo ngươi.” Ngươi lại chọc ta đúng không?” Nữ hoàng khoe môi cười, gật đầu một cái: “Ngươi đấy...”, Bây giờ chỉ là một vị công chúa, nhưng không thể làm một thái tử, cũng đừng trách mẫu hoàng ngươi phong ngươi làm vương, mẫu hoàng là vì tốt cho ngươi...” Hiên Viên Minh Châu nói: “Chúng sinh bách tướng, thái tử cũng có trăm tướng, con gái có thể làm công chúa, đương nhiên cũng có thể làm thái tử!” Nụ cười của Nữ hoàng để Hiên Viên Nhã dần dần biến mất, cẩn thận nhìn vẻ mặt tuyệt mỹ của nữ nhi, đột nhiên hỏi: “Ngươi cho rằng bây giờ ngươi có thể làm thái tử à?” “Vì sao lại không thể?” Ngươi biết vì sao không thể “Không thể”, Ta biết ta có thể, mẫu thân lại cho rằng ta không thể cho rằng ta không thể là con gái!” Hiên Viên Minh Châu bình tĩnh nói: “Trong mắt mẫu thân, thân là hoàng đế nhất định phải đoạn tuyệt tình cảm riêng, không thể vì một nam nhân mà mất đi chùng mực. Vì đạt được mục đích này, mẫu thân ngài cho rằng, thân là nữ hoàng, nhất định không thể chỉ có một nam nhân, nếu không sẽ bị tình ràng buộc một người “Tình hệ”, Nữ hoàng vốn là chuyện nguy hiểm “Nữ hoàng không vì một buổi nói của nữ nhi mà phủ định mình, ngược lại chỉ ra ngoài nói: “Đặc biệt là Tiêu Viễn bên cạnh ngươi, đã đến mức khiến ngươi mất lý trí rồi, ngươi làm sao có thể làm thái tử được?” Cuối cùng Hiên Viên Minh biết mẹ mình và chuyện Tiêu Viễn xảy ra ngoài ý muốn, chỉ trả lời: “Tiêu Viễn và con gái gặp tập kích cũng không có liên hệ” Hừ!” Gương mặt Nữ hoàng lạnh lùng, nhưng lại không biết làm sao phát tác, muốn phái người trực tiếp giết chết Tiêu Viễn, nhưng với tính cách quật cường của con gái nàng, chỉ sợ không phải là chết già không qua lại với nàng.

“Ngươi cho rằng mình có thể trở thành một vị hoàng đế tốt sao?” Nữ hoàng lại hỏi con gái nhỏ nhất của mình.

Hiên Viên Minh Châu trầm mặc một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Mẫu thân, ngươi có biết gần đây con đi đâu không?” “Mẫu thân của ngươi đang du sơn ngoạn thủy” với tiểu tình nhân của người, con muốn hỏi người một vấn đề “Hiên Viên

Nhã” không nói một lời, nhìn chăm chăm vào nữ nhi của mình.

Hiên Viên Minh Châu lại hỏi: “Người có biết nếu lúc cần dùng cày đất người, là nữ nhân có khí lực tương đối nhỏ đi phía sau đỡ cày, hay là nam nhân?” Người muốn nói gì?” Không để ý tới vấn đề của Nữ hoàng, Hiên Viên Minh Châu đưa mắt nhìn về phía hai vị nam tử xinh đẹp và mấy vị thị nữ: “Các người cũng đoán đi, là nam nhân đi phía sau, hay là nữ nhân?” Mấy người liếc nhau một cái.

“Công chúa, ta đoán là nam nhân đi ở phía trước...” “Ta cũng đoán là nữ nhân ở phía sau...” Tất nhiên là mấy người “nữ nhân” nhao nhao trả lời án, Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Không, sai rồi, thật ra là nam nhân kia đi phía sau vịn chiếc cày đó., Nữ nhân dùng vai kéo dây cương, có phải rất khó tưởng tượng hay không? Ha ha, lúc trước ta cũng cho rằng các người, thậm chí cảm thấy lão bá kia cố ý ngược đãi thể tử của mình” nhưng sau đó ta mới phát hiện, hóa ra đi trước kéo dây cương ngược lại càng thoải mái., Bởi vì khí lực của một người bình thường không có cách nào lôi kéo được bò cào, cần hai người hợp lực, cho nên nam nhân đi theo phía sau cũng phải xuất lực, mới có thể khiến mấy người xung quanh phát hiện ra điều gì đó, cả đám đều sợ tới mức không dám lên tiếng nữa.

Nữ hoàng...

Khuôn mặt kiêu diễm trở nên đen kịt.

Hiên Viên Minh Châu tự nói với mình: “Ta và Tiêu Viễn, đi tới một thôn tên là Thanh Sơn, gặp một vị lão bá, phát hiện hắn cày ruộng như vậy... rất kỳ quái phải không? Vì sao không có tiền mua bò, đến nhà người khác mượn cũng được? Tại sao phải dùng người đến kéo bừa chứ? Nhưng kỳ thực a..., Thật ra nếu trâu dùng nhiều cũng giống con người, sẽ mệt đến cùng, thôn dân yêu quý trâu của mình, cũng không muốn cho người khác mượn “Hiên Viên Minh Châu” trong lúc bận rộn!!!” một luồng khí thể uy nghiêm từ trên người Nữ hoàng phát ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Hiên Viên Minh Châu đứng lên, cúi đầu nhìn nàng, chậm rãi nói: “Mẫu thân, con muốn làm một minh quân, chứ không

phải một vị Đế Hoàng!”

Tiên tử tu hành (16)

Chương mười sáu, tiên tử Phàm Tâm hai mươi hai tháng mười lăm ngày ba Mọc trăng.

“Trì ạt!” Lục phu nhân nhỏ nhắn xinh xắn của Vương đại phú kia quần lầy người vị phú thương mập mạp, dùng giọng điệu ủy khuất nói: “Chúng ta đã ở thôn quê ngay cả một quán trà cũng không có lâu, cũng nên trở về rồi chứ? Hôm qua các tỷ tỷ còn viết thư thúc giục, nói là nhớ lão gia cho thật kỹ đây.” Vừa nói vừa yêu kiều, Lục phu nhân một bên thỉnh ngón tay nhỏ nhắn mềm mại, ở dưới háng Vương đại phú mặc tơ lụa khế vượt một cái. Một câu hai nghĩa mà nói, làm cho Vương đại phú không khỏi run rẩy, dừng quần thoáng cái lại bắt đầu xuếch lên.

“Hi hi...” Lục phu nhân quyen rũ lộ ra, cười ha ha nói: “Lão gia, chúng ta mau trở về đi, sau khi trở về, thiếp thân sẽ cùng mấy vị tỷ tỷ hầu hạ ngài, thiếp thân trong nhà đã lâu, rất là nhớ nhưng “Nói đến cũng kỳ, Lục phu nhân trước khi gả cho Vương Đại Phú, còn cho rằng mình phải giống như mẫu thân nói, cẩn thận hầu hạ đại phụ, đối với bốn vị tỷ tỷ phía trên cũng phải cung kính, tự cho mình là muội muội.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, trừ đêm tân hôn ra, nàng từng một mình phụ hộ Vương đại phú, thời gian còn lại đều là muội muội và các tỷ tỷ khác cùng hầu hạ lão gia.

Có đôi khi là ba người, có lúc là năm người, thậm chí là sáu tỷ muội cùng một chỗ.

Hoa viên, thính đường, phòng ngủ, trong suốt nước nóng, thậm chí có lần Tam phu nhân làm canh gà cho lão gia, lão gia xông vào phòng bếp, hai người đã lâu không đi ra, mấy phu nhân và nha hoàn lần lượt đi vào xem, kết quả tất cả đều bị lão gia đè ở trong đóng gỗ, canh gà thành tinh, cuối cùng vẫn là bọn tỷ muội các nàng uống hết.

Cũng chính bởi vì lão gia mưa lộ sung túc, tưới nước cho thân thể sáu vị phu nhân thỏa mãn, cho nên trong nhà lớn Vương

gia ngược lại ít đi rất nhiều tranh giành tình nhân, tỷ muội sáu người cùng bồi dưỡng lão gia hoang đường.

“Ôn Tuyền à...” Vương Đại Phú lộ ra vẻ mặt hoài niệm, nhớ tới việc hắn để sáu vị phu nhân xếp thành hàng, đứng bên cạnh Ôn Tuyền Trì, đặt mông lên cao, sáu huyết mật ướt đầm hương về mỹ cảnh của hắn, nhưng rất nhanh Vương Đại Phú lại nghĩ tới điều gì., Lắc đầu nói: “Không được, Hương Lan, chúng ta không thể trở về. Không, phải nói là, người bảo năm tỷ tỷ còn lại của người tới “Tam Mộc trấn” là cái gì?!” Triệu Hương Lan giật mình nhìn về phía lão gia., “Chúng ta phải chuyển tới đây sao? Như vậy sao được, nơi này rách nát như vậy..!” “Vương đại phú tranh thủ thời gian dùng bàn tay mập mạp bịt miệng nhỏ nhắn của nàng lại, “Nhỏ giọng một chút, nơi này là chỗ ở của tiên nhân, đừng nói lung tung!” Triệu Hương Lan vẫn là rất bất mãn, nàng cũng không phải là người ham muốn hưởng lạc, nhưng Tam Mộc trấn ở quá hẻo lánh, mua chút đồ vật cũng không tiện.

“Ta ở lại đây là có nguyên nhân.” Vương đại phú giải thích: “Hôm qua ta đi gặp tiểu nha môn của Tam Mộc trấn, nhìn thấy Hương trưởng, hắn cầm quan văn trên đó nói cho ta một chuyện “Chuyện gì?” “Nữ hoàng muốn quy thiên!” “Quy Thiên? Chết rồi...!!” Triệu Hương Lan sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vội vàng che miệng mình.

Vương đại phú dở khóc dở cười, “Cái gì mà không chết được, Quy Thiên, là nói Nữ hoàng muốn thăng tiên, trở về Tiên giới, đã hiểu chưa?” Lúc này Triệu Hương Lan mới bừng tỉnh đại ngộ, “Quy Thiên... thì đã sao?”

“Dựa theo một quyển sách ghi chép trước kia ta từng xem, Hoàng Thượng Quy Thiên cần một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này, Hoàng Thượng sẽ chọn ra Thái Tử... Dù sao cũng rất huyền bí sao? Tuyển Thái tử? Đó chẳng phải là những Hoàng tử công chúa kia đều sẽ tranh nhau đến bể đầu chảy máu sao?” Triệu Hương Lan giảm giọng xuống.

“Vậy khẳng định a, ai mà không muốn làm hoàng đế? Đương nhiên, trừ lão gia ta ra, lão gia chỉ cần có sáu vị phu nhân bên cạnh thì đã đủ “Chà khả khả”, cho nên lão gia mới tính chuyển

nhà đến Tam Mộc trấn, nơi này có động phủ tiên nhân, bên ngoài có loạn thế nào cũng không dám tới nơi này, đến lúc đó... Lúc đó... Các phu nhân và lão gia ta, lại có thể ngày vui về hát “Triệu Hương Lan khuôn mặt đỏ hồng, nghĩ tới những hình ảnh hoang đường ngày xưa.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới điều gì, đưa tay nắm lỗ tai Vương Đại Phú, mười phần ghen ty nói: “Lão gia, không phải là người muốn theo đuổi thôn cô kia đấy chứ, tên là Thanh Thanh mới nói những lời này để lừa gạt ta chứ?!” Sao, sao lại!” Trán Vương Đại Phú bốc lên mồ hôi lạnh, phu nhân tốt của hắn thật sự đoán rất chuẩn.

“Hừ! Nha đầu kia có nghĩ tới cửa cũng được, nhưng nhất định phải thuận phục, không được phép ghen tuông với chúng ta... Điệp nha đầu nhỏ nhỏ, xem ra nàng cũng được!” Nghĩ đến khuôn mặt thanh xuân ngạo khí của nàng, Lục phu nhân không khỏi có một cảm giác ghen tuông, nghĩ lại., Tiểu nha đầu kiêu ngạo như vậy, nếu bị thân thể mập mạp của lão gia đè lên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước trong huyết chảy giàn giụa, bộ dáng kêu loạn lên, cuối cùng bị ép cùng với sáu tỷ muội các nàng quỳ rạp bên cạnh suối nước nóng., Chêch cái mông nhỏ lên, chẳng phải rất thú vị sao?” Lão gia yêu mến, cũng phải ở Tam Mộc trấn tu luyện một cái Ôn Tuyên Tri “Hành Hành”, đều đáp ứng người, hắc hắc, ta đã vật sắc tốt một nông trang, sửa chữa một chút, sửa chữa lại đồ đạc một chút., “Hi hi, lão gia thật tốt...” Nghe nói chưa? Nữ hoàng muốn quy thiên!” “Này! Chuyện này đã truyền khắp nơi, hôm nay người mới biết được?” “Không phải tối hôm qua ta mới nghe Hi Nguyệt tiên tử tới kinh thành hát một khúc nhạc quy thiên của Nữ hoàng sao? “Ai da! Hi Nguyệt tiên tử muốn tới đây?!” Ha ha, người lại không biết việc này à?” “Thiếu lời, Quy Thiên Lễ là do người tổ chức ở đâu? Không phải hoàng cung đấy chứ?” Không phải là đang ở trên đỉnh núi, đến lúc đó chúng ta có thể nghe Hi Nguyệt tiên tử giảng bài “Quy Thiên Lễ” khi nào?”

Là tối mai... Đợi đã, người gấp gấp đi đâu vậy?” “Đồ ngốc, đương nhiên là chiếm vị trí, Hi Nguyệt tiên tử tới rồi, người cho là tối mai còn có vị trí à?” Trong kinh thành, những lời đồn

thoại tương tự không dứt bên tai, tự nhiên cũng truyền vào trong tai một số người.

“Tiểu thư, người có nhìn thấy không? Mọi người vẫn thích người đây, cũng giống mấy năm trước vậy.” Triệu Tiểu Thanh điều khiển một chiếc xe ngựa, đi theo con đường lát đá xanh trong kinh thành.

Trên đường đi nàng nghe được rất nhiều người nghị luận về tiểu thư nhà nàng, hấp dẫn được ba phần so với Nữ hoàng quy thiên càng khiến Tiểu Thanh rất cao hứng.

“Ừm” trong xe ngựa, Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng đáp một tiếng, thần niệm của cô đã sớm quan sát bốn phía, nhìn người đi đường bình thường hỉ nộ ái nhố, cảm thụ tâm tình tiểu thư trong hồng trần biến hóa, dùng cách thức âm tà mười mấy ngày trước trêu chọc Lý lão hán, khiến cô chấn động mãnh liệt.

Cho dù đã là chuyện nửa tháng trước, nhưng cây lửa to nóng thô dài... Dương vật, cách quần áo lót, hung ác đâm vào hạ thân trắng nõn của nàng, loại cảm giác kích thích cùng với chấn động tâm linh này vẫn làm cho Tiêu Hi Nguyệt nhớ rất sâu.

Nàng vốn là người có cảm tình mỏng manh, nửa tháng nay trong tâm cảnh không hề thay đổi, vẫn như cũ bị lão tạp dịch kia dùng dương vật chen vào trong cơ thể, lửa nóng truyền khắp toàn thân rung động, mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy một hồi tâm tình khác thường chấn động.

Cho nên, nàng mượn Quy Thiên Lễ lần này của Nữ hoàng, chủ động thỉnh cầu đi tới kinh thành giải sầu.

“Tiểu thư, có nhiều người thích người như vậy, ta nghĩ là tên Tiêu Viễn gì gì đó cũng thích chứ?” Tiểu Lam ấp a ấp úng nói, nàng nhìn ra trong nửa tháng qua tâm tình tiểu thư không tốt, nghĩ rằng nguyên nhân lại là vì Tiêu Viễn.

Lần này Tiêu Hi Nguyệt không lên tiếng.

Tiểu Thanh đánh xe đã tức giận, lại đau lòng trầm mặc ít nói của tiểu thư nhà mình, cuối cùng vẫn lựa chọn nói: “Tiểu thư, tên khốn kiếp Tiêu Viễn kia nghe nói cũng đã đến kinh thành,

hòa hợp với Cửu công chúa!” Một lúc lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Chúng ta, đi phủ công chúa” a?” Tiểu Thanh kinh ngạc đến tròn tròn hai mắt.

Xe ngựa lão đạo vẫn đi tới bên ngoài phủ đệ Cửu công chúa. Một hộ vệ Trúc Cơ cảnh nhìn thấy một cỗ xe ngựa bình thường lại dám nghênh ngang đứng trước phủ công chúa, lập tức giận dữ, đang định lớn tiếng quát lớn thì..., Tiểu Thanh nhảy xuống xe ngựa, trừng mắt quát: “Đại sư tỷ của Tiên Vân Tông đến bái phỏng Cửu Công chúa, còn không mau đi bẩm báo!” “Tiên Vân Tông? Đại sư tỷ? Không phải là Hi Nguyệt tiên tử... Đúng, chúng ta lập tức đi bẩm báo!” Một vị hộ vệ lộ ra vẻ kinh hoàng., Bọn họ thậm chí không dám xác nhận đây có phải là sự thật hay không, thân phận đại sư tỷ của Tiên Vân Tông quá mức dọa người, địa vị so với Cửu công chúa không kém chút nào, hơn nữa danh hào của Hi Nguyệt tiên tử càng truyền khắp Cửu Châu, ngay cả đệ tử Ma Môn ở U Minh giới cũng như sấm bên tai.

Đám nhân vật tiếp đãi này, trước tiên theo ý tứ của đối phương, lừa gạt rồi mới bắt các nàng vào thẩm vấn! Rất nhanh, phủ công chúa bị kinh động liên tục ra rất nhiều người, đầu tiên là một đám thị nữ, sau đó là quản gia, cuối cùng là Cửu công chúa trang phục, cùng với Tiêu Viễn đang theo sát sau lưng Cửu công chúa.

“Hi Nguyệt muội muội!” Khi nhìn thấy bóng dáng ngây thơ lạnh lùng của Tiêu Hi Nguyệt, tinh thần Tiêu Viễn hoảng hốt, khó có thể tin Hi Nguyệt lại thật sự “Đuổi theo” kinh thành, hơn nữa chủ động tới phủ công chúa gặp hắn! Thậm chí còn không quan tâm đến công chúa, chỉ quan tâm có thể gặp lại hắn lần nữa hay không.

Tình ý như vậy làm sao Tiêu Viễn có thể không cảm động được chứ? “Ca ca Tiêu Hi Nguyệt” thần tình bình tĩnh, nhẹ nhàng gật đầu với Tiêu Viễn, gọi hắn một tiếng.

Trong rừng thanh tuyền thanh âm tuyệt diệu, làm cho thị nữ và quản gia phủ công chúa nghe được như mê như say, bọn họ sớm đã nghe tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử chẳng những

tuyệt vời, ngay cả tiếng mở miệng nói chuyện cũng đẹp như âm thanh trời.

Hiện tại chính tai lắng nghe, quả thực là như thế.

Trong lòng Hiên Viên Minh Châu chỉ có cười khổ.

Nàng tự nhận mình thiên phú tuyệt luân, hành sự quyết đoán, tự nhận không kém hơn mẹ của đương làm hoàng đế, cuối cùng có lòng tin trở thành một vị Nữ hoàng hiền minh.

Nhưng trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, ngoại trừ bỏ tính cách ra thì nàng không thể sánh được với vị Hi Nguyệt tiên tử này.

Một khi hai người đồng thời xuất hiện ở một trường hợp, bất luận là nam nữ già trẻ, ánh mắt đều chuyển hướng về phía Tiêu Hi Nguyệt, cho dù đôi phương luôn cao lãnh không mở miệng nói thêm nửa câu, nhưng mỗi người đối với nàng đều rất ngưỡng mộ.

Ngay cả người trong phủ công chúa nàng, cũng đều bị thanh âm của Hi Nguyệt tiên tử đoạt đi tâm thần, so với thánh nữ Ma Môn mị công còn mạnh hơn gấp trăm lần.

“Tiêu Hi Nguyệt... Quả thật là Nguyệt Nga chuyển thế?”

Trong đầu hiện lên một ý niệm, Hiên Viên Minh Châu nghênh đón, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười sang sảng: “Hi Nguyệt, sao đột nhiên lại nghĩ đến trên phủ của ta? Nếu như biết ngươi muốn tới, ta liền ra ngoài thành nghênh đón ngươi!” Hai người mặc dù gặp mặt số lần không nhiều, nhưng cũng coi như là người quen cũ.

“Đa tạ ý tốt của Minh Châu...” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viễn: “Ta tới đây là nghe nói viễn ca ca ở đây nên tới quấy rầy, không tiện nói, xin hãy tha thứ cho chỗ tốt.” Nụ cười của Hiên Viên Minh Châu càng thêm xán lạn, nàng cũng không biết nên hình dung những lời này của Hi Nguyệt tiên tử như thế nào.

Nên nói nàng tiếc chữ như vàng, hay là nói nàng ngọc, ngay cả lời nói cũng nói bất lợi, giống như một nông thôn vậy? Hoặc là khen nàng chân thành, cũng không lừa gạt?” Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Tiêu Viễn này luôn nói với ta là hần và

người quen biết nhau từ nhỏ, ta còn không tin, lần trước, cũng không lừa ta?”

Người nhờ người ta thả hấn ra, ta vẫn bán tín bán nghi. Bây giờ thấy Hi Nguyệt người tự mình tới thăm tên này, ta mới rút cuộc tin!” Tiêu Viễn có chút lúng túng, nhưng khi nhìn thấy hai vị mỹ nhân như hoa như ngọc đứng ở một chỗ, hòa lẫn với nhau, đóa hoa xinh đẹp nhất thế gian hội tụ ở trong một hoa viên, chỉ sợ cũng kém xa dung mạo tuyệt sắc của hai nàng.

Nếu như có thể cùng lúc nắm giữ các nàng... “Hừ” Tiêu Thanh khẽ rên một tiếng.

Cửu công chúa này thật đáng ghét, biểu hiện bên ngoài rất nhiệt tình, kỳ thật nói chuyện âm dương quái khí, khoe khoang cái này, cũng chỉ có tiểu thư đơn thuần nghe không ra.

“... Đa tạ.” Tiêu Hi Nguyệt lại mở miệng.

“Tạ ơn cái gì? Tạ ơn ta thả Tiêu Viễn? Không cần phải vậy.” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười nói: “Thật ra ta vốn không có ý trói buộc hấn, ngược lại là muốn bảo vệ hấn, kết quả ai đó lại không cảm kích “Tiêu Viễn” lại càng xấu hổ, lời này của công chúa quá mức ám muội, cơ hồ chính là để lộ ra quan hệ giữa hai người.

Tiểu Thanh tiếp tục hừ một tiếng, lần này càng lớn tiếng hơn.

Hiên Viên Minh Châu mỉm cười nhìn Tiêu Hi Nguyệt, đáng tiếc, đối phó với thủ đoạn thăm dò của người bình thường, nhưng trước mặt Hi Nguyệt tiên tử lại không chút tác dụng, tiên tử tinh khiết như một tờ giấy trắng, căn bản không hiểu huyền cơ trong lời nàng.

“Mời vào.” Hiên Viên Minh Châu tự mất mặt thu liễm địch ý, cung kính mời Tiêu Hi Nguyệt vào trong phủ, cũng biểu thị, sau này Tiêu Hi Nguyệt tới kinh thành, đều có thể vào trong phủ của nàng.

Tương đương hai người từ cố thức biến thành bạn bè, quan hệ càng tiến thêm một bước.

Đây cũng là hảo ý mà Hiên Viên Minh Châu chủ động đến phủ nàng đối với Tiêu Hi Nguyệt,

Tiêu Viễn mấy lần muốn cùng Hi Nguyệt muội muội nói chuyện, nhưng đến Cửu công chúa bên cạnh, cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

... Tin tức Hi Nguyệt tiên tử vào ở phủ công chúa rất nhanh truyền khắp kinh thành, liên tục mấy ngày qua, mỗi ngày đều có rất nhiều người quanh quẩn bên ngoài bức tường phủ công chúa, ý đồ nghe một tiếng đàn của tiên tử ngày thường, văn võ bá quan., Tướng tướng vương hầu thì mượn đủ các loại lý do đến thăm hỏi Cửu công chúa, Nữ hoàng Phượng Nam Hiên Viên nhã thì ban xuống lượng lớn bảo vật, vật phẩm cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày của tiên tử, đến sơn hào hải vị, thậm chí ngay cả cực phẩm đan dược cũng ban thưởng một bình lớn cho Hi Nguyệt tiên tử.

Toàn triều văn võ bá quan, ngoại trừ số ít ngự sử đang cương dương bất chính có lời phê bình, các quan viên còn lại đều tỏ ý ủng hộ hành động ban thưởng của hoàng đế Tiêu Hi Nguyệt.

Trong quán rượu quán trong kinh thành, người say sưa tửu đạo đối với chuyện này như cá diếc qua sông, trên dưới kinh thành đều dương danh nữ hoàng anh minh, mỹ mạo cầm kỳ của Hi Nguyệt tiên tử đủ để xứng với ban thưởng này.

Người bên ngoài tán dương không dứt bên tai, thân ở trong phủ công chúa, bất cứ lúc nào hầu hạ thiếp thân hầu công chúa, lại có chút không cho là đúng.

“Công chúa, ngài không cảm thấy vị Hi Nguyệt tiên tử kia...”
Đưa mắt nhìn bóng lưng Tiêu Hi Nguyệt rời đi, Bích Hà nhin không được mở miệng.

“Cảm thấy cái gì?” Hiên Viên Minh Châu nhíu mày.

“Cảm thấy nàng giống một kẻ quê mùa!” Bích Hà che miệng cười trộm: “Ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp đôi chút, đánh đàn thì hay hơn một chút, ta thấy nàng cũng không sánh bằng công chúa ngài, nói chuyện lắp bắp, làm việc cũng không lưu loát, không biết nói gì, ta nghe mà xấu hổ không thôi., Cũng không biết người bên ngoài nâng nàng như thế nào!” Bích Hà hồi tưởng lại vừa rồi, Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên tìm đến công chúa nói chuyện phiếm, nhưng không biết nói chuyện gì, ngược lại

là công chúa chủ động tìm đề tài, Hi Nguyệt tiên tử kia cả nửa ngày mới nói một câu “Ta không biết trang sức này đẹp ở đâu”, đối với câu nói của công chúa về trang sức và son phấn của kinh thành đều không có câu nào, cũng sẽ không phụ họa, biểu hiện quả thực có thể cười chết người.

Khóe miệng Hiên Viên Minh Châu nhếch lên, không ai không thích nịnh nọt, đặc biệt là dưới tình huống nàng và Tiêu Hi Nguyệt còn có quan hệ cạnh tranh nào đó.

Chẳng qua.

“Câm miệng.” Hiên Viên Minh Châu cong ngón tay búng trán một cái lên trán thị nữ, lúng túng nói: “Hi Nguyệt tiên tử không phải người phạm tục, há có thể dùng lý lẽ phạm tục để đối đãi nàng? Lời này chớ có nói nữa, nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi!” Đúng, công chúa bầm dập!” Bích Hà biết, công chúa của nàng rất thích nghe.

“Tiểu thư, gần đây người... có phải có tâm sự không?” Tiểu Thanh quan sát vẻ mặt không được coi là cao minh, nhưng liếc mắt cũng có thể nhìn ra sự khinh bỉ trong ánh mắt của nàng, điều này làm cho nàng tức giận không ít, nhưng lại không biết nói thế nào với tiểu thư.

Tiểu thư từ khi vào phủ công chúa, vẫn biểu hiện kỳ quái, giống như là cố ý, cố gắng dung nhập vào cuộc sống của phủ công chúa, buổi chiều không đi luyện đàn, luôn muốn tìm Tiêu Viễn, hoặc là tìm Cửu công chúa nói chuyện phiếm.

Điều này không nghi ngờ chút nào! Lấy tính cách tiểu thư vốn không thích góp vui mà nói, nàng vốn nên yên lặng ngồi trong sân, chờ tên khốn kiếp Tiêu Viễn mang Cửu công chúa cùng tới bái phỏng nàng mới đúng! Chẳng lẽ lại bởi vì tên Tiêu Viễn đáng giận kia?! Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc thật lâu, nhẹ lắc đầu, tỏ vẻ nàng không muốn nói đề tài này.

Đúng là nàng có tâm sự.

Chỉ là loại tâm sự này, ngay cả nàng cũng không rõ là cái gì, như thế nào nói rõ ra đây? Nàng tìm Cửu Công chúa nói chuyện phiếm, một mục đích là vì gặp được Tiêu Viễn, mục đích khác là muốn cho mình trở nên bình thường một chút.

“Mà thôi...” Ba ngày sau, Nữ hoàng Quy Hiên Viên Viên của buổi lễ chính thức cử hành.

Nói là về trời, thật ra phải đợi mười năm sau mới thực sự tiến hành. Bây giờ trận chiến này chủ yếu là Nữ hoàng phát ra hoàng mệnh cho Cửu Châu, tuyên bố sẽ chính thức thiết lập chức vị Thái tử. Phàm làng.

Là người của hoàng thất Hiên Viên đều có thể tranh thủ.

Chẳng qua nữ hoàng ở lại thành năm trăm năm, những người còn lại của hoàng thất Hiên Viên đã bị chèn ép từ lâu, bị phát phối chế, có thể tranh thủ ngôi vị hoàng đế, chỉ có bốn vị vẫn còn ở lại kinh thành như trước.

Đại hoàng tử, Tam hoàng tử, Thất hoàng tử, cùng với Cửu công chúa.

Vốn Tứ Hoàng Tử cũng là nhân tuyển Thái tử mạnh mẽ, nhưng bởi vì sự kiện Lâm Hà quận lúc trước, bị Nữ Hoàng quăng toàn bộ Tứ Hoàng Tử thành bình dân, cướp đoạt họ Hiên Viên.

Hơn nữa đạo thánh chỉ này là từ lễ nghi của Quy Thiên, trước mặt tứ đại tông môn cùng với rất nhiều Thân Vương quận vương của Hiên Viên hoàng thất tuyên bố, có thể nói nhất mạch tứ hoàng tử hoàn toàn không còn. Sau khi Nữ hoàng miệng ngọc ban bố thánh chỉ, Ngự Lâm quân sớm canh giữ chung quanh phủ đệ Tứ Hoàng tử lập tức đi vào kiểm tra phong ấn, đuổi Tứ Hoàng tử ra khỏi kinh thành, người cha ở ngoại địa, ngay cả Nữ Hoàng thân nhi cũng nhận được đãi ngộ giống nhau, nhất mạch đều bị xóa tên.

Phán quyết không chút lưu tình cũng tương đương với cảnh cáo những người khác có ý với Thái tử: Tranh đoạt hoàng vị có thể tung hết thủ đoạn, nhưng nếu dám ra tay với đồng tộc, hoặc cấu kết Ma môn, giết không tha! Rất nhiều người đều nói, nếu như không phải tìm thấy Tứ Hoàng tử hạ lệnh thủ cấu kết Ma môn ở quận Hà, chỉ sợ Tứ Hoàng nhất mạch đã bị Nữ hoàng phần nộ giết sạch rồi.

Dù sao so sánh với đứa con thứ tư được phong làm Thân vương của trăm năm trước thì quan hệ giữa Cửu công chúa và

Nữ hoàng thân cận hơn nhiều.

... Quy Thiên điển chấm dứt, Tiêu Hi Nguyệt lại trở về Cửu Công chúa, Tiêu Viễn không có tới nói chuyện phiếm với nàng.

Trên thực tế, sau khi nàng vào đây trái lại càng cảm thấy phiền muộn, trong lòng luôn có một loại lo lắng không có chỗ để nói, tích lũy ở trong lòng ngực không cách nào giải thích cho người khác.

Nói theo một từ mà nàng ngẫu nhiên nghe được, hiện tại nàng chính là: già mồm cãi láo.

“Ta xuất thân cũng không tính là tốt, nhưng cũng từ nhỏ bái nhập Tiên Vân tông, sư phụ thương yêu ta hơn, ngay cả chuyện nàng đã từng là thánh nữ Lục Đạo môn đều nói cho ta biết bí ẩn của nàng “Thiên phú của ta cũng tốt, bất kể là tu hành hay về kỹ năng đàn, người bình thường phiền não tu vi của mình thì không cách nào đột phá, đối với ta mà nói thì không phải là vấn đề.” Người bên cạnh ta cũng rất vui vẻ.”, Sư huynh quan tâm yêu ta, sư muội kính ngưỡng ta “nhưng” nhưng vì sao vẫn cảm thấy phiền não?” “Là vì ta thích Tiêu Viễn, hoặc là, bị tên tạp dịch kia ảnh hưởng?” Tiêu Hi Nguyệt mặc một bộ váy màu lam, dáng người cao gầy, eo thon thon, mái tóc không hề chải lại, rơi xuống sau đầu.

Nàng đứng bên hồ phủ công chúa, ngược nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu.

Đêm nay không gió, cũng không có mây, ánh trăng trong sáng mỹ lệ như vậy, mây đen đã từng lưu lại không ít dấu vết.

Nhưng dù sao nàng cũng không phải mặt trăng.

“Ta chỉ là... mặt trăng trong hồ đôi ảnh.” Tiêu Hi Nguyệt ánh mắt nhìn xuống dưới, nhìn bóng trăng bị cá vàng đánh vỡ, trong lòng có cái quyết định.

Nàng muốn đi tìm Tiêu Viễn, nói ra tâm tình biến hóa của mình mấy ngày gần đây, tin tưởng ca ca xa sẽ cho nàng một ý kiến.

“Trực tiếp đi tìm xa ca ca? Không, hình như quá thu hút sự chú ý của người ta, nhưng thân ảnh vẫn biến mất, tránh bị người phát hiện, lại phải rước lấy ánh mắt không cần thiết.” Tiêu Hi Nguyệt do dự một chút, thân ảnh chậm rãi biến mất, chậm rãi đi về phía Tiêu Viễn.

Trăng sáng ngả về phía Tây, giống như rơi vào Phàm gian.

Trong phủ công chúa, tiếng xì xào bàn tán vang lên.

“Ài, không thể không nói, tiếng đàn của Hi Nguyệt tiên tử đêm nay thật êm tai!” Hì hì, dù sao Hi Nguyệt tiên tử là người người tán thưởng “Nha đầu nguoi, cười đến gian trá như vậy., Có phải có cái gì muốn nói lại không dám nói hay không?” Ta cũng không có nói gì, nguoi đừng nói xấu ta, hì hì, ta chỉ muốn nói thôi... Hi Nguyệt tiên tử rất lợi hại, nhưng trong chuyện cướp nam nhân này lại có., Hoàn toàn không thể so sánh với công chúa “lặc lặc”! Nhỏ giọng một chút, công chúa và Tiêu Viễn sau khi trở về đã đi hoa viên phía sau núi “A, chẳng lẽ Tiêu Viễn muốn nhanh chóng trở thành phò mã?”

“Câm miệng đi, răng nói lung tung nha đầu thối kia!” “Nguoi còn không phải là nha đầu thối mũi nhắm nhú sao? Giọng nói của các thị nữ tiếp tai truyền vào tai Tiêu Hi Nguyệt đang ẩn thân, bước chân nàng bỗng dừng lại một chút, liền quyết định chuyển hướng vào trong hoa viên phía sau núi.

Kinh thành như Cự Long chiếm cứ trên ngọn núi hùng tráng. Là tiểu công chúa cuối cùng do Nữ hoàng sinh ra, phủ công chúa Hiên Viên Minh Châu chiếm diện tích rộng lớn, trong phủ có hoa viên hòn non bộ, chín phần mười sân nhỏ đủ cho hơn ngàn người cùng ở.

Mà một khu vực lớn phía sau núi thuộc về công chúa, ngoại trừ một phần nhỏ nguoi hầu được tín nhiệm ra, bất luận kẻ nào cũng cấm vào.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hi Nguyệt tiến vào hậu sơn hoa viên.

Với thực lực của nàng, chỉ cần không ô nhiễm tiên vào, sẽ không kinh động cường giả Đạo Vận cảnh thủ hộ phủ công chúa. Sau khi tiến vào hậu sơn hoa viên, cho dù là thần niệm

Đạo Vận cảnh cũng sẽ không bao trùm nơi đây, cho Cửu công chúa và Tiêu Viễn bàn tán chuyện yêu đương nhiên.

“Công chúa” làm gì vậy? Cứ thế mà dán lên, cách xa Hi Nguyệt muội muội một chút, đi tìm muội muội của người đi!”
“Hùng chương sở dục của ta mà cũng như ta muốn”, cá thối cũng muốn “Tốt, tên hộ vệ thối nhà người còn muốn đạp lên hai chiếc thuyền sao? Sờ ực...” Xa xa truyền tới tiếng cười đùa của ca ca xa xôi và Cửu công chúa, khiến cho bước chân Tiêu Hi Nguyệt ẩn thân tiến vào nơi đây dừng lại một chút. Cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ngời, không biết nên đi tới hay là lùi lại.

“Tiêu Viễn, người đừng làm loạn trước!” Làm càn? Tiêu Hi Nguyệt trong lúc hoảng hốt thấy được cảnh tượng nàng và Lý lão hán ở hoa viên Minh Nguyệt, khi đó nàng cũng giáo huấn lão tạp dịch như thế? Nhưng cũng giống như nàng không cách nào ngăn cản lão.

Tạp dịch quấy nhiễu giống nhau, Cửu Công chúa sao có thể ngăn cản ca ca xa chứ? Hai người đã phát triển đến mức này rồi.

Tiêu Hi Nguyệt xoay người muốn rời khỏi nơi này, nàng không có lý do gì để đi ra ngoài, lại càng không có mặt mũi chỉ trích hai người là dâm phụ, nói cho cùng, giữa nàng và Tiêu Viễn, cùng lão tạp dịch, rốt cuộc có quan hệ gì đây? Nhưng một câu nói của Cửu Công chúa, lại làm cho nàng dừng bước rời đi.

“Ta hỏi người, rốt cuộc người muốn ta, hay là muốn Tiêu Hi Nguyệt!” Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên một hình ảnh, vừa rồi ở trên đỉnh Vọng Thiên, mặc váy cung màu đỏ lộng lẫy, đầu đội trâm phượng hoàng màu vàng, có vẻ cao quý ưu nhã, bắt được tay một vị thanh niên đẹp trai muốn tác quái, nghiêm mặt hỏi hấn, rốt cuộc muốn nàng, hay là muốn người khác.

Sau một hồi lâu im lặng.

Bất luận là hai người đối mặt, hay là Tiêu Hi Nguyệt đứng ở đằng xa, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn hoa viên được phủ lên ánh bạc trước mặt, trong lòng run rẩy nghĩ tới một chuyện, dưới ánh trăng, có bao nhiêu nam nữ trẻ tuổi bị ưu phiền u sầu khôn nhiều? Thái Thượng Vong Tình, còn mặt nhập, nhưng lại phải quên.

“Công chúa, ta biết người có thể sẽ trách mắng ta, ta cũng biết ta là một người tham lam, nhưng mà... muốn ta từ bỏ trong các người, ta đều không thể làm được!” Tiếng cười lạnh của “Cửu công chúa truyền đến, không biết là cười nhạo sự không biết tự lượng sức hay là nhạo báng lòng tham của hắn.

Người hầu hai cô gái một chồng? Trái tim Tiêu Hi Nguyệt phẳng lặng như nước.

“Công chúa, người có thể đánh ta, mắng ta, chỉ là ta bỏ rơi một người nào đó trong số các người, ta tình nguyện...” tình nguyện cả đời không lấy ai!” “Ha ha ha...” tiếng cười của cửu công chúa vang lên: “Vậy nếu ta và nàng đều gả cho người khác thì sao? Người còn định thủ vững không thể bỏ qua ý nghĩ nào đó sao?” “Ta không biết Tiêu Viễn cười khò: “Trong lòng ta...”, Người và Hi Nguyệt muội muội quan trọng giống nhau, ta thừa nhận, địa vị của công chúa trước kia của người không bằng Hi Nguyệt, nhưng cùng người đến Thanh Sơn thôn, trải qua chuyện trên lưng ngựa, công chúa người...” Im lặng, không được nói chuyện kia nữa!” Thanh âm của công chúa trở nên then thùng, có chút xấu hổ đẩy hắn ra.

Lưng ngựa? Trên lưng ngựa đã xảy ra chuyện gì? Tiêu Hi Nguyệt còn chưa kịp nghĩ thông suốt đã nhanh chóng nghe được tiếng kinh hô của Cửu công chúa. Cho dù không dùng thần niệm cảm ứng phía trước nàng cũng biết, là Tiêu Viễn tiến lên ôm chặt lấy Cửu công chúa.

“Công chúa, ta yêu cô...” Ta không thích....” Thanh âm công chúa thanh thúy uy nghiêm của ban ngày rất nhanh trở nên yếu ớt không chịu nổi, tiếng thở dốc, tiếng hôn nhân, tiếng nước miếng xì xì truyền vào trong tai Tiêu Hi Nguyệt, hình ảnh nam nữ si mê nóng bỏng, cho dù không cần nhìn, dùng thần niệm quan sát, cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra.

“Minh Châu, ta yêu nàng!” Hai người tách môi ra một lát, Tiêu Hi Nguyệt có thể nghe rõ tiếng thở dốc của ca ca xa và Cửu

công chúa phát ra, vừa rồi hai người nhất định là tiến hành nộ hôn trần ngập tình cảm? Bây giờ hai người là cái gì đây? Tiêu Hi Nguyệt không thể dùng nàng so sánh một màn nàng sống chung với Lý lão hán ở hoa viên Minh Nguyệt., Nàng chỉ là một dân phụ, cùng một người mà nàng không thích, chỉ có thể khơi dậy dự vọng của nàng, dùng để tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết của nàng, ở trong hoa viên được hẳn liếm láp tình lọc.

Hai người kia lại trần ngập tình yêu hôn nhau, cũng không liếm chân, cũng không bắn ra dương tinh, chỉ dùng môi quấn lấy nhau, mười ngón tay đan vào nhau để biểu đạt tình cảm trong lòng.

Giờ phút này, Cửu công chúa, hẳn là được viễn ca ca ôm vào lòng, công chúa xinh đẹp cao quý ngồi trên đùi của Viễn ca ca, ôm lấy cổ ca ca, lộ ra vẻ mặt then thùng, được ca ca xa hôn đến đỏ bừng mê người, đôi môi hơi mở ra, hơi thở phì phò, hai con ngươi như nước.

Hai người thở dốc trong chốc lát, chắc là tình cảm đôi mắt với nhau?” xa...Ca ca Tiêu Hi Nguyệt ôm lồng ngực, năm ngón tay cắm vào trong quần áo trước ngực, môi mấp máy dồn dập thở dốc.

Lòng nàng đang run rẩy kịch liệt.

“Không, ta không yêu ngươi!” Cửu công chúa mang theo tiếng cười khê của trêu tức truyền đến, rất nhanh, Tiêu Hi Nguyệt lại nghe được âm thanh hai người hôn nhau triền miên.

“A, Tiêu Viễn, ngươi thật là... ừm, khôn kiếp...” Minh Châu, ta yêu ngươi!” Giọng nói hưng phấn đè nén hưng phấn của Viễn Ca ca truyền vào trong tai Tiêu Hi. Giờ phút này, nàng hoảng hốt nhìn thấy Lý lão hán xấu xí kia., Cũng dùng loại âm thanh này, một bên ngậm lấy chân ngọc của nàng, đôi môi thổi hoắc dán vào mu bàn chân hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, hàm răng khê cắn đầu ngón chân tuyết trắng của nàng, một bên dùng loại âm thanh run rẩy cùng cuồng hỉ này, đè nén cùng hưng phấn, hô hào tiên tử, tiên tử, lão nô quá yêu ngươi rồi.

“Không... Ừm, bại hoại...” Cửu công chúa phát ra thanh âm kiều my khác với ban ngày của Quy Thiên Lễ. Nàng thở hồng hộc, dùng giọng nói mang theo ý cười mềm mại kháng cự lại hôn môi và vuốt ve của Tiêu Viễn: “Tiêu Viễn, ngươi muốn chết, không được nhào nặn ta... phía sau!” Một lần không đủ, vậy là hai lần, ba lần, đã đủ, chính thức thỏa mãn, để công chúa người chủ động nói người cũng yêu ta...”, Đừng có mơ... Ừm, không cho phép... Ngươi, ngươi nhào bột vào mặt nhé?” Cái mông trắng như tuyết của Minh Châu mềm hơn cả tuyết, còn mềm hơn cả bờ đoàn trước mặt, nắm một cái, gảy một cái, xoa bóp một cái, lay động ba lần, “Tiêu Hi Nguyệt giống như thấy được Cửu công chúa cao quý, xấu hổ đỏ mặt ngồi trong lòng ca ca xa, bị bàn tay to tác quái của viễn ca ca xoa xoa cặp mông.

Công chúa xinh đẹp ưu nhã, lại ở trong đêm trăng nhà mình ở hậu hoa viên, bị tình lang trêu đùa như vuốt ve mông mông, hai bàn tay to của tình lang hoàn toàn lâm vào trong mông mềm mại mười phần co dãn, ngay cả quần áo cũng bị chen vào trong mông, cung trang chính tề xinh đẹp trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Đi chết đi!” Cửu Công chúa hờn dỗi đánh hấn một cái, “Cái tên bại hoại nhà ngươi lại có thể dùng từ văn nhã một chút sao?” Cái mông bị làm sao... Chính xác, vậy đổi cách xưng hô? Cái mông của ngươi còn cong hơn cả chiếc bờ đoàn trước mặt, còn đáng sợ hơn cả mì nữa?” Cái gì mà so với trước mặt? Thời gian nửa tháng sau, rốt cuộc có người nào đó có thể đâm đến chỗ ta... mông, hưng phấn đến ăn nói linh tinh?” Công chúa anh minh nói vậy bậy?”, Để cho tiểu nhân! Từ sau lưng con ngựa của Thanh Sơn thôn lần trước, tiểu nhân một mực khát vọng có thể lại một lần nữa nhìn thấy hai cánh mông trắng nõn như tuyết của công chúa, nửa tháng nay, mỗi đêm đều xuất hiện trong đầu nhỏ, không thể quay ngược lại “không được... Tuy nhiên, ta nói không được mà nói thì không được., Tên bại hoại ngươi khẳng định cũng sẽ nhào nặn đúng không? Đêm nay xem ta đánh bại Tứ Hoàng Tử, thanh danh hiển hách, bản công chúa rất cao hứng, đặc biệt cho phép ngươi nhào nặn một cái, bóp, bóp bóp một cái.

Nhưng mà... A... À, không cho người thêm nữa, tiến thêm một bước “Hai người rõ ràng đã động tình, ngày thường xấu hổ nói ra, thậm chí ngay cả những điều không nói ra, giờ phút này lại trở thành chất xúc tác tốt nhất đối với tình nhân.

Cửu công chúa thở hắt hắt nói ra những lời này, ngay cả Tiêu Hi Nguyệt cũng cảm nhận được lửa nóng và dục vọng trong lòng nàng, công chúa xinh đẹp đã hoàn toàn khơi dậy dục vọng, giống như Tiêu Hi Nguyệt bị lão tạp dịch kia liếm chân ngọc, cực lực kháng cự lại tình cảm mãnh liệt.

Hóa ra nàng cũng có tình cảm giống người thường.

“Càng không cho phép...” Cửu công chúa còn đang nói, nhưng Tiêu Hi Nguyệt dường như nhìn thấy trong phật, hai bàn tay to của Viễn Nguyệt ca ca đã hoàn toàn đặt vào bờ hông tròn trịa đầy đặn của Hiên Viên Minh Châu, xa xa cũng thở dốc, nhẹ nhàng xoa hông tròn của công chúa, hoặc là hơi dùng sức, khiến cho mười ngón tay rơi vào trong đôi hông mỹ lệ của công chúa cao quý.

Ca ca Viễn Khuyết đùa nghịch một màn hông công chúa là thế nào?” Châu Nhi, ta yêu con!” “Tiêu Viễn, con muốn chết rồi... Ai bảo con gọi ta là Châu nhi chứ? Ta không phải là heo sao!” Ha ha, công chúa nếu con thành heo, ta chính là chó con đấy!” Tiêu Hi Nguyệt che ngực, hai mắt nhìn về phía xa.

Có nam nhân nào chịu thừa nhận mình chó?” Hi hi, nào có nam nhân nói mình là chó... Ai da, không được cởi quần của ta!” cởi quần? Tiêu Hi Nguyệt còn đang cố gắng tin tưởng, Cửu công chúa mặc quần áo, tư thế hiên ngang bị cởi quần ra như thế nào, tiếng ca ca xa của nàng đầy ám muội trêu chọc lại vang lên: “Không phải có từ miệng gọi là heo chó không bằng sao? Có thể thấy được heo và chó trời sinh là một đôi trời sinh., Công chúa ngài là heo, vậy ta chính là chó con “không biết xấu hổ”, chính người là chó, đường đường là công chúa, cũng không phải là heo a chó!” “Vậy đường đường là công chúa của Hiên Viên hoàng thất, lần nữa lộ ra cái hông trắng như tuyết trước mặt thị vệ, đến đây.”, “Thế nào?” “A!” Nương theo một tiếng thét chói tai của Cửu công chúa, Tiêu Hi Nguyệt nghe được tiếng xé vải xoẹt, trước mắt nàng, phảng

phát xuất hiện hai cái mông tròn tròn, bởi vì động tác thô lỗ vừa rồi của Tiêu Viễn, mà lắc lư tạo ra từng vòng từng vòng sóng thịt.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt buông bàn tay ngọc che ngực ra, vừa mới bị đè ép vào trong da thịt đã khôi phục chính tề, nàng hít thở một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía trước.

“Ây da, à không, nhẹ chút... Á, bại hoại, không nên hút lưỡi...” Minh Châu, ta yêu ngươi!” Trong lúc hai người nam nữ đang hôn một nụ hôn đầy nóng bỏng, Tiêu Hi Nguyệt đứng trên một sườn núi nhỏ, dùng đôi mắt không còn bình tĩnh, nhìn xuống hai người ngồi ở góc hẻo lánh phía sau sơn hoa viên, ba mặt đều bị bụi cỏ rậm rạp vây quanh.

Đúng như Tiêu Hi Nguyệt lúc trước tưởng tượng vậy, ca ca xa ngồi trên cỏ, Cửu Công chúa ngồi trong ngực hắn, một đôi chân đẹp thon dài thẳng tắp kẹp lấy eo hắn, cánh tay ngó sen mảnh khảnh ôm lấy cổ hắn, hai người nóng bỏng hôn nhau, tiếng nước miếng xì xì không ngừng.

Cửu công chúa ban ngày mặc quần dài quý giá đã bị vứt qua một bên, nửa người trên mặc quần áo mỏng manh màu hồng, nửa người dưới là một quần lót màu tím, lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng như tuyết.

Nhưng so sánh với mắt cá chân lộ ra, vị trí mông của công chúa mới càng đáng giá chú ý, hai nửa vòng tròn trên tuyết trắng như ngọc, một đôi tay nam nhân đang đặt trên đó, tùy ý xoa xoa, xoa xoa xoa sung mãn công chúa, lại co dãn ra mười phần hình dáng dâm uế.

Hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt trở nên dồn dập.

Trừ hai thị nữ thiếp thân, cùng với giống như mẫu thân chiêu cố sư phụ của nàng ngoại trừ, đây là lần đầu tiên nàng thấy chỗ tư mật của các nữ tử khác.

Hơn nữa lại bị nam nhân chơi đùa như vậy, toàn bộ mông non nót đều bị bàn tay to lớn của nam nhân nắm lấy, tùy ý nhào nặn, để bắp mông đầy đặn từ giữa ngón tay nam nhân tràn ra, thỉnh thoảng nam nhân còn có thể buông tay ra, để bị vò thành nút mông tròn lại khôi phục hình dáng viên mãn.

Cửu công chúa đang bị Tiêu Viễn đùa bỡn hai mông như phát giác ra điều gì đó. Nàng ngồi trên đùi, chênh lệch về vị trí cơ thể khiến nàng không thể không cúi đầu, ngượng ngùng thè ra cái lưỡi, hôn lên tình lang như lửa nóng. Thậm chí động tác tình lang xoa xoa mông nàng, ngược lại còn làm cho công chúa cao quý hưởng thụ không thôi. Một đôi chân không biết khi nào cởi ra, khi thì căng ra, khi thì thư giãn.

Tiêu Hi Nguyệt rất quen thuộc với chuyện này.

Lúc nàng bị Lý lão hán liếm nụ hôn ngọc chân thì cũng co giật như vậy.

“Bốp!” Người đàn ông giơ tay lên, lại rơi vào trên bờ mông tròn vo đầy đặn, kèm theo đó là tiếng đập thanh thúy, bờ mông trắng nõn như tuyết tạo nên từng vòng gợn sóng.

Tiêu Hi Nguyệt cảm thấy một luồng hơi ấm từ dưới thân mình lặng lẽ bay lên.

“Đáng ghét! Không được đánh ta...”

“Nha”, công chúa nói xong, bàn tay to lớn của Tiêu Viễn lại dừng lại cặp mông căng tròn của nàng, lưu lại dấu bàn tay nắm ngón trên cặp mông trắng ngần của nàng.

Đau đớn thoáng kích thích Hiên Viên Minh Châu hưng phấn khó nói rõ được, nàng mãnh liệt cúi đầu, lại cắn bờ môi Tiêu Viễn một lần nữa.

Hai người lại một lần nữa khiêu khích nóng bỏng, đôi đầu lưỡi khi thì khuấy động trong khoang miệng của đối phương, lúc thì duỗi ra, ở giữa không trung quấn lấy nhau, trao đổi nước ngọt với nhau, hương vị ngọt ngào như mật ngọt khiến cho hai người càng thêm gia nhập.

Bàn tay to lớn của Tiêu Viễn, vẫn luôn vuốt ve bên dưới mông công chúa, vuốt ve trên dưới, ngẫu nhiên vỗ một cái, giống như đang thích thú thưởng thức đồ ăn trong mâm của mình, không chút nào lo lắng tiến hành bước tiếp theo.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt ửng hồng, lẳng lặng nhìn hai người thâm diễn.

“Công chúa, còn nhớ chuyện chúng ta đang ở trên lưng ngựa không?” Đôi môi nhếch lên, một sợi tơ màu bạc nổi lên đầu lưỡi của nhau. Tiêu Viễn tới gần một lần, liếm liếm môi thơm phức của công chúa, sau đó nhẹ giọng mở miệng hỏi.

“Người muốn làm gì?” Hiên Viên Minh Châu phong tình vạn chủng hỏi, giữa lông mày tràn đầy quyến rũ.

Nàng lộ ra cặp mộng vĩnh cao trong ánh trăng cùng với ánh mắt của Tiêu Hi Nguyệt, vẫn bị Tiêu Viễn nhẹ nhàng vuốt ve như trước.

Tiêu Hi Nguyệt có một loại cảm giác vô cùng hoang đường.

“Không muốn làm gì, chỉ muốn trải nghiệm thêm một lần nữa ——” Tiêu Viễn thở hắt ra, mở rộng hai tay đang nắm chặt mộng tròn của công chúa, lần nữa dùng sức đẩy mười ngón tay vào trong mộng, mười ngón tận hưởng thụ cảm giác cao quý mỹ lệ, lại anh tư hiên ngang cùng với cặp mộng ôn nhu của công chúa.

“Trải nghiệm cái gì?” Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu nhu hòa, quyến rũ đến mức làm xương cốt rã rời.

“Trải nghiệm qua một chút... bảo kiếm vào vỏ, đánh vào đôi mộng đẹp của công chúa thật khoái cảm!”

Tiên tử tu hành (17)

Ngày thứ mười lăm tháng Mười bảy, dưới ánh trăng đêm muội giữa ban ngày cao cao tại thượng, ra lệnh, lại là Hiên Viên Minh Châu nữ nhi bảo bối của Nữ hoàng Cửu Châu, giờ phút này hai gò má lại phấn hồng, mềm mại kiều mị phát ra tiếng hừ, thật sự là khiến xương cốt người ta mê đến mức hóa thành sợi tơ cong cong cong ngón tay mềm mại.

“Công chúa!” Tiêu Viễn nắm lấy đôi móng vênh lên của Cửu công chúa, bàn tay càng lúc càng dùng sức dụi cặp móng cao quý trắng như tuyết của nàng vào trong ngón tay, dục vọng mãnh liệt thiêu đốt làm cho đầu nàng nổi lên một ngọn lửa nóng. Cái gì Hi Nguyệt muội muội cũng quên mất.

Hắn thở phì phò, miệng rộng kê lên, tùy ý hôn lên cánh môi mềm mại của công chúa, tiếp theo cuồng hôn lên gương mặt của nàng, tại thời điểm công chúa rên rỉ thở dốc, đi liếm môi nàng ưu nhã thon dài trắng như tuyết, đầu cơ hồ muốn vùi vào trước ngực công chúa cao ngất, mũi hít thở mùi sữa công chúa cao quý ấm áp, đầu lưỡi vươn ra, liếm láp Tỏa Cốt Tỏa Cốt công chúa cao quý uyển chuyển mỹ lệ, để lại một vết ướt dọc đường.

“Đáng ghét, dừng... A!” Hiên Viên Minh Châu thở phì phò, ôm lấy đầu Tiêu Viễn, hai con ngươi càng lúc càng mê ly, nơi bị đàn ông hôn mê giống như ngọn lửa lan tràn, dần dần thiêu đốt toàn thân nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng biết rõ nguyên lai cổ mình cũng mềm như thế. Bị hôn vài cái toàn thân tê dại, cảm giác sung sướng khiến nàng không khỏi ôm chặt lấy thân thể Tiêu Viễn, phát ra tiếng rên rỉ kiều diễm.

“Công chúa, ta yêu nàng!” Lúc nam nhân bị dục vọng tràn ngập trong đầu, là không cách nào dừng lại giống như dã thú, Tiêu Viễn cũng giống như thế.

Nhìn công chúa xinh đẹp đang vuốt ve hắn rên rỉ, thân thể mềm mại vụn vụn, cái cổ trắng như tuyết trở nên hồng hào,

khó nhìn ngẩng đầu lên, giống như muốn tặng bộ ngực và xương quai hông cho hắn vậy.

Thế gian còn có loại xuân dược nào hấp dẫn hơn cả xuân tình bồng bồng chứ? “Xoẹt xẹt!” Tiêu Viễn đỏ mắt, lần nữa giật rách quần áo nửa người trên Hiên Viên Minh Châu, tiện tay ném xuống bãi cỏ. Trong phút chốc, một mảng lớn thịt ngà như tuyết lộ ra dưới ánh trăng.

Tiêu Hi Nguyệt mở to hai mắt lên vài phần.

Nàng nhìn thấy, nửa người trên chỉ còn lại một kiện nhũ phong tuyết trắng cao ngất màu đỏ, hoàn mỹ nửa hình tròn dựng lên một đường cong tuyết vờ, đỉnh điểm là hai điểm nhô ra lại đẩy hai vòng cung ám muội ra, kích thích đến mức nam nhân nhìn thấy một màn này hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ muốn vùi đầu vào trong miệng công chúa, thưởng thức mùi sữa thơm nức lòng người của công chúa.

“Minh Châu!” Tiêu Viễn đang muốn tuân theo dục vọng trong lòng, vùi đầu tiến vào trong ngọn núi thơm mát bốn phía kia, thì một bàn tay ngọc nhỏ dài đặt lên trán của hắn.

Bàn tay này cũng không phải của Tiêu Hi Nguyệt.

Nàng không có lý do gì để đưa tay ra, cũng không có dũng khí để đưa tay, nàng chỉ có thể yên lặng nhìn hai người triền miên như lửa như keo, làm cho suy nghĩ của mình bay đến trên chín tầng trời, bay thẳng vào trong cung trăng lạnh giá.

“Tiêu Viễn” Hiên Viên Minh Châu nhẹ nhàng đẩy cho hắn, tay trái chậm rãi khép lại, chặn trước ngực nhô ra, khiến cho Tiêu Viễn thực sự tiếc nuối. Cánh tay trắng như ngó sen của công chúa chặn lại cánh tay nhô ra của ngọn núi kia, xem ra tối nay chỉ có thể dừng ở đây thôi.

“Thật có lỗi, công chúa “Tiêu Viễn” bình tĩnh một chút, tay xoa xoa bờ hông của nàng cũng buông lỏng ra.

“Phốc phốc” Hiên Viên Minh Châu mặt đỏ ửng, cười ra tiếng, mười phần kiều mị nói: “Cũng không phải không cho người tiếp tục “A”!” “Nhưng người phải đáp ứng ta một chuyện...”... Hi Nguyệt muội muội tử?” Tiêu Viễn càng thêm bình tĩnh, không biết vì sao hắn vừa nhắc tới Hi Nguyệt muội

muội, luôn cảm thấy trong lòng càng thêm áy náy, giống như đang bị Hi Nguyệt muội muội nhìn hằm và công chúa che giấu, trong lòng xấu hổ vô cùng.

“Hừ, ta biết ngươi không chịu rời khỏi nàng!” Hiên Viên Minh Châu buông bàn tay che trước ngực ra, ngược lại dùng hai cánh tay véo lỗ tai của hắn, hai người vẫn giữ nguyên trạng thái mặt đối mặt ôm, động tác một hồi, khiến cho hai ngọn núi cao to tròn lay động không ngừng, kích thích dục vọng Tiêu Viễn lại nổi lên.

“Ta sẽ không yêu cầu ngươi chủ động rời đi nàng, nhưng ngươi phải đáp ứng ta ba chuyện đang xảy ra.” Cử công chúa cắn lỗ tai nàng, hai ngọn núi mềm mại đặt trước ngực nam nhân, phun ra hơi thở ấm áp, mềm mại đánh vào lỗ tai gã.

“Cái gì, có ba chuyện gì?” Tiêu Viễn run rẩy nói, hai tay của hắn lại nhịn không được đặt lên cái mông tròn trịa của công chúa, mười ngón tay cố gắng kìm nén dục vọng mãnh liệt đang xoa xoa cái mông trắng muốt của công chúa cao quý.

Tiêu Hi Nguyệt đứng trên sườn núi nhỏ, gió nhẹ thổi qua mái tóc của nàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rời khỏi hai người, nhìn về phía chân trời xa xăm, tay phải trắng nõn duỗi ra, cột lại tóc bị gió thổi loạn.

Tiên tử tuyệt mỹ không nói một lời, lẳng lặng chờ đợi hai nam nữ lại một lần nữa rơi vào dục vọng, chuyện tiếp theo làm ra.

“Thứ nhất, ta công khai quan hệ giữa ngươi và ta, còn vị Hi Nguyệt tiên tử kia làm thế nào, hừ hừ, để nàng quyết định!” Tiêu Hi Nguyệt yên lặng không nói gì.

“... Tốt.” Tiêu Viễn đồng ý. Dường như quan hệ giữa hắn và Hi Nguyệt muội muội có như không, Hi Nguyệt không thể nghi ngờ là nàng thích hắn. Nhưng chẳng biết tại sao, luôn bảo hắn về Tiên Vân tông, cũng luôn không đáp lại đề nghị mà hắn chờ đợi.

Hơn nữa, quan hệ giữa ba người luôn có một ngày bại lộ.

“Thứ hai, nếu cô ấy không chịu từ bỏ, ta đánh nhau với cô ấy, ngươi không thể giúp bất cứ ai!” Tiêu Viễn cười khò: “Công chúa, ngươi không hiểu Hi Nguyệt muội muội, cô ấy không

phải loại người như vậy.” Tiêu Hi Nguyệt chuyển ánh mắt về phía hắn, xa anh trai vẫn là người hiểu cô nhất.

Nàng...

Rất ít khi tranh chấp với người khác, lại càng không vì đàn ông mà ra tay đánh nhau với những nữ nhân khác. Dưới cái nhìn của nàng, ca ca xa nếu thích nàng, vậy không cần nàng ra tay, không thích lời của nàng, dựa vào đánh cũng đoạt không được.

“Ta chỉ là giả thiết mà thôi! Người đáp ứng hay là không?”
Đáp ứng, đáp ứng được chưa? Chỉ cần các người không đánh đến hôn ám thiên địa, ta sẽ không nhúng tay vào...” Đây là chuyện không có khả năng phát sinh, Tiêu Viễn đáp ứng không hề có áp lực.

“Thứ ba!” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười duỗi ra ngón tay thứ ba: “Ta có thể đồng ý gả cho nàng ta cùng ngươi...” Ánh mắt Tiêu Viễn sáng lên.

Không có nam nhân nào có thể từ chối sự mê hoặc của hai tuyệt thế mỹ nhân.

“Tiền đề là!” Hiên Viên Minh Châu cười như một con hồ ly: “Nàng chịu làm tiểu, đồng thời công khai gọi ta một tiếng tỷ tỷ, nếu không, ta đường đường là một hoàng nữ hoàng., Làm sao có thể làm một tiểu thiếp?” Về mặt Tiêu Viễn cứng đờ, ngượng ngùng nói: “Công chúa, lời này của ngài thật sự là... Ngài và Hi Nguyệt muội muội không thể ở chung lâu sao? Hi Nguyệt khẳng định nàng sẽ không tranh giành gì với ngài, tính cách của nàng rất nhu hòa, không tranh không giành không đoạt., Thời gian này ngươi ở chung với nàng ta, còn không biết tính cách của Hi Nguyệt muội muội sao?” “Ta mặc kệ, nếu nàng ta không tranh đoạt, vậy tại sao không thể coi là tiểu?” “Còn nữa!” Hiên Viên Minh Châu nhéo lỗ tai của Tiêu Viễn, “Bất cứ cũng không để đâu, ngươi bắt đầu ảo tưởng cả hai rồi à? Cẩn thận ngươi không lấy nổi đâu!” Ngươi không phải cũng bắt đầu mơ tưởng làm Nữ hoàng à?” Tiêu Viễn nhỏ giọng thì thầm.

“Người nói cái gì?” “Ách, không có” “Hừ!” Hiên Viên Minh Châu nheo hai mắt lại, nàng vẫn như cũ lộ ra cái mộng, nửa người trên chỉ có một kiện áo lót che kín cơ thể, da sữa trắng như tuyết đè ở trước ngực Tiêu Viễn, hình thành hai cái bánh hình tròn trịa, hai hạt đã sớm xuân tình bộc phát, trong mềm mại mang theo cảm giác tuyệt vời, cho dù cách hai ba bộ quần áo Tiêu Viễn đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Công chúa” Tiêu Viễn bị kích thích đến mức thân thịt nhảy lên vài cái, thở hổn hển mấy lần, làm cho dương vật cách quần dài đâm vào dưới mộng của Cửu công chúa, làm cho hai người không khỏi phát ra tiếng thở dài thoải mái, thở dốc cũng càng lúc càng dồn dập.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy rõ ràng, ca ca xa đang gắng gượng cử động nửa người dưới, cùng với vật mặt trời còn to lớn hơn cả Lý lão hán kia đi theo phía sau nàng, lúc hai người bước đi trong vườn hoa thì cũng chẳng có gì khác nhau.

Có lẽ lúc nam nhân Dục vọng dâng lên, vốn là như vậy a? Mặc dù là tạp dịch xấu xí, hoặc là ngựa trúc lúc bé bầu bạn lớn lên.

“Đáng ghét, không thể tiếp tục được nữa rồi.” Cửu công chúa cười ha ha đầy quyến rũ, cặp mộng trắng như tuyết ép xuống, giữa hai đôi mộng non nớt của nàng, vừa vận kẹp lấy dương căn của Tiêu Viễn, trấn áp trở về, nhưng cặp mộng căng tròn lại mang đến khoái cảm khó có thể tưởng tượng cho nam nhân, khiến gã thoải mái đến mức run rẩy một chút, hai tay xoa xoa bờ mộng công chúa càng lúc càng dùng sức.

“Nguyệt...” Cửu công chúa ngồi trong lòng Tiêu Viễn, hai con ngươi quyến rũ mang theo ý cười khiêu khích: “Lần trước ta chỉ nói với ngươi, ta nói với mẫu thân rằng ta muốn làm một minh quân., Không muốn làm một đế vương, ngươi có biết phía sau đã xảy ra chuyện gì không?” “Xảy ra chuyện gì?” Dục vọng của Tiêu Viễn thoáng thoáng nguội lạnh, nhưng sự cứng rắn của hạ thân vẫn như cũ hưởng thụ sự mềm mại đáng sợ giữa mộng công chúa cao quý, hai tay càng không nỡ rời khỏi cặp mộng trắng nõn trắng nõn kia, hương vị mềm mại nửa phần.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy, Cửu công chúa cũng không có ý cự tuyệt, bờ mông trắng nõn mềm mại mềm mại mặc cho bàn tay lớn của Viễn ca ca xoa nắn, từ mềm mại đến dẹp lép, lại từ dẹp lép lên trên nhếch lên, thịt bờ mông đầy đà bị Viễn ca ca đùa bỡn ra từng hình dáng.

Chơi đùa như thế, nếu đổi lại là bất kỳ nam nhân nào, chỉ cần chạm đến mông của nàng, Cửu công chúa đều sẽ giận tím mặt.

Giờ phút này nàng để mặc viễn ca ca kéo váy cưới, kéo quần nàng, để cặp mông trắng như tuyết lộ ra dưới ánh trăng, bị hai tay của ca ca tùy ý nhào nặn.

“Nam và nữ yêu nhau sẽ ở chung như vậy sao?” Trong đầu Tiêu Hi hiện lên một ý niệm.

Ban ngày không được đụng vào, không sờ vào được chỗ xấu hổ, tại buổi tối, lại bị tình lang tùy ý đùa bỡn, hai tay tùy ý thưởng ngoạn.

Có lẽ cũng chính vì cảm kỳ ban ngày mà ban đêm càng thêm kích thích.

Giống như nàng và lão tạp dịch vậy.

“Đúng vậy phải không?” Ta, mẫu thân của ta, Cửu công chúa bị nhéo nhéo tình động không thôi, trên lúm đồng tiền xinh đẹp thoát tục hiện đầy dục vọng ửng đỏ. Nàng chẳng những không cự tuyệt vuốt ve của Tiêu Viễn, ngược lại bị kích thích đến mức vặn vẹo eo, dùng Khê Cốc hoa sớm đã lộ ra bên ngoài bị nam nhân trói buộc trong đũng quần, đụng vào xúc tu mềm mại run rẩy, đè ép, làm cho lửa nóng bức yếu đi một chút.

Đây là thứ mà ba năm trước nàng học được, không ngờ giờ phút này lại có cơ hội ôn tập trở lại.

“Nữ hoàng, bệ hạ, làm sao vậy?” Tiêu Viễn cũng bị kích thích không nhẹ, thân thể vẫn luôn nhắc nhẹ, cách quần áo đi chạm vào huyết non của công chúa.

Tiêu Hi Nguyệt yên lặng nhìn thân thể hai người đang rung động, cảnh tượng trước mắt từ từ cùng với quyển sách Xuân Cung mà sư phụ cho nàng xem, cùng với hình ảnh lão tạp dịch

dâm dăng đùa giỡn trên ngọc túc của mình lại trở nên trùng khớp.

Nơi bụng của nàng cũng mơ hồ dâng lên một cỗ hỏa nhiệt, dần dần khuếch tán ra toàn thân.

Cửu công chúa đột nhiên run rẩy một cái, lúng túng một tiếng, cúi đầu nặng nề hôn lên Tiêu Viễn, cánh hoa mềm mại bị mài đến đỏ lên, hoa mật sền sệt từ sâu trong huyết tâm tuôn ra, run rẩy đạt đến một cao trào nhỏ.

Nàng nhớ lại ba năm trước đây.

Ban đêm hoang đường, so sánh với lúc này, thân thể mềm mại lại càng thêm run rẩy.

Cảm nhận được dự vọng công chúa phát tiết ra ngoài, Tiêu Viễn nhiệt tình hôn nàng, hai tay cũng biến thành dịu dàng vuốt ve hông nàng, khiến cho khoe hông cao trào của công chúa càng trở nên dài hơn một chút.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt đang lén lút nhìn trộm trở nên nóng rực hơn một chút, cô có thể cảm nhận loại cảm giác khoái cảm này đang giáng lâm.

Một lúc lâu sau, cái lưỡi thơm mát của Cửu công chúa mới rời khỏi miệng Tiêu Viễn, trên gương mặt xinh đẹp đỏ ửng, hai con ngươi đầy vẻ xuân tình như nước, ôn nhu đối mặt với hắn.

“Mẫu thân của ta đã làm Nữ hoàng năm trăm năm, bà ấy đương nhiên không thể dễ dàng bị ta nói ‘‘Có điều, mẫu thân ta rất tức giận, ta có thể cảm nhận được...’’ Sắc mặt Hồng Hồng của Cửu công chúa đỏ bừng, xấu hổ cười nói: ‘‘Bà ấy nói, nếu như ta giao tình với bà ấy trước mặt, vậy bà ấy lập tức lập ta làm Thái tử, ngươi biết không...’’ Ngươi biết vì sao không?’’ Cửu công chúa vừa nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Viễn đang khiếp sợ.

‘‘Thật ra rất đơn giản, mẫu thân ta luôn lo lắng ta sẽ dùng tình cảm quá mức, tương lai sẽ vì nam nhân nào đó mà rơi vào lưới tình.’’ ‘‘Trong mắt mẫu thân, thân là Nữ hoàng, không thể bị trói buộc vì tình cảm. Nữ tử bình dân thân thủ như ngọc, cả đời đôi bên càng không phải là thứ mà Nữ hoàng nên có!’’ Tiêu Viễn choáng váng., Hắn nhớ lại, dường như chín hoàng

tử của Nữ hoàng, phụ thân của bọn họ đều không giống nhau, cũng không phải trượng phu của Nữ hoàng qua đời, mà là nàng cố ý! Cứu công chúa được nữ hoàng yêu cầu, bị nam nhân trước mặt nàng... nấu bần, liền giải thích thông suốt.

“Đồ ngốc” Hiên Viên Minh Châu gật nhẹ lên trán hắn, “Đương nhiên là ta không muốn, Hiên Viên Minh Châu ta là ai chứ? Há lại là những người được nuôi trong thâm cung, dựa vào mẫu thân mới có thể sống sót, nam nhân da trắng có thể chạm vào một ít sao?” Trong lòng Tiêu Viễn buông lỏng một chút, nhưng lại nghĩ đến một chuyện: “Vậy nam nhân khác thì được rồi?” Nhìn dáng vẻ ghen tị của hắn đi?”, Hiên Viên Minh Châu không khỏi cười ra tiếng: “Nam nhân các ngươi thật đúng là ăn bát để ăn, được rồi được rồi, ta đáp ứng ngươi, ta sẽ không dễ dàng giao hảo với nam nhân khác, nếu có, nhất định là Tiêu Viễn ngươi làm ta bị thương... Ví dụ như..., Tên khốn kiếp Tiêu Hi Nguyệt và tên khốn kiếp nhà ngươi lén lút thượng phong, nhưng không nói cho ta biết, coi ta như kẻ ngốc gạt “Tiêu Viễn” lúc này mới triệt để yên lòng. Hắn biết tính cách của công chúa, từ trước đến giờ luôn nhất ngôn cửu đỉnh, làm việc quang minh lỗi lạc, sẽ không mặt ngoài bói rồi một bộ phận.

Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Mẫu thân ta tiếp tục tức giận, nhưng bà ấy cũng không làm gì được ta, tuy nhiên, bà ấy lại muốn ta đứng một bên quan sát, nhìn các phi tử “các hạ” vui vẻ của bà ấy?” Tiêu Viễn bị hành động hoang đường của Nữ hoàng dọa sợ, nhưng trong đầu không khỏi nghĩ đến ban ngày, Nữ hoàng đã từng nhìn thấy trong Vọng Thiên Phong Quy Thiên Lễ.

Lúc đó nàng mặc Ngũ Trảo Kim Long màu vàng kim, đầu đội Kim Long Kim Hốt, quanh thân lưu quang sáng chói ngồi ngay ngắn trên đài cao, nhìn xuống vạn dân khí phách trang nghiêm đến nay vẫn còn khắc sâu trong đầu Tiêu Viễn.

Một vị chấp chương Cửu Châu, là Nữ hoàng giáo hóa vạn dân, lúc ở trên giường sẽ như thế nào? Có thể để lộ ra vẻ kiêu my thờ dốt, thẹn thùng uyển chuyển, bị cái eo nhỏ nhắn của nam nhân đâm xuyên qua vạt vẹo, dùng long bào ẩn giấu cái mông

của nam nhân chống đỡ? Tựa như hấn đứng trên lưng ngựa, va chạm vào mông của Cửu công chúa.

Nữ nhi như thế, mẫu thân cũng nên như thế! Hô hấp của Tiêu Viễn tăng lên.

“Hả?” Huyệt hoa ướt đầm giữa hai chân cảm nhận được hấn càng thêm cứng rắn, lại không ngừng nhẩy lên, Hiên Viên Minh Châu há có thể không rõ tên này đang nghĩ gì?” Tên bại hoại này, đang suy nghĩ xem trên giường mẹ ta có gì không?” Không, ta... không có ý nghĩ đó!” Tiêu Hi Nguyệt có thể nhìn ra, xa xa ca ca đang nói dối.

Hiên Viên Minh Châu cũng nhìn ra, nàng cắn môi son, cố nén ý cười nói: “Mẫu thân ta khác với những nữ tử khác, nàng ta còn nhiều hơn một vị Nữ hoàng. Nàng ta không ngại chuyện con gái ta phong lưu vận tình của nàng ta nói ra, thế nào., Có muốn biết lúc ấy mẫu thân ta bị hai nam nhân áo trắng mặc hắc y hầu hạ, là dạng gì không?” Tiêu Viễn như con trâu trên núi nhỏ thở phì phò thở hổn hển, giãy dụa một lát, mãnh liệt bế công chúa bên trong Tỳ Hưu lên, ôm lấy nàng trên bộ váy cung đình màu đỏ thẫm của nàng., “Ta càng thích tự mình đến hầu hạ hoàng nữ bệ hạ!” Hiên Viên Minh Châu cười khanh khách, chân cong cong cong của Tiêu Viễn, bàn chân trắng nõn kéo một kiện áo dài vừa rồi bị giật xuống, lại che trên người mình một lần nữa. Trong lúc Tiêu Viễn đang thất vọng đến cực điểm, bà ta lười biếng nói: “Lang quân bạch diện kịch nói: “Bạch lang quân vừa rồi đã kéo xuống, một lần nữa che lại trên người mình., Hai người các ngươi cùng đi hầu hạ trẫm “Cửu công chúa” đang sắm vai nữ hoàng nằm trên ghế, được hai nam nhân hầu hạ! Tiêu Viễn nhìn nàng chăm chăm, phảng phất từ phong thái lười biếng của Cửu công chúa, thấy được vị nữ hoàng bệ hạ ngồi trên long ỷ kia!” Lúc đó cửu công chúa đã khôi phục thanh âm vốn có của mẫu thân ta, cẩn thận kể lại: “Nàng cũng giống như ta lúc này, nửa người trên chỉ còn lại một bộ áo lót... Trước khi ta tới, nàng đã bị hai vị lang quân hôn môi đặc tình.

Ta, ta rõ ràng thấy được, mũi sữa mẫu thân đã trưởng lên, thân thể mềm mại tản mát ra một loại mùi thơm tình dục nữ nhân “Trong thanh âm hơi run run của Cửu công chúa, Tiêu Viễn

dùng đôi mắt đỏ bừng nhìn xuống dưới., Dưới xương quai xanh mảnh khảnh của công chúa, trên đỉnh một mảng lớn thịt ngà trắng như tuyết, hai mũi ngà sữa khiến người ta phát cuồng kia cũng đã nhô ra, lúc đó Nữ hoàng bệ hạ hẳn là như thế? Dục hỏa của hai người tăng vọt đến cực hạn, thở hồn hển nhìn đối phương.

“Bạch lang quân là một nam nhi tao nhã, hẳn cúi người ngời xồm bên cạnh ghế, nhẹ nhàng hôn mẹ của ta một cái.

“Anh ruột” là như vậy sao?” Tiêu Viễn cúi thấp người, dùng môi hôn lên khuôn mặt kiều diễm như lửa của Cửu công chúa, tham lam mà nóng bỏng hôn lên, từ khuôn mặt trắng nõn như ngọc, đến cái cằm trơn bóng mượt mà, lại đến cái miệng nhỏ hồng nhuận mê người, tất cả đều điên cuồng hôn một cái.

“Ừm, không phải như thế, hẳn, hẳn rất nhẹ nhàng “Cửu công chúa phát ra từng đợt rên rỉ nhẹ nhàng, vô thức nâng cằm lên, để Tiêu Viễn hôn lên cổ của nàng. Rất nhanh, nàng đã biến thành một tư thế hoàn toàn nằm trên bãi cỏ, hai chân buộc chặt, nhẹ nhàng vắn vẹo thân thể mềm mại.

“Bạch lang quân... đáng vẻ vô liêm sỉ, so với tên bại hoại người, còn đẹp trai hơn. Hẳn, hôn mẫu thân của ta, thân tình cực kỳ cần thận, so với người thì... Ừm, ừm, không cần lỗ mãng như lỗ mãng của ta, hẳn không có, không có người. Ài, người xấu như vậy...” Tiêu Hi Nguyệt đứng lặng trên sườn núi thấp, chậm rãi vươn tay ra, vuốt ve trên gương mặt mình, cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng, ánh mắt mang theo vẻ say mê sau khi bị kích phát.

Cuối cùng, ngón tay nàng mềm mại rơi vào môi anh đào của mình. Nếu như nơi này được ca ca hôn, thì giờ phút này nàng sẽ hôn ca ca., Cửu công chúa như vậy, cảm thụ thế nào đây?”

“A a a” Cửu công chúa bị đè trên bãi cỏ phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Trên người nàng, Tiêu Viễn đã thô lỗ cởi quần áo và quần áo, trên người chỉ còn lại một cái quần ngắn, chiếc quần dài mười ba, mười bốncm cứng rắn kia đã chống đỡ được một nơi mềm mại của công chúa.

“Là thế này sao? Nữ hoàng bệ hạ!” “Không, không phải... Lúc đó, nam tử áo đen lúc đó dùng lưỡi, từ bắp chân nhấn nhai

bóng loáng của mẫu thân ta... Vẫn luôn, à, không phải chỗ đó... vẫn luôn hôn lên đùi...”, Còn lang quân Bạch Hổ thì cúi đầu xuống, bả vai, cánh tay “Cửu công chúa” thờ hờn hển nói ra một vị trí trên thân thể. Trên người nàng, Tiêu Viễn hôn một nụ cười cuồng nhiệt, môi lửa nóng chạm vào chỗ nào thì Hiên Viên Minh Châu đều có cảm giác nơi bị nam nhân hôn qua, giống như ngọn lửa đang lan tràn ra, thiêu đến toàn thân nóng bỏng.

Cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm thụ của mẫu thân lúc đó.

Bị nam nhân hầu hạ, thì ra là như vậy tuyệt vời.

“Nữ hoàng đệ hạ lúc đó có phải giống như công chúa bây giờ không?” Tiêu Viễn đưa ngón tay ngậm mười hạt đậu trong miệng, ngẩng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng.

“Mẫu thân ta? ân tình của mẫu thân ta, nàng rất thỏa mãn... A, chớ có đỉnh...” Cây gậy thịt của Tiêu Viễn như phát tiết va chạm vào đùi của Cửu công chúa, động tác của hai người càng lúc càng cuồng dã, mấy bộ áo lót lót cuối cùng trên người dần dần trở nên ngồn ngộn không chịu nổi.

“Nữ hoàng đệ hạ, lúc đó là như thế nào?!” Tiêu Viễn đi dọc theo cánh tay của công chúa, chạm rãi hôn một cái. Giữa nách Minh Châu trơn bóng không lông, tỏa ra mùi thơm nồng đậm. Tiêu Viễn lại không nhịn được đưa tay lên hít mạnh một hơi.

“Đồ vô lễ...” Sắc mặt Cửu công chúa càng đỏ hơn, đưa tay vô lực đẩy hấn vài cái.

“Vị lang quân Bạch Lang kia, tiếp theo đã làm gì? Có phải người đã làm chuyện còn quá đáng hơn không?!” Trong đầu Tiêu Viễn không khỏi hiện ra một hình ảnh.

Nữ hoàng hoàng mặc long bào màu vàng, lười biếng nằm trên giường, thân thể nóng bỏng như ẩn như hiện trong lụa mỏng, một vị nam tử mặc áo trắng hôn lên bộ ngực của nàng, một vị nam tử áo đen thì cúi đầu xuống... chôn giữa hai chân ngọc của Nữ hoàng.

Nữ hoàng đệ hạ rên rỉ, thân thể tuyệt mỹ được hai nam nhân hầu hạ biến thành màu hồng phấn, mồ hôi thơm mê người.

“A!” Tiêu Viễn phát ra một tiếng gầm nhẹ, hạ thân đúng là đụng phải cô con gái xinh đẹp đang dùng sức đập vào u cốt của Nữ hoàng đế, cực nóng cứng rắn và mềm mại, khiến đôi nam nữ này đều phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

“Công chúa, kế tiếp là cái gì?!” Tiêu Viễn quỳ trên bãi cỏ, lần nữa ôm lấy hông công chúa, ánh mặt trời nóng bỏng dí vào giọt nước màu hồng nhạt của nàng mà chảy vào cổ. Hai cánh kia vì tình dục cùng ma sát mà trở nên sưng đỏ, giống như sinh ra một lực hút, đang kêu gọi hấn mạnh mẽ cắm vào!” Tiếp theo.....”, Đứng lo lắng, ực ực “Hiên Viên Minh Châu cắn chặt hàm răng, nhưng tiếng rên rỉ tỉ mỉ vẫn là bởi vì Tiêu Viễn hạ thân hoạt động không ngừng tiết ra. Nàng mở hai mắt mê muội, nhìn nam nhân từ trên cao nhìn xuống, tự biết đêm nay sẽ là ngày nàng thất thân, tình dục đã làm cho nàng không cách nào nảy sinh ý niệm chống cự nữa.

Chỉ là trong đầu không hiểu tại sao hiện lên một nam tử cường tráng ngăm đen, đôi mắt tràn ngập cuồng nhiệt kia, giống như đang nhìn nàng vậy.

“Lúc đó...” Đầu óc Hiên Viên Minh Châu rơi vào khoảng không, giong tay lên, ưỡn ngực một cái khiến dãy núi được bọc trong áo lót càng thêm lớn mạnh.

Trên đỉnh hai ngọn núi cao vút, trái cây lớn bằng đầu ngón tay nhô lên, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nam nhân.

“Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông kia thở phì phò.

“Khi đó... mẫu thân của ta, bộ ngực sữa ưỡn ra, mà, “Cửu công chúa phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, tiếng hô hấp dồn dập kéo theo sữa tiêu phập phồng lên xuống.

“Còn lang quân Bạch Hồ, là... cúi đầu xuống “Tiêu Viễn theo sát cúi người, thở hổn hển đánh vào trước ngực công chúa, hấn gần như nhịn không được triệt để khống chế hai ngọn núi cao ngất này.

” Cúi đầu xuống, sau đó thì sao?” Sau đó hấn... hấn ngậm lại, mẫu thân ta, ngọc... nãi...!!” Tiêu Viễn cắn một cái, Cửu Công chúa phát ra tiếng rên rỉ như tiếng khóc, thân thể mềm mại cong lên.

Hai chân đạp trên cỏ, hai mông rời khỏi mặt đất, dãy núi trước ngực càng thêm kiên cường.

Mà một tòa cao vút trong đó dĩ nhiên đã được Tiêu Viễn ngậm trong miệng, kể cả áo lót mùi thơm tỏa ra bốn phía, đồng thời cắn chặt lấy, bị gã cuồng nhiệt tham lam liếm môi, gặm nhấm, vuốt ve.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt mê ly mà trống rỗng, ngón tay từ môi son rời khỏi, chậm rãi đi xuống, rơi vào bộ y phục màu trắng bao phủ trên ngọc nhũ hoàn mỹ của cô, năm ngón tay nhỏ nhắn xinh đẹp khép lại, lòng bàn tay nhẹ nhàng bao phủ lên bộ ngực, năm ngón tay lần lượt rơi xuống, hoàn toàn nắm lấy bộ ngực căng tròn của mình.

Hình như còn lớn hơn Cửu công chúa một chút.

Chỗ này để cho trẻ con bú sữa, lúc bị nam nhân hôn lên sẽ có khoái cảm sao?” “Tiêu Hi Nguyệt không cách nào suy nghĩ chính xác, nàng xuất thần nhìn ca ca xa, nhìn ca ca như một con dã thú hôn lên ngực Hiên Viên Minh Châu, gặm.

Vốn là cách áo lót, lại để cho bên trái một hạt sữa tiêm tiêm nhiễm nước miếng của hắn, tiếp theo lại đổi sang bên phải, đồng thời dùng tay trái vươn vào trong áo lót của công chúa, vò vò ngực trái bị hắn hôn qua, để bộ ngực mềm mại bị vuốt ra từng cái hình dạng.

“Ây da, ừm, không được, không được...” Cửu công chúa rên rỉ, hai tay vô thức ôm lấy ca ca xa.

Sau đó, Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy ca ca xa dùng răng xé áo lót của công chúa, khiến cho ngọc nhũ sung mãn mượt mà hoàn toàn bại lộ dưới ánh trăng.

Hai điểm đỏ tươi dĩ nhiên là đứng thẳng trên tuyết trắng.

“Công chúa!!” Viễn ca ca giống như điên xông tới, há miệng một lần nữa ngậm lại bộ ngực Cửu Công chúa, gặm cắn, liếm môi, hút mút.

Tiêu Hi Nguyệt cầm lấy ngực trái dùng sức, cảm thụ được bản thân hoàn toàn khác biệt với Cửu công chúa.

Đôi sữa của Cửu công chúa giống như cặp mông của nàng lúc trước, bị ca ca xa tùy ý xoa nắn, những miếng sữa trắng nõn mềm mại bị bóp thành một cái chỉ dẫn, sau khi hai trái cây màu đỏ tươi bị hút vào hôn mê, kiều ngạo đứng thẳng trên đỉnh núi Ngọc Nhũ Tuyết, phát ra ánh sáng màu đỏ óng ánh.

Cửu công chúa tựa hồ cảm thấy rất thoải mái, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ kiều my, Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy toàn thân nàng đều đang run rẩy, lông mày nhíu chặt, một bộ bị hàm hàm ẫn đến mức co rút, nhưng vẫn như cũ không nở đầy nam nhân trên người nàng ra.

“Tự mình vuốt ve, cùng nam nhân kia vuốt ve, là hai loại cảm giác khác nhau: “Sau khi ý thức được điều này, Tiêu Hi Nguyệt thất lạc buông bàn tay ngọc trước ngực xuống, lẳng lẳng nhìn hai người lăn lộn trên thảm cỏ, nhìn quần áo trên người các nàng bị giật xuống từng món từng món, ném lên cỏ là quần áo của hai người.

“A!!” Nương theo một tiếng kêu đau, từng sợi máu tươi từ hai chân Cửu công chúa chảy xuống, hai người điên cuồng cười cùng cũng thở dốc.

Nam nhân kia khẽ hôn nữ nhân, nữ nhân thì ôm đàn ông.

Không biết qua bao lâu, cùng với một tiếng ” phiến bại hoại”, người động đi, nam nhân bắt đầu ra sức cày cấy, lưng ưỡn thẳng, đụng đến nữ nhân trước sau lay động, sợi tóc bay lượn, hai chân giơ cao, tách ra, nghênh đón nam nhân có lực va chạm mạnh, đụng toàn bộ dục vọng nơi sâu trong tâm hoa của nàng ra, nước chảy ngang, tiếng ngâm vang không ngừng.

Bốn cái mông trắng như tuyết đan xen trên bãi cỏ, lộ ra dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hoặc là căng thẳng, hoặc là buông ra, hoặc là đón lấy, hoặc là dùng sức đè xuống, run rẩy, hết sức nghiền nát.

Bộ rễ va chạm với cặp mông non, thở dốc cùng tiếng rên rỉ hỗn tạp.

Tiêu Hi Nguyệt dời ánh mắt khỏi đôi nam nữ nhiệt tình như lửa này, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời. Cô giơ tay lên, nhìn trăng sáng giữa các ngón tay, thần hồn bị trục

xuất tới trên Thiên cung rồi xa trần nhã, dung hợp với trăng sáng.

Ánh trăng thanh lãnh vô ngần dần dần chiếu vào trong thức hải của nàng, một mảnh trắng xóa, không có một tia tạp chất.

... Gần giữa trưa, Tiêu Viễn mới tỉnh lại từ trong khuê phòng của công chúa, cảm giác ôn hương mềm mại trong lòng làm hấn thất thần, trầm mê trong mỹ nhân hương ôn nhu, đưa tay chạm vào khuôn mặt uể oải của Cửu công chúa.

Thân thể trần truồng trắng nõn không tỳ vết dán chặt lấy hấn, Tiêu Viễn giống như nhớ lại chuyện tối hôm qua hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

Hấn và Cửu công chúa lẫn lộn trên mặt cỏ, thoả thích làm cho phát ra tiếng rên rĩ dẫn đến thị nữ bên người Cửu công chúa, hai người cũng đều phát hiện nàng, nhưng hoàn toàn không có ý dừng lại, vẫn như cũ ở hậu hoa viên hoả nhiệt giao hoan.

Sau khi quan sát một hồi Bích Hà liền đỏ mặt rời đi, nàng ra lệnh cho tất cả mọi người cấm tiến vào hậu hoa viên, trông coi cửa vào vườn hoa, cho công chúa đủ thời gian vui vẻ.

Tiêu Viễn sau khi biết việc này càng thêm hưng phấn, Cửu công chúa đang dùng sức đập lên cổ, nghe công chúa cao quý rên rĩ thở dốc, hai chân bị hai tay của nàng trói chặt, trong đầu Tiêu Viễn chỉ có một ý niệm: tha chết nàng! thầy khô! Hai người ở trong hoa viên chống đỡ dây dưa triền miên không dứt., Tiếng rên rĩ cùng giọng nói chít chít khiến mấy thị nữ bên hông công chúa nghe được đỏ mặt tía tai, đợi sau khi động tĩnh ngừng lại, Bích Hà mới mang theo thị nữ tiến vào trong hoa viên, ngượng ngùng đem toàn thân đều là nước miếng cùng vết cào, tràn đầy dấu vết vui vẻ đưa nàng vào trong phòng, rửa đi vết bẩn.

Tiêu Viễn cũng nhận được phục vụ giống vậy, cùng công chúa ngủ một giấc cho tới bây giờ.

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là một nam nhân chân chính.” Tiêu Viễn tâm tình phức tạp, rất nhanh lại nghĩ tới Hi Nguyệt muội muội, liền không cách nào ngủ tiếp nữa, cẩn thận từng li từng tí một xoay người rời giường, mặc vào thị nữ mang áo mới

đêm qua cho hấn, chuẩn bị đi gặp mặt Hi Nguyệt muội muội một lần.

Nhưng sau khi quay đầu lại nhìn Hiên Viên Minh Châu đang ngủ, lại cảm thấy xấu hổ trong lòng.

Rõ ràng tối hôm qua mới lấy đi hồng hoàn của công chúa, sáng nay hấn lại muốn đi gặp một nữ nhân khác, chuyện này thật sự không còn gì để nói.

Tiêu Viễn mang theo loại mâu thuẫn này đi tới chỗ ở của Hi Nguyệt muội muội trong phủ công chúa. Nơi này là một tiểu viện vắng vẻ, vừa vặn ở bên vách núi, phía dưới là một mảng lớn nhà dân, phong cảnh hết sức ưu mỹ.

Tiêu Viễn ở bên vách núi thấy Hi Nguyệt muội muội của hấn.

Vẫn là một bộ quần áo trắng tinh, tóc xanh cùng thắt lưng bị gió nhẹ thổi qua, quần áo tung bay, thân thể xinh đẹp áp sát vào Hi Nguyệt muội muội, hiển lộ ra dáng người uyển chuyển mảnh mai.

“Không biết Hi Nguyệt muội muội mặc quần áo xinh đẹp như thế nào... Ta chết tiệt!” Tiêu Viễn cho mình một cái tát, ngừng lại ý niệm khinh nhờn Hi Nguyệt muội muội trong đầu.

Trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân, không thể bị sự hoang dã tối qua ảnh hưởng đến tâm cảnh, càng không thể vội vàng muốn cùng Hi Nguyệt muội muội phát sinh điều gì, đây là chuyện không thể!” Bước chân của “Xa ca ca” Tiêu Hi Nguyệt quay đầu lại, chỉ khẽ gọi một tiếng, tiếng nói êm tai truyền đến, khiến toàn thân Tiêu Viễn chấn động, cảm giác áy náy đối với nàng càng sâu đậm.

“Hi Nguyệt, sao sáng sớm ngươi lại tới đây?” Tiêu Viễn đầy áy náy đi tới, đứng cùng nàng, chỉ là vì trong lòng hổ thẹn, không dám ôm Hi Nguyệt muội muội vào lòng như trước.

“Tâm tình không tốt nên đã đến” Thanh âm như tiếng nói làm cho người ta đau lòng vang lên, tim Tiêu Viễn run rẩy một cái.

Hi Nguyệt muội muội của hấn là người thuần khiết nhất trên đời này, thánh khiết nhất, là người thất xảo lung linh tâm nhất.

Trong sạch không dính một hạt bụi, viên mãn không tỳ vết.

Nàng chưa bao giờ che giấu tâm sự của mình, đơn thuần khiến người ta đau lòng.

“Hi Nguyệt, muội muội...” Tiêu Viễn thanh âm đặng chất đến cực điểm, muốn ôm lấy nàng, nhưng lại cảm thấy trải qua chuyện tối hôm qua, hắn đã trở nên ô uế không chịu nổi, không cách nào ôm chặt tiên tử tinh khiết nữa.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi quay đầu nhìn hắn, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng phảng phất có thể nhìn thấu tâm sự của hắn, khiến Tiêu Viễn không khỏi xấu hổ xoay chuyển ánh mắt.

” Viễn ca ca, ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?” Thanh âm của nàng rất nhẹ, rơi vào trong lòng Tiêu Viễn lại giống như vạn quân, khiến cho đầu óc của hắn trống rỗng, một lúc lâu sau, đôi môi tái nhợt mới khép lại nói: “Không, không, không có, chỉ là... tới tìm ngươi.” Tiêu Hi Nguyệt nhìn hắn.

Tiêu Viễn há to miệng, theo bản năng nói ra: “Hi Nguyệt, ta nghĩ những lời này của ngươi là thật.

Quả thật hắn rất nhớ Hi Nguyệt, rất kỳ quái, rõ ràng chỗ cuối cùng của hai người gần gũi, cùng nhau ở trong phủ công chúa, thế nhưng khoảng cách giữa đôi bên lại xa xôi hơn so với năm đó.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, giọng nói như mộng như ảo truyền vào tai Tiêu Viễn: “Xa ca ca, ngươi còn nhớ kẹo hồ lô không?” “Kẹo hồ lô?” Không đợi Tiêu Viễn nhớ lại, Tiêu Hi Nguyệt tiếp tục nói: “Lúc đó, ngươi dẫn ta leo tường ra ngoài, chúng ta đi dạo trên đường, tốn bảy đồng tiền., Mua một xâu kẹo hồ lô “Tiêu Viễn ngớ ngẩn, không biết vì sao Hi Nguyệt muội muội lại đột nhiên nói chuyện này, chẳng qua chỉ đơn thuần muốn nhớ lại chuyện cũ thôi sao?” Về đến nhà, mẫu thân không phát hiện, nhưng nàng trả lời ngươi, nàng lại hỏi ta, ta trả lời đúng sự thật về chuyện mất quả.” Tiêu Hi Nguyệt nói rất giản lược, nhưng Tiêu Viễn lại hoàn toàn ghi nhớ chuyện này vào lúc bảy tuổi.

Khi đó hi nguyệt còn mặt danh thành danh, thiên phú cũng mặt bị phát giác. Chỉ là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, cả ngày cả ngày bị mẫu thân tính cách cổ quái nhốt trong phòng học sách.

Tiêu Viễn đau lòng cho nàng, liền thừa dịp một cơ hội mang nàng đi ra ngoài, sau khi trở về, đối mặt với sự truy hỏi của trưởng bối, hắn theo thói quen, hoặc có thể nói là giống như tiểu hài tử bình thường, vì trốn tránh trách phạt mà nói dối.

Nhưng khi hỏi Tiêu Hi Nguyệt nàng lại nói ra mọi chuyện, khiến cho lời đình của mẫu thân nàng tức giận, mắng to nam nhân cũng không phải hạng tốt lành gì, Tiêu Viễn bị một tát đánh bay ra ngoài.

May mắn lúc ấy cha mẹ Tiêu Viễn còn sống, gia tộc tại Thanh Châu thành cũng có vài phần thế lực, dưới áp lực tầng tầng, Tiêu Hi Nguyệt được trưởng bối trong tộc nhận nuôi bên cạnh, mẹ nàng thì bị phạt diện bích tư tường.

Nếu không, rất có thể từ nay về sau Tiêu Viễn sẽ không còn gặp lại Hi Nguyệt nữa.

“Ca ca xa...” Tiêu Hi Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn. “Người có biết ta muốn nói cái gì không?” Tiêu Viễn không phải đồ ngốc, há có thể không hiểu ý của nàng? Hi Nguyệt muội muội chán ghét người bên cạnh nói dối, cho dù là người xấu xí, sẽ đưa tới những lời thật lòng phiền phức. Nàng cũng nguyện ý nói ra, nguyện ý gặp người bên cạnh giảng giải ra.

Mà không phải giấu giếm hắn.

“Hi Nguyệt muội muội, ta thật xin lỗi... người...” Tiêu Viễn!” Ngay lúc hắn mang theo tâm tình xấu hổ muốn nói thẳng, nơi xa truyền đến thanh âm của Hiên Viên Minh Châu.

“.... Hi Nguyệt” Các người ở chỗ này.” Cửu công chúa đang mặc váy tím đỏ thắm cười khanh khách đi tới, đứng ở trước mặt hai người, nói: “Ta tìm các người nửa ngày, đi thôi, cơm trưa đã chuẩn bị xong.” Hai người trước mặt nàng đều nói lời cuối cùng.

Hiên Viên Minh Châu kinh ngạc nói: “Các người đều không đói à?” Tiêu Viễn mặt lộ vẻ khó xử.

Nụ cười của Hiên Viên Minh Châu dần thu lại, lúng túng nói: “Người đi trước đi, ta trò chuyện với Hi Nguyệt muội muội của người một chút.” Tiêu Viễn ngớ người, quay đầu nhìn về phía Hi Nguyệt, đối mặt với đôi mắt bình tĩnh kia một lát, rất

nhANH THỎA HIỆP, LỰA CHỌN RỜI KHỎI VÁCH NÚI NÀY, ĐỨNG Ở ĐẰNG XA NHÌN CÁC NÀNG.

Hai nữ tử phong thái yếu điệu, dung mạo khuynh thành, dung mạo tiên tử đứng bên vách núi.

Hồi lâu, Hiên Viên Minh Châu mới mở miệng nói: “Tôi hôm qua, ta đã đồng phòng với Tiêu Viễn.” Nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiêu Hi Nguyệt, quan sát vẻ mặt biến hóa của nàng.

Thật đáng tiếc, Hiên Viên Minh Châu không nhìn thấy bất kỳ chỗ dị thường nào, giống như vị tiên tử thanh lãnh này chỉ nghe được một chuyện không liên quan đến nàng, lạnh lùng đến mức khiến Hiên Viên Minh Châu không khỏi cảm thấy tức giận.

“Người không nói cái gì à? “Ta biết?” Hiên Viên Minh Châu nhú mày, nhanh chóng nghĩ thông suốt: “Là Tiêu Viễn nói cho người? Hắn vừa gặp mặt đã nói cho người?” “Không phải Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, “Tôi hôm qua ta đã thấy cái gì?!” Hiên Viên Minh Châu lấy làm kinh hãi, nhưng dù sao cũng xuất thân bất phàm, trải qua rất nhiều chuyện, rất nhanh hồi phục lại, nói rất gọn gàng: “Ta sẽ không bỏ qua cho Tiêu Viễn đâu?”, Nếu như người thích hắn, có thể tranh giành với ta một phen, ta cũng sẽ không vì hắn phát sinh quan hệ sớm, cho dù hắn là mặt hôn phu của ta...” Nàng dừng một chút, cười cười nói: “Dù sao quan hệ trước sau mà nói, người nhận ra hắn trước tiên.” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, bước chân rời khỏi nơi này.

Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu thay đổi liên tục, xoay người hô lớn với nàng: “Tiêu Hi Nguyệt, người có ý gì?!” Tiêu Hi Nguyệt không dừng lại, thân ảnh thuần túy như một cơn gió biến mất trong tầm mắt của cô và Tiêu Viễn, chỉ để lại một câu nói của Côn Bằng: “Tâm ta, vẻ mặt rất loạn “Hiên Viên Minh Châu” cực kỳ đặc sắc., Cuối cùng hắn giậm chân oán hận: “Tiên tử đáng ghét, người tâm loạn, ta không rồi sao? Dựa vào cái gì mà ta phải nhượng bộ cho người?!” Tiêu Viễn đứng lặng một lúc lâu, trong lòng lần đầu tiên nảy sinh một ý niệm: Nếu như hai tháng trước, đáp ứng Hi Nguyệt muội muội, cùng

nàng trở về Tiên Vân tông, chuyện như vậy có phải sẽ không xảy ra hay không?

Tiên tử tu hành (18)

Hai mươi lăm tháng một ngày mười tám, Tây Thi biện pháp “Đại sư tử” đã trở về!” Sau khi biết được tin tức này, trên dưới Tiên Vân tông đều tràn ngập vẻ vui sướng, ngẩng đầu đợi lúc chạng vạng tối có thể nghe được tiếng đàn tuyệt vời của đại sư tử.

Chỉ khiến cho vô số người thất vọng là, buổi chiều hôm đó đại sư tử cũng không đánh đàn tiên cầm, buổi sáng hôm sau cũng không có, chạng vạng tối vẫn chưa có.

“Đại sư tử sao vậy?” Đều do Tiêu Viễn!” Sao lại trách Tiêu Viễn?” Người này nghe nói ở kinh thành lại gặp đại sư tử một lần nữa, kết quả bây giờ ta nghe nói thằng nhãi Tiêu Viễn kia đã khá hơn Cửu công chúa, còn đại sư tử của chúng ta.....” đáng giận., Tiêu Viễn chết tiệt! “Tên đại sư tử kia hiện tại đang...” ở chỗ chuông môn phu nhân, nhưng hắn là sắp quay về Minh Nguyệt rồi... Lão tạp dịch bên kia, những lời này ngươi có thể nghe được sao? Còn không đi mau!” Hai tên đệ tử ngoại môn thảo luận chuyện của đại sư tử nhìn thấy một tên tạp dịch bảy tám mươi tuổi cũng ở bên cạnh nghe được, tức giận quát lên một tiếng, ra lệnh cho hắn mau cút đi.

“Vâng, vâng, hai người sư huynh, ta đây...” Cút!” Một tên đệ tử ngoại môn tức giận đánh ra một chuông, chuông phong vỗ lên người lão tạp dịch, một chuông đánh bay lão ra xa hơn mười mét., Trong miệng không thềm nói: “Chỉ là một tên tạp dịch, dám xưng hô chúng ta là sư huynh? Ai cho ngươi lá gan đó!” Sư đệ, đi thôi, lão già này tựa hồ là...” “A? Lại là hắn, khó trách không biết tôn ti, hừ!” Trong miệng hừ lạnh một tiếng., Nhưng dù sao hai người cũng không dám đối xử với người hầu của đại sư tử như thế nào, ngay cả lời nói cũng không có vứt bỏ người đi, để lại một mình Lý lão hán chậm rãi bò dậy, trong ánh mắt đục ngầu hiện lên vẻ phần hận: “Hai con nhóc dám đối với ta như thế, một ngày ta sẽ cho các ngươi biết ai mới là sư huynh!” Lý lão hán sắc mặt âm trầm đứng yên tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nhưng nghĩ lại, đại sư tử của mấy ngàn đệ tử của Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới, lại từng bị hấn dùng chùy lớn chọc vào trong đâm huyết, mặc dù cách quần áo cùng quần lót, cho dù tự đâm vào nửa hạt đậu hủ, nhưng loại kích thích mãnh liệt cùng thực cảm giác chặt chẽ này, vẫn như cũ làm cho Lý lão hán nửa tháng qua đêm khó ngủ.

Hung vật hấn nuôi dưới khổ hơn bảy mươi năm, dường như nếm được mùi máu, cả ngày cứng ngắc, đẩy đũng quần lên cao.

Cũng may là công tác của hấn đã đổi được chức nhân viên hoa viên ngoại môn tạp dịch ở Minh Nguyệt cư ngày nay, trên Minh Nguyệt phong ngoại trừ đôi song sinh nha hoàn đáng ghét kia, cũng chỉ có mấy lão bà tử, cả ngày hấn đều cầm một cây chủy thủ thô to đi khắp nơi đều không có việc gì.

“Hừ, đám đệ tử các ngươi, há có thể biết ta vì tiên tử làm bao nhiêu chuyện?” Sau khi từ miệng bọn họ biết được tin tức tiên tử, Lý lão hán lần nữa trở lại Minh Nguyệt Phong, ở giữa sườn núi giả vờ ngắt hoa cỏ, sau đó không chờ đợi được chạy lên đỉnh núi, tiếp tục ngẩng đầu đợi tiên tử trở về.

Chờ đợi lần này chính là hai ngày.

Rõ ràng biết tiên tử đã trở về, nhưng vẫn không thấy Hồi Minh Nguyệt cư, đành dương dưới khổ của Lý lão hán đau nhức.

Đặc biệt là phần đầu tiên của cái đầu tiên, cái kia từng xuyên vào huyết mỹ tiên tử bộ phận, càng là sưng phù lên, đứng thẳng bước đi, quần đùi không mặc quần cho đầu rùa cọ sát vải thô, nhưng vẫn như cũ không thể tiêu trừ loại cảm giác tê dại khó chịu này, hận không thể cắm vào nơi nào, điên cuồng nảy sinh một phen dục vọng mãnh liệt.

“Tiên tử, tiên tử, ngài trở về lúc nào vậy? Lão nô nóng lòng muốn chết rồi!” Lý lão hán đưa tay vào trong đũng quần, tay đâm nhẹ vào mặt dưới của chiếc kén, nhưng không phát tiết ra được chút nào, thậm chí dùng sức nắm lấy cái đầu rùa to lớn, lặp đi lặp lại, cũng chỉ có thể sinh ra một chút khoái cảm, đối với việc bắn ra dương tinh căn bản không có tác dụng.

Sau khi nhăm nháp qua tam giới chỉ có Hi Nguyệt tiên tử ngọc chân cùng huyết thịt, dựa vào tự kích mình đã không thể khiến Lý lão hán cảm thấy kích thích.

Một bóng hình xinh đẹp trắng nõn từ phía chân trời xuất hiện trong tầm mắt của Lý lão hán, hần lập tức kích động đứng lên, hướng về phía tiên tử từ Thiên Nhân Điện bay trở về, dùng phương thức đặc biệt hoan nghênh tiên tử trở về.

“Tiên tử, rốt cuộc ngài đã trở về!” Lý lão hán có thể khẳng định mười phần, Hi Nguyệt tiên tử nhất định đã phát hiện hần ở giữa sườn núi, hiện tại chỉ chờ buổi tối, hần có thể lần nữa cùng tiên tử đi trong hoa viên thăm viếng, ai cũng không biết.

“Buổi tối? Không, lão nô một khắc cũng không chờ được!” Lý lão hán chạy như điên lên núi, nhưng chờ mãi vẫn không thấy tiên tử xuất hiện, một mực ở trong phòng.

Không tản bộ, cũng không ra đánh đàn, khiến cho rất nhiều đệ tử Tiên Vân tông bao gồm cả Lý lão hán đều thất vọng.

Lý lão hán lại vượt qua một đêm gian nan.

Sáng sớm ngày thứ hai, hần vội vã chạy lên núi, khô sở chờ một canh giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy tiên tử tuyệt mỹ đáng người chậm rãi đi ra từ trong tầm điện, đi tới trước một cái ghế lớn được điêu khắc từ ngọc thạch, tựa vào đọc sách.

Tiên tử cuối cùng đánh đàn.

Nhưng Lý lão hán đã không đợi được, hần ưỡn một cây gậy thịt to lớn cứng hơn nửa thàng, lấy một tư thế bước đi khá buồn cười xông ra ngoài, đi tới trước mặt tiên tử.

Bịch một tiếng, Lý lão hán trực tiếp quỳ trên mặt đất, cái thân thịt thô dài kia giống như một thanh kiếm giấu trong đũng quần của hần, chỉ thẳng vào mặt đất, lão tạp dịch dập đầu lạy lạy: “Tiên tử, lão nô tử tội!!” Trong lòng Tiêu Hi Nguyệt phảng phất như bị một hòn đá nhỏ phá vỡ mặt hồ phẳng lặng, nổi lên từng vòng gợn sóng, dưới sự an ủi của sư phụ, lại một lần nữa vì sự vô sỉ này, một lần nữa trở thành vô sỉ.

Lưu, lão tạp dịch không chút xấu hổ xuất hiện trước mặt nàng khiến nàng tỉnh lại.

“Tiên tử, lão nô hôm đó không nên lỗ mǎng, không nên không được tiên tử cho phép, liền làm ô uế tiên tử!” Lý lão hán lấy dũng khí ngǎng đầu, phát hiện tiên tử vẫn như cũ quạnh quẽ, tựa hồ đối với chuyện bị đầu rùa đâm vào thân thể nửa tháng trước cũng không để ý.

“Tiên tử, lão nô tội đáng chết vạn lần, chết cũng không đủ tiếc!” Lão tạp dịch dùng sức đập đầu, chỉ cần tiên tử không động thủ đuổi người, hoặc là đánh đàn trấn áp dục vọng tràn đầy trong cơ thể hắn, liền chứng minh tiên tử không tức giận.

Cho nên sau khi phịch phịch phịch đập đầu trên trăm cái, Lý lão hán liền thử đứng dậy, ngǎng đầu nhìn thấy tiên tử không tức giận, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, đuổi ra hai tay run rẩy, lại một lần nữa ở trước mặt tiên tử cúi xuống quần tạp dịch vải thô của hắn.

Trên đũng quần kia dính đầy vết đốm vàng, từ mắt rùa đầu ngựa rịn ra chất lỏng ngưng kết thành khối, tựa hồ mấy ngày nay vẫn chưa thay đổi.

Cái quần này thật sự không lịch sự, lão tạp dịch xấu hổ, gương mặt vàng như nền đỏ lên: “Tiên tử, lão nô thực sự là nhớ ngài quá nhiều, nghĩ tới trà không nhớ cơm không nghĩ, liền quần áo đều quên rồi!” Tiêu Hi Nguyệt không nhìn hắn, sách trong tay đã lâu không lật tờ giấy.

“Tiên tử, lão nô không nhịn được nữa rồi!” Ác Giao được thả ra, đầu rồng dữ tợn một lần nữa trực chỉ tiên tử thuần khiết lạnh lùng, nổi lên khí tức nam nhi trợn vện hơn nửa tháng điên cuồng tràn ngập ra, xông tán thanh u thể hương vốn thuộc về tiên tử.

Hết thấy đều có vẻ không hợp nhau.

“Tiên tử, tiên tử! Lão nô quá nhớ ngài rồi!” Lý lão giả hưng phấn dùng cây gậy thịt to bằng cái kén, con sâu thịt dài hai mươi bảy hai mươi tám tấc hung hãn này, cuối cùng cũng mang đến cho hắn khoái cảm mãnh liệt, mỗi lần lướt qua đều kích thích thân thể gầy gò của lão tạp dịch một mực run rẩy, trong miệng phát ra tiếng kêu hưng phấn khó tả, hai mắt nhìn chăm chăm tiên tử.

Bộ ngực mềm mại mượt mà, vòng eo mảnh khảnh uyển chuyển, khuôn mặt tuyệt mỹ, còn có tiên tử nằm nghiêng trên ghế ngọc rộng thùng thình, lấy cùi chỏ chống mặt, tư thế lười biếng cùng đường cong nữ tử uyển chuyển, không ai không kích thích dục vọng điên cuồng của lão tạp dịch.

Tuyệt hơn cả chính là, tiên tử tựa hồ có chút để ý đến hắn, dưới ánh mắt khó tin của lão tạp dịch, rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên cây gậy ngăm đen của hắn.

“Hừ, bắn, bắn!” Bị tiên tử nhìn chăm chú, Lý lão hán vui mừng điên cuồng nhảy múa, toàn thân run rẩy, nửa người dưới giống như rắn độc vặn vẹo, không ngừng một hơi đâm đâm vào không khí, đồng thời, đầu rùa phun ra một cỗ lớn trọc tinh tanh hôi tanh, mùi nam nhân vốn nồng đậm càng thêm tinh thuần, đơn giản biến chỗ thanh u tiên tử này thành hải dương tinh túy.

Cũng may Lý lão hán mới bị tiên tử dùng phương thức ” Biệt Ly” nửa tháng trừng phạt, bởi vậy tại thời khắc sống còn hắn, dùng tay gầy gầy gây ra nồng đậm Giao Long, để cho nó phun chất lỏng đục trắng sang một bên, không dám đối với thân thể thuần khiết của tiên tử vọt tới.

“Vù vù” nín nửa tháng, một lần được thả ra, Lý lão hán sáng khoái thở phào một hơi, hai tay nắm Củy dưới háng, đang muốn ép toàn bộ đồ vật bên trong ra, tiến hành một vòng hành động tiếp theo., Nhưng vào lúc này, cách đó không xa truyền đến thanh âm của thị nữ Tiểu Thanh: “Tiểu thư” Lý lão hán sợ đến hồn phi phách tán, trong đầu hiện lên hình ảnh mình bị thị nữ Tiểu Thanh một chương đánh gục, càng không xong chính là tiên tử không có một chút suy nghĩ nào che dấu cho hắn, vẫn xuất thần nhìn hắn.

“Tiên tử, lão nô đắc tội!” Cũng mặc kệ tinh túy bên ngoài thế nào, Lý lão hán mãnh liệt vọt tới phía sau bàn đá rộng lớn, thân thể thấp lùn bằng thân thể gầy gò che khuất của bàn đá, hoàn toàn ẩn giấu dưới chân tiên tử.

Khiến Lý lão hán vui mừng chính là, cái bàn đá này cũng không phải là cái bàn dưới đình nghi mát, mà là đặt trong thư phòng, cái bàn thư tịch có ba mặt che.

Chỉ cần hán không đi ra, hoặc là hai vị thị nữ đi tới bên cạnh tiên tử, chỉ đứng ở trước mặt tiên tử, tuyệt đối không có khả năng phát hiện hán! “Tiểu thư, ta cùng tỷ tỷ có vấn đề tu luyện “Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam hai vị thị nữ” đi tới gần. Lý lão hán phủ phục dưới chân tiên tử, co rụt người lại, không dám nhúc nhích.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt từ trên ghế ngọc ngồi thẳng dậy, đôi giày thêu dừng lại trên mặt đất, xuất hiện trước mặt Lý lão hán cách không đến mười phân, trong nháy mắt hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hán.

Cho dù đã xem qua, chơi đùa rất nhiều lần, nhưng Ngọc Túc tiên tử nhìn thế nào cũng không đủ.

váy bị đôi móng ngọc của tiên tử ngồi lên một chút, váy được vén lên, mắt cá chân mảnh khảnh lộ ra, trên đó là một vòng đôi chân trắng nõn mịn màng, da thịt óng ánh mượt mà rạng rỡ trong ánh mặt trời sáng sớm.

Xuống dưới, lại là một đôi giày gấm tinh xảo đẹp đẽ, hoa văn đẹp đẽ, bị bọc trong giày ngọc tản mát ra hương thơm mơn mớn, phảng phất chân ngọc tiên tử bị la bì vi tác trộn lẫn tạo thành, mang theo mùi thơm cơ thể tiên tử, ngửi một cái, ngửi một cái, đậu hủ dưới khố của Lý lão hán run lên, trên mặt rủa lại một lần nữa phun ra chất nhầy tanh hôi.

“Hả, mùi vị gì vậy?” Tiểu Lam đang thỉnh giáo về vấn đề tu hành, cẩn thận ngửi mùi thơm chung quanh, hàng mày lá liễu cong cong bắt đầu nhăn lại.

Mùi vị này cũng không dễ ngửi.

Lý lão hán quỳ gối dưới chân tiên tử lần nữa sợ không nhẹ, lúc này hán mới nghĩ tới, vừa rồi bắn ra một lọn khộm còn chưa lấy đi, nhưng hai vị thị nữ lại không phát hiện.

Chẳng lẽ là tiên tử lại thay hán lần nữa...

giấu đi rồi? Muội muội của nàng Tiểu Thanh cũng ngửi theo, rất nhanh che cái mũi nhỏ nhắn, giọng ồm ồm nói: “Đại khái là mùi hoa Thạch Nam bay tới đây, thật đáng ghét, tiểu thư, đợi lát nữa chúng ta đi dọn mùi đi!” Không cần, Tiêu Hi

Nguyệt há có thể không biết đây là mùi gì? Bởi vậy nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu cho các nàng không cần phiền phức.

Hai vị thị nữ liếc mắt nhìn nhau ngoan ngoãn gật đầu, lại bắt đầu ngồi đối diện tiểu thư thỉnh giáo nàng một ít vấn đề về tu hành.

“Tiểu thư, cái này...” Gió nhẹ không khởi, không chút gợn sóng.

U Côn Bằng ngồi một mình, “Trường Khiếu Cầm” làm sao lý giải đây?... Động thì sinh có, có niệm, có niệm thì có dục, thần chuyển thành uế oải nằm rạp dưới bàn, Lý lão hán chậm rãi bình phục tâm tình, nhìn tiên tử chân ngọc gần trước mặt, một trái tim xao động lần nữa rục rịch.

“Khí giác trong người nóng bức, lượng tiềm năng cạn a...” Tiêu Hi Nguyệt đang giảng giải tu hành cho hai vị thị nữ đột nhiên kinh hô một tiếng, theo bản năng cúi đầu nhìn lại, đôi mắt đục ngầu của Lý lão hán đối diện.

Tên tạp dịch hạ lưu vô liêm sỉ này không màng danh lợi, một đôi tay màu vàng đã dò xét đến mắt cá chân của nàng, thở phì phò, vuốt ve chân ngọc của nàng.

“Tiểu thư, sao vậy?” Hai vị thị nữ tò mò muốn đi qua xem một chút, nhưng bị Tiêu Hi Nguyệt dùng ánh mắt ngăn lại.

Hai người cũng không tiện dùng thần thức đi thăm dò dưới váy tiểu thư rốt cuộc có cái gì, chuyện này thật quá thất lễ, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhâm Tiểu Thanh và Tiểu Lam nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới, tên tạp dịch vừa già vừa xấu kia lại dám trồn đến dưới bàn tiểu thư, còn lớn mật vươn hai tay ra vuốt ve đôi bàn chân nhỏ xinh đẹp của tiểu thư.

Thậm chí lão tạp dịch dưới dục vọng khu sử, dùng khuôn mặt già nua che kín nếp nhăn, tiên tử ánh sáng tròn bóng như ngọc, thở hổn hển ra cọ xát, dùng gương mặt cảm thụ da thịt tiên tử tuyệt vời, cái mũi điên cuồng ngửi ngửi, đầu hoàn toàn chui xuống dưới váy tiên tử, lặp đi lặp lại da thịt nhỏ nhắn.

“Tiên tử, ngài lại còn che giấu âm thanh giúp lão nô, thật sự là quá lương thiện, lão nô ta quá cảm động rồi!” Lý lão hán kích động quá độ lặp đi lặp lại mấy câu nói giống nhau, ôm hai chân tiên tử, hai gò má cọ qua bắp chân, rốt cục không kìm chế nổi, hướng về phía tiên tử, cái bụng nhỏ trắng như tuyết thơm phức, vươn ra đầu lưỡi tanh hôi của mình.

Tiêu Hi Nguyệt ngồi nghiêm chỉnh, đôi đùi thon dài thẳng tắp tự nhiên buông xuống mặt đất —— vốn là như vậy, nhưng tạp dịch cũ mạnh mẽ để giày găm giẫm lên người hắn, dương vật nam nhân nóng bỏng kia phảng phất có thể xuyên thấu qua giày, đốt cháy đến da thịt nàng.

Môi son khẽ mở, thanh âm tuyệt vời từ trong miệng nàng truyền ra: “Nhiều người ham muốn chết, ai chịu tiêu... Hừ hừ!” Đột nhiên, Tiểu Thanh nhìn thấy tiểu thư lại kêu lên một tiếng đau đớn, lông mày nhíu chặt, ánh mắt rủ xuống, tựa hồ chịu đựng thống khổ rất lớn.

“Tiểu thư!” Hai vị thị nữ kinh ngạc đứng lên, muốn tiến lên nâng tiểu thư, Tiêu Hi Nguyệt lại có chút vất vả vươn tay ra, cự tuyệt bọn họ lại: “Ta, không có việc gì, chỉ là... có một con côn trùng đáng ghét, đang ở đây.” “Hả?” Tiểu Thanh và Tiểu Lam liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sáng nay tiểu thư rất kỳ quái, có phải là thân thể không thoải mái không? Trùng? Có phải nói trong vườn có dị trùng bay loạn không?” “Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, chân ngọc giẫm mạnh xuống, môi mím lại, nói: “Tiếp tục nghe ta giảng giải tu hành chú giải” “Vâng!” Hai vị thị nữ ngoan ngoãn ngồi xuống, tiểu thư không có việc gì là tốt rồi.

Các nàng không biết là, dưới đôi giày bằng ngọc chân găm của tiểu thư các nàng, trấn áp một cây bồng nóng đỏ rực, một lão tạp dịch tóc thưa thớt, đang khàn giọng liên tục, hít một hơi lãnh khí thừa nhận tiên tử giẫm đạp.

Hắn vốn đã bắt đầu liếm môi vào bắp chân ngọc nhuận của tiên tử, nửa người dưới liên tục động đậy, dùng đôi giày bằng thịt dưới háng của tiên tử, chống mắt cá chân xinh đẹp của tiên tử, sáng khoái đến không thể tự kiềm chế, khẽ cắn vào bụng

tiên tử, như một con chó già nằm rạp dưới váy chủ nhân, dùng răng gặm nhấm mỹ vị.

Nhưng vào lúc này, vốn tưởng rằng tiên tử yên lặng chịu đựng sự khinh nhờn của hắn, lại đột nhiên một cước đạp ngã hắn, ngay sau đó, tiên tử chân ngọc đạp xuống, vừa vặn giẫm trên đũa lớn dưới hông hắn, triệt để trấn trụ cây đồ chơi đang xao động này.

“Tiên tử!” Lý lão hán cầu xin, hắn hiện tại biến thành nằm trên mặt đất, giãy dụa muốn đứng lên, thật giống như một lão Vương Bát trở mình vậy.

Tiếng cầu khẩn vang lên, nhưng chân ngọc tiên tử lại vững vàng dẫm lên hắn, để hắn chỉ là luyện khí kỳ tăng bảy, tăng tám, vả lại đã bước cuối ba mươi năm không người nào động đây được.

“... Dùng lưỡi lướt lên môi, ngoài chín lần, lần lượt lướt môi ngoài chín lần, lại lướt trên môi quán chín lần: “Tiêu Hi Nguyệt Ngọc chân giẫm lên lửa nóng dương vật lão nô, cánh môi hồng nhuận phơn phớt khép mở, giảng thuật phương pháp tu hành hô hấp thở nạp cho hai vị thị nữ.

Chẳng qua là cái lưỡi này, lược, kỹ thuật chạm vào, làm cho Lý lão hán bị nàng giày gấm giẫm lên nhục bồng hưng phấn khó nhịn, mặc dù lúc tuổi còn trẻ bởi vì đoạn tuyệt dương chú cắm vào dưới thân nữ tử, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định lén đi vào kỹ viện một lần, bỏ ra một chút ngân lượng mời một kỹ nữ hạ đẳng nhất giúp hắn nuôi dạy.

kỹ nữ kia liếm môi nửa ngày, dưới háng của hắn vẫn mềm nhũn không có cương cứng, khiến cho kỹ nữ phun ra một thứ đồ chơi mềm oặt nằm sấp của hắn, cười nhạo một câu rở của hắn là thái giám trong cung.

“Hừ!” Nhớ lại quá khứ, Lý lão hán

Còn có chút căm tức, nhưng nhìn tiên tử tuyệt mỹ ngồi ở trên ghế ngọc thạch, một đôi chân ngọc thon dài uy mỹ giẫm trên nòng nọc của hắn, đè xuống rở trúc thô của hắn., Kỹ nữ dán trên bụng nhảy dựng một cái, không nhịn được đắc ý nói: “Kỹ nữ chết tiệt kia chắc chắn sẽ không nghĩ tới, bây giờ con của

lão nô chẳng những hùng tráng uy vũ, mà cánh tay giống như trẻ con, thô to giống như cánh tay của trẻ con vậy., Hơn nữa còn thưởng thức được tiên tử chân ngọc!” Cái chày lớn chờ đợi mấy chục năm, chẳng lẽ là vì tiên tử?” Khi Tiêu Hi Nguyệt giảng giải cho thị nữ, Lý lão hán cứ như vậy nằm trên mặt đất, bốc lửa tham lam nhìn dung nhan tuyệt mỹ của tiên tử., Nhìn tiên tử cái miệng hồng nhuận phơn phớt kia mở ra nói thanh âm tự nhiên, tưởng tượng tương lai có thể nhất phẩm tiên tử môi son, nếu có thể như kỹ nữ kia, nằm rạp dưới thân hắn... “Tiên tử... Hi Nguyệt tiên tử! ” Lý lão hán ý vào thanh âm của mình bị che khuất, si ngốc hô tiên tử, nhin không được vươn ra cánh tay bản thủ, vượt ve chân ngọc trên khó của hắn.

Khi tiên tử nhú nhú mà, Lý lão hán lại cuống quýt buông ra.

chít chít tân vồng chỉ tìm hoảng hai mươi hai mươi hai mươi
lăm】 nhưng thường thường không đến một lát, liền lập tức
xoà xoa đi lên, nửa người dưới cũng uốn một cái, dùng thanh
gân xanh vờn quanh gậy thịt vừa thô vừa to, đi giày gấm kéo
giãn tiên tử., Thân cây nóng rực đụng vào chiếc giày sạch sẽ
của tiên tử, mặc dù không kích thích bằng lần ma sát vào bắp
chân trần của tiên tử, nhưng cũng không sáng khoải bằng tiên
tử tự mình dùng chân ngọc phụng dưỡng, dục vọng dồi dào
hơn nữa còn mạnh mẽ dùng Tuyệt Dương chú khắc chế hung
khí, thân thể ma sát với thân hình cứng rắn của tiên tử nhưng
cũng không có một chút phong vị nào.

“Tiểu thư, chúng ta trở về tu luyện?” Nửa khắc đồng hồ sau, hai vị thị nữ đứng dậy cáo biệt, Tiêu Hi Nguyệt do dự một hồi, mới gật đầu đáp ứng.

Nàng biết rõ, một khi hai thị nữ của nàng rời đi, lão tạp dịch vô sỉ dưới chân nhất định sẽ được yêu cầu làm càng nhiều chuyện.

Quả nhiên, thị nữ vừa mới rời đi, lão tạp dịch bị nàng giẫm lên dương vật liền rống to tăng thêm nửa người dưới, trong miệng điên cuồng gào thét tiên tử.

Không biết nên xử lý tình hình trước mắt như thế nào Tiêu Hi Nguyệt, theo bản năng tăng thêm vài phần khí lực giẫm đạp, đau đến nổi lão tạp dịch kêu gào. Tiêu Hi Nguyệt sau khi nhìn

thoáng qua mặt hắc đỏ lên, mới giờ hai chân lên, để lão tạp dịch rút ra dương vật.

“Tiên tử, lão nô, tề, lão nô... Cái thứ này, thiếu chút nữa bị tiên tử ngài giẫm gãy!” Lý lão hán đau đớn đến khàn giọng, Tiêu Hi Nguyệt có chút áy náy, vươn ngón tay trắng nõn, lẳng không điểm ra một đạo ánh sáng trắng tinh khiết, rơi vào trên gáy thịt của hắn, trong khoảnh khắc tiêu trừ cảm giác đau đớn.

Lý lão hán vui mừng quá đổi, cũng không đứng lên, lại nhào tới ôm lấy hai chân của Tiêu Hi Nguyệt, khẩn cầu: “Tiên tử, cái khổ của lão nô suýt chút nữa là không dùng được, ngài đáng thương cho lão nô đáng thương, giúp lão nô tiết ra dương hỏa đi!” Tiêu Hi Nguyệt nhú mày liễu, đã sớm biết tính cách của nàng, lý lão hán đã vội vàng cởi giày của nàng, lại nóng lòng đốt cháy cả quần của mình, lộ ra thịt đùi vàng như nến.

Hắn mặc dù tuổi tác đã cao, dáng người có chút héo rũ, nhưng làm việc lâu dài, thể lực vẫn là làm cho hắn tại hơn bảy mươi tuổi còn duy trì cơ bắp cường tráng, nếu như không nhìn thân thể, Lý lão hán cũng năm mươi tuổi, một thân cơ bắp da ngăm đen da vàng tương đối rắn chắc.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt nổi giận với thói quen làm chủ trương của hắn, nhưng trong nháy mắt, lão tạp dịch này đã cởi tất cả giày của cô ta, giày gấm được hắn đặt ở giữa mũi, ngửi thật sâu, hít vào mùi giày mà cô ta vừa đi qua.

Cảm giác xấu hổ khó tả khiến Tiêu Hi Nguyệt nhất thời nói không nên lời.

Ngay sau đó, Lý lão hán buông giày xuống, phủ phục dưới chân nàng, liếm liếm chân ngọc cuồng nhiệt.

“A!” Dị dạng lửa nóng cùng cảm giác ẩm ướt từ nơi bị liếm lấp truyền đến, Tiêu Hi Nguyệt phát ra một tiếng kinh hô dồn dập, cảm giác khô nóng rất nhanh lan tràn ra toàn thân, hàm răng trắng nõn cắn đôi môi đỏ mọng, cúi đầu nhìn lão tạp dịch liếm chân ngọc của nàng.

“Nếu như, hắn đổi lại là viễn ca ca, sẽ có cảm giác thế nào?” Cảm nhận được lão tạp dịch ngậm đầu ngón chân xinh đẹp của

nàng vào trong miệng, chân ngọc của Tiêu Hi Nguyệt khó nhìn được uốn lượn duỗi thẳng, thân thể mềm mại càng thêm nóng bỏng, trong đầu không khỏi nhớ lại mấy ngày trước, ở hậu hoa viên phủ đệ Cửu công chúa, nhìn thấy cảnh tượng ca viên ca giao tình với công chúa.

Khác với bây giờ nàng bị một lão nam nhân liếm mép ngọc chân, có một chút giống nhau, nhưng lại có rất nhiều điểm khác biệt.

Ít nhất nam nhân phủ phục dưới chân nàng này, mang cho nàng dục vọng nam nữ, không phải là người nàng thích.

Trừ bỏ thân phận, tướng mạo, tuổi tác, trải qua khác biệt vân vân, liếm láp, ma sát chân nhỏ của nàng, trên tính cách lại là một trong những loại người mà Tiêu Hi Nguyệt chán ghét nhất.

Lão tạp dịch này là người thô lỗ hạ lưu, trong đầu ngoại trừ dục vọng không có chuyện gì khác, mà quan trọng hơn là nói mà không giữ lời, mấy lần vi phạm lời thề, lời nói ra cơ hồ không có bao nhiêu câu có thể tuân thủ.

Loại người này thật sự không đáng để nàng yêu thích.

“Ting!” Tiêu Hi Nguyệt cong ngón tay búng ra, ngón tay lẳng không giữa không trung bắn ra một tiếng đàn thanh thúy dễ nghe, ý cảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng lao vào dục vọng của lão tạp dịch dưới chân, khiến hắn ngừng động tác như chó hoang, ngẩng đầu sững sờ nhìn nàng.

“Dừng ở đây” vận chuyển tâm pháp, Tiêu Hi Nguyệt khôi phục tâm cảnh ôn hòa, một đôi chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần lại trở nên trắng nõn không tỳ vết, một đôi giày gấm trên mặt đất bay lên chụp vào trong đó, tiên tử thánh khiết thanh lãnh một lần nữa trở về.

“Tiên tử!!” Lý Lý.

Lão hán ý thức được không đúng, lại một lần khóc rống nước mắt quỳ rạp xuống đất, khóc lóc kể mình vô vọng, cũng chỉ có một mình tiên tử có thể ỷ lại, nếu không có tiên tử, chi bằng đi tìm mây.

“Không cần phải nói.” Tiêu Hi Nguyệt mở miệng quát bảo người khác ngừng lại, giờ phút này nàng tâm phiền ý loạn, có lòng đoạn tuyệt loại quan hệ bất thường này, tình nguyện cả đời ở lại Tiên Vân tông không ra ngoài, cũng không muốn nhảm nửa phần chuyện làm nàng rối loạn.

“Tiên tử...” Lý lão hán quỳ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên ý thức được cái gì, vội vàng nói: “Có phải tiên tử ngài không phải nguyên nhân vì Tiêu Viễn và Cửu công chúa...” Hai môi mỏng của Tiêu Hi Nguyệt giật giật, muốn nói, nhưng đừng nói.

Lý lão hán lập tức hiểu ra: “Tiên tử, tiên tử của ngài chắc chắn rất mâu thuẫn phải không? Tiêu Viễn và ngài... Nhưng hán lại cùng vị Cửu công chúa kia không minh bạch... Ngài, có phải là... thiếu khuyết một người tâm sự? Nếu như tiên tử không chê, lão nô nguyện ý làm đối tượng mà tiên tử nói ra, lão nô cam đoan, tuyệt đối không nói ra một câu!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc.

Nếu như lão tạp dịch này còn có ưu điểm gì nữa, thì cũng chỉ có thân phận của hán mà thôi, lời nói ra sẽ không ai tin tưởng, thêm nữa hán rất là mê luyện chính mình, khác hán với... Viễn ca ca.

“Tiên tử?” Buổi tối lại tới tìm ta “Tiêu Hi Nguyệt nói xong, liền một lần nữa dựa vào ghế ngọc, lẳng lặng đọc sách.

Lý lão hán tự biết lại đắc tội tiên tử, không dám nói thêm gì nữa, ngượng ngùng nhắc quần lên rồi rời đi, dưới khó cây dương vật kia đi tới đi lui lại cố gắng đứng lên, không thể không khom người rời đi.

“Suy vọng của nam nhân đều là như vậy sao?” Thần niệm tràn ra, phát hiện biến hoá dưới thân lão tạp dịch, Tiêu Hi Nguyệt không khỏi liên hệ hán với Tiêu Viễn ở trong hậu hoa viên lúc trước, thân thể run run cùng một chỗ, dự niệm nam nhân mãnh liệt như thế sao? Tâm pháp ảnh hưởng dần dần biến mất, gương mặt hiện lên một vòng ửng đỏ, Tiêu Hi Nguyệt vươn tay vuốt ve, phát hiện trên mặt của mình trở nên hơi nóng lên.

“Thì ra ta và Cửu công chúa cũng giống như Cửu công chúa, đều có dáng vẻ giống với tạp dịch, đều là như xa ca ca.” Người thích chết, nguyên lai là nói cái này” Tiêu Hi Nguyệt nghĩ thông suốt, vốn cho rằng mình có thể rất nhanh yên ổn trở lại, nhưng chẳng biết tại sao, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh ca ca xa và Cửu công chúa, hai người kia ở hậu hoa viên, vuốt ve triền miên dưới ánh trăng.

Còn xen lẫn một ít, lão tạp dịch quỳ trên mặt đất hôn ve chân ngọc của nàng, dùng dục vọng cuồng nhiệt khơi dậy dục vọng của nàng.

Giữa sườn núi, Lý lão hán cũng có chờ mong giống vậy.

Cả ban ngày, dưới háng của hắn cũng chưa từng giảm sung, vừa nghĩ tới tiên tử chủ động nói buổi tối lại tới tìm mình, hắn liền hưng phấn đến thở dốc, ánh mắt nhiều lần nhìn về phía đỉnh núi, đến buổi chiều liền nhịn không được hứng thú bưng bưng đánh hai thùng nước., Sau khi đun sôi, ngâm mình trong nước ấm, rửa sạch toàn thân, lại cẩn thận dùng nhánh cây lau qua một lần, thay quần áo mới, trang phục giống như tân lang, mặt trời còn chưa bắt đầu tà tà đã đến đỉnh núi, kiên nhẫn chờ tiên tử xuất hiện.

Ánh trăng từ phía đông bay lên, mặc váy dài rộng thùng thình màu trắng, dáng người uyển chuyển cao gầy, giống như Cửu Thiên Tiên Tử Tiêu Hi Nguyệt, rốt cuộc xuất hiện trong mắt Lý lão hán ẩn nấp sau một gốc đại thụ.

Hơn nữa dưới ánh mắt cuồng nhiệt của hắn, tiên tử bước nhẹ tiên liên, đi vào kỳ hoa dị thảo nở rộ, chiếm diện tích rộng lớn trong hoa viên.

Sau lưng tiên tử, không có đi theo hai vị thị nữ kia! “Tiên tử!!” Lão lang đói khát cả ngày vui mừng chạy ra, chạy thẳng về phía tiên tử.

Nhưng trong lòng Lý lão hán tràn đầy dục vọng, bị ánh mắt lạnh nhạt của tiên tử trong nháy mắt tắt lửa.

“Tiên tử” Lý lão hán ngượng ngùng đứng tại chỗ, cười làm lành, ngay cả địa phương dưới háng nhô cao cũng héo rút không ít.

Đêm nay tiên tử tựa hồ không muốn bị hấn liếm chân ngọc, chỉ đơn thuần muốn đi trong hoa viên một chút, dưới ánh trăng dưỡng một chút khí chất thanh lãnh như tiên trên người nàng.

Nói một cách đơn giản hơn, tối nay tiên tử cũng không muốn bị bụi bẩn làm bẩn như vậy.

Lý lão hán đi theo phía sau tiên tử, ngửi mùi thơm tiên tử vốn tôn sùng Khuê Khánh, dục vọng tham lam lại không được giảm bớt, ngược lại càng thêm vò đầu bứt tai, nghĩ làm thế nào để tiên tử ngồi xuống, vờn chân ngọc cho hấn thưởng thức.

Nhìn tiên tử bị ánh trăng bao trùm khuôn mặt xinh đẹp, cảm nhận được tâm tình ưu thương khó hiểu trên người tiên tử, Lý lão hán đột nhiên linh cơ khẽ động, vội vàng hỏi: “Tiên tử, ngài cảm thấy phiền lòng vì chuyện của Tiêu Viễn sao?!” Bước chân Tiêu Hi Nguyệt dừng lại một lát, dùng ánh mắt liếc hấn một cái.

Lý lão hán đại hỉ, lại cuống quýt nói: “Tiên Tử, tàn thể lão nô chỉ có thể kéo dài hơi tàn ở Tiên Vân Tông, tự nhiên không biết tiên tử ngài ở kinh thành cùng vị Tiêu công tử kia xảy ra chuyện gì, bất quá, tiên tử sau khi trở về đã đi đến chỗ chương môn phu nhân, cho nên lão nô cả gan phỏng đoán một chút, tiên tử ngài ở kinh thành, là gặp phải chuyện phiền lòng gì đó!” Tiêu Hi Nguyệt im lặng không nói, bước chân chậm rãi tiến về phía trước.

Lão tạp dịch xấu xí theo sát phía sau tiên tử xinh đẹp, lấy hết dũng khí nói: “Lão nô cả gan tự xưng một câu sư huynh, nếu Hi Nguyệt sư muội tin được, vậy hãy đem những chuyện phiền lòng này nói cho Lý sư huynh ta, ta cam đoan sẽ không nói nửa câu!” Dù là tu vi Trúc Cơ cảnh của hấn cũng không phải là cái gì, cùng với bảy tám mươi tuổi tuổi, trước mặt đệ tử ở bên ngoài dám xưng một câu sư huynh, thế nào cũng bị đánh cho gần chết! Cũng chỉ có tiên tử tâm địa tốt!

Có thể tha thứ cho việc hấn vô lễ, khả khả.

“Tiên tử?” Lão tạp dịch lại hỏi.

Rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng dừng bước, ánh mắt sâu kín nhìn về phía minh nguyệt trên bầu trời đêm, thanh âm mờ mịt

nói: “Ta ở kinh thành, gặp được viễn ca ca...” A, hóa ra là thế!” Lý lão hán hưng phấn dị thường, đây là lần đầu tiên tiên không phải lúc “Tình dục tu luyện” nói chuyện với hắn, loại cảm giác sáng khoái này không thua gì bắn ra dương tinh.

“Gặp được Tiêu công tử... Vậy hắn có cùng Cửu công chúa hay không, làm gì trước mặt tiên tử ngài... chuyện gì?” Tiêu Hi Nguyệt do dự một hồi, lắc đầu nói: “Ta không thể nói ra.” Lý lão hán không thể nói ra: “Nếu tiên tử không thể nói, vậy khẳng định là Tiêu Viễn và Cửu công chúa đã xảy ra chuyện vô cùng thân mật, hơn nữa là ở trước mặt tiên tử ngài, đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc.

Lý lão hán thừa thắng truy kích: “Tiêu Viễn và Cửu công chúa xảy ra quan hệ, lão nô cảm thấy chuyện này cũng rất bình thường...” Vì sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhin không được hỏi.

“Rất đơn giản, tiên tử người nghĩ xem.” Lão tạp dịch giơ móng tay khô héo nói: “Tiêu Viễn xuất thân cái gì? Chỉ là thân phận một tiểu gia tộc thành Thanh Châu, nghe nói còn phụ mẫu song vong, trong gia tộc cũng không có người chèo chống, toàn bộ Tiêu gia đều lung lay sắp đổ, thân phận địa vị hèn mọn tới cực hạn!” Tiêu Hi Nguyệt nhíu mày, không cho là đúng với lý do thoái thác của hắn, xuất thân không phải là duy nhất.

“Còn Cửu công chúa thì sao?” Miệng lưỡi của lão tạp dịch như sông lơ lửng: “Đế phủ cao quý, lại là con gái nhỏ nhất của đương kim Hoàng đế năm trăm năm, được sủng ái không biết bao nhiêu từ nhỏ. Cửu công chúa xuất thân cao quý vốn có sức hấp dẫn mãnh liệt với nam nhân... Hắc hắc, đương nhiên, trong lòng lão nô chỉ có tiên tử, tiên tử, thân phận của ngài cũng không kém hơn Cửu công chúa bao nhiêu!” Tiêu Hi Nguyệt từ chối cho ý kiến.

Lão tạp dịch lại nói: “Huống hồ Cửu công chúa hoa dung nguyệt mạo —— vẫn kém hơn tiên tử ngài rất nhiều, ý ta là, Tiêu Viễn là người trẻ tuổi khí thịnh, đối với nữ nhân đương nhiên là tràn ngập dục vọng., Công chúa xinh đẹp vừa cao quý tán thưởng hắn, thử hỏi Tiêu Viễn làm sao có thể chống đỡ được mê hoặc của công chúa?” Tiêu Hi Nguyệt nói: “Hắn

không phải loại người như vậy, lão tạp dịch nóng nảy: “Tiên tử, người không biết nam nhân này sao, một khi dục vọng nổi lên, cái gì mà cha mẹ ngựa trâu đều có thể bỏ cả huyết cừu ra khỏi đầu?”, Tiêu Viễn xuất thân thấp kém, lại trải qua kịch biến của cha mẹ song vong, đạo này lại xuân phong đặc ý, chẳng những tu vi bạo tăng, mà còn bạo tăng., Còn quyến rũ công chúa đương triều! Đây chẳng phải là xuân phong đặc ý sao, thiếu niên phong lưu không đáng tiếc, chỉ thiếu mỗi động phòng hoa chúc đêm thôi sao?!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, một ngày sau mới nói: “Là một ngày ngắm hết Trường An hoa “Lão hán” cũng xuất thân từ tiểu gia tộc, đáng tiếc đã sớm quên mất bài thơ học mấy chục năm trước rồi, trong khi nói chuyện thô tục muốn kẹp lấy văn nhã, không thể tả được.

Nhưng hắn không thêm đề ý, từ miệng tiên tử kia tuyệt vời nói ra chữ “Nhật”, phản phát chính là dẫn tuyến dục hỏa trong cơ thể hắn, lập tức bạo khởi.

“Tiên tử!” Lão tạp dịch da mặt dày tiến lên một bước, rướn lớn dưới háng giờ cái quần lên cao, hai tay không yên ổn chà xát, ngượng ngùng cười nói: “Nếu như người không ngại, lão nô nguyện ý cùng ngài tái hiện lại chuyện lúc đó của Tiêu Viễn và Cữu công chúa, như vậy...” Hai con người trong treo của Tiêu Hi Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía hắn., Lão tạp dịch trong lòng nhảy dựng, nhưng dục vọng cuồng nhiệt vẫn là làm cho hắn cứng đầu nói hết: Bất kể nói như thế nào, chết là chết, ít nhất hắn phải nói hết lời! “Như vậy, lão nô mới có thể phân tích giúp tiên tử ngài phân tích, đưa ra một chủ ý xấu!” “Tiên tử, người không cần nói chuyện!”, Chỉ cần làm chuyện lúc trước là được, tiên tử ngài nói sao?” Lý lão hán nhanh chóng nói xong một buổi tiệc, thấp thỏm bất an chờ đợi, định đợi tiên tử từ chối, lại nhào đến dưới chân nàng, khăn cầu tiên tử liếm nhẹ chân ngọc một cái cho nàng.

Nhưng khiến hắn không ngờ tới là Hi Nguyệt tiên tử lại rất nhanh gạt đầu, nói một câu: “Được” tiên tử, ngài nói gì?!” Lý lão hán vui mừng quá đổi, dùng ánh mắt nóng rực gắt gao nhìn nàng.

Hai gò má Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi hiện lên một chút đỏ ửng, nghiêng đầu sang, thanh âm run run nói: “Người, ngồi trên bãi cỏ đêm đó, ca ca và Cửu Công chúa lăn lộn trên bãi cỏ, cái mộng trắng nõn của bốn cánh hoa run run đè ép, một màn rên rỉ thờ đốc, đến nay còn lưu lại thật sâu trong đầu nàng.

Cô ở bên cạnh sư phụ ba ngày, vẫn luôn suy nghĩ: viễn ca ca lúc đó, rốt cuộc cảm thụ thế nào với Cửu công chúa?” Được lắm, tiên tử, tiên tử, lão nô, lão nô đây... Tiên tử, đi theo ta!” Lý lão hán vì vui mừng mà run rẩy thân thể, nhìn xung quanh một chút., Một cái rằm ở phụ cận tìm được một bãi cỏ bằng phẳng - hoa viên của Minh Nguyệt cư do hấn quản lý, cực kỳ cuồng nhiệt đối với tiên tử, hấn hoàn toàn đem toàn cả vườn hoa ghi ở trong lòng, nào có ghé đá, nào có hoa tươi, nơi nào có cỏ đều nhớ rõ mòn một! Giống như chính là vì giờ khắc này, Lý lão hán một khắc cũng không nhin được, hai ba lần muốn cởi quần, đem hung khí dưới khó lộ ra.

“Không.” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi son, hai con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng bị xấu hổ nhiễm phải.

Lý lão hán cho rằng tiên tử lại muốn trở về, lại nghe nàng nói: “Vi viễn ca ca cùng đường mặt thoát, là... Ta “Tiên tử... Ngài nói là, ngài cởi?!” Lý lão hán kinh hỉ vạn phần, nhưng Tiêu Hi Nguyệt do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu đi tới trước mặt hấn.

“Tiên tử...” Lý lão hán ngồi trên cỏ ngẩng đầu nhìn vị tiên tử đáng người yếu điệu, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, sau một lúc lâu mới run rẩy nói: “Lão nô đã rõ, lúc đó Tiêu Viễn, đương nhiên là cùng Cửu công chúa ngồi ở trên cỏ nói chuyện yêu đương nhiên.

Hơn nữa, công chúa còn ngồi trên đùi... Tiêu Viễn! Tiên tử, đã...

Nhưng ngài không cởi, vậy lão nô thoát ra rồi chứ?!” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời.

Ánh trăng xa xăm, trong hoa viên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng chim thú và sâu bọ đang xao động.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới khẽ thở ra một hơi, cắn môi son cũng nói lỏng, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

“Tiên Tử” cởi sạch quần lão tạp dịch đồng tử mở to ra từng phần, nhìn tiên tử xinh đẹp dưới thân, bước ra hai chân, mông ngọc từng chút từng chút hạ xuống, rốt cục chạm đến bắp đùi của hắn, chậm rãi ngồi ở trên hai chân đang duỗi thẳng của hắn.

“A ha ha!” Trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của lão tạp dịch lộ ra vẻ sáng khoái đến cực điểm, phát ra tiếng rên rỉ, mùi thơm trong trẻo phả vào mặt, đôi mông ngọc tiên tử tiếp xúc với bắp đùi của hắn, da đùi ngăm đen bị tiên tử áp chặt xuống, hắn có thể cảm nhận được tiên tử đang chậm rãi ngồi xuống.

Thịt đùi tiên tử đàn tính tuyệt hảo, dần dần đặt ở trên bắp đùi của hắn, tròn trịa, cặp mông nhô cao, đè ép lấy bắp đùi ngăm đen của hắn, cảm thụ tuyệt vời không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt, khiến Lý lão hán dường như lại lần nữa thể nghiệm được tiên tử lần đầu tiên nhìn thấy, lần đầu tiên dung nhan bản tiên tử, lần đầu tiên liếm láp đôi chân ngọc của tiên tử.

Thịt đùi tiên tử bó sát mang đến khoái cảm vô cùng mãnh liệt! “Tiên tử, tiên tử!!” Lý lão hán điên cuồng, hai mắt trở nên đỏ như máu, dồn dập kêu tiên tử mau mau ngồi xuống.

Cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, mỹ lệ cao quý, Hi Nguyệt tiên tử thanh lãnh như tiên hoàn toàn ngồi xuống, hai cái mông ngọc của tiên tử rắn chắc đè lên bắp đùi của hắn, bờ mông tròn trịa bị đè bẹp, Lý lão hán có thể phi thường cảm nhận được rõ ràng mùi vị mông chan chặt trong váy trắng như tuyết của tiên tử, sau khi áp bức bắp đùi hắn, thịt mông và bắp đùi đè ép lẫn nhau, mang đến khoái cảm tuyệt vời.

“Tiên tử, lão nô thật sướng khoái!!!” Lý lão hán mạnh mẽ ưỡn nửa người dưới lên, thân hình thon gầy thấp bé giống như tôm luộc cong lên, đúng là đẩy Tiêu Hi Nguyệt ngồi ở trên đùi hắn lên giữa không trung, khiến tiên tử lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố.

Ngay lúc Tiêu Hi Nguyệt kinh ngạc kêu lên, cây gậy thịt màu đỏ thẫm gần sát bụng cô, đột nhiên mở mắt ngựa, bọt nước đục ngầu tanh hôi bắn ra khắp toàn thân cô.

Bụng dưới mềm mại, bộ ngực cao, cần cổ trắng nõn, dung nhan tuyệt mỹ, tất cả đều là do lão tạp dịch phun ra.

Lực đạo bắn ra to lớn, tinh túy thậm chí bay vọt tới đỉnh đầu Tiêu Hi Nguyệt, dương tinh trắng đục sền sệt bao trùm toàn bộ mái tóc thanh ti của nàng.

Phương pháp tu hành của tiên tử (19)

Chương thứ mười chín, Tổ Cổ hai mươi mốt ngày mốt tháng mười lăm, ánh trăng thăm thẳm, chiếu xạ vào đôi nam nữ quái dị nằm một ngòai trong hoa viên.

Nam nhân nằm dài cỡi quần ra để lộ nửa người dưới có da ngăm đen như nến. Làn da thô ráp rạn nứt của gã chạm vào hai chân trên mặt đất, bờ mông có đốm đen đặc trưng của lão nhân đang lơ lửng giữa không trung. Gã chỉ có thể dựa vào đầu và bấp chân chống đỡ, mặt nhăn mặt xấu xí hưng phấn đến đỏ bừng, thở hồn hển phát ra tiếng thở dốc.

Kỳ dị chính là, một vị mỹ nữ toàn thân quần phấn, thần tình quần bách, nhưng vẫn như cũ không tổn hao khí chất thánh khiết của bạch y tiên nữ, hai chân thon dài thẳng tắp lại ngòai trên người lão già xấu xí này, bị lão già này giống như nấu thành gạo, thân thể nhấc lên, hai chân mang giày gấm bị ép phải đứng ở hai bên thân thể lão nam nhân.

Lão hán nửa người trần trụi, đụng vào mông tiên tử toàn thân tinh xảo, một màn kinh thể hải tục như thế đủ để khiến bất luận người nào nhìn thấy ghen hòng trần trời.

“Tiên tử, lão nô quá thoải mái rồi!” Lý lão hán thoải mái thở dài một hơi, cái mông căng thẳng chậm rãi, nhưng nửa người dưới vẫn hơi ưỡn một cái, bắn toàn bộ tinh tú còn sót lại của gậy thịt bành trướng vào thân thể mềm mại tiên tử, điều này làm cho hắn thoải mái đến nổi híp mắt lại, nhìn tiên tử bị ô uế tanh hôi thối của mình làm bắn, mẫn mẫn thành tựu, chính là cảm giác thành tiên cũng không bằng.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt nóng bỏng, từng sợi tinh thạch bắn từ trên đầu nàng chảy xuống, từ xương quai cách tinh xảo tiến vào bộ ngực đầy đặn, nửa thân thể mềm mại đều bị nhiệt độ của lão tạp dịch bắn ra một lần, chỉ có thể bị ép buộc tuyền ra một sợi nguyệt quang dị tượng của Nguyệt Cung, bao phủ toàn thân, thanh tẩy tinh tú dơ bẩn này.

Nhưng hai tay của nàng vẫn không biết nên đặt ở chỗ nào.

Dương vật thô to của lão tạp dịch sau khi bắn qua một lần vẫn như cũ cứng rắn như trước, giậm chỉ vào bầu trời, đầu rùa ngẩng cao, thân gậy cơ hồ dán sát vào bụng nàng.

Thái Thượng Vong Tinh Quyết không cần nàng tận lực vận chuyển, đã tự phát kháng lại loại trạng thái xuân triều dâng trào này, nhưng cho dù Thái Thượng Vong Tinh, cũng ần ần có dấu hiệu tan vỡ, bị nhiệt độ cơ thể thiêu đốt hầu như không còn.

“Đủ rồi” ý thức được dự vọng của mình bị khơi dậy, trong lòng Tiêu Hi Nguyệt bất an, hai chân ngồi hai bên thân thể lão tạp dịch phát lực, muốn đứng lên, mới phát hiện thân thể của mình có chút vô lực, bờ mông chỉ rời khỏi đùi của lão tạp dịch mấy phần, liền ngã ngồi trở lại.

“A!” Lý lão hán phát ra tiếng rên rỉ sảng khoái, tiên tử trúng đạn mười phần bờ mông mềm mại áp bách bắp đùi, loại cơ dãn này mười phần, cảm giác cực kỳ tròn trịa, khiến cho hắn muốn dừng lại, một đôi tay già nua lớn mật vươn về phía mông tiên tử, trong miệng vô sỉ nói: “Tiên tử: “Tiên tử, cảm giác vô sỉ.”, Nếu tất cả đều đã làm, vậy thì làm đến cùng đi? Lão nô dám khẳng định, Tiêu Viễn ngày đó tuyệt đối không chỉ đứng chung một chỗ với công chúa! Hắn nhất định sẽ chạm đến cặp mông mềm mại của công chúa, ví dụ như vậy. “Một đôi tay già nua khô héo chạm vào bờ mông mềm mại của tiên tử, cơ thể tiên tử xuyên qua quần áo truyền tới lòng bàn tay, khiến cho người ta muốn dùng sức véo chặt bờ mông mềm mại của tiên tử.

“Tiên tử!” Lý lão hán cẩn thận từng li từng tí nhìn thần sắc của Tiêu Hi Nguyệt, thấy nàng bối vì nghe được chuyện của Tiêu Viễn mà có chút thất thần, liền lớn mật nắm chặt hai tay, để mười ngón tay khô vàng đè ép bờ mông tiên tử.

Trong nháy mắt, ngón tay chen vào bờ mông căng tròn mềm mại, cảm giác tuyệt diệu làm cho đầu óc lão già họ Lý trở nên trống rỗng, quên hết thảy hứa hẹn.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô phải xoa cái mông của ngươi!!” Không...” Tiêu Hi Nguyệt kích động muốn từ chối, lão tạp

dịch đã ngồi dậy, trong đôi mắt đầy dục vọng điên cuồng, đôi tay không chút khách khí bóp mạnh vào hông tiên tử.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy gò hông mềm mại của mình bị hai tay dưới thân của lão nam nhân dùng sức ôm chặt, căng tròn mướt mà, mang theo một chút bờ hông ngây ngô của thiếu nữ bị bàn tay lớn của nam nhân bóp đến biến hình, bờ hông mềm mại bị mười ngón tay nắm lấy, cảm giác bị đè ép mạnh mẽ cùng với xúc cảm lửa nóng trong lòng bàn tay nam nhân đều dị thường rõ ràng truyền vào trong thức hải của nàng, nhắc lên sóng gió ngập trời.

Trong khoảnh khắc, thuyền lý trí đã bị lật tung.

Khô nóng cùng run rẩy tập kích toàn thân nàng ta!” Tiên tử, hông của ngươi thật sự là quá mềm mại!” Lý lão hán mừng như điên xoa xoa cặp hông của tiên tử, xoa xoa, nắn, xoa, xoa, ấn, tùy ý vuốt vuốt, để tiên tử ngây ngô nằm trong tay hắn, cái hông đầy đặn bị bóp thành từng cái hình dâm dục.

Vốn là nam nhân trong thiên hạ chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn, đôi hông tiên tử đầy vẻ kính nể, giờ phút này lại bị một lão tạp dịch vừa già vừa xấu, địa vị hèn hạ, dùng tư thế ôm trong ngực chơi đùa, hai chiếc hông hoàn mỹ của lão tạp dịch bị lão tạp dịch dùng sức bóp thành hình bầu dục, sau khi khẽ buông ra, hông quay lại, cặp hông tiên tử lại nhanh chóng trở nên tròn trịa.

Nhưng hai tay lão tạp dịch lại tham lam nhanh chóng dán lên, tiếp tục dùng sức đè mạnh vào bờ hông mềm mại của tiên tử.

“Ngươi, buông tay!” Hai gò má Tiêu Hi Nguyệt nóng bừng, môi anh đào hồng nhuận phơn phớt mở ra, phát ra tiếng hít thở dồn dập, hơi thở như lan, một gương mặt tuyệt mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng như muốn nhuộm đỏ tình cảm, đôi tay nhỏ bé trắng trẻo kháng cự nắm chặt, ngăn trước ngực.

Khiến nàng ngượng ngùng khó chịu chính là, đồng thời bị lão nam nhân phía dưới xoa xoa hông nàng, lão tạp dịch cũng ngồi dậy, cây dương vật thô dài lửa nóng kia cũng theo đó gắt gao dán vào bụng nàng, một cỗ nhiệt lượng đáng sợ truyền

đến, nam vật cứng rắn rắn mang đến cho nàng cảm giác lực lượng thập phần cường đại, nhìn so với viên ca ca mạnh hơn.

Hung hãn hơn rất nhiều.

“Tiên tử, lúc đó Tiêu Viễn dùng cách này để chơi công chúa đúng không?!” Lão tạp dịch vừa ghen ghét vừa đắc ý, tiểu tử Tiêu Viễn này có Cửu Công chúa., Tiên tử kia cũng nên nhường cho hắn chứ? Đệ tử Tiên Vân tông kính ngưỡng, Hi Nguyệt tiên tử của ngũ đại tiên môn vô số người ngưỡng mộ, lại bị hắn ôm vào trong ngực, tách ra hai chân ngồi xuống, dưới khố của hắn sắp sửa nở tung kè bụng tiên tử, hai tay còn có thể chơi đùa đến phần hông của tiên tử cao quý.

hưởng thụ kiểu này, nam nhân trong thiên hạ có ai không ghen tỵ?!” Tiên tử, lão nô, lão nô thề, tuyệt đối không cời y phục tiên tử!” Lý lão hán một đôi bàn tay lớn cứ xoa xoa hông tiên tử, đôi mắt tràn đầy dục vọng gắt gao nhìn tiên tử, thấy tiên tử vẫn kháng cự như cũ., Năm đám màu hồng ngăn trước ngực, hai con người ngược ngùng mang theo lửa giận, hắn nhăn tâm thề: “Lão nô nếu đêm nay vi phạm ý nguyện của tiên tử, cời quần áo tiên tử, liền để lão nô chết không được bình yên, vào mười tám tầng địa ngục chịu đau đớn!” Tiêu Hi Nguyệt tức giận nhìn hắn, hình như còn có ý muốn hắn buông tay.

“Tiên tử, tiên tử, ngài cứ tin tưởng lão nô lần nữa đi!” Lý lão hán lại cầu xin, nhưng đôi tay của hắn thế nào cũng không nỡ buông ra khỏi hông tiên tử, vẫn như cũ nắm thật chặt, bóp chặt lấy phần thịt mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, nắm chặt lấy hông tiên tử trong lòng bàn tay.

Một hồi cảm giác nóng bỏng, từ thịt đùi cùng với phần bụng bị gậy thịt dán chặt truyền đến, vừa quen thuộc vừa xa lạ lại vừa nhiệt tình, thiêu đến mức thần trí của Tiêu Hi Nguyệt có chút mơ hồ.

“Tiên tử!” Lý lão hán lại cầu khẩn nói: “Không phải ngài muốn cảm nhận được cảm giác trộm tình của Tiêu Viễn và Cửu Công chúa ngày đó sao? Lão nô là lựa chọn tốt nhất của ngài, lão nô lẻ loi hiu quạnh một người, không có con cái, địa vị lại hèn mọn, cho dù nói ra, người khác cũng sẽ không tin

lão nô sẽ làm như vậy. “Nói rồi, ngón tay của hắn liên tục chà xát, đè ép, cảm thụ tham lam vuốt mông Tiêu Hi.

“Nói ra người khác cũng không tin, một lão tạp dịch như ta đây có thể chơi đến cái mông tiên tử của ngài!” Lý lão hán không tự chủ nói ra chữ thô tục, đây vốn là lúc tạp dịch nói chuyện phiếm, thảo luận đến kỹ nữ nào đó dưới chân núi, mông vừa trắng vừa tròn, chơi lại cực kỳ sáng khoái.

Nhưng hôm nay lại dùng trên người tiên tử, Lý lão hán trong lòng lúc này lộ bộ một tiếng, sợ tiên tử tức giận.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, trên mặt tiên tử lại đỏ ửng hơn, tựa hồ bị hai chữ thô tục này kích thích.

“Chẳng lẽ tiên tử thích thô tục?!” Lý lão hán mừng như điên, lại nói: “Cái mông của tiên tử mặc dù không tính là lớn, nhưng lại mềm và mềm mại, da thịt tiên tử trắng bạc như vậy, chắc hẳn mông cũng rất trắng, trắng nõn như ngọc, trắng như tuyết chói mắt, nếu có thể...” Tiêu Hi Nguyệt quát lớn hắn.

Ngày đó, viễn ca ca cũng dùng hai chữ mông để thay thế mông, để hình dung Cử công chúa.

“Ách, đúng vậy!” Lý lão hán không dám vi phạm ý nguyện của tiên tử ngồi trên khó, ngượng ngùng cười nói: “Tiên tử... Người không muốn trả thù Tiêu Viễn một chút sao? Hắn thề thề nói sẽ yêu ngươi, nhưng chớp mắt liền trộm tình với Cử công chúa, hắn...” Không có “Không có” lại ngắt lời hắn. “Hắn không phải loại người như ngươi nghĩ... loại người như ngươi.., Quan hệ giữa ta và hắn cũng rất rõ ràng, hắn và Cử công chúa cũng không phải là vụng trộm, ngươi luôn dùng tâm tư xấu xa để đo lường người khác, ngươi...!” Mắng người, cuối cùng nàng vẫn không thể nói ra lời.

Lý lão hán vội vàng nhận sai, sau đó cẩn thận từng li từng tí nói: “Tiên tử, không phải ngươi muốn rèn luyện tâm cảnh sao? Nếu đêm nay đã như vậy, còn không bằng nhân cơ hội rèn sắt, để lão nô...” Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên hai chân của hắn, mông bị hắn nắm chặt, dưới bụng cũng bị một cây dương vật nóng bỏng áp sát, hai con ngươi khôi phục một chút thanh lãnh, cúi

đầu nhìn gương mặt già yếu của lão tạp dịch xấu xí, ánh mắt tham lam nhìn nhau một lát.

Tiêu Hi Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác, phun ra hai chữ từ trong miệng nhỏ hồng nhuận: “Làm đi...” Cô biết cuối cùng “Làm” này là có ý trong tình yêu nam nữ, chỉ là muốn những chuyện mà lão tạp dịch muốn làm.

“Vâng, tiên tử!!” Được tiên tử cho phép, lão hán lần nữa hưng phấn, hai tay không kịp chờ đợi bắt đầu xoa xoa cặp mông đẹp tiên tử.

Nhưng lần này, lại có chút khác biệt so với lúc trước.

Được cho phép, cùng vừa rồi cặp bách cuồng bạo, hai người hoàn toàn khác nhau hưởng thụ.

Lúc trước Lý lão hán phảng phất chính là một nông dân quê mùa, ngoài ý muốn tiến vào trong hoàng cung, chỉ có thể vừa tham lam vừa sợ hãi nhìn Hoàng cung hùng vĩ cùng uy nghiêm.

Nhưng sau khi đi vào điện Kim Loan, lại ngoài ý muốn nói cho hắn biết: Người là chủ nhân của hoàng cung này, có thể tùy ý không chế mỗi một chỗ, toàn bộ Hoàng cung đều là của người! Sau khi mừng rỡ, là hưởng thụ thích thú.

Lý lão hán nắm chặt lấy cặp mông tuyết của tiên tử từ từ buông lỏng ra, đôi mắt đục ngầu nheo lại, tiếng thở dốc lúc trước dần dần lắng xuống, nhưng đôi tay vẫn lại chậm rãi nhào nặn, vuốt ve bờ mông ngây ngô của tiên tử.

Hoặc là mười ngón tay thô ráp giống như tiên tử đánh đàn ban ngày, nhảy múa trên mông mượt mà tiên tử, ngón tay cách quần áo trắng tinh, tùy tiện đặt vào trong cặp mông mềm mại.

Hoặc là năm ngón tay khép lại thành chưởng, lòng bàn tay lặp đi lặp lại chen lấn vào mông tiên tử, thỏa thích cảm thụ tính đàn hồi khấn cấp kia.

Hoặc là dùng sức vuốt ve, bao vây Tiêu Hi Nguyệt vào trong quần áo và quần lót, chơi đùa với từng cái từng cái hình dáng dâm dục.

Bàn tay to của lão tạp dịch này từ vị trí cặp mộng mềm mại của tiên tử chậm rãi hướng ra phía ngoài thăm dò, nắm hoàn toàn bờ mộng mềm mại của tiên tử, hai tay nắm thật sâu.

Nhớ kỹ hình dạng cặp mộng vĩnh của tiên tử.

Tiên tử đáng thương sinh ra một cặp mộng hoàn mỹ, cứ như vậy mà bị một lão tạp dịch nhào nặn như bánh bao.

Phản cảm một màn lớn như thế, bị thiên hạ bất luận kẻ nào biết, đều sẽ lòng đầy căm phẫn, đánh tới Tiên Vân Tông đem lão nô này băm thây vạn đoạn!” Tiên tử, tiên tử, lão nô quá yêu ngươi rồi!” Xoa xoa cánh mộng, dục vọng của lão tạp dịch dần dần trở nên cuồng nhiệt, một đôi bàn tay to lớn không rời khỏi cái mộng căng tròn đầy đặn của nàng một lát, vuốt vuốt một mực ở phía trên.

Lúc trước Tiêu Hi Nguyệt còn có thể cố gắng duy trì Thái Thượng Vong Tình Quyết vận chuyển, nhưng lão tạp dịch dưới thân lại ngẫu nhiên thử một lần, một ngón tay vô tình hay vô tình trượt vào khe hở giữa hai bờ mộng nàng, nhẹ nhàng ma sát.

“Ây da!” Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, khoái cảm mãnh liệt từ ngón tay thô ráp của lão tạp dịch đâm vào mộng nàng. Trong chốc lát nàng đã cố gắng giữ nguyên tư thái lạnh lùng, một đóa hoa xinh đẹp đỏ tươi như hoa nở rộ, đặt trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

“Không...” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, hàng lông mày nhíu chặt, hàm răng trắng bóng cắn chặt môi anh đào, kháng cự lại sự kích thích mãnh liệt này.

Lý lão hán thấy cảnh này, lại thêm hai tay vuốt ve cặp mộng vĩnh của tiên tử trong nháy mắt căng ra, bờ mộng mềm mại trở nên càng thêm khẩn trương, phảng phất tiên tử đang đối kháng vuốt ve hắn.

Cảm nhận được biến hóa nơi mộng tiên tử, lão tạp dịch nguyên bản thích thú lập tức chuyển thành cuồng hỉ.

Tiên tử tỉnh cảm, còn có cái gì đẹp hơn cảnh tượng này?” Hô hô, tiên tử ngài cũng rất thích như vậy sao?” Lý lão hán thờ phỉ phò, ngón trỏ chui vào trong mộng tiên tử bốn phương tám

hương bị cái mông đầy thịt đè ép, hấn lại cần cắm vào, mới có thể gạt mông tiên tử ra, hưởng thụ được mỹ vị nhất trên người tiên tử.

“Ngươi... Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ quát lớn, khi răng môi phát ra lại biến thành tiếng rên khẽ động lòng người, ngón tay run run kia phảng phất điểm vào nơi yếu nhất toàn thân nàng, đâm trúng cửa mệnh của nàng, chỗ vĩ hân xấu hổ chính đang từng chút từng chút một bị lão tạp dịch chiếm lĩnh.

Nàng cố hết sức xiết chặt mông, đôi kháng loại tiên sâu này, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản, cái mông mềm mại hoàn toàn bị ngón tay thô ráp cách quần áo cùng quần lót chiếm cứ, từ chỗ dây câu giữa mông và mông, một đường kéo dài đến...” “A!” Tiêu Hi Nguyệt mãnh liệt run rẩy, ngón tay thô ráp rút cuộc cũng uốn lượn, đầu ngón tay đang điểm lên nàng giống như một đóa hoa mềm mại nở rộ trái tim.

khoái cảm mãnh liệt cộng hưởng theo sự xấu hổ, phô thiên cái địa vọt tới.

Bắc hoa mềm mại gắt gao co rút lại, bờ mông căng cứng, một cổ lực hút mạnh mẽ bỗng nhiên hàng lâm, đúng là lấy quần lót áo tiên tử, cùng với ngón tay thô ráp của lão tạp dịch lách vào trong bắc hoa.

Lý lão hán mở to hai mắt, chỉ cảm thấy ngón tay xâm nhập vào mông mông tiên tử, bị tuyệt mỹ tiên tử căng cứng mạnh mẽ đè ép, một đoạn ngón tay ngấn ngủi không tự chủ được đâm vào bên trong Cúc Tâm, khoái cảm khó nói lên lời, đúng là áp chế dục vọng đang tăng vọt trong cơ thể hấn, ngơ ngác nhìn phản ứng của tiên tử.

“Ân... Không... Ngươi, đi ra!” Toàn thân Tiêu Hi Nguyệt đều đang run rẩy, trên trán chảy ra mồ hôi hột, hai mông thiếu nữ ngây ngô bởi vì bị kích thích mà bị kéo căng, chân ngọc trên mặt đất uốn lượn thành hình cung tuyệt vời.

Vốn thân thể mềm mại là vì kháng cự ngón tay hạ lưu đáng ghét của lão tạp dịch, nhưng nào biết lại bởi vì cặp mông nõn đầy đặn hoàn mỹ, nhục thân ngược lại kẹp chặt lấy ngón tay

thô ráp kia, lực đạo băng bó lại làm cho trật tự mềm mại như vòng xoáy, thu nạp vào sâu trong khe mộng của nàng.

Khi vị trí móng tay của lão tạp dịch ố vàng đâm vào chính giữa vòng xoáy hoa văn của nàng, vị trí mẫn cảm mềm mại bị buộc phải nhận lấy sự đâm vào của dị vật, khoái cảm run rẩy quét qua trung tâm của Tiêu Hi Nguyệt.

Sau đó, là một hồi tê tê khiến thân thể mềm mại của nàng vô lực, ngứa ngáy, từ trung tâm mộng truyền khắp toàn thân, mộng càng căng cứng, ngón tay của lão tạp dịch thô ráp kia lại càng tiến sâu vào trong.

“Tiên tử!” Đầu Lý lão hán trống trơn, bờ mộng dày đặc làm cho hắn nhìn không được xúc động ngón tay một chút, khiến ngón tay thô ráp đâm vào cúc của tiên tử khẽ động.

“A!!” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ theo, Tiêu Hi Nguyệt ngã nhào trên người hắn, bộ ngực căng tròn đặt lên ngực nam nhân, tới gần cổ.

“Ừm... à!” Tiếng rên rỉ đau đớn không ngừng vang lên từ kẽ môi của Tiêu Hi. Thân thể mềm mại của nàng đặt trên người lão tạp dịch, run rẩy đau đớn, bờ mộng vẫn căng cứng như cũ. Sau khi Lý lão hán lại giật giật ngón tay, Tiêu Hi Nguyệt rút cục toàn thân căng thẳng, phát ra tiếng rên rỉ dài câu hồn đoạt phách.

“A ha ha” Tiên tử ngâm nga, co rút run rẩy, một cổ hoa mật sền sệt tuôn ra từ sâu trong nhụy hoa lúc trước, ướt sũng quần lót đã được Lý lão hán đâm đã lâu.

Lý lão hán cả người sáng khoái, đầu rùa run lên, nước trong suốt chảy ra cùng một chút nồng đậm, phun tung tóe tại bụng tiên tử.

Ánh trăng trên trời bị mây mỏng che phủ, phản phát như tiên nữ trên Nguyệt cung xấu hổ nhìn thấy tiên tử trên mặt đất run rẩy cao trào, tuôn ra hoa mật, phát ra tiếng ngâm nga dài mê người.

Tiên tử tuyệt mỹ hai con ngươi khép kín, mày ngài nhú chặt, chân cung căng thẳng, áp lên thân nam nhân kia khiến nàng run rẩy đến tình dục đỉnh phong.

Giọng nói kiều mị tiêu hồn nhập cốt phát ra từ cổ họng được trời xanh chiếu cố kia, âm thanh du dương tuyệt vời, đủ để khổ tu Phật Đà tránh thế không xuất hiện cũng vì đó mà động dung.

Hồi lâu, tiên tử run rẩy mới chậm rãi bình tĩnh lại, giữa hai chân nàng chảy ra mùi hoa mật nồng nặc, át qua mùi thơm hoa tươi nở rộ ở bốn phía.

Lý lão hán bị tiên tử đè ép, toàn tâm cảm thấy thỏa mãn.

chít chít tận vũng chỉ mới nhất tìm Lai Lạn Nguyệt hẳn còn chộp lấy bàn tay trần truồng của tiên tử, thoải mái hưởng thụ, đồng thời cũng nhận ra tiên tử cao trào, bắt thịt bờ mông căng thẳng chậm rãi buông ra, ngón tay nòn nà kẹp chặt lấy, nhưng Lý lão hán cũng không muốn rút ra, ngược lại có chút hưởng thụ cách quần áo trắng nõn của tiên tử và tã lót bị ướt sữa, chậm rãi bóp bóp bóp, muốn cảm thụ sự mỹ diệu của trinh tiết tiên tử.

“Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ run rẩy, bờ mông mềm mại không khỏi run rẩy một cái, bị lão tạp dịch dùng ngón tay mài, trật tự thì nhịn không được rút rút lại, phảng phất như lại muốn thu nạp ngón tay thô ráp của mình vào trung tâm đường vân.

“Ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt hai tay chống trên mặt đất hai bên đầu lão tạp dịch, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, thở ra hương vị ngọt ngào đều đánh vào trên khuôn mặt già nua xấu xí kia.

“Tiên tử, làm sao vậy?” Lý lão hán trước có chút lớn mật hỏi.

Gương mặt kiều diễm tràn đầy xuân triều kia của tiên tử, mũi thở vèo vèo xấu hổ, miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt mở ra, không gì không thể hiện được tiên tử đã bị khơi lên dục hỏa mãnh liệt.

Nam nhân cùng nữ nhân thật ra đều giống nhau, tình dục liên mất đi lý trí ngày xưa, trở nên dâm dăng hạ tiện.

Tiên tử, cũng là như vậy!” “Thả tay, tay... Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt lại rên lên một tiếng, lão tạp dịch này chẳng những không buông ngón tay đặt vào khe mông của cô, ngược lại ngón tay cong lại, từng điểm từng điểm, từng điểm đè ép, chen lấn vào chỗ khiến người ta then thùng mềm mại của cô ta,

đường như muốn xoa bằng những hoa cúc dày đặc của cô ta, đầu ngón tay vô cùng mềm mại ở vị trí trung tâm nhất.

“Tiên tử, ngài muốn lão nô buông ra sao?” Lý lão hán lộ ra nụ cười thâm đặng tà ác, tay trái vuốt ve cái mông tròn trịa của tiên tử, bốn ngón tay phải nắm một nửa phần mông còn lại của tiên tử, ngón trỏ thì vô lại cắm vào mông tiên tử, ngón tay chống cái mông trơn bóng mềm mại của nàng, từ chậm đến nhanh, từ nhẹ đến nặng, thoáng cái đâm vào phía trong.

“Ngươi!” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy càng thêm lợi hại, gần như mỗi một lần ngón tay của lão tạp dịch đụng vào đỉnh đầu nàng để ma sát hậu đình người xấu hổ, nơi đó sẽ co rút lại một chút, bờ mông căng cứng một lát mới buông ra.

Mỗi khi làm một lần, nàng liền có thể cảm nhận được cảm giác tê dại vô cùng mãnh liệt từ chỗ mềm mại kia truyền ra, truyền khắp tứ chi bách hài của nàng, mang đến cho nàng khoái cảm như lửa.

“Tiên tử, ngài muốn nói cái gì?” Lão tạp dịch xấu xí nắm giữ toàn bộ thể cục, một ngón tay như cá chạch rứt vào trong khối bùn mềm mại, linh hoạt mài giũa bên trong con cúc mềm mại của tiên tử, làm cho tiên tử ở trong khoái cảm như sóng triều run rẩy, đôi mắt đẹp mê ly, từng tiếng rên rỉ tuyệt vời tràn ra từ giữa cổ họng.

“Tiên tử, ngài là tu vi Thần xuất cảnh, linh căn lại là ánh trăng mỹ lệ, lỗ mông này chắc hẳn cũng sạch sẽ vô cùng nhỉ?” Lý lão hán hưng phấn toàn thân run rẩy, đồng thời thở dốc, tay trái xoa xoa mông tiên tử, ngón tay phải không chút khách khí đâm vào cúc, đâm vào chỗ sâu trong hốc cúc nóng bỏng, mỗi một phần đi tới, hắn liền có thể nhìn thấy màu đỏ ửng trên dung nhan tiên tử càng thêm kiều diễm.

Thẳng đến khi hắn dùng sức nhấn một đỉnh, non nửa đầu ngón tay thô ráp đột phá cực hạn, đè cả áo lót và quần lót tiên tử thuần khiết vào trong Cúc Ngũ.

“A!!” Ngón tay thô ráp mang tới khoái cảm của ma sát, khiến Tiêu Hi Nguyệt run rẩy lần nữa tới đỉnh phong, hai tay vô lực

chống đỡ, một lần nữa ngã xuống người Lý lão hán.

Cúc môn của nàng ngưng ngừng bị ngón tay thô ráp cắm vào, khuấy động, khoái cảm tuyệt vời khiến trong đầu Tiêu Hi Nguyệt trống rỗng, toàn thân đều đang run rẩy, hai chân ôm chặt dưới người lão hán, từng luồng từng luồng thanh lưu từ chỗ sâu trong tâm hoa không bị khống chế phun ra, quần lót ướt đầm, mật ngọt sền sệt thấm thấu ra, làm quần áo trắng noãn ướt ướt mất một khối nhỏ.

Hồi lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt mới khôi phục lại tinh thần từ tình dục dục dục vọng làm thân thể tê liệt kia, thở dốc một chút, cảm nhận được hai tay lão tạp dịch vẫn đang xoa xoa cặp mông nàng, ngón tay hèn mọn bị ổi mềm mại đáng xấu hổ của nàng, không ngừng kích thích dục vọng của nàng.

“Ngươi!” Tiên tử, nàng thư thái sao?” “Không...” buông ra...” Hắc hắc, tiên tử là người chán ghét nói dối nhất, chẳng lẽ nàng đã quên rồi?” Lão tạp dịch vừa cười dâm đãng, vừa tiếp tục vuốt mông tiên tử, mãi tới khi tiên tử lại hít thở dồn dập, hần mới hắt tiên tử xuống đất., Một cái đũa lớn thô to thuận thế đánh vào bụng Tiêu Hi Nguyệt, dưới ánh trăng, dương vật khùng bố đỏ thẫm dài nhỏ, gân xanh lượn lờ, giống như một con mãng xà mở cái miệng khổng lồ, đối với tiên tử lưỡi rắn phun ra nuốt vào, lúc nào cũng có thể phát động công kích hung hãn.

“Ngươi, buông tay!” Tiêu Hi Nguyệt toàn thân vô lực, liên tục hai lần lên cao trào, cộng thêm còn bị lão tạp dịch chơi đùa dưới mông, ngón tay đâm vào chỗ khiến người xấu hổ đưa tới cao trào, đã làm cho cơ thể mềm mại mềm mại, má hồng, một đôi đùi đẹp vô lực tách ra, bị lão tạp dịch xâm nhập giữa chân, cây gậy thịt nóng cháy kia ngăn quần áo của nàng lại đến bụng dưới.

Vừa lên trên, chậm chậm mà mạnh mẽ ma sát.

Dương vật của nam nhân kia đang cọ vào bụng nàng.

Hai tay nam nhân đang đè lên đầu gối của nàng.

Tư thế vô cùng xấu hổ khiến nó giống như một con ếch đang xoay người, nhắc chân lên, hai chân giơ lên, hai người...

Chỉ có giày, mặt hướng lên trời, bị ép lộ ra cái bụng trắng như tuyết, phải thừa nhận công kích của lão tạp dịch hung dữ đang quỳ gối giữa hai chân nàng.

“Ừm, a... Người...không được!” Tiêu Hi Nguyệt dùng tiếng rên rỉ vô lực chống cự lại loại tình dục thiêu đốt này, nhưng mỗi lần muốn phản kháng, không phải lão tạp dịch dùng sức bóp chân thon của cô, mà là bị hấn dùng dương vật thô to kia chọc chọc, đè ép, dùng đầu rùa to như trứng vịt cọ xát quần áo cô.

Lửa nóng trên dương vật của nam nhân xuyên thấu qua quần áo, xâm nhập áo lót ẩm ướt, truyền thật sâu vào trong hồn phách mẫn cảm ướt át của nàng, kích thích nàng bị Thái Thượng Vong Tình áp chế dục vọng hồi lâu.

Trong thoáng chốc, Tiêu Hi Nguyệt từ lão tạp dịch quỳ gối dưới hai chân nàng sâu sắc, nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Viễn.

Lúc ấy, ca ca xa chính là dùng như vậy tư thế, cả người trần trụi đem đồng dạng trần truồng Cửu công chúa phá thân.

Hai người ở trên bãi cỏ tiến hành nam hoan nữ ái, phát ra tiếng rên rỉ giống như lúc này của nàng...” Tiên tử, lão nô yêu người, lão nô rất thích người., Lão nô... quá kích động!” Lý lão hán hưng phấn mặt già đỏ lên, giờ phút này hắn đã tách ra hai chân tiên tử, trắng noãn thánh khiết, thanh lãnh cao quý của Hi Nguyệt tiên tử., Mặt đầy ửng hồng nằm trên bãi cỏ, một đôi chân đẹp thon dài thẳng tắp nâng lên cao, tiên tử thần bí nhất nơi mềm mại, cơ hồ liền cách mấy tầng quần áo., Hoàn toàn bại lộ dưới công kích của cái đũa lớn cường hãn của hắn!” Tiên tử, lão nô rất muốn cởi y phục của người!!!” Lý lão hán lập đi lập lại dùng chuỷ lớn màu đỏ thẫm cứng rắn thô ráp màu đen, đâm xuống bụng tiên tử, dùng đầu rùa giấu cái rốn nhỏ xinh xắn tinh xảo đáng yêu ở trên quần áo trắng, dùng thân bông dữ tợn ra sức dí sát vào bụng tiên tử, cảm thụ được tiếng rên rỉ của Hi Nguyệt tiên tử, cảm giác vui sướng trong bụng.

Hắn hận không thể lập tức xé toạc quần áo nửa người dưới tiên tử, tại thời điểm tiên tử ánh mắt mê ly rên rỉ không ngừng,

hung hăng chọc con rết to vào mặt tiên tử, để một tiên tử lỗ nhỏ cuối cùng được nam nhân kia rèn luyện qua, chảy ra từng sợi từng sợi tiên tử, để tiên tử...” Tiên tử, tiên tử, tiên tử., Lão nô không chịu nổi!” Trong đầu càng ảo tưởng, Lý lão hán càng không hài lòng, trong miệng gào thét, hai tay nắm chặt hai chân tiên tử, khiến cho nàng nắm chặt, kẹp chặt lấy bắp đùi tiên tử, dán chặt vào huyết mạch của tiên tử.

Sau đó, bắt đầu ra sức cắt, dùng gậy thịt nóng như lửa thô to đâm vào giữa hai chân của tiên tử! Mỗi lần va chạm, tiên tử bị buộc phải nâng lên giữa không trung đôi chân nhỏ bé nhoáng một cái, bị đục phải thân thể mềm mại trước sau lắc lư, mũi chân nhỏ nhắn đáng yêu ở giữa không trung điểm một cái, vẽ ra dấu vết tuyệt vời.

“Ngươi... ngươi... không cần, như thế...” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt trở nên nóng bỏng vô cùng, một trận tình dục kéo tới khiến cho nàng thở hồng hộc, rên rỉ nhu nhược, hai tay nắm chặt thảo nguyên dưới chân, chống cự lại va chạm mạnh mẽ của lão tạp dịch.

“Bộp bộp bộp!” Có khác với cảnh ca ca thân thể trần truồng giao nhau với Cửu công chúa lúc trước, bên hông lão tạp dịch gầy còm mỗi lần đục vào mông kiều của nàng đều bị mấy tầng quần áo trắng nõn ngăn trở, mặc dù thịt bờ mông mềm mại tuyết trắng bị va chạm lộp độp đi lộp lại, nhưng thanh âm cũng không phải hết sức thanh thúy.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô yêu ngươi, lão nô rất thích cái này!” Lý lão hán cầm lấy đầu gối tiên tử, dùng sức đè xuống, lần sau dùng sức một lần, hai mươi bảy đen thịt bồng hung hãn từ trên mông tiên tử cắm vào, xuyên qua hai chân, dán vào vị trí tim mềm mại của tiên tử, lại còn có thể mọc ra cái đầu rùa màu đỏ thắm, đỉnh tới dưới bụng tiên tử.

Theo mỗi một lần nửa thân dưới của lão tạp dịch kéo căng, gậy thịt thô dài đều ẩn hiện giữa chân tiên tử. Đầu rùa có chất lỏng trong suốt phảng phất biến thành măng xà ẩn thân trong hang động lầy lội, không ngừng ra vào từ cửa hang.

Mỗi lần đỉnh đầu rùa đều chảy ra một dòng chất lỏng nhỏ, nhuộm cả bụng tiên tử vào một hương vị tinh hồn tanh hôi.

“A... A, người... không, như vậy, dùng sức... Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ không ngừng quanh quần trong hoa viên.

Trong thức hải của nàng càng ngày càng linh hoạt, có lẽ là vì lão tạp dịch còn cởi bỏ quần áo của nàng, làm cho nàng tạm thời có thể buông phòng bị, cảm thụ khoái cảm gần như nam hoan nữ ái, bị dương vật nam nhân trắng kiện ma sát đôi môi âm trầm ở hai chân.

Một tiên tử trắng nõn mập mạp đang bế hợp thành một đường thẳng, trong một cái túi không người nào có thể thương thức được, đã bị ma sát từ một đầu sợi vải màu hồng nhạt tạo thành hai đóa hoa tươi nở rộ ra, từng sợi từng sợi nước thơm ngát thanh tịnh từ tâm hoa chảy ra, khiến cho chỗ sưng tẩm và quần lót ẩm ướt ma sát càng thêm trôi chảy.

“Ân da!” Trong tiếng rên rỉ kiềm chế, tiên tử với hàm răng hồng nhạt đang run rẩy co rút trong áo quần, phun ra một luồng nhỏ mật dịch, phảng phất như đang đáp lại nhịp đập của lão nam nhân, cùng với chiếc dương căn nóng bỏng kia hô ứng.

Lý lão hán thở hổn hển, càng ghét quần áo trên người tiên tử, nhưng lại không dám thò tay kéo nàng quần áo xuống, đêm nay có thể dùng hai tay hưởng thụ đến cái mông trắng như tuyết của tiên tử, dùng cọ cọ tiên tử đã là tiến bộ lớn lao, nếu muốn tiến thêm một tấc sẽ dẫn tới tiên tử lửa giận.

Chỉ cần hầu hạ tiên tử tốt, sau này còn có cơ hội cởi quần áo trên người tiên tử ra, đến lúc đó...” Hắc hắc, tiên tử, cây chuối lớn này của lão nô hầu hạ được ngài thoải mái không?” Lý lão hán đắc ý cười đậm đặng, một bên đắc ý vươn nửa người dưới, để cho hai chân dưới của tiên tử réo qua lách lại, rắc rắc, một bên dùng hai tay vuốt ve trên đùi tiên tử.

Tiếc nuôi duy nhất...

Đúng, hôm nay tiên tử còn mặc một cái quần dài trong váy, không cách nào trực tiếp chạm vào đôi chân trắng nõn mịn màng của tiên tử.

Nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đối với sự khiêu khích của Lý lão hán đối với tiên tử đẹp chân, hắn vừa động

vào nhục bồng trước sau cắm vào, đồng thời còn cuồng nhiệt tiến tới, dùng miệng thúi hoặc đi liếm môi tiên tử mãi cảm nơi đầu gối.

“Ngươi, không thể... Nói bậy.” Tiêu Hi Nguyệt mặt đỏ bừng, mũi thở phì phò, bộ dáng thờ dốt cực kỳ mê người.

“Nói bậy? Tiên tử chẳng lẽ ngài không thấy thoải mái sao?” Tiêu Viễn ngày đó, cũng chơi đùa Cửu công chúa như vậy sao?” Chẳng lẽ tiên tử ngài không muốn trả thù mẹ nó một chút?” Lý lão hán dùng sức đẩy đôi đùi ngọc đang kẹp chặt lấy cây gậy thịt của Tiêu Hi Nguyệt ra, trong lúc khoái cảm của nàng còn kịp phản ứng lại, ánh mắt hung ác đâm vào giữa hai chân của nàng.

“Không được!” Trong thức hải Tiêu Hi Nguyệt hiện lên một đạo linh quang, ngọc thủ vốn đang cầm bãi cỏ dưới thân buông ra, nhanh chóng che ở giữa hai chân của mình, bảo vệ chỗ tư nhân mãi cảm sung đỏ kia.

Nhưng công kích của hung khí vẫn là đánh vào mu bàn tay nàng, cảm giác nóng rực sền sệt, khiến Tiêu Hi Nguyệt không khỏi buông lỏng bàn tay nhỏ bé, lại lập tức dùng một bàn tay khác bảo vệ, giẫy dụa muốn đứng dậy: “Ngươi, buông ra!”

“Tiên tử, lão nô không phải vội vàng giải thích: “Lão nô chỉ là muốn cọ cọ ở đó, cách quần áo của lão nô, không thể chọc vào?” Y phục của đại sư tử Tiên Vân tông tất nhiên là không tầm thường.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi lắc đầu, kéo lọn tóc thanh ti trở nên ngổn ngang theo, “Hôm nay chấm dứt ở đây” không, tiên tử, ngươi không thể cứ bỏ mặc lão nô như vậy được!” Lý lão hán dùng tay vịn gậy thịt dưới háng, ma sát lung tung bảo vệ tư nhân của tiên tử, bôi lên da thịt trắng nõn của tiên tử.

“Ngài xem, thứ đồ của lão nô còn cứng như vậy, nếu tiên tử đi thẳng, đêm nay lão nô cũng đừng nghĩ đến ngủ một giấc an ổn “Bị dương vật nóng lửa kia cọ xát ngọc thủ lặp đi lặp lại, thần sắc Tiêu Hi Nguyệt có chút buông lỏng.

Lý lão hán thừa cơ lại nói: “Tiên tử ngài mới thoải mái, nhưng lão nô vẫn còn chưa thoải mái, Cầu Tiên Tử Tòng buông lỏng

bàn tay nhỏ, lão nô ——!” Hấn ra sức dùng cái đầu rùa thô to đẩy khe ngón tay của tiên tử ra, rầm một cái đâm về phía trước, đầu rùa lại vừa vọt chạm vào một chỗ lõm xuống dưới quần áo.

Nơi này, là nơi mẫn cảm nhất, thần bí nhất, cũng là nơi mềm mại nhất trên người Tiêu Hi Nguyệt.

“Ngươi...” Tay Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn vô lực, chỉ có thể nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang một bên, cố gắng nói: “Nhanh lên... Ta muốn trở về “Tốt tốt tốt, tiên tử, lão nô lập tức tốt!” Lý lão hán vui mừng quá đỗi, ưỡn một con hung khí thô to, hạ thân điên cuồng đụng đỉnh đầu phía trước, dùng đầu rùa đỏ đậm đánh vào tư tưởng mềm mại không ngừng.

“Ừm.” Tiếng rên rỉ mê người lại từ trong răng của tiên tử tiết ra, Tiêu Hi Nguyệt quên mất mục đích của mình, cũng quên mất Tiêu Viễn ở kinh thành xa xôi, tay trái bưng cái miệng anh đào nhỏ nhắn, tay phải cầm bãi cỏ dưới thân, cố hết sức thừa nhận đòn tấn công hung mãnh của dương vật nam nhân này.

Thiếu nữ tư vị triệt để bị đụng đến đỏ cả người, hai môi trắng nõn mở ra khép lại, bị thân thịt cách đỉnh quần chiếc đụng vào, dần dần quần lót tiến vào trong tiểu huyết mềm mại mềm mại, để vào từng chút từng chút dương vật của lão tạp dịch.

Hương hoa mật tràn ra vô tận, Lý lão hán nghe tiên tử đứt quãng ngâm nga, cuồng nhiệt va chạm mấy chục lần, đúng là phát hiện đầu rùa đụng vào lòng bàn chân tiên tử một vết lõm tuyệt vời, hai bên thậm chí có thể nhìn thấy hình dạng tiểu huyết mập mạp của tiên tử.

Lý lão hán định thần nhìn lại, chỗ khe rãnh quần áo tiên tử hăm vào, rõ ràng đã đầy nước, đầu rùa mỗi lần đỉnh vào, đều phát ra thanh âm âm đục xì xì, thậm chí còn có vài sợi tơ sền sệt, nối với lòng bàn chân tiên tử lõm vào mai rùa đỏ thẫm của hấn.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô không chịu nổi nữa rồi! Lão nô phải thao túng ngươi!” Lý lão bản như phát cuồng va chạm, thân thể dài hai mươi bảy, hai mươi tám tắc giống như một thanh

trường thương màu đỏ thắm, mạnh mẽ đâm vào giữa hai chân của tiên tử.

Lực đạo to lớn, thậm chí khiến người ta hoài nghi không biết có khi nào quần áo tiên tử bị chọc rách hay không.

“Ngươi, nhẹ... Ừm, ài, không thể dùng sức...” Trên trán Tiêu Hi Nguyệt chảy ra mồ hôi lấm tấm, cắn chặt hàm răng, đôi tay nhỏ bé khó nhin được nắm bải cỏ dưới thân, đôi chân thon dài tựa như co giật nằm trên mặt đất, mông vô thức ngẩng lên, đón nhận va chạm của lão tạp dịch.

Tình dục điên cuồng tràn ngập giữa tiên tử và lão tạp dịch, đan vào nhau tạo thành một lồng giam dày đặc không thể phá, gát gao vây khốn hai người trong đó.

“Tiên tử!!!” Rốt cuộc, Lý lão hán dùng sức va chạm một lần, gần nửa đầu rùa đụng vào huyết ngon trong lòng bàn chân tiên tử, run run mấy cái, sau đó nóng rực nồng tình điên cuồng phun ra, đánh vào dưới quần áo làm cho khiêu huyết của Tiêu Hi Nguyệt mẫn cảm có một loại cảm giác đau đớn rất nhỏ.

“Ừm...” Lượng lớn tinh túy rót vào trong quần áo, Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, chân ngọc run rẩy, thân thể mềm mại run rẩy, thừa nhận vết ô uế tanh hôi này.

Sâu trong nhụy hoa của nàng, cũng tuôn ra mật ong sền sệt, dường như là muốn ngăn trở nồng đậm mật tinh thâm nhập vào.

Dưới ánh trăng sáng, tư thế dâm ô của hai người duy trì hồi lâu, huyết mật và dương vật mới từ từ run rẩy mãi giữa.

Trọc trắng bắn thủi cùng nước mật trong suốt thơm ngát, tưới tim bàn chân tiên tử một mảnh hỗn độn.

“Phù, hô, “Hai người ngã trên cỏ, phát ra tiếng thở gấp rút, hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới mở đôi mắt mệt mỏi, xoay người, nhìn vàng trắng trên bầu trời đêm.

Dục vọng tích lũy cùng tâm tình bức bối, giờ phút này đều tiêu tán.

Thần hồn của nàng bay ra khỏi cơ thể, từ trên trời nhìn nửa người dưới lầy lội của nàng, đáy thức hải linh hoạt kỳ ảo.

Dục vọng nam nữ, bản chất đều giống nhau.

Nàng cũng không phải là tiên tử không ăn khói lửa nhân gian, tình cảm nội liễm, dục vọng lại không ít chút nào.

Vào buổi tối hôm đó, một buổi tối nọ, Tiêu Hi Nguyệt đã cắm dương vật vào trong cơ thể của Cửu công chúa, sau khi phát tiết dục vọng ra ngoài, nàng có nghĩ đến nàng không?

Hắn ở chung với Cửu công chúa mấy tháng, tình cảm dung hợp với nhau, hoàn toàn không phải là do nàng trời xui đất khiến như vậy mà là một lão tạp dịch... câu trả hợp.

“Ta về đây.” Tiêu Hi Nguyệt cố hết sức khởi động thân thể mềm mại sau mấy lần cao trào, gương mặt ửng hồng, giữa hai chân tràn đầy tinh ô.

Lý lão hán ý vẫn tận cùng, dưới khó lớn vẫn sung vù như cũ, lúc nhìn thấy tiên tử đứng lên, đối với hai cái mông tuyết tròn trịa nhô cao của hắn, nhin không được lại hưng phấn đứng lên, nâng gậy thịt hướng về phía bờ mông tiên tử, dùng sức nhấn một cái.

“A!” Tiêu Hà Nguyệt ngoái đầu lại, đầy tức giận nhìn hắn:

“Buông ra!” Đây là lần đầu tiên nàng sinh ra tức giận lớn như vậy, một trận dâm tình đêm nay giống như gợi lên thất tình lục dục của nàng, biểu cảm cũng trở nên sinh động hơn rất nhiều.

“Tiên tử, hắc hắc...” Hai tay lão tạp dịch đang cầm hai cái mông tròn của tiên tử, cái đầu rùa đang dí vào rãnh giữa mông của nàng, tiếp tục dùng sức đâm vào bên trong.

“Ngươi!” Tiên tử, lão nô còn hận hận hận hỏa... Nếu không nhớ nhầm, tiên tử ngài vừa rồi ra ba lần, lão nô mới xuất ra một lần, như thế nào đều không công bằng chứ? ” Lý lão hán vội vàng từ sau lưng nằm trên thân thể mềm mại xinh đẹp có trí nhớ của tiên tử, từ sau lưng ôm chặt vào eo thon của nàng, nửa người dưới lại bắt đầu dùng sức.

Thoáng một cái đã chạm vào thần trí của Tiêu Hi Nguyệt.

“Ân...! Không....”

Tu hành của tiên tử (20)

Chương thứ mười thứ hai mươi, tiên tử tắm rửa hai mươi hai năm mười lăm ánh trăng chiếu sáng trong hoa viên, một màn dâm dục lại một lần nữa diễn ra.

Tóc hoa râm thưa thớt, mặt đầy nếp nhăn lão tạp dịch xấu xí, cởi trần toàn bộ nửa người dưới, đặt ở tứ chi trên người tiên tử áo trắng, nhục bông thô dài dưới khó chui thật sâu vào giữa bắp chân tiên tử, tận tình nhúng vào, hỏa bông nóng bỏng đem tiên tử bó chặt lấy đôi chân đẹp, quả thực là mở ra một cái lỗ tròn, cung cấp cho nhục bông nhiều lần ra vào.

“Ừm... Ngươi... A, không được, lại...” Tiêu Hi Nguyệt mặt đỏ bừng, hai tay buộc phải chống trên cổ, mông tuyết vĩnh lên, nghênh đón lão tạp dịch thô lỗ va chạm.

Lão tạp dịch xấu xí này mỗi lần va chạm đều sẽ cắt đứt lờn nàng muốn quát, chỉ có thể rên rỉ đứt quãng ở giữa răng môi biểu đạt ý tứ của mình.

Nhưng mà, Lý lão hán lâm vào khoái cảm chạm vào bờ mông tiên tử, làm sao chịu nghe.

“Tiên tử, ngươi cũng rất thoải mái phải không? Hắc hắc, lão nô quá yêu tiên tử rồi! Lão nô thề, chỉ cần hai chân của tiên tử ma sát cái chủy lớn này của lão nô một chút, nhất định sẽ không cởi y phục tiên tử, càng sẽ không chạm vào nửa người trên của ngươi!” Lý lão hán một bên run rẩy va chạm, một bên dùng ánh mắt tham lam nhìn tiên tử giờ phút này bị nàng cắt đứt đôi chân.

Gương mặt tuyệt mỹ của Hi Nguyệt tiên tử sau nhiều lần trải qua cao trào, vẻ thánh khiết thanh lãnh vốn đang bị ửng hồng thay thế, hàm răng trắng ngà cắn chặt bờ môi anh đào hồng nhuận phơn phớt, hàng mi cong cong đau đón nhăn nhó, thỉnh thoảng lại lộ ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Bốp!” Lý lão hán cử động nửa người dưới, mãnh liệt hướng về phía trước một cái, dùng gậy thịt khâu chân đâm vào, bên hông cùng mông rết tiên tử phát ra tiếng va chạm nặng nề,

thân thể tiên tử mềm mại trong run rẩy bị lắc lư, một đầu tóc đen nhánh mái tóc xõa xuống, che khuất vẻ mặt tiên tử, chỉ có thể ẩn ẩn trong sợi tóc nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng của tiên tử kia, không chịu phát ra nửa điểm tiếng rên rĩ.

“Tiên tử, lão nô làm ngài sướng không?!” Lý lão hán hai tay nắm lấy vòng eo tiên tử, lần nữa mãnh lực va chạm, nhìn thấy tiên tử như trước không chịu lên tiếng sau., Hắn càng lúc càng rung động, gậy thịt dưới khó đi vào khe hở hai lần trong hô hấp, tùy ý cách quần áo tiên tử ma sát với bờ môi mềm mại mẫn cảm kia, khiến cho khó bộ đánh lên trên mông tiên tử, đem quần áo bao vây lấy từng đạo bọt thịt sóng óng ánh.

“Ừm... A... Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt dùng tư thế tứ chi, bị nam nhân sau lưng chống bờ mông, khoái cảm liên miên không ngừng từ những nơi bí mật của nữ nhân kia áp ủ, cô ta từng dùng ngón tay mảnh mai ma sát qua nơi đó, chỉ có điều lúc đó cô ta dùng một đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhưng đã khiến cô ta run rẩy ngênh đón lần cao trào đầu tiên.

Nhưng bây giờ nàng lại bị một cái nhàn dương nóng hổi ra sức cọ xát, thân bỗng dán chặt vào chỗ xấu hổ của nàng, nhiều lần cách cách xa quần áo ma sát, nhiệt lượng đáng sợ kia liên tục không ngừng truyền đến chỗ tư mẫn cảm mềm mại không mọc lông, kích thích tình triều trong cơ thể nàng như lửa.

Thái Thượng Vong Tình sớm đã bị ném ra sau, giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt tựa như một cô gái phàm trần bình thường nhất, sau khi bị nam nhân chế ngự, tứ chi chống trên cổ, bờ mông mềm mại ngênh đón cú đập của nam nhân.

“Ừm, ngươi... Chậm đã, chậm một... Ừm...” Đầu Tiêu Hi Nguyệt dần buông xuống, cô bé dùng đôi tay chống nửa thân trên càng lúc càng mềm, sống lưng cũng càng lúc càng mềm, nhưng mông lại đang vênh cao trước cái eo nhỏ nhắn của nam nhân, tạo thành một tư thế dâm dục vô cùng thích hợp để nam nữ giao hoan.

“Ngươi, ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt nói ra thanh âm càng lúc càng run rẩy, thần trí của nàng bị cây gậy thịt hai chân liên tục ma sát, cùng với một loạt động tác của nam nhân va vào mông nàng mà phá hủy, thần hồn mê ly bay lên bầu trời, cuối cùng bị

Lý lão hán hung hăng va chạm, lại trở về trên thân thể, cảm thụ sự vui mừng mà thân thể mang đến, lửa nóng làm cho thần hồn run rẩy.

Đột nhiên, Lý lão hán rút lại một bàn tay, mãnh liệt đánh tới trên mông cao vút của nàng, theo một tiếng bộp, bờ mông đẩy đà nhộn nhạo ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

“A!!” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng thét ngắn ngủi, hai chân và cặp mông vênh lên kẹp chặt lấy cây gậy thịt của lão tạp dịch kia, kẹp chặt vào giữa chân nàng, thân thể mềm mại run rẩy đạt tới đỉnh điểm của tình dục.

“Tiên tử, lão nô cũng bắn ra!” Lý lão hán thở hổn hển hô to, bên hông gắt gao đặt vào mông tiên tử, đỉnh mông tròn trịa đẹp đẽ của nàng thành hình dạng bằng phẳng, cây gậy thịt thô to kia hoàn toàn xuyên qua kẽ chân của Tiêu Hi Nguyệt, mai rùa đỏ thẫm từ trong bụng nàng chui ra., Thân cây gậy cảm nhận được nước mật sền sệt do tiên tử tràn ra, cũng phun ra một cổ lớn tinh túy, đều bắn vào bụng tiên tử, song nhũ rủ xuống, khuôn mặt rủ xuống, cùng với dưới thân.

Tinh muội bắn thiêu mùi tanh hôi cơ hồ là rót vào trên mũi và bờ môi Tiêu Hi Nguyệt, mùi vị nam nhân kích thích dục vọng ẩn giấu trong nội tâm nàng, đúng là thân thể mềm mại lại run rẩy một chút, chỗ sâu trong tâm hoa lại tuôn ra một dòng nước nóng.

Cánh tay mềm nhũn, cả người đều nằm nhoài trên nòng đậm tạp dịch cũ bắn ra.

Y phục thuần trắng cùng dung nhan tuyệt mỹ, lần nữa nhiễm phải trần thế ô uế.

“Vù vù vù” Trong hoa viên, sau khi hai nam nữ tình cảm muốn phát tiết đang thở hổn hển, không biết qua bao lâu, thần hồn rung động của Tiêu Hi Nguyệt mới dần dần hồi phục lại, cảm nhận được giữa hai chân vẫn như cũ kẹp lấy một dị vật nóng hổi, dưới khuôn mặt tràn đầy tanh hôi.

Một cảm giác buồn nôn mãnh liệt khiến lý trí của Tiêu Hi Nguyệt khôi phục nhanh hơn vài phần, nàng cố hết sức vận chuyển pháp lực thể nội, đầu tiên là đẩy lão tạp dịch bám sau

lưng nàng ra, sau đó chiêu ra dị tượng Nguyệt cung, chậm rãi tịnh hóa toàn thân bản thủ.

Ánh trắng sáng trên bầu trời hòa lẫn với Nguyệt cung trên mặt đất, Tiêu Hi Nguyệt nâng thân thể lên, chậm rãi đứng lên.

“Tiên tử, lão nô còn muốn đến...” Dứt lời, lão tạp dịch còn chưa nói hết câu đã bị Tiêu Hi Nguyệt dùng linh lực của dị tượng cung phát ra đẩy đi. Trong ánh mắt giật mình của lão tạp dịch, Tiêu Hi Nguyệt cả người lơ lửng tịnh hóa, ngoại trừ mái tóc xanh mơ hồ có chút lộn xộn, Nguyệt cung tiên tử thuần khiết lại xuất hiện trước mặt Lý lão hán.

Ánh trắng như nước, rửa sạch tất cả dục vọng.

Rủi lớn dưới khó của lão tạp dịch vẫn cứng rắn như trước chậm rãi bốt sung, nhìn bộ dáng tiên tử thần thánh không thể xâm phạm, lão tạp dịch biết tối nay đại khái là không chơi rồi.

Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, hướng về phía Tiêu Hi Nguyệt hô lớn: “Tiên tử, đêm nay ngài lên cao trào sáng khoái bốn lần, lúc này lão nô mới hai lần, tiên tử ngài còn nợ lão nô hai lần đấy!” Bước chân Tiêu Hi Nguyệt dừng lại, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lý lão hán cắn răng, lại nhìn nàng hô: “Tiên tử, ngày mai lão nô lại đi tìm người!!” Tiêu Viễn mơ một giấc xuân đẹp đáng sợ.

Nói là giấc mộng xuân, là bởi vì hắn mơ thấy Hi Nguyệt muối muối.

Cũng là ở trong hoa viên, cũng là dưới ánh trăng, đồng dạng là nàng ôm lấy bờ hông trần trụi Hi Nguyệt muối muối, hai tay cũng giống vậy đặt ở trên hông trắng như tuyết của Hi Nguyệt muối muối.

Trong mộng, hắn một bên tâm sự với Hi Nguyệt muối muối, một bên giống như chuyện đêm hôm đó và Cửu công chúa, hai tay đặt lên bờ hông mềm mại của Hi Nguyệt muối muối.

Lúc ấy trong mộng hắn cực kỳ hưng phấn, nhưng cũng không dám cùng Cửu công chúa dùng sức cọ cọ hông Hi Nguyệt muối muối, chỉ dám đem hai tay thả lên, run nhẹ nhẹ xoa

động. Loại cảm giác này phi thường chân thật, hấn phảng phất có thể cảm giác được khuôn mặt thanh lãnh của Hi Nguyệt muội muội hiện lên đỏ ửng, bị hấn hai tay vuốt hông mà lộ ra thần thái kiêu thẹn.

Ánh mắt và Hi Nguyệt muội muội nhìn nhau, hai người tình ý sâu xa. Rốt cuộc Tiêu Viễn cũng không nhịn được quăng Hi Nguyệt muội muội xuống bãi cỏ, thanh bảo kiếm nóng nảy không thể đợi được ra khỏi vỏ, đụng loạn vào chỗ xấu hổ của Hi Nguyệt muội muội, nhưng lại không thể không đi vào.

Hi Nguyệt muội muội ôn nhu nhìn hấn, nàng duỗi tay ra dẫn dắt, để cho hấn chậm rãi đem mũi nhọn của bảo kiếm nhắm ngay chỗ lõm mềm mại được quần áo hông lưng che chắn kia.

Tiêu Viễn còn nhớ rõ mình đã hỏi Hi Nguyệt muội muội một câu: “Là nơi này sao?” “Hi Nguyệt muội muội xấu hổ nói ra thanh âm tự nhiên, Tiêu Viễn hưng phấn khó chịu, kiếm sắc bén mà đậm, bảo kiếm nóng rực bị Hi Nguyệt muội muội cản dẫn ngăn cản. Tiêu Viễn ra sức, mơ hồ xuyên qua cái gì trở ngại, toàn thân đều thoải mái thoải mái, cúi đầu liếc mắt một cái, hoảng sợ phát hiện mình không biết làm thế nào bay lên giữa không trung.

Người quý gối ở hai chân Hi Nguyệt muội muội không phải là hấn, mà là một người vừa già vừa xấu, tóc hoa râm thừa thớt, lại có một lão tạp dịch Tiên Vân tông thô to hơn xa hấn, giống như một cây gậy thịt của ác giao dữ tợn!” a!!” Tiêu Viễn giật mình tỉnh lại, ngây ngốc một hồi lâu mới phát hiện sau lưng mình đầy mồ hôi lạnh.

Hấn không khỏi cười khỏ.

Đêm hôm đó sau khi cùng Cửu công chúa ở trong hoa viên vui sướng một đêm, lúc ấy quả thật hấn vô cùng hưởng thụ, nhưng sau đó lại cảm thấy hối hận. Đặc biệt là sau khi Hi Nguyệt muội muội vội vàng rời khỏi kinh thành, trở về Tiên Vân tông, loại hối hận này thường xuyên dây dưa với hấn.

Cho nên đêm nay hấn mơ thấy lão hán từng tự xúc phạm Minh Nguyệt, thay thế hấn đè Hi Nguyệt muội muội xuống dưới.

Mộng cảnh chân thực như thế, nhưng lại hoang đường như thế.

Đại sư tử của Tiên Vân tông, thiên tài tiên tử cảnh giới thần xuất, tướng mạo tài hoa đều là người nhất đẳng ở Phàm gian, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên, tìm khắp thiên hạ cũng không tìm được bất kỳ ai có nửa phần tương tự với Hi Nguyệt muội muội.

Cho dù có hình dạng giống như thế nào, cũng vờ như không ra cái loại siêu phàm thoát tục trên người Hi Nguyệt muội muội, không cùng phạm trần cư tiên khí.

...” Người dự định tới căn gác?” Hiên Viên Minh Châu bung chén trà thơm, nghe Tiêu Viễn nói xong, lập tức giật mình.

“Là” Tiêu Viễn bình tĩnh nói: “Ta tính đi rèn luyện một chút. Hình bộ ty chịu trách nhiệm bắt tu giả dùng tiên pháp phạm tội khắp thiên hạ, rất thích hợp cho ta đi rèn luyện một phen.”

Hiên Viên Minh Châu nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười: “Người không phải vì ở phủ công chúa ăn cơm trắng của ta đó chứ?”, Cảm thấy xấu hổ, cho nên mới tính làm một phen sự nghiệp chứ? Bằng không, đột nhiên “Tiêu Viễn Minh Châu” ở bên cạnh ta bị Hiên Viên Minh Châu làm cho sặc sỡ không ít lời nói., Một tia ý nghĩ xa xưa lúc trước cũng bị phá công, bất đắc dĩ nói: “Đây chỉ là một phần nguyên nhân, tóm lại, công chúa người giúp ta nói một chút với Đại hoàng tử., Ta rất thích vào trong làm một bộ khoái: “Người thật sự nguyện ý làm một bộ khoái sao?” Bộ khoái có gì không nguyện ý, so với hành hiệp trượng nghĩa gì mạnh hơn chứ?” “Ha ha, ngược lại rất thích hợp để “Hiên Viên Minh Châu” người tiện tay lấy ra một tờ giấy trên bàn sách, dùng một tờ giấy trắng che đậy một chút, đưa cho hắn: “Cầm lấy đi?” Tiêu Viễn cầm một tờ giấy trắng chỉ có dấu vết công chúa, có chút khó hiểu.

“Nhìn bộ dạng ngốc nghếch này kìa, vào lục soát còn không phải là người đáng thương bị đồng liêu gạt bỏ sao?” Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Ta không muốn trong thời điểm này viết thư cho cháu trai ta vì chút chuyện nhỏ của người, người cầm ấn ký của ta.

Chương trực tiếp đi làm bộ khoái là được rồi, ta cũng lười tìm cho người một chức vị tốt gì đó, muốn leo lên thì tự mình cố gắng đi.” Tiêu Viễn cầm con dấu trên tay vừa cảm động vừa xấu hổ, mấy lần muốn nói gì đó, nhưng mỗi lần y đối mặt với Cửu công chúa trong nụ cười mang theo ánh mắt trêu tức thì y đều có một loại cảm giác bị nhìn thấu, chỉ có thể từ bỏ.

“Đi thôi, bị làm mất mặt ta.” Hiên Viên Minh Châu cúi đầu xử lý công vụ, trước mặt nàng trưng bày một đồng tấu chương, những tấu chương này đều được tổ chức qua nghi thức thăng thiên, dần dần phân phát cho bốn vị hoàng tử công chúa vẫn ở trong hoàng thành như cũ.

Bốn vị thái tử ứng cử có thể từ trong tấu chương dễ dàng biết được thiên hạ đại sự, dân sinh tình trạng, hệ thống quan liêu các nơi vân vân, từ phương diện nào đó mà nói, những tấu chương này so với thế lực trong tay bốn vị hoàng tử còn quan trọng hơn một chút.

“Được, vậy... ta đi trước?” Tiêu Viễn hỏi nàng.

“Ừm” nhận được câu trả lời, Tiêu Viễn mới đẩy cửa rời đi, trong lòng không hiểu sao nhẹ nhàng thở ra.

Cửu công chúa ngồi phía sau bàn sách cầm tấu chương xem xét, hiểu rõ chuyện trong thiên hạ cho hẳn một loại cảm giác áp bách rất mạnh, hơn mười ngày qua hẳn không tiếp tục ở chung phòng với Cửu công chúa, nhưng mỗi đêm nhớ lại tình cảnh trong hoa viên, đều làm cho hẳn có một loại cảm giác không chân thực.

Chờ hẳn rời đi, một lão phụ dáng người còng xuống, chống một cây trúc tử sắc chậm rãi hiện lên bên người Cửu công chúa.

Lão phụ mặc hắc y, khí chất có chút u ám, nhưng ánh mắt nhìn về phía Cửu công chúa lại có vài phần từ ái ý, nói: “Minh Châu, người thật sự chọn hẳn?” Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu cùng lúc tấu chương nâng lên, chỉ nhẹ răng cười nói: “Tiêu Viễn là một khối ngọc thô tôi luyện mặt kinh, mặt lai nhất định nở rộ quang hoa...” Sao ta không nhìn ra lão bà lắc đầu cười cười nói: “Lão ầu lắc đầu.”, “Được rồi, Minh Châu,

ngươi từ nhỏ đã hiểu chuyện, tin rằng người ngươi nhìn trúng xác thực có vài phần bản lĩnh.”... nãy nãy nãy xuất hiện, là muốn nói chuyện với Dương Thất?” Quả nhiên không gạt được nha đầu của ngươi, lão bà cười nói: “Bà nội ngươi đã xác nhận, trên người Dương Thất không còn Lục Đạo môn chú thuật nào, tật xấu trên người hẳn vốn là di chứng được lưu lại sau mấy ngày bị giày vò, “Có biện pháp giải quyết sao?” Hiên Viên Minh Châu chần chờ một chút, “Dương Thất dù sao cũng là vì ta mà bị thương..”, Ta cũng không thể mặc kệ không hỏi “Ngươi nha, đối với một tử sĩ còn quan tâm như vậy, đây là nhược điểm của ngươi, cẩn thận bị ba tên hoàng tử khác bắt được nhược điểm “Không sao” “Hiên Viên Minh Châu” nói ra hai chữ rất có khí phách, lão ẩu chỉ có thể lắc đầu thở dài, trầm ngâm chốc lát, nói: “Chuyện giải quyết di chứng sau đó ta và mấy tên thái y đều không có cách nào., Chỉ có thể nghe nhâm một cơ hội khác, tuy nhiên, có một thái y họ Trương nói muốn trúng thuốc đúng bệnh, ý tứ chính là...” “Ừm, ta hiểu được “Hiên Viên Minh Châu lắc một cái chuông nào đó, rất nhanh một vị lão quản gia liền đi vào, cung kính hành lễ với hai người trong thư phòng, cúi đầu không dám ngược lên liếc mắt nhìn vị lão ẩu áo đen này.

“Mệnh lệnh dẫn Dương Thất đi Lạc Hồng Viện” Cửu công chúa ra lệnh, làm cho lão quản gia giật mình ngẩng đầu lên, khoé mắt liếc qua nhìn thấy lão ẩu áo đen, sau đó rất nhanh liền cúi xuống.

Viện đỏ là nơi đặc thù nhất kinh thành, cũng là “Kỹ viện” đặc thù nhất trong thiên hạ.

Nói là kỹ viện nhưng kỳ thật lại giống với nơi đóng quân của Hợp Hoan Tông. Những nữ tử đi ra tiếp khách đều là những nữ tử có tu vi không thấp hơn Trúc Cơ, tiếp đãi khách nhân từ khi vào kinh thi tới tú tài thư sinh thô lỗ trên giang hồ, lại thêm một số tiểu môn tiểu hộ tu tiên gia tộc, thậm chí là đệ tử của năm đại tiên môn.

Chỉ cần có thể thông qua thử thách tiến vào trong sân Lạc Hồng sẽ bị sân Lạc Hồng coi là khách quý.

Nếu có thể khiến cô gái vui vẻ, vậy có thể ở lại một đêm, cũng vui vẻ một đêm, lúc rời khỏi, trên giường có nhiều đóa hoa đỏ, vì vậy được gọi là Lạc Hồng Viên.

Nhưng bây giờ công chúa lại cho Dương Thất đi Lạc Hồng Viên? ” Nói là ý của ta “Cửu công chúa” mỉm cười, “Để thánh nữ Hợp Hoan Tông Tàn sư giúp đỡ chữa trị cho Dương Thất một chút, xem như ta nợ nàng một ân tình...” “Là” cho dù không biết công chúa dụng ý, nhưng lão quản gia vẫn trung thực chấp hành mệnh lệnh, để hấn tự mình ra mặt đi Lạc Hồng Viên, mang Dương Thất vào gặp gỡ Tàn sư.

Chỉ là hấn không nghĩ ra được, Hợp Hoan Tông không phải đều là dâm phụ sao? Y trị liệu như thế nào? Hợp Hoan Tông cũng không phải là Thiên Y đường, Tàn sư càng không phải Triều Hà tiên tử!” Cái này có tác dụng sao?” Lão ầu cười hỏi.

“Có tác dụng hay không, thử qua rồi hẵng nói...” Cũng đúng, con ngựa chết làm ngựa sống, cùng lắm thì Minh Châu người tự mình tiến lên “A a, bà nội, sao người lại nhắc chuyện đó nữa!” “Ha ha ha... Tiên tử lỡ lời.

Lý lão hán tối hôm qua tùy ý vượt ve mộng tiên tử, đẩy tiên tử ra, tứ chi nằm rạp trên mặt đất, cái mộng bị hấn dùng gậy thịt đập đi đập lại mân mê trong lòng bàn chân, sau ngày thứ hai trái phải, thủy chung chờ không thấy bóng dáng tiên tử.

Ngày thứ ba, cũng chỉ thấy tiên tử ra ngoài tắm cung dạo một vòng quanh hoa viên, bên cạnh có hai thị nữ, khiến hấn căn bản không có cơ hội tới gần tiên tử! Mãi đến ngày thứ tư, lão hán béo ú mấy ngày, rốt cục bắt được một vị thị nữ đều rời đi, chỉ có tiên tử đợi bên cạnh bàn ghế ngọc thạch ở vườn hoa, lại mang quần bay tới trước mặt tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt không buồn ngẩng đầu lên.

“Tiên tử, sao ngài có thể như vậy!” Lý lão hán vẻ mặt cầu xin nói.

“Là dạng gì?” “À...” Lý lão hán không ngờ Hi Nguyệt tiên tử lại hỏi ngược lại hấn, mặc dù tiên tử vẫn không ngẩng đầu lên liếc hấn một cái, nhưng đã khiến người ta hết sức kích động.

“Lão nô chờ tiên tử tròn mười hai năm, một ngày không thấy xa cách ba ngày.

Thu, cho nên là mười hai năm!” Tỳ Hưu mới nhất nghiêng cửa lấy một tảng chiếc võng Toan Nghê Toan Nghê —— hán còn tự mình giải thích một chút, đáng tiếc Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn không để ý tới hán, khiến Lý lão hán có chút xấu hổ.

“Tiên tử, lão nô lại ghen lâu rồi, không biết ngài bây giờ...” Chuyện giữa ta và ngươi dừng ở đây!” Cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nam nhân có bộ quần áo cao ngất này, mở miệng nói câu khiến lão tạp dịch quỳ xuống cầu tình.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô không thể không có ngài!” Lý lão hán kinh sợ quỳ trên mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ, lấy kinh nghiệm của hán mà nói, chỉ yêu cầu một lời cầu xin tha thứ, tiên tử tất nhiên sẽ mềm lòng đồng ý.

“Đủ rồi” nhưng lần này Tiêu Hi Nguyệt lại cực kỳ kiên trì, lạnh lùng nói: “Giữa ta và ngươi vốn không nên xảy ra chuyện gì, hết thấy bắt nguồn từ một hồi hiểu lầm, sau này ngươi không cần lên đỉnh núi nữa!” Buổi tối mấy ngày trước, mấy lần thần hồn thiêu đốt cao trào khiến mấy ngày qua mỗi lần hồi tưởng lại buổi tối, đều cảm nhận được nội tâm rung động một hồi.

Thậm chí nàng đã không cần Lý lão hán giúp đỡ, Thái Thượng Vong Tình Quyết sẽ tự phát vận chuyển dề xuống rung động này, khiến tâm tình khôi phục bình tĩnh.

Dưới cái nhìn của Tiêu Hi Nguyệt, nếu như có thể không chế dục vọng lưu luyến vui thích trên thân thể này, đủ để khiến tâm cảnh nàng tiến lên một bậc, không cần dùng cái này lão tạp dịch để tu hành.

“Tiên tử! Tiên tử! Tiên tử!” Lý lão hán dùng sức dập đầu, tự biết tiên tử đối với chuyện tối hôm đó đã tức giận tới cực điểm, bởi vậy một câu cũng không nói, chỉ dập đầu, cầu tiên tử võng mở một mắt.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt tựa hồ thật sự hạ quyết tâm, kết thúc đoạn quan hệ khó nói này, đứng dậy rời đi.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng tiên tử, trong lòng Lý lão hán bị phần xen lẫn, nhin không được hô: “Tiên tử, nếu như từ nay về sau ngài không gặp lại lão nô, thật sự tuyệt tình như vậy, lão nô, lão nô liền đâm đầu chết ngay tại đây!” Dứt lời, hấn vẩy mà thật sự mạnh mẽ đánh vào bàn đá mà Tiêu Hi Nguyệt dùng để đọc sách, keng một tiếng, máu tươi chảy đầy mặt.

Va chạm một lần còn chưa đủ, lại đến lần thứ hai.

Lý lão hán vẻ mặt kích động, tựa hồ thật muốn một đầu đâm chết ở đây, chết, cũng phải chết ở chỗ tiên tử đợi.

“... Một luồng sáng trắng ngăn hành động lỗ mãng của Lý lão hán lại, Tiêu Hi Nguyệt không nói một lời, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Tâm tình phức tạp khiến nàng không biết phải phản ứng ra sao.

Đối với nàng mà nói, bên người chỉ có một vài nam nhân đáng để nàng quan tâm.

Một người là sư huynh đệ Tiên Vân Tông giống Kim Văn Vận sư huynh, Tiêu Hi Nguyệt cũng không chán ghét bọn họ, cũng không có hảo cảm gì, chỉ là tình nghĩa đồng môn, không có tình cảm nam nữ.

Một người khác là Tiêu Viễn.

Người cuối cùng, chính là nam nhân già nua xấu xí trước mắt.

“Tiên tử, ngài chịu tha thứ cho lão nô sao?” Lý lão hán mặt đầy máu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười xấu xí, nói với Tiêu Hi Nguyệt.

Lão nam nhân trước mặt hoàn toàn khác với viễn ca ca.

Hắn hầu như chỉ có dục vọng nam nữ, mỗi lần nhìn thấy nàng đều sẽ dương vật cứng rắn, đẩy đũng quần lên cao, không phải muốn liếm chân của nàng, mà là muốn bắn dương tinh lên trên người nàng, hoặc là tiến thêm một bước.

Nhưng lão nam nhân tràn đầy dục vọng này, lại chuyên một thứ hơn xa ca ca.

“Người nên không chế dục vọng của mình!” Tiêu Hi Nguyệt lạnh lùng nói.

Lý lão hán vẻ mặt cứng đờ, “Tiên tử, lão nô tuổi tác lớn như vậy, còn không chế dục vọng cái gì... Tu tiên tu không thành, người nhà cũng mất, ngoại trừ tiên tử ngài..., Lão nô trống không! Tiên tử, ngài không phải muốn tu hành, rèn luyện tâm trí chính mình sao? Đêm hôm đó hình như ngài không làm được, tiên tử cứ trốn tránh như vậy, có phải là... sẽ lưu lại tai họa ngấm gì trên tu hành không?” Lý lão hán trong lòng thấp phần thấp thỏm, hắn hiện tại cũng chỉ có tính mệnh của mình, còn có tiên tử tu hành có thể dùng làm thẻ đặt cược.

Ngoài ra, hắn căn bản không cách nào chạm đến tiên tử nửa phần.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một lúc lâu.

Nhưng Lý lão hán thấy nàng không lập tức rời khỏi đây, liền biết là có hy vọng, vội vàng nói: “Lão nô thề, sau này mỗi lần đụng tới tiên tử đều phải được tiên tử đồng ý, hơn nữa sau khi tiên tử ngài tới Hồn Minh cảnh, nếu tiên tử không muốn tiếp tục dùng phương thức này tu luyện tâm cảnh, lão nô liền không làm chuyện vừa rồi nữa!” Tiêu Hi Nguyệt nhú mày, tựa hồ vẫn còn có chút không muốn.

Lý lão hán còn nói: “Tiên tử, điều này không bằng khai thông, nếu như... Nếu như tiên tử mỗi ngày ngài chủ động nhiều hơn như lão nô, như vậy... Như vậy, có lẽ sẽ tốt hơn một chút... Tiên tử ngài nói thì sao?” Tiêu Hi Nguyệt lẳng lặng đứng yên hồi lâu, Đột nhiên nói: “Vậy người cũng phải không chế dục vọng bản thân, không được làm việc này quá mức “tốt tốt!” Lý lão hán vội vàng đáp ứng, thăm dò: “Vậy... Một ngày ba lần... Vậy, sáng sớm một lần, buổi tối hai lần, tiên tử cảm thấy thế nào?” “Quá nhiều” Tiêu Hi Nguyệt quả quyết cự tuyệt.

“Vậy... buổi sáng một lần, buổi chiều một lần, buổi chiều một lần?” Tiêu Hi Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn một cái, Lý lão bản mặt như đưa đám nói: “Lão nô là loại thân thể tuyệt dương chú, mỗi ngày đều ham muốn quá mức, mỗi ngày đều cực thịnh, Tiên Tử xin thương xót, tại ngài rảnh rỗi giúp lão nô một chút, lão nô như vậy cũng có thể... giúp tiên tử tu hành

“Tiêu Hi Nguyệt cuối cùng cái gì cũng không đáp ứng, dù sao cùng một cái lão nam nhân xấu xí, thảo luận làm sao giúp hắc tiêu chảy lửa, chuyện này vô luận nhìn thế nào cũng đều rất ly kỳ một chút.

Lý lão hán lau mồ hôi lạnh trên trán, lau lau.

Một thanh, mới phát hiện trên mặt tất cả đều là máu.

Lần trước tiên tử xoa hông chơi cùc với tiên tử, còn chưa từng có tiền lệ đem con rể lớn cắm ở chỗ hông tiên tử tùy ý làm ra. Nhưng trừng phạt theo đó cũng quá nghiêm trọng, nếu như không phải hắc liễu mạng đựng bàn, tiên tử chỉ sợ thật sự phải đuổi hắc xuống Minh Nguyệt phong rồi.

“Ai, tiên tử... nên làm thế nào để tiên tử cảm thấy quen thuộc với những thứ này, thậm chí chủ động cởi quần áo ngăn cản đây?” Nghĩ tới dáng người yếu điệu của tiên tử, Lý lão hán dưới háng gậy thịt lại cứng cáp, mà tiên tử đã rời đi, hắc chỉ có thể rầu rĩ không vui trở lại giữa sườn núi.

Ngày hôm sau, tiên tử mặc dù đã xuất hiện, nhưng chỉ là buổi tối đi dạo một vòng hoa viên, trên gương mặt tuyệt mỹ một mực bảo trì thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, dưới ánh trăng chiếu rọi giống như một vị thần nữ thánh khiết.

Lý lão hán thậm chí không dám đề nghị tiên tử ngồi xuống, cởi giày ra cho hắc liếm đôi chân ngọc tinh xảo bên trong, chỉ dám to gan, cách năm sáu mét khoảng cách đi theo phía sau tiên tử, quần cũng không dám cởi, cứ như vậy mặc quần cộc, đưa tay nắm lấy gậy thịt sưng vù, vừa hèn mọn đi theo sau lưng tiên tử, vừa nhún nhảy nửa người dưới, khiến cho đầu rùa tê dại ngứa ngáy quần cùng vải thô ma sát.

Cuối cùng, tại tiên tử sắp ly khai hoa viên, Lý lão hán mới vội vàng theo sát mấy bước, tiến đến sau lưng tiên tử, hít thật sâu một hơi thanh u hương do thân thể mềm mại tiên tử tán phát ra, dương tinh cuồng phún ra.

Ngày thứ ba, tiên tử không đi hoa viên, Lý lão hán rất hối hận.

Cho nên vào sáng sớm cách đó không thể chờ đợi được, thừa dịp tiên tử đánh đàn kết thúc, hai thị nữ rời khỏi thời điểm tu

luyện, vọt tới bên cạnh tiên tử, trốn ở sau một cây gỗ đào, đối với tiên tử vắt thịt, thành công bắt ra trọc trắng tanh hôi.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Lý lão hán chính là trinh sát trên chiến trường, giám sát hai thị nữ trên Minh Nguyệt phong, một khi điều tra thấy hai nàng rời khỏi bên người tiên tử, lão sẽ vội vã lao ra ngoài, trốn ở bên cạnh tiên tử, hung khí động hông, thở hển hển bắn ra một phát dương tinh.

Khiến hần quân cũng không đủ dùng, không thể không tiêu thêm tiền mua vài món.

Nhưng đối với Lý lão hán đã nếm qua mùi vị Vĩnh tiên tử mà nói, loại hành vi theo sát sau lưng tiên tử tự hạ độc này, so với Cách Nga gãi ngứa còn không bằng, chớ nói chi là tưới lửa dục hỏa của hần.

Tối hôm đó, Lý lão hán ngồi chồm hồm ở bên ngoài tấm điện tiên tử, nhưng đợi hai canh giờ cũng không thấy tiên tử đi ra, đang lúc hần phiền não không thôi, hai vị thị nữ sóng vai đi ra.

“Tiểu Thanh, tiểu thư gần đây rất thích tắm rửa bên suối nước nóng.” “Ừm, hơn nữa đợi nửa canh giờ nữa đi” chúng ta cũng phải đợi nửa canh giờ nữa mới được?” “Tốt, thừa dịp bây giờ có thời gian, ta đi mua một ít đồ.” Hai vị thị nữ kết bạn rời đi, toàn bộ Minh Nguyệt cư chỉ còn lại một mình tiên tử.

Nghe xong đối thoại, Lý lão hán vui mừng không thôi, tiên tử tắm trong suối nước nóng bên kia? Vừa nghĩ tới tiên tử vóc người mảnh khảnh mềm mại, da thịt trắng như tuyết tinh tể, bờ mông nhô lên, còn có bộ ngực sữa chưa bị hần chơi đùa, thịt dưới khó của Lý lão hán thoáng cái đã trở nên cứng rắn đứng lên, không kịp chờ đợi xông về phía sau tấm điện.

Trên đường đi, Lý lão hán đều đang ảo tưởng, ngày thường thanh lãnh vô song, quần áo trắng phiêu phiêu, tiên khí tràn đầy hi Nguyệt tiên tử, cởi váy trên người, áo lót phấn hồng, cởi dây thắt tóc, để một đầu đen nhánh tóc đen nhánh mềm mại rối tung ở bên vai cùng eo, khó khăn lắm mới che lại trên mông tuyết trắng bị hần đùa bỡn.

Tiên tử eo liễu mềm mại nắm chặt, hai chân thẳng tắp thon dài, cả người không có một tia treo ở trước mặt hần ta, sẽ là một

bức tranh xinh đẹp cỡ nào.

Nếu như vậy, nếu như! Tiên tử lại trần truồng, ngồi trên ghế đá trong hoa viên, vươn bàn chân trắng như tuyết ra, bàn chân mềm mại nhỏ nhắn giẫm lên dưới háng của hắn, nhẹ nhàng nghiền ép, xoa bóp, lại sẽ đẹp đến cỡ nào... “Tiên tử, lão nô đến rồi!!!” Lý lão hán điên cuồng hét lên một tiếng, một đường chạy như điên đến bên dòng suối nước nóng mông lung, đi tới một góc hoa đào, thò đầu ra, nhìn xuống, toàn thân lập tức sôi trào máu tươi.

Suối nước nóng tiên tử ở phía sau Minh Nguyệt cư, dựa vào kết giới Tiên Vân tông, người ngoài tuyệt không thể tiến vào trong kết giới, cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong Tiên Vân tông.

Mà trong nội bộ Tiên Vân tông, sẽ không có ai cố ý vòng qua bầu trời phía sau núi Minh Nguyệt, giống như lúc trước Lý lão hán có thể yên tâm lớn mật ở sau núi cởi quần cho đỉnh núi Minh Nguyệt cư vậy.

Cho nên dưới tình huống không ai có thể tới nơi này, Lộ Thiên Ôn Tuyên tiên tử chỉ đơn giản trồng vài cây đào, dùng trận pháp duy trì sinh cơ dồi dào, khiến quanh năm nở hoa.

Tiên tử xinh đẹp thánh khiết, ở trong suối nước nóng nở rộ, cánh hoa phiêu linh, thân thể mềm mại không ngừng ngồi ở đáy nước ôn tuyên nhả bóng do đá cuội trải thành, lẳng lặng nhắm mắt tắm rửa.

“Tiên tử...!!” Lý lão hán hoàn toàn ngây ngốc, một đôi mắt đục ngầu nhìn chăm chăm vào nước suối nóng, chỉ lộ ra non nửa bả vai trắng nõn mịn màng, một đầu tóc xanh ướt át dán ở sau đầu, bị nước suối tách ra, đẹp đến mức tiên tử hoàn toàn không dời mắt đi được!

Lý lão hán nuốt một ngụm nước miếng, giống như về tới lần đầu tiên Nhan xạ tiên tử, lần đầu tiên liếm môi ngọc chân, loại kích động toàn thân này không thể chính mình, dưới khổ gậy thịt nóng dị thường, nhưng không quá mức cứng rắn đến mức phảng phất như nổ tung khó chịu.

Dục hỏa thiêu thân, nhưng lại không cần động đũa, chỉ cần nhìn tiên tử, là có thể hưởng thụ khoái cảm sướng khoái, tinh thần đạt được thỏa mãn cực lớn, so với nhục thể hơn xa.

Kích thích càng sướng khoái hơn nhiều!” Tiên tử, người, người, thật sự rất đẹp! ” Lý lão hán lắp bắp, không tự chủ cởi quần tạp dịch vải thô ra, tay phải nắm chặt thân gậy nóng hổi, vô ý thức mà vuốt.

Hắn ta nhìn chằm chằm tiên tử, tham lam thưởng thức từng chi tiết mỹ cảnh trong suối nước nóng.

Tiên tử sắp sửa thay quần áo trắng tinh liền đặt lên trên tảng đá bên dòng suối nước nóng, mơ hồ có thể nhìn thấy một vệt màu tím dưới quần áo trắng nõn, tựa hồ là áo lót thiếp thân của tiên tử, cũng có thể là phía dưới bao lấy quần lót mông tiên tử Dương Hồng. Lý lão hán liền từng cách quần áo, tùy ý dùng gậy thịt dán vào mông tiên tử, phun một cổ trọc tinh hôi tanh lên trên quần lót tiên tử, thấm thấu huyết mật trên hai chân nàng.

Thậm chí còn có khả năng... Tiên tử này chờ lát nữa sẽ mặc áo lót, chính là một kiện mà đêm nay hắn dùng gậy thịt dán dính mãi qua! Mà ở trong nước suối tràn ngập sương nóng, giống như tiên tử được nước suối ôn tuyền ngâm toàn thân, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên đá cuội bóng loáng, bả vai nhỏ nhắn tinh tế, hai đầu vai mượt mà đáng yêu, hơn phân nửa ngâm trong nước suối.

Dưới ánh mắt cuồng nhiệt của Lý lão hán, trên ngực tiên tử có một bộ xương quai nón tinh xảo, trắng như tuyết, chói mắt đến nỗi mắt người ta sắp mù.

Hai bộ xương nhô ra đáng tiên tử uyển chuyển hiện ra một chữ vuông vức, da thịt trắng nõn như dương chi ngọc, hai cái xương quai hàm nhỏ nhắn xinh xắn cùng với hình dạng mũi hoặc, vừa khéo chính là, cánh hoa đào phiêu tán ở bốn phía có một bông hoa đào vừa đúng lúc rơi xuống bên trong ổ khóa trắng nõn bóng loáng của tiên tử, sau khi được nước suối ôn nhuận, cánh hoa đào đỏ hồng nghịch ngợm dán trên da thịt tiên tử, càng tăng thêm mấy phần hấp dẫn.

“Tiên tử... Hô, hô.” Lý lão hán ánh mắt tham lam nhìn chăm chú vào đóa hoa đào bám trên xương ổ tiên tử đầy quyến rũ kia, hận không thể cởi quần nhảy vào trong suối nước nóng, ôm lấy thân thể mềm mại của tiên tử, dùng đầu lưỡi điên cuồng liếm bả vai trắng như tuyết của nàng, từ cái cổ thon dài như thiên nga liếm láp bả vai tròn trịa của tiên tử., Cái cổ trắng nõn, xương quai xanh mê hoặc, cuối cùng, cắn vào bộ ngực nhô cao trong suối nước nóng của tiên tử, ngậm lấy đầu tiên tử màu phấn hồng mơ hồ có thể thấy được... ” bắn!!!” Trong đầu si mê ảo tưởng đạt tới cực hạn, Lý lão hán bất chấp tất cả gào nhẹ một tiếng, tay phải nắm chặt cây gậy thịt cứng rắn, run rẩy bắn ra nòng đậm.

Đây là lần hần từ dưới đêm trăng xoa xoa mộng tiên tử, bắn ra sáng khoái nhất, tinh tú trắng đục đúng là bay qua bảy tám mét, sẽ rơi vào trong suối nước nóng tắm rửa tiên tử.

Lý lão hán toàn thân kích động nhìn tinh tú của mình rơi xuống, nhưng khi hần vô cùng chờ mong, trong nước nóng dâng lên một đạo ánh trắng sáng tỏ, như trong suối có bảo vật gì từ từ bay lên, thần thánh thuần túy, tịnh hỏa hết thấy ô uế.

Bảo khí lão tạp dịch hung hãn bắn ra nòng đậm, cũng bị ánh trắng tịnh hóa, chỉ một thoáng tro bụi khói lửa, không có bất kỳ cặn bã rơi vào trong nước suối nước nóng tinh khiết.

“Tiên... tử...” Lý lão hán ngượng ngùng cười, nhưng gậy thịt dưới háng không có chút dấu hiệu mềm yếu nào, hần đã sớm chuẩn bị tốt cho việc bị tiên tử phát hiện, dù sao giờ phút này đang ở trong nước suối nóng lạnh lẽo tắm rửa người, là một cường giả Đạo Tam cảnh hoàn toàn xứng đáng không thẹn., Ở khoảng cách gần như thế, dùng ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm nàng, chỉ cần tới gần một chút, dùng ánh mắt có chứa ánh mắt nhìn kỹ sẽ lập tức phát hiện cường giả Đạo Cảnh có thần thức cường đại.

Trừ phi tu luyện công pháp đặc thù và tâm pháp, che giấu sóng pháp lực bản thân, lại khiến nội tâm không gợn sóng, không thể có nửa điểm sát ý và dục vọng, mới có thể giấu diếm được cường giả Đạo Tam cảnh.

Trong suối nước nóng để trần thân thể tiên tử tắm mình không nói một lời, thân thể mềm mại cũng không quay lại, vẫn ngồi xếp bằng, mặc cho nước suối ấm màu trắng sữa chảy qua thân thể.

“Tiên tử, ngài đối với lão nô thật sự là quá tốt!” Lý lão hán mừng như điên, biết rõ đây là cơ hội tiên tử cho hắn phát tiết dục vọng, bị nước suối màu trắng sữa ngâm mình che giấu đi, không vận dụng thủ đoạn đặc thù là không cách nào xuyên thấu qua nước suối nhìn thấy thân thể mềm mại của tiên tử.

Bóng người giấu trong nước suối nước nóng mờ mịt ánh trắng lấp lánh, đạo cảnh tuyệt đẹp khó tả, thêm nữa tiên tử bị giọt nước thấm vào sau đó xinh đẹp tuyệt trần, đối với người đàn ông duy nhất có thể thưởng thức được cảnh tượng này mà nói., “Tiên tử, lão nô tài giỏi, có thể tới gần một chút không?” Lý lão hán vừa thở hên hên vừa thử tới gần, sau khi xác nhận tiên tử không có lộ ra vẻ tức giận, mới lớn mật bước tới gần tiên tử áo trắng.

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu.

Rửa sạch quần áo sau khi tắm rửa không có quá nhiều mùi thơm của tiên tử, nhưng loại mùi vị quần áo sạch sẽ này, hỗn hợp từng tia từng tia hương vị tiên tử, tạo thành cảm giác tuyệt vời, thật không phải là loại nam nhân thiên hạ khác có thể tưởng tượng ra được.

Thứ duy nhất có thể hưởng thụ chỉ có một mình Lý lão hán! “Tiên tử, lão nô quá hạnh phúc!!” Lý lão hán bóc thịt trở nên nhanh hơn, cơ hồ chính là đứng bên cạnh Ôn Tuyên Trì, tham lam cuồng nhiệt nhìn tiên tử trần ngập hơi nước trong hồ., Một cây trụ thịt dưới háng cao cao thẳng đứng, đối với tiên tử đắm chìm trong nước, mắt ngựa dữ tợn run rẩy chảy ra từng giọt chất lỏng trong suốt, rơi vào bên cạnh Ôn Tuyên Trì, tựa hồ còn có chút không cẩn thận trượt vào trong ao nước, để tiên tử thuần khiết hưởng thụ tắm rửa.

Dưới sự hành động điên cuồng của hắn, lại một lần nữa phát ra sức nóng nồng đậm. Chẳng qua lần này hắn không dám đối diện với Ôn Tuyên Trì, mà là cầm cái chày gỗ nghiêng qua

một bên, phun lên bên dòng suối nước nóng, mùi tinh hồn nam nhân nồng đậm đúng là đem nơi này tràn ngập hương thơm.

Khí tràn ra hoàn toàn, hòa vào hơi nước ôn tuyền, tạo thành một loại mùi càng thêm nồng đậm.

“...” Rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt không nhịn nổi, đứng dậy trong suối nước nóng, đôi mắt sáng ngời cũng mở ra, hơi tức giận nhìn tên tạp dịch vô sỉ này.

Nhìn thấy tiên tử đứng lên, Lý lão hán trợn trừng mắt, nhưng rất nhanh thất vọng.

Ngọc đình đứng trong suối nước nóng, toàn thân bao phủ một vòng ánh sáng màu trắng, giống như ánh trăng ngưng kết cùng một chỗ, hình thành một đạo bình chương trở ngại tầm mắt, ngăn hết thấy ngoại nhân khinh bỉ ở bên ngoài.

Tiêu Hi Nguyệt không nói một lời, từ trong suối nước nóng đi ra, hai chân thon dài xẹt qua suối nước nóng phát ra tiếng ào ào, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của lão tạp dịch, chảy nước miếng nhìn động tác của tiên tử.

Ngay lúc lửa nóng của hắn nhìn chăm chú, tiên tử nâng chân ngọc lên, bàn chân trơn bóng đập trên phiến đá sạch sẽ, từng bước từng bước, đi tới chỗ quần áo trên tảng đá.

Lý lão hán cố gắng mở to hai mắt, nhìn tiên tử trên đường đi lưu lại vết chân ướt đầm, còn có giọt nước óng ánh từ trên thân thể mềm mại của tiên tử rơi xuống, từ trong một ít vết tích, ảo tưởng tiên tử đen nhánh mái tóc mượt mà, eo liễu mảnh khảnh nắm chặt, cái mông trắng nõn mềm mại bị giọt nước bám vào, dính sát với mái tóc.

Chân thon dài thẳng tắp trơn bóng, bọt nước tô điểm giữa da thịt trắng nõn, chỗ xấu xí giữa hai chân lúc ẩn lúc hiện giữa đường.

Chỗ đẹp dễ màu hồng phấn thẹn kia, đến tột cùng là dạng gì? Có hắc thảo phía trên, hay là một vòng màu đen tạp mao? Đôi môi âm của tiên tử có dày hay không? Có biến thành màu đen? Là dạng gì? Nếu bị cây nhục bồng to dài dưới khổ của hắn đâm vào, tiên tử lại biết...” Tiên tử, lão nô..., Lão nô... đắc tội!!!” Lý lão hán điên cuồng ảo tưởng, trong ảo tưởng đạt tới

dục vọng đỉnh phong, một lọn tóc lần nữa bắn ra, bắn đến xương sống lưng đều cảm thấy tê dại, sáng khoái đến thở dốc.

“Trong năm ngày không được lên núi.” Sau khi mặc quần áo xong, Tiêu Hi Nguyệt Tuyên nói một câu, tiếp đó giờ bàn tay trắng nõn lên.

“Tiên tử, ta...?” Lý lão hán ngạc nhiên nhìn tiên tử, sau đó, bàn tay của tiên tử rơi xuống, nhắc lên một trận cuồng phong.

Lý lão hán choáng váng đầu óc hòa hoãn lại, mới phát hiện mình đã rơi xuống chân núi, cả người rách tung toé, thậm chí không thể thở hơn.

“Tiên tử, lão nô... Lão nô nhận phạt!”

Tiên tử tu hành (21)

Ngày thứ hai mươi mốt, năm thứ hai mươi chín, vào ngày mốt tháng sau khi Hằng Nga leo qua con sông bên Tiên Vân Tông, hai cô gái đang tản bộ dọc theo bờ sông.

Tiên Vân Tông bốn phía đều có tạp dịch quản lý, phong cảnh hai bên bờ sông rất là ưu mỹ, trải phiên đá chĩnh tề, dòng sông rộng chừng hơn mười mét, thỉnh thoảng có Tiên Hạc Tiên Vân Tông súc dưỡng hạ hai bờ sông, săn tôm cá trong sông.

Tiên Vân tông có hơn trăm ngọn núi chiếm diện tích rộng lớn, đệ tử lại tụ họp cùng một chỗ, cho nên đại đa số địa phương trong Tiên Vân Tông quanh năm không có người đi qua, nơi này cũng là như thế, thích hợp cho một vị thính giáo một ít chuyện bí ẩn trong tuổi tác nữ tử.

“Cho ngươi một khuôn mặt nhỏ nhắn Kim Ngọc Tước, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình, mặt mũi tràn đầy vẻ ghét bỏ ném cho Lý Tiên ở bên cạnh, khi nàng vừa tiếp được, liền không kịp chờ đợi thúc giục: “Nhanh nói đi, ta phải làm thế nào mới được..., Cái kia, ngươi hiểu được câu nói cuối cùng thập phần hàm hồ, hơn nữa một khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa đáng yêu lại nhiệm đở ửng ngượng ngùng, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi cảm khái, bộ dáng thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp hồn nhiên không tỳ vết, thật sự nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt.

“Cái này không được, ta phải kiểm tra một chút xem sao đã...” Lý Tiên giả vờ giả vệt mở cái bình ra, khiến Kim Ngọc Tước tức giận một trận. “Ta còn có thể lừa ngươi một cái trò hề... Cơ... Cái gì mà không được!” Không để ý tới nàng ta, Lý Tiên Tiên nhìn thoáng qua bên trong bình., Lại lắc lắc, làm cho đan dược trong bình trắng vang lên vài tiếng, mới hài lòng thu vào trong áo trước ngực cao ngất, liền giấu ở giữa hai dãy núi phát triển tốt đẹp kia, còn cố ý vỗ vỗ trước mặt Kim Ngọc Tước, dẫn tới một trận sóng sữa quay cuồng.

“Ngươi!” Kim Ngọc Tước xấu hổ cực kỳ, khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Không biết liêm sỉ!!” Sao lại thế? Tiểu sư muội ngươi đã

vu oan ta.” Lý tiên tử chớp chớp mắt, “Ta đã dạy ngươi làm sao dụ nam nhân, ngươi lại còn không chú ý nghe “Cô gái” về mặt cứng đờ, bị lời nói không biết xấu hổ của tên kỹ nữ này hù dọa, lại có chút xấu hổ, lại có chút xấu hổ., Vừa rồi nàng vỗ ngực chính là làm sao câu dẫn nam nhân...” Phi!” Kim Ngọc Tước gắt một cái, xấu hổ nói: “Ngươi mới là câu dẫn nam nhân, ta cùng cái kia... Hửn là Thanh Mai Trúc Mã, hai đứa nhỏ vô tư, mới không phải là gian phu dâm phụ cái gì!” Nàng chết còn không thừa nhận, tìm đến Lý Tiên Tiên là vì học tập, làm sao cùng trúc mã lớn lên đột phá tầng quan hệ âm muội môn lung kia.

Lý Tiên Tiên ý vị thâm trường cười cười, chọc cho Kim Ngọc Tước lại nổi giận: “Nếu đã thu tiền, vậy thì nói mau đi, ngươi có biện pháp gì?!” Nghĩ đến bản thân học tập từ trên người kỹ nữ, không khỏi khiến nam nhân chú ý, Kim Ngọc Tước không khỏi ngượng ngùng một hồi, cũng may kỹ nữ này chỉ là một đệ tử ngoại môn, thiên phú cũng bình thường, danh vọng trong môn phái càng kém cỏi, cho dù Lý Tiên Tiên cố ý tiết lộ ra ngoài, nàng ta cũng có thể chết không nhận nợ.

Lý tiên không trả lời ngay, mà bước chậm bên bờ sông, vươn ngón tay vuốt sợi tóc bị gió thổi tan bên tai.

Kim Ngọc Tước nhú nhú mày, chỉ cảm thấy hành động này của Lý Tiên dường như có chút... xì xào. Đúng rồi, dùng những lời lén lút của vợ chồng, chính là loại bốc phét nhập cốt.

Đổi lại là nàng đến làm động tác này, chắc chắn sẽ không làm ra vẻ như vậy, vô cùng độc ác!” “Tiểu sư muội” Lý Tiên Du Du nói: “Ngươi có biết nam nhân ở cùng một chỗ với nữ nhân, có chỗ khác biệt không?” “Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi!” Thiếu nữ thuần khiết kinh nhân sự xấu hổ lấp bắp, nửa câu cũng nói không ra, ngón tay nhỏ run rẩy chỉ vào nàng, sau nửa ngày mới tức giận hét lên một tiếng: “Lý tiên nữ, ngươi thật sự là không biết liêm sỉ., Dùng, dùng từ thô tục như vậy!” “Cái này có cái gì? “Hai tay Lý Tiên làm động tác, ngón cái bên tay trái trắng nõn và ngón trỏ cong thành một vòng tròn, ngón trỏ tay phải duỗi ra, bên trong vòng tròn tay trái chọc vài cái, vẻ mặt mập mờ nói: “Nam nhân dùng đồ chơi

phía dưới cứng ngắc, cắm vào giữa hai chân nữ nhân, không phải gọi là lảng giềng sao? A a?, Văn nhã một chút thì nói, gọi là hoan hỉ, hoan hỉ, hành nhạc, hành phòng, cùng phòng, đúng không?” Thiếu nữ đỏ mặt, mím môi một câu cũng không nói.

Nàng muốn xem cái này một tên kỹ nữ không biết liêm sỉ có thể nói ra những lời thô tục gì!” Nhưng kỳ thật, nói đến chính là một chuyện “Lý Tiên Tiên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá qua tướng mạo và dáng người của Kim Ngọc Tước, “Tiểu sư muội, ngươi sẽ không phải... ngay cả chuyện nam nữ cũng không biết chứ? “Hừ!” “Thiếu nữ thuần khiết” khinh thường trả lời vấn đề này.

Lý Tiên Cương nghiêm mặt khiển trách: “Điều này rất quan trọng, sư muội mau trả lời ta! Nếu không sau này ta cũng không cách nào dạy ngươi “Kim Ngọc Tước bị bức ép rồi”, quay đầu đi, nửa ngày mới ấp úng một câu: “Biết, biết một chút “Hi hi” Lý Tiên che miệng cười, trong đôi mắt hiện lên vẻ hưng phấn. “Tiểu sư muội”, Ngươi có biết không? Nam nhân cùng nữ nhân có điểm khác biệt lớn nhất, không những ở trên thân thể, mà ở còn cao... Không, cùng nhau lên giường, cũng sẽ có sự khác biệt rất lớn “Kim Ngọc Tước cúi đầu, dùng đôi chân nhỏ nhắn đẹp đẽ đá vào tảng đá bờ sông, nhỏ giọng hỏi: “Nhóc cái gì?”, Cái gì khác biệt?” Nam nhân muốn cùng nữ nhân lên giường, đại đa số là vì dục vọng, bọn họ... không thể tin vào những câu nói ma quỷ của bọn họ trước khi nam nhân lên giường? Phần lớn là vì tình cảm “Nhưng sau khi lên giường” thì sao? Nam nhân là tiên dục hậu dục, nữ nhân lại là tiền tình sau dục, kỳ quái chứ?” Thiếu nữ bị lời nói vòng qua vòng lại này nhiều loạn đến ngất xỉu, làm ra tư thế ngừng lại, quên mất khuôn mặt đỏ hồng., Truy hỏi: “Ngươi nói là, nam nhân phải đi trước, cái gì trước, sau sẽ có cảm tình?” Đại đa số là “Lý tiên hạ giọng cười quyến rũ” nói: “Ta đã từng gặp qua rất nhiều chính nhân quân tử, tiến vào kỹ viện bộ dáng còn nghiêm trang, cho dù lên giường cũng vẫn là một nam nhân ta không quen biết ngươi, chỉ là đến chơi đùa mà thôi “Kim Ngọc Tước” lại ngượng ngùng.

Lại tò mò nhìn nàng.

Người kỹ nữ trước mắt không thể nghi ngờ là một nữ nhân rất xinh đẹp, rất là lẳng lơ, ánh mắt hơi giống hoa đào, khoe mắt dài nhỏ quyến rũ, đôi môi hầu như lúc nào cũng đỏ bừng, eo nhỏ eo hẹp, bộ ngực cao vút, làm quần áo và trang sức của nữ đệ tử Tiên Vân Tông căng phồng lên.

Từ tình huống Kim Ngọc Tước vụng trộm quan sát, hầu như mỗi nam nhân đi ngang qua đều đem ánh mắt ném lên trên bộ ngực không biết xấu hổ của Lý Tiên Tiên.

Kể cả thằng ngốc kia! Đây cũng là nguyên nhân tại sao Kim Ngọc Tước lại tìm Lý Tiên.

“Nhưng lên giường, sau khi ăn khuya cùng bọn họ thì sao?” Lý Tiên Tiên tiếp tục nói, trong giọng đặc ý lại có vẻ khinh thường. “Những nam nhân này sẽ bị thủ đoạn trên giường của ta thuần phục., Chỉ cần ta còn bị bọn họ chơi đùa, lộ ra vài phần không chịu nổi sự yêu kiều yếu ớt của ân sủng, đến lúc đó ta lại rơi vài giọt nước mắt, những nam nhân sau khi phát tiết đã tâm kia sẽ có cảm giác muốn phát tiết ra ngoài., Sẽ ôm ta ra sức yêu thương, nói cái gì mà muốn giúp ta chuộc thân, hoặc là chăm sóc ta nhiều hơn, bảo vệ ta..., Người nói đùa à?” “Tại sao lại buồn cười?” Kim Ngọc Tước liếc mắt nhìn nàng: “Chẳng lẽ ngươi không muốn rời khỏi hẻm Yên Hoa?” Tại sao lại rời khỏi? Thế đạo này còn an toàn hơn kỹ viện sao?” Lý Tiên Tiên ngược lại kỳ quái nhìn về phía nàng: “Cho dù chúng ta bị sơn tặc bắt đi, thì cũng chỉ là đổi chỗ hầu hạ nam nhân mà thôi, sợ gì “Kim Ngọc Tước á khẩu không nói, một lúc lâu sau mới phản bác lại: “Ngươi bị sơn tặc bắt đi? Ngươi nghĩ quá đơn giản! Bọn chúng lòng dạ độc ác, cuối cùng tất sẽ lưu lại đường sống cho ngươi!” “Có lẽ, nhưng dù sao ta không bị bắt đi đúng không?” Lý Tiên thờ ơ nói.

“Vậy ngươi không sợ tương lai người già tóc hoa râm, không có nam nhân... Muốn ngươi lấy?” Đường ra càng nhiều hơn, mẫu thân cũng không phải thấy chúng ta già liền làm thịt chúng ta, từ đầu đến cuối sẽ cho chúng ta một con đường sống, nếu không các tử muội cũng sẽ không dụng tâm hầu hạ các khách nhân ‘Ngươi!’” “A đúng rồi!”, Hôm nay giảng bài dừng ở đây “Lý tiên giả vờ giả vịt nhìn sắc trời” “Hôm nay ta dạy cho ngươi đồ vật, sau khi trở về cần thận phẩm một lần, lần

sau ta sẽ đến kiểm tra người thật tốt”, Lý tiên tử thì triển thần hành thuật mới, từng bước một lắc lắc mộng rời đi.

“Người không phải không dạy gì sao?” Kim Ngọc Tước lưu lại một hồi lâu sững sốt, mới hồn hên dậm chân: “Tên kỹ nữ khôn kiếp, người muốn đan dược thì cứ việc nói thẳng, còn lần sau! Đáng ghét!” Nàng quanh quẩn bên bờ sông hồi lâu, nhưng vẫn như cũ không biết nên làm thế nào để chiếu cố, học tập những gì Lý Tiên Tiên vừa nói.

Do dự một hồi, sau khi nhìn xung quanh một chút, sắc mặt thiếu nữ đỏ bừng, vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn bao phủ lấy bờ câu tinh xảo của mình, cảm thụ một chút kích thích của nó hoàn toàn khác với kỹ nữ kia.

bờ câu nho nhỏ giống như hai cục nhỏ, thanh tú động lòng người, hết sức đáng thương, đáp ứng một bài thơ Kim Ngọc Tước đã đọc trước đó: Tiểu Hà tài lộ sừng nhọn, sớm có chuồn chuồn đứng trên đầu.

Bộ ngực đáng thương của nàng chẳng đáng bao nhiêu, chẳng phải là nụ hoa tươi non nót như vậy sao? “Cho dù thế... cấu kết thế nào, dù dễ cái thẳng ngực kia?” Kim Ngọc Tước lăm bầm một câu, đặt trước ngực Tiểu Xảo Nhu còn tức giận bắt lấy hai cái, nhưng một cơn đau đớn lại làm cho nàng đỏ mặt lên như bờ câu, khiến cho thiếu nữ không dám động vào nửa phần, vội vội vàng vàng chạy mất.

... Năm ngày sau.

“Ân da, sư tỷ, ha ha, tỷ càng phải dùng sức một chút. A, sư tỷ, người giỏi quá rồi đó, làm cho sư muội vui vẻ quá nhỉ” nhắm miệng, ừm ừm, Lý tiên, người... nhẹ chút, chớ có cần.

Người, lúc người đang nằm trên giường, ừm, không thể yên tĩnh một chút sao?” Từng tiếng rên rỉ uyển chuyển từ bên trong phòng nữ đệ tử ngoại môn truyền ra, nếu có người mở cửa, phá vỡ Tĩnh Âm Trận Pháp, lập tức có thể nghe thấy từng tiếng dâm dục gọi là xuân, lập tức có thể nhìn thấy hai thân thể mềm mại uyển chuyển quấn lấy nhau trên giường mềm mại, vụn vụn, tiến hành trên chộc Bách Hợp Cốt Kính.

Xuất thân kỹ nữ tại hẻm Yên Hoa Lý Tiên, giờ phút này hai gò má tràn đầy hưng phấn ứng hồng nằm ở trên giường, một cái chân thon dài được sư tử của nàng nâng lên, sườn nghênh đón sư tử của nàng, hai chân ướt đầm mồ hôi, lại còn phá thân cuối cùng, nhưng huyết mềm mại của sư tử đã nhân sự dính lại với nhau.

Mà mấy tháng trước vẫn còn là tấm thân xử nữ —— đương nhiên hiện tại cũng vậy, Lưu Nhược Hà, lần đầu tiên cùng sư muội Hư Hoàng Giả Phượng, còn bị sư muội đùa bỡn để chơi đùa toàn thân.

Nhưng sau khi trải qua mấy lần hoan hỉ, Lưu Nhược Hà với tư cách là sư tử rất nhanh nắm giữ thế lực chủ động giao lưu giữa hai người, mỗi lần đều đóng vai nam nhân, đặt sư muội dưới thân, dùng huyết mật cổ sức nhân vào âm huyết ôn ào mà không bao giờ thỏa mãn! Cái từ huyết lãng lơ này, chính là việc sư muội dạy cho nàng nằm giữa giường.

Lưu Nhược Hà học tập rất nhanh, thêm nữa trong Tiên Vân Tông ngoài tu luyện thì không còn chuyện gì khác, hai người an ủi lẫn nhau từ lần đầu tiên ở trong thùng tắm, rất nhanh phát triển đến mức đêm khuya đàn ca, có đôi khi Lý Tiên Tiên nghỉ ngơi, hai người thậm chí cả ngày đều không ra khỏi cửa, một mực ở trong phòng trình diễn trò uyên ương hiệu quả, khăn gấm bị sóng đỏ quấy nhiễu.

“Ừ, ừ, sư tử, ta vốn chính là hầu hạ khách nhân... Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, sư tử dùng sức!” Lý Tiên không ngừng vận vẹo eo thon, dùng huyết hoa đầy máu để cọ cọ cọ cùng đôi môi xinh đẹp của sư tử. Hai vị mỹ nhân cởi trần kết hợp lại với nhau, bốn miếng môi dính đầy nước bọt dính sát vào nhau, ma sát với nhau, tham lam cắn vào đôi môi âm lãnh của đối phương, chảy ra ngoài.

Chất lỏng như không thể chảy ra, vì hai người xung đột mà phát ra tiếng nước chảy xì xì.

“Ngươi, ừm, cái này, lộn xộn!” Hai tháng qua cùng sư muội tiên hành Hư Hoàng giả Phượng, khiến khí chất của Lưu Nhược Hà vốn lạnh lùng trầm tĩnh phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, đặc biệt là lúc vui vẻ với Lý Tiên ở trên giường,

Lưu Nhược Hà dường như muốn phóng thích toàn bộ áp lực trong gần ba mươi năm trước, ngoại trừ mở đầu mấy lần, sau đó trên giường nàng đều bị Lý Tiên áp chế, ám muội.

Cũng như hiện tại.

Lưu Nhược Hà đổ mồ hôi đầm đìa đặt chân trái của sư muội lên vai, để cho sư muội lộ ra huyết âm tà. Còn trước khi nàng vặn eo hiếp người, dùng huyết hoa của mình đã từng bị nam nhân mở ra nụ cười, ngăn chặn dòng nước bắn tung hoành trong huyết của sư muội., Bốn miếng thịt mềm mại môi âm khép lại, hai người đều nhanh chóng rên rỉ run rẩy một tiếng, Lưu Nhược Hà liền ôm đôi chân thon dài của sư muội, lắc eo một cái, khiến huyết mật nóng bỏng của hai người như dính chặt lại với nhau, bốc hỏa nóng mà lay động.

Thỉnh thoảng Lưu Nhược Hà lại học theo Lý Tiên giáo cho nàng, nam nhân làm sao có thể đùa bỡn với động tác của nữ nhân, xoay người ưỡn mông lên, để huyết mật của nữ nhân chảy ra chất lỏng dưới thân rời khỏi bộ ngực, lại dùng sức đập mạnh xuống đỉnh đầu, hai tiếng rên rỉ vang lên, bốn bờ môi đầy máu lại một lần nữa ăn khớp, nước miếng dính đầy lên nhau quấn quanh.

Nhưng Hư Hoàng giả Phượng, lại không mượn nhờ các công cụ khác, lúc Lưu Nhược Hà nâng mông lên, giữa hai huyết mật không có cây gậy tương liên, đối với hai người đang nảy sinh tình cảm, huyết mật tách rời trong chốc lát cũng không thể nhìn được., Mỗi một lần Lưu Nhược Hà vặn eo, nhấc lên khỏi hông, đều theo tiếng thở hổn hển của Lý Tiên - sư tỷ, một tiếng hô hoán “sư tỷ sư tỷ, sư tỷ tốt của ta” kêu gọi, lại lần nữa ép xuống, khiến bốn miếng môi nóng hổi sưng phù lần nữa dán sát vào nhau.

“A ha ha, sư tỷ, nhanh hơn một chút... Ừm, đẹp quá, sư muội không hề cố kỵ gì cả, hãy phát ra tiếng kêu mê hoặc có thể nói là sóng biển tiến vào tận xương tủy, đôi tay ngọc vuốt ve bộ ngực tròn trịa của mình, ánh mắt mê ly nhìn sư tỷ dùng huyết mật đung vào nàng, đôi chân đẹp vặn vẹo trên vai thơm của sư tỷ, đầu ngón chân cong lên lại buông lỏng, cuối cùng thẳng tắp.

“A ha ha ha!” Lưu Nhược Hà xoay eo dùng sức đi về phía trước, thân thể cường tráng áp sát vào trên người Lý Tiên, huyết mật dùng sức đè lên nhau, hai vị mỹ nhân rên rỉ run rẩy đã đạt tới cao trào, mật ong từ trong lòng hoa tuôn ra bị chặn lại ở bốn miếng môi âm trầm, dường như muốn tràn vào trong Hỏa Cơ Miếu của đối phương vậy.

Một lúc lâu sau, Lưu Nhược Hà đã sức cùng lực kiệt mới ngã xuống người sư muội, hai cổ thân thể mềm mại nóng bỏng đang ôm nhau đầm đìa mồ hôi, tứ vú chà xát, hàm răng sữa dán chặt vào trong thịt ngà trắng nõn mềm mại của đối phương, mang đến một loại khoái cảm khác.

“Sư muội”, Cao trào qua đi, Lưu Nhược Hà hết sức tình cảm, thân thể mềm mại vô lực khởi động, cầm lấy gò má Lý Tiên, đặt môi đỏ mọng của mình lên bờ môi đỏ của sư muội.

“Ừm.” Hai vị mỹ nhân môi dính răng môi, hôn một cái nóng, Lý Tiên lười biếng giơ một đôi chân ngọc lên, lần nữa quần quanh thân thể mềm mại mà sư tỷ vừa rồi mãi đến mức tràn đầy mồ hôi, hai vị mỹ nhân để trần, da thịt dán sát vào nhau, hưởng thụ dư vị sau cao trào.

Cái lưỡi thơm mát quần lấy nhau, liếm môi, mãi tới khi thở không ra hơi thở, đôi sư tỷ muội này mới tách ra ôm nhau nằm trên giường.

Huyết mật của các nàng vẫn nóng như lửa, từng dòng chất lỏng chảy ra dính vào thân thể mềm mại của đối phương. Hai vị mỹ nhân cho dù đang nghỉ ngơi, thân thể mềm mại mềm mại cũng nhẹ nhàng vận vẹo, khiến cho da thịt mềm mại cọ xát vào nhau.

Nữ nhân giao hoan, mài kính đan xen, cảnh tượng vô cùng mơ hồ, đủ để cho bất luận người nào chứng kiến một màn này nhiệt huyết sôi trào.

Lưu Nhược Hà áp sát sư muội dưới thân, nhớ lại hai tháng trước, hẳn vẫn cảm thấy không chân thực chút nào.

Giờ phút này, tình cảm của nàng với sư muội, chỉ sợ đã không chỉ là tình ý giữa sư muội, hai người ở trên giường ôm nhau hôn nhau, quần quanh nhau, thiếp mật vui vẻ, thân mật vô

cùng ở trên giường làm mấy chục ngày, chính là vô tình đối với “Tình lang” với chính mình cũng sẽ sinh ra mấy phần ý tốt tình.

Cho dù hai người đều là nữ tử, cũng hoặc là tổ hợp cao quý hay dễ tiện.

“Sư muội!” Lưu Nhược Hà hòa hoãn lại từ trên cao trào trăm hiệp vừa rồi, tay phải nắm chặt bộ ngực cao vút trắng nõn của sư muội, bóp nát như đang trừng phạt, khiến thịt ngà trên ngón tay nàng tràn ra ngoài.

“A, sư tỷ, lại muốn sao?” Lý Tiên quyền rũ đưa ánh mắt cho sư tỷ, đôi chân đẹp dính mật cũng nhấc lên, nhẹ nhàng ma sát trên đùi sư tỷ, trêu chọc dục vọng của sư tỷ, lấy kỳ hạn cùng sư tỷ lại đến một hồi vui sướng như gương.

“Ừm.” Hai tháng qua Lưu Nhược Hà bị dạy khá nhạy cảm, thân thể rất nhanh đã có phản ứng, nhưng rất nhanh nàng đã khắc chế được cỗ dục vọng này, tay nắm lấy bộ ngực trắng nõn của sư muội càng mạnh thêm vài phần.

“A, sư tỷ, làm gì vậy?” Lý Tiên Nhân đau đớn kêu lên, lúc này mới khiến Lưu Nhược Hà buông lỏng một chút, ánh mắt mang theo vẻ áy náy, cúi người xuống, mở ra đôi môi hồng nhuận phơn phớt, cắn vào sữa sữa mẹ vừa rồi bị nàng bóp, cái lưỡi thơm tho cuốn một cái, ngậm toàn bộ mũi sữa màu hồng của sư muội vào trong miệng, liếm láp mút.

“Sư tỷ” Lý Tiên làm ra vẻ nũng nịu, không cho sư tỷ tiếp tục hút sữa của nàng ta. “Sao vậy? Mới vừa rồi bảo ngươi không chơi đùa, sau khi bóp xong mới chơi hả?” Hừ!” Môi sư muội buông ra, Lưu Lưu.

Hai tay Như Hà chống ở hai bên đầu nàng, như thăm vắn đề ép nàng, đầy ghen tị hỏi: “Ngươi thật muốn cùng Kim Ngọc Tước, không, ngươi thật muốn câu dẫn nàng? Hay là muốn dùng nàng làm bàn đạp, câu dẫn nội môn những người kia?” Hai tháng trước, Lưu Nhược Hà nghe nói có nữ nhân đi câu dẫn một thiếu nữ, sợ là sẽ hoài nghi đầu óc nàng có vấn đề.

Nhưng sau khi trải qua hai tháng vui vẻ, Lưu Nhược Hà mới biết, giữa nữ nhân và nữ nhân cũng có tiêu thụ rất tuyệt vời

khó tả.

“Sư tử ghen à?” Lý Tiên cười ha ha nói, duỗi hai tay ra vuốt cặp song nhũ đang rủ xuống của sư tử.

Bộ ngực trắng nõn của sư tử cũng không lớn, nhưng rất tròn trịa, động tác cúi người cũng không làm cho đôi tiêu nhũ này rủ xuống biến hình bao nhiêu.

Lưu Nhược Hà mặt hơi nóng lên, cho dù là vui vẻ với sư muội nhiều ngày, nhưng lúc tỉnh táo lại lại bị một cô gái vuốt vuốt bộ ngực mẫn cảm này, vẫn là khiến cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Hồi ngươi!” Lưu Nhược Hà cảm thấy khí thế sư tử của mình đã không còn, cố ý nghiêm mặt hỏi.

Chẳng qua là từ chối không cho sư muội ở dưới thân mình ngắm nghía hành vi của nàng, ngược lại còn cố ý nâng thân thể lên một chút, để cho hai tay của sư muội hoạt động thuận tiện hơn một chút.

“Hỏi cái gì?” Lý Tiên dùng hai chân quăn lấy Lưu Nhược Hà, đôi chân nhỏ nhắn dịu dàng ma sát vào cặp mông trống rỗng của sư tử, động tác cần xé khiến hơi thở của hai người nhanh chóng trở nên dồn dập.

“Ngươi biết ta muốn hỏi cái gì!” Lưu Nhược Hà không ăn mặc cô gái này chơi xấu, eo cong cong, mông ngọc giơ lên, lại dùng sức đập mạnh xuống.

Bốn miếng nước mật vẫn còn chảy ra, lại một lần nữa dính lại cùng một chỗ.

“Ây da...” Lý Tiên vui sướng rên rỉ một tiếng, đợi hồi lâu, sau không thấy sư tử làm gì, mới biết được đây là nàng trừng phạt chính mình.

“Sư tử hay quá, mau “hừ”!” Lưu Nhược Hà cũng cố gắng nhẫn nại, nếm thử vị thịt của cô, những chỗ lửa nóng lại đan xen với huyết hoa của sư muội, chỉ cần khẽ động là có thể thưởng thức được cảm giác tuyệt vời.

Lúc này cần sức chịu đựng, không kém chút nào so với thời điểm tu hành.

“Ô ô, sư tử cũng là một nữ nhân xấu xa mà.” Lý Tiên Nhân cố gắng vịn vẹo thân thể mềm mại, khiến cảm giác tê dại giữa hai chân dịu đi một chút, rồi mới thở hổn hển nói: “Không phải ta đã nói với sư tử sao? Đệ tử ngoại môn đều là nghèo kiết xác cả., Muốn lấy được tài nguyên tu hành, nhất định phải đoạt được từ trong tay nội môn đệ tử một ít dầu Tinh “Lý Tiên” chép miệng chỗ đầu giường, phía trên để ba bốn bình đan dược màu trắng, trong đó một bình đã trống không.

“Người xem ta đi, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi mà đã lấy được hơn mười viên linh khí đan sơ cấp và trung cấp, sư tử có biết không? Những viên linh khí đan mà người cần phải kiếm mấy năm mới mua được này, ở trong tay đệ tử nội môn, chỉ là cho đám linh thú ăn tùy tiện!” Thân thể Lưu Nhược Hà cứng đờ, đặt trên người sư muội không hề nhúc nhích.

“Sư tử, suy nghĩ một chút đi.” Lý Tiên Tiên buông đôi ngực mềm mại của nàng ra, đưa tay ôm lấy cổ nàng, tiến tới liếm môi nàng, như mê hoặc nói: “Những đan dược này chỉ là nội môn đệ tử cho linh thú ăn, thuộc về loại căn bản luyện đan đi ra kia, đối với bọn họ mà nói căn bản không đáng để ý.

Nhưng đối với chúng ta lại là cọng rơm cứu mạng, sư tử cảm thấy công bằng như vậy sao? Chẳng lẽ sư tử cam tâm như vậy?” Mặt Lưu Nhược Hà lộ vẻ giãy dụa: “Ta...” Thịt chó Chu Môn thối, trên đường có xương chết rết.

Lưu Nhược Hà dù có ngây thơ, nhưng mười lăm năm ở Tiên Vân Tông cũng nhận ra những chuyện này.

Trước kia nàng chỉ cảm thấy đây là chuyện bình thường, nội môn đệ tử phổ biến xuất thân tốt, là kết quả nhiều đời khổ tâm kinh doanh, ra sức tu hành.

Những thế lực truyền thừa mấy trăm năm nay của gia tộc, từ rất lâu trước kia vẫn giàu có như vậy, con cháu của bọn họ báii nhập tiên môn, sau khi tu luyện lại trở về gia tộc, lại bồi dưỡng ra thiên tài tu tiên đời tiếp theo.

Một đời lại một thế hệ, gần như tất cả đệ tử nội môn Tiên Vân tông đều bị tiểu môn phái, hoặc là trưởng nữ của Tiên Vân

tông chiếm cứ, có thể lấy thân phận bình dân tiến vào nội môn đã ít lại càng thêm ít.

“Sư tử” Lý Tiên xoay người đem nàng ở dưới thân, một đôi hào nhũ trắng nõn áp lên trên tiêu nhũ của sư tử, không ngừng vặn vẹo thân hình, khiến cho hai người bị lồng ngực bị ép thành bánh ma sát vào nhau.

Nhưng lúc này Lưu Nhược Hà đang phiền não, không còn hứng thú lẫn lộn nữa.

“Sư tử, ta biết ngươi ghen, nhưng chúng ta muốn tiến vào nội môn, dù sao cũng phải bỏ ra chút gì đó chứ?” Lý Tiên Tiên ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt: “Lý Tiên ta, một thân thể tàn hoa bại liễu, hầu hạ mấy nam nhân không là gì, chỉ cần sư tử ngươi đột phá Trúc Cơ cảnh, tiến vào nội môn, đến lúc đó mong rằng sư tử ngươi và ta đừng quên tình cảm sương nước lúc này, chăm sóc tiên tiên tử một chút.” Lưu Nhược Hà giật mình, thần sắc không khỏi có chút buồn bã.

Bản thân câu nói này của Lý Tiên Tiên cũng là khách khí với nàng.

“Sư tử?” Tùy tử vậy thôi.” Giọng nói của Lưu Nhược Hà mang theo vẻ đả kích. Lý Tiên Tiên còn tưởng là sư tử thật sự ghen tị, không khỏi cười rộ lên, lại gần hôn với cô. Hai người rất nhanh lại bắt đầu tình cảm, tiếp tục cọ xát trên giường.

“Lý tiên tử, ngươi... cẩn thận một chút...” “Sư tử, ngươi cứ yên tâm đi, người ta chọn đều có thể giữ mồm giữ miệng như bình, sẽ không làm loạn...” Mấy ngày sau.

“Lý Tiên, mau cho ta qua! Đến đây!!” Kim Ngọc tức mặt quần áo xanh biếc, dáng người xinh xắn là lướt thờ phỉ phò vọt tới nơi đám đệ tử ngoại môn hoạt động, nắm lấy Lý Tiên đi ra bên ngoài.

Đi, làm cho một đám đệ tử thấy mà kinh ngạc không thôi, không biết hai người này dây vào lúc nào.

Lý Tiên bị nàng kéo thẳng tới một nơi yên tĩnh, cổ tay mới buông lỏng.

“Tiểu sư muội, làm sao vậy?” Người còn hỏi làm sao vậy, người dạy ta đều là cái gì a! ” Nhớ lại chuyện lúc trước, Kim Ngọc Tước xấu hổ không thôi, một đôi mắt to trừng nàng, hôm nay nhất định phải giải thích một cái không được!” Thất bại? Một cái cũng không thành công?”, Đương nhiên tất cả đều thất bại! Cái gì thượng hạ sách, tất cả đều là thứ vô dụng!” Kim Ngọc Tước cắn răng nhìn nàng, lại bị ánh mắt cổ quái của Lý Tiên nhìn tới xấu hổ đỏ bừng, quay đầu sang hờn dỗi nói: “Ta mặc kệ, người mau nghĩ cho ta mấy cách khác đi ra!” Lý tiên tử cười khúc khích một tiếng, khiến cho Kim Ngọc Tước càng thêm xấu hổ.

“Hi hi, không giấu cợt người nữa, chúng ta vừa đi vừa nói: “Lý Tiên mời nàng ta tản bộ trong Tiên Vân Tông, trong lòng hai người đều có ý nghĩ xấu xa, chỉ có thể đi đến một nơi vắng người, đến một nơi càng thêm yên tĩnh., Lý Tiên Tiên mới mở miệng hỏi: “Nói xem, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Theo lý thuyết, ta dạy người ba chiêu thượng trung hạ, cho dù không có tác dụng cũng không đến mức người tức đến nổi phôi a.” Người mới thở hắt ra!” Theo thói quen phản bác nàng, sau đó Kim Ngọc Tước suy nghĩ một chút biểu hiện của mình, đích thật là có chút tức hờn hển.

“Chết tiệt!” Kim Ngọc Tước dùng mũi chân khéo léo đá vào một cây đại thụ bên cạnh, cành cây lá xào xạc vang lên, tâm tình nàng lúc này đã không còn tốt đẹp gì nữa.

Lý Tiên Tiên nhìn thiếu nữ xuân tâm động lòng, khéo miệng nở một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Qua một lúc lâu, Kim Ngọc Tước mới nhỏ giọng mở miệng nói: “Ta dùng người trước tiên dạy ta thượng sách, liền... Thất bại “Thượng sách vốn đã khó, dù sao nếu tiểu nam nhân của người có ý với người mà nói, sớm đã biểu lộ ra rồi, không cần người chủ động “Hừ” nữa! “Kim Ngọc Tước dùng một tiếng hừ nhẹ để biểu đạt tâm tình của mình.

Thượng sách, là tự nhiên tăng nhanh tình cảm của hai người, nhưng Kim Ngọc Tước vốn không có tình cảm gì với thằng ngốc kia, làm sao mà hợp? Nhất định sẽ thất bại.

“Trung sách, ta...” Nhớ lại lúc ấy, Kim Ngọc Tước xấu hổ đỏ mặt, nói không nên lời.

“Trung sách đâu?” Lý Tiên Tiên hỏi: “Ta cho người tìm một cơ hội, chủ động để hiện lộ thân thể tuổi thanh xuân của một thiếu nữ trẻ, khiến nam nhân nhỏ của người cảm thấy hứng thú với thân thể của người, người làm thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Ngọc Tước đỏ bừng, rất muốn mắng nàng không biết liêm sỉ, nhưng đã bị nàng dùng qua thượng sách, mắng Lý Tiên không biết liêm sỉ., Chẳng phải chính nàng ta cũng không biết liêm sỉ sao?” Nói đi, không sao, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ai cũng không biết: “Lý Tiên Tiên cười mang theo vẻ quyến rũ, chủ động nắm lấy hai bàn tay mềm mại của nàng, trong mấy lần dạy tập trước, hai người đã có không ít thân thể tiếp xúc, Kim Ngọc Tước cũng không thập phần kháng cự.

“Vậy người... Không được nói ra ngoài! Nếu không, ta sẽ để cha ta giáo huấn người!” Lý Tiên cười ha ha một lần nữa, đây quả thực là tiếng trẻ con lên tiếng.

“Hừ, tóm lại người không có quả ngon thì ăn!” Kim Ngọc Tước tránh khỏi tay nàng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, biểu thị tu vi Trúc Cơ cảnh của mình không thể khinh thường.

“Được được, ta đồng ý với người, chuyện này là bí mật giữa ta và người, ta sẽ không nói cho người khác biết, người cũng không được nói cho cha mẹ của người, hoặc là “người nào” nhớ kỹ là được!” Lý Tiên mừng thầm trong lòng, điều này rất hợp với tâm ý của nàng.

Nếu Kim Ngọc Tước miệng không nghiêm, nói cái gì Lý Tiên cũng sẽ không dạy nàng những chuyện này, nếu không bị người khác biết được, mọi chuyện đều tan biến.

Thiếu nữ lại dùng chân mang theo cây đại thụ, lê mề một hồi, mới nhỏ giọng nói: “Ta, ta dựa theo lời người nói, cho tên ngốc kia nhìn một chút... Thân thể từ lúc khác biệt, hoặc đối với người nào khác, những lời này đánh chết Kim Ngọc Tước cũng sẽ không nói.

Nhưng nếu đây là một cuộc giao dịch, hơn nữa Lý Tiên lại là một kỹ nữ, không biết liêm sỉ, nói với nàng chuyện này cũng không sao.

“Ồ? Là lộ ra nơi này sao?” Lý tiên tử đột nhiên vươn tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy bờ câu non nớt trước sữa thiếu nữ, so với bất kỳ nam nhân nào cũng được thưởng thức bộ ngực sữa của thiếu nữ này có cảm giác như thế nào.

“Ngươi ngươi ngươi!” Thiếu nữ sợ tới mức thoát ra một bước lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lần nữa, hai tay che ngực, xấu hổ quát: “Lý tiên tử, sao ngươi lại động tay động chân?!” Sờ soạn một cái thì đã sao?” Lý tiên tử không chút ngượng ngừng nói., Trái lại ưỡn thẳng trước ngực so với thiếu nữ lớn hơn không biết bao nhiêu lần, “Cùng lắm thì ngươi cũng thử sờ lên “Kim Ngọc Tước” của ta một chút rồi tròn tròn mắt, nhìn hai dãy núi trước mắt, phồng lên được quần áo bao bọc lấy, giống như muốn phá y mà ra.

Đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân như cô cũng vươn hai tay ra, nắm lấy bộ ngực lớn không biết liêm sỉ kia, xem xem trong đó có đầy sữa hay không.

“Tiểu sư muội, muốn sờ không?” Ánh mắt Lý Tiên Tiên tràn đầy mỉa ý.

“Ai, ai muốn sờ!” Kim Ngọc Tước đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác.

Lý Tiên Tiên che miệng cười: “Sư muội, lúc đó ngươi nhìn thấy nam nhân nhỏ nhắn cho ngươi đâu?” Liên nào một hồi lâu, Kim Ngọc Tước mới dùng một ngón tay chỉ vào bắp chân của mình, lại chỉ vào bụng mình, khuôn mặt càng đỏ hơn.

“Chân, bụng?”... Ừm, lúc đó, ta, ta kéo hần, không, là ta và hần! Đi cùng nhau tới bờ sông, ta liền cởi giày, rửa chân ở bờ sông, còn, còn cố ý dùng đùi đưa chân... Đúng...

Ngươi nói muốn làm như vậy!” Kim Ngọc Tước nhấn mạnh, Lý Tiên Tiên từng nói con gái xinh xắn trắng nõn của hần rất hấp dẫn nam nhân, nhưng Kim Ngọc Tước lại không cảm giác được.

“Đúng, ta nói.” Lý Tiên Tiên nhìn xuống phía dưới, thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, chân cũng nho nhỏ, khoác lên một đôi giày thêu đẹp đẽ tinh xảo, trang trí hoa văn mỹ lệ, kiểu dáng đặc biệt xinh đẹp, có thể khiến người ta dễ dàng tưởng tượng ra được, trong đôi giày đẹp tinh xảo này, chân nhỏ nhắn xinh xắn của thiếu nữ cũng sẽ là một thiếu nữ trắng trẻo xinh xắn, làm cho người ta nhìn không được muốn cầm trong lòng bàn tay ngắm nghía một phen.

Kim Ngọc Tước bất an, ngón chân giật giật, nàng cảm thấy ánh mắt của vị sư tử này giống hệt ánh mắt của nam nhân kia.

“Sau đó thì sao? Nam nhân nhỏ bé của ngươi làm thế nào? Có nhìn qua chân ngươi vài lần không?” Trong lúc bất tri bất giác, hai người lại tới gần nhau, Lý Tiên dùng mũi hít vào mùi thơm thoang thoảng trên người thiếu nữ, có chút ngứa ngáy khó chịu.

Liên tục mấy tháng cùng sư tử giả Phượng Hư Hoàng, mài giũa giao hoan, khiến cho nàng hôm nay cũng rất động tâm với nữ tử, tình nguyện cùng đối phương đến phảng phất một phen làm Hằng Nga.

“Không có!” Kim Ngọc Tước lắc đầu phủ định: “Thằng cóc kia ngồi ở bên cạnh ta, hắn cũng cởi giày, ta ngược lại nhìn mấy lần của hắn... Không được cười!” Lý tiên tử nhìn cười, “Sau đó thì sao?” Sau đó... cũng không biết làm sao, chúng ta giống hệt lúc nhỏ., Đáy nước, khiến toàn thân ướt sũng. Hắn, hắn cũng không nhìn nhiều thiếu nữ xuân tâm động lòng vài lần từ Lý Tiên Tiên học tập đồ vật, ý thức được thân thể của mình có lực hấp dẫn khó hiểu đối với nam nhân, nhưng lại không thể hấp dẫn trực mã bên người, phiền não trong lòng có thể đoán được.

Lý tiên lại tới gần nàng thêm vài phần, hai người cái mũi vênh lên cơ hồ dán sát vào nhau, khí tức toát ra trên môi đối phương, khí tức mập mờ khiến thiếu nữ ngây ngô rất nhanh không chịu nổi: “Ngươi, ngươi làm gì vậy?” Kim Ngọc Tước ngẩng đầu lên, xấu hổ đỏ mặt đi tránh né loại cử động thân mật này.

Lý Tiên cười khẽ một tiếng, duỗi hai tay, quần quanh eo thon mềm của thiếu nữ. Nửa người phía dưới dán lại, đẩy đà và nhỏ bé ma sát, Lý Tiên Nhân còn dùng ánh mắt tràn ngập mỉa ý nhìn nàng: “Có phải đã từng làm chuyện ân oán với nam nhân của người không?” Kim Ngọc Tước xấu hổ đến mức đưa tay ngăn trước ngực, kháng cự lại Lý Tiên, giống như một tiểu cô nương bị lừa gạt.

“Người, người, người... mới không có!” Vừa rồi người còn chỉ vào bụng?” Lý Tiên Tiên vuốt ve cái bụng nhỏ mềm mại của Kim Ngọc Tước, xương cốt thiếu nữ giống như nụ hoa vừa mới kết thành, khắp nơi đều lộ ra vẻ ngây ngô, vòng eo mảnh khảnh cực kỳ mềm mại, bị nhẹ đụng một cái liền run lên, tiếng nói mê hoặc từ trong miệng nhỏ nhắn mềm mại phát ra.

“Người! Người mới không nghĩ xấu như vậy đâu!” Chân thiếu nữ mềm nhũn lui về phía sau mấy bước, dựa vào thân cây mà nàng vừa đá qua, Lý tiên tử không biết liêm sỉ trực tiếp bị đè lên, khu vực thân thể mềm mại của hai người áp sát trong nháy mắt trở nên nhiều hơn, thậm chí thiếu nữ kinh nghiệm kia còn cảm nhận được mùi thơm mềm mại áp lên người nữ tử, khác hẳn với thiếu nữ ngây ngô như nàng.

“Vậy thì thế nào?” Nửa người trên Lý Tiên cũng dán lên, bộ ngực đầy đặn lúc trước bị Kim Ngọc Tước lên quan sát nhiều lần, thoáng cái liền đặt lên trên bờ câu nhũ của thiếu nữ.

Kim Ngọc Tước hô hấp trở nên dồn dập, hai đồng thýt ngà nặng trĩu kia ép nàng không thở nổi, đây là áp chế tuyệt đối đối với thiếu nữ ngây ngô, trong đầu mờ mịt, trả lời nàng: “Ta, ta ngủ trưa trong phòng... Lộ ra tiểu phúc... Nhan vào, hử, thay ta đây, đây lên... Sau đó, ở trong phòng đọc sách “Không có gì khác?” “Không có” Lý tiên đột nhiên có chút ghen tỵ.

Thiếu nữ bị nàng đè trên thân cây, bộ dạng thanh thuần non nớt, đôi mắt to đen trắng rõ ràng, như là nước suối trong suốt, hai hàng lông mày nhỏ cong cong thẹn thùng run rẩy, cái miệng nhỏ mềm mại mềm mại mở ra, phát ra mùi vị vừa mới nếm thử dục vọng, non nớt thờ dốt.

Nhưng một vị tiểu mỹ nhân ngon miệng như vậy, chủ động dụ hoặc một thiếu niên, đối phương lại có thể nhìn được sao? Trong lúc hoảng hốt, nàng lại nghĩ tới tháng trước, vị thiếu niên thanh tú bị nàng nhìn chăm chú đều sẽ thẹn thùng, lúc cúi đầu lộ ra vẻ ngại ngùng, giờ phút này giống như một con cò xà chui vào trong lòng nàng.

“Ai, ai lại không biết liêm sỉ như ngươi!” Có lẽ là nhớ lại tên ngọc Mộc Tu Hương kia, Kim Ngọc Tước tránh khỏi trối buộc của nàng, xấu hổ sửa sang lại quần áo lộn xộn của nàng, cảm tức nói: “Ngươi bảo ta dùng chiêu thức vừa rồi? Ta không dùng, không biết liêm sỉ!” Lý tiên nữ nhìn nàng một hồi lâu., Hấn cười nói: “Cũng không cần phải nhìn ngươi, nhưng mà... chỉ sợ tiểu nam nhân của ngươi lớn hơn một chút, chỉ sợ cũng sẽ xuân tâm động lòng như ngươi, bắt đầu cảm thấy hứng thú với nữ nhân, mà ngươi...” Con ngươi Kim Ngọc Tước mở lớn một chút, run giọng nói: “Ta..., “Ta sẽ như thế nào đây?” Ai biết được “Lý Tiên” ý vị thâm trường nói: “Ta chỉ nói, nếu như nam nữ lớn lên từ nhỏ, nếu như không có trường bối tác hợp, sớm lập hôn nhân, vậy sau này phần lớn song phương đều sẽ thích người khác...” Ngươi gạt người!” Nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, thiếu nữ cuối cùng hoảng hốt chạy trốn, bước chân có chút hỗn loạn.

... Lại mấy ngày sau, Kim Ngọc Tước lại tìm được Lý tiên tử, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa tràn đầy vẻ u sầu.

“Làm sao vậy?” Lý Tiên cũng có chút phiền não, gần đây nhất sư tỷ có lẽ ghen tuông, mấy ngày nay hai người chỉ vui vẻ một lần, điều này đối với Lý Tiên ca ca kèn đêm trước mà nói hoàn toàn không đủ, giống như một lão hán không hài lòng, dục vọng chồng chất trong cơ thể, hóa thành một ngọn lửa thiêu đốt.

Chẳng thể phát tiết ra ngoài được.

“Ta...” Tâm tình thiếu nữ đầu tiên như thời tiết xuân hạ chi giao, khi thì rạng ngời ngời, khi thì mây đen giăng đầy.

Mấy ngày nay nàng lặn lội liên tục, cuối cùng vẫn là tới tìm nữ kỹ nữ không biết liêm sỉ sư tỷ, xin giúp đỡ một hai.

“Ân?” Lý tiên tử dục vọng khó tiêu, ánh mắt không khỏi rơi vào trước ngực Kim Ngọc Tước hơi nhô ra, thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi ăn đậu, tư vị ăn ở trong miệng nàng là biết.

Đó là lúc trước ở kỹ viện, nàng phụ trách dạy thị nữ bên cạnh, từ lúc mười tuổi ra mặt, liền cần học tập như thế nào để hầu hạ nam nhân.

Đứa bé nhỏ tuổi đương nhiên không thể tiếp xúc với nam nhân, cho nên phụ trách dạy bảo chính là Lý Tiên nàng.

Phàm là có thời gian rảnh rỗi, Lý Tiên cũng sẽ lệnh thị nữ Thúy Nhi cởi hết quần áo toàn thân ra, lộ ra hai vú non non nớt của nàng, cùng giữa hai chân lông tóc màu hồng mới sinh ra khe hở, làm cho nàng không ngừng an ủi song nhũ, kẹp chặt hai chân, cho đến tư tiết ra một cổ dâm thủy nhỏ mới thôi.

Nguyên bản Lý Tiên Tiên còn định chờ Thúy nhi lớn lên một chút, lại cùng giường với nàng, trên giường tự mình dạy nàng hầu hạ khách nhân thế nào, nhưng một lần ngoài ý muốn, trực tiếp cải biến vận mệnh của nàng. Mà điều khiển của Thúy nhi cũng không thể không chuyển cho những người khác.

Bây giờ Kim Ngọc Tước trước mắt còn lớn hơn Thúy nhi vài tuổi, chắc cũng đã đến tuổi thích thú của nữ nhân nhỉ?” “Ta...” Kim Ngọc Tước lại rối rắm, mới trừng mắt nhìn Lý Tiên, nói với vẻ hờn dỗi: “Đều do miệng quạ đen lần trước của người thích người khác à?”, Nhưng hấn thích đại sư tử!” “Đại sư tử?” Trong đầu Lý Tiên Nhân hiện lên Tiêu Hi Nguyệt luôn mặc váy trắng, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiên tử như vậy cả đời nàng cũng không bằng được, độ cao không thể yêu cầu xa vời.

“Hắn và đại sư tử không có khả năng.” Lý Tiên Tiên quả quyết phủ định, thậm chí nàng còn không biết ai có thể lấy được người xinh đẹp như tiên như vậy.

“Ta biết không có khả năng, nhưng hấn...” Kim Ngọc Tước vô cùng phát điên, trừng mắt nói với nàng: “Dù sao cũng giống như ta đã nói với người, bắt đầu có... Dù sao hấn cũng chỉ chú ý tới đại sư tử!” Cũng không chú ý tới người?” Lý

Tiên che miệng cười nói, khiến cho Kim Ngọc Tước lại trừng mắt với mình.

“Được rồi, được rồi.” Lý Tiên tiến lên nắm chặt tay nàng, Kim Ngọc Tước không có tránh ra, đã quen thuộc tiếp xúc với thân thể nàng, đây dù sao cũng là một phần của giáo học.

“Ta mặc kệ, dù sao ngươi cũng đã lấy của ta mấy chục viên đan dược, ngươi phải cho ta một biện pháp đi!” Muốn so với mấy lần trước, lúc này đây Kim Ngọc Tước đã có cảm giác áp bách rất mãnh liệt.

Bởi vì cái tên ngốc kia gần đây tới buổi sáng và buổi tối đều nhìn về phía Minh Nguyệt Phong ở xa xa, trong miệng còn nói cái gì mà tâm đại sư tử lại loạn như vậy! Đúng rồi, chính là nói lời ngu ngốc! Nếu không phải là lời nói nhảm, hắn làm sao biết đại sư tử đang loạn tâm? Rõ ràng tiếng đàn của đại sư tử dễ nghe như vậy, chỉ có hắn là một thằng ngốc nghe ra tâm loạn?”. “Khó... nhảy ra một chữ trong miệng Lý Tiên tiên.

“Nam? Nam nhân gì? ” Ý của ta là, ngươi rất khó, rất khó học được thứ mà ta biết.” Kim Ngọc Tước sốt ruột, nàng chỉ là một người có thể thương lượng, Lý tiên tử cũng không giúp nàng, vậy cũng không ai giúp nàng, loại chuyện này nói cho bằng hữu bên cạnh nghe, còn không khỏi bị hủy bỏ mạng!” Lý tiên tử điểm bộ ngực đầy đặn của mình, để quần áo rơi vào trong sữa, tạo ra một nếp nhăn mập mờ.

Kim Ngọc Tước đỏ mặt lên, nhưng không còn hô to gọi nhỏ như lần đầu tiên bị đùa giỡn nữa, thậm chí còn nghiêm túc nhìn vết lõm bị ngón tay Lý Tiên chọc thủng ra, cảm thấy bộ ngực vừa to vừa thô vừa không biết xấu hổ này rất đẹp mắt, đáng tiếc nàng không có.

“Cái này thì ta không có!” Thiếu nữ rất phiền não, nên làm thế nào để bộ ngực lớn lên đây?” Ý của ta không phải cái này, ngực lớn hay nhỏ cũng không quan trọng, có vài nam nhân thích “có thật” nhỏ?” “Đừng có ngắt lời, ý của ta là, ta xuất thân Yên Hoa Liễu hẻm, học được đều là chuyện trăng gió.

Tiểu sư muội ngươi biết không? Ta lúc ấy mười tuổi đã bị tử tử của ta lột sạch quần áo của ta, còn lệnh cho ta xoay người

trước mặt một đám tử muội: “Cái này...” “Kim Ngọc Tước Quang là tượng tượng ra hình ảnh kia, đều cảm thấy không thể tượng tượng nổi.

Lý Tiên che miệng cười một tiếng, “Thật ra cũng không có gì, bây giờ nghĩ lại, cũng là vì để chúng ta quen cởi quần áo trước mặt người khác, vứt bỏ lòng liêm sỉ mà người thường nên có, chuẩn bị cho việc tiếp khách sau này mà thôi.” Kim Ngọc Tước nhất định nhìn nàng, sau nửa ngày mới nhìn ra một câu: “Ta..., Ta không biết người...” “Không sao nha, ta cũng không phải đang đồng ý với sự đồng tình của Lý Tiên’, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Kim Ngọc Tước, động tác thân mật khiến thiếu nữ ngây ngô lần nữa xấu hổ đỏ mặt, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, vẫn không đẩy tay của nàng ra, để vị sư tử nhuốm phong trần này vuốt ve gương mặt của nàng.

“Tiểu sư muội, thật ra muội rất xinh đẹp, cũng rất đáng yêu.” Ánh mắt Lý Tiên Tiên khẽ nhúc nhích, trong yết hầu bất giác nhúc nhích, tựa hồ nuốt một ngụm nước miếng.

Nàng lần nữa đẩy Kim Ngọc Tước lên trên một cây đại thụ, dùng chân trái tách ra hai chân tiểu sư muội, tay trái nắm lấy eo thon của thiếu nữ, tay phải thì tiếp tục vuốt ve gương mặt thiếu nữ càng ngày càng nóng bỏng.

“Ta, ta...” Kim Ngọc Tước xấu hổ không còn chỗ dung thân, bị một nữ nhân khen hay... Mặc dù biết cô đang đùa giỡn với nam nhân, nhưng hành vi thân mật dị thường này... khó mà chịu đựng nổi.

“Đừng thẹn thùng.” Lý tiên thân mật áp lên, bộ ngực một lần nữa đè lên nàng, tay phải dùng ngón tay thon dài mềm mại, nhẹ nhàng quét qua.

Quá gương mặt Kim Ngọc Tước, cổ, cằm, giống như là đùa giỡn, đem gương mặt thêm vào sờ tới một lần.

“Tiểu sư muội, thứ người thiếu chỉ là một loại... Đem mị lực của người phát huy ra kinh nghiệm, có muốn học một chút không?” Đôi môi đỏ hồng của Lý Tiên Yên gần như chạm vào gò má của thiếu nữ.

“Ta... Không, thân thể Kim Ngọc Tước càng lúc càng vô lực, hai chân nàng kẹp lấy hai chân thon dài, tựa hồ đang khẽ vuốt vào đùi nàng, kích thích vị trí bị mẫu thân mệnh lệnh của mẫu thân cấm nam nhân đụng vào.

Nhưng nếu Lý Tiên là nữ nhân, vậy, vậy hẳn là không có vấn đề gì chứ? Không muốn? Hay là... Không đủ?” Thân thể mềm mại của Lý Tiên vặn vẹo, biến thành hai tay ôm lấy nữ tử non nớt, đùa giỡn với hình bóng trong suốt của tiểu sư muội.

“Ây da...” Thiếu nữ non nớt phát ra tiếng kêu yếu ớt, thân thể mềm mại được nàng ôm càng lúc càng yếu ớt.

“Hi hi, tiểu sư muội thật đáng yêu.” Lý tiên nữ nhếch môi, đôi mắt mang theo mị ý nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, đối diện với nàng, chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, “Sư muội, muốn tự mình cảm nhận một chút mùi vị vui vẻ sao?” sung sướng?” Kim Ngọc Tước bị khiêu khích khiến cho ánh mắt mê ly, bàn tay nhỏ bé vốn đang nắm chặt trước ngực cũng chậm rãi buông lỏng ra.

“Chính là vui vẻ giữa nam nhân và nữ nhân, người từng thấy trong sách nhi?” “Ừm...” thiếu nữ cúi đầu. “Sách, sách có nói như vậy... Ta... Ta chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy...” Ha ha...”, Thật ra rất nhiều cuốn sách không có ghi lại, giữa nữ nhân và nữ nhân, cũng sẽ có rất nhiều vui vẻ “Cái gì?!” Kim Ngọc Tước tròn tròn hai mắt: “Người... Người điên rồi! Nữ nhân và nữ nhân... làm sao có thể?” “Sao lại không thể?” Lý Tiên Tiên trừng mắt nhìn, “Nam nhân giữa nam nhân và nam nhân có cái gọi là Long Dương, giữa nữ nhân và nữ nhân là quan hệ tốt với nhau., Đương nhiên cũng có thể làm Hằng Nga điên đảo rồi, à, đúng rồi, người có biết Điên đương Hằng Nga không?” Long Dương, “Được đấy...” Kim Ngọc Tước biết từ này., Nàng còn nhớ rõ lần đầu mình nghe nói, còn tưởng rằng là một ít nam nhân buồn nôn mới làm, về sau ngẫu nhiên mới nhìn thấy, nguyên lai có rất nhiều nam nhân quyền cao chức trọng cũng nuôi dưỡng một ít Tịnh Đồng, quả nhiên là buồn nôn! Nhưng nam nhân cùng nam nhân có, nữ nhân cùng nữ nhân kia... hẳn là có.

“Điên đảo là ai? Ta chỉ biết Hằng Nga, nàng là Nguyệt cung tiên tử, có lẽ còn chuyển thể trở thành đại sư tử “Kim Ngọc Tước đây đây nàng, bộ ngực nữ nhân Lý tiên tử này còn quá lớn!” Cuồng dương là một con hồ yêu, nàng và Hằng Nga cùng nhau gả cho một nam nhân., Nhưng thật ra điên cuồng vì thích Hằng Nga, còn biến thành hình dạng Hằng Nga: “Người gạt ta!” “Không, tuyệt đối không, sách nói như vậy đây —— “Lý Tiên Thanh ——” giọng nói nghiêm trang mang theo giọng hát, nói: “Hằng Nga ăn uống hà, ngồi mà làm.

Hắn ngửa đầu, miệng ngâm Phụng câu, hơi dùng hàm răng.

Trong lúc Hằng Nga cười đùa, đột nhiên thấy mình quyền rũ, tự nhiên bước lên, thẳng thắn, ý tứ thâm trầm, nếu không tự chủ, chính là vội vàng thu liễm thân, hiểu được những từ này, nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy gò má nóng lên, giống như chính mình chính là Hằng Nga, mà Lý Tiên chính là điên đảo.

Điên cuồng ngâm lấy Phụng câu, khẽ dùng hàm răng, dùng răng liếm ngón chân của Hằng Nga, giống như Lý Tiên lúc này, dùng bộ ngực tròn trịa đè lên nàng, dùng đầu gối mài vào chỗ mềm cảm nơi mi tâm của nàng.

Hằng Nga “Mị tình” một tia, ý tứ thâm trầm, cùng nàng giờ phút này...” Người... Nói bậy!” Kim Ngọc Tước há cái miệng nhỏ đỏ hồng, thở phì phò, phản bác lời nói của nàng.

“Ta cũng không nói bậy, Lý Tiên ta là tục nhân, làm không được văn tự quyền rũ như vậy.” Lý Tiên Tiên mím môi cười, bỗng nhiên ép lên trước, mắt chứa xuân thủy nhìn nàng: “Tiểu sư muội, người có nguyện làm Hằng Nga một không?” Nàng là Hằng Nga, Lý Tiên Tự nhiên chính là điên cuồng...

“Không...” Kim Ngọc Tước từ chối vô lực như thế.

Lý Tiên đã sớm “ý phiêu đẳng dục thâm”, tất nhiên là không chịu buông tha, lại mị hoặc nàng nói: “Nữ nhân rất thân mật với nữ nhân, tự nhiên là khác với nam tử, cho dù hôn chơi đùa, cũng chỉ là vui chơi khuê phòng mà thôi, cũng không tính là “Kim Ngọc tước” gì đó mất đi trinh tiết, nhú mày nửa ngày, vẫn là lắc đầu.

“Tiểu sư muội, chẳng lẽ muội không muốn ân ái của ngọc đệ sớm sao? Muội học mấy thứ ở chỗ ta này, ngày sau cũng có thể đi hầu hạ ngọc muội nha.” Kim Ngọc Tước rút cục trầm mặc xuống, tiếng thở dốc lại càng nặng.

“Sư muội, nếu như ngươi không tiện đáp ứng, vậy hãy nhắm mắt lại, chờ sư tỷ tới dạy ngươi” Lý Tiên cũng khẽ thở hổn hển, mùi thơm từ miệng nữ tử đánh vào mặt thiếu nữ đang bị nàng đè lên. Bầu không khí mờ mịt giữa hai người đạt đến đỉnh cao nhất, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào, sẽ tự nhen nhóm tình hỏa của mình.

“Yên tâm đi” Đôi môi Lý Tiên rút cục cũng chạm đến ánh sáng trắng noãn của Kim Ngọc Tước, nhưng trên gương mặt đã trở nên nóng bỏng và xấu hổ.

Thiếu nữ bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, hai con ngươi vô lực nhìn lên bầu trời, chậm rãi nhắm lại.

Lý tiên trong lòng vui vẻ, lưỡi thơm liếm môi, lòng dâm dục rùng rục, ôm lấy thiếu nữ trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên gò má nàng.

“Ân da, thật là...” Thiếu nữ non nớt càng thêm khó có thể kháng cự được loại thân mật ám muội này, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn run rẩy, đôi môi anh đào mềm mại phát ra tiếng rên rỉ nhỏ như khóc như kể, giống như chim non chờ đợi nở nụ hoa.

Hai gương mặt xinh đẹp cọ sát vào nhau, Lý Tiên hôn dung nhan thiếu nữ một lát, nghe tiếng rên rỉ như khóc của nàng, rốt cuộc kìm nén không được, đi tới bên miệng nhỏ mềm mại của nàng.

“Sư muội, sư tỷ đến đây.

Làm sao ngươi biết cùng nam nhân hôn nhau, yên tâm, sẽ không có chuyện gì, chỉ là dán môi sát vào nhau, thật giống như vậy...” Không đợi thiếu nữ phản ứng, Lý Tiên đã hôn lên môi nàng, cùng thiếu nữ động tình trong ngực hôn nhau, bốn đôi môi đỏ mọng dán lại quấn lấy nhau.

Kim Ngọc Tước lạ lẫm đáp lại hôn của sư tỷ, trong đầu sớm đã ngơ ngơ ngác ngác, không biết mình đang ở nơi nào, chỉ biết há miệng nhỏ, để đôi môi nóng rực của sư tỷ liếm láp

miệng nhỏ của nàng, thân thể nhỏ nhắn mềm mại yếu ớt vô lực, gần như hoàn toàn bị sư tử ôm vào trong ngực.

Mãi đến khi một vật ẩm ướt chui vào trong miệng nhỏ của nàng, nhẹ nhàng khua một cái.

“Oánh Oánh.” Toàn thân Kim Ngọc Tước run rẩy, hai chân kẹp chặt lấy bắp đùi của sư tử, thân thể mềm mại thoáng cái đã run rẩy.

Một dòng nhỏ dịch sền sệt nhỏ tuôn ra giữa hai chân nàng, tựa như tè ra quần vậy.

“Sư tử... Ô ô...” Kim Ngọc Tước run rẩy khóc rống lên, cho rằng mình thật sự không khống chế nổi bị khống chế rơi xuống giường.

“Hi hi, đồ đàn sư muội, đây cũng không phải là chuyện gì thẹn thùng, điều này chứng minh sư muội đã trưởng thành, nào, sư tử dạy tử nhiều hơn!” Lý tiên tiên lần nữa hôn lên môi anh đào của tiểu sư muội, mềm mại mềm mại mà liếm môi mỹ vị này, khiến người ta không nỡ chia lìa trong chốc lát.

Thiếu nữ ngây ngô trong ngực rớt cuộc cũng đáp lại nàng, cái lưỡi nhỏ run rẩy mềm mại vươn ra, quần quanh cái lưỡi đỏ của sư tử.

“Ừm... sư tử không cần sợ, cần thận cảm thụ khoái cảm này. Cảm giác khoái cảm giữa nam nhân và nữ nhân mãnh liệt gấp trăm lần. Tiểu sư muội, muội cần phải thừa nhận được nụ hôn thân thiết “Hai vị sư tử sư muội cũng không chú ý tới, một đôi mắt đục ngầu, ở phía xa nhìn chăm chăm vào đám diễn của các nàng.

Nhìn đôi môi mỹ nhân này đụng vào nhau, đến đầu lưỡi quần lại, liếm môi môi dán lên, liếm láp, cuối cùng Lý Tiên Tiên ăn màn cười mỉa hoặc cởi bỏ quần áo trên người, ngồi trên mặt đất, ôm tiểu sư muội đỏ mặt thẹn thùng vào lòng, để nàng liếm yếm bộ ngực mềm mại của mình, giống như cho sữa bú sữa, nhét quả ớt vào trong miệng tiểu sư muội, chỉ đạo cho tiểu sư muội bú sữa nàng bú sữa.

Ăn xong bên trái ăn vào bên phải, tiểu sư muội ngượng ngùng vui đầu vào trong ngực sư tử kiều mỹ, dùng môi hôn lên song

nhũ của sư tử, học theo con hồ yêu dùng hàm răng đỏ chót mài
sữa, cuối cùng còn dùng một bàn tay nhỏ bé đem sữa của sư tử
cảm thụ một lần.

Hai người cùng dâm tính, đều bị một đôi mắt đục ngầu nhìn
qua một lần!

Tu hành của tiên tử (22)

Chương 2 thứ hai mươi hai, tiên tử thấy dâm nhục hai mươi một tháng mười sáu ngày Lý lão hán dục vọng càng cường liệt.

Sáng sớm, ánh mặt trời mờ mờ chiếu vào dãy núi, sương mù phiêu tán giữa không trung, lượn lờ quanh hơn trăm tòa tiên sơn Tiên Vân Tông, Tiên Hạc vỗ cánh phát ra từng tiếng kêu to, mặc cho ai xem cũng sẽ tán thưởng một câu Tiên gia phúc địa tốt.

Tại một góc hẻo lánh của phúc địa Tiên gia, trên một ngọn núi thấp bé, một vị tiên tử áo trắng bước đi bằng phẳng, đi đến một cái bàn đá, phía sau là hai vị thị nữ xinh đẹp giống nhau như đúc.

Thị nữ ngũ quan tinh xảo, vóc người thuót tha, có thể gọi là hoa dung nguyệt mạo, không kém hơn thiên kim tiểu thư xuất thân từ đại gia tộc bao nhiêu.

Nhưng so với bạch y tiên nữ trước mặt các nàng, liền đáp lại một câu: Ánh sáng đom đóm sao có thể so sánh với ánh trăng sáng.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào gương mặt tuyệt mỹ của bạch y tiên nữ, giống như khoác lên nàng một tầng ánh sáng màu vàng thần thánh không thể xâm phạm, thanh lãnh và thánh khiết đồng thời xuất hiện trên người nàng. Nữ tử phàm trần dù đẹp đến đâu cũng không cách nào sánh bằng tiên tử.

“Tiểu thư, hôm nay muốn đàn nhạc gì?” Thị nữ phía sau nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, Đát Vô Căn Tuyết liền đi.” Bạch y tiên tử đáp lại lời thị nữ, sắc mặt bình tĩnh đi tới một bên bàn đá, đang muốn ngồi xuống, vẻ mặt hơi đổi.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Hai vị thị nữ coi Bạch y tiên tử như thần linh sùng kính lập tức chú ý tới sự khác thường của nàng.

“Không, các người đứng ở... Phía trước...” Bạch y tiên tử ngữ khí có chút gấp gáp, phân phó hai vị thị nữ không nên đi theo, đặc biệt là sau khi đi vào bàn đá, nhìn thấy một vị tạp dịch cũ vô cùng dơ bẩn trốn ở dưới bàn, ánh mắt cuồng nhiệt vô cùng! “Ách?” Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam liếc nhau., Tiểu thư lại nói những lời kỳ quái, các nàng vốn không có ý đi theo bên cạnh tiểu thư. Trên thực tế, trừ phi có khách đến, các nàng mới đứng ở hai bên tiểu thư, nếu không đều đứng trước mặt nàng.

Nhưng tiểu thư lại đặc biệt dặn dò các nàng làm như vậy, làm cho người ta không khỏi hoài nghi chỗ bàn đá có cái gì hay không.

Bất quá, hai người cũng không dám tùy tiện dùng thần niệm dò xét nơi đó. Trước mặt người có tu vi mạnh hơn, sử dụng thần niệm quan sát không thua gì chính diện khiêu khích cường giả, điều này ngay cả người Trúc Cơ cảnh không thể dùng thần niệm cũng biết.

“Ngồi đi.” Tiêu Hi Nguyệt mang theo mục đích bí ẩn nào đó, để hai vị thị nữ ngồi xuống ghế đá đối diện nàng, còn nàng thì đơn độc ngồi trên ghế ngọc rộng thùng thình ngày thường.

Hầu như vừa mới ngồi vững, một đôi tay già nua khô quắt, đầy nếp nhăn ôm lấy bắp chân của nàng, thở dốc nặng nề theo đó mà phát ra, một khuôn mặt già nua dán lên đùi của Tiêu Hi Nguyệt.

“A” tiên tử phát ra tiếng kinh hô, hai vị thị nữ vừa muốn ngồi xuống, lại đồng thời đứng lên: “Tiểu thư, làm sao vậy?” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, gương mặt đỏ bừng, khiến Tiểu Thanh và Tiểu Lam càng thêm nghi hoặc.

“Tiểu thư, ta nghe được tiếng hít thở của ai đó?” Tiểu Lam cau mày lắng nghe, nhưng tiếng thở rất nhanh biến mất.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, không trả lời mà không phải không có ai.

Hai vị thị nữ không được đáp án, chỉ có thể lần nữa ngồi xuống, chăm chú nhìn tiểu thư.

Một lúc lâu sau, vẻ ửng hồng trên mặt Tiêu Hi Nguyệt mới bị áp chế, một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng.

“Tiểu thư, có thể bắt đầu “Gặp tiểu thư đã chuẩn bị tốt, Tiểu Thanh rất nhanh đã quên mất chuyện nhỏ vừa rồi, tràn đầy vẻ chờ mong nói.

Các nàng xem như là người đã từng nghe Hi Nguyệt tiên tử đánh đàn nhiều nhất, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Ngoài ý muốn chính là, tiểu thư cũng không lập tức bắt đầu, mà lẳng lặng ngồi ở trên ghế ngọc, thân thể mềm mại run nhẹ, tựa hồ đang cùng với vật gì đó chống lại, nỗ lực chống cự một loại tà vật quấy nhiễu nàng.

Hai thị nữ càng lúc càng nghi hoặc.

Tiêu Hi Nguyệt thu liễm tâm thần, gọi Thái Phượng Cầm đặt lên bàn, đang muốn gảy dây đàn, ngón tay mảnh khảnh lại run lên, Thái Phượng Cầm phát ra thanh âm lộn xộn.

Cũng may nàng cũng không vận chuyển pháp lực, nếu không tiếng đàn của Thái Phượng Cầm truyền khắp Tiên Vân Tông, mấy ngàn tên đệ tử không thể không nghị luận hai ba ngày.

“Tiểu thư?” Ta, không sao.” Tiêu Hi Nguyệt dùng sức, cuối cùng cũng ổn định lại.

Ở dưới chân nàng, hai vị thị nữ nhìn không thấy, một lão nam nhân xấu xí hèn mọn, thở phì phò, trong tiếng thở phì phò, đầu của hắn bị tiên tử dùng hai bàn chân giẫm lên mặt đất, hai chân dấn vào phiến đá trên mặt đất, hai chân quỳ trên mặt đất, mông cong lên, động tác dâm tà nói không nên lời.

Nhưng lão hán cũng không phải là hoàn toàn thất bại, hắn thừa dịp tiên tử cùng thị nữ nói chuyện, hai tay điên cuồng kéo dây thừng của tiên tử, cởi giày gấm của tiên tử ra, để tiên tử chỉ có thể kêu khoác khăn lụa mềm mại, đôi chân ngọc mềm mại của nàng giẫm lên khuôn mặt già nua của hắn.

“Xì, tiên tử, lão nô... Lão nô lại gặp phải thân thể của tiên tử ngài, nghe thấy mùi thơm trên người tiên tử, lão nô rất cực sống lại!” Bị tiên tử ngọc chân đạp lên, ngửi được mùi thơm trên chân ngọc tiên tử, thể hương ôn nhiệt ập vào mặt, làm cho dục vọng điên cuồng của Lý lão hán rất cực đạt được một tia dịu dàng, trên khuôn mặt nhăn nheo lộ ra vẻ thoải mái, không khỏi rên rỉ một tiếng.

“Tiên tử, lão nô quá nhớ ngài!” Lý lão hán bị tiên tử giẫm đạp cố gắng xoay đầu, để cho chóp mũi của mình chạm vào giày của tiên tử, đầu lưỡi thối hoắc vươn ra, giấy dựa liếm lên tiên tử màu trắng.

Trên tấm màn bằng lụa, dùng lưỡi cảm nhận lòng bàn chân trắng nõn ấm áp của tiên tử.

Hương thơm trên đôi chân ngọc nhỏ nhắn đáng yêu của tiên tử, giống như bị hấn dùng đầu lưỡi liếm liếm như miệng, đập vào nhau mà ăn.

Lão hán bị tiên tử ngọc chân ngọc dẫm vào mặt, dùng đầu lưỡi liếm đôi chân ngọc, ngửi, ăn, liếm môi, thỏa thích cảm nhận mùi thơm của tiên tử, Lý lão hán rốt cục thoải mái ham muốn chông chất đến cực hạn, thỏa mãn thở dốc dưới mặt bàn, đầu lưỡi không ngừng vươn ra, liếm láp bàn chân mềm mại của tiên tử trong giày.

“...” Tiểu Thanh và Tiểu Lam càng thêm kỳ quái.

Tiểu thư đã gọi Thái Phụng Cầm ra, nhưng đặt hai tay lên dây đàn, cúi đầu, chờ một lúc lâu, tiểu thư vẫn chưa bắt đầu gảy dây đàn.

Trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp, không hiểu sao bị nhiễm một chút đỏ ửng, đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt cũng mở ra, tựa hồ đang gấp rút thở dốc.

Tiếng thở dốc vừa rồi của tiểu thư là của tiểu thư?” Tiểu thư, người.....” Nghe được thị nữ kêu gọi, Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu, dùng đôi mắt tinh khiết có chút mê ly nhìn hai vị thị nữ của nàng, cái miệng nhỏ nhắn há to ra., Lờ mờ muốn nói biến thành giọng nói nhẹ nhàng như tiếng than thở: “Ân ân tiên tử ngậm, nghe được trong tai hai vị thị nữ, giống như tiên nữ vô cùng vui vẻ, hai người toàn thân chấn động, toàn thân tê dại, chỉ cảm thấy một cổ khô nóng khó hiểu từ đáy lòng sinh ra, khiến cho hai chân các nàng tê dại ngứa ngáy khó chịu, mơ hồ khiến cho hai người không tự kìm hãm được mà kẹp chặt lấy hai chân.

Khuôn mặt đỏ bừng, giống Lý lão hán dưới chân tiểu thư các nàng như đúc.

“Tiên tử, năm ngày không gặp, ngài cũng muốn lão nô à?!” Lý lão hán nghe Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ, càng mừng rỡ không thôi.

Hóa ra hắn ở dưới Minh Nguyệt phong năm ngày, dục vọng cũng tích lũy năm ngày đạt tới đỉnh phong, không ngờ tiên tử cũng như vậy, bị hắn liếm chân ngọc một cái liền rên rỉ, khoái cảm tiên tử cảm thụ được khẳng định mãnh liệt hơn vô số lần so với trước!” Miệng Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhúc nhích “Ngậm miệng” môi khẽ nhúc nhích., Lão hán dưới chân, thừa dịp còn có một tia lý trí, vội vàng vận chuyển Thái Thượng Vong Tình Quyết, đè xuống tình triều tích lũy năm ngày, kiều nhan tuyệt mỹ lần nữa khôi phục bộ dáng thanh lãnh.

Hai thị nữ lại liếc mắt nhìn nhau, lại rất nhanh ngượng ngùng rời đi.

Các nàng ở trên mặt của đôi phương, đều thấy được một vòng xuân tâm động lòng ửng hồng, làm cho người ta thẹn thùng không thôi.

Nhưng trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, tại sao tiểu thư lại đột nhiên... rên rỉ như vậy? Tiểu thư vừa rồi tựa hồ lúc tình động rên rỉ, nhẹ nhàng mềm mại, vũ mị mê người, như địa ngục ma quỷ thấp giọng nỉ non, một tiếng cũng đủ để phá hủy lý trí của người ta.

“Đỉnh” tiếng đàn trong trẻo nhưng lạnh lùng phát ra, vẻ khô nóng trên người hai thị nữ cũng tan biến, tạp niệm vừa rồi cũng tan thành tro bụi, bắt đầu yên tĩnh thưởng thức tiếng đàn tuyệt vời của tiểu thư.

Nhưng dưới chân Tiêu Hi Nguyệt, ông lão dục vọng mạnh mẽ nhẫn nại năm ngày lại chỉ dừng lại một chút, vật cứng dưới khó cũng không mềm, lại rất nhanh chuyên tâm liếm môi tiên tử chân ngọc, vừa liếm vừa vô sỉ nói: “Tiên tử, lão nô cứ như vậy hầu hạ ngài, hắc hắc, tiên tử ngài đừng quản lão nô, chuyên tâm đánh đàn là được rồi!” Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lão tạp dịch bị nàng giẫm lên một cái.

Lý lão hán dùng lưỡi liếm láp bàn chân của nàng để đáp lại.

Liên tục năm ngày không gặp tiên tử, hắn liếm rất có lý.

Tiên tử lương thiện cuối cùng vẫn là khuất phục cái lão tạp dịch da mặt không biết xấu hổ này, chân ngọc mặc la bàn hơi dùng sức, giẫm lên mặt lão hán dưới chân, bảo hắn không được lộn xộn.

Đồng thời, bàn tay ngọc tinh tế chính thức đặt lên dây đàn Thái Phượng Cầm, nhẹ nhàng gảy một cái.

“Leng keng” tiếng đàn tuyệt vời truyền khắp Tiên Vân Tông, truyền vào tai ngàn vạn đệ tử, hoặc là buồn ngủ mông lung, hoặc là dậy sớm luyện kiếm, hoặc là đã ở nhà ăn, hoặc là những đệ tử đi trên cầu nổi trên núi, tất cả đều ngừng lại, nhìn về phương hướng ngọn Minh Nguyệt xa xa.

Vô số tiên cầm ngựa cổ hót vang hòa, có một chút tiên hoa dị thảo linh trí, cũng tỏa ra mùi thơm thanh u, đáp lại tiếng đàn tiên tử.

Lại có ai ngờ, một lão tạp dịch vô sỉ xấu xí, đang trốn ở dưới váy tiên tử, bị tiên tử chân ngọc giẫm đạp, ngựa mặt dùng đầu lưỡi đỏ tươi điên cuồng liếm láp La Ngoa trắng nõn tiên tử, hai tay lại cởi quần lung tung ra sau, lại vươn lên trên đầu, lần lượt vuốt ve đùi ngọc tiên tử.

Tiên tử thừa nhận chơi đùa, đánh ra tiếng đàn lại vẫn như cũ tuyệt vời như cũ, để mấy ngàn đệ tử nghe được như si như say.

“Hình như... có chút không đúng...” Thiếu niên bên trong phòng vừa tỉnh lại, đang nhíu mày nói ra làm cho thiếu nữ đang ngủ bên cạnh hắn cảm thấy vô cùng tức giận.

Tối hôm qua nàng thật vất vả mới lừa được thằng ngốc này đi ngủ cùng nàng, tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng hai người từ nhỏ đã như vậy, cộng thêm phụ mẫu hai bên cố ý tác hợp, cho nên hai người dù ngủ cùng một chỗ cũng sẽ không quá mức kỳ quái.

Làm cho Kim Ngọc Tức tức giận lại buồn bực chính là, nàng cho dù cố ý dùng ngón tay học theo Lý Tiên như vậy, ngón tay đụng đến lồng ngực ngốc, dùng hai má dấn vào mặt hắn nhẹ nhàng cọ xát, nhưng tên ngốc này đúng là bất động tình, khuôn mặt thanh tú vẫn trắng nõn như ngọc, giống như một vị Thánh Nhân quân tử không bị hấp dẫn.

Kim Ngọc Tước cũng hoài nghi không biết có phải ngực mình không lớn bằng Lý Tiên hay không, mềm mại như vậy, búi sữa cũng không đẹp bằng sư tử, ăn vào đặc biệt thơm ngon, dẫn đến mị lực của nữ hài tử đối với cái thằng ngốc này một chút tác dụng cũng vô dụng.

“Cái gì, cái gì không đúng?” Kim Ngọc Tước run giọng hỏi.

Cùng với Trúc Mã...

Cùng ngủ trên giường, khiến nàng nhớ lại lần trước ở bên ngoài với Lý Tiên.... dạy học.

Đó là nàng và Lý Tiên môi dính môi, đầu tiên là đầu óc mơ hồ mãi ngáy, sau đó dưới sự hướng dẫn của Lý Tiên, Kim Ngọc Tước vươn ra lưỡi thơm tinh xảo của mình quần lấy nàng, cuối cùng không biết làm sao đạt được, Kim Ngọc Tước sờ tay vào trong ngực của sư tử, xoa xoa bộ ngực đầy đặn kia, xé kéo kéo kéo kéo giữa, quần áo sư tử rơi xuống, lộ ra thịt ngà bạch hoa cùng quả màu đỏ dụ người.

Sau đó, Kim Ngọc Tước... vùi đầu vào trong ngực sư tử, dùng cái miệng nhỏ cắn lấy hàm son đỏ của sư tử, học động tác điên cuồng của Hằng Nga, dùng hàm răng cắn xé, thưởng thức mùi vị của quả hồng, khiến sư tử phát ra tiếng thở dốc êm tai, ôm đầu dịu dàng vuốt ve.

Chờ Kim Ngọc Tước tiết ra mật thủy không biết bao nhiêu lần, phục hồi lại tinh thần thì trời đã tối.

Nàng vội vàng xúc động đẩy sư tử ra, trốn về nhà, trốn ở trong phòng ngưng ngưng cởi quần ra, mới phát hiện bên trong đã tràn đầy chất lỏng sền sệt tản ra như thể mùi thơm, theo bắp đùi mảnh mai chảy xuống tới bắp chân, đầy chất lỏng dinh dính.

Nàng xấu hổ tới mức hôm sau cũng không dám ra khỏi cửa.

“Hôm nay tiếng đàn của sư tử nhanh hơn rất nhiều.” Thiếu niên thanh tú không biết chuyện xấu hổ đang nghĩ đến bên cạnh, hắc cau mày nói: “Đại sư tử hình như rất nóng nảy, nóng lòng đem một khúc đàn đàn nhanh chóng kết thúc, tử không nghe ra sao?” Ta không nghe thấy, chỉ có tử nghe thấy!” Kim Ngọc Tước tức giận nói., Không để ý tới thằng ngốc này nữa,

đợi lát nữa đi tìm Lý Tiên hỏi một chút... Không, nếu bây giờ tìm nàng, nhất định sẽ bị giễu cợt, hay là chờ một chút đi...

...Trước hậu hoa viên Minh Nguyệt, một màn đêm đang không người biết vẫn đang tiếp tục.

Sau khi đàn khúc của Tiên Vân Tông kết thúc, hai vị thị nữ cuối cùng phải lập tức rời đi, dựa theo lệ cũ trước kia mà nói, tiểu thư còn sẽ gảy vài khúc, quyền luyện tập, bởi vậy các nàng đều chờ tiểu thư luyện đàn xong, mới rời khỏi nơi này, trở về luyện công thất tiến hành tu luyện, chờ buổi trưa lại làm cơm trưa cho tiểu thư, hoặc là đi ăn chính mình dùng hộp để mang về một ít đồ ăn nóng.

Chỉ là hôm nay tiểu thư hết sức kỳ quái, sau khi đàn xong một bài hát, hai tay đặt lên dây đàn Thái Phượng Cầm, hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Tiểu Lam nhìn kỹ, phát hiện hàng lông mày dài nhỏ của tiểu thư cau lại, một bộ dạng co quắp yếu ớt, khiến người ta rất đau lòng.

“Tiểu thư?” Tiểu Thanh thăm dò hỏi, đợi một lúc lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới nhíu mày trả lời: “Ta, không có việc gì, các ngươi... có thể đi tu luyện.” Dưới váy nàng, lão hán hèn mọn không biết từ lúc nào đã thoát khỏi trói buộc của chân ngọc của nàng, ngồi dậy, không dẫn nổi cây gậy thịt cứng rắn nóng bỏng áp vào bàn chân xinh đẹp tuyệt trần của nàng, vừa thở phì phò, vừa liên tục đâm chọc.

Gân xanh quần quanh bỏng nóng rực dán vào tấm tất nhỏ bằng tơ lụa của tiên tử, nhiệt độ nóng rực giao hòa cùng da thịt ôn hòa với tiên tử, Lý lão hán ngồi dưới đất vươn nửa người dưới ra, làm cho miếng thịt to lớn của lão ma sát lung tung giữa hai chân ngọc của tiên tử.

Động tác hạ lưu lại càng rõ rệt cuộc chọc giận tiên tử, bị nàng dùng ánh mắt lạnh lùng trừng một cái.

Lý lão bản không có dừng lại, vừa dùng gậy thịt dán vào đôi chân ngọc xinh đẹp của tiên tử, vừa cầu khẩn: “Tiên tử, lão nô phải tuân theo lời ngài, năm ngày qua một mực ở dưới chân núi, ngay cả ăn cơm cũng không dám rời khỏi chân núi đi ăn,

chỉ có thể đi sông bắt vài tôm cá nướng ăn. Lão nô thề, sau này tất cả lão nô đều nghe theo tiên tử ngài, tuyệt đối không làm nửa điểm chuyện vi phạm ý nguyện của tiên tử!” “Năm ngày không rời khỏi chân núi?” Tiêu Hi Nguyệt Tuyền giật mình, không nhịn được cúi đầu nhìn hấn một cái. “Đúng!” Lý lão hán vội vàng thề, tỏ vẻ mình tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh tiên tử, không có nửa điểm phản kháng. Sau khi nhìn được năm ngày, mới vội vàng trốn lên núi sáng hôm nay, nôn nóng ngồi xuống bàn chờ.

Khó trách hấn có mùi vị lớn như vậy, nguyên lai năm ngày không có rời khỏi chân núi, trong miệng còn tràn đầy mùi cá tanh.

Tuy rằng mùi vị khó ngửi, nhưng lông mày nhú chặt của Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi buông lỏng, thần niệm khẽ nhúc nhích, một vệt ánh trắng trắng noãn xuất hiện trên chân ngọc của nàng, chân ngọc cùng ánh trắng hoà lẫn, một cảnh tượng kỳ dị làm cho người dưới thân thể sắp nổ tung Lý lão hán nhìn thấy đều ngây dại, toàn thân kích động đến run rẩy.

Tiên tử thân thể thuần trắng tinh, thân trắng thánh khiết, lại trắng vừa đẹp, không tỳ vết, nước còn rất nhiều, đến cuối cùng nếu có thể ném thử một khiêu huyết tiên tử tuyệt mỹ, vậy thật sự là chết cũng nguyện ý!” “Người đừng động vào Tiêu Hi Nguyệt truyền âm cho hấn, Lý lão hán vội vàng gật đầu, suy nghĩ một chút lại vội vàng nằm xuống, dùng hai tay gối sau đầu, đặt lên một thanh hung khí màu đỏ đậm khoảng hai mươi bảy, trứng vịt to nhỏ chỉ bằng tiên tử, không ngừng chảy ra từng dòng nước trong suốt.

“Tiên tử, làm phiền ngài vì lão nô làm những việc này, đời sau làm trâu làm ngựa báo đáp ngài!” Tiêu Hi Nguyệt Tuyền quát lớn hấn, hai tay đặt trên đàn Thái Phượng cuối cùng cũng bắt đầu luyện tập một số khúc mục.

Hai vị thị nữ yên lòng, chống cằm thưởng thức bộ dáng mỹ lệ thanh lãnh của tiểu thư chăm chú luyện đàn. Điều là nữ tử nên các nàng đều cảm thấy tiểu thư xinh đẹp động lòng người, trên đời này không có bất cứ ai có thể sánh được với tiểu thư.

Cửu công chúa gì mà Ma Môn Thánh Nữ, Hợp Hoan Tông Thánh Nữ, y Tiên Ma Tiên yêu nữ gì gì đó hoàn toàn không bằng một phen của tiểu thư các nàng.

Nhưng hai người không biết là, hai chân ngọc của tiểu thư các nàng, lại đang làm chuyện dâm đẳng nhất trên đời này.

Đôi chân thon gọn xinh đẹp nâng lên.

Ánh trắng bao phủ trên đó, chân nhỏ của Tiêu Hi Nguyệt phẳng phất như toàn thân trong suốt, cách giày cũng có thể cảm nhận được da thịt mỹ diệu lấp lánh, được bàn chân trắng nõn nà bọc lại, xương thịt đều đặn, năm ngón chân khép lại cùng một chỗ, tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp trong giày.

Hai tay gác ở sau đầu, chờ tiên tử hầu hạ Lý lão hán, nhìn đôi chân hoàn mỹ của tiên tử chậm rãi rơi xuống, càng kích động đến mức thân thể thon gầy run rẩy “A ha, chờ tiên tử gột ngọc đang rơi xuống, vừa rồi khi chạm vào gậy thịt, lão hán rốt cục nhìn không được phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, trong lòng cảm thấy may mắn, cũng may tiên tử đã bày trận pháp cách âm, bằng không thì hai thị nữ bên ngoài sẽ nghe thấy.

“Hắc hắc, các nàng khẳng định sẽ không nghĩ tới, ta lại trốn ở dưới mí mắt các nàng, hơn nữa còn hưởng thụ được tư vị tiểu thư mỹ lệ!” Lý lão hán sáng khoái toàn thân tê dại, hạ thể nhất thẳng tắp, phối hợp tiên tử La Ngọc chân đạp, để cho trên thịt bông cực nóng xuyên thấu qua lòng bàn chân truyền cho tiên tử, ý đồ làm tiên tử động tình.

Nhưng tiên tử lại chẳng hề bị lay động.

Chân ngọc tản ra ánh trắng trắng noãn, sau khi dẫm lên nhục bông của lão hán, một chân chậm rãi di chuyển, chân kia thì ngược lại phương hướng, dọc theo thân thể lão hán, giẫm lên toàn thân hắn mấy lần.

bắp đùi gầy ốm, bụng dưới ngăm đen, bộ ngực khô quắt, bắp chân, cổ, cuối cùng, một chân của Tiêu Hi Nguyệt đặt lên mặt lão hán, chân còn lại thì dấn sát vào gót chân của hắn.

Động tác này khiến trung môn nàng mở rộng, Lý lão hán lại một lần nữa kích động đến toàn thân run rẩy, ngay cả ngọc

chân mà tiên tử đặt ở trên miệng hắn cũng quên liếm láp, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào trong váy tiên tử, ý đồ nhìn thấy một màu sắc hoa cỏ đen nhánh.

Nhưng đáng tiếc, tiên tử ngoại trừ quần áo màu trắng ra, bên trong còn bọc một kiện quần đùi tơ lụa, ống quần có một vòng hoa văn, phối hợp tuyệt diệu với bắp đùi nở nang của tiên tử.

Nhưng lại không nhìn thấy màu đen!” Tiên tử, sao ngài có thể mặc váy áo, đây không phải là đặc biệt để phòng lão nô...Ồ, Lý lão hán nói không nói gì, đã bị Tiêu Hi Nguyệt dùng sức giẫm lên miệng, trên bàn chân mềm mại tỏa ra ánh trắng trực tiếp chui vào trong miệng hắn, tịnh hóa mùi hôi tanh.

Đợi khi Lý lão hán cảm thấy toàn thân mình đều sạch sẽ thoải mái, mới biết tiên tử vừa rồi không phải đặc biệt dùng chân hàu hạ hắn, mà chỉ là muốn dùng ánh trắng đến tịnh hóa hắn năm ngày không tắm, sau đó trên thân tích lũy vết bẩn.

“Tiên tử, ngài thật sự là quá nhân từ!” Lý lão hán cảm động biến thành dục vọng, dùng đầu lưỡi liếm liếm chân ngọc trong miệng của tiên tử.

“Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, tay đánh đàn cũng run một cái, khiến hai vị thị nữ chú ý.

“Tiểu thư?” Ta, ta không sao, hôm nay chấm dứt ở đây, các người... Trở về, về tu hành đi...” Hai vị thị nữ “Tiểu thư đứng dậy cáo lui, đi vài bước rồi quay đầu nhìn lại, thấy khuôn mặt xinh đẹp của tiểu thư vẫn lạnh lùng thánh khiết như trước, hai con người bình tĩnh như lúc ban đầu, sau đó mới yên lòng rời khỏi nơi này.

Lúc các nàng vừa đi, trên mặt Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi hiện lên một vết đỏ ửng, thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy, cắn chặt môi giữa răng, không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ.

Lão tạp dịch nhần nại năm ngày, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được cảm giác chấn động sau năm ngày? Cho nên hôm nay Tiêu Hi Nguyệt mới thất thố như vậy.

“Người... đủ rồi!” Tiêu Hi Nguyệt nhận ra tim mình đang đập thành thạch, sau khi không còn có thị nữ đứng ngoài quan sát,

cảm giác khô nóng cơ hồ trong nháy mắt liền từ bàn chân bị lão hán liếm môi lan tràn ra toàn thân.

Trong lòng bàn chân bị lão tạp dịch dùng Dục Dương vật cọ cọ cọ cọ, càng có một loại cảm giác tê dại ngứa ngáy, giống như không ma sát một phen, liền không cách nào cởi bỏ loại ngứa ngáy này.

Lý lão hán nghe thị nữ rời đi liền biết hỏng bét, nhưng vẫn không muốn bỏ qua cơ hội lần này, đứng dậy ôm lấy đôi chân tiên tử, dùng chùy lớn ma sát, trong miệng vừa cầu khẩn nói: “Tiên tử, ngài lại thương xót, lão nô tiết một chút tinh hỏa này đi, lão nô nghe tiên tử ngài nói ở chân núi chờ năm ngày, cũng vì được tiên tử ngài tha thứ!” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, không trả lời.

Nhưng giấy dựa lại trở nên hòa hoãn.

“Tiên tử, ngài đồng ý rồi?” Lý lão hán mừng rỡ, lần này tiên tử vì sao đáp ứng nhanh như vậy?” Chỉ một lần này thôi: “Tiêu Hi Nguyệt tận lực đè nén cảm giác khô nóng trong cơ thể bắt đầu khởi động, hai chân không khỏi xiết chặt một chút, cắn chặt trái tim, làm cho cảm giác tê dại giảm bớt một chút.

Cho dù động tác của nàng rất nhẹ, nhưng vẫn bị lão hán nhìn thấy.

“Tiên tử, ngài cũng muốn như vậy sao?” Lý lão hán đột nhiên trở nên ôn nhu, hai tay vuốt ve trên chân ngọc tiên tử, dưới khô hỏa nhiệt kiên nhẫn lấy chân ngọc cùng bóp chân nhỏ, làm cho nhiệt độ nóng bỏng trên đũa to đốt lên tình dục tiên tử.

“Ừm.” Tiếng rên rỉ như âm thanh, cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt cũng tiết lộ ra, Lý lão hán ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, xinh đẹp như hoa đào.

“Tiên tử, lão nô tới hầu hạ ngài!” Hóa thân lão tạp dịch dịu dàng nam nhân quỳ trên mặt đất, đầu tiên là thành kính liếm môi ngọc chân tiên tử, lại chậm rãi hướng lên, liếm láp trên bắp chân tiên tử, xoa nhẹ bắp chân của tiên tử, thuận theo lên trên, dương vật nóng bỏng chậm rãi mài chân tiên tử.

Thần trí của Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh mơ hồ, hai tay chống đỡ.

Trên ghế ngọc, bàn chân run rẩy, tiếp nhận gậy thịt ma sát, giữa lòng bàn chân mẫn cảm hoặc bị cái đầu rùa cực lớn chọc thủng, khiến cho nàng khó chịu xoắn quanh bàn chân, chân ngọc cong thành cung, bị ép thừa nhận cây gậy thịt đâm vào.

Lý lão hán một đường liếm môi, hai tay run rẩy đem tiên tử trắng nõn vấy lên, lộ ra cái chân mảnh khảnh ưu mỹ của nàng.

Đầu gối tròn ngọc của hán lộ ra dưới ánh mắt tham lam, Lý lão hán dùng nghị lực rất lớn, mới áp chế được xung động ra sức liếm liếm môi.

Nhưng không ra sức thì không có nghĩa là không liếm.

“Tiên tử, chân của ngài thật đẹp, lão nô yêu kiều cực kỳ...” Trong miệng nói lộn xộn, Lý lão hán thở hổn hển tiến đến trước đầu gối tiên tử, dùng sức hít một hơi thật sâu, mùi thơm từ mùi thơm dịu cùng tiên tử phả vào mặt, khiến cho dưới háng của hán vênh lên một cái, thiếu chút nữa bắn ra ngoài.

nhất mới nhất muốn tìm Toan Nghệ Tiểu Hồn. Hán phát động, đây tuyệt đối không phải là hán sớm tiết ra, mà là tiên tử quá xinh đẹp, vô luận là chân ngọc, hay là mông đẹp, thậm chí ngay cả ở khe mông, mỗi lần đột phá đều khiến hán cảm thấy khoái cảm như thủy triều, sướng khoái vô cùng.

Cũng may hán có thiên phú dị bẩm, dục vọng rất nhanh lại đứng lên, có thể nhiều lần thưởng thức mỹ vị tiên tử thân thể mềm mại.

Cũng như hiện tại.

“Tiên tử, lão nô nếu có thể mỗi ngày... Ừm, mỗi ngày.” Lý lão hán vừa gặm đầu gối trắng nõn trơn bóng của tiên tử, vừa hàm hồ nói: ” ném thử đi, nghe nói chân ngọc tiên tử cùng đầu gối của tiên tử kề sát vào chân ngọc cọ cọ, Lý lão hán đầu lưỡi lại vòng tới phía sau đầu gối tiên tử, một đường lưu lại vết nước miếng, thoả thích làm bản đầu gối trong suốt óng ánh của Tiêu Hi.

Cuối cùng, đầu lưỡi của lão tạp dịch cũng đi tới chỗ đầu gối của tiên tử mẫn cảm. Ở một nơi kín đáo như thế, mùi thơm cơ thể tiên tử càng thêm nồng nặc, kích thích làm hán điên cuồng

liếm môi, thoả thích hít thở, đem hơi thở nóng rực hòa vào da thịt trắng nõn của tiên tử.

“Ừ, người... cánh tay, a...” Tiêu Hi Nguyệt ánh mắt mê ly, bị nam nhân liếm môi khiến thân thể càng thêm nóng bỏng, đầu càng ngày càng ngửa ra sau, mái tóc dài xõa xuống sau đầu, một đôi chân thon dài co quắp vặn vẹo, nhô lên trời, nâng lão tạp dịch nằm rạp trên đùi nàng lên.

Lý lão hán dùng gậy thịt giẫm lên chân nàng, kích thích đến lòng bàn chân mẫn cảm, Tiêu Hi Nguyệt sẽ rên lên một tiếng, hai chân co quắp, giống như muốn hất tung chó đực đang phát tình đập tới, nhưng con chó đực cuồng nhiệt đã nhào tới hai chân của nàng, cây dương vật nóng bỏng kia đã quán lấy nàng, hai tay xoa xoa bóp chân trắng nõn của nàng.

Con sóng mãnh liệt đã hình thành, tiên tử đã trầm luân.

Khi Lý lão hán dán cả cây gậy thịt vào giữa đôi chân của nàng, bắn ra một lớp tã lót, Tiêu Hi Nguyệt cũng không khỏi than nhẹ một tiếng, một luồng lửa nóng từ bụng nhỏ lan truyền ra, sắp đạt tới cao trào của tình dục.

“... Phu thực sự không phải... nhưng vào lúc này, trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên vài câu vài lời của Thái Thượng Vong Tình Quyết, hai mắt mê ly khôi phục tinh thần một chút, cưỡng ép vận chuyển tâm quyết, đè xuống dục vọng sắp tràn ra. Đôi chân ngọc xinh đẹp vặn vẹo một chút, chấn động ngã trên đùi nàng như lão tạp dịch già tóc rối tung kích xạ tinh.

“Tiên tử?” Lý lão hán bị đánh văng ra, ngã xuống đất, nhưng gậy thịt dưới khố còn đang không ngừng phun ra, một sợi tóc nồng đậm xẹt qua đường cong rơi trên bàn chân tiên tử ngọc, thật giống như một tấm thảm màu trắng bao trùm lên.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt nóng bỏng, nhưng đã khôi phục lại từ trong tình dục xao động, dùng ánh mắt lạnh lùng trách mắng lão tạp dịch đang rục rịch.

“Tiên tử!” Thấy tiên tử khôi phục lý trí, Lý lão hán khóc không ra nước mắt, nhưng lại không dám nhào tới nữa, chỉ có thể ngượng ngùng cười, vén mấy gậy thịt, bắn tinh túy cuối cùng lên chân tiên tử ngọc, biểu thị nội tâm mình bất mãn.

Cuối cùng dâm Tiêu cũng đi qua, khí tức mê muội mãnh liệt tràn ngập bốn phía.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi giơ chân ngọc lên, ánh mắt hai người cùng nhìn sang, chỉ thấy từng giọt từng giọt sền sệt nồng đậm đang không ngừng nhỏ xuống từ trên chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần, khiến người ta không khỏi tưởng tượng nhũ chung trong sơn động cũng rơi xuống như vậy à? Lý lão hán rất là kích động.

Tinh lọc của chính mình bắn đến trên bàn chân ngọc trắng nõn ưu mỹ của tiên tử, hình thành như một tầng quần áo trắng đục, hình ảnh tràn ngập cảm giác dâm tà, khiến cho gậy thịt dưới háng gã lần nữa rục rịch.

“Hôm nay dừng ở đây đi!” Tiêu Hi Nguyệt lạnh lùng nói, cong ngón tay búng một cái, một ánh trăng bắn ra, chỉ trong chớp mắt đã thanh trừ ô uế.

Lý lão hán đối với ánh trăng đã có cảm giác sợ hãi, sợ tới mức vội vàng quỳ trên mặt đất, đợi một lát, thấy tiên tử không lập tức đuổi người, dâm tâm lại nổi lên.

“Tiên tử, lão nô đã ghen năm ngày rồi, buổi tối ngài lại không đi hoa viên nói lời này, lão nô chẳng phải là tiếp tục kìm nén” Lý lão hán cẩn thận từng li từng tí quan sát tiên tử thần sắc.

Tiêu Hi Nguyệt duy trì vận chuyển tâm quyết, trấn áp nhu tình trong cơ thể tới chết, trả lời hán: “Vừa rồi, không phải đã một lần rồi chứ?” Một lần nào đó, tiên tử như lão nô ngài cũng không phải không biết “Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt nhíu mày, Lý lão hán còn nói: “Tiên tử, ngài không biết sao?”, Chuyện này cứ như người ta ăn cơm vậy, một ngày không ăn cơm còn chịu đựng được, nhưng năm ngày không ăn cơm, làm sao có thể nhịn được?” Từ cuối nghe thấy, lý luận như vậy “Tiên tử!” Lý lão hán cầu xin: “Vừa rồi ngài cũng động tâm rồi phải không? Tiên tử đừng phủ nhận, lão nô nhìn thấy rõ ràng!”...” “Tiêu Hi Nguyệt quay đầu đi, trên mặt hơi ửng đỏ.

Nàng không thích người khác.

Nói dối, cũng không làm như vậy, vừa rồi nàng hoàn toàn chính xác có chút tình dục tràn lan, dục vọng nhục thể vượt

qua Thái Thượng Vong Tình Quyết.

Lão hán căn rằng một cái, quyết định nói: “Tiên tử, ta cảm thấy việc ngươi tu luyện xảy ra vấn đề!” Tiêu Hi Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, phảng phất như đang nói, ngươi chỉ là một lão tạp dịch cuối cùng đột phá Trúc Cơ cảnh., Cũng xứng để chỉ dạy ta tu hành sao? Lý lão hán cười hắc hắc, hai chân quỳ trên mặt đất cạo một cái, tới gần tiên tử, kết quả lại dẫn tới tiên tử quát lớn: “Dừng lại.... Lý lão hán “Tiên tử” đứng thẳng thắt lưng, làm cho gậy thịt dưới khổ cứng rắn song song với mặt đất., Phóng về phía Tiêu Hi Nguyệt: “Ngài vẫn luôn kiềm chế dục vọng thân thể phải không? Từ trước tới giờ, tiên tử ngài vẫn chưa thật sự phát tiết một lần, truyền thuyết về Đại Vũ trị thủy, tiên tử ngài đã từng nghe chưa?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ cau mày.

“Ngăn cản không bằng khai thông, tiên tử ngài càng áp chế, chẳng phải là càng tích lũy càng nhiều, dục vọng không cách nào phát tiết, cuối cùng không thể thu thập.” Ta và ngươi khác nhau: “Mục đích của tu hành là khắc phục được mong muốn của con người, người thường không thể ngồi lâu, tu hành giả lại càng muốn ngồi lâu, người thường tham luyện quá độ, chán ghét mệt mỏi, tu hành giả càng muốn như thế.

Đúng là có ham muốn tiêu dao môn phóng túng, nhưng bọn họ cũng muốn giữ vững một chút thần trí trên linh đài, phủ nhận con đường muốn tung hoành mà chết, cuối cùng không phải rơi vào mò thì là vô vi, chìm đắm trong dục vọng!” Đây là lúc sư phụ nàng giảng giải cho nàng ngũ đại tiên môn cùng với ma tu U Minh giới, bình phẩm nội dung của Tiêu Dao môn.

Lý lão hán bị tri thức chuyên nghiệp này dọa cho sững sờ, sau một lúc lâu mới nói: “Nhưng thừa tiên tử, ta làm sao nhìn thấy dục vọng phát tiết thích hợp mới là tu hành chân chính đây? Cũng giống như cung tên, căng ra mới có thể duy trì tính bền vững, luôn kìm nén cũng không tốt!” Giờ phút này hắn muốn cho tiên tử đồng ý vấn đề này., Không nói tới chuyện phát tiết dục vọng mỗi ngày cũng phải mất ba bốn ngày, theo hắn đi tới đêm tới hoa viên liếm chân một cái, tình cờ lại sờ lên môn, cảm thấy rất hài lòng!” Thấy vậy, Tiêu Hi Nguyệt hỏi.

“Đúng đúng, chính là nhìn thấy! Tiên tử, ngài không biết đâu, đệ tử Tiên Vân tông này mặt ngoài mỗi người đều nhìn rất nghiêm chỉnh, kỳ thực thì sao? Trong lòng không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu, đánh bạc, ép buộc, ức hiếp sư đệ, thu nhận hối lộ, kéo bè kết phái, tung tăng dục vọng của kỹ viện, tất cả đều có!” Tiêu Hi Nguyệt cũng không hết sức kinh ngạc.

Mấy ngàn đệ tử Tiên Vân tông, xuất hiện một vài tên bại hoại cũng không có gì lạ.

Thấy không cách nào thuyết phục tiên tử, Lý lão hán có chút quần bách, Tiêu Hi Nguyệt trong trạng thái lạnh lùng, trên người mang một loại khí chất xuất trần, khiến người ta tự ti mặc cảm, đặc biệt là hán bây giờ vẫn còn một cây đồ chơi thánh khiết trước mặt tiên tử, càng là bất nhả tới cực điểm.

Ngoài xấu hổ, trong đầu hán đột nhiên hiện lên một màn, hai mỹ nhân một lớn một nhỏ đang quần quýt lấy nhau trên bãi cỏ hoang, hôn nhau vuốt ve, cho sữa mẹ xoa dịu, vô cùng hương diễm.

“Tiên tử, chỉ sợ ngài không biết, Lý Tiên cùng một vị nội môn nữ đệ tử, giống như tên tiểu nha đầu Kim Ngọc tước, các nàng cũng làm cùng nhau!” Lý lão hán tràn đầy hưng phấn nói:

“Các nàng đang tu luyện cũng được...” Im lặng! “Tiêu Hi Nguyệt vùng chưởng, cuồng phong nổi lên, làm thân thể gầy gò của lão tạp dịch bay ngược ra ngoài bảy tám mét, ngã xuống như chó gặm bùn.

“Tiên tử?!” Lý lão hán kinh ngạc ngẩn đầu.

“Lại hồ ngôn loạn ngữ, đừng trách ta vô tình “Tiên Tử”, lão nô oan uổng, lão nô không có, lão nô có thể thề, tất cả đều là thật, lão nô tận mắt nhìn thấy!!!” Lý lão hán nghiêm nghị thề, bộ dáng nói như kiêu đực nước miếng, làm cho buồn bực Tiêu Hi Nguyệt thoáng hòa hoãn một chút.

“Lý Tiên chính là nữ giới, từ nhỏ ta đã coi thường Kim Ngọc Tước rồi, nàng ta như thế nào... làm sao cùng Lý Tiên, làm chuyện như vậy!” Tiêu Hi Nguyệt hồ thẹn nói ra chữ gì đó, quá mức thô tục.

Lý lão hán không trả lời, chỉ duỗi ra hai ngón tay thô ráp chỉ vào bầu trời.

“...” Lông mày Tiêu Hi Nguyệt càng nhíu chặt, nghiêng đầu sang chỗ khác, miễn cưỡng mở miệng nói: “Người nói xem, tình huống ra sao?” Lý lão hán đập đầu một cái.

“Tiên tử, lão nô tuyệt đối không nói dối!” Đúng là ba ngày trước lão nô đã nhìn thấy... Đúng, lão nô không đúng, lúc trước lão nô nói không rời khỏi chân núi, nhưng kỳ thật cũng đi vòng quanh khu vực phụ cận, lão nô nên đánh!” Chính lão cho mình một cái tát.

Tiêu Hi Nguyệt không hề ngạc nhiên, lão tạp dịch này nói năng linh tinh.

“Nhưng lão nô tuyệt đối không đi đến nhà ăn, chỉ là đi lòng vòng theo dòng sông, xem có bắt được một ít cá hay không. Lão nô ngoài ý muốn nhìn thấy con gái của Lý Tiên và Kim trưởng lão, Kim Ngọc Tước. Hai người đi vào trong một khu rừng nhỏ, bởi vì có chút quan hệ nên lão nô đi vào kể lại quá trình vẽ tranh của “Lý lão hán kể lại, kỳ thật hắn không dám tới quá gần, nhưng đôi mắt nhìn rất rõ ràng.

Bao gồm cả Lý Tiên đem Kim Ngọc Tước đặt trên cành cây, bao gồm cả đùa giỡn đùa, khuôn mặt đông dãi, Lý Tiên hôn khuôn mặt Kim Ngọc Tước, cuối cùng hai người môi kề môi hôn nhau.

“Tiên tử, ngài không biết!” Lý lão hán hưng phấn dị thường, dưới háng nhảy dựng lên một cái. “Lão nô trước kia chỉ là nghe nói một ít khách chơi gái đi kỹ viện, sau đó thích dùng tiền mời nữ nhân làm lẫn nhau... Không, biểu diễn một phen Phượng Hư Hoàng giả, có người liền thích cái này., Nhưng lão nô tuyệt đối không nghĩ tới, nha đầu thối tha Lý Tiên kia lại có thể câu dẫn nữ nhi của Kim trưởng lão! Tiên tử, ta cảm thấy người hắn là đuổi nàng ra khỏi sơn môn!” Chuyện lần trước đan dược bị cướp đi, hắn đang chờ tiên tử trở về, càng nghĩ càng không đúng, bởi vậy sau khi nhìn thấy Lý Tiên Cảnh, mới lạng lẽ đi theo phía sau, không nghĩ tới lại nhìn lại.

Đến gian tình của hai người! Chắc chắc, nữ nhân cùng nữ nhân gian tình! Lão hán nghĩa cảm phần, tiên tử lại im lặng không nói.

“Tiên tử?” Lý lão hán cẩn thận từng li từng tí nhìn phản ứng của tiên tử, tiên tử tựa hồ cũng bị chấn kinh rồi?” Lời người nói...” Tất cả đều là sự thật, lão nô thề! Phát thề! ” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc hồi lâu, nàng có thể cảm giác được lời nói của lão tạp dịch này thật sự là chân tâm, cũng không phải giả dối.

Nhưng Ngọc Tước sư muội làm sao lại đi chung với Lý tiên chứ? “Tiên tử?” Lý lão hán lại nói: “Nếu như người không tin, lão nô có thể đi dò xét một chút, bất quá, vừa rồi tiên tử ra tay với lão nô ác như vậy...” Tiêu Hi Nguyệt có chút áy náy, mở miệng xin lỗi, Lý lão hán vội vàng khoát tay: “Lão nô sao dám xin lỗi tiên tử ngài?”, Thế này, nếu không, tiên tử ngài... Nếu lão nô thật sự đưa ra chứng cứ, tiên tử ngài, ngài lại đồng ý một lần lão nô... Chuyện của buổi tối đó, thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt nổi giận hỏi., Lão tạp dịch này thật đúng là mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ tới chuyện bản thủ này! Thậm chí cái tên nữ giao hoan này, cũng là hấn ăn nói bậy bạ bịa đặt! Không thể lưu hấn lại!” Nếu người tìm không ra chứng cứ, vậy thì rời khỏi trán Lý lão hán của Tiên Vân Tông toát ra mồ hôi lạnh, tiền đặt cược này... Hấn tựa hồ có thể thắng! “Lão nô kia, cũng cả gan tiếp tục đặt cược” Hấn cắn răng: “Nếu lão nô đưa ra chứng cứ, tiên tử., Tiên Tử ngài chẳng những bảo lão nô làm lại chuyện tối hôm đó, hơn nữa còn... còn phải cởi quần, để cho lão nô, cái nòng lớn này của lão nô, trực tiếp đung vào... Tiên tử ngài hạ thân! ” Chỉ nói ra chuyện dâm tỳ như thế, Lý lão hán hưng phấn không ít, phía sau hoàn toàn là thở hổn hển nói ra, hai mắt gắt gao nhìn tiên tử, chờ đợi sự đồng ý của nàng.

Sắc mặt Tiêu Hi Nguyệt hơi đổi.

Lý lão hán vội vàng bổ sung: “Tiên tử, lão nô tuyệt đối không làm nhiều chuyện khác, chỉ cần... cọ qua một chút, tuyệt đối không vào! Lão nô thề!” Tiêu Hi Nguyệt trên mặt phủ đầy sương lạnh, trong miệng phun ra một chữ: “Nhưng...” Lý lão hán vui mừng quá đổi., Giống như thấy tiên tử cởi quần trước

mặt hần, lộ ra rùng rậm màu đen tuyệt vời kia, dâm ô của tiên tử, khẳng định là phần non nớt nha? So với kỹ nữ ngàn vạn người cười kỹ viện đen sì khác biệt một mảnh!” Người đã rời khỏi “Tiêu Hi Nguyệt phát tay lệnh lão tạp dịch rời đi, nàng đã lần nữa quyết định đoạn tuyệt loại tu hành này, sau này không làm những chuyện này nữa.

“Vâng!” Lý lão hán đứng dậy, vừa định mặc quần áo, lại nghĩ tới một chuyện: “Nhưng tiên tử, lão nô cho dù phát hiện ra gian tình của các nàng, thì nên báo cho tiên tử như thế nào? Đợi lão nô trở về, nói không chừng các nàng đều đã kết thúc, dù sao cũng không phải ai cũng có lão nô này bắn vào cái rắm mà vẫn kiên cố như trước!” Có lẽ sắp nhìn thấy tiên tử hạ thể, lá gan của Lý lão hán lại lớn hơn rất nhiều.

Tiêu Hi Nguyệt hít sâu một cái, cố gắng không nhìn cây dương vật to dài đang nhảy kia, lấy từ trong túi trữ vật ra một con Thiên Chi Hạc, suy nghĩ một chút, lại thêm một thuật pháp đơn giản, ném nó ra ngoài.

Hạc giấy bay đến trên người lão hán biến mất không thấy gì nữa, lấy uy năng xuất cảnh của Thần, lão hán căn bản không cách nào ngăn cản, chỉ có thể tùy ý thi hành.

“Tiên tử?” Vật ấy phụ thuộc vào thần niệm của ta, trong lòng người kêu gọi ta ba tiếng, ta liền biết được “Lý lão hán thử không ngừng gọi tên của tiên tử, còn thêm rất nhiều lời nói cuồng nhiệt.

“Đủ rồi.” Tiêu Hi Nguyệt ngăn hần lại. “Ngoài ra, con hạc giấy này còn có thể giúp người giấu kín thân hình trước mặt Trúc Cơ cảnh, có lời nói trước, nếu người làm xằng làm bậy, cho dù ta rời khỏi Tiên Vân tông, cũng vẫn có thể khiến người thần hồn câu hỏa, nhớ kỹ!” Lý lão hán vội vàng trả lời:

“Không dám, không dám., Lão nô sao dám dùng tiên tử chi vật đi làm chuyện xấu, hắc hắc, lão nô đã hoàn toàn biết, cái này đi tìm chứng cứ!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhú mày, lại ngăn hần lại: “Người không thể làm bừa, nếu nhìn thấy hai người tới gần, có thể trực tiếp gọi ta: “Đúng không! Tiên tử còn có gì phân phó sao?” “Trong mười ngày” tiên tử lạnh lùng hỏi,

khiến lão hán trong lòng nhảy dựng lên, xách quần lên chạy như điên xuống Minh Nguyệt phong.

Hắn mơ hồ nhận ra tiên tử khác thường, trong vòng mười ngày nếu tìm không thấy chứng cứ tiện nhân Lý Tiên kia câu dẫn Kim Ngọc Tước, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể rời khỏi Tiên Vân Tông, lần này coi như não tương đập nát, cũng vô dụng.

Nhưng Lý lão hán lại có nắm chắc gần như tất thắng, lấy sự quan sát ngày đó của hắn đối với nữ kỹ như Lý Tiên mà nói, tiện nhân này sợ là không phải dục vọng còn mãnh liệt hơn hắn, chẳng những câu dẫn nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng không buông tha, quả thực chính là hạ tiện đến cực điểm! Một kỹ nữ dâm đẳng như thế, có thể nhịn được mười ngày không trộm mùi? Quả nhiên, Lý lão hán trên giường phát hiện.

Hắn ỷ vào Thần Niệm Hạc của Tiêu Hi Nguyệt, công khai tiến vào phòng Lý Tiên ở, mặc dù không dám trực tiếp tiến vào phòng, sợ bị thần niệm của tiên tử trên hạc giấy phát hiện, nhưng hoàng chi lại co rút ở một góc phòng khách, nhìn Lý Tiên Tiên và sư tỷ nói chuyện phiếm với nhau.

Đến buổi tối, mấy đệ tử ngoại môn đều tự mình trở về phòng, sau đó không lâu, một bóng người đi ra khỏi phòng, tiến vào trong phòng Lý Tiên.

“Mẹ nó, lại là cô ta!” Lý lão hán trốn trong góc khiếp sợ, Lưu Nhược Hà này rất có danh khí trong đám đệ tử ngoại môn, làm người vừa cương chính vừa phải, đã từng mấy lần thay các sư muội sư đệ ra ngoài, đáng tiếc nhất chính là tạo hóa trêu người, nhập môn mười lăm năm vẫn không có Trúc Cơ, gần như bị đuổi khỏi tông môn.

Không ngờ Lưu Nhược Hà và Lý Tiên cũng làm chung một chỗ!” Tiên tử, tiên tử, tiên tử, người có thấy không?” Lý lão hán kích động miêu tả lại mọi chuyện trong lòng, một lúc lâu sau, trong đầu hắn mới vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Ta biết rồi.

Sự tình... Có lẽ không phải là người tưởng tượng “có thể” như vậy.

Nghe ra được, thanh âm tiên tử có chút biến hóa.

“Hắc hắc, tiên tử, hay là lão nô vào nhà xem một chút?” Sau khi cấm hấn tùy ý tiến vào trong phòng, tiên tử không còn thanh âm nào truyền đến nữa.

Lý lão hán chờ cũng không phải biện pháp, chỉ có thể trở về.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư.

Mỗi buổi tối Lưu Nhược Hà đều vào phòng của Lý Tiên, mãi tới sáng sớm hấn mới rời khỏi, làm bộ như đi ra từ phòng mình, không lộ ra sơ hở chút nào.

Nàng cũng sẽ không ngờ, đường đường là đại sư tử của Tiên Vân Tông, lại phải một lão hán đến theo dõi sự vui mừng của nàng cùng Lý Tiên Tiên.

Nếu không phải như vậy, coi như là tu sĩ Trúc Cơ cảnh tiến vào trong phòng ở khoảng cách gần, cũng sẽ bị nàng phát hiện.

Còn trên Trúc Cơ cảnh, với thân phận của Lưu Nhược Hà căn bản không tiếp xúc được, không có khả năng sẽ có người dòm ngó tới.

Lý lão hán lại nhịn năm ngày, lại bị hai nữ nhân mỗi đêm đi loạn kích thích, dục vọng trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, nhưng vì thắng ván cược, hấn nửa bước không bước lên Minh Nguyệt cư.

Ngày thứ bảy lo lắng chờ đợi, Lý lão hán thấy Lý tiên tử tựa hồ nhận được tin tức gì, một mình rời đi, theo dòng sông đi lên thượng nguồn.

“Ha ha, rốt cuộc đã xuất hiện, con gái của Kim trưởng lão nhìn tuổi cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, không ngờ cũng không tệ như vậy!” Lý lão hán trơ mắt nhìn hai người lại lặng lẽ tiến vào rừng cây nhỏ, trong lòng điên cuồng hô tiên tử.

Nhưng mà, Tiêu Hi Nguyệt lại không có bất kỳ câu trả lời nào, hấn thiếu chút nữa thì cho rằng tiên tử muốn quịt nợ rồi.

Sau đó hấn mới biết được, tiên tử lại đi ra ngoài, khó trách không có ai đáp lại.

...Nửa tháng sau, Tiêu Hi Nguyệt từ bên ngoài trở về sớm nhất, đã bị Lý lão hán gọi tới bên ngoài một phòng luyện công

hẻo lánh.

“Tiên tử, lão nô xem cho ngài một việc, cam đoan ngài kinh hi
“Lão nô thề, tuyệt đối không dùng Hạc giấy của ngài làm bất
cứ chuyện gì hạ lưu, lão nô toàn bộ đều nhìn từ xa, không làm
bất cứ chuyện gì tiểu nhân nên làm, chuyện không nên xem
cũng tuyệt đối không có!” Nhưng lão nô đã tìm được chứng
cứ!” Trên mặt Lý lão hán tràn đầy vẻ đắc ý, chờ tiên tử thực
hiện lời hứa.

Ẩn thân dừng chân ngoài phòng luyện công, Tiêu Hi Nguyệt
nhìn cánh cửa đóng chặt kia, hồi lâu không nói gì.

Thần niệm của nàng đã thấy được hai người bên trong rốt cuộc
là ai.

“Tiên tử? Tiên tử?” Lão hán nhẩn nại hơn nửa tháng, không
khỏi thúc giục nói.

Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng nói: “Chớ lên tiếng, cùng ta... đi
vào xem thử thân thể hai người hóa thành hư vô, chờ khi Lý
lão hán phản ứng lại thì đã tiến vào trong phòng luyện công.

Chỉ nhìn lần đầu tiên, Lý lão hán đã bị một màn hương diễm
mê người trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, nòng
nọc dưới khổ lập tức cao lên, hận không thể lập tức đâm vào
mông tiên tử đang cởi quần.

“Làm sao... Có thể...” Hai mắt Tiêu Hi Nguyệt mất đi sắc thái
nhìn chăm chú, hai mỹ nhân quần áo xộc xệch, hôn một cái
ôm nhau, môi nóng như lửa quần lấy nhau, quần áo từ từ bị lột
xuống.

Tiên tử tu hành (23)

Ngày thứ hai mươi ba, đêm năm mốt mười mốt tháng mười sáu tuổi, khi lão tạp dịch giám thị đến ngày Lý tiên tiên cùng Kim Ngọc Tước chạm mặt, trong rừng cây lại một lần nữa xảy ra cảnh tượng hương diễm.

“Lý Tiên, chiêu thức mà người dạy là gì vậy! Một chút tác dụng cũng không có!” Hai người một trước một sau tiến vào khu rừng này, sau khi nhìn thấy bóng dáng của Lý Tiên tiến chân đi vào, kế hoạch câu dẫn của thiếu nữ kết thúc bằng thất bại, lập tức oán giận nói., Chiếc miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ướm át, giống như anh đào ngọt nhất, khiến Lý Tiên gần đó không khỏi nhìn về phía bờ môi của nàng, tự mình thè lưỡi liếm liếm bờ môi, giống như muốn không đợi được lại ném thử mùi vị của cánh môi thiếu nữ.

“Người, đừng làm vậy!” Khuôn mặt tròn vo của Kim Ngọc tước đỏ bừng, cố gắng chống đỡ không lùi về sau, hiện tại nàng không thể so với trước được nữa, đã miễn dịch một chút với ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của vị sư tử này.

“Tiểu sư muội, người đang suy nghĩ cái gì thế? Chuyện xằng bậy cái gì, sư tử ta hoàn toàn không biết gì cả.” Lý tiên tử lại tới gần nàng vài phần, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Kim Ngọc Tước bắt đầu run rẩy.

Cô sẽ không biết sao? Có quỷ mới tin!” Lý Tiên!!” Kim Ngọc Tước trừng đôi mắt to tròn nhìn cô: “Mau nghĩ cách cho ta! ” Cô gái tuy tính tình hơi điệu ngoa, nhưng trước mặt người ngoài luôn là dáng vẻ thực nữ, cũng chỉ có những người thân cận hoặc chán ghét mới có thể biểu hiện ra vẻ không khách khí như vậy.

Lý Tiên Tiên cười nói: “Tôi hôm qua tiểu Tước nhi và tiểu nam nhân của người có chuyện gì?” Nàng cố ý nhấn mạnh lên một chữ, nhưng thiếu nữ thuần khiết như trước lại không nghe ra, ngược lại khá ngạc nhiên: “Làm sao người biết?” Cái này còn không dễ đoán sao?” Lý Tiên Tiên đi tới phía trước vài bước, khoảng cách giữa hai người chỉ cần giơ tay là có thể ôm

được đối phương., Mà bốn phía đều là bóng cây rậm rạp che khuất, dưới chân lại có một bãi cỏ sạch sẽ, rừng cây nhỏ này lại vắng vẻ đến cực điểm, hầu như không có người đi ngang qua, thích hợp làm một vài chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Lý Tiên dùng cái trán trơn bóng của thiếu nữ áp lên trán, thấp giọng khẽ cười nói: “Tiểu Tước nhi, từ sau lần trước đến giờ ngươi còn chưa dám đến gặp ta vài ngày, nhưng không phải là sợ hãi ta sao? Mà hôm nay lại tới tìm ta, nói rõ tối hôm qua xảy ra chuyện gì, hai người đều chống trán, trong lúc nói chuyện Lý Tiên thở ra khí tức đánh vào bốn phía cánh môi của Kim Ngọc Tước, nữ tử ôn ấm mang theo mùi phấn son phả vào mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Ngọc Tước đỏ bừng lên.

Nàng phát hiện chính mình vô cùng quen thuộc mùi son của Lý Tiên, thậm chí quen thuộc đôi môi đỏ rực lửa nóng của nàng, mang theo dục vọng nóng bỏng, chỉ cảm nhận được, nàng nhìn không được há miệng nhỏ, khó nhìn mà thở dốc.

Thiếu nữ đã nếm qua mùi vị yêu kiều, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, đôi môi hồng nhuận phơn phớt khẽ giật giật, giống như nhớ lại mấy ngày trước, cùng vị sư tỷ kiều diễm quyến rũ trước mắt quần quanh môi.

Đó là một loại cảm giác khiến mỗi khi nhớ tới là miệng lưỡi khô khốc, toàn thân khô nóng.

“Ngươi, không, không, không được loạn.” Kim Ngọc Tước lắp bắp kháng cự, nàng theo bản năng cảm thấy chuyện này không đúng, nhưng lại không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, người xinh đẹp trước mắt cũng là nữ nhân., Thân mật gần gũi hơn với nam nhân của nàng một chút, đúng không?” “Sư muội Lý Tiên dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hai bộ thân thể mềm mại áp sát vào nhau, một thân thể gợi cảm uyển chuyển, trước sau lồi lõm thành thực, còn một cổ thân thể mảnh khảnh mảnh mai phẳng phất yếu ớt, nụ hoa cuối cùng nở rộ, nhẹ nhàng chạm vào đều sẽ làm tổn thương đến nàng.

“Ân...” Trong nháy mắt thân thể nàng và sư tử giằng co, thiếu nữ không khỏi ngơ ngác một tiếng, chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại lạ thường từ chỗ da thịt chạm nhau truyền đến, làm cho thân thể vốn khô nóng của nàng càng trở nên nóng bỏng.

“Sư muội” Lý Tiên vội cúi đầu, hôn lên đôi môi kiều diễm của thiếu nữ một cái, bốn cánh môi mềm mại chạm vào lại chia lìa, thiếu nữ ngây ngô hai chân mềm nhũn, ngã ngối trên cỏ.

“Ngươi!” Thiếu nữ then thùng như một con thỏ bị dọa sợ.

“Sư muội thật mềm mại...” Lý Tiên quỳ gối giữa hai chân của nàng, đi tới hôn lên mặt nàng. “Mồm miệng của sư muội giống như đường ngọt vậy, sư tử rất thích, chắc hẳn vị Mộc Lư Hương kia cũng sẽ rất thích sao?” Bị yêu diễm nữ tử hôn lên gò má, cảm nhận được hơi thở nóng rực mà nàng thổi ra, thân thể mềm mại của thiếu nữ càng thêm mềm mại, đôi mắt vốn linh động trở nên mê ly.

“Yên tâm đi sư muội, nữ nhân hôn nhau với nữ nhân là không tính, nụ hôn đầu tiên của sư muội vẫn sẽ để lại cho người ngu ngốc đó nha.” Lý tiên nữ cười mị mị ôm lấy thiếu nữ, ôm nàng vào lòng, dùng hai vú noãn cọ sát trước ngực như nụ hoa của thiếu nữ, gương mặt dán sát vào nàng, há mồm ngậm lại vành tai trong suốt của nàng.

“Ây da...” Kim Ngọc Tước phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt như tiểu Tước nhi, trong hai mắt đều là ngượng ngùng.

Nhưng lời nói của sư tử tựa hồ lại có đạo lý nhất định.

Phía dưới nhà cô bé không có mọc ra cái gậy ngọc giống như người ngọc kia, không thể nào làm chuyện giữa nam và nữ được.

Cũng có nghĩa, nàng mặc dù là cùng Lý Tiên kết hôn, nhiều lắm cũng xem như có chút xấu hổ, nhưng không có trở ngại.

Chỉ cần không bị người khác phát hiện...a, nóng quá.

Toàn thân Kim Ngọc Tước nóng rực lên.

“Giữa nữ nhân và nữ nhân, hôn nhau một cái, cũng không tính là thất Trinh.” Đôi môi đỏ mọng nóng rực của Lý Tiên nóng rực dần dần hôn lên khóe môi thiếu nữ, khe khẽ vuốt ve, dùng

đôi môi đỏ mọng cọ xát, rịn ra cái đầu lưỡi mềm mại ướt át mềm mại.

Míp tiêu diệt.

“Ủm ồm” Hai cô gái xinh đẹp tình cảm bộc phát, khí tức hòa quyện vào nhau, như hai đóa hoa xinh đẹp đang tranh phong, hương thơm hỗn hợp hình thành một loại hương thơm thoang thoảng.

Tình dục mê ly khiến cho ngay cả kỹ nữ thân kinh bách chiến cũng thở hổn hển, chớ nói chi là thiếu nữ ngây thơ lần thứ hai được thưởng thức hương vị như thế.

“Lý tiên tử, người... Ừ, người chờ một chút, “Kim Ngọc Tước lâm vào dục vọng nóng bỏng bao phủ, trước ngực bị sư tử mềm mại như sữa đè ép, khoe môi và gò má không ngừng liếm láp hôn lên nhau, khiến cho nàng kháng cự càng ngày càng yếu, đôi môi nhỏ nhắn đỏ bừng cũng không khỏi mở ra, phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

Thiếu nữ môi mỏng mấp máy, mê người nói không nên lời.

“Sư muội, sư tử thân thiết hôn muội một lần nữa được không?” Lý Tiên nâng khuôn mặt Kim Ngọc Tước đỏ bừng lên, mũi dán sát vào mũi, cánh môi hai người như sắp thiếp đi, khí tức nóng rực tra tấn khiến mọi người gần như sục đổ.

Đôi môi mỏng của Kim Ngọc Tước giật giật, chỉ cần nàng nhẹ nhàng đi tới trước là có thể hôn được đôi môi đỏ mọng của sư tử, lại một lần nữa cảm nhận được cánh môi nóng rực của sư tử, đó là một loại xúc cảm có thể đốt bất tỉnh đầu người.

Hoặc là nàng chỉ cần nhẹ nhàng ứng tiếng, sư tử sẽ hôn nàng, lưỡi thơm cạy mở miệng nhỏ của nàng chui vào, quần chặt lấy đầu lưỡi của nàng, tiến hành hôn một cách vô cùng nóng bỏng.

Mãi một hồi lâu sau, hai người mới có thể hôn nhau, khi đó sư tử, còn có thể thấp giọng cười mỉ mỉ hoặc, cởi quần áo trên người ra, ôm nàng vào trong ngực, để cho nàng hôn một cái rồi liếm láp, dùng răng nhẹ nhàng mài qua trước ngực sư tử, lưỡi liếm liếm thịt ngà trắng nõn mềm mại kia, cắn nhau giữa hai ngọn núi trắng nõn trơn nhẵn.

Cuối cùng, Kim Ngọc Tước còn có thể mở miệng, dưới ánh mắt ôn nhu của sư tỷ, dùng cái miệng nhỏ nhắn ngậm quả màu đỏ của sư tỷ, đầu lưỡi nhỏ hoặc nhẹ nhàng liếm liếm nụ hôn, chóp mũi chạm vào sữa của sư tỷ, hít thở mùi thơm của sư tỷ toả ra bốn phía, mỗi lần đầu lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ mọng trong miệng nhỏ nhắn, liền có thể nghe được một tiếng rên rỉ hưng phấn của sư tỷ.

Những ảo tưởng trên, đều chỉ cần nàng khẽ gật đầu, đáp lại một tiếng “Ừm”, sư tỷ sẽ làm cho ảo tưởng của nàng trở thành sự thực.

Thậm chí, làm càng nhiều chuyện hơn, từ sáng sớm đến xế chiều, nàng vẫn có thể cùng sư tỷ...” “Sư muội, có thể hay không?” Nhìn thiếu nữ xấu hổ đỏ mặt, Lý Tiên gia tăng thể công, đôi môi kiều diễm kiều diễm hoàn toàn dán lên môi anh đào non nớt đáng yêu của thiếu nữ, trong lúc nàng nói chuyện, bốn cánh môi của hai người cũng đang không ngừng mài giũa.

Khí tức nóng bỏng đập vào mặt, dục vọng tê dại khó chịu, cánh môi son của sư tỷ hấp dẫn cùng mùi sữa ngai ngái, cùng với lời sư tỷ nói lúc trước, sự thân mật giữa nữ hài tử cũng không tính là mất trinh tiết, rốt cục đánh tan phòng tuyến trong lòng thiếu nữ.

“Ừm...” Kim Ngọc Tước kêu lên một tiếng đầy khó khăn từ trong cổ họng, nàng cũng không thể xác định sư tỷ rốt cuộc có nghe thấy hay không, thẹn thùng mà bối rối nhắm hai mắt lại, nắm đấm khăn trương nắm chặt lại, thân thể mềm mại cũng đang run rẩy chờ đợi.

Thiếu nữ xuân tâm động lòng, cho dù Lý Tiên có kinh nghiệm phong phú cũng không nghe được, thì làm sao không nhận ra chứ?” Sư muội ân cần nói với người, rất thích dùng đôi môi đỏ mọng xinh xắn chạm vào đôi môi anh đào xinh xắn của Kim Ngọc Tước. Lý Tiên Tiên yêu thương nói ra những lời thân thiết, khiến cho thân thể Kim Ngọc Tước đang áp sát vào môi nàng run rẩy.

Không ai không muốn bị người ta thích, càng không nói tới người nói thích nàng, còn có cánh môi dán vào môi nàng, trong khi nói, bốn cánh môi lặp đi lặp lại nhẹ nhàng mài giũa,

dục vọng nóng bỏng cùng tình cảm giao hòa khó hiểu, làm cho thiếu nữ tình sơ khai lập tức mất đi năng lực suy nghĩ, trong đầu trống rỗng.

“Sư muội, hôn lên môi nàng ta” khẽ thì thảo, cánh môi nàng ta chậm rãi thân mật, thiếu nữ đáng yêu động theo bản năng làm theo, nhưng Lý Tiên vốn luôn cắn chặt môi nàng ta lại tách ra, khiến sư tử có cảm giác đôi môi đỏ mọng của nàng ta có chút mát mát, từ ánh mắt có thể dễ dàng nhìn ra.

Lý Tiên cười thâm trong lòng, xem ra nữ nhân cũng giống như nam nhân.

“Sư muội ” Lý Tiên không để cho xuân tâm động lòng thiếu nữ chờ lâu, dùng ngón trỏ nâng cằm sạch sẽ của nàng lên, ánh mắt hai người nhìn nhau, tình ý ôn nhu tràn ngập.

Kim Ngọc Tước xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Động tác bị người ta dùng ngón tay nhắc cằm không khác gì bị người ta hôn lên miệng, giống như nàng đã chủ động dùng nụ hôn thân mật với sư tử.

“Không, không nên như vậy, ta...” Kim Ngọc Tước giãy dụa một chút, nhưng mềm mại mềm mại như nàng căn bản không cách nào rời khỏi vòng tay của sư tử. Như thể sư tử chỉ dùng song nhũ đè ép nàng, toàn thân nàng mềm nhũn, không kìm được muốn cùng sư tử càng thêm thân mật.

“Ngoan, sư muội, sư muội, nếm thử chỗ này của sư muội: “Nơi này” Lý tiên dùng ngón tay đè chặt môi dưới thiếu nữ vừa mới được nàng thân mật, lại từ từ dụi dụi, ngón tay dụi dằm cùng môi dưới của thiếu nữ ma sát.

“Ân da!” Cảm giác kích thích mãnh liệt khiến Kim Ngọc Tước run rẩy lần nữa, rõ ràng chỉ là ngón tay ma sát vào bờ môi, nhưng loại dâm kích quái dị này lại làm cho nội tâm của nàng nhảy lên liên hồi.

Dưới sự hướng dẫn của Lý Tiên, Kim Ngọc Tước bắt đầu mơ hồ biết được mình là nữ nhân có mị lực.

“Sư muội, đến đây, đưa đầu lưỡi ra đây, sư tử muốn, hảo hảo nếm thử một chút.

“Lý Tiên Nhân nhẹ thở hổn hển nói ra mệnh lệnh, đây là chuyện nàng học được ở kỹ viện, muốn câu dẫn người khác, nhất định phải làm cho mình động lòng, dùng dục vọng của bản thân, gọi lên dục vọng của người khác, hai loại dục vọng giao tiếp dung hợp, lúc đạt tới đỉnh phong, Lý Tiên lại khôi phục nhanh hơn người khác một bước.

Thừa dịp này, nàng mới có thể đạt được thứ mình muốn! Lý Tiên Tiên động lòng, gọi lên dục vọng của thiếu nữ xuân tâm động lòng.

Một cái lưỡi mềm mại ướt nhẹp, run rẩy xấu hổ từ trong miệng nhỏ của Kim Ngọc Tước chậm rãi vươn ra, xẹt qua hàm răng trắng nõn cùng đôi môi anh đào mỏng manh, ngượng ngùng lộ ra trong không khí.

Cái lưỡi nhỏ ngọt ngào của thiếu nữ phân hồng mềm mại, mê người vô cùng.

Thiếu nữ nhắm mắt lại, chủ động hôn, lông mi khẽ run, tản mát ra sự mê hoặc không nói nên lời. Lý Tiên Tiên thậm chí còn cảm thấy, cho dù mình không dùng công phu mỹ thuật, cũng sẽ bị Kim Ngọc Tước non nớt đáng yêu hấp dẫn, muốn nếm thử cảm giác của lưỡi thiếu nữ.

Cô cũng làm như vậy.

“Tiểu Tước Nhi” Ánh mắt Lý tiên quyến rũ nhìn tiểu sư muội, cũng chậm rãi lè lưỡi tới gần, trong tiếng thở dốc khó kiềm chế của hai người, đầu lưỡi ướt át chạm vào nhau.

“A ặc ặc” hai người đồng thời rên rỉ, chỉ cảm thấy một dòng điện tê dại từ đầu lưỡi truyền khắp toàn thân. Kim Ngọc Tước ngượng ngùng không thèm nhìn tới, mở mắt ra nhìn thoáng qua sư tỷ, rồi lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nàng biết, sư tỷ phải dùng sức hôn nàng, hàm súc đầu lưỡi non nớt, hai đầu lưỡi sắp bốc lửa quấn quanh một khối.

Quả nhiên.

Sư tỷ hơi khấn trương áp tới, bốn cánh môi dán chặt, cánh môi nóng bỏng tê dại truyền ra, ngay sau đó, một đầu lưỡi ướt át

ngọt ngào bá đạo xâm nhập vào hàm răng của nàng, giống như là bắt tù binh, bắt lấy cái lưỡi xinh xắn của nàng.

Thân thể mềm mại của Kim Ngọc Tước căng cứng lên, nhưng rất nhanh, theo đôi môi đỏ mọng của hai người mài dũa, lưỡi thơm quần quanh, thân thể mềm mại của nàng liền mềm nhũn xuống, một nửa thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đều đặt trên người sư tử.

Sau khi bị động môi sư tử cọ xát một hồi, Kim Ngọc Tước đã bị khoái cảm làm mê hoặc thần trí, tiểu đáng yêu phấn hồng lưỡi vô thức đáp lại sư tử, đầu lưỡi trắng nõn dũng cảm quần quanh đầu lưỡi sư tử, tiếp xúc, sau đó đầu lưỡi đi về phía trước, then thừng lại càng cảm thụ được mùi vị sư tử xâm nhập vào trong đầu lưỡi của nàng.

Hai người dùng cái lưỡi thơm áp vào nhau, quần quanh, sư tử truyền từng sợi nước miếng vào trong miệng nàng, hai má chim ngọc trở nên nóng bỏng, miệng nhỏ nhắn xinh xắn, lưỡi thơm nức nở quần lấy đầu lưỡi sư tử, nuốt luôn hương thơm mà sư tử đã vượt qua. Lúc sư tử thưởng thức hương thơm trong miệng nàng, thiếu nữ tình dục khó có thể ức chế được Kim Ngọc Tước, lại chủ động dùng lưỡi thơm đón hợp, đẩy hương thơm trong miệng nhỏ ra, dùng đầu lưỡi non nớt đẩy vào trong miệng sư tử.

Lại nhiệt liệt quần vào đầu lưỡi sư tử nhảy múa, ngay cả cái lưỡi phấn nộn của sư tử cũng bị sư tử dụ dỗ ra ngoài cái miệng nhỏ, cùng sư tử lưỡi quần quanh giữa không trung, thiếu nữ động tình cũng phảng phất mặt giác, cái lưỡi hồng cơ hồ một khắc cũng không muốn rời đầu lưỡi sư tử, khát khao loại dục vọng thiêu đốt thân thể mềm mại của nàng.

“Ây da, sư tử, à sư muội...” “Sư muội, sư tử thích ngươi quá mà.” Kim Ngọc Tước ngẩng đầu lên, mở hai mắt mê muội nhìn thế giới, trong yết hầu phát ra tiếng thở dốc, ôm nhau hôn sư tử cúi đầu trên cổ, hương thơm từ khóe môi nàng chảy ra, rơi xuống cái cổ nhỏ nhắn trắng như tuyết.

Tại kim ngọc tước hô hấp dồn dập, không thể không bị ép tách ra hôn sư tử muốn nghỉ ngơi một chút, sư tử lại di động môi đỏ, liếm liếm khóe môi nàng.

Tiếp theo, đôi môi đỏ mọng khê cắn cái cằm bóng loáng của nàng.

Xuống thêm một chút nữa, nụ hôn của Lý Tiên Tiên trên cổ của nàng, lưu lại một dấu vết môi đỏ.

“Ân da, sư tỷ...” Thiếu nữ ánh mắt mê ly, không từ chối vẻ thân mật khác thường như vậy, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thoải mái, dù hoặc sư tỷ tiếp tục đi xuống, cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn đang thở hổn hển.

Rất nhanh, Kim Ngọc Tước đã bị đặt trên bãi cỏ, Lý Tiên Tiên Nhân liên tục hôn môi anh đào và gò má nàng. Giữa lúc cắn xé, hai người mặc quần áo bên ngoài bất tri bất giác bị cởi ra, tán loạn chồng chất trên bãi cỏ.

Ngay sau đó, song nhũ nặng trĩu của Lý Tiên từ trong vạt áo nhảy ra, nàng cười mỉa hoặc một tiếng, chủ động ưỡn bộ ngực, đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nóng hổi và xấu hổ của Kim Ngọc Tước., Nàng đầu độc nói: “Tiểu sư muội, thân thích sư tỷ...” Lý Tiên còn nói hết lời, một quả màu hồng trước ngực đã bị Kim Ngọc Tước tình động cắn một cái, mùi sữa đầy ắp trong khoảnh khắc tràn ngập khoang miệng thiếu nữ, bản năng khiến cho nàng không khỏi dùng sức hút một chút ột của sư tỷ.

“A ha ha, mặt Lý Tiên đỏ ửng, hai tay chống ở hai bên đầu thiếu nữ, để cho hai vú đầy đặn treo dưới, giống như hai quả dưa trắng nõn, rủ xuống trước mặt Kim Ngọc Tước.

dù hoặc như vậy, thiếu nữ non nớt như thế nào chịu đựng?
Hấp, cắn, xoa, xoa.

Kim Ngọc Tước dùng tất cả những động tác mà mình có thể nghĩ ra, vuốt ve vừa then thùng vừa hưng phấn, hôn lên sữa sư tỷ đầy đặn, lưu lại trên đó từng dấu tay khéo léo thuộc về nữ hài tử, cùng với từng dấu răng tinh tế.

Hai quả hồng kia được nàng vừa hôn, ngậm ở trong miệng, dùng đầu lưỡi cùng hàm răng cắn thận nhấm nháp, cuối cùng Kim Ngọc Tước còn nghịch ngợm nhìn thoáng qua sư tỷ, sau khi há to miệng, hết sức ngậm lại vàng sữa và sữa sữa của sư

tỷ, dùng sức hút một cái, giống như là muốn hút ra nước sữa vậy.

“A.....

“Lý Tiên rên rỉ một tiếng, bị thiếu nữ non nót dưới thân hút lên cao trào, vòng eo không nhịn được dùng sức, hạ thân áp sát tâm can thiếu nữ, huyết âm run rẩy co rút lại mấy cái, phun ra một lượng lớn mật, xuyên thấu qua mấy tầng quần áo đánh vào lòng bàn chân nóng bỏng của thiếu nữ.

“Sư tỷ, lòng bàn chân của ta cảm nhận được áp lực, bị mật của sư tỷ thấm ướt, Kim Ngọc Tước run rẩy co giật, ngậm lấy miệng nhỏ của sư tỷ không nhịn được dùng sức, hàm răng cắn lên trên mồm sữa, mang cho Lý Tiên một chút đau đớn, cùng với, cảm giác vô cùng sáng khoái.

“Sư tỷ đã ngủ say rồi!” Hai người run rẩy, thân thể mềm mại hợp lại với nhau, cùng đạt tới đỉnh điểm của tình dục.

Không biết qua bao lâu.

“Sư tỷ, không, không cần chỗ đó...” “Sư muội, không thể sao?” Thanh âm Lý Tiên tràn đầy ủy khuất, “Nhưng vừa rồi sư muội cắn đau đớn như sư tỷ” là...” “Lần này nếu không được, vậy lần sau đi? Đến đây, sư muội há miệng, để sư tỷ một lần nữa hôn muội muội “Đầu lưỡi” vươn tới... “Ừm” “Thật là một lớn một nhỏ xinh đẹp nữ tử không biết đã bao lâu rồi.

Ba ngày sau, một màn giống như vậy lại xảy ra, chỉ là Kim Ngọc Tước vẫn không chịu cởi bỏ y phục, nhưng lại bị Lý Tiên lừa gạt dùng ngón tay xoa bóp huyết âm tà của nàng. Kim Ngọc Tước do dự một chút, vào lúc Lý Tiên Tiên ngửa ngáy lợi hại, vẫn là run rẩy vươn một ngón tay trắng nõn ra, chọc vào tim phổi của sư tỷ.

Cuối cùng, kim ngọc tước dính đầy tay, bị sư tỷ đem ngón tay nàng ngậm chặt trong miệng, tất cả đều liếm qua một lần.

Hai ngày nữa, Kim Ngọc Tước lại đi thỉnh giáo, lần này nàng bị Lý Tiên thò tay vào trong quần áo, ngoại trừ bộ ngực nhỏ nhắn xinh xắn cùng Hoa cốt ra thì cơ hồ đều được nàng vuốt ve khắp nơi, ngay cả cặp lông mi kiều mị của thiếu nữ ngây ngô cũng không buông tha.

Lại mấy ngày nữa trôi qua.

“Sư muội, ngày mai chúng ta tìm một phòng có được không? Sư tỷ có chút chiêu thức chỉ có thể ở trong phòng đối phó nam nhân, muốn truyền thụ cho sư muội “Nhưng mà...” “Yên tâm đi, sư tỷ sẽ không đối xử với người như thế đâu, sư tỷ chỉ là muốn để cho sư muội nhìn thân thể của sư tỷ thật kỹ một chút, ví dụ như, “Trong tay” lau bóp miếng thịt ngà sữa mềm mại của Lý tiên phong phú, Kim Ngọc Tước đang mê hoặc chấp nhận yêu cầu của nàng.

“Tiên tử, người có nhìn thấy không?” Nhìn thấy trong phòng luyện công này, trên giường một người đang phát sinh một màn hương diễm, hai mắt Lý lão hán che kín tơ máu dị thường kích động, hắn đã hơn hai mươi ngày đều giám thị đôi gian phu dâm phụ này, không, là gian phụ dâm phụ.

Hai người này cũng không phải lần đầu tiên tiến vào phòng luyện công, Lý lão hán chỉ lần theo sau ba lần, mỗi một lần các nàng đều đổi một phòng luyện công khác, địa điểm đều thập phần hẻo lánh, ở trong phòng nửa ngày, sau khi đi ra, vị Kim trưởng lão kia mười lăm mười sáu tuổi mặt mũi nhỏ nhắn sẽ đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn người.

Lý lão hán trước đây ba lần đều cực kỳ nhẫn nại tuân thủ mệnh lệnh tiên tử, không có len lén tiến vào trong phòng, đương nhiên cũng bởi tiên tử cho hắn hạc giấy chỉ có thể ẩn thân không cách nào xuyên qua kết giới luyện công phòng.

Hôm nay tiên tử tự mình dẫn dắt, cuối cùng hắn cũng thấy hai dâm phụ này đang làm chuyện trong phòng! Hai người đã quyến luyến hôn nhau, môi đỏ mọng phảng phất như dính lại cùng nhau, nhiều lần hôn lên liếm láp, đôi khi hai người nghiêng đầu hôn nhau, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi vào miệng đối phương, mút hương thơm của đối phương, hai tay cũng không nhịn được vuốt ve trên thân thể đối phương.

Tiếng thở dốc mập mờ cùng tiếng rên rỉ truyền khắp gian phòng luyện công không lớn trong phòng luyện công này, bố trí trong phòng luyện công để ngăn cản ngoại giới khuấy rây, giờ phút này lại trở thành Kim Ngọc Tước và Lý Tiên dùng để

trộm tình? Giác kích? U hội? Chỉ sợ không ai có thể nói rõ quan hệ giữa các nàng rốt cuộc là cái gì.

“Ừm, sư tỷ, hôm nay, hấn nhìn ta sừng sốt một hồi, phải không... có phải là có cảm giác với ta không?” Kim Ngọc Tước vừa dùng đôi môi anh đào đỏ vuốt ve môi đỏ của sư tỷ, vừa thở hỏn hển, nói ra tiến triển của mình với con ngựa trúc.

“Xem đi? Sư tỷ dạy cho người vẫn là rất hữu dụng “Hai tay chậm rãi di chuyển trên thân thể mềm mại của sư muội, nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, trong phòng luyện công còn có hai người đứng ngoài quan sát.

Tay nàng đặt lên bờ mông thiếu nữ ngây ngô kia, giống như đôi đũa với trân bảo, vuốt ve nhẹ nhàng, làm cho sư muội tình cảm khó chịu giãy dụa thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, sắc mặt xấu hổ đỏ bừng phát ra tiếng rên rỉ, từng bước kích thích dục vọng của sư muội.

Thẳng đến khi hai mắt Kim Ngọc Tước mê ly, cánh môi sau khi tách rời, vẫn như cũ mở ra hợp lại, vô thức đón nàng hôn một cái, Lý Tiên mới cảm thấy thời cơ đã chín, nhẹ nhàng đem Kim Ngọc Tước đặt ở trên giường, ngón tay kéo eo, quần áo rơi xuống, lộ ra hơn phân nửa thân thể mềm mại trắng như tuyết.

“Cô kỹ nữ này!” Toan Nghê mới mẽ mẽ tấm lưới địa chỉ tìm bù xù —— hai mươi hai mươi xỉ 20. Lý lão hán đứng bên cạnh Tiêu Hi nhìn thấy tròng to mắt, tốc độ cởi quần áo của Lý Tiên Tiên so với hấn còn nhanh hơn! Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, toàn thân cô kỹ nữ này đã cởi hết áo lót và quần lót lót bên người, cái yếm màu tím thêu hình uyên ương bị hai vú đầy đặn của nàng chống đỡ nổi lên, đỉnh đầu đã kiêu ngạo đứng thẳng.

Lý lão hán không kịp chờ đợi nhìn xuống, kỹ nữ Lý Tiên trắng như tuyết bên đùi nở nang kia, rõ ràng đã chảy ra chất lỏng sền sệt! Hấn tiếp tục cố gắng nhìn vào trong quần lót, quả nhiên thấy được cỏ dại màu đen mơ hồ, một chút thịt màu đỏ bị nứt ra liền giấu ở trong bụi cỏ màu đen, không ngừng chảy ra âm dịch.

“Su... Tỷ...” Kim Ngọc Tước có chút nhu thuận nằm trên giường một người nghỉ ngơi trong phòng luyện công, ánh mắt mê ly nhìn sư tỷ cởi quần áo xuống, trước ngực đầy đặn chỉ còn lại một cái yếm uyên ương, thân thể mềm mại tuyết trắng dĩ nhiên đã bại lộ hơn phân nửa.

“Tiểu Tước Nhi” mặt Lý Tiên hớn hở, miệng hô nữ danh của thiếu nữ nằm trên giường, hai tay nắm lấy cái yếm, bộ dáng như muốn nhắc lên, để cho trong đó có thịt ngà đầy đặn lộ ra trước mặt Kim Ngọc Tước.

Nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại không làm như vậy.

“Muốn nhìn sư tỷ không?” Lý Tiên Khúc chân quỳ ở trên giường, tay kéo cái yếm dùng sức kéo căng ra, trong nháy mắt, cái yếm rộng thùng thình dính sát vào song nhũ tròn trịa, hình dạng ngạo nhân hoàn toàn hiển lộ ra, hai viên trên đỉnh càng hấp dẫn sự chú ý của ba người ở đây.

“Mẹ nó, cái này!” Lý lão hán nhẫn nhịn tròn vện gần một tháng, bị nữ kỹ này bộ dáng tao mị làm toàn thân nổi lửa lên, dưới háng gậy thịt cao cao thẳng đứng, nhịn không được liền tưởng tượng đem cái này thô to rầm lón hung hăng tiến vào trong hố sâu của nàng, làm ầu kêu liên tục, trực tiếp kêu gia tha mạng.

Nhưng trên lỗ mũi người thấy mùi thơm thanh u, khiến cho Lý lão hán rất nhanh dời sự chú ý từ trên người kỹ nữ lảo đảo chuyển sang tiên tử.

Thanh lãnh thánh khiết, tiên tử tuyệt mỹ vô song, chẳng phải mạnh hơn kỹ nữ dâm đãng nhiều sao? “Tiên tử...?” Lý lão hán rục rịch, tới gần Tiêu Hi Nguyệt đang sững sờ, mũi hít mạnh một cái, tiên tử thân thể mềm mại mê người, sáng khoái đến toàn thân hần run rẩy.

Hắn đã một tháng không nhìn thấy tiên tử! Nhìn thấy bộ dáng tiên tử tựa hồ bị dâm tà khiếp sợ, Lý lão hán nhịn không được vươn một đôi tay bản, từ từ đặt lên cái áo trắng tinh của tiên tử, hắn không dám dùng sức, nhưng trong nháy mắt bàn tay mình chạm vào ngực tiên tử, cảm giác tuyệt vời phối hợp với

ảo tưởng trong đầu, làm cho Lý lão hán thoải mái rên rỉ một tiếng.

Trong lúc mơ hồ, hắn nghe được tiên tử tựa hồ đang mê man thì thảo.

“Vì... cái gì?” Nhìn Lý Tiên gần như trần trụi, Ngọc Tước sư muội đang nằm trên giường ánh mắt mê ly, không có ý định thoát đi, Tiêu Hi Nguyệt lâm vào trong mờ mịt trước kia.

Nàng vốn cho là, bởi vì bất ngờ gặp phải chuyện Lý lão hán tự xúc phạm, hơn nữa tính cách nàng thanh lãnh, rất ít sinh ra tâm tình chấp chờn, bởi vì nguyên nhân cần tu luyện tâm quyết, cho nên cùng lão tạp dịch xấu xí xấu xí có sự tình không minh bạch, khó mở miệng.

Trong buổi tối không người biết, Tiêu Hi Nguyệt lựa chọn lợi dụng lý lão hán như phát tình đã cầu, gọi lên dục vọng thân thể yên lặng trong cơ thể, lại áp chế loại dục vọng này, đạt tới mục đích tu luyện Thái Thượng Vong Tình.

Đủ loại cơ duyên xảo hợp, cộng thêm nhân tố của bản thân nàng, mới dẫn đến nàng cùng Lý lão hán sinh ra gút mắc.

Trước đây, Tiêu Hi Nguyệt vẫn luôn cho rằng trên đời này ít nhất là trong Tiên Vân Tông, chỉ có một mình nàng mới có tình huống như vậy.

Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy Ngọc Tước sư muội, Lý Tiên mới nhập môn, rõ ràng cũng có một mối quan hệ mờ mịt không thể miêu tả rõ ràng như vậy, làm cho nàng không khỏi lâm vào mê mang suy nghĩ: Dục vọng thân thể, có phải hay không mỗi một người tu hành, hoặc là mỗi người đều có dục vọng.

Nàng cũng không phải là đặc thù.

Lúc bình thường các trưởng lão hòa ái thân thiết, tại nơi bí ẩn không người biết, có hay không cũng sẽ cùng nam nhân, nữ nhân, tại tung hứng tìm hoan hỉ? Tỉ như, nàng một mực rất là tôn trọng, cũng cảm giác rất thân thiết sư phụ, thân là thánh nữ Lục Đạo môn, tại sư trượng trước đó giao hảo cùng nam nhân khác., Nhưng sau khi kết làm vợ chồng cùng sư phụ, nàng còn có thể cùng nam nhân khác hay không, hoặc nữ nhân, sau

lung, ở những nơi bí ẩn không người biết, cởi quần áo, lộ ra thân thể mềm mại đầy đặn, cười mỉa hoặc, khiến cho nam nhân ngoài sự trượng tùy ý thưởng thức, cuối cùng phóng tình cảm sung sướng? Tiêu Hi Nguyệt sẽ không đi hỏi.

Lão tạp dịch thô bỉ giờ bàn tay bẩn thỉu đặt lên mông nàng, nàng có thể nghe thấy tiếng thở dốc hưng phấn khó chịu của đối phương, không cần quay đầu nhìn lại, Tiêu Hi Nguyệt liền biết lão tạp dịch này giờ phút này nhất định đang dùng đôi mắt đỏ bừng đầy dục vọng gắt gao nhìn nàng.

Bên trong đũng quần kia, vật cực nóng so với xa ca ca còn muốn tráng kiện hơn, khẳng định cũng đã đem quần dựng đứng lên, chính trực chỉ vào mông nàng? Không, lão tạp dịch đáng người đã vì già yếu mà héo rũ một ít, cần dương vật kia nhiều nhất chạm đến bắp đùi nàng, cần giống như lần trước vậy, nàng quỳ rạp trên mặt đất, tạp dịch sau đó mới có thể đem cây dương vật kia... cắm vào giữa hai chân nàng.

Trong đầu không khỏi tưởng tượng đến cảnh tượng kia, hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt có chút dồn dập, phảng phất như bàn tay đặt trên mông nàng, đã như đêm hôm trước, bắt đầu xoa bóp dâm loạn.

“Tiểu Tước nhi, có muốn xem không?” Trên giường, nữ nhân cùng cô gái dâm tà vẫn đang tiếp tục.

Lý Tiên cười mỉa mỉ khom người xuống, hai vú đầy đặn gắt gao bị trói chặt ở trong yếm, quả đỏ no bụng kia giấu ở bên trong, phảng phất như muốn phá áo ra mà giận dữ ưỡn lên., Thịt ngà sữa nặng trĩu cứ như vậy buông xuống trước mặt Kim Ngọc Tước, làm cho thiếu nữ ngây ngô đã nếm qua cảm giác vui vẻ, khuôn mặt đỏ bừng, cái mũi nhỏ không ngừng thở hỏn hển, hai mắt một khắc cũng không rời khỏi sữa đầy đặn trước mặt sư tử.

“Tiểu Tước nhi, ngoan ngoãn nói với sư tử, có muốn xem không? Nói thật, không nói thật, sư tử sẽ không cho người nếm thử nữa” Lý tiên dùng một tay kéo cái yếm xuống duyên, tiếp tục để cho hai ngọn núi tròn trịa lộ ra, tay còn lại nâng lên, đặt xuống trước ngực, hai ngón tay trắng nõn đặt trước ngực, hai ngón tay trắng nõn nà đặt lên trên da thịt.

Kim Ngọc Tước chậm rãi di chuyển khiến hai mắt càng thêm mơ màng, không nhìn được cái miệng anh đào đỏ hồng mở ra miệng nhỏ thở dốc, giống như đã không nhìn được muốn đích thân đi lên, dùng răng cắn xé, dùng đầu lưỡi liếm liếm hai ngọn núi đầy đặn của sư tỷ.

” cọng cỏ!” Lý lão hán nhìn thấy muốn bùng cháy, hận không thể thay thế, chính mình nằm ở trên giường tiếp nhận lửa đào kỹ nữ dụ dỗ.

Về phần Kim Ngọc Tước, nàng một tiểu nha đầu bộ ngực, còn chưa trưởng thành, dưới háng lại không có trường thương, uổng công Lý Tiên quyền rũ mị hoặc nàng! Nếu đổi lại là nàng, sớm đã hung hăng lật đổ Lý tiên tử trên giường, một gậy đâm vào, giết nàng ta để tiện! Nhưng bây giờ cũng không kém, nàng ta có bờ mông tiên tử để chơi.

Tay Lý lão hán đặt ở mông Tiêu Hi, không khỏi dùng sức vài phần, lấy hai ngón tay của Lý Tiên kẹp lấy hàm răng được bọc trong cái yếm, phát ra tiếng rên rỉ “Ừm” đầy nhân tâm, hẳn cũng không nhìn được mười ngón dùng sức, cách quần áo tiên tử trắng nõn, cảm thụ sự mỹ diệu của cặp mông mềm mại của tiên tử.

“Tiểu Tước Nhi háo hức suy nghĩ, muốn sư tỷ cởi ra sao?”
Gương mặt Lý Tiên ửng hồng, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy đầu nhọn đầy đặn của mình, nhẹ nhàng vận vẹo, cảm giác thân thể theo kích thích mà nữ đệ tử nội môn mang tới, làm cho Lý Tiên càng ngày càng động tình, ngón tay co giật vuốt vuốt mái tóc, một tiếng âm mị càng lớn.

“... Nghĩ, nghĩ...” Hoàn cảnh bị bịt kín, thịt sữa cùng mùi sữa mê người, âm đục rên rỉ, Kim Ngọc Tước nằm trên giường rớt cục run rẩy nói ra ý nghĩ trong lòng, hai mắt giống như ả chứa hơi nước, mê ly nhìn vào sữa của sư tỷ.

Miệng nhỏ của nàng thở dốc càng lúc càng dồn dập.

“Nói lại lần nữa, ngươi nghĩ cái gì?” Lý Tiên Mị cười mị hoặc nói, eo eo càng nặng, hai vú càng ưỡn, có thể thấy rõ ràng hai đầu tóc và đường vân hoàn chỉnh được bao bọc bởi cái yếm.

“Nhớ, nhớ, nhớ sữa của sư tử, sữa cái gì?” Ô ô, vù “h hi”, chim sẻ nhỏ, có phải là tiểu Tước nhi muốn ăn sữa của sư tử không? Phải chăng còn muốn chơi bộ ngực của sư tử? Dùng răng cắn một cái, lại dùng sức hút mạnh một cái... “Mạc Ngọc Tước” bị câu dẫn, ngay cả Lý Tiên Nhi nói ra câu dâm ngữ như vậy cũng không nhin được rên rỉ.

“Ừm!” Kim Ngọc Tước cơ hồ bị tình dục tra tấn đến khóc rống lên, hai chân mảnh khảnh vắn vẹo, run giọng trả lời sư tử: “Nghĩ, tiểu Tước Nhi muốn ăn một lần nữa sư tử, sư tử... sữa!” Hai chân như bị thiêu đốt, thần trí Kim Ngọc Tước mơ hồ, một cổ mật thủy nhẹ nhàng chảy ra, nàng không có cao trào, chẳng qua là bị hấp dẫn đến đỉnh phong tình dục, thân thể thiếu nữ mới vừa ném thử dục vọng tự nhiên mà phản ứng.

“Tiểu Tước nhi thật khôn ngoan” đem một tháng trước là một thiếu nữ thuần khiết hoạt bát, điều giáo thành hiện giờ khóc thét chói tai muốn ăn sữa tiểu dâm oa, Lý Tiên cảm giác mười phần thành tựu.

Nàng rớt cuộc cười mỉ một tiếng, hai tay nắm biên giới cái yếm, cũng không cởi dây cột trên yếm ra, mà là trực tiếp nhắc lên cái yếm.

Lại một mực dùng sức kéo biên giới yếm uyên ương, khiến cho cái yếm rộng thùng thình một mực dán lên da thịt của nàng, chậm rãi dâng lên.

Một đôi ngực đầy đặn của nàng bị cái yếm chen lên, nặng tựa hai túi nước.

Tay càng lên, bộ ngực lại bị ép lên trên, bị ép dẹp thành hình bánh, thẳng đến khi cái yếm không cách nào hoàn toàn trói buộc, Nhị Nhũ tròn trịa hạ duyên từng chút một lộ ra, để ba người ở đây cùng lúc đưa mắt nhìn về nơi đó.

Trong phòng luyện công trở nên vô cùng an tĩnh, Lý lão hán dục vọng mãnh liệt cũng ngừng thở, hai mắt đỏ bừng nhìn động tác tao nhã vô cùng của Lý tiên nữ, nhìn nhũ của nàng dần dần tránh ra trói buộc.

Đột nhiên, cái yếm bị nhắc lên, hai con thỏ lớn trắng như tuyết reo hò nhảy ra ngoài, không ngừng lắc lư, lỗ tai của hai con

thở lớn trên đỉnh đầu run lên, cực kỳ quyến rũ mê hoặc.

“Thật lớn!” Bao gồm cả Tiêu Hi Nguyệt, ba người luyện công trong phòng đều không nhịn được hiện lên ý nghĩ như vậy trong đầu.

Tiêu Hi Nguyệt cảm nhận rất rõ ràng, hai tay đặt trên hông nàng lại dùng sức thêm vài phần, mười ngón tay như sa vào trong hông nàng, trong hoàn cảnh dâm đãng mang tới cho nàng cảm giác thân thể càng thêm khoái cảm.

Hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt trở nên dồn dập hơn, hai gò má trong trẻo nhưng lạnh lùng lại một lần nữa nhuộm đỏ ửng.

Nhìn thấy sự khiếp sợ sau khi hôn nhau giữa nữ tử, cùng với cảm giác thích thú được lão tạp dịch đứng vuốt hông kiều mị, phá tan tâm lý phòng ngự Thái Thượng Vong Tình Quyết cấu tạo ra của nàng.

“Sư tỷ...” Kim Ngọc Tước ngơ ngác nhìn đôi song nhũ đã ngừng nhảy kia, hai hạt đã từng được nàng hôn với nhau rồi hút lấy quả đỏ, tỏa ra mùi sữa mê người, ngọt ngọt ngấy ngấy khiến người ta không nhịn được muốn thò đầu ra, một ngậm đem quả thơm sữa tỏa ra mùi sữa thưởng thức tinh tế trong miệng.

“Tiểu Tước nhi, đến lý tiên dịch chuyển thân thể, động tác lại làm cho hai khối sữa sữa tròn trịa kia lay động vài phần, Lý lão hán thở hổn hển, quên đi thân phận hèn mọn của mình, đặt ở trên hông tiên tử càng dùng sức, gần như không hề cố kỵ vuốt ve thưởng ngoạn, tận tình hồi ức một tháng trước hẳn cùng tiên tử ôm ôm nàng hông tuyết.

“Đến ăn sữa của sư tỷ “Lý tiên tử” vẻ mặt tràn đầy phong tình quyến rũ, hai chân di chuyển đến trước mặt Kim Ngọc Tước đang nằm, khom người xuống, hai vú như chiếc chuông treo rủ xuống, hai quả đỏ tươi đẹp như vậy rủ xuống mép Kim Ngọc Tước.

“Mẹ nó...” Lý lão hán bị một màn hương diễm kích thích như thế kích thích đến mức há hốc mồm, nhịn không được tưởng tượng người nằm trên giường là hắn, tiên tử liền quỳ xuống ngồi xuống.

Bên người, vẻ mặt thẹn thùng, dự hoặc, cởi quần áo nửa người trên xuống, cũng khom lưng, đem song nhũ trắng như tuyết mềm mại dí sát vào miệng của hắn, cột nhả dùng giọng nói: “Mời, mời ăn đỉnh sữa của ta một chút.”

Huýt! Lý lão hán chỉ tưởng tượng thôi, một khuôn mặt già nua của hắn đã đỏ bừng lên, mười ngón tay lâm vào bờ mông tiên tử đều đang run rẩy.

“Tiên Tử” sau khi nhìn tiên tử đang mê mang sửng sốt, lặng lẽ vươn tay ra dùng sức cởi quần xuống, cây gậy thịt đỏ thẫm to dài giống như bộ ngực đầy đặn của Lý Tiên Phong, từ trong quần thoáng cái nhảy ra, diều võ dương oai nhìn về phía ba nữ nhân trong phòng.

Mùi vị nồng nặc bắt đầu tràn ngập trong phòng, tích góp mùi tinh túy gần một tháng, rất nhanh truyền vào trong mũi Tiêu Hi Nguyệt.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt tức giận muốn lập tức mặc quần vào, Lý lão hán lại nhắm mắt chỉ chỉ giường trong phòng luyện công bên kia.

Hai nữ tử dâm dâm diễm diễm lệ vẫn còn tiếp tục.

“Sư tỷ...” Thanh âm Kim Ngọc Tước trở nên mềm mại, ánh mắt cùng Lý Tiên liếc nhau, dưới sự cổ vũ của sư tỷ, thẹn thùng mở cái miệng nhỏ đỏ bừng ra, đem Hồng Quả tiến đến bên miệng nàng dùng đầu lưỡi ướt át màu hồng, nhẹ nhàng chạm vào một cái.

“Ừm, ba tiếng rên rỉ đồng thời vang lên.

Tiếng kêu kiều mị của Lý Tiên nhập cốt, lão hán rên rỉ kích động mà khàn giọng, gậy thịt vừa thô vừa to đâm vào trên đùi của tiên tử, sáng khoái đến xương cốt xương cốt đều đang run lên.

Về phần Tiêu Hi Nguyệt, nàng bị hình ảnh nữ nhân quyền rũ ly kỳ này kích thích, lại bị lão hán vuốt mông và bắt đùi, tình cảm dâng trào, cũng không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, phảng phất như nụ hôn của Ngọc Tước sư muội là trước ngực nàng, nhẹ nhẹ khô nóng từ trên sữa truyền ra.

Tiên tử động tình, hai gò má Hà Phi Phi.

Lý lão hán xem đến thâm tâm đại động, từ tiên tử phía sau dùng hai tay nắm lấy bờ hông mềm mại trong quần áo tiên tử, cây hỏa nhiệt nhục bông ở hạ thân nhấn nạy đã lâu tự cắm vào giữa bắp đùi tiên tử, làm cho đỉnh váy trắng nõn lồm xuống, đầu rùa thắm ra chất lỏng trong suốt, trực tiếp bôi lên trên quần áo tiên tử.

“Ngươi!” Hai tay Tiêu Hi Nguyệt kéo một cái quần áo, muốn đánh bay Lý lão hán ra xa, nhưng trên giường phía trước, Lý Tiên Tiên lại kêu lên một tiếng mê hoặc: “Ân túc, bên này thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt cũng run lên, ngừng đầu nhìn lại, thấy cặp nhũ tuyết trắng đang rủ xuống của Lý Tiên Tiên, dĩ nhiên đã bị sư muội Ngọc Tước ngậm một chiếc khăn môi đỏ thắm vào trong miệng, cánh môi của nàng đã hoàn toàn dán thiếp nhũ của Lý Tiên mềm mại.

Mười năm trước nàng và Kim Ngọc Tước đã quen biết nhau, lúc đó sư muội chỉ là tiểu hài tử bốn năm tuổi, theo sau nàng sư tỷ gọi, còn quần quít lấy nàng muốn nghe đàn. Chỉ là sau đó chẳng biết tại sao, quan hệ cũng chậm rãi thay đổi, sư muội cũng không đi theo sau nàng nữa, gặp mặt cũng chỉ là gật gật đầu với nhau, ngược lại có vài phần xấu hổ.

Nhưng chính sư muội này đã quen biết từ nhỏ, giờ phút này lại lộ ra thần sắc say mê mê luyến tiếc, hai gò má tròn tròn hơi lồm xuống, khẽ động, giống như con chuột nhỏ cắn đồ ăn.

Tiêu Hi Nguyệt biết, tiểu sư muội đang mút sữa Lý Tiên, trong Xuân Cung Đồ mà sư phụ cho nàng có cảnh tượng này, chỉ là trên sách là nam thì nằm trên người nữ nhân, vừa nhún người, vừa ngậm bộ ngực nữ nhân để ăn.

Mà hiện tại lại là tiểu sư muội, ngậm quả sữa của Lý Tiên nữ, hút lấy, khẽ cắn, giống như đang ăn món ngon mỹ vị gì đó, tinh tế thưởng thức dương dương của Lý Tiên cùng nữ nhân.

Trong tiếng gọi khẽ của Lý Tiên Tiên, Tiêu Hi Nguyệt chứng kiến sư muội rút cuộc lưu luyến không rời mở môi, búi hàm của Lý Tiên bị nàng ngậm đầy nước miếng, đôi hàm son đỏ bừng long lanh như bảo thạch xinh đẹp., Kim Ngọc Tước

không nhìn được thè cái lưỡi nhỏ ra liếm nhẹ cái sữa đã bị nàng hút qua, còn nghịch ngợm dùng lưỡi đảo quanh vàng sữa, đầu lưỡi đẩy nhũ sư tử lên trên đỉnh sữa.

“Ừm, tiểu nha đầu thật nghịch ngợm, mau tới bên kia của sư tử.” Hai tay Lý Tiên nâng nhũ tuyết trắng, đưa bộ ngực đầy đặn đến bên miệng sư muội, trên mặt tràn đầy vẻ ham muốn xen lẫn tình cảm.

Kim Ngọc Tước không cự tuyệt, mở cái miệng nhỏ ra, một ngụm lại đem một cái lộc khác hàm ở trong miệng, gương mặt hõm vào, dùng sức hút mạnh một cái.

“A ha ha...” Lý Tiên run rẩy đứng lên, thân thể mềm nhũn ngã trên người nàng, hai vú mềm mại áp lên, khiến cho mặt mũi Kim Ngọc Tước tràn đầy vẻ đàn hồi trắng nõn như sữa.

“Ô ô ô, sư tử, rầu rĩ chết ta “hì hì”, ngu ngốc, sư tử nằm trên người sư tử, người chậm rãi nằm “Ừm” hai nàng trên giường thay đổi tư thế, nhưng Lý Tiên Tiên không cho nàng lập tức ngậm sữa, mà là dâng lên mặt Kim Ngọc Tước, hai người hôn nhau một cái nóng bỏng, đầu lưỡi liếm láp, trong lúc dây dưa, quần lót của Lý Tiên Tiên bị cởi xuống, váy của Kim Ngọc Tước cũng bị vô ý thức xé rách, lộ ra bả vai mảnh khảnh.

“Sư tử, ừ.” “Ngoan, hôm nay ta sẽ cho sư tử xem nhũ non của chim tước, được không?” Không, sư tử không cần cởi quần áo của ta... Á!” Kim Ngọc Tước ngẩng đầu lên, được Lý Tiên hôn mê một cái, nhanh chóng chuyển đến trên xương. Cô bé con bò câu non nớt đã được sư tử xòe ra khỏi cái yếm nhỏ màu hồng, nhẹ nhàng vuốt ve trong lòng bàn tay.

Thiếu nữ mang bờ câu xinh xắn mãi mãi cảm non nớt, Kim Ngọc Tước kêu lên ô ô, kìm lòng không được ưỡn ngực, vừa hôn sư tử, vừa then thùng đón hợp khiêu khích của nàng, để cho tiểu muội chơi đùa.

Con bò câu sữa nhỏ không ngừng nhào nặn trong lòng bàn tay của sư tử.

“Tiên tử!!” Lý lão hán bị hai nữ nhân hôn môi lẫn nhau kích thích không chịu được, hần sớm đã vén váy tiên tử lên, thô lỗ dùng một bàn tay đem váy áp lên eo tiên tử, lộ ra quần ngắn to

lụa bên trong, đây hẳn là quần lót cùng yếm thành bộ quần lót, huyết mật tiên tử tuyệt vời đến cực điểm đã bị cái quần ngăn tơ lụa này bao vây lấy., Hắn chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, là có thể nắm được tiền đặt cược của mình, đem cặp mông trắng nõn của tiên tử trắng như tuyết thu hết vào trong mắt! Nhưng Lý lão hán còn không dám trực tiếp như thế, chỉ có thể dùng gậy thịt nóng hổi của người một mình cắm vào giữa đùi tiên tử, đi tới đi lui run run, hưởng thụ cảm giác nở nang mềm mại tiên tử.

Tiên tử bị kích thích, không khỏi kẹp chặt hai chân, nhưng lão hán đầu rùa đỏ thẫm chảy ra chất lỏng làm chất lỏng trơn trượt rất tốt, gậy thịt thô hoàn toàn xuyên qua bắp đùi tiên tử, nhô ra ở một chỗ khác, lặp đi lặp lại mài chân tiên tử.

“Ngươi, buông ra!” Toàn thân Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, hai gò má nóng như lửa đốt, muốn tránh ra, thân thể mềm mại lại vì tình muốn thiêu đốt mà trở nên vô lực, muốn kẹp chặt hai chân không cho hắn lộn xộn, nhưng dương vật nam nhân kia lại nóng rực như thế.

Nàng cùng Ngọc Tước sư muội một sáng một tối, dâm tà lại có chỗ chung không hiểu.

“A ha ha, trên giường, hai nữ nhân vặn vẹo thân thể như rắn đang hôn đùa, không biết Kim Ngọc Tước bị lừa gạt đã nằm trên giường từ lúc nào, mặt đỏ hồng quay đầu lại, nhắm hai mắt lại.

Lý Tiên Tiên tỉ mỉ hôn nàng, khuôn mặt, môi, vành tai, cổ, khiến Kim Ngọc Tước hoàn toàn lâm vào mê ly, đôi môi mới khẽ mấp máy, đầu tiên là hôn lên cái cổ mảnh mai của Tước nhi, vào lúc nàng phát ra tiếng rên rỉ, mới quay lại cắn dây lưng trên yếm của nàng, dùng hàm răng kéo xuống.

Cái yếm hồng nhạt được thiếu nữ cảm thấy xấu hổ dùng tay ngăn trở, nhưng sư tỷ của cô gái lại gằn, dùng bờ môi hôn tay của nàng, dịu dàng trấn an tâm tình của nàng.

Rốt cuộc, Kim Ngọc Tước then thùng cong ngón tay một cái, buông cái yếm ra.

“Tiểu Tước nhi, sư tử tới hôn nữ non của ngươi một cái, yên tâm, không có chuyện gì xảy ra.” Lý Tiên cúi đầu cắn vào mu bàn tay nàng, rút cuộc thiếu nữ ngượng ngùng mở lòng bàn tay nhỏ bé bảo vệ con bồ câu, nhô ra khỏi cái áo hồng nhạt dưới ánh mắt nóng rực của sư tử.

Mũi sữa nho nhỏ phập phồng theo nhịp thở dồn dập, giấu ở trong cái yếm đầy tơ đáng yêu hết sức mê người.

Sau khi thưởng thức đủ, Lý Tiên Nhân mới cúi đầu, dùng hàm răng cắn vào cái yếm mang theo mùi thơm cơ thể thiếu nữ, chậm rãi kéo lên.

Thân thể non nớt của thiếu nữ ngây thơ, từng chút từng chút một lộ ra trước mắt ba người.

“Hô hô hô!” Một màn hương diễm khiến cho Lý lão hán giống như phát điên, nửa người dưới rung động, cây gậy thịt thô dài dính đầy trên đầu rùa, ở giữa bắp chân của tiên tử thắt chặt, một đôi tay khô gầy cũng tùy ý đùa bỡn hông tiên tử, một thán qua nhẩn nại rốt cục cũng được phát tiết, còn có thể một bên dâm chọc tiên tử nhìn nữ tử hư hoàng giả phượng, càng thêm sáng khoái.

Tiêu Hi Nguyệt bị đụng đến thân thể mềm mại lắc lư, trong lúc tinh thần hoảng hốt cùng tình dục tràn ngập, con mắt thấy được một điểm màu hồng phấn trước ngực Ngọc Tước sư muội, mơ hồ nhớ lại thời điểm cùng sư muội chơi đùa.

“Không thể để cho hắn thấy được thân thể của Ngọc Tước sư muội!” lý trí của Tiêu Hi Nguyệt trong phút chốc trở về, nhẹ giọng quát: “Lý lão hán nhắm mắt nhất thời trước mắt tối sầm, rõ ràng mở to mắt nhưng không nhìn thấy gì, nhưng cảm giác lại trở nên mãnh liệt, một thán qua bị tiên tử vút bỏ tức giận cùng bất mãn, giờ phút này toàn bộ hóa thành dục vọng, động tác hắn gắng gượng nửa người dưới ngược lại nhanh hơn mấy phần.

“Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, dùng sức kẹp chặt cây thịt, bắp đùi đùi kẹp chặt lấy bộ dương cụ nóng rực kia, kích thích Lý lão hán bất chấp tất cả.

“Tiên tử, lão nô bán tên!!” Lý Tiên Tiên đang định cúi đầu hôn con bò câu Kim Ngọc tước, dường như ngửi thấy mùi gì đó, quay đầu nhìn về phía cửa ra vào.

Trong lúc mơ hồ, nàng thấy được một đạo màu trắng đục vật rất quen thuộc bay múa giữa không trung, nhưng trong phút chốc lại biến mất không thấy, làm cho nàng hoài nghi có phải vì dục vọng nhìn lầm hay không.

Nhưng sau khi hít một hơi thật sâu, sắc mặt Lý Tiên có chút thay đổi.

“Sư tử, sao vậy?” Không sao, sư muội biết điều, nếu người cảm thấy xấu hổ, chúng ta trốn trong chăn, chậm rãi thân cận...”

Tiên tử tu hành (24)

Chương thứ hai mươi bốn, mông trăng tròn hai mươi sáu năm, vào lúc hai nữ nhân xinh đẹp trốn tránh lẫn nhau trong chốn chơi, Lý lão hán lại lòng đầy lửa giận bị bắt đi ra phòng luyện công, thậm chí lúc trước mắt hoa lên, cây gậy thịt dưới chân hắn vẫn tiếp tục không ngừng bắn ra tinh hoa, mắng xà nổi giận nhảy dựng lên, đầu rắn đỏ thẫm há miệng phun ra trọc trắng, giống như đang kháng nghị tiên tử tự tiện đưa ra quyết định.

Nhưng Lý lão hán rất nhanh chú ý tới một chuyện: ngọc thủ của tiên tử rõ ràng để ở trong phòng luyện công, không, vừa rồi tiên tử vội vã rời đi, rõ ràng là đang nắm lấy cái vạc lớn dưới háng của hắn, dùng cánh tay ngọc mềm mại bóng loáng nắm chặt lấy cây gậy thịt của hắn, thì triển thần hành thuật rời khỏi phòng luyện công, nhanh chóng lao về phía Minh Nguyệt phong.

“Tiên tử!!” Lý lão hán kích động đến mặt già đỏ lên, cây thịt dưới háng cũng theo đó rung động một hồi.

Giờ phút này hắn bị tiên tử đỏ lưu lại gương mặt dặt theo bay giữa không trung, nhưng tiên tử dặt hắn nơi không phải áo, không phải cổ áo cũng không phải tay, mà là thịt bồng của hắn! Cái rắn dài lửa nóng này ở dưới háng hắn, giống như biến thành một sợi dây chó, bị tiên tử dặt đi.

Nhưng loại khuất nhục này đối với hắn căn bản không tính là gì, thiên hạ có nam nhân nào có thể bị tiên tử nắm chặt cây gậy thịt dặt đi?!” “Tiên tử, lão nô, lại không nhịn được nữa rồi! ” Lý lão hán thậm chí không kịp hưởng thụ một chút tư vị tiên tử ngọc thủ tuyệt vời, tình quan liền nhịn không được lần nữa mở rộng ra, vươn eo về phía tiên tử một cái, thân thịt trong tay tiên tử run rẩy một hồi, lần nữa bắn ra một cỗ lớn tinh túy.

“Ngươi!” Lúc này Tiêu Hi Nguyệt mới khôi phục tinh thần, sau khi nhận ra tình huống trước mắt thì đã không còn kịp nữa rồi.

Nàng và Lý lão hán bay giữa không trung, tay phải trắng nõn nắm dương vật nóng bỏng của nam nhân, nắm dưới cái đầu rùa to bằng quả trứng vịt, Tiêu Hi Nguyệt có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ nóng bỏng, cùng với lúc tạp dịch cũ bắn tinh, dương vật thô to nhảy lên nhảy xuống làm tinh vật run rẩy.

Giương mặt Tiêu Hi Nguyệt đỏ bừng, tình dục khô nóng lại một lần nữa quét qua nàng.

Dương vật trong tay nam nhân giống như một cây gậy thiêu đỏ, khiến thân hồn của nàng cũng run rẩy theo, lại to lớn như thế, một bàn tay nhỏ bé của nàng thậm chí không cầm nổi. Khi dương vật nóng bỏng bắn tinh, Tiêu Hi Nguyệt cũng có thể cảm nhận được gân xanh quần quanh nhục trụ như cuộn rồng đang có lực lượng mạnh mẽ.

“Tiên tử!!” Lần đầu tiên được tiên tử dùng ngọc thủ trắng nõn hàu hạ chùy nhỏ, Lý lão hán sáng khoái đến khó có thể tự kiềm chế, chỉ là đáng tiếc, tiên tử lại đang phát ra một lọn tóc bắn tới bụng dưới ngực nàng, theo bản năng cầm gậy thịt trong tay dịch chuyển ra, không chế đầu mãng xà chuyển hướng khác, để cho đầu rùa phun về nơi khác.

Tóc trắng bạc từ giữa không trung đậm đặc rơi xuống, thật xảo hợp, phía dưới vừa vặn có mấy nữ đệ tử đang định tiến về phòng luyện công, thiếu chút nữa bị mưa tinh muội từ trên trời rơi xuống bắn tung tóe, nguyên một đám sợ tới mức hoa dung thất sắc, kêu to.

“Ai? Ai ẩn thân trên trời vậy!?” “Khốn kiếp hỗn đản, khốn kiếp, ra đây cho ta!” Các tỷ muội, dùng phi kiếm! Đánh rơi tên hèn hạ hèn mọn này xuống!” Mấy nữ đệ tử thẹn quá hoá giận, giơ tay rút kiếm phù ra, chém loạn lên bầu trời một hồi., Nhưng từ đầu đến cuối không cách nào tìm ra được ai đang nghịch hành hung trên trời hèn mọn bỉ ổi, hơn nữa còn dám bắn tinh về phía các nàng! Đệ tử nghe tiếng chạy tới đưa mắt nhìn nhau, trên mặt nam đệ tử có chút xấu hổ, sau đó sục sôi căm phẫn, tỏ vẻ nhất định phải bắt hung thủ... Không, là cái tên bỉ ổi đáng ghét kia.

Nữ đệ tử tức giận đến cả người run rẩy, lập tức truyền tin cho Chấp pháp trưởng lão.

Tiếng ồn ào cũng kinh động hai người Lý tiên tử đang muốn tiến thêm một bước, Kim Ngọc Tước tưởng rằng nàng cùng sư tỷ bị người phát hiện bí mật, cuống quýt đẩy sư tỷ ra, mặc quần áo xong lén lút chạy mất.

Lý Tiên muốn tẩu hỏa khó tiêu, đang lúc hấn ta đang tức giận ai dám quấy rầy chuyện tốt của nàng ta, đột nhiên hấn ta ý thức được điều gì.

Nàng lập tức mặc xong quần áo, chạy tới chỗ tinh muối từ trên trời rơi xuống, cẩn thận ngửi mùi tinh muối nồng nặc này, sắc mặt lần nữa hơi đổi.

“Lão đầu kia... Làm sao có thể là lão?” Có một nữ đệ tử nhìn thấy bộ dáng nàng nhú mũi, liền giễu cợt cười nhạo nói:

“Chẳng lẽ Lý Tiên Tiên ngươi có thể ngửi được tinh thức nam nhân?” Không ít đệ tử đều nhao nhao nhìn sang, Chấp pháp trưởng lão cũng dùng ánh mắt dò hỏi nhìn qua, có thể thấy được Lý Tiên đã rất có danh khí ở Tiên Vân tông.

“Sư tỷ nói đùa rồi.” Lý Tiên rất là bình tĩnh, “Nam nhân này hương vị dương tinh giống như mùi trên thân thể, có chút thối không thể ngửi được, có chút vừa thơm ngon hợp lòng người, giống như không phải, thật khó có thể phân biệt “Ngươi!” “Sư tỷ, trưởng lão, tiên tiên trước tiên xin cáo từ rồi khỏi.” Lý Tiên Nhân trầm mặt rời đi, sau khi trở lại chỗ ở, suy nghĩ hồi lâu, ngay cả Lưu Như Hà cũng nhìn ra nàng không thích hợp, hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì.

Do dự một lúc lâu, Lý Tiên Tiên lắc đầu, không nói ra suy đoán trong lòng mình.

Chờ sau này lại hảo hảo tìm hiểu một chút xem lão tạp dịch kia rốt cuộc là cái gì!... chàng vạng tối, lão tạp dịch bị Lý Tiên Tiên nhắc nhở lại không thể chờ đợi được nữa mà chạy lên đỉnh núi, ngẩng đầu đợi tiên tử xuất hiện.

tấu đàn của Tiêu Hi Nguyệt truyền khắp tiên vân tông là tiếng đàn tuyệt vời, hai vị thị nữ lại nghe giảng bài một hồi, rốt cuộc

mới rời khỏi hậu hoa viên, lưu lại tiểu thư một mình ngồi trên ghế ngọc thạch.

“Tiên tử!!” Lý lão hán một khắc cũng không nhịn được, như chó hoang mất nết, nhảy vọt ra khỏi đũng quần cao ngất.

Tiêu Hi Nguyệt không nói một lời, tay cầm một quyển sách phong cách cổ xưa, lẳng lẳng lấy tay chống cái gối ngọc, dựa vào trên ghế đọc sách.

Màu trắng...

Quần áo dán lên thân thể mềm mại của tiên tử, đường cong nữ tử tuyệt vời hiện rõ ràng, một đôi chân ngọc đặt chồng lên ghế, giày thêu đã cởi xuống, lộ ra một đôi ngọc chân tinh xảo bọc ở trên tấm la bàn.

Lý lão hán nhìn miệng lưỡi khô khốc, nhưng cũng biết rõ tính tình tiên tử, nôn nóng không đến, chỉ có thể từng bước khẩn cầu tiên tử thương tiếc, thưởng hán một cái mộng trắng như mộng to chơi một chút.

“Người tới làm cái gì?” Lão hán mặt hăng mở miệng, thanh âm thanh lãnh mỹ tuyệt vời của tiên tử liền truyền vào trong tai hán.

Lại lần nữa có thể cùng tiên tử xinh đẹp thánh khiết đối thoại, Lý lão hán càng thêm kích động, dùng lễ tiết năm mươi năm trước thiếu gia xa hoa, chấp tay với tiên tử nói: “Lão nô đặc biệt tới thưởng một cặp mộng đẹp của tiên tử!” Ánh mắt tiên tử từ trên sách rời khỏi, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hán.

“Tiên tử!” Lý lão hán lớn mật tiến lên một bước, trong lòng hán có oán hận.

Một tháng trước tiên tử nói với hán chỉ cần tìm được chứng cứ Kim Ngọc Tước và Lý Tiên Tiên cùng một chỗ, liền cho hán chơi một vòng mộng, hơn nữa còn cởi quần xuống, để nửa người dưới trần trụi, để cái mộng kia không chút ngại ngùng bị hán đâm trúng.

Thậm chí hán còn đề lên cuộc sống hạnh phúc cuối cùng của mình, sau khi thất bại với tiên tử thì phải rời khỏi Minh

Nguyệt cư.

Nào biết khi hấn khở sở chờ đợi bảy ngày, cuối cùng cũng phát hiện chứng cứ, tiên tử lại rời đi! Hơn nữa vừa đi được nửa tháng, khiến cho cái khổ dưới chân hấn cơ hồ cứng rắn muốn nổ tung.

“Ngài không định thực hiện một chút lời hứa của ngài sao?!” Lý lão hán dùng ánh mắt tràn ngập tính xâm lược nóng bỏng, gắt gao nhìn toàn thân tiên tử, từ khuôn mặt tuyệt mỹ, cằm trơn bóng, đến cổ thiên nga thon dài, lại chống lên bộ ngực hoàn mỹ của quần áo trắng nõn, cùng với bộ quần áo kia dán chặt vào nhau, sau đó bày ra đường cong mông ngựa.

Tất cả mọi thứ của tiên tử đều hoàn mỹ như thế, khiến người ta hận không thể nhào tới lột sạch quần áo tiên tử, dưới khổ lông chim hung hăng tiến vào trong huyết tiên tử, điên cuồng chiếm lấy nàng.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một lúc lâu.

Tựa hồ bởi vì nắm chắc thắng lợi trong tay, lại tựa hồ là bị thủ đoạn ôn nhu khi kỹ nữ câu dẫn nữ nhân ảnh hưởng, Lý lão hán khó có được kiên nhẫn chờ đợi, chỉ có nhục trùng dưới khổ nôn nóng khê rung động, đã không kịp chờ đợi muốn từ trong quần phá lòng đi ra, đối với tiên tử điều võ dương oai lộ ra vẻ dữ tợn.

“Tiên tử!” Lý lão hán nhẹ giọng nói: “Ngài đang bắn khoăn cái gì? Nếu tiên tử ngài và lão nô đã có quan hệ như vậy, vậy nên đừng cảm đối mặt mới phải. Lão nô thề, chỉ là nhìn một chút thân thể mềm mại hoàn mỹ của tiên tử, sau đó lại làm chuyện lần trước, những chuyện khác tuyệt đối không dám nghĩ!” Đôi mắt Tiêu Hi Nguyệt khê động, nhìn hấn một cái.

Lão hán đi về phía trước một bước, dừng quần cao thẳng: “Tiên tử, có phải là bởi vì cảm thấy mình thuần khiết bị làm ô uế hay không? Nhưng lão nô cùng cắm vào cuối sao lại làm hỏng sự trinh tiết của tiên tử?” Đây là hấn học được từ trên người kỹ nữ Lý Tiên Tiên kia, chỉ cần không cắm vào, tiên tử chính là thuần khiết! Nhưng hấn lại hiểu lầm tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía hắn: “Lý bá, có thể dùng chuyện khác thay thế không?” Một tiếng Lý bá, khiến Lý lão hán kích động không thôi, nhưng dục vọng lại để cho hắn lựa chọn tiến thêm một bước tham lam, trực tiếp cự tuyệt Tiêu Hi Nguyệt, vẫn kiên trì nhìn khắp toàn thân tiên tử.

“... Chỉ là quần thôi.” Tiêu Hi Nguyệt chỉnh lại cách nói của hắn.

“Vậy tiên tử vẫn còn nhớ rõ tiền đặt cược lúc trước chứ?” Lý lão hán ép hỏi.

Tiêu Hi Nguyệt lại không nhớ rõ.

Lúc trước nàng muốn cùng lão tạp dịch này phân rõ giới hạn, tự cho là Ngọc Tước sư muội sẽ không cùng giường với một nữ tử ngoại môn vui vẻ, bởi vậy đáp ứng tiền đặt cược, nhưng sự thật lại hung hăng cho nàng một cái tát.

Ngọc Tước sư muội thật sự đã phát sinh cùng nữ tử, cùng quan hệ không minh bạch với lão hán, thậm chí có khả năng tiến thêm một bước, nàng đã thích Lý Tiên.

Tiêu Hi Nguyệt sẽ không đi hỏi Ngọc Tước sư muội vì sao, chỉ khiến hai bên đều khó chịu mà thôi.

Nhưng tiền đặt cược của nàng thực sự là thua.

“Tiên tử!” Lý lão hán dương vật kia lại tiến lên một bước, vươn tay phải đen nhánh, thăm dò hương bên hông của nàng duỗi tới.

Tiêu Hi Nguyệt trong đôi mắt hiện lên một tia bối rối, ngữ khí có chút vội vàng nói: “Người, người nằm xuống!” Lý lão hán sửng sốt, “Tiên tử, đây là vì sao?” “Ta... Dùng chân giúp người “Tiên tử hử thẹn, gương mặt thanh lãnh nhiễm lên hồng hà động lòng người.

Lý lão hán thấy vậy như mê như say, thành kính quỳ xuống, tại tiên tử ngồi trên ghế bằng ngọc thạch, một đôi chân đẹp đạp trên phiến đá trên mặt đất, không thể chờ đợi được vươn tay ra, xé rách như đem tiên tử cởi giày ra.

Theo thói quen ghé sát vào giày thêu người thật sâu, vẻ mặt Lý lão hán tràn đầy say mê, cẩn thận từng li từng tí đặt giày nữ tử

qua một bên, sau đó mới nâng chân ngọc nhỏ nhắn xinh xắn khí khái.

Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run lên, bắp chân theo bản năng rút lại, Lý lão hán lại gắt gao ôm lấy mắt cá chân của nàng, gương mặt già nua kia lại một lần nữa dán lên mu bàn chân của nàng, một bên ngửi lấy mùi thơm trên chân La Lặc nhỏ nhắn của nàng, một bên vươn lưỡi liếm liếm nàng.

“Tiên tử, ngài biết không? Một tháng qua, lão nô thật sự rất nhớ tiên tử ngài!” Lý lão hán cuồng nhiệt dùng nước miếng bôi đầy hai cái la trảo, mới dùng miệng cắn vào một phần ngón chân của bà ta, đầu tiên là dùng răng và đầu lưỡi gặm nhấm hôn một lần mười hạt đậu tưa như vậy, sau đó mới lắc lắc đầu, giống như cắn xé cỏi bỏ đôi giày của tiên tử, lộ ra cặp ngọc trắng mịn, giống như một món đồ sứ tinh xảo vậy.

Khí độ ngọc.

Tiêu Hi Nguyệt mười ngón chân bất an co rút lại, móng tay óng ánh sáng long lanh lộ ra màu hồng phấn khỏe mạnh, mu bàn chân mơ hồ có thể thấy được mạch máu màu xanh của Tỳ Hưu, kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

“Tiên tử!” Lão hán thành kính ôn lại chuyện đã lâu không làm: Để cho tiên tử hai chân ngọc cùng giẫm lên khuôn mặt thô ráp của hắn, bàn chân mềm mại ấm áp cùng khuôn mặt nhăn nhoe của hắn dán lại, cảm giác tuyệt vời làm cho hắn muốn dừng cũng không được, tại lòng bàn chân tiên tử đập xuống, vươn đầu lưỡi liếm liếm mi tâm bắp chân trắng nõn mẫn cảm kia.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt chân ngọc uốn cong thành hình cung, cắn chặt hàm răng cũng không nhịn được rên rỉ tràn ra tiếng rên rỉ đau đớn, Lý lão hán cảm giác tiên tử tình động, thay đổi vốn lệ tâm liếm chân ngọc của nàng, cuối cùng lại thuận theo chân ngọc hướng lên trên, vén váy trắng nõn lên, miệng há to, cắn tới một bàn tay mịn màng của tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt run rẩy càng lúc càng lợi hại.

Nàng biết rõ không thể tiếp tục như vậy nữa, cuống quýt vận chuyển tâm quyết, đè xuống loại tình dục xao động này.

Nàng là một nữ nhân bình thường, cũng giống Lý lão hán ham muốn rừng rực này, một tháng cuối cùng từng phát tiết dục vọng nhục thể của mình.

Trước kia còn chưa cảm thấy, nhưng bởi vì lão hán bị câu dẫn, lại nếm qua cảm giác thích thú đỉnh phong, sau đó nàng trở nên mãi cảm hơn nhiều.

“Ngươi, nhanh lên!” Tiêu Hi Nguyệt cố gắng dùng giọng điệu lạnh lùng ngơ ngác, quát lớn đám tạp dịch già.

“Hắc hắc, tiên tử muốn nói nhanh, vậy tới giúp lão nô một chút đi!” Lý lão hán mặt dày vô liện nằm trên mặt đất, hai tay lại gác ở sau đầu, khuôn mặt già nua xuất hiện nụ cười đắc ý nhìn tiên tử, bộ dạng vô liện vô sỉ, thuộc về loại vẻ mặt bị bất luận người nào nhìn thấy đều sẽ độc nện một trận.

Tiêu Hi Nguyệt mi mắt buông xuống, hít sâu một hơi bình phục tâm tình, giơ tay sửa sang lại chiếc váy bị làm rối tung, một đôi chân ngọc tinh xảo trắng nõn nâng lên, dưới ánh mắt vô cùng chờ mong của lão hán, động tác có chút hỗn loạn đặt ở dưới háng của hắn.

Bởi vì tâm tình quá khẩn trương, cho nên nàng đặt chân trái ở trên gáy thịt của lão hán, chân phải thì đạp hệt xuống một khoảng cách, dẫm lên hai túi trứng to lớn mọc đầy lông đen kia.

“A!” Kích thích trước đó lại một lần nữa làm cho Lý lão hán sảng khoái hít một hơi khí lạnh, nhục bông một trận run rẩy, làm cho hai túi lớn chùng quả đấm của hắn cũng theo đó co rút lại, giống như chuẩn bị phóng ra số lượng dương tinh kinh người.

Tiệc nuôi chính là, tựa hồ tiên tử hồ thẹn đụng nơi đó, chân ngọc rất nhanh rời khỏi túi trứng, chân trái hơi dùng sức, ép gáy thịt của hắn xuống bụng, đồng thời chân phải cũng giẫm lên, biến thành tư thế xấu hổ đạp trên hai chân ngọc trên gáy thịt.

“Tiên tử, bàn chân nhỏ của ngài thật là thoải mái!” Cây gáy thịt nóng rực cùng với bàn chân trần trụi của tiên tử không

chút ngăn cách ma sát vào nhau, Lý lão hán cười hắc hắc, duỗi ra bàn tay đen nhánh, sờ lên mắt cá chân tiên tử.

Vừa sờ, vừa hoạt động nửa người dưới, trong miệng còn kêu lên: “Tiên tử, nhanh động một chút, nòng cốt lão nô sắp nổ tung, gần một tháng rồi., Thêm vào một tháng trước, lão nô ước chừng hai tháng không phát tiết ra ngoài!” Kỳ quái là, Tiêu Hi Nguyệt vốn đối thủ đã quen thuộc, giờ phút này lại lộ ra động tác thập phần cứng nhắc, không có dùng bàn chân linh hoạt cùng gây thít thô to dưới chân như trước kia mài dũa, mỗi lần giẫm đạp chạm đều giống như bị phồng, sờ vào là lập tức phân ra.

Cuối cùng lão hán vẫn là tự mình dùng hai tay nắm chặt hai chân ngọc trắng nõn tiên tử, để chúng kẹp chặt, nhục bông dán bên hông tiên tử ngọc chân cùng bắp chân, lặp đi lặp lại uốn thẳng nửa người dưới, mới phun ra mãnh liệt.

“Đủ rồi sao?” Tiêu Hi Nguyệt khôi phục vẻ lạnh lùng, mặc cho lão tạp dịch phun tinh túy đến bắp đùi, thậm chí vẩy bắn đến giữa hai chân.

Lý lão hán chỉ chỉ một lần nhưng vẫn cứng rắn như cũ, ý tứ rất đơn giản: Không đủ! Tiêu Hi Nguyệt thần sắc càng lạnh thêm vài phần, nhưng sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Mười lần, đối ngươi tiền đặt cược, như thế nào?” Lý lão hán ngồi dưới đất ngo ngoe, mới hiểu được ý tứ của nàng.

Tiên tử là muốn dùng mười lần giúp hắn giao đủ, đổi lấy lần tiền đặt cược trước đó, nói cách khác, tiên tử cũng không muốn coi quân đem mình bại lộ trước mặt hắn.

Là sợ hãi? Hay là chán ghét? Lý lão hán đoán không ra ý nghĩ của tiên tử, nhưng hắn lại biết, tiên tử tuyệt đối thập phần để ý tới tiền đặt cược này, nếu không đại khái có thể trực tiếp quẹt lấy, mà không cần cùng hắn mặc cả giao dịch.

Sau khi hiểu được điều này, Lý lão hán càng ngày càng mặt dày, nhất định phải đổi lấy tiền đặt cược lúc trước! Tiêu Hi Nguyệt tâm phiền ý loạn, bàn tay trắng nõn giờ lên, nhắc lên một trận cuồng phong thổi hắn trở về căn nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi.

Lý lão hán xoay người ngồi dậy, cười hắc hắc một tiếng, nhìn thoáng qua vầng trăng trên trời không biết từ lúc nào xuất hiện, tưởng tượng cặp mông trắng nõn của tiên tử cũng xinh đẹp giống ánh trăng phải không?” Tiên tử, cái mông trắng như tuyết mềm mại của người, có phải cũng xinh đẹp giống như ánh trăng không?, Lão nô đã quyết định!” Sáng sớm ngày thứ hai, Lý lão hán lại chui xuống dưới bàn, không chút lo lắng hai vị thị nữ dùng thần niệm quan sát đến hắn, bởi vì hắn biết, tiên tử tu vi xuất cảnh tất nhiên sẽ phát hiện ra hắn trước, từ đó ngăn hai vị thị nữ lại gần.

Quả nhiên, Lý lão hán lúc tiên tử đánh đàn, lại một lần hưởng thụ được Tiên Vân Tông, thậm chí toàn bộ thiên hạ, đều là nghe tiếng đàn tuyệt vời của Hi Nguyệt tiên tử ở khoảng cách gần nhất: Hắn cơ hồ chính là ghé mặt vào đôi bàn chân nhỏ của tiên tử, mặt dày vô sỉ liên tục cọ xát cắn răng, không hề cố kỵ hưởng thụ da thịt mềm mại cùng thanh u của tiên tử.

Hương thể hương.

Ít nhất trước khi tiên tử thực hiện lời hứa, hắn cơ hồ nắm giữ bí quyết tất thắng! Sau khi hai người dùng phương thức kỳ quái giao phong mấy tháng, hắn rốt cục chiếm thể thượng phong! chạng vạng tối, Lý lão hán cố ý lặp lại chiêu cũ, chui vào dưới váy Tiêu Hi, để tiên tử trắng nõn che lại chính mình, nằm rạp trên mặt đất ngửa đầu lên trên đùi tùy ý liếm láp.

Tiêu Hi Nguyệt không thể không ôm chặt hai chân, khi lão hán lấy được một tác tiến thước muốn thò tay vào giữa hai chân nàng, không thể nhịn được nữa, đá ra một cước đá văng nàng ra.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Cuối cùng, vào buổi tối ngày thứ bảy, một đêm trăng sáng, Tiêu Hi một mình đi vào vườn hoa tản bộ.

Lý lão hán như u hồn bám theo sau đuôi, da mặt dày tiến tới ngửi mùi thơm trên đường của tiên tử.

“Tiên tử, ngài đã suy nghĩ kỹ chưa?” Tiên tử, lần này lão nô không có uy hiếp hay không biết xấu hổ bức bách ngài, là tiên tử ngài đánh cuộc thua “Lão nô đã thay đổi triệt để, tiên tử lại

tin tưởng lão nô một lần?” Nếu không như vậy, tiên tử thật sự không muốn để lão nô nhìn thấy ngài, lời nói trắng mềm mềm như cái mộng mềm mại của ngài. “Tiên tử liền tin tưởng lão nô một lần?”, Tiên Tử ngài đáp ứng, mỗi buổi sáng cùng buổi tối, các giúp lão nô tiết một chút dương hỏa này, sau đó ba ngày làm chuyện đêm hôm đó, thế nào?” Vì có thể hưởng thụ được, lại một lần nữa chọc vào mộng tiên tử, nhét vào trong khe hở của tiên tử, Lý lão hán nhìn đau bụng tha lần này bỏ cơ hội cỡi quần áo tiên tử.

Chỉ cần có thể ba ngày làm một cái khe hở tiên tử tuyệt vời kia, để tiên tử tình cảm động không thôi kẹp chặt hai chân, đem thân thể lửa nóng của hắn kẹp ở khu vực âm hộ cùng đùi tam giác, hắn thì đứng sau mộng tiên tử, uốn ngực hưởng thụ đùa bỡn không thôi. Đủ loại như thế, mới có thể từ bỏ cơ hội nhìn cái mộng trắng nõn của tiên tử lần này.

“Tiên tử, ngài suy tính thế nào?” Lý lão hán cũng nhắm mắt đi theo.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhíu mày, nàng ở trong hoa viên một hồi lâu, từ đầu đến cuối không có quyết định, đối với đề nghị của Lý lão hán về ghế đá kia cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Nàng thực sự không biết nên đối mặt yêu cầu này như thế nào.

Nếu nàng tàn nhẫn một chút, có thể trực tiếp đuổi lão tạp dịch này ra khỏi Tiên Vân Tông, từ nay về sau mắt không thấy gì nữa.

Nhưng cho tới nay quan niệm giữ, lại khiến nàng không cách nào vì phạm bản tâm lựa chọn.

Nhìn khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ của tiên tử, Lý lão hán trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, xem ra đêm nay vẫn không thể được tiên tử đáp ứng.

“Tiên tử, lão nô cũng không bức ngài!” Hắn quyết định nhìn đau tạm thời buông tha, chỉ chỉ cây gậy thịt thô dài dưới quần. “Đêm nay tiên tử giúp một đám lão nô, làm một lần là được, lão nô sau khi trút lửa xong lập tức lập tức xuống núi!” Người này ngược lại thay đổi không ít.

Trong đầu hiện lên ý niệm như vậy, Tiêu Hi Nguyệt dừng bước, hơi nâng mắt nhìn về phía trắng sáng trên trời.

Tâm cảnh càng phức tạp hỗn loạn, nàng lại càng thích ngắm trăng.

Nguyệt Tình viên khuyết, buồn vui ly hợp.

Hằng Nga tiên tử ở tại Nguyệt cung, có hay không cũng sẽ có phiền não giống như nàng? Cho tới bây giờ, nàng đều không rõ vì sao chờ mong, vì sao phiền não, vì sao để ý.

Càng suy nghĩ càng cảm thấy chán nản.

Xung đột trái phải, tìm không ra đường.

Chỉ có thể dựa vào bản tâm, khoan hãy xem.

“Tiên tử?” Tấm lưới khuyết tâm tâm nhất tìm Toan Nghê Hồi. Lý lão hán có chút kinh ngạc nhìn Hi Nguyệt tiên tử nhẹ nhàng bước đi dưới chân núi, thân ảnh thuần bạch dưới ánh trăng như một vị thần nữ từ cửu thiên bay xuống, tản mát ra di thể độc lập, ngăn cách thần vận với phàm trần.

Cảnh giới của tiên tử tựa hồ lại tăng lên? Lý lão hán trong lòng nhảy dựng, cuống quýt theo sau, như một con chó già bị chủ nhân vứt bỏ hoảng hốt bất an.

Chẳng bao lâu sau, Lý lão hán liền phát hiện con đường mà tiên tử đi xuống, không phải là ngày hôm đó khi Tiêu Viễn đến, hắn trốn ở dưới chân núi nghe lén tiếng đàn của tiên tử, con đường mà Tiêu Viễn và tiên tử tản bộ đến lúc này sao? Sau đó hắn còn ở cách đó không xa lần thứ nhất bắn nòng đậm lên trên người tiên tử, mở ra một loạt cơ duyên xảo hợp của hắn.

“Tiên tử, ngài đây là...?” Lý lão hán nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt tới đây, còn tưởng nàng lại nhớ tới Tiêu Viễn, tuy rằng trong lòng ghen ghét tiểu tử kia có thể đạt được trái tim tiên tử, nhưng hôm nay hắn có thể mỗi ngày hôn một muội muội, cũng không tính là quá tệ.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn không trả lời hắn, im lặng không nói gì đi tới trước một tảng đá lớn đứng trên sườn núi, bóng dáng trắng ngần bay lên, tay áo bông bành hạ xuống tảng đá.

Tiên tử đón gió đứng thẳng, ánh trắng sáng bóng rơi trên dung nhan tuyệt thế thánh khiết thanh lãnh của nàng, khiến nam nhân duy nhất có thể thưởng thức cảnh tượng này kích động không thôi.

“Tiên tử!!!” Trong hai mắt đục ngầu ngấn lệ, Lý lão hán hét lớn một tiếng, thân ảnh gầy còm nhanh chóng chạy về phía cự thạch.

Hắn đã hiểu rõ tiên tử không còn gì để nói! Chỉ là lão hán không dám trực tiếp nhảy lên, sợ quấy rầy tiên tử xinh đẹp đơn độc dưới ánh trắng.

“Lão nô đến rồi!” Thân hình gầy còm của Lý lão hán nằm sấp ở trên cự thạch, năm ngón tay nắm lấy thạch bích, ra sức trèo lên đỉnh cự thạch cao hai, ba mét, như một con tinh tinh thân vô lông cầm thân cây to lớn bò lên trên, hình ảnh buồn cười nói không nên lời.

Trên tảng đá lớn có một vị tiên tử vẽ tranh, đang chờ con tinh tinh đầu không lông này đến.

Rốt cục, lão hán leo lên đỉnh cự thạch, đứng ở phía sau tiên tử, nép nhảu già nua.

Trên mặt trần đầy hưng phấn mà đỏ lên.

Hắn từng bước tới gần.

Tiên tử lại không nhúc nhích, giống như sắp vũ hóa thành tiên, yên lặng không nói gì.

“Tiên tử, lão nô, lão nô, lão nô vì ngài mà cởi quần áo!” Lý lão hán kích động lắp bắp.

Hắn không nhìn được mà dùng ánh mắt tham lam mà nóng bỏng, thưởng thức quần áo của tiên tử lúc này.

Tiên tử thuần khiết mặc quần áo màu trắng kiểu dáng thập phần đơn giản.

Nửa người trên là một chiếc áo lụa, hoặc là áo may, nửa dưới thì là váy hoặc là xiêm y, cái này gọi là váy dưới váy hoặc là quần áo, đều là hình dung quần áo của tiên tử lúc này.

Ở giữa áo và rìa váy dưới đều có một hệ thống buộc chặt bảo vệ thân thể tuyệt mỹ của tiên tử.

Mà ở bên trong chiếc váy nửa người dưới của tiên tử, còn có một chiếc váy nhung màu trắng mơ hồ có thể thấy được, ở trong đó mới thật sự là kẻ sát mình bảo hộ tiên tử mảnh đất dày đặc nhất.

Lý lão hán nhiều lần chui vào đáy váy tiên tử, lại đã từng cắm gậy thịt vào trong quần áo tiên tử, sớm đã sờ thấu thói quen của nàng, chỉ vì giờ khắc này!” “Tiên tử!” Sau khi xác nhận Tiêu Hi Nguyệt không có ý cự tuyệt, lão giả rút cuộc tỉnh táo lại, mạnh mẽ đè xuống sự mừng như điên, vươn tay ra, chậm rãi đưa về bên hông tiên tử.

Nơi đó có một đầu phiên dịch mấy lần, bị quần quanh thành hình sợi dây buộc trên đai lưng của tiên tử màu lam nhạt, hệ thống buộc ngang hông, buộc lại quần áo cùng chỗ nối với hạ xiêm y, đem cái eo thon thả của tiên tử bảo hộ vào trong váy.

Mà giờ khắc này, một đôi tay già nua đen nhánh đầy nếp nhăn, trong lúc run rẩy lại chậm rãi đưa đến vòng eo mềm mại uyển chuyển của tiên tử, chạm vào Tiên tử dùng để thủ hộ thân thể thuần khiết của mình.

“Tiên tử!!” Lý lão hán đứng bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt mặt không biểu tình, một đôi tay già cố gắng cởi bỏ mấy cái hệ thống quần quanh, cũng không biết bởi vì khẩn trương hay là chưa cởi váy của phụ nữ, hay là mê luyến đặt tay lên eo tiên tử cảm giác tuyệt vời, tay của hắn run run hồi lâu, sau đó mới tìm được khiếu môn, lôi kéo hệ thống ra.

Toàn bộ dải băng màu xanh nước biển được cởi bỏ, Lý lão hán lấy được trong tay, để cho hai đầu nhẹ nhàng buông xuống, thành kính dùng mũi hít thật sâu, mùi thơm tiên tử trong cơ thể thanh u vậy mà cũng có thể ngửi được! Tiêu Hi Nguyệt rũ mi mắt xuống, giống như muốn nhắm hai mắt lại, không còn nhìn chuyện khiến nàng cảm thấy xấu hổ nữa.

“Tiên tử, lão nô đến rồi.” Lý lão hán cẩn thận từng li từng tí đặt ở trên cự thạch, lại vươn bàn tay già nua ra, một mực buộc chặt vòng eo của tiên tử.

Trong khoảnh khắc, áo quần trói chặt tiên tử được cởi ra, bên hông là một vòng tuyết trắng óng ánh khiến lão hán miệng lưỡi khô cứng.

Hắn không thể chờ thêm được nữa mà cởi bỏ cái vòng eo. Sau khi tiên tử ngó nghiêng một hồi, rốt cục tìm được cái váy để giấu sau lưng tiên tử. Cái mông vênh lên một điểm, được một chiếc áo che kín.

Kéo vạt áo lại, Lý lão hán thử kéo vài cái, thấy tiên tử mặt không biểu tình đứng thẳng như cũ, rốt cuộc mới hưng phấn kéo mạnh liệt một cái.

Quần lụa mỏng dẹt vàng nhạt rơi xuống, lộ ra bên trong là một bộ váy trắng nõn, sợi dây thứ ba ngay trước người tiên tử.

Lý lão hán nôn nóng đứng lên, đưa tay kéo một cái, cái dây thừng cuối cùng dưới thân tiên tử cũng theo đó rơi xuống, hai cái chân tròn trịa trắng nõn, hiển lộ trước mặt nam nhân.

Đây là hắn đã từng đùa bỡn một đôi đùi đẹp.

Trên đầu gối óng ánh mượt mà không có bất kỳ sự lảng động màu đen nào. Trên đầu gối lại có bốn năm vị trí, là mép áo lót trắng tinh của tiên tử, nơi đó trang trí xinh đẹp như hoa văn, mơ hồ có thể thấy được một ít sợi tơ màu vàng tô điểm.

Hô hấp của Lý lão hán trở nên dồn dập.

Tiên tử trên nửa người vẫn còn mặc áo chỉnh tề, nhưng ở hai chân dưới, váy đã được xếp chồng trên tảng đá lớn, chỉ nhìn thấy tiên tử dưới chiếc váy trắng tinh xếp chồng chất trên mặt đất, bản thân chuyện này cũng đã đủ kích thích.

Lý lão hán lại đi lên xem.

Quần lót tơ lụa mềm mại thiếp thân căn bản không có tác dụng ngăn cản gì, tiên tử tròn trịa bắp đùi thon dài khép lại cùng một chỗ, bắp chân kín mít, ngay cả một ngón tay cũng không đâm vào được, chỉ có giữa hai chân mơ hồ có một khe hở nhỏ hình tam giác.

Phía sau tiên tử, quần lót trắng tinh hoàn toàn dán tại bờ mông phía trên, càng tuyệt hơn chính là, tơ lụa này không biết là dùng vật liệu gì chế thành, rõ ràng dán tại da thịt trên hai cánh

mông tiên tử hoàn toàn hiển lộ ra, ở giữa khe mông rõ ràng có thể thấy được.

Mà tại bờ mông của tiên tử và cặp đùi thon dài chạm vào nhau, bờ mông căng tròn bỗng nhiên nhô lên, tạo thành một cái mông ưu mỹ, tạo thành một nếp nhăn rất nhỏ trên bộ quần lót, nhưng lại không có chút ảnh hưởng nào đến mỹ cảm, trái lại càng thêm đậm vẻ ngây ngô của tiên tử, nhưng dĩ nhiên đã tròn trịa tràn đầy bờ mông đẹp của nàng rồi!", Tiên tử, tiên tử..." Lý lão hán thở hổn hển tới gần nửa người dưới của bộ quần lót mềm mại chỉ còn sót lại của Tiêu Hi Nguyệt, đầu tiên là cái mũi co rúm lại, hít sâu vài lần, thỏa thích cảm thụ tiên tử đang chuẩn bị dâng lên mùi thơm ngào ngạt trong váy, sau đó mới run rẩy vươn hai tay ngăm đen ra, nắm biên giới ống quần lót của tiên tử, từng chút từng chút kéo xuống.

ều Y cũng không có dây thắt, bên hông chỉ dựa vào bẹn vào một loại dây thừng đặc thù làm dây thừng, bị lão tạp dịch này lôi kéo xuống dưới, dây xích buộc buộc phải lớn dần lên, từng chút từng chút một từ bên hông tiên tử, đi tới trên mông, dần dần lộ ra đường cong tuyệt vời ở bờ mông tiên tử.

"...."

Ừm!" Một tiếng hừ nhẹ không thể nghe thấy phát ra từ cổ họng Tiêu Hi Nguyệt, Lý lão hán cảm nhận rõ ràng thân thể mềm mại của tiên tử đang run rẩy, nội tâm của nàng chắc chắn không phải mặt ngoài không chút biểu cảm, mà là tâm tình kích động.

Có lẽ, tiên tử cũng đang chờ mong bị hắn nhìn thấy mông!/? Nghĩ đến đây, Lý lão hán kích động khó nhịn không được, động tác giật giật, quần lót của tiên tử đều bị cởi ra.

Thải vạt lướt qua vàng trắng, ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu xuống nhân gian, chiếu lên đỉnh Minh Nguyệt, cũng chiếu vào hai cánh mông như vàng trắng sáng kia.

Đây là cặp mông tròn tuyệt vời tới cỡ nào chứ.

Lý lão hán nửa ngồi trên mặt đất, duy trì động tác kéo xuống quần lót tiên tử, một đôi mắt đục ngầu, rung động nhìn lên

trên, nhìn hai cánh trắng tuyết cạnh tranh ánh trắng trên trời cao của Tiêu Hi Nguyệt.

Lời nói đã không cách nào miêu tả vẻ đẹp của nó.

Như thế mượt mà, trắng nõn như thế, hoàn mỹ như thế, làn da bờ mông trắng như bạch ngọc phản xạ ánh trắng.

Thiên hạ trên trời, hòa lẫn với hào quang.

“Tiên tử...” Không biết qua bao lâu, Lý lão hán ngả ngồi trên mặt đất, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai cái mông hoàn mỹ có thể tranh sáng với trăng sáng của tiên tử.

“Người... đủ chưa!” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy.

Nàng đã cố hết sức thu liễm thần thức, vận chuyển tâm quyết để đối kháng với việc bị một lão tạp dịch lột quần, ở trước mặt hân hoàn toàn lộ ra nửa người xấu hổ.

Hơn nữa, hai chân của nàng cũng đã kẹp chặt lại, nếu Lý lão hán mạnh mẽ hơn, tuyệt đối không cắt được hai chân của nàng, càng không có khả năng bỏ cây dương vật nóng hổi kia vào trong kẽ chân nàng! ” Không đủ, làm sao đủ chứ? Cho dù lão nô nhìn một vạn năm, cũng không đủ cho tiên tử khinh bỉ cái mông trắng như tuyết của ngài! ” Ngôn ngữ thô lỗ, không hiểu sao kích thích hai người.

Không nói Tiêu Hi Nguyệt phản ứng như thế nào, Lý lão hán lại la lên một tiếng quái dị, thân thể thon gầy mảnh liệt nhảy lên, hai tay ôm chặt lấy đùi Tiêu Hi ánh trắng trong trẻo như ngọc, nắm chặt lấy cơ thể, sau đó cả khuôn mặt hân đều vùi lấp trong vẻ đầy đà mềm mại, lại không thiếu những kích thích.

“A!!” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run lên bần bật, hai cánh bờ mông mẫn cảm bị một gương mặt thô ráp của một lão già đè ép, thịt bờ mông đầy đà bị đè ép biến hình, từ hình dạng căng tròn sung mãn biến thành bầu dục.

Lão tạp dịch ôm chặt đùi nàng, đồng thời đầu cũng chuyển động trái phải, khiến khuôn mặt đầy nếp nhăn cọ vào cặp mông trắng nõn của nàng, da bờ mông mềm mại và nếp nhăn của nam nhân cọ xát vào nhau. Tiêu Hi Nguyệt thậm chí có thể

cảm nhận được ánh mắt của hắn, mũi, miệng, miệng đều ma sát qua da thịt nàng, khiến linh hồn nàng rung động mãnh liệt.

Tiêu Hi Nguyệt toàn thân đều đang căng thẳng, hai cái mông tròn co rút lại, phảng phất như muốn đem Lý lão hán liên tục giết vào trong kẽ mông đầy đà của mình! “Tiên tử!” Chiếc mũi của Lý lão hán bị cái mông mềm mại của tiên tử co lại kẹp lấy, ngửi được đều là mùi tiên tử thể hương., Cảm nhận được sự mềm mại dồi dào, bờ mông mềm mại mềm mại đè ép, sáng khoái đến mức hắn càng thở gấp, khí tức thở ra vậy mà tất cả đều chui vào trong mông tiên tử, đánh vào trên thịt cục mềm mại mãi cảm không gì sánh được kia.

“A ha ha!” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt lại run lên, hai hàng lông mày nhú chặt, lộ vẻ khó nhìn.

Hơi thở nóng rực của nam nhân kia không hề trở ngại phụt ra trong đôi mông đầy đáng sợ của nàng, khiến nàng không thể không càng dùng sức co chặt cặp mông, ý đồ đối kháng với cảm giác xấu hổ này.

“Người, buông ra!” eo thon vặn vẹo, nhưng hôm nay Tiêu Hi Nguyệt thân thể mềm mại, làm sao thoát khỏi tình dục tăng vọt, hơn bảy mươi năm qua lão nam nhân cuối cùng cũng nếm qua mùi vị nữ nhân? Lý lão hán cuồng nhiệt dùng mặt dán vào mông tiên tử, đầu dốc sức lắc lư, để mặt mũi đầy đủ hưởng thụ mùi vị cặp mông mềm mại của tiên tử, thỏa thích cảm thụ cái giọng điệu mềm mại đáng yêu này.

Hai người giãy dụa một hồi, sau đó Lý lão hán phản ứng lại, mãnh liệt lè lưỡi, điên cuồng lách vào trong mông tiên tử.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt toàn thân cứng đờ tại chỗ, sau đó hai chân mềm nhũn, ngã nhào trên tảng đá. Nếu không phải lão già kịp thời ôm lấy cô, chỉ sợ Tiêu Hi Nguyệt sẽ trực tiếp nằm nhoài trên tảng đá, thân thể mềm mại không có chút sức lực nào.

Cái lưỡi ướt nóng bỏng kia như cá chạch chui vào trong mông nàng, tùy ý liếm liếm, lưỡi thô ráp cơ hồ toàn bộ chui vào, tham lam mà linh hoạt cào xát bốn phía Cúc Môn mãi cảm nhất kia.

“Không, không, không cần cái kia... A!” Tiêu Hi Nguyệt lại run rẩy đứng lên, hai tay chống trên tảng đá dường như co rút muốn nắm lấy cái gì đó.

Chuyện nàng lo nhất vẫn xảy ra.

Lão tạp dịch vô sỉ trực tiếp dùng đầu lưỡi chui vào trong khe mộng của nàng, sau khi liếm nhẹ đầu lưỡi vài cái, rất nhanh đã tìm được chỗ sâu nhất lồm sồm vào giữa mộng, ở nơi có hình dáng như quả cúc non nót kia, lão tạp dịch dùng ngọn lửa nóng trên đầu lưỡi càn rờ một chút.

Cũng chính lần này liếm láp khiến cảm giác xấu hổ mãnh liệt trước đó của Tiêu Hi Nguyệt hóa thành khoái cảm cuốn khắp toàn thân. Một ít mật hoa ẩm áp sền sệt từ sâu trong cơ thể tràn ra, chảy đến bên đùi, chậm rãi đi xuống, chạm đến hai tay của lão hán ôm bấp đùi nàng.

“Tiên tử!!” Lý lão hán tìm được nhược điểm tiên tử, càng phát cuồng kích động, đầu thì chuyển động trái phải, sau khi dùng sức gạt ra hai cặp mộng trắng như tuyết của tiên tử, đầu lưỡi càng thêm điên cuồng chui vào trong khe mộng của nàng, hướng về chỗ sâu nhất trong cái vỏ cúc màu hồng phấn mẫn cảm, khẽ liếm môi một cái.

Chẳng những tiên tử chẳng có bất cứ manh mối gì, mà thậm chí chẳng có chút ý tứ gì.

Hương vị, ngược lại bởi vì bị thịt mộng bao phủ trong đó, mùi thơm tiên tử nồng nặc đến mức không thể tin nổi, hút thật sâu một cái, Lý lão hán cảm giác mình đặt ở hoa viên nở rộ hoa tươi, hương hoa còn nồng đậm hơn vài phần so với lúc làm công phủ người thấy được! Lúc đầu lưỡi xúc phạm đến Cúc tiên tử, tiên tử luôn run rẩy kinh hô một tiếng, ngượng ngùng vô cùng co rút lại da thịt, giống như muốn che dấu phần hồng của mình.

Nhưng Lý lão hán ăn khớp mà không bỏ, khuôn mặt chôn sâu ở cặp mộng tiên tử, đầu lưỡi cuộn lên, thoáng cái đã hướng xuống phía dưới đỉnh, liên tục đụng vào chỗ xấu hổ nhất của tiên tử, nơi bí mật nhất.

Chỗ bản thủ nhất trong thân thể phạm nhân, Tiêu Hi Nguyệt bởi vì tu tiên thành công, cộng thêm thân thể dị tượng Nguyệt cung, ánh trăng tràn đầy, dẫn đến nàng toàn thân bên trong ngoài căn bản không có một tia ô uế, thuần khiết hoàn mỹ thân thể, đã tạo thành tên tuổi thiên tài của nàng.

Nhưng hôm nay bộ Nguyệt Hoa Bảo Thể này, chỗ bí mật nhất, lại bị một lão hán xấu xí bảy tám chục tuổi, dùng mặt dán vào bờ mộng trắng nõn sung sướng, đầu lưỡi điên cuồng chui vào chỗ sâu trong mộng, bôi nước miếng hôi thối hoắc lên hai bên mộng tiên tử miễn cảm.

“Không, không... A...” Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt răng ngà, lông mày nhíu chặt, bộ dáng khó có thể thừa nhận thống khổ, nhưng thanh âm run rẩy run rẩy không ngừng từ môi nàng không ngừng tràn ra, một đôi đùi đẹp run rẩy kẹp chặt lấy tay lão hán.

“Tiên tử, cái mộng của ngài thật sự rất đẹp!” Lý lão hán đem đầu lưỡi từ trong khe mộng chuyển ra, cuồng nhiệt dán vào mộng trắng của tiên tử như vàng trắng sáng, liếm môi trên da thịt mềm mại của nàng, lưu lại một chuỗi nước miếng.

Trong lúc bất chợt, hán cảm giác cánh tay ôm bắt đùi tiên tử tựa hồ có chút ẩm ướt, Lý lão hán theo bản năng đẩy ra bắt đùi tiên tử kẹp chặt, theo hướng dòng nước chảy xuống mà sờ lên.

“A ha ha!!” Tiên tử duyên dáng, hoa mật giàn giụa.

Tiên tử tu hành (khắc)

Chương thứ hai mươi lăm, bánh bao trắng, hai mươi hai tháng mười sáu ngày Thiên Nhân Điện.

“Nguyệt nhu” một mỹ phụ lụa mỏng che thân nằm sấp trên ghế nằm ở ban công tầng hai của tẩm cung. Buổi chiều ánh nắng ấm áp chiếu lên người nàng, thân thể đầy đà trắng trẻo bên dưới tấm lụa mỏng kia sáng chói mắt, cặp mông như hai tấm lụa mỏng thành thực đặt lên hai ngọn núi chập chùng, đỉnh núi tròn trịa mỹ lệ., Ánh mặt trời phảng phất hội tụ ở đó, khiến cho người ta nhìn không được, muốn vươn bàn tay ra vồ một cái, vẩn vẩn một cái dây núi tròn trịa này, làm cho sóng thịt màu trắng nổi lên, thật lâu không thể ngừng lại.

Mà trong tẩm điện, một vị mỹ nhân mặc áo trắng như tuyết, tóc đen như thác nước lắng lắng đọc sách, khí chất thanh nhã tản ra ba phần thanh lãnh, như tiên nữ trần thế tuyệt thế, cùng mỹ phụ lộ vẻ mị hoặc trên ban công tạo thành sự tương đối hoàn toàn đối nhau.

“...” Nghe mỹ phụ kêu gọi, tiên nữ nhẹ nhàng giương mắt, hai mắt trong suốt sáng ngời, như một vũng nước sâu thăm thẳm, hấp thu ánh mắt của người ta.

Mỹ phụ bị ánh mắt của nàng làm cho sửng sò, một lúc lâu sau mới thở dài: “Nguyệt Nguyệt của ta đúng là đẹp vô cùng, nếu tính tình như vậy mà tùy tâm thì thật sự là tam giới đều có thể đi được!” Có điều cuối cùng mỹ phụ cũng biết, ngay buổi tối ba ngày trước, đồ đệ của Nguyệt cung tiên tử bình thường., Lại đứng trên một tảng đá lớn, bị một lão tạp dịch xấu xí hèn mọn run rẩy dùng tay mở váy ra, tháo áo lót ra, hai cặp mông tuyết trắng xinh đẹp bị lão tạp dịch dùng khuôn mặt cọ xát, cho đến khi tiên tử đồ đệ của nàng tình động không thôi, run run tiết tiết tiết ra âm tinh, mới bối rối chạy trốn.

“Tới đây, Nguyệt Túc!” Sư phụ lười biếng hô, Tiêu Hi Nguyệt cuối cùng cũng không cách nào ngồi yên đọc sách, lựa chọn đứng thẳng dậy, lắng lắng đi tới bên cạnh sư phụ, dáng người

cao gầy đứng dưới ánh mặt trời, giải thích một cách hoàn mỹ về tiên tư như ngọc.

“Tới đây nào” Nam Cung Uyển xoay người một cái, hai chiếc mông bị ép thành bằng phẳng, biến thành hai dãy núi cao ngạo trước ngực chống lên một lớp vải mỏng, bên trong áo lót màu đỏ tím nhìn không sót chút nào.

Theo nàng mỉm cười vươn hai tay đối đồ nhi, bộ ngực trắng như tuyết của nàng lộ ra hơn phân nửa, cảnh đẹp như vậy cũng chỉ có một người, không, hai người có thể thưởng thức.

Trong tâm điện, một góc tối tăm mà Tiêu Hi Nguyệt đều phát giác, một đôi mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn mê luyến nhìn mỹ phụ Nam Cung Uyển trong lúc vô tình toát ra tư thái quyến rũ, nhưng khiến người ta ngạc nhiên chính là, đây rõ ràng là một vị lão giả tu vi thông thiên, dương vật dưới khổ lại hết sức rung động, giống như những thái giám bị thiến, có dục vọng nhưng lại không cách nào cứng rắn.

“Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt cúi người xuống, mái tóc thanh ti buông xõa trước ngực sư phụ, mỹ phụ ngửa ngáy cười mỉ hoặc không thôi, đưa tay ôm nàng vào lòng, một xanh một xanh một trắng thành thực nhưng núi non mềm mại đều đè ép biến hình, cảm giác tuyệt vời khiến Tiêu Hi Nguyệt có cảm giác khô nóng từ thể nội bay lên.

Rất kỳ quái, nàng từ nhỏ lớn lên bên cạnh sư phụ, trước mười bốn tuổi thậm chí cùng ăn cùng ở, nhưng chưa từng bị sư phụ ôm lấy một cái liền dâng lên cảm giác khô nóng.

Có lẽ, bởi vì nàng nhìn Ngọc Tước sư muội cùng nữ tử của Lý tiên tiên nữ thâm diễn, mới biết được giữa nữ tử nguyên lai cùng nữ tử, cũng có thể làm tương tự như trong Xuân Cung Đồ Sách.

Hai thầy trò lẳng lẳng ôm lấy, Nam Cung Uyển vuốt mái tóc của đồ đệ, một ngón tay vuốt mái tóc nàng, đầu ngón tay trắng xanh chuyển qua chuyển lại đùa bỡn, hồi lâu sau mới mỉm cười mở miệng nói: “Đồ nhi ngoan, hiện tại có thể nói rồi chứ? Không thể không nói! Người không hiểu sao lại chạy tới sư phụ ở ba ngày nay., Có phải trong lòng có chuyện gì phiền

lòng hay không?” “Là...” Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng đáp, trong đầu lại không khỏi hiện lên ba ngày trước, cô bị cởi sạch váy, lộ ra bờ mông trước mặt lão tạp dịch kia, bị hắn tùy ý liếm mông tuyết, còn bị hắn dùng lưỡi chui vào trong khe mông kia, đầu lưỡi đâm vào chỗ xấu hổ, mang theo cảm giác mãnh liệt.

Cho tới bây giờ, nàng nhớ lại đêm hôm đó, chỗ lỗ mông vẫn có cảm giác tê dại ngứa ngáy, khiến cho nàng không thể không vận chuyển tâm quyết mới có thể khôi phục lại bình tĩnh.

“Thật khôn ngoan, hỏi cái gì thì trả lời nấy đi, Nguyệt Nguyệt ngoan ngoan là bảo bối của sư phụ.” Nam Cung Uyển yêu thương hôn lên trán của sư phụ, dịu dàng nói: “Tới đây, nói cho sư phụ nghe, Nguyệt Nhu đã gặp chuyện gì? Sư phụ cũng giải quyết cho người!” Tiêu Hi Nguyệt lẳng lẳng nằm trong lòng nàng, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng mở miệng: “Sư phụ!”, Nếu như người gặp một chuyện vi phạm bản tâm của người, lại không thể không đi làm chuyện gì, người sẽ làm thế nào?” Vi phạm bản tâm, lại không thể không đi?” Trong lòng Nam Cung Uyển giật thót, nhưng ý thức được không thể lộ vẻ kinh hãi trước mặt đồ đệ, nàng rất nhanh bình tĩnh lại, giả bộ như không thèm để ý hỏi: “Đó là cái gì?” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời.

Nam Cung Uyển càng thêm lo lắng cho đồ nhi, hiện tại nha đầu kia đã học được cách ẩn giấu tâm sự rồi, thật không biết là tốt hay xấu nữa.

“Cái này sao...” Nam Cung Uyển trầm ngâm một lát. “Nếu chuyện này làm tổn thương đến người bên cạnh ta, ta sẽ không làm, ngược lại, ta quản bản tâm ta là cái gì? Người bên cạnh mới là quan trọng nhất, còn lại đều là hư ảo!” Ví dụ như: “Nam Cung Uyển cười dài nói: “Nếu một ngày nào đó, có người muốn lợi dụng nhược điểm của ta đả thương Nguyệt Nguyệt ngoan của ta., Ta khẳng định tay hạ đao, một kiếm chém đầu chó của hắn, lại nghiền xương hắn thành tro, thần hồn ném vào đế Nại Hà, để hắn thống khổ giãy dụa mấy trăm năm, có nhân hạ ta lại đi xem hắn một chút, tìm nhạc phụ” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi gật đầu.

Xưa nay sư phụ đối với cừu nhân đều là nghiền xương thành tro, linh hồn lại đầu nhập vào sâu trong Địa Phủ tra tấn, bà đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

“Thuật Nguyệt, còn có chuyện gì sao? Sư phụ giải quyết cho muội.

“Nếu có một ngày, sư phụ Hồng Hạnh ra...” “Phụt!” Tiêu Hi Nguyệt muốn nói lại thôi không nói hết, Nam Cung Uyển ho khan một tiếng, thiếu chút nữa không hòa hoãn nổi.

“Hi Nguyệt ngoan đồ đệ!” Nam Cung Uyển sắc mặt cô quái. “Người đột nhiên hỏi vấn đề này như thế nào? Có phải thằng nhãi Tiêu Viễn kia có lỗi với người để người trả thù hấn?” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu.

Nam Cung Uyển tin hơn phân nửa, đồ đệ của nàng từ trước đến nay không nói dối, chỉ là không biết nàng nói không phải, hay là không muốn nói ra.

“Nếu sư phụ người Hồng Hạnh ta ra khỏi tường...” Nam Cung Uyển trầm tư thật lâu, đổi lại là người khác hỏi vấn đề này, nàng đã sớm dùng một chương đánh cho đối phương thần hồn câu hỏa, nhưng hỏi vấn đề làm nàng rối rắm không thôi này lại là đồ đệ ngoan ngoãn của nàng, khiến Nam Cung Uyển không thể không nghiêm túc suy nghĩ, nếu như nàng làm chuyện không thủ phụ như vậy, sẽ là loại tình huống nào.

“Nói chung...” Khẽ vượt gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Hi Nguyệt, Nam Cung Uyển thấp giọng nhỏ nhẹ nói: “Đã làm phụ nữ ra khỏi tường, phần lớn là ba loại tình huống.” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn sư phụ.

Cũng không phải nàng muốn biết vì sao nữ tử không bảo vệ nữ nhân, mà là muốn biết sư phụ có ra khỏi tường hay không.

Sau lưng sư trọng âm u, âm u không thể thấy ánh sáng.

“Thứ nhất, dục...” Nam Cung Uyển vươn một ngón tay trắng ngọc ra, thấp giọng cười quyến rũ nói: “Nữ tử không thể thỏa mãn chuyện giường chiếu của trọng phụ, mà đi trộm nam nhân, loại này thường thấy nhất” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi gật đầu, trước kia nàng có lẽ không hiểu, nhưng bây giờ lại hiểu

được, dục vọng thân thể tiêu hồn ăn mòn xương cốt, ăn mòn lòng người.

Kỳ quái nhìn thoáng qua đồ đệ gật đầu, Nam Cung Uyển lại vươn ra ngón tay thứ hai: “Thứ hai, ân tình.

Cũng chính là ” hóng chuyện”, “Phu” là “Phu?” Chính là trượng phu!” Nam Cung Uyển ôm nàng cười, “Sư phụ, ta nghĩ không ra từ gì, nói đơn giản là vì trượng phu ra khỏi tường, kỳ quái phải không? Hai cái trước đều là vì chính mình, chỉ có cái thứ ba, là vì ánh mắt chồng “Tiêu Hi Nguyệt” của mình mang theo một tia nghi hoặc.

“Ai nha, nói Hi Nguyệt nàng cũng không hiểu, nhưng...” Ánh mắt Nam Cung Uyển nhu hòa nói: “Sư phụ ta đâu, hai người trước cũng không có khả năng làm ta có lỗi với sư trượng của nàng. Chỉ có người thứ ba, nói không chừng sư phụ nàng ta không phải sư phụ nàng, mà là thánh nữ của Lục Đạo môn trước kia, cũng chính là yêu nữ mà người người Phàm gian đều mắng chửi” Nam Cung Uyển rạng rỡ, trong ánh mắt lại có vẻ cô đơn không nói nên lời.

Tiêu Hi Nguyệt đang định mở miệng, lại phát giác được điều gì, quay đầu nhìn về phía góc, quát lên một tiếng: “Ai?” Nguyệt Hoa từ trên người nàng nở rộ, ôm lấy Nam Cung Uyển mà ngạc nhiên, dị tượng Nguyệt cung này tỏa ra ánh trắng so với ba tháng trước còn lạnh lùng hơn vài phần, như trên trời rơi xuống nhân gian.

“Lão nô kinh động Hi Nguyệt tiểu thư, lão nô đáng chết!!” Một vị thân hình gầy gò, hốc mắt hõm sâu, dáng dấp người không ra người, quỷ không ra quỷ từ trong bóng tối bước nhanh ra, quỳ rạp xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Tiêu Hi Nguyệt có thể ở nơi thân xuất hai mươi mét không thấy tung tích, tu vi của lão giả âm u này ít nhất cũng là Hôn Minh cảnh hậu kỳ, nhưng đôi mắt Nam Cung Uyển lại giống như một nô tài trung thành, không chút nào có phong thái của cường giả tam cảnh.

Tiêu Hi Nguyệt biết hẳn, lão giả này không phải là Hôn Minh cảnh mà là đạo vận cảnh thật sự, đủ để đối mặt với thiên kiếp,

là cường giả đệ nhất của Phàm gian phi thăng thành Tiên.

“Cầu nô mới tới!” Nam Cung Uyển cười mắng, lão giả cuống quýt quỳ trên mặt đất, dùng đầu gối đi bộ, từ trong tầm điện đi tới trước ghế nằm Nam Cung Uyển và Tiêu Hi Nguyệt, vốn là thần sắc âm u nặn ra nụ cười nịnh nọt, khó chịu không nói nên lời.

“Uyển Nhi tiểu thư, lão nô ta...” Người mẹ nó!” Nam Cung Uyển một cước đá trúng mặt hắn, mỹ phụ trắng nõn chân đạp lên mũi lão giả Đạo Vận cảnh, đạp bay hắn ra khỏi ban công.

Lão giả chẳng những không tức giận, ngược lại lộ ra vẻ kích động cuồng nhiệt, lại bay trở về, tiếp tục quỳ trên mặt đất ngửa đầu nhìn Nam Cung Uyển.

“Nguy mắng người là cầu nô tài, đúng là mắng đúng rồi!” Nam Cung Uyển lại đá bay hắn. “Tu luyện năm trăm năm, người tu đến trên thân chó rồi? Nghe được chút chuyện liền rối loạn Phương Thốn, đáng đời người cả đời cũng chỉ là con chó!” Đúng, lão nô chính là con chó mà Uyển Nhi tiểu thư ngài nuôi!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn lão giả Đạo Vận Cảnh này lộ ra nụ cười nịnh nọt, trong lòng mình ngộ lại đây., Vừa rồi là vì nghe sư phụ muốn quay về U Minh giới, cho nên tâm tình mới kích động, cho nên bị nàng phát giác được? Nói như vậy, lão giả này đối với sư phụ nàng không thể nói là không có tình thâm, cùng... với tên tạp dịch họ Lý kia...” Cút đi “Nam Cung Uyển không kiên nhẫn phát phát tay, trách mắng hắn.

Lão cầu không dám cãi lệnh chủ nhân, quỳ trên mặt đất lui vào trong tầm điện, thân ảnh dần biến mất.

“Chờ một chút!” khóe mắt Dư Quang nhìn đồ đệ có chút mê mang, Nam Cung Uyển lại gọi hắn lại, phân phó: “Cầu nô tài, đi lấy giày của ta, nhớ kỹ, chó phải làm việc nên làm!” Lão giả theo bản năng nhìn hai chân của nàng, mỹ phụ ngọc trắng nõn mềm mại không có bất kỳ che dấu, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, mười ngón chân bôi lên đan hồng yêu kiều gợi cảm, muốn cho người ta nhào tới liếm môi một phen.

“Uyển Nhi tiểu thư!” Gương mặt lão giả Đạo Vận cảnh bỗng nhiên trở nên đỏ lên, hưng phấn đến thân thể run rẩy.

Nam Cung Uyển tựa cười mà như không phải cười, “Cầu nô tài, còn không mau đi!” “Vâng!” Lão giả điên cuồng tứ chi chạy vội vào trong tấm cung. Khi đi ra, trong miệng quả nhiên ngậm một đôi giày thêu kiêu nữ, ngoan ngoãn đặt trên mặt đất, ngửa đầu chờ phần thưởng của nữ chủ nhân.

“Cầu nhi, gọi vài tiếng đi.” Nam Cung Uyển thờ ơ nói.

“Gâu, hoành!” Lão giả Đạo Vận cảnh không chút do dự học theo tiếng chó sủa. Nếu là người ngoài nhìn thấy cảnh này, sợ rằng mắt bị dọa đến chảy máu, có là cảm cũng bị dọa bay mất. Đường đường là Đạo Vận cảnh, là tồn tại bình thường như Tiên nhân gian lại quỳ trên mặt đất học theo tiếng chó sủa. Bị những kẻ vất vả tu luyện, lấy đạo phi thăng làm mục tiêu nhìn thấy, chỉ sợ mỗi người đều hoài nghi mình tu hành cái quái quỷ gì.

Người ngoài là thế, Tiêu Hi Nguyệt lại khác, vẻ mặt của nàng vẫn bình tĩnh bỗng nhiên, chỉ là như có điều suy nghĩ nhìn lão giả một chút, từ trên người hắn thấy được mấy phần bóng dáng của vị Lý lão hán kia.

“Đi xuống đi.” Nam Cung Uyển xua tay đuổi hắn đi, cười nói với Tiêu Hi Nguyệt: “Đồ đệ ngoan của ta, thế nào? Ai da, sư phụ đâu phải bảo ngươi thuần phục nam nhân gì đó, sư phụ chỉ biểu diễn cho ngươi một khả năng thôi, nữ nhân chúng ta cũng chỉ yêu thích nam nhân thôi, ta là... Ha ha ha, sư phụ đang nói gì vậy, tóm lại, đồ nhi, ngươi hiểu chưa?” Tiêu Hi Nguyệt khề gật đầu, cô hiểu mà.

“Sư phụ, ta cáo từ?” “Ừm, đi thôi, có chỗ nào nghĩ không thông thì tới tìm sư phụ, sư phụ biết gì nói nấy.” Nam Cung Uyển cảm thấy việc dạy bảo hôm nay coi như thành công., Sư phụ tự đắc nói: “Ngay cả chuyện xấu hổ như vậy cũng đã nói cho ngươi biết, Nhu Nguyệt nếu ngươi có chuyện sĩ nhục với người khác, cũng có thể nói cho sư phụ, đã hiểu rõ chưa?”

“Ừm” đợi sau khi Tiêu Hi Nguyệt rời đi, thân ảnh u ám lão giả lại quỳ rạp trên mặt đất., Cung Uyển tiểu thư cung kính hỏi: “Uyển Nhi tiểu thư, có thể cho ta đi vụng trộm xem tiểu thư sao? Tiểu thư gần đây tựa hồ có chút không tầm thường, cũng không phải là có liên quan tới Tiêu Viễn “Nam Cung Uyển

nhìn hẩn một cái, do dự một chút, lắc đầu nói: “Không cần.”, Không phải là không tin công pháp ẩn nấp của ngươi, mà là...” Mỹ phụ dừng lại một chút, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn lên bầu trời: “Hi Nguyệt thân có dị tượng Nguyệt cung, mệnh số của nàng... Không đơn giản là “Có tiên nhân”, lại trầm tư suy nghĩ sao?” Lão giả tự nói một câu, không nói thêm việc này nữa.

“Vợ của ta đã rời khỏi U Minh giới tới nhân gian chưa?” Nam Cung Uyển hỏi.

“Vâng.” Nàng còn ra ngoài làm gì? Đợi U Minh giới và những con quỷ kia ở cùng một chỗ sao!” Nam Cung Uyển hỏi lại lần nữa, ngôn ngữ có chút ý muốn phát tiết.

“Cuối cùng từng nghe nói, thiếu gia cũng đi theo “Hừ, ngu xuẩn, mặc kệ hẩn” Nam Cung Uyển nhắm mắt ngồi trên ghế hồi lâu, thân ảnh lão giả một mực mờ lung hiện lên chờ đợi, cuối cùng biến mất.

Hồi lâu sau, Nam Cung Uyển mới mở miệng nói: “Ngươi đi tìm hiểu vợ ta một chút, nàng đi làm cái gì “Vâng! Lão nô sẽ xuất phát...” Chạng vạng tối, sau khi biết được tiên tử trở về, Lý lão hán nóng lòng chờ đợi chui vào dưới bàn đánh đàn của tiên tử, đầy chờ mong tiên tử ngồi xuống, hẩn tiến lên nâng đỡ tiên tử ngọc chân., Địch thân liếm một cái, để phát tiết nhưng nhớ tiên tử ba ngày cuối cùng của mình! Nào biết, hẩn nhìn thấy tiên tử ngọc chân, hai thị nữ cuối cùng phát hiện ra hẩn, nhưng tiên tử giờ chân lên, trong lòng hẩn hưng phấn dị thường tưởng tiên tử muốn giúp hẩn đập đập cây gậy thịt, tiên tử lại một cước trùng điệp đập tới.

“Hí!” Lý lão hán bị giẫm phải đầu dí sát mặt đất, trên thân giống như cõng một tòa núi lớn, tiên tử ngọc chân như thiên quân trọng, ép đến hẩn không thể động đậy, ngay cả lưỡi lưỡi cũng cố sức, đừng nói xoay người đi liếm chân ngọc tiên tử.

Mãi tới khi gảy đàn kết thúc, sau khi hai vị hầu gái rời đi, Tiêu Hi Nguyệt mới buông lỏng hẩn ra.

Nhưng không đợi Lý lão hán nhúc nhích một chút, Tiêu Hi Nguyệt đã học theo động tác của sư phụ, đá ra một cước, đá

bay Lý lão hán từ dưới gầm bàn bay ra ngoài hơn mười mét, còn cô nghiêng người dựa vào ghế ngọc, lẳng lặng đọc sách.

Lý lão hán nằm rạp trên mặt đất bịt mắt hồi lâu, mới ngượng ngùng đứng lên, gọi Tiêu Hi Nguyệt một câu: “Tiên tử, lão nô... Ách, là lão nô lỗ mãng!” Tiêu Hi Nguyệt lườm lão tạp dịch một cái, nàng cảm thấy mình lại lần nữa chiếm được thượng phong, hóa ra chỉ cần mình cường ngạnh một chút, lão nô này căn bản không dám xằng bậy.

Như vậy, giữ hần cũng không phải là không thể, chỉ ít bên người có một người tùy thời câu dẫn dục vọng của nàng, dùng để rèn luyện tâm quyết.

“Chính là tiên tử!” Lý lão hán cắn răng, nói: “Lần trước ngài đồng ý tiền đặt cược của lão nô, tựa hồ còn chưa hết... hồi đoái đâu!” “Chờ” rồi, không phải ngài lại định chạy trốn chứ... Ồ?” Lý lão hán còn muốn khuyên bảo tiên tử tranh thủ thời gian thực hiện tiền đặt cược, nhưng lỗ tai hần lại nghe tiên tử chủ động nói... chờ?, Nói cách khác, đợi lát nữa tiên tử phải thực hiện được tiền đặt cược, cời váy cho hần, lại cho hần xem cái mộng tròn trắng như tuyết, lại cho hần liếm mộng một cái mai một chút?!” Tiên tử!”, Lão nô các loại, lão nô một mực chờ tiên tử ngài!!” Lý lão hán hưng phấn lại cứng rắn lên, nhin không được trực tiếp cời quần ra, sau khi cáo lỗi tiên tử một tiếng, đối với kích động dùng hai tay cầm lấy cây gậy thịt to dài của mình vuốt ve, nửa người dưới không hề cố kỵ động tác thướt tha, không chút nào để ý đến mấy việc làm dưới mí mắt tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt không quan tâm hần nhiều, nhìn một hồi sách, lấy thư phòng ra đặt trên bàn, trở về tắm cung ăn tối.

Tiếp theo, lại đi một chuyến đến Ôn Tuyền Trì, tắm rửa sạch sẽ, tựa hồ đang chuẩn bị cho màn hâm hỉ của Lý lão hán.

“Tiên tử, lão nô như thế nào lại ghét bỏ ngài chứ!” Lý lão giả tự cho là mình tự cho là Tiêu Hi Nguyệt cố ý tắm rửa là vì hâm hỉ buổi tối với hần, bởi vậy sau khi nhìn thấy tiên tử vẫn không để hần nhìn vào trong thân thể của nàng, nhin đau chạy về sườn núi, vội vã tắm nước lạnh, lại nhanh chóng trở lại bên cạnh Ôn Tuyền Trì.

Vừa hay, tiên tử tắm rửa xong, mặc vào một thân quần áo trắng nõn, chân ngọc đứng bên cạnh Ôn Tuyền Trì, dưới chân một vũng nước, tóc đen nhánh ướt nhẹp như thác nước rủ xuống eo, vừa vẫy đủ đến bên bờ mông tròn như vàng trắng tròn, tản mát ra mị lực không nói nên lời.

“Tiên... Tử!” Lý lão hán thấy vậy ngây người, Hi Nguyệt tiên tử nhẹ nhàng lắc đầu, kéo lấy mái tóc lay động, giọt nước óng ánh long lanh rơi xuống, bị ánh trăng chiếu rọi sắc thái như mộng ảo.

Cảnh tượng này đủ khiến nam nhân trong thiên hạ phải điên cuồng.

“Đi theo ta...” Tiêu Hi Nguyệt chân trần giẫm lên phiến đá lộ diện, nhưng sau khi đi được một đoạn đường, cô đột nhiên dừng bước, nhìn về phía đôi giày thêu bên cạnh suối nước nóng.

Lý lão hán thấy thế, lập tức chạy tới nâng giày của nàng lên, đang muốn đưa tới cho tiên tử.

“Người thật có thể làm bất cứ chuyện gì cho ta?” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt lộ ra ba phần lạnh lùng, hỏi.

Lý lão hán sững sốt, “Đương nhiên, đương nhiên, lão nô có thể vì tiên tử mà đi chết!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, lão hán đợi một lúc lâu sau mới nghe được nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nếu như ta muốn người, quỳ dưới đất...” Lý lão hán lập tức quỳ xuống, căn bản không có một chút băn khoăn.

Để có thể một thân một Tiên Tử Phương Trạch, hẳn cũng bất chấp tất cả, thậm chí còn thắm đẹp trong lòng. Chỉ cần biểu lộ một chút lòng trung thành, lát nữa có thể tiếp tục đùa bỡn cái mông trắng nõn mềm mại của tiên tử, hồi báo phong phú như thế, quỳ một gối lại tính là cái gì? Nhưng làm cho hắn vẩn lẩn không ngờ tới chính là..., Tiên tử nói tiếp: “Dùng miệng, ngậm ta, giày, học, học chó...” Lời nói của tiên tử trở nên bất lợi, nhưng đã làm cho Lý lão hán rõ ràng ý tứ của nàng, nhất thời kinh ngạc ngẩn đầu, đôi mắt đục ngầu đối mặt với đôi mắt đẹp trong suốt của nàng.

“Học chó...” Tiêu Hi Nguyệt nghiêng đầu đi, không đối mặt với hắn. “Đem giày của ta, ngậm vào trong miệng, mang theo một tấm lưới nguyên vẹn mới mẻ tìm Toan Nghê 1 câu nói khò khè hai mươi hai mươi hai mươi ba, đủ để biểu đạt ra vẻ mặt không tương xứng với vẻ mặt bình tĩnh của cô ta.

Ngoại nhân tuyệt đối không nghĩ tới, thanh lãnh như tiên, Hi Nguyệt tiên tử có dung nhan tuyệt thế, sẽ sai người nằm rạp trên mặt đất, học theo một con chó hầu hạ nàng, cho nàng ngậm giày.

Trong lòng Tiêu Hi Nguyệt giờ phút này cũng tràn đầy mâu thuẫn và bức bối, đây cũng không phải là ý định của nàng, nàng chỉ là thô ráp học được thứ mà sư phụ dạy cho.

Thứ nhất là trừng phạt Lý lão hán trong khoảng thời gian này làm nửa việc ép buộc nàng, thứ hai là muốn xem hắn rốt cuộc có thể tuân theo mệnh lệnh nhục nhã như vậy hay không.

“Tiên tử, ta...” Lý lão hán run rẩy, đầu chậm rãi cúi xuống, hai tay đặt giày xuống đất.

Một lúc lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt lại mở miệng nói: “Người có thể không làm, nhưng...” “Không, tiên tử, lão nô làm!!” Lý lão hán lập tức dùng miệng cắn đôi giày thêu của cô, hai tay bò trên mặt đất, nhanh chóng chạy tới dưới chân tiên tử.

Sau đó, Lý lão hán phảng phất như phát tiết, há mồm liếm đôi chân đẹp mềm mại trắng nõn của tiên tử, tựa như điên cuồng nói: “Lão nô chính là một con chó của tiên tử, chỉ cầu tiên tử có thể ban thưởng cho lão nô một chút, lão nô cái gì cũng nguyện ý!” ” mu bàn chân cùng đầu ngón chân bị hắn liếm môi ngậm cắn, tê dại ngứa ngáy làm cho khuôn mặt Tiêu Hi Nguyệt thanh lãnh hiện lên hồng vân gợn sóng, nhưng trong lòng lại không quá mức vui sướng, ngược lại có cảm giác chán ghét.

“Đứng lên đi.” Tiêu Hi Nguyệt lạnh lùng nói, Lý lão hán cũng không có lập tức bò dậy, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất ân cần nói: “Tiên tử, lão nô thay ngài đi giày!” Hắn dùng nếp nhăn thô ráp bàn tay vuốt ve

chân ngọc mềm mại của tiên tử, cảm thụ tỉ mỉ cảm giác đôi chân tuyệt mỹ này.

“Không cần.” Tiêu Hi Nguyệt chân trần đi về phía trước, Lý lão hán tranh thủ thời gian đuổi theo, trong tay còn cầm giày thêu của cô.

Hai người vào hoa viên, một đường đi về phía trước, hai mắt Lý lão hán đi theo sau tiên tử sáng ngời. Đây không phải là lúc trước, hắn cùng tiên tử mấy lần phát sinh quan hệ bần đả cùng ghê đá sao? Bởi vì thường xuyên buổi tối đến nơi này, hắn còn cố ý lưu lại vườn hoa chung quanh một chút rậm rạp., Bãi cỏ cũng được cắt rất chỉnh tề, sạch sẽ, chỉ vì tiên tử nằm xuống có thể thoải mái một chút, mở ra một đôi chân đẹp, để cho hắn đâm vào gậy thịt dưới háng cứng rắn, qua lại đỉnh đầu một phen.

“Tiên... Con?” Lý lão hán cẩn thận dò hỏi, trên mặt tràn ngập dục vọng nóng bỏng.

Tiêu Hi Nguyệt đứng lặng tại chỗ một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết trên bầu trời, nói với hắn: “Đêm nay qua đi, tiên đặt cược làm hồng việc. Nói cách khác... Lão nô có thể tùy ý làm gì với tiên tử?!” Lý lão hán bước lên trước một bước, hai tay nắm chặt, kích động nói.

“Không cho phép... nhét vào hai chữ “Nhập” là “Nhập” hai chữ, Tiêu Hi Nguyệt hơi bối rối, không ngờ lại dùng từ quá tốt để thay thế, chỉ có thể sử dụng hai chữ này.

Không cấm vào, vậy chẳng phải là cái khác cũng được sao? Lý lão hán vui mừng quá đổi, lập tức phát thệ, tuyệt đối không cấm vào trong cơ thể tiên tử! Có thể nói câu nói này mang theo “Nấu trần” kích thích trong cơ thể “Xuyên”, dưới khổ của hắn sớm đã cao vọt, giống như ẩn nấp dưới vực sâu, muốn ăn thịt người, thấy lỗ thủng liền chui vào, lộ ra nanh vuốt tham lam.

Như vậy sao tin được? Tiêu Hi Nguyệt nhìn hắn một cái thật sâu, ngọc thủ giơ lên đặt bên hông.

“Tiên tử, lão nô tới hầu hạ ngài thay quần áo!!!” Lý lão hán ân cần lần nữa.

Phía trước, thay thế hai tay của nàng, đặt ở bộ quần áo trắng tinh bên hông.

Đã có kinh nghiệm lần trước, lần này lão giả rõ ràng thuận thực hơn rất nhiều, nhẹ nhàng kéo một cái, dây thừng màu lam vốn không vững chắc đã bị hấn cởi ra, quần trắng trối lầy Tiên Tử thất lung liểu tán ra, trước ngực bị chống lên, nổi lên một đường cong tuyệt vời.

“Tiên tử, ngài thật đẹp!” Lý lão hán cũng không biết mình như thế nào áp chế nội tâm điên cuồng dục vọng, hai tay lại vòng đến sau vòng eo tiên tử, muốn cởi bỏ phía sau, nhưng sờ nửa ngày cũng không tìm được cái gì, chỉ là dưới bờ mông vênh lên của tiên tử, eo liểu, qua lại nhiều lần ở địa phương mẫn cảm này.

Tiêu Hi Nguyệt sờ tới mức hô hấp dồn dập, không nhịn được quát hấn một tiếng: “Sau đó, sau này không có “có” không?” Lý lão hán ngơ ngác một chút, mới bừng tỉnh đại ngộ, tiên tử đêm nay không giống với lần trước, nàng là chủ động đến cởi cho hấn, đương nhiên sẽ không mặc rất nhiều quần áo.

Quả nhiên, lão hán kích động đưa tay nắm lấy một phần váy nơi eo của tiên tử, kéo xuống một cái.

Hai mảnh váy mất đi hệ thống trối buộc rơi trên mặt đất, trắng nõn chói mắt trong nháy mắt tách ra quang hoa mỹ lệ.

Tiên tử trần trụi nửa người dưới, thẳng tắp đứng ở trước mặt lão hán.

Đôi chân nhỏ bé khép lại, hai cánh so với eo nhô ra rất nhiều cặp mông xinh đẹp trắng như tuyết, cùng với hai chân không có một chút màu đen, trắng nõn không thể tưởng tượng nổi, hấp dẫn hai con đường hình tam giác màu mỡ mãnh liệt của lão hán nhìn chăm chú.

“Tiên tử, ngài, thế mà...!” Hai mắt Lý lão hán giống như muốn lồi ra, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ bắp chân tiên tử.

Nơi đó một mảnh trắng tinh.

Không có một cọng lông đen thui.

Màu trắng nõn nà, mềm mại không gì sánh được, giống như nữ đồng không có một ngọn cỏ.

Nhưng chỗ trắng nõn kia, lại có màu mỡ không giống nữ đồng, hai cánh thịt trai béo mập mềm đong chặt, ở giữa hình thành một khe rãnh màu hồng phấn tuyệt diệu, đỉnh đầu mơ hồ có một hạt thịt mềm bao vây lấy, ngượng ngùng không ngẩng đầu, theo tiên tử hô hấp khẩn trương mà khẽ run lên.

“Tiên tử không ngờ lại không mọc ra lông đen!!!” Lý lão hán đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng như điên không thôi.

Khi còn trẻ hán không cách nào cứng rắn được, nhưng cũng không phải không có dục vọng, cùng với những thái giám bị đi thể này vẫn phải tìm nữ nhân, thỏa mãn tâm lý vãn vẹo của mình, hán đã từng trộm đi thanh lâu mấy lần.

Đáng tiếc, bởi vì hán trúng Tuyệt Dương Chú tự ti vô cùng, tự nhiên không dám tiến vào thanh lâu quá tốt, mà những kỹ nữ chần bồng ẩn nấp hẻo lánh kia, lúc tiếp khách ngay cả áo cũng không cởi ra, trực tiếp cởi quần ra nằm thẳng tắp ở đó, không nhin được nói một câu “Mau cạn”.

Tiếp khách như vậy, một ngày không biết đã trải qua bao nhiêu nam nhân, cho nên chỗ đó chẳng những mọc ra hắc thảo, mà đôi môi đen nhánh vô cùng, nhìn qua đã thấy khẩu vị của người ta.

Nhưng Hi Nguyệt tiên tử là nửa người dưới, trời sinh không có xóc xếch lông đen, hơn nữa hai đôi môi màu trắng nõn phấn hồng, liếc mắt nhìn, toàn thân thư thái, ngửi một chút, toàn thân sảng khoái!” “Không được, nơi này, hai má của Tiêu Hi Nguyệt như uống say ửng hồng nhuận phơn phớt, thanh âm run rẩy, năm ngón tay phải khép lại, chuyển tới giữa chân, dùng năm ngón tay thon dài che khuất khu vực tam giác trắng nõn trước mặt lão hán.

Phong cảnh tuyệt mỹ bị chặn, Lý lão hán dục vọng phía trên lại sao chịu bỏ qua, hán hung hăng nhào tới, há mồm hướng về phía tiên tử kia che khuất thân thể âm bộ hạ gặm cắn, trong miệng hàm hồ không rõ nói: “Tiên tử, tiên tử, để lão nô, lão nô lại liếc mắt nhìn một lần nữa.. Đây là lần đầu tiên lão nô nhìn

thấy cái mùi thơm ngào ngạt trắng toát như vậy!” Khi đến gần tiên tử, chỉ cách một bàn tay với huyết mật trắng nõn mềm mại kia một cái, Lý lão hán bị kích thích đến cả người run rẩy, thở hổn hển, hẳn đã có thể ngửi thấy được mùi thơm của chất lỏng sền sệt chảy ra từ huyết mật tiên tuyệt vời, cùng với mùi thơm thơm ngát xuyên thấu qua bàn tay trắng nõn truyền vào mặt hắn, một cỗ khí tức ấm áp ẩn sâu trong huyết mật.

“...Ngậm miệng!” Hai chữ đâm huyết, rõ ràng kích thích cảm giác xấu hổ trong lòng Tiêu Hi Nguyệt, nàng tức giận vươn tay kia ra, vỗ một cái trên tay của lão tạp dịch này không có mấy cọng tóc, khiến cho hắn lập tức rời đi, không được lại dùng hơi nước đục lửa nóng phun vào giữa hai chân của nàng.

Lý lão hán lại chết không buông tay, trong lúc lôi kéo, hắn chỉ có thể lùi lại cầu việc khác, lại giống như lần trước đi tới sau lưng tiên tử, trong quá trình hai tay ôm chặt lấy hai chân tiên tử, cuối cùng cái mặt già tham lam kia lần nữa vùi vào trong cặp mông tuyết mười phần bắn ra tiên tính, dùng đầu lưỡi sờ lên bờ mông mẫn cảm.

“Ừm...!” Tiếng rên rỉ mềm mại từ giữa răng môi Tiêu Hi Nguyệt tràn ra, thân thể nàng run rẩy một cái, cái mông mềm mại bị một cái lưỡi thô ráp ướt đầm liếm qua một cái, lại mang đến cho nàng cảm giác vô cùng mãnh liệt, giống như một mũi tên bắn trúng nàng, hai chân run rẩy.

“Tiên... Tử!” Lý lão hán hàm hồ nói, đầu lưỡi của hắn căn bản không nỡ rời khỏi phần da thịt mềm mại mềm mại của tiên tử nửa phần, mặt già dán chặt vào cái mông mềm mại của tiên tử, đầu lưỡi cuồng nhiệt liếm láp xung quanh cái mông, bôi nước miếng của mình lên hai cánh mông mềm mại của tiên tử.

Mãi tới khi Tiêu Hi Nguyệt không chịu nổi sóng tình trùng kích mãnh liệt, phòng tuyến Thái Thượng Vọng Tình Quyết xây dựng sụp đổ từng tắc, gò má ửng hồng, hô hấp dồn dập, hai chân lão đảo muốn ngã nhào trên mặt đất, dục vọng vô cùng mãnh liệt lão hán mới tỉnh ngộ lại.

“Tiên tử, ngài cũng có... Cảm giác, đúng không?!” Lý lão hán vô cùng mừng rỡ, nói xong câu đó đầu lưỡi duỗi thẳng, thuận theo bờ mông tiên tử.

Đường cong tuyệt vời, một đường trượt vào sâu bên trong cặp mông mềm mại, hai tay lão hán còn ôm chặt lấy đùi Tiêu Hi Nguyệt, không có biện pháp đẩy mông nàng ra, chỉ có thể ra sức lắc lắc đầu, để cho mặt già chui vào trong mông trắng nõn của tiên tử, tách đôi mông tuyết mềm mại mười phần, đầu lưỡi liếm nhẹ vào giữa.

“Ừ, không...” Tiêu Hi Nguyệt hai má nóng bừng, phát ra tiếng rên rỉ kháng cự.

Giờ phút này, bờ mông mềm mại của nàng bị gương mặt nam nhân vùi ở phía trên, bờ mông đầy đà bị mặt của gã tách ra, tạo thành hình dạng bánh, đầu lưỡi tạp dịch già nua kia còn liều mạng chui vào trong, phảng phất muốn chui vào chỗ sâu trong thức hải nàng, bên trong nhấc lên sóng gió ngập trời, mang đến cho nàng cảm giác trùng kích mãnh liệt không gì sánh được.

Cái lưỡi cuồng nhiệt của lão tạp dịch thoáng cái đã liếm liếm bờ mông của nàng, cái lưỡi thô ráp và da thịt mềm mại mài giữa, từng đợt từng đợt sóng tình dục thủy bao phủ nàng.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt toàn thân run rẩy, hai cái mông trắng như tuyết căng thẳng, Lý lão hán bị ép phải mở ra, mông đào mềm mại phục hồi nguyên trạng, nhưng đầu lưỡi của hắn lại không chịu thua gắt gao chui vào trong, điên cuồng liếm liếm mấy lần, sau đó lão hán nghe được một tiếng rên rỉ du dương.

“A...” Lý trí Tiêu Hi Nguyệt bị thủy triều phá hủy, tới đỉnh điểm của dục vọng, không cách nào nhẫn nại được mà rên rỉ mang theo một tia run rẩy, quanh quẩn trong hoa viên Nguyệt Dạ, sớm đã không còn ai trông coi mà run rẩy phun ra hoa mật.

Tiên tử rên rỉ, thanh âm tiêu hồn nhập cốt như thế, khiến cho Lý lão hán nghe mà ngây người, thân thể theo hai chân tiên tử nhũn ra, đồng thời lão đảo ngã xuống bàn đá bên cạnh.

“A ặc ặc” tiếng rên rỉ từ từ trở nên vô lực, gương mặt ửng hồng của Tiêu Hi Nguyệt đang nằm sấp trên bàn đá, thân thể mềm mại thoáng cái đã run rẩy, nơi xấu hổ không ngừng toát

ra hương thơm của mật ngọt, nửa người trần trụi hiện ra dưới mí mắt nam nhân.

“Tiên tử...” Lý lão hán mắt rời khỏi mộng tiên tử, trợn mắt há hốc mồm nhìn nửa người dưới của nàng.

Tiên tử còn đang chìm trong dư vị của cao trào, thân thể mềm mại khẽ run lên, làm cho bờ mộng mềm mại của nàng lay động không ngừng.

Hai bờ mộng non nớt trắng nõn của tiên tử dưới lớp mộng này, chỗ trắng nõn của nàng sớm đã trở nên lầy lội nóng bỏng, mật hoa thơm ngát không ngừng chảy ra, uốn lượn theo bắp đùi tiên tử.

Từ ánh mắt nóng bỏng của Lý lão hán nhìn chăm chú vào trong, tiên tử hai mảnh âm môi trắng mập mề người, vốn là khép chặt cùng một chỗ hình thành một sợi dây, giờ phút này lại như thịt trai mở vỏ, ngưng ngưng lộ ra tiên tử đôi môi âm ỉ giấu thịt mềm mại màu hồng phấn.

Giống như một cái bánh bao trắng vừa ra khỏi lò, đường nóng bên trong liên tục chảy ra không ngừng, hương thơm mê người, lão hán thoáng tới gần chỗ mật nứt dưới mộng tiên tử, say mê hít một hơi, mùi thơm từ huyết mật ấm áp xen lẫn mùi thơm tiên tử, so với tu vi đột phá còn muốn dừng lại.

“Tiên tử!” Lý lão hán nhin không được sự hấp dẫn của mật tiên tử, không có bất kỳ suy nghĩ gì, liền vươn đầu lưỡi thô ráp ra, dưới mộng tiên tử, lúc trước hắn liếm liếm sợi cúc mềm mại hai lần đâm vào dưới đỉnh đầu, cái kia chảy ra một cái bánh bao trắng ngọt ngào, run rẩy một cái.

“A!!” Thiếu nữ trọng yếu nhất bị lão nam nhân dùng lưỡi liếm láp, vừa trải qua một lần cao trào, Tiêu Hi Nguyệt căn bản không cách nào khống chế mình, hai chân thon dài vô thức xiết chặt, run rẩy một lần nữa đạt tới cao trào.

Bị Thái Thượng Vong Tình Quyết liên tục đè nén ba tháng, rốt cuộc lần này được phóng thích một chút.

Lưỡi rút về, Lý lão hán tinh tế nhắm nháp mật ong mà tiên tử chảy ra một phen, chỉ cảm thấy chất lỏng trơn trượt sền sệt ở trong miệng giống như đóa hoa nở rộ, trong khoảnh khắc được

hương khí tiên tử mật bao trùm, giống như đi hoa viên dưới ánh trăng, trong mũi ngửi thấy mùi thơm toàn bộ được đầu lưỡi thưởng thức.

khứu giác và vị Lôi đồng thời đạt được thỏa mãn, tinh thần càng vui sướng vô cùng.

“Tiên tử, tiểu huyết của người thật ngọt ngào! Lão nô từ trước đến nay... Không không, lão nô căn bản chưa từng nếm qua nữ nhân khác ở nơi này, tiên tử, tiên tử, tiên tử ngài là người duy nhất chịu liếm qua cái âm huyết này, lão nô quá kích động!!” Lý lão hán nói lung tung., Lưỡi lưỡi lại thè ra, dưới mái tóc mềm mại do Tiêu Hi Nguyệt ngượng ngừng rút lại, thuận theo những khe rãnh giữa hai chân đi xuống dưới, đầu lưỡi nóng rực hoàn toàn trùm lên huyết nhỏ của tiên tử đầu màn trắng, như một cái bánh bao thơm ngọt chảy ra từ cái huyết nhỏ trắng nõn của tiên tử toàn bộ nước thơm ngọt, dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ cái bánh bao nóng chảy ra ngoài.

Nhưng rất nhanh, lại có đường nóng mới từ trong bánh bao trắng mập mạp chảy ra, Lý lão hán quỳ gối giữa chân tiên tử ngửa đầu, lại từ điểm cuối vừa rồi liếm huyết nhỏ, thuận theo một mở ra phun ra nước mật, về tới phần mông của tiên tử., Cái lưỡi đang dùng sức chui vào trong hai cánh mông tiên tử, như một con rắn độc linh hoạt tùy ý liếm liếm môi, đầu lưỡi thô ráp thoả thích róc rách lòng ngực tiên tử khe rãnh, kích thích tiên tử co rút nhục thân, để cho ước chừng cơ nhục sử lực, cái mông trắng nõn kia kẹp lấy đầu lưỡi lão tạp dịch này.

Nhưng vóc dáng tiên tử hiện tại lại hẳn cảm tới mức nào, hai miếng thịt mềm mại vênh mông kẹp lấy đầu lưỡi lão hán, trái lại càng cảm nhận được sự thô ráp và nóng bỏng khi chui vào trong mông nàng.

“A... Không... Ừm, không, không cần chỗ đó...” Hai nơi xấu hổ bị nam nhân dùng đầu lưỡi liếm láp như vậy, Tiêu Hi Nguyệt nằm sấp trên bàn, cơ hồ không cách nào dùng khuỷu tay chống đỡ nửa người trên của mình, một mái tóc đen nhánh dày đặc hai bên má đỏ bừng, che khuất ánh mắt mê ly của nàng.

Cái này...

Cảm giác khiến thần hồn choáng váng, khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng lão hán vẫn còn liếm lấy âm hộ trắng trẻo xấu hổ ở chỗ nàng, để hai môi âm hộ run rẩy ngượng ngùng mở ra, bên trong thịt mềm mại mẫn cảm bị đầu lưỡi thô ráp chạm vào, lại một lần nữa đánh sụp phòng tuyến tình dục của Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô quá kích động!” Lý lão hán tới tới lui lui đều là những lời này, hắn vô cùng mừng như điên, sớm đã hôn lên cái bánh bao trắng trên cái huyệt nhỏ của tiên tử, còn thuận theo phương hướng nước mật chảy xuống, liếm môi một lần nữa bên đùi tiên tử, đem mật của nàng chảy xuống, sau đó dùng đầu lưỡi cuốn đi toàn bộ, mới trở lại chỗ mật vỡ đầu màn thầu ẩm mốc kia, đầu lưỡi nóng bỏng một lần nữa bao phủ lên đó.

Đầu lưỡi của hắn phủ kín toàn bộ mật ngọt tiên tử mềm mại không gì sánh được, mỗi lần đường ra, đều bị lão hán liếm đi lần đầu tiên, đầu lưỡi hầu như không rời khỏi huyệt mềm mại của tiên tử.

Nhưng lão hán cũng không có cảm giác chui vào bên trong, sợ phá vỡ màng nhĩ tiên tử, làm tiên tử giật mình tỉnh lại, uống phí lần tiếp xúc thân mật này với tiên tử.

“Ngươi... buông ra!” Tiêu Hi Nguyệt ý thức được không thể tiếp tục như vậy nữa, đưa tay ra sau hông mình vô lực xô đẩy, đẩy Lý lão hán ra, thanh âm run rẩy quát lớn: “Ngươi... còn làm bừa, ta lập tức đuổi ngươi ra ngoài!” liếm huyệt tiên tử mật ngọt, nếm thử chất lỏng tiên tử ngọt ngào, cuối cùng Lý lão hán bình tĩnh lại một chút, ngượng ngùng đứng ở sau lưng tiên tử, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đôi chân tiên tử.

Huyệt mật ngọt trắng noãn, lại chảy ra nước mật sền sệt ngon miệng, hắn hận không thể lại hóa thân thành ong mật chuyên cần cù lao động, liếm đi nước mật chảy ra từ trong huyệt nhỏ tiên tử.

Thì ra Hi Nguyệt tiên tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vô song
khi bị nam nhân liếm huyết mật, cũng sẽ chảy ra một loại chất
độc! Hơn nữa chất lỏng dâm đãng này còn cực kỳ thơm ngọt,
làm cho người ta hồi tưởng lại mùi vị vô cùng.

Tiên tử tu hành (26)

Chương hai mươi sáu, Tổ Thủ che âm hai mươi mốt tháng mười sáu, vườn hoa mỹ lệ dưới ánh trăng, cảnh tượng đậm đàng càng ngày càng nhiều.

Một vị tiên nữ xinh đẹp mặc áo trắng tinh khiết bị vén lên, lại mất đi thánh khiết trong trẻo lạnh lùng ngày xưa, ánh mắt mê ly, thờ hồn hên nằm sấp trên một cái bàn đá.

Nửa người dưới của nàng không phải mảnh vải, bờ mông trắng nõn lộ ra dưới ánh trăng, hai cái mông tròn trịa và lộ ra một phần eo nhỏ mềm mại như quả hồ lô.

Nhưng đường cong hình cung hoàn mỹ trên thịt, lại dính nước miếng óng ánh, dưới ánh trăng rực rỡ, như là bị người nào đó đùa bỡn hôn mê.

Thân thể mềm mại của tiên tử run nhè nhẹ, hai cánh mười phần co dãn theo đó mà run rẩy, lại tiếp tục là một bức nam nhân thậm chí nữ nhân nào nhìn thấy cũng phải ghen hống trần trối., Hình ảnh đậm dục dục dục sinh: dịch thể thơm nức như mật ngọt, đang từng sợi từ trong huyết đầm lầy của tiên tử xinh đẹp kia không ngừng chảy ra, đem hai miếng môi mập mạp phồng lên ôn nhuận thành màu hồng phấn, hương thơm ngọt ngào ngạt mê người từ trên mặt thủy tản mát ra, hoa mật ngon nhất thiên hạ cũng không so được với huyết Mật Đầu tiên sinh chế tạo ra mê người.

Làm cho người ta khó có thể tin chính là, một vị lão hán đáng người khô gầy, tóc thưa thớt, lại đứng ở phía sau thạch bàn tiên tử, một đôi mắt đục ngầu tràn đầy dục vọng nóng bỏng, nửa người dưới vì dục vọng bộc phát mà cao lên, trên đũng quần hình thành một ngọn núi hình dùi, mũi nhọn chỉ thẳng bờ mông trắng nõn của tiên tử.

“Tiên tử! Người, người từ từ nghỉ ngơi!” Lý lão hán nhìn Tiêu Hi Nguyệt mê người như thế trước mắt, lại không thể không đè xuống cuồng nhiệt trong lòng. Dựa theo kinh nghiệm trước

kia của hắn mà nói, chỉ cần vượt qua lần đầu tiên tiên, về sau muốn chơi đến tiên tử sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ví dụ như Nhan xạ tiên tử lần đầu, hắn có thể đứng ở xa xa dưới núi đá, trắng trợn không kiêng nể gì động đến tiên tử.

Lần đầu tiên sau khi liếm môi ngọc chân, rất nhanh phát triển có thể làm cho tiên tử dùng ngọc chân thay hắn đùa bỡn.

Có thể đoán được, lần này có thể đùa bỡn tiên tử bờ mông ngọc, liếm láp huyết mật tiên tử, nếm được vị ngọt ngào kia, lại một lần nữa đột phá giới hạn của tiên tử, sau đó kiên nhẫn chờ đợi, khuyên bảo nhiều hơn nữa, tiên tử nhất định sẽ lại cho hắn đùa bỡn dâm huyết! Thậm chí, tiến thêm một bước! Đem chính cái đũa lớn cứng rắn đến cực hạn cắm vào trong huyết nhỏ của tiên tử, điên cuồng hoạt động, hưởng thụ tư vị tuyệt mỹ thân thể tiên tử!” Người... lui về phía sau! ” Không có bị lão hán cưỡng ép dâm vào nguy hiểm, trong lòng Tiêu Hi Nguyệt buông lỏng một chút, nhưng lại càng cảm nhận được thân thể âm hộ, cái chỗ mẫn cảm kia bị nam nhân mềm mại đáng yêu liếm liếm qua, còn sót lại dư âm diệu mãnh liệt.

Thậm chí lão tạp dịch còn không chịu nổi nước miếng dính lên bờ mông mềm mại của nàng, lòng bội phục và bộ hạ Âm Bộc mẫn cảm nhất lại mang đến cảm giác ngứa ngáy, vẫn khiến toàn thân nàng cảm thấy vô lực, cảm giác sóng biển cuộn cuộn không ngừng đánh thẳng vào lòng nàng.

“Vâng, vâng, lão nô lui về phía sau! Không được tiên tử đồng ý, lão nô tuyệt không dám đụng tiên tử nửa phần!” Lý lão hán ngoan ngoãn lui về phía sau, nhưng động tác trên tay vẫn không dừng, rốt cuộc hắn cũng có thời gian cởi quần, phóng xuất gân xanh vây quanh ác giao ra, đầu rùa màu đỏ thẫm to bằng quả trứng vịt không ngừng chảy ra chất nhầy, tản mát ra khí tức tanh hôi nồng đậm.

Đản vị này cường liệt như thế, đúng là mơ hồ có thể đè nén hương vị ngọt ngào như bắp thịt tiên tử mật kia, cả hai hỗn hợp lại tạo thành một loại khí tức cực kỳ mãnh liệt tình dục, kích thích hai nam nữ cởi trần này sâu trong lòng! Tiêu Hi Nguyệt vốn bắt đầu vận chuyển tâm quyết, ý đồ đè xuống chỗ

xấu hổ bị lão hán hôn hôn truyền cho khoái cảm mãnh liệt của nàng.

Nhưng sau khi lão hán thả Độc Giao ra, mùi tinh thối trên đầu rùa nam truyền vào trong mũi nàng, lại gợi lên dục vọng bản năng nhục thể của nàng, tâm phòng tràn ngập nguy cơ.

“Tiên tử” Lý lão hán dùng ánh mắt sắc mặt híp lại nhìn chăm chăm vào bàn đá, hai cái mông đào tròn trịa hướng về phía tiên tử vui sướng của hắn, theo hắn nơi này nhìn lại, tiên tử chảy xuống huyết mật ngọt ngào hơi sung lên, nước sền sệt ướt cả cái bánh bao đầu tiên tử trắng không lông, vị trí giữa cái khe hở bột mì kia, đi tới chỗ tiên tử xinh đẹp, mật lỏng hội tụ thành giọt, rơi xuống.

Mà tiên tử uốn lượn trên mặt đất giữa hai chân, lại có một bãi yêu dịch nhỏ, giống như đang tự thuật lại chuyện tiên tử vừa rồi đã trải qua cao trào như thế nào.

“... Tiêu Hi Nguyệt vận chuyển tâm quyết ép xuống dục vọng xao động, cố hết sức dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, tựa hồ muốn chạy khỏi nơi này.

Lý lão hán thấy thế, trong lòng quỳnh lên, cuống quýt tiến lên muốn ngăn tiên tử lại, lại quên chính mình dưới khổ còn thẳng tắp vênh cao, thân thể đi về phía trước, cách tiên tử còn hơn hai mươi tuổi, đầu rùa to lớn nóng bỏng kia liền đâm vào trên người tiên tử.

Càng trùng hợp hơn chính là, hai chân Tiêu Hi Nguyệt nằm sắp trên bàn đá uốn lượn, phần bụng đặt trên bàn đá, mông nhô cao.

Mà Lý lão hán bởi vì tuổi già yếu, thân cao héo rũ, dưới háng nhô cao vừa vặn đủ đến vị trí bàn đá, đầu rùa xích hông kia đang nhắm ngay mật ngọt bị mật sền sệt bao trùm kia, trong chốc lát cắm vào.

Ác Giao hung mãnh lần đầu tiên ném được mùi thịt!” “Ừm ừ ừng ực!” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ dồn dập, bị nam nhân dùng gậy thịt đâm trúng chỗ xấu hổ, toàn thân co giật căng thẳng, hai tay mười ngón túm mạnh mặt bàn đá dưới chân, lông mày nhú chặt như đang đau đớn.

Đầu nhọn của nam nhân lửa nóng, bá đạo đè ép âm bộ của nàng mẫn cảm mềm mại, cả hai dán chặt vào nhau, đầu rùa to lớn màu đỏ thẫm của lão tạp dịch kia., Mang theo lực áp bách mãnh liệt chống trên miệng mật của nàng, trên đầu rùa nhiệt lượng kinh người cùng hình dạng dương vật nam nhân cực đại tròn trịa, đang thông qua chỗ đỉnh đầu khí cụ hai người không cách trở nào truyền cho nàng! “Tiên tử...” Lý lão hán cũng bị cái này đột nhiên ngoài ý muốn làm cho sợ ngây người, hạ thân ưỡn lầy gậy thịt thô to., Mũi nhọn đâm vào huyết mật có chút sưng đỏ nhàn nhạt ở trên mùi thơm, đầu rùa giận dữ đã lồm vào trong một chỗ lõm tuyệt đẹp, chạm vào thịt mềm trong huyết tiên tử, bên trong lồng ngực vô cùng hẹp, giống như có một cổ hấp dẫn kinh người, hấp dẫn hấn hung hăng đâm vào bên trong.

“Tiên tử tiên tử...!” Lý lão hán đỏ mặt, thân thể gầy còm run rẩy, cả người đều kích động đến khó có thể tự kiềm chế, không kịp suy nghĩ nhiều, thân thể đã tuân theo dục vọng hành động trước một bước, lại đi tới trước một chút, đầu rùa màu đỏ thẫm to lớn giống như bị ép buộc tách ra huyết nhỏ màu trắng sữa mà Tiêu Hi Nguyệt mẫn cảm, ra sức khai khẩn bên trong huyết mật.

Đầu rùa đỏ thẫm cực lớn giận dữ giao nhau cùng một chỗ với vị tiên tử, mắt ngựa nứt ra phun ra chất nhầy trong suốt, dung hợp với mật ong chảy ra từ huyết tiên tử mật, hình thành một loại căn cực kỳ sền sệt hợp lực, làm cho cả người như dính keo quẩn quanh cùng một chỗ.

“Ừm, không.” Tiên tử run giọng ngậm nga, huyết mật bị siết chặt, kháng cự cây hỏa nhiệt nhục bồng đáng sợ kia xâm nhập vào trong cơ thể nàng, thân thể mềm mại nằm sấp trên bàn đá bởi vậy bị lão hán đẩy lên, bắp đùi thon thẳng tắp thẳng tắp, mũi chân cong lên.

Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt trống rỗng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được cây gậy thịt thô nóng hổi dị thường kia đang từng tác một, từng tia từng tia chui vào trong âm hộ của nàng, thịt mật mềm mại bị kích thích đến không tự chủ được co rút lại, như một cái miệng nhỏ ướt át ngọt ngào, hỏa nhiệt hút lấy gậy thịt nam nhân dán sát bờ môi âm.

Từng đợt từng đợt khoái cảm tiêu hồn ăn cốt, nhiệt lượng mãnh liệt mà nóng bỏng, đang không ngừng thiêu đốt lý trí Tiêu Hi Nguyệt.

Nàng hầu như không có bất kỳ ý niệm gì ngăn cản trong đầu, dương vật nam nhân như một cây thiết bỏng nóng hổi, mang đến cho nàng cảm giác áp bách vô cùng mãnh liệt, khiến cho dục vọng trong cơ thể nàng hoàn toàn bị thôi phát ra.

“Tiên tử, lão nô, lão nô!!” Lý lão hán thở hỗn hển, nhịn không được lắc lư hai bên thân thể, mang theo gậy thịt dưới háng chống đỡ huyết tiên tử cũng lay động theo., Ý đồ dùng phương thức lay động, dựa vào chất lỏng sền sệt tiết ra từ tính khí hai người, trượt vào huyết tiên tử mật! Chỉ cần đầu rùa trên đỉnh chóp lớn phá vỡ huyết tiên tử, sau đó tất cả đều tiến vào! “Tiên tử, người thật chặt!” Lão hán thở hỗn hển, huyết thịt rùa cùng tiên tử của lão bị nước mật hai người dính vào cùng một chỗ, cảm giác thân thể sinh ra khi rung động làm cho hai người đều là rên rỉ thành tiếng.

khoái cảm càng mãnh liệt, Tiêu Hi Nguyệt càng lúc càng sợ hãi loại kích thích này, nàng nuốt xuống cổ họng rên rỉ, chịu đựng xúc cảm tê dại, run giọng quát: “Người, ờ, ừ, cho ta... A, Tùng, buông ra! “Cường giả Thần xuất cảnh lực lượng, vào thời khắc này hai người tính khí cọ xát, chất lỏng chảy ra, có vẻ vô lực cỡ nào.

Lý lão hán không có lập tức buông ra, nhưng cũng không dám tiếp tục động tác kế tiếp.

Hắn đứng ở phía sau Hi Nguyệt tiên tử, một cây gậy thịt thô dài hơn hai mươi phân, nhìn thẳng vào chỗ đầu rùa của mình, chạm vào huyết mật tiên tử, bị một màn xinh đẹp và đậm đà kia hấp dẫn vô cùng.

Cái đầu rùa đỏ thẫm bị cái đầu rùa đỏ thẫm của tiên tử tách ra, một đường cong đỏ hồng to như trứng vịt kẹp lấy cái đầu rùa, tạo thành một đường vòng cung duyên dáng đẹp đẽ. Miệng huyết tiên tử màu hồng phấn được chống đỡ lớn lên, sau đó trở nên trong suốt có chút màu phấn hồng., Lão hán quy đầu rùa chen vào non nửa, miệng huyết ướt át trơn nhẵn bị ép mở ra, lộ ra thịt mềm đỏ tươi trong miệng tiên tử, bên trong chất lỏng

chảy ngang, giống như đang dụ dỗ hấn mượn mật dịch tiên tử tron bóng, một hơi hung hăng đâm vào.

Nhưng Lý lão hán lại không dám làm vậy.

Hấn không biết nghe đồn gì, tu vi càng cao cường tiên nữ, nữ hiệp, y tiên, thánh nữ, tầng màng trong huyết hạ thân càng cứng rắn, nếu hấn cưỡng ép cắm gây thịt vào, không chừng sẽ bị Tử Khung của Hi Nguyệt tiên tử ngăn trở, đau đớn xé rách bưng tình tiên tử từ trong tình dục.

Đến lúc đó chỉ là gà bay trúng gà, cũng không kiếm được.

Huống hồ.

Hiện tại tiên tử bị hấn dùng đỉnh đầu mai rùa lấy ra huyết huyết trắng nõn mềm mại, chĩa vào huyết ngực chật hẹp bị ép tách ra, hấn có thể thập phần nhìn thấy rõ ràng tiên tử đang nằm sấp trên cái bàn kiểm lên cái mông trắng như tuyết, bị chơi đùa như đường ngọt ngào, bị kích thích đến mức kêu rên rung động, bị buộc phải nhấc chân lên, không dám tiếp nhận sự thâm thấu của hấn nữa.

Loại mỹ cảnh này, thật sự nhìn thế nào cũng không đủ, cực kỳ thỏa mãn hư vinh tâm của Lý lão hán.

“Tiên tử, lão nô là tuân thủ ước định, ngài gọi dừng, lão nô lập tức ngừng lại!” Lý lão hán vừa giải thích, vừa lắc lắc nửa người dưới, dùng thanh thịt mâu dài ba mươicm sau khi được Tuyết Dương chú chế tạo hung hãn, chống lại huyết mật trắng nõn của tiên tử đang chảy ngang.

Từ phía sau nhìn lại, có thể nhìn thấy rõ ràng hai miếng thịt con trai môi âm miều trắng mập của tiên tử, bị đỉnh khép lại, như là một cái miệng nhỏ ướt át màu hồng, ngậm lấy mắt rùa nóng hổi đâm vào, dùng dịch nhờn sền sệt tiết ra chất lỏng sền sệt làm mưa dầm trước đầu rùa ướt, như đang làm chuẩn bị cho bước tiếp theo nam nữ.

Thân bỗng thô dài của lão hán bị kích thích.

Lại nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy cổ hấp lực trong huyết tiên tử kia cuộn cuộn không dứt, hấn chỉ cần ra sức đẩy lên phía trước một cái đỉnh nữa, dưới thân cái rết to lớn, có thể hung hăng xô

xuyên qua lỗ tai tiên tử, cắm thật sâu vào chỗ sâu nhất trong cơ thể tiên tử, đụng vào phần mộ thai thần thánh cao quý của tiên tử, khiến bọt nước đục ngầu điên cuồng đâm vào miệng trứng, khiến tiên tử rên rỉ, run rẩy đến cao trào.

Nhưng Lý lão hán vẫn không dám làm như vậy.

Hắn cảm thấy mình đắc thủ quá thuận lợi, thậm chí suy đoán có phải tiên tử vì khảo nghiệm hắn nên mới cố ý nằm úp sấp trên bàn đá, vênh cái mông trắng như tuyết lên, đưa lồi vào huyết mạch không chút bố trí phòng thủ nghênh đón gậy thịt của hắn.

Nếu như hắn thật sự đâm vào, tiên tử khẳng định sẽ một cái tát đập hắn trở lại giữa sườn núi.

“Tiên tử, lão nô nói đúng không?” Trong đầu nghĩ đến vẻ thanh lãnh vô song, cao quý phi phạm, lại có Hằng Nguyệt tiên tử trời sinh dị tượng của Nguyệt cung, cảnh tượng bị hắn đặt ở trên bàn đá hung hăng quất vào, bập thịch dưới háng Lý lão hán lòi ra vài cái, gân mạch màu tím đen trên thân bỗng càng lúc càng phồng lên, máu huyết tràn ngập trong đó.

Cuối cùng của thân bỗng, cái đầu rùa nóng bỏng to bằng nắm tay trẻ con, nhảy một cái, thân mật tiếp xúc với huyết Bạch tiên tử. Đôi môi dày đặc trên đỉnh đầu rùa khẽ đảo qua đảo lại, tùy ý nhấm nháp huyết đầu bếp lầy lội, đôi mắt rùa thoải mái mở ra, giống như là muốn đem nước ngọt chảy ra từ tiên tử, để giảm bớt sự thâm thấu của cơ thể lão hán sau bảy mươi năm có thể phát tiết ra dương hỏa.

Lý lão hán cảm thấy vạn phần sung sướng sướng khoái, lại nhịn không được gượng gượng nhúc nhích về phía trước một cái, để cho đầu rùa đỏ thẫm vừa thô vừa to lại cưỡng ép đỉnh mở huyết huyết tiên tử chặt chẽ, ra sức muốn đâm vào bên trong.

“Hừ... Ô, ngươi, Tùng, Tùng...hai!” Tiêu Hi Nguyệt nhón chân lên muốn rời xa đầu rùa, cắn chặt răng, cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ kiêu diễm, vô cùng kháng cự loại dục vọng nam tính nữ mài mang tới này.

Thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, bờ mông trắng nõn kéo căng, cặp mông non nớt đã mất đi hình dáng

tròn trịa, trên bờ mông trắng nõn xuất hiện vài đường vân da thịt kéo căng.

Nhưng nàng càng run rẩy kháng cự, âm hộ mẫn cảm mềm mại càng cọ xát vào đỉnh đầu Dương vật nóng bỏng của nam nhân, trong cơ thể không ngừng chảy ra mật ong, sôi lên trên đầu con rùa to lớn đang lay động trước huyết mật mềm mại của nàng.

Phảng phất như tự mình chế tạo một lưỡi dao sắc bén thuận tay, cũng vì kẻ tiếp mạnh mẽ đâm vào trong huyết hoa, phá tan sự cách trở của mỏng manh kia, tiến vào chỗ sâu nhất trong huyết ngựa ngáy tê dại kia.

“Tùy, mở!” Gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Hi Nguyệt đỏ bừng, thanh âm mang theo một tia pháp lực, chấn động tới mức màng nhĩ Lý lão hán đau đớn, truyền khắp hoa viên xung quanh.

May mắn hai vị thị nữ buổi tối phải tu luyện, biết tiểu thư muốn một mình tản bộ trong hoa viên không đi theo, nếu không tất nhiên bay vào trong hoa viên, nhìn xem tiểu thư đến tột cùng vì cái gì quá tháo.

Nhưng nếu các nàng tiến vào, chỉ cần bay lên giữa không trung nhìn xuống, là có thể lập tức nhìn thấy các nàng ngày thường quần áo thuần chất trắng trẻo, tiên khí phiêu lãng, giờ phút này lại nằm sấp ở trên bàn., Hai bờ mông trắng nõn như hai vàng trắng tròn lộ ra, huyết nhỏ không có lông tạp nham hơi sưng đỏ, bị một lão tạp dịch giữa sườn núi dùng đầu rùa đẩy ra, biến thành một đôi môi hồng nhuận phơn phớt, cùng lão tạp dịch dơ bẩn dán sát vào gốc rễ huyệt vĩ mai dũ, hình ảnh rung động không nói nên lời.

Bị tiên tử quát một tiếng chấn nhiếp, Lý lão hán bị ép lui về sau một bước, trên cây gậy kia vênh lên gắt gao đỡ lấy miệng vết thịt mềm mại của nàng rời xa.

Nhưng nước bắn do hai người chảy ra vẫn còn lưu luyến không rời, một sợi tơ màu trắng bạc kết nối với huyết rùa đầu và bánh bao mật, như ngó sen đứt đoạn, thẳng đến khi lão hán lùi về sau một bước, vô số sợi tơ mới theo đó mà loạn cả lên.

“Tí tách, dịch nước trong suốt do đầu rùa của lão già kia chảy ra rơi xuống đất, mà trong huyết mà Tiêu Hi Nguyệt đang run rẩy kia, mật ong từ sâu trong Hoa Tâm tuôn ra cũng theo đó chảy xuôi theo bắp chân bị kéo căng, uốn lượn xuống.

Hai người thở hồng hộc, giống như đang cảm thụ dư vị, lại giống như chuẩn bị chơi trò dâm đẳng.

Hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt nhón chân lên cặp mông tuyết cao, mới chậm rãi để cho bàn chân muột mà hạ xuống mặt đất, bất lực muốn gắng gượng đứng dậy, nhưng bởi vì khoái cảm lưu lại trong cơ thể, giãy dụa mấy lần cũng không đứng dậy nổi.

Roi vào đường cùng, Tiêu Hi Nguyệt chỉ có thể miễn cưỡng vận chuyển tâm quyết, để bản thân khôi phục một chút khí lực, còn tay phải lại nâng lên, đặt lên cặp mông tuyết trắng, đặt lên bờ mông bị lão hán liếm qua, ngón tay khép lại kéo xuống dưới, che khuất huyết huyết mật chảy xuôi kia, cũng che lại cúc trắng nõn trong khe mông.

“Tiên tử...” Tiêu Hi Nguyệt tay che âm, vô lực nằm sấp trên bàn đá, hai cái mông mông Côn Bằng hướng về phía hắn, Lý lão hán thấy mà ngây dại, bị một màn tay tiên tử che âm này kích thích không nhẹ, gậy thịt dưới chân nhảy lên vài cái, nhưng vì từ đầu đến cuối không thể phát tiết nên không thể bắn ra ngoài.

Trong hoa viên phảng phát yên tĩnh trở lại.

Tay phải ưu mỹ của Tiêu Hi Nguyệt giờ về phía sau, phủ kín cặp mông bí mật của thiếu nữ, còn lão tạp dịch đứng phía sau nàng lại nhìn chằm chằm vào nửa người dưới, nếp nhăn xấu xí trên mặt tràn đầy vẻ dâm tà, một đôi tay thường xuyên làm việc thô ráp màu đen đặt trên gậy thịt dưới háng, không nhanh không chậm lay động.

Tân vồng chỉ nhất tìm hai trăm hai mươi lăm kinh lịch lướt qua huyết tiên tử mật, lại dùng đầu rùa thịt bồng xoa xoa chỗ đó, Mã Diện.

Sau khi nếm qua mật thủy do tiên tử chảy ra, lão hán vốn đang nóng nảy lại có vẻ thong dong hơn rất nhiều, phảng phát tiên tử đã là thịt cá trên thớt, tùy ý để hắn hưởng dụng sau này.

Giống như bây giờ tiên tử nằm nhoài trên bàn đá, bị ép dùng ngọc thủ ngăn trở tư xử, cũng chạy không thoát.

“Tiên tử!” Lý lão hán lại bước lên trước một bước, hơn nữa cố ý phát ra tiếng bước chân, để Tiêu Hi Nguyệt hơi thở bình tĩnh lại lần nữa trở nên căng thẳng. “Ngươi, ngươi... lui về phía sau!” Thái Thượng Vong Tinh Quyết đã vận chuyển, nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn mài dũa khí của lão tạp dịch này, thịt và tia điện tê dại dán sát vào nhau.

“Tiên tử, lão nô tuyệt đối nghe lời ngài, lão nô chỉ là muốn đề xuất một ý kiến nho nhỏ!” Lý lão hán tiến lên một bước, thân thể dưới chân khẽ lay động theo động tác đi đường, cái đầu rùa màu đỏ thẫm to bằng nắm tay trẻ con cũng tản mát ra khí tức dữ tợn.

Lão hán ân cần khuyên bảo: “Tiên tử, hiện tại ngài bị lão nô chỉ hơi đụng một chút đã có khoái cảm như nước thủy triều, điều này vô luận như thế nào cũng không thể nói hết được, chứng minh tu hành của tiên tử ngài còn đạt tới tận cùng, không thể đạt được tình trạng Thái Sơn sụp đổ trước mà không sợ hãi” Bị một lão tạp dịch chỉ ra tu hành chưa đủ., Đạo tâm không kiên định, trong lòng Tiêu Hi Nguyệt khó tránh khỏi dâng lên một cảm giác xấu hổ, đặc biệt là giờ phút này mình dùng tay che kín âm môn, chất lỏng trong âm huyết thể nào cũng không che giấu được, càng có một loại cảm giác thất bại che tai nghe trộm chuông.

Tiêu Hi Nguyệt thân là thiên tài Tiên Vân tông, lần đầu vì thất bại của bản thân mà cảm thấy uể oải.

“Tiên tử!” Lão hán thấy vậy, lại vội vàng nói: “Nếu vừa rồi ngài và lão nô đã xảy ra chuyện như vậy... Đúng, lão nô thừa nhận vừa rồi là đáng chết, nhưng chẳng phải lão nô cũng không có cảm vào sao? Tiên tử ngài vừa rồi hình như không chống cự a? Trong lòng lão nô vô cùng tôn kính tiên tử, tuyệt đối sẽ không trước tiên tử đồng ý., Xâm vào huyết... huyết, huyết, “Nhập vào trong huyết! Chỉ là hình ảnh dâm li đại biểu cho bốn chữ này, đã làm cho Lý lão hán hưng phấn không ít, thân thịt dưới háng nhảy lên liên tục, phảng phất nóng lòng muốn đem ngôn ngữ hóa thành hành động.

Mà Tiêu Hi Nguyệt cũng bị lời nói thô lỗ này trực tiếp kích thích, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy một cái, trong cơ thể tuôn ra một luồng nhiệt lưu, ồ ồ chảy ra từ trong âm hộ mà nàng dùng tay che giấu.

Lý lão hán giờ phút này quả thực hận không thể dán mắt vào huyết mật nàng dùng tay che lại, một màn kích thích khiến Tiêu Hi Nguyệt khó mà giấu giếm được hần?” Tiên tử, lão nô chỉ thiên thề, tự nguyện trợ giúp tiên tử ngài tu hành, trước khi không được tiên tử đồng ý, tuyệt không cắm vào!” Nếu như buổi nói này chỉ nhìn trúng nửa câu, vậy thật sự là làm cho nam nữ già trẻ đều vì thế mà rơi lệ.

Nhưng nếu như là người thề thốt, ưỡn một cái chum trượng tình dục phát ra, nói với một tiên tử đang nằm sấp trên bàn đá, độ đáng tin giống như nam nhân tiết sớm, bắn ra lời thề son sắt lúc trước, sau khi bắn ra liền trở mặt không nhận người.

Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt rối loạn.

Dư vận khoái cảm đã biến mất, nhưng mùi vị tiêu hồn nhập cốt vẫn mơ hồ quấn quanh thân hồn nàng, khiến nàng có trí nhớ sâu đậm, lại thêm chuyện tu hành tạp dịch lão luyện, nếu hần thật sự không cắm vào, cũng không tính là mất đi trinh tiết.

Cây Hỏa Nhiệt Dương vật của lão tạp dịch kia dĩ nhiên đã chạm đến chỗ bí mật của nàng, thậm chí Cúc Dung của nàng xấu hổ và Âm hộ đã bị hần dùng đầu lưỡi liếm qua, bị hần xoắn đầu lưỡi cuốn lấy đâm vào trong Cúc Hoa Vĩnh Tâm, tùy ý vuốt ve, mang cho nàng cảm giác tình dục vô cùng mãnh liệt.

Nếu một nữ tử chia mất trinh tiết thành nửa người trên, nửa người dưới của nàng, ngoại trừ không bị cắm vào bên ngoài, thì toàn bộ đã bị Lý lão hán đùa bỡn một lần! Bắt đầu là bị trời nóng nắng tinh bắn đến gót chân, lại bị hần cởi giày, một đôi chân ngọc bị đùa bỡn gặm qua một lần.

Lại chủ động dùng chân đạp dương vật của hần, giúp hần tiết lộ dương tinh.

Cuối cùng, cũng chính là hiện tại, nửa người dưới bị ánh mắt lửa nóng của hắn nhìn chăm chú, lại che giấu, cũng chỉ là đối người gạt mình mà thôi.

“Tiên tử!” Lý lão hán lại khuyên bảo: “Lão nô đã thề sẽ không đâm vào, hơn nữa, vừa rồi tiên tử không phải nói để mặc cho lão nô...” Lão hán lời nói tiếp theo đã không cần nói nữa.

Bởi vì hắn hưng phấn chứng kiến bàn tay ngọc ngà che phủ cái bánh bao kia của tiên tử, đang chậm rãi nâng lên, nước mật chảy ngang đôi môi mập mạp, cúc non nót màu hồng phấn lần nữa lộ ra dưới hai mắt của hắn.

Lý lão hán dùng tay đè nén sự hưng phấn cú đập, kích động hỏi: “Tiên tử! Tiên tử! Ngài tin lời lão nô nói?!” Tay Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi rút về, lại trở về hai khuỷu tay chống trên bàn đá, cặp móng cao vút hướng về tư thế đâm dục của lão hán.

Đầu lâu của nàng rũ thấp xuống, mái tóc đen nhánh như thác nước che khuất khuôn mặt tuyệt mỹ nhuộm đỏ hồng, như xấu hổ khi đối mặt với những chuyện đã xảy ra tiếp theo.

“Tiên tử...” ý thức được tiên tử ngầm thừa nhận hắn chơi đùa, Lý lão hán kích động tiến về phía trước một bước lớn, vũ nhục dưới khó không thể chờ đợi được lần nữa chống lại huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt, đầu rùa thẳng tắp đâm vào huyết mật trắng nõn của tiên tử, hai nam nữ tính khí nóng như lửa lại một lần nữa mài dũa cùng nhau, trong nháy mắt như dòng điện tê dại truyền khắp toàn thân hai người.

Thân thể lão hán sáng khoái tới mức thân thể gầy còm vẫn luôn run rẩy.

“Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt răng, một tiếng rên rỉ từ giữa răng môi phát ra, lại nhanh chóng bị cô cưỡng ép nuốt xuống.

Nàng đang vận chuyển Thái Thượng Vong Tình Quyết, đối kháng loại thân thể này, lại sợ chính mình hãm vào, xoắn xuýt trái phải, trong miệng mật ngọt lần nữa.

Một cảm giác áp bách mãnh liệt truyền đến.

“Ồ!” Tiêu Hi Nguyệt phát ra một tiếng kêu đau đớn, lão tạp dịch đứng ở phía sau lại bắt đầu dùng cái dương vật nóng hổi

kia trùm lên đầu, chống lại huyết của nàng phát lực, nhiệt lượng đáng sợ thẳng tới tâm thần, truyền khắp thân thể của nàng, khiến cho Tiêu Hi Nguyệt có một loại cảm giác khó chịu do trái tim mình bị đỉnh đầu đến tận cổ họng.

Nhưng trong vạn phần khó chịu này, chỗ sâu trong hoa tâm lại truyền ra một cỗ nhiệt lưu, chậm rãi lan tràn ra bên ngoài, thấm nhuần huyết đạo của nàng, dừng mãnh lao tới đầu rùa chỗ huyết huyết của nam nhân kia.

“Không được!” Tiêu Hi Nguyệt trong lòng hoang mang, lần nữa vận chuyển tâm quyết, co rút khoang mật, cưỡng ép dòng nước nóng ngăn lại.

Lý lão hán đang thoải mái trêu chọc huyết tiên tử, cho rằng nàng đang gọi mình dừng lại, đang có chút bất mãn. Nhìn xuống dưới thân, lại thấy huyết tiên tử màu hồng phấn một lần nữa bị đầu rùa của hắn sinh ra hình bầu dục, hai con trai mập mạp tròn bóng đáng yêu như nữ đồng, lại so với nữ đồng béo tốt hơn nhiều, như hai nồi sủi cải đầy mật ngọt, nhẹ nhàng đâm một cái đã có nước canh ngọt chảy ra.

“Tiên tử, lão nô đến rồi!” Lý lão hán hưng phấn rung rung vòng eo, để cho đầu rùa dưới thịt gậy dưới háng cọ xát trên huyết tiên tử mật, đem hai môi tiên tử trắng nõn nà mài đến sung đỏ bừng, từ trắng tuyết trắng nõn mềm mại cuối cùng trải qua chuyện, biến thành hồng diễm diễm lệ vô cùng.

Chất lỏng sền sệt tiết ra từ trong tính khí của hai người, chất dính nóng như lửa dính vào cùng một chỗ, tiên tử dính đầy trên đầu, chất lỏng đầu rùa sôi lên huyết mật, cả hai lập đi nghiêng cứu, lay động trái phải, trước sau đâm vào, khiến cho tiên tử mềm mại liên tục, hai miếng môi dày không lông bị đầu rùa của nam nhân mài đến ướt sũng trong linh hồn, chất lỏng mật cùng nước mật hỗn hợp sôi lên trên, giống như bị một tầng chất keo, phản xạ ra quang mang dâm dục.

“Ừm, dừng, nghe ngóng một chút...” Tiêu Hi Nguyệt bị cái đầu rùa nóng rực mài đến run rẩy không thôi, tiếng rên rỉ rất nhỏ không ngừng từ cổ họng nàng vang lên, đủ để khiến cho bất cứ ai trong thiên hạ đều đỏ mặt tía tai, hô hấp dồn dập, cứ

như vậy khắc ở phía sau nàng, ngòi xỏm lấy gậy thịt đùa bốn huyết mật của nàng.

“Tiên tử, ngươi nói cái gì?!” Lý lão hán giả bộ như không nghe thấy, động tác lay động trái phải biến thành trước sau đâm xuống, thân thể ngăm đen thô ráp như một thanh trường mâu tuyệt thế được chế tạo từ Cửu Thiên Vĩ Thiết, mũi mâu lại thô to dị thường, hiện ra thủy quang, thoáng cái đâm một cái, mũi mâu hung hăng công kích huyết mềm mại mềm mại của tiên tử.

Trong chốc lát, cơn ảnh nổi lên bốn phía, tiếng nước tràn ngập. Đầu rùa thô to như chùy công thành, đụng vào huyết đầu Bạch Hồ đang chặt chặt.

Từng cái tiếp theo, mỗi một cái đầu rùa đều đâm tới huyết tiên tử, tách hai loại thịt trai thành hình bầu dục, khiến cho đôi môi trắng nõn âm lệ bị ép kẹt lấy đầu rùa hỏa nhiệt xâm nhập vào, lão hán lập tức rút lui, lại mau lẹ xuất kích, động nửa người dưới để cho hỏa bồng hung ác phía trên đỉnh.

“Ừm... ừm, không, quá nhanh... Dừng lại... Ừm!” Tiếng rên rỉ của Tiêu Hi Nguyệt đứt quãng, nàng đã vận chuyển toàn lực tâm quyết để đối kháng với sự sung sướng của cơ thể này.

Nhưng lão hán lập đi lập lại dùng cái đầu rùa thô to đụng vào huyết động mềm mại của nàng, non nửa cái đầu đụng vào âm hộ của nàng, cảm giác áp bách mãnh liệt kia và thân thể bị tách ra cảm giác sợ hãi, trộn lẫn với tình dục khó có thể tưởng tượng bắt đầu khởi động, không ngừng đánh sâu vào tâm phòng của nàng.

Thần trí còn đang kháng cự, nhưng nhục thể của nàng đã thuận theo.

Từng sợi mật thủy rót cuộc không khổng chế nổi, từ khe hở thịt mềm mại hừng hực lửa nóng chảy ra, súc tích tại huyết khẩu. Mỗi lần lão hán dùng gậy thịt đánh vào chỗ kia, gậy thịt chen chúc vào thịt liền có thể thưởng thức được hương vị mật ngọt chảy ra từ tâm hoa mềm mại mềm mại của nàng, cái đầu rùa bóng loáng bị thấm vào càng thêm to lớn.

“Sao, làm sao... hô, hô, lớn, lớn đây!” Lý lão hán trước sau ưỡn người, trong miệng thở hồng hộc, chiếc đũa dưới háng điên cuồng đâm vào miệng mật tiên tử, sáng khoái đến da đầu tê dại, đồng thời còn không thể không đáp lại lời tiên tử.

Hắn không khống chế được chút nào ý tứ không chế lực đạo, đầu rùa sau khi liên tục va chạm mấy chục lần, rốt cục mở cánh cửa trắng nõn tiên tử ra, tiến vào một hành lang chật hẹp ướt át.

Chỉ một thoáng, toàn thân Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một cái.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, một quả trứng nóng rực to bằng nắm tay đã chui vào trong cơ thể nàng. Luồng nhiệt lượng đáng sợ kia trực tiếp thấm vào sâu trong huyết đạo hoa tâm, truyền khắp toàn thân nàng.

“Không...” Tiêu Hi Nguyệt thất thanh kêu lên, thân thể trắng như tuyết co rút kéo căng, miếng thịt non bồng co rút lại, một lực đẩy mạnh mẽ từ sâu trong hang hoa truyền ra, đẩy cái đầu rùa tiến vào trong cơ thể cô.

Lý lão hán bị kẹp đến hít vào một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy đầu rùa phảng phất như bị một đôi tay nhỏ mềm mại ướt át nắm thật chặt, không chỗ nào không có thịt mềm mát mát đầu rùa của hắn, mang đến khoái cảm khó có thể tưởng tượng.

“Tiên tử!” Lý lão hán cúi đầu xem, sau mông Tiêu Hi Nguyệt bị hắn dùng đầu rùa cắm vào, mật vỡ phần hồng đã bị phá vỡ, đầu rùa cắm vào huyết tiên tử mật, thịt trai trắng nõn dán chặt vào thân gầy của hắn, kín kẽ như một đạo thịt bắm khóa lại huyết mật mật, Lý lão hán đúng là đã không nhìn thấy đầu rùa cực đại của mình.

Tất cả đều chui vào trong huyết bánh bao tiên tử phòng lên không lỏng, ngâm trong đạo lý ngon lành tiên tử chất lỏng phong phú, ngay cả một chút mật cũng có thể chảy ra.

Vô số mầm thịt mềm mại đang xoa bóp đầu rùa cắm vào huyết mật tiên tử, trong đầu Lý lão hán hoàn toàn trống rỗng, thậm chí nghĩ lại cắm mạnh vào trong, phá vỡ hai màng non phía trước.

Đã bắt lấy tám thân xử nữ của tiên tử! Nhưng tiên tử phản kháng đã đến.

Cánh mông vênh cao co rút lại, đè ép đầu rùa cắm vào trong huyết, dưới sự dung dịch của hai người chảy ra từ khí lưu, đầu rùa của lão già thoáng cái đã trượt ra ngoài.

Cái đầu rùa thô to của “Ba” bị đẩy ra khỏi huyết mật trơn ướt đầm, động tác dồn dập dồn dập dẫn đến huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt co rút lại, cùng với đầu rùa của lão già, phát ra tiếng âm thanh thanh thúy.

“Ngươi, ừm, nói lỏng, đi ra!” Hai gò má của Tiêu Hi Nguyệt nóng rực, mông mông eo Côn Bằng vẫn không ngừng run rẩy, hai cái chân ngọc thon thẳng tắp run rẩy.

Cưỡng ép muốn ép thịt xuống, dùng lực lượng âm hộ đẩy đầu rùa thô to của lão hán ra ngoài, độ khó cao như vậy cũng chỉ có chỗ huyết mật vô cùng chặt chẽ có thể làm được.

Nhưng xử nữ thường thường sau khi bị đầu rùa cắm vào, không phải toàn thân vô lực chống cự, mà chính là gào thét vận vẹo, dựa vào thân thể để thoát khỏi cảm giác sợ hãi này.

Cũng chỉ có lúc này Tiêu Hi Nguyệt nằm úp sấp trên bàn đá, bắt đắc dĩ mới dùng loại huyết mật này kẹp lấy, nếu không phải chỉ cắm đầu vào, lực gấp kinh người này sợ là có thể đem gây thịt nam nhân nhét vào đến tận dương tinh tiêu, rốt cuộc vô lực thao túng.

“Tiên tử!!” Lý lão hán liếm môi một cái, đầu rùa ném qua vị thịt, há có thể thỏa mãn dễ dàng như vậy?” Vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, ngài cũng thấy rồi chứ? Lão nô vừa rồi không muốn tiếp tục đâm vào, hướng hồ trong huyết tiên tử vô cùng hẹp, lão hán muốn đi vào, còn phải phí một phen công phu “Bé, ngậm miệng lại!” Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt nóng hổi vô cùng, bị một lão tạp dịch nói mình âm nhu chặt chẽ, loại xấu hổ này, thật khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

“Được rồi, lão nô không nói gì nữa!” Lý lão hán khẽ vươn người về phía trước, một cây gây thịt thô to như hàn mang hiện lên, đầu rùa lập tức đẩy ra đôi đùi đang khép chặt của Tiêu Hi Nguyệt, xoa xoa huyết mật ngọt của bánh bao đầu lâu mẫn cảm của nàng, hung hăng cắm vào trong khe hở trắng nõn mềm mại của đôi chân.

Cây gậy thịt dài kinh người, khiến cho đầu rùa của lão hán thuận lợi phá tan ràng buộc ở hai bắp đùi của tiên tử, đầu rùa từ giữa hai chân trước người Tiêu Hi Nguyệt toát ra, thân gậy dán chặt vào huyết mật của nàng.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt lại thất thanh rên rỉ, đầu rùa của lão hán chính đang ma sát huyết động mà qua, ma sát với tốc độ cao mang đến kích thích, đầu rùa to lớn qua đi, gân xanh quán quanh dương vật thân tùy theo, thân gậy thô dài xẹt qua huyết mật của nàng, nước mật sền sệt bên trong bị ép chảy ra, toàn bộ vẩy lên người nam nhân bông.

“Bốp!” Tiếng va chạm thanh thúy vang lên.

Đây là âm thanh êm tai nhất của nam nhân và hồng của nữ nhân, sau khi va chạm với nhau! Tiêu Hi Nguyệt rất xa lạ với loại thanh âm này, nhưng lại rất quen thuộc.

Một lần nàng biết bờ mông mình sau khi bị nam nhân đụng vào, cũng có thể phát ra thanh âm dâm dục như vậy.

Cùng đêm đó, ca ca và Cửu công chúa ở trong hoa viên, hai người một người tứ chi quỳ xuống đất, một người ngồi xổm xuống, trước sau va chạm, lúc thướt tha, phát ra thanh âm giống nhau như đúc.

Dục vọng tình cảm vô biên tràn về phía nàng, giống như phô thiên cái địa xâm nhập thức hải và mỗi góc ngách trong thân thể nàng.

“Không!” Vào thời khắc cuối cùng, thần hồn của Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi thân thể của mình, nhìn thân thể của nàng bị ép co giật, nàng biết, đây là bởi vì khoái cảm quá mức mãnh liệt mà co giật.

Cơ thể nàng, đang hưởng thụ cảm giác vui thích khi có quan hệ với nam nhân.

“Nhưng mà, lão nô vẫn phát tiết cuối cùng a!” Lý lão hán thoải mái bắt đầu co rút khe hở của tiên tử, thân thể thấp bé màu đen đụng vào bờ mông đầy đà ưu mỹ của tiên tử, phát ra âm thanh bốp bốp thanh thúy.

“Tiên tử, chúng ta cũng giống như lần trước vậy, lão nô dùng cái đĩa này chọc vào cái mông của ngài một cái, lão nô liền cảm thấy mỹ mãn rồi, tiên tử ngài cũng không cần lo lắng mất trinh, liền hưởng thụ cây liễn lớn này của lão nô hầu hạ, hắc hắc hắc, sáng khoái chứ?” Tiên tử không nói một lời nằm sấp trên bàn đá, thừa nhận cây gậy thịt của hắn, Lý lão hán đắc ý, trong miệng nói lời dâm tà, bắt đầu vươn lên trước.

Bông thịt nóng bỏng bị bàn chân thon dài của tiên tử kẹp ở giữa, thân gậy dán sát huyết mật tiên tử, nhúng vào hương thụ vết thương nơi chân tiên tử, đồng thời mật thủy tiên tử kia cuộn cuộn không ngừng chảy ra, chảy đến trên cây gậy thịt thô dài này, thấm thấm ướt cả nước, dính đầy nước mật tiên tử thơm mát.

Hai nhân tính khí hoàn toàn dán sát vào nhau! “Tiên tử, tiên tử! Tiên tử! Lão nô thật sự là quá sung sướng!” Lý lão hán thở hổn hển, gậy thịt thô to ra vào khe hở của Tiêu Hi Nguyệt, để cho thân gậy dán chặt vào cái bánh bao miệng nhỏ của nàng, ma sát nhiều lần, tính khí nóng bỏng cọ xát cùng một chỗ, tạo ra khoái cảm như nước thủy, cùng nước dâm tà bất tận.

Thần hồn của Tiêu Hi Nguyệt phải thừa nhận sự xung kích đến từ dục vọng thân thể.

Nàng dùng tư thái nửa trong suốt lơ lửng giữa không trung, rũ mắt xuống nhìn thân thể nàng. Đôi mông trắng nõn của nàng bị cái hông đen của lão tạp dịch làm cho biến hình, mỗi một lần va chạm, thịt trong mông sẽ bị đụng đến rung lắc không ngừng, theo lực đạo va chạm của lão hán phát ra âm thanh lớn nhỏ khác nhau.

Nàng có thể nhìn thấy, nhục thể của mình bị nam nhân đụng đến trước sau lay động, khuỷu tay mềm mại vô lực cũng không cách nào chống đỡ nửa người trên, triệt để nằm ở trên bàn đá, ngọc nhũ đầy đà bị quán trong váy, đặt ở trên bàn đá biến thành hình dạng dẹp lép!

Tiên tử tu hành (27)

Hai mươi hai tháng ba ngày thứ hai.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Sau khi đánh đàn sáng sớm kết thúc, Tiểu Thanh liền thấy tiểu thư đứng dậy, không nói một lời đi xuống dưới núi. Mặc dù tiểu thư vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, nhưng Tiểu Thanh vẫn cảm nhận được tiểu thư tựa hồ không quá tầm thường.

“Ta đi một chút...” Để lại một câu, Tiêu Hi Nguyệt bước xuống Minh Nguyệt cư, chỉ để lại cho hai vị thị nữ một thân ảnh màu lam nhạt.

Triệu Tiểu Thanh và Triệu Tiểu Lam liếc nhau một cái.

“Hình như tâm tình tiểu thư không tốt?” Tiểu Thanh lo lắng nhìn về phía tử tử của nàng.

Tiểu Lam không trả lời trực tiếp, chần chờ một chút rồi nói: “Hôm nay tiểu thư không mặc váy màu trắng ‘A? Có ý gì?...’ Sau khi rời khỏi đỉnh Minh Nguyệt Sơn, bước chân của Tiêu Hi Nguyệt chậm lại, từng bước một đi về phía chân núi.

Ánh nắng ban mai chiếu vào giữa núi rừng, Minh Nguyệt cư không tính là cao, chỉ có trăm mét, mặc quần áo màu lam nhạt, dáng người cao gầy, Tiêu Hi Nguyệt tóc đen lông mày ngài đi lại trong đó, giống như một vị thần nữ độc hành dưới ánh mặt trời, tản ra khí chất thần thánh.

Nhưng tâm trạng của thần nữ lại không được tốt.

Tối hôm qua nàng nằm sấp trên bàn đá, cởi trần mộng tiếp nhận lão hán dâm ngoạn, cuối cùng thân thể run rẩy chảy ra chất lỏng tình động, không thể không đem lão tạp dịch kia bay trở về giữa sườn núi, mới khiến cho thần hồn cùng lý trí trở về.

Tiếng dâm ngữ, tiếng thịt liên miên, rên rỉ thở dốc.

Mọi chuyện xảy ra trong góc vườn hoa âm u, sáng sớm hôm nay tỏa sáng rực rỡ, sinh cơ bốn phía bùng bùng, thiên địa vạn vật rực rỡ, tạo thành cảnh tượng vô cùng chênh lệch, khiến Tiêu Hi Nguyệt có cảm giác như đã cách một thế hệ.

Đêm qua, nàng là nàng sao? Dưới ánh trăng, mặt trời nhô lên cao, mặt trời mặt trăng, mặt trời và mặt trăng, u ám cùng với ánh sáng, vạn vật vạn vật đều có mặt đối lập.

Chính giữa thân thể của nàng, có phải cũng ẩn giấu một đối lập của nàng? âm dương, đối trá, xảo trá, miệng phi tâm, cùng với, tham cầu hoan hỉ.

“Tiên tử, ha ha, tiên tử, tiên tử!” Bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc, Tiêu Hi Nguyệt theo bản năng ẩn tàng thân hình, trốn vào trong vô hình, nàng mới chuyển hướng sự chú ý về hướng phát ra thanh âm kia.

Lý lão hán mặc tạp dịch đang tưới nước tưới hoa, hoa viên, thảo mộc cả ngọn núi, con đường đều là hần phụ trách quản lý, lấy tu vi Luyện Khí kỳ mà nói, ngược lại cũng không quá mệt mỏi.

Sau khi thân hình biến mất, Tiêu Hi Nguyệt nghiêm túc quan sát cái này, cùng nàng có quan hệ tạp dịch không tầm thường.

Ngoại hình không cần miêu tả nữa, cùng lão tạp dịch bình thường không khác nhau, thấp bé, khô gầy, già yếu, xấu xí — loại này nếp nhăn đầy mặt, trên mặt bò đầy hình dạng lão nhân, cùng tử khí âm trầm, thật sự không thể xưng là mỹ.

Đây là người tu tiên kháng cự nhất, cũng là bộ dáng sợ hãi nhất.

Một khí nặng nề, cũng mang ý nghĩa vô vọng thành Tiên, chỉ có thể thần hồn rời khỏi thân thể, rơi vào luân hồi, một thân đạo hạnh tan thành mây khói.

“Tiên tử, lão nô thật muốn hiện tại chính là buổi tối, lập tức lên núi!” Lão tạp dịch sau khi đội xong hai thùng nước, tiện tay ném muôi gỗ vào trong thùng, sau đó đưa tay vào trong đũng quần, ánh mắt nhìn về phía đỉnh núi, tay ra sức móc mấy vật mặt trời, mặt mũi tràn đầy chờ mong nói, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng.

Tiêu Hi Nguyệt hiểu rất rõ ý nghĩa của ánh mắt này.

“Hắn đối với dục vọng của ta lại mãnh liệt như thế, hay là đối với tất cả nữ nhân đều như vậy?” Không, lần trước hắn nhìn

thấy Ngọc Tước sư muội và Lý Tiên Tiên... Hắn đối với mỗi một nữ nhân đều tràn ngập dục vọng “trong đầu hiện lên mấy năm”. Tiêu Hi Nguyệt nhìn Lý lão hán móc vài vật cực lớn trong đũng quần ra, sau đó lại thấy hắn cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong túi ra một cái tất bằng tơ, đặt ở giữa mũi hít một hơi thật sâu, mặt mũi tràn đầy vẻ say mê.

“... Hắn lấy trộm tất của ta lúc nào?” Tiêu Hi Nguyệt hơi nhíu mày, trong lòng không cam lòng.

Cũng không phải là chuyện của chiếc tất, mà là bởi vì mỗi lần sau khi kết thúc việc “Tu luyện” với nàng, thần thái đều hoang mang chạy trốn, ngay cả quần áo giày giày cũng rơi xuống phát hiện, ngày thứ hai thị nữ thấy nàng thiếu mất một cái tất, cũng vì cái này mà đến quấy rầy nàng.

Chuyện này mang ý nghĩa, trong lúc tu luyện ban đêm với hành vi của hắn, phần lớn thời gian của nàng đều rơi vào hạ phong, bị dục vọng của thân thể vây khốn.

“Tiên tử!!” Lý lão hán tay phải nắm lấy cây gậy thịt thô dài dưới háng kia, dùng sức khuấy động vài cái, sau khi mất rùa đầu ngựa chảy ra vài giọt nước trong suốt, mới lưu luyện không bỏ vào túi, nhưng cây dương vật dử tợn khủng bố kia, bất luận thế nào cũng không thu vào trong đũng quần.

“Hắc hắc, thôi đi, dù sao cũng không có người!” Lý lão hán làm vài lần, cảm thấy mặc quần vào quá khó chịu, dứt khoát cứ như vậy làm cho gậy thịt căng phồng lên lộ ra bên ngoài thẳng tắp, nhắc thùng nước đi xuống dưới núi.

Trên không Minh Nguyệt phong có rất ít người ngự kiếm bay qua, cho dù có, cũng rất khó cúi đầu chú ý tới một lão hán giữa sườn núi gánh thùng nước, tướng mạo xấu xí rõ ràng lộ ra hạ thân làm việc.

Tiêu Hi Nguyệt ẩn thân đứng sang một bên, lộ tuyến lão hạ sơn vừa vặn đi qua bên cạnh cô, mùi tanh thối nồng nặc của nam nhân theo bước chân hắn phô thiên cái địa truyền vào trong mũi, khiến cho nàng không nhìn được nín thở, gương mặt cũng hiện lên một vết đỏ ửng.

“Lão hán này... thật đúng là không kiểm tra!” Hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt có chút dồn dập, ánh mắt nhìn không được nhìn xuống dưới, lại lần nữa chăm chú đánh giá nam nhân có thể đánh tan tâm phòng của mình.

Dương vật.

Đây là một vật khá đáng sợ.

Cánh tay to như cánh tay của nàng, chiều dài cũng tương tự, chính thể hiện màu đỏ đen, phía trên tràn đầy gân xanh, đầu phồng lớn, như một quả trứng vịt, đỏ như máu, tựa như mãng xà mở miệng rộng, lộ ra răng độc đỏ tươi.

Vị trí đầu rùa nứt ra một khe hở, đó là nơi bắn ra tinh hoa.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt nhìn xuống thân gậy, bộ rễ nối với thân thể nối với lông đen nồng nặc, đâm vào làm người ngứa ngáy, phía dưới có hai túi to lớn, phía trên có từng hạt màu đen, trên từng hạt cũng mọc ra lông đen, chỉ có điều thưa thớt rất nhiều, nhưng vẫn có vẻ dữ tợn và buồn nôn như cũ.

“Tiên tử này đẹp như thế nào, trước ngực treo hai bao, lão nô ta sẽ dẫn ngươi mở một gian phòng, lão nô ta công phu tốt, một bữa có thể đem ngươi thao túng đến hừng đông...” Lý lão hán trong miệng ngâm nga dâm khúc., Hán không ngờ bên cạnh mình lại có một tiên tử muốn chơi cho sáng! Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, không hề nhìn ánh dương vật to lớn nhảy nhót theo hán từ trên xuống dưới nữa, càng không muốn nghe tới loại ca hát si mê thô lậu thô lậu này! Thân pháp thi triển ra, Tiêu Hi Nguyệt trong chớp mắt rời khỏi ngọn núi Minh Nguyệt, đi tới chân núi, không hề có mục đích.

Giờ phút này chính là sáng sớm, mấy ngàn đệ tử Tiên Vân Tông bởi vì tiếng đàn của nàng mà tỉnh lại, bắt đầu một ngày tu luyện.

Tu tiên cũng không ảo tưởng như những người phạm tục kia, một lần bế quan mấy chục ngày, sau đó đột phá, mà là liên tục tiến dần, kết quả mỗi ngày khổ tu.

Bế quan rất nhiều lúc, đều là để ngoại giới tạp sự không cách nào ảnh hưởng đến bản thân.

Tiêu Hi Nguyệt chưa từng bế quan, đột phá đều là lúc tu luyện, đơn giản là đột phá.

Ngoại trừ hai thị nữ tu hành, nàng cũng rất ít chú ý tới những người khác tu luyện thế nào rồi.

“Có lẽ ta nên đi xem đệ tử ngoại môn “Ngoại môn đệ tử” Hàn Vi, đại bộ phận mọi người chung thân không cách nào có thể Trúc Cơ, ngay cả bước vào tu hành cũng không làm được. Chỉ có thể luyện khí một chút, biết được vài loại thuật pháp, liền trên dưới ba mươi tuổi rời khỏi tông môn. Trở lại cố hương, đối với chuyện tu tiên chỉ có thể ký thác vào người đời sau.

Trong bọn họ có khí tức thể tục nồng đậm lưu lại, chính là lúc này Tiêu Hi Nguyệt cảm thấy mình cần thứ gì đó.

Nàng ẩn nấp thân hình đi về phía ngoại môn, trên đường đi lướt qua từng vị đệ tử đi nghe giảng bài, Tiêu Hi Nguyệt có thể từ trong ánh mắt của bọn họ nhìn ra hi vọng và hy vọng cuối cùng.

Bất luận xuất thân thế nào, bất luận tư chất cao thấp, chỉ ít bọn hắn đã gia nhập Tiên Vân Tông, leo lên con đường đặc đạo thành Tiên.

“Vậy ta thì sao?” Tiêu Hi Nguyệt tự hỏi bản thân mình, phi thăng thành tiên thì có làm sao? Như nếu sư phụ không thể đi theo cùng tới Tiên giới, cuối cùng sư phụ nên lựa chọn ra sao?” Có lẽ ta nên ra ngoài đi dạo một chút, nhìn nhân gian phồn hoa này, rồi cuộc ý nghĩ trong đầu cái gì mới là thứ ta muốn chọt lóe lên. Tiêu Hi Nguyệt lặng lẽ rời khỏi ngoại môn, đi tới nơi các đệ tử nội môn tu hành.

Lần này nàng ẩn nấp thân hình, mà là trực tiếp đi vào khu vực tụ tập của đệ tử nội môn.

Luyện võ trường, đan phòng, Thiên Minh Phong, Kiếm Hạp Phong... hể nàng đến nơi nào, đệ tử nội môn, đệ tử thân truyền, đệ tử chân truyền, tất cả đều cung kính đối với nàng, miệng xưng đại sư tỷ.

Trong mắt những người này, có lẽ nàng chỉ là một vị đại sư tỷ băng lãnh không cận nhân tình, đối nhân xử thế còn có chút kỳ

quái, không giống với đại sư huynh đại sư tỷ của môn phái khác.

Hoặc là, xem nàng là hình tượng một vị tiên tử Hi Nguyệt thuần khiết cao nhã, thần thánh không thể xâm phạm, kính nể ở thân cận nhiệt tình.

Nhưng bọn họ lại không biết, đại sư tỷ trong mắt bọn họ thanh lãnh thuần khiết, tối hôm qua đã tiếp xúc với một lão tạp dịch gần như là nam nữ vui vẻ. Trong hoa viên không người biết, lại phát sinh một chuyện âm u không thể nói.

“Sư muội!” Bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc, làm Tiêu Hi Nguyệt từ trong suy nghĩ hỗn loạn bừng tỉnh lại, nàng quay đầu nhìn lại, là Kim Văn Vận sư huynh.

Hóa ra nàng đã đi tới ngọn núi của sư huynh.

“Sư muội, ngươi... là chủ động tới tìm ta sao?!” Trầm ổn như kim văn vận, nhìn thấy Hi Nguyệt sư muội đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, cũng không khỏi lộ ra vui sướng, thân hình như một trận gió đi tới trước mặt nàng, khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

“Không phải...” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu. “Ta chỉ là tùy ý đi một bước...” A a... “A!” Kim Văn Vận vẻ mặt không che giấu được vẻ thất lạc, nhưng rất nhanh tỉnh lại, cười nói với nàng: “Vừa hay hôm nay ta không muốn tu luyện, sư muội, ta đi cùng muội một chuyến., tan trái tim?” Tiêu Hi Nguyệt vẫn lắc đầu như trước, khí chất thanh lãnh Ly Trần khiến Kim Văn Vận có một loại cảm giác khó có thể tiếp cận, rõ ràng hắn và sư muội quen biết nhau mười năm, nhưng cảm giác trước sau đều không thể tới gần nàng một lần, hai người ngoại trừ quan hệ sư huynh sư muội, không còn thứ gì khác.

“Không, ta chỉ muốn một mình đi dạo một chút. Sư huynh, ngươi bận đi.” Tiêu Hi Nguyệt xoay người rời đi, không hề khác trước, vĩnh viễn độc lập như vậy.

Kim Văn Vận vốn là tràn đầy mất mát, nhưng nhai nuốt lời nói của Hi Nguyệt sư muội, trong nháy mắt nghĩ đến, tựa hồ sư muội biến thành có chút không giống bình thường.

Đôi lại là trước kia, nàng chỉ biết lắc đầu, cho dù là giải thích bản thân đi lại một chút, cũng tuyệt đối không nói thêm một câu “sư huynh, người bạn đi, nói lời khách sáo như vậy đi.

“Sư muội!” Kim Văn Vận theo bản năng gọi nàng lại, chờ khi Tiêu Hi Nguyệt quay đầu nhìn về phía hắn, Kim Văn Vận lại bị đôi mắt vô thần của nàng nhìn thấy.

Kinh hãi đến, nhất thời quên nói chuyện.

“Sư huynh?” A, a, vừa rồi ta muốn nói... Sư muội gần đây có khỏe không?” Kim Văn Vận cuống quýt tìm một chủ đề: “Nhìn sư muội người vừa rồi đi đến chỗ ta, ta cho rằng... Tâm tình của sư muội hình như không tốt lắm?” Lần này Hi Nguyệt sư muội cuối cùng cũng gật đầu, tỏ vẻ tâm tình của nàng đúng là không được tốt.

Kim Văn Vận không biết nên vui mừng hay là vì lo lắng cho sư muội, thử thăm dò hỏi: “Sư muội, người có thể nói chuyện phiên lòng với sư huynh, nếu như là ai chọc cho sư muội tức giận người, sư huynh tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn!!” Ngữ khí chính là thái độ một sư huynh ái hộ sư muội.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Sư huynh, ta có thể hỏi người một vấn đề không?” Đương nhiên! Việc gì cũng có thể hỏi sư huynh, ta và sư muội lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ta đối với sư muội cũng...” Kim Văn Vận thiếu chút nữa là thổ lộ.

“Nếu như...” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng, Kim Văn Vận lại đắm chìm trong vẻ xinh đẹp của sư muội.

Cửu Châu đại lục có ức vạn người, Ngũ Đại Tiên Môn và vô số gia tộc tu tiên, môn phái, bang hội, mấy chục vạn nữ tu, không một ai có thể sánh bằng một ngón tay của vị sư muội này.

So sánh với sư muội Hi Nguyệt tiên tử của hắn, nữ tử nhân gian có xinh đẹp đến mấy cũng không thể tránh khỏi trở thành phần hoa phàm tục, cái gì mà Cửu công chúa, y tiên tử, Băng Tuyết tiên tử, Ma nữ hiệp nữ, sư muội của hắn chỉ cần mở miệng, tiếng nói êm ái đủ khiến nữ tử trong thiên hạ cũng phải xấu hổ gần chết.

Đây căn bản chính là Bồ Đề diệu âm mà Tiên giới nên mới có!” Nếu như, Tiêu Hi Nguyệt lặp đi lặp lại, “Đứng trước mặt sư huynh ta, không còn tám thân xử nữ, sư huynh sẽ nhìn ta thế nào?” “Cái gì?!” cả người Kim Văn Vận run lên bần bật, khó có thể tin nhìn về phía nàng, hai con ngươi lạnh lùng đến cực hạn của sư muội đối mặt với nhau.

“Sư muội... Người, đang nói đùa sao?” Kim Văn Vận cẩn thận quan sát hồi lâu, cuối cùng vẫn là từ ánh mắt yên tĩnh của Hi Nguyệt sư muội, tìm đến bất kỳ một tia tâm tình chập chờn nào.

Phảng phất đối với tiên tử sư muội của hắn mà nói, có đùa hay không, xử nữ hay không cũng không quan trọng.

Nhưng nàng lại hỏi ra vấn đề như vậy cái gì?” Không phải đùa “Tiêu Hi Nguyệt trả lời” hắn: “Ta chỉ muốn biết sư huynh, ý nghĩ “sư muội” thật không phải xử nữ sao?! Trong lòng Kim Văn Vận đau xót, nhưng đối mặt với đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của sư muội, hắn còn không thể không giả bộ hào phóng không sao cả., Mạnh mẽ nói: “Sư muội, người tu tiên chúng ta, không cần để ý quan niệm thế tục, chỉ cần thật tâm yêu nhau, cũng không nhất định cần bảo trì xử nữ... Thân!” Nói xong lời cuối cùng, Kim Văn cơ hồ cắn răng nói ra.

Nói không để ý, vậy nhất định là giả! Vừa nghĩ tới rất có thể sư muội đã bị tên khốn Tiêu Viễn ở kinh thành này đè ở dưới thân, Kim Văn Vận cảm thấy thức hải của mình sắp sửa nổ tung, thân thể một mực run lên, hận không thể giết đến kinh thành, giết chết tên tiểu tử Tiêu Viễn kia! Hoặc là tìm một ít sát thủ, tốt nhất là sát thủ Quỷ đạo của Lục Đạo môn, hạ chú cho hắn, khiến hắn đau đầu muốn nứt bảy ngày bảy đêm mà chết!

Trong lòng cho dù bi thống, kim văn vận cũng không thể không làm ra bộ dáng không sao cả, sợ kích thích sư muội.

Sư muội lương thiện như vậy, lại thuần khiết, lạnh lùng như thế. Có thể nói ra những lời như vậy với hắn, trong lòng nhất định là đau khổ vạn phần phải không? ” Sư muội, sư huynh ta nguyện ý!” Kim Văn Vận trong lòng đã nghĩ xong lời thoại, cho dù sư muội bị tên khốn Tiêu Viễn vứt bỏ, hắn cũng

nguyện ý!” “Sư muội?” “Kim Văn Vận ngẩng đầu lên., Lại phát hiện Hi Nguyệt sư muội đã phiêu nhiên đi xa, chỉ lưu lại cho hắn một câu nói đầy yếu ớt: “Sư huynh, người nói dối...” “Kim Văn Vận ảo não vỗ vỗ đầu, sư muội của hắn trời sinh có thần thông phá hoại, có thể xuyên thủng hết thủy hư ảo, tịnh hóa hết thủy ô uế, lời nói dối bình thường ở trước mặt nàng tựa như một đồng than không thể ngửi được... Đồ chơi, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể nhìn thấu.

Cho nên cùng sư muội nói chuyện phiếm, nên nên thẳng thắn thừa nhận mới đúng.

Ai, hắn lại bỏ lỡ một lần cơ hội kéo gần quan hệ với sư muội, xem ra kiếp này vô duyên với sư muội rồi.

“Tiêu Viễn, nếu như ngươi có lỗi với Hi Nguyệt, ta thề sẽ không tha cho ngươi!” Nhìn bóng lưng màu lam của sư muội đi xa, trong lòng Kim Văn Vận âm thầm thề.

Tiên Vân Tông Thăng Tiên Lệnh là nơi duy nhất phát ra: một, bốn, tám một, tám, chín, sáu một.

... Tiêu Hi Nguyệt biết sư huynh nói dối.

Nhưng nàng cũng biết, sư huynh để ý có phải chuyện nàng mất đi tâm thân xử nữ hay không, mà càng để ý chuyện khác. Ví dụ như, nàng không phải thất thân cho hắn, hoặc là để ý đối tượng thất thân của nàng là ai.

Sư huynh quan tâm nàng, chỉ là... Tiêu Hi Nguyệt không thể nói cảm nhận trong lòng mình lúc này.

Tối hôm qua một cái kia một cái nam nhân cực đại nóng đầu quy, lọt vào hai cánh môi trắng nõn của nàng, bám vào màng mềm mại trong âm hộ nàng, từng luồng từng luồng nhiệt lượng cực nóng từ hai khí tính hai người giao thoa qua lại truyền khắp toàn thân nàng, thân thể tự phát dục vọng làm nàng mê say.

Trong khoảnh khắc cái đầu rùa tròn trịa đâm vào trong cơ thể nàng, Tiêu Hi Nguyệt có một loại cảm giác bàng hoàng mình đã phá thân.

Tối hôm qua bị nhục dục kích thích, còn chưa cảm thấy.

Hôm nay lúc rời giường, nhớ lại đủ loại chuyện trong đêm, mới cảm thấy vạn phần mê mang.

Bị một ít ảnh hưởng của sư phụ, Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn không để ý tới tấm thân xử nữ, đối với nữ nhân khác mà nói hồng hoàn thập phần trân quý, bị người nào cướp đi cũng được, chỉ cần tu vi nàng tinh tiến, sư phụ an toàn, hết thấy đều có thể.

Nhưng bị lão già già xấu xí như Lý lão hán, lại nói năng thô tục thô tục, phá tấm thân xử nữ của nàng, khiến Tiêu Hi Nguyệt có cảm giác bản thân rơi vào vòng xoáy tình dục, không cách nào tự kiềm chế.

Phảng phất như nàng bị tình dục khống chế, bị lão tạp dịch kia dùng một cây thô to khác thường nhân —— ít nhất là dương vật lớn hơn viễn ca ca, tùy ý gầy vài cái liền tiết thân, mật ong tràn ra, mềm mại thở hồng hộc mặc kệ đối phương thao túng, cuối cùng phá vỡ thân thể thuần khiết.

Mười tám năm tu vi của nàng cô đơn lạnh lùng, thái thượng vong tình quyết khổ tu đã lâu, trước cây gậy thịt của lão tạp dịch không chịu nổi một kích.

Đây mới là chuyện khiến Tiêu Hi Nguyệt khó có thể tiếp thu.

“Sư tỷ, xem chiêu!” Xa xa truyền đến tiếng đánh nhau, Tiêu Hi Nguyệt thu liễm suy nghĩ, nhìn hai sư muội anh tư bùng bùng đang đánh nhau trong diễn võ trường.

Hai vị sư muội đều là Trúc Cơ cảnh, chủ tu phi kiếm, phân ra đứng hai đầu diễn võ trường, điều khiển vài thanh phi kiếm tiến đánh đối phương.

Trong đó một vị chiếm thế thượng phong, ước chừng là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nàng diện mạo thanh tú, mặc một bộ quần áo luyện công khéo léo tôn lên vóc người tinh xảo của nàng, hai ngọn núi cao ngất, trên khuôn mặt tinh xảo có vẻ cương nghị hiếm có của nữ tử, kiên cường, tư thế hiên ngang, bộ dáng hiên ngang hiên ngang không kém Cửu công chúa chút nào.

Mà vị sư muội khác đang giao thủ với nàng, Tiêu Hi Nguyệt biết tên của nàng, chính là quận chúa Thiên Tiên lệnh, Hiên

Viên Yến mấy tháng trước trong tay cầm Thăng Tiên Lệnh bái nhập nội môn.

So với lúc trước, Hiên Viên Yến bái nhập nội môn Tiên Vân tông càng có vẻ càng thêm tự tin, bắp đùi thon dài nhấc lên hiển lộ hết đường cong nữ tử cường tráng. Chỉ là so sánh với sư tỷ cao chừng tuổi của nàng, bộ ngực Hiên Viên Yến lộ ra nhỏ nhắn hơn một chút.

Tiêu Hi Nguyệt tới gần sân diễn võ, lặng lẽ quan sát trận tỷ thí này.

Từng đạo kiếm quang giăng khắp nơi, Hiên Viên Yến xuất thân Hiên Viên hoàng thất, từ kiếm pháp mà nói, không kém sư tỷ nàng chút nào, ngược lại càng thêm tinh xảo, thao túng phi kiếm vẽ ra từng đạo kiếm khí hình cung xảo diệu, tìm kiếm sơ hở của đối thủ.

Bất quá, kiếm pháp của nàng tinh diệu không đủ để bù đắp chênh lệch tu vi giữa hai người, sau hơn trăm chiêu, sư tỷ bỗng nhiên phát lực, phi kiếm hóa thành hơn trăm đạo huyễn ảnh, như mưa rơi bay về phía Hiên Viên Yến.

“Đình!” Kiếm quang dày đặc quét ngang bảo vệ phi kiếm của Hiên Viên Yến, hơn nữa còn đánh bay hẳn ra ngoài, vừa vụn bay về phía Tiêu Hi Nguyệt.

“A, cẩn thận!” Hai người kinh hô một tiếng, sau đó liền thấy thanh phi kiếm ngoài ý muốn bay ra bị màu lam nhạt, chỉ dùng một ngón tay Tố Bạch cố định giữa không trung, nhẹ nhàng búng một cái, phi kiếm liền vèo một tiếng quay đầu, trực tiếp rơi xuống trước mặt Hiên Viên Yến.

“Tốt, thật lợi hại!” Hiên Viên Yến nhìn không được tán thưởng.

“Điều khiển phi kiếm cần rót thần niệm vào trong đó, càng ma luyện lâu, phi kiếm càng nghe lời.

Những người khác cho dù cướp đi phi kiếm, cũng chỉ nhận được một khối sắt vụn, không cách nào điều khiển tự nhiên.

Nhưng nữ tử đứng bên cạnh diễn võ trường, một tay liền đem phi kiếm của nàng huấn luyện dễ dàng, ý tứ linh động càng

nhiều trong tay nàng.

“Đương nhiên là lợi hại rồi, quận chúa người cũng không nhìn xem là ai đến đây!” Sư tử vừa bay về phía diễn võ trường, vừa cười nhạo nàng.

Hiên Viên Yến tập trung nhìn lại, mới phát hiện thân ảnh màu lam nhạt kia, chính là đại sư tử của Tiên Vân Tông, Tiêu Hi Nguyệt! “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau tới bái kiến đại sư tử?” Đúng, đúng!” Hiên Viên Yến vội vàng bay tới, cùng với sư tử bái kiến Tiêu Hi Nguyệt, cũng xin lỗi chuyện vừa rồi.

“Không sao.” Đại sư tử khẽ phun ra hai chữ, Hiên Viên Yến nghe được lại cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, không nhịn được nghĩ tới, đại sư tử sáng sớm cùng buổi tối thật ra không cần đánh đàn, chỉ cần vận khí hô to một tiếng, cam đoan tất cả đệ tử Tiên Vân tông đều tỉnh táo lại.

Tiếng nói của đại sư tử còn êm tai hơn tiếng đàn của nàng!” Các người, đang luyện kiếm?” “Đúng vậy, đại sư tử Hiên Viên Yến cung kính gật đầu, chỉ vào sư tử bên cạnh: “Vị này là sư tử của ta, Triệu Song Yến., Ta tên Hiên Viên Yến, vừa vận lại cùng bái làm trưởng lão ở ngoại sự đường, tục danh Vi Nhất Chấn Danh” bởi vì muốn giới thiệu cho đại sư tử, cho nên Hiên Viên Yến nói về tục danh của sư phụ mình. Dù sao địa vị của đại sư tử còn cao hơn một trưởng lão ngoại sự đường, cần phải giới thiệu rõ ràng mới được, nếu không chính là bất kính với đại sư tử.

“Thì ra là thế...” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu. “Vi Nhất Chấn trưởng lão chương quản ngoại môn thực đường, đúng, là...” Nàng vốn định lấy lòng sư phụ Hiên Viên Yến vài câu, lại phát hiện ngoại trừ Vi Nhất Chấn là người quản ngoại môn thực đường, những thứ còn lại không biết, muốn lấy lòng cũng không biết lấy lòng từ nơi nào.

Hiên Viên Yến cũng phát hiện đại sư tử quẫn bách, vốn định nói mấy lời tốt của sư phụ, nhưng đại sư tử lại chủ động mở miệng: “Hắn là một vị trưởng lão tốt...” Hiên Viên Yến muốn cười cũng không dám cười, lời này nói ra, nếu Tiêu Hi Nguyệt không phải lời của đại sư tử, nàng nhất định sẽ cười.

Nhưng Hiên Viên Yến cũng có ngưỡng mộ địa phương của đại sư tử, có thể nói bình thản lạnh lùng như vậy, sau khi kết thúc còn mặt mũi không đỏ chút nào, không hổ là Hi Nguyệt tiên tử.

“Đúng vậy, sư phụ đúng là rất tốt bụng!” Hiên Viên Yến vẫn thuận theo lời đại sư tử mà nói, hóa giải giai điệu xấu hổ này.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một lúc lâu.

Nàng biết rõ từ trước đến nay bản thân mình là ai.

Nói chuyện không dễ nghe, cho nên không thích nhiều lời.

“Đúng rồi, sư tử...” Hiên Viên Yến quay đầu nhìn về phía sư tử Triệu Song Yến của mình, lại phát hiện đối phương vẫn luôn nhìn chăm chăm vào đại sư tử, nhìn ra được tinh thần, cho đến bây giờ vẫn còn tỉnh táo trở lại.

“Sư tử? Người làm sao vậy?” Hiên Viên Yến bị biểu hiện kỳ quái của nàng làm cho kinh ngạc, người không biết còn tưởng rằng sư tử coi trọng đại sư tử.

“Ách, ta, ta không sao.” Triệu Song Yến thoát khỏi trạng thái xuất thần, cúi đầu, nắm chặt phi kiếm trong tay.

Bộ dáng kỳ quái khiến Tiêu Hi Nguyệt nhìn cô một cái: “Sư muội, người có tâm sự gì không?” Không, không có, đại sư tử không cần lo lắng, ta rất khỏe!” Triệu Song Yến hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình, nở nụ cười từ tận đáy lòng với Tiêu Hi Nguyệt, vô cùng xinh đẹp.

“Ừm, không có việc gì là tốt rồi.” Tiêu Hi Nguyệt cảm giác được nàng không nói dối, bèn yên lòng.

“Đại sư tử, người tới đây có việc gì không?” Hiên Viên Yến nóng lòng muốn thử, nếu như có thể giao hảo với đại sư tử, Tiên Vân Tông liền có thể tung hoành, đối với phát triển cuối cùng cũng cực kỳ có lợi.

“Không có việc gì, tùy ý đi một chút...” Đại sư tử có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút không?” Hiên Viên Yến hỏi thăm dò: “Ta và sư tử đang luyện kiếm, gần đây ta vừa đột phá Trúc Cơ, đang bắt đầu tu luyện phi kiếm.” Tu vi đột phá đến Trúc Cơ, có thể khiến thần niệm ly thể, là điều khiển phi kiếm, cũng

là điều kiện tiên quyết cần phải có rất nhiều pháp thuật có thể thi triển linh hoạt.

Người tu hành không có thần niệm, căn bản không khác gì những vũ phu giang hồ kia.

“Sư muội!!” Triệu Song Yến bị đề nghị tùy tiện của nàng hù dọa, ngũ khí trở nên nghiêm khắc: “Thời gian của đại sư tỷ quý giá, sao có thể tiếp người...” Tiêu Hi Nguyệt ngăn nàng trách cứ, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ: “Vừa hay ta vô sự, chỉ điếm cho các người một chút... tu hành đi...” Nói xong lời cuối cùng, nàng cũng không tự tin nữa rồi.

Bản thân bà ta ngoài vấn đề tu hành ra thì làm sao có thể chỉ điếm cho người khác?” Tạ đại sư tỷ! “Hiên Viên Yến mặt mày hớn hở, nhìn sư tỷ Triệu Phi Yến của mình một cái.

Hai người là đồng môn, lại bái vào cùng một sư phụ, tên đều mang một chữ Yến, bởi vậy đặc biệt có duyên phận, rất nhanh liền trở thành sư tỷ muội rất tốt.

Tiêu Hi Nguyệt bổ sung thêm một câu: “Nhưng ta chỉ dạy các người kiếm thuật, chuyện tu hành... Các người tự mình đắn đo, hỏi thăm Vi trưởng lão...” Là... Hai người đều không hiểu vì sao Tiêu Hi Nguyệt nói câu này, chỉ có thể chấp tay đồng ý.

Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy bay lên, thân ảnh màu lam nhạt rơi vào trong diễn võ trường, hai người Hiên Viên Yến vội vàng đuổi theo, đứng ở sau nàng cách đó không xa, cung kính chờ đại sư tỷ dạy học.

“Leng keng” hai vàng trắng khuyết đột nhiên hiện lên, hàn quang tỏa ra bốn phía, xoay tròn vui sướng quanh Tiêu Hi Nguyệt, phát ra từng tiếng kêu khẽ, cực kỳ linh động.

Hiên Viên Yến trừng to mắt, bị hai vũ khí như lưỡi loan nguyệt này làm kinh hãi.

Hai loại vũ khí này không biết dùng cái gì chế thành, toàn thân màu trắng bạc, trên đó mơ hồ có hoa văn như mặt trăng, bạch quang mờ lung bao phủ ở trên đó, mặc dù toàn thân màu ngân bạch kim quang trạch, nhưng có thể đại năng tiểu, có thể dài có ngắn, như ý tùy tâm, dị thường linh động.

“Hợp”, Tiêu Hi Nguyệt khẽ gọi một tiếng, hai vàng trắng khuyết màu trắng bạc đột nhiên chạm vào nhau, tỏa ra hào quang, hợp thành một vàng trắng sáng treo trên bầu trời, lại biến thành hình dáng một thanh trường kiếm, từ từ rơi vào trong tay nàng.

“Tốt, thật lợi hại!” Hai vị sư muội nhìn đến hoa mắt chóng mặt, vũ khí này đã vượt qua lý giải của các nàng đối với tu tiên, cho dù là Hiên Viên Yến xuất thân từ hoàng thất Hiên Viên Yến, cũng từng thấy qua vũ khí xinh đẹp như thế, lại linh động như thế.

Chỉ sợ Tiên khí lưu truyền từ thượng giới cũng không ngoại lệ đúng không? Trên người đại sư tử chẳng những có thể đưa tới Thái Phượng Cầm của Phượng Hoàng, còn có vũ khí giống như vàng trắng sáng này, thực lực sợ là trực tiếp theo Đạo Vận cảnh, khó trách ngồi vững vị trí đệ tử thủ tịch của Tiên Vân tông, cũng được năm đại tiên môn, trăm vạn tu hành giả tôn xưng một tiếng Hi Nguyệt tiên tử.

“... Đây là nguyệt luân, chỉ giới thiệu sơ lược tên vũ khí của mình. Tiêu Hi Nguyệt cầm trường kiếm màu trắng của nguyệt luân biến hóa, nhẹ giọng nói: “Kiếm thuật của Trúc Cơ cảnh lấy ngự kiếm làm chủ, ngự kiếm làm đầu, biến thành sau. Khi ở cảnh giới Đan Hà các người có thể thử biến kiếm pháp tông môn thành chiêu thức của mình.” Hai nữ nhân gật đầu đồng ý.

“Các người học kiếm pháp gì vậy? Lấy loại kiếm pháp nào làm chủ?” Ta luyện Vân Hà Kiếm! Trước mắt sẽ có mười ba thức: “Ta luyện Lôi Vân Kiếm, gia tăng giang sơn xã tắc kiếm pháp của hoàng thất Hiên Viên, sư tử có thể người chưa từng nghe qua...” Không sao, người dùng ra ta xem một chút.” Tiêu Hi Nguyệt phân phó nàng.

Hiên Viên Yến không hiểu ra sao, chẳng qua vẫn thi triển hoàn chỉnh kiếm chiêu mình bắt đầu tu luyện sáu tuổi.

“Đây là chiêu kiếm khí phách” Tiêu Hi Nguyệt xem xong bèn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta không biết kiếm pháp tiếp theo của hoàng thất Hiên Viên người ra sao, nhưng nếu ta biến đổi kiếm chiêu này, đổi thành thích hợp để ta thi triển, ta sẽ làm như vậy.” Dứt lời, trường kiếm màu trắng trong tay nàng đâm

ra, trong phút chốc, ánh trăng sáng trắng tinh khiết vô biên chiếu vào tầm mắt Hiên Viên Yến, chờ nàng tỉnh lại, Tiêu Hi Nguyệt đã bỗng bồng bềnh bay đi xa.

Nàng ngậy ra như phồng, lại đứng thật lâu, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, chấp tay bái tạ nói: “Sư muội Hiên Viên Yến, Tạ đại sư tử chỉ giáo!!” Một kiếm vừa rồi, kiếm ý ôn hòa thẳng tắp chiếu vào thức hải của nàng., Chỉ sợ trong một thời gian rất dài, Hiên Viên Yến chỉ cần nhớ lại thời khắc này, liền có thể trong thức hải tái hiện một kiếm vừa rồi của Tiêu Hi Nguyệt, từ việc nàng đích thân dạy bảo, đối với kiếm thuật so với bản thân, đạt được tiến bộ nhảy vọt.

Cũng tương đương với vị sư phụ mang theo Tiêu Hi Nguyệt, cho dù chỉ có một kiếm, nhưng có thể khiến cho nàng đạt tới Đan Hà cảnh, thậm chí là thai động cảnh cũng được lợi không ít! Đáng sợ chính là, đại sư tử chỉ nhìn qua nàng thi triển một lần kiếm pháp giang sơn xã tắc, là có thể dung nhập vào trong Lôi Vân kiếm kiếm, tạo thành một môn kiếm thuật mới tinh! Hiên Viên Yến không cần dựa vào khuôn mẫu học tập kiếm pháp của đại sư tử, lại có thể từ trong đó thu được chỉ dẫn khó có thể tưởng tượng, từ đó dung hợp hai môn kiếm thuật, hình thành đồ vật chân chính thuộc về nàng!” Đại sư tử... Thiên phú của đại sư tử, hóa ra là đáng sợ như vậy sao?” Hiên Viên Yến tự lẩm bầm, nở nụ cười trước đó là chuyện cười cho đại sư tử mình không nói mà cảm thấy buồn cười.

Có thiên phú như thế, cho phép một môn phái bất kỳ trong năm đại tông môn, vậy đều là đệ tử ngồi vững vàng ở vị trí thủ tịch đúng không?” Sư tử? Ngươi còn chưa thanh tỉnh sao?” Hiên Viên Yến nhìn về phía Triệu Song Yến, nàng có thể nhìn ra, sư tử đã phục hồi tinh thần lại, vừa rồi cũng nhận được lời dạy bảo của đại sư tử mang theo kiếm ý.

“Tỉnh rồi.” Triệu Song Yến khẽ thở dài, lắc đầu không nghĩ tới những chuyện phiền lòng nữa.

Hiên Viên Yến nhìn ra vấn đề của nàng, chỉ truy hỏi vài câu, ngay cả sư tử cũng không muốn nói, chỉ có thể từ bỏ.

“Sư muội!” Triệu Song Yến đột nhiên gọi cô.

“Sư tử, cái gì?” Người thật sự cảm thấy sư phụ là một người tốt?” Sư tử, người!” Về mặt Hiên Viên Yến tràn đầy kinh ngạc, nhưng Triệu Song Yến cũng không nhiều lời nữa, chỉ nhìn nàng một cái thật sâu, không chế phi kiếm rời khỏi diễn võ trường.

Lưu lại Hiên Viên Yến một mình đứng thẳng thật lâu, mơ hồ nghĩ tới điều gì.

... Tiêu Hi Nguyệt chia ra ban cho các nàng một đạo Thần Niệm kiếm thuật, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, mặc dù tâm tình của nàng lúc đầu cũng không tính là xấu, chỉ là có một loại phiền muộn tích tụ trong lòng, không cách nào nói ra.

Khi nhìn thấy hai vị sư muội vì tu hành mà cố gắng, phiền não của nàng tựa hồ cũng theo đó mà quên đi.

“Sư tử!” Xa xa lại truyền tới một âm thanh quen thuộc lẫn vui mừng, một vị thiếu niên thanh tú nhanh chóng đi tới trước mặt nàng, ngũ quan tuần tú, hai mắt trong suốt tràn đầy vui vẻ: “Sư tử, sao tử lại tới đây?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ vuốt cằm, nhìn bốn phía, mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác nàng đã đi tới Kim trưởng lão, cũng chính là cha mẹ của Ngọc Tước sư muội, cùng với một nhà thiếu niên ở Kim Mộc Phong.

Thanh tú thiếu niên trước mắt chính là thanh mai trúc mã của Ngọc Tước sư muội, cũng là sư đệ mà nàng quen biết từ nhỏ, Mộc Nam Hương.

“Sư đệ” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, nụ cười của thiếu niên càng vui sướng hơn, trong đôi mắt thanh tịnh sáng ngời mang theo vẻ ngượng ngùng, nhảy nhót nói: “Sư tử, người tới tìm ta à? Đến tìm Ngọc Tước à? Tìm hết hả? Không phải tới tìm thúc thúc và cha ta đấy chứ?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu., Đang muốn mở miệng, từ xa trong phòng đi ra một vị thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, dùng dùng hô: “Tên ngốc, người lại chạy đến đâu... Đi lời cuối cùng bị cô gái cứng rắn nuốt xuống, vẻ tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng nhanh chóng hóa thành câu thúc., Đi tới gần, áp ứng một tiếng: “Đại sư tử!” Mộc Lư Hương kỳ quái nhìn về phía thiếu nữ: “Tiểu Tước Nhi, người gọi sư tử là đại sư tử làm gì? Quan hệ của ba người bọn họ trước kia rất tốt, chỉ là sau này do tu

luyện nên có chút không thường lui tới, nhưng trong lòng thiếu niên, sư tử vẫn là sư tử, không phải là đại sư tử gì cả.

“... Sư tử” lang thang một hồi, Kim Ngọc Tước mới nhỏ giọng hô lên.

“Ừm” Tiêu Hi Nguyệt từ trong xoang mũi lên tiếng, đôi mắt quan sát trên người nàng một chút.

Ngọc Tước sư muội cũng không có gì dị thường, thân thể thiếu nữ ngậm nụ hoa chờ nở, một bộ váy dài màu xanh biếc, mái tóc trên đầu buộc thành hai viên thuốc, khuôn mặt nhỏ nhỏ, môi hồng nhuận phơn phớt mím, giống như có chút không tình nguyện, đặc biệt đáng yêu.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt đã từng tận mắt nhìn thấy, đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô gái, đã từng được Lý tiên nữ dùng đôi môi đỏ búng mềm mại của mình hôn lên, thưởng thức, hai người trốn trong phòng luyện công, môi lưỡi quấn nhau, ôm nhau thân thiết, cho đến khi cởi quần áo ra, cô gái mở môi hồng nhuận phơn phớt, cắn vào bộ ngực tròn trịa của Lý Tiên Tiên, hai miếng môi anh đào môi anh đào không ngừng hôn lên trên miếng thịt trắng nõn đó.

Cuối cùng, cái lưỡi nhỏ nhắn xinh xắn của Ngọc Tước sư muội cũng vươn ra, nhỏ nhắn cầm trái cây màu đỏ tươi trên miếng thịt ngà của Lý Tiên Thiên, như một cô bé bú sữa mẹ, dùng sức hút mạnh vào cái đầu màu đỏ tươi của sữa.

Mấy thứ này, Mộc sư đệ cũng không biết.

Ngọc Tước sư muội không thể nói cho người khác biết quan hệ đồng tính giữa nàng và Lý tiên tử, giống như quan hệ giữa nàng và Lý lão hán ngậm miệng không rõ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Hi Nguyệt có cảm giác cùng một loại với Ngọc Tước sư muội, trong lòng không hiểu sao lại nhẹ nhõm hơn một chút.

“Sư tử?” Kim Ngọc Tước bị nàng nhìn đến có chút bối rối, luôn cảm thấy sư tử mang dị tượng của Nguyệt Cung, có phải nhìn ra cái gì không? Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, biểu thị mình không muốn nói gì.

“Sư tử!” Mộc Lư Hương rất cao hứng, “Người tới tìm chúng ta chơi sao? Có muốn đi xem rừng trúc chúng ta đã từng trồng qua hay không? Những năm qua ta một mực quản lý, đều biến thành một mảnh thật lớn, cây trúc cao cao, ta còn trải một con đường đá, dựng một cái đình nghỉ mát, chúng ta cùng đi... Ai u!” Lời còn chưa dứt, chân của hắn đã bị tiểu Tước nhi dẫm cho một cái.

“Tiểu Tước nhi, người làm gì vậy?” Thiếu niên tràn đầy oan ức.

“Đồ ngu ngốc!” Kim Ngọc Tước nghiêng răng bạc, lộ ra hàm răng hồ nhỏ, bộ dáng như định cắn qua, khiến Mộc Tu Hương sợ tới mức lùi lại mấy bước.

“Sao ta đàn thế?” Còn cố cãi! Sư tử hiện...

Tại thân phận gì? Làm sao có thể cùng người xem mảnh rừng trúc rách nát kia! Huống hồ Mộc Tu Hương, người bao nhiêu tuổi rồi còn thèm chơi đùa, ngu chết đi được!” “Cái gì gọi là chơi a...” Mộc Tuế Hương theo bản năng muốn phản bác, nhưng nghĩ đến nửa câu trước của tiểu Tước nhi, lại cảm thấy có chút đạo lý.

Sư tử hiện tại cũng không phải là lúc trước, nàng hiện tại đã là đại sư tử của Tiên Vân Tông, mỗi ngày khẳng định bận rộn nhiều việc nhỉ? Huống hồ... sư tử đều đã xuất thần, mà hắn và tiểu Tước nhi ngay cả Đan Hà Cảnh cũng không phải, ba người cách nhau không đến ba tuổi, tu vi lại khác nhau một trời một vực.

“Sư tử, thật có lỗi.” Mộc Lư Hương có chút uể oải nói.

Rõ ràng cái gì cũng không thay đổi, nhưng cái gì cũng thay đổi.

“Không.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, nhìn Kim Ngọc tước một cái: “Nếu các người rảnh rồi thì dẫn ta đi.” Lâm Trúc là ba người gieo trồng, muốn đi cũng đi cùng.

“Tốt, sư tử, chúng ta đi nhanh đi!” Thiếu niên lại cao hứng, liền muốn kéo sư tử cùng đi, tay lại bị Kim Ngọc Tước đánh một cái.

“Người làm cái gì vậy?” Tay của sư tử là người có thể dắt được sao? Ta dạy người như thế nào?” Kim Ngọc Tước trừng mắt dọc, tên ngốc này đúng là không có chút thông minh nào! Thiếu niên lẩm bẩm một câu “Không phải ta thường xuyên dắt tay người sao, thấy nàng lại muốn tức giận, vội vàng nói thêm: “Tiểu Tước nhi, người không phải nói muốn ra ngoài một chuyến sao? “Không phải là người nói muốn đi ra ngoài một chuyến sao?”, “Tối nay mới về sao?” Không đi nữa!” Giọng nói của Kim Ngọc Tước cao lên tám lần, quay sang cười ngọt ngào với Tiêu Hi Nguyệt: “Ta đi theo sư tử, người ngốc lui ra!” “Ai? Ta đi cùng nhé!” Ba người đi về phía rừng trúc, mơ hồ về tới cảm giác lúc còn nhỏ, Kim Ngọc Tước và Mộc Lư Hương vẫn cãi nhau như lúc đó, sư tử hai người vẫn lạnh lùng như trước.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua Kim Ngọc Tước đang nói chuyện với Mộc sư đệ, trước kia nàng không hiểu vì sao Ngọc Tước sư muội xa cách nàng, nhưng hiện tại nàng đã hiểu rõ.

Giữa trưa, ba người cùng nhau đi săn trong rừng trúc, Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy cáo từ.

Nhưng không lập tức rời đi, mà giấu kín thân ảnh, chờ lúc ăn cơm, liền mơ hồ lộ ra thân sắc lo lắng thiếu nữ đi ra.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn rất nhanh từ trong phòng bay ra, ngự kiếm cưỡi gió, nhanh chóng bay về một hướng khác.

Tiêu Hi Nguyệt do dự một chút nhưng vẫn lựa chọn đi theo.

Hai người hạ xuống bên ngoài một phòng luyện công, thiếu nữ nhìn bốn phía, từ trong một phòng luyện công, lựa chọn một gian trong đó.

“Sư tử!!” Tiêu Hi Nguyệt đứng giữa không trung, thần niệm xuyên thấu kết giới phòng luyện công, thấy được hai người bên trong.

“Ta không có tên sư muội này, hừ, buổi sáng ước định, bây giờ là giờ gì vậy?” Ô ô, sư tử, ta sai rồi, bởi vì một chuyện...” Nếu sai thì sẽ phải chịu phạt “sư tử”, tử, tử muốn...” “Ngoan, cời

quần áo ra, lại tới bên này sư tử “a”!” bên trong phòng luyện công, cả phòng đều xuân.

Tiên tử tu hành (28)

Hai mươi một tháng bốn ngày thứ hai mươi tám, Tích Hồng Nguyệt cư, sáng sớm.

Lúc trời朦胧 lung sáng tỏ, Lý lão hán liền từ trong giấc mộng tỉnh lại, đưa tay móc mấy cái chày lớn đã đặt dưới chân cái khối, trấn an sự rắn chắc của nó, sau đó xoay người bật dậy.

Đây là thói quen lúc trước hắn còn đến làm vườn Minh Nguyệt, buổi sáng vô luận là thêm ngủ, đều nhất định phải tỉnh lại, chạy đến chân núi Minh Nguyệt tiên tử ở chỗ Hi Nguyệt phong, ngửa đầu nhìn đỉnh núi, trong tiếng đàn tuyệt mỹ của tiên tử vắt thật dưới háng một mực thẳng tắp, cuối cùng tiếng đàn tiên tử chấm dứt, hắn cũng phun ra dương tinh theo.

Có lẽ lúc trước hắn dụng phải tật xấu bắn tiên tử, nguyên nhân là do lúc trước hắn phóng ra quá nhanh.

Chẳng qua.

“Hắc hắc, bây giờ lão tử đã khác!” Lý lão hán mặc vào một cái quần ngắn rộng thùng thình, nửa người trên mặc lên một cái áo khoác lung tung, lại tùy ý uống một ngụm nước phun ra coi như là đánh răng đánh răng, lại lau mặt một cái, liền hứng thú bùng bùng chạy lên đỉnh núi.

Trên đường đi, gương mặt già nua nếp nhăn của hắn vẫn nở nụ cười hưng phấn dào dạt, cây gậy thịt đêm qua cương mãnh đến nay cũng theo động tác đi đường nhoáng một cái, giống như một con trăn lớn giấu ở trong đống quần của hắn.

“Lão tử bây giờ chẳng những có thể ở khoảng cách gần lắng nghe tiếng đàn của tiên tử, còn có thể muốn chạm vào nàng ta, muốn hôn chân nàng liền hôn lên chân của nàng, thậm chí còn có thể cưỡi xuống váy tiên tử, liếm trần của nàng, để cho các người cảm thấy tiên tử hoàn mỹ nhất trong lòng mình., Dưới cái lưỡi rên rỉ vụn vụn của lão tử, dâm lưu giàn giụa!” Lý lão hán đẹp trai ảo tưởng cảnh đêm hôm đó liếm miệng Tiêu Hi, cũng bắt đầu chờ mong tiên tử rốt cục nghĩ thông suốt, có thể đêm đêm đều cho hắn liếm một cái, chơi một chút, hắn cam

đoan thi triển toàn thân giải đáp., Lão nô chạy tới hầu tiên tử rên rĩ kêu lên tới cao trào!” Tiên tử, chờ chút, lão nô lên núi ngay đây!” Lý lão hán vừa nghĩ tới thân thể mỹ lệ được tiên tử thuần bạch bao bọc trong quần áo, con rể không nhìn được nhảy lên một hồi, bước chân nhanh hơn vài phần, cấp tốc hướng đỉnh núi đi tới.

Nhưng một ngày này, lại có chút không giống bình thường.

Lý lão hán trốn sau một cây đại thụ, nhìn thấy tiên tử và hai vị thị nữ chân chất đi tới, hắn không dám lộn xộn, như vậy mặc dù bị thị nữ phát hiện, cũng sẽ không bị mắng một trận.

Nhưng không nghĩ tới, bên tai hắn lại truyền đến tiếng nói tuyệt vời mà lạnh lùng của tiên tử: “Tới” cái gì?!” Lý lão hán có chút không dám tin vào lỗ tai của mình, nhưng thân thể của hắn lại bị một cỗ lực đạo lôi kéo, không tự chủ được đi ra ngoài, theo sát phía sau tiên tử.

Cổ quái hơn chính là, hai vị thị nữ kia tựa hồ không có phát hiện ra hắn, tùy ý để hắn chui vào dưới cái bàn rộng rãi của tiên tử, sau đó, tiên tử ngồi trên ghế ngọc, đôi giày thêu đẹp đẽ kia giẫm xuống, đem bắp đồ của hắn làm đá kê chân, đem miếng thịt nặng không nhẹ đặt ở dưới chân.

“Tiên tử?!” Lý lão hán nằm dưới váy tiên tử kinh ngạc không thôi, kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Tiêu Hi Nguyệt mặt không biểu tình, trên gương mặt tuyệt mỹ duy trì thần sắc giết cổ không gợn sóng, nhỏ giọng nói chuyện với hai vị thị nữ, không hề bị lão hán giẫm trên chân ảnh hưởng.

“Tiên tử, ngài đây là...” Lý lão hán mặt mũi tràn đầy khó hiểu, Hi Nguyệt tiên tử này sao đột nhiên lại giống như chủ động hơn hắn, chẳng lẽ là hôm trước liếm huyết, hắn liếm huyết Bạch Hồ của tiên tử thật thoải mái, rốt cuộc làm cho nàng nghĩ thông suốt rồi?” Hắc hắc., Tiên tử, ngài thật sự là một người tốt!” Lý lão hán nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ nữa, lúc Tiêu Hi Nguyệt bắt đầu đánh đàn, lão cũng rục rịch vươn bàn tay khô héo ra, đầu tiên là vén váy tiên tử, chậm rãi vuốt ve bắp chân trắng nõn của tiên tử.

Da thịt tiên tử bóng loáng tinh tế, có cảm giác ôn nhiệt mềm mại, Lý lão hán say mê vuốt ve một hồi, lại thu tay về đặt lên mũi, hít thật sâu, trên ngón tay của hắn vậy mà có mùi thơm thoang thoảng! Hương vị tuyệt vời làm cho người khẩu vị mở rộng, dục vọng muốn đốt cháy.

Lý lão hán gấp rút bỏ quần ra: Trên thực tế chính là cưỡng ép cởi ra, hắn căn bản không kịp chậm rãi cởi dây lưng, trực tiếp thô lỗ cởi ra, để cho hung vật ném qua mặt ong tiên tử phóng thích ra ngoài.

Mùi tinh vị nồng nặc bắt đầu tràn ngập.

Ngón tay gầy đàn của Tiêu Hi Nguyệt có chút chệch đi, khiến cho tiếng đàn vốn hoàn mỹ sinh ra một chút tì vết.

Đối với người không hiểu rõ về cảm nghệ có lẽ nghe không ra, nhưng sáng sớm đã chờ ở rừng trúc, lại gãi gãi đầu, tự nhủ:

“Vì sao sư tỷ đột nhiên xảy ra sai lầm? Rõ ràng là nhạc khúc rất đơn giản, chẳng lẽ tâm sư tỷ lại rối loạn sao?” Không ai có thể trả lời hắn, tối qua tiểu Tước nhi đã quá khuya mới trở về, sáng nay còn đang ngủ nướng.

“Tiên tử!” Lý lão hán hai chân chống xuống mặt đất, bộ rễ ưỡn thẳng lên, giống như một con tôm bị thiêu đỏ, ưỡn một cái dùng một cây gậy thịt nóng rực thô to đâm vào bắp chân nhỏ tinh tế sáng bóng của tiên tử, bôi lên da thịt tinh tế của cái đầu rùa hồi thời kia, mặc dù không thể nói là thoải mái hơn, nhưng cũng đủ để bôi lên da thịt thuần khiết của tiên tử. So với đem gậy thịt đâm vào chân tiên tử tùy ý động, nhưng loại khoái cảm dơ bẩn cao này của tiên tử, ngoại nhân chỉ sợ tuyệt khó mà cảm nhận được! Huống hồ, tiên tử vì hắn thi triển pháp thuật che giấu thân hình, để hắn trốn dưới bàn, Lý lão hán dù thế nào cũng phải báo đáp hảo ý của tiên tử một chút, hảo hảo dùng cây chủy to phía dưới hầu hạ tiên tử một chút.

“Hắc hắc, tiên tử, có phải ngươi cảm thấy chưa đã nghiền hay không?” Hai mắt đục ngầu của Lý lão hán vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh lãnh cao quý của tiên tử, da thịt trắng nõn như ngọc, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, hai cánh môi hồng nhuận phơn phớt đang nhắm chặt.

Hợp, nếu có thể thò đầu lưỡi ra ngoài, tùy ý liếm môi một phen, cùng tiên tử lạnh lùng nói một nụ hôn nóng bỏng, vậy thật sự là chết cũng đáng! Đáng tiếc, hắn bây giờ có thể tùy ý đưa bốn cái chân của tiên tử, cũng đã gặp qua tiên tử vĩnh mộng cùng bạch hồ xinh đẹp, nhưng nửa người trên của nàng vẫn là cấm kỵ, càng đừng nói là môi đỏ kiêu diễm.

“Tiên tử, cây chùy lớn này của lão nô, ngài thích không?” Tiêu Hi Nguyệt còn đang gảy đàn, hai chân vẫn dẫm trên hông hắn như cũ, Lý lão hán cũng không làm gì tốt, chỉ có thể vừa dùng gậy thịt đùa bốn tiên tử chân đẹp, vừa nói nhảm, ý đồ đánh vỡ bộ dáng trấn định tự nhiên của tiên tử, khiến cho nàng như buổi tối, bị hắn than thở.

Nhưng tiên tử tựa hồ... Lý lão hán mơ hồ phát giác không đúng! Trước kia hắn trốn dưới bàn, khi liếm láp mỹ tức của nàng, tiên tử mặc dù sẽ không mất đi định lực đánh đàn vì động tác của hắn, nhưng cũng sẽ giẫm đạp lung tung, dùng chân trắng nõn dùng gậy thịt đấu trí đấu dũng một trận đấu nhau với hắn., Lão hán lại thừa cơ bôi tinh muối lên tiên tử chân ngọc, chờ tiếng đàn chấm dứt tu luyện thị nữ, mới tận tình rời đi, lưu lại tiên tử một mình nhẹ nhàng thở dốc, hai gò má ửng hồng, nhắm mắt hồi lâu mới có thể khôi phục thanh lãnh.

Nhưng hôm nay, vô luận hắn như thế nào đùa bốn tiên tử chân đẹp, thậm chí lấy tay bắt lấy hai cái chân nhỏ của tiên tử, lại để cho tiểu mỹ chân ngọc nhỏ nhắn kẹp lấy cái đũa nhỏ nhắn của hắn, nhúc nhích qua lại, đầu rùa đâm vào bắp chân của nàng, nhưng tiên tử vẫn như cũ thanh lãnh như tiên.

Phảng phất như hai chân của nàng không phải là một nam nhân dùng dương vật khí tương giao, mà chỉ là một cây gậy cho nàng đùa bỡn!” Không, không có khả năng! ” Lý lão hán bất luận thế nào cũng không tin, ngày thường thanh lãnh thánh khiết., Tiên tử xinh đẹp cao quý sẽ có tâm tình đùa giỡn hắn như vậy, tiên tử cũng không phải loại dâm dục, cho dù là lần trước để hắn học giày chó, cũng chỉ bắt quá là... Á! Nghĩ đến chuyện lúc trước dùng miệng ngậm giày., Lý lão hán mới giật mình tỉnh lại, tiên tử rốt cuộc có ý gì?!” Tiểu thư, chúng ta đi trước “Tiếng đàn” kết thúc, hai vị thị nữ đứng dậy cáo lui., Lý

lão hán vội vàng nắm lấy bàn chân Tiêu Hi Nguyệt đứng lên, há mồm chất vấn: “Tiên tử, ngài đây là muốn lão nô hầu hạ ngài sao?!” Theo động tác hần đứng thẳng, cây gậy thịt ngăm đen to lớn cũng thẳng tắp chỉ vào Tiêu Hi Nguyệt, mắt rùa chảy ra nước sền sệt rõ ràng, mùi hôi thối càng đập vào mặt.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt ửng đỏ, nhưng rất nhanh vận chuyển tâm quyết áp chế xao động trong cơ thể xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, người cần phải phối hợp với ta tu hành, không cần làm thêm nửa điểm chuyện, nếu không nàng chưa nói gì thì không sao, nhưng trong lời nói đã lần nữa có ý đuổi lão hán ra khỏi Minh Nguyệt cư.

Ý chất vấn vừa rồi của Lý lão hán lập tức biến mất không còn tăm hơi, ngượng ngùng ngồi xồm xuống, không dám dùng gậy thịt chỉ vào miệng Tiêu Hi Nguyệt: “Tiên tử nói rất đúng, lão nô mà nói chính là thánh chỉ, lão nô há có thể không tuân theo? Tiên tử ngài nói cái gì, chính là cái đó! Buổi tối hôm trước..., Tiên Tử nói không thể xen vào, lão nô kiên quyết không có dám vào, coi như là đâm nửa đầu rùa vào đâm huyết của tiên tử, đem tiên tử ngài khiêu khích vận vẹo tiếng rên, mật nước chảy xuôi., Thân thể mềm mại vô lực, không có một chút ý tứ phản kháng, giống như đang mặc nhận lão nô đâm vào, nhưng lão nô chính là không có đem con rết to cắm vào trong vũng nước đục của tiên tử! “Bình cháo” trộn lẫn “Đại Đản” “Nhập” “Rằm”, các loại từ ngữ đâm dục, nói vô cùng lộ cốt cách!, Rõ ràng lão tạp dịch này nhân cơ hội biểu hiện lòng trung thành, dùng ngôn ngữ khiêu khích và trêu tiên tử! Hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt dồn dập vài phân, thì ra là muốn ép tình triều xuống lại bị kích động, dưới bụng tư mật tuôn ra một luồng khô nóng, chớp mắt đã chuyển biến toàn thân.

“Người ăn nói linh tinh!” Tiêu Hi Nguyệt dùng tiếng khiển trách để che giấu bản thân.

“Hắc hắc, tiên tử ngài nói, câu nào lão hán nói là nói bậy? Tiên tử ngài chán ghét người nói dối, nhưng tiên tử ngài cũng không thể nói hươu nói vượn?” Lý lão hán lớn mật vươn tay ra cánh tay già nua ngăm đen, đi xoa xoa đôi chân đẹp da thịt trắng nõn như ngọc của tiên tử, híp mắt cười nói: “Lão nô kia liền đổi một từ khác, tiên tử bảo bối, lão nô vật tốt, lão nô vật

chất dương vật., Cái cảm này... Cũng không dễ đổi, liền đổi thành Mãi, Nhật huyết, tiên tử ngài cảm thấy như thế nào... dạng?” Một câu dâm đảng còn chưa nói hết, Lý lão hán đã bị một cỗ đại lực đẩy ra ngoài, bay thẳng hơn mười mét giống như một con ếch nhỏ nằm rạp trên mặt đất, cũng may cái chuỷ lớn dưới háng của lão quả thực bất phàm, ngạnh kháng lấy sự đau đớn của mặt trời.

“Hí!” Lý lão hán hít một hơi khí lạnh cung đứng dậy, cũng may lúc tuổi trẻ hắn tu luyện tới Luyện Khí kỳ, nếu không lần này cây kia của hắn cho dù có uy vũ, dính một cái cũng phải héo rũ cả buổi.

“Tiên tử, ngài làm sao có thể... Hắc hắc...” Lão hán vốn định gian trá chơi xấu một phen, nhưng sau khi bò dậy, nhìn về phía tiên tử bên kia, tiên tử xinh đẹp trong treo nhưng lạnh lùng rõ ràng là bị hắn dâm ngữ khiêu khích làm cho mặt mũi đỏ bừng, không thể không đẩy hắn đi để duy trì thân thái Côn Bằng bình tĩnh.

Chuyện mà lão hán thích nhất ngoại trừ việc đưa bầu trời cho đến khe mộng tiên tử, nhìn tiên tử mặt đỏ tới mang tai cũng là một trong những niềm vui thú lớn nhất.

Bởi vậy, nhìn thấy tiên tử tình động, hồng triều trải rộng tuyệt mỹ dung mạo, há miệng nhỏ thở dốc, Lý lão hán lập tức thấy tốt là tốt rồi, ngoan ngoãn kéo quần tới mắt cá chân, xoay người rời đi, trong miệng còn nói: “Tiên tử, lão nô vừa rồi đắc tội, lão nô sẽ xuống núi, chờ buổi tối lại...” “Trở về!” Trong giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt mang theo một tia run rẩy, quát bảo hắn trở về.

Lý lão hán kinh ngạc xoay người: “Tiên tử, ngài đây là...?” cởi quần, cởi quần ra! “Cái gì?!” Lão giả ngây ra tại chỗ.

Trước kia đều là hắn chủ động cởi quần ra.

Dùng chùy lớn cạo da thịt tuyết trắng của tiên tử, nhưng hôm nay tiên tử lại chủ động yêu cầu hắn cởi?! Tiên tử trước mắt, sợ rằng không phải tiên tử, mà là con hồ ly tinh nào giả trang? Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu nâng lên một quyển sách, nghiêng người dựa vào ghế ngọc đọc sách, đôi giày ngọc của cô bị cởi

ra lộ ra bên ngoài, phía trên còn lưu lại lão hán dùng đầu rùa bơi lên chất lỏng trong suốt vừa rồi.

Lý lão hán bị đường cong thân thể uyển chuyển của tiên tử hấp dẫn, cũng lười quản nhiều như vậy, hai tay kéo một cái, quần sạch sẽ gọn gàng trở lại mắt cá chân.

Cây nhục bông to dài đỏ thẫm dữ tợn kia lại một lần nữa hiện ra.

“Hắc hắc, tiên tử, ngươi có muốn tu hành không?” Lý lão hán tới gần nàng vài bước, hai tay bắt đầu khua hành thịt bông, đột nhiên, trong đầu hán linh quang chợt lóe, minh bạch hôm nay tiên tử dị thường như thế! Tiêu Hi Nguyệt mặc nhiên chấp nhận lời nói của lão hán.

Quả thật là nàng muốn rèn luyện một chút tình dục ngọn lửa của chính mình, để dục vọng nhục thân không đến mức bị thiêu cháy lợi hại như vậy, ít nhất không thể giống đêm hôm trước, bị vuốt ve đến hạ... Thân, thời điểm, toàn thân mềm nhũn vô lực, bị dục vọng nhục thể kích thích đến toàn thân run rẩy, mật thủy Âm hộ tràn đến mức làm cho nàng cảm thấy xấu hổ.

Hơn nữa hôm qua nhìn Ngọc tước sư muội cùng Lý tiên giả Phượng diễn, Ngọc tước sư muội mặc dù bị khiêu khích động tình động không thôi, nhưng vẫn giữ lại một tia thần trí, không chịu để cho Lý tiên tiên dùng tay đùa bỡn huyết mật mật non nớt của nàng, chỉ chịu cùng Lý tiên phân cước đối chọi, hai người mật huyết khép lại, tránh cho chân chính đắm vào.

Nhìn các nàng một buổi chiều cùng với Bách Hợp Hoan đàm đằng nửa đêm, Tiêu Hi Nguyệt lại quan sát Ngọc Tước sư muội một phen, sau khi ra khỏi phòng luyện công, ra về không có chuyện gì xảy ra, cùng Mộc sư đệ thân nhiên nói chuyện với nhau, không để lộ ra nàng cùng Lý tiên nữ đàm chơi nửa ngày sau., Thân thể thiếu nữ tê dại vô lực, huyết mật bị mài đến sùng, tiêu nhũ nhỏ nhắn cũng bị sư tỷ của nàng hút, cắn tràn đầy dấu răng, thân thể mềm mại che kín dấu vết sau hoan hỉ.

Biểu hiện của Ngọc Tước sư muội, khiến Tiêu Hi Nguyệt tựa hồ đã hạ quyết tâm nào đó, nàng quyết định không chế dục vọng của mình, để đạt được mục đích tu hành chân chính, chủ động một chút, thản nhiên một chút, chứ không phải bị động chịu sự khiêu khích của lão hán.

Cho nên, lúc này mới có một loạt chuyện xảy ra buổi sáng.

Bất quá, loại phương pháp dùng thân thể lão hán kích thích không chế dục vọng bản thân này, mặc dù quanh quẩn như Tiêu Hi Nguyệt, cũng sẽ không nói ra miệng.

Nhưng lão hán lại lĩnh ngộ ý tứ của tiên tử.

“Tiên tử!” Tiên tử, lão nô tới!” Lão nô tới gần một chút, để tiên tử ngài nghe thấy cây gậy thịt to đặc ý của lão nô này!” Lão hán như thể nhận được thánh chỉ do Tiêu Hi Nguyệt tự mình ban bố, có thể không kiêng nể gì nói những lời vô sỉ hạ lưu, cây gậy thịt thô to kia lại tùy ý làm động tác dâm tà.

Hoặc là bị hai tay hán múa may thân gậy, khiến cho đầu rùa vẽ một vòng tròn trong không khí, khinh nhờn các vị trí trên thân thể tiên tử.

Hoặc là trước sau lưng vươn lên, để cho xiên thịt thô dài tới đâm đâm vào không khí, đầu rùa khẽ vênh lên lắc lư, hai cái túi đựng đầy tinh hạch càng là lắc lư qua lại.

Lại nói mấy lời thấp kém bất kham: “Tiên tử, lão nô thật muốn buổi tối đến nhanh một chút, đến lúc đó tiên tử ngài lại ghé vào trên bàn đá, lão nô lại ngoan ngoãn, Hà Hà a, ngoan ngoãn, giúp tiên tử ngài liếm một cái mật!” Tiên tử, không phải lão nô cố ý nịnh hót ngài!”, Chât lỏng chảy ra từ huyết tiên tử, thực sự là ngọt ngào hơn mật đường mà lão nô hái được trong núi!” “Đồ ăn ngon, tuyệt đối là mỹ vị!” “Tiên tử dâm dăng, hắc hắc hắc, phổ thiên hạ, có phải cũng chỉ có một mình lão nô mới có thể thưởng thức hay không?” Tiêu Hi Nguyệt im lặng, trong tay cầm một quyển sách, nhưng rất lâu sau vẫn không lật được một trang.

Trong thân thể của nàng, bị lời nói cùng động tác gậy thịt kích thích lên tình triều, bị nàng một mực ngăn chặn lại.

Cho dù là ngọn lửa sắp bốc lên ở bụng dưới, nàng cũng bị cưỡng ép thu lại, dục vọng nóng rực bị đè nén ở chỗ sâu nhất trong cơ thể.

“Tiên tử, tiểu tử Tiêu Viễn kia, có phải cũng từng uống qua tiên tử âm lưu không?!” Lý lão hán càng ngày càng không kiêng nể gì, hắn vừa nghĩ tới những người ái mộ tiên tử kia, tất cả đều không biết chuyện phát sinh ở Minh Nguyệt cư, tiên tử cao thượng trong lòng bọn họ, đã bị hắn chơi đùa không biết bao nhiêu lần rồi., Ngay cả mộng tuyết trắng cũng bị hắn đùa bỡn, âm huyết càng là... “Câm miệng!” Tiêu Hi Nguyệt rút cuộc cũng mở miệng uống được hắn, ngẩng lên hai mắt, ánh mắt mang theo một tia phiến não: “Người cho là người trong thiên hạ đều là người dơ bẩn giống như người hạ lưu?!” “Tiên tử!” Lý lão hán trong tay nắm gậy thịt, lại bước tới gần nàng một bước: “Làm sao có thể nói là hạ lưu dơ bẩn? Cho dù là miệng lão nô, nhưng huyết mật của tiên tử cũng không bẩn., Hai miếng trắng nõn mềm mại, lại mập mạp hai miếng bảo cụ không lông, giống như bánh bao trắng vừa ra lò, lão nô tách ra, tẽ... A, tiên tử nước mật nóng hổi của ngài chảy ra từ trong thịt mềm hồng diễm kia, lão nô ăn một miếng., Toàn thân đều sáng khoái, lão nô lại ăn một miếng, a, mỹ vị ngon, lão nô cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ ăn món ăn ngon như vậy!!” Nói đến câu cuối, lão hán điên cuồng hành động cây gậy thịt, hai mắt nhìn chăm chăm vào khe hở giữa chân của tiên tử váy, đã hoàn toàn lâm vào trong cái bánh bao bạch hổ đêm hôn tiên tử kia, chèn chén thưởng thức hồi ức ngọt ngào cùng với ảo tưởng.

Cành thịt dài hai mươi bảy hai mươi tám dài đủ tợn bị hai tay hắn bóc ra như thể bóc khổi. Đầu rùa càng thêm thuồng chất lỏng trong suốt nhỏ xuống trước vị trí hai vị thị nữ ngồi lúc này, như thể gấp gấp muốn uống hết máu tươi của tiên tử.

“Người!” Tiêu Hi Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, lại bị lão già này cực kỳ dâm dăng, hạ lưu, bẩn thỉu.

Lời nói của Giao Bằng kích thích không ít, trong đầu lần nữa hiện lên đêm hôm đó, nàng cởi váy, nằm sấp trên bàn đá, vênh mộng bị lão hán sau lưng liếm hôn âm hộ và Cúc Hoa, một màn mãi dĩa cuối cùng mang tính khí.

Thân thể của nàng, cũng đang hồi tưởng lại khoái cảm của dục vọng lúc trước, mỹ bảo không lỏng trong miệng hai mảnh lão hán trở nên cực nóng mà mẫn cảm.

Nơi bụng dưới cực lực áp chế, một luồng lửa nóng theo đó tuôn ra, khiến Tiêu Hi Nguyệt không khỏi kẹp chặt hai chân, kẹp váy lên giữa hai chân, tạo thành một cái lõm hình tam giác cực kỳ mê người.

Trong lúc mơ hồ, phảng phất lão hán đã có thể ngửi được mùi thơm tiên tử mật, cũng có thể nhìn thấy được chỗ váy trắng được nước mật thấm vào, màu sắc càng đậm hơn.

“Tiên tử!!!” Lão hán nhìn thấy một màn tiên tử kẹp chân này, giống như ăn được Định Tâm hoàn, càng khẳng định mình có thể kích thích vị tiên tử nhìn như thanh lãnh này, kì thực lại mẫn cảm tình dục!” Tiên tử, lão nô thật muốn đem cái cù lớn này cắm vào huyết mật của ngài! Khẳng định là thoải mái muốn thăng thiên!” Tiên tử, không phải lão nô tự biên tự diễn, ngài cũng thể nghiệm được chứ? gốc cây tuyết dương nguyên rửa sau khi bị lão nô này nguyên rửa xong., Về sau lão nô trái lại sau càng lúc càng tăng thêm hưng mãnh, hắc hắc, gia hỏa giết cả nhà ta tuyết đối không nghĩ tới, Tuyết Dương Chủ lại còn có tác dụng như vậy!” “Cây dương vật của lão nô, cộng cơm lớn này chính là chuẩn bị cho huyết mềm của tiên tử ngài, lão nô chính là bảo vật tốt nhất, lão nô.”, Lão nô muốn cắm mạnh vào trong âm huyết của tiên tử, cắm cắm cắm cắm, cắm, đội, khô, mẹ nó,, A, mẹ nó âm huyết của tiên tử!” Mỗi lần nói một chữ, dục vọng mãnh liệt đến cực hạn, hưng phấn đến hoa chân múa tay, nửa người dưới sẽ vươn lên, để gậy thịt đâm vào không khí, phảng phất như đang sớm huấn luyện cắm vào trong huyết non nớt của Tiêu Hi Nguyệt, khoái cảm sung sướng.

“Lão tử muốn chơi người, tiên tử!!!” Cuối cùng, Lý lão hán điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay cầm gậy da thịt điên cuồng dùng sức kéo xuống, khom lưng cong thành một cái cung, gậy thịt dưới háng vênh lên chỉ vào tiên tử, run run run run rẩy một hồi, tinh túy nồng đậm phun ra.

Một lúc, hai lần, ba lần.

Tinh muội tanh hôi ở giữa không trung như cầu vồng vượt qua khoảng cách gần năm sáu mét, bay xuống trên bàn mà Tiêu Hi Nguyệt dùng để đánh đàn, lại rơi xuống sau bàn, ngồi trên người Tiêu Hi Nguyệt đang ngồi trên ghế ngọc.

Người sau không tránh né, hoặc là vô lực tránh né, trong nháy mắt tinh thể rơi xuống người nàng, thân thể mềm mại run lên một cái, hai chân vốn kẹp chặt vặn vẹo mấy lần, mũi chân trắng nõn thẳng băng, lúm đồng tiền nhiễm đỏ ửng, cánh môi hồng nhuận phơn phớt mở ra, khê thở hỗn hển.

Giống như cũng đạt tới cao trào.

Đại lượng tinh điệp bắn ra khắp nơi, ước chừng qua một phút, Lý lão hán mới thở hỗn hển ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt tràn đầy thần sắc hưng phấn cùng thỏa mãn.

“Hôm nay, dừng ở đây đi.” Không biết qua bao lâu, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, hạ lệnh đuổi khách.

Lý lão hán muốn nói lại thôi, nhưng nhìn thấy tinh túy trên người tiên tử đã bị tinh lọc xong, chỉ có thể cúi đầu rời đi, trong miệng lại còn nói: “Tiên tử, buổi tối lão nô lại tới trợ giúp ngài tu hành!” Không cần trả lời hắn, là hai chữ dị thường lạnh lùng tịch mịch, nhưng lão hán lại không cho là đúng., Hắn cho rằng tiên tử hiện tại chính là tận lực áp chế dục vọng thân thể, chờ áp chế không được... Hắc hắc, khi đó dễ nhìn! Bất quá để lão hán thất vọng, chạng vạng tối hắn nóng lòng muốn chạy lên núi, nghe tiên tử đánh đàn xong, lại đợi ròng rã hai canh giờ, tiên tử lại không có một tia ý tứ từ trong tấm điện đi ra.

Bất đắc dĩ, hắn ta chỉ có thể cúi đầu ủ rũ xuống núi.

Nhưng sáng sớm ngày thứ hai, Lý lão hán lại lên đỉnh núi, sớm chui vào dưới bàn tiên tử.

Quả nhiên, tiên tử thay hắn che giấu thân ảnh, thân nhiên ngồi ở trên ghế ngọc, đôi chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

“Tiên tử, lão nô chờ ngài qua thật vất vả!” Lý lão hán ôm hai chân tiên tử, khóc lóc kể lể nói, mặt già vẫn còn cọ cọ lên đùi tiên tử xinh đẹp mảnh khảnh kia, quần áo sớm đã bị hắn

vén lên, cũng may cái bàn đủ lớn, ngăn trở ánh mắt hai vị thi nữ.

Tiêu Hi Nguyệt mất điếc tai ngơ, lúc lão già này có ý đồ vén váy nàng lên, một cước đạp lên chân nó. Chân ngọc tinh xảo vừa vặn giẫm lên cây gậy thịt nóng hổi kia, da thịt bắp chân mẫn cảm có thể nổi gân xanh trên thân thể, máu huyết đang phun trào kia giống như đang nói cho nàng rốt cuộc thứ này có năng lực cường hãn đến mức nào.

Tiêu Hi Nguyệt quyết tâm vượt qua ảnh hưởng của nó! Tô thủ xinh đẹp đặt trên dây đàn, đàn tấu lên khắp Tiên Vân tông, khiến vô số đệ tử say mê không thôi.

Cùng lúc đó, dưới cái bàn không ai nhìn thấy, chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần của Tiêu Hi Nguyệt lại quấn chặt với một cây gậy thịt của một lão tạp dịch thân mật không gì sánh được, đôi khi chân ngọc mềm mại sẽ đè lên thân gậy, khi thì ma sát nhiều lần, hoặc là dùng mũi chân chạm vào đầu rùa, dùng sự mềm mại mẫn cảm của chân, cẩn thận cảm thụ một phen, thứ dương vật có thể quấy nhiễu dục vọng thân thể của nàng.

Lý lão hán sáng khoái không ít, tiên tử đã không phải lần đầu tiên chủ động dùng gậy thịt của hắn, nhưng đã qua hai tháng kể từ lần trước, cộng thêm tiên tử hai lần dùng chân chơi gậy thịt của hắn, hoàn toàn là hai loại tâm cảnh bất đồng.

Lần trước chỉ đơn thuần hiếu kỳ kích cỡ của nó như thế nào, cộng thêm tiên tử muốn cảm thụ một chút dục vọng trong cơ thể bắt đầu khởi động.

Nhưng lần này, tiên tử lại là chủ.

Động đôi kháng tình dục trong cơ thể, hơn một trượng bình thường dùng chân đẹp cọ xát nhục bông của hắn, từ đầu rùa đỏ đậm đến thân bông thô dài, lại đến hai túi trứng ở bộ nhục bông, tất cả đều bị tiên tử dùng mỹ ngọc mềm mại bóng loáng đẹp dễ giẫm đạp, cọ xát một lần.

“Tiên tử, lão nô bắn!!” Lý lão hán không cố ý không chế hành vi bắn tinh, tại tiên tử dùng hai chân bọc lấy gậy thịt của hắn, hắn phối hợp trước sau gắng gượng, trực tiếp bắn ra.

Hơn nữa dưới sự khống chế ác ý của hắn, một sợi tóc bạc bay về phía khuôn mặt gãy đàn tiên tử.

“Gào!” Kết quả, hai chân của Tiêu Hi Nguyệt đạp mạnh xuống, gây thối của ông lão này bị thương nặng, suýt chút nữa thì suy kiệt.

“Tiêu thư?” Tiếng đàn chấm dứt, Tiểu Lam có chút nghi hoặc nhìn nàng: “Ta vừa rồi, hình như nhìn thấy cái gì đó...” Nàng giống như nhìn thấy một vật trắng từ dưới bàn bay ra, không biết là cái gì, rất nhanh bị ánh trăng trên thân thể tiêu thư tản mát ra làm tịnh hóa.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nhiều lời.

Hai vị thị nữ chỉ có thể cáo lui.

“Tiên tử!!” Lão hán còn muốn nói gì đó, nhưng Tiêu Hi Nguyệt đã đuổi hắn ra khỏi bàn, khoanh chân ngồi xuống ghế ngọc, vận chuyển tâm quyết áp chế dục vọng thân thể vừa khởi động.

Buổi tối, lão hán vẫn không thấy tiên tử đi ra.

Ngày thứ ba.

Tiên Vân Tông Thăng Tiên Lệnh là nơi duy nhất phát ra: một, bốn, tám một, tám, chín, sáu một.

“Tiên tử!!!” Lý lão hán sau khi hưởng thụ hết tiên tử buổi sáng làm hầu, nhưng vẫn là chưa thỏa mãn, phóng ra một lần thịt bông cứng rắn như lúc ban đầu, một mực tại bắt chân cùng đôi chân đẹp của Tiêu Hi ma sát.

Nếu là người ngoài biết lão tạp dịch này không bình thường quan hệ với tiên tử, chỉ sợ mỗi người đều sẽ trợn mắt cứng lưỡi, cũng đối với hành vi của Tiêu Hi Nguyệt tỏ vẻ khó hiểu.

Vì sao để cho một lão hán dùng gây thối lặp đi lặp lại chơi chân ngọc thuần khiết của mình?” Hôm nay dừng ở đây: “Tiêu Hi Nguyệt Tuyên nói, nàng đã có thể khống chế dục vọng trong cơ thể rất tốt, cho dù dùng hai chân đi giẫm cây gây thối lão hán, cảm thụ nhiệt độ nóng hổi và đáng sợ của dương vật nam nhân, cũng không ảnh hưởng tới việc đánh đàn của nàng.

“Tiên tử, lão nô...” Lý lão hán dùng tiếng khóc lóc kể lể nói một lời rất hay, nhưng Tiêu Hi Nguyệt vẫn như cũ không nhúc nhích, cưỡng ép hấn rời khỏi đỉnh núi.

... ngày thứ năm.

Lão hán đang muốn cúi đầu ủ rũ rời đi, sau lưng lại truyền đến một thanh âm: “Chạng vạng tối lại đến “Tiên tử?”!” Lý lão hán nhất thời đại hỉ, gây thối dưới háng trực tiếp cứng rắn đến cực hạn.

Tiên tử lại chịu tiên thêm một bước, có phải không bao lâu nữa sẽ chơi lại cặp mộng xinh đẹp của tiên tử hay không?... Một tháng sau.

Ánh trăng thanh quang rơi vãi ở nhân gian, hòa lẫn với ánh sáng của một vị tiên tử xinh đẹp thanh lãnh trong hoa viên viên Minh Nguyệt, cũng chiếu lên gương mặt già nua xấu xí đi theo phía sau nàng.

Thật không dễ dàng, thật sự không dễ dàng! Lý lão hán sau tròn một tháng, rốt cục được tiên tử cho phép, cùng nàng tiến vào hoa viên lần nữa, sắp nhìn thấy bờ mộng trắng như tuyết ưu mỹ của tiên tử, cùng cái đầu nhỏ huyết trắng nõn mềm mại xinh đẹp kia., Rốt cục lại một lần nữa sắp hiện ra trước mặt hấn! Từ tiên tử chủ động để hấn chui xuống đáy bàn, đến sáng sớm cùng chạng vạng tối chui vào hai lần, lại tới tiên tử xuống núi, bị Lý lão hán lúc trước bắt một thân, lại chính là tiên tử tắm rửa lúc trước, dùng bạch quang che chắn, mà hấn thì đứng ở bên suối nước nóng.

Trong mấy tháng trước, chuyện tình phát sinh lần nữa trong một tháng này.

Thậm chí lão hán lại thể nghiệm một lần nữa, cách quần áo lại cắm vào vết chân tiên tử, cảm giác lại xen vào nhiều lần.

Nhưng đối đã xem qua cặp mộng tuyết tiên tử, chân chính thưởng thức tiên tử nước mật tiên tử, thịt và thịt rửa đầu càng là thịt bám vào bắp thịt đầu thai, đối với lão hán mà nói, cách quần áo đùa bốn huyết mật tiên tử, hoàn toàn tương ứng cái từ kia: Cách giày gãi ngứa.

Cây gậy thịt ma sát quần áo tiên tử, dục hỏa ngược lại càng thịnh vượng, khiến cho Lý lão hán không dưới được, một ngày kia như phát điên cảm pháp phòng, vẫn không thể tiết ra dục hỏa.

Lý lão hán khẳng định, tiên tử cũng giống vậy tích tụ đại lượng tình dục, chỉ chờ một khắc chân chính phát tiết ra ngoài! Nhưng cho tới hôm nay, tại đêm trăng tròn, Tiêu Hi Nguyệt mới rốt cục lần nữa đáp ứng yêu cầu cởi váy của hắn.

“Tiên tử, chính là nơi này!” Lý lão hán ân cần dẫn đường cho Tiêu Hi Nguyệt, giống như một lão bộc chân chính, vị lão bộc này là đũng quần cao ngất, mặt mũi đầy vẻ dâm dục, chờ đợi thân thể đụng vào mông đào của nữ chủ nhân, bình thường dưới cái mông kia, huyết bánh bao mật ngọt chảy ra mỹ vị.

Tiêu Hi Nguyệt dừng chân hồi lâu, ngửa đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, hôm nay là mười lăm, vạn dặm không mây, tinh không sáng ngời, giống như tâm cảnh của nàng lúc này.

Một tháng tình dục tôi luyện, đã để cho nàng đối với đại bộ phận dâm đảng của lão hán đều thờ ơ, Thái Thượng Vong Tình Quyết dung nhập vào trong thân hồn của nàng, không chế dục vọng nhục thể nàng không đến mức suy sụp lý trí nàng.

Nhưng đêm nay, mới chính thức kiểm nghiệm nàng có thể hay không hoàn toàn chống cự lại dục vọng thân thể then chốt.

“Tiên tử, lão nô tới...” Lý lão hán còn muốn tự mình cởi đai lưng cho Tiêu Hi Nguyệt, thưởng thức một chút cảm giác kích thích khi cởi quần áo tiên tử, nhưng quay đầu nhìn lại, Tiêu Hi Nguyệt cũng đã dùng tay nắm lấy băng váy, nhẹ nhàng kéo một cái, váy trắng tinh từ dưới chân nàng trượt xuống, trong phút chốc, một vệt tuyết trắng rơi vào tầm mắt lão hán.

“Tiên tử!” Cảnh tượng trước mắt trắng như tuyết, khiến hô hấp của Lý lão hán thoáng cái trở nên dồn dập.

Đây là tâm niệm của hắn phong cảnh một tháng! Có lẽ đêm nay đã sớm đáp ứng hắn, trong tiên bào căn bản không mặc áo lót, sau khi váy hạ xuống, mỹ chân tuyết trắng liền lộ ra trước mặt lão hán.

Chân khép chặt, không có một khe hở, hai cây bào khô mập mạp tràn đầy tâm niệm của lão hán sạch sẽ, trắng đến chói mắt, béo đến mức khiến người ta không nhìn được muốn hôn một cái, liếm một cái, lại hung hăng đâm cây gây thịt vào, tới tới lui lui chen vào huyết bánh bao trắng nõn kia.

“Tiên tử...” Ông lão run rẩy, không biết là kích động hay là cảm động, hay là quá mức hạnh phúc mà rơi lệ.

Hắn như một ông lão ở nhân gian, run rẩy đến gần, hai chân đạp lung tung xuống quần, dưới háng có một cây gây thịt cao ngất, vênh lên chỉ vào nụ hoa của tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt để nửa người dưới trần trụi, hai chân khép lại lẳng lẳng đứng trước mặt ông lão này, tựa như là một vị thần nữ hạ phàm, yên lặng nhìn chăm chăm hồng trần cuộn cuộn nơi nhân gian.

Âm hộ béo tốt giữa hai chân nàng đóng chặt, như ấu nữ âm non nót, cánh môi trắng nõn giấu lấy thịt âm huyết bên trong, không có một chút ngứa ngáy vì tình dục dục dục động.

Lý lão hán si ngốc thương thức tiên tử xinh đẹp, cái kia trắng trắng mềm mạp mạp không lông mật huyết, nhìn thế nào cũng cảm thấy đẹp mắt.

Đương nhiên, có thể liếm môi một cái, lại nhìn, càng tốt!

“Tiên tử!!!!” Lý lão hán hai tay vòng qua hông tuyết tiên tử, khuôn mặt già nua trực tiếp chôn vào giữa hai chân của nàng, đầu lưỡi không chút khách khí vươn ra, dùng sức nhắm ngay chỗ nụ hoa ngon lành kia, hung hăng liếm lên.

“Ừm... Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng đau đớn, đầu lưỡi thô ráp của lão giả liếm láp trên âm hộ dưới thân nàng, đôi môi âm hiểm miễn cưỡng bị lưỡi râu của lão hán dán lên toàn bộ, mặt mũi nóng bỏng liếm môi sát lấy thịt mềm, hô hấp nóng rực của lão hán đánh vào huyết mật của nàng, đồng dạng mang theo kích thích vô cùng mãnh liệt.

Không kịp dụng tâm trấn trụ cuộn cuộn tính tình, lão hán đã cuồng nhiệt không gì sánh được thè đầu lưỡi ra, đầu lưỡi đâm vào giữa hai huyết thịt, hướng vào bên trong da thịt phần non mềm cảm chui vào.

“Không... Ồ!!” Chữ không tên bị Tiêu Hi Nguyệt nuốt trở vào, nàng đã cố gắng suốt một tháng, nhưng hôm nay mới bị lão hán liếm môi một cái huyết mật, còn chung tính khí tương ma, làm sao có thể giữa chừng ngừng được?” Tiên tử, lão nô., Lão nô quá thoải mái, cuối cùng... lại một lần nữa thưởng thức huyết mật của tiên tử!” Lão hán hàm hồ nói chuyện, lưỡi linh hoạt khuấy động nghiên cứu trong huyết tiên tử, mỗi lần đầu lưỡi rút lại đều có thể mang về từng cỗ ngọt ngào, bị lão tham lam uống hết., Đầu lưỡi quả thực hận không thể toàn bộ bám vào huyết mật tiên tử, lặp đi lặp lại liếm môi, một ngụm cắn xuống huyết mật tiên tử mập mạp mới tốt!” “A...” Tiêu Hi Nguyệt nhú mày đối kháng với dục vọng, bị ép khom người, mông sau lưng giống như đang kháng cự, nhưng cuối cùng lại đẩy đầu ra giữa hai chân nàng., Dùng lưỡi liếm môi chí tử, dùng hết sức công bằng, mệnh chế tại khí...” Trong thức hải của nàng vang lên tiếng Châm của Thái Thượng Vong Tình, từng đạo như sấm sét nổ vang, không ngừng quanh quẩn trong thần hồn thức hải, ý đồ chấn nhiếp tất cả không chế tình dục không bị khống chế.

Tiêu Hi Nguyệt không có ý định đối kháng với dục vọng thân thể, lại muốn khống chế thứ khiến nàng vạn phần khó chịu.

Tu hành vốn là rèn luyện thần hồn, khiến ý chí bản thân kiên định, khiến quá trình thần hồn cường đại.

Nếu như ngay cả cửa ải này đều không thể thông qua, vậy nàng cuối cùng nhất định không cách nào đắc đạo thành tiên.

Chỉ là dục vọng nhục thân của nàng, còn cường đại vượt xa tưởng tượng của nàng.

“Tiên tử!!!” Miệng Lý lão hán rốt cục rời khỏi huyết mật của nàng, chất lỏng đậm dục hóa thành sợi tơ nối liền môi lão hán, âm hộ trắng nõn mỹ miều bị liếm đến đỏ hồng, hai mảnh môi khép khép ướm nhẹ nở rộ ra, mơ hồ có thể nhìn thấy lão hán sau khi gặm cắn huyết mật thì lưu lại dấu răng, cỗ da thịt lộ ra bên ngoài, liếc mắt liền có thể nhìn thấy thịt non đỏ hồng bên trong đang ngọ nguậy.

Cùng với, một màng thịt kiên cố duy trì sự thuần khiết của tiên tử.

“Ngươi, chờ một chút!” Tiêu Hi Nguyệt run rẩy chống đỡ thân thể, cố gắng duy trì cân bằng, nàng không che giấu nửa người dưới bị đùa bỡn mấy lần, mặc cho ánh mắt nóng bỏng của lão hán tùy ý thưởng thức.

Nàng muốn nghỉ ngơi một chút, để khôi phục định lực của bản thân, nhưng lão hán lại không cho nàng cơ hội này, một lần nữa cúi đầu, nhiệt tình liếm môi trong huyết mật mừng rỡ.

“Tiên tử!” Sau khi mơ hồ hô một tiếng, Lý lão hán mở miệng rộng ngậm lấy toàn bộ huyết mật ngon ngọt tiên tử, đầu lưỡi trong miệng khê động, lắc lư trái phải, điên cuồng cạo cạo huyết mật không lông của tiên tử, sung sướng uống rượu ngọt ngào, đồng thời bơi lên mùi nước miếng hôi thối của tiên tử thuần khiết.

“Ừm... Ngươi, dừng... đợi đã, à không, ừm, quá nhanh hai chân của Tiêu Hi Nguyệt bắt đầu run rẩy, hàm răng cắn chặt, trên trán rịn ra mồ hôi hột.

Có lẽ vừa lên liền liếm huyết mật đối với nàng mà nói quá mức kích thích, Thái Thượng Vong Tình Quyết dung nhập vào thần hồn không có tác dụng, giữa hai chân có thể làm cho dòng điện làm cho người tê liệt cuộn cuộn không ngừng, dục vọng khô nóng làm nàng không khống chế được muốn lui về phía sau, tránh né đầu lưỡi lão hán.

Nhưng Lý lão hán lại ôm chặt bờ hông của nàng, đầu một mực chôn giữa hai chân nàng, lưỡi hỏa nhiệt chỉ thẳng chỗ yếu hại, chui vào trong huyết mật ngọt nóng hổi kia.

“Không, không thể... hôm nay, a... Đến đây, đến đây, “Thanh âm run rẩy” lộ ra cảm thụ bàng hoàng của Tiêu Hi Nguyệt lúc này, nàng vô lực dùng tay chống đỡ đầu tóc lão hán thừa thốt.

Trên túi, hai chân bị lão tạp dịch dùng sức tách ra, biến thành ngòi hư không trên mặt lão hán, huyết mật phảng phất đón lấy một nửa, gắp lão hán liếm láp đầu lưỡi hôi thối.

Chất lỏng tràn ra từ trong nội tâm Hỏa Nhiệt Hoa không ngừng chảy ra, lão hán ẩn chứa toàn bộ huyết mật trắng mềm đều uống hết, đầu lưỡi cuồng nhiệt cào động âm hộ mẫn cảm của nàng, thỉnh thoảng chui vào trong huyết mật, Bị miếng thịt

non bao bọc bên trong bọc đầu lưỡi ra sức đi tới, chui vào cái màng thuần khiết của người Bảo vệ kia, dùng sức cạo một cái!!”!!” Tiêu Hi Nguyệt ngửa đầu phát ra một tiếng rên khẽ run rẩy, ba ngàn sợi tóc buông thõng sau đầu, tiếng rên rỉ du dương.

Biểu tượng thuần khiết được lão hán liếm đầu lưỡi đến run lên co rút lại, bị buộc phun ra từng luồng nước mật ngọt, ý đồ hồi lộ để cho kẻ xâm nhập rời đi, nhưng kẻ xâm nhập ngược lại càng thêm càn rỡ, phảng phất như muốn uống sạch tất cả mật trong huyết mềm, điên cuồng cạo chỗ thịt, để cho nó run rẩy co rút lại, nước mật hồi báo càng thêm phong phú.

“Không... Ngươi, rời đi, hôm nay... chấm dứt!” Tiêu Hi Nguyệt cố hết sức đẩy đẩy lão già đang nằm giữa hai chân nàng, đôi bàn tay trắng như ngọc vô lực nắm lấy hoa đầu bạc trắng thừa thớt của lão già, lòng bàn chân của nàng bị ép phải cong lên, muốn tránh xa đầu lưỡi nam nhân, lão hán lại được một tác tiến một thước, trực tiếp nâng phần mông mềm mại của tiên tử lên, nắm lấy nửa người Tây trong tay nàng.

“Tiên tử, tiên tử!!” Miệng rời khỏi huyết mật, Lý lão hán hưng phấn lên, bởi vì đầu lưỡi của hắn có thể cảm giác được, trong huyết mật tiên tử, màng thịt thuần khiết kia cũng không bởi vì tu vi Thần tiên tử xuất cảnh mà trở nên cứng cõi., Có thể là đầu lưỡi không bị thủng, nhưng cây gậy thịt của hắn chỉ cần dùng sức đâm một cái, tất nhiên có thể đâm rách màng trinh nữ của tiên tử, đoạt được sự thuần khiết của tiên tử! “Ngươi... buông tay! ” Tiêu Hi Nguyệt mặt đầy đỏ bừng, ngọc thủ đẩy tới mặt lão hán, ý muốn thoát khỏi trạng thái xấu hổ này, vừa tới liền liếm huyết mật quá mức kích thích.

Lý lão hán cười hắc hắc, trong miệng nói: “Được rồi, tiên tử ngài nói cái gì chính là cái đó, lão nô đây...” Tiêu Hi Nguyệt thả lỏng một chút, bờ mông căng thẳng cũng buông lỏng, huyết mật co rút co rút cũng theo đó buông ra, hai cánh thịt mềm mại cũng mơ hồ có ý khép kín.

Lý lão hán chính là chờ cơ hội này.

“Tiên tử!” Nó mãnh liệt nhào tới, đầu lưỡi hướng về chỗ cao nhất trong huyết mật ngọt mập mập kia, một hạt thịt ngưng

ngừng giấu trong huyết Nhất Tuyền Thiên bánh bao, dùng sức liếm một cái, liếm một cái.

“A...” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run bần bật, co giật như điện, hai chân kẹp chặt lấy đầu ông lão này, thịt trong chân co rút lại.

“Tiên tử, tiên tử!” Lý lão hán lần này lại cảm nhận được khổ não dưới tu vi, hai chân tiên tử gắt gao kẹp chặt hần, cơ hồ muốn kẹp chết hần ở giữa chân.

“Không...” Cuối cùng lý trí cùng thiện lương, để Tiêu Hi Nguyệt đẩy lão già giữa chân ra, nàng vô lực té ngã trên đất, hai chân không ngừng co giật, mũi chân chống xuống đất, hông ngẩng lên, huyết mặt run lên.

Thân thể tình cảm muốn bao phủ thân thể nàng trong ngoài, làm phòng tuyến Thái Thượng Vong Tình Quyết xây dựng nên không chút lưu tình.

Một tháng tích tụ tình dục, tiên tử thân thể không cách nào có được thỏa mãn, bị tâm quyết trấn áp xao động, tại thời khắc này bộc phát ra.

Một giọt mật ngọt ngọt sền sệt từ trong huyết mật ngọt mà Tiêu Hi Nguyệt đang co giật phun ra.

“Tiên tử...” Lý lão hán ngây dại.

Tiêu Hi Nguyệt nguyên bản đang khép kín huyết Thiên Mật, giờ phút này hoàn toàn mở rộng, mật ngọt ngọt ngào giống như nước lũ xông phá ngoài âm, phun ra ngoài, trên không trung vẽ ra đường vòng cung xinh đẹp như cầu vồng, bắn tung tóe trên mặt đất.

Thần dị chính là, ánh trắng sáng như ngưng thành thực chất cũng theo tiên tử triều phun ra, đánh vào phiến đá tản mát ra, ánh trắng thuần trắng như lụa mỏng sương mù tràn ngập bốn phía, tràn vào thể nội lão hán.

“Tiểu thư!!” Minh Nguyệt cư, hai vị thị nữ giật mình nhìn về phía hoa viên.

“Đại sư tử!” Đệ tử Tiên Vân tông cũng kinh ngạc nhìn về phía dị tượng Nguyệt Cung được ánh trắng bao phủ, đại sư tử lại

lần nữa hiển lộ ra.

Mọi người đồn dập suy đoán, có phải đại sư tử định nhảy qua Hòn Minh, trực tiếp trở thành Đạo Vận Cảnh rồi không?

Tiên tử tu hành (29)

Chương hai mươi chín, sinh phách thuận lợi, hai mươi hai tháng sáu ngày “Hi Nguyệt”, sư phụ “Gần đây người tu hành có vấn đề gì không?” “Minh Nguyệt cư toả sáng hào quang ngày thứ hai, Nam Cung Uyển đích thân tới hỏi.

Trả lời nàng lại là trăm mặc lâu dài của đệ tử tiên nữ nàng.

“Xem ra là vậy.” Trong lòng Nam Cung Uyển khẽ thở dài, trên mặt lại lộ ra vẻ cổ vũ, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của đệ tử, trấn an nói: “Cổ nhân vân, người có cửu kiếp, tiên có tam thiên, ma có lục đạo, phật có... Vị Phật này mặc dù không biết, nhưng chắc hẳn cũng có! Buông bỏ đồ đao, lập phật, không phải là kiếp nạn của Phật sao?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

Nam Cung Uyển nói thêm: “Cỏ cây ngư trùng hóa thành người, có hóa hình chi kiếp, yêu ma quỷ quái, yêu ma quỷ quái muốn đi qua cầu Nại Hà, bước vào luân hồi để được tân sinh, còn phải vào Quỷ Môn quan, đi đường Hoàng Tuyền, uống quên ưu thủy; nhân gian gọi là cá chép vượt long môn, cá nhỏ này còn phải qua ngàn núi vạn thủy mới có thể đến được trước Long Môn.

Tu hành giả muốn đạt được thành tiên, cũng phải trải qua khảo nghiệm của chín đạo lôi kiếp, tu hành có vấn đề cũng không đáng sợ, tiến vào khốn cảnh cũng không đáng sợ, đi ra là được!” Nhất quyết không thể cứng đầu, một đường đi đến cùng.

Nam Cung Uyển chỉ thiếu chút nữa là nghe được lời này của đệ tử.

Tiêu Hi Nguyệt lại gật đầu.

“Kỳ thực, Nguyệt Hoa nở rộ cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.” Nam Cung Uyển lấy tay che miệng, thần bí bí nói:

“Tiên nhân ở Tiên giới cũng rất yếu, đặc biệt là đám Hằng Nga ở tại Nguyệt cung kia, các nàng cho dù suy nghĩ hạ giới, cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần Hi Nguyệt người thủ vững đạo tâm, Tiên cũng không ảnh hưởng đến người được!” Một câu

nói nói che giấu, cũng không biết đệ tử nàng hiểu được bao nhiêu.

Nam Cung Uyển sầu muộn đều muốn quay đầu về U Minh giới, triệu tập trăm vạn ma đầu, đồng thời giết về hướng Thăng Tiên Đạo, lại đến một trận chiến tiên ma.

Đương nhiên, lấy danh vọng của nàng tại U Minh giới hồi không thể nghe thấy, hưởng ứng nàng phỏng chừng chỉ có một ít quỷ tốt âm yêu không đầu không đuôi mà thôi.

“Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt giương mắt nhìn Nam Cung Uyển: “Đệ tử tu hành không ngại, chỉ là... lòng đầy uất ức...” Sư phụ sợ chính là người này!” Nam Cung Uyển bật thốt lên, Tiêu Hinh Nguyệt cố định nhìn nàng, Nam Cung Uyển lại vội vàng xua tay, có chút lúng túng nói: “Ý của sư phụ là, sợ người, sợ người... không vui!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, trong lòng hạ một quyết định.

Đúng như sư phụ đã nói, Thảo Mộc Ngư Trùng còn có thể hóa hình, yêu ma quỷ quái cũng có thể quát Vong Ưu Thủy, Tiêu Hi Nguyệt nàng tất nhiên sẽ không vây khốn tình cảm hừng hực như đêm qua, nước mặt phun ra, tình cảnh ánh trăng tán dật.

“Vậy là tốt rồi! Hi Nguyệt, cần sư phụ làm gì?” “Không” “Ừm, cũng tốt, sư phụ tin tưởng ngươi! Đi làm đi” Sau một phen động viên đồ đệ, Nam Cung Uyển đứng dậy, để lại Hi Nguyệt một mình ở trong tấm điện, nàng đi ra bên ngoài, chào hỏi hai vị thị nữ.

“Không có!” Hai vị thị nữ đồng thời lắc đầu.

Tiểu Thanh nhớ lại nói: “Tối hôm qua nguyệt hoa như nở rộ trong hoa viên, sau đó tản mát ra bốn phía, toàn bộ Minh Nguyệt cư đều bị ánh trăng mờ lung bao phủ, ta và tỷ tỷ đều rất khẩn trương, ra ngoài xem xét, không dám tiến vào vườn hoa?” Nam Cung Uyển cảm thấy ngoài ý muốn, nàng cho rằng tối hôm qua là lúc Hi Nguyệt tu luyện xảy ra sự cố, Nguyệt Hoa là từ phòng luyện công phát ra.

“Đúng vậy, tiểu thư gần đây thường xuyên đi dạo đêm, đệ tử phỏng đoán là tối hôm qua tiểu thư tu luyện ở hoa viên” Triệu

Tiểu Thanh cung kính trả lời.

Nàng và tỷ tỷ mặc dù là thị nữ, nhưng vẫn là đệ tử Tiên Vân Tông như cũ.

“Các người làm sao... Gần đây là bao lâu?” Vốn Nam Cung Uyển định trách mắng chuyện này sao lại không báo cáo cho nàng một phen. Nhưng nghĩ lại, chuyện nhỏ Hi Nguyệt đi tản bộ ở vườn hoa quả thực không cần bẩm báo với nàng.

“Đại, ước chừng ba tháng trước...” Triệu Tiểu Thanh có chút sợ hãi trả lời.

Chương môn phu nhân rất ít xuất đầu lộ diện, nhưng trong truyền thuyết một ít đệ tử Tiên Vân Tông ẩn ẩn lưu truyền, Chương môn phu nhân so với Chương môn còn muốn đáng sợ hơn, thuộc về loại nhân vật thần bí khó lường kia, liền cùng không biết Vân giản cốc sống bao lâu, không muốn xuất thế lão quái vật thần bí cùng đáng sợ như vậy.

“Ba tháng trước...” Nam Cung Uyển thì thào tự nói, đây không phải là đệ tử mà năm năm một lần Tiên Vân Tông tuyển nhận sao, tên hồn đản Tiêu Viễn kia lại có thời gian?!” Ta lúc đầu nên một chương giết chết hắn!” Nam Cung Uyển rất là tức giận, tại thời điểm hai vị thị nữ run sợ, lại bổ sung một câu: “Sau khi đánh chết hắn, lại đem thần hồn hắn dụ ra, ném vào địa ngục vô gian!” Hai vị thị nữ lần nữa run rẩy nói.

Xem ra lời đồn không sai, sư phụ của tiểu thư quả nhiên có lai lịch thần bí, nếu không sao lại không nhúc nhích câu dẫn thần hồn người khác, gì mà ném xuống địa ngục chứ.

“Tôi hôm qua ngoại trừ nguyệt hoa nở rộ, còn có dị thường gì không?” Nam Cung Uyển hỏi lại.

“Không có hai người đồng thời trả lời, mang theo tiếng rung.

“Thật không có?” Được, giống như không có “Tiểu Thanh nhỏ giọng trả lời.

“Tựa hồ...” Tiểu Lam nhìn thoáng qua hoa viên bên ngoài, lo sợ bất an nói: “Nghe được thanh âm của lão tạp dịch ở giữa sườn núi kia, hình như hắn cũng lên núi ‘Hắn?’” Thần niệm Nam Cung Uyển vừa động, thần thức khổng lồ trong chớp mắt

bao trùm lên lão hán làm việc gần phòng nhỏ giữa sườn núi làm việc trên người., Cuối cùng còn thấy rõ diện mục của hắn, thần thức quét qua đầu tiên, đó là món đồ chơi cường tráng như roi trâu kia, ngược lại khiến Nam Cung Uyển đã trải qua ba nam nhân kia sửng sốt.

Không tính là những Yêu vật biến dị ở U Minh giới, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một con đực có tính khí hung hãn như thế.

Từng sợi gân xanh thô to quấn quanh trụ thịt cường tráng như Ly Long cuộn tròn trên cánh tay, trên đỉnh một quả trứng vịt lớn nhỏ hiện lên màu xích hồng, thần thức Nam Cung Uyển phảng phất cảm nhận được trên đầu rùa tản mát ra khí nóng cùng mùi tinh thối.

Nhìn kỹ lại, đầu rùa bóng loáng bóng loáng, mắt ngựa chảy ra từng tia nước, theo động tác làm việc của lão hán không ngừng nhỏ xuống mặt đất, hai cái túi to bằng nắm tay phồng lên đầy đặn, nhoáng một cái, Nam Cung Uyển cơ hồ đã có thể đoán được lão tạp dịch vóc người khô gầy này kinh người cỡ nào.

“Lão nô tài này!” Hai gò má Nam Cung Uyển hiện lên một vòng đỏ bừng, tràn đầy tức giận.

Lão tạp dịch này rõ ràng chỉ làm việc bằng nửa người dưới, quả thực là vô sỉ hạ lưu đến cực hạn! Nếu như dưới đồ đệ bảo bối của nàng đến giữa sườn núi nhìn thấy hắn, chẳng phải chỉ liếc mắt là nhìn thấy cái đồ chơi xấu xí dữ tợn này sao?” Lập tức đuổi hắn đi!” Nam Cung Uyển hạ lệnh, để hai vị thị nữ đuổi lão tạp dịch nửa người dưới sườn núi đi.

“Vâng!” Giọng nói lạnh lùng của “Su phụ” Tiêu Hi Nguyệt trong treo từ trong nhà truyền ra. “Việc này ta sẽ xử lý “Hai vị thị nữ dừng lại.”

Ánh mắt Nam Cung Uyển nhìn vào trong phòng, ánh mắt chớp động mấy cái, không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Tiểu Thanh nhỏ giọng nói: “Phu nhân, lão tạp dịch kia là đồng hương với tiểu thư, hơn nữa bởi vì có một chuyện bị đánh, tiểu thư thấy hắn đáng thương, cho nên mới thu nhận hắn.” Nam Cung Uyển lúc này mới khẽ gật đầu, ôn nhu nói

với Tiêu Hi Nguyệt trong phòng: “Đồ nhi ngoan, người xử lý là được, bắt quá lão nô kia đắc ý quá mức, Tiểu Thanh, người tìm cơ hội cảnh cáo hắn một phen, bảo hắn đừng lên núi nữa!” Triệu Tiểu Thanh quyết định, sau đó lại thuận miệng cảnh cáo hắn.

Nam Cung Uyển chờ một lúc, thấy Tiêu Hi Nguyệt không nói gì nữa, mới khẽ gật đầu với hai thị nữ rồi phi thân rời đi.

Xác nhận phu nhân đi rồi, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tỷ tỷ, phu nhân vẫn thật là đáng sợ” “Xuyt” nói tiếp... Những năm gần đây hình như bên cạnh phu nhân không có thị nữ nào, tất cả đều là một mình nàng, kỳ quái “Hừ”! “À, ta không nói nữa sao? Tỷ tỷ thật sự là... Dạ, hoa viên.

“Tiên tử!” “Tiên tử, lão nô, lão nô... Tới hầu hạ tiên tử?” Lão hán mặc áo gai vải thô sạch sẽ, lại một lần nữa nhớ tới sau lưng Hi Nguyệt tiên tử, nhưng lần này không dám cởi quần ra nữa, chạng vạng tối hắn lên núi nghe đàn, bị thị nữ Tiểu Thanh bắt gặp, hung hăng mắng chửi một trận, khiến cho hắn về sau đều không được lên núi.

Không thể lên núi, không khác gì giết hắn, cho nên Lý lão hán căn bản không để ý tới, buổi tối vẫn như cũ chờ trong hoa viên, quả nhiên nhìn thấy tiên tử một mình đi ra, vẻ mặt lạnh nhạt tiến vào trong hoa viên.

Lúc ban đêm, một mình tiến vào vườn hoa, không phải là biểu hiện của tiên tử Tư Xuân sao? Lúc này, gậy thịt của Lý lão hán lại cứng cáp đến mức độ đau nhức, rập khuôn từng bước theo sau tiên tử, đũng quần cao chót vót.

Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hắn.

Hai người lại đi tới bên cạnh bàn đá cùng ghế đá, rốt cuộc Lý lão hán nhịn không được, hai tay dùng sức kéo xuống, quần thô vải khó khăn bị cởi xuống, một cây gậy thịt thô to nhảy ra, đầu rùa nhảy lên mấy cái, liền diều võ giương oai cao, chảy ra nước bắn tanh hôi đối với tiên tử.

“Tiên tử, lão nô...” Tiêu Hi Nguyệt ngắt lời lão già, tay ngọc nắm lấy thắt lưng, nhẹ nhàng kéo một cái, váy trắng bay

xuống đất, xếp chồng ở mắt cá chân trắng nõn của nàng, hình thành một phong cảnh vô cùng mê người, mỹ nhân thoát y.

Nhưng càng mê người hơn, là mỹ nhân để trần nửa người dưới.

Một đôi chân thon dài thẳng tắp khép lại, ở giữa kín kẽ, đùi nõn nang đẹp đẽ, đầu gối tròn trịa mê người, bắp chân mảnh khảnh trắng nõn, bắp thịt trên bắp đùi vừa vặn ngon như đựng vào dương chi mỹ ngọc, mềm mại mềm mại khiến người ta yêu thích không rời tay.

Nhưng điểm hấp dẫn nhất, chính là phần hông tiên tử, ở khu vực tam giác khêu lại, mộ phần sung mãn căng tròn, trắng nõn nhẵn bóng, ở giữa nứt ra một vết lõm màu phấn hồng cực kỳ sắc, mới là nơi mỹ diệu cả ngày mà Lý lão hán phải thềm nhỏ dãi.

“Tiên tử!” Lý lão hán nhìn chằm chằm vào Âm hộ trắng nõn không lông của Tiêu Hi Nguyệt, hấn tuyệt đối không nghĩ tới, mình vền vền chỉ cách nhau có một ngày, lại lần nữa thấy được huyết mật tiên tử.

Điều này làm cho hấn kích động đến mất đi lý trí, ưỡn một cái chày đập, dưới chân sâu một cạn, giống như uống say, đi tới trước mặt tiên tử.

Lão hán nằm sấp xuống, miệng lớn run rẩy dùng sức hút một cái, lập tức, khắp nơi trên lỗ mũi tràn đầy mùi thơm ngon nhất của Hi Nguyệt tiên tử cùng huyết mật tản mát ra mê người.

Con nòng nọc của hấn đau đớn, hận không thể lập tức nhào tới, điên cuồng liếm ngon huyết tiên tử, liếm đến tiên tử mật chảy ra bốn phía, tiếng rên rỉ muốn dừng cũng không được! Nhưng biểu hiện của tiên tử kỳ quái, làm cho lão hán không quá dám lỗ mãng như thế.

“Tiên tử?” Lý lão hán ngẩng đầu, ánh mắt cùng ánh mắt lạnh lùng không chút gợn sóng của Tiêu Hi Nguyệt đối diện.

Hai người tất cả đều cởi trần nửa người dưới, một người cao gầy, một người thấp bé; một người mỹ lệ, một người xấu xí, một người khác trong trẻo lạnh lùng, nóng rực như lửa.

Khác biệt mãnh liệt khiến người ta không khỏi sinh nghi hoặc, rốt cuộc là thanh lãnh tiêu hỏa cuồng nhiệt, hay là nóng rực thiêu đốt thanh lãnh, để tình cảm bị áp chế hóa thành liệt diễm đầy trời, đốt thiên địa hóa thành trắng bạc.

“Tối nay, lại tu hành.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ mở môi son, giọng nói của nàng vẫn như âm thanh của trời.

Như vậy rất êm tai, tựa hồ không bị sỉ nhục phun trào tối hôm qua làm ảnh hưởng, ngay cả một tia xấu hổ cũng không có, liền muốn ném thử vui sướng cực hạn kia.

Lý lão hán trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

“Ngươi, không được làm vậy.” Tiêu Hi Nguyệt lại bổ sung một câu, lúc này mới khiến cho lão hán tâm tư từ từ lạc quan.

Tiên tử không cho hắn xằng bậy, chẳng phải là nói nàng sợ chờ một chút tình dục quá mãnh sao, quá mạnh mẽ, lập tức khiến nàng lên cao trào, giống như tối hôm qua vậy, tiên tử thanh lãnh không còn, thét lên chói tai, dùng mũi chân chống xuống mặt đất, thân thể mềm mại cong thành một cái cung, huyết mật giữa chân đón lấy bầu trời, dưới một chút phun ra mật thủy ngọt cùng ánh trăng màu trắng quái dị.

Hồi tưởng lại, Lý lão hán cảm thấy tối hôm qua sau khi hấp thu tinh hoa ánh trăng từ huyết tiên tử kia, cả người đều tinh thần phấn chấn lên rất nhiều, làm việc càng có khí lực, tối hôm qua ngủ bốn giờ thần thái sáng láng rời giường, cũng không biết là do quá kích động hay là bị thủy triều khuếch đại của tiên tử kích thích.

Mặc kệ như thế nào, lão hán đêm nay! Nhất định lại để cho tiên tử phun một lần! Loại mật ngọt đậm hương ngọt ngào kia, từ trong nụ hoa trắng nõn của tiên tử phun ra, như một hình ảnh đẹp như cầu vồng rủ xuống, thật không cảm thấy chán ghét chút nào., Thậm chí ảo tưởng một chút, cái khối dưới khó có thể trực tiếp bắn ra! Quá kích thích! Quá sung sướng! ”
Tiên tử!” Lý lão hán đứng thẳng thân thể, như một vị binh lính tiếp nhận nữ tướng quân kiểm duyệt, nhưng uy phong lẫm liệt

không phải thân thể khô gầy khô vàng của hắn, mà là cái que thịt thô to không tương xứng với tuổi tác.

Vật mặt trời này bởi vì hắn đứng thẳng mà ngẩng đầu, đứng thẳng, vừa vặn chỉ về phía âm hộ của tiên tử Bạch Hổ, cả hai giống như đang gấp rút muốn giao hòa cùng một chỗ.

“... Tiêu Hi Nguyệt hạ tầm mắt xuống, cố nén tình cảm dâng trào trong lòng lại.

Tối nay nàng lại không giống tối hôm qua.

Nàng đã có thể rất tốt đối mặt với dương vật nam nhân tráng kiện này, giữa chân mặc dù có dị dạng, lại còn không cần Thái Thượng Vong Tình Quyết áp chế, liền có thể cởi trần nửa người dưới, để cho lão tạp dịch này không kiêng nể gì xem xét cánh cửa giữa chân nàng.

“Đến đây nào.” Tiêu Hi Nguyệt điềm đạm nói, chân ngọc giơ lên, để gót chân mặc giày gấm từ trên cổ chân cô bé giơ lên, hai chân ngọc thon dài trắng như tuyết trong động tác, huyết mật màu hồng phấn kia cũng hơi khép lại, lộ ra bên trong huyết thịt phấn nộn cùng Khổng Đạo, Lý lão hán nhìn thấy huyết mạch phun ra, dưới khó gậy thịt liên tục nhảy lên.

Tiêu Hi Nguyệt yên lặng nhận lấy cái nhìn dâm tà, bước từng bước nhẹ nhàng tới bên cạnh bàn, động tác uyển chuyển cực kỳ, nhưng lại bởi vì nguyên nhân nửa người dưới trần trụi, cặp mông ngọc vươn lên không ngừng lắc lư nhẹ nhẹ, trên dưới bấp mông phập phồng, hương thơm mê người khó tả.

“Tiên tử...” Lý lão hán bị kích thích đến mất đi năng lực nói chuyện, đầu óc trống rỗng, ngoại trừ tiên tử, chính là tiên tử, vẫn là tiên tử.

Thẳng đến khi phía sau hành lang nhìn thấy tiên tử trắng như tuyết hai cánh vểnh lên, vừa trắng vừa tròn, hình dạng mê người tràn đầy muốn nhào tới hung hăng nhào tới bóp bóp vài cái, Lý lão hán mới giật mình một cái, từ trong tư thái tiên tử trần trụi xinh đẹp lấy lại tinh thần.

“Tiên tử!” Lý lão hán bước nhanh theo, dưới khó gậy thịt không kịp chờ đợi dán lên đùi tiên tử, hung hăng ma sát một chút, dùng đầu rùa đau nhức đâm vào đùi mềm mại tiên tử.,

Lại đem thân gậy dán lên ma sát, chen vào giữa hai chân tiên tử khếp chặt, hưởng thụ khoái cảm bị tiên tử hai chân kẹp lấy! lạp đi lạp lại nhúc nhích mấy lần làm cho đầu rùa xuất hiện hai chân trơn nhẵn mềm mại của tiên tử, dục vọng điên cuồng của Lý lão hán mới được giảm bớt một chút.

“Mời! Tiên tử” là Lý lão hán sau lưng Tiêu Hi Nguyệt, ra vẻ ra vẻ mời, rất giống tú tài nho nhã lễ độ, nhưng giờ phút này hán đứng sau lưng tiên tử, còm lốn dưới khổ không chút khách khí cắm vào bắp đùi tiên tử, nhìn thế nào cũng không giống người có lễ.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng không trả lời, chuyện tới nước này, nàng lại căng thẳng và sợ hãi.

Nàng biết rõ, chính mình tu hành cũng không đến đường cùng về, đợi lát nữa rất có thể sẽ bị lão hán đùa bốn phía sau làm lộ ra vẻ xấu mặt, thậm chí còn phun ra nguyệt hoa lần nữa, hai chân không ngừng run rẩy co rút, hàm răng cắn chặt, nhúu chặt, ngọc thủ chịu đựng, ngọc thủ muốn che khuất âm hộ, nhưng mà nguyệt hoa không ngừng phun ra từ kẽ ngón tay của nàng thì vẫn sẽ từ giữa ngón tay tràn ra, dính dính trên tay đều là dâm tu và sa đọa.

“Tiên tử!” Lý lão hán đứng ở phía sau nàng, nhịn không được nhẹ nhàng đẩy hông tiên tử lên trên, cùng eo thon nơi hán mơ hồ nhớ tới., Nếu vén áo của tiên tử lên, sẽ nhìn thấy vòng xoáy lõm xuống ở nơi đó, độ cong tuyệt đẹp mê người, nếu không phải cặp hông và huyết mật tiên tử hấp dẫn người ta không đề phòng, hán cảm giác mình có thể chơi vòng xoáy xinh đẹp bên hông tiên tử mấy ngày mấy đêm cũng có thể chơi.

Dùng miệng, dùng lưỡi, dùng mặt, dùng gậy thịt, chơi nhiều lần đã đủ! Khả khả.

Tiêu Hi Nguyệt giằng co không hề nhúc nhích.

Nàng biết lão hán sau lưng muốn cho nàng nằm nhào trên bàn đá. Như vậy, thân thể của hán cao lớn, cũng có thể nói dưới thân cây dương vật to lớn nóng hổi kia, vừa vặn có thể đến dưới âm hộ của nàng, có thể rất dễ dàng đâm đầu quy cực nóng vào hai chân nàng, cùng cái kia môi hoa mẫn cảm cọ xát,

cho đến nước bắn chảy ra, bôi lên tính khí hai người đến bỗng rất sền sệt.

Đến lúc đó, mỗi lần lão hán kéo tay vào, sẽ làm cho nàng cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng nổi, cảm giác nhục dục nối tiếp nhau, làm tan vỡ tâm phòng của nàng, làm cho dục vọng khổ tu hóa thành hư ảo, cuối cùng phun ra được nước là từ trong 《Xuân Cung》 trở thành dịch tính, yêu dịch, dâm dịch.

“Cùng với, không không chế nổi ba động linh lực của chính mình, làm cho ánh trắng trong thân thể tùy theo phun ra...”

“Tiên tử!” Lý lão hán lại thúc giục, toàn bộ thân thể gầy còm đều dán vào sau lưng tiên tử, lão hán vốc người thấp bé còn chưa đủ sánh vai Tiêu Hi Nguyệt, lúc dán sát đến, phần bụng kề hông tuyết trắng, cái hông rắn chắc, cảm giác nhấn nhai làm cho Lý lão hán hưng phấn vô cùng.

Hắn lớn mật dùng sức đè về phía trước, toàn bộ thịt bồng cắm vào giữa bắp đùi tiên tử, giữa chân trước nàng nhô ra một cái đầu rùa.

Đồng thời, Tiêu Hi Nguyệt cảm giác rõ ràng hai cái hông vênh của mình bị ép bẹp, da thịt bờ hông mềm mại mãi cảm, cùng cái bụng khô gầy thô ráp của lão hán đè ép cùng một chỗ, da thịt diện tích lớn xúc cảm hóa thành run rẩy tình dục, quét sạch toàn thân nàng.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt hơi tức giận nhưng vẫn không biết nên nói gì.

Xin trách sao? Nhưng tối hôm qua nàng cùng tối nay đều là chủ động đến cởi quần áo, dưới váy áo không phải áo lót, nhẹ nhàng kéo một cái liền bại lộ nửa người dưới dưới dưới dưới dưới ánh mắt dâm tà của lão hán, chủ động xin dâm, nàng có lý do gì trách cứ đây.

Nghênh hợp sao? Chủ động đón một lão già xấu xí, hành vi thô bỉ chơi đùa, loại chuyện này thả thiên hạ, chỉ sợ cũng không tìm ra được ví dụ thứ hai.

Chẳng qua.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhíu mày, tìm cơ cho hành động của mình.

Trên đời này, cũng không có tiểu sư muội nào vui vẻ cùng một kỹ nữ làm kỹ nữ làm sư tử, lấy cơ tu luyện, trong phòng đóng chặt buôn bán Hư Hoàng giả Phượng, tiểu sư muội từ thẹn thùng kháng cự, lại chủ động cởi quần áo, mặc cho sư tử mỉm cười nhẹ nhàng đánh giá sữa tiêu cùng với huyết mật non nớt., Hai vị nữ tử cuối cùng trần trụi, ôm nhau nhảy múa, tình dục bùng bùng, ngã trên mặt đất trực tiếp quán lấy thân thể, quay cuồng không ngớt, từ trên xuống dưới lại lăn đến trên giường, trên dưới môi lửa nóng cọ xát, ngâm nga không ngừng, mật ngọt tung hoành.

Nữ tử giao hoan nóng bỏng như thế, phát sinh tại ngũ đại tông môn bí ẩn thâm đẳng, trên đời này cũng tìm không ra lần thứ hai.

Còn nữa, kỳ nữ tử như sư phụ, lấy thân phận thánh nữ của Lục Đạo môn, phản bội vào nhân gian, lên làm chương môn phụ nhân, từ xưa đến nay không có thứ hai.

Lại đến nàng, đại sư tử của Tiên Vân tông, cùng một lão tạp dịch... “Tiên tử!” Lý lão hán lại thúc giục, phần eo co rút lại, dùng sức đánh về phía trước, bốp một tiếng, phần bụng va vào bờ mông trắng muốt của Tiêu Hi Nguyệt, phát ra tiếng đập vào thân thể thanh thúy, bờ mông mềm mại rung động một hồi.

Cảm giác dục vọng cuồng nhiệt của lão nam tử phía sau đã truyền đạt rõ ràng cho Tiêu Hi Nguyệt.

“Thôi.” Trong lòng khẽ thở dài, bắp đùi căng cứng của Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn ra, gậy thịt kẹp giữa chân nàng lập tức cảm ứng được, lập tức gồng gượng lên, cùng thợ rèn vung vẩy thiết chùy, gõ một cái, phát ra âm thanh bốp bốp bốp thanh thúy.

Tiêu Hi Nguyệt bị ông lão phía sau đụng phải lắc lư, không nhin được dục vọng lại một lần nữa tuôn ra, Thái Thượng Vong Tình Quyết vẫn đang tác dụng, nhưng đã như là bờ đê bị kiến trắng đêm thủng trăm ngàn lỗ, dục vọng hồng thủy đã chảy khắp toàn thân nàng.

Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt trở nên yếu ớt vô lực, màu trắng nõn nà nóng hổi không gì sánh được.

Nàng ngẩng đầu, lại liếc mắt nhìn vàng trắng sáng thanh lãnh chói mắt kia.

Đêm nay, là mười sáu, cũng là “Ngự sinh phách” bằng Thiên Tượng Lịch Pháp.

Cái gọi là ưu sầu sinh phách, chính là mười sáu qua sau, nhật nguyệt khuyết thiếu, minh tiêu mà hồn sinh, lập tức thủy sinh nguyệt phách.

Nguyệt phách, đen kịt, từ ngoài sáng đến tối, từ có đến không, hoàn toàn thiếu hụt.

“Tiên tử!” Lý lão hán nhìn ra tiên tử cỡi trần nửa người dưới do dự, hắn đem gậy thịt chôn ở giữa chân đẫy đà trắng nõn của tiên tử, lại để cho gậy thịt nóng hổi thiêu đốt tình dục của nàng.

Đồng thời, hắn vịn lấy cánh tay trái đang vênh mông của tiên tử, tay phải duỗi ra chậm rãi đặt ở vị trí vòng xoáy bên hông tiên tử, từ từ ép xuống, từng bước từng bước thăm dò tiên tử giới hạn.

Làm lão hán vui mừng quá đổi chính là, tiên tử lại đáp lại hắn, cái eo mềm mại chậm rãi cong xuống, giống như Dương Liễu bị cuồng phong áp chế, từng chút từng chút ngã xuống bàn đá.

“Tiên tử!” Lý lão hán đêm nay không biết kêu bao nhiêu lần tiên tử, nhưng mỗi lần hô, đều làm hắn kích động đến khó có thể tự kiềm chế, đặc biệt là lần này.

Lão già ngăm đen khô gầy đặt bàn tay trên vòng eo tiên tử, nhìn tiên tử thanh lãnh tuyệt mỹ, bị lão dùng tay đặt trên bàn đá, sắp hành dâm, lão hán không khỏi nheo hai mắt đục ngầu, thần sắc hưởng thụ đến cực điểm.

Rốt cục, dưới tay phải của Lý lão hán đè xuống, bụng tiên tử chạm đến mặt bàn đá, một đôi sữa sung mãn trong tầng tầng quần áo, cũng bị ép chổng đỡ mặt bàn đá, đẹp như một cái bánh lớn tròn bóng loáng.

Lý lão hán lại còn chưa thỏa mãn.

Nửa người trên tiên tử mặc dù đã nằm sấp trên bàn đá, song nhũ bị ép dẹp, mông tuyết trắng nhô cao lên, nhưng hai chân vẫn đứng thẳng tắp trên mặt đất hoa viên. Tiên tử cao gầy vóc người để cho nàng thon dài, thịt bồng của lão hán như trước không đủ chỗ tuyết vời không lông bảo vệ, chỉ có thể ở giữa bắp đùi nồn nóng nhảy lên.

“Tiên tử, chân của người, lại cong xuống!” Lý lão hán mặt dày vô sỉ dùng tay phải ngăm đen đặt lên eo tiên tử, dùng sức đè xuống, ý đồ để tiên tử phối hợp với gậy thịt dưới háng hán chơi đùa.

Nhưng Tiêu.

Hai chân Hi Nguyệt lại thẳng tắp đứng thẳng, cứ như vậy nằm sấp trên bàn đá, đầu lâu vùi vào giữa cánh tay, mái tóc đen nhánh che khuất khuôn mặt nàng, không thấy rõ khuôn mặt, là sự e thẹn kháng cự, vẫn chứa đựng chờ mong xấu hổ.

Lý lão hán lại thử vài cái, thậm chí hai tay đều đặt ở trên mông tiên tử dùng sức đè xuống, nhưng tiên tử chính là không phối hợp với hán, thon dài hai chân như trước chống đỡ, làm cho mông tròn trịa cao thẳng, giống như cổ ý, đem mông tuyết hướng về nam nhân sau lưng đùa bỡn.

“Hắc hắc, như vậy cũng thành” Lý lão hán hai tay vuốt ve trên cái mông mềm mại của tiên tử, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhếch miệng cười một tiếng, đặt ở trên cái mông trơn bóng của nàng tay phải hưng phấn vỗ vỗ, làm rung lên một trận sóng mông.

Trong lúc mơ hồ, Lý lão hán nghe được một tiếng kêu rất nhỏ, hết sức êm tai, nhưng cẩn thận lắng nghe, lại không nghe thấy gì, để cho hán nghi ngờ chính mình có nghe lầm hay không.

“Thôi được, đợi lát nữa sẽ cho người gọi ra!” Trong đầu hưng phấn dâm dăng, động tác của Lý lão hán lại dịu xuống, hán biết, tối nay mình sẽ có ít nhất một canh giờ, chậm rãi hưởng thụ huyết Bảo mật vô lông của tiên tử, có thể tùy ý liếm liếm, cũng có thể dùng gậy thịt liên tục nghiền nát bên ngoài, mãi đến tiên tử ngọt ngào nước dâm dăng tung hoành., Tiếng kêu liên tục, thậm chí là thủy triều phun ra, tốt nhất lại tiết ra một ít nguyệt hoa, để hán bổ sung thân thể! Bởi vậy, chậm rãi chơi

đùa, mới có thể làm đêm nay thời gian dâm lạc lâu hơn một chút, quá gấp, ngược lại sẽ làm tiên tử trực tiếp phun nước, đến lúc đó then quá hoá giận tiên tử tất nhiên lại một chương đánh bay hắn đi.

“Tiên tử thật đáng ghét!” Lý lão hán kích động hô tiên tử, hơi lùi lại một bước, để gậy thịt dưới chân rút ra một nửa, đầu rùa vẫn như cũ chen vào giữa hai chân mềm mại của nàng, hưởng thụ khoái cảm được đôi chân ngọc của tiên tử.

Kể từ đó, khoảng cách giữa hắn và tiên tử với cặp mông vĩnh lên cách hơn mười gậy thịt, có thể ở khoảng cách gần, không kiêng nể gì thưởng thức cái mông tuyệt mỹ của Hi Nguyệt tiên tử.

“Lão nô... Lão nô thật sự là quá hạnh phúc!” thưởng đôi mông trắng như tuyết của tiên tử, thanh âm của Lý lão hán run rẩy. Hắn đã nhìn qua cái mông trắng nõn mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt mấy lần, thậm chí còn dính vào chuyện của Côn Bằng, ví dụ như liếm vuốt huyết mật tiên tử, nhìn thấy tiên tử trào phúng, chuyện như vậy hắn đều đã từng thấy qua! Nhưng mỗi lần lão hán nhìn lại, đều cảm thấy thân thể mềm mại của tiên tử thật sự rất đẹp.

Hai bờ mông vĩnh lên dưới ánh trăng rực rỡ, mượt mà bóng loáng, như hai cánh khô héo hoàn mỹ ngọc thạch, da thịt trắng loáng mông đỏ hoà lẫn với ánh trăng, như bao trùm lên một tầng ánh trăng, khiến Lý lão hán nhìn thấy hoa mắt thần mê.

Cái mông trắng như tuyết trước mắt, có thể thưởng thức, có thể đùa bỡn, có thể liếm thử, còn muốn cái gì là trắng sáng? Mà bờm đầy đà này lại mang theo một cái mông non nớt, huyết tiên tử mật, lại tùy ý để hắn chơi đùa! Nghĩ đến hai canh giờ sau, hắn đều có thể tùy ý đùa bỡn tiên tử nửa người dưới mềm mại mẫn cảm., Từ chân ngọc sạch sẽ tinh tế, lại đến thịt đùi mềm mại chặt chẽ, bắp đùi nở nang, còn có cái mông trắng nõn mềm mại này, cùng với huyết mật có thể chảy ra chất lỏng ngọt ngào này, tất cả đều tùy ý hắn đùa bỡn! Chỉ là tưởng tượng thôi, cũng đủ để cho thân thể Lý lão hán thoải mái run rẩy, dưới háng cắm gậy thịt của tiên tử cũng vô cùng thỏa mãn.

“Tiên tử, lão nô, đắc tội!” Lý lão hán run rẩy vươn tay ra, đặt ngón tay phải ngăm đen lên thẳng tắp thăm dò, lại nằm sấp trên cặp mông vênh của Tiêu Hi Nguyệt trên bàn đá, tựa như tùy ý sờ một cái, nhất thời, cả bàn tay đều là tiên trùng tròn mềm mại, mềm mại cặp mông.

“Tiên tử, người thật sự là quá lương thiện!” Lý lão hán kích động khó chịu, tay phải nhấn xuống lần nữa, bờ mông trắng muốt mềm mại của Tiêu Hi bị năm ngón tay ngăm đen khô héo của hắn đè ép biến hình, trên bờ mông mềm mại của lão hán lưu lại năm ngón tay rõ ràng.

Năm ngón tay này vừa nhỏ vừa gầy, như là năm cái móng gà, lại rơi vào bên trong mông tuyết tiên tử, lưu lại dấu vết thuộc về hắn.

“Tiên tử, tiên tử! Người của ngài thật là tốt quá!” Lý lão hán hưng phấn miệng nói linh tinh, phát giác được tiên tử cũng không có phản kháng nữa, quyết đoán đặt một tay khác lên phần mông còn lại của Tiêu Hi Nguyệt, hai tay cùng dùng sức.

“A!” Lý lão hán sáng khoái rên rỉ một tiếng, hai tay đầy tràn mềm mại chặt chẽ, lại không mất đi tính nhếch mông tiên tử, hắn hoặc nắm hoặc nắn, hoặc nắn bóp, khiến mông đào mềm mại rắn chắc trong tay hắn biến hình., Buông ra, sau đó lại khôi phục nguyên trạng, giữa hoặc ra sức nhào nặn, hai tay liều mạng đè lên cặp mông cao của tiên tử, lại mạnh mẽ buông ra, thưởng thức cái mông mềm mại trắng nõn của tiên tử, lắc lư rung động nhiều lần, sóng thịt dập dờn, cuối cùng lại khôi phục hai hình ảnh như hai vàng trắng tròn bóng loáng, mỹ diệu.

“Tiên tử, cái mông của ngài thật sự rất đẹp!” Lý lão hán dùng sức trao một cái, trên tay đều là thịt đùi mềm mại như tuyết của Tiêu Hi, tràn ra từ kẽ ngón tay của hắn, chậm rãi uốn lượn, cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, tuyệt không thể tả.

“Đẹp với người như vậy!” Lý lão hán lại buông ra, Tiêu Hi Nguyệt bị ngón tay đè ép nắn bóp bờ mông, tạo nên một trận sóng thịt ập tới mông.

“Lão nô hân không thể mỗi ngày chơi đùa!” Không đợi thịt mông khôi phục trơn bóng, Lý lão hân lại đưa tay chộp tới, trên tay lập tức có thể cảm nhận được sự rung động nhộn nhạo của bờ mông của Tiêu Hi Nguyệt, bờ mông trắng nõn khẽ run run trên tay, loại cảm giác chấn động tinh tế này, người chưa từng chơi đùa với mông tiên tử tuyệt khó có thể tưởng tượng ra! Nhưng lão hân Lý lão hân hân lại có thể nghĩ ra!, Nhưng có thể tùy ý chơi đùa, thỏa thích vuốt ve, thậm chí còn có thể đem gậy thịt cắm giữa chân tiên tử, một bên gắng gượng nửa người dưới, để cho gậy thịt ở hai chân tiên tử rút trở lại xen kẽ, hưởng thụ cảm giác bóp đùi tiên tử quăn chặt hạt kên.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử!”

Nửa người dưới của Lý lão hân điên cuồng hoạt động, để cho cái đồ nhanh chóng quất vào đôi chân thon dài của tiên tử, hai tay như phát điên dùng sức vuốt ve cặp mông tiên tử, kiên trì không bao lâu, sau khi gào thét điên cuồng một hồi, lão hân hung hăng cắm cây gậy thịt vào giữa hai chân của tiên tử, dưới bụng bộp một tiếng đụng vào trên mông tiên tử, hai tay ôm thật chặt lấy vòng eo tiên nữ dưới hông, toàn thân run rẩy bắn ra lớp ruột thứ nhất.

Tinh lọc đục ngầu phun ra ở phía dưới bàn đá, làm bắn hoa viên hương thơm ngát kia, đục ngầu không chịu nổi.

Một hồi lâu sau, ôm chặt lấy vòng eo tiên tử, phần bụng đặt vào cặp mông trắng nõn của nàng, Lý lão hân mới chậm rãi buông ra lực lượng đỉnh đầu, thưởng thức cặp mông tròn trịa của tiên tử bị hân nâng lên, trở lại nguyên dạng.

“Phù!” Lý lão hân sảng khoái thở ra một hơi, tay phải lại đặt lên mông tiên tử, ngẩng đầu nhìn lại, cười hắc hắc nói: “Tiên tử, người thoải mái không? A?” Mãi tới lúc này, hân mới phát hiện Tiêu Hi Nguyệt vẫn luôn vùi đầu giữa hai tay, đầu cúi xuống mặt bàn, không nói một lời thừa nhận đùa giỡn của hân.

“Tiên tử, lão nô đáng chết!” Lý lão nô lập tức ý thức được không đúng, chỉ là hân sướng, tiên tử khó chịu, vậy chẳng phải liền biến thành một đầu gỗ người sao? Tốt nhất cho hân, tiên tử cũng sướng, như vậy hân có thể thưởng thức được một màn tuyệt vời của tiên tử phun nước, lại hút thêm một chút nguyệt

quang tinh hoa, lại sướng có thể tu luyện, chẳng phải là đẹp hơn sao?” Tiên tử, lão nô lập tức làm cho người cũng thoải mái hơn!” Lý lão hán lại muốn mạnh, nằm sấp xuống, há miệng cắn về phía cặp mông trắng nõn của tiên tử.

“Không... nhưng!” Tiếng rên của Thiên Âm vang lên, Lý lão hán dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện đầu tiên tử từ trong cánh tay khẽ nhấc ra, để có thể thanh âm truyền ra.

Nhưng đồng thời, Lý lão hán cũng nhìn thấy trên khuôn mặt mái tóc xanh của Tiêu Hi Nguyệt bị mái tóc rũ xuống che lấp, rõ ràng đã được nhuộm bởi rặng mây đỏ, kiều diễm như hoa đào ba tháng, mây đỏ trải rộng, mê người không nói nên lời.

“Tiên tử!” Lý lão hán giật mình một cái, hấn mơ hồ ý thức được, so với việc đơn thuần đùa bỡn cặp mông tiên tử, vẫn là nhìn tiên tử lộ ra vẻ thẹn thùng, tình cảm muốn bùng bùng tán ra khí chất thanh lãnh trước kia càng sáng khoái hơn một chút! Tốt nhất là vừa chọc vào huyết mật tiên tử, vừa nhìn tiên tử uyển chuyển nũng nịu, cắn răng kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị hấn chọc cho thân thể mềm mại run rẩy, huyết mật phun nước vào cầu vồng, hình ảnh kia, thật sự càng nghĩ càng kích động.

“Tiên tử, ngài vừa mới nói cái gì?” Tròng mắt Lý lão hán trộm chớp chuyển động, hỏi.

Tiêu Hi Nguyệt không chịu trả lời, nàng biết đám tạp dịch này đã nghe được lời của nàng, thế là lại vùi đầu vào trong hai tay, tựa như đà điểu trong sa mạc vậy.

Lý lão hán có chút đáng tiếc, nhưng cũng không dám yêu cầu nhiều, nếu tiên tử không trả lời, vậy coi như là nàng ngầm thừa nhận! “Tiên tử, lão nô tới hầu hạ ngài hai tay chà xát, ánh mắt Lý lão hán chăm chú nhìn vào mông Tuyết Bạch Tỳ Hưu dưới thân, mỗi tay nắm lấy mông tiên tử, lại chậm rãi tách ra hai bên, giống như đem một quả đào đỏ tươi thành hai cánh, lộ ra bên trong thịt mềm đỏ tươi.

Lại dùng sức cắn một cái! Miệng đầy mùi thơm quả ngọt.

“Tiên tử, cái mông của người thật lớn, lại trắng, lại vểnh, lão nô thật sự là rất thích! Chơi lên đặc biệt sáng khoái, chỉ là

không biết vị vị của nó như thế nào” Lý lão hán từ từ tách đôi mộng căng thẳng của tiên tử ra, dùng ngôn ngữ dễ hóa giải nỗi bất an và khẩn trương trong lòng nàng., “Tiên tử yên tâm đi, lão nô chỉ nhìn một cái rồi liếm một cái, tuyệt đối không đâm vào! Ít nhất trước khi được tiên tử ngài đồng ý, lão nô tuyệt không xen vào!” mộng đào bị lão hán dùng tay xé ra, Tiêu Hi Nguyệt nằm úp sấp trên bàn đá trong lòng khiến cho nàng khó có thể chịu đựng được, thân thể mềm mại bắt đầu run rẩy, cánh mộng căng cứng, ý đồ đối kháng loại cảm giác sỉ nhục bị lão hán nhìn thấy Cúc Lê.

Nhưng thân thể tràn ngập tình dục, làm sao đối kháng với lão nam nhân ngang ngược? Tiêu Hi Nguyệt rõ ràng cảm nhận được, cái mộng đào mềm mại vốn đang khép chặt của mình, chậm rãi tách ra.

Có lẽ, cây cúc mềm mại khiến người ta phải xấu hổ đã bị ánh mắt của lão già nhìn thấy.

“Tiên tử!” Tiêu Hi Nguyệt càng phản kháng, Lý lão hán càng hưng phấn, loại cử động này đẩy mộng tiên tử ra, theo cảm giác tay khẳng định không sáng khoái bằng vừa rồi tùy ý chơi đùa.

Nhưng cảm thụ được tiên tử cực lực kháng cự, dùng hai cánh căng thẳng đối kháng động tác vỡ ra, lại run rẩy bị ép ra, cuối cùng, Lý lão hán loáng thoáng thấy được bên trong mộng tiên tử, có chút khác biệt với màu hồng phấn của da thịt trắng như tuyết.

Đó là cái mộng xinh xắn phần hồng đáng yêu của tiên tử, tức là hậu môn.

Đôi lại là những nữ tử thanh lâu phạm tục kia, coi như là các kỹ nữ mời hán, Lý lão hán cũng một chương đẩy ra, kỹ nữ cóc này, ở chỗ đó cũng không muốn nói một câu, lại còn muốn cho hán liếm? Nhưng tiên tử lại không giống.

Cái mộng của tiên tử chẳng những trắng nõn mềm mại, vừa tròn trịa, mà ngay cả những chỗ dơ bẩn nhất cũng tỏa ra mùi hương nồng nặc, khi liếm lên tựa như nhấm nháp cánh hoa, còn có thể cảm nhận được những đường vân như hoa cúc tiên

tử đang co rút lại, tựa như cũng cảm nhận được sự then thùng và khẩn trương trong lòng tiên tử vậy.

Cảm giác này, lại tuyệt không thể tả.

“Tiên tử, không phải trước đó lão nô đã cho ngài liếm qua sao? Khi đó tiên tử ngài tựa hồ cũng rất thoải mái phải không? Để lão nô trở lại hầu hạ tiên tử ngài một lần nữa!” Lý lão hán nửa vờ nửa vói, muốn tiên tử buông cái mộng căng tròn của mình ra, để cho hắn tiếp tục thưởng thức một phen hoả cục của tiên tử. Hắc hắc, tốt nhất là khi tiên tử căng thẳng lại thả lỏng đôi mộng, quả cục kia cũng co rút lại, phong cảnh tuyệt mỹ như hoa nở hoa.

Điểm xấu nhất của người thường là đặt trên người tiên tử, nhưng lại có lời để nói.

Dung lệ không xuất hiện.

“Không, có thể!” Hai chữ này gần như là từ trong kẽ răng của Tiêu Hi Nguyệt chui ra, Lý lão hán liếc mắt là có thể nhìn ra, tiên tử đang phải hứng thú trùng kích.

Chắc hẳn vừa rồi đùa nghịch với nàng ta một phen, cũng khiến tiên tử tình cảm khó kiềm chế rồi nhỉ?” Hắc hắc, tiên tử nói cái gì vậy, lão nô đương nhiên không... chấp nhận!” Trong đôi mắt đục ngầu của Lý lão hán hiện lên vẻ hưng phấn, ngón tro ngăm đen vươn ra, nhanh chóng đâm vào giữa mộng tiên tử, dựa vào đó mà cảm giác như búp cục mềm mại mẫn cảm kia đang chui vào.

“Ngươi... A!” Tiêu Hi Nguyệt như thiên nga trúng tên, đầu mãnh liệt ngẩng lên, thân thể mềm mại căng thẳng, cặp mộng bỗng nhiên co rút lại, kẹp lấy bàn tay dơ bẩn đáng ghét của lão giả kia vào trong lỗ mộng.

Ngón tay nóng rực của lão hán không ngừng uốn lượn trong mộng nàng, tạo ra cảm giác kịch liệt cuốn khắp xương cốt tứ chi nàng.

“Tiên tử, lão nô tìm được cái mộng của ngươi rồi!” Lý lão hán hưng phấn nói, ngón tay hoạt động mềm mại trong hai cánh mộng của Tiêu Hi, đâm vào giữa lăng lợ.

“Ngươi... Ừ ừ, không!” Thân thể Tiêu Hi Nguyệt nằm sấp trên bàn đá run rẩy kịch liệt, Cúc Cúc Ngạn bị ngón tay lão hán đâm trúng, ngón tay cực nóng kia thô ráp như cá chạch không an phận, lặc đi lặc lại mãi, ý đồ chui vào trong khoang cúc của nàng, tùy ý chơi đùa bên trong.

Cảm giác vui sướng và xấu hổ như thủy triều khiến dục vọng của Tiêu Hi Nguyệt đạt tới đỉnh cao nhất, khi thân thể nàng run rẩy cùng tiếng ngâm móng mạnh thì giao dịch mật lần đầu tiên của mình ra, huyết Vô Mao mật run rẩy co rút lại, đôi môi âm u khép mở, phun ra chất lỏng thơm ngọt.

“Ừm, ngươi, dừng lại.” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ tới cao trào, mất đi lực lượng chống cự, mềm nhũn nằm sấp trên bàn đá, hai chân uốn lượn run rẩy, dưới mông ép xuống, cùng cây gậy thịt của lão hán kia đạt tới độ cao tương đương.

“Tiên tử...” Lý lão hán mừng rỡ không thôi, thịt của hắn rõ ràng đã bị tiên tử nước mật thấm vào, trở nên bóng loáng sáng lên.

Tiên tử tu hành (30)

Hai mươi mốt tháng sáu ngày thứ ba mươi, Minh Nguyệt phá nát dâm diễn dưới ánh trăng vẫn tiếp tục.

Lý lão hán dựa vào ngón tay mài vào quả cúc của Tiêu Hi Nguyệt, khiến nó run rẩy tới cao trào, gây thệt dưới khó bị nàng lây nhiễm đến nước mật sền sệt, sau mấy lần thọc vào chân tiên tử, rất nhanh trở nên sáng bóng lên.

“Tiên tử, ngài như vậy, thế là không được rồi!” Tương ngày thường thực lực cao cường, thiên phú tuyệt luân, lại thanh lãnh tuyệt mỹ tiên tử trêu đùa, làm cho nó run rẩy tới cao trào, Lý lão hán hào khí vạn trượng hào khí., Ngón tay vẫn không chịu rút ra, ngón tay vẫn còn cắm giữa hai cái mông căng tròn của tiên tử, nhẹ nhàng dùng ngón tay nghiền ngấm Cúc Văn Hoa của tiên tử, lúc thì dùng sức thử thăm dò, muốn đem ngón tay cắm vào bên trong cái lòng cúc mềm mại nhạy cảm của tiên tử, cảm nhận được ngón tay bị sự nồng đậm của Cúc Hoa của tiên tử kẹp chặt.

Đáng tiếc, tiên tử tựa hồ vẫn còn đang ở đỉnh cao, đầu vùi đầu trong cánh tay không chịu nâng lên, vai thom khẽ run lên, như có tiếng rên rỉ như có như không kháng cự mơ hồ truyền ra, phía sau mông cúc càng là quấn chặt lấy, làm cho người không khỏi có chút ảo tưởng, nếu đem gây thệt hung hăng đâm vào hậu môn tiên tử, cắm vào cao trào làm cho nàng thét lên chói tai, lực kẹp vỏ cúc lại càng sáng khoái cỡ nào.

Sợ không phải ngay cả hồn phách cũng bị cặp mông tuyệt vời của tiên tử kẹp ra! “Tiên tử, tiên tử!” Trong đầu không nhận được điên cuồng ảo tưởng, Lý lão hán vẻ mặt kích động la lên, ngón tay dùng sức đè xuống, ý đồ đâm lỗ đít thô ráp của tiên tử vào trong lẳng lặng., Nhưng Tiêu Hi Nguyệt giờ phút này đã bị vô cùng xấu hổ bao phủ, đau khổ cắn chặt răng ngà, hậu môn cúc co rút, bực cánh bờ mông, dùng sức giữ chặt chỗ xấu hổ kia, không chịu để ngón tay của lão hán tiến vào nửa phần.

“Tiên tử!” “Tiên tử!” Xin thương xót, để lão nô, ta vào đó một lần! Đây cũng không phải là huyết mà tiên tử thuần khiết, lão

nô liền cầm một sợi Cúc của người vào, cảm thụ tư vị trong cơ thể tiên tử một chút, được không?” Lý lão hán cánh tay liên tục dùng sức, ngón trở tay phải buộc chặt vào trong, ý đồ cầm một đoạn ngón tay nhỏ vào bên trong Cúc Hoa nóng bỏng của tiên tử.

Nhưng Cúc Cúc của Tiêu Hi bó chặt tới mức độ nào, phòng thủ nghiêm mật đến cỡ nào, bờ mông mềm mại mềm mại run rẩy dùng sức rút lại, không để cho hắn thực hiện được.

“Người... Ừm... Dừng tay!” Tiêu Hi Nguyệt dùng tiếng rên rỉ đau khổ kháng cự, thức hải của cô dờn sông lấp biển, từ đầu nghĩ tới chuyện sẽ phát triển thành bộ dáng hiện giờ.

Vốn tưởng rằng chỉ bị lão già sờ mông một cái, hoặc là bị hắn liếm môi một cái âm hộ, nhưng chưa từng nghĩ tới, lão hán này lại lần nữa tập kích hành vi xấu xí trước đó, đối với chỗ vốn không nên dùng giữa nam nữ kia kích thích tình dục, lặp đi lặp lại nghiền ngẫm mãi mơn.

Hai cánh mông kẹp lấy ngón tay hắn, bờ mông cảm thụ làn da của lão già thô kệch, giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt tiến tới không lùi được.

Thả lỏng cánh mông, ông lão này tất nhiên sẽ lại một tác lại muốn tiến một thước, cầm ngón tay vào trong búp sen của nàng.

Nhưng vẫn dùng sức, ngón tay kia lại cầm chắc vào trong khe mông, khiến Tiêu Hi Nguyệt cảm giác cánh mông của mình như đang kẹp một cây gậy nung đỏ, từng luồng từng luồng nhiệt lượng không ngừng từ trong khe mông truyền ra, hóa thành dục vọng thân thể truyền khắp toàn thân.

Lực đạo mà nàng kẹp ở hậu đình càng ngày càng nhỏ.

“Tiên tử!” Đầu Lý lão hán đầy mồ hôi, ngón tay móc quả cúc của nàng mãi, nhưng nơi mông mông lõm ngay cả Cúc Văn cũng không thấy, vẫn như cũ khiến hắn không vào được.

Cuối cùng, Lý lão hán không thể không từ bỏ, dù sao tiên tử cúc mềm mại, móng tay cứng rắn tới rất có thể sẽ đâm rách da thịt mềm mại của nàng, để tiên tử tỉnh táo lại, cái được không bù nổi cái mất.

“Được được được được, tiên tử ngài buông lỏng cái mộng, lão nô chỉ chơi đùa với Cúc Hoa của tiên tử, ngài thấy sao?” Lý lão hán dùng giọng điệu thương lượng, buông lỏng động tác mài ngón tay.

Tiên tử không trả lời hắn, nhưng Lý lão hán rõ ràng cảm nhận được, tiên tử kẹp chặt cánh cúc lực đạo chậm rãi buông ra, hai cánh tuyết trắng mộng vênh lại trở nên mềm mại không còn là kéo căng nữa.

Ngón tay của hắn lại có thể tự do hoạt động.

“Hắc hắc, tiên tử, lão nô chỉ chơi đùa một chút!” Lý lão hán cười đắc ý, tay trái vịn mộng tiên tử, ngón tay phải chậm rãi hướng vào trong lần nữa.

Tiên tử lại ôm chặt lấy bờ mộng, mơ hồ trong lúc đó còn có thể nghe được hơi thở dồn dập cùng với tiếng rên rỉ buồn bực của nàng, thân thể mềm mại thì đang run rẩy, tựa hồ cũng không muốn cứ như vậy đem Cúc Hoa của mình cho nam nhân sau lưng chơi đùa.

Lý lão hán lần này không có lo lắng, ngón tay cứ như vậy đâm thẳng vào trong mộng tiên tử, không rút ra, cũng không vội vã xen vào, lão hán ánh mắt nhắm lại, giống như cảm giác vuốt ve ngón tay mềm mại của tiên tử.

Hai người cứ giằng co như vậy, dưới ánh trăng, bên trong mộng tuyết trắng của Tiêu Hi, lại bị một ông lão đứng sau lưng dùng ngón tay đen kịt đâm vào, hình ảnh quái dị đâm dục không nói nên lời.

Rất lâu sau, cánh mộng của Tiêu Hi Nguyệt cũng chậm rãi buông lỏng, hai chân run rẩy, gần như muốn quỳ rạp xuống mặt đất bên cạnh bàn đá.

Lý lão hán vội vàng dùng tay trái ôm lấy vòng eo của tiên tử, nhắc nàng lên, vòng eo mềm mại trắng như tuyết của tiên tử lại làm cho hắn có cảm giác khác thường, hơn nữa lão hán ôm lấy tiên tử cũng có thể biết rất rõ ràng, giờ phút này Hi Nguyệt tiên tử xuân tình đã nhận nhạo., Thân thể tuyệt mỹ mềm mại yếu ớt vô lực, gần như không cách nào phản kháng lại bất cứ đâm trò nào của hắn!” Hắc, lão tử dùng một ngón tay đã khiến

vô số đệ tử của năm đại tông môn cùng hâm mộ dâng trào nước... Hắc hắc, phun nước cũng không đúng, nhưng ít nhất cũng là nước chảy nha.

Lão tử sống nhiều năm như vậy, đáng giá!” Lý lão hán thoải mái nheo con mắt đục ngầu, tay trái ôm thân thể mềm mại vô lực, nhón mũi chân, đặt nàng lên bàn đá, để tiên tử nửa người trên hoàn toàn nằm sấp trên mặt bàn, Lý lão hán nhìn thoáng qua, đưa tay đẩy sợi tóc rối bời của nàng ra.

Nhất thời, một khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ ửng trải rộng, lộ ra dưới tầm mắt của hắn.

“Tiên tử!” Lý lão hán kích động không thôi, giờ phút này Hi Nguyệt tiên tử đẹp đến mức làm người ta liếc mắt một cái, liền cảm thấy hoa mắt thần mê, khiến cho lòng người say mê.

Cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt hơi nhếch của tiên tử, khẽ thở hỏn hển, ánh mắt mê ly, gương mặt nóng bỏng kề sát mặt bàn, một bộ tình dục kéo dài không chịu nổi nhẫn nại nhục bồng hấp dẫn nhân bộ dáng mê người của nam nhân.

“Ừm, không thể... Ngươi à, thả tay ra một chút, còn có thể nghe thấy tiếng ngâm khẽ mê ly của tiên tử, Lý lão hán thoải mái đến toàn thân đều đang run rẩy, nhìn không được mà động vào cây gậy thịt, để nhai vào trong khe hở dưới háng của Tiêu Hi Nguyệt hơn mười cái, mới thoáng hóa giải dục vọng tăng vọt một chút.

“Hắc hắc, tiên tử, lát nữa còn thoải mái hơn!” Ánh mắt Lý lão hán hiện lên một đạo tinh quang, nhưng không lập tức hành động, mà tiếp tục duỗi ngón tay ra, trực tiếp chống đỡ lấy Cúc Hoa mềm mại của tiên tử, nhẹ nhàng ép vào bên trong.

“A!” Cúc um bị đâm, Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng ngâm duyên dáng nhất kể từ tối nay tới nay, tuyệt vời êm tai, lay động nhân tâm.

Dục vọng của Lý lão hán một lần nữa lại tăng lên mấy phần.

Sau khi cánh mộng tiên tử lại một lần nữa mềm nhũn, Lý lão hán cẩn thận chọc ngón tay một cái, làm cho ngón tay hoàn toàn dán vào da dày nếp nhăn da thịt của tiên tử, xoa nhẹ, xoa xoa xoa xoa, sờ soạng một chút, để ngón tay dán chặt lấy làn

cúc mềm mại mềm mại của tiên tử, chậm rãi mà di chuyển, đỉnh đầu đâm, dùng ngón tay điểm một chút để cảm thụ mỗi một đạo đường vân của tiên tử phần nộn.

Mặc dù lo ngại hấn vẫn dùng gậy thịt cắm vào chân tiên tử như trước, lão hán không cách nào thấy rõ bộ dáng của Cúc Lô, nhưng ngón tay của hấn lại thay thế con mắt của hấn, sờ soạng Cúc Lô vô cùng ngưng ngưng.

Tiên tử vỗ cây mềm mại mà mẫn cảm, Lý lão hán có thể thập phần khẳng định vỗ ngực nói, đây tuyệt đối là sự thật! Ngón tay của hấn đâm trúng Cúc Văn mềm mại không thể tưởng tượng nổi, da thịt còn trắng trẻo hơn so với lúc hấn còn trẻ, sờ tới sờ giống như sờ được một quả trứng gà mới lột xác, cảm giác mềm mại mềm mại, lại nóng đến phồng ngón tay người. mẫn cảm thì càng không cần phải nói.

Lão hán dùng ngón tay điểm vào bụng liên tục, mỗi một tiên tử liền sẽ rút cục đối kháng hấn chơi đùa, đâm một phát, tiên tử sẽ rên rỉ một tiếng, thân thể mềm mại khẽ run một cái, hấn giống như đã tìm được chỗ yếu hại của mắt trận thân thể mềm mại tiên tử, mỗi lần đâm đều sẽ làm tiên tử chấn động mạnh.

“Ừ, ừ, người, a...Ách, không, không được.” Cuối cùng lão hán nhanh tay, tiếng rên rỉ của tiên tử liền liền liền thành một mảnh, ừm ừ ừ khẽ ngâm nga, âm thanh giống như âm thanh đâm đang từ giữa răng môi cắn chặt tiết ra, làm cho Lý lão hán toàn tâm thoải mái.

Con mắt là hai cái mông trắng nõn của tiên tử, mũi, ngửi thấy mùi thơm mà tiên tử tỏa ra, ngón tay lại tùy ý đùa bỡn búp cục tiên tử.

Mà gậy thịt dưới háng, càng hưởng thụ cảm giác tiên tử tu trường bút thẳng tắp kẹp chặt hai chân.

Trong người sáng khoái, khó có thể dùng ngôn ngữ bút mực để hình dung.

“Tiên tử, lão nô xen vào một chút, được không?” Ngón tay đùa nghịch lặp đi lặp lại, rốt cuộc tiên tử buông xuống cơ hồ tất cả chống cự, Cúc Cúc Phong mềm oặt tùy ý hấn chơi đùa, Lý lão hán sau khi phát giác được, lại một lần nữa rục rịch, không đợi

Tiêu Hi Nguyệt đáp lại, thừa dịp nàng buông vỏ cốc bọc lực lượng nói, lão hán đột nhiên dùng ngón trở đâm vào trong một cái.

Trong phút chốc, Lý lão hán cảm giác ngón tay của mình thật giống như đâm vào trong một khối đậu hũ nóng bị đun sôi, tiên tử nóng bỏng mềm mại bám chặt lấy ngón tay hắn, như bùn nhão từ bốn phương tám hướng đưa tới.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt lần nữa ngẩng đầu lên, bờ mông co rút lại, khóa chặt ngón tay đâm vào trong lòng cốc, như cái đinh đâm vào trong tấm ván gỗ, khiến nó không thể động đậy.

Lý lão hán sắc khoái há to miệng, phát ra tiếng kêu không ngớt.

Ngón tay của hắn cắm vào trong vỏ cây tiên tử, thịt mềm mại mềm mại run rẩy co rút lại, không chịu buông ra một phân nào. Mỗi một lần co rút, Lý lão hán cảm giác ngón tay của mình phảng phất như bị trình tiết tiên tử hút vào trong, khiến hắn không kìm được phải dùng sức cắm vào, muốn cảm thụ tư vị hậu đình mềm mại.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt khổ sở quay đầu, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại vung vẩy, kéo theo cặp mông trắng như tuyết rung động, lắc lư tạo ra từng làn sóng thịt bờ mông.

Giống như con ngựa bị một người cười đột nhiên cười lên, đang không ngừng nhảy, kháng cự hành vi chinh phục người cười ngựa sau lưng.

Nhưng ngón tay thô ráp của lão già này dĩ nhiên đã cắm vào một đoạn nhỏ, cũng dựa vào lực kẹp kinh người của Cúc Tiên Tử bên dưới, một đoạn ngón tay nhỏ bé này cắm thật chặt vào trong lòng cốc hỏa nóng của nàng, mặc cho Tiêu Hi Nguyệt giãy dụa khỏi vòng eo như thế nào., Cái mông vênh lên chính là cái ngón tay vô cùng ghê tởm cắm vào cái cốc này! Ngược lại bởi vì cái mông lắc lư của nàng, cái ngón tay thô ráp kia cũng đong đưa theo, giống như một cây Định Hải Thần Châm đâm vào trong cốc, khuấy đảo dờn sông lấp biển.

Tình dục thủy triều mãnh liệt cuốn tới, toàn thân Tiêu Hi Nguyệt đều đang run rẩy, tiếng rên rỉ mơ hồ lộ ra vẻ sợ hãi.

Nàng sợ chính mình lần nữa không khống chế được dục vọng nhục thân, bị lão hán phía sau dùng một cái tay đánh ra.

Chỉ đùa bốn đến cao trào.

“Tiên tử!” Lý lão hán thấy Hi Nguyệt tiên tử nhiều lần rung rung eo, ý đồ muốn cắt rời ngón tay hắn cắm vào, mặc dù rất thoải mái, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút căm tức.

Nữ thần gì gì đó, chẳng phải bây giờ trần truồng nửa người dưới nằm trên mặt bàn sao, toàn thân đều mềm yếu vô lực, nghe cái mông lộ ra lỗ đít, bị hắn dùng ngón tay cắm vào đùa bốn.

Bỏ! Xem ngươi vung ra sao! Chỉ riêng cái mông rung động, lắc cho ai xem đây? Từ sau khi Lý lão hán cắm một ngón tay vào Tiêu Hi Nhật Cúc Môn, từ đó về sau tự ti quét sạch sành sanh, trong lòng hào tình vạn tượng, không nhịn được vươn tay trái, vỗ mạnh lên bờ mông trống rỗng của tiên tử.

“Bốp!” Một tiếng giòn vang, năm ngón tay của Chương ẩn nhỏ gầy rõ ràng xuất hiện trên cái mông trắng mịn của Tiêu Hi Nguyệt, liếc mắt một cái liền cảm thấy cực kỳ dâm dục mê người.

bờ mông Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên co lại một cái, nàng giật mình dừng động tác lại, quay đầu nhìn về phía lão tạp dịch phía sau, giống như không nghĩ tới hắn dám dùng tay đánh vào mông nàng.

“Hừ, tiên tử!” Lý lão hán cố gắng làm ra vẻ trấn tĩnh tự nhiên, cắm một ngón tay vào trong Tiêu Hi Nhật Cúc, dùng hành động che giấu sự sợ hãi trong lòng mình, trong miệng nói: “Lão nô chỉ là chọc một lỗ đít của ngài, hơn nữa chỉ là một ngón tay, lại không dùng đũa lớn của lão nô chọc vào ngài!” Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run lên một cái rồi nói: “Lão nô chỉ là đâm vào mông của ngài mà thôi, không có tác dụng gì cả!”, Một ngón tay còn khó chịu như vậy, nếu vật mặt trời thô to của lão tạp dịch này thay thế cho ngón tay cắm vào, chỉ sợ thân thể của nàng sẽ nứt thành hai nửa, bị ép phải đúc lại thân thể đúng không?” Ngươi... Mau buông tay ra, chịu

đụng cảm giác khác thường khi ngón tay bị cắm vào, Tiêu Hi Nguyệt quát lên, giọng nói hoang mang không nói ra được.

“Hắc hắc, tiên tử!” Lý lão hán cười âm một tiếng, giờ phút này hắn hoàn toàn nắm giữ chủ động, ngón tay cắm trong hoa cúc kia giống như buộc dây cương cương Liệt Mã, mặc cho Liệt Mã chạy như thế nào, cũng không thoát khỏi vận mệnh bị cười.

“Ngài xem thường việc tu luyện phải không?” Lý lão hán chậm rãi nói: “Ý ta là, tiên tử ngài cắm kỹ quá nhiều, cái này cũng không chơi được, vậy cũng chơi không được, làm sao có thể tu luyện?” Đôi mắt trong suốt của Tiêu Hi Nguyệt trừng mắt nhìn hắn.

Lão nô này nếu thật sự quan tâm đến việc tu hành của nàng, thì nên rút ngón tay kia ra rồi nói sau!” Không phải lão nô cường từ đoạt lý, mà là tiên tử người nghĩ ra, thế nhân để ý Trinh khiết bất quá chỉ là tầng màng mà thôi” Lý lão hán lại nói.

Hắn không cưỡng ép tranh cãi, mà mạnh tay đoạt Cúc, vừa nói vừa dùng ngón tay thô ráp chui vào bên trong Cúc Hoa tiên tử, liên tục móc quả cúc nóng bỏng, mỗi lần cử động đều khiến Tiêu Hi Nguyệt kêu rên.

“Tiên tử người còn nghĩ một chút, Ngọc Tước tiểu sư muội của người, có phải hay không cùng với kỹ nữ kia trốn ở phòng công luyện công hoan ái?” Lý lão hán càng nói càng hăng, ngón tay cắm vào mái tóc cúc tiên tử kia, cũng theo đó không kiêng nể gì cả mà bắt đầu đi theo., “Vị tiểu sư muội Ngọc Tước của người cũng che chở cho tiểu dân huyết dưới thân, không cho Lý Tiên chơi, ý tứ kỳ thật chính là, trừ huyết tiểu dân ra, các địa phương khác đều có thể tùy tiện chơi!” Hắn nhớ tới bộ dáng mị hoặc lần trước nhìn thấy Lý Tiên khiêu khích Kim Ngọc Tước, dưới khó nhẹn không được lại gắng gượng mấy lần.

Nếu có cơ hội, nhất định phải hảo hảo chơi kỹ nữ phóng dăng một phen kia, tốt nhất là hai người, hơn nữa tiên tử, ba người cùng đi hầu hạ hắn! Tư vị kia, nhất định là sáng khoái đến hôn bay mất.

“Cường từ, đoạt lý!” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, nhin xuống cảm giác khoái cảm bị ngón tay của lão hán xâm nhập, giống như đã tiếp nhận loại phương thức tu luyện âm ngao này.

Hậu Đình bị đùa bỡn, ít nhất còn có thể nhẫn nại, loại cảm giác quái dị này xâm nhập, tăng đầy, không phải tình dục, nhưng lại có cảm giác đặc thù khác biệt bị đùa bỡn ở chỗ riêng.

Tựa như cũng có thể cảm nhận được khoái cảm mơ hồ.

“Hắc hắc, có phải cường từ đoạt lý hay không, tiên tử ngài đợi chút rồi sẽ biết!” Ngón trở tay phải của Lý lão hán chậm rãi dùng sức ép vào trong, từng chút từng chút một cắm vào bên trong quả cúc sau mông Tiêu Hi, Cúc Môn run rẩy, dường như sợ hãi loại xâm nhập này, nhưng sớm đã không cách nào từ chối người từ bên ngoài tiến vào, hoa cúc phần mềm mại bị ép căng ra, kẹp lấy ngón tay thô ráp, đè ép vào trong ngón tay, hình thành một cái hố vô cùng tròn trịa.

Lý lão hán trong lòng ngứa ngáy khó chịu, sau khi ngón tay chui cả vào sau sân tiên tử, nhin không được lui về sau một bước, ánh mắt nhìn xuống, thưởng thức cảnh tượng tiên tử động bị hắn dùng một ngón tay hoàn toàn cắm vào mỹ diệu.

Đường vân Cúc Lôi vốn đã bị hắn dùng ngón tay đè ép, Cúc Hoa Cúc tiên tử đã biến mất không thấy gì nữa. Chính giữa hai cái mông trắng nõn bị hắn dùng một ngón tay đâm vào, toàn bộ vỏ cây chui vào trong khoang của tiên tử.

“A!” Lão hán bị kích thích đến đầu óc trống rỗng, vui sướng hô lên, tiên tử bên trong cúc non ngón tay theo bản năng nhẹ nhàng chuyển động một chút, để cho ngón tay thô ráp ngấm đen ma sát trong cúc nóng nồn mềm mại của tiên tử.

“A!” Giọng rên rỉ của Tiêu Hi Nguyệt vang lên rất rõ ràng, thanh âm mềm mại quyến rũ này mê hoặc tới mức Lý lão hán quên luôn ý định chậm rãi đùa giỡn với nàng, ngón tay bắt đầu dùng sức rút ra, khiến cho Cúc Văn tiên tử bị ép lộ ra ngoài, lại từ từ dùng sức cắm vào trong, khiến Cúc Văn tiên tử lại một lần nữa bị đè ép biến mất.

Sau khi chui tận vào tiên tử cục đạo, ngón tay lão hán lại chuyển động móc móc, để cho ngón tay hưởng thụ khoái cảm khai phá tiên tử lửa nóng Cục đạo mềm mại, tựa như mở rộng đường sông vô cùng chật chẽ, để thuyền đi có thể thông suốt, cũng để nước lũ chảy ra.

Thời khắc đó Tiêu Hi Nguyệt.

“Ừm, ừ, ừm, người... buông tay, à, ừm, ừm...”

Chậm đã, chậm một chút!” Tiếng rên rỉ liên miên không dứt cùng kháng nghị từ trong miệng Tiêu Hi Nguyệt phát ra, bờ mông trắng như tuyết lay động trái phải, lặp đi lặp lại kẹp chặt, ý đồ đối kháng loại dâm tà này chơi đùa, nhưng lão hán đáng giận chỉ một mực theo mông của nàng vận động, cắm thật sâu vào chỗ sâu trong Cục Đạo, thậm chí khi nàng cố hết sức lắc mông, lão hán còn đảo cổ tay trêu ghẹo, khiến ngón tay cắm vào trong cục của nàng cũng chuyển động theo.

Mỗi lần như vậy, khoái cảm khi thịt và thịt ma sát khó mà tưởng tượng nổi sẽ cuốn tới, khiến thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, cắn chặt răng, tiếng rên rỉ không ngừng tiết ra ngoài, đồng thời cũng sợ hãi cảm giác khoái cảm này, hậu đình dùng sức xiết chặt, dùng Cục Đạo siết chặt đối kháng ngón tay của lão hán.

Nhưng cứ như vậy, Cục Đạo đầy nếp nhăn không thể tránh khỏi quấn chặt lấy ngón tay thô ráp cắm vào trong đó, Tiêu Hi Nguyệt có thể cảm nhận rõ ràng lớn nhỏ và da thịt thô ráp của ngón tay.

Cùng với đó, nhiệt lượng mà ngón tay tỏa ra dựa vào sâu trong hậu đình của nàng đều khắc sâu vào trong đầu nàng.

“Nhiệt quá... Ừm...” Hai gò má của Tiêu Hi Nguyệt nóng ran, dần dần, ngón tay cắm vào hậu đình của nàng càng lúc càng nhanh. Nàng thở dốc một hơi, ngón tay kia nhanh chóng đâm ra ba bốn lần, Tiêu Hi Nguyệt không cách nào tưởng tượng nổi cục cục đạo của mình bị lão nam nhân phía sau đùa bỡn thành cái dạng gì.

“Giờ phút này, trong thức hải nàng tràn đầy sóng gió ngập trời, thịt muốn cuốn sạch toàn thân nàng, khiến cho thân thể cùng

thần hồn của nàng đều run rẩy.

“Tiên tử, sướng khoái không? Tiên tử, thoải mái không! Lão nô chơi đùa ngài thoải mái không?!” Lý lão hán cũng đang cắn chặt hàm răng, Cúc lao mềm mại của tiên tử, sau khi ngón tay xuyên qua vài chục lần, tiên tử hẳn là đã cảm nhận được khoái cảm bị ngón tay lão tận tình đùa bỡn, Cúc Môn phần nộn mềm mại không còn kẹp chặt nữa, run rẩy khẽ mở rộng, Cúc Đạo Tùng Tùng Tùng, giống như đại môn mở rộng, hoan nghênh ngón tay lão xuyên vào rút ra nhiều lần, xoay trái xoay phải, tùy ý chơi đùa, tùy ý móc móc.

Trâm yêu như vậy, nhưng Cúc tiên tử vẫn không có chút phản kháng nào, Cúc đạo mềm mại khiến lão hán thậm chí còn hoài nghi, chính mình dùng đũa lớn dưới khó hung hăng đâm vào, cũng có thể dễ dàng một phát phá tan Cúc Tiên Tử, xuyên qua Cúc Đạo của nàng tiến vào sâu trong thân thể.

Đến lúc đó, tiên tử nhất định sẽ kêu la thảm thiết, toàn thân đều bị hấn chen vào run rẩy hả?” “Tiên tử, tiên tử! Khó chịu? Thoải mái không thoải mái sao?!” Lý lão hán dữ tợn hô lên, tay trái ấn lên bờ mông mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, năm ngón tay cắm vào trong lòng người., Tay phải thì đẩy nhanh lực đạo, đưa ngón tay vào bên trong Cúc Hoa đã không còn nữa điểm chống cự của tiên tử, đồng thời, hấn nhin không được trước sau vung vẩy vòng eo, để cho gậy thịt dưới háng cũng theo đó rút giữa các ngón chân của tiên tử, cùng tiên tử hưởng thụ khoái cảm.

Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt mềm mại, hậu đình cúc sớm đã không còn chút sức phản kháng nào nữa, Cúc Môn mở ra, mềm nhũn mặc cho lão hán dùng ngón tay vuốt ve miếng thịt non bên trong, thô ráp ngón tay quấy nhiễu Cúc Đạo và Cúc Môn của nàng, cảm giác lửa nóng mềm truyền khắp toàn thân, cuối cùng hội tụ đến âm hộ phía trước, sâu thẳm trong tâm hoa, hình thành một vũng đầm sâu không cách nào thỏa mãn, một mực tích súc dục vọng, chờ đợi bộc phát ra.

“Tiên tử!” Cảm nhận được Tiêu Hi Nguyệt càng lúc càng dồn dập rên rỉ, cùng với Cúc đạo co giật lúc đầu co rút kia, Lý lão hán biết cao trào tiên tử sắp đến, liền hung hăng đâm một cái

thật mạnh vào, ngón trở chui thật sâu vào lòng cục của tiên tử, ba ngón còn lại thì dán huyết mật tiên tử phía dưới, không nhẹ không nặng ma sát nằng mẫn cảm ra ngoài âm.

“Không, chậm đã, chậm một chút, a, không... Không...” Cục phong của Tiêu Hi Nguyệt không khống chế được buông lỏng trối buộc, khiến cho ngón tay của lão già phía sau co lại, Cục Phong mềm mại giống như một cái miệng nhỏ tham ăn, nuốt sạch khoái cảm của thịt mà nam nhân mang đến, truyền khắp toàn thân tứ chi bách hài.

Mũi cuối cùng cắm xuống, khiến Tiêu Hi Nguyệt thần trí ngơ ngác thất thanh thét lên, đầu ngẩng lên nhìn trăng sáng bị mây che lấp trên bầu trời, toàn thân căng thẳng, Cục Lôi co chặt, đem ngón tay của lão hán trối ở chỗ sâu trong Cục Đạo, âm hộ hạ thân run lên co rút lại, phun ra từng luồng từng luồng yêu dịch, thấm ướt ngón tay lão hán, lại theo bắp đùi nở nang xuống dưới, lại một lần nữa thấm thấm ướt cây gậy thịt dài cắm ở nang giới thiệu.

Dục vọng thân thể nóng bỏng cũng theo đó tiết lộ ra, hình thành biển rộng mênh mông, rốt cuộc không cách nào sử dụng Thái Thượng Vong Tinh Quyết để kháng cự.

Trong hoa viên, hai người nam nữ muốn phát tiết một chút đang thở phì phò, hưởng thụ dư vị.

“Tiên tử, nhìn xem, có phải rất thoải mái không?” Lòng tự tôn của Lý lão hán lại một lần nữa thỏa mãn, tiên tử dưới khó bị ngón tay cắm vào cao trào trào thủy, hai cái mông trắng vô lực vênh lên, giữa lúc run rẩy một chút, thịt mông nhộn nhạo, bị ngón tay cắm vào trong cục mông kích thích.

Hắn nhìn lại khuôn mặt tiên tử, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của lúm đồng tiền đỏ ửng trái rộng, mồ hôi đầm đìa, mái tóc đen nhánh dính từng sợi tóc trên trán và trên gương mặt, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt thở dốc, tiên tử sau cao trào thật có thể nói là mê người đến cực điểm.

Lý lão hán thoải mái giống như ăn nhân sâm vậy! “Tiên tử, nói, có phải rất thoải mái không?” Sau khi thỏa mãn dục vọng

tự tôn tà ác trong nội tâm, lão hán thở phào một hơi thật dài, bắt đầu hưởng thụ thân thể bất lực khi chơi đùa trên cao trào.

Hiện tại tay của hắn có thể không kiêng nể gì đặt ở phần eo của tiên tử, hết lần này tới lần khác vuốt ve eo thon mềm mại của tiên tử, thậm chí kéo cả quần áo của nàng lên.

Đi lên, lộ ra thân eo thon thon trắng như tuyết của tiên tử, dùng ngón tay tỉ mỉ vuốt ve bên hông hai cái vòng xoáy, tiên tử cũng sẽ không có bất kỳ động tác phản kháng nào! Tiếp theo, lão hán chậm rãi rút ngón tay ra, đồng thời thưởng thức sự biến hóa của tiên tử đang nằm sấp trên bàn đá.

Mỗi lần ngón tay của hắn phát sinh xung đột với những nếp nhăn trong thịt non, rút ra một phần, tiên tử đều run rẩy một cái, rên lên một tiếng, như tiếng kháng nghị khổ sở. Thịnh thoảng lão hán rút cây cúc ra quá nhiều, tiên tử sẽ kẹp chặt lấy nó, đem ngón tay của hắn nhốt ở chỗ sâu trong Cúc Đạo, bên trong mơ hồ truyền đến một cỗ hấp lực, khiến lão hán không thể lại cắm đầu vào đùa bỡn mấy lần nữa, mới đã ghiền.

Nhưng bây giờ hắn còn để ý tới điều đó, cho nên động tác rút ngón tay ra từ trong Liên Mai động rất kiên trì, hơn nữa hắn sợ kinh động đến tiên tử, làm cho nàng khôi phục lý trí, không nằm sấp nữa, mặc cho hắn rút ngón tay ra.

dục vọng cuồng bạo đến thực sự không chịu nổi, lão hán liền âm thầm vươn nửa người dưới, để gậy thịt lộp đi lộp lại mài dùi Tiêu Hi Nguyệt, giảm bớt cơn đau đầu rùa một chút.

“Ba ba” một tiếng nhẹ nhàng như bị cọc gỗ mềm nhô ra, ngón trỏ của Lý lão hán rốt cục cũng rời khỏi vỏ cây tiên tử. Hắn chăm chú nhìn chăm chăm vào Cúc động của tiên tử, có thể thấy rõ ràng cánh cổng đã được phủ kín bởi một lớp bụi phấn dày đang nhanh chóng khép kín lại, giống như một vòng xoáy, lại tạo thành một đóa hoa cúc xinh đẹp màu phấn hồng.

Kỳ diệu chính là, Lý lão hán nhìn thấy Cúc non của tiên tử còn giống như là có sinh mệnh, thẹn thùng rút vào bên trong, giống như sợ hãi hay là sợ hãi ngón tay vừa rời cắm vào, không dám tiếp nhận khoái cảm lần thứ hai bị nam nhân đâm vào.

Dưới sự chăm chú của Lý lão hán, cục non mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy co rút lại mấy lần, như đóa hoa vừa nở vừa khép lại, lại vừa giống như một cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn phun ra chất lỏng gị đó, nôi cục trắng nõn của tiên tử còn có loại động tác co rút này, khiến cho Lý lão hán nhìn thấy càng thêm kích động., Không nhịn được mơ tưởng vừa rồi nếu đem gậy hung hăng cắm vào má tiên tử cục, hiện tại tiên tử không phải là có thể không chế phần non này co vào, phun ra tinh túy sền sệt của hần? “Tiên tử!” Lý lão hán quên mất chuyện mình muốn làm, nhịn không được lại duỗi ra một ngón giữa tay phải, co rút lại bình phục tiên tử, khôi phục trạng thái bình thường đâm tới cục mềm mại.

“Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng kêu đau khổ, phát tay về phía sau, vỗ cánh tay muốn tác quái.

“Tiên tử!” Tiêu Hi Nguyệt càng kháng cự, Lý lão hán đùa bốn tâm tư lại càng nặng, ngón tay một lần nữa rục rịch muốn cắm vào.

“Đêm nay dừng ở đây!” Thanh âm tiên tử khôi phục lại vẻ lạnh lùng trong trẻo, Lý lão hán trong lòng cả kinh, vừa rồi không nên cho nàng cơ hội từ trên cao trào bình tĩnh trở lại, hần là nhân cơ hội này mới đúng! Nếu như bỏ qua đêm nay, lực chống cự của tiên tử càng ngày càng mạnh, chỉ sợ hần cho dù lần nữa đùa bốn quả cục đầu tiên, cũng không có khả năng làm cho nàng thét lên cao trào a?” Lý lão hán trong tình thế cấp bách, trực tiếp nằm sấp xuống, cắn vào bờ mông trắng như tuyết của tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt lại rên lên một tiếng, cánh tay vốn định chống đỡ lại mềm nhũn ra, có phần tức giận nói: “Đủ rồi, đủ rồi, tối nay đến đây... A!” Trong lúc nói chuyện, Lý lão hán đã vươn đầu lưỡi lửa nóng, linh hoạt chui vào trong khe mông bị hần chơi đùa rất nhiều lần, liếm nhẹ vào chỗ cục đang run rẩy.

“A, nguoi!” Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ, đầu lưỡi ở giữa mông còn khoái cảm hơn cả ngón tay.

“Tiên tử, ừm, ngài sung sướng rồi, nhưng mà lão nô không thoải mái đâu!” Huống hồ, đêm nay chính là cơ hội để tu luyện nhanh tiến độ, tiên tử sao không nhân cơ hội rèn sắt nóng, để

lão nô giúp ngài thêm chút nữa chứ?” Lý lão hán chôn đầu vào trong cặp mông mềm mại của Tiêu Hi Phong, liếm liếm mép, hơn nữa lời nói kích thích, cuối cùng mới khiến Tiêu Hi Nguyệt tạm thời mất đi ý niệm rời đi, lại nằm sấp trên bàn đá, chờ lão hán lần thứ hai chơi đùa.

Không, hán đang chờ đợi lần tu hành thứ hai.

Cho tới giờ khắc này, Tiêu Hi Nguyệt còn cố chấp cho rằng mình đang bị tình dục đối kháng với thân thể quấy nhiễu, chỉ là chuyện tình hiu quạnh đã phát triển thành như vậy: Nàng nằm sấp ở bàn đá, bị lão tạp dịch không chút trở ngại nào “Là đúng lúc!” Lý lão hán trong lòng nổi giận, hạ một quyết định.

Bỏ lỡ đêm nay, cơ hội lần sau sẽ không tốt như vậy.

Việc cắt đứt không ngừng, ngược lại còn bị loạn. Trước kia hán không hiểu, do do dự nên bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Nhưng hiện tại lão già thân thể suy yếu, cộng thêm cái mạng hèn, chết không đáng tiếc, cho dù đợi chút nữa bị tiên tử bóp chết cũng đáng! “Tiên tử, lão nô đắc tội!” Lý lão hán trầm thấp nói một câu, hai tay khô gầy lại nâng lên mông non nớt của Tiêu Hi Nguyệt, giống như vuốt ve một kiện trân bảo dễ vỡ, nhẹ nhàng dùng bàn tay thô ráp vuốt ve lên cái mông mềm mại mềm mại của tiên tử.

Từ hai gò núi tròn cao nhất trên mông nàng dựng thẳng lên, lại đi xuống, vuốt ve bờ mông cùng đùi của tiên tử, mười ngón tay dùng sức bóp một cái, khiến cho ngón tay ngăm đen hăm sâu vào trong cặp mông mềm mại của tiên tử, ngay sau đó lại tiếp tục đi lên, hai tay đè ép mông tiên tử, để cho bờ mông đầy đà trong tay hình thành một đồng thịt, tay nặng trịch cảm giác như mông của Tiêu Hi Nguyệt là nơi có nhiều thịt tới cỡ nào.

Mặc dù bây giờ vẫn còn hơi ngây ngô, nhưng tương lai chắc chắn không thể phát triển cái mông to tròn tròn tròn trịa trơn láng như cái cối xay của sư phụ nàng được.

“Tiên tử, lão nô quá yêu ngươi!” Lý lão hán thương thức làn da trắng nõn của tiên tử một phen, hai tay lại giơ lên, một bên vạch ra khe mông tiên tử, hưng phấn vô cùng nhìn Cúc Hoa

tiên tử phẩn hồng mềm mại, nhìn đóa hoa kiều diễm kia bởi vì thẹn thùng mà rụt chặt vào, lại bởi vì.

Dùng sức quá mức mà ép ra một ít.

Một hình ảnh vừa co rụt lại, tuyệt vời làm cho lão hán vài lần nhin không được muốn cúi người xuống liếm môi một phen, làm cho tiên tử mềm mại mãi cảm bị cái lưỡi của hắn không chế run rẩy co rụt lại.

Nhưng vì kế hoạch tiếp theo, lão hán chỉ có thể nhin đau buong tha.

“Tiên tử, cúi thấp thân thể...” Hai tay của Lý lão hán đặt lên trên cặp mông tròn trịa của Tiêu Hi Nguyệt, nhẹ nhàng ép xuống, ý đồ làm cho tiên tử một lần nữa đứng thẳng hai chân, hai chân cong vút, đè cái mông tròn mướt mà xuống, để cho cây gậy thịt thô to đã nhẫn nại đã lâu của hắn được, có thể lần nữa thưởng thức được khoái cảm mãi dứa cùng huyết mật tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt nằm sấp trên bàn đá, cặp mông vênh cao lên, mơ hồ cũng hiểu ý lão tạp dịch này, phát ra vài tiếng rên rỉ đau khổ, cuối cùng vẫn đồng ý lời yêu cầu của lão già dâm ngao, hai chân chậm rãi cong xuống, cặp mông căng tròn cũng chậm rãi hạ xuống theo.

“Tiên tử, ngươi thật sự là quá lương thiện!” Nhìn cặp mông tròn trịa dưới ánh trăng kia từng chút từng chút hạ xuống, Lý lão hán hưng phấn đến đỏ bừng mặt, lại một lần tán thưởng phẩm hạnh tiên tử, đồng thời cũng hưởng thụ cây gậy thịt của mình ở giữa hai chân cọ xát lên trên, dần dần tới gần huyết mật hai chân của nàng, cảm giác chờ mong mãnh liệt.

Thiện lương? Là nói nàng dùng thân mình ưng để hành động sao? Đây không phải là thiện... lương.

“A ha ha!” Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên một suy nghĩ khó hiểu, bị cảm giác nhiệt độ nóng rực mà hai người chạm vào nhau cắt đứt.

Giữa hai chân hắn, cây gậy thịt thô dài của lão tạp dịch kia không chút trở ngại dán vào âm hộ bị lộ ra bên ngoài, dương vật nam nhân nóng bỏng cùng với dương vật sau cao trào chảy

ra môi âm của nàng cọ sát với nhau, Tiêu Hi Nguyệt có thể thập phần cảm nhận được thân thể lão nam nhân sau lưng thô to cỡ nào., Gân xanh vờn quanh cột thịt kia có đường kính sáu bảy công, sức nóng đáng sợ và độ nóng khiến cho nàng không khỏi run rẩy một chút, lại muốn đứng thẳng hai chân, tránh né niết bàn của cây gậy thịt dữ tợn này.

Nhưng Lý lão hán lại không cho nàng có cơ hội chạy trốn, hai tay tiếp tục đè lên cặp mông mềm mại của nàng, vặn vẹo vòng eo, thân thể trước sau hoạt động, gậy thịt cũng theo trước sau nhút ra, qua lại trong hai chân bị Tiêu Hi Nguyệt kẹp chặt.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt chỉ kịp phát ra một tiếng kháng nghị dồn dập, đã bị khoái cảm của nam nữ kiềm chế gây ra đánh gãy. Từng cơn ngứa ngáy liên tiếp, theo đó là vẻ nóng bỏng mà dương vật nam nhân và âm hộ mật mà nàng đưa cho, truyền khắp quanh thân nàng, khiến toàn thân nàng nhanh chóng vô lực., Tất cả tiếng rên cùng kháng nghị, mười tám năm thanh tu đều hóa thành từng tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, ừ ừ a, giống như tiếng trời, lại như yêu nữ viêm cùng phát ra dụ người thì thảo, kích thích dục vọng càng thêm điên cuồng của lão nam nhân sau lưng.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô muốn ngươi!” Lý lão hán chịu đựng rút nhanh nhục bồng, càng hưởng thụ dục vọng tiên tử mật, hạ thân lấy tốc độ không nhanh cũng không chậm, kiên nhẫn dụ hoặc, câu dẫn dục vọng nhục thể của tiên tử.

Hắn có thể từ tiên tử càng phát ra tiếng rên rỉ vô lực cùng mê ly, thân thể mềm mại run rẩy, cùng với gậy thịt dán vào huyết mật, cảm nhận được số lượng mật ong mà tiên tử chảy ra, là có thể đoán được giờ phút này nàng hưởng thụ bao nhiêu thịt người truyền cho nàng.

“Tiên tử cái gì, chính là một dâm phụ buồn bực! Giống như Lý Tiên, còn có Kim Ngọc Tước vậy, hắc hắc, nếu không phải ta..., Chỉ sợ nàng còn không biết mình khao khát bị nam nhân chơi!” Dùng gậy thịt dán vào đôi môi âm hiểm của Tiêu Hi Nguyệt ma sát lặp đi lặp lại, nhìn nàng bị gậy thịt dưới khó của mình tấn công liên tiếp bại trận, Lý lão hán hùng phong dần dần, hai chân đứng thẳng, eo càng mạnh mẽ hơn nữa., Cây

gậy thịt cũng càng lúc càng cứng rắn, mím môi nàng lên, khiến nàng chảy xuôi xuống mặt, thấm ướt cây gậy to dài của nàng, biến thành một cây trường thương bóng loáng sắc bén, sắp dùng mũi thương sắc bén mãnh liệt đâm thủng một lớp màng mỏng tượng trưng cho sự thuần khiết.

“Tiên tử, lão nô rất thích ngươi!” Lý lão giả bắt đầu rục rịch, thất lung vùng vẫy, dùng dùng đập vào hông Tiêu Hi, đụng vào thân thể mềm mại dưới hông của tiên tử lắc lư, mái tóc tung bay, tiên tử cắn chặt hàm răng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, cố gắng chống nửa người trên, để tránh bản thân hoàn toàn bị thua, biến thành bộ dạng xấu hổ dán lên mặt của nam nhân kia tùy ý quất vào hông.

Nhưng cho dù cố gắng kiên trì, Tiêu Hi Nguyệt vẫn bị đánh trúng, hông bị đụng lắc lư không thôi, đỉnh đầu hai ngọn núi cứng rắn trước ngực ma sát cùng cánh tay trước sau, cùng huyết mật dưới thân truyền đến khoái cảm, hội tụ thành một đại dương mênh mênh, trùng trùng điệp điệp cọ rửa thân hồn của nàng.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, hai chân kẹp chặt dương vật của nam nhân. Với kinh nghiệm mấy lần trước của cô, nam nhân phía sau cũng sẽ trước khi điên cuồng mà hoạt động, khiến cho cây gậy thịt bị nàng dùng mật đánh ướt đó nhanh chóng ma sát âm hộ của cô, khoái cảm trong nháy mắt đã đủ để cô đạt tới đỉnh phong của tình dục.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, đúng lúc này lão hán lại ngừng lại.

“Hắc hắc, tiên tử!” Hai tay Lý lão hán vịn lấy vòng eo của Tiêu Hi Nguyệt, cái hông trắng mịn dán chặt vào cái hông tròn vo của nàng, nhưng vẫn không nhúc nhích, hưởng thụ cảm giác được gậy thịt chui vào chân tiên tử, kề sát vào huyết mỹ vô lông của nàng mãi nữa.

“Ngươi...” Dục vọng thân thể đỉnh cao bị cứng rắn đình chỉ, giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt trở nên dồn dập mà vô lực, không nhìn được quay đầu lại liếc nhìn lão già sau lưng: Đây cơ hồ cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào nam nhân này.

“Ách...” Lý lão hán bị cái liếc mắt này của nàng nhìn đến chột dạ, cho dù Hi Nguyệt tiên tử rơi vào tình muốn bùng nổ, đôi mắt kia cũng trong trẻo có thần.

Chỉ là mơ hồ có một tia tức giận ở bên trong mà thôi.

“Tiên tử, lão nô biết ngài sắp tới cao trào rồi, nhưng tiên tử người nghĩ xem.” Lý lão hán vội vàng nói: “Nếu tiên tử ngài muốn tu luyện, vậy có phải là muốn không chế số lần phun nước của chính mình hay không? Tốt nhất là cứ quanh quẩn ở giữa phun nước và không phun nước., Vậy mới có thể tu luyện mức độ tối đa, tiên tử nói xem?” “Khụn nước...” Tiêu Hi Nguyệt bị con quái vật quái dị vừa hạ lưu làm nghẹn lời không nói ra được: Lời của cô vốn không nhiều lắm, chẳng qua, trong lòng lại không thể không thừa nhận, lời hắn nói có đạo lý nhất định.

Nàng không thể bị nam nhân kia sờ soạng nửa người dưới, trực tiếp tình cảm phản kích, không khống chế nổi dục vọng thân thể, hẳn là có biện pháp tốt hơn ứng đối mới đúng.

Vì lẽ đó, Tiêu Hi Nguyệt chấp nhận hành động của ông lão này.

“Tiên tử, ngài cảm thấy lão nô nói không đúng? Đúng thì trả lời một tiếng cũng được. Nếu không đúng, chúng ta sẽ thương lượng lại!” Lý lão hán bố trí cạm bẫy.

Đồng thời, gây thịt dưới háng của hắn lại bắt đầu từ từ xen vào, chậm rãi mài qua gân bánh bao và huyết nhỏ của Tiêu Hi Nguyệt, từ từ kích thích dục vọng của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt môi, không trả lời.

“Tiên tử, người nói một câu, rốt cuộc có phải hay không?! Tiên tử!” Lý lão hán lặp đi lặp lại, lần lượt thúc giục, rốt cuộc khiến Tiêu Hi Nguyệt từ giữa răng môi tràn ra một chữ: Ừm.

Tiếng rên rỉ như thiên âm trả lời, khiến cho Lý lão hán hưng phấn không thôi, hắn rút ra thịt bồng, để đầu rùa đỏ thẫm trực tiếp hướng về phía Tiêu Hi Nguyệt mềm mại không lông, bị mài thành màu đỏ yên cương, bên ngoài âm phủ tới huyết mật ngọt tuyệt vời.

Thoáng một cái, hai cái, ba cái... Lý lão hán dùng đầu rùa chạm nhẹ, vuốt nhẹ, phương thức xoay tròn, dán vào đôi môi trắng nõn của tiên tử, lặp đi lặp lại kích thích, làm cho cái lỗ thịt mềm mại bắt đầu co rút lại, giống như đang đáp lại sự mài dũa của hắn, cùng với Cúc cây của tiên tử vừa rồi giống như đúc.

“Tiên tử, lão nô hầu hạ, ngài thích không? Nếu thích, chỉ ừm một tiếng, lão nô mới biết mình làm đúng hay không!” Lý lão hán thở hỏn hển, trong huyết mật trắng nõn của Tiêu Hi như có một lực hút, dụ dỗ gây thịt của hắn cắm vào.

“Ừm, ừ, người, như vậy... thôi được rồi.” Đôi môi âm u bị đầu rùa nghiền nát, tình cảm mãnh liệt kích thích đôi má đỏ ửng của Tiêu Hi Nguyệt, toàn thân đều đang run rẩy, cặp lông trắng nõn mềm mại lắc lư mấy lần, muốn thoát khỏi xúc tu của lão hán đầu rùa, nhưng lắc lư mấy lần, chỉ là hơi va chạm, căn bản là không thể cắt được miếng thịt bám sát vào huyết mật bà ta.

Thậm chí còn bị lão hán ở phía sau trừng phạt đánh vào cặp lông mấy lần, phát ra tiếng kêu bốp bốp bốp đầy xấu hổ.

Giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt gần như không cách nào suy nghĩ xem rốt cuộc người đàn ông này nói ra chuyện gì nữa.

“Tiên tử, người thoải mái không? Hắc hắc, tiên tử ngài muốn lão nô thành thật, nhưng tiên tử ngài không thể không thành thật a! Thoải mái, vẫn là không thoải mái sao? Tiên tử chỉ cần trả lời một chữ “Ừm”, ừm, không cần, hỏi lại “Tiên tử”, có muốn trên con đường tu luyện lại tiến thêm một bước, lão nô đến giúp ngài không? Ân, hay là không?” Ngón tay Lý lão hán lạng lẽ vươn tới bên hông Tiêu Hi Nguyệt, đè chặt lấy cây cúc của nàng.

Đồng thời, đầu rùa đỏ thẫm dưới háng gạt ra hai bờ môi trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt, được nước mật thấm ướt trên thân gây rất dữ tợn, vận sức chờ phát động.

“A ha!” Tiên tử, lão nô muốn cắm vào mật huyết của ngài, à không, hay là...?” Lý lão hán dùng ngón tay đâm vào trong mái tóc bạc trắng vô lực của tiên tử, dùng sức xoay một cái.

“Ừm!” Tiêu Hi Nguyệt lại phát ra tiếng ngâm duyên.

“Tiên tử, ngài đáp ứng? Đây chính là lời mà chính ngài đã đáp ứng. Lão nô, lão nô sẽ tới ngay!” Lý lão hán nhanh chóng rút ngón tay cắm vào mái tóc mai tiên tử, biến thành hai tay ôm chặt bờ hông của nàng, kéo ra sau. Đồng thời, nửa người dưới hung hăng tiến lên, để ác giao dưới khó rống giận xông về phía trước.

Phanh! Giữa thiên địa vang lên một tiếng vỡ vụn, ánh trắng trút xuống.

Tiên tử tu hành (31)

Hai mươi mốt tháng bảy ngày thứ ba mươi mốt, Nguyệt Hắc Vô Quang Tiêu Viễn bị tiếng mưa rơi làm cho bừng tỉnh.

Hắn nhìn thoáng qua ánh mặt trời giữa trưa ngoài cửa sổ, nhận không được vuốt vuốt huyết Thái Dương, để ý thức mình tỉnh táo một chút.

Giờ phút này hắn đã trở thành một tiểu bộ đầu của căn phòng, phân quản mấy cái thành khu trong kinh thành, trong tay bảy tám cái thủ hạ vừa đạt tới bộ khoái Trúc Cơ cảnh, nhưng quản lý chỉ là một ít chuyện lông gà vỏ tỏi. Không phải hôm nay Đông gia mất một con gà, mà chính là chuyện vụng trộm chém chết gian phu vợ vằn như Tam lão bà Tây gia.

Khác với trước khi tới căn phòng, hắn ảo tưởng có thể bắt các đại phạm trong thiên hạ, do đó hoàn toàn khác biệt với việc dương danh thiên hạ.

Quả thật, cái này cùng thực lực hắn còn thấp có quan hệ, phạm là có thể tham dự vào đại sự bức này, đều là cường giả Thần xuất cảnh trở lên, nhưng hắn một cái Linh Thai cảnh, lại chỉ có thể làm một cái tiểu bộ đầu quản gà vỏ tỏi, nói thế nào cũng quá khó coi.

Có lẽ chuyện này có liên quan tới việc Cửu công chúa tranh đoạt vị trí Thái tử với mấy đứa cháu của nàng.

“Ài, Hi Nguyệt muội muội, nếu ta có tâm cảnh như ngươi là tốt rồi.” Bị rất nhiều chuyện vặt vãnh quẩn thân, khiến cho trong lòng Tiêu Viễn vốn đã lạnh nhạt không ít, không nhận được lại nghĩ tới Tiêu Hi Nguyệt từ một ngày đó đến giờ vẫn chưa từng gặp lại.

Nếu như nàng đối mặt với những việc vặt này, chỉ sợ Hi Nguyệt muội muội sẽ trực tiếp ném đi mặc kệ? Danh và lợi, được hay mất, vinh và nhục, tựa hồ cũng không có quan hệ gì với nàng.

Hi Nguyệt muội muội chính là một tiên tử cao thượng như Ly Trần Tác cư trú như vậy. Việc phức tạp làm sao có thể ảnh

hưởng tới nàng được? Ngay cả việc biết hấn và Cửu công chúa...” Nhớ tới ngày đó, Tiêu Viễn lại không khỏi thở dài một lần nữa. Cũng không biết Hi Nguyệt muội muội thế nào rồi, vốn còn muốn lục soát làm một phen sự nghiệp, tốt nhất là sau khi đột phá vì thần xuất cảnh lại tới Tiên Vân Tông tìm nàng.

Nhưng hôm nay, hấn bị tạp sự quán thân, cho nên bận bịu đến nửa đêm ngủ trong thư phòng... Chờ một chút, nửa đêm?! Tiêu Viễn chợt phản ứng lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh sáng màu trắng chiếu thẳng vào, nhưng không có nửa phần nhiệt lượng mặt trời chói chang mặt trời, mà trong trẻo nhưng lạnh lùng, như ánh trăng tràn ra, trút xuống Phàm gian.

“Chuyện gì xảy ra?!” Tiêu Viễn ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, nhanh nhẹn từ trên bàn sách nhặt lên một thanh bội kiếm, sải bước đi ra ngoài cửa, đẩy cửa ra, ánh trăng sáng ngời đập vào mặt, làm hấn không khỏi nheo mắt lại, ngẩng đầu lên nhìn.

Tâm hấn chấn động mãnh liệt.

Trăng sáng như mặt trời nhô lên cao, hào quang chói mắt chiếu rọi khắp mặt đất, xua tan bóng tối vô biên.

Bầu trời đêm sáng ngời vạn dặm không mây, mưa to trút xuống như ánh trăng, giọt nước óng ánh cùng ánh trăng giao nhau dung hợp, cả hai cùng từ ánh trăng trên chín tầng trời rơi xuống, như một vị tiên nga im ắng khóc lóc, đang nói gì đó với thế nhân.

Cảnh tượng này đối với Tiêu Viễn mà nói rất quen thuộc.

Mười năm trước, sau khi Hi Nguyệt muội muội hát một khúc Phượng Hoàng Minh, trở lại Thanh Châu Tiêu gia giao Phượng Hoàng Tiên Đan cho hấn.

Ngày hôm sau, năm đại tông môn và một vị đệ tử Ma tôn của Lục Đạo môn lần lượt xuất hiện, muốn thu Hi Nguyệt muội muội làm đệ tử, chỉ cần nàng đồng ý gật đầu, lập tức có thể trở thành đệ tử thân truyền của Ma tôn Lục Đạo môn, thân phận tôn quý của Thập công chúa hoàng thất Hiên Viên.

Cuối cùng Hi Nguyệt muội muội lựa chọn Tiên Vân tông, không phải bởi vì Nam Cung Uyển, mà là vì mộng tưởng lúc trước của Tiêu Viễn, chính là bá nhập Tiên Vân tông, trở thành đệ tử ngoại môn, lại muốn tu hành.

“Nếu lúc ấy... Tuổi còn nhỏ ta, lòng tự tôn không mạnh như vậy, nếu nàng chịu theo Hi Nguyệt muội muội cùng đi Tiên Vân tông, bây giờ nên làm thế nào?” Lúc đó nàng... cũng sẽ không vì vậy mà rơi lệ chứ?” Tiêu Viễn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang trên bầu trời, rồi nương theo mưa rơi ánh trăng sáng, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Giờ phút này hẳn mơ hồ hiểu được tâm cảnh của Hi Nguyệt muội muội ngày đó.

Chắc hẳn cũng lặng yên rơi lệ như vậy, đau lòng lại không biết nên nói thế nào, thậm chí chẳng biết vì sao mà rơi lệ, chỉ là khó hiểu trong lòng, nước mắt không nhận được rơi xuống.

“Hi... Nguyệt... muội...” Tiêu Viễn ngơ ngác đứng dưới mái hiên. Không biết trải qua bao lâu, mưa to gió lớn rút cuộc cũng ngừng lại. Nhưng vàng trăng cũng theo đó tiêu biến, ánh trăng trút xuống nhân gian dần dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nương theo minh nguyệt tinh quang trong phút chốc băng tán, cả phiến trời đêm đen kịt không ánh sáng, giống như nhân gian hôn ám.

“A!” Thiên Cầu ăn mặt trăng rồi!!” Làm vậy, nhất định là Tứ Hoàng Tử lúc trước... “Câm miệng! Nghịch chính, muốn chết không được!” Một ngọn đèn sáng lên, tô điểm cho kinh thành bị bóng tối bao phủ, theo đó hỗn loạn lan tràn.

Trong hoàng cung.

Nữ hoàng Hiên Viên nhã đứng lặng trước cửa tẩm cung, từ mặt trăng sáng lên, một mực yên lặng thấy được ánh trăng tiêu tan, vô số cung nga thị vệ quỳ ở bốn phía, chờ lệnh của nàng.

Trời giáng dị tượng, nếu không có hành động gì, chỉ sợ ngày hôm sau đồn đãi bốn phía, Cửu Châu rung chuyển.

Đợi sau khi trời đất hoàn toàn mờ tối không còn ánh sáng, Hiên Viên nhả mới chậm rãi cúi đầu xuống, hướng về đám thần tử Chử Mạc quỳ rạp xung quanh hạ lệnh: “Tứ Hoàng Tử cầu kết Lục Đạo môn, trời cao tức giận, truyền ý chỉ: Thu hồi danh nghĩa Hiên Viên, bắt toàn bộ một mạch hắc về Tế Thiên “Vâng!”” đã đợi từ lâu, hoặc có thể nói thủ lĩnh Ảnh Vệ thuộc tính cách của Nữ hoàng lập tức lui ra, chấp hành mệnh lệnh Nữ hoàng.

Một đám đại thần đêm khuya bốc mưa vào cung không dị nghị gì, đêm nay thiên địa dị nghị.

Cảnh tượng kinh người, trắng sáng như mặt trời sau lại ảm đạm tiêu tan, thiên địa một mảnh lơ mờ, hình dáng quái dị như thế, tự nhiên cần phải một lời giải thích đối với con dân cửu châu.

Tứ Hoàng Tử cầu kết với Lục Đạo môn đúng là một cái có tốt mà thôi.

Ý trời cao chân chính, còn cần Nữ Hoàng tự mình hỏi.

“Năm ngày sau, hành lễ vấn thiên chi lễ” Hiên Viên Nhả lần nữa hạ chỉ chỉ, một đám đại thần quỳ xuống vẫn không phản đối.

Nghi lễ Vấn Thiên đã năm trăm năm chưa tổ chức, lần trước cử hành vẫn là Hiên Viên Nhả đăng quang đại bảo, mượn vận mệnh thừa thiên, hỏi thăm ý trời một phen.

Hỏi Thiên một lần, cần có Cửu Châu cùng tế, cực kỳ rườm rà, hao phí cũng cực lớn, không thua gì mở ra Tiên Đạo, để một Đạo Vận Cảnh phi thăng thành Tiên.

Nhưng chúng đại thần lại đồng loạt quỳ lạy, nhất trí tỏ vẻ đồng ý vấn thiên.

Ánh trắng trút xuống rồi biến mất, dị tượng như thế thật sự khiến người ta run sợ, hoài nghi có phải trắng sáng sụp đổ hay không, Tiên giới có xảy ra Tiên vương chi chiến hay không, cho nên đánh nát Minh Nguyệt, khiến Nguyệt Hoa trút xuống nhân gian.

Nếu như đợi chút nữa, hoặc là ngày hôm sau không còn Minh Nguyệt xuất hiện, chỉ sợ hai đại lễ Tế Thiên và Ván Thiên này đều phải sớm hơn, Hiên Viên hoàng thất cùng tứ đại tông môn liên hợp mở ra Thăng Tiên Đạo, trực tiếp hỏi thăm thượng giới rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà không phải đơn giản Ván Thiên.

Các đại thần đợi đã lâu, nhưng không nghe thấy ý chỉ của Nữ hoàng, cũng kêu mọi người lui ra, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Một lát sau, giọng nói mệt mỏi của Nữ hoàng mới truyền đến: “Mệnh Cửu công chúa, Đại hoàng tử, Thất hoàng tử, Tam hoàng tử, cùng Lễ bộ thượng thư, mang theo trọng lễ đi tới Tiên Vân tông., Phong... ban... Tặng... Nữ hoàng liên tiếp dùng ba từ, cuối cùng mới cảm thấy ổn thỏa, hạ lệnh: “Tiêu Hi Nguyệt có dị tượng Nguyệt cung, lấy danh nghĩa Nguyệt công chúa, là cùng thân vương - Nguyệt công chúa? Một đám đại thần bị phong ấn cổ quái này làm cho không biết phải làm sao, không nói tiền lệ, căn bản là không hiểu gì! Nếu phong làm công chúa, đó chính là Thập công chúa.

Nếu là thân vương, vậy cũng là nữ vương Hi Nguyệt, lại ban thưởng đất phong, châu báu, vàng bạc, ban cho thân vương hộ vệ vân vân.

Lại thêm, Tiêu Hi Nguyệt cũng không có công trạng, tùy tiện ban thưởng, khó tránh khỏi sẽ khiến người khác chê trách, về lý không hợp, lễ cũng không hợp.

“Dựa theo lời trăm nói mà làm!” Nữ hoàng Hiên Viên nhả ném ra một câu mười phần tức giận, sau đó phát tay áo rời đi, để lại một đám đại thần hai mặt nhìn nhau.

... Tiên Vân Tông, Minh Nguyệt cư trong hoa viên.

Lý lão hán gian kế thành công, một gậy cắm vào bên trong âm hộ của Tiêu Hi Nguyệt, cái đầu rùa thô to ngay lúc trước đâm thẳng làm cho nàng run rẩy chảy xuống nước mật, mạnh mẽ đâm về phía trước, hung ác đâm thủng màng hình tròn thuần khiết của Tiêu Hi Nguyệt, cái đầu rùa trắng kiện hoàn toàn nghiền nát bình chương yếu ớt kia, tiến vào chật hẹp ướt át, lại từ trong bí động tiên tử từng có khách nhân đến thăm.

“A!” “A!” Hai giọng nói đồng thời vang lên, toàn thân Tiêu Hi Nguyệt căng thẳng, con ngươi tròn to, bàn tay trắng nõn nắm chặt bàn đá dưới chân, hàng mi đau đón nhăn nhó.

Bị hung khí to lớn đỉnh đầu phá màng của nàng kích thích khiến não hải của nàng trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, toàn bộ tâm thần đều bị nhàn thịt nóng hổi tiến vào trong cơ thể nàng chiếm cứ.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt bờ môi trắng bệch, con ngươi tan rã, không cách nào nói ra bất cứ lời gì, chỉ cảm thấy ánh trắng trên trời khi cây gậy thịt cắm vào trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, thiên địa cực kỳ u ám.

Dị vật nóng hổi trong cơ thể nàng mang đến cho nàng cảm giác vô cùng mãnh liệt, cảm giác xé rách kịch liệt cùng thể nội sung mãn sung mãn, xen lẫn nam nữ dục trực tiếp nhất, thuần túy nhất, dục vọng nóng bỏng nhất cuộn cuộn kéo tới, làm nàng mất đi tất cả năng lực phản kháng.

Nguyên bản như lúc trước nàng nghĩ, nhục dục đỉnh phong lúc liên thần hồn ly thể, để nhục thân cảm thụ dục vọng, mà thần hồn thì yên lặng lĩnh hội loại nhục thể này do dục vọng mang tới trùng kích.

Nhưng sau khi chân chính bị dương vật đâm vào trong cơ thể, nàng mới phát giác, tất cả đều đã chậm.

Dương vật đầu rùa to lớn kia gắt gao găm vào trong cơ thể nàng, cái đầu tròn trịa của dương vật kia mở ra âm hộ của nàng, phá tan chỗ bình chương tượng trưng cho trinh tiết kia, mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể nàng.

Cây gậy bằng thịt thô cứng như một thanh đao cùn đâm mạnh vào âm hộ của nàng, ghim chặt vào thần hồn của nàng, chui vào trong thức hải của nàng, khiến tất cả mọi thứ của nàng đều hóa thành hư vô.

“Tiên tử, lão nô, lão nô, lão nô!” Lý lão hán bị kích thích đến toàn thân phát run.

huyền tượng nửa năm trở thành hiện thực, loại ngày đêm suy nghĩ này, trần trọc nghĩ ngược lại, mơ ước tha thiết, rốt cục đạt được cảm giác sung mãn mãnh liệt như ước nguyện, so với

bánh thịt dưới háng ném thử trực tiếp cắm vào trong tiểu huyết vô mao vô mao của tiên tử càng làm cho hắn cảm thấy sáng khoái.

Đặc biệt là tiên tử giờ phút này đang co giật nằm sấp trên bàn đá, cặp mông đẹp căng tròn, dường như đang cố hết sức chống cự hắn cắm vào, mật đạo kẹp chặt, để cho hắn cắm hơn một nửa vào trong đó, tiến lui không được.

Tầng tầng nếp nhăn như từng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, đang tận lực nịnh nọt cây gậy thịt của hắn, đầu rùa mẫn cảm bị thịt Biện Dương mềm mại áp sát, cảm giác hoàn toàn áp sát, bị mùi thịt mềm mại mềm mại của tiên tử xoa bóp thân thể và đầu rùa, khiến cho Lý lão hán cơ hồ không đợi được nữa hung hăng cắm vào, làm cho cả cây thịt đều xuyên qua mật huyết của tiên tử! Đây cũng là chuyện hắn từ trước đến nay đều mơ tưởng., Hôm nay rốt cuộc đã thực hiện được!” Tiên tử, lão nô đến rồi!” Lý lão hán kích động đến run rẩy, gậy thịt dưới khó tịch mịch hơn bảy mươi năm, hôm nay rốt cuộc ném được vị thịt, hơn nữa còn là mỹ vị vô thượng, trên trời dưới đất.

Tam giới tuyệt không có Hi Nguyệt tiên tử duy nhất, bị hắn đặt trên bàn đá, gậy thịt hung hăng xuyên qua huyết mật của nàng, khiến cho tiên tử tuyệt mỹ lạnh lùng chỉ có thể run rẩy, rướn mông lên, dùng huyết mật đón lấy sự rườm rà của nàng.

Hai tay ôm chặt cái mông trắng như tuyết của tiên tử, sợ nàng đào thoát, Lý lão hán lại lắc hông, lần đầu ra sức khai khẩn huyết bánh bao không lông màu mỡ tiên tử.

Cái đầu rùa thô to từng tác một phá vỡ một lỗ hồng bó sát bên Tiêu Hi Nguyệt, khiến cho vô số thịt non trong mật đạo tách rời, dùng nước mật ướt át hoan nghênh nam nhân cắm vào, nghênh đón người đầu tiên, cũng chính là người duy nhất có thể hưởng thụ được sự xuất hiện của chủ nhân nơi đây.

Tiêu Hi Nguyệt không thể nói ra bất cứ âm thanh nào.

Cái đầu rùa thô to đâm vào trong cơ thể nàng quần lấy máu tươi màng nhĩ của nàng, từng chút từng chút một xâm nhập vào trong cơ thể nàng. Dương vật nam to lớn mang đến cho nàng cảm giác áp bách cực mạnh, lực phủ ngũ tạng phảng phất

đều bị cái đầu rùa chui vào hạ thân này đẩy đến cổ họng, khiến cho nàng há miệng lại không thể phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Nhưng cảm quan của nàng lại vô cùng rõ ràng.

Thậm chí nàng có thể cảm nhận được chỗ âm hộ trắng nõn của mình, hai miếng thịt béo trắng bị buộc phải kẹp chặt vào nhục bông trong cơ thể nàng. Vốn lúc đầu nàng chỉ có thể dung nạp lỗ nhỏ màu đỏ vuốt ve nhàn nhạt, giờ phút này bị một cây gậy thịt thô to chống đỡ thành một hình bầu dục to bằng cánh tay trẻ con.

Hai môi âm u trắng nõn lồm vào bên trong, đồng thời bị gậy thịt cắm vào.

Dương vật của lão nam nhân phía sau nàng mỗi lần tiến lên một phần, bờ môi âm nhu liền cùng hỏa nhiệt thịt bông ma sát, nhất trong tối hậu cũng bị ép tách ra từng chút một, từ chặt đến mở rộng, bao vây thật chặt, dung nạp vào thân thịt trong cơ thể nàng.

Mãi tới tận khi cái đầu rùa to lớn kia đụng vào cuối thông đạo trong cơ thể cô, đỉnh tới một chỗ không biết vì sao mà ngay cả Tiêu Hi Nguyệt cũng không biết vật gì vào chỗ thịt mềm, lúc này mới tuyên bố tạm thời đình chỉ.

“Tiên tử...” Lý lão hán bị dục vọng và khoái cảm mãnh liệt kích thích đến mức há to miệng, im lặng thở dốc, hai tay run rẩy ôm hông tiên tử dưới háng trắng như tuyết, thân thể gầy còm một mực run run.

Dùng gậy thịt của mình cắm thật sâu vào huyết tiên tử mật, khiến hần gần như muốn bắn ra ngoài! May là, điên cuồng chiếm hữu dục vọng làm cho hần kiên trì, Nộ Long dưới háng ngẩng đầu tiến lên, rút cục triệt để chiếm lấy thân thể thuần khiết của Tiêu Hi Nguyệt, thân thể thô to đầy ắp nhét vào huyết mật của nàng. Giao Long dữ tợn cuối cùng cũng rời uyên, xoay quanh trên mây đen, nhìn lên vàng trắng sáng trên bầu trời đầy vẻ dữ tợn.

Khoảnh khắc này thiên địa như đóng băng.

Lão nam nhân xấu xí gầy còm dùng chuỷ thô cắm vào trong hõn ngò của nữ nhân trẻ tuổi, nữ nhân bị ép nằm úp sấp trên

bàn đá, nửa người dưới để lộ ra cặp mông trắng như tuyết, một thân cây đen nhánh cắm hơn phân nửa vào trong đó, xé rách nữ nhân thuần khiết.

Từng dòng máu tươi từ chỗ kết hợp giữa nam nhân và nữ nhân chậm rãi chảy ra, thấm ướt cây gậy thịt vừa thô vừa to kia, lại chảy đến trên túi trứng đen của hắn, lại nhỏ xuống đất.

Mà một bộ phận khác là máu tươi từ đùi nữ nhân trong sạch chậm rãi chảy xuống, uốn lượn vắn vẹo, nhuộm trắng đùi nàng nhìn thấy mà giật mình.

Ánh trắng tỏa sáng, trong thiên địa vang lên một tiếng thở dài như có như không, phảng phất như không muốn nhìn thấy một màn tiên tử nhiễm bụi đất, cuối cùng sẽ không thể nào ánh trắng hừng hực như mặt trời, tràn ngập tầm mắt chúng sinh nhân gian, che đậy hết thảy dò xét.

“Tiên tử!” Lý lão hán không chú ý tới ánh trắng trên đỉnh đầu càng phát ra sáng ngời chói mắt. Giờ phút này lão bị thỏa mãn cùng khoái cảm chiếm cứ đại não, trong đầu chỉ có một ý niệm: Ta ở trên đời này xinh đẹp nhất, thuần khiết nhất, tiên tử cao quý nhất! Ta Lý Minh Vân ta..., Dùng chùy lớn cắm vào huyết Vô Mao mật của Hi Nguyệt tiên tử! Mà tiếp theo ta còn phải hung hăng, đâm nàng! Xất vào! Rút ra, lại cắm vào!”

“Tiên tử”, Lão tử muốn thao túng ngươi!” Ý niệm thô tục hóa thành thô tục, lại hình thành động tác thô lỗ, Lý lão hán lắc lắc hông, để cho cây gậy thịt mềm mại trong hình vẽ tiên tử chậm rãi thối lui, vô số thịt non miến cưỡng mát xa thân gậy cùng mai rùa của hắn., Ở sâu trong mật đạo tiên tử giống như một vòng xoáy, đang mãnh liệt hấp dẫn lấy nhục bồng của Lý lão hán, để cho hắn rút không bao xa, liền lần nữa khổng chế không nổi run cầm cập cắm vào, đầu rùa xích hồng lần nữa hôn lên vòng tròn mềm mại chỗ sâu huyết tiên tử mật, cả hai dính chặt vào nhau tựa như cắn chặt lấy nhau.

Càng làm cho Lý lão hán thoải mái chính là, vòng tròn thịt mềm trong huyết Tiêu Hi Nguyệt mật kia giống như một cái miệng nhỏ, không ngừng nhúc nhích co rút lại, mát xa trấn an mắt rùa của hắn, kích thích khiến hắn lạnh run.

“Hong hét, không nhìn được ta, tiên tử, lão nô!” Lý lão hán cắn chặt răng, nhanh chóng xen vào biên độ nhỏ, để gây thịt dưới háng liên tục đụng vào vòng tròn mềm mại chỗ sâu huyết tiên tử mật, đồng thời cũng hoàn toàn nghiền nát màng thịt chỗ trần tiên tử, hóa thành càng nhiều máu tươi đỏ thẫm chảy xuống.

“Tiên tử, lão nô bắt rồi!” Qua nhiều lần không tới mười cái, Lý lão hán liền không khống chế được tinh quan của mình, nửa người dưới dùng sức đập mạnh, bộp một tiếng dưới bụng nhỏ hung hăng đập vào cái mông trắng trẻo mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, thanh âm vô cùng thanh thúy quanh quẩn trong hoa viên như ban ngày.

Sau đó, hắn phun ra một luồng nồng đậm đặc sệt, mạnh mẽ cọ rửa vào vòng tròn mềm mại nơi sâu trong lòng ngực Tiêu Hi Nguyệt, nồng đậm bắn thủ trực tiếp quán chú vào, rót cung điện bên trong vòng tròn đầy ắp.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ vô lực, thân thể bị lão hán đùa bỡn một lần nữa run rẩy, bị nồng đậm của lão nam tử bắn ra.

Không ngừng run rẩy.

Tinh túy một sợi tóc kia như đụng vào bụng nàng, lại khuếch tán ra toàn thân, chiếm cứ đầu óc nàng, hai đầu cảm giác nóng hổi cùng tràn đầy tràn ra làm nàng khó có thể ức chế, giống như đang đáp lại xạ tinh của lão hán, chỗ sâu huyết mật của nàng cũng tuôn ra một cỗ mật ngọt ngọt.

Lý lão hán đứng sau lưng nàng, hai tay nắm chặt mông của nàng, gây thịt dưới háng cắm thật sâu vào trong rãnh nàng, mặt trời thô to cùng âm hộ nàng hẹp kín kẽ, tinh dịch cùng ái dịch không cách nào chảy ra, hội tụ ở chỗ sâu huyết mật của nàng.

Bụng nàng căng lên.

Đủ loại cảm thụ khác thường giao thoa cùng một chỗ khiến Tiêu Hi Nguyệt không cách nào suy nghĩ, chỉ có thể nằm sấp trên bàn đá, đầu óc trống rỗng thừa nhận sự quán chú nồng đậm của lão hán sau lưng.

Ánh trăng càng lúc càng chói mắt.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý lão hán mới sáng khoái ngáp ra một hơi, sau đó thở hổn hển thưởng thức tư thái dâm dục của tiên tử dưới khố.

Dưới ánh trăng trắng, hai mông trắng nõn của tiên tử vẫn còn hơi run, như là không thể chịu nổi sự nóng hổi của rượu thịt trong huyết mật, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, từng tiếng rên rỉ rất nhỏ truyền vào tai lão hán, khiến hắn nghe được cực kỳ thoải mái.

“Tiên tử, khó chịu?” Lý lão hán đặc ý vịn phần, vươn tay ngấm đen, vén mái tóc xanh của Tiêu Hi Nguyệt che khuất gương mặt, ngón tay lại chạm một chút lạnh buốt ẩm ướt, lúc này lão hán mới ý thức được, hắn lại đem tiên tử khốc!”, Tiên tử, lão nô, lão nô... Tội chết!” Lý lão hán có chút luống cuống, thân thể run rẩy, dưới khố vẫn cứng rắn mà cắm vào trong huyết tiên tử mật cũng đánh bỗng run, thịt và thịt sát vào nhau, đầu rùa lại lần nữa nghiêng cứu vòng tròn mềm mại sâu trong huyết mật, khiến Tiêu Hi Nguyệt không khỏi phát ra tiếng rên rỉ thống khổ từ trong cổ họng.

“Tiên tử, a, lão nô, lão nô bất động, chờ tiên tử ngài thoải mái rồi, lão nô tái lại!” Lý lão hán cuống quýt nói, giờ phút này cho dù tiên tử huy chương đánh bay hắn, cũng dễ chịu hơn một chút so với việc này! Sâu trong nội tâm mơ hồ dâng lên cảm xúc hối hận, nhưng rất nhanh bị cái đũa lớn dưới háng đâm vào huyết tiên tử mang đến khoái cảm bị xua tán đi.

Hắn đưa tay sờ soạng chỗ hai người đang giao nhau, vốn định sờ lên huyết đầu tiên tử trắng nõn phụ cận, để tiên tử cảm thụ một chút khoái cảm, nhưng sau khi thấy máu tươi đầy tay, Lý lão hán lập tức ý thức được., Chính mình đã cướp lấy tấm thân xử nữ của Hi Nguyệt tiên tử! Thiên tài số một số hai của năm đại tông môn, đại sư tử của Tiên Vân tông, thế gian tuyệt đối không có. Hi Nguyệt tiên tử ở Tiên giới cũng không nhất định sẽ có, thật sự bị hắn dùng một cây gậy thịt xuyên thủng màng tóc của nàng!” Nếu bị chương môn phu nhân biết được!”, Ta e rằng sẽ bị một chương đánh chết tại chỗ... Không, không cần phu nhân của chương môn, bất luận kẻ nào biết chuyện này, ta đều phải chết không thể nghi ngờ!” Ý thức được tiền đồ của mình là hết thảy, Lý lão hán dứt khoát buông hết thảy tạp

niệm., Hấn chỉ cần đêm nay! Có thể hưởng thụ được thân thể tiên tử một lần, quả nhiên là chết mà không tiếc!” “Tiên tử, lão nô giúp ngươi tu hành!” Sau khi gầm lên một tiếng, lão giả lại vận hành thịt bồng lần nữa, để cho thanh hung khí dài hai mươi bảy, tám cm này lại lần nữa mở huyết mật mềm mại, kinh nghiệm nhân sự của Tiêu Hi Nguyệt.

Nhưng khiến Lý lão hán thất vọng là, tiên tử dưới khổ tựa hồ lại khôi phục thái độ cự tuyệt lạnh như băng cách người ngoài ngàn dặm, không một tiếng động thừa nhận hấn từ từ rút ra, cũng không có kháng cự, cũng không có đón tiếp, giống như đang mang một khối thịt không biết ấm lạnh.

Mặc dù miếng thịt này đẹp, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy khó chịu.

“Tiên tử, lão nô biết sai rồi, nhưng chuyện đã phát sinh, ngài không thể nhìn ra chút sao?” Lý lão hán một bên chậm rãi động thân, để cho gậy thịt từ từ cắm vào hang của Tiêu Hình Nguyệt, huyết non ban đầu tiên thừa ân trạch thực sự quá chặt, mỗi một lần rút thịt bồng ra, nếp nhăn bên trong đều sẽ quần quanh trên cây gậy, chỗ sâu nhất huyết mật lại co rút vài cái, một cỗ hấp lực mạnh mẽ hút vào khiến cho lão hán tê dại không thôi.

Mà mỗi một lần đâm vào, nếp thịt hình dáng trái xoan ẩm ướt chặt chẽ của tiên tử lại kháng cự việc đâm vào dị vật, nhưng sớm đã bị mật thủy cùng gợn sóng ẩm ướt thấm ướt, chỉ có thể bị một cây gậy thịt thô to của lão hán đẩy ra, đầu rùa không chút lưu tình chui vào bên trong, thẳng đến khi đụng phải hình dạng một chiếc vòng dẫn đường cuối cùng, lại dị thường mềm mại của thịt, lúc đâm vào nhục bồng mới đình chỉ.

Tiếp theo, không đợi Tiêu Hi Nguyệt có phản ứng gì, hưởng thụ khoái cảm gian dâm của tiên tử, Lý lão hán lại lần nữa rút ra thịt bồng, cho đến khi thân bồng xuất ngoại hơn mười phân, mới gian nan lần nữa cắm vào, phá vỡ tầng tầng tiếng thịt mềm điệp điệp điệp điệp, ra sức khai khẩn huyết nhũ tiên tử.

“Tiên tử, tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử!” Lý lão hán thở hổn hển, liên tục kêu gọi tiên tử bị bên dưới háng của mình làm cho lão đảo. Giờ phút này lão đã quên mình ở chỗ nào, càng quên mất

lúc này rốt cuộc là lúc nào, trăng sáng trên đỉnh đầu càng ngày càng chói mắt cũng không cách nào hấp dẫn chú ý của lão, ngược lại càng giống như đang trợ hứng cho lão, ánh sáng chói lọi như ban ngày khiến cho lão có thể thấy rõ ràng được lông mày nhú chặt của tiên tử.

“Tiên tử, lão nô quá hạnh phúc!” Lý lão hán hung hăng đung mạnh một cái, dưới háng gây thịt hung tợn nặng nề đánh lên vòng tròn mềm mại ở chỗ sâu hẻm Tiêu Hi.

“Ừm” thanh âm ngân nga như có như không vang lên.

Lý lão hán lại rút thịt bông ra, hông dùng sức đẩy lên phía trước, bộp! Bụng dưới của hắn không va chạm đến môn tiên tử, vẫn có một đoạn thân thể nhỏ không thể cắm vào huyết tiên tử mật, nhưng hai quả trứng mà lão hán treo lên lại như hai quả bóng, vỗ vào tiên tử vô lông mềm mại, lúc lão hán dùng vòng tròn mềm mại trên đỉnh đầu rùa, hai quả trứng căng phồng mới lắc lư rơi xuống.

Đợi khi lão hán rút ra lần nữa, túi trứng cực lớn mới lại một lần nữa vỗ vào chỗ âm ling trắng nõn của tiên tử, phát ra âm thanh leng keng thanh thúy.

“Ừ...” Tiên tử, tiên tử, lão nô quá sung sướng!” Lý lão hán lại va vào, cây gây thịt ra vào lại càng thêm thuần thực, nam nhân và nữ nhân vốn là bản năng sinh mệnh, không liên quan gì đến địa vị, tuổi tác, xấu xí, khi nam nhân chặn nữ nhân, thân thể dưới chân sẽ tự nhiên tìm lỗ thủng.

Sau khi tiến vào, chính là giao phối theo bản năng.

Chân đực sinh trưởng rất cứng rắn, cắm vào trong lòng ngực mềm mại, tìm thai nghén sinh mệnh, lan ra tinh hoa của đời sau của chính mình! Mà giống cái thì lại tự nhiên thần phục, bị con đực cuời lên, lúc bị buộc phải tiết ra chất dinh dưỡng trơn trượt, cùng chất lỏng trong suốt chảy ra từ thân dương dương phối phối phối hợp lẫn nhau, thuận lợi đắm vào.

Cuối cùng, Hùng và Thư, Dương, Dương, Nhật và Nguyệt, Thiên Nhất Thể, Hỗn Nguyên, tổng cộng đạt tới viên mãn!” “Tiên tử!” “A, a... Không, không thể, không thể!”, “Tiên tử, tiên tử!” Lý lão hán sau khi đánh nhau điên cuồng hơn mười

cái, mới nghe thấy bên hông tiên tử phát ra thanh âm mảnh mai, lúc đầu lão còn tưởng mình nghe lầm, định thần nhìn lại, mới thấy tiên tử nằm bất động trên bàn đá, giờ phút này mặt đã như mây đỏ, thở phì phò, cái miệng hồng nhuận phơn phớt không ngừng khép lại, thở phì phò, tiếng rên rỉ như lan.

Tiên tử mê người, lại so với cắm vào bên trong lỗ mãng của nàng lặp đi lặp lại lặp lại, còn làm cho lão hán hưng phấn không chịu nổi! “Tiên tử, lão nô thao túng ngài sướng đến khó chịu sao?!” Lý lão hán cực kỳ kích động, nhanh chóng đâm vào đỉnh đầu, va chạm khiến tiên tử dưới háng lắc lư trước sau bàn đá, nhưng lại không chịu rên rỉ nữa, chỉ dùng hai tay nắm thật chặt cái bàn đá dưới thân, giống như là vẫn còn ngăn cản lần cuối cùng.

Lý lão hán không biết giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt nghĩ thế nào, hắn chỉ biết mình hiện tại, nhất định phải bị tiên tử rên rỉ bị gây thối của hắn cắm vào kêu lên, tốt nhất như tối hôm qua, dự vọng bị kích phát triệt để, cuối cùng phun ra thủy triều., Ánh trăng tinh hoa dâng trào như cầu vòng!” Tiên tử, tiên tử, ngài lại kêu thêm vài tiếng nữa đi!” Lý lão hán liên tục động eo, để gây thối cắm trong huyết mật nhỏ hẹp dài của Tiêu Hình Nguyệt, đầu rùa cọ xát vào chồi thịt mềm mại mềm mại bên trong, phát ra tiếng xì xì xì xì xì.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt nằm trên bàn đá, hai mắt nhắm nghiền, không chịu rên lên bất cứ tiếng rên rỉ nào.

Vô thanh biểu đạt phần nộ, im lặng biểu đạt đau thương.

“Tiên tử!” “Bóp!” “Tiên tử!” Bóp bóp! Lý lão hán mỗi lần gọi, sẽ ra sức đâm một cái, đầu rùa khi thì chạm vào vòng tròn mềm mại ở chỗ sâu nhất trong hình vẽ tiên tử, khi thì chạm vào, khi thì trùng trùng điệp điệp điệp trên đó, khiến cho cái vòng thịt mềm mại dính chặt trên đó và cái đầu rùa to lớn của hắn cắn vào nhau, nhưng rất nhanh lại rút ra.

Dần dần, Lý lão hán phát hiện một việc.

Mỗi lần hắn đâm vào chỗ sâu nhất trong thịt huyết tiên tử, bắp thịt trong huyết mật tiên tử sẽ co rút lại một chút, giống như

đang co giật run rẩy, mơ hồ còn có thể nghe được tiên tử cắn chặt răng, phát ra tiếng ngậm nga khe khẽ.

“Ừm.” Thanh âm đơn điệu đến cực điểm, phát ra từ trong cổ họng được trời xanh chiếu cố, nghe được trong tai lão hán không thua gì diệu âm tiên giới, nhẹ nhàng uyển chuyển, mê người đến cực điểm.

“Lão nô hiểu rồi!” Rốt cuộc Lý lão hán cũng nắm được nhược điểm của tiên tử, uốn thẳng lưng, gậy thít như một con rắn độc chui thật sâu vào huyết mạch tiên tử, chống lại miếng thịt mềm mại nhất, cái đầu rùa mạnh mẽ đâm vào bên trong.

“A ha ha!” Cuối cùng tiên tử cũng tiết lộ ra, như phi tuyền minh ngọc, quanh quẩn trong hoa viên, nghe được Lý lão hán thoải mái như uống tiên tử, hông càng quăn chặt lấy lực lượng mạnh không biết mệt mỏi, làm cho gậy thít mang theo đầu rùa, vượt ve chỗ sâu nhất trong Tiêu Hi Nguyệt Hà Tinh, không ngừng nghiền nát, va chạm trên đỉnh đầu, thoáng cái như là lồi vào dễ chịu.

“A, à không, con, con, con, dừng lại...” Rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng không thể làm như không thấy nữa, thân thể mềm mại của cô run rẩy kịch liệt, giọng nói kháng cự phát ra như tiếng rên rỉ cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Cây gậy thít sau lưng lão già kia xuyên thật sâu vào chỗ sâu trong thân thể của nàng, sau khi xé rách cảm giác là căng đầy khác thường, mà sau khi lão tạp dịch bắt đầu gắng gượng gậy thít, trong âm hộ thịt non cùng gậy thít nóng hổi của nàng dính chặt vào nhau.

Mỗi lần hai người ma sát, đều làm cho nàng tâm thần run rẩy, cảm giác nóng bỏng theo đó lan tràn ra toàn thân.

Mà khi lão hán dùng một cái đầu rùa tròn vo, chống đỡ vào chỗ sâu nhất trong con đường hầm âm u của nàng, có một cảm giác Tiêu Hi Nguyệt đang cọ sát, lúc va chạm, Tiêu Hi Nguyệt càng cảm thấy tê dại không chịu nổi, mỗi lần chỗ sâu nhất kia bị đầu rùa va chạm, đều khiến nàng run rẩy một chút, một cảm giác ngứa ngáy khiến nàng vô cùng không vui, cảm giác phát tiết càng lúc càng mãnh liệt.

“Bốp!” Lý lão hán không để ý tới lời cầu khẩn của cô, hưng phấn lần nữa uốn thẳng cây gậy lên, khiến cho đầu rùa đụng mạnh vào vòng tròn mềm mại ở sâu trong huyết Hoa, ngay sau đó lắc eo, khiến cho đầu rùa chống vào chỗ sâu trong tâm hoa, vòng trái vòng phải hai vòng, đầu rùa lại hơi lui về phía sau, khi Tiêu Hi Nguyệt tưởng lần va chạm này sẽ chấm dứt, lão già này lại dùng sức đâm thẳng vào.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt bị đòn này đánh cho run rẩy, sâu trong tâm hoa tràn ra chất lỏng ngọt ngào, hai chân gần như mềm nhũn quỳ rạp xuống.

Gương mặt nàng như bị lửa đốt nóng bỏng.

“Tiên tử, tiên tử!” Lý lão hán thừa thắng xông lên đuổi theo.

Lớp eo uốn thẳng như gió, lấy tốc độ một giây điên cuồng đùa giỡn tiên tử dưới khổ, một cây gậy thịt thô cứng hung ác tàn nhẫn tàn phá bờ bãi trong lỗ hồng mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, đầu rùa như một chùy công thành nặng nề, va chạm vào vòng thịt sâu trong hang hoa.

Bảy mươi năm qua áp lực, cùng với dục vọng bị Hi Nguyệt tiên tử gợi lên trong nửa năm nay, tại thời khắc này đều được phóng thích.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Song đồng thanh thúy âm thanh va đập liên miên không dứt, Lý lão hán chỉ cảm thấy huyết mật tiên tử bị hấn khai khẩn càng ngày càng thông suốt, mặc dù vẫn như cũ chặt chẽ keo kiệt, nhưng lúc trước hấn bắn ra hỗn hợp tiên tử mật dịch mềm mại, mỗi lần lão hán hoạt động co giãn đều thuận lợi vô cùng, tiên tử đâm huyết quần chặt lấy nhục bông của hấn, sáng khoái so với một chút với hấn dùng sức, điên cuồng dùng sức đập vào dưới khổ mỹ nhân.

Không có kỹ xảo, không có thương hại, chỉ có điều mỗi lần đều dùng sức va chạm như một lần cuối cùng.

“A... A, a, à, à không, ừm, không cần tu hành... Không được đụng vào...” Thân thể mềm mại nửa người dưới của Tiêu Hi Nguyệt bị đụng phải, một đôi sữa thơm được bọc trong quần áo cọ xát với bàn đá, mái tóc xanh tung bay tán loạn, âm thanh

chống cự mỗi lần ra khỏi miệng đều bị lão hán dùng gậy thịt đánh nát, hóa thành tiếng rên rỉ mê người.

Lý lão hán quả thực điên rồi.

Tiên tử dịu dàng ngâm nga, thử hỏi trên đời này ai có thể nghe được? Cái gì Tiêu Viễn, cái gì Kim sư huynh, cái gì Thần Kiếm công tử, cái gì Thái Bạch Kiếm Công Tử, cái gì Thái Bạch Kiếm., Còn có Đại hoàng tử công khai tỏ tình yêu với Hi Nguyệt tiên tử! Những người này, có thể nghe được thanh âm mê người của tiên tử lúc bị đùa bỡn không? Không! Bọn họ không thể! Trên đời này chỉ có Lý Minh Vân hãn, một tên Côn Bằng hơn nửa đời, tầng dưới cùng của Tiên Vân tông ai cũng có thể khi dễ, mới có thể nghe được tiên tử phát ra tiếng thiên âm tuyệt vời như vậy! Cũng chỉ có hãn mới có thể làm được!, Mới có thể thao túng được Hi Nguyệt tiên tử!” Hi Nguyệt, Hi Nguyệt!” Hai tay khô gầy của Lý lão hán nắm chặt cặp móng trắng nõn của tiên tử dưới háng, mười ngón tay rơi vào trong móng, phảng phất như nắm chặt lấy con mồi của mình, không để nàng chạy thoát nửa phần.

Mà thân dưới cảm quyền rất nhanh, làm cho đầu rùa một cái cắm sâu vào chỗ sâu nhất của cổ yếu nhất của cổ tiên tử, chống đỡ chỗ yếu hại nhất của vị tiên tử kia liên tục va chạm, hết sức mài, làm cho dưới sức ép của nàng phát ra tiếng rên rỉ.

“Ngươi, ừm, không... Không được, dừng lại, dừng lại... Ô ô...” Bị nam nhân sau lưng vung vẩy dương vật hung hãn như vậy, dùng phương thức mãnh liệt như thế đả kích Tiêu Hi Nguyệt, bị đụng tới trước sau lung lay, thanh âm lại mang theo vài phần nức nở, cảm giác nhu nhược trước sau xua tan nàng từ nhỏ đã có bộ dáng thanh lãnh vô song.

Hi Nguyệt tiên tử, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt yếu ớt.

Lý lão hán bị tiên tử rên rỉ kích thích, tiếng rên rỉ điên cuồng ngừng lại, nhưng đầu rùa vẫn tham lam nghiên cứu nhiều lần, không ngừng tìm kiếm phía trên miếng thịt chỗ tiên tử.

“Tiên tử, lão nô hầu hạ ngài thoải mái sao?” Lý lão hán hắc cười âm thầm, gậy thịt dưới háng còn đang hoạt động, luyến tiếc không dừng lại nửa phần.

Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt môi đỏ búng, lắc đầu, cô sợ một khi mình mở miệng nói chuyện, kích thích thịt mãnh liệt kia sẽ hóa thành tiếng rên rỉ phát tiết ra ngoài.

Huyệt mật của Âm hộ vậy chặt lấy cây gậy thịt của lão nam nhân, tư vị khó nói nên lời, lại lớn lên lại khó chịu, mỗi lần hấn rút ra, cảm giác ngứa ngáy sâu trong đáy lòng Âm hộ làm cho nàng gần như muốn không nhìn được mà lắc eo, dùng cái loại khoái cảm thuần túy nhất để theo đuổi loại dục vọng này.

Thân thể của nàng sớm đã bị lão tạp dịch đùa bỡn đến bủn rủn vô lực, nhục dục phá hủy tất cả của nàng.

“Tiên tử, ngài đây là không thành thật!” Thấy Tiêu Hi Nguyệt còn không chịu khuất phục, Lý lão hán nổi giận, lần nữa điên cuồng giãy dụa, Vô Sư tự học được cách của phụ nữ, dùng cái đầu rùa một chút hung hăng đánh vào vòng thịt mềm mại của tiên tử.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt chỉ kịp phát ra một tiếng rên rỉ dồn dập liền bị gậy thịt hung ác này đánh cho thất linh bát lạc, tiếng rên rỉ đứt quãng tiết ra, thân thể mềm mại nằm sấp trên bàn đá càng lúc càng vô lực.

Cuối cùng, nàng lại vùi đầu trong cánh tay, dùng tiếng rên rỉ đau đớn chống cự lại sự mẹ nó của lão già phía sau.

“Hắc hắc, tiên tử, khẳng định tiên tử cũng rất sướng khoái phải không?” Lý lão hán cười dâm dăng vỗ mông rịch tiên tử, hấn có thể rõ ràng cảm nhận được, bắp thịt của mình bị mật ngọt mềm mại bám chặt lấy, mỗi lần đỉnh tới chỗ sâu, huyệt mật này sẽ co giật mấy lần, nhiều lần đè ép mát xa thân bồng của hấn, mang cho hấn hưởng thụ chí cao vô thượng.

Nhìn thấy tiên tử lại giả bộ con đà điểu, dùng tiếng rên rỉ thay cho tiếng rên rỉ, Lý lão hán lại cười hắc hắc, duỗi một ngón tay ra, sờ vào bờ mông rột cuộc của Tiêu Hi Nguyệt.

“Không được!” Cảm nhận được bàn tay trên mông, Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên ý thức được điều gì, phát ra thanh âm rõ ràng nhất bị lão hán gian nghiệm từ trước tới nay, mái tóc buông xõa một lần nữa nâng lên, trở tay về phía sau, ý đồ ngăn lão hán đùa bỡn chỗ đó.

Nhưng thân thể mềm mại vô lực, làm sao phản kháng lão hán sau lưng dùng gậy thịt cắm vào huyết non của nàng? “Tiên tử!” Lý lão hán thuận tay bắt lấy cổ tay nàng, dưới háng tựa như đánh cọc thẳng tắp, để cho gậy thịt tiếp tục đâm vào mặt huyết tiên tử., Quét đến thân thể mềm mại của tiên tử lắc lư không ngớt, nửa người trên cơ hồ đã rời khỏi bàn đá, lấy một tư thế ưỡn mông về sau tiếp nhận cái mông gian dâm của lão hán, song nhũ rũ xuống thành hình măng ngà, hàm sữa mềm mại sớm cứng rắn dán lên mặt bàn lắc lư vòng tròn.

Đồng thời, Lý lão hán còn vươn ra một tay khác.

Một tay, ngón tay ngăm đen đâm mạnh vào lỗ mông nàng.

“Hừm... Không...!” Cảm giác kích thích mãnh liệt cộng hưởng theo vô biên của thịt trong nháy mắt xuyên thủng toàn thân nàng, đầu Tiêu Hi Nguyệt mãnh liệt ngẩng lên, mái tóc thanh ti vung vẩy về phía mặt trăng chói mắt như mặt trời, phát ra tiếng thét chói mắt.

Lông mày nhíu chặt nhíu chặt, thần sắc mặc dù cực kỳ thống khổ, khoái cảm lại như thủy triều quét sạch toàn thân tứ chi bách hại, hội tụ tại chỗ sâu nhất huyết mật bên dưới, hóa thành mật ong sền sệt phun ra ngoài.

Đầu rùa của Lý lão hán bị tiên tử tưới nước bắn, hấn run run một cái, không kịp lại lần nữa rút ra thịt bồng, liền kéo căng cái mông đen kịt, ưỡn nửa người dưới để cho gậy thịt hung hăng chui vào trong, đầu rùa thô to chống vào vòng tròn mềm mại co quắp kia, cũng phun ra nồng đậm.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa bị lão nam nhân bắn tinh, ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên rỉ rõ ràng trên vầng trăng sáng trên bầu trời, mật ong ở sâu trong huyết mật tiên dâng trào càng thêm đậm đà.

Cùng lúc đó, Lý lão hán đầu rùa chống đỡ lấy tiên tử nhục hoàn mềm mại, đột nhiên cảm giác phía trước trống không, quy đầu thừa cơ lại đâm vào phía trong, chui vào trong một cung điện xa lạ, bên trong tràn đầy chất lỏng sền sệt nồng đậm, cung phòng này còn đang co giật co rút lại, nóng đến mức

xương sống Lý lão hán đang run lên, tinh quan dưới thân mở rộng, giống như suối phun bắn ra lượng lớn tinh anh.

Bộp một tiếng, theo gậy thịt đi vào trong Hỏa Nhiệt cung, hông của Lý lão hán rốt cục đụng vào mông tròn cao ngất của Tiêu Hi Nguyệt, khiến cho phần thịt bờ mông đẩy đà lập tức bị ép thành hình dạng bánh, hai túi trứng màu ngăm đen to bằng nắm tay của lão hán áp sát với vẻ âm u không lông không lông như tiên tử, co rút lại phun ra một lượng nồng đậm, rót vào sâu trong cung điện của nàng.

“Tiên tử!” Lý lão hán sảng khoái không chịu được, đột nhiên ý thức được cái gì, vòng thịt mềm mại ở chỗ sâu nhất trong lòng ngực tiên tử nguyên lai là tâm hoa của nàng! Mà hán hiện tại cũng đã phá vỡ bắc hoa của tiên tử, để cho đầu rùa chôn sâu vào trong cung phòng của nàng., Ở tiên tử thai thai nghén ra bên trong bào thai sinh mệnh, xạ tinh thoải mái!” A... Thật nhiều... Rất nhiều dương tinh nam nhân bị lão hán kích thích đến mức ý thức Tiêu Hi nguyệt hưng hực, toàn thân nóng hồi đỏ bừng lên., Lão già sau lưng run rẩy, tinh tú kéo cổ tay nàng bắn vào, mông tròn tuyết trắng bị lão hán gắt gao bám lấy, căn bản không có cách nào thoát khỏi! “Tiểu thư!!” Lúc này, một tiếng hô hoán dồn dập dồn dập truyền đến, làm cho nam nữ đạt tới cực đỉnh phong nhất đồng thời bừng tỉnh, ngay ngắn quay đầu nhìn về phía ngoài vườn hoa.

Như một đôi dã cầu giao nhau lộ thiên, bị người bắt được nhược điểm.

Tiên tử tu hành (3)

Hai tháng bảy năm thứ hai mươi hai, sắc mặt tiên tử Lạc Trần, Lý lão hán trở nên trắng bệch, không lo được là gậy thịt còn đang phun ra không ngừng, hấn nắm chặt cổ tay Tiêu Hi Nguyệt, một bên tiếp tục bắn hông tiên tử, một bên ôm eo nàng, hốt hoảng trốn vào sâu trong hoa viên. Lão hán còn sinh trí dùng chân kéo váy mà Tiêu Hi Nguyệt đã cởi trước đó lên, cùng mang đi.

Một đường chạy trốn, hai người tương liên, hạ thể kiềm chế lẫn nhau vẫn đang run rẩy cao trào, hơn nữa theo động tác chạy trốn, cùng với cảm giác khẩn trương và kích thích bị người phát hiện ra, khiến cho một đôi nam nữ trộm tình này khoái cảm tăng lên kịch liệt, hạ thể hai người đều phun ra không ngớt, từng cỗ nước ngọt trắng đục sền sệt hỗn hợp với nước ngọt, theo động tác hai người chạy trốn, cũng rơi vãi đầy trên mặt đất.

“Tiểu thư... Người đang ở đây sao!?” Triệu Tiểu Thanh cùng Triệu Tiểu Thanh hô to tiểu thư bay thẳng đến bầu trời hoa viên, nhìn xuống phía dưới có thể thấy một màn làm cho các nàng kinh hãi đến hồn phi phách tán.

Một lão nam nhân dáng người khô quắt ngăm đen, nửa người dưới để trần giống như một người cởi trần nửa người dưới, lộ ra cặp mông trắng như tuyết xinh đẹp của nữ nhân dính liền cùng một chỗ, bên hông nam nhân dính sát vào mông mềm mại của nữ nhân, run rẩy rót tinh túy vào trong giai điệu nữ nhân xinh đẹp.

Một bên chạy trốn, một bên bắn tinh.

Mà nữ nhân xinh đẹp kia thì vẻ mặt thống khổ, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt có rặng mây đỏ, mái tóc rối bời, dòn dập thờ đốc, khiến cho vẻ xuân sắc sau khi giao dịch kịch liệt với nam nhân của nàng không che giấu được.

Sau lưng nàng bị một lão nam nhân dùng khô dán vào nàng, dùng một cây gậy thịt không biết cắm vào trong cơ thể nàng

bao sâu bao nhiêu, mỗi một bước, cái đầu rùa đỏ thắm tựa hồ đã đâm vào lồng ngực nàng mài qua cọ lại một chút, mang đến cho nàng kích thích mãnh liệt, thịt cháy mãnh liệt, tình cảm mãnh liệt, khiến mỗi lần nàng đi tới một bước, đều bị kích thích đến cao trào phun nước một lần.

Trong đầu trống rỗng, chỉ có điều bị nam nhân kia dắt theo.

Hai người từ bàn đá lão đảo đan vào sâu trong bụi hoa, lưu lại một vũng nước bắn óng ánh.

Cuối cùng, một đôi nam nữ hoảng hốt vừa hợp lại vừa chạy thục mạng, nghiêng người ngã vào trong bụi hoa rậm rạp, gây thịt nam nhân vẫn như trước cắm sau lưng vào sau gáy nữ nhân đang co quắp sưng đỏ, làm chói mắt đến cực hạn ánh trắng màu trắng chiếu sáng Phàm gian, tất cả đều ẩn dấu mục đích của đâm đục đều lộ ra không bỏ sót.

“Tiểu thư...” Hai tỷ muội Triệu Tiểu Thanh không bay lên, đương nhiên cũng không cách nào nhìn thấy lão già bị một người đàn ông gây còm dưng gây thịt dắt đi. Mãi đến khi ngã xuống, nữ nhân xinh đẹp kia vẫn còn đang khép hờ đứng đó., Chính là tiểu thư vô cùng kính mộ các nàng! Hai tỷ muội tiến vào hoa viên, dưới ánh trăng chói lọi, chỉ thấy cái bàn đá bị mười ngón tay in trên mặt bàn kia, nhưng không phát hiện tiểu thư của các nàng sau khi bị phá xong, máu tươi chảy xuống, cùng với nước mật theo đường đi sâu vào trong bụi hoa.

“Tiểu thư, người ở đây à?” Tiểu Lam nhẹ giọng mở miệng, sợ kinh động đến khả năng sẽ ở chỗ này bế quan tu luyện, do đó dẫn phát thiên địa dị biến Tiêu Hi Nguyệt.

Yên tĩnh không một tiếng động, không một tiếng người đáp lại.

Thần niệm của các nàng không cách nào phát ra ngoài, bị ánh trăng khắp nơi tiêu tán, toàn bộ vườn hoa đều biến thành một mảnh trắng xóa, tản mát ra khí tức quỷ dị.

“Tỷ tỷ, hay là... chúng ta đi tìm thử xem?” Tiểu Thanh rất bất an đề nghị.

Kịch biến trên ánh trăng trên bầu trời khiến toàn bộ Tiên Vân tông cực kỳ kinh ngạc, mà cơ hồ tất cả mọi người liên tưởng

đến Tiêu Hi Nguyệt, thiên địa dị biến này giống hệt ánh trăng rải rác trên bầu trời tối hôm qua.

Nam Cung Uyển lập tức đi tới Minh Nguyệt cư, nhưng nàng không dám trực tiếp tiến vào trong hoa viên, sợ bản thân là sư phụ ” Uy nghiêm” sẽ hù dọa Tiêu Hi Nguyệt đang tu luyện, cho nên liền sai hai thị nữ tiến vào trong hoa viên tìm kiếm.

“Nhưng mà... Phu nhân cũng bảo chúng ta đừng quấy nhiễu đến tiểu thư.” Triệu Tiểu Lam rất do dự, tiểu thư không biết đang trốn ở đâu, giọng nói của các nàng hẳn là truyền khắp hoa viên, tiểu thư nghe được không trả lời, hẳn là đang ở thời khắc mấu chốt tu hành a? Hai người không biết là, cách các nàng không đến mười mét xa lắm., Tiểu thư của các nàng, đại sư tỷ Tiêu Hi Nguyệt của Tiên Vân tông đang nằm trên đất bùn, chân mày cau chặt, nửa người dưới trần trụi, bị một lão tạp dịch che miệng, dùng một cây gậy thịt thô dài cắm thật sâu vào trong âm hồn của nàng.

Hạ thể hai người liền kề cùng một chỗ, tư thế sau lưng làm cho nàng càng phát ra giống như một con chó con giao phối ở nơi dã ngoại, bị chó trống khô gầy xấu xí đặt ở sau lưng run run.

“Tiên tử, cầu xin tiên tử, cầu xin ngài đừng lên tiếng, để lão nô sáng khoái một buổi tối, cầu xin ngài, tiên tử...” Lý lão hán một tay che miệng Tiêu Hi Nguyệt, gắt gao siết chặt không để cho nàng phát ra âm thanh, tựa như nam nhân hùng tráng ở hạ giới đang gian xảo một nữ tử nhỏ yếu, đồng thời, lại thấp giọng cầu khẩn.

Trong lòng hắn vô cùng khẩn trương, mỗi giây mỗi khắc đều có nguy hiểm bại lộ, nếu bất kỳ ai nhìn thấy hắn, nghênh đón hắn cũng chỉ có thể là một cái tát hung ác, đánh cho hắn đầu nở hoa.

Mặc dù, cũng có thể nói chính bởi vì loại thời khắc khẩn trương này, lão hán mới càng ngày càng phát ra cảm giác không nỡ bỏ cái giọng mật ngọt ướt át kia của tiên tử.

Đặc biệt là sau khi trải qua cao trào mãnh liệt giúp nàng mở cung, huyết mật của tiên tử giờ phút này còn rung lên, thịt mềm bên trong giống như đang quấy nhiễu vuốt ve lấy gậy

thịt của nàng, đầu rùa tuy rằng đã bị tiên tử cao cấp co giật giật của cung điện đẩy ra ngoài, nhưng vẫn như cũ có thể hưởng thụ được tiên tử đỉnh cao chọc chọc chọc vào chỗ sâu nhất dẫn đường đi sâu nhất.

Tư vị mềm mại của nhục hoàn.

Càng tuyệt hơn chính là, tựa hồ trải qua một lần khai cung, cung phòng tiên tử bị hấn đẩy lên rất nhiều, Lý lão hán ở bên ngoài có hai vị thị nữ nhẹ giọng nói chuyện, ý đồ lại cắm vào trong cung của tiên tử, để cho mình lộ ra bị đánh chết., Cũng muốn cho cây bông thịt của mình chết ở nơi sâu nhất bên trong thai hoa thánh tiên tử! Cho nên lão hán từ phía sau gắt gao ôm tiên tử, ưỡn cái eo, để dưới háng dùng gậy thịt ra sức chui vào, ý đồ để cả cây gậy thịt của mình cắm vào, ngay cả phần rễ đều có thể hưởng thụ được thịt mềm mại của tiên tử, chỉ còn dư lại hai cái túi da ngăm đen còn treo ở bên ngoài.

Mà cung điện tiên tử mềm mại xuống kia, vậy mà thật bị đỉnh đầu rùa của gã bị ép di lên, lại nhường ra một khoảng cách cực đại với quy đầu, lại để cho hung khí dưới háng của gã toàn bộ cắm thật sâu vào bên trong lỗ chân lông vũ của tiên tử.

Điều khó tin nhất chính là, lão hán dưới khổ dán sát mộng tiên tử tuyết trắng, đem cặp mộng vĩnh thành hình dạng bánh, gậy thịt của hắn cũng toàn bộ cắm sâu vào, mà một khi buông lỏng nửa phần, mộng của tiên tử sẽ bắn trở lại, làm cho đầu rùa lão hán bị ép tách rời cùng trái tim mềm mại mềm mại của tiên tử.

Chờ hắn lại ưỡn thẳng lưng dùng sức đè xuống, cặp mộng vĩnh của tiên tử lại sẽ bị đè ép, đầu rùa lại lần nữa hôn lên tâm hoa thai.

Mỗi lần như vậy, Lý lão hán sẽ sáng khoái quên đi hết thảy, ôm chặt miệng tiên tử, chính mình thì lại thấp giọng hung phần khó nhịn thở dốc, vòng eo uốn éo như vẽ vòng tròn, làm cho dạ dày hoa thai thai tiên tử sướng sướng sung sướng đâm vào đỉnh.

Vừa là đang hưởng thụ khoái cảm của thịt thích thú khi được Côn Bằng đùa giỡn huyết tiên tử, lại là đang hưởng thụ dạ hoa xà non mềm mại mẫn cảm của tiên tử, khiến cho thân thể mềm

mại của nàng run rẩy, tâm hoa co rút nở rộ, bị hấn gian đến sức phản kháng lên tiếng cũng không có.

“Tiểu thư...” Ngoài mười thước, mơ hồ truyền đến thanh âm của hai vị thị nữ, miệng Lý lão hán siết chặt, không để cho nàng phát ra một chút thanh âm nào, đồng thời, thân thể của hấn vẫn chậm chậm cắm vào hương dụng mùi vị của thịt tiên tử tuyệt vời, xương cốt thoáng cái đâm vào trái tim mềm mại ở chỗ sâu nhất của Âm Hồn.

Tiêu Hi Nguyệt cứng đờ bị hấn ôm lấy, thân thể tuyết trắng ngã trên mặt bùn đất không có cỏ dại trên hoa viên, theo tiếng đập của lão hán phía sau, thân thể của cô cũng chậm rãi rung động theo, khoái cảm và cảm giác khản trương, hơn nữa sau khi phá vỡ vẫn quanh quẩn cảm giác buồn khổ xen lẫn cùng một chỗ, hóa thành cảm giác mãnh liệt khó nói lên lời, khiến cô không biết nên đối mặt với hai thị nữ của mình lúc này thế nào.

“Tiên tử, tiên tử, van xin người đừng nói chuyện, để lão nô, lão nô lại sướng khoái một chút, sướng khoái một chút, cuối cùng là sướng khoái một chút!” Lý lão hán ngay cả thở dốc cũng không dám lớn tiếng, dưới khổ thế, lát nữa lão nô sẽ bị tiên tử một chương giết chết, lão nô cũng không hề oán hận!” Bây giờ ngài, ôi!” Lý lão hán nghe được thanh âm thị nữ đi xa, thất lưng không khỏi run rẩy mạnh mẽ, lập tức co rút lại, khiến cho cái đầu rùa thoải mái mài dũa trong lòng tiên tử mềm mại.

“... Bảo lão nô cứ thoải mái một chút!” Mỗi lần nói một câu, lão liền ra sức đâm vào một lần, dùng thịt đầu rùa thô to mà cứng rắn không ngừng ma sát vào bức tường thịt âm hồn tiên tử, đụng vào trên miếng thịt mềm mại của miếng thịt kia., Lại uốn thẳng lưng, kéo chặt cái mông ngăm đen, làm cho gậy thịt thô cứng cơ hồ hoàn toàn cắm hoàn toàn vào, biến hình hình trướng hoa trong bụng Tiêu Hi Nguyệt, đầu rùa to lớn thậm chí còn nổi lên trên cái bụng bằng phẳng của nàng, lại theo động tác của gậy thịt lão hán quất ra chậm rãi tiêu tan.

Mỗi lần xen vào đều mang tới cảm giác run rẩy cho hai người khoái cảm.

“Tiểu thư?” Tiểu thư, nếu như người không nói chuyện, vậy chúng ta có thể đi được rồi?”.. Tiểu thư, vậy... Hay là người tiếp tục tu luyện ở đây đi.” “Ừm, chúng ta không quấy rầy người “Hai vị thị nữ quanh quần ở đây một lúc lâu, nghi hoặc nhìn dấu mười ngón tay trên bàn đá, kỳ quái là tại sao trong hoa viên lại có mùi tanh hôi thế này, nhưng lại không đưa ra được kết luận gì.

Ánh trăng trên trời sáng chói loá mắt, làm cho các nàng có cảm giác rất xấu, thần niệm cũng không cách nào triển khai, cũng không dám bay lên bầu trời, thứ nhất là sợ không có thần niệm dò xét trực tiếp đụng vào vách núi hoặc đại thụ, thứ hai lại sợ ảnh hưởng đến khả năng đang tu luyện của tiểu thư.

Roi vào đường cùng, các nàng chỉ có thể từng bước một đi xa.

“Rốt cuộc đi rồi!” Lý lão hán mừng như điên không thôi, gậy thịt dưới khố càng phát ra hung ác cảm mạnh vào, đụng phải tiên tử đang ôm chặt sau lưng không ngừng đi tới phía trước, thân thể hai người liên kết chặt chẽ như hai con sâu thịt nhúc nhích trên mặt đất.

Một lúc, hai lần, ba lần.

Ba, ba, ba.

Bộ dáng gầy còm của lão hán đụng vào cặp mông đầy đà tiên tử, hoặc là hai viên son thiếp đen cỡ nắm tay hất lên đánh vào trên âm liên trắng muốt của nàng, phát ra tiếng vang thanh thúy như thể đang đưa tiễn hai vị thị nữ rời đi vậy.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt bị lão hán che chặt miệng rên rỉ mấy tiếng, giống như đang giữ thị nữ của nàng, điều này làm cho Lý lão hán hết sức hoảng sợ, hông như phát điên, gắng gượng, khiến nàng không thể phát ra bất cứ âm thanh gì, chỉ có thể bị cấm cảnh hoa lay động, mái tóc tán loạn.

Cuối cùng, Tiêu Hi Nguyệt như từ bỏ bất kỳ sự chống cự nào, đầu lâu vô lực rũ xuống, thân thể mềm mại run rẩy thừa nhận cây gậy thịt của lão già sau lưng.

“Tiên tử, lão nô muốn ngươi!” Thanh âm thị nữ rốt cuộc triệt để biến mất, Lý lão hán kinh hồn hơi định, đem sự khản trương cùng sợ hãi vừa rồi đều biến thành lửa giận. Hắn cắn

chặt răng, một tay vẫn như cũ che miệng Tiêu Hi Nguyệt, tay kia thì giơ lên một chân dài của tiên tử, làm cho huyết mềm mại của nàng triệt để lộ ra dưới ánh trăng.

Sau đó, hắn như phát cuồng, vươn người xuống, một cây gậy thật thô dài như một cây trường thương không bao giờ mệt mỏi, một thương đâm vào chỗ yếu hại trên huyết mềm mại của tiên tử, làm chất lỏng văng khắp nơi, trước đó lão hán bắn vào, còn có nước mật do Tiêu Hi Nguyệt sau cao trào ra, trong khoảnh khắc điên cuồng uốn lượn này tất cả đều phun ra.

Bùn đất dưới chân hai người thậm chí đã trở nên lầy lội không chịu nổi, nhiễm phải thân thể mềm mại xinh đẹp của Tiêu Hi Nguyệt Tuyết, giống như tiên tử cao quý bị nhiễm bẩn.

Vào thời khắc này.

“Mưa rồi à?” Triệu Tiểu Lam sắp ra khỏi hoa viên đưa tay phải ra đón lấy mưa phùn từ trên trời rơi xuống, nhắm mắt nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm vốn nên lấp lánh sao, bây giờ bị một vàng trắng sáng ngời to lớn chiếm cứ, ánh trăng giống như bị đập bể trong chậu nước, rải rác trên mặt đất. Mà mưa phùn rơi xuống giờ phút này, giống như tiên nga trong Nguyệt cung, đang khóc lóc vì ánh trăng bị nghiền nát.

“Đúng vậy, trời mưa “Tiểu Thanh cũng vươn tay ra, xác nhận trên trời đích xác đã rơi mưa, chỉ là rất kỳ quái, trên trời không có mây đen, thật giống như có người dùng pháp thuật chế tạo ra một trận mưa.

“Hai người các ngươi, tới đây!” Giọng nói mang theo ý lạnh của Nam Cung Uyển truyền đến, hai vị thị nữ vội vàng thu liễm vẻ mặt, cúi đầu mục đích đi đến trước mặt vị chương môn phu nhân thần bí này.

“Phu nhân!” Nói nhảm ít thôi, bên trong đã tìm được Hi Nguyệt chưa?!” Không, chúng ta không dám tìm... Chỉ thấy được một cái bàn đá có mười ngón tay ấn “Nghe xong các nàng nơm nớp lo sợ, Nam Cung Uyển trầm mặc hồi lâu.

Mưa trên trời càng ngày càng lớn, mưa sa bão táp, ánh trăng trút xuống, hết thấy trông rất quái dị.

“Phu nhân...” Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi, “Muốn ta cùng Tiểu Thanh lại trong hoa viên cẩn thận tìm kiếm một phen sao?” Không cần nữa, “Nam Cung Uyển thấp giọng nói: “Đây là một hồi kiếp nạn đối với Hi Nguyệt, nếu có thể vượt qua, đối với việc tu hành cuối cùng của nàng có rất nhiều chỗ tốt.” Hai vị thị nữ trong lòng căng thẳng.

“Nếu đúng thì...” Hô hấp của Tiểu Lam trở nên dồn dập, nàng cảm thấy vô cùng lo lắng cho tiểu thư đang tu luyện trong hoa viên.

“Nếu không vượt qua, vậy giết hết bọn chúng!” “Có tin tức, lập tức tới bẩm báo ta!” Sau một câu, thân ảnh Nam Cung Uyển liền biến mất, để lại hai thị nữ đang ngơ ngác nhìn nhau, mặc cho mưa to gió lớn thấm ướt quần áo các nàng.

“Cùng các nàng ướt đầm cùng nhau, còn có các nàng tại trong hoa viên tu hành tiểu thư.

“Tiên tử, tiên tử, lão nô rốt cuộc cũng đến tìm người rồi!” Sau khi xác nhận thị nữ rời đi, không người nào có thể quấy rầy Lý lão hán của hắn, rơi vào một loại vui sướng điên cuồng, hạ thể giống như phát dâm đang run rẩy, kéo theo cây gậy thịt thô to dưới khổ đâm vào trong mộ hỏa nóng bỏng bóng loáng của Tiêu Hi Nguyệt, cái sừng hình dạng đầu rùa ma sát tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại, thịt bông mỗi lần ra vào đều mang theo lượng lớn nước dâm dâng.

“Tiên tử!” Lý lão hán thoải mái đến độ mặt già đỏ lên, thân thể gầy gò khô quắt dán chặt ở sau lưng tiên tử vô lực phản kháng, một tay giơ lên một cái chân dài của nàng, vặn eo đẩy gậy thịt ra hơn mười phân, khiến cho trong huyết mạch tiên tử kiều diễm da thịt mềm mại cũng theo đó lộ ra, hung ác xen vào phía trong đại lực.

Bốp! Đầu rùa phá vỡ lỗ thủng trơn trượt, chui thật sâu vào trong huyết mạch của Tiêu Hi Nguyệt, mãi đến khi cái đầu rùa dūr tợn đụng vào chỗ sâu nhất trong huyết mạch nàng vẫn không dừng lại, lại dùng sức dí vào bên trong huyết, làm cho hỏa bông thật dài bị tiên ma trời cắn nuốt, thân bông bị thịt non trong huyết cắn nuốt, lão hán mới sáng khoái miệng thở dốc, duy trì tư thế sâu như mắt hoa của tiên tử., Lắc lư eo, để cho

quy đầu cùng nhục hoàn mềm mại, như một cái miệng nhỏ mại, trái phải trái phải chọc phải, lặp đi lặp lại biên độ nhỏ, một lần nữa đâm vào mới chấm dứt, lão hán lại rút ra, lại cắm vào, tùy tiện đùa giỡn.

Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh bị tình dục mãnh liệt này kích thích đến mất đi lý trí, thân thể mềm mại một hồi run rẩy, huyết mật trở nên vô cùng ẩm ướt nóng bỏng, chỗ sâu trong huyết hoa liên tục tuôn ra mật ong liên tục không ngừng xoa dịu chỗ hai người kết giao, để cho nam nhân sau lưng vác nàng co quắp một chân, càng thêm thông thuận.

Huyết mật mềm mại của nàng vì tư thể được nâng lên mà bại lộ ra, hai bờ môi dày đặc không lông tuyết trắng vốn nên khép kín như một tuyến trời, giờ phút này lại bị một cây gậy thịt ngăm đen thô ráp đẩy ra, hai mảnh môi âm đào trắng nõn bất đắc dĩ bị kẹp lấy cây thịt bông này tùy ý chui vào trong khiêu huyết.

Mỗi lần gậy thịt cắm vào, hai đôi môi âm hiểm đều sẽ run rẩy, run rẩy, cuốn chặt lấy cây bông thịt vừa thô vừa to này, giống như đang cầu khẩn và kháng cự, không nên cắm vào nhanh như vậy.

Nhưng mỗi lần lão hán rút thịt bông ra, hai cánh môi không lông âm hiểm trắng bệch lại bởi vì cảm giác thịt ma sát kịch liệt mà co rút lại, giống như đang khẩn cầu lão hán đại bông thịt lớn không nên rời đi nhanh như vậy.

Sự e thẹn kháng cự, run rẩy giữ lại, lặp đi lặp lại mấy lần, hai gò má của Tiêu Hi Nguyệt cũng giống như thân thể mềm mại bị đâm ô, trở nên nóng bỏng vô cùng, mưa phùn trên bầu trời rơi xuống khuôn mặt tuyết mỹ của nàng, nhưng cũng không thể tưới lửa như vậy.

“Ừm, ừ... à...” Từng tiếng rên rỉ tiêu hồn từ trong miệng bị lão hán che miệng nhỏ tiết ra, nhẹ nhàng chạm vào mưa phùn, nghe vào tai lão hán còn hưởng thụ hơn cả làm thân tiên.

Hắn quyết đoán buông tay tiên tử ra, thả tay xuống bên mũi người người, chỉ cảm thấy bàn tay cũ của mình xoa xoa thơm ngọt ngọt ngào mê tiên tử, thật không biết có thể dùng miệng

hôn một hôn miệng tiên tử, lại đem đầu lưỡi chui vào trong miệng nhỏ của nàng, tùy ý nuốt tiên tử thơm ngon, dù dĩ Đinh Hương lưỡi nhỏ nhắn của nàng sẽ là hương vị gì.

Nhưng Lý lão hán giờ phút này nghĩ nhiều, hấn từ sau lưng Tiêu Hi Nguyệt gian dân nàng, sau khi nâng đôi chân đẹp của nàng lên để cho huyết mật trắng nõn của nàng lộ ra, gậy thịt dưới háng liên tiếp hoạt động, hung ác hơn một chút, bóp bóp bóp va chạm vào mông tuyết của tiên tử, làm cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề.

“Tiên tử!” “Tiên tử!” Tiên tử! ” Lý lão hán giống như phát tiết gào thét, mãnh lực giãy dụa, hai người cởi trần nửa người dưới, trên mặt đất lầy lội mưa bụi.

“Ân... A, à, không, không.” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, toàn thân nàng đều đang phát run, mỗi lần lão hán sau lưng chống chọi lại huyết mật của nàng, thân thể của nàng bị ép phải nhích về phía trước một chút, thời gian dần trôi qua., Thân thể mềm mại bị đỉnh của lão già biến thành một cây cung cong quái dị: đồng thời thân thể uốn lượn, một cái chân đẹp tuyết trắng mê người của Tiêu Hi Nguyệt còn bị ép nâng lên, lộ ra huyết mật kẹp lấy gậy thịt; mà vòng eo mềm mại thì cong lại, đầu ngửa ra sau đón lấy bụng lão già, như một cô gái mang thai tháng sáu, bị lão hán va chạm một cái, nước mủ và mật ong bên trong sẽ lã lã không ngừng.

Lý lão hán càng thêm hưng phấn, tiên tử mềm mại ướt át hoa đài bao lấy nhục bồng của hắn, mỗi lần chống đỡ ma sát đều mang đến cho hắn hưởng thụ vô biên, nhục bồng như cắm vào một khối thịt lỏng lẻo, đầu rùa bị bồng đến vừa khó chịu vừa sướng khoái, tầng tầng thịt ngọt quấn quanh trên cả cây gậy thịt hắn.

Lão già hoặc rầm rầm đâm một lần, hung hăng đâm vào vòng tròn mềm mại ở chỗ sâu trong lỗ trọc tiên trần, đường hoa của bà ta sẽ không khổng chế nổi co rút lại, nếu như lão hán lúc này muốn rút cây gậy thịt ra, cơ hồ nửa bước khó đi, tính khí của hai người hoàn toàn dính vào nhau, lão hán rút cây gậy thịt

ra, kẹp chặt Âm Dương bọc lấy gậy thịt, Tiêu Hi Nguyệt cũng chỉ có thể bị ép di động thân thể, đón hợp động tác của hắn.

Nếu không, mật ngọt co giật trở nên vô cùng hẹp, căn bản không cách nào khiến lão hán rút ra gậy thịt, hai người đều sẽ thống khổ không chịu nổi.

lập đi lập lại mấy lần, Lý lão hán hiểu được làm sao tiên tử dưới háng.

Mỗi lần hung hăng cắm vào, phàm là tiên tử rên rĩ “A” lên tiếng, thân thể mềm mại bị hắn cắm sâu vào run rẩy, âm quật kịch liệt co rút, bắp thịt kẹp chặt cây gậy thịt, lão hán đều dừng lại mấy hơi thở, hưởng thụ huyết tiên tử mật run rẩy co rút lại, cảm giác e thẹn xen chặt cây gậy thịt, sau đó mới thử đỉnh đầu một lần nữa, xác nhận Cao trào Đào tiên tử co giật dừng lại, sau đó mới chậm rãi rút ra, cắm vào lại.

Tiên tử dưới háng tựa hồ cũng hiểu được tiết tấu này, tiếng rên rĩ bắt đầu trở nên quy luật, lão hán mỗi lần cắm xuống, đều làm cho nàng run rẩy rên rĩ. Thân thể mềm mại trước đó bị lão hán điên cuồng quật vào càng ngày càng vô lực, một cái đùi trắng như tuyết hoàn toàn dựa vào lão hán nâng lên mới không bị ảnh hưởng đến hai người nhiếp.

“Tiên tử, thoải mái không? Thoải mái sao? Lão nô hầu hạ được ngài thế nào?” gắt gao nhìn phản ứng trên gương mặt tiên tử, phát giác được tiên tử càng lúc càng trầm mê trong tình cảm, Lý lão hán hưng phấn khó nhịn, hỏi lần nữa.

Trả lời hắn vẫn là tiếng rên rĩ chỉ có Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt răng.

“Tiên tử, nguoi!” Lý lão hán âm thầm cảm tức, chênh lệch thực lực khiến hắn không thể nào trừng phạt được thứ gì khác, chỉ có thể vung vẩy cây trường thương như trút giận, mỗi một lần đều là thế đại lực âm hiểm liều mạng cắm vào, va chạm vào trên lòng hoa nao của Tiêu Hi Nguyệt, dẫn tới tiên tử dịu dàng ngâm nga, sau đó lại dùng vòng thịt mềm mại nghiền nát mấy cái.

Gian dân chết người như thế, Tiêu Hi Nguyệt mới trải qua nhân sự sao có thể ngăn cản? Nàng rất nhanh bị gậy thịt tùy ý

quất vào âm hộ làm cho run rẩy không thôi, hai con người nhắm chặt không chịu mở ra nửa phần, bờ môi mát tự nhiên mở ra., Tiếng rên rỉ giống như khóc đến gần chết ù ù ù không dứt: “A, không, không được... Không cần như vậy.” Huyết mật bị một cây gậy thịt thô to lấp đầy, hoa oánh nóng bỏng lộ ra thỏa mãn, nhưng lão hán vẫn cố ý làm vị trí sâu nhất dưới chót của cô ta, còn cố ý làm cho cô ta xấu mặt như mài dũa.

khoái cảm tiêu hồn khiến Tiêu Hi Nguyệt không cách nào suy nghĩ, đôi chân đẹp được nhắc lên, bàn chân đẹp từng được lão hán hôn nhiều lần hướng lên bầu trời, năm ngón chân xinh đẹp tuyệt trần bởi vì khoái cảm quá mãnh mà cong thành hình cung uốn lượn., mu bàn chân trắng nõn nhiễm lên màu hồng phấn, từ mũi chân mọc lên theo xuống dưới, trên đùi thon dài tuyết trắng đỏ mồ hôi cùng nước mưa rơi xuống cùng một chỗ, nhỏ xuống chỗ hai người giao nhau, phát ra càng làm cho nơi đó lây lội không chịu nổi.

Cảm giác vô cùng thỏa mãn và nóng bỏng từ những nơi thịt dán sát vào nhau truyền khắp toàn thân, Tiêu Hi Nguyệt không cần cái gì?!” Lý lão hán hưng phấn truy hỏi, mãnh lực động eo, khiến gậy thịt tiếp tục đâm vào cái eo mềm mại mẫn cảm của tiên tử, nhìn nàng bị chen đến mức ngay cả lời cũng không nói ra được, chỉ có thể đau khổ kêu rên, lay động đầu, xấu hổ kháng cự cảm giác dục vọng cuốn khắp toàn thân.

Sao lại để cho lão hán nói một chữ thoải mái được chứ? Tiên tử! Không muốn cái gì?” Lý lão hán càng ngày càng đắc ý, mấy chục năm qua gánh nước với củi khô cho hán một thân thể tráng kiện như trước, làm cho hán có thể phát huy ra sự dũng mãnh ngang ngửa so với người trẻ tuổi, thắt lưng uốn thẳng một cái hung ác hữu lực, dưới khó cây gậy thịt thô to bị tuyết dương chú mài dũa mấy chục năm lại càng hơn người bình thường, không tốn chút sức nào hoàn toàn chiếm lấy toàn huyết mật tiên tử.

“Ừm, sâu... Ô, ừ... Thâm, quá, ừm...”

Thâm sâu quá!” Tiêu Hi Nguyệt khổ sở kháng cự, nhưng lại bị lão già chen vào nói không ra lời.

“Thâm sâu một chút? Hắc hắc hắc, được, lão nô lại thỏa mãn tiên tử!” Lý lão hán dù có liều mạng đâm đâm tới, eo lay động, đầu rùa nghiền nát nhụy hoa tiên tử, bên hông chống đỡ bờ mông tuyết vĩnh cao điên cuồng đè ép xuống.

“Ừm, sâu... Quá, quá sâu... không nên quá sâu... A...” Thân thể Tiêu Hi Nguyệt run rẩy kịch liệt, tiếng rên rỉ trở nên lão đảo, đôi bàn tay ngọc ngà nắm chặt mặt đất bị nước mưa và nước mưa thấm ướt dưới thân, huyết mật càng co rút co rút co rút lại, kẹp chặt lấy bánh bao thịt, không còn thời điểm buông lỏng.

Lý lão hán quen thuộc với việc nàng phản ứng, tiên tử lại sắp lên cao trào! Hắc hắc, bị hấn gian đâm tới cao trào! Vì vậy lão hán bắt đầu phát lực, hung tính ba ba ba ba đánh vào mông tuyết của Tiêu Hi Nguyệt, thanh âm thanh thúy dày đặc vang lên.

Thân thể hai người không ngừng run rẩy, trên mặt đất lây lội nhúc nhích, đan xen, điên cuồng.

“A a... A!” Cảm giác khoái cảm vô cùng kịch liệt, lại một lần nữa xuyên thủng tất cả phòng tuyến của Tiêu Hi Nguyệt, nàng nghẹn ngào hét lên, thân thể không bị khống chế co rút lại về phía sau, Biện Dương nóng co rút co rút, quần chặt lấy cây gậy thịt cắm vào huyết mật, ruột gan lại càng run rẩy không ngừng, như một cái miệng hút lấy đầu rùa của lão hán.

“Tiên tử lão nô thật sướng khoái a!” Lý lão hán đồng dạng bị kích thích đến điên cuồng hét lên, tinh quang không bị khống chế mà mở ra, đầu rùa một trận nhảy lên, thẳng hướng về phía đầu tiên tử đang run rẩy những chiếc lông tóc phát ra nòng đậm, lại thừa dịp tiên tử thả lỏng ra, hung hăng hướng vào bên trong.

“Không... A!” Lại lần nữa bị đầu rùa chui vào bên trong phòng hoa thai, Tiêu Hi Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn, cung chân vốn đã kéo căng lập tức mềm nhũn, thân thể mềm mại run rẩy kịch liệt một hồi.

Trong lúc đặc ý, Lý lão hán sửng sốt một chút, hấn cảm giác chính mình xâm nhập vào trong tiên cung, còn phun ra bọt

phấn, bị từng luồng chất lỏng sền sệt mạnh mẽ đánh vào, cung điện tiên tử ẩm ướt co rút lại, hoàn toàn quán quanh trên đầu rùa to lớn vô bằng của hắn, quán chặt lấy, cuối cùng lại bởi vì hai người phun ra nước bắn mà bị ép phồng lớn, biến thành một hỏa nhiệt nóng hổi giọng mật nóng bỏng.

“Đây là... Tiên tử lại phun nước? tê, cắm ở trong huyết mê tiên tử, cảm thụ mùi vị nàng phun ra, so với tối hôm qua chỉ nhìn, sáng khoái hơn... Vô số lần” Lý lão hán run rẩy phun ra tinh anh, trong đầu trống rỗng, bộ rầm ngoan mệnh dán chặt vào mộng tiên tử, lượng lớn tinh túy giống như hồng thủy bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể tiên tử.

Nếu là nam nhân cũng có thủy triều phun, vậy giờ phút này Lý lão hán là được.

Ánh trắng sáng chói, chiếu sáng hai nam nữ tĩnh lặng tựa như cây tàn.

Thần sắc hai người đều tràn ngập vẻ mê ly cùng hưng phấn, khuôn mặt già nua của nam nhân kia tràn đầy cảm giác sung sướng sau khi bắn tinh, mà lông mày thống khổ nhăn nhoe lúc trước của nữ nhân cũng giãn ra, đôi mắt hơi mở ra, lộ ra thần sắc mê mang, giống như cảm thụ được nam nhân sau lưng một phát bắn ra vào cơ thể nàng nóng hổi nồng đậm.

Thân thể mềm mại bị phồng đến run rẩy một chút, nhưng vẫn duy trì... Cao nhắc một chân ngọc, bộc lộ ra tư thế tuyết trắng không lông mật mật, mặc cho nam nhân có thể quán chú thần hồn nồng đậm của nàng vào chỗ sâu trong bụng nàng.

—— hai cánh tay nam nhân đã biến thành động tác ôm eo nàng, nhưng nàng vẫn như cũ duy trì giờ cao chân ngọc, lộ ra huyết mật, nập tinh hoa... Tư thế dâm đẳng.

Mưa to rơi xuống, ánh trắng lại bắt đầu mờ dần.

Không biết qua bao lâu.

Chân dài trắng như tuyết do Tiêu Hi Nguyệt giờ lên mới vô lực hạ xuống, hai chân ngọc bị tách ra một lúc rồi cuộc cũng đắc ý khép lại. Nàng cố hết sức lộn một vòng trên mặt đất lầy lội, nửa gậy thịt mềm đi như một con rắn độc vô lực trượt ra khỏi âm hộ của nàng. Cảm giác thịt và thịt ma sát làm cho

nàng vô thức run rẩy một chút, lại phun ra một ít mật ong, tiếp theo không động đậy được nữa.

Lý lão hán cũng theo cái miệng thở hỗn hển nằm trên mặt đất, một đôi nam nữ tướng mạo địa vị chênh lệch tuổi tác lớn như vậy, lại giống như đúc sau khi qua đời.

Nước mưa đập vào hai người, dần dần tiêu diệt tình dục nóng bỏng của hai người.

Cái cảm giác đau buồn khó chịu này, khiến người ta không hiểu lại lần nữa bắt đầu nảy sinh, quanh quẩn trong lòng Tiêu Hi Nguyệt, khiến hai mắt nàng vô thần nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu dần dần ảm đạm, giống như con đường tu hành cuối cùng của nàng.

“Tiên tử, thoải mái không?” Lão hán cướp đoạt thân thể xử nữ của nàng, chẳng những không phát hiện tâm tình của nàng, mà còn mặt dày vô sỉ hỏi nàng cảm thụ được tình cảm vừa rồi!” Tiên tử, lão nô bắt đầu đặc ý ngồi dậy, quỳ rạp trên mặt đất lấy lợi trong ngọc, thương thức bộ dáng nàng vừa rồi bị gian dân sau khi vô lực.

Tiêu Hi Nguyệt giơ cánh tay lên, che khuất khuôn mặt đỏ bừng tiêu tụy của mình, yếu ớt nói: “Tối nay... chấm dứt ở đây đi...” Trước kia nàng đã nói vô số lần như vậy, mỗi lần lão hán đều chỉ có thể bất đắc dĩ lùi bước.

Nhưng lần này...” Mẹ nó, còn giả bộ thanh cao cái nỗi gì!” Lý lão hán nổi giận, giơ tay bắt lấy hai chân của nàng, dưới sự chống cự của Tiêu Hi Nguyệt, lão dùng sức đánh trúng, tách ra., Cái huyết mật khiến tiên tử sưng đỏ không chịu nổi dưới ánh trăng chiếu lên mặt nước mưa, hấn tức giận chỉ vào hạ thân của nàng: “Cho lão tử xem xem, xem xem nơi này có hình dáng thế nào!” Dưới ánh trăng, một huyết ngà voi trắng nõn không lông, lại bởi vì vừa rồi dâm dăng kịch liệt mà bị một lỗ thủng to bằng ngón tay thô to hiện ra.

Nước mật theo lỗ thủng phun ra, máu tươi hỗn tạp ở chỗ bị vỡ, hình thành một hình ảnh thê mỹ đến cực điểm.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc xuống, phảng phất như thấy được vừa rồi mình bị gậy thịt đập mạnh, không thể không chế dục

vọng của mình mà lộ ra thái độ xấu.

“Tiên tử!” Lý lão hán thanh âm lại yếu đi, đứng vững thân dưới làn nữa biến cứng thành thịt bồng, tiến tới huyết mật nóng không chịu nổi của Tiêu Hi Nguyệt, đầu rùa tròn cơ hồ không có bất kỳ ngăn cản nào, liền đẩy tới trên môi thịt của nàng.

“Ngài liền đại phát từ bi, để lão nô hưởng thụ... Không, để lão nô lại trợ giúp ngài tu hành, chỉ cần một buổi tối, một buổi tối là được!” Nói xong, lão giả đã bắt đầu động nhục bồng, làm cho đầu rùa đỏ tươi lưu lại máu của tiên nữ xử nữ ma sát trên thịt mật của nàng.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt trong lòng run lên, thân thể mềm mại cũng run theo, thần hồn thức hải càng ông một tiếng, lại bắt đầu dờn sông lấp biển.

Âm hộ bị gậy thịt ma sát, cảm giác thịt quen thuộc lại lần nữa đánh tới. Sau khi thân thể của nàng trải qua một hồi giao thoa cực kỳ kịch liệt, đã bắt đầu hưởng thụ và quen thuộc với loại dục vọng nam tính này.

Nước mưa cọ rửa trên người nàng, thân thể trở nên lầy lội không chịu nổi, âm hộ cũng như thế, cảm giác dơ bẩn khó có thể chịu đựng nổi khiến nàng có cảm giác tự bạo thoái hóa.

Dường như tất cả mọi thứ đều theo màng âm hộ kia biến mất, mà phá hóa thành không còn một mảnh.

“Tiên tử, ngươi cũng muốn như vậy sao?” Lý lão hán cười hắc hắc không ngừng, eo lưng uốn một cái, giao long dưới háng gặm thét, làn nữa xông vào mật huyết của tiên tử mê hoặc, tầng tầng thịt âm hộ uốn lượn quán quanh, giống như đang reo hò bao quanh thân thể thô to này.

“A!” “Sảng khoái!” Hai người đều không kìm lòng nổi rên rỉ một tiếng, đổ ứng lại một lần nữa nhuộm lên mặt Tiêu Hi Nguyệt.

Lý lão hán cười lại, hạ thân lại dùng sức, nhục bồng không lưu tình chút nào đẩy ra huyết động chui vào chỗ sâu nhất trong âm cầu, đỉnh đến chỗ vòng tròn quen thuộc kia, lão hán lại vòng eo uốn éo, đầu rùa xếp thành hình vòng tròn mài ở chỗ

bác hoa mềm mại của tiên tử, mang cho nàng cảm giác tựa như run rẩy.

“Tiên tử, tiên tử, để lão nô trở lại, lại sướng khoái một lần nữa đi!” Trong lúc Âm Dương của Tiêu Hi Nguyệt co giật co rút, Lý lão hán cố hết sức rút gậy thịt ra, lại dùng sức đẩy vào, vô tình phá vỡ tất cả trở ngại quần quanh nàng, lại một lần nữa đánh vào chỗ thịt mềm mại kia.

“Ta... A!” Cảm giác căng phồng mãnh liệt thay cho cảm giác trống rỗng cùng tê dại lúc trước, động tác kháng cự của Tiêu Hi Nguyệt cũng theo đó tan rã, khi lão hán lần thứ ba đâm vào, nàng... đâm huyết, đã vi phạm chủ nhân một cái, run rẩy buông ra, để cho cây nam nhân này có thể làm tiêu hồn nhục dục vị của nàng cắm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Chỗ sâu nhất trong cung đình đang ngứa ngáy nhất, bị gậy thịt đâm vào một lần, sau đó liền run rẩy phun ra mật ong, thấm vào thanh hung khí cường hãn này.

Ánh trắng lạnh buốt theo động tác leng keng của lão già, từ sâu trong cơ thể Tiêu Hi Nguyệt tản ra, hội tụ vào bên trong thai thai nóng rực, mỗi lần bác hoa bị cắm, Nguyệt Hoa cũng theo đó phun ra, mắt rùa mắt ngựa của lão hán giống như một cái ống hút, hấp thu toàn bộ Nguyệt Hoa đang chảy ra từ bên ngoài.

“Hí!” Lý lão hán hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy dưới háng vốn đã có chút mệt mỏi, sau khi hấp thu những đồ vật lạnh buốt này, càng cắm ngược lại càng có lực, thân gậy càng lúc càng cứng rắn, mỗi một lần đều là cắm sâu, mỗi một lần đều là sâu gian không chút lưu tình đâm sâu, mãnh liệt đâm đến trướng hoa của tiên tử.

“Tiên tử, tiên tử!” Lý lão hán mừng như điên, hắn đã nghĩ tới một màn tối hôm qua, tiên tử bị hắn đùa đến phun nước bọt, liền sẽ chảy ra như ánh trắng như hơi nước., Không thể tưởng được ánh trắng thật đúng là từ huyết tiên tử chảy ra, bị cây côn khí đỉnh cấp hiếm có trên thế gian này hấp thu, chẳng phải là muốn biến thành tam giới đệ nhất? Ha ha ha! ” Lão hán trên khuôn mặt già nua phảng phất trẻ hơn mười tuổi, hắn hăng hái,

thần thái phấn chấn, hấn... Túc thời gian cao quý nhất là Hi Nguyệt tiên tử thần kỳ nhất.

Hấn, đã là tam giới đế vương!” Tiên tử, lão nô quá yêu người rồi!” Hạ thể nện cọc gỗ rất ưỡn ngực, tiên tử còng xuống ý muốn loạn lạc, Lý lão hán thoải mái không biết trên trời là thế nào, hấn quả thực muốn bay lên trời! “A, à, à, ừm, chậm một chút... chậm đã... Quá, sâu...”... Quá... sâu, ô, quá sâu... Không cần “Tiêu Hi há miệng, tiếng rên rỉ mê loạn, tay nhỏ vô lực đẩy ra ngoài, lại bị lão hán nắm lấy, ấn vào bụng nàng.

Thế là, Tiêu Hi Nguyệt bị lão tạp dịch điên cuồng thiêu đốt, đồng thời, còn cảm nhận được bụng dưới của mình, không ngừng co rút lại, bắn lên rồi hạ xuống, giống như trong bụng, đã thai nghén, mười tháng.

Nàng biết rõ.

Đây là, tạp dịch cũ, cây thô kia, thịt... bồng.

“A!!” Sau khi thét lên cao trào kịch liệt, Tiêu Hi Nguyệt còn đang phun ánh trắng và nước mật lại bị lật qua người, nửa người trên sớm đã ướt đầm hoàn toàn nằm sấp trên mặt đất lầy lội, gương mặt tuyệt mỹ áp sát mặt đất lầy lội, mông mông bị ép phải cao lên, đôi tay bị cắt ngược ra sau lưng, bị lão hán nắm lấy tay kéo theo tích lực từ sau lưng.

Hai người như trâu đực và bò cái điên, lẫn lộn trong hồ bùn, nước bùn hỗn hợp với nước dâm đẳng, trộn lẫn máu tươi nơi Tiêu Hi Nguyệt phá vỡ, dính vào toàn thân hai người.

Ánh trắng sáng trong biến mất không thấy gì nữa, thiên địa một mảnh lờ mờ, phảng phất ngay cả trời cao cũng không muốn nhìn thấy tiên tử rơi xuống, ngã vào vũng bùn, toàn thân dơ bẩn bị hút vào trong.

Nam nhân gian dâm, một màn cưỡng chế nam nhân.

“Hi Nguyệt...” Đêm nay trăng đen không ánh sáng, trong lòng vô số người mặc niệm tên Hi Nguyệt.

Không biết là vì lo lắng cho nàng, hay là...

Phương pháp tu hành của tiên tử (3)

Hai mươi một năm thứ hai mươi bốn ngày sau, kinh thành, phủ công chúa.

“Chào Tiêu bộ đầu!” Khi Tiêu Viễn từ cửa hông tiến vào phủ công chúa, hộ vệ hai bên cửa cung kính gọi hân một câu.

Giọng điệu, thần thái, động tác đều không có bất kỳ địa phương kỳ thị hay khinh bỉ nào, lại khiến Tiêu Viễn cảm thấy khó chịu, cảm thấy chữ Tiêu trong miệng bọn họ nặng hơn một chút, biến thành nhỏ hơn.

Tiểu bộ đầu tốt! Lời này sao! Nhưng Tiêu Viễn trước mắt, thật đúng là một vị tiểu bộ đầu, quản lý trị an của một khu vực không lớn không nhỏ trong kinh thành, mỗi ngày đều giao tiếp với du côn lưu manh.

Bất quá, cũng là một người có thể ra vào phủ công chúa, không cần bẩm báo gì là có thể đi thẳng vào nội viện phủ công chúa.

Nhìn khắp thiên hạ, đừng nói tứ đại danh bộ không có đãi ngộ này, chính là thượng thư Hình bộ, đi vào phủ công chúa đều phải cung kính chờ ở phòng khách, muốn tiến vào nội viện càng đừng nghĩ tới.

Đãi ngộ đặc thù, mang đến cho Tiêu Viễn một tâm tình không được sáng khoái cho lắm.

“Nhìn mặt người, gần đây có chút buồn bực?” Tiến vào nội viện, nhìn thấy Cửu Công chúa đang xử lý chính vụ, Tiêu Viễn đợi một lúc lâu, mới chờ đến câu nói trêu ghẹo nàng này.

“Đúng là chẳng ra làm sao cả” Tiêu Viễn ngồi đối diện với Cửu công chúa, giống như đang bẩm báo cho nàng chuyện.” Thiên địa dị biến mấy ngày trước gây ảnh hưởng đến giờ vẫn còn chưa hết, rối loạn không ngừng. May là tối hôm sau ánh trăng lại xuất hiện, nếu không thì “Thiên địa dị biến” gì đó càng loạn hơn, rõ ràng chính là trăng sáng dị biến!” Người mặc một giáp cổ, hiện lên màu vàng kim óng ánh., Cửu Mãng Ngũ Trảo, Hiên Viên Minh Châu gần như trang phục kiêu long

bào, chậm rì rì nâng chén trà lên, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp một cái, chế nhạo nói: “Ta thấy là người không chịu thừa nhận tướng mạo tốt đẹp của mình xảy ra chuyện đúng không?” Hi Nguyệt muội muội...” Tiêu Viễn bật thót lên, đứng bật dậy., Sau khi đối mặt với đôi mắt sáng ngời của Hiên Viên Minh Châu, lại nhanh chóng dừng lại: “Hi Nguyệt... làm sao vậy?” Hiên Viên Minh Châu cười khẽ một tiếng: “Ta còn tưởng người trải qua khoảng thời gian rèn luyện này sẽ trở nên ổn trọng không ít, không ngờ vẫn lỗ mãng như vậy, bản thân người cảm thấy sao?” Tiêu Viễn cười khổ. “Công chúa.”, Người cần gì phải tới giễu cợt ta, người biết không, ta làm thế nào đều không bỏ được... Xin lỗi nói với ta: “Xin lỗi, có lỗi với ta? Ta có biết chút lòng dạ hẹp hòi của người không?” Giọng nói Hiên Viên Minh Châu mang chút cay đắng, “Gần đây người không tới thăm ta, cũng không chịu tới gần ta nửa phần, không phải là hối hận rồi sao, muốn gặp lại người?” “Không phải...”...” Vậy thì đến chứng minh một chút!” Dứt lời, Hiên Viên Minh Châu nhìn chăm chăm vào hắn, Tiêu Viễn bị ép cúi đầu, không dám đối mặt.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Một lát sau.

“Công chúa, người cũng biết, hiện tại ta chỉ muốn đột phá...” Tiêu Viễn nói tiếp không nên lời, trong lòng khó chịu khó hiểu.

Cũng giống như Cửu công chúa bức bách, cũng giống như nàng vạch trần chính mình, cũng giống như nàng chỉ trích. Tiêu Viễn biết rõ hắn là một người thiếu quyết đoán, khó có thể dùng hai ba câu nói để nói ra khuyết điểm của hắn.

Nhưng nếu Cửu công chúa trước mắt đều thể hiện tâm ý của mình như thế, hắn lại không đáp lại bất cứ điều gì, mặt lại còn nói cái gì đòi cưới công chúa cùng Hi Nguyệt muội muội? “Công chúa!” Tiêu Viễn ngẩng đầu, giọng nói kiên định.

Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu từ thất vọng cô đơn, lại đến kinh ngạc, cuối cùng hai mắt toả ra quang mang vui sướng, nhìn Tiêu Viễn vốn ngồi đối diện nàng, giống như thuộc hạ

đến báo cáo sự tình, thần sắc kiên định từng bước một đi tới phía nàng.

“Người muốn làm gì...” Cửu công chúa mặc Kim Long mãng bào chín vuốt, uy nghiêm không thể xâm phạm, bị Tiêu Viễn nâng cầm lên, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ xinh xắn đỏ hồng của nàng.

Trong chốc lát, hai người nhận nại cùng kiềm chế hơn thảng tình cảm bộc phát ra.

Đôi môi quấn lấy nhau, tiếng rên nhẹ, uy nghiêm đoan trang, Cửu công chúa cao quý đến mức bị Tiêu Viễn hôn lên lộ rõ xuân tình hiển lộ, nét mặt tuyệt sắc ứng hồng, vạt áo Kim Long Mãng bào đã được cởi ra. Tiêu Viễn đưa một bàn tay vào bên trong, trắng trợn vuốt vuốt ve ngọc nhũ đầy đặn, để cho thịt ngà dịu dàng trong lòng bàn tay của công chúa biến hình, cuối cùng hai ngón tay kẹp lấy quả hồng kiều diễm kia, vuốt nhẹ một cái.

“Ân da...” Mị Nhi bị đùa bỡn, công chúa tôn quý phát ra tiếng rên rỉ lòng người, ngẩng đầu lên, để Tiêu Viễn hôn lên cằm và cổ nàng. Nàng không ngừng phát ra tiếng thở dốc ngột ngạt, hai tay vuốt ve đầu tình lang.

Khấu trừ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cắt đứt tư vị lần đầu nếm thử trái cây, nhưng lại bởi vì các loại nguyên nhân mà thân thiết hơn thảng sau.

Tiêu Viễn cả kinh, Hiên Viên Minh Châu không để ý đến âm thanh ngoài cửa, chỉ nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, khước môi mỉm cười thấp giọng nói: “Người cái tên này... biết không? Nếu hôm nay người không muốn tỏ thái độ gì thì ra khỏi cửa của ta., Lần tiếp theo muốn tiến vào nội viện, nhưng không phải đơn giản như vậy đâu!” “A?” “Hả? Cái gì đây? Hiên Viên Minh Châu ta nhìn trúng nam nhân, cũng không thể là loại người nông cạn hiếm có kia “Hiên Viên Minh Châu diễm nhẹ khước môi của hắn, lau đi vết nước miếng vừa rồi thân mật mà bôi lên.

Sau đó, Hiên Viên Minh Châu lại ấn ngón tay lên xương quai xanh của Tiêu Viễn, dùng sức vạch qua, lau nước miếng hỗn hợp của hai người lên trên đó.

Bàn tay nhỏ nhắn chạm đến vị trí xương quai xanh, cho dù thân là nam nhân cũng không miễn cảm như nữ nhân, nhưng loại động tác khiêu khích tràn ngập sung sướng này vẫn làm cho Tiêu Viễn run rẩy không thôi, bảo kiếm dưới eo vận sức chờ phát động.

“Không được làm loạn.” Hiên Viên Minh Châu nhìn xuống bảo kiếm tình lang một chút, cười ha ha nói: “Hiện tại không phải là lúc ngươi có thể hồ đồ, ban ngày tuyên dâm, bị mẫu thân hoặc ngự sử của ta biết rõ có phải là không “Tiêu Viễn đầu mùa.” Ta tự nhiên hiểu được “Nhưng nói thật, hấn có chút thỏa mãn.

Hấn và công chúa vui mừng đã hơn một tháng, gần hai tháng trước rồi. Hơn nữa cũng chỉ có một lần, điều này đối với Tiêu Viễn lúc mới ném thử tư vị nữ nhân, một tháng qua đi ngược lại., Một buổi tối khó có thể ngủ, hấn ngoại trừ mang theo sự áy náy sâu đậm với Hi Nguyệt muội muội ở Tiên Vân Tông, cuối cùng chưa từng hoài niệm cùng công chúa thúc ngựa chạy băng băng trên con đường quê kia, bảo kiếm ra vỏ đâm vào trong đôi mông mềm mại của công chúa, hoặc là cái đêm đó ở hoa viên, hai người đã triệt tiêu hồn phách lỗi.

“Buổi tối?” Dường như nhìn ra Tiêu Viễn rục rịch, Hiên Viên Minh Châu có chút ngưng ngưng đề nghị.

Nàng cũng có chút nhớ nhung đêm hôm đó.

Vừa rồi nàng chỉ hôn Tiêu Viễn một lát, rồi bị hấn vuốt hai vú và nhũ, toàn thân giống như bị đốt cháy. Hạ thể càng không không chế nổi, có phản ứng, cảm giác tê dại trong hư không khiến nàng khát vọng được một lần nữa cùng nam nhân giao hoan.

Cũng giống như đêm hôm đó, dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Hi Nguyệt, Tiêu Viễn và một người trong hoa viên có thể nói là vui vẻ cuồng dã, khiến cho quần áo tung bay, hoa viên bừa bộn một mảnh.

“Buổi tối...” Tiêu Viễn trong lòng rung động, công chúa chỉ nói ra hai chữ, dĩ nhiên đã cho hắn vô hạn mơ tưởng, hai mắt hắn phảng phất như nhìn thấu thân thể uyển chuyển ẩn giấu uyển chuyển của Kim Long mãng bào đang che lấp trong Hiên Viên Minh Châu, lại một lần nữa hôn mê không thôi làm hắn mê muội song nhũ cùng mộng kiều, lại dùng bảo kiếm hung hăng xỏ xuyên qua...” Tiêu Viễn bật thốt lên, đáp ứng.

“Đúng là một tên ngu xuẩn.” Hiên Viên Minh Châu che miệng cười trộm, nhìn dáng vẻ Tiêu Viễn bị nàng trêu chọc đến mức khi con, cảm thấy rất thú vị.

“Chuyện này... toàn bộ đều do công chúa quá đẹp!” Tiêu Viễn lúng túng nói.

“Đừng ở đây lấy lòng ta nữa, còn không mau ngồi xuống!” Hiên Viên Minh Châu vừa rồi được hắn sửa sang lại quần áo, vuốt vuốt núi non mà lộn xộn, lại thu liễm thần sắc ngượng ngùng trên mặt, vuốt vuốt sợi tóc, một lần nữa trở về bộ dáng bỗng nhiên lạnh lùng uy nghiêm.

Tiêu Viễn còn hơi sững sốt, nhưng lại bị hai loại Hiên Viên Minh Châu có bộ dáng hấp dẫn.

Trong lúc mơ hồ, hắn tựa hồ phát giác được chính mình đối với xử lý chính vụ, có vẻ uy nghiêm dị thường cùng Hiên Viên Minh Châu cao quý càng mê luyện mấy phần, thậm chí một ngày kia nhin không được cùng nàng làm ra chuyện hoang đường, cũng là bị bộ dáng anh tuấn bừng bừng mê hoặc.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ngồi xuống đi!” Hiên Viên Minh Châu nhíu mày, ánh mắt nhìn về nửa người dưới của Tiêu Viễn, khẽ cười một tiếng nói: “Chẳng lẽ quân gia muốn ta thấy người ưỡn thẳng được cái đồ chơi kia? Không thể tưởng được tính tình của Tiêu Viễn lại là chia đôi tay áo! Cũng tốt, vậy để cho quân gia nói xong câu cuối cùng, Tiêu Viễn đã ngồi xuống.

“Khanh” cười hừ một tiếng, Hiên Viên Minh Châu lần nữa sửa sang lại dung mạo, hô lên trước cửa: “Vào đi!” Một lão giả mặc trường sam màu xanh đẩy cửa bước vào, cúi đầu, ánh mắt không nhìn về phía công chúa ngồi sau bàn sách, chỉ khẽ gật

đầu chào Tiêu Viễn một chút, sau đó cúi đầu hướng về Hiên Viên Minh Châu bẩm báo: “Công chúa, có tin tức truyền đến” Hiên Viên Minh Châu giả bộ xử lý chính vụ, bỗng nhiên phân phó.

Lão giả cuối cùng mở miệng, Tiêu Viễn lập tức đứng lên, vừa mới nhớ tới mình, Hiên Viên Minh Châu liền nói thêm: “Người ngồi xuống, Chu thúc, người nói đi, Tiêu Viễn là người ta tin tưởng!” Là “Có được mệnh lệnh chính xác của công chúa, Chu quản gia mới trầm giọng nói: “Hình bộ có tin tức truyền đến, Thiên Lao bị cướp, bên trong...” Tiêu Viễn lần này ngồi không yên, đứng lên, đẩy vẻ kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Không khí trong phòng trở nên quái dị, giống như đại điển nghiêm túc bị một người thô lỗ đột nhiên phá vỡ, trở nên dị thường xấu hổ.

Tiêu Viễn đỏ mặt.

“Người ngồi xuống cho ta!” Hiên Viên Minh Châu chỉ tiếc rên sát không thành thép: “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi mà còn xử sự không sợ hãi, sao vẫn là tay động chân động chân thế?”... Thật có lỗi...” Tiêu Viễn lúng túng không thôi, sau khi ngồi xuống lại càng bất an, cả người cũng không được tự nhiên.

Hắn thật giống như một tiểu tử nông thôn tùy tiện xông vào kinh thành, khắp nơi lộ ra mùi quê mùa, không xứng với kim chi ngọc điệp, quản lý đại quyền Hiên Viên Minh Châu.

Nếu cuối cùng Hiên Viên Minh Châu đăng lâm đại bảo, hắn nên làm thế nào?” Còn cần lịch luyện ” liêm tình lang” của mình một cái, Hiên Viên Minh Châu vạch trần chuyện này, ý bảo quản gia tiếp tục nói.

“Trong Thiên lao tổng cộng có mười sáu vị cường giả Đạo Cảnh vượt ngục bỏ trốn, hơn ba trăm vị cao thủ cảnh giới thứ ba, trừ một số ít bị giết chết trong Thiên Lao, tất cả còn lại đều thoát khỏi “ba! Hiên Viên Minh Châu buông bút xuống, ánh mắt lấp lánh nhìn quản gia: “Tin tức này là người phương nào truyền đến? Tin tức lớn như thế truyền đến?, Ta không thể

không biết!” Quân gia tự mình báo cáo, cho thấy đây là tin tức từ bí mật, nhưng mười sáu vị cường giả Tam Cảnh đều đào thoát từ Thiên Lao, tin tức kinh người như thế trong vòng một canh giờ truyền khắp năm đại tông môn, chấn động khiến cho vô số Nhị Nhị Tam Lưu môn phái người bàng hoàng, thiên hạ cũng vì thế mà kinh loạn.

Quân gia trả lời: “Nghe nói là buổi tối lặng yên không một tiếng động phát sinh, từng tên lính canh ngục ngủ say, ngày thứ hai tỉnh lại mới phát hiện chuyện này, bước đầu điều tra, hình như trận pháp Tỏa Thiên Khốn Ngục bị nội ứng mở ra, bốn vị bộ đầu đang bí mật lục soát trong kinh thành, lúc này Tiêu Viễn mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách tối qua mơ hồ cảm thấy bầu không khí không đúng.

Một bà lão mặc áo đen lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong phòng, Tiêu Viễn chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Khí tức âm lãnh trên người lão phụ này chấn nhiếp đến kinh hãi.

“Bà nội” Hiên Viên Minh Châu nhìn về phía lão bà. “Ngài thấy thế nào?” “A, trừ Lục Đạo môn, còn có thể là ai nữa?” Khóe miệng bà lão áo đen khẽ động vài cái, lộ ra nụ cười âm lãnh. “ phạm nhân trong Thiên Lao?”, Mười người có đến chín đều xuất từ Lục Đạo môn, có thể để bọn họ phối hợp, sau khi thoát khốn thì không gây ra động tĩnh gì, chỉ có Tôn giả có địa vị khá cao trong Lục Đạo môn phân thân, hoặc là đệ tử Ma tôn., Để bọn họ ra mặt, đám ngu xuẩn không đầu kia mới chịu nghe lời, không xuất thủ giết chết Ngục tốt “Hiên Viên Minh Châu” lộ ra thần sắc đăm chiêu, “Ta nghe nói trong Thiên lao giam giữ một Đạo Vận Cảnh?” “Không tê, một lão bà ngoại danh gọi là Thanh Diện lão ma cười toét miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn, phối hợp với khuôn mặt khô gầy, quái dị không nói nên lời.

“Hắn là...” Tiêu Viễn giật mình trong lòng, kịp thời ngừng lại câu chuyện.

Lão ma mặt xanh này không ai biết rõ thực sự là ai, thế nhưng phạm vào tội vi phạm trăm năm trước quả nhiên là Hình Trúc khó mà đọc được. Cho nên Tiêu Viễn mà trăm năm sau mới

sinh ra, thường xuyên nhìn thấy danh hiệu của hắn trong một vài thư tịch, không thể tưởng được ma đầu này còn sống, hơn nữa còn bị giam giữ trong Thiên lao này! “Hừ” lão ẩu lộ ra vẻ khinh thường., Tựa hồ biết vị trí của Tiêu Viễn trong lòng Cửu Công chúa, liền giải thích: “Lão ma mặt xanh xuất thân từ địa ngục, khi còn trẻ rất điên cuồng, không có nửa bằng hữu ở U Minh giới, về sau sống chết không đột phá được Đạo Vận cảnh, liền chui vào trong Lục Đạo, hấp thu một bộ phận lực lượng luân hồi., Nhưng lại không tu luyện Thiên Nhân Đạo, ngược lại hấp dẫn đám quỷ cô hồn dã kia, khiến âm linh không đầu kia nghĩ rằng hắn...” Giọng nói của bà lão dần dần nhỏ xuống, vốn khinh thường đã hóa thành nồng đậm kinh ngạc, sau một lúc lâu, dường như nghĩ thông suốt điều gì, lại khẽ quát một tiếng: “To gan!” Quản gia cúi đầu, không hỏi nhiều.

Tiêu Viễn cũng không lên tiếng, một người có thể đoán được từ trong giọng nói của bà lão này. Thiên lao lần này đã bị cướp, phía sau chẳng những có một vị đại nhân vật Lục Đạo môn tự mình ra tay, mà còn ẩn giấu âm mưu gì đó mà ngay cả lão bà cũng phải kinh ngạc.

“Bà nội?” Hiên Viên Minh Châu nhìn nàng.

“Minh Châu, ngươi đừng để ý tới chuyện này nữa, Hiên Viên Nhã không lộ vẻ nghiêm túc.” Bà lão nghiêm túc nói: “Là bà ta tới, cần phải có Đạo Vận cảnh mới có thể ra mặt giải quyết, hơn nữa không phải Đạo Vận cảnh bình thường? Cũng giống như Bạch Hạc Tiên, hoặc là thân vương của ngũ đại tông môn, trưởng lão gì chứ? Tiêu Viễn âm thầm suy đoán, trong lòng càng thêm khát vọng đột phá Đạo Vận cảnh, nếu không, chuyện lớn cỡ này chắc chắn không có tư cách tham dự.

Hiên Viên Minh Châu trầm tư một lúc lâu, lắc đầu: “Tuy ta không có năng lực quản, nhưng nếu tin tức Thiên Lao bị cướp truyền ra ngoài, cũng phải người đi điều tra một phen, không bắt được ba cảnh giới Đạo, bắt một số người dưới vẫn có thể “Không bắt được lão bà” một chút. “Ta đoán không sai, những người này đều phải chết” “Ừm?” Bà lão không trả lời nữa, sau khi nhìn thoáng qua Tiêu Viễn, bóng đen lại biến mất.

Hiên Viên Minh Châu suy nghĩ một lát, phân phó quản gia: “Chu thúc, chờ chuyện Thiên Lao truyền ra, lại phân phó người trong phủ tăng cường đề phòng, đi xuống đi.” “Đúng vậy, công chúa!” Chu quản gia cáo lui, lại dẫn theo cửa ra vào.

Tiêu Viễn cùng Hiên Viên Minh Châu ở lại trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ta đoán người...” Công chúa...” Hai người đồng thời mở miệng, đồng thời mỉm cười.

“Hỏi đi.” Hiên Viên Minh Châu tựa vào ghế tiếp tục uống trà, thần thái động tác không chút nhả nhó như nữ tử bình thường, nhiều lúc thậm chí sẽ để cho Tiêu Viễn cảm thấy nàng là một vị nam tử, cùng nàng xưng huynh gọi đệ, lại có thể gọi lên dục vọng của hần...” Tiêu Viễn ngừng suy nghĩ hỗn tạp trong đầu., Nói: “Vị tiên bối vừa rồi kia, nàng một mực bảo hộ Minh Châu người?” “Có thể nói như vậy là “Hiên Viên Minh Châu bốn cột cười, “Kể cả hiện tại, bất quá đại đa số thời điểm nàng chỉ dùng thần niệm để lưu ý bốn phía ta, cho nên người không cần lo lắng chuyện trước đó và chuyện trong vườn hoa sẽ bị nãi nãi” Tiêu Viễn rất là xấu hổ.

Dùng thần niệm lưu ý, chẳng phải là nhìn thấy không sai biệt lắm sao? Bất quá, chuyện lần trước ở hoa viên, hần và Cử công chúa cũng bị thị nữ biết, ngược lại cũng không quá xấu hổ.

“Còn có điều gì muốn hỏi không? Có thể nói cho người biết, ta tuyệt đối sẽ không giấu diếm “Công chúa nói lời dí dỏm, càng làm cho Tiêu Viễn cảm thấy xấu hổ.

Có thể đạt được tin cậy tốt như vậy, lúc trước hần vẫn luôn trốn tránh, nhưng trong đầu lại nóng lên, làm ra loại chuyện như vậy với công chúa ở hoa viên, ngay cả hần cũng cảm thấy mình là nam nhân phụ lòng.

“Nên biết ta, ta nghĩ công chúa người sẽ trả lời!” Tiêu Viễn mỉm cười, trả lời nàng.

“Ồ? Vậy ta cảm thấy, người phải biết hiện tại Tiêu Hi Nguyệt...” Hi Nguyệt muội muội bị sao vậy?!” Lúc này Tiêu Viễn phá công, bật thốt lên dò hỏi.

“Ha ha” trả lời hần là Hiên Viên Minh Châu mang theo ánh mắt trêu chọc.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt không sao.” Hiên Viên Minh Châu cúi đầu tiếp tục xử lý chính vụ, giọng nói đột nhiên nói: “Nàng chỉ là tu hành gặp sự cố, nhưng người yên tâm, gia đại nghiệp của Tiên Vân tông, cho dù nàng tàu hỏa nhập ma cũng có thể cứu về.” Tiêu Viễn Kiệt xuất thần.

“Nếu như người muốn đi Tiên Vân Tông nhìn nàng, vậy mời một người bẻ quan giả vờ, lấy cớ muốn bẻ quan đột phá Thần xuất cảnh, kỳ thật là muốn đi Tiên Vân Tông thăm hỏi tình nhân cũ của người, ta còn có thể cho người mượn phi chu, để người bay thẳng đến...” “Không, không cần” “Thật sao không cần?” “Ha ha”, tùy người đi., Được rồi, ta phải bận rồi, người đi xuống đi.” Tiêu Viễn do dự một lúc lâu, cất bước đi ra, lại dừng lại. Một lúc lâu sau, hần quay đầu lại nhìn thoáng qua Kim Long Mãng bào, tỉnh táo tự nhiên, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì của Hiên Viên Minh Châu.

“Sao vậy?” Công chúa không ngẩng đầu lên.

“Buổi tối... Nếu như ta rảnh rồi, ta sẽ tới...” Trong phòng lại yên tĩnh một hồi lâu.

“Ừm...” Sau khi nhận được câu trả lời, Tiêu Viễn thở phào nhẹ nhõm, ung dung đi ra khỏi phòng.

Không lâu sau, thị nữ bên người Cửu công chúa bưng một chén trà nóng đi đến. Khi nàng đẩy cửa tiến đến, cũng không nói gì, trực tiếp đẩy cửa vào, rón rén thay nước trà trên bàn công chúa, đặt ở một bên, sau đó bích hà chờ đợi một chút.

“Có chuyện gì sao?” Hiên Viên Minh Châu bưng trà nóng lên, đôi môi đỏ mọng kề sát mép chén trà sứ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nước trà thơm ngát thấm nước son, hình dạng sung mãn càng thêm mê người.

Bích Hà nhất thời ngây người, lại quên trả lời, nhìn chằm chằm vào hai mảnh môi kiều diễm của công chúa, ánh mắt mang theo mấy phần mê ly, hô hấp cũng dồn dập thêm vài phần.

“Hả?” Bích Hà?” Nha đầu người!” Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu nhìn lên, thấy thị nữ của mình có bộ dáng ngây ngốc, lập tức bật cười.

“Công chúa, ta...” Bích Hà ngượng ngùng, nhưng cũng không quỳ xuống dập đầu xin lỗi.

Nàng từ nhỏ đi theo công chúa, tình cảm hai người rất tốt, thêm nữa tính cách công chúa khiêm tốn, không thích ba quỳ chín lạy bộ dáng này.

“Bản công chúa cũng không phải Hi Nguyệt tiên tử, không cái gì có thể mê hoặc được nữ nhân nam nhân thần hồn điên đảo” Lời nói chua xốt của công chúa làm cho Bích Hà phì cười ra tiếng.

Hiên Viên Minh Châu lườm nàng một cái, Bích Hà vội vàng nói: “Trong mắt Bích Hà công chúa, chính là cô gái xinh đẹp nhất trên đời này, vàng chi ngọc diệp nhất, những người còn lại...” “Bích Hà” à?” Ta nghe mấy trăm lần nói thế, Bích Hà ngoan ngoãn im miệng.

Xem ra tên tiểu tử quê mùa khốn kiếp Tiêu Viễn kia lại để cho công chúa lo được lo mất, bằng không nói chuyện cũng sẽ không u oán như vậy, tràn đầy ghen tuông.

“Bích Hà” Hiên Viên Minh Châu nhìn về phía thị nữ bên cạnh thị nữ.

“Cái gì?” Có muốn lập gia đình không?” Hiên Viên Minh Châu quan sát tỉ mỉ thị nữ làm bạn hơn mười năm của mình.

Chỉ thấy nàng cúi đầu đứng ở một bên, có vẻ nhu thuận dị thường, khuôn mặt xinh đẹp, da thịt trắng nõn, tư thái mềm mại, khuôn mặt trái xoan xinh xắn có vẻ ngọt ngào, nhưng lại có đôi mắt hẹp dài, lúc hơi híp lại, bởi vì thân phận địa vị thị nữ của nàng cùng với việc dưỡng thành khí chất, tránh không được lộ ra một tia chua ngoa.

Bất quá, có thể làm công chúa tôn quý nhất cửu Châu hoàng thất —— tự nhận, tương mạo thị nữ bên người nàng là vô cùng tốt, cho dù là lúc răn dạy hạ nhân bộ dáng khắc nghiệt, cũng là một cái nhãn mày cười, một giận một giận cũng có thể làm cho một đám công tử thần hồn điên đảo xinh đẹp.

Thêm nữa thiên phú không thấp, lại được nàng ban thưởng lượng lớn tài nguyên tu hành, Bích Hà bây giờ tuổi mới hơn hai mươi, đã là tu vi Đan Hà cảnh, ở bất kỳ môn phái nào đều là đệ tử nội môn, thậm chí còn được nàng bồi dưỡng làm đệ tử thân truyền.

“Công chúa!” Hai đầu gối Bích Hà quỳ xuống đất, giọng điệu run rẩy nghẹn ngào.

“Người làm gì vậy?” Hiên Viên Minh Châu tức giận phát tay, để khí kinh nâng thị nữ của mình dậy. “Ta chỉ muốn giúp người tìm một người hôn phu tốt, những thiếu nữ trẻ tuổi khác vui mừng xấu hổ còn không kịp, người lại làm như vậy... Chẳng lẽ người sợ ta tìm phu hôn của mình không được sao?” Không không,... Không phải, công chúa “Bích Hà hoảng hốt xua tay.” Ta chỉ muốn ở bên cạnh công chúa, cuối cùng là muốn ở chung với công chúa., Công chúa gả cho ai, ta sẽ gả cho người đó. Nếu công chúa đăng quang Đại Bảo, vậy ta đây, liền...” Hiên Viên hoàng thất xuất hiện không ít Nữ hoàng, giống như đương kim Thánh Thượng dưỡng nam phi, Long Sinh Cửu Tử, cha khác nhau; cũng có một người sủng ái, phong làm hoàng phu si tình.

Chẳng lẽ công chúa là người sau?” Sợ cái gì!” Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Ta muốn tặng Dương Thất cho người, thế nào?” “Dương Thất!?” Trong đầu Bích Hà hiện lên một khuôn mặt nam nhân ngăm đen chất phác, hình dạng không thể nói xấu, nhưng cũng không quá anh tuấn, xem nhẹ thân phận tử sĩ của công chúa hẳn., Cùng với tu vi Thần xuất cảnh, nam nhân như vậy ở nông thôn đầy đồng ruộng đều là, thường thường chính là khiêng một cái cuốc, lấy mồ hôi như mưa khai khẩn ruộng đất, một năm đến đầu không kiếm được ba quả táo.

Nhưng bây giờ công chúa lại để nam nhân nông thôn như vậy tới khai khẩn nàng?” Nhưng bằng vào... Công chúa làm chủ!” Ha ha ha ha, người làm thế là sao? Muốn cười chết bản công chúa à?” Thấy khuôn mặt đầy ủy khuất của thị nữ của mình, Hiên Viên Minh Châu ý cười đầy mặt, lúc trước bởi vì tâm tình phiền não Tiêu Viễn mà mất sạch, trêu ghẹo: “Người cảm thấy Dương Thất còn không xứng với người à? Hẳn nói thế

nào cũng là một vị thần xuất cảnh., Mặc dù người có chút ngu ngốc nhưng vẫn thành thật hơn a. Về sau là nam nhân bốn phận, không giống với tên khốn Tiêu Viễn kia chút nào!”
“Công chúa!!” Bích Hà đau khổ gả cho Tiêu Viễn, nàng tình nguyện gả cho công chúa, cũng không muốn rời đi.

Thứ nhất chính xác là không nỡ bỏ cuộc sống nhiều năm qua, thứ hai là không nỡ bỏ công chúa.

Nếu gả cho Dương Thất, nàng đường đường là thị nữ của Cửu công chúa, liền biến thành một dân phụ, Bích Hà tiểu thư ngày thường ở phủ công chúa nâng cầm đi đường, ai còn chịu kêu một tiếng? Bích Hà biết tính cách công chúa, tuyệt đối không thể để một thị nữ gả cho người ta đi theo bên người, cho dù nhường, cũng không phải là cận thân, địa vị rơi xuống ngàn trượng.

“Chuyện này ngươi cứ suy xét cho kỹ, cứ đi theo ta là không phải chuyện gì.” Thấy nàng vẫn là mặt mũi tràn đầy vẻ không muốn, Hiên Viên Minh Châu còn nói thêm: “Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi tu luyện đến cảnh giới xuất thần, cuối cùng như thế nào, phải dựa vào chính ngươi...” Là “Đây đã là ân sủng hiếm có trong thiên hạ, vả lại nhìn ngữ khí công chúa, Bích Hà cũng không dám nhiều lời.

Nếu không chính là ý vào sủng ái mà kiêu ngạo, đáng chém.

“Bất quá...” Hiên Viên Minh Châu suy nghĩ một lát, “Ta cũng không thể gả ngươi cho một thái giám, Dương Thất bây giờ thế nào?” Vẫn như cũ, Thánh nữ của Hợp Hoan Tông nghe nói cả đêm đều mặc lụa mỏng, thi triển dâm công với hắn, nhưng vẫn không thể làm hắn phản ứng. Ngự y nói, đây không phải tật xấu trên thân thể hắn., Không trúng nguyên rủa, cũng không có di chứng sau đó, khí huyết của Cân Lạc cũng đều bình thường, hắn chỉ có tâm có bệnh mà thôi!” Bích Hà nói năng sáng khoái: “Ta thấy công chúa đã hết lòng quan tâm với hắn, trị không tốt chính là không chữa được, không còn cách nào khác!” Hiên Viên Minh Châu trừng nàng một cái, Bích Hà lại nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Ngươi đi gọi hắn tới, đợi lát nữa ta lại thử một lần nữa.” Nói xong Hiên Viên Minh Châu liền cúi đầu, Bích Hà không thấy

được biểu tình của nàng, nhưng cũng biết công chúa không muốn nói thêm chuyện này nữa, chỉ có thể cáo lui trước: “Vâng...”, Công chúa, giữa trưa ta lại dẫn hân đến gặp ngài.” Nhưng đi ra ngoài cửa, Bích Hà lại rầu rĩ. Lời công chúa nói là có ý gì? Là thị nữ thiếp thân, nàng không cần tinh thông nội vụ dạng, nhưng nhất định phải suy đoán ra dụng ý chân chính của công chúa. Đầu óc người quá ngu xuẩn thì không thể làm thị nữ thiếp thân được.

“Gọi Dương Thất đến, không phải là chỉ hôn với ta đây chứ?” Nhớ tới Dương Thất, Bích Hà hận không được, cắn răng mắng một câu: “Tên Dương Thất chết tiệt này, biết ngươi trung thành và tận tâm, nhưng ngươi làm sao... hại bản cô nương này phải gả cho ngươi!” Bích Hà tiểu thư quay đầu nhìn lại Bích Hà tiểu thư. “, Một vị nam tử trung niên mặc huyền y màu xanh tươi cười bước nhanh tới, đây là phó thủ của Chu quản gia, tên là Dương gì đó, địa vị thật ra không thấp, nhưng trước mặt công chúa là Bích Hà tiểu thư, vẫn chưa đủ xem.

“Chuyện gì? Không thấy ta đang bận sao?” Bích Hà tiểu thư tức giận hỏi.

“Không có không có, ta chỉ là nhìn thấy Bích Hà tiểu thư tựa hồ có chút lo lắng, tựa hồ đang phiền não vì chuyện gì đó...” Bích Hà lập tức nhíu mày, nghiêm nghị quát: “Chuyện của công chúa mà cũng dám hỏi thăm, chán sống rồi à?” Dương nhị quản gia sốt ruột. “Không phải là “, Không, không, hiểu lầm, thiên đại hiểu lầm a! Ta chính là muốn giúp Bích Hà tiểu thư chia sẻ một chút, không phải muốn thay công chúa...Này, cũng tại ta, đều trách ta, được rồi chứ? Bích Hà tiểu thư ngài bớt giận!” Lúc này Bích Hà mới hòa hoãn xuống.

Chẳng qua, quản gia nhìn ở bên ngoài đang vênh váo tự đắc, ngay cả quan tam phẩm cũng không để vào mắt lại rất cung kính, bộ dáng muốn lấy miệng mình tạ tội, Bích Hà càng không muốn rời khỏi bên cạnh công chúa.

Nói nàng cáo mượn oai hùm cũng tốt, chó ỷ thế người cũng được, những người khác muốn bắt rồng phụ phượng cũng không có tư cách này đâu!” Ta vì công chúa, lo lắng cho Tiêu

Hà Hàm nói một câu, việc này phủ công chúa ai ai cũng biết, ngược lại cũng không phải là chuyện cũ.

“Tiêu Viễn, người không kém chứ? Huống hồ, công chúa hiền minh thông minh bậc nào, làm sao có thể bị hấn che mắt được?” Nhưng công chúa si ngốc... Nàng muốn gả ta cho người khác!” Si tình? Thì ra là thế.

Dương nhị quản gia khôn khéo cỡ nào, hơi quan sát lời nói quan sát, lập tức minh bạch chuyện phiền não của Bích Hà.

“Bích Hà tiểu thư, ngài cảm thấy Tiêu Viễn là lương nhân sao?” “Hừ!”, người khác không dám nghị luận về hắn, là vì hắn có thể ra vào phủ Cửu Công “Dương nhị quản gia” chúng ta ám chỉ, “Có điều, nếu chúng ta thả quán trà trong kinh thành ra, để cho đám người rảnh rỗi kia nghị luận về phẩm hạnh của Tiêu Viễn, lại... chẳng phải có thể để Bích Hà tiểu thư ngài an tâm đợi ở bên cạnh công chúa sao?” Dương nhị quản gia không nói tỉ mỉ, nhưng Bích Hà hiểu được.

Nàng không cần làm gì cả, chỉ cần để cho Tiêu Viễn được người ta chỉ điểm, với sự hiền minh của công chúa, tất nhiên sẽ biết những chuyện này, hơn nữa tính cách của Tiêu Viễn, trong mắt Bích Hà, mối hôn sự này vốn là khó hiểu, nhất định sẽ sinh tử trong bụng.

Đến lúc đó, chỉ cần công chúa lại tìm một người không yêu thương như vậy nữa, thì sẽ không có suy nghĩ gây thơ cả đời cả hai người, tự nhiên sẽ đồng ý gả cho nàng, nàng cũng không cần rời khỏi bên cạnh công chúa.

“Hồ đồ” Bích Hà giả bộ bộ khiến trách, “Tiêu Viễn là ai cùng phủ công chúa chúng ta có quan hệ gì? Mang hắn làm gì!” Đúng, ta hiểu rồi!” Dương nhị quản gia và Bích Hà liếc mắt nhìn nhau, cười hắc hắc, xoay người rời đi làm việc.

Tâm tình của Bích Hà lúc này mới thả lỏng một chút, chuẩn bị đi tìm thống lĩnh thị vệ phụ trách bảo vệ công chúa, để hắn gọi Dương Thất tới.

“A a!” Đi tới đi lui, một mực phỏng đoán lời nói công chúa Bích Hà, trong đầu linh quang chọi hiện.

Nàng đột nhiên nghĩ thông suốt ý đồ chân chính của công chúa! Thử lại lần nữa... Không phải bốn năm trước, Dương Thất vẫn còn ở bên cạnh công chúa... Bộ đáng đó sao?" Thật đáng chết, ta nên sớm hiểu ra mới đúng!" Bích Hà ảo não vỗ vỗ đầu, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ thẹn thùng cùng hưng phấn, như thiếu nữ hoài xuân, bước chân cũng trở nên nhẹ hơn vài phần.

Sau ba ngày... Tiên Vân Tông, Nguyệt Hoa trút xuống, tin tức tốt rồi cuộc truyền ra.

"Hi Nguyệt, nàng tỉnh rồi?" Nam Cung Uyên đỡ lấy mái tóc tán loạn trong giường, thần sắc tiêu tụy, bên cạnh gương mặt tuyệt mỹ của nàng nhẹ nhàng lau chùi, phảng phất như muốn lau đi nước mắt chảy xuống ba ngày nay.

Triệu Tiểu Thanh cùng Triệu Tiểu Lam đứng ở một bên nhìn không được mà rơi lệ.

Đêm đó, thời khắc trời đất u ám không ánh sáng, trong cơn mưa to bàng bạc, tiểu thư lẳng lặng đi ra khỏi vườn hoa, toàn thân ướt đẫm mưa to, thân thể mềm mại trắng như tuyết bọc lấy quần áo ướt át, hai con người u ám vô thần nhìn về phía các nàng.

Sau đó ngủ say ba ngày.

"... Ta, không có việc gì..."

Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng nói.

"Tốt tốt tốt tốt, nhu Hi Nguyệt của ta không có việc gì là tốt rồi!" Nam Cung Uyên tỏ vẻ vui mừng, "Luyện công tẩu hỏa nhập ma là chuyện bình thường, tu hành không thuận buồm xuôi gió, sư phụ năm đó cũng không ra sao, thiếu chút nữa bị Thiên Ma mê hoặc thần trí, Hi Nguyệt ngươi bây giờ coi như còn tốt, cái gì cũng hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ cần cố gắng thêm, nhất định có thể đột phá!" Triệu Tiểu Thanh và Triệu Tiểu Lam không mở miệng nói chuyện.

Ngày hôm đó, sau khi tiểu thư về ngủ, thậm chí ngay cả quần áo đều là các nàng thay, thân thể cũng do các nàng làm.

Trong lúc mơ hồ, Triệu Tiểu Thanh muốn làm gì đó, nhưng Nam Cung Uyển ở ngay bên cạnh quan sát, nàng cuối cùng cái gì cũng làm, chỉ lau rửa thân thể mềm mại sạch sẽ của tiểu thư, để cho nàng nằm xuống nghỉ ngơi.

Cho tới bây giờ.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt thanh âm rất nhẹ, nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói: “Su phụ, ta muốn nghỉ ngơi thêm một lát nữa” “Được được, đồ nhi ngươi nghỉ ngơi trước đi, buổi tối ta lại tới thăm ngươi!” “Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt lại ngủ, Nam Cung Uyển nhìn về phía hai thị nữ đang muốn nói lại thôi, dặn dò: “Các ngươi chăm sóc Hi Nguyệt nhé!”, Hi Nguyệt chỉ là hơi chút sai lầm luyện công, chuyện đêm đó không liên quan gì đến nàng, ai dám ăn nói lung tung, liền...” “Là “Mặt khác...” “Nam Cung Uyển do dự một hồi, hai vị thị nữ cung kính chờ nàng phân phó, nhưng đợi hồi lâu, phu nhân vẫn không thể nói ra cái gì, chỉ có thể lựa chọn rời đi.

“Hi Nguyệt...” Quay đầu nhìn lại tên đồ đệ tiêu tụy tiên nữ đang nằm trên giường nhắm mắt ngủ say, trong lòng Nam Cung Uyển tràn đầy ý ám ức phần uất, nàng có lực không sử dụng ra được, có hận không phát tiết được, có tức giận cũng không phát ra được, chỉ có thể rời đi.

Đứng trước cửa tẩm cung của Tiêu Hi Nguyệt, sát ý của Nam Cung Uyển càng ngày càng mãnh liệt, hùng hực như ma, như lôi như ngục, hàm răng cắn răng vang lên những tiếng cọt két, nàng muốn xới tung Tiên Vân tông lên, giết sạch đám đàn ông xấu xí nơi này, thần hồn giáng xuống khu vực Cửu U, sau đó san bằng nơi này, khiến Tiên Vân Tông hóa thành vùng đất phế tích, vạn năm không được tái khởi! Như thế mới có thể tiết ra ngọn lửa của nàng.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua một góc đại thụ bên ngoài tẩm điện, sau đó thân ảnh Nam Cung Uyển mới biến mất không thấy gì nữa.

Đêm xuống.

Hai vị thị nữ hầu hạ Tiêu Hi Nguyệt uống một bát cháo linh mẽ rồi mới lui ra, để tiểu thư ngủ một mình.

Minh Nguyệt cư lại yên tĩnh trở lại.

Dưới ánh trăng mờ ảo, một bóng người cao gầy lặng lẽ tiến vào trong tấm cung của Tiêu Hi Nguyệt, trong tay cầm theo một cái rổ, mở khe cửa ra, lén vào, vội vàng đóng cửa lại, bước nhanh đến bên giường Tiêu Hi Nguyệt đang ngủ say.

Bịch một tiếng, trực tiếp quỳ xuống.

“Tiên tử, lão nô đáng chết, lão nô đáng chết!!” Kẻ lén lút tiến vào đương nhiên sẽ phá tấm thân xử nữ của Tiêu Hi Nguyệt, lại dùng lực điên cuồng trói buộc Lý lão hán ba ngày không thể rời giường.

Hắn vừa mắng chính mình, vừa dùng sức tát vào lỗ tai mình.

Thanh âm bộp bộp, ngược lại là cùng ba ngày trước hắn đặt Hi Nguyệt tiên tử vào trong bụi đất lầy, ra sức dùng căn dương ngoan mệnh cắt ngang, bụng dưới đánh vào mông tròn tiên tử phát ra vài phản tương tự.

“Tiên tử, lão nô đáng chết, lão nô không phải người, lão nô đáng chết!!” Một nửa là sợ hãi, một nửa là áy náy, Lý lão hán dùng sức quất vào mặt mình, đánh chừng mấy trăm cái, trên giường mới truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ra ngoài” tiên tử, “Đi ra” thân thể Lý lão hán cứng ngắc tại chỗ, qua một đêm, hắn không bị tiên tử một cái tát đập chết, cũng không bị thị nữ chạy tới một kiếm phân thân, điều này làm cho trong lòng hắn không tránh khỏi vui mừng, muốn cùng tiên tử đến một đêm, tốt nhất là mỗi đêm một lần.

Nhưng liên tiếp ba ngày, Minh Nguyệt cư ở đỉnh núi cũng không truyền đến tin tức tốt, tiên tử một mực ngủ say, Lý lão hán lo sợ, cuối cùng hôm nay mới có thể lên núi.

“Tiên tử, lão nô ta... Đứng rồi tiên tử, lão nô nấu canh gà cho ngài, thả táo đỏ, dải rác, đun sôi một ngày một đêm mới hoàn thành, lão nô sẽ mở cho ngài!” Lý lão hán vội vàng lấy ra rổ trúc mà mình mang đến, sau khi mở ra, bên trong lộ ra một cái hũ sành, lại mở bình gốm ra, hương vị mê người nhất thời truyền ra.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn nhắm hai mắt như cũ, trên người có thêm hình chim loan phượng cùng reo vang.

Lý lão hán khom lưng, đứng dậy, con mắt nhìn không được nhìn thoáng qua thân thể mềm mại được bao quanh của tiên tử, vẻ nóng bỏng chợt lóe lên, rất nhanh lại đè xuống, múc một chén canh gà đi tới trước giường tiên tử.

Hương thơm ngát xông vào mũi, Lý lão hán nhìn không được dùng sức hít một hơi thật sâu, sáng khoái lại run rẩy một chút, mới cẩn thận dùng muôi muôi ăn canh gà nhỏ hơn một nửa, đưa tới môi trắng của tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt không hề nhúc nhích, môi mím chặt.

“Tiên tử, tiên tử!” Lý lão hán dùng cái muôi tiến đến bên môi tiên tử, cầu khẩn nói: “Ngài cứ mở miệng ra đi, lão nô thề, cuối cùng không có được sự cho phép của ngài, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì! Lão nô... Đêm đó là lão nô đáng chết, ngài chỉ uống một chút thuốc bỏ thân thể, sau đó cho dù tiên tử ngài giẫm lên lão nô, để lão nô quỳ trên mặt đất học chó sủa, lão nô cũng tuyệt đối không oán hận!” Thang gà trên nắp nồi dính vào môi Tiêu Hi Nguyệt, cuối cùng có thể chảy vào trong đó.

“Tiên tử!!” Nhìn Tiêu Hi Nguyệt như người chết không đáp lại, Lý lão hán lần thứ hai cầu xin: “Người đừng như vậy, cho dù một cái tát đập bay lão nô, trong lòng lão nô đều rất cao hứng, chỉ cầu tiên tử ngài đừng có... u sầu như vậy, lão nô nhìn mà đau lòng, thật! Đêm đó lão nô tội đáng chết vạn lần, nhưng tiên tử ngài cũng không thể trừng phạt chính mình!” Tiên tử, ngài liền há miệng, để lão nô đút cho ta ăn.

“Tiên tử?” Cuối cùng, dưới sự cầu khẩn cực lực của Lý lão hán, đôi môi đỏ mọng tái nhợt dưới cái muôi hơi mở ra mấy phần. Lý lão hán vui mừng quá đổi, vội vàng cẩn thận đút canh gà vào trong cánh môi tiên tử.

Nhìn canh gà chảy vào cái miệng nhỏ mê người của tiên tử, Lý lão hán trong lúc mừng như điên lại cảm thấy lửa đốt rưng rục, nhưng lại không thể không đè lửa xuống, cẩn thận hầu hạ canh gà hầu hạ tiên tử, nhìn nước canh từ một muôi đều chảy vào

trong miệng tiên tử, Lý lão hán mới thở phào nhẹ nhõm: “Tiên tử, ngài nuốt xuống, còn có thể...” Nửa ngày, cổ họng Tiêu Hi Nguyệt khê nhúc nhích, đem canh gà uống hết.

Lý lão hán một lòng buông lỏng hơn phân nửa, lại tiếp tục cho tiên tử ăn canh gà, nhìn tiên tử uống một ngụm nước canh đặc, nhìn không được huyền ảo trong lòng, tiên tử có phải tha thứ cho nàng hay không? Đây nếu tương lai tiên tử dùng cái miệng nhỏ nhắn này ngậm lấy khó của hắn, gương mặt trông rỗng, lại nuốt xuống, lại giương mắt nhìn hắn một lần nữa, ánh mắt hờn dỗi, xấu hổ xen lẫn oán giận, đầu lưỡi phẩn nhẹ cuộn lấy hắn.

A! Cảm giác này, quả nhiên là thần tiên cũng không đổi.

“Khụ khụ khụ.” Tiêu Hi Nguyệt ho khan một tiếng, nước canh từ khóe môi chảy ra.

“Ặc, tiên tử, lão nô tử tội!” Lý lão hán vội vàng thu liễm mơ tưởng, vươn tay lau đi canh gà ở khóe môi tiên tử, ngón tay tiếp xúc với gương mặt tuyệt mỹ thanh lãnh tuyệt mỹ kia, trong lòng không khỏi nổi lên sóng gió.

Khuôn mặt tiên tử thật đẹp.

Lau xong, Lý lão hán thu ngón tay về, bỏ vào trong miệng ngậm một cái, rõ ràng là trước đó hắn ném qua canh gà của Toan Nghê, nhưng sau khi từ trong miệng tiên tử chảy ra, khiến lão hán cảm thấy đặc biệt thơm ngọt, hận không thể mỗi ngày đều ném thử món ngon này.

“Tiên tử, ngài không cần sao?” Cho nửa bát canh gà, Tiêu Hi Nguyệt không mở miệng nữa, Lý lão hán vốn định cho nàng ăn thêm ít thịt gà cũng không được, đành phải thức thoir rời đi.

Nhưng trước khi đi, Lý lão hán lại hỏi: “Tiên tử, ngày mai lão nô lại đến đi!” Không có trả lời.

Lý lão hán còn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: “Tiên tử, canh gà mặn hay Toan Nghê? Tiên tử? Tiên tử? “Tiên tử?” “Đi ra ngoài” “Vâng! Lão nô tối mai lại đến!” Chỉ thêm một chữ, cũng đã làm cho Lý lão hán thỏa mãn không thôi, ra khỏi tầm điện tiên tử, bắt đầu nhìn không được ảo tưởng lần nữa...” Hắc hắc, tiên tử, tiên tử, lão nô quá yêu ngươi!”

Tu hành của tiên tử (34)

Hai mươi lăm ngày sau, giữa trưa.

“Công chúa!” Tiêu Viễn mặc bộ khoái màu xanh, bộ trang phục xanh, đai lưng đeo bội kiếm, dáng vẻ phong trần một mối, gương mặt tuấn tú lại nở một nụ cười vui sướng, một lần nữa từ cửa phủ công chúa đuổi thẳng vào, ở giữa không có bất kỳ ai ngăn hãm lại, càng không kiểm tra xem rốt cuộc trong giỏ hãm là cái gì.

Sau khi nhìn thấy Hiên Viên Minh Châu xử lý chính vụ, Tiêu Viễn nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, tuấn dật bất phàm, rất có thể tranh giành hảo cảm với người khác.

Cho dù là có chút chán ghét Bích Hà của hãm, cũng không thể không thừa nhận, gia hỏa nông thôn này có thể để công chúa mở ra đủ loại đặc quyền cho hãm, không phải là không có đạo lý.

“Sao vậy?” Hiên Viên Minh Châu buông tẩu chương xuống, ngược mắt nhìn hãm, đáp lại hãm bằng nụ cười, sau khi ánh mắt nhìn thấy rõ trong tay Tiêu Viễn, ánh mắt lập tức sáng lên:

“Đây là lễ vật cho ta?” Tiêu Viễn nhìn qua tẩu chương trên bàn của nàng, Hiên Viên Minh Châu mỉm cười, phát tay gảy những tẩu chương đến từ quan viên các quận huyện này qua một bên, lại ra hiệu cho Bích Hà chuyển cái ghế tới, để Tiêu Viễn ngồi xuống.

Mặt bích hà tràn đầy vẻ không vui, đương nhiên, vẫn là làm theo.

“Tạ ơn Bích Hà tiểu thư!” Tiêu Viễn không khách khí, sau khi cười cười với thị nữ liền ngồi xuống bên cạnh công chúa, thò tay kéo tấm vải đen trên giỏ xuống, lộ ra hộp cơm bằng gỗ lim bên trong rồi mở nắp ra.

Bích Hà ở bên cạnh nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong hộp cơm để ba bốn khối đen sì sì, không biết là cái gì, nhìn rất bẩn, nhưng lại nghe có chút hương.

“Đây là cái gì?” Hiên Viên Minh Châu tò mò hỏi, đôi cánh vênh cao hít hà: “Hình như là thứ gì đó ăn được, quả hồng?” Đúng, đây là bánh trái hồng mà Triệu đại tỷ tặng cho ta trong ngõ nhỏ, là quả hồng trong nhà của nàng. Sau khi hái xuống thì đẩy vỏ hồng, lại trộn với bột mì và nhân quả đào, vò thành bánh nướng, lại dùng dầu mỡ chậm rãi xào, cuối cùng trở thành bánh hồng của Triệu đại tỷ!” Hiên Viên Minh Châu cười nói.

“Cái đó có phải không...” Tiêu Viễn chỉ vào bánh hồng: “Công chúa, Bích Hà, các người đừng nhìn đáng vẻ bán bánh này không ra sao, nhưng mỗi ngày Triệu đại tỷ chỉ làm năm mươi cái, mỗi lần bán một cái., Hàng xóm láng giềng đều như ong vỡ tổ đến cướp, người ngoài muốn mua cũng không có chỗ mua “Hả?” “Hiên Viên Minh Châu lông mày mang theo ý cười, “Vậy ta đoán đi... Người khăng định cũng không có mua, là “Tiểu” bộ đầu này của người đã giúp đỡ Triệu đại tỷ, cho nên nàng cố ý tặng cho người., Người dù cố ý “Hiển” cho ta ném thử, đúng không?” Trong câu nói của công chúa có thêm mấy chữ, ý tán tỉnh với tình lang đã rõ ràng lắm rồi, Bích Hà ngoan ngoãn ngậm miệng, lúc này nói nhiều một câu đều là đại bất kính, được ma ma ma trong cung đến nhiệt tình dạy dỗ.

Đương nhiên, ma ma tới từ trong cung cũng làm ra uy phong trước mặt các thị nữ các nàng, các nàng là không dám nhiều lời nửa câu chuyện của công chúa, dù sao công chúa cũng không phải công chúa lập gia đình, vẫn là cuối cùng có thể đăng lâm Đại Bảo Nữ Hoàng, ở hoa viên cùng tình lang không tính là xa xỉ.

“Ai, Minh Châu người cái gì cũng tốt, chỉ là có một điểm không tốt.” Tiêu Viễn lắc đầu thở dài.

“Ta quá thông minh rồi?” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười nhìn hắn.

“... Hai thứ này, còn rất kiêu ngạo tự mãn “Ha ha”, đây là lòng tự tin của hoàng nữ cuối cùng, có nói người cũng không hiểu!” Đúng, ta không hiểu, người hiểu rồi, mau ăn đi: “Tiêu Viễn lấy ra một cái bánh hồng, cũng mặc kệ đồ ăn vật ở cuối hẻm đầu

đường có bao nhiêu không sạch sẽ, không xứng với Cửu công chúa tôn quý nhất Cửu Châu, trực tiếp nhét vào miệng nhỏ hồng nhuận sung mãn của nàng.

Mà công chúa tôn quý chẳng những không ghét bỏ, còn khiêu khích tình lang, ăn bánh hồng đậm đặc chất thịt, còn liếm liếm ngón tay hắn một cái, ánh mắt như cười như không, lộ ra vẻ mỉa mai, câu dẫn thân thể Tiêu Viễn tê dại, khuôn mặt tuần tú đỏ lên vài phần.

“Công chúa” thích không? Khả khả, đúng là tên ngu ngốc... người cũng nếm thử “Ừm” hai người dính chặt lấy nhau, người một ngậm ta ăn bánh đào.

Bích Hà không nhìn xuống, thầm nói: “Chỉ là bánh hồng, làm sao gọi cơm trưa? Ta đi gọi phòng bếp đưa thức ăn lên!” Nàng nhìn hai người cũng không giống như là đi dùng bữa, liền muốn ở chỗ này ghiền.

“Có! Ta mua cơm trưa tới.” Tiêu Viễn trong bách bận rộn lại mở hộp cơm bằng gỗ lim ra, bên trong còn có một tầng cơm trưa trộn lẫn rau xanh và cơm thịt, còn mơ hồ bốc hơi nóng. Hơn nữa ở bên cạnh có tình lang, Hiên Viên Minh Châu không tránh khỏi thức ăn sôi trào, đồng thời cùng hắn ngồi ăn một bữa cơm trưa ngọt ngào.

Bích Hà sớm đã thức thối rồi đi, lưu lại hai người ở trong phòng.

“Người phải đi rồi sao?” Sau khi cơm trưa kết thúc, gương mặt xinh đẹp của Hiên Viên Minh Châu đã đỏ ửng lên, chỉ là sau khi thấy Tiêu Viễn đứng dậy thu dọn hộp cơm, giọng nói của nàng mang theo vài phần mát mẻ, hỏi.

“Ừm, tối hôm qua xảy ra chút chuyện, hôm nay nha môn vẫn còn đang bận, ta mới gấp rút đến đây.” Tiêu Viễn tràn đầy áy náy nói.

Buổi tối ba ngày trước hắn cũng không tới, cuối cùng tin tức Thiên Lao bị cướp cũng tiết lộ ra ngoài, kinh sư chấn động, người người bất an, sợ ác ma đầu cùng hung cực trong Thiên Lao lại xuất thế.

Lại thêm chuyện nguyệt hoa khuynh đảo mấy ngày trước, dân chúng kinh sư càng thêm bất an.

“Cũng tốt, vậy ta không để lại người nữa.” Hiên Viên Minh Châu rất nhanh thu liễm thần sắc, mỉm cười, chuẩn bị nhìn hắt rời đi.

Tiêu Viễn chủ động tiến lên, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng ấn lên môi đỏ của nàng một cái. “Công chúa, chờ ta làm xong việc, ta sẽ cố gắng tiếp “chỉ sợ” với người đến lúc đó lại đến lúc đó.

Đến lượt ta bận rộn với “Hiên Viên Minh Châu” một nụ hôn, hơi thở như lan, giọng nói đầy quyến rũ: “Hay là, mời một ngày nghỉ?” “Cái này... chỉ sợ không được, trên mặt Tiêu Viễn lộ ra vẻ khổ sở, “Ta vừa mới lên làm thủ lĩnh, sau đó lại vì tư quên công quên mình?”, Những thủ hạ kia của ta càng xem thường ta hơn!” “Ha ha, đừng đừng là đệ tử Tiên Đế mà cũng sợ những thứ này?” Đệ tử Tiên Đế gì chứ, tha cho đệ tử, “Hai người thân mật quá.” Tiêu Viễn rút cuộc cũng đứng dậy rời đi, sau khi hai người ăn xong hộp cơm, chuẩn bị buổi trưa ngày mai nếu rảnh rồi lại quay trở lại lần nữa.

Hắn vừa mới đi, chân sau liền đi vào.

“Công chúa, có cần nghỉ ngơi một lát không?” Hiên Viên Minh Châu từ trên ghế đứng lên, nhưng lại đột nhiên dừng động tác, lông mày hơi nhíu lại, dường như cảm nhận được điều gì khác thường.

Bích Hà đầu tiên là sửng sốt, đến khi hai gò má công chúa ửng hồng, mơ hồ hiểu ra cái gì, thấp giọng nói: “Công chúa, lát nữa Bích Hà hầu hạ ngài nghỉ ngơi nhé?” Mặt trái xoan của nàng cũng theo đó đỏ ửng, tim đập thành thịch, mang theo xuân tình kiều diễm của thiếu nữ, lộ ra vẻ ngượng ngùng chờ mong.

Hiên Viên Minh Châu nhìn thị nữ hơi thẹn thùng trong mắt nàng một chút, chần chờ một lát, mới gật đầu.

Tim Bích Hà đập càng nhanh thêm vài phần, trong con người giống như có một vũng nước mùa xuân mềm mại dập dờn, sóng ánh sáng lấp lánh, cảm giác mê người không nói ra lời,

đem trái tim thiếu nữ dịu dàng động đậy hiện ra trước mặt Hiên Viên Minh Châu cùng là nữ tử.

“Đi thôi.” Hiên Viên Minh Châu dẫn đầu đi ra ngoài cửa, gương mặt càng đỏ thêm vài phần, nhu thuận đi theo sau lưng, chỉ là nàng đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi: “Công chúa, hay là... ta gọi người kia tới? Vừa vặn vào lúc này, thử một lần... Hắc.” Người kia, đương nhiên chính là người mà ba ngày trước công chúa mang đến, chỉ là sau đó công chúa đột nhiên thay đổi chủ ý, để hắc chờ một chút.

Hiên Viên Minh Châu chân chờ một lát, chân mày hơi nhíu lại, tựa hồ đang do dự.

Bích Hà lại nhẹ giọng nói: “Công chúa, ta sẽ mệnh cho hắc như mấy năm trước ở chung quanh đây trông coi, nếu có bất kỳ dị động gì, xin Hắc bà bà một chỉ đâm chết hắc là được!” Hiên Viên Minh Châu liếc nhìn nàng một cái, khẽ ừ một tiếng, sau đó liền đi ra khỏi Phượng Minh điện, tiến vào một tiểu viện bên cạnh.

Bích Hà vẫy vẫy tay với bên ngoài, rất nhanh đã có hai thị vệ và thị nữ đến nghe lệnh.

“Công chúa nghỉ ngơi trưa, bất cứ ai cũng không được tới gần Phượng Minh điện!” “Nhớ kỹ, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, kể cả Tiêu Viễn!” “Vâng, Bích Hà tiểu thư!” “Đi ra ngoài, phong tỏa xung quanh cẩn thận, xác nhận không có vấn đề gì, Bích Hà mới bảo thị nữ thả hạ đến đây, thấp giọng ra lệnh cho nàng: “Xuân Hoa tiểu thư!”, Dựa theo lúc trước ta phân phó người đi làm, để Dương Thất đến, còn nữa, gọi Hạ Hoa Thu Hoa Đông Thảo, các người ở thiên phòng chờ “Là”... Là thị nữ Xuân Hoa không hiểu rốt cuộc Bích Hà muốn làm gì, công chúa không phải muốn đi Vô Gian nghỉ ngơi sao? Tại sao lại gọi Dương Thất? Bất quá chuyện Bích Hà phân phó nhất định đều là ý chỉ của công chúa, các nàng cũng không dám vi phạm, tất cả đều làm theo.

Sau khi dạo qua một vòng Bích Hà, cảm thấy sự tình không sai biệt lắm, mới đi vào trong một sân nhỏ thấp bé phía sau Phượng Minh điện. Sau khi tiến vào lại đi ngang qua mấy tiểu

viện, đi qua từng tầng từng tầng tường cao vây quanh, tiến nhập vào trong một hoa viên rất nhỏ.

Hoa viên cũng không lớn, liếc mắt một cái liền có thể thu hết cảnh sắc vào đáy mắt, hai cây đại thụ, một cây trúc nhỏ, còn có một hòn non bộ, nuôi dưỡng bảy tám con cá vàng không quá quý giá. Công chúa ở bên cạnh giả sơn cầm một ít hạt gạo vừa nấu chín ném vào trong ao, nhìn mấy con cá vàng ba lạng ăn.

“Công chúa, hết thấy đều ổn thỏa.” Bích Hà đi vào trong hoa viên, lại nhìn ngó bốn phía tường cao.

Nơi này chỉ có một cái cửa có thể tiến vào, ở trong phủ công chúa lại thập phần xảo diệu, trong vòng trăm mét cũng cao lâu, trừ phi có người ở trong phủ công chúa bay lên mới có thể từ trên trời nhìn thấy nơi này.

Bất quá, người phi hành phủ công chúa đến nay vẫn còn xuất hiện, bởi vậy vị trí hoa viên nhỏ này có thể nói là cực kỳ bí mật, người của phủ công chúa đều biết công chúa sẽ nghỉ ngơi ở đây một lát, nhưng chỉ có rất ít người được phép đi vào trong đó.

Bích Hà cùng Dương Thất, chính là hai trong số hai.

“Ừm” Cửu Công chúa đổ hạt gạo vào trong hồ giả, đứng lên, hai tay dang ra với thị nữ.

Nếu là người ngoài nhìn thấy bộ dáng như vậy, cho dù là Tiêu Viễn từng thấy công chúa ăn ngủ cũng phải giật mình.

Ánh mắt Cửu công chúa lúc này hơi híp lại, thần sắc lười biếng, tư thế oai hùng hiên ngang ngày xưa đều hóa thành quỵến rũ và nhu hòa, như là gỡ xuống hết thảy trọng trách, ngay cả suy tư cũng không muốn, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát, khôi phục lại tinh lực.

Gương mặt xinh đẹp của Bích Hà đỏ bừng, mím môi, đi tới trước làm công chúa rộng áo, hai tay tinh tế mềm mại mà động tác thuần thực, rất nhanh cởi Kim Long Mãng bào trên người nàng xuống, lộ ra thân hình cao gầy yếu diệu của Hiên Viên Minh Châu.

“Công chúa...” Hô hấp của Bích Hà dồn dập vài phần, áo lụa mềm mại màu trắng không thể che giấu được dáng người ngạo nhân của công chúa, dãy núi trước ngực kiêu ngạo đứng thẳng, trên đỉnh đầu có hai điểm lồi lên, cặp mông căng tròn rắn chắc bọc trong quần áo gối đầu, bộ dáng mượt mà làm cho người ta nhìn không được muốn nắm tay lật lên, nhẹ nhàng bóp một cái, để mông vênh lên biến hình trong tay mình.

Cái quần lót này kỳ thật chính là áo lót mà nữ tử bình thường mặc, chỉ bất quá không có mở ra, vốn là các nữ tu vì phòng ngừa giao thủ với người khác nên lộ ra xuân quang mà đặc biệt chế tác, lại còn quần lót bên trong có thể mặc cũng không mặc.

Mà dụng liệu lót thân của Hiên Viên Minh Châu cực kỳ cao cấp, gần như là dán chặt lấy công chúa mềm mại.

Da thịt mềm mại rơi vào trong hai cái rãnh trên mông, bao phủ cặp mông căng tròn hoàn mỹ của công chúa.

Thậm chí.

Cái áo lót thiếp thân này còn đem hình dạng ngọc trai mê người giữa hai chân công chúa phác họa ra, chỗ nữ tử uyển chuyển uyển chuyển nổi lên rõ ràng, đường viền phồng lên, ở giữa lõm thành một khe rãnh khó thấy, vải lót màu trắng quần chặt vào trong đó, giống như hình dạng bàn chân lạc đà sa mạc, nói vậy thiên hạ bất luận nam nhân nào nhìn vào đều sẽ phun máu mũi điên cuồng.

“Phụ” chỉ thấy trên vị trí ngón chân lạc đà của Công chúa dính đầy nước, Bích Hà nhìn không được che miệng cười thành tiếng, trên mặt trái xoan hoa mai xấu hổ, hai hàng mi cong cong cong.

“Cười cái gì?” Cửu công chúa phong tình vạn chủng thị nữ liếc mắt nhìn một cái, bước sen nhẹ nhàng, hai chân thon dài khẽ động, mông tròn run run mà động, đi đến bên giường trúc dưới bóng cây, ưu nhã ngồi xuống, cánh mông bị áp chế, hình thành càng thêm mê người.

“Công chúa hiểu lầm ta rồi”, bước chân Bích Hà nhẹ nhàng theo sau, đỡ lấy được ánh nắng giữa trưa đã thập phần lười

biếng, ngay cả công chúa cũng mềm nhũn, hầu hạ nàng nằm trên giường vuông trúc, Bích Hà còn cẩn thận nâng đầu công chúa, gối lên gối mềm mại, đồng thời lấy ra xiên, làm tóc mai công chúa đen nhánh tản mát.

“Ồ?” Ta chỉ cười chê Tiêu Viễn... Tiêu công tử, hửn ” Bích Hà nghiêm trang giải thích: “Tiêu công tử không biết, buổi trưa công chúa và hửn thân mật một phen, sớm đã tình cảm thay đổi không thôi, muốn cùng ái lang vui vẻ thêm một hồi, ngay cả thân thể cũng chuẩn bị xong “Bịch”, cười tiếp tục nói: “Đáng tiếc, Tiêu công tử lại bỏ lỡ thời cơ tốt., Để công chúa Mỹ Nhân ở một mình trong phòng trống, không biết làm sao, đáng thương làm sao, “Nha đầu đáng thương lắm miệng lưỡi sắc bén, nên đánh” Hiên Viên Minh Châu lưỡi biếng nằm trên giường vuông trúc, nhắm hai mắt lại, hai chân đan chéo đặt trên giường, ngũ khí mang theo nhẹ nhàng mềm mại đa tình, nói không nên lời, xuân tình sôi nổi không ngừng.

Hơi thở Bích Hà lại dồn dập thêm vài phần, lão ngồi xổm xuống, cẩn thận cởi bỏ nút thắt giây gấm cho công chúa, miệng nhẹ nhàng nói: “Bích Hà ta mới không phải nói nhiều lời, đàn độn quê mùa của Tiêu Viễn thì làm sao biết được, công chúa thích nó như vậy?” Hiên Viên Minh Châu không phản bác nữa, hai tay đan vào phần bụng, nhắm mắt nằm trên giường trúc, thần thái lưỡi biếng, như đang ngủ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua những tán lá cây lá lướt chiếu lên thân thể mềm mại của nàng, đôi mắt ngọc mào ngai lộ ra ánh mặt trời chiếu rọi, chiếu sáng rạng rỡ; hai dãy núi cao ngất trước ngực vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, chống quần áo màu trắng lại, hai điểm đỉnh cao nhất lặng lẽ đứng thẳng, tạo thành một phong cảnh tuyệt mỹ khiến người ta không thể rời mắt.

Công chúa mềm mại dãy núi theo nhịp hô hấp đều đặn phập phồng theo, lúc nhô lên, hai điểm nhô ra càng mê người, ngực sữa khẽ run lên, vài vóc mềm mại tiếp thân cơ hồ không cách nào tạo ra hiệu quả ngăn cản, đều bị hai người ở đây nhìn thân thể lưỡi biếng của nàng tinh quang.

“Hử” nhìn thoáng qua đại hán da ngăm đen đứng cách đó không xa, Bích Hà khẽ hử nhẹ một tiếng, nhưng không đem

nam nhân ngăm đen này đuổi đi, ngược lại đối với gã vầy vầy tay, im lặng nói: “Tới đây! Đại hán ngăm đen hai mắt gắt gao nhìn Cửu công chúa đang nằm trên giường trúc, thân thể khôi ngô đang hưng phấn khẽ run run, trong đầu hiện ra hình ảnh mấy năm trước đó gã không dám nhớ lại nữa.

Mà hình ảnh lúc trước, lại cùng với người trước mắt này, từ thiếu nữ xinh đẹp trưởng thành đã có được phong hoa tuyệt đại, nhất cử nhất động, mỗi cử động đều có thể thu hút rất nhiều sự chú ý của Chuẩn Nữ hoàng, Hiên Viên ở kinh thành... Công chúa!” “Ta...” Không đợi đại hán da ngăm đen mở miệng nói cái gì, Bích Hà liền trừng mắt nhìn hấn một cái., Mệnh lệnh của hấn cấm mở miệng, cũng cấm chỉ ở lại phía trước một bước! Chỉ có thể đứng ngoài ba mét, nhìn xem nàng hầu hạ công chúa như thế nào!”... Đúng!” Đại hán da ngăm đen dừng lại, không dám tiến lên nửa bước, cũng không dám nói nửa câu, thậm chí... Nếu như không có sự phân phó của Bích Hà tiểu thư lúc trước, hấn cũng không dám dùng ánh mắt để khinh nhờn công chúa nằm trên giường trúc.

Nhưng càng không dám, ánh mắt của hấn lại càng tham luyện thân thể mềm mại của công chúa, ánh mắt giống như đối đãi với thần linh, thành kính nhìn Cửu công chúa lười biếng.

“Hừ, xin lỗi ngươi không dám...” Lúc này Bích Hà mới hài lòng gật đầu, quay đầu tiếp tục cởi dây thắt lưng của công chúa, lấy ra hai chân ngọc xinh đẹp mặc la bàn màu trắng, lộ ra ánh mắt giữa trưa và ánh mắt ngăm đen đại hán.

“Công, chủ...” Đại hán khôi ngô vẻ mặt dờ dẫm, hấn... đã từng lấy giày gấm của công chúa như vậy.

Mấy năm trước, hấn đã từng... giống như Bích Hà tiểu thư, nhẹ nhàng xoa bóp tay chân cho công chúa, vụng về học động tác của Bích Hà tiểu thư, dùng các đốt ngón tay, nhẹ nhàng xoa xoa ở lòng bàn chân tràn ngập u thể của tiểu công chúa, giúp tiểu công chúa Du Du Du thả lỏng bàn chân, chậm rãi hoạt động.

Giống như Bích Hà tiểu thư, đem mười ngón chân xinh đẹp như mười hạt ngọc trắng nõn của tiểu công chúa dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp; cũng giống như Bích Hà tiểu thư, sau

khi xoa bóp một lần chân ngọc hoàn mỹ của công chúa, lại cúi đầu xuống, dùng hàm răng cắn vào tấm lưới bằng tơ, đầu lắc lắc, cẩn thận cởi đôi giày bông trên chân thon thả của tiểu công chúa.

Khi đó, trên khuôn mặt ngăm đen tràn đầy vẻ hung phấn đến mức đạt được ước nguyện, sau khi tiểu công chúa cởi giày bông đã ngủ say, nhìn không được lại nghĩ thấy trên chân bông, chỉ thuộc về mùi thơm non nớt chỉ có thiếu nữ mới có thể có.

Hương thơm kia thật sự như cỏ độc xâm nhập đến hần.

Sâu trong thần hồn khiến toàn thân hần ta run rẩy.

Đại hán da ngăm đen khô ngô biết rõ, nếu như để người ta biết hần lén lút làm bẩn Cửu công chúa ngọc chân xinh xắn của Hiên Viên hoàng thất, chờ đợi hần chỉ có một con đường chết.

Nhưng ngay cả như vậy, hần vẫn không kìm nén được nội tâm, đối với Cửu công chúa, đối với chủ nhân của hần, Hiên Viên Minh Châu giống như nữ thần, làm ra cử động dơ bẩn không chịu nổi.

Hần nhìn không được mà làm nhiều động tác hơn so với Bích Hà tiểu thư lúc trước. Dùng miệng, dùng lưỡi cắn xé nhẹ nhàng, hôn lên đôi chân trần trụi của công chúa, khiến cho tiểu công chúa đang nằm ngủ say sưa phát ra tiếng hừ nhẹ., Ngón chân hần khẽ co lại. Hần cắn chặt lấy ngón chân trắng nõn mềm mại của tiểu công chúa, dùng hàm răng nhỏ nhắn của tiểu công chúa mới mười bốn tuổi để cảm thụ đôi chân mềm mại của tiểu công chúa, khiến cho bàn chân tiểu công chúa run rẩy trong miệng hần, co rúc lại, buồn ngủ mông lung mà đá đập., Nhưng cuối cùng vẫn bị hần tận tâm hầu hạ, làm ra hành động càng tiến thêm một bước so với mát xa, hoàn toàn chính là hành động khinh nhờn hạ lưu! “Chẳng qua là, nhìn thấy Bích Hà tiểu thư trước mắt, cũng giống như hần lúc trước, hôn môi liếm láp, nhu nhu hòa liếm vuốt ngọc chân công chúa đang nghỉ ngơi, đại hán da ngăm đen lộ ra thần tình khó tin.

Lúc trước, sau khi hắn thấy tiểu công chúa của Bích Hà tiểu thư vì ngủ trưa xoa bóp, mới có một ngày Bích Hà tiểu thư không còn ở đây nữa, nhin không được tiến lên làm ra động tác vô sỉ.

Nhưng hôm nay, Bích Hà tiểu thư cũng giống như hắn, ngược lại học hắn đối với công chúa...” Trong đôi môi xanh rì rào bóng loáng của Hiên Viên Minh Châu, hôn dọc theo bắp chân, cánh môi như lửa, lại hết sức mềm mại rơi vào da thịt đẹp của công chúa, mãi đến khi hôn đến đùi thì hôn một cái., Cử công chúa nhắm hai mắt lại, dường như đã ngủ say, phát ra một tiếng rên nhẹ nhẹ lay động tâm hồn. Chân ngọc thon dài rung rung một cái, mười ngón chân ngọc trắng nõn mềm mại khẽ xoắn, lại chậm rãi buông lỏng, giống như đang hưởng thụ vuốt ve nàng ta.

Đại hán da ngăm đen toàn thân chấn động, mấy tháng nay, bất luận là ca nữ khiêu khích, kỹ nữ vồ vồ, thậm chí là thánh nữ Hợp Hoan Tông tự mình thi triển mị công, gần như trần truồng đem thân thể yêu kiều bày ra trước mặt hắn., Nhưng y không cứng nhắc như trước, giờ phút này nghe thấy công chúa rên rĩ một tiếng, nhanh chóng phát sinh biến hóa, cứng rắn đến cực hạn, giống như một con dao găm giấu trong đũng quần, muốn bay ra ngoài ba mét, có hai mỹ nhân đang vuốt ve đồng tính triển lộ tài năng.

“Ta!” Một gương mặt trắng nõn của đại hán ngăm đen trở nên đỏ, thần sắc quẫn bách, muốn co rút người lại. Nhưng vốn liếng của nam nhân gã quả thực không nhỏ, cho dù là khom lưng, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng đũng quần cao ngất.

Đặc biệt là sau khi công chúa phát ra một tiếng ngâm nga êm ái “A...a...gtttt, Dương Chi của đại hán càng lúc càng trở nên cứng rắn, dường như muốn xé rách quần áo của tên thị vệ của phủ công chúa vậy.

Đại hán khôi ngô mấy tháng nay không hề có dục vọng gọn sóng, tại thời khắc này tất cả đều bị nhen nhóm.

Đôi mắt đỏ bừng của hắn nhìn chằm chằm vào đồng tính đang vuốt ve trước mắt. Khác với Bích Hà tiểu thư mấy năm trước chỉ đơn thuần mát xa gân cốt cho tiểu công chúa, Bích Hà tiểu

thư trước mắt đã dùng phương thức mang theo dục vọng, hôn lên, liếm láp, vuốt ve chủ nhân của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, làm cho Cửu công chúa đang biếng nhác nằm trên giường trúc đầy kích thích.

Cuối cùng, hắn nhìn thấy đôi môi hồng hồng của Bích Hà tiểu thư, dừng lại giữa hai chân của công chúa, hôn lên trên âm bộ như lạc đà vênh vào tự đắc kia.

“Ừm.” Thân thể Cửu công chúa khẽ run lên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, hơn nữa theo thị nữ Bích Hà hôn vào huyết mật dưới thân nàng, đầu lưỡi liếm láp trên đầu ngón tay lạc đà đang phồng lên kia, đỉnh xúc tu, miệng công chúa cũng theo đó khó nhin mở ra, phát ra tiếng thở dốc đứt quãng, rên rỉ trở nên rõ ràng.

Thậm chí hai chân khép lại mở ra một chút, để đầu lưỡi Bích Hà có thể thuận lợi liếm láp vào trong.

Nhưng công chúa vẫn không mở mắt, vẫn tiếp tục vặn vẹo thân thể, theo vuốt ve của thị nữ mà rên rỉ thở hổn hển.

“Ừm... ừm... A, công chúa xinh đẹp cao quý, không hề phòng bị mặc áo lót dán trên người, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, thân thể mềm mại vặn vẹo uyển chuyển, phát ra một trận thấp giọng thở dốc cùng rên rỉ.

Cảnh đẹp như vậy, thật sự là hương vị đầy đủ, dụ cho người ăn ngon miệng đại động, “Dịch Hà khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, thành kính hé miệng, lưỡi nhỏ nhắn dán vào trên âm hộ của công chúa, cách một tầng quần lót mỏng manh, ôn nhu liếm láp, hôn lên đôi môi non nớt nõn nà của công chúa.

Bích Hà không dùng sức, đầu lưỡi thậm chí không có đi kích thích hoa châu mẫn cảm nhất của công chúa, càng không có dùng đầu lưỡi ướt nhẹp, mà chỉ cách chiêng quần lót tơ lụa mềm mại thăm dò vào bên trong âm hộ công chúa.

Nàng chỉ dùng đầu lưỡi, nhẹ nhàng vuốt ve âm ba của công chúa, liếm láp trên bờ môi trắng nõn của công chúa, cẩn thận dùng lưỡi thơm miêu tả hình dạng và hình dạng công chúa âm Quát, dùng đầu lưỡi đè lên đôi môi âm miêu trắng nõn nõn của công chúa, cấp cho nàng cảm giác yêu thích run rẩy.

Thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi trắng nõn ướt nhẹ, ở chỗ công chúa cũng ẩm ướt nhiều nước, áo lót mỏng manh hoàn toàn dán lên huyết mật phòng lên, ngay cả con bướm nở ra môi hoa cũng nhìn thấy rõ ràng trên âm hộ, cẩn thận liếm nhẹ hôn., Đầu lưỡi Bích Hà mềm mại điểm vào trung tâm huyết công chúa, chỉ có thời khắc ngẫu nhiên, mới dùng cái lưỡi trắng nõn chui vào mật huyết dán chặt trong tã lót, đảo qua bên trong mật âm mềm mại kia một chút, khiến cho thân thể công chúa run nhẹ nhẹ một cái, đầu lưỡi Bích Hà lại nhanh chóng rời đi.

Như vậy là đủ rồi.

Công chúa đang nghỉ ngơi trưa chỉ cần loại tình dục nhu hòa nhẹ nhàng này, khiến nàng rất khẩn trương học tập cả buổi sáng có thể rất nhanh trầm tĩnh lại.

Cho dù kích thích công chúa đạt tới cao trào, huyết hoa run rẩy chảy ra một cổ mật dịch nhỏ, nhưng công chúa cũng sẽ không tình dục bùng bùng, khó nhận được mở miệng muốn nhiều hơn.

Công chúa cần, chỉ là loại ánh mặt trời giữa trưa này bị người ta chạm đến thân thể, chạm rãi vuốt ve, hôn mê, đầu lưỡi liếm láp, bàn tay trắng nõn an ủi, nước suối suối âm huyết, hàm sữa đứng thẳng, để cho tình dục hòa hoãn kích thích, như ánh mặt trời sau trưa ấm áp thấm ướt toàn thân nàng.

Như vậy, công chúa rất nhanh sẽ ngủ, buổi sáng nay thân thể có thể trầm tĩnh lại.

Chỉ có điều, hôm nay nàng muốn nhiều hơn một chút.

Càng tiến thêm một bước.

Tốt nhất là có thể khiến tình cảm công chúa bùng bùng phần khích, kích thích nam nhân bên cạnh không chịu nổi mà cứng nhắc.

“Hửm?” Bích Hà nhìn thoáng qua đại hán da ngăm đen đang đứng ngây ngốc, thấy hắn cứng rắn đứng phía sau, đôi môi nhếch lên đầy nước mưa yêu nước của công chúa không nhận được hiện lên nụ cười châm chọc và đắc ý.

“Công chúa” không để ý đến vẻ mặt quẫn bách và lúng túng của đại hán, Bích Hà chậm rãi liếm môi một phen về huyệt mật mật của công chúa, sau đó nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, để công chúa biết tình huống hiện tại, để cho công chúa có thể tiếp tục hưởng thụ khoái cảm, buông lỏng thân thể lười biếng nằm trên giường trúc, tiếp nhận càng nhiều vuốt ve của nàng.

“Ừm...” Rõ ràng Cửu công chúa đang chìm vào trong bộ đồ ngủ lười biếng và kích động, từ trong mũi phát ra một tiếng ư ưc, thanh âm run run không thể tưởng tượng nổi, toàn thân đại hán da ngăm đen lại run lên một lần nữa.

Cái tiếng rên này mê người, hắn đã nghe qua.

Vào mấy năm trước, cũng ở chỗ này.

Trong hoa viên nhỏ yên tĩnh này, cũng là trên giường trúc, hắn dùng cùng một động tác, vuốt ve Minh Châu công chúa lúc ấy chỉ có tuổi dậy thì làm cho nàng giống như một con nai nhỏ, hai mắt nhắm lại co quắp trên giường trúc, bị ngón tay của hắn đụng vào, bị môi của hắn hôn lên.

Công chúa nhỏ nhỏ rên rỉ, thở hổn hển, khó chịu vặn vẹo thân hình thon thả xinh xắn, trong ngực hắn giống như một con cừu non nho nhỏ.

Khi đó... hắn hầu như ôm lấy công chúa từ trên giường trúc, để công chúa nhỏ nhắn xinh xắn đang ngồi, dùng bờ câu non nớt áp chế lồng ngực của hắn, trong lòng hắn yêu thương ngọn lửa hừng hực như muốn bùng phát.

“Bích Hà công chúa rời khỏi âm hộ hai chân thon dài ướt nhẹp của Cửu công chúa, hôn nhẹ trên bụng nàng, dùng đôi môi đỏ hồng lưu lại trên da thịt công chúa một chút dấu vết.

Đồng thời, Bích Hà dùng ngón tay thay thế đầu lưỡi cùng môi vừa nãy, áp lên tư thế ẩm ướt lửa nóng của công chúa, nhẹ nhàng vuốt ve.

“A Thiên” như là Cửu công chúa đã ngủ say phát ra tiếng rên rỉ như muốn thở dốc, hai chân khó chịu khép lại, kẹp tay Bích Hà vào giữa chân, giống như đang mang theo một cái gối mềm mại, nửa người dưới nhẹ nhàng hoạt động, dùng tư thế miễn cảm nóng bỏng để chạm vào ngón tay của nàng.

khoái cảm liên miên bất tuyệt, từng tiếng rên rỉ vang lên.

Bích Hà có chút thất vọng, bởi vì nàng biết công chúa không chịu nổi bộ dáng chủ động kẹp chặt hai chân như vậy đã là nỗ lực hết sức rồi.

Cho nên, nàng chỉ có thể tăng tốc, đôi môi đỏ mọng áp lên bộ ngực mềm mại của công chúa, dùng gương mặt cọ cọ, dùng môi khê gặm, đồng thời cũng dùng một tay vuốt ve nửa người trên của công chúa, ở dưới bụng mềm mại của công chúa., Vòng eo mảnh khảnh, cuối cùng rơi xuống hai bên ngực sữa công chúa, năm ngón tay mở ra nắm lấy phần ngực tròn trịa của công chúa, nửa bên trái tròn trịa bộ ngực sữa, dùng sức một chút, để một sữa chua ép đến một bên khác, áo lót bị ép rơi vào trong mương, mềm mại mềm mại bị một đôi bàn tay mềm mại hoàn toàn khống chế.

“Công chúa” nhìn công chúa mỹ lệ đang nhắm mắt ngủ say, bộ ngực sữa mềm mại ấy bỗng trở nên lồi ra, gương mặt xanh biếc nóng bỏng, ánh mắt mê ly, bị Cửu công chúa tàn phá bừa bãi phía dưới, ngón tay được nước mật sền sệt của công chúa thấm vào càng lúc càng mạnh thêm vài phần.

“Ừm, ừ, à... ừm ừm, tiếng rên rỉ của Cửu công chúa càng lúc càng dồn dập, đầu cũng đang đau khổ lắc đầu, nhưng hai chân nàng vẫn ôm chặt bàn tay Bích Hà, cứ miết chặt, ma sát, mười ngón chân trắng nõn co lại, thắt lưng nhỏ nhắn dưới động tác vuốt ve ngón tay của thị nữ, bộ dáng không chịu nổi khiêu khích.

“Công chúa...!” Ngoài ba mét, hai mắt đại hán khôi ngô ngăm đen đỏ bừng, miệng mở ra thở hồng hộc, trên khuôn mặt chất phác lộ ra thần sắc tràn đầy dục vọng.

So với mấy năm trước, bộ dáng của công chúa sau khi tiếp nhận vuốt ve đã trở nên khác hẳn.

Khi đó tiểu công chúa, dù đang ngủ say sưa, nhưng vẫn dùng bàn tay nhỏ bé kháng cự lại sự thân mật của hắn. Hắn dùng nụ hôn đầy yêu thích, rơi vào khuôn mặt đỏ bừng của tiểu công chúa, bàn tay to dụi dụi cái mũi nhỏ mềm mại của tiểu công

chúa. Tiểu công chúa lại không đáp lại, chẳng qua là một con nai nhỏ bị sói xam bắt được, phát ra tiếng gào thét non nớt.

Nhưng công chúa lúc này bị thị nữ Bích Hà khiêu khích, rất nhanh liền bồng bồng phấn khích, thắt lưng căng thẳng, hai chân khép chặt, một bộ dạng lâm vào bầu không khí giống như bị cào, mộng ảo, uy nghiêm, sáng sủa, hình tượng hoàn toàn khác hẳn Cửu công chúa ngày thường! Dưới ánh mặt trời ban trưa, hai nữ tử đang nằm trên giường trúc trong vườn hoa hôn một cái động tác an ủi càng lúc càng kịch liệt.

Một tay vuốt vuốt ngực công chúa, cuối cùng nhịn không được cúi thấp.

Đầu tiên, cái lưỡi màu hồng vươn ra, đầu tiên là liếm môi một cái vào ngực áo mềm mại của công chúa, dùng đầu lưỡi mềm mại xoa bóp một lần, khiêu khích làm cho công chúa rên rỉ không thôi, mới từng bước một đi dọc theo sườn núi lên, cuối cùng một ngum đem đỉnh cao nhất của dãy núi ngậm ở trong miệng, dùng hàm răng cực kỳ nhỏ gặm cắn.

“A!” Cửu Công chúa phát ra tiếng rên rỉ rõ ràng nhất, hai chân co rút, kẹp chặt bàn tay thị nữ ở giữa chân, eo thon không cách nào chịu nổi kích thích, run rẩy liên tục, hai con ngươi nhắm chặt mở ra, mê ly nhìn thị nữ đang đè trên người nàng.

“Công chúa Thiên Thiên” nói một câu, động tác của Bích Hà nhanh hơn, một bàn tay phải cố hết sức móc móc lên giữa bắp đùi công chúa, tay kia không khách khí chút nào đặt lên ngực trái của công chúa, miệng thì chuyển sang bên kia, lần nữa há miệng ngậm chỗ lồi dưới áo lót, dùng đầu lưỡi hướng về phía đầu ngà sữa sớm đã mạnh mẽ phác họa, đầu lưỡi hồng phấn xoay tròn vòng vòng trên đầu tóc công chúa.

“À, a...” Khi tiếng rên rỉ của công chúa càng lúc càng lớn, tay trái của Bích Hà lại đồng thời chuyển động, năm ngón tay nắm chặt sữa sữa sữa của công chúa vào trong lòng bàn tay, cảm thụ được mười phần co giãn của thịt ngà tràn đầy mỹ cảm trong bàn tay, lại dùng đầu ngón tay luân phiên cạo qua dưới áo lót trắng của công chúa.

“A...” Cuối cùng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hướng về phía mũi nhọn của công chúa dùng sức hút một cái, liền khiến cho Cử công chúa phát ra tiếng rên rĩ kéo dài, eo thon thẳng lên, một đôi chân thon dài dùng sức kéo căng, một cổ yếu dịch tuôn ra, làm ướt ngón giữa hai chân.

Đại hán da ngăm đen cũng mất đi năng lực suy nghĩ, ngơ ngác nhìn công chúa trong cao trào, hạ nhục bỗng tiết ra dương tinh mà không tự biết.

Ánh mặt trời giữa trưa đã bao phủ ba người ẩm áp vào bên trong.

“Ừm...” Trong lỗ mũi phát ra một tiếng rên, cái ót Hiên Viên Minh Châu rơi xuống, một lần nữa gối lên gối đầu, hai chân căng thẳng vô lực buông lỏng ra. Ngón tay Thị nữ Bích Hà rút cuộc không chút trở ngại vượt ve bí mật Hoả Nhiệt Âm hộ sau cao trào giai của nàng, bôi lên thân thể nàng chảy ra một mảnh hỗn độn.

Nhưng Bích Hà lại không quá thô bạo dùng sức, đầu ngón tay lại khôi phục sự nhu hòa lúc trước, miệng cũng buông ra để kích thích nhũ phong mềm mại của công chúa, ngược lại chậm rãi thở hỗn hển, dọc theo cổ công chúa thon dài, một đường hôn lên cái cằm trơn bóng của công chúa, bờ môi cơ hồ sắp chạm đến đôi môi đỏ mọng đang rên rĩ của công chúa.

Hiên Viên Minh Châu ở sau cao trào, giống như đã ngủ, trên mặt ửng hồng lộ ra thần sắc cực kỳ thỏa mãn sau cao trào, đôi môi hơi mở ra, phun ra khí tức hương thơm hợp nhãn.

“Bích Hà công chúa” đã sớm cảm thấy hứng thú với đôi môi sung mãn thuận lợi của công chúa, giờ phút này vẫn là nhịn không được, sau khi bờ môi hai người thở ra khí tức giao hòa một lát, đầu hơi cúi xuống, hôn lên cánh môi kiều diễm của công chúa.

Hiên Viên Minh Châu vô thức đáp lại nụ hôn đồng tính của thị nữ, đầu lưỡi hơi thở ra, để thị nữ thưởng thức hương vị lưỡi thơm của nàng.

Công chúa và thị nữ hôn nhau, nhưng công chúa cuối cùng vẫn không chống nổi cơn buồn ngủ sau cao trào, hoàn toàn

ngủ thiếp đi.

“Công chúa, ngài ngủ “Bích Hà luyện tiếc hôn đôi môi đỏ mọng của nàng một cái, rồi mím môi, để cho hai người trên môi thơm ngọt trở lại trong miệng, mới từ trên người công chúa cẩn thận từng li từng tí xoay người xuống, nâng eo nhỏ của công chúa lên, để cho bờ hông mềm mại rời khỏi giường trúc.

Sau đó, Bích Hà cởi quần lót ướt nhẹp của công chúa ra.

Đại hán da ngựa đen lại một lần nữa mở to hai mắt, nhìn áo tơ mềm mại kia thuận theo bắp đùi tuyết trắng thon dài xuống, dọc theo đôi chân đẹp uyển chuyển mềm mại, rời khỏi thân thể công chúa.

Theo cái quần lót và nửa người dưới của Hiên Viên Minh Châu hỗn loạn, một sợi tơ màu bạc đứt gãy, tiểu công chúa của Hiên Viên hoảng thất được sung ái nhất, liền hoàn toàn cởi trần nửa người dưới, lộ ra dưới ánh mắt tràn đầy ái mộ cùng dục vọng của đại hán ngựa đen.

“Hi hi, chào, tên ngọc, có đẹp không?” Bích Hà rất hài lòng giờ cái quần lót của công chúa lên, trong đũng quần kia rõ ràng đã ướt một mảng lớn, mơ hồ còn có dịch mật óng ánh sền sệt nhỏ xuống, dưới ánh mặt trời giữa trưa, chiếu sáng rạng rỡ, tuyệt đối là phong cảnh tuyệt đẹp nhất trên thế gian.

“Ừm” đại hán ngựa đen dùng gậy thịt cứng đến cực hạn đáp lại, vô thức gật đầu nhẹ.

Tiểu công chúa xinh đẹp lười biếng sau cao trào, bị cởi quần lót, dưới ánh mặt trời nhỏ xuống yêu dịch óng ánh, một màn như thế, há có thể không dễ nhìn sao? “Đẹp phải không? Dương Thất, xoay người đi cho ta! Không được nhìn lại nữa! ” Bích Hà lãnh khốc mệnh lệnh đến, trên mặt nàng vẫn như cũ hiện lên vẻ ửng hồng sau khi cùng nữ nhân công chúa vui vẻ, nhưng vẫn tuân theo phân phó của công chúa lúc trước, mạnh mẽ lệnh cho đại hán da đen Dương Thất quay người lại.

Không sai, vị đại hán khôi ngô có thể may mắn nhìn thấy công chúa ngủ trưa, thậm chí nhìn thấy bộ dạng cao trào của công chúa đang co giật. Trước đó gã làm mật thám nương nhờ vào

tứ hoàng tử, cuối cùng lại bị Tây Hà quận thủ hộ Dương Bảo nghiệp, dùng phương thức cực kỳ ác độc tra tấn hơn nửa tháng. Dương Thất! Sau khi trở lại kinh thành, Dương Thất lại trải qua một loạt khảo nghiệm. Nhưng cuối cùng, gã vẫn dựa vào sự trung thành của mình, lần nữa nhận được sự tín nhiệm của Cửu công chúa.

Lại thấy tiểu công chúa lười biếng ngủ một lần nữa.

Thậm chí còn tiến xa hơn mấy năm trước, thấy tiểu công chúa được thị nữ Bích Hà vuốt ve, kích động xong liền phát tiết ra ngoài, có vẻ như đang ngủ say.

Nhìn thấy công chúa uể oải ngủ thiếp đi,

Dương Thất đã cảm thấy mỹ mãn, làm gì còn có yêu cầu xa vời gì? Lúc này, hắn lập tức xoay người sang chỗ khác.

“Hà?” Nam nhân chất phác thấy vậy không chút do dự xoay người lại, Bích Hà rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ công chúa không xinh đẹp? Nửa người trần trụi, lại đang co giật cao trào, thân thể mềm mại hiện ra màu đỏ hồng, ngay cả gò má tuyệt mỹ của Cửu công chúa cũng đỏ bừng, chẳng lẽ không hấp dẫn người khác? Hoặc là, lười biếng nằm trên giường trúc., Nữ hoàng Cửu Châu được phơi nắng giữa buổi trưa, ngủ trưa, toàn thân không hề phòng bị, thậm chí ngay cả khe rãnh hồng nhật giữa hai chân cũng nhìn không sót. Giờ phút này nữ hoàng Cửu Châu lại dang rộng hai chân, nam nhân chỉ cần cầm một cây gậy vào là nàng đã sớm vào trong huyết mâu bày trơn trơn trơn trơn trơn, toàn bộ đều đang giữ lấy nàng.

Hiên Viên Minh Châu như vậy, không xinh đẹp, không đủ dụ người?!” Tên nhà người... thật đúng là ngu ngốc! Vừa ngốc vừa dần!” Trong lòng Bích Hà nổi lên gợn sóng, giống như hờn dỗi nói Dương Thất một câu, sau đó không tiếp tục để ý tới hắn nữa!, Xoay người, cúi đầu sát vào nửa người dưới của công chúa, dùng miệng và đầu lưỡi liếm láp huyết mật xinh đẹp của công chúa, uống sạch mật, lại cẩn thận từng li từng tí dùng khăn lụa mỏng phủ lên nửa người công chúa trần trụi, mới hài lòng đứng lên.

“Đi theo ta” Mặt Bích Hà không chút thay đổi nói.

“Vâng!” Dương Thất không dám quay đầu lại, thân thể khô ngô từng bước đi theo sau lưng thị nữ.

Hai người ra khỏi hoa viên, đi tới trước một căn phòng bên cạnh mới dừng lại, Bích Hà quay đầu đang muốn nói chuyện, lại bị thân hình cao lớn của Dương Thất dọa cho hoảng sợ.

Gia hỏa này từ trên cao nhìn xuống, thân thể mạnh mẽ của Khổng Vũ giống như một con mãnh hổ đứng thẳng, hai mắt giống như mắt trâu, miệng lớn dính máu khế thở dốc.

Bích Hà nàng cũng không xem là thấp, nhưng ở trước mặt đầu mãnh hổ này, Bích Hà lại cảm giác mình và con mèo nhỏ một mực giống nhau.

Thân cao chỉ đủ đến tầm ngực, nếu là bị hấn ôm vào, chỉ sợ không phải toàn bộ...” Trong đầu chợt hiện lên một đêm hoa viên, Tiêu Viễn ôm một màn đêm dục do công chúa mãnh liệt làm, khuôn mặt Bích Hà xấu hổ, theo bản năng liếc xuống một cái.

“Ách, Bích Hà tiểu thư, ta, ta!” Dương Thất cao lớn khô ngô rất là quần bách, khom người, vẻ mặt như vậy cũng khiến khí chất của hắn như mãnh hổ quét sạch sành sanh, trở nên giống với hán tử nông thôn quê mùa.

“Theo ta vào đây!” Bích Hà tức giận đẩy cửa ra.

Dương Thất không dám vi phạm, cứ thế ngẩng cao nửa người dưới, đi theo vào trong phòng.

Phịch một tiếng, cánh cửa bị đóng lại.

“... A!!!” Trong phòng, bốn vị thị nữ Xuân Hạ Thu Đông như hoa như ngọc đồng loạt phát ra tiếng thét chói tai, bị nam nhân khô ngô đi theo sau Bích Hà tiểu thư làm cho kinh hãi nửa người dưới chống đỡ.

“Đều la hét cái gì!!!” Bích Hà quát lớn: “Câm miệng lại cho ta, truyền lệnh công chúa: Ai cỏi y phục cho ta!!” “Cỏi cho ta!” “Á!” “Không được nữa, cỏi ra cho ta!”

Việc tu hành của tiên tử (3)

Đội trưởng hai mươi hai tháng ba lại có nhiệm vụ nữa!” Người mặc bộ đồ màu lam, Trình Dũng đeo đai lưng vừa vào cửa liền hướng về phía Tiêu Viễn đang hướng đám người luyện võ hét lên, một đám tiểu bộ khoái còn là Luyện Khí kỳ nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Tiêu Viễn ra hiệu, ra hiệu cho đám thủ hạ tiếp tục luyện tập đao pháp. Hắn nhìn về phía Trình Dũng, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì? Trường cước môn cùng quý thủ sẽ lại náo loạn sao?” Cái gọi là trường cước, kỳ thật chính là đám người làm một ít công nhân thể lực, bởi vì thường xuyên đi chân trần, bàn chân trở nên thập phần rộng lớn thô ráp, cho nên gọi là Trường cước.

Mà Quý Thủ hội chính là một nhóm trộm cắp hơn năm mươi người, chuyên môn chạy trốn ra đường xó chợ tùy thời mà ra tay, nhưng lại không dám trộm đồ của kẻ có tiền, chuyên môn lấy tiền của những người nghèo, sau khi bị phát hiện liền lấy ra đao, uy hiếp những người nghèo kia im miệng.

Bởi vậy mà song phương có xung đột, dần dần biến thành thủy hỏa bất dung.

Mấy ngày gần đây kinh thành rung chuyển, quý thủ trắng trợn trộm cắp, Tiêu Viễn dẫn người bắt một đám, nhưng lão đại Quý Thủ Hội vẫn tiêu dao ở bên ngoài, thao túng thủ hạ tiếp tục làm án.

“Đúng, cũng không phải.” Cái tên Trình Dũng tuy có dũng mãnh, nhưng lại không cao lớn, ngược lại thân hình gầy gò, hai mắt lóe hào quang khôn khéo, lôi kéo Tiêu Viễn đi tới một bên sân nhỏ, thấp giọng nói: “Lão đại: “Lão đại.”, Cơ hội của ngươi đến rồi!” “Cơ hội gì?” Tiêu Viễn bình tĩnh lại, hắn đã không còn là thiếu niên lỗ mãng mấy tháng trước nữa, sau khi lăn lộn trong nha môn đã lâu, lại từ Cửu công chúa gặp qua rất nhiều mạch nước ngầm phun trào ra, hắn đối với bất cứ ai cũng có vài phần cảnh giác, phòng bị mấy vị Hoàng tử bên

cạnh hấn cái nội ứng gì đó, khiến cho hấn thân bại danh mà ảnh hưởng đến Cửu công chúa.

“Tự nhiên là cơ hội trở thành tứ đại danh bất đầu!” Trình Dũng hai mắt tỏa sáng, lão biết rõ vị bộ đầu trẻ tuổi này lai lịch bất phàm, được Kinh Triệu doãn chỉ đích danh, càng là tu vi Linh Thai cảnh, tiến lên một bước chính là đại nhân vật Đạo Cảnh.

Hiện tại sống ở nơi này, khẳng định chỉ là tạm thời. Cuối cùng vị gia này nếu có thể thăng chức rất nhanh, tất nhiên sẽ kéo tay hấn. Cho dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người khác cũng sẽ không làm hấn mệt mỏi đến Trình Dũng là một tiểu bộ khoái của hấn.

Có thể nói, vụ mua bán này tuyệt đối không lỗ.

“Lão đại, ngươi đừng có không tin...” Thấy bộ dạng thờ ơ của Tiêu Viễn, Trình Dũng vội vàng nói: “Không phải quý thủ hội kia, mà là một bang hội khác” “Bang hội” gì đó?” “Là, chính là... cái kia, chính là cái kia, bán đan dược kia!” Tiêu Viễn trầm giọng quát lên, nhìn dáng vẻ cái tên này vò đầu bứt tai, liền biết đám này sẽ không đơn giản, phỏng chừng là muốn mượn sức hấn thực lực cùng bối cảnh Linh Thai cảnh, một bước lên trời đối phó còn xa không phải là thể lực bọn hấn có thể đối phó được.

Kinh thành rất lớn, Hoàng thành nằm ở núi Chân Long trên đỉnh dãy núi. Mà Tiêu Viễn quản hạt nơi này không những rời xa Hoàng cung, mà khoảng cách giữa hai chân núi còn cách một đoạn dài. Y có chút ý tứ của Hoàng đế cao lớn, đủ loại người tam giáo cửu lưu sau khi tiến vào kinh thành đều là nơi ở trước, rồi tùy thời tìm cơ hội leo lên núi Chân Long.

Càng tới gần hoàng cung, địa vị lại càng cao. Tứ đại bộ địa danh chia ra ở trên bốn ngọn núi thấp vờn quanh Chân Long sơn, như là bảo vệ hoàng thành, là nơi mà đám bộ đầu thiên hạ mơ mộng cũng muốn đến.

“Đúng vậy... loại đan dược khiến người ta muốn chết mà!” Trình Dũng lại ám chỉ.

Lần này Tiêu Viễn đã hiểu.

“Sẽ sống nhanh thôi!”... Mấy ngày sau, giữa trưa, thừa dịp cơm trưa, Tiêu Viễn thi triển thần hành thuật, vội vã xách một hộp nhỏ đồ ăn vặt vừa mua vừa đi tới sườn núi của Chân Long sơn, tiến vào phủ công chúa, xử lý xong chính vụ, Cửu công chúa có vẻ hơi mệt mỏi ăn cơm trưa, sau đó lại vội vã rời đi.

“Gấp như vậy sao?” Nhìn dáng vẻ hẩn vừa ăn xong liền vội vàng muốn rời đi, Hiên Viên Minh Châu có chút bất đắc dĩ nói.

“Lão đại gần đây vui vẻ, còn có mấy tên đầu lĩnh của tiêu cục đều mất tích, ta có một loại dự cảm không tốt, hoài nghi có phải hay không...” Tiêu Viễn nói được một nửa lại ngậm miệng lại.

Thân phận hiện tại của hẩn là một bộ khoái nho nhỏ, lại nghi thần nghi quỷ cho rằng có liên quan tới hương án lớn bị cướp của Thiên Lao hay không, thật sự hoang đường.

Trên thực tế, ba ngày trước lúc hẩn bẩm báo vị Chu đại nhân kia, khiến cho đồng liêu ở đây cười nhạo một hồi, nếu không phải biết quan hệ của hẩn và Cửu công chúa, chỉ sợ đã bị gõ một cái thật tốt.

“Sớm biết như vậy ta đã không đề cử ngươi đi làm bộ khoái gì đó rồi, bận rộn như vậy.” Hiên Viên Minh Châu hờn dỗi nói một câu, lại bổ sung thêm: “So với công chúa ta còn bận hơn!” Tiêu Viễn áy náy nói: “Công chúa, chờ ta làm xong những việc này, ta sẽ đi dạo cùng ngươi một chuyến. Đến kinh thành lâu như vậy, còn có chút dạo đêm ngắm cảnh kinh thành., Thực là tiếc nuối? Đây là ngươi nói đấy nhé!” Hai mắt Hiên Viên Minh Châu sáng ngời, hoài niệm nói: “Có lẽ ta đã lâu không ra ngoài đi dạo vào ban đêm. Lần trước, “Công chúa” mà phụ thân ta dẫn ta đi cũng không nói nhiều về phụ thân mình. Tiêu Viễn chỉ biết xuất thân từ cửa Tiêu Dao, cùng Nữ Hoàng có Cửu Công chúa, nhưng một lúc lâu sau vẫn chưa tới kinh thành.

Hơn nữa, phụ thân của Cửu công chúa cũng là thân vương duy nhất không tới một lần trong ba đến năm năm liền. Phụ thân của các hoàng tử khác, chỉ cần không phải phi thăng thành tiên hoặc là tọa hóa, hàng năm đều sẽ đến kinh thành một lần, ở lại

một thời gian ngắn, hoặc dạy cho hoàng tử hoặc tiến vào hoàng cung hầu hạ cho hoàng nữ.

Chỉ có phụ thân của Cửu công chúa trải qua một thời gian dài không tới một lần.

“Được!” Tiêu Viễn trình trọng gật đầu, ánh mắt nhìn Hiên Viên Minh Châu: “Công chúa, vậy thì ước định vậy, đợi...”

“Được rồi.” Hiên Viên Minh Châu vươn bàn tay trắng nõn ra, ngăn lại ý định muốn nói tiếp, khóe miệng cười nói: “Ta ghét nhất người khác hứa hẹn nhưng không lập tức thực hiện, cho nên để ta không thất vọng, người đừng nói là, dùng hành động để chứng minh “Tiêu Viễn nhất thời ngần ra, yên lặng gật đầu, cáo từ rời khỏi phủ công chúa.”

Giống như công chúa nói, hứa nhiều hơn nữa cũng không bằng dùng hành động để chứng minh.

Hắn bị cấp trên lục soát, bị thuộc hạ bài xích, không phải là bởi vì không làm ra công trạng gì sao? Nếu lần này có thể tìm ra một đại án, tin tưởng ai cũng sẽ không nói thêm gì nữa! Hắn đi rồi, bích hà lại đi vào, ánh mắt mang theo một loại ý cười khó hiểu, giống như mèo con ăn vụng được cá tanh, âm thầm cười trộm.

“Công chúa, còn cần tên ngốc kia tới sao?” Qua mấy ngày quan sát, Bích Hà vốn đã cố định xưng hô với Dương Thất như một tên ngốc, đồ ngốc, mấy câu như tên ngốc.

Không có biện pháp, xuất thân là tử sĩ Dương Thất, thực sự quá ngây ngốc! ngây ngốc đến mức Bích Hà cũng không đành lòng bắt nạt hắn, mỗi lần nhìn thấy đại hán khôi ngô đen thui đứng ở ngoài ba mét, nhìn nàng hầu hạ công chúa, hạ thể phồng lên thần sắc cứng rắn, ánh mắt cũng lộ ra thần sắc dục vọng, nhưng mỗi lần đều không dám vượt qua nửa bước, bộ dáng ngây ngốc ngốc đặc biệt ngu ngốc.

Trên dung nhan mềm mại của Hiên Viên Minh Châu hiện lên một chút đỏ ửng nhàn nhạt, ngữ khí lại hết sức bình thản, hỏi: “Hắn vẫn như cũ?” “Đúng vậy, công chúa “Bích Hà cố hết sức miêu tả cho công chúa sau khi hầu hạ nàng ngủ trưa, mang theo cảnh tượng Dương Thất tiến vào phòng bên trái: “Tên

khốn kia sau khi nhìn vào thân thể mềm mại của công chúa, vậy bên dưới cứng rắn tựa như “Ăn nói bậy bạ”. Hiên Viên Minh Châu trừng mắt nhìn thị nữ của mình một cái: “Nói năng lung tung!”, Cái gì gọi là nhìn thân thể mềm mại của nàng? Nàng chỉ là... chữa bệnh cho Dương Thất!” Hì hì, là công chúa giáo huấn sai, Bích Hà hiểu lầm cười trộm che miệng, thấy công chúa giơ tay lên muốn đánh nàng, vội vàng nói thêm: “Công chúa công chúa..., Người không biết đó a, Dương Thất ngốc như khúc gỗ, ta gọi hắn làm gì, hắn liền làm cái đó, tiến vào trong phòng, ta bảo bốn muội muội Xuân Hạ Thu Đông cởi y phục ra., Đồng thời cũng để Dương Thất cởi áo, sau đó lệnh cho các nàng đi ôm Dương Thất, kết quả đụng một cái, thân thể thơm ngon mềm mại của các tỷ muội vừa chạm vào thân thể khô ngô của hắn, tên ngốc kia toàn thân run rẩy, phía dưới cũng mềm nhũn theo, làm cho các nàng đều kinh ngạc “Hiên Viên Minh Châu” khế gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Bốn vị thị nữ như hoa như ngọc, ở trong một căn phòng nhỏ cởi sạch xiêm y, lộ ra thân thể tuyết trắng xinh đẹp, để cho Dương Thất bị khiêu khích muốn đốt cháy dục hỏa có thể tùy ý khi dễ, tùy ý đùa bỡn, để phát tiết dục hỏa.

Nhưng sau đó Dương Thất...” Bích Hà tiếp tục nói: “Xuân Hạ Thu Đông nghe ta giải thích xong, các nàng nhin xuống ngượng ngùng, bắt đầu hiếu kỳ quan sát Dương Thất, ánh mắt lén lút liếc về phía con sâu thịt lớn “Đại thịt Trùng” phía dưới kia? Trong lòng Hiên Viên Minh Châu không hiểu sao nổi lên gợn sóng, trong bụng mơ hồ dâng lên cảm giác khô nóng.

Mấy năm trước, nàng nhiều lần từng được Dương Thất ôm hôn, mấy ngày qua, lại bị hắn đứng ở một bên nhìn, nhưng nàng thủy chung không có mở mắt ra nhìn Dương Thất... là dạng gì.

Bất quá, Dương Thất cao lớn khôi ngô, hơn nữa từ miêu tả của Bích Hà, tiền vốn của nam nhân cũng không nhỏ.

Lại nói từ cái đồ ở sau lưng Bích Hà - Tiêu Viễn, lúc ấy Bích Hà cuối cùng đặc biệt chỉ ra kích cỡ Tiêu Viễn, nói như vậy thì Dương Thất là một con sâu thịt lớn... Trên cơ bản là lớn hơn Tiêu Viễn một chút.

So sánh hai bên, trong đầu Hiên Viên Minh Châu không tránh khỏi hiện lên một ý niệm: những phụ nữ và lão mục đã thành hôn trong phủ, khi nói chuyện phiếm sau lưng, luôn nói nam nhân càng lớn càng hăng say, lúc trên giường lại càng thoải mái, cũng không biết có phải là thật hay không... “Công chúa? Công chúa à?” Viên Viên Minh Châu liên tục kêu vài tiếng, mới làm cho Hiên Viên Minh Châu đang tụng niệm liên miên bừng tỉnh, khuôn mặt tuyệt sắc càng đỏ ửng hơn.

“Công chúa” nhìn gương mặt xuân triều dâng trào của công chúa, lại nhìn thấy ánh mắt của công chúa đều mang theo một loại thu ba kiều mị, Bích Hà đột nhiên nảy sinh ý tưởng.

“Công chúa, hay là đợi lát nữa ta và Dương Thất cùng hầu hạ ngài?” Hồ đồ!” Vẻ vũ mị trên khuôn mặt Hiên Viên Minh Châu tiêu tán không còn một mảnh, trầm mặt khiển trách một tiếng: “Hình dáng như này, ta há lại... Bích Hà, ngươi nên biết, ta đã có Tiêu Viễn!” Cái gì mà khẩn trương...” Bích Hà biết rõ công chúa chắc chắn sẽ tức giận, nhưng cũng không phải loại đặc biệt tức giận, nàng nói thâm: “Tiêu Viễn cùng thanh mai trúc mã của hắn mập mờ không rõ.”, Không cho phép công chúa ngài có người khác? Lại nói, nam mặt hôn nữ giả chồng... Lại hưởng hồ, Dương Thất chỉ là mát xa cho công chúa một chút, công chúa là hoàng nữ nhi quý giá mặt lai, cũng không phải những nữ tử bình dân kia, thi thoảng...” “Bích Hà, câm miệng”! “Bích Hà rốt cục không dám mở miệng nữa, lần này công chúa thật sự tức giận.

Hai người đi ra ngoài cửa, Bích Hà do dự, vẫn hỏi: “Công chúa, Dương Thất kia...”...” Hiên Viên Minh Châu đã lâu không trả lời, Bích Hà cũng không dám hỏi nữa, hai người trầm mặc đi tới cửa sân nhỏ, trước khi tiến vào vườn hoa, Hiên Viên Minh Châu mới thấp giọng mở miệng nói: “Hắn đã trả giá rất nhiều cho ta., Nhưng ta lại hiểu lầm hắn... Hiện tại chỉ muốn giúp hắn khôi phục lại, đợi ần bệnh khỏi hẳn, ta liền đem Dương Thất ban cho ngươi, để cho hai người hai người hoàn hôn: “Đúng! Công chúa nói rất cung kính, nàng biết, lần này công chúa rất nghiêm túc, Dương Thất chẳng khác gì là nửa trượng phu của nàng, chỉ chờ công chúa tự mình hạ lệnh.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn còn chút không cam lòng, công chúa thật sự muốn cùng Tiêu Viễn sống chung sao? Ngay cả để nàng đi theo tái giá cũng không chịu?” Đến đây, giúp ta mát xa “Công chúa lần nữa nằm ở trúc giáo”

Trên giường, nhắm mắt chờ đợi, hai tay vẫn như cũ giao nhau tại nơi bụng, thân thể mềm mại mông lung chỉ có ánh nắng đặc biệt chói mắt, áo lót mỏng manh hoàn toàn ngăn không được ánh mặt trời chiếu xuống, da tuyết lộ ra, tản mát ra mị lực không nói nên lời.

“Vâng.” Bích Hà ngoan ngoãn tiến lên, chậm rãi vươn tay xoa bóp cho công chúa, phiền não trong lòng đến mức không biết nên làm gì bây giờ.

Công chúa thật không cần nàng ta sao? Nàng ta sau này chỉ có thể sinh con đẻ cái cho Dương Thất sao? Dương Thất đàn độn giống như một mảnh gỗ, sinh ra con gái, có phải cũng đàn như hấn hay không?” Nghe tiếng bước chân, Bích Hà quay đầu lại liếc mắt nhìn., Nhìn thấy thẳng ngực kia từng bước nhích tới, giống như cực điểm không muốn, bích hà lập tức giận không chỗ phát tiết, khẽ quát: “Tên ngu xuẩn nhà ngươi còn không mau lại đây!” Ngay lúc nàng mở miệng hô quát Dương Thất., Nàng phát hiện, cây quần lót công chúa mảnh mai của mình, rất nhỏ rơi vào ngón tay trong huyết mật của công chúa, rõ ràng cảm giác được bỗng nhiên xiết chặt, phảng phất như công chúa đã không chịu nổi tình dục kích thích của ngón tay này, trong âm huyết xiết chặt, ngượng ngùng hoan nghênh dị vật xâm nhập.

Ngay sau đó, một ít chất lỏng sền sệt từ sâu trong huyết của công chúa tràn ra làm ướt nhẹp cả quần lót, hai chân của công chúa cũng căng chặt, một lúc lâu sau mới run rẩy thả lỏng.

“Công chúa đã đạt tới đỉnh phong rồi sao?!” Là vì Dương Thất?” Nói như vậy... cuối cùng ta... Không phải không có cơ hội!” Bích Hà lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, đè nén nội tâm đang ngủ say sưa, mềm mại trấn an hạ thân của công chúa, làm cho công chúa tiếp tục lười biếng nằm trên giường trúc.

Sau một lúc lâu, đợi thân thể công chúa mềm nhũn, tiếng rên rĩ cũng dần dần yếu ớt, Bích Hà mới nhỏ giọng nói: “Công chúa, ta để Dương Thất cởi quần ra rồi chứ? Hắn nhịn đã vài ngày, cũng không thể tiêu tinh... Ta sợ hắn nhịn xuống nữa sẽ xảy ra chuyện.

Yên tâm, tuyệt đối sẽ không để hắn tới gần nửa phần!” Hiên Viên Minh Châu không trả lời, hơi thở của nàng từ từ đều đặn, giống như đã ngủ.

Bích Hà hé miệng cười khê, quay đầu nhìn Dương Thất quần bách nói: “Này, ngu ngốc, công chúa cố ý ban thưởng cho ngươi cơ hội tiết tinh, cởi quần ra, tự mình dùng tay giải quyết!” “Bích Hà tiểu thư, “Làm nhanh, nếu không về sau đừng có tới nơi này!” “Là...” Khuôn mặt ngăm đen của Dương Thất biến thành màu đỏ sẫm, run rẩy cởi quần xuống, đem gốc cây khác thường nhân dưới háng phóng thích ra hai mươi ba, hai mươi bốn phân thân hình cong như thân môi.

“Tự mình làm!” Bích Hà chỉ thoáng qua rồi ra lệnh, nàng cũng chỉ nhìn qua dương vật của Dương Thất và Tiêu Viễn, không biết dương vật giống như móc câu của Dương Thất đối với nữ nhân có ý nghĩa gì.

“Vâng...” Dương Thất thở hổn hển, tay phải thô ráp đặt ở dưới háng, động tác vịn phần cứng ngắc, nắm lấy thân thịt cứng rắn đến cực hạn, hai cái, cuốn lên hai lần, một cổ nồng đậm phun ra.

Hắn há miệng thở dốc, thân thể khô ngô đang run rẩy đánh lạnh run, nhàn dưng trên loan câu không ngừng phun ra oánh tinh, não hải trống rỗng không cách nào suy nghĩ.

Bộ dạng này trước mặt công chúa tràn đầy dương tinh vui sướng, cho dù là mấy năm trước cũng từng có.

Theo làn phun trào nồng đậm, mùi hôi thối lan tràn khắp hoa viên dưới ánh mặt trời giữa trưa, hắn đang dụ dăng hôn môi công chúa, rõ ràng cảm giác được công chúa đang hít thở nhanh hơn.

Công chúa không rên rĩ, khê nhếch miệng nhỏ đỏ hồng, nhắm chặt hai mắt, đè nén thở dốc, mỗi một lần Bích Hà nhẹ nhàng

kích thích, đều sẽ làm cho nàng phản ứng mãnh liệt.

“Công chúa thích như vậy sao? Hì hì... ngay khi Dương Thất xúc phạm Cửu công chúa, Tiêu Viễn mang theo Trình Dũng lần nữa truy tìm tung tích lão đại.

Đây có thể nói là một bang hội buôn bán đan dược cường thân kiện thể, rèn luyện khí lực, nhưng trên thực tế sau lưng còn làm việc bán ngược tà đan, luyện chế cấm dược.

Cái gọi là tà đan, chính là chỉ một ít đan dược công hiệu dị thường tà môn, thường thường đều xuất từ Lục Đạo môn, hoặc là một ít tu sĩ tà phái, bên trong thường thường tăng thêm các loại bí phương âm tà, thậm chí trực tiếp đút cổ trùng vào trong đan dược, đạt đến khống chế thân thể người khác, biến thành khô lồi, hoặc là đơn thuần mất đi thần trí, tùy ý để người khác muốn làm gì thì làm dâm dược.

Cấm thuốc tà đan được triều đình và tứ đại tông môn cấm, nhưng rất nhiều tà đan kỳ lạ được lưu truyền rộng rãi, bao gồm Âm Dương đan có thể kích thích dục vọng nam nữ, phóng tình phần các loại, thậm chí trong thanh lâu của Hợp Hoan tông còn công khai đề cử cho khách nhân sử dụng, cũng có một lần trở thành phong khí.

Tà Đan nhiều lần cấm không thôi, bắt riêng buôn bán tà đan, cũng là một trong những công việc làm nhiều nhất trong đám bộ đầu Tiêu Viễn này ngày thường.

Làm nghề này ăn đen, hoặc là liều mạng cực kỳ nghiêm trọng, vốn là người khoái hoạt, chết sạch sẽ cũng không tra xét được gì.

Chỉ là lần này hương án lại không giống như lúc trước.

“Lão đại, ta nghe được, một bang chúng của Hắc Giao bang nhìn thấy, lão đại của bọn họ mất tích đêm đó, có một cỗ xe ngựa màu đen từ ba dặm đường chạy ra, xe ngựa có chút cổ quái...” Đã vậy, chúng ta đi điều tra một chút!” Gọi các huynh đệ một chút, “Gọi đến các huynh đệ sao?” “Người đông quá loạn, chỉ có hai người chúng ta!” “Ách, đêm tối, trăng khuyết treo trên trời, Tiêu Viễn và Trình Dũng cùng thay một thân

phục màu đen, xoay người vào trong một trang viên ở ngoại ô trong trang viên.

“Lão đại!” Trình Dũng dùng một miếng vải đen che mặt, hẩn nhìn trang sức trắng lệ của nông trang, không nhìn được nuốt một ngụm nước miếng: “Hay là chúng ta lên làm.”

Đi lên một ván?” “Tiêu Viễn khóe miệng giật giật, gia hỏa này đến đây để làm gì? Thật sự coi bọn họ là người đến làm Lương thượng quân tử sao? Cũng không biết trước khi bộ khoái, có phải Trình Dũng đã từng rơi vào tình cảnh giặc cỏ chiếm núi làm vua hay không, phong cách nói chuyện đều là một bộ dạng nghĩa khí như lưỡi dao liềm máu, khiến cho Tiêu Viễn bây giờ hết sức có lý do hoài nghi. Tin tức mà Trình Dũng nhận được từ Hắc Giao là huynh đệ trước kia đã cho hẩn.

“Thiên tri địa biết người biết ta biết, sơn trang này kiếm được nhiều tiền như vậy, đều là tiền tài bất nghĩa, ta thấy cũng không phải loại tốt lành gì...” Tiêu Viễn thấp giọng quát lớn: “Muốn làm đại sự, người phải quản được tay người, cũng phải giữ chặt miệng của người, mẹ nó nhìn thấy đồ thì người đã muốn lấy... Thôi, không muốn nói người, cầm miệng cho ta!” lẩn lộn với những người này lâu như vậy, Tiêu Viễn đều nói năng bậy bạ.

Trình Dũng cười hắc hắc, làm bầm một câu: “Ta chỉ là đề cập một ý kiến, đương nhiên vẫn là lão đại người định đoạt” đừng nói nhảm nữa. Ta lên trước, người xem thế tay của ta lại lựa chọn theo tiến vào, hoặc là chờ ở bên ngoài!” “Vâng!”, Tiêu Viễn trong đêm tối cong eo tiến lên, Linh Thai cảnh làm cho động tác của hẩn lặng yên không một tiếng động, rất nhanh tiến vào bên trong trang viên.

Trang viên này tên là Tạ gia trang, diện tích rộng lớn, trong đó có rất nhiều đình đài lầu các, hoa viên đều có mấy cái, bốn phía còn trồng cây ăn quả, cộng thêm sương phòng đông đảo. Lúc đầu Tiêu Viễn còn tưởng rằng mình sẽ ở trong trang viên này tìm kiếm mấy canh giờ mới có thể tìm ra chút manh mối.

Không nghĩ tới, mới vừa đặt chân vào hậu viện trang viên, khi nhìn thấy cảnh tượng diễn võ trường chiếm diện tích vài mẫu, hẩn không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trực giác tê dại cả da

đầu, vô thức luồn vào một vườn hoa bên cạnh, thở cũng không dám thở dốc nửa phần.

Bốn phía diễn võ trường có mấy trăm bó đuốc chiếu sáng bốn phía, Tiêu Viễn nắm chặt bội kiếm bên hông, sau khi ngưng thần tĩnh khí một lúc lâu, mới dám thò đầu ra, lần nữa nhìn thoáng qua trong sân.

Trong lúc đó, trên võ trường, lít nha lít nhít mấy trăm người đang đứng, vòng ngoài cùng bên ngoài là chủ nhân và nô bộc của Tạ gia trang, bao gồm đại môn không bước ra khỏi cửa, mấy đại tiểu thư nhà giàu đang nức nở lau lệ, tư sắc không tề, sắc mặt phụ nhân trắng bệch, cùng với mấy công tử trẻ tuổi.

Cộng thêm hai ba chục người hầu, cùng với số lượng hộ viện không thấp, tất cả đều kinh hoàng đứng ở bốn phía diễn võ trường.

Không ai quản bọn họ, cũng không có đao gác trên cổ, nhưng trên dưới Tạ gia trang có hơn một trăm người, không ai dám cất bước chạy trốn.

Nguyên nhân chính ở trong diễn võ trường, có một đại trận quỷ dị dùng máu tươi khắc họa, ánh sáng màu máu từ trên trận văn tản ra, khí tức âm tà ngưng tụ mà không tán, khiến cho da đầu mỗi người đều run lên, hai chân run rẩy.

Xung quanh đại trận máu tanh có hơn mười tu hành giả khí chất bất phàm đang đứng. Có già có trẻ, Tiêu Viễn nhìn lướt qua liền biết rõ những người này đều đến từ Lục Đạo môn! Hơn nữa, bọn họ còn đến từ Lục Đạo môn!, Lục Đạo môn dự định mở ra đại trận máu tanh quỷ dị nào đó ở đây, ý đồ tạo ra giết chóc càng lớn hơn! Đáng chết! Ta biết sẽ như vậy mà!” Trong lòng Tiêu Viễn vừa mừng vừa sợ, suy đoán về những cái hồ sơ mất tích của bang hội trước đó, hiện tại đã được chứng minh, nhưng kết quả lại không được như vậy.

Tất cả các lão đại đều đã bị giết, thi thể đặt ở bốn phía đại trận, máu tươi chảy ra, tạo thành đại trận không biết tên này.

Kế tiếp, người của Tạ gia trang có phải cũng bị giết hay không? Hơn trăm người đều trở thành vật tế tự của đại trận này?! Rốt cuộc Lục Đạo môn đang làm nghi thức quỷ dị gì

vậy?” Phải lập tức liên hệ cao thủ đến đây!” Sau khi ý thức được sự tình nơi đây vượt xa năng lực xử lý của mình, Tiêu Viễn lặng lẽ đưa tay sờ bên hông, chuẩn bị liên hệ với thủ vệ hoặc kinh động thủ vệ của hoàng thành, để quân đội của cấm quân đến tiêu diệt nơi này.

“Tiểu tử” một bàn tay khô gầy đặt lên bả vai Tiêu Viễn, thanh âm khàn khàn của lão phụ truyền vào tai hắn: “Nếu như ngươi không muốn công chúa sống thiếu quả, tốt nhất là đừng nên lộn xộn” bị bàn tay lạnh buốt khô héo này bắt được. Tiêu Viễn kinh hãi đến lông tóc dựng đứng, thiếu chút nữa nổi lên phản kích. May mà hắn mơ hồ còn nhớ rõ thanh âm này., Quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy toàn thân lão phụ đang được bao phủ trong hắc y, vẻ mặt lạnh lùng đứng sau lưng y. Lúc Tiêu Viễn nhìn về phía nàng, lão phụ nhếch miệng cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Toàn thân Tiêu Viễn cứng đờ.

Quả nhiên lão ầu này toàn thân đều lộ ra vẻ thần bí, tuổi già sắc già suy, hàm răng vẫn duy trì vẻ trắng trẻo như thiếu nữ hai tám năm tuổi, khí chất quả thực âm trầm hơn những môn đồ của Lục Đạo môn chuẩn bị tổ chức huyết tế kia! Thật không biết vị Cửu công chúa hộ đạo này rốt cuộc có lai lịch gì.

“Tiền bối” sau khi bà lão áo đen buông tay của hắn ra, Tiêu Viễn thấp giọng hỏi: “Ngài biết bọn họ đang làm gì không?” Bà lão áo đen giải đáp, bóng người màu đen của bà ta phiêu hốt hư ảo, ngay cả Tiêu Viễn ở gần trong gang tấc cũng không nhìn rõ thân ảnh của bà ta, khó trách dám công khai đứng trên mặt đất, nửa người trên bị vườn hoa che chắn.

“Tiền bối?” “Tiền bối?” “Tiểu tử, ngươi thật sự muốn chết sao?” Tiêu Viễn liên tục thúc giục, rốt cuộc bà lão không kiên nhẫn được nữa mà mở miệng, ngón tay hư ảo chỉ vào một người ở trung tâm, người trung niên đang nhắm mắt tĩnh tọa: “Tên kia gọi là Thương Quỷ, đệ tử Tôn Đạo Tôn bị chết đói, còn tên là Quỷ Đạo., Đạo Vận Cảnh viên mãn, nếu hắn là nhân vật chính đạo, tiện tay cũng có thể chỉ một chỉ chọc hỏa thiên kiếp, xé mở Tiên Đạo tiến vào Tiên Giới, thế gian có thể chống lại Đạo Vận Cảnh có thể đếm trên đầu ngón tay, lúc

ngươi tiến vào trang viên này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay., Hắc cũng đã biết ngươi đến, ý niệm vừa động, vô số lệ quỷ có thể từ lòng đất chui lên, cắn xé ngươi, ngay cả một luồng tàn hồn cũng không thể chạy thoát!” Tiêu Viễn kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu, mới vô thức hỏi ra: “Vậy hắc...” Hắc không giết ngươi, hoàn toàn không thể chạy thoát!”

Mà là lười nhìn ngươi một cái, chỉ cần không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắc, loại tiểu nhân vật như ngươi dù sống hay chết cũng không quan trọng, đã hiểu rõ chưa?” Tiêu Viễn đứng nguyên tại chỗ, nguyên lai Thần Hồn cảnh mới là bắt đầu, thực lực của hắc còn xa xa chưa đủ.

Bất quá, vị lão tiên bối áo đen này tựa hồ cũng không âm lãnh như vậy. Nàng nói rất nhiều, kỳ thật mấy ngày trước khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, mới có thể cảm nhận được. Tiên bối cũng không phải loại người cô đơn lạnh lùng, chỉ là bức bách bất đắc dĩ, mới không thể làm gì.

Ánh mắt nhìn về phía hơn trăm người của Tà gia trang đang thấp thỏm lo âu kia, Tiêu Viễn lại không nhịn được hỏi: “Tiên bối, bọn họ rốt cuộc đang làm gì vậy?” Bà lão áo đen lạnh lùng nhìn hắc một cái.

“Người của Tà gia trang sẽ không việc gì chứ?” Tiêu Viễn kiên trì dò hỏi.

Ánh mắt bà lão áo đen cổ quái đánh giá hắc vài lần, thanh âm tản đi mấy phần khàn khàn, trở nên trẻ hơn vài phần, “Tiểu bộ khoái ngươi tự thân khó bảo toàn, còn muốn người của hắc... Hiếm thấy, trong giọng nói “Khó có thêm vài phần chế nhạo”, có vài phần giống như Cửu công chúa mỉm cười nói ra.

Tiêu Viễn thở phào nhẹ nhõm, trả lời: “Cho dù không thân là bộ khoái, ta nghĩ trong lòng bất kỳ người nào có đạo đức công lý, cũng sẽ không ngồi nhìn người khác bị vô tội giết chết. Tiên bối cũng là như vậy, cho nên ta mới tới chứ?” “Không, ta chỉ tới thăm bạn cũ “Bạn cũ” một chút thôi sao?” Tiêu Viễn theo bản năng nhìn về phía hơn mười môn nhân Lục Đạo trong sân.

Những người này hoặc già hoặc trẻ, hoặc nam, hoặc nữ, hoặc tĩnh tọa hoặc đứng thẳng, hoặc là lưng tựa trụ, nhắm mắt chờ đợi người nào.

Trước mặt bọn họ là một đại trận huyết khí ứ đọng, mấy chục thi thể phân bố khắp các góc ngách đại trận, làm trận cơ kết nối đại trận, máu tươi của một số thi thể đã chảy khô, biến thành bộ dạng cương thi.

Những người này... ” Không tệ!” Bà lão áo đen lần nữa nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng chính tề: “Trước đó lão thân cũng là Lục Đạo môn, sợ sao?” Thân thể Tiêu Viễn lại cứng đờ, vẻ mặt khó có thể tin.

“Ha ha ha ha!” Bà lão tuy đang cười nhưng âm thanh lại không truyền ra ngoài. Chẳng qua trong tiếng cười đó còn mang theo hương vị tùy tiện, khiến Tiêu Viễn xác nhận Tiêu Viễn đúng là môn nhân Lục Đạo làm việc không kiêng nể gì cả.

Trong nháy mắt, trong đầu hắn hiện lên vô số suy nghĩ, nàng là ai? Tại sao lại ở bên cạnh công chúa? Công chúa biết thân phận của nàng sao? Có phải Nữ hoàng tự mình chỉ định nàng là người hộ đạo của Cửu công chúa? Nữ hoàng và Lục Đạo môn là quan hệ như thế nào? Tại sao vị lão tiên bối này lại rời khỏi Lục Đạo môn? Đủ loại tạp niệm quấy nhiễu mà tới. Nhưng Tiêu Viễn biết, chỉ sợ cả đời này hắn cũng không biết những bí mật này.

Không, cũng không phải tuyệt đối, nhưng ngoại nhân nếu muốn biết bất kỳ một bí mật nào trong đó thì phải trả cái giá cực lớn, rước lấy lửa giận ngập trời của bà lão áo đen ẩn nấp bên người Cửu công chúa này.

Đối với thực lực của nàng, Tiêu Viễn sẽ không hoài nghi.

“Nhìn kia, còn có người đến nữa kia.” Lão nạp nói.

Ánh mắt Tiêu Viễn nhìn về phía bầu trời xa xa, rất nhanh, một đám người ngự phong bay tới, từ bốn phương tám hướng rơi xuống bốn phía đại trận huyết tinh, giống như được bảo vệ, vây đại trận đến mức nước chảy không lọt.

Sau khi nhìn thấy một người quen cũ đang chiếm cứ đại trận là một vị trí không đáng chú ý, Tiêu Viễn biết, chỉ sợ là cấm quân ở kinh thành đều xuất hiện, cung phụng trong cung toàn lực ra tay, không có nữ hoàng cầm Cửu Châu Đỉnh trong tay, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

Bởi vì người quen cũ kia chính là đại chiến một trận với Tiêu Viễn Cửu công chúa, đánh rơi con dao vãi của Hoành Thiên phi chu, cánh đỏ cao.

Ngay cả một chân như Bồ Y Dao cũng bước vào cảnh giới Hồn Minh, ma đầu có thiên phú tuyệt hảo, đều chỉ có thể đứng ở một góc không đáng chú ý. Có thể tưởng tượng được lai lịch của hơn mười ma đầu Lục Đạo môn này kinh người đến cỡ nào!” Lục Đạo môn... lại mạnh mẽ như thế!” Tiêu Viễn từ lúc bốn năm tuổi đã biết Lục Đạo môn chiếm cứ U Minh giới., Có thể sánh vai cùng Tiên giới, nhưng từ nhỏ đến lớn, hẳn tiếp xúc đều là ngũ đại tiên môn cường thịnh, kể cả Bạch Hạc Tiên, uy danh cường giả chính phái đã xâm nhập vào nội tâm của hắn.

Nhưng bây giờ xem ra, số lượng Ma đầu Đạo Vận cảnh Lục Đạo môn đi lại trong Phàm gian cũng không kém cõi chút nào.

Những ma đầu thành danh đã mấy trăm năm, đừng nói tứ đại danh dung, ngay cả cấm quân cũng xuất hiện, không nhất định có thể bắt bọn chúng về.

Một cảm giác vô lực dâng lên thật sâu, Tiêu Viễn nắm chặt tay thủ lĩnh bội kiếm bên hông, run run mấy cái.

“Thế nào? Người muốn ra tay?” Bà lão áo đen cười ra tiếng, “Lục Đạo môn phái tới ít nhất mười vị đạo vận cảnh, ta dám khẳng định, bọn họ đã thấy người cầm vũ khí trong tay, lúc nào cũng có thể đâm chết người!” “Ha ha” Bà lão lại thở dài nói: “Tuy rằng lão thân không muốn công chúa thương tâm., Nhưng loại người lỗ mãng như ngươi, nếu là thành hôn với công chúa, sợ rằng không phải ba hai năm sẽ làm công chúa trở thành quả phụ, cho nên nếu ngươi ở chỗ này bị một ngón tay miết chết., Ta rất vui vẻ nhìn thấy “Tiêu Viễn trầm mặc xuống, công chúa...” nếu sợ, liền thành thật ở lại đây cho ta!” Cười lạnh một tiếng, lão ẩu áo đen không nói thêm gì nữa, ánh

mắt âm lãnh nhìn chăm chăm vào trong sân, cùng một vị lão giả khác đồng dạng âm lãnh nhìn nhau một lát.

“Nơi này, còn có người khác?” Lão giả thò tay ra, một bóng đen bỗng nhiên hiện ra, vô số oan hồn lệ quỷ phát ra tiếng thét khàn khàn, bỏ nhào về phía lão ẩu áo đen và Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn thậm chí không kịp phản ứng, lão ẩu bỗng nhiên phát tay áo, giống như đánh ruồi, đem oan hồn toàn bộ đánh lửa, mấy trăm người ở giữa sân đồng loạt nhìn về phía nàng.

“Muốn chết!” Ông lão nổi giận, đang muốn tiến lên, một người trẻ tuổi.

Dừng hẳn lại, bà lão áo đen ở đằng xa cười cười nói: “Kinh thành quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, chúng ta hành sự đã đủ để che giấu phức tạp, không ngờ vẫn bị vị đồng đạo này phát hiện “Ha ha” thân ảnh hư ảo kia cười lạnh vài tiếng. “Các ngươi cứ việc làm đi.”, Lão thân không có hứng thú ngăn cản, chỉ là chờ xem sự tình qua đi, Đạo Vận cảnh nơi này còn có thể sống sót mấy người? Chắc chắn, một tràng diện lớn chết trong đạo vận cảnh cũng không dễ thấy, bỏ lỡ mất không khí càng ngày càng quái dị.

Tiêu Viễn nhìn thấy, lời này của bà lão vừa nói ra, phản ứng của những người Lục Đạo môn lại không quá giống nhau. Một số người, ví dụ như Thương Quý, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, thờ ơ với lời nói của bà lão, một số người mở mắt liếc nhìn bà lão rồi nhanh chóng nhắm mắt lại.

Mà một số người khác, ví dụ như vị lão giả động thủ kia, lại càng bị kích động càng thêm giận dữ, quát lên chói tai: “Tiện phụ ở đâu dám ở đây ăn nói linh tinh!” Bà lão cười lạnh, “Kẻ sắp chết còn không tự biết, Thanh Diện lão ma, sau khi ngươi chết không oan nói ra những lời này, Tiêu Viễn lại chú ý tới., Mấy vị kia một mực nhắm mắt dưỡng thần, nghi hoặc địa vị tối cao đạo vận cảnh, rốt cục mở mắt ra, dùng hoặc lãng lệ ác liệt, hoặc vô tình, hoặc mười phần ánh mắt nhìn qua. Tiêu Viễn ẩn thân sau vườn hoa như bị sét đánh, toàn thân lạnh như băng.

May mắn chính là, tàn hồn Tiên Đế ở chỗ sâu trong thức hải của hắn lại giúp hắn thủ vững một tia thanh minh cuối cùng, sau khi vận chuyển công pháp mới khiến hắn khôi phục lại.

Mấy tên Đạo Vận Cảnh đứng trên đỉnh nhân gian, chỉ dùng ánh mắt đã đủ để giết chết mười tên!” Lão giả đang muốn giận dữ, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía bọn người Thương Quỷ, ánh mắt mang theo vài phần kinh nghi.

Tiêu Viễn hít sâu một hơi, tỉnh táo lại.

Hóa ra lão giả này chính là Thanh Diện ma đầu trốn ra khỏi Thiên lao? Tính cách kiêu ngạo như vậy của Trương Dịch Nộ, chẳng trách lại bị tứ đại danh bộ hạ liên thủ truy nã, sau khi bắt được hắn lại không giết người, nhốt vào trong Thiên lao dùng để chần nhiếp ma đầu thiên hạ.

Chỉ là, vị lão tiên bối bên người Cửu công chúa này, làm sao biết hắn sắp chết? Không ai trả lời câu hỏi của Tiêu Viễn và Thanh Diện lão ma, trong sân lại yên tĩnh trở lại, chỉ có mấy trăm cây đuốc thiêu đốt phát ra âm thanh lộp bộp, cùng với thỉnh thoảng truyền ra tiếng khóc nức nở của đám người Tạ gia trang.

“Ai dám khóc nữa, lão phu vận đầu hắn xuống!!” Lão ma mặt xanh không trả lời được quát lên một tiếng chói tai, khiến hơn trăm người của Tạ gia trang run lên, hai chân đều mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

May mắn, tựa hồ là Thanh Diện ma đầu không biết những người này còn hữu dụng hay không, cho nên không trực tiếp ra tay giết người.

Nhưng Tiêu Viễn biết, tối nay ma đầu này tuyệt đối sẽ không buông tha hơn một trăm người của Tạ gia trang!” Chẳng lẽ... Ta cứ nhìn như vậy?” Tiêu Viễn nắm chặt tay bội kiếm bên hông, càng dùng sức hơn vài phần, hai mắt nhìn chăm chăm vào sáu môn nhân trong thức hải của mình, sóng lớn ngập trời nổi lên.

Bà lão áo đen lại nhìn hắn một cái.

“Thương Quỷ!” Lão ma mặt xanh thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn vị đệ tử thứ mười lăm của Ma Tôn chết đói trong sân,

giọng khàn khàn mở miệng hỏi: “Người dẫn người tiến vào Thiên Lao, lão phu vốn nên cảm ơn người một tiếng, nhưng người lại cầm ta giết sạch toàn bộ người trong Thiên Lao, còn để cho ta đến tối nay, lão phu muốn hỏi người một chút, rốt cuộc các người có ý đồ gì?” Không người trả lời.

Xung quanh có hơn mười vị Đạo Vận Cảnh, hơn ba mươi vị cường giả Thần xuất cảnh Hồn Minh cảnh coi hắn như người chết, ai cũng không mở miệng nói nửa câu.

Cùng chạy trốn khỏi Thiên lao với Thanh Diện ma đầu sắc mặt trở nên khó coi, một số người bắt đầu bất động thanh sắc lui về phía sau.

“Đến rồi” Thương Quỷ vẫn một mực trầm mặc mở hai mắt ra, đứng lên, ánh mắt nhìn về phía bầu trời đêm phía xa.

Những người trước đây cũng im lặng không nói gì, tất cả đều đứng lên, đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía xa.

Cảnh tượng long trọng như vậy khiến Tiêu Viễn thậm chí hoài nghi có phải Ma Tiên của Lục Đạo môn tự mình đi vào Phàm gian mới có thể khiến hơn mười vị Đạo Vận cảnh đứng dậy cung nghênh.

“Tiền bối, là ai tới vậy?” Tiêu Viễn nhin không được hỏi, có phải đại nhân vật của Lục Đạo môn đã đến đây hay không, người của Tà gia trang sẽ bị giết, dùng để tế trận?” Đương nhiên là bà lão áo đen trả lời lạnh lùng.

“Ai?” Tiêu Viễn không nhận được câu trả lời, trong tâm mắt đã xuất hiện ba bóng người. Hai người một lớn một nhỏ, người lớn nắm tay bóng người nhỏ nhắn, nếu là lúc mặt trời chiều buông xuống, nhất định Tiêu Viễn sẽ cho rằng đây là một đôi vợ chồng ân ái, đang dắt hài tử chậm rãi tản bộ trong trời chiều, tiêu hao thời gian.

Trên thực tế, cũng đích thật là một nhà ba người.

Tiêu Viễn và Tà gia trang bàng hoàng bất an, nhìn thấy một đôi vợ chồng, dẫn theo một thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi từ trong bầu trời đêm bỗng bành bay tới, rơi vào bên ngoài sân diễn võ, bị mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm vào.

Không ít người thấy thần hồn điên đảo, hai mắt mê ly, trong chốc lát liền mất đi năng lực suy nghĩ, vô thần nhìn hai mẹ con kia.

Mẫu thân nắm tay con gái, lựa mông che mặt, nhưng có thể nhìn ra được tư thái của mẫu thân này cực kỳ xinh đẹp, thần thái ý vị cực kỳ yêu mị, trên người trang phục lại cực kỳ mộc mạc, vền vền chỉ là một bộ váy dài màu lam đơn giản, tóc đen nhánh vắt sau đầu, hình thành kiểu tóc của phụ nhân rất hiếm thấy.

Vẻ mặt mẫu thân trầm xuống, đối mặt với hơn mười vị Đạo Vận Cảnh nhìn chăm chú nhưng không có chút bối rối nào, chỉ thấp giọng nói nhỏ một câu với nữ nhi đang cầm trong tay: “Bảo Nhi, chớ sợ ‘Ừm’ so với mẫu thân ngạc nhiên, thiếu nữ có vẻ lúng túng hơn nhiều, búi tóc hai chân, mái tóc dài trên đầu búi thành hai cái râu nhỏ, làm nổi bật lên một khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay, mũi cao, môi anh đào phấn hồng, sáng sủa.

Hai mắt sáng lên lộ ra vẻ ngây thơ.

Thiếu nữ tựa hồ rất là thẹn thùng, trốn tránh tránh né không dám mắt thấy người, nhưng lại bởi vì tuổi còn nhỏ, thiếu nữ như hươu non mới sinh, thẹn thùng vừa tò mò trốn ở sau thân thể mẫu thân xinh đẹp, một tay nắm tay mẫu thân, một tay nắm váy bên hông nàng., Chiếc váy dài mộc mạc của mẫu thân nàng có chút ngổn ngang, thi thoảng lại vì một vài động tác mà khiến cho cặp mông kiều mị của mẫu thân nàng hiện lên trong váy, theo động tác bước đi mà như ẩn như hiện, cặp mông kiều mị khẽ lay động, mị thái vạn ngàn, hết sức xinh đẹp.

Tiêu Viễn thấy vậy ngẩn người ra, rất kinh ngạc với một nhà ba người kỳ quái này.

Thiếu nữ này chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, chính là thời điểm trẻ trung tuyệt vời, hai con ngươi linh động xen lẫn một tia thẹn thùng, mềm mại trắng như tuyết mềm mại nắm chặt tay và váy của mẫu thân, miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt đáng yêu, khẽ hừ khẽ ngâm nga., Đều mang theo vẻ kiều diễm quyền rũ không nói nên lời, từ dáng vẻ lúc này của nàng, mọi

người giống như có thể tưởng tượng ra mẫu thân lụa mỏng che mặt của nàng, là phong hoa tuyết đại cỡ nào! Càng làm người ta yêu mến chính là thiếu nữ này bước đi lảo đảo, cũng không biết là bởi vì hai cánh tay đều nắm mẫu thân, hay là bởi vì thân thể quá mức mềm yếu, ngay cả bước đi cũng phải cố hết sức.

Còn phụ thân của thiếu nữ thì có vẻ rất bình thường, trên gương mặt anh tuấn có khắc dương cương và kiên nghị, ngoài ra không còn gì khác.

“Cung nghênh thánh nữ!” Từ khố môi Thương Quỷ nở một nụ cười dẫn đầu, mọi người chấp tay với mẫu thân của thiếu nữ ngây thơ, cùng hô lên.

“Thánh... Nữ?!” Ánh mắt Tiêu Viễn chuyển sang vị mẫu thân che mặt bằng lụa mỏng kia.

“Đương nhiên...” Thần sắc bà lão áo đen phức tạp, ngũ khí cũng lộ ra vài phần hồi ức. “Nàng chính là thánh nữ hiện tại của Lục Đạo môn sau Bắc Minh Tiểu Uyên... Ha ha ha, theo địa vị mà nói, thánh nữ là đệ tử của sáu vị Đạo Tôn., Cũng là do nàng xuất hiện, cho nên đám người Thanh Diện lão ma chắc chắn phải chết... Vì mặt mũi của nàng, nhất định phải chết!” “Cái gì?” Cuối cùng Tiêu Viễn cũng từ trong lời nói hỗn loạn của lão tiên bối mà tìm ra một ít dấu vết để lại. Thánh nữ Lục Đạo môn, cũng là mẫu thân của thiếu nữ ngây thơ nắm lấy tay nhỏ bé, bỗng nhiên nói với đám người Thương Quỷ: “Ta sắp dỡ bỏ thánh nữ, tối nay là lần cuối cùng ra tay.

thuyết phục ta, nếu không các ngươi cũng chỉ có thể đợi đến Thánh Nữ kế nhiệm xuất hiện - “Thánh Nữ kế tiếp” mà thôi? Ai mà ngờ được tin tức Tiêu Viễn cứ nối đuôi nhau mà đến khiến đầu óc ông ông rung động, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, đám người Thanh Diện lão ma đã phi thân lên, miệng còn tức giận mắng: “Tiện nhân, hóa ra là các ngươi đến!!!” Thương Quỷ giơ tay lên, khẽ mỉm cười nói: “Đương nhiên rồi, lão ma mặt xanh cũng đã phi thân rồi, miệng còn tức giận mắng chửi: “Hóa ra là ngươi đã đến đây!!”, Quy củ của Thiên Nhân Đạo Thánh Nữ chúng ta vẫn hiểu, xin mời xem một con Đại Quỷ màu xanh cầm xiềng xích lơ lửng giữa không trung, trên mặt không có ngũ quan, chỉ có một cái miệng khổng lồ,

gầm lên một tiếng với đám người Thanh Diện lão ma đang chạy trốn ở phía xa, sau đó xiềng xích vắt ngang qua khoảng không cách ngàn mét, khóa Thanh Diện lão ma giữa không trung lại.

“U Minh công tử, mời ra tay.” Thương Quý nói.

Lúc trước người trẻ tuổi ngăn cản lão ma mặt xanh cười cười, bắt một cái về phía lão ma bị cố định giữa không trung. Tiêu Viễn chỉ nghe một tiếng hét thảm, một đoàn thịt huyết nhục mơ hồ đã bay trở về, rơi vào trong đại trận huyết tinh.

Sau đó, đám người Lục Đạo môn đều thi triển thủ đoạn, bắt lại đám người bỏ chạy, cũng mặc kệ sống hay chết, định tay chân, sau khi dùng pháp thuật giam cầm, toàn bộ ném vào trong đại trận.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu rên cùng mùi máu tanh phóng lên tận trời.

“Không, các người không thể giết ta!!!” Lão ma mặt xanh trở thành khối thịt chết đi, huyết nhục ngưng tụ thành một cái miệng rộng, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng kêu lớn cầu xin tha thứ và uy hiếp: “Sự phụ ta...” Sự phụ của người đã bán người cho chúng ta rồi...” Một lão giả đưa tay đánh ra một đoàn hồng quang, chấn vỡ thịt đoàn, làm cho thần hồn của Thanh Diện lão ma phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, còn thảm thiết hơn cả lúc trước.

Tiêu Viễn nhớ tới câu trả lời của Dương Thất lúc trước: Đạo Chi Tam Cảnh quả nhiên đáng giá.

“Thánh nữ, xin nhìn lại một chút “Tất cả mọi người trong trận Thương Quý đập chết, chỉ để lại từng đạo thần hồn phát ra tiếng kêu thảm thiết, xoay quanh trên không đại trận huyết tinh, nhưng lại không cách nào đào thoát.

Thánh nữ Lục Đạo môn ngưng thần nhìn lại, đôi môi đỏ mọng phun ra một chữ: “Đa tạ “Đa tạ Thương Quý chấp tay, cười nói: “Nếu tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể mời thánh nữ ra tay giúp chúng ta mở Quý Môn quan được không?” Đám người Lục Đạo môn nhiệt tình nhìn về phía thánh nữ Đoàn Yêu Cừu, người sau ánh mắt phức tạp, cúi đầu đối mắt với nữ

nhì yếu đuối, trong ánh mắt có vẻ nhu hòa khó nói nên lời, tựa hồ đang thì thảo gì đó.

“Quý Môn quan?” Tiêu Viễn nhin không được hỏi: “Tiền bối, không phải Quý Môn quan đi thông tới cửa vào U Minh giới sao? Phàm là Thần xuất cảnh trở lên đều có thể ra vào, những người bọn hắn... Vì sao lại muốn nói mở Quý Môn quan?” Về mặt bà lão áo đen đã sớm không chút gợn sóng, hai mắt lạnh lùng nhìn hết thấy trước mắt., Âm thanh nói ra cũng không có bất kỳ chấn động tình cảm nào: “Quý Môn quan, sinh linh phạm tục sau khi chết đều có thể tiến vào U Minh giới “Sinh linh phạm tục? Ý là linh hồn của người bình thường...” Tiêu Viễn nhớ tới cuộc đối thoại của Cửu công chúa mấy tháng trước. Ở thế gian ngày hôm nay, người bình thường sau khi chết không có luân hồi, hồn phách chỉ có thể mất đi lửa.

Nhưng Quý Môn quan chân chính có thể khiến hồn phách của người bình thường tiến vào U Minh giới.

“Cái này chẳng phải mang ý nghĩa... bên trong U Minh giới sẽ thu được lượng lớn hồn phách? Đồng thời, những âm hồn quỷ tốt kia cũng có thể tiến vào dương gian?!” Tiêu Viễn khiếp sợ nhìn về phía hắc y lão ầu.

“Người còn chưa tính là ngu đến mức triệt để...” Trong đầu Tiêu Viễn càng ngày càng hỗn loạn, hắn không có.

Không nghĩ đến quý môn quan lại hiển lộ, hồn phách phạm nhân tự do ra vào U Minh giới sẽ là dạng gì. Nhưng có thể đoán được, cuối cùng thiên hạ chắc chắn đại loạn, vô số cô hồn dã quỷ có thể từ U Minh giới bổ sung lực lượng., Trở lại từ U Minh giới trở về nhân gian... Đến lúc đó, giữa người và quỷ sẽ phát sinh tranh đấu thảm liệt tới mức nào? Nên chết bao nhiêu người...” Muốn Quý Môn quan tái hiện lại, còn thiếu một thứ gọi là “Thánh Nữ” ánh mắt đảo qua đám người Lục Đạo môn, cuối cùng dừng lại trên thân đám người Tạ gia trang, lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

Tựa hồ là những người trong dự định tế luyện đại trận.

“Nàng ta muốn làm gì?!” Tiêu Viễn giật mình tỉnh lại, tay nắm chặt bảo kiếm trong tay rút ra khỏi vỏ, lại bị một cỗ lực lượng

đề xuống.

“Người thật sự muốn chết?” Bà lão lạnh giọng quát.

Sau khi thánh nữ Lục Đạo môn xuất hiện, chuyện này hầu như không cách nào ngăn cản, bởi vì Quỷ Môn quan lại xuất hiện một bước quan trọng nhất, chính là mời Đạo Vận Cảnh tu luyện Thiên Nhân Đạo ra tay.

Hơn nữa còn là những người cam tâm tình nguyện ra tay, bất kỳ thủ đoạn bức bách tu giả Thiên Nhân Đạo nào cũng sẽ khiến Thiên Nhân không còn là Thiên Nhân nữa, Lục Đạo cũng không thể nào đầy đủ được.

Hôm nay, có Thánh Nữ Thiên Nhân Đạo tự mình đến đây, điều kiện Lục Đạo tề tụ đã đạt thành.

“Đương nhiên, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng!” U Minh công tử lấy ra một cây quạt xếp, mỉm cười nhìn đám người Tạ gia trang bị dọa đến sắc mặt trắng bệch hô lên: “Tiếp lệnh thánh nữ: Các người có thể mau chóng rời đi, sau này nếu có người vì việc này mà làm khó dễ sát hại các người, U Minh công tử ta đại diện cho A Tu La Đạo thề, nhất định sẽ báo thù rửa hận cho các người, tất cả nhân quả đều do chúng ta gánh chịu!” Tiêu Viễn ngây ngẩn cả người.

Mọi người trong Tạ gia trang ngây ra như phỗng.

“Còn không mau cút đi!!!” Một môn nhân Lục Đạo kiêu chể không được nhảy ra ngoài, nghiêm nghị quát: “Tất cả cút hết cho ta, lưu lại thêm một khắc đồng hồ, ta sẽ giết sạch các người!” “Không được giết chúng ta!” Hơn trăm người của Tạ gia trang hốt hoảng bỏ chạy tứ tán khỏi trang viên, bỏ chạy về phía xa. Trình Dũng đã sớm ra khỏi trang viên, lại bởi vì cái gọi là nghĩa khí không dám tiến vào, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Rất nhanh, trong trang viên, chỉ còn lại có sáu môn nhân và một đám ma đầu hóa thành ác quỷ, Tiêu Viễn!” Vị tiểu bộ khoái “U Minh công tử kia nhìn về phía vườn hoa, cười nói: “Nếu bây giờ người trở về, báo cáo tình báo cấp trên cho người tối nay, mười vạn năm sau, Quỷ Môn quan tái hiện nhân gian., Lục Đạo Luân Hồi lại mở ra, nhân quả lại hồi phục,

thiên địa viên mãn, sinh linh Tam Giới vui mừng nhảy nhót tung bừng. Chuyện tốt như vậy, Tiểu Bộ khoái người trở về bẩm báo một phen, nhất định có thể thăng lên làm đệ ngũ đại bộ khoái, cưới Cửu công chúa cũng không nói chơi!” Tiêu Viễn toàn thân cứng đờ, không ngờ những lời hấn nói với tiền bối lúc trước đều bị đối phương nghe được.

Nhưng trong lòng hấn có một sự kiên trì khó hiểu khiến hấn chậm rãi đứng lên, đối mặt với hơn mười vị cường giả Đạo Cảnh.

Một đôi mắt hội tụ trên người hấn.

“Nếu là... Ta nói không phải chứ?” Toàn thân Tiêu Viễn sôi trào nhiệt huyết, nhin không được lớn tiếng quát.

“Mẫu thân, tiểu ca ca này...” Thiếu nữ ngây thơ đáng yêu chớp chớp mắt.

“Hấn là một người rất tốt.” Thánh Nữ mẫu thân thấp giọng trả lời. “Thế gian thiếu người như vậy sao? Vì sao?” U Minh công tử cười hỏi.

“Bớt nói nhảm đi!” Một tên môn nhân Lục Đạo táo bạo quát lên, ánh mắt lạnh lẽo trừng mắt nhìn sang: “Tiểu tử, nếu người không rời đi trước khi đám người Tạ gia kia chạy khỏi đây, lão tử sẽ khiến người hối hận người đã sinh ra người!” Bắt đầu liếc mắt nhìn Tiêu Viễn, sau đó không chú ý thêm nữa mà phi thân rơi vào trong mắt trận của một trong đại trận.

Sau đó ba người rời khỏi hàng, cũng rơi vào trong huyết sắc đại trận.

“Ác Quỷ, Tu La, súc sinh, Địa Ngục” theo sau, nhưng không có thiếu nữ nào lên tiếng, dùng giọng nói trầm thấp nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía đám người Tạ gia trang dừng lại lúc trước.

Tiêu Viễn nhìn theo, sau khi nhìn thấy năm người vẫn đang dừng lại ở đó, lập tức kinh hãi tới biến sắc: “Tứ Hoàng Tử!!” Trong năm người, một người trẻ tuổi chính là Tứ Hoàng Tử lúc trước Tiêu Viễn tiến vào kinh thành nghênh đón Cửu Công chúa.

Cũng bởi vì tội danh cấu kết với Lục Đạo môn bị bãi phế làm bình dân, thu hồi họ Hiên Viên, trước đó không lâu còn là Hiên Viên bị giáng tội vì Nguyệt Hoa trút xuống! Một người trung niên phi thân ra, rơi vào trong đại trận, chiếm cứ một mắt trận trong đó.

Đồng thời, hắn cảm hận nói: “Ta chính là hậu duệ của hoàng thất Hiên Viên, Hiên Viên Hành! Nữ hoàng thất đức, tru sát đồng tộc, rước lấy dị tượng trời giáng, để trừng phạt...” Hắn nghiêm giọng quở trách tội lỗi của Nữ hoàng để Hiên Viên nhả vô số lần. Tiêu Viễn Vô Tâm muốn nghe, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Người là nhân đạo!” “Không tề, U Minh công tử rất tự hào. “Nhân đạo chính là chúng sinh Phàm gian, còn có ai đại biểu cho nhân đạo hơn cả Hiên Viên hoàng tộc?” Trong đầu Tiêu Viễn vang lên một tiếng.

Khó trách Tây Hà quận Dương Bảo Nghiệp đột nhiên phản loạn, hắn căn bản chính là một trong Lục Đạo môn bố trí quân cờ đã lâu, mục đích chính là vì bức bách một tên Hiên Viên Hoàng tộc cùng đường mất lộ, bị ép gia nhập Lục Đạo môn, trở thành tề tụ lục đạo, mở ra nghi thức Quỷ Môn, là nhân đạo cần thiết!” Tứ Hoàng Tử kêu lên.

“Khởi Nhi, nhớ kỹ, thiên hạ này... đã không phải thiên hạ ban đầu, ngươi nhất định phải trở thành Hoàng đế Cửu Châu, mới có thể đem hỗn loạn này làm thế đạo...” Thương Quỷ lạnh giọng ra lệnh, quát phụ tử hai người đang lâm chung đối.

Mọi người cùng nhìn về phía Thiên Nhân Đạo Thánh Nữ.

Sáu đạo chỉ thiếu một.

“Mẫu thân!” Thiếu nữ kêu lên sợ hãi, kéo quần áo của Thánh Nữ mẫu thân không buông.

“Ngoan, mẫu thân đi một chút liền trở về, đây cũng là vì bảo nhi ngươi đó.” Thánh Nữ buông tay hắn ra, chậm rãi đi về phía mắt trận cuối cùng.

Trong phút chốc, màu máu tỏa ra ánh sáng.

Tiêu Viễn không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả biến hóa lúc này, thiên địa giống như trở nên vụn vụn, oan hồn hư vô mờ mịt từ bốn phương tám hướng hội tụ đến đây, xoay quanh trên

không trung Tà gia trang, ngàn vạn quỹ ánh trắng xoá ngáng đầu, đang chờ đợi cái gì.

“To gan!!!” Bên trong hoàng triều truyền tới tiếng quát đầy uy nghiêm của một cô gái, một đại đỉnh ba chân hiện lên bầu trời, chiếu xuống một vệt kim quang.

“A!!!” Ngàn vạn oan hồn cùng một tiếng quát chói tai, kim quang đúng là tại nửa đường ngạnh sinh rẽ ngoặt, lại bay lên trời, xông tán vô biên đêm tối.

Bên trong Tam Giới, vô số ánh mắt nhìn về phía nơi này, như có tiếng thở dài cùng tiếng thì thầm vang lên.

Có sợ hãi, cũng có cuồng hỉ, có thở dài, cũng có yên lặng trầm mặc.

“Tiện nhân họ Tàng, người dám mở ra quỹ môn quan, còn cần oan hồn ngăn cản Cửu Châu đỉnh, chắc chắn sẽ bị thiên địa phản phệ, thân tử đạo tiêu!” Trong hoàng triều, có người liếc mắt một cái nhìn ra âm mưu của thánh nữ Lục Đạo môn.

“Mẫu thân!!!” Trong tiếng hô to của thiếu niên, cánh cửa hư ảo chậm rãi mở ra, khí tức âm lãnh tràn ngập bốn phía.

Oan hồn bắt đầu hoan hỉ, xông vào trong đó, va chạm với lệ quỹ lao ra từ U Minh giới, như bầy cá trên Tổ Lưu, đang điên cuồng giãy dụa.

Tiêu Viễn tay cầm chuôi kiếm phảng phất như thấy được điểm cuối. Từng con lệ quỹ âm khí bốn phía hoành hành bá đạo ở Cửu Châu đại địa, quét ngang vô số sinh linh thê thảm.

“Không!!” nhiệt huyết trong lồng ngực sôi trào, Tiêu Viễn nghĩ tới Khai Minh Tiên Đế mười vạn năm trước. Lúc đó nàng một kiếm chặt đứt Quỷ Môn quan, có phải cũng là vì vậy không?” Tiên Đế, nếu ngươi cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng sinh linh đồ thán, xin cho ta mượn một kiếm!” Tiêu Viễn rút bội kiếm ra, kiếm quang lăm liệt bắt đầu hội tụ trên mũi kiếm của hắn.

“Muôn chết!” Một vị Đạo Vận cảnh phất tay đánh ra một đòn, ý đồ đánh chết Tiêu Viễn.

“Minh Quang Thần Kiếm!!” Kiếm quang màu trắng mang theo tức giận phần nộ, bà lão áo đen giật mình chứng kiến kiếm quang này quét qua, chém giết bảy tám vị Đạo Cảnh, tính cả lão già Vận Cảnh kia.

Kiếm quang trắng xóa phát ra tiếng boong boong, lấy thế không cách nào ngăn cản đánh về phía ma đầu.

“Thì ra là thế... Đây là thanh kiếm của thương sinh.” Thánh nữ thở dài, rời khỏi đại trận, nghênh đón luồng kiếm khí sáng chói này, thân nhiên nói: “Ta tới nhận kiếm này thôi, “Mẫu thân!”!!” Bảo Nhi lại hô to.

Minh Quang Thần Kiếm chui vào trong cơ thể thánh nữ, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bốn phía yên tĩnh im ắng, chỉ có oan hồn Lệ quý tranh nhau ra vào cánh cửa màu xám mở ra một chút.

“Giết hử!!” Đi mau!” Bà lão áo đen giờ tay nắm lấy Tiêu Viễn đang vô lực, biến mất tại chỗ.

“... Cái này coi như mở cửa sao?” Có người ở trên trời hỏi.

“Tính ra rồi à.” Bên dưới lòng đất có người trả lời.

Phương pháp tu hành của tiên tử (gián điệp (gián điệp)

“Hai mươi hai tháng hai mươi sáu tháng một, hai, ba! Ba! Bốn năm ba!” “A, Thanh Thanh, người giẫm lên dây rồi!” “Cái gì? Không thể nào?” Đúng là giẫm chân rồi, người xem xem!” cái gì, căn bản không có., Tiểu Mai người nói lung tung, chân của ta theo đó mà chỉ có một chút “A a a a” như vậy mà thôi, dẫm lên chính là dẫm lên dây, Thanh Thanh người không được phép chơi vô lại!” “Hỏa tiểu Mai, người mới là vô lại đấy, bốn tiểu thư chưa bao giờ vô lại “Bốn tiểu thư? Hì hì, người thật sự đùa giỡn với Thanh Thanh Thanh đấy. “, Chỉ còn người là tiểu thư sao?” Lúc giữa trưa, ánh nắng nóng bức chiếu rọi khắp đồng ruộng bên ngoài sơn thôn, hoa màu xanh biếc sinh trưởng rất tốt, dân làng tốp năm tốp ba đang khom lưng lao động, hai vị đáng yêu đáng yêu, có thiếu nữ người trong núi cười thuận phác ngây thơ, chơi trò chơi trong nhà dưới bóng cây ven đường.

Thỉnh thoảng có tiếng tranh cãi ầm ĩ, cũng tràn đầy sự thanh thúy và dịu dàng của thiếu nữ trẻ tuổi, làm cho các thôn dân đang làm việc trên đồng ruộng nhin không được mà ngẩng đầu lên, sờ sờ mũi, nhìn hai thiếu nữ này nháy tới nháy lui nháy vào khuôn mặt đỏ bừng, phát ra ý cười hiểu lòng.

Chỉ bất quá trong những ruộng đồng này, một vị bụng phê, ưỡn bụng, ăn mặc cũng không giống vải thô của thôn dân bình thường, ngay cả làn da đều trắng nõn mịn màng, không giống những người xung quanh.

Chẳng những cách ăn mặc không giống nhau, mà còn nhìn về phía một thiếu nữ đặc biệt thanh tú đáng yêu trong hai vị thiếu nữ, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn, cũng tràn đầy vẻ khát vọng.

Trong mắt tên mập bụng lớn này, thiếu nữ non nớt nhìn thế nào cũng đẹp, đẹp đến mức ngón trỏ của hắn đại động. Thân thể của nàng giống như vừa mới rút một cái chồi non, mảnh mai mảnh mai yếu, bộ ngực nho nhỏ trước ngực vừa mới sinh

trưởng thành., Trước ngực thiếu nữ nổi lên một vòng cung có thể kiêu ngạo, một người mập mạp bụng phệ lại thập phần háo sắc lạng lẽ khoa tay múa chân, ảo tưởng một tay mình có thể đem đôi sữa non nhỏ của cô gái hoàn toàn che lại, ngón tay búng nhẹ lên cái đầu nhỏ màu hồng phấn non nớt của nàng, có thể làm cho cô gái kiêu ngạo này phát ra tiếng rên rỉ đáng yêu.

Đúng vậy, trong mắt hắn, cô gái này chẳng những ngũ quan tinh xảo, hơn nữa còn mím môi, mắt dục trừng với hắn, loại dáng vẻ hết sức ngạo khí này, càng làm cho hắn càng muốn ôm lấy nàng, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hung hăng hôn lên đôi môi mỏng của thiếu nữ một phen, làm cho vẻ mặt kiêu ngạo của nàng biến thành kiều then.

Tốt nhất là trong lúc then thùng mang theo một tia giận dữ, nhưng lại không có biện pháp phản kháng, không, không, không phải là không có biện pháp phản kháng, là thiếu nữ cười sạch sạch không có lý do gì phản kháng.

Tam phu nhân nói một từ gì ấy nhỉ? Không, không, là hờn dỗi! Đúng, chính là hờn dỗi, then thùng, xấu hổ, lại không thể không đồng ý, không có lý do phản đối.

“Vương đại nhân?” Trong đầu hắn tưởng Thanh Thanh Thanh cô nương cười hết quần áo tiến vào trong sơn trang của hắn, cùng với sáu vị phu nhân đã cười sạch, hơn nữa còn có một số thị nữ đang cùng nhau chiếm cứ một nửa hậu viện sơn trang, đùa giỡn âm ỉ., Thiếu nữ bị cười sạch sẽ, chăn mền sạch sẽ bị hắn hôn hôn một cái, thiếu nữ kiêu ngạo trở nên ngượng ngùng, bàn tay nhỏ bé bất an ôm trước ngực, đầu nghiêng qua một bên, hai chân trắng như tuyết lại phân ra, thậm chí còn run rẩy, cố gắng gượng chống nửa người dưới đứng dậy., Để một cái huyết nhỏ không có lông tơ trắng nõn như tuyết, tốt nhất là mang theo một chút tình dịch ướt át, đón lấy hắn, chờ hôn và vuốt ve, làm cho huyết nhỏ của Thanh Thanh càng thêm ướt át, cuối cùng a a a a, huyết nhỏ của thiếu nữ co rút run rẩy, đạt tới cao trào.

“Vương đại nhân?!” Vương đại nhân!!!?” Triệu phụ liên tục hô ba tiếng, một tiếng so lớn, mới chống được cái cuốc đứng

yên tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích, vẻ mặt trư ca như nhìn con gái mình, nhìn Vương đại phú của mình, đánh thức hắn từ trong mộng đẹp.

“Cái gì, cái gì?!” Vương đại phú bừng tỉnh thiếu chút nữa té ngã, bởi vì sau khi hắn động dậy, liền bị lều vải dưới háng dựng lên làm cho động tác bất lợi, dẫn đến thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Chắc chắn, Vương đại nhân này, nếu cứ như vậy té ngã trên đất, sợ là ngay cả rễ cũng gãy rồi? Như vậy con gái của ta gả đi, chẳng phải là muốn giữ mạng sao? Trong đầu Triệu phụ hiện lên một ý niệm?, Trên gương mặt luôn luôn phờ nhắng ở bên ngoài cũng lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười: “Vương đại nhân, ngài làm việc như thế nào đây...” Triệu phụ thực sự không biết phải nói thế nào! Vương đại nhân có tiền, rất có tiền, nhưng lại hết sức si tình., Ít nhất phải xác định thanh sắt xanh đối với nhà hắn là thật tâm, nếu không vị đại thương nhân có tiền này cũng sẽ không ở lại Thanh Sơn thôn, tự mình xuống đất, lại lấy cuộc mở ruộng, lại lấy tay nhỏ cỏ dại, mệt mỏi đến mồ hôi đầm đìa, lát nữa còn phải lấy lòng đối với thanh yên nhà hắn.

Hai ba tháng qua, Triệu phụ Triệu mẫu và một nhà Triệu mẫu mấy miệng, bao gồm cả hành động của người trong thôn đối với Vương đại nhân, Vương đại nhân tuyệt đối là lão gia thiện lương nhất mà bọn họ từng gặp trong hơn một trăm hộ dân.

Chỉ là... tựa như hiện tại, Vương đại nhân này lúc làm việc, còn nhìn chăm chăm nữ nhi của Triệu phụ, vừa xem, vừa tưởng tượng, dưới khổ cày cng rấn nổi lên, làm cho Triệu phụ nhìn cũng không biết nên nói cái gì.

“Khụ khụ, nhạc phụ, là con rể thất lễ!” Vương Đại Phú da mặt dày, trên mặt lộ ra nụ cười, giải thích: “Chỉ là con rể nhỏ nhìn thấy bộ dạng hoạt bát đáng yêu của Thanh Thanh, nhìn không được ảo tưởng, cuối cùng Thanh Thanh đồng ý gả cho ta., Mặc tơ lụa ta tặng cho hắn, để Nhị phu nhân hiền lành của ta chải cho hắn một cái tóc mai đẹp, đến lúc đó, Thanh Thanh giống như một... Hồ Điệp tinh, xinh đẹp! Nhất cử nhất động đều

tràn đầy đáng yêu, “Khà khà” tuổi chỉ ít cũng hơn bốn mươi, mà Triệu phụ thì mới hơn ba mươi.

Đầu lĩnh, Vương đại phú lại không chút xấu hổ tự xưng là rể nhỏ trước mặt Triệu phụ. Hắn không xấu hổ, Triệu phụ cũng không dám xấu hổ.

Triệu phụ xấu hổ xoay người, nói: “Hay là... chúng ta nghỉ ngơi trước, ăn cơm trưa, lát nữa làm việc đi “Tốt! Con rể nhỏ lập tức chuẩn bị!” Vương đại phú khom lưng khiêng cuốc đi ra đồng ruộng, nhìn người hầu chờ ở phía xa hô: ” xuân quý, cho lão gia nhà lão gia ta., Còn có Thất phu nhân nhà người Thanh Thanh, mang cơm trưa đến!” Tiếp đó lại hô to với các thôn dân xung quanh: “Các vị là cha hương lâu ngày của Thanh Sơn thôn, Vương Đại Phú là con rể Thanh Sơn thôn, hôm nay tới trưa mời mọi người ăn cơm trưa, hy vọng mọi người đừng ghét bỏ cơm và thức ăn nguội dân “Đại thụ, nhảy vào phòng nhỏ, Triệu Thanh Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu đồng bọn của nàng, Tiểu Mai ôm bụng cười không ngừng, “Thanh Thanh Thanh, nhìn đi, người còn nói người chưa lập gia đình, Vương đại phú nhân đã tự xưng là con rể thôn chúng ta đúng rồi, người là Thất phu nhân? Ha ha ha ha “Hắn...” Trên mặt Triệu Thanh Tiểu lộ ra vẻ tức giận, cắn chặt răng, vẻ mặt ta thù hận không thôi.

Mấy tháng trước vị Hiên Viên tỷ tỷ kỳ quái kia đã tới thôn, sau khi giao cho nàng một tấm kim bài, Kỳ tỷ tỷ liền rời đi, thế nhưng tên mập mập này lại ở lại, nói cái gì thích nàng, phải cưới nàng làm thê tử thứ bảy.

Bình thê! Bình thê! Sau đó, tên không biết xấu hổ này, đánh cũng không đánh được thương nhân mập mập, mua phòng ở Tam Mộc trấn, xây một tòa sơn trang, lại dùng tiền mua một viên ngoại đại nhân gì đó, lập tức trở thành mười mấy thôn trang nổi tiếng gồm Vương lão gia, Vương đại nhân.

Sau đó, tên mập mập bụng bự này đã thành lập thương hội gì đó ở Tam Mộc trấn, nói muốn vận chuyển đặc sản Tam Mộc trấn đi ra ngoài bán, còn đang thương lượng với trưởng thôn ở Thanh Sơn thôn, về sau thảo dược, quả khô, da thú, gỗ, vân vân, tất cả đều thu mua với giá cao ba phần trước đó.

Trong vòng một đêm, tên mập mạp không biết xấu hổ này đã biến thành Thanh Sơn thôn, cùng mười mấy thôn trang xung quanh, bao gồm cả đại thiện nhân lão gia của Tam Mộc trấn.

Sau đó... Một lời tổng kết: đáng giận! Thật sự đáng ghét! Triệu Thanh cũng không biết y đã dùng kiếm gỗ đâm qua bao nhiêu lần, bụng, hông, hông, mặt, tay chân, vân vân, tên gia hỏa này mỗi lần đều bị kiếm gỗ đâm đến kêu gào, chính là lập tức mất dầy đi theo bên cạnh nàng, một mực nói cái gì để nàng làm Thất phu nhân, địa vị ngang với sáu vị phu nhân lúc trước, còn để cho cả nhà nàng từ nay về sau trở thành phú quý, không cần phải mỗi ngày vất vả mấy lời ghê tởm.

Thật đáng giận! Quá ghê tởm! Rõ ràng Triệu Thanh Thanh nàng không muốn lập gia đình, cả đời này cũng không muốn lấy chồng! Nhưng tên này sống chết cũng không buông tha, gần nửa tháng này nàng đi đến đâu thì đi đến đó, lại tự mình xuống nhà giúp nàng làm việc, giảm bớt công lao cho cha mẹ nàng.

Cuối cùng vào mấy ngày trước, một lần chuyện đã qua, Triệu Thanh trúng kế của hắn, “Bị buộc” đáp ứng. Không, còn không có đồng ý! Tóm lại, thương nhân béo ú này, phi thường ghét!” “Thanh Thanh, còn không mau lại đây, ăn cơm đi!” “Triệu phụ ở trên thăm cỏ bóng cây hô lên, “Nhanh trối đây thừng lại, lại đây ăn cơm, mọi người đều chờ người nỡ!” Triệu Thanh không có ở đây, Vương đại phú không động đũa, các thôn dân khác lại càng không dám động trước.

Sau khi Vương đại phú đến, mang đến cho Tam Mộc trấn, cùng với biến hóa cực lớn cho Thanh Sơn thôn. Các thôn dân mặc dù không thể nói là lập tức đại phú đại quý, nhưng tối thiểu ở trong núi nhặt được các loại đồ vật lộn xộn, thảo dược quả gì đó, từ nay về sau liền không lo bán nữa, ít nhất cam đoan một nguồn thu nhập ổn định, ở mùa đông tuyết lớn phong sơn không đến mức mỗi ngày ăn dưa dưa muối.

Vương đại phú đối với thôn dân Thanh Sơn thôn dựa vào trời ăn cơm mà nói, còn đáng tin cậy hơn cả Thanh Thiên đại lão gia! Chỉ cần Thanh Thanh gả cho Vương đại phú, lấy tính cách mười phần si tình của Vương lão gia xem ra, cuối cùng

Thanh Sơn thôn bọn họ tất nhiên có thể sống một cuộc sống tốt đẹp! Cho nên, sau khi lão đảo ngồi trên cỏ, mấy người cùng nhau ăn cơm trưa miễn phí thôn dân, lại bắt đầu tận tình khuyên can.

“Thanh Thanh, người xem Vương lão gia thương người bao nhiêu!” Triệu Tam Nương ở phòng bên cạnh tươi cười nói: “Lại giúp người hầu làm việc ở nhà giúp người, lại sai người hầu đưa cơm đến cho đồ ăn - đây còn là thịt cá nướng nữa.” Thôn dân đang ngồi trên cỏ, hưởng thụ món ăn mà Vương Đại Phú mang đến cho người khác., Gà vịt ngư thịt đều có đầy đủ, còn có cơm lớn thơm ngào ngạt, không có thêm bánh quy khoai lang đỏ, cơm trắng hoa râm có thể làm cho nông dân mệt mỏi cả buổi sáng khai vị, trực tiếp ăn ba bát lớn.

Mà Vương lão gia còn dùng hộp cơm đựng thịt gà vịt ngon lành, hưởng thụ như vậy, bọn họ qua nhiều năm cũng không nhất định ăn được, ngày mai nếu biết Thanh Thanh còn đến, sợ là toàn bộ thôn nhân đều phải ra ngoài làm việc, chỉ vì một bữa cơm này thôi!” Hừ! “Triệu Thanh hừ một tiếng, cầm một chén cơm xoay người lại, cũng không thèm liếc nhìn những đồ ăn kia.

“Thanh Thanh!” Triệu phụ quát lớn một tiếng, “Mẫu thân mẫu thân dạy con như thế nào? Triệu gia ta nghèo lắm, nhưng không dạy được đứa trẻ thiếu lễ phép như vậy!” Triệu Thanh Thanh méo miệng, bộ dáng muốn khóc.

“Ai nha, lão bà đừng khóc!” Vương đại phú tiến tới, lấy ra một cái hộp chuyên môn, cười làm lành nói: “Đây là thứ Nhị phu nhân đặc biệt chuẩn bị cho người, là dùng...” “Không ăn của người!” Triệu Thanh giận dỗi đi sang một bên, ngồi xuống bên cạnh Triệu Tam Nương. “Tam Nương, vừa rồi ta không phải tức giận vì người đâu.”, Ta chỉ là không ưa tên này thôi, người đừng tức giận, Thanh Thanh xin lỗi người...” Nha đầu Triệu Tam Nương này chuyển giận thành vui, vươn tay khẽ gật đầu, trách cứ: “Thật không biết người muốn cái gì, Vương lão gia mặc dù không đẹp trai như đám công tử bột mì kia, nhưng Vương lão gia có tiền lại si tâm, làm việc lại tốt, sáu phu nhân lại chịu cho người chịu.

Được rồi, sẽ không làm khó dễ người, Nhị phu nhân trả lại cho người còn đặc biệt nấu cơm, người còn có cái gì bất mãn chứ?” Phụ nữ nông thôn miệng thẳng thắn, lúc trước ở ruộng đất nhìn thấy đũng quần Vương Đại Phú phồng lên, cũng biết tiền vốn của hắn thế nào, thuận miệng liền nói ra, mấy nam nhân nghe trong tai cũng không cảm thấy thế nào, nhiều lắm là nhìn nàng một cái.

Triệu Thanh há miệng, không nói gì.

“Đương nhiên rồi!” Vương đại phú ôm bụng, tỏ vẻ mình không thẹn với lương tâm, tương lai nhất định sẽ đối tốt với Thanh Thanh!” Lần trước không phải người đã đi đến trần, đã từng tới sơn trang của Vương lão gia chưa?” Triệu Tam Nương lại hỏi: “Trong tương lai người có sáu tỷ tỷ, có phải rất tốt với người không?” Chỉ cần Triệu Thanh Thanh gật đầu, sáu vị phu nhân của Vương lão gia đương nhiên là sáu tỷ tỷ của nàng.

“Các nàng rất tốt, nhưng ta... không thích hắn!!” Triệu Thanh dùng ngón tay chỉ vào Vương đại phú, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận.

“Thanh Thanh, người không thích ta thì ta làm sao? Ta sẽ lập tức sửa lại! Muốn ta giảm cái bụng lớn đi là được!” Ta không thích người xuất hiện trước mặt “Ách, cái này không thay đổi được, bởi vì ta đối với Thanh Thanh người một mảnh si tâm, đã thề, sau khi cưới người, sẽ không lấy bất kỳ lão bà nào!” Vương đại phú tình hình như vậy, làm cho mấy thôn dân cảm động không thôi, ngay cả Tiểu Mai cũng có chút đỏ mặt.

Triệu Thanh lại cảm thấy bọn họ thật không thể tin nổi.

Rõ ràng nam nhân này đã cưới bảy lão bà, nhưng còn nói cái gì mà si mê, lừa quỷ? Chẳng lẽ chỉ vì hắn có tiền, cho nên mọi người đặc biệt khoan dung với hắn? Những người có quyền khác, hoặc là lớn lên xinh đẹp., Người có thực lực cường đại, có phải cũng bởi vì một vài ưu điểm nhỏ nhỏ mà được người khác tán dương lớn hay không? Thật là kỳ quái!” Dù sao ta cũng đã thề, cả đời này cũng sẽ không lập gia đình! ” Triệu Thanh nói không lại phụ thân cùng tam cô lục bà, dứt khoát cầm đầu ăn cơm., Đoạt lấy hộp cơm trong tay Vương Đại Phú,

miệng nói: “Đây là Tam tử tử cho ta, cũng không phải là cái bụng lớn như người!” Nàng từng đi qua sơn trang của Vương đại phú, cũng gặp qua mấy lão bà của hắn, làm cho Triệu Thanh ngạc nhiên chính là, sáu lão bà đáng ghét của nam nhân này ngược lại khá dễ nói chuyện, là tử tử rất tốt.

“Vâng, hắc hắc...” Vương đại phú chỉ cười, đôi mắt nhỏ trên mặt béo tràn đầy vẻ giảo hoạt.

Nhị phu nhân nấu cơm đương nhiên sẽ không có vấn đề, chỉ là bên trong thêm một ít đại bổ phẩm, sau khi ăn nhiều người, buổi tối sẽ khô nóng khó chịu, đến lúc đó...” Thanh Thanh!!” Xa xa truyền đến thanh âm của một nam hài, mọi người ngồi ở trên cỏ ăn gà vịt thịt quay đầu nhìn lại., Nhìn thấy một tên mặt vuông to tròn, thân hình cường tráng như trâu, da thịt phoi vàng đen, vạt áo rộng ra lộ ra cơ thể một nam hài, tay cầm một thứ gì đó gói lá sen, sải bước chạy theo bờ ruộng.

Chỉ là nhìn thấy đồ ăn trước mặt mọi người dưới bóng cây, sau khi ngửi được hương thơm của những món ngon kia, mặt thằng bé đen vàng này đỏ lên, “Thanh, ta, ta nghe nói người chăn bò ở bên cạnh, cho nên dùng làm gà rừng trong núi...” “Hắc Ngưu!” Một hán tử nông thôn trầm giọng rống lên.

“Cha... người cũng ở đây sao?” Bé trai giật mình, muốn giấu lá sen trong tay.

Hán tử nông thôn liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề, vèo nhảy dựng lên, đoạt lấy lá sen của hắn, liếc mắt nhìn một cái, lập tức nổi lửa: “Đây không phải gà mái già trong nhà sao? Được lắm, Hắc Ngưu, người trưởng thành rồi., Năng lực lớn a! Dám mở miệng gạt người, xem ta có đánh chết người không! “A, đừng đánh, không trách hắn, là lần trước ta nói muốn vào rừng bắt gà rừng “Triệu Thanh Thanh vội vàng tiến lên ngăn cản, Lục thúc đánh người thật sự là đánh, mấy năm trước đánh cho trâu đen nằm trên giường nửa tháng mới xuống.

Tiểu Mai chép miệng, “Thanh Thanh, người đừng bị tên này lừa gạt chứ!” Các thôn dân tâm tư không đồng nhất, sắc mặt khác nhau.

Đợi đến khi Hắc Ngưu gia dừng lại, Triệu Tam Nương hắng giọng một cái, mở miệng nói: “Hắc Ngưu, năm nay ngươi cũng mười sáu mười bảy tuổi rồi chứ? Ngày mai Tam Nương đến thôn phụ cận hỏi một chút, xem có thể tìm giúp người một cô nương tốt “Lục thúc đại hỉ quá đổi, bóp đầu trâu đen muốn nhờ hấn nói cảm ơn.

“Không, ta không cưới nữ nhân khác, muốn cưới, ta liền cưới Thanh Thanh!” Hắc Ngưu giãy dụa phản kháng nói.

Thanh Thanh chớp chớp mắt, mặt không đỏ, chỉ nhìn thoáng qua Vương đại phú.

Vương đại phú lập tức tinh thần phấn chấn hấn lên, nói thẳng không phải Thanh Thanh không cưới! Hắc Ngưu trợn mắt nhìn hấn.

“Các người đừng ồn ào!” Triệu Thanh Thanh tức giận giậm chân, xoay người chạy về bên cạnh Thanh Ngưu của mình, cời dây thừng ra xoay người đi, hô: “Đời này ta không ai gả cả, cả đời đều đi theo Thanh Ngưu!” Nói xong hất thanh kiếm gỗ trong tay lên, đánh vào mõng trâu, chạy đi.

Cảnh tượng lộn xộn trước mắt khiến nàng cảm thấy tâm phiền ý loạn.

“Thanh Thanh, chờ ta với! ” Vương đại phú vội vàng đuổi theo.

“Người đừng đi theo!” Không, Thanh Thanh, đời này ta sẽ đi theo người, người cũng đi theo ta “A a” a!” Nhìn hai người càng chạy càng xa, thôn dân Thanh Sơn thôn thu hồi ánh mắt, Lục thúc ngược ngùng nói với Tam Nương: “Tam tẩu, hôn sự của Hắc Ngưu nhà ta nhờ người rồi, sau khi chuyện thành, nhất định sẽ bao một gói lớn màu hồng “Ta không cần!” Hắc Ngưu ngẩng đầu nói.

Bốp! Lục thúc đột nhiên hung hăng vung hấn một cái tát, đánh cho trâu đen cường tráng ngã lăn trên mặt đất.

“Súc sinh!” Lục thúc giận đến đỏ cả mặt: “Con mẹ nó, nếu người còn dám nói với Thanh Thanh cái gì, xem ta có đánh chết người không! Người tên khốn nạn này, nếu bởi vì quan hệ của người, Vương lão gia không thể cưới Thanh Thanh, lão tử

là người đầu tiên chém người!” Được rồi, “Mọi người đều khuyên hẳn, nhưng không ai đi an ủi trâu đen.

Nguyên nhân cũng rất rõ ràng, nếu như Thanh Thanh thật sự gả cho Hắc Ngưu, Vương lão gia cho dù không giận lây Thanh Sơn thôn, cũng sẽ không quan tâm đến sống chết trong thôn.

Mà đã ném qua giá cao ba tầng trước kia, hàng hóa bán núi cho thôn dân Vương Đại Phú, muốn trước khi trở lại, ở trong núi hái thuốc trở về, phơi khô lại đi mua, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc bán được.

Nếu như trở lại loại cuộc sống khổ cực đó, Thanh Sơn thôn sao có thể chứa được một nhà Hắc Ngưu chứ? Buổi tối...

“Thanh Thanh, ta vào được rồi sao?” Sau khi Chử Bằng trù tính đan xen, Vương Đại Phú say khướt, đẩy cửa ra, bước chân lão đảo đi tới bên giường Thanh Thanh, cười hắc hắc, thân thể gần hai trăm cân ngồi lên, khiến cho khuê phòng mới đổi của Thanh Thanh lay động một cái.

“Thanh Thanh? Đang ngủ sao?” Vương đại phú mặt dày cười giầy, đang muốn nằm xuống.

“Cút ngay cho ta!” Triệu Thanh Thanh đang nằm ngủ trên giường đá một cái, bàn chân mảnh khảnh vừa vịn đập trúng cái bụng béo của Vương Đại Phú, thương nhân béo ục ịch đặt mông ngã xuống đất, phát ra động tĩnh lão đại.

“Thanh Thanh!” Triệu mẫu ở ngoài cửa hô, “Người làm cái gì vậy? Còn không mau hầu hạ Vương lão gia! Vương lão gia mệt mỗi một ngày, lại uống rượu một ngày, hiện tại thân thể đang lúc yếu ớt, nha đầu người, đã đến tuổi phải lập gia đình rồi còn không biết làm việc, chờ ngày mai ta mới...” Ta biết rồi!!” Thanh Thanh che lỗ tai la lên một câu., Sau khi để cho Triệu Mẫu sau khi rời đi, nàng mới xoay người xuống giường, thối sáng đèn dầu, hai tay ôm trước ngực của Hà tiểu mới lộ ra sừng nhọn, lạnh lùng nhìn cái bụng to trên mặt đất: “Này, người còn có thể đứng lên không?” Đương nhiên có thể, hắc hắc “Người bình thường bị đá một bụng.”, Không tức giận cũng phải ôm một bụng lửa giận, nhưng Vương Đại Phú lại bất đồng, vừa rồi một cước kia đá tới, trong nháy mắt bụng

của hắn cảm nhận được bàn chân lung linh xinh xắn đáng yêu của tiểu cô nương, mặc một đôi giày bông trắng. Hắn tự tay tặng cho, cảm thụ tỉ mỉ không nói nên lời, khiến dưới háng hắn lần nữa cứng ngắc lại.

“Mặc kệ người...” Thấy hắn không sao, Triệu Thanh đảo trắng mắt, lại nằm trở về, còn cần chặn mềm mềm mại quán lấy toàn thân mình.

Triệu Thanh gia trước kia đương nhiên là không có chặn mềm xinh đẹp cao cấp như vậy, cho dù là Minh Châu tử tử sau khi tới đây, cũng đều được Triệu mầu thu hết mấy chục lượng bạc, nói đây là tiền cưới của nàng cùng tiền lễ vật của đệ đệ nàng.

Cho đến tận khi Vương đại phú xác nhận sau khi chuyển đến Tam Mộc trấn, đưa gạo và mì, đưa áo đưa đến cho người khác, Triệu Thanh gia mới dùng đến đồ tốt, lại xây thêm một gian phòng ngói xanh lớn có mang theo sân nhỏ.

Nói thật, Triệu Thanh Thanh không ghét cái tên này, ít nhất là khi nhìn thấy bà nội, ở phòng ở mới xây dựng nên, lão lệ tuân rơi nói về sau mùa đông có thể không sợ tuyết đè sập phòng ốc, cùng với lúc đệ đệ của nàng vui sướng vỗ tay kêu gọi, Triệu Thanh cũng cảm thấy cao hứng từ nội tâm.

Cho nên, cách nhìn của nàng với Vương đại phú rất phức tạp, rất phức tạp.

Sự phức tạp...hắn leo lên giường của mình, lại cầm chặn mềm muốn ngủ cùng với nàng, Triệu Thanh Thanh cũng không có loại cảm giác bị xâm lược này, chỉ là làm phiền hắn, cực kỳ phiền phức.

“Người làm gì vậy?!” Triệu Thanh Thanh dùng sức túm chặn của mình lên, không cho cái bụng này có cơ hội mở ra.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, Thanh Túc!” Vương Đại Phú vẫn luôn cười hắc hắc, tiếng cười không nói ra được sự hèn mọn bỉ ổi, dâm tà, thân thể mập mạp giống như giò bám trên giường, tay nắm lấy cái chặn bọc Thanh Thanh, chỉ muốn chui vào bên trong.

“Đừng gọi ta là Thanh Thanh, buồn nôn chết đi được!” Tên kia là gì? Lão bà? Mẹ? Phu nhân? Quýnh, bé đáng yêu? Hi

hì.... “Hì hì!” Triệu Thanh không đỏ mặt, chẳng qua cảm thấy cách xưng hô này đặt lên người mình, không hiểu sao cảm thấy rất kỳ quái.

Nàng không nên bị người khác gọi là phu nhân, mà là gọi là...

“Gọi ta là Thanh Thanh tiểu thư!” Triệu Thanh đối với tên gia hỏa này ngang mày đọc.

“Được được, Thanh Thanh, tiểu thư “Tiểu thư” người dừng lại làm gì? Chờ một chút, dừng, qua, nào!” Thanh Thanh cố hết sức nói, ra sức giữ chặt chần, nhưng vẫn bị Vương Đại Phú từng chút từng chút kéo ra, lộ ra thân thể thiếu nữ mảnh mai được bọc trong chần.

Vương đại phú nhìn đến con mắt đều tròn tròn, thân thể Thanh Thanh mặc dù không có gì đáng chú ý, nhưng so với ngày đêm bị hấn khai phá, sáu vị phu nhân trước đây dùng tinh túy đặc trưng tước vào thân thể lồi lõm nhiều năm, đám phu nhân bị hấn ngày sau lần lượt xoa xoa xoa xoa, ngay cả tứ phu nhân bộ ngực nhỏ nhắn một cái miệng cũng ngậm được, hiện tại đều đầy đặn có thể để cho một tay hấn nắm chặt, thịt ngà trắng nõn còn có thể từ kẽ tay tràn ra ngoài.

Về phần thực nữ Tam phu nhân vốn quyến rũ, lại bị hấn chơi đùa đến hai cái ngực nặng trĩu, tựa như quả dưa rũ xuống. Vương Đại Phú đặc biệt ưa thích xem Cầm Kỳ thư họa của Tam phu nhân, tay vịn cái bàn, bị hấn đụng vào mông lớn, một đôi thạch nhũ lắc qua lắc lại trong vạt áo... “Người...”, Đi, đi!” Triệu Thanh ghen đỏ mặt, chần mền bị kéo đến dưới ngực, hơn nữa bởi vì khoảng cách động tác nên quần áo của nàng bị giật xuống rất nhiều, lộ ra xương trắng tuyết nhỏ nhắn mảnh khảnh, bờ câu nhỏ nhắn như ẩn như hiện trong quần áo.

“Thanh Thanh Thiên...” Vương Đại Phú dùng ngữ khí cực kỳ buồn nôn gọi nàng, dùng hết sức giải thích: “Trong nhà chỉ có một cái giường, trên giường cũng chỉ có một cái chần, ta không cùng ai ngủ với người?” “Đi ngủ với đệ đệ của ta! Người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Đó là nam nữ bình thường thụ thụ bất thân, ta với người là phụ thân của Minh Môi chính thống, nhạc mẫu nhạc mẫu đều đồng ý, trong

thôn lão nhân cũng đồng ý, Thanh Thanh, người liền thân cận với ta đi?” Vương đại phú gia nói.

Đột nhiên dùng sức, lật chặn Thanh Thanh lên, thân thể tròn vo giật giật, không đợi Triệu Thanh kịp phản ứng, tên gia hỏa này đã ôm lấy nàng từ sau lưng, còn dùng nắp chặn che lại.

Lúc này rốt cuộc đã biến thành tư thế hai người cùng nhau ngủ, hơn nữa cực kỳ thân mật, Triệu Thanh thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của Vương Đại Phú đang hưng phấn thở dốc, đánh thẳng vào mặt và cổ nàng.

ngứa ngứa.

Có một loại rất kỳ quái nam nhân, làm cho thân thể của nàng vốn rất nóng, trở nên càng ngày càng khô nóng.

“Người, người làm gì vậy?” Triệu Thanh vẫn luôn không sợ trời không sợ đất, thanh âm trở nên run rẩy. Lòng nhỏ nóng bỏng lan tràn đến các nơi trong thân thể, khiến nàng không khỏi cuộn tròn ngón chân, kéo căng hai chân, đá vào đá chân.

“Không có làm gì, chính là muốn hôn một mình Thanh Túc đáng yêu của thiếu nữ nhà ta, Vương đại phú hưng phấn cực kỳ, lặng lẽ đưa tay xuống, cởi đũng quần ra, nhường cho nàng nhìn một ngày, cũng cứng rắn thả ra một ngày, sáng khoái đến cực điểm đâm vào giữa đùi thiếu nữ.

“Thanh Nhất Thanh gì? Ta tên Thanh Thanh, không phải Thanh Nhất... A...” Triệu Thanh kêu lên sợ hãi, cảm nhận được cây bông từ sau mông chui vào giữa chân nàng, có chút hoảng loạn. “Người...”, Người làm cái gì vậy? Đây là cái gì? Người, người dùng cái gì chọc ta?” Vương đại phú nhạc, nguyên lai Thanh Thanh không hiểu chút nào chuyện nam nữ, khó trách tùy tiện hấn lên giường, đổi lại là những cô gái khác biết cây gậy làm từ thịt này là cái gì, khẳng định sẽ không dễ dàng để hấn lên giường như vậy.

“Thanh Túc” Vương đại phú từ sau lưng ôm Triệu Thanh Thanh ở sau lưng, cảm thụ được thân thể mềm mại mềm mại của thiếu nữ này, một tay đặt ở dưới bụng nàng, một tay vuốt ve bộ ngực non mềm mại của nàng.

Đồng thời, nửa người dưới bắt đầu linh hoạt, trước sau đứng thẳng, để dưới háng sợi lông đuôi to lớn kia mọc lên, ở giữa hai chân xanh mượt uốn qua lại.

“Một cây gậy của lão gia, là vật quý giá nhất của nam nhân, nó có thể làm cho nữ nhân vui vẻ kêu to, cũng để cho nữ nhân che miệng khóc lóc “Liên tưởng đến ngày xưa, nó dùng gậy thịt dưới chân đẩy sáu vị phu nhân đến thất điên bát đảo, bảo các nàng khóc rống lên, vênh mông, xếp thành hàng, cái mông trắng bóng dưới đó, một mảnh hỗn độn ướt át, tiếng khóc lóc cầu xin nó, lão Diệp lão gia mau mau cắm vào.

Vương Đại Phú mỗi lần đều hưng phấn đến toàn thân thịt mỡ run rẩy, đem sáu vị phu nhân khí chất khác nhau, lần lượt chơi đùa, để cho các nàng thỏa mãn chui vào trong chăn ngủ, mới bỏ qua.

Cũng giống như bây giờ.

“Người không tin Thanh Thanh sao?” Vương đại phú lớn lên, nhưng quanh năm y vẫn theo sáu vị phu nhân thiên kiều bá mị, ở trong hậu viện thâm đẳng, cộng thêm dùng không ít đan dược tốt, khiến cho nửa người dưới của hắn đặc biệt linh hoạt, mông eo uốn éo về phía sau., Lại đâm về phía trước một cái, dưới khó dưới khó thì móc lấy dây lưng của đầu rùa, hướng vào trong quần xanh mà chui vào, đầu rùa nóng rực xẹt qua từng cái rãnh của thiếu nữ mãn cảm, chui vào trong hai cái mông căng tròn, trơn nhẵn quần chặt lấy nó, mang đến cảm giác sung sướng sung sướng cho Vương đại phú khoái hoạt.

“A... Người!” Triệu Thanh kinh sợ kêu lên một tiếng, không kịp làm gì, Vương Đại Phú đang ôm chặt thân thể nàng ở sau lưng, đã dùng cây gậy nóng như lửa kia, thấy mũi châm đâm xuyên vào trong trứng nàng.

Cảm nhận được cây gậy nóng này, Triệu Thanh Thanh còn tưởng rằng Vương đại phú dùng que sắt nung đỏ để đánh mông nàng.

Nhưng khi cây đồ vật này linh hoạt chui đến nơi nàng dùng để tiểu, nàng mới giật mình phát hiện, cây này là dùng thịt làm... A! Triệu Thanh đột nhiên phản ứng lại, đây không phải là đấm

tiểu nam hài trong thôn sao., Còn có lúc đệ đệ của nàng tắm rửa, phía dưới có một đồ vật nho nhỏ sao? Mẫu thân nàng và nãi nãi đều quản cái này gọi là gà con... Bất quá Vương Đại Phú quả thực không nhỏ chút nào, hơn nữa so với căn đệ đệ của nàng muốn nóng hổi, cũng phải cứng rắn hơn rất nhiều.

Con gà lớn trắng kiện dị thường này dán vào phía dưới tiểu địa phương, nghiền ngấm đâm xuống đỉnh đầu mấy lần, thật giống như cá chạch giữa sông, trơn trượt, muốn chui vào hang động lấy lợi.

“Người, người... A, người, ừ, ừ, người đang làm cái gì vậy?” Triệu Thanh cảm thấy mặt mình nóng quá, tiếng nói cũng lắp bắp, nhịp tim càng lúc càng nhanh, nhiệt toàn thân không nói ra lời, cây đồ vật kia càng chui vào bên trong, chống đỡ âm huyết trắng nõn kia, đầu rùa nóng hổi tách đôi môi âm huyết ra, lấp đi lấp lại điểm đâm đâm.

Mỗi lần đầu rùa hướng về phía sau, lại nhẹ nhàng đâm một cái về phía trước, đâm vào huyết non nớt của nàng, đều sẽ làm cho nội tâm Triệu Thanh càng thêm căng thẳng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, cuối cùng phát ra một tiếng rên rỉ “Ừ” thật dài, hai chân mảnh mai dùng sức kẹp chặt con chim lớn sau lưng, một cổ dịch dính dính ít ỏi từ chỗ sâu trong lồng ngực của nàng chảy ra ngoài.

“Ta... tiểu?” Toàn thân Triệu Thanh nóng hổi, ý thức càng ngày càng mơ hồ, thân thể thiếu nữ vừa nếm thử hương vị dục vọng không chịu nổi đùa dỡn, run rẩy giao ra lần đầu tiên âm tinh.

Nàng vô thức cảm thấy, nàng không nên như vậy mới đúng... “Hắc hắc!” Cảm nhận được yêu dịch đầu tiên bị thiếu nữ thẩm ướt, Vương Đại Phú hết sức hài lòng, mình luyện thương pháp trên thân thể xinh đẹp của sáu vị phu nhân quả nhiên rất tuyệt vời, lại phối hợp mấy ngày nay, không ngừng đưa thuốc bổ cho Thanh Thanh, khiến cho nàng mới mười bốn mười lăm tuổi, nha đầu mới mở tình ngọ hiểu này rất nhanh đã không chịu nổi, bị thương pháp cao siêu của hắn trêu chọc rên rỉ không ngừng, run rẩy đến cao trào.

Bất quá, Vương Đại Phú cũng không tính đêm nay sẽ hạ được nha đầu kiêu ngạo này. Tiểu nha đầu kiêu ngạo như vậy, nên dạy dỗ một phen, mỗi buổi tối đều đùa bỡn đến cao trào, cuối cùng nửa còn lại.

Cố gắng ôm chặt lấy nàng, hôn chính diện, để nàng xác thực rõ ràng mình sắp bị phá thân thể, Vương đại phú mới có thể cướp đi nàng lần thứ nhất! Chỉ là...” Ô a!! Tiếng thét chói tai khàn khàn từ bên tai vang lên, hạch tâm cắm vào hai chân Thanh Thanh, Vương đại phú dán vào miệng nàng cả người run rẩy, theo bản năng nói ra: “Quý kêu?” Hắn đã từng nghe một lần Lệ quý kêu gào, gần như giống như hiện tại, bởi vậy thoáng cái liền nhận ra.

Triệu Thanh ngừng run rẩy trong ngực.

Thân thể nóng rực lại lạnh xuống.

“Đông!” Vương Đại Phú cảm giác trái tim mình bị người dùng bàn tay mạnh mẽ bóp chặt, cơ hồ muốn bị bóp nổ tung, máu huyết toàn thân đều hội tụ trên mặt, để cho gã muốn kêu lại kêu không ra.

Hắn cảm thấy Triệu Thanh Thanh trong lòng mình đột nhiên biến thành... một thanh bảo kiếm lạnh lẽo.

“Thanh... Thanh?” Vương Đại Phú không biết xảy ra chuyện gì, nơm nớp lo sợ nằm ở trên giường, nhìn Triệu Thanh Thanh bị hắn ôm ở trên giường, mặt không biểu tình ngồi dậy, một đôi mắt biến thành màu vàng óng, ánh mắt nhìn về phía bầu trời, giống như xuyên qua nóc nhà, xuyên qua bầu trời, xuyên qua ngăn cách giữa Phàm gian và Tiên giới, ánh mắt sắc bén chiếu khắp Tam Giới, hiểu rõ hết thấy bí mật ẩn giấu ở chỗ sâu nhất.

Vô số tiên nhân ma đầu run rẩy, đỉnh đầu giống như treo một thanh lợi kiếm, tùy thời sẽ rơi xuống.

Thánh Nữ đang được con gái đỡ không khỏi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đối diện với cặp đồng tử màu vàng óng hư ảo kia, bờ môi run run, nhưng lại cái gì cũng không nói ra được.

“Mẫu thân? Ô ô, mẫu thân!” “Mẫu thân... Không việc gì, chỉ là khụ khụ khụ, có, có đại năng Tiên giới... tra xét khắp ba giới, mẫu thân, bị phát hiện... không sao cả... may mắn chính là, Vương đại phú sợ tới mức run rẩy, phun ra một luồng lớn gợn sóng, vọt vào giữa hai chân Triệu Thanh Thanh đang dâm dăng, làm cho tầm mắt xuyên qua vạn dặm này thu trở về.

“Người, đáng chết!” Triệu Thanh Thanh không chút biểu cảm, định dùng một chưởng đập chết tên mập đáng khinh nhờn thân thể Tiên Đế này. Nhưng trong nháy mắt khi y giơ tay lên, vô số ký ức của Triệu Thanh Thanh hỗn loạn mà tới, khiến bàn tay của nàng đứng giữa không trung.

“Thanh Thanh?” Vương đại phú còn không biết xảy ra chuyện gì, một bên bắn tinh thoải mái, một bên ngơ ngác ngồi dậy, hai con ngươi biến thành màu vàng, ánh mắt lạnh lùng vô tình đối mặt.

Khi phát giác được trong ánh mắt Thanh Thanh ẩn chứa khí chất thâm lương cùng phong cách cổ xưa, Vương đại phú mơ hồ phản ứng kịp.

Thanh Thanh là một nữ Kiếm Thần chuyển thế, mà nữ Kiếm thần này lại bị hấn dâm vào một cây chùy.

Vị lãnh ngạo tuyệt thế này, trước kia chắc chắn là nữ Kiếm Thần vô cùng ghê gớm, khí chất cao ngạo lạnh lùng, thế nhưng lại bị hấn cấm mạnh vào hai chân, hung hăng bắn ra một phát!” Thanh Thanh, người làm sao vậy?” Vương đại phú cả gan hỏi, tay phải nhịn không được đặt lên cái quần được cởi ra, lộ ra cái mông xanh lét của Triệu Thanh sờ sờ.

A! Vương đại phú cơ hồ rên rỉ, thân thể bắn tinh, mà trong đầu cảm giác thỏa mãn sáng khoái, đã làm cho hắn cảm thấy hết sức thoải mái.

So với thời điểm sáu vị phu nhân của hắn điên cuồng chơi đùa còn thoải mái hơn! Hắn, khinh nhờn một nữ Kiếm thần thực lực cao tuyệt!” “Triệu Thanh” rú mắt xuống, lệnh Tam Giới kinh động ánh mắt thu hồi, kiểm ý sắc bén thu liễm, biến thành bi thương không chỗ nói.

Cái rắm của nam nhân vẫn cắm giữa hai chân nàng như trước, nhưng đã không cách nào khiến nàng nổi lên nửa phần chán ghét.

“Vương đại phú” là!” Lần đầu tiên được Thanh Thanh gọi tên mình, Vương đại phú hưng phấn không chịu nổi, cái khố dưới háng lại cứng rắn thêm vài phần, một lúc sau, gần nửa đầu rùa đã chui vào trong âm huyết của Triệu Thanh Thanh.

“...” Hai người đối mặt, rất hiển nhiên, “Triệu Thanh” cũng sẽ không nghĩ tới, lại có nam nhân không muốn sống như vậy.

Nếu là người ngoài biết, mười vạn năm trước một kiếm trăm phá nữ nhân Quỷ Môn quan, sau khi tàn hồn chuyển thế lại bị một nam nhân hèn hạ dùng dương vật đỉnh cao trên chọc, không biết sẽ bị bao nhiêu người cười nhạo? Vận mệnh thật sự là hoang đường, giống như Tam Giới này.

“Ta chỉ nói một lần” Triệu Thanh Thanh” nhắm hai mắt mỗi một lại. “Nếu có người dám vi phạm ý đồ của Thanh Thanh, chỉ một chữ chết, thật giống như một thanh lợi kiếm không gì không phá được, chui vào trong lòng Vương Đại Phú, đóng đinh ở bên trong.

“Nghe rõ chưa?” “Vâng, nghe rõ!” “Vậy thì... Tốt.” Triệu Thanh nghiêng đầu, ngủ thiếp đi.

Vương đại phú trong lòng rung động đã lâu, nhìn Triệu Thanh đang ngủ, nhịn không được tiến lên, dùng sức hôn mạnh lên môi nàng một cái.

Sự ham muốn chiếm hữu trong lòng hắn vô cùng mãnh liệt.

Nếu như trước đó chỉ cảm thấy Triệu Thanh Thanh thích hợp làm Thất phu nhân của hắn, thì khi Thanh Thanh biểu hiện ra khí chất nữ thần kiếm lạnh lùng của mình, Vương Đại Phú biết rõ nàng là một nữ tướng quân thực lực cường hãn. Sau khi nữ Kiếm Thần chuyển thế, dục vọng của hắn đối với Thanh Thanh đã đến tình trạng không phải là không được!” Hắc hắc, Vương phủ ta quả thực là một thống lĩnh Thất phu nhân, Thanh Thanh Thanh phu nhân của hộ viện., Người làm lão gia ta thất phu nhân, được không?” Vương đại phú trong lòng đắc ý, phảng phất thấy Thanh Thanh lấy lại trí nhớ chuyển thế,

nhưng vẫn bằng lòng làm Thất phu nhân của hắn, cuối cùng đổi lại một thân nhung trang, huấn luyện cho hắn một đám hộ vệ lên lút giở trò trộm cắp, rèn luyện bọn họ thật tốt! Thanh thao luyện hộ vệ thanh xuân!, Hắn thì thao luyện Thanh Thanh, để cho nữ Kiếm Thần dưới khổ bất đắc dĩ phải trầm eo vênh mông, dùng loại lời nói lạnh như băng vừa rồi nói một câu: “Lão gia, mẹ nó, thật mạnh khỏe, nếu không, chết chắc rồi.”

“Ha ha ha ha ha...” Vương Đại Phú chìm vào trong mộng đẹp, rễ cây dưới trướng vẫn cắm ở giữa hai chân Triệu Thanh Thanh đã chuyển thể của Khải Minh Tiên Đế như trước.

Tiên tử tu hành (37)

Chương thứ ba mươi bảy, Âm Dương điên đảo “Tiên tử” ba trăm hai mươi một tuổi, ha ha, Hi Nguyệt tiên tử, ha ha ha, là của ta!” “Tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử! Thiếu nữ bị ta... Hắc hắc, nàng còn ăn canh gà do đích thân ta nấu! “Môn bên của Tiên Vân Tông, một tiếng lẩm bẩm hèn mọn không ngừng vang lên, trong giọng nói ẩn hàm đắc ý, làm cho người ta nhin không được muốn vươn chân, hung hăng đạp cho đầu lão đầu thừa thớt này một cước ngã lăn ra.

Mà trong lời nói của hắn, sự tình miêu tả càng làm cho lòng người lửa giận lên: Một lão già không bằng con cóc các ngươi mà cũng muốn vấy bẩn Hi Nguyệt tiên tử?!” Một tiếng quát vang lên, lão già hèn mọn bị ối toàn thân cứng đờ, theo bản năng quay đầu nhìn sang, phát hiện một đệ tử ngoại môn mặc trang phục luyện công, hiện ra trước ngực cao ngất, thân hình vạn phần xinh đẹp, nữ tu sĩ mi dài nhỏ mắt đào, đang căm tức nhìn hắn.

“Ta!” Lý lão hán bị dọa đến ngã ngòì xuống đất, gà mái già trong tay cùng một ít gói thuốc bỏ dùng nấu canh cũng rơi xuống đất, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía người tới.

Đi lên trước, khi nhìn thấy trên người nàng đại biểu cho thân phận nữ đệ tử ngoại môn quần áo, trong lòng lão hán còn hiện lên một tia sợ hãi, nhưng rất nhanh nhớ ra, chính mình đánh bại đại sư tử Tiên Vân tông, chỉ là một ngoại môn đệ tử thì tính là gì? Tiếp theo?, Lão già nhìn rõ hình dạng người này, trên mặt nhất thời hiện lên thần sắc giận dữ: “Tiện nhân, nguyên lai là ngươi!!” Hắn sớm đã hoài nghi là kỹ nữ chết tiệt này cấu kết với quản sự nhà ăn kia, cướp lấy đan dược hắn lấy được từ tiên tử, chỉ là vẫn không có thời gian điều tra, bị tiên tử làm chậm trễ.

Lý Tiên Tiên nhướng mày, bất động thanh sắc, vẫn lạnh lùng như cũ: “Lý lão đầu, chuyện của ngươi, ta đều biết rõ “Thanh âm lạnh như băng, ánh mắt như điện, giống như đã nắm được chứng cứ Lý lão hán gian dân Tiêu Hi, tận mắt thấy buổi tối

hôm đó, lão tạp dịch dơ bẩn này đem đại sư tử thuần khiết Vô Cầu, cưỡi trong bùn đất tùy ý dùng gậy đánh, làm cho nàng thét lên cao trào.

Lý lão hán mở to mắt đục ngầu, “Người... biết cái gì?!” “Biết rõ mỗi ngày người xuống núi mua gà mái, đun sôi cho ai uống” Lý Tiên ngữ khí bình thản, nghe vào trong tai lão hán, lại không thua gì tiếng sấm.

“Chuyện ta gian gạt tiên tử, bị kỹ nữ phát hiện?!” Quả nhiên, kỹ nữ chết tiết này không đơn giản, ở ngoại môn câu ba câu bốn, còn liếc mắt nhìn thấu chuyện của ta cùng tiên tử!”

“Đáng chết, kỹ nữ này... chờ một chút...” Lão hán trong đầu lộn xộn., Nhưng bưng tỉnh lại, gương mặt già nua lộ ra thần sắc dữ tợn: “Người biết thì đã sao? Hừ, lão tử là thằng nhóc Tiêu Hi Nguyệt, nhưng ả kỹ nữ tiện tử này của người cũng quấy rối tiểu sư muội thiên tài nội môn?” Lý Tiên Tiên ông ông trong đầu, sau khi hắn nói ra những lời của Tiêu Hi Nguyệt, sau đó nói gì cũng không nghe rõ nữa.

May mắn từ ngày đó khi nàng và Kim Ngọc Tước đang luyện công ở phòng luyện công bị tiếng ồn ào bên ngoài cắt đứt. Nàng đi ra ngoài xem xét người thấy mùi tịnh vị của lão hán, liền mơ hồ từng có loại suy đoán lớn mật mà thái quá này, chuẩn bị đầy đủ, lúc này mới không lộ ra.

“Tiện nhân, vạch hạ đạo đi!” Lão hán kêu gào: “Nếu người nói ra chuyện của ta, ta cũng sẽ đem người chơi đùa tiểu sư muội nội môn...” Lý tiên tử phản ứng lại, chưởng phong lật tung Lý lão hán trên mặt đất, nhưng lão hán ngược lại cao hứng, cười lạnh nói: “Xem ra con tiện nhân nhà người cũng sợ bản tính thâm đặng của mình bị người ta biết rõ, vậy thì dễ làm rồi.” Lý tiên tử hít sâu một hơi, nàng sợ mình mở miệng, sẽ bị tên ngu xuẩn này làm cho tức giận.

Nàng câu dẫn Kim Ngọc Tước thì tính là gì? Sự tình bại lộ, cùng lắm chỉ là thương phong bại tục, lại không phá thân thể tiểu sư muội, đến lúc đó cha mẹ Kim Ngọc Tước nhất định sẽ đề xuống chuyện này, đối với tiểu Tước nhi sẽ không có trở ngại gì.

Nhưng lão tạp dịch này gian lận... Nàng.

Trong lòng Lý Tiên Tiên run lên, trong đầu hiện lên vị lão đầu đứng trên đỉnh núi, bị ngọn núi thổi bay quần áo, thánh khiết trong trẻo, Tiêu Hi Nguyệt như Cửu Thiên tiên nữ vậy mà lại bị một... khó có thể dùng hai ba câu dơ bản miêu tả, gian dân.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Lần trước, tinh tú từ trên trời giáng xuống kia, là Tiêu Hi Nguyệt mang theo lão tạp dịch này, đi trộm nàng và tiểu Tước nhi ở trong phòng luyện công chơi đùa? Tại sao? Tại sao lại xảy ra?” Mười ngày trước dị thường ánh trăng, bao gồm cả ánh trăng của Minh Nguyệt cư, đều là người và... nàng làm ra?” Giờ phút này, Lý Tiên Tiên không biết xưng hô với Tiêu Hi Nguyệt như thế nào.

“Hừ!” Lý lão hán vẽ mặt đắc ý, ưỡn ngực, giống như làm một chuyện hết sức tiêu sái vui sướng.

Mấy ngày gần đây, chuyện hấn làm với đại sư tỷ của Tiên Vân Tông vẫn luôn giấu ở trong lòng, trong lòng không ai nói chuyện đắc ý cả, gần như đã khiến hấn tức điên lên rồi.

Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới mấy ngàn người, tựa hồ cũng chỉ có kỹ nữ trước mắt này, có thể cùng hấn chia sẻ một chút khoái cảm cuồng thao Hi Nguyệt tiên tử.

kỹ nữ này vừa đề tiện lại dâm đẳng, so với hấn còn không bằng, hấn lại nắm được nhược điểm, đúng là thỏa đáng.

“Hắc hắc!” Lý lão hán đột nhiên nghĩ tới lần trước, cùng tiên tử nhìn thấy Lý tiên và Kim Ngọc Tước ở trong phòng tán tỉnh nhau, kỹ nữ này hở ngực ra, cho vị tiểu sư muội thiên chân thiên kia hút lấy sữa trước ngực, nụ cười quyến rũ quyến rũ kia, câu dẫn đến dưới khó hấn trưởng cứng.

Nếu là... “Bộp!” Chương phong đánh vào mặt Lý lão hán, khiến cho mặt hấn sưng đỏ lên.

“Người!” Lão già che mặt giận dữ.

“Nếu dám bắt kính với ta, không được quấy nhiễu ta.” Lý Tiên Tiên lắc lắc eo rời đi, nói một câu văn Tường.

Nàng tiếp tục điều tra đối với lão hán, đến trắc môn Tiên Vân Tông cũng chỉ là vì đợi lão tạp dịch cử chỉ cổ quái gần đây

này, hôm nay đạt được chân tướng, tự nhiên phải hảo hảo thao tác một phen, tranh thủ cho nàng lợi ích lớn hơn.

Không sai, không được lỗ mãng.

Nếu việc này tiết lộ ra ngoài, không khác gì thiên địa chấn động, trong ngũ đại tiên môn có vô số người đối với Tiêu Hi Nguyệt vừa kính vừa nể, biết Hi Nguyệt tiên tử bị một lão tạp dịch gian dân phá hủy thân thể, sợ là sẽ phát điên.

Trong lúc mơ hồ, đây cũng là lý do Lý Tiên không dám tiếp tục tra hỏi nữa, nàng sợ rước họa vào thân.

“Nhưng rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Lý Tiên Thần vẫn không hiểu, nhưng trong đầu lại hiện lên một ý niệm khó hiểu: dứt khoát tìm một cơ hội, một tát đập chết lão tạp dịch này, cũng coi như trả lại cho Tiêu Hi Nguyệt một ân tình, lúc trước là nàng nói chuyện với mình, mới có thể bái nhập Tiên Vân tông.

Ý niệm vừa nảy lên, bên tai liền truyền đến một giọng nữ ôn nhuận: “Đạo hữu, xin dừng bước chân lại” Lý Tiên dừng bước, quay đầu nhìn lại, phát hiện là một đôi vợ chồng cộng thêm một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi đáng yêu, đứng cách cánh cửa Tiên Vân Tông không xa, cô bé chớp chớp đôi mắt to trong suốt, tò mò nhìn nàng.

Đạo hữu? xưng hô này ngược lại là thú vị, Lý Tiên còn ra ngoài du lịch, bởi vậy đây là lần đầu tiên được người gọi là đạo hữu, còn là một nữ nhân.

“Đạo hữu, ngươi là?” Nàng lộ ra vẻ tươi cười, hỏi vị đạo hữu này.

“Ta gọi là “Tàng Thiên Kiêu” Tàng? Có họ gì không? Đúng rồi, ta họ Lý, Mộc Tử, Lý, tên Tiên Tử, Tiên Nhân” Lý Tiên Nhân tỉ mỉ quan sát nàng ta, nhưng thế nào cũng không nhớ rõ khuôn mặt nữ nhân này, ngược lại rúc vào nữ hài bên cạnh nàng ta khắc sâu ấn tượng.

“A, lúc trẻ chính mình đặt họ Tàng Thiên Kiêu sờ đầu con gái mình, nhẹ giọng cười nói: “Đây là con gái ta, vô danh vô danh, không gốc không nguyên, chính là thiên địa bảo vật., Thế nên ta mới gọi nàng là “Bảo nhi...”...” Nụ cười của Lý Tiên cứng

đờ, nữ nhân này đúng là ác ý, rõ ràng là con gái của mình, còn nói cái gì mà vô danh vô tính, chẳng lẽ nam nhân bên cạnh nàng không phải là nam nhân của nàng? Nhưng mà, sao nam nhân này cứ nhìn chăm chăm về hướng đông bắc vậy?, Hơn nữa từ sự hoài niệm thương cảm của hắn, một bộ dạng khổ tình thâm sâu như vậy, xem ra lúc trước hắn ở Tiên Vân Tông có chuyện gì sao?” Bảo nhi, cùng tỷ tỷ lên tiếng chào hỏi “Tàng Thiên Kiêu”, nụ cười này làm cho Lý Tiên cười đặc biệt khó chịu, giống như bị nàng nhìn thấy tinh quang, so với lần đầu tiên lọt sạch sẽ trước mặt nam nhân còn khó chịu hơn.

“Tỷ, tỷ tỷ. Bảo nhi rụt rè trốn sau lưng mẫu thân, lộ ra một gương mặt xinh đẹp, ngượng ngùng tò mò nhìn nàng.

Lý tiên tiên càng ấn tượng sâu sắc đối với nàng.

Cái mũi ngọc tinh xảo nho nhỏ, môi anh đào nho nhỏ, khuôn mặt to bằng bàn tay, ánh mắt thích hợp vui mừng, cái cổ trắng như tuyết mềm mại đáng thương, nếu đi tới thanh lâu, chỉ là đứng ở đó, lộ ra một bộ dáng ngượng ngùng, đảm bảo nam nhân sẽ vung tiền như rác cho nàng!” Quang kêu tỷ tỷ?” Tàng Thiên Kiêu mỉm cười nói.

“Tỷ, tỷ tỷ xinh đẹp.” Bảo Nhi sửa lại miệng, vẫn trốn ở phía sau mẫu thân, bàn tay nhỏ bé nắm lấy quần áo mộc mạc của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại xấu hổ đỏ bừng, khiến Lý Tiên Tiên càng nhìn càng cảm thấy thú vị, trêu nàng nói: “Tiểu muội muội tốt, sao lại lớn như vậy, sao còn thẹn thùng như vậy?” Bảo Nhi lại trốn về, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở chỗ eo mềm mại của mẫu thân nàng, Lý Tiên không nhịn được che miệng cười.

Tàng Thiên Kiêu cũng cười theo.

Chỉ có nam nhân kia vẫn bình tĩnh nhìn về phía Đông Bắc của Tiên Vân Tông, Lý Tiên Tiên có chút kỳ quái, suy nghĩ một chút, phương hướng Đông Bắc dường như là Thiên Nhân Điện của Chương môn phu nhân? “Bảo nhi nhà ta thế nào rồi?” Tàng Thiên Kiêu chủ động hỏi.

Lý tiên tiên sững sốt, thấy nữ nhân kỳ quái này vẻ mặt chăm chú, liền nói vài lời, khen bảo nhi rất đáng yêu, cuối cùng nhất

định là một vị mỹ nhân thiên kiều bá mị.

“Khanh khách...” Tàng Thiên Kiêu thỏa mãn cười nói: “Cuối cùng bảo nhi có câu này của ngươi là đủ rồi, hi vọng có thể kết một thiện duyên...” Cái gì?” Lý Tiên Nhân càng cảm thấy cô gái này kỳ quái, bảo nhi gì mà có câu này của nàng là đủ rồi chứ? ” Ta cũng cho ngươi một câu.” Tàng Thiên Kiêu thu liễm nụ cười, ánh mắt mang theo một chút lãnh ý nhìn vào hai mắt Lý tiên tử, từ từ nói: “Thiện niệm sinh nhai”, Mà thiên địa biết: Ác niệm lên, thì thiên địa vút bỏ....” Lý Tiên cứng đờ tại chỗ, trong đầu đờ đẫn, mãi tới khi tỉnh táo lại, trước mắt đã không còn ai.

Nàng lại tiến về phía trước vài bước, ý đồ tìm ra ba người vừa rồi, nhưng tựa hồ không nhớ rõ mình rốt cuộc muốn làm gì.

Cũng quên mất vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Trong đầu chỉ lưu lại một câu: Thiện niệm sinh, thì thiên địa biết, Ác niệm khởi, tức là thiên địa vút bỏ.

Thiện niệm biết được, ác niệm chán nản.

“Đây chẳng phải là nhân quả báo ứng, thiên lý tuần hoàn sao? Không giải thích được!” Lý Tiên Tiễn lắc đầu, quyết định không nghĩ tới chuyện vừa rồi nữa, bây giờ nàng muốn làm thế nào để tiến vào nội môn tốt hơn, đã biết chuyện của lão tạp dịch và Tiêu Hi Nguyệt kia, đối với nàng có thể có chỗ tốt gì chứ?” Một tát đập chết lão tạp dịch? Không, quá lỗ mãng, ta phải bàn bạc kỹ hơn...Tốt nhất là...” Trong đầu Lý Tiên hiện lên một bóng người thánh khiết lạnh lùng.

“... Hai người Triệu Tiêu Lam và Triệu Tiêu Thanh cẩn thận bưng nước trà đưa đến trong phòng khách.

Sau khi đẩy cửa ra, khí tức khản trương đập vào mặt khiến hai vị thị nữ thiếu chút nữa đi đứng không vững.

Bỗng nhiên Chương môn trấn định, Bạch Hạc Tiên.

Mặt không chút thay đổi, chương môn phu nhân Nam Cung Uyển.

Công tử phản bội Tiên Vân tông trầm mặc ít nói.

Vị công tử phu nhân với vẻ mặt tươi cười, thánh nữ Lục Đạo môn, mấy ngày trước mở ra Quỷ Môn quan, kinh động năm đại tiên môn, nhưng lại sáng láng đi tới Tiên Vân tông thăm hỏi, còn mỉm cười nói Minh Nguyệt cư, tự giới thiệu thánh nữ Ma Môn của gia môn! Cùng với, im lặng không lên tiếng, tâm tình đã lâu không có biến thành tiểu thư tốt đẹp.

Cộng thêm một cô bé then thùng.

Không khí trong phòng khách quý dị khiến hai người Tiểu Thanh và Tiểu Lam không dám ở lâu, đặt nước trà xuống cho từng người, sau đó lại nhìn thoáng qua cô bé kia, cúi đầu chuẩn bị đi ra ngoài.

“Các người đứng lại!” Chương môn phu nhân, Nam Cung Uyển mở miệng, lạnh lùng nói ra: “Ngồi một bên nghe, nghe nói đạo vận cảnh viên mãn, chương môn Tiên Vân tông được xưng là tiên nhân gian, xử trí như thế nào cho con trai và cháu gái hẳn!” Tiểu Thanh và Tiểu Lam Cương ngay tại chỗ.

Trong phòng khách mấy người phức tạp quan hệ, thật sự một đoàn loạn ma đều miêu tả không rõ.

Tàng Thiên Kiêu mỉm cười nói: “Tiền bối, vẫn không nên làm khó thị nữ, có cái gì...” Im lặng cho ta!” Nam Cung Uyển hung tợn nhìn chăm chăm vào nàng: “Trưởng bối nói chuyện, người có một con dâu thì ngậm cái mồm gì vậy?!” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vẻ bất đắc dĩ nhìn thẳng vào Tàng Thiên Kiêu.

Phụt phụt.

Cô bé Bảo Nhi cười ra tiếng, hai tay lập tức che miệng lại, đáng thương lắc đầu, tỏ vẻ mình tuyệt đối không cười nữa.

Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy mẫu thân chịu quả đắng.

“Phu quân, người nói đi.” Tàng Thiên Kiêu ném lửa giận của bà bà cho trượng phu của mình.

Đại sư huynh của Tiên Vân Tông trầm mặc ít nói, con trai của Chương môn, giờ phút này nhìn thấy mẫu thân của hắn, lại càng thêm trầm mặc.

“Có nửa câu nói nhảm không?” Nam Cung Uyển cầm chén trà, liếc mắt lạnh lùng nhìn hấn.

“... Mẫu thân chờ một lúc lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới nghe được đại sư huynh dùng giọng nói khàn khàn mở miệng. Nàng nhớ rõ, mười năm trước khi nàng đi vào Tiên Vân Tông, chỉ vội vàng gặp mặt đại sư huynh vài lần, sau đó hấn rời khỏi tông môn, cùng thánh nữ Lục Đạo môn tiến vào U Minh giới, mười năm cuối cùng ở Phàm gian.

“Cút cho ta!” Nam Cung Uyển đột nhiên ném chén trà xuống bàn. “Ta đường đường là Nam Cung Uyển, không có đứa con hèn nhát lén lút trở về từ cửa phòng khách!” Mọi người trong phòng khách đều không dám nói chuyện.

Bảo nhi rất muốn hỏi, cửa hông làm sao vậy? Tại sao nó và phụ thân không thể từ cửa hông đi vào? Tiêu Hi Nguyệt lại ngẩng đầu, nhìn thoáng qua khuôn mặt kiêu diễm vẫn duy trì nụ cười của Tàng Thiên Kiêu, suy nghĩ trong đầu nhao nhao nhiều loạn.

Từ chuyện nàng và lão hán mấy ngày nay phát sinh một loạt không bị khống chế, lại đến trước mắt, Lục Đạo môn tiên nhiệm Thánh Nữ, đối với sư phụ nàng vô cùng tốt, con trai sinh ra lại bị sư phụ tiếp nhận người nói nghiệp, cũng chính là Thánh Nữ Tàng Thiên Kiêu hiện tại của Lục Đạo môn, câu dẫn, rơi vào, trở thành yêu nghiệt của Ma môn.

Mấy ngày trước, yêu ma sinh sôi, yêu ma quỷ quái hiện lên, khiến cho trên dưới Tiên Vân tông kinh hoàng. Sư phụ nói cho bà biết, đây là Quỷ Môn mở ra, là Quỷ phụ họ Tàng, Bát phụ giờ trò quỷ.

Cùng với hôm nay, chương môn cùng Đại sư huynh, hai đời Thánh Nữ, lại là quan hệ bà vợ, đủ loại nguyên nhân phức tạp, tựa hồ quan hệ một chút thua kém giữa nàng và lão hán, mối quan hệ kia khó nói lên lời.

Sư phụ, nên làm như thế nào bây giờ? Còn có Tàng... Sư tỷ, nàng nên làm gì bây giờ? Muốn làm gì?” Tỷ tỷ xinh đẹp “Bảo Nhi đối với chuyện của đại nhân thờ ơ, hấn ngồi đối diện Tiêu Hi Nguyệt, hơn nửa thời gian đều dùng để lén nhìn nàng.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, “Bảo Nhi cũng rất đáng yêu” hi hi, mẫu thân và phụ thân cũng tương đối tự hào nói “Bảo nhi” như vậy, tiếp theo lại say mê nói: “Thanh âm của tỷ tỷ rất êm tai, bảo nhi quá thích “Già Thiên Kiêu” thoáng nhìn con gái mình, do dự muốn mở miệng, cuối cùng lại chuyển ánh mắt sang trượng phu.

Nam tử kia cúi đầu, không dám mở miệng.

“Được rồi, “Bạch Hạc Tiên buông tầm mắt xuống, thanh âm khàn khàn: “Người và ta nói không giống nhau, ta còn nhận các người là nhi tử của ta và nhi tử, nhưng không thể chấp nhận đạo của các người, đặc biệt là chuyện Quỷ Môn quan, liên lụy rất nhiều, Tam Giới chú ý, quá lỗ mãng.” Nam Cung Uyển cười nhưng trong lòng không cười.

Bạch Hạc Tiên không để ý đến phu nhân nhà mình.

“Gia gia, còn có ta nữa không?” Thanh âm ngân thơ vang lên, cắt ngang bầu không khí nặng nề trong phòng khách.

“Ha ha!” Bạch Hạc Tiên nhướn miệng cười: “Tôn nhi nhà ta đương nhiên là rất ngoan, thế nào, sau này muốn ở lại Tiên Vân tông sao?” “Đừng nữa, gia gia!” “Bảo nhi nói không cần, Tàng Thiên Kiêu lại nói được.

Nam Cung Uyển lạnh lùng nhìn nàng: “Mọi muốn làm cái gì?” “Không làm cái gì “Tàng Thiên Kiêu” vẫn bảo trì nụ cười như cũ, kiên nhẫn nói: “Gần đây con dâu ta làm một chút chuyện mà mọi người không biết, mặc dù ta không then với lương tâm, nhưng bảo nhi vẫn gửi gắm “Mẫu thân” tốt ở Tiên Vân Tông!” Bảo nhi dùng thanh âm thanh thúy kháng nghị.

Thanh tuyến của tiểu cô nương đặc biệt mềm mại, Bạch Hạc Tiên không khỏi động dung, khuyên nhủ: “Bảo nhi người vẫn nên ở lại Tiên Vân Tông đi, người không thích hợp tu Thiên Nhân Đạo, lục đạo còn lại càng không thích hợp với “Bảo nhi” vẫn kháng nghị, nhưng mẫu thân hẳn đã quyết định.

“Đi theo ta!” Nam Cung Uyển ném ra một câu, đứng dậy, gọi Hi Nguyệt, đi về phía một gian phòng nhỏ trong góc phòng khách.

Đi được vài bước, nàng lại dừng lại, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía Bạch Hạc Tiên.

“Nhìn ta làm gì?” Bạch Hạc Tiên cười nói: “Người cùng với cô dâu nói chuyện, ta thân là một nam nhân tự nhiên nói chuyện.

Điều kiện tiên quyết là hai người chỉ dùng thân phận bà bà và con dâu để nói chuyện chứ không phải hai người Thánh Nữ trước sau của Lục Đạo môn.

“Hừ!” Nam Cung Uyển tức giận hừ một tiếng, khóe môi không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

Ba vị thiên kiều bá mị, các mỹ nhân đặc sắc sau khi tiến vào phòng nhỏ, Bạch Hạc Tiên và con trai mình ở lại trong phòng khách, lại không biết nói cái gì, chỉ có thời gian dài trầm mặc.

“Người đưa nàng vào đây làm gì?” Sau khi tiến vào phòng, thiết hạ kết giới cấm ngoại nhân nhìn trộm, Nam Cung Uyển mới nhìn thấy Tàng Thiên Kiều đưa cả bảo nhi vào.

“Nàng là cháu trai của người...” Tàng Thiên Kiều ôm Bảo Nhi vào lòng, mẹ con hai người đều mặc váy la, mái tóc như thác nước, hai khuôn mặt đáng yêu nhìn Nam Cung Uyển nhú nhú mày, nàng nghe ra giọng điệu của con dâu tiện nghi này.

“Gần đây người làm cái gì?” Sau khi nhìn Tiêu Hi Nguyệt im lặng không lên tiếng, Nam Cung Uyển lạnh giọng hỏi.

Tàng Thiên Kiều cũng nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt: “Tiền bối, người muốn Hi Nguyệt dính vào những chuyện kia?” Thanh lãnh thánh khiết, một bộ váy dài trắng noãn, Tiêu Hi Nguyệt đang yên tĩnh ngồi, cùng với hai yêu nữ xuất thân Ma môn này, tính cách nhu thuận, tựa hồ luôn không hợp nhau.

Nam Cung Uyển do dự một chút, giao quyền quyết định cho đệ tử của mình: “Hi Nguyệt, người có biết những chuyện này không?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

Đối với sư phụ, đối với Tàng Thiên Kiều, nàng đều có một loại cảm giác ngưỡng mộ, giống như chính mình chỉ là một đứa trẻ không am hiểu thế sự, bị một lần giao hòa trong mưa

to làm đạo tâm thất thủ, tâm tình phiền não mà không chỗ phát tiết.

Nhưng khi biết giữa hai người bọn họ, cùng chương môn, cùng với đại sư huynh, những quan hệ rắc rối phức tạp kia, Tiêu Hi Nguyệt lại cảm thấy, có lẽ là do nàng quá chấp nhất.

“Cũng tốt...” Tàng Thiên Kiêu buông đầu bảo nhi ra, sờ sờ đầu nhỏ của bảo nhi, ôn nhu nói: “Bảo Nhi, mau cởi y phục” “Bảo Nhi rất giật mình, sau khi nhìn thoáng qua Nam Cung Uyển và Tiêu Hi Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúng túng nói: “Mẫu thân!”, Ta...” Nam Cung Uyển nhú mày, nàng dâu này là vạn người không thích, chưa nói đồng hành là oan gia, đã nói tính cách của nàng, so với nàng còn không kiêng nể gì, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn giả bộ như người đau thương, giống như thánh nữ, thật đáng ghét.

“Hài tử ngoan, cởi đi, người không cởi đi, hai tỷ tỷ của người không tin người sao.” Tàng Thiên Kiêu tự mình vươn tay kéo thất lưng bên hông Bảo nhi, mặt Bảo nhi càng đỏ thêm mấy phần., Nàng hoảng hốt nhìn ra cửa: “Mẫu thân...” “Yên tâm, sẽ không có ai đi vào váy la hồng nhạt bị cởi ra, lộ ra thân thể yếu đuối của bảo nhi. Cô bé then thùng đến mức không dám ngẩng đầu lên, hai cánh tay ngó sen nho nhỏ bảo vệ trước ngực, hai chân mảnh khảnh khép chặt.

Quần áo mỏng manh không thể che nổi thân thể tiểu nữ hài, trong lúc mơ hồ, Tiêu Hi Nguyệt thấy được chuyện mà sư phụ nàng chú ý tới: Giữa hai chân Bảo Nhi, một nắm đấm nhỏ nhô lên.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi, ngoan.” Tàng Thiên Kiêu tiếp tục cởi bỏ quần áo của con gái, lộ ra lồng ngực bình thường không có gì lạ của cô bé. Bảo Nhi then thùng muốn dùng cánh tay ngăn trở mềm mại, trước ngực trắng nõn, nhưng lại bị mẫu thân nàng dùng tay kéo ra. Hai hạt đậu màu vàng lớn nhỏ, thanh tú động lòng người, tóc tai màu anh đào mảnh mai, mềm mại nằm trên bộ ngực của cô bé.

Cuối cùng mũi ngà sữa tăng trưởng, lộ ra một cổ làm cho người ta nhìn không được muốn liếm một cái non nớt, mơ hồ còn có thể ngửi được mùi sữa non nớt thuộc về tiểu hài tử kia.

Nam Cung Uyển nhấp một ngụm trà, mí mắt cũng không nhấc lên một cái.

So với khi đồ đệ nàng mười ba mười bốn tuổi, đứa cháu gái xinh đẹp của nàng đã đẹp hơn nhiều, khi đó Nam Cung Uyển và đồ đệ cùng tắm rửa, mỗi lần đều ngâm ngọc, đó mới thật sự là mỹ nhân thiên tư quốc sắc, khuynh quốc khuynh thành.

“Quần áo cũng muốn...” Tàng Thiên Kiêu một tay kéo hai tay bảo nhi, một tay kéo nhẹ nhàng xuống, liền cởi bỏ tinh quang của con gái, lộ ra nửa người dưới khác hẳn với “Cô gái” bình thường của nàng.

“Phốc!!!” Nam Cung Uyển phun ra một ngụm trà, ho sặc sụa.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn kỹ phía dưới bảo nhi, sau khi xác nhận, quay đầu nhìn về nơi khác, trong đầu không khỏi hiện lên một ý nghĩ: Nhỏ thật, cũng rất trắng, như là một cây gậy trúc nhỏ bằng ngọc.

So sánh với lão hán thô dài hắc cứng, bảo nhi không thể nghĩ ngờ nhỏ hơn rất nhiều.

“Mẫu thân!” Bảo nhi xấu hổ đến không chỗ dung thân, bàn tay nhỏ bé rốt cục thoát khỏi trói buộc của Tàng Thiên Kiêu, bàn tay trắng nõn mềm mại ngăn trở hạ thân của mình, mím môi anh đào, vụng trộm nhìn thoáng qua tỷ tỷ còn đang ho khan.

“Khụ khụ khụ!” Nam Cung Uyển ho khan cả nửa ngày mới mạnh mẽ đứng dậy, quát lớn: “Tàng Thiên Kiêu, ngươi đã làm nên chuyện tốt!!” Ta đã làm gì?” Tàng Thiên Kiêu ngồi trên ghế, nghiêm nghị đối mặt với vị Thánh Nữ bà bà này.

“Ngươi đã làm cái gì, ngươi tự mình biết!” Con dâu không hiểu, vẫn bối cũng không hiểu, thỉnh bà bà, cũng xin tiền bối chỉ giáo!” Tàng Thiên, Thiên, kiêu!!” Tiếng quát của hai vị thánh nữ đang giằng co với nhau cơ hồ lật tung kết giới, nếu không phải cổ kị còn có hai người ở đây, các nàng đã đánh nhau lớn, để cho đối phương biết một chút sự lợi hại của mình.

“Ta hỏa này không biết là cái gì hỏa thứ đồ chơi!!” Nam Cung Uyển lấy ra pháp khí của mình, một cây hắc sắc trường châm, muốn chỉ nửa người dưới của bảo nhi, cuối cùng lại chỉ hướng Tàng Thiên Kiêu.

“Hà hà...” Tàng Thiên Kiêu cười lạnh. “Ai dám động đến con gái ta, ta sẽ giết con của nó!” Con gái của lão? Nực cười!”

Nam Cung Uyển tức giận, lại nhìn thoáng qua thân thể trần truồng, lộ ra vẻ mảnh mai bảo nhi che lấy, cả giận nói: “Người cùng nhi tử của ta sinh ra cái quái gì vậy?! Người không ra người quý không ra quý, nam không nữ, hấn đến cùng là thứ gì?!” Vừa rồi nhìn thoáng qua, Nam Cung Uyển rõ ràng nhìn thấy nửa người dưới của cháu mình., Rõ ràng không phải là vết nứt trắng nõn khép kín, mà là một vật nhỏ tinh xảo đáng yêu, cũng là một đồng tử non nớt phấn nộn mềm mại gà con! Nhưng, bảo nhi lại che giấu được cảm giác của hai vị Đạo Vận Cảnh, cho dù là Nam Cung Uyển hay là Bạch Hạc Tiên cường đại hơn vài phần, đều coi bảo nhi là tôn nữ.

Nếu không tận mắt nhìn thấy bảo nhi nửa người dưới, tuyệt đối không cách nào phán minh hấn là một thằng bé! Đạo Vận Cảnh đã bước đầu chạm đến quy tắc thiên địa, cũng có nghĩa, bảo nhi đã vận vẹo thiên địa nhận biết, theo mệnh số, mệnh cách, đạo lý tồn tại của thiên địa, nàng đều là tiểu nữ hài.

Nhưng thân thể nàng lại thật sự là nam nhi.

Mệnh cách là nữ, thân lại là nam nhi.

Cho nên, Nam Cung Uyển mới nói nàng không phải là đồ vật, là một thứ Vận Mệnh vận vẹo, nhân quả loạn lạc!” Nàng là con gái ta!” Tàng Thiên Kiêu lạnh giọng trả lời nàng.

“Hấn là ai?” Nàng là con gái của ta!” Tàng Thiên Kiêu, ta hỏi ngươi, hấn là ai?!” Ngươi hỏi ta một trăm lần, ta cũng trả lời ngươi một trăm lần: Con gái ta, con trai ngươi và ta sinh ra, cháu gái ngươi!” Bảo nhi của Tàng Thiên Kiêu sợ hãi ôm vào ngực., Đôi môi phương mọng dưới khuôn mặt nàng dùng sức hôn một cái, kiên định vô cùng nói: “Bảo nhi chính là con gái của ta, không ai có thể thay đổi, có bất kỳ cái gì muốn soán đoạt, hỏa sát linh hồn con gái ta, Tàng Thiên Kiêu ta thề không đội trời chung với hấn!” Nam Cung Uyển định thần nhìn nàng., Một lúc lâu sau, mới chán nản ngồi trở lại trên ghế, dùng tay che trán: “Ta làm vậy là nghiệt gì...” Có phải là do trời xanh tùy ý làm bậy khi nàng còn trẻ hay không, mới để con trai của nàng bị Thánh Nữ Lục Đạo môn lừa đi, khiến cho

đệ tử nhu tiên của nàng bị vây trong nhà tù, lại để cháu của nàng? Cháu gái? Đã thành bộ dạng như vậy rồi.

Bảo Nhi rụt vào trong lòng mẫu thân, nhỏ giọng gọi một câu: “Tỷ tỷ... Ài, bà nội “Tiêu Hi Nguyệt” trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Tàng tỷ tỷ tỷ, người mang bảo nhi tới, có phải là vì... trị liệu?” Mệnh cách kỳ lạ như thế, tất nhiên không thể nào chỉ là biểu hiện ra bộ dáng nam thân nữ mệnh, Bảo Nhi rất có thể còn có rất nhiều triệu chứng khác, cho nên mới để Tàng Thiên Kiêu đưa nàng đến Tiên Vân Tông.

Mục đích cũng chỉ có một: Nam Cung Uyển.

Có lẽ, sư phụ tên Bắc Minh Tiểu Uyển mới đúng.

“Hừ!” Nam Cung Uyển buồn bực quay sang uống trà.

“Bảo Nhi, mặc quần áo vào...” Tàng Thiên Kiêu hơi dừng lại một chút, nói thêm: “Tự mình mặc áo “Bảo Nhi” vụng về, Tàng Thiên Kiêu mỉm cười nhìn con gái, kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi bảo nhi che khuất được thân thể mềm mại, quần áo cùng sợi tóc đứng trước mặt nàng ta, Tàng Thiên Kiêu mới thỏa mãn véo véo khuôn mặt nàng ta., Nói: “Bảo nhi của ta, con là bảo bối ngoan nhất của mẫu thân, vì con, mẫu thân cái gì cũng nguyện ý làm “Con điên rồi” từ sau khi nhìn thấy sợi chim non bột mịn của bảo nhi, Nam Cung Uyển đã biết tiền căn hậu quả của sự việc, mặc dù có thể có chút xuất nhập, nhưng chuyện mà con dâu ta muốn làm, nàng ta tất nhiên đã đoán được hơn phân nửa.

“Bà bà” Tàng Thiên Kiêu dùng ánh mắt chấp nhất nhìn về phía Nam Cung Uyển: “Ta chỉ là muốn nữ nhi của ta lớn lên khỏe mạnh, cũng giống như Hi Nguyệt vậy.” Nam Cung Uyển lâm vào trầm mặc hồi lâu.

Tiêu Hi Nguyệt không mở miệng, yên lặng suy nghĩ, chờ cuộc tranh đấu giữa hai bà dâu này kết thúc.

Tựa hồ đã kết thúc.

“Bảo Nhi, hãy ở lại đây lần cuối cùng ” Tàng Thiên Kiêu ôm hân”, nhỏ giọng nói kề bên tai hân: “Bất kể bảo nhi tương lai là nam hay nữ, bảo nhi ở trong lòng mẫu thân, vĩnh viễn là bảo nhi, là con gái, hay là con trai đều không sao cả, chỉ cần bảo

nhì vui vẻ là được rồi.” “Đi thôi” Tàng Thiên Kiêu Nhi đẩy đứa bé về phía Nam Cung Uyển., Cười khanh khách nói: “Mẫu thân cùng Hi Nguyệt tỷ tỷ đi ra ngoài trò chuyện một chút, người cùng bà nội ở chung một chỗ, chờ mẫu thân trở về, được không?” Bảo Nhi sững sờ gật đầu, thấy mẫu thân rất muốn đi ra ngoài, nhin không được nói: “Mẫu thân, mau trở về a, Bảo Nhi đói bụng, sau này muốn ăn cơm tối!” “Được rồi, Tàng Thiên Kiêu đi ra ngoài cửa.

“Mẫu thân, nhớ đó, mau trở lại đây!” “Ăn tức, mẫu thân đáp ứng Bảo nhi sẽ rất nhanh trở lại” Bảo Nhi lúc này mới hài lòng gật đầu, đưa mắt đưa nàng cùng Hi Nguyệt tỷ tỷ rời đi.

Sau đó, nàng mới quay đầu nhìn về phía Nam Cung Uyển, nhìn thấy vị tỷ tỷ Tiểu Uyển này đang cúi đầu, thật lâu cũng không thấy ngẩng lên. Bảo nhi chỉ có thể cúi thấp đầu theo, mới nhìn thấy trong hốc mắt vị tỷ tỷ này lấp lánh nước mắt.

“Bà nội, sao lại khóc dữ vậy?” “Bà nội” ta không khóc, trong lòng đau đớn đến phát hoảng: “Hả? Sao lại không vui thế?” “Viên à?” “Hận cái gì?” Hận cái gì?” “Hận không thể giết khắp tam giới lục đạo, phát tiết uất ức trong lòng!” “Tỷ tỷ thật nóng nảy...” “Ha ha... gọi ta là bà nội, tên tiểu quỷ đầu người, đi theo ta!” Nam Cung Uyển nắm cổ áo bảo nhi, từ cửa sổ phi thân rời khỏi Minh Nguyệt cư, không thềm nhìn người bên ngoài nữa.

Một người muốn đi chịu chết không có gì đẹp mắt.

“... Tiêu Hi Nguyệt và Tàng Thiên Kiêu đi vào trong hoa viên, ánh chiều tà lơ lửng trên đỉnh núi, rải xuống ánh chiều tà, chiếu sáng vườn hoa ngay gần trật tự của Lý lão hán, xinh đẹp như tranh vẽ, nhưng ai có thể ngờ được, trong hoa viên ưu mỹ này đã từng phát sinh thảm kịch.

“Con mắt của ta nói cho ta biết.

Ta, Hi Nguyệt người trong lòng có ưu sầu “Ân Thiên Kiêu” vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của Tiêu Hi Nguyệt, “Có thể nói cho Tàng tỷ tỷ, Hi Nguyệt người đang phiền lòng chuyện gì không?” Hai cô gái tuyệt mỹ đứng trong hoa tươi, trong đó có một cô gái đáng vẻ xinh đẹp quyến rũ

nhưng khí chất lại hết sức ôn nhu nhã, vươn tay vuốt ve một cô gái vừa mới trở thành thiếu nữ khác, khéo môi mang theo gương mặt phong tình trẻ tuổi, hình ảnh xinh đẹp không nói nên lời.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt lại rõ ràng cảm nhận được nỗi niềm thương cảm của Côn Bằng.

Nhìn vị mẫu thân sắp rời đi này, nàng nhẹ giọng nói: “Một chút việc nhỏ mà thôi, bổ sung thêm: “So với tỷ tỷ “Phốc phốc” người cười ra tiếng, quần áo mộc mạc cùng mẫu thân ôn nhu, tách rời yêu kiều và gọi cảm trên người nàng.

“Ai, có đôi khi ta cũng hâm mộ tên tiểu Thiên của Bắc Minh Tiểu Uyên “Tàng Thiên Kiêu nắm tay Tiêu Hi Nguyệt”, chậm rãi đi về phía trước.” Nàng nha, hầu như không gặp phải phiền toái gì, từ U Minh giới đi ra liền gây ra sóng gió ở thế gian, cuối cùng lại có thiên tài xuất sắc nhất hạ giới vì nàng che gió che mưa, từ yêu nữ trở thành Chương môn phu nhân ổn trọng chỉ trong một đêm.

Kết quả bây giờ lại thu được một tiên nữ thú vị như vậy, thật khiến văn bối ta hâm mộ “Tiêu Hi Nguyệt quá nửa ngày mới trả lời: “Ta không phải tiên nữ, chỉ là phàm nhân” có lẽ không bằng phàm nhân.

Nữ tử nhân thế gian, sẽ có bị dè vào trong bùn đất, để một lão nam nhân thô lỗ hạ lưu dùng vật điên cuồng chống đỡ sao?” Người có mười phần chắc chắn vận mệnh trở thành “Tàng Thiên Kiêu” hay là “Tàng Thiên Kiêu”, cũng không biết là nàng nhìn ra từ đâu.

Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh nhìn về phía trước, không nói gì.

“Thật ra ta biết Hi Nguyệt muốn hỏi cái gì!” Tàng Thiên Kiêu ai nấy than thở, ra vẻ thiếu nữ thờ dài: “Ta phải làm sao để Hi Nguyệt giống như tiên nữ vậy? U Minh giới có quá nhiều điều mặt trời, cho dù là Lục Đạo Ma Tôn, sáu vị sư phụ tiện nghi của ta, bọn họ cũng không biết là không muốn nói cho ta biết., Cũng không biết, tóm lại, về vận mệnh luân hồi, là một chuyện khá phiền phức “Con gái của ta bảo nhi, lúc nó sinh ra bị một thứ khó hiểu nào đó làm rối loạn mệnh cách., Hẳn là một nữ

nhân chết không biết bao lâu, còn xấu hổ không biết xấu hổ muốn đầu thai chuyển thế, muốn vào trong bụng ta, ta há lại chịu bỏ qua? Vì thế liền xuất thủ đấu một trận với quỷ vật kia “Hay là không nói chuyện sau đó, Bát Bà không biết xấu hổ kia biến mất không còn tăm tích, nhưng ảnh hưởng lưu lại cho bảo nhi vẫn còn tiếp tục...” Mệnh cách của nàng ta đã trở thành nữ nhân., Nhưng thân thể lại duy trì bộ dáng nam nhân, âm dương hỗn loạn, vốn là sống không quá mấy năm liền...” Cũng may dù sao ta cũng là yêu nữ Lục Đạo môn, đối với luân hồi, nguyên rửa coi như tinh thông, liền dùng nghịch chuyển Âm Dương pháp, phối hợp với pháp môn đặc thù của Thiên Nhân đạo, duy trì mệnh cách bảo nhi” đơn giản nói, để lộ ra kinh tâm động phách.

Tiêu Hi Nguyệt quay đầu nhìn về phía Tàng Thiên Kiêu đang giả vờ thoải mái, ngơ ngác xuất thần.

So sánh với Tàng Thiên Kiêu thân là mẫu thân, nàng mất người cho một lão tạp dịch, có thể tính là chuyện gì? Suy cho cùng, vẫn là bởi vì nàng quá mức yếu ớt, dễ dàng bị đánh sập, giống như hoa mai trong vườn hoa, mưa rơi gió, liền cố tình lưu luyến.

Vô nghĩa, lại thực sự là buồn cười.

“Làm sao vậy?” Tàng Thiên Kiêu không biết suy nghĩ của nàng, cười hỏi.

“Không có...” Nàng lắc đầu, “Chỉ là rất bội phục tỷ tỷ...” “Ai, cái này thật đúng là một lời khó nói hết “Tàng Thiên Kiêu nheo mắt, dưới ánh chiều tà vươn vai một cái, duỗi gân cốt ra., Dãy núi thẳng tắp trước ngực tựa hồ muốn tăng trưởng vạt áo rách rưới nhảy ra ngoài: “Ta a... Quên đi, hay là nói sự phụ người đi, trên đời này, cũng chỉ có nàng mới có thể thay thế tính mệnh bảo nhi ta, bởi vậy không thể không ăn nói khép nép, người nói sự phụ người chán ghét hay không? Hi Nguyệt người ngàn vạn lần đừng học theo nàng a.

Về phần Quỷ Môn quan, thứ này cũng khó nói, trước đây thật lâu Quỷ Môn quan là tốt, về sau cũng không biết là ai làm hư, mọi người đều cảm thấy Quỷ Môn quan vẫn là biến mất tốt hơn. Thế nhưng, không có U Minh giới không hoàn chỉnh như

Quỷ Môn quan., Cho nên ta mới mở lại con quỷ cô hồn đã quỷ ẩn sâu trong Luân Hồi cảnh ra, ta lại đi tìm nó, rốt cuộc là ai đang giở trò, bị ta bắt ra là ai, ta phải nghiền nó thành tro bụi mới được! Còn hạ giới cuối cùng... Tiêu Hi Nguyệt chỉ có thể nghe lệnh: “Người muốn đi cảnh giới luân hồi?” Cô ta nhìn ra, Tàng Thiên Kiêu nói chuyện đã trở nên rất lộn xộn, nóng lòng muốn rời khỏi.

Phía sau, đại sư huynh xuất hiện, từng bước một đi tới.

“Đúng vậy, ta muốn đi xem một chút!” Tàng Thiên Kiêu giơ tay hướng về phía tượng phu của nàng, nhào vào trong ngực nàng, bộ ngực căng tròn kề sát vào ngực phu quân nàng, hôn một tiếng động tình.

“Phu quân, người có nguyện đi theo ta chết không?” Tàng Thiên Kiêu hai tay ôm cổ hắn, mị nhãn như tơ hỏi.

“Nguyện ý...” Nam nhân nàng nhìn thoáng qua Thiên Nhân Điện ở mẫu thân, trong đôi mắt hiện lên một tia áy náy, nhưng vẫn quay đầu, kiên định trả lời nàng.

“Thật tốt quá!” Tàng Thiên Kiêu cười, lại hôn hắn, cái lưỡi đỏ kiêu diễm cong ra khỏi đầu lưỡi của hắn, hôn tượng phu trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, động tình thở hổn hển, thân thể như lửa dán vào người tượng phu giằng co.

Bốn phía hoa viên trở nên âm u, một cánh cửa tối tăm mờ mịt hiện ra, rơi vào Tàng Thiên Kiêu cách đó không xa.

Quỷ Môn quan chân chính có thể để hồn phách phạm nhân tự do ra vào, mà trên cảnh giới thì có thể dễ dàng mở ra Quỷ Môn quan tiến vào U Minh giới.

“Đi thôi, phu quân” Tàng Thiên Kiêu hạnh phúc kéo tay của hắn, đi vào trong Quỷ Môn quan.

Khi một chân bước vào cánh cửa, Tàng Thiên Kiêu cố ý nhớ tới.

Một chuyện cuối cùng, quay sang cười nói với Tiêu Hi Nguyệt: “Đúng rồi Hi Nguyệt, thật ra thì, nữ nhân nằm rạp dưới trướng nam nhân, hạnh phúc là được rồi. Loại chuyện lễ nghĩa liêm sỉ này, trong khuê phòng hưởng lạc một chút cũng

không quan trọng.” Đại sư huynh của Tiêu Hi Nguyệt giật mình nhìn phu nhân mình.

“Đi thôi, đừng hỏi nữa, chúng ta đi chết thôi! Vì bảo nhi, nhất định phải sống sót trở về!” Chiến ý của Tàng Thiên kiêu ngạo, lôi kéo phu quân tiến vào trong quỹ môn quan, để lại Tiêu Hi Nguyệt đang sửng sốt.

Chậm rãi, nàng quay đầu nhìn về phía bàn đá trong hoa viên, thấy được dấu tay trên mặt bàn lưu lại mười dấu tay.

Ánh nắng chiều như hoàng hôn hiện lên trên gương mặt nàng.

Một ngày kia, nàng nằm rạp dưới thân lão tạp dịch, giống như là thống khổ, khó có thể chịu nổi va chạm của lão tạp dịch, mười ngón tay nắm lấy mặt bàn, khom lưng, khom lưng, vênh mông, thoáng một phát... “Tiên tử! “Quen thuộc, âm thanh tràn ngập nóng bỏng, lại vang lên bên tai nàng, khiến thân thể Tiêu Hi Nguyệt run lên.

Tiên tử tu hành (8)

Hai mươi hai tháng ba, ngày thứ ba mươi tám, đầu tinh nhuệ tẩy rửa Lý lão hán không biết xảy ra chuyện gì, lão chỉ thấy một nữ nhân hết sức xinh đẹp cùng một nam nhân chui vào trong cánh cửa màu xám, đối với chuyện tu tiên hiểu không rõ lắm hẳn cũng không truy cứu, thấy không có ai ở bên cạnh tiên tử, liền khẩn trương đi ra.

Trên mặt còn mang theo nụ cười nịnh nọt: “Tiên tử, ngài... Ách...” Khiến lão hán bất ngờ chính là Hi Nguyệt tiên tử hạ thấp cái đầu thánh khiết cao quý, liếc mắt nhìn hắn.

Liếc mắt này, làm lão hán nhìn đến hồn đều toát ra, kinh hãi đan xen.

Cái này chẳng phải là nói tiên tử đã chịu tiếp nhận hắn sao? Chỉ cần chờ hắn thêm một chút sức lực là có thể lần nữa nhắm nháp được cái huyết nhỏ của bánh bao mềm trắng nõn của Hi Nguyệt tiên tử? Phẩm chất mật ngọt ngào ngọt ngào kia, cuối cùng lại dùng rễ cây, hung hăng xỏ xuyên qua., Đỉnh đầu rùa tới mức lấy ra miếng thịt mềm mại trên vòng thịt, ngắt lấy tim hoa của tiên tử... Về mặt lạnh lẽo, Tiêu Hi Nguyệt xoay người rời đi, lão tạp dịch này cứ mỗi khắc đều nghĩ tới những chuyện đã xảy ra, hạ thân lại phình to lên, rõ ràng là đang nghĩ tới chuyện kia trong đầu.

“Tiên tử!!” Lý lão hán khom lưng đuổi theo, cầu khẩn nói: “Lão nô đều đã xin lỗi, lại cho tiên tử ngài nấu canh gà, ước chừng qua khoảng nửa tháng, ngài liền tha thứ cho lão nô đi?” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói gì, việc đã đến nước này, cũng không thể nói thêm gì nữa.

Thân xử nữ... Mất tích thì vứt đi.

Viễn Ca ca... Cũng đã cùng Cửu Công chúa ở trong hoa viên xảy ra chuyện.

“Tiên tử!” Lý lão hán ăn ý không bỏ, giơ tay kéo một cái váy trắng nõn của nàng, Tiêu Hi Nguyệt dừng bước lại, lạnh lùng nhìn hắn một cái.

“Ồ, lão nô, lão nô...” Lý lão phu bị nhìn tới mức phát hoảng vội vàng tìm một cái cớ: “Lão nô muốn hỏi, tiên tử, tối nay canh gà ăn khuya có cần thanh Y một chút không?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ cau mày.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, hơn mười ngày này, lão tạp dịch một mực vì nàng mà ra sức, nấu canh gà, cũng không biết lão lấy được gà mái cùng gia vị từ đâu, mỗi ngày đều đưa tới, cho nên nàng còn phải cố ý đi ra tắm phòng, đề phòng bị Tiểu Thanh và Tiểu Lam phát hiện.

“Không cần...” Tiên tử!” Lão hán cắt ngang lời nói của nàng, “Lần trước ngài uống, ta thấy ngài cũng giống như hiện tại khẽ nhúu mày, cho nên lão nô lớn mật suy đoán, tiên tử ngài có thể muốn uống canh gà Thanh Y một chút, như vậy đi, đêm nay lão nô làm một phần canh gà Linh Chi Kê., Vị có chút khô, nhưng là thuốc bổ, đặc biệt thích hợp để phá thân thể sau bổ sung! “Phá thân... Tiêu Hi Nguyệt không khỏi lại nghĩ tới đêm hôm đó, đầu rùa thô to đâm thủng tầng màng kia, chui vào chỗ sâu nhất trong âm hộ của nàng, mang cho nàng...” “Ách, tiên tử?” “Theo người “Tiêu Hi Nguyệt rũ xuống tầm mắt, bước nhanh rời khỏi nơi đây.

“Đi theo ta? Hắc hắc, có phải tùy tiện ta làm hay không?” Lão hán càng phát giác, khoảng cách từ chính mình lần nữa thường thức đến tiên tử khẩn cấp mềm mại, như là vô số đôi tay nhỏ bé nắm lấy nhục bông của hắn, đã không xa.

Trong đầu bỗng có chút mơ màng muốn làm cho con rể của hắn căn bản mềm nhũn không nổi, sau khi trở về phòng nhỏ giữa sườn núi nấu xong canh gà, nhìn một chút sắc trời, lão hán liền không kịp chờ đợi nhắc lên hộp cơm, hứng thú bưng bưng đi lên đỉnh núi.

Diệu diệu là, hai vị thị nữ tựa hồ đã sớm bế quan tu luyện, một chứng cứ chính là, treo ở cửa hậu điện đại thụ, dùng dây thừng đến phơi quần áo bị thu vào, chứng minh tiên tử muốn tắm, hai vị thị nữ cũng thừa dịp cơ hội này tu luyện một phen, thậm chí có thể sẽ tu luyện cả đêm, ngày thứ hai mới đi thu thập quần áo bên suối nước nóng.

“Tắm rửa? Tiên tử, lão nô tới rồi!” Lý lão hán bước nhanh tới bên cạnh Ôn Tuyên Trì ở hậu sơn, chui vào một vòng quanh hoa viên, nhô đầu ra nhìn vào bên trong, hai mắt lập tức sáng lên.

Ở trong hồ nước nóng như mộng như ảo, một vị tiên tử sáng như trăng sáng đang ngồi xếp bằng trên đá cuội bóng loáng.

Trong thanh tịnh mang theo một ít nước suối ấm trắng muốt, vừa vận thâm vào ngực tiên tử đầy đà, lộ ra bờ vai mảnh khảnh, trên xương quai xanh tinh mỹ có hai cái ổ nhỏ, trên diện tích là một ít nước suối, da thịt trắng nõn mịn màng như tuyết trắng., Giọt nước óng ánh tỏa ra hương vị mê người, làm cho lão giả hận không thể nhào vào trong Ôn Tuyên Trì, ôm lấy tiên tử đang tắm rửa, há mồm cắn một cái, đem tất cả thủy châu trên xương quai khóa trắng như tuyết của tiên tử liếm sạch sẽ! Lại hung hăng hôn lên cái cổ thon dài như tiên tử thiên nga, làm cho nàng phát ra thanh âm khó nhận., Còn phải nghĩ thấy mái tóc xanh của tiên tử bị ướt đầm, tốt nhất là vớt mái tóc không dính trong nước suối ra, để tóc đen bóng loáng như tơ lụa xẹt qua năm ngón tay, tư vị khẳng định là tuyệt vời không thể tả! Đáng tiếc, Hi Nguyệt tiên tử lại lẳng lặng đã tọa, mặc cho nước suối nóng chậm rãi chảy qua thân thể của nàng, mang đi một mỗi cả ngày.

“Tiên tử...” thường thức trọn vẹn mùi mấy hơi thở, lão hán há hốc miệng mới ngậm lại, nuốt nuốt nước miếng chảy ra, thở ra thật dài.

Bộ dạng tắm trong suối của Hi Nguyệt tiên tử, thần thánh không thể xâm phạm, giống như Nguyệt cung tiên tử giáng phàm trần, đi tới suối nóng ở phàm trần tắm rửa một chút, cảnh đẹp tới mức hẳn không dám tin: “Tiên tử như vậy, cùng Tiêu Hi Nguyệt bị hắn dùng gậy thịt lớn đập vào bùn đất kia, còn bị người không dậy nổi giường ba ngày ba đêm, là cùng một người? khổ của lão hán càng ngày càng cứng rắn.

“Tiên tử?” Hắn xách hộp cơm lên, từng bước thăm dò về phía trước, tiên tử khẳng định đã phát hiện ra hắn, đây là không thể nghi ngờ, khác nhau chỉ là tiên tử khi nào quát mắng hắn rời đi.

Nếu tiên tử không lên tiếng... Lão hán cũng không dám làm gì.

Sau khi hung hăng đập Tiêu Hi Nguyệt một trận, Lý lão hán liền dừng lại.

Hồi tưởng hồi lâu, lại phát hiện không thay đổi gì.

Tiên tử vẫn là tiên tử, gây thối đâm thủng thể nhưng hấn vẫn không cách nào đứng thẳng eo trước mặt tiên tử được, chuyện này thật là khó chịu.

“Tiên tử?” Lý lão hán đi tới phía trước, cuối cùng đi tới bên cạnh Ôn Tuyền Trì, tới tảng đá lớn để quần áo bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt.

Hắn hít một hơi thật sâu vào vị tiên tử đang ở trong Ôn Tuyền trì, tiên tử bay tới mùi thơm ngát hỗn tạp của ôn tuyền khiến toàn thân hắn thông thấu, so với ăn linh đan diệu dược còn sáng khoái hơn! Tiếp đó, lão hán lại đến trước khi Tiêu Hi Nguyệt thay quần áo, dùng mũi ghé qua, gương mặt già nua cực kỳ hèn mọn tới gần tiên tử mặc quần áo một ngày., Lộ ra vẻ tươi cười hài lòng hạ lưu, lại hít sâu một cái, giống như ngửi thấy mùi thơm từ trong sữa và huyết mật tiên tử tràn ra, lại lưu lại hương thơm ở túi lót, nhớ lại nửa tháng trước, hướng về phía hạ thể tiên tử điên cuồng liếm, miệng lớn nuốt vào cao trào tiên tử phun ra ngọt ngào nước ngọt.

Cuối cùng lại hung hăng đem chùy lớn...” Người làm cái gì đó?” Trong suối nước nóng truyền đến âm thanh thiên nhiên tức giận, thân thể Lý lão hán cứng đờ tại nguyên chỗ, một lúc lâu sau mới ngượng ngùng nói: “Tiên tử, lão nô tới tặng canh gà cho người đây!” “Vẫn còn đến giờ, cái này...” Lý lão hán bị Tiêu Hi Nguyệt Thiên hỏi đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Tiên tử trước kia luôn lạnh lùng trong trẻo với hắn, lúc mới bắt đầu, cho dù hắn chỉ nhún nửa người dưới với tiên tử, Tiêu Hi Nguyệt cũng sẽ không cho hắn nửa ánh mắt.

Mỗi lần nhìn hắn một lần, lão hán đều hưng phấn khó nhịn.

Nhưng hôm nay, tiên tử lại chủ động nói chuyện với hắn! Đây có phải là vì tiên tử bị hắn thao túng sau đó mang đến biến hóa không?” Hắc hắc, dù sao cũng là nhân duyên lộ thủy, tiên tử

khẳng định tâm thần đã dập dờn rồi chứ? Chỉ có điều tiên tử có chút e dè., Cho nên mới không chủ động cầu hoan ” Lý lão hán nghĩ đến một sự kiện khác, vội vàng mang canh gà trở về, trong miệng nói: “Tiên tử, lão nô kỳ thật còn có một chuyện, ngại chờ một chút!” Bước chân lưu loát xuống núi., Lão hán phát hiện sau một đêm, thân thể của hắn bởi vì được tiên tử Nguyệt Hoa Nguyên Âm thoải mái biến mát không ít, ngay cả tóc thừa thớt cũng bắt đầu toát ra một ít tóc đen, như là trẻ hơn mười tuổi, từ một lão gia hỏa sắp chết, biến thành lão đầu năm sáu mươi tuổi.

“Nếu ta đột phá Trúc Cơ cảnh, thọ mệnh có thêm hai trăm năm nữa, chẳng phải là có thể thao túng Hi Nguyệt tiên tử hơn một trăm năm?” Chỉ nghĩ đến khả năng này, lão hán không khỏi kích động, giống như trong vòng trăm năm sau, tiên tử đều sẽ vụng trộm cùng hắn U Hội., Thậm chí đã lập gia đình, cũng sẽ cùng hắn trần truồng ở trong hoa viên giao hoan, cuối cùng thậm chí còn mang thai hài tử, bụng tròn vo, tựa như lần trước điên cuồng bắt tiên tử, tiểu phúc mềm mại bằng phẳng của nàng nổi lên.

“Con mẹ nó chứ, đậu hủ mềm không rơi xuống được!” Lý lão hán cầm theo một giỏ hoa tươi lớn, lại phát hiện dưới háng mình thế nào không sung được.

Hắn nhìn lại hộp cơm gà trong tay, trong đầu hiện lên một ý niệm hèn mọn bỉ ổi.

“Không không, nếu bắn vào, tiên tử nhất định sẽ biết được... Chỉ có thể như vậy...” Lý lão hán nhìn trái phải không có ai: Trên thực tế, căn bản không có ai đến căn phòng nhỏ này của hắn, vì thế, hắn kích động cởi quần ra, hấp thu Nguyệt Hoa Nguyên Âm của tiên tử, lộ ra càng thêm uy vũ bất phàm, đầu rùa từ đầu giao biến thành đầu rồng uy mãnh, màu sắc đỏ rực, tản mát ra từng sợi khí tức mãnh liệt.

“Khà khà khà” Lão hán dữ tợn hung hãn hung hãn, lại phát ra tiếng cười dâm dăng vô cùng hạ lưu, sau khi mở ra nắp hộp ăn, Nộ Long dưới háng xáp lại phía trước, như Thần Long thò đầu uống nước, chui vào canh gà của Thanh Y.

Thang gà ầm áp vừa mới thích hợp, như khoang miệng, hình dáng rằm, lửa nóng bỏng đầu rùa, lão hán hưng phấn đến run run, uốn éo cái eo vài cái, để cho đầu rùa màu đỏ lửa cắm vào trong canh gà, qua lại hun vài vòng, gây thịt thô to trở thành một chiếc đũa thật lớn để dùng.

Cũng không biết trên mắt rùa có bao nhiêu nước mắt ngựa và canh gà trộn lẫn với nhau.

Lý lão hán cầm một cái bát gà cắm vào canh gà, phảng phất như nhìn thấy tiên tử mím lấy cái miệng nhỏ đỏ tươi, thần sắc ngơ ngác, uống từng ngụm từng ngụm canh gà dùng cơm của hán trộn qua, miệng hán muốn cười nghiêng.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử, ha ha ha ha!” Sau khi thỏa mãn, lão hán tiện tay dùng một bộ y phục lau sạch đầu rùa, lại xách quần lên, đẩy lấy âu canh hộp, không kịp chờ đợi chạy lên núi, lại đi tới bên suối nước nóng.

May mắn chính là, tiên tử vẫn chưa rời đi, vẫn đang tắm trong suối nước nóng, thân thể trắng như tuyết như ẩn như hiện.

“Tiên tử!” Lý lão hán làm ra bộ dáng cung kính, đặt hộp canh gà đã gia vị ở bên áo nàng, lấy ra cái giỏ hoa lớn kia, bên trong tràn đầy cánh hoa được hái từ trong hoa viên Minh Nguyệt ở vườn hoa cùng với cành non mang theo hương thơm.

Lý lão hán còn giải thích cuối cùng, Tiêu Hi Nguyệt cũng đã nâng mắt, liếc mắt nhìn hoa lam.

“Đây là lão nô cố ý hái ra!” Lý lão hán ân cần nói: “Ta nghe nói kinh thành rất lưu hành cái này, bao gồm Nữ hoàng và cửu công chúa, những quận chúa tiểu thư kia cũng thích dùng cánh hoa tắm rửa. Lão nô mặc dù không hiểu điều phối hương hoa, nhưng cũng rất thích., Nhưng vườn hoa từ khi lão nô quản lý tới nay, các loại hoa tươi nở rộ, hương thơm hỗn tạp khiến người ta tâm thần sáng khoái! Tiên tử, lão nô vì nước nóng tắm đầm của ngài rải lên cánh hoa đi?” Lý lão hán đem cánh tay khô gầy vào trong giỏ hoa, nắm lấy một nắm hoa tươi, tràn đầy mong đợi hỏi.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt đầy phức tạp nhìn gương mặt ân cần của hán lại xen lẫn dục vọng bỉ ổi.

Tên tạp dịch cũ đã phá vỡ thân xử nữ của nàng, hạ lưu vô sỉ không thể nghi ngờ, mỗi lần nhìn thấy nàng, nửa người dưới cơ hồ nửa người dưới.

Điều là bày ra trạng thái cương quyết, lúc nào cũng không muốn dùng dương vật đâm vào thân thể của nàng, từ lòng bàn chân, đến nửa người dưới... Nhưng... đối với nàng rất tốt, cũng là không thể nghi ngờ.

Điều kiện tiên quyết là quên mất đêm hôm đó, cùng lúc trước dự vọng lên não, biểu hiện ra như mưa to gió lớn, khiến cho nàng nằm ở trên giường mấy ngày, hạ thân còn mơ hồ lưu lại cảm giác căng phồng do hành dương phát triển.

Bất quá, Tàng tử tử cũng đã nói, trong khuê phòng, là không cần...” Tiên tử?” Lý lão hán lại hỏi, tay chậm rãi vươn lên trên nước suối nóng, muốn rải cánh hoa xuống.

“...” Trả lời hần một chữ, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, để mặc cho lão hán hưng phấn thoải mái vẩy cánh hoa bên cạnh Ôn Tuyên Trì, theo làn nước ôn tuyên nhẹ nhàng phiêu đảng đến bên người trần trụi của nàng.

Đôi tay như chạm đến da thịt ngâm trong suối nước nóng, khiến bụng dưới của nàng dâng lên khô nóng đã lâu không thấy.

Giống như trở về trong hoa viên, nàng ngồi ở ghế đá, hoặc là nằm sấp ở bàn đá, được vui mừng không thôi, lão tạp dịch thờ hớn hên, dùng đầu lưỡi liếm liếm nửa người dưới mẫn cảm của mình.

Từ ngón chân trơn bóng khéo léo của hần, hần dùng đầu lưỡi nhỏ nhắn đi thẳng tới cánh cửa không còn một sợi lông nào. Cánh cửa ngọc môn mềm mại mềm mại của Bạch Bàn chống đỡ, đầu lưỡi trượt vào trong vết rạn do hai cánh tay đang bế hợp thành, linh hoạt cạo lên xuống dưới. Trong lúc hần thờ dốc, đầu lưỡi thè ra cuốn một cái, khiến cho nàng khó có thể thừa nhận được toàn bộ mật nước chảy ra từ trong lòng bàn tay.

Còn nữa, còn dùng thanh âm cuồng nhiệt, la hét tiên tử...”
“Không!” Thân thể mềm mại run rẩy, Tiêu Hi Nguyệt theo bản

năng muốn Thái Thượng Vong Tinh Quyết đè ép suy nghĩ dâm dăng trong lòng, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới, đêm hôm đó, cũng chính là vì nàng vẫn luôn áp chế tình dục, cho nên mới bùng phát ầm ầm, gần như vui mừng nhận lấy sự xen kẽ của hắn.

“Miệng là tâm phi, nguyên lai ta là người như vậy...” nhắm hai con ngươi, mặc cho cánh hoa trôi nổi, vây quanh thân thể mềm mại của nàng, khoe môi hiện lên một vòng cười khổ.

“Tiên tử!!” Lý lão hán đứng bên cạnh suối nước nóng hô lên: “Lão nô cố ý hái cánh hoa, thế nào?” Mí mắt Tiêu Hi Nguyệt khẽ động, mở mắt ra nhìn nước nóng.

Nói thật, cánh hoa này nhìn vẫn còn khả năng, nhưng muốn tắt cánh hoa, còn xa mới đủ.

“Đủ rồi.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng, cô chỉ bảo hắn đừng uống phí sức lực, một ít cánh hoa, muốn tràn đầy suối nước nóng là chuyện không thể nào, trừ phi cô ta tự mình ra tay, dùng pháp thuật quét sạch đóa hoa đang nở trong vườn hoa.

“Ách, toàn bộ tu vi lão nô quá thấp!” Lý lão hán cũng ý thức được vấn đề này, ngượng ngùng cười nói.

Tiêu Hi Nguyệt ừ một tiếng, lần đầu tiên tán thành lời nói từ miệng hắn.

Đáng tiếc, một tiếng ừ nhẹ thực sự quá nhỏ, Lý lão hán đứng bên suối nước nóng không nghe thấy, chỉ có thể vò đầu bứt tai, giống như con khỉ gầy bị dây thừng trói lại, nhìn thấy chuỗi tiêu người đưa cho sao cũng không đủ.

Thân thể trần truồng, đẹp không sao tả xiết, còn ở ngay trước mắt, Hi Nguyệt tiên tử giống như xúc tu là có thể chạm tới, không phải là Hương Tiêu thơm ngào ngạt sao? Lý lão hán đúng là hầu tử.

Hắn biết rõ đêm nay là một cơ hội khó có được, tiên tử rốt cục chịu cùng hắn trao đổi, thừa dịp lần nữa đột phá lần thứ hai, lần này hắn kiên định ôn nhu một chút, chậm rãi xen vào., Từ từ làm, để tiên tử hưởng thụ được tư vị kiềm chế nam nữ, mặt đến chờ nàng nghiện rồi, còn lo lắng không có cơ hội làm tiên

tử sao? Nhưng thế sự chính là bất đắc dĩ như vậy, hẳn rõ ràng tìm không được một cái cớ thích hợp để nói., Tiến vào trong Ôn Tuyền trì! Chờ tiên tử tắm xong sẽ không còn cơ hội, ai sẽ làm tình sau khi tắm rửa chứ!?” “Tiên tử!” Lý lão hán nhìn vào muống mắc, Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hắn, giờ tay lên vuốt nhẹ lên cánh hoa, khiến cánh hoa vỡ thành từng mảnh, phiêu đảng trong suối nước nóng.

Lý lão hán thấy vậy ngây dại.

Tiên tử đang ở suối nước nóng chơi hoa, bàn tay ngọc mảnh khảnh, xương quai xinh đẹp, bọt nước nhẹ lay động, tư thái ngây thơ đáng yêu., Lại gọi cảm mê người, cái đầu nghèo của hắn căn bản không cách nào miêu tả được một phần mỹ lệ trong đó! Chỉ cảm thấy hình ảnh so với lúc trước Hi Nguyệt tiên tử nằm sấp trên bàn đá, cái mông trắng như tuyết vênh lên, đẹp mắt hơn nhiều... “Tiên tử... Tiên tử! Tiên tử!!” Lý lão hán gấp đến độ sắp quỵ xuống., Hiện tại tiên tử nếu cho hắn tiến vào ao tắm, tắm chung với nàng, chính là để cho hắn lại học những thứ như chó săn, một ngàn lần cũng được! ” Có chuyện gì vậy?” Thanh âm như hỏi thăm mang theo một tia lười biếng tùy ý, nghe được cả người Lý lão hán run lên., Thân thể gầy còm run rẩy, toàn thân phiêu phiêu dục tiên, theo bản năng nói: “Lão nô muốn chung sống cùng tiên tử, chung sức!” “Ừm!” “Không không không không không không, lão nô muốn nói... Canh gà đã nguội, tiên tử ngài tắm xong rồi sao? Hay là đợi lão nô đi nóng lên?” Lý lão hán cười gượng nhắc hộp cơm trong tay lên.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, ngoắc ngón tay với hắn, “Lấy ra hộp cơm” bay lên rồi rơi xuống trước mặt cô, một nửa chìm vào trong nước nóng.

Hồn nhi của Lý lão hán cũng theo đó rơi vào trước mặt tiên tử, bị ngón tay của Hi Nguyệt tiên tử ngoắc một cái, làm cho ba hồn bảy vía cũng mất đi một nửa.

Trong Tam Giới, có ai từng xem qua tiên tử câu thủ? Mặc dù đây chỉ là động tác do tiên tử vô ý thức làm ra, nhưng chính loại mị tính này trong lúc vô tình toát ra hấp dẫn, càng làm cho lão hán hưởng thụ vạn phần! Lại nhìn tiên tử khẽ mở môi son,

hướng về phía cái muôi gỗ, cái kia bị cái chủy lớn của hắn trộn qua gia vị gia vị, thổi nhẹ một hơi, lão hán cả người run lên, chỉ cảm thấy dung nhan kiều mị của Hi Nguyệt tiên tử ngay tại khó của hắn.

Hạ, khẽ nhếch miệng nhỏ, biến thành hình tròn, thổi một hơi vào cái nọc cứng đối cứng của hắn.

“A!” Lý lão hán sáng khoái rên rỉ ra.

Lại nhìn tiên tử, gương cái miệng nhỏ nhắn màu đỏ dán vào muôi gỗ, phảng phất chính là môi son dán vào dưới khó lửa nóng của hắn, cổ họng tiên tử giật giật, uống xong canh gà, phảng phất như uống xong nòng đậm mà hắn điên cuồng phun ra!” Tiên tử “, Tiên tử!!” Lý lão hán cười điên cuồng kích động, nhin không được cỏi xuống quần, đối với thân thể trần truồng trong Ôn Tuyền Trì, uống canh gà của hắn quấy qua, Tiêu Hi Nguyệt điên cuồng cử động đũa bên dưới., Giống như muốn đem nòng đậm trực tiếp đổ vào canh gà, khiến tiên tử ùng ục uống hết toàn bộ, lại bắn vào trong Ôn Tuyền Trì, để cho nước trắng đục nòng đậm của hắn thay thế cho ao tắm này, ngâm mình cho tiên tử! Tiêu Hi Nguyệt từng ngậm từng ngậm uống canh gà, đối với lão hán trên bờ coi như không thấy.

Minh Nguyệt cư trú trên đỉnh núi, lại trở nên dâm dăng, quái dị.

... phủ công chúa.

“Tiêu Bộ Đầu!” Hai thị vệ canh cửa đứng gác cung kính gật đầu hỏi người trẻ tuổi mặc quan y màu đỏ, trước sau nửa tháng, đã khác biệt rất lớn.

Vị công chúa ” cận thị” này bây giờ đã trở thành bộ đầu trẻ tuổi nổi danh cùng tiềm lực nhất, chương quản kinh thành vượt qua một phần ba trị an, dưới tay gần ngàn người, mỗi người đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, một nửa trở lên đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Hơn nữa, hôm nay Tiêu Viễn gần người hầu, đã là bất mãn Thần xuất cảnh thiên tài hai mươi tuổi, so sánh với đệ tử thân truyền của năm đại tông môn, quận chúa tiểu vương gia, cũng không kém cỏi chút nào.

Cuối cùng chỉ sợ vị trí bắt đầu đại danh chấn động này đã không thể trở thành mục tiêu của vị thiếu niên thiên tài này, lại trầm ổn lễ độ. Tương lai, rất có thể hắn sẽ phải chấp chương toàn bộ kinh thành, trở thành đại thống lĩnh hai mươi vạn cấm quân, chân chính là đại nhân vật Đạo Vận cảnh! Thậm chí có thể cùng Cửu công chúa, cuối cùng Nữ hoàng bệ hạ đại hôn, sinh hạ Hiên Viên hậu duệ.

Tất cả những điều này, đều làm cho trên dưới phủ công chúa đối với vị trẻ tuổi chỉ có thể mang theo hộp cơm trước kia, từ cánh cửa xám tro tiến vào phủ công chúa kính sợ giao tiếp.

Đương nhiên, hiện tại vị Tiêu Bộ Đầu này, cũng vẫn như cũ mang theo một hộp cơm.

“Ừm” sau khi gật đầu đáp lễ, Tiêu Viễn chân bước không ngừng, tiến vào trong phủ, xử lý Chấp Sự Điện xử lý chính vụ với công chúa.

Trước sau khi hạ nhân cải biến hắn đã nhìn thấy trong mắt. Trước kia hắn có lẽ sẽ tự đắc ý một phen, nhưng sau khi chứng kiến hơn mười vị Đạo Vận Cảnh Lục Đạo, vị Thánh Nữ kia trúng Minh Quang Thần Kiếm của hắn, lại tựa hồ không tổn hao lông tóc gì, Tiêu Viễn dĩ nhiên trở nên trầm ổn hơn rất nhiều.

Đạo Vận cảnh đã không thể trở thành mục tiêu của hắn nữa, hắn không chỉ coi việc tiến vào Tiên giới là mục tiêu duy nhất, càng nguy hiểm hơn, U Minh giới quỷ dị hơn, đó mới là khu vực mà tương lai hắn muốn đi thăm dò một phen.

Ác Quỷ, Địa Ngục, Tu La, cùng với Thiên Nhân thần bí nhất trong tương lai hắn sẽ phải chiến một trận thật tốt. Hơn mười Đạo Vận Cảnh lúc đó ở đây, cũng phải điều tra rõ ràng từng người một...” Đại Bộ đầu tiên hoàn hồn!” Đôi mắt sáng ngời của Cửu Công chúa mang theo ý cười, nâng lên một cái bắp đùi thon dài, dùng mũi chân mang giày gấm tinh xảo đá vào trong phòng, nhưng sau đó nàng vẫn đang suy tư điều gì về Tiêu Đại Bộ đầu.

“Công chúa, người cũng đừng tới giễu cợt ta.” Tiêu Viễn cười khổ một tiếng, mấy ngày nay hắn thật đúng là bận rộn.

Bất quá hắn không muốn nói nhiều, cúi người xuống, tự nhiên ôm lấy Cửu công chúa đang có chút mệt mỏi, để nàng ngồi trên đùi mình. Hai người thân mật ôm nhau, tóc tai cọ sát, hít thở hoà cùng khát vọng trong khoảng thời gian này.

“Tên xấu xa” Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, hôn một cái ngay cổ của ái lang, cuối cùng đi tới đôi môi của hắn, chủ động ôm lấy gương mặt của hắn, hôn lên lửa nóng.

Trong phòng, Bích Hà nhìn thấy hai người này hôn nồng nhiệt, trong lòng càng bất an hơn vài phần.

Chẳng lẽ công chúa thật muốn cùng Tiêu Viễn một đời một người sao? Công chúa si tình đây ư như thế, đầu lưỡi mềm mại mềm mại đều vươn ra khiến cho Tiêu Viễn hút vào, bàn tay nhỏ bé càng như khát vọng xẹt qua lồng ngực rắn chắc của hắn, dục vọng khiêu khích tình lang, cũng làm cho dục vọng của mình càng thêm hừng hực thêm vài phần.

“Không, không được!” Bích Hà trong lòng giãy dụa, cảm thấy cần phải cắt đứt sự si tình của công chúa, miễn cho công chúa rơi vào quá sâu.

“Công chúa!” Thừa dịp hai người thở gấp, Bích Hà vội vàng đứng ra, nhỏ giọng nói: “Ta đi bụng bữa trưa lên, hay là... Công chúa và Tiêu công tử tự mình đến phòng ăn cơm?” Tiêu Viễn hơi lúng túng, đứng dậy đặt hai chân của Cửu công chúa xuống đất. “Công chúa, chúng ta đi ăn trưa trước đi.” “Ừm” Công chúa lười biếng lên tiếng, nhìn thị nữ của mình một cái.

Bích Hà rút lại bả vai, rất là kinh hoàng, vội vàng dẫn đường phía trước.

Ăn cơm trưa xong, Tiêu Viễn vốn định ở lại phủ công chúa nửa trưa, hảo hảo ôn tồn một phen với công chúa, lại trùng hợp có quan viên bên ngoài về kinh bẩm báo cầu kiến Cửu công chúa, khiến cho lão bất đắc dĩ, chỉ có thể cáo từ rời đi.

Hắn không muốn tranh đấu với các quan viên, trước mắt chỉ muốn làm người chịu đòn tốt.

Buổi tối, vào ban đêm rất lâu.

“Công chúa, nghỉ ngơi một đêm đi.” Bích Hà bung bát canh hạt sen vào, lòng tràn đầy đau lòng nói: “Ngài lại bận rộn một ngày, gần đây rất nhiều ngày cũng không có ra khỏi phủ công chúa, nếu mệt mỏi như vậy, làm Nữ hoàng cũng không có ý gì a, còn không bằng làm một cây bút lông kim sắc cho thân vương thống khoái.” Cửu công chúa buông kim bút xuống, lại nhìn mấy lần tấu chương đã viết xong, giao nó cho Bích Hà: “Lát nữa để cho người khác đợi chút nữa nói: “Để lát nữa giao cho người khác.”

Giao cho Thanh Nhi sự tình cuối cùng ” xử lý xong”, nàng mới duỗi cái eo thật dài, cung trang màu vàng đáng người uyển chuyển nổi lên, làm cho Bích Hà nhìn nhiều thêm vài lần, xác nhận ngực sữa công chúa đích xác lớn hơn không ít so với trước.

“Từ cổ chí kim, phàm là quân chủ hiền minh, hoặc là người đạt được Phi Tiên, đều là người bền bỉ “Giống như là tự hỏi tự đáp, Hiên Viên Minh Châu nói ra: “Ta hiện tại chỉ là xử lý một nửa chính vụ Cửu Châu không tới một nửa, nếu hiện tại hô mệt mỏi., Còn nói cái gì mà nói là minh quân? Làm người ta cười không công chúa, không phải vô vi mà trị... “Vô vi mà chữa, người đang nói tới mẫu thân của ta?” “Ách, Bích Hà không dám nói bậy” Nữ hoàng để “không dám? Ta thấy lá gan của ngươi rất lớn, đối mặt với ánh mắt cười như không cười của công chúa, Bích Hà sợ tới mức không biết làm sao, đầu gối mềm nhũn muốn quỳ xuống.

“Ta mệt...” Cửu công chúa đứng lên, vẻ mệt mỏi càng nhiều hơn. “Chuẩn bị tốt đầm tắm, đêm nay tắm xong sớm nghỉ ngơi...” Bích Hà vô thức đề nghị: “Công chúa, Bách Hoa tông trước đó không lâu cống lên một ít dầu trâm hoa tinh, đêm nay bích sen lau cho ngươi...” Cửu công chúa đột nhiên dừng bước, Bích Hà toàn thân cứng đờ, sắp khóc đến nơi rồi nói: “Công chúa, ta thật sự không có suy nghĩ khác, ta chỉ muốn...” Nơi này không có ba trăm lượng bạc.

“Ta cũng đâu có nói ngươi cái gì, dẫn đường “Vâng, vâng!” Bích Hà không dám có tâm tư gì nữa, cúi đầu dẫn đường, bảy tám lần rẽ, tiến vào phía sau phủ công chúa trùng trùng điệp

điệp bảo vệ, ở một gian cung điện phụ cận tắm điện của công chúa mới dừng lại.

Đây là một gian cung điện chiếm diện tích khá lớn tắm rửa, từ cửa sổ có thể nhìn thấy ánh đèn mờ lung bên trong, cùng với hơi nóng trên nóc nhà tản ra, mơ hồ còn có mùi hoa truyền ra, cùng bóng đêm bổ sung lẫn nhau, khiến cho người ta không khỏi trầm tĩnh lại.

Là công chúa tắm trong cung điện chuyên dùng, bình thường tuyệt đối không có người ngoài, càng không có nam nhân nào tới đây.

Nhưng khi Bích Hà mang theo công chúa đi vào phòng tắm, mở cửa ra xem xét, bên trong lại có một nam nhân toàn thân trần trụi, đang ngồi trên ghế ngọc bóng loáng cạnh ao, bốn thị nữ đồng dạng trần trụi thân thể tuyết trắng đang nhìn về phía công chúa.

Tình cảnh lập tức yên tĩnh lại.

“Công chúa!” Bích Hà, bốn vị thị nữ, còn có vị nam nhân trần trụi kia, tất cả đều quỳ rạp trên mặt đất, sợ hãi bất an chờ đợi trách phạt.

Người không biết, còn tưởng rằng có nam nhân ở sau núi Cửu công chúa, gian dân thị nữ của nàng, còn ở trong phòng tắm của nàng tùy ý dâm dăng, hoạt sắc sinh hương.

“Đây là có chuyện gì?” Thanh âm Viên Minh Châu hồ hững, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía nam nhân da ngăm đen, từng khối cơ bắp gồng lên: “Dương Thất, tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Kỳ quái là, nàng là nam nhân duy nhất có thể tiến vào trong phòng tắm của mình., Hơn nữa thân thể trần truồng được hưởng thụ bốn thị nữ xinh đẹp hầu hạ, nhưng Dương Thất cũng không lộ ra vẻ mặt đắc ý và hưởng thụ, ngược lại có chút lúng túng, tượng trưng cho nam giới dưới háng cũng không cứng cáp, mềm oặt cúi đầu.

Thậm chí lúc vào cửa, Viên Minh Châu còn thấy bốn vị thị nữ của nàng dùng tám bàn tay nhỏ bé vuốt ve trên cơ bắp rắn chắc của nàng, bụng, cổ, hạ thân, càng có một thị nữ ở sau

lưng Dương Thất, dùng song nhũ mềm mại sung mãi lau thân thể cho gĩa.

Nhưng đại hán da ngăm đen này từ đầu đến cuối không hề cứng nhắc.

“Công chúa, đều do ta, đều tại ta!” Bốn vị thị nữ quỳ trên mặt đất phịch phịch phịch đập đầu, khóc lóc kể lễ giải thích: “Ta, ta chỉ lo lắng cho Dương Thất chữa bệnh, kết quả lại quên mất đêm nay công chúa có cần dùng phòng tắm hay không, cho nên mới...” Bốn vị thị nữ Xuân Hạ Thu Đông sợ tới mức không biết phải làm sao.

Về phần Dương Thất, vẫn giữ bộ dạng chất phác như cũ, thành thật quỳ trên mặt đất, thanh âm buồn bực nói: “Dương Thất Tội đáng chết vạn lần, xin công chúa trừng phạt!” Ta hiểu được “Hiên Viên Minh Châu nhìn về phía Bích Hà quỳ xuống, “Lúc trước ta bảo ngươi nghĩ biện pháp trị liệu Dương Thất.”, Vì vậy ngươi đưa hấn tới đây?” “Đúng, đúng!” “Còn nữa à?” Giọng nói của Công chúa làm Bích Hà không chịu nổi áp lực, lau nước mắt nói ra hết thảy: “Ta, ta còn muốn để Dương Thất hầu hạ công chúa, tốt nhất là để công chúa ngài thay đổi chủ ý, đừng gả ta cho hấn... Ta không muốn rời khỏi Công chúa ngài!” Bốn vị thị nữ Xuân Hạ Thu Đông càng thêm kinh ngạc.

Các nàng chỉ biết Bích Hà được công chúa ra hiệu, vì muốn Dương Thất chữa bệnh, nên mới cho tên gia hỏa này đủ loại đặc quyền.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, Bích Hà lại lớn mật như vậy, lại muốn Dương Thất ngủ công chúa! Chỉ là một tử sĩ hạ tiện, có thể đạt được đủ loại vinh dự đã là thiên đại ân, nhưng Bích Hà còn muốn cho Dương Thất...” ” Bích Hà” miệng chường của mình không dám chống lại, giờ tay lên bộp bộp, năm sáu lần, công chúa giờ tay lên ý bảo nàng dừng lại.

“Công chúa... Ta...” Bích Hà ơi Bích Hà, ngươi theo ta lâu như vậy, sao vẫn ngu xuẩn như vậy?” Hiên Viên Minh Châu giờ tay lên trán nàng, thở dài nói: “Từ lúc ngươi và quân gia kia muốn làm gì thì làm, ta đã biết tiểu tâm tư của ngươi rồi, ta vẫn luôn chờ đợi sai lầm thật sự của ngươi, sau đó lại đuổi ngươi ra ngoài.” Bích Hà sắc mặt tái nhợt.

Hiên Viên Minh Châu đưa tay nhéo mặt cô, nói: “Có điều, lòng trung thành của người cũng là không thể nghi ngờ, tuy rằng sai lầm nhỏ, nhưng từ đầu đến cuối không có làm ra chuyện to gan lớn mật. Thật ra người có rất nhiều cơ hội, nhưng lại không đi làm, đây cũng là nguyên nhân ta tha thứ lần này của người.” “Công chúa, ta, ta, ta!” Bích Hà lại khóc lên, không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể không ngừng bái tạ công chúa nhân từ.

Nghỉ trưa.

Lúc, là lúc công chúa đỡ bỏ tất cả tâm phòng, mà Bích Hà lại dùng đủ loại thủ đoạn mềm mại khiêu khích dục vọng của nàng, chỉ cần thời điểm nàng lười biếng hưởng thụ, lệnh Dương Thất tiến lên, chỉ cần một cơ hội, cũng đủ để cho gây thối của Dương Thất xuyên qua thân thể nàng.

Khi đó, công chúa bị khiêu khích đến dục vọng kiêu quý, thân thể tất nhiên không cách nào phản kháng, chỉ có thể uyển chuyển vui vẻ, cùng người hầu Dương Thất từng khinh nhờn nàng chống đỡ triền miên.

Nhưng Bích Hà vẫn không cãi lời mệnh lệnh của công chúa, chỉ để Dương Thất ở một bên nhìn.

“Chỉ một lần này, ta tin tưởng người biết ta không khoan dung nhất là thứ gì.

“Đứng dậy đi”, công chúa!” Cảm giác sống sót sau tai nạn tự nhiên sinh ra, Bích Hà tin tưởng, sau này mình tuyệt đối không dám có hành vi tự làm chủ nữa.

“Tới đây, cởi áo cho ta.” Hiên Viên Minh Châu giang hai tay, nhắm mắt chờ đợi.

Trong lòng Bích Hà sợ hãi, tiến lên cẩn thận cởi bỏ quần áo màu vàng của công chúa, chờ cho thân thể mềm mại trắng nõn của công chúa hoàn toàn lộ ra, bước lên đùi tuyết trắng thon dài đầy đà đi đến cái ghế ngọc màu trắng bên ao tắm., Bích Hà mới phản ứng lại: Vì sao? Tại sao công chúa lại muốn bại lộ thân thể trước mặt Dương Thất? Không phải nàng không thích như vậy, chỉ thích một nam nhân như Tiêu Viễn thôi sao?

Trong lúc nhất thời, Bích Hà sững sờ đứng nguyên tại chỗ, y nguyên không làm rõ được suy nghĩ trong lòng công chúa.

Bốn vị thị nữ quý trên mặt đất, len lén nhìn thoáng qua Bích Hà, lại len lén nhìn thoáng qua đã ngồi xuống, vòng eo mảnh khảnh thẳng tắp ngồi, chờ đợi các nàng đi hầu hạ công chúa.

Về phần Dương Thất, từ đầu đến cuối đều dám ngẩng đầu, ngay cả liếc trộm cũng không có.

“Công chúa, ta bảo Dương Thất ra...” Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tới đây bôi dầu cho ta!” Công chúa mở miệng cắt ngang lời nói của nàng, Bích Hà lại hoảng loạn một hồi, mới lệnh cho bốn thị nữ đứng dậy, cùng đi hầu công chúa.

Bích Hà tự mình gỡ trâm cài tóc dài màu đen cho công chúa, đặt trên khay ngọc mà Tiểu Xuân đang cầm, lại dùng lược chải nhẹ nhàng chải đầu một lần, sau đó mới bôi thuốc xong lên, xử lý tóc dài cho công chúa.

Mấy vị thị nữ phối hợp hầu hạ công chúa, Tiểu Hạ mang theo một thùng nước nóng hồi lên, dùng cái muôi được làm từ Kim Ti Nam Mộc lấy ra, tinh tế tưới lên thân thể tuyết trắng kiều quý của công chúa, từ xương quai, đến dưới bụng, lại trượt vào khe suối tĩnh mạch, thấm vào chỗ âm hộ mềm mại mềm mại kia, sau đó mới đáp xuống mặt đất, hội tụ vào trong khe rãnh của tấm phòng, chảy ra bên ngoài.

Trong phòng tắm, ở giữa là một ao tắm to lớn, hơi nước hùng hực, trên mặt nước trôi nổi những cánh hoa đủ mọi màu sắc, hương hoa thơm ngát hòa lẫn với hơi nóng khiến cho người ta cảm thấy toàn thân thông hoạt.

Một lần tắm rửa nhiều kỳ hoa dị thảo như vậy, hao phí to lớn khó có thể tưởng tượng được.

Trong ao tắm có bậc thang để ra vào, bốn phía đặt ghế ngọc màu trắng cố định trên mặt đất, trong đó có hai cái ghế dài, Dương Thất khi đi vào còn không biết dùng để làm gì, chờ nghe được Bích Hà nói một câu “Công chúa, ngài nằm xuống đi, chúng ta lau dầu cho ngài, hấn mới ý thức được, cái ghế dài rộng rãi này vốn là giường tắm, chuyên môn dành cho Cửu công chúa nằm, để cho các thị nữ hầu hạ nàng rửa thân thể.

Lần trước khi hấn nhìn trộm, không thấy một màn này.

Lần này, hấn ta cũng không dám ngẩng đầu.

Hiên Viên Minh Châu đang nhắm mắt nằm, cuối cùng cũng mở miệng, “Nói về chuyện của ngươi đi.” Bích Hà thở phào nhẹ nhõm, đây gần như là lúc công chúa nhìn Dương Thất, lần đầu tiên thừa nhận chuyện trị liệu cho hấn, trước đây công chúa đều im lặng không lên tiếng, coi Dương Thất là tồn tại trong suốt, giống như mấy năm trước.

“Công chúa, để ta bôi son phấn cho ngươi.” Bích Hà nhẹ giọng nói.

“Ừm” giọng điệu của công chúa vẫn lười biếng như trước, nàng cởi trần nằm trên ghế đá rộng lớn, từ bích hà cùng với bốn vị thị nữ hầu hạ nàng, đem trăm hoa tinh dầu nóng chảy vương vãi trên người nàng.

Từ mặt, lỗ tai, ót, lại thuận lợi kéo dài xuống, bích hà cùng bốn vị thị nữ ân cần không gì sánh được, mười ngón tay nhỏ cẩn thận bôi lên toàn bộ thân thể công chúa toàn bộ mùi thơm mê người, lại sền sệt nóng hổi tinh túy trăm hoa mỡ.

“Công chúa, cảm thấy có khỏe không?” Bích Hà dè dặt hỏi.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu rất thích loại dầu tinh do Bách Hoa tông ủ, sau khi đun nóng, bất kể là do thị nữ tự tay bôi, hay là dùng cái muôi trực tiếp dính lên thân thể, đều mang đến cho nàng một cảm giác thoải mái khác.

Da thịt mềm mại bị bao phủ bởi dầu trơn trơn mịn, giống như cả người được bao bọc trong cỗ khí tức ấm áp này, khác hẳn với buổi trưa dưới ánh nắng ban mai.

Đôi tay nhỏ mát xa của bích hà dùng lực đạo thích hợp, từ cổ nàng, lại đến ngực, một đường trơn trượt đến dưới bụng, trượt vào giữa hai chân ẩm ướt mẫn cảm, nóng rực mà mỡ bách hoa sền sệt cẩn thận bôi lên trên âm hộ, ôn nhu mát xa xoa xoa chỗ mềm của nàng.

“Ừm, Hiên Viên Minh Châu bị kích thích không khỏi rên rỉ từ trong mũi phát ra một tiếng rên rỉ, thị nữ của nàng lúc này lại biết điều dừng lại, bàn tay trắng nõn dừng lại trên âm hộ của

nàng, chậm rãi kích thích đôi môi âm nhu, khiến cho tình cảm đột nhiên trở nên hòa hoãn, như nước suối lan tràn khắp đồng ruộng, chảy khắp toàn thân nàng.

Hiên Viên Minh Châu cực kỳ ưa thích, cũng dị thường hưởng thụ loại hương vị tình dục hoà hoãn bao phủ toàn thân này.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng luyện tiếu việc đuổi Bích Hà đi.

Nha đầu kia có chút ngu xuẩn, nhưng lòng trung thành đáng khen, nguyên nhân cũng là vì tiếp tục làm theo.

Lưu lại bên cạnh nàng, một chút sai lầm, gõ gõ một phen, nhìn nàng sau này sẽ không tái phạm nữa.

Bất quá, lấy hiểu biết của nàng đối với Bích Hà mà nói, thị nữ này bề ngoài tôn sùng mà kiêu ngạo, bộ dáng vênh vác hung hăng, kì thực có chút nhát gan, mặt đoán là không dám tự chủ trương nữa.

“Dương Thất, công chúa đang hỏi ngươi đây!” Trúc Cơ hầu hạ công chúa Bích Hà, lại ”Hung hăng” lên, khiến trách nói.

“Ta, ta không biết nên nói từ nơi nào.” Dương Thất quỳ trên mặt đất, ngay cả giọng nói cũng cực kỳ chất phác.

“Ngươi là tên ngốc nghếch!” Bốn thị nữ Xuân Hạ Thu Đông thấy vậy thì buồn cười, một vị đại hán trần truồng nhưng lại vô cùng thành thật quỳ trong phòng tắm trong hơi nước, đầu gối đè xuống phiến đá, đầu cúi thấp, tựa như một con mãnh hổ ngoan ngoãn bị thuần phục.

Đổi lại là bất kỳ nam nhân nào, giờ phút này đã không nhận được mà ngẩng đầu, len lén liếc mắt nhìn thân thể mềm mại của công chúa điện hạ đang được mát xa bơi lên? Thân thể của công chúa trân quý, sau khi bị trăm hoa tinh mỡ bao phủ lại bị Bích Hà tiểu thư dùng sự kích thích dịu dàng của nàng., Hai vú vươn cao ngạo nghễ đứng thẳng, sữa sữa đỏ tươi cứng rắn, bốn thị nữ không có trực tiếp đụng vào chỗ tư của công chúa như Bích Hà, nhưng chỉ liếc mắt cũng có thể nhìn ra hàm răng xinh đẹp của công chúa, công chúa hiện tại tựa hồ đang hưởng thụ cảm giác bị Dương Thất nam nhân nhìn chăm chú.

Hì hi.

Thị nữ Tiểu Thu lại nhìn công chúa lúc này, giao nhau một đôi chân thon dài nhún nhui được dầu mỡ bôi lên, ngón chân hơi co lại, lại theo Bích Hà cùng các nàng xoa bóp buông ra, cả người tản mát ra yêu kiều, lười biếng, lại mười phần mê người.

Mấy nàng Tiểu Xuân Tiểu Hạ nhìn mà đỏ mặt, thỉnh thoảng mở cái miệng nhỏ nhún thở dốc vài tiếng, khiến bầu không khí trong phòng tắm thêm vài phần dâm đãng.

“Dương Thất, công chúa bảo ngươi nói thì nói! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Nói từ đầu!” Bích Hà vừa răn dạy, vừa hâu hạ, bàn tay từ trên người công chúa bị dầu mỡ dội vào Âm hộ rời đi, bàn tay thử cảm thụ một chút, chỉ cảm thấy trong tay dính dính vài phần, cũng không biết là dầu mỡ bách hoa, hay là công chúa đã trở nên hỏa nhiệt mẫn cảm, bắt đầu chậm rãi co rút lại chất lỏng chảy ra từ nước miếng.

“Vâng.” Đại hán khôi ngô Dương Thất vẫn quỳ, không ngẩng đầu lên, nhục trùng dưới khố mềm oặt nằm sấp, chậm rãi nói: “Ta tên Dương Thất, phụ mẫu chết sớm, được tông thất thu nhận, lấy thân tử sĩ trải qua ba mươi năm tuế nguyệt., Thẳng đến năm công chúa cùng thất bại, vì ta đột phá cảnh giới ngoài ý muốn, cho nên được Nữ Hoàng ban cho công chúa Điện hạ, từ đó trở thành hộ vệ bên cạnh Cửu Công chúa “Bích Hà” rất là bất mãn, để cho ngươi nói từ đầu, ngươi thật sự phải nói từ đầu sao? Ngụ ngốc đến mức có thể! Bất quá, công chúa hiện tại có rất nhiều thời gian, nghe một chút cũng không sao.

“Bích Hà công chúa” nhẹ giọng nói, bàn tay nhỏ bé vẫn như cũ dừng lại ở Cửu công chúa tình cảm bộc phát, lộ ra vẻ xinh xắn mềm mại mẫn cảm, dính trên lòng bàn tay công chúa, ba ngón tay chậm rãi móc móc., Trong lúc lại để cho ngón giữa rơi vào trong hai cánh môi non nớt của công chúa, tiến vào trong khoang miệng ẩm ướt, nhẹ nhàng cắn một cái, lại rất nhanh chóng lui ra, tiếp tục dùng bàn tay bao phủ lấy công chúa bị dầu mỡ bách hoa bôi qua toàn bộ âm hộ.

Đồng thời, cái đầu Bích Hà đi tới chỗ tiêu nữ mà công chúa chỉ có thể nắm một chưởng, mị nhãn như tơ nhìn bộ ngực cao vút của công chúa, nhẹ giọng nói: “Bích Hà hầu hạ ngài một

chút, được không? Cúi như là âm thanh xin lỗi “Két nững nịu” của công chúa, làm cho người ta không cách nào cự tuyệt.

“Ừm” được cho phép, Bích Hà đối với thị nữ Đông Thảo hé miệng ra, thức thời của Đông Thảo dâng lên một muôi tinh túy, đổ vào trong miệng Bích Hà mở ra, làm cho một cái muỗng này trị giá mười miếng linh thạch thượng phẩm dầu mỡ tràn ngập miệng của nàng.

Bốn vị thị nữ nhìn đến đỏ mặt tía tai, xuân hoa cùng Hạ Hoa tiếp tục hầu hạ hai chân ngọc của công chúa, cẩn thận xoa bóp chân nàng, ánh mắt lại ngượng ngùng nhìn Bích Hà, nhìn nàng cúi đầu, hơi há miệng, ngậm chặt hàm hàm son cứng rắn của công chúa vào trong miệng.

hương trăm hoa tinh dầu nóng bỏng hút vào họng của Bích Hà, trực tiếp kích thích hàm răng trắng nõn của Hiên Viên Minh Châu đứng thẳng trên ngà voi, theo bích hà liếm môi loay hoay, trong miệng dính lấy dầu mỡ thơm ngào ngạt cũng theo đó chảy ra, chảy khắp ngực và bụng công chúa, chờ dầu trong miệng không còn nữa., Bích Hà lại há mồm, bảo Tiểu Đông tiếp tục đổ cho nàng trăm hoa tinh dầu, như thế, luân phiên kích thích hai búi đũa cứng rắn của công chúa, giữa hoặc trượt vào bụng công chúa mềm mại mảnh mai, đi liếm yếm nàng, để dầu mỡ tích đầy trên rốn công chúa đáng yêu, lại liếm nhẹ môi nàng.

Bị Bích Hà hà cùng Cửu công chúa chơi đùa kích thích, bốn vị thị nữ của Xuân Hạ Thu Đông cũng kẹp chặt hai chân, tim đập thình thịch, hai vị thị nữ hầu hạ dưới bàn chân công chúa nhin không được mở miệng, ngậm lấy đầu ngón chân công chúa, học theo công chúa dịu dàng hầu hạ công chúa như Bích Hà tiểu thư.

Tiểu Thu đang xoa bóp huyết thái dương cho công chúa thở hỗn hển, cũng nhin không được cúi đầu xuống, dùng cái lưỡi nóng như lửa liếm môi kẻ lên gương mặt và cổ của công chúa.

“Ừm... Công chúa...” Bốn vị thị nữ thở hỗn hển phát ra tiếng rên rỉ, làm cho trong phòng tắm tràn đầy khí tức dâm dục.

Nếu lúc này Dương Thất ngẩng đầu, hoặc là dùng thần niệm quét qua thì có thể thấy trước mặt hắn là sáu nữ nhân xinh đẹp, toàn thân trần trụi, kiều mị đang ở cách hắn không xa đang diễn trò dâm tà.

Đáng tiếc, hắn căn bản sẽ không làm như vậy, thành thành thật thật kể lại toàn bộ những gì mình đã làm.

“... Sau đó, ta thấy sắc đẹp động lòng, làm ra hành động làm bản công chúa, tội đáng muôn lần phải chết!

“Ân da” bị Bích Hà cắn nhẹ đầu, Hiên Viên Minh Châu keo kiệt đào bới, ngâm một tiếng thật dài, tiết ra mật ong như trăm hoa tinh.

Thân thể mềm mại dính chặt trở nên phấn hồng mà mê người.

Toàn thân Dương Thất run lên, con sâu thịt mềm oặt dưới háng lập tức ngẩng đầu lên.

Tiên tử tu hành (3)

Chương ba mươi chín, dự vọng của dự vọng tẩm phòng hai mươi hai năm ba tháng hai, hắc tên là Dương Thất, là tử sĩ của Cửu công chúa.

Cái gọi là tử sĩ, tức là dũng cảm tới chịu chết, trung thành với chủ nhân hiệp nghĩa.

Dương Thất đã không muốn nhớ lại chuyện lúc trước gặp được công chúa, đơn giản chính là không cha không mẹ, một thân cô linh, sau đó bị người ta mang đi khỏi góc phố âm u, bắt đầu huấn luyện dài dòng mà tàn khốc, bị liệt tính thuốc cải tạo thân thể, cuối cùng cử tử nhất sinh mới có được tu vi xuất cảnh, chuyện này không quan trọng.

Những ký ức vụn vặt và lạnh như băng vẫn tiếp tục được đưa đến hoàng cung, dưới sự chỉ thị không rõ diện mục của vị đại nhân kia, nhìn thấy ngòi trên chiếc ghế xích đu trong hoa viên, cười khanh khách thành tiếng, tiểu nữ hài có gương mặt xinh đẹp long lanh xinh đẹp, mới thôi, “Số bảy, nhớ kỹ lấy.” Sau này vị tiểu công chúa kia, chính là người thê sống chết bảo vệ, hết thấy của người đều là của nàng, tính mạng của người, cũng là sống vì nàng!” “Nàng là chủ nhân của người, muốn người sống, người phải sống, người phải chết” nhớ kỹ chưa?” “Đúng!”

Từ đó về sau, cái khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu, xinh đẹp, xinh đẹp, vừa nghiêng nước nghiêng thành, hoa xấu nguyệt nhảm mắt, lại đáng vẻ muôn vàn, tư thế oai hùng tràn ngập.

Dưới ánh nhìn soi mói của hắc, tiểu công chúa lớn lên từng chút từng chút một, từ thân thể mảnh mai yếu ớt, phát triển thành dáng người yếu điệu uyển chuyển, vô số công tử thiếu gia kinh thành đều ái mộ, muốn tiến vào Quốc Tử giám thì đọc.

Lại nói tiếp, Nữ hoàng ở trong hoàng cung đặt một bộ chuyên cung cấp cho tông thất là thư viện, nhưng Cửu Công chúa

không thích, chỉ là mài giũa Nữ hoàng, để nàng đồng ý tự mình đi đến vô số thư sinh hăng hái hội tụ ở đại lục Cửu Châu.

Nhưng cho dù là Quốc Tử giám, Cửu Công chúa ở trong quân binh lính tinh nhuệ, cũng là người chối mắt nhất.

Chẳng những thân phận tôn quý nhất, tướng mạo xuất chúng nhất, ngay cả mỗi lần thi đều là đứng đầu, có lần thậm chí còn hấp dẫn Nữ hoàng đi giám khảo, Cửu Công chúa vẫn phát huy xuất sắc như cũ, đoạt được hạng nhất, văn chương viết ra khiến một đám thư sinh khổ học mười năm như si như say.

Công chúa như vậy là sự tồn tại hoàn mỹ nhất trong lòng Dương Thất.

Tiểu công chúa từng ngày lớn lên, Dương Thất trong lòng cũng có một ngày kính mộ nàng tăng trưởng. Cuối cùng, bốn năm trước, sau một buổi trưa, thừa dịp thị nữ Bích Hà có việc phải rời đi, Dương Thất từ trong bóng tối luôn ẩn núp vẫn luôn đi ra.

Từ người bảo hộ biến thành kẻ gây hại.

Cảm nhận cuồng nhiệt ở khoảng cách gần, tràn ngập sự yêu thích ngửi, không nhìn được mà hôn lên đôi chân ngọc đang được ánh mặt trời chiếu vào, rốt cuộc không nhìn được, ôm lấy tiểu công chúa đang ngủ say, ôm vào lòng, cảm thụ được thân thể mềm mại mềm mại của nàng, lại cẩn thận từng li từng tí hôn lên gương mặt xinh đẹp kia, làm cho công chúa đang ngủ say phát ra tiếng than nhẹ yếu ớt, đôi chân ngọc nhỏ bé bất giác đập đập một cái.

Sau lần đầu tiên khinh nhờn công chúa, một mình Dương Thất quỳ gối ngoài tầm điện công chúa, tự trách mình hối hận một buổi tối.

Nhưng chờ đến khi cơ hội thứ hai đến, hắn lại nhìn không được đi ra, đem tiểu công chúa giường trúc nghỉ ngơi buổi sáng chen chúc vào trong ngực, thỏa mãn nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng, học theo Bích Hà tiểu thư làm, nhào nặn thân thể tiểu công chúa, để cho nàng ngủ càng dễ chịu hơn một chút.

Lần thứ ba, lần thứ tư... Cuối cùng, trong một buổi tối, tiểu công chúa thần sắc sa sút nằm úp sấp trên ghế trong phòng tắm, hai tháng sau nàng ôm lấy Dương Thất kiểm chế không được đi ra, vừa chạm vào thân thể trần trụi của tiểu công chúa, nàng đã nắm lấy cổ tay mình.

Nghe tin mà đến, bích hà tức giận không thôi, nói muốn đem hấn xử tử, bầm thây vạn đoạn.

Nhưng tiểu công chúa thiên tính thiện lương, chỉ phạt hấn đi làm một số chuyện nguy hiểm, cũng không cấm vào kinh thành, càng cấm hấn tiếp tục tới gần.

Vài năm sau, Dương Thất vẫn đang trong trạng thái thống khổ và tự trách, cuối cùng, sau khi công chúa trưởng thành, hấn chủ động đi nhận một nhiệm vụ nguy hiểm nhất: mai danh ẩn tích, thân phận là mật thám trà trộn vào trong đội ngũ thủ hạ của Tứ Hoàng tử.

Dương Thất biết, có thể lần này ẩn núp mười năm, năm mươi năm, thậm chí một trăm năm, đến khi Nữ hoàng về trời, các hoàng tử mới có thể bắt đầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó hấn mới có thể có tác dụng.

Sự tình một khi bại lộ, công chúa tất nhiên sẽ không thể ra mặt bảo vệ hấn, thậm chí sẽ không thừa nhận cùng hấn có bất kỳ quan hệ, thân phận bại lộ, chỉ có một con đường chết.

Nhưng hấn vẫn nghĩa vô tư chủ động tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ muôn phần này.

Chỉ vì một khả năng: Giúp công chúa leo lên ngôi vị hoàng đế, lấy công lao từ rỗng, mới có một tia cơ hội để công chúa triệu kiến hấn, tha thứ cho những sai lầm hấn đã từng làm.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, khi hấn làm việc dưới trướng Dương Bảo Nghiệp ở Tây Hà quận, bất ngờ gặp phải Dương Bảo Nghiệp nhận lấy dùng Âm Hồn Chỉ liên hệ với U Minh giới, hấn rất nhanh ý thức được đây là một cơ hội tốt, liền quyết đoán ra tay, cướp lấy Âm Hồn Chỉ, nhưng chỉ kịp chôn giấu, đã bị Dương Bảo Nghiệp dẫn người tới bắt lấy.

“A ha ha...” Bên tai truyền đến tiếng duyên dáng động lòng của công chúa, thân thể Dương Thất khô ngô run lên, chỉ cảm

thấy dưới bụng dâng lên một luồng lửa nóng, vượt qua kinh mạch mà thị nữ hầu hạ lúc trước vẫn luôn bị tắc nghẽn, khiến cho dương vật dưới khố của hắn nhanh chóng căng cứng, thân hình dạng móc câu dài hơn hai mươi trượng, phối hợp với dáng người cường tráng của hắn càng thêm uy vũ bất phàm.

Hơi nước tràn ngập trong phòng tắm, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ không ngừng truyền đến, nam nhân trần trụi cũng quỳ gối ở đó mấy nữ nhân xa không xa.

Tại chỗ, công chúa mà hắn kính trọng nhất lại phát ra tiếng rên rỉ mê người, nam nhân hèn mọn đến trong bụi đất, rốt cuộc nhin không được ngẩng đầu lên.

Oanh! Dương Thất cảm thấy trong đầu chấn động mãnh liệt một cái, cảnh đẹp dâm đẳng khó có thể tưởng tượng rơi vào tầm mắt của hắn.

Tiểu công chúa mà hắn yêu mến, đã từ thiếu nữ mảnh mai đậu năm đó, trưởng thành thành thành nữ tử tuyệt sắc.

Thân thể mềm mại thướt tha uể oải nằm trên ghế đá, đôi chân thon dài thon thả mở ra, được hai vị thị nữ trần trụi ôm lấy một chân, liếm môi, xoa bóp., Hầu hạ; nhũ phong trắng như tuyết tròn trịa cho dù nằm, vẫn ngạo nghễ thẳng tắp, một cái hàm son đỏ tươi phơi bày ở bên ngoài cứng rắn đứng thẳng, cái còn lại thì được Bích Hà tiểu thư ngậm trong miệng, chắc hẳn Bích Hà tiểu thư đang dùng môi và răng, nhẹ nhàng gặm cắn đầu vú của công chúa.

Khó trách công chúa vừa rồi vẫn luôn phát ra tiếng rên rỉ mê người, chắc hẳn bị hầu hạ như thế, hưởng thụ khoái cảm cuộn cuộn không dứt nhỉ? Sau khi được Bích Hà tiểu thư ngậm đũa, công chúa mới không chịu nổi kích thích phát ra tiếng rên rỉ cao trào, một đôi chân dài cũng thẳng tắp, để mũi chân móc vào miệng hai thị nữ, lại bị các nàng dùng hàm răng tinh tế nghiền nát đầu ngón chân một phen.

“Công chúa...” Dương Thất toàn thân run rẩy, dương vật dưới khố chảy ra chất lỏng trong suốt tích tụ đã lâu, khi nhìn thấy công chúa cởi trần thân thể mềm mại đạt tới cao trào, thân thể bị dầu mỡ bách hoa bao trùm biến thành màu hồng phấn, mũi

chân căng thẳng, trên khuôn mặt cao quý lộ ra thần sắc kiêu mị, hồng hà nhiễm lên hai gò má, bộ dáng vừa mị vừa đã khiến hấn vô cùng thỏa mãn.

Cho dù là nhìn một nam nhân khác, mỗi ngày ra vào phủ công chúa, cùng dùng bữa với công chúa, thân mật trò chuyện.

Chỉ cần hấn nhìn thấy công chúa, thấy nàng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, đối với Dương Thất mà nói, vậy là đủ rồi! ” Đông Thảo cầm muôi gỗ cùng Thu Hoa đang xoa bóp huyết Thái Dương công chúa, đồng thời quát.

Hai vị thị nữ còn lại quay đầu nhìn về phía sau, ngay cả son của công chúa cũng không nhịn được buông ra quả đỏ mềm xinh xắn, dùng ánh mắt tức giận nhìn lại: “Dương Thất, là ai cho phép ngươi xem?!” Mấy vị thị nữ cùng quát lên, nhưng trong giọng nói của các nàng lại không có quá nhiều tức giận, ngược lại ần ần có một loại hưng phấn nói không nên lời.

Ngẫm lại cũng là chuyện đương nhiên, trong phòng tắm đóng chặt cửa có một nam nhân cường tráng trần trụi, cùng với năm vị thị nữ thiên kiều bá mị, cùng với một vị công chúa cời váy, cao quý vô cùng, nam nhân và nữ nhân đều trần trụi. Giữa cả hai người này không xảy ra điều gì, nói ra chắc chắn không ai tin! Bọn thị nữ đang chờ mong.

Dương Thất theo bản năng nhìn về phía công chúa, làm hấn không thể tin được chính là, công chúa rút cuộc cũng mở hai mắt ra, dùng ánh mắt mị hoặc cùng lười biếng, cùng ánh mắt của hấn chạm vào nhau.

Trong phòng tắm yên tĩnh trở lại.

Dương Thất và Hiên Viên Minh Châu đưa mắt nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Dương Thất Tái lại cúi đầu xuống, dùng cái trán chạm vào phiến đá khắc hoa văn trên mặt đất, thân thể khô ngô run rẩy.

Ánh mắt vừa rồi tràn ngập quá nhiều ý vị phức tạp.

Dương Thất từ mặt cuối đối mặt công chúa như thế, cho dù là mấy năm trước, ánh mắt kia cũng là hấn đặc thù trị liệu từ khi tiếp nhận công chúa tới nay, công chúa lần đầu chủ động nhìn hấn.

Chuyện này có ý nghĩa là, thật ra công chúa vẫn luôn để mắt tới hấn, biết hấn đang nhìn thân thể mềm mại của nàng, nhìn nàng được Bích Hà tiêu thư hầu hạ.

“Công chúa?” Bích Hà cẩn thận từng chút một nhìn thoáng qua một cao trào nho nhỏ, thần sắc vũ mị hơn rất nhiều, thấy nàng chỉ mở mắt, tựa hồ đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn Dương Thất, nhưng không mở miệng nói chuyện.

Suy nghĩ một chút, lại đợi, Bích Hà quyết định chủ động mở miệng, đối với tráng hán xích lô kia khẽ quát: “Dương Thất, mấy năm trước ngươi khinh nhờn thân thể tôn quý của công chúa như thế, không thể tưởng được mấy năm sau gia hỏa không tuân thủ quy củ như ngươi vẫn vô lễ như vậy!” Bất kể nói thế nào, sai người luôn là người khác chứ không phải công chúa.

Vì lẽ đó, Bích Hà răn dạy Dương Thất là đúng rồi, để công chúa quyết định là trừng phạt hấn, vẫn là tiếp tục lưu hấn ở chỗ này, xem xét thân thể công chúa.

Dương Thất không trả lời, hấn một mực chống trán xuống đất, đã nói rõ thái độ của hấn.

Đã nhận phạt thì cũng được, chỉ cần không phạt hấn ra khỏi kinh thành là được.

“Công chúa, ngài quyết định đi!” Lại đợi một hồi, thấy công chúa vẫn không mở miệng, Bích Hà lại nói: “Ngài thật sự là hết lòng quan tâm với Dương Thất, gia hỏa này cũng là không tốt, mấy người chúng ta có đôi khi bị đông cứng đến chết, nhưng hấn vẫn không thể nhân sự!” Bốn vị thị nữ có chút ngượng ngùng, nhưng lại rất bất đắc dĩ.

Các nàng chưa từng trải qua nam nhân, lại phải dùng thân thể trần trụi hầu hạ Dương Thất, nhưng gia hỏa này thế mà lại không động tâm chút nào, cộng đồ chơi dưới háng kia từ đầu đến cuối vẫn không thấy cứng nhắc.

Hiên Viên Minh Châu vẫn không nói gì, dường như tâm trạng rất phức tạp.

“Dương Thất sau khi bị bắt, rút cuộc là đã trải qua chuyện gì?” Xuân Hoa không nhịn được hỏi, kể cả Bích Hà ở bên trong,

các nàng đã sớm hiểu kỳ rồi, vì sao Dương Thất chỉ có thể đùa bỡn với công chúa, đối với những nữ nhân khác một chút phản ứng cũng không có?” Ta...” Dương Thất cười khỏ nói: “Sau khi ta bị người của Lục Đạo môn bắt được, đối phương vì muốn ta nói tung tích của Âm Hồn Chỉ, đã dùng một loại thủ đoạn... cực kỳ vô sỉ hèn hạ...” Thủ đoạn nào sẽ để người ản tạt?” Bích Hà truy vấn.

“... Người của Lục Đạo môn trói mấy nữ nhân lại, cùng ta ngày đêm giao hảo, có cùng nhau.

Lúc thần trí ta mơ hồ, lại dùng pháp thuật âm hiểm tra xét thần hồn của ta, tìm ra nơi hạ lạc của Âm Hồn Chỉ!” Suru Hồn Thuật là một loại tiếng tăm rất lớn, nhưng bình thường đều không có pháp thuật tác dụng, cưỡng ép người khác suru hồn, chỉ có thể nhận được vô số trí nhớ hỗn loạn cùng một tên ngu ngốc không có thần trí.

“Muốn dùng suru hồn thuật, liền cần có người bị suru hồn một mực ở trong thần sắc hoảng hốt “Cửu công chúa nhắm hai tròng mắt rất cục mớ miệng, Dương Bảo Nghiệp đói bụng, dùng nam nữ giao hợp đạt tới thời khắc đỉnh phong, trùng kích thần hồn của người., Cho người không cách nào giữ vững đạo tâm, cách này rất vô sỉ, nhưng cũng rất có hiệu quả: “Công chúa, ta tuyệt đối không có lộ nửa phần ra ngoài.”, “Ta...” Biết rồi “Hiên Viên Minh Châu nhẹ giọng ngăn hấn dập đầu hành vi. “Nếu đạo tâm người không kiên định, không đến nửa ngày liền có thể để cho người nói hết thảy, cho dù trong thần hồn người có bà bà tự mình gia trì phòng hộ, dưới ba năm ngày, một ít chuyện không trọng yếu cũng sẽ bại lộ toàn bộ ra ngoài” Mấy vị thị nữ giờ phút này cũng không dám mở miệng.

Các nàng nghe xong âm mưu bí mật nhất của công chúa, nếu công chúa là loại người tàn nhẫn thích giết chóc, lát nữa ra ngoài sẽ lệnh thị vệ giết tất cả các nàng.

Mà Dương Thất còn có thể trở lại kinh thành, lại bị công chúa giữ lại bên người, tự mình trị liệu cho hấn bởi vì điên cuồng kết hợp nửa tháng, mà ản tạt rơi xuống.

Chủ nhân nhân lương thiện như vậy, trong toàn bộ Cửu Châu, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Công chúa nhân từ!” Gã cao to lại đập đầu một cái: “Ta Dương Thất ta, chỉ cần có thể tiếp tục đi theo bên cạnh công chúa, mặc kệ là bảo vệ Công chúa hay là làm cái gì, đều cảm thấy mỹ mãn!” Trong phòng tắm lại yên tĩnh trở lại.

Bích Hà nhìn thoáng qua công chúa nhắm mắt, tựa hồ... Công chúa cảm động sao? Nàng biết tính cách công chúa rất cường thế, không cho phép người khác ép buộc nàng nửa phần, nhưng nếu như người khác đối tốt với nàng, công chúa cũng sẽ lấy lại thiện ý lớn nhất.

Cũng như hiện tại, không tiếc dùng thân thể của mình để trị liệu bệnh ẩn cho Dương Thất.

“Ý của ngươi là, không cần trị liệu nữa?” Hiên Viên Minh Châu mở mắt, trong hai mắt sáng ngời lộ ra thần sắc phức tạp.

“.....” Dương Thất cắn răng một cái, “Không muốn công chúa làm khó công chúa, cho nên khẩn cầu công chúa thu hồi mệnh lệnh, gả Bích Hà tiểu thư cho người khác!” Bốn thị nữ “To gan” cùng Bích Hà đồng loạt nhìn về phía công chúa, trước kia đều là các nàng to gan, nhưng bây giờ lại là công chúa đang to gan nói lớn mật! Thật sự là kỳ quái và kỳ lạ.

Bích Hà như cảm thấy, một câu “To gan” này của công chúa mơ hồ có một loại mỉa ý, không giống như đang mắng Dương Thất, ngược lại giống như bị khơi dậy tâm lý không chịu thua, cố ý dẫn dụ Dương Thất, dùng giọng điệu kiêu mị mắng gã! Bất quá, mặc dù không nghiêm nghị mắng, cũng làm cho tráng hán da ngăm đen đang quỳ, sợ run rẩy, lại đập đầu cầu xin tha thứ.

“Bốn người các ngươi...” Hiên Viên Minh Châu hỏi bốn thị nữ bên cạnh Xuân Hạ Thu Đông: “Có đồng ý giúp ta không?” Bọn ta đồng ý!” Bốn vị thị nữ Xuân Hoa, Hạ Hoa, Thu Hoa, Đông Thảo đồng thời quỳ xuống, từ ngày đó thân thể trần truồng của Dương Thất được Bích Hà đưa tới trước mặt bọn họ, bốn người đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Nói thật lòng, không cho phép qua loa.” Hiên Viên Minh Châu nói.

“Công chúa!” Thu Hoa ngẩng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn chủ nhân của nàng: “Tứ tỷ muội chúng ta sớm đã giống như Bích Hà tiểu thư, cả đời đi theo công chúa, mặt lai công chúa gả cho ai, chúng ta sẽ gả cho ai” Thu muội muội nói không sai.” Hạ hoa hồng mặt nói không sai: “Nếu công chúa bảo chúng ta gả cho... không gả..., Cho Dương Thất chữa bệnh, bọn ta cũng là tình nguyện, chỉ cầu mặt đến một mực hầu hạ công chúa “Quỳ trên mặt đất” Dương Thất đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu mấy vị thị nữ này đều có quan hệ với hắn, cuối cùng lại đều ở bên cạnh công chúa.

Chẳng phải là chứng minh thay đổi tướng mạo, cuối cùng hắn cũng có thể một mực đi theo bên cạnh công chúa sao? Mấy vị thị nữ nhao nhao biểu lộ lòng trung thành, Dương Thất lại nghe công chúa nói: “Vậy thì tốt, đêm nay, không, giờ phút này, các người cùng Dương Thất phòng “Công chúa”!” Dương Thất nhin không được ngẩng đầu, nhìn thấy trần truồng, tràn đầy tinh tú óng ánh, trong lòng nhảy dựng, vừa cuống quýt cúi đầu.

“Công chúa, ta...” Bích Hà muốn nói lại thôi, đây vốn nên là nàng tới mới đúng.

“Người tới hầu hạ ta.” Hiên Viên Minh Châu liếc thị nữ của mình một cái, chậm rãi nhắm hai mắt lại, âm thanh mang theo một tia run rẩy: “Dương Thất, bản công chúa... Cho phép người mở mắt ra, trong chốc lát ám muội.

Các vị thị nữ cùng với Dương Thất đều hiểu ý của công chúa! Cho phép Dương Thất mở mắt ra, đồng nghĩa với việc công chúa muốn trình diễn một phen Hư Hoàng Giả Phượng Giải với Bích Hà giả, để kích khởi dục vọng của Dương Thất, giúp hắn có thể thuận lợi phá vỡ thân thể thị nữ.

“Ta, ta đi.” Thu Hoa cắn môi, đỏ mặt đứng lên, đi tới trước mặt Dương Thất, thân thể mềm mại của nàng vẫn ở trần như cũ.

“Này” thấy gia hỏa hèn mọn này vẫn còn quỳ, Thu Hoa nhin không được cười một tiếng, gờ mũi chân lên, câu lấy cầm đại hán này, để nam nhân quỳ xuống ngẩng đầu lên, ánh mắt trực tiếp rơi vào cổ đại giữa hai chân nàng.

“A!” Cảm nhận được nam nhân kia nhìn mình chăm chú, Thu Hoa lại thẹn thùng đứng lên, hai chân mềm nhũn, muốn ngã nhào xuống đất.

Dương Thất đã kịp thời ôm lấy nàng, hai thân thể trần trụi không chút trở ngại ôm lấy nhau.

Nguyên bản gầy thịt của Dương Thất cứng rắn, sau khi chạm vào thân thể mềm mại của thiếu nữ liền mềm nhũn ra.

“Đúng là ngu ngốc!” Nhìn thấy dương vật hần hạ xuống, Bích Hà cắn môi mắng một tiếng, nàng...

Hai gò má đỏ bừng nóng rực, trái tim thiếu nữ cũng đập thành thịch liên hồi vì chuyện sắp phát sinh.

“Công chúa, chúng ta tới trị liệu cho Dương Thất tên ngốc này đi?” Bích Hà viện cớ cho công chúa, sau khi nghe thấy công chúa phát ra một tiếng “Ừm” trong lỗ mũi, Bích Hà tăng thêm lá gan, nhắc chân ngọc lên, bò lên trên băng ghế đá rộng thùng thình mà công chúa đang nằm, làm cho thân thể mềm mại dính đầy mỡ của công chúa.

Mặt Bích Hà đỏ hồng chậm rãi đè xuống, ngực sữa dán lên bụng công chúa, mềm mại mềm mại lại mang theo thiếu nữ tiêu nhũ bị ép thành hình dạng bánh.

“Ừm” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt nằm, khó nhịn rên lên một tiếng, hai chân hơi tách ra, để một chân của thị nữ Bích Hà có thể tiến vào giữa hai chân của thị nữ, cùng nàng biến thành tư thế bốc cháy hùng hực, ám muội tứ chi giao nhau.

“Công chúa.” Áp chế Bích Hà của nàng, dùng thanh âm tràn ngập ái mộ hô nàng. Hiên Viên Minh Châu sau đó cảm nhận được, Bích Hà dùng đầu gối chống đỡ âm hộ trên lòng bàn chân nàng, đôi môi mẫn cảm hoàn toàn bị da thịt tròn trịa của thiếu nữ bao phủ.

Bích Hà lại dùng đầu gối chậm rãi giật giật, giống như một nam nhân vô cùng thô to đang mài dũa những cánh hoa tràn đầy yêu dịch của nàng.

“Ừm ừ...” Hiên Viên Minh Châu rốt cục mở ra cái miệng nhỏ nhắn, theo Bích Hà nhẹ nhàng vận vẹo thân thể mềm mại mà

rên rĩ, phát ra tiếng thở dốc lúc xuân tình bộc phát, hai chân thon dài không khỏi tách ra lớn hơn một chút, làm cho thị nữ đang đè xuống có thể dễ dàng dẩy đưa cùng thân thể trần trụi của nàng.

“Nhỏ, tiểu Đông Túc” hoàn toàn bị dục vọng kích thích, thở hổn hển phân phó: “Đem trăm hoa tinh dầu tưới lên người chúng ta!” Đúng, đúng!” Đông thảo cầm muôi gỗ nhìn thấy ngưng ngưng không thôi, run rẩy đem một nôi lớn trăm hoa tinh dầu hỏa nóng bỏng, chậm rãi dính lên trên người Bích Hà.

Xuân ở hai bên ghé đá, Hạ thị nữ, đỏ mặt nhìn một màn dâm đãng phát sinh trước mắt.

Nương theo dầu hỏa nóng chảy xuống, Bích Hà phủ phục cúi đầu, đầu tiên là lần nữa ngậm lấy ngòi nhũ màu đỏ tươi rất cao của công chúa, dùng cánh môi mềm mại mài nhẹ một phen, sau khi buông ra, lưỡi thơm linh hoạt liếm đi liếm lại., Kéo lấy đầu vú của công chúa, công chúa dưới chân không khỏi rên rĩ lớn thêm một chút, thân thể mềm mại cũng khó nhịn được vặn vẹo, hai tay ôm lấy băng ghế đá ướt sũng, uốn bộ ngực lên, đỡ lấy bộ ngực của thị nữ đang vuốt lên ngực nàng.

Tiếp đó, xuân, hè, lại nhìn thấy Bích Hà há hốc mồm, ngậm lại một tay công chúa trắng nõn sữa vào trong, non nửa bộ ngực đều bị nàng ăn vào trong miệng, hai gò má Bích Hà hõm xuống, ba vị thị nữ có thể thấy rất rõ ràng, nàng đang dùng sức mút sữa non màu đỏ tươi của công chúa, kể cả một viên nhũ đỏ tươi, cùng với một ít thịt ngà trắng nõn, đều ngậm ở trong miệng, dùng sức hút vào.

Mặc dù các nàng không nhìn thấy, nhưng hẳn là có thể tưởng tượng được, Bích Hà sẽ dùng lưỡi linh hoạt trong miệng, đi trên đùa nhiều lần, đầu lưỡi đảo quanh hàm mai công chúa, mang đến cho công chúa khoái cảm khó có thể tưởng tượng.

“Ừm, ừ, à...” Sự mê người phát ra từ công chúa đến cực điểm, lại giống như tiếng rên rĩ khó có thể chịu đựng được, cộng thêm thân thể của công chúa càng ngày càng vặn vẹo kịch liệt, hai tay ôm lấy ót Bích Hà cùng với hai chân hoàn toàn mở rộng sau đầu của công chúa., Huyệt mật phần nộn lộ ra, chính là đầu gối dán vào Bích Hà nhúc nhích, ba vị thị nữ có thể nhìn

ra, bích hà dùng cái miệng lớn như vậy ngậm lấy bộ ngực công chúa, lại dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm liếm mồm sữa hồng tươi đứng thẳng, đối với công chúa kích thích lớn cỡ nào.

“Ừm, Bích Hà, Bích Hà đều thích như vậy, Bích Hà công chúa đã hoàn toàn cởi bỏ thịt ngà sữa, dùng đầu lưỡi quyến luyến liếm vài cái, sau đó dùng sức vặn vẹo, vừa cọ xát với công chúa, hai chân quấn quanh nhau, Âm hộ dựa vào bắp đùi trắng nõn của đối phương mà ma sát với nhau, bôi lên trên đùi của đối phương.

Đông Thảo há hốc miệng thở dốc, hai con ngươi như lửa nhìn hai người đang quấn chặt lấy nhau.

Mặc dù trước đây nàng đã xem qua mấy lần Bích Hà cùng công chúa Hư Hoàng Giả Phượng vui vẻ, nhưng lần này lại khác với lúc trước, Bích Hà cùng các nàng chỉ là trợ giúp công chúa tiết lộ ra xuân tình thiếu nữ.

Dương Thất, một nam nhân trần trụi đang nhìn các nàng!”
Dương, Dương Thất, lộng, làm ta “Thu Hoa” cuốn lấy Dương Thất, đã rõ ràng cảm nhận được dương vật cứng rắn của nam nhân này đang chống vào cặp mông căng tròn của nàng, vận sức chờ phát động.

Không cần nhìn mặt của hắn, đang thưởng thức bích hà cùng công tử giao hoan hoa xanh tốt, biết ngay tên này khẳng định cũng bị nữ nhân trước mắt mê kịch này kích thích, biểu tình khẳng định tràn đầy dục vọng.

Chính Thu Hoa cũng nhìn tới tâm viên ý mã, bích hà cùng công chúa trần truồng giao hoan, thân thể mềm mại trắng như tuyết dán lại cùng một chỗ, vặn vẹo, quấn lấy, bốn chân quấn vào một chỗ, tứ nhũ áp sát, cuối cùng bốn cánh môi nóng rực cũng dán lại cùng một chỗ., Một mặt rên rỉ thở dốc, mỗi người đều phun ra cái lưỡi thơm ngào ngạt, một mặt vặn vẹo thân thể, làm cho thịt ngà trắng nõn cọ xát vào nhau, hai người còn lại hai chân mở ra, để cho huyết mạch của mình lặp đi lặp lại dò xét, sau mấy lần giãy vò lung tung giữa chân đối phương, rốt cục tìm được chỗ tư nhân dâm dục của đối phương.

Trong phút chốc, nương theo hai người rên rỉ, Thu Hoa cùng Dương Thất bị nàng cuốn lấy liền thấy, huyết mật của Bích Hà cùng công chúa mở rộng hai chân, như hai cái miệng nhỏ dính vào nhau đói khát.

“Ăn tức...” Hai nữ tử xinh đẹp đang ôm nhau ở đó, đồng thời cũng đạt tới cao trào.

Bích Hà ngẩng đầu lên, chấm dứt hôn lên đầu Hiên Viên Minh Châu.

Hắn rên rỉ như tiếng khóc, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ dâm dục đến cực điểm.

Mà công chúa đang nhắm chặt hai mắt, miệng há ra thở hổn hển, eo nhỏ uốn lên, để nửa người dưới đón lấy huyết mật của Bích Hà, không cần nhìn thấy tình hình giữa hai người đang khép lại giữa hai chân, cũng đủ để mấy người ở đây nhìn thấy tình hình giữa hai chân., Dương Thất ở bên trong miệng thở dốc, đều vô cùng rõ ràng tưởng tượng ra được: hai vị nữ Hư Hoàng Giả Phượng, huyết mật dán lại tất nhiên là co giật trên cao trào, bốn mảnh màu đỏ tươi mềm mại, môi mật bị mài đến sưng đỏ, run rẩy phun ra một cổ mật, tràn vào trong huyết mật của đối phương.

Nước chảy ngang.

Cái gọi là ma đầu phụ, chính là chỉ cảnh tượng như vậy: Hai nữ nhân hoan hảo, dùng mật huyết cọ sát với nhau, tựa như ma sát đầu phụ, nương theo tiếng rên rỉ thở dốc, mật huyết chảy ra từng cổ dâm thủy.

Nghiên cứu nhiều lần, run rẩy co rút lại, cuối cùng cao trào nổi lên.

“Ta, ta không chịu nổi...” Bị nam nhân kia đùa bỡn với cây gậy thịt của mình dán vào mông, thấy Bích Hà cùng công chúa dính dâm trùng, rốt cục không nhịn được duỗi tay xuống, túm lấy cây cột thịt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này: Rất quen thuộc, chỉ là mấy ngày nay các nàng luôn đùa bỡn cây gậy thịt này, xa lạ chính là lần đầu tiên nàng vượt được cây gậy thịt cứng này.

“Dương Thất, thằng ngốc này... Lai đây, đến trêu ta!” Thu Hoa rất kiên quyết, một là muốn hoàn thành nhiệm vụ mà công chúa phân phó, hai là, nàng cũng bị trò hay của Bích Hà và công chúa kích thích tình cảm dâng trào.

Cho nên, nàng đưa tay ra phía sau chụp, tại dò xét vài cái, xác định vị trí xong, liền lôi kéo nhục bông thô to của Dương Thất, dùng sức đâm tới huyết của mình, thân thể nghênh hợp mà vào.

“A!!” Thân thể Thu Hoa đột nhiên căng cứng, ngũ quan thống khổ nhăn lại.

Một nửa gậy thịt của nam nhân kia đã chui vào trong huyết nhỏ ẩm ướt của nàng, thịt to như móc câu, cộng thêm hành lang lúc đầu trải qua nhân sự đã được khai khẩn, khiến cho nàng khó có thể chịu đựng, thét lên một tiếng.

“Tiểu Thu!” Thu tử tử!” Mấy vị thị nữ đều nhìn lại, rõ ràng thấy giữa chân Thu Hoa đang chảy ra từng dòng máu tươi.

“Thu Hoa, người!” Dương Thất toàn thân chấn động, cảm giác thịt trong hang khiến hắn nhớ lại hình ảnh đau đớn không chịu nổi lúc trước, cho nên cây gậy thịt cắm vào huyết mật nơi Thu Hoa lại mềm nhũn ra.

“Hả?” Thu Hoa đau đớn qua đi, rất nhanh đã cảm thấy dị thường, sắc mặt trở nên cổ quái: “Dương Thất, ngươi ghét ta đến cỡ nào? Lại mềm như vậy!” Lần đầu tiên mình vứt bỏ như vậy thì thôi, nhưng tên ngốc này lại còn mềm sao?” Ta, ta không phải, ta...” Dương Thất chân tay luống cuống, theo bản năng nhìn về phía Hiên Viên Minh Châu, đôi mắt lại mở ra nhìn nhau.

Hắn rõ ràng thấy, trong mắt công chúa mang theo mị ý tiêu tán không được, cùng một tia thần tình buồn cười, tựa hồ đang chê cười hắn, cắm vào trong vũ trụ nữ nhân còn có thể mềm hay sao?” Công chúa, ta, “Tiếp tục” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, giờ khắc này nàng ngược lại triệt để buông lỏng.

Sự tình đã phát triển đến mức này, vậy làm tốt nhất.

Vừa hay, thân thể của nàng... giờ phút này cũng cần được an ủi như vậy.

“Tiểu Đông.” Hiên Viên Minh Châu giơ tay lên, chỉ chỉ nhũ trái vừa rồi mình bị bích hà hút mút. “Tới một ít tinh túy...” A?” Trong phòng tắm, mấy nam nữ trần trụi toàn bộ kinh ngạc nhìn về phía sữa trái công chúa, đôi đũa màu đỏ tươi sáng ngời, bị son mỏ bám vào trong ngực và sữa cọ xát qua đi, có vẻ mê người vô cùng.

” tươi, tươi một ít” Gương mặt Hiên Viên Minh Châu nóng lên, so với huyết mật của bích hà so với lúc nãy, dưới cái nhìn chăm chú của Dương Thất cùng thị nữ đạt tới cao trào, còn muốn ngượng ngùng mấy phần.

Trước đây nàng vẫn luôn bị động hưởng thụ một chút tình cảm kích thích, nàng chủ động và nhiệt tình, chỉ phụng hiến cho Tiêu Viễn.

Bất kể là bị Dương Thất nhìn, hay là bị người hầu Bích Hà thu thập, nàng đều không có chủ động tham cầu loại nhu cầu dâm dục này.

Nhưng đêm nay, dưới cái nhìn chăm chú của Dương Thất, dục vọng trong thân thể nàng làm sao cũng không phát tiết ra được, cho dù vừa rồi cùng bích hà cãi cọ huyết, hôn môi dây dưa, cũng chỉ là càng ngày càng khó chịu.

“Chuyện đã tới nước này, Hiên Viên Minh Châu không khỏi muốn thử cách chơi mới, thuận tiện cũng có thể kích thích Dương Thất một chút, khiến hắn cứng cáp, hoàn thành giao hòa với Thu Hoa.

Thu Hoa là thị nữ của nàng, cũng không thể để cho nàng phá thân xong, liền hưởng thụ không được tình yêu kế tiếp chứ?” Hiên Viên Minh Châu quyết tâm, ưỡn ngực, để cho bộ ngực lồ ra, mũi sữa màu đỏ tươi lộ ra dưới ánh mắt của Dương Thất cùng đám thị nữ, nội tâm của nàng thì đang âm âm nháy, còn đang dán vào huyết Bích Hà mật, lại run rẩy chảy ra một chút mật ong.

Giống như bị Dương Thất nhìn chăm chú, mang đến cho nàng mạch nước ngầm khó có thể tưởng tượng được kích thích, như là sông ngầm ẩn nấp dưới lòng đất, ngày thường không nhìn

thấy, một khi đả thông, sẽ phun ra nước suối không kiềm chế được.

“... Dạ!” Mặt Đông Thảo đỏ bừng, hô hấp dồn dập, run rẩy nhấc cái muôi trong thùng lên một nắm tinh túy trăm hoa nóng hổi, chuyển đến trước ngực công chúa, nhô lên cái muôi đỏ tươi, chậm rãi đổ vào muôi gỗ.

“A ha ha ha!” Tinh túy trăm hoa hồng nóng rực rơi vào trên cái mỏ màu đỏ tươi làm cho thân thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu căng ra, đôi hàm sữa mẫn cảm mềm mại bị dầu nóng hổi tưới vào, trong phút chốc như thiểm điện nhập vào cơ thể truyền ra khắp cơ thể, mỡ sền sệt trơn nhẵn từ đôi vú màu hồng phân tán ra, bao phủ toàn bộ bộ bộ bộ bộ ngực trắng muốt của nàng.

Cảm giác nóng rực nhói nhói, sau đó là khoái cảm vô biên, đầu Hiên Viên Minh Châu lơ lửng, hạ thể cũng gắng gượng chống đỡ, đúng là đè ép bích hà đang đè nàng xuống.

Dương Thất mở to hai mắt, gã rõ ràng nhìn thấy, âm hộ mềm mại của công chúa co rút run rẩy, sau đó người phun ra một ngụm lớn mật ong, trực tiếp phun lên trên người gã và Thu Hoa.

“Công chúa...” Máy người ngây dại, nhìn thẳng Cửu công chúa đang co giật giật giật giật giật, hồi lâu sau cặp mông kiều mị của nàng mới trở lại ghê đá.

Trong phòng tắm, bầu không khí đạt đến đỉnh điểm.

“Bích Hà, lần này ngươi ở phía dưới “Cửu công chúa giống như thả hết thảy mọi thứ, xoay người đem bích hà đỡ đỡ lên ghê đá, một đôi tay ngọc bắt lấy nhũ của nàng, dưới thân huyết mật thì như nam nhân, chống đỡ bích hà hạ thân, hai nữ Hư Hoàng Giả Phượng, lần nữa bắt đầu hảo hảo mài đậu phụ.

“Bích Hà công chúa” then thùng đứng lên, trước đây đều là nàng chủ động, bây giờ lần đầu tiên bị công chúa đè ép khiến nàng đặc biệt ngượng ngùng.

“Nào, cũng tưới cho Bích Hà một ít.” Trên mặt Cửu công chúa hiện lên vẻ ửng hồng kiều mị, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn,

phân phó Đông Thảo dùng trăm hoa tinh dầu cũng tưới một gáo nước son.

“A, đừng đừng!” Bích Hà xấu hổ muốn ôm ngực, nhưng bị công chúa giữ hai tay lại.

“Vâng! Công chúa!” Đông Thảo bị ảnh hưởng, càng thêm hưng phấn, cười mỉa hoặc, cái muôi múc một ngụm dầu, cũng tưới lên đầu tóc của Bích Hà, làm cho thị nữ này cũng theo đó co giật vắn vẹo, dường như không chịu nổi khoái cảm.

Dương Thất cứng rần đến đáng sợ, toàn thân đều đang run rẩy, không dám tin nhìn công chúa. Nhìn thấy nàng cười đến mặt cong cong, giữa ban ngày lộ ra nụ cười tươi, lại tản mát ra mùi ý. Dương Thất nuốt một ngụm nước miếng, gã nhìn thấy công chúa vừa cười quyến rũ, vừa vắn vắn eo, như một con sư tử đói khát phát dục, thoáng cái đã ngáng chân với nữ nhân dưới thân.

Hắn phảng phất thấy được huyết mật dán hai người, đang vẩy ra nước bắn, bốn miếng môi mật mềm mại bị mài đến đỏ lên.

Bích Hà rên rỉ thét lên, hai người bị dầu mỡ bách hoa gội vào, sáng lấp lánh hai cỗ thân thể mềm mại quấn quanh cùng một chỗ, đôi môi tuyết công chúa tuyết trắng vươn lên không ngừng hoạt động, tham lam cùng nữ tử dưới thân rất vui vẻ.

“A ha ha, công chúa, hu hu hu, Bích Hà, Bích Hà vui vẻ: “Tiểu dân phụ, không thỏa mãn được người đâu? Đông thảo, tiếp tục gội nàng đi!” “Còn có hai người các người nữa, cùng lên đi!” A, đúng vậy!” Hai vị thị nữ Xuân Hạ nhìn thấy toàn thân mềm nhũn, sau khi nghe công chúa phân phó, ngượng ngùng cũng dán lên, từ phía sau quần chặt lấy thân thể mềm mại của công chúa.

Hoặc là xoa xoa cặp ngực trắng nõn của công chúa, hoặc là chỗ cổ của công chúa, dưới nách, hoặc là để cho Đông Thảo tưới lên tinh dầu nóng hổi, để cho các nàng dùng ngực sữa và thân thể mềm mại, đi xoa bóp toàn thân công chúa.

Bốn bộ thân thể thơm tho quấn lấy nhau, ghé đá rộng thùng thình cũng không cách nào thỏa mãn nhu cầu của các nàng,

làm cho một bộ ghế đá khác cũng chuyển tới, đổ dầu tron lên thân thể trần trụi của bốn người.

Cây cuối cùng, hương thảo lại ngoan ngoãn hất lên người Dương Thất và Thu Hoa, cười nói: “Đừng phụ ý tốt của công chúa nha, nhanh lên!” Thu Hoa cắn môi, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân này, trong đôi mắt ẩn chứa ánh nước nhu hòa.

“Thu Hoa, ta... “Được.” Dương Thất lại nhìn công chúa đang vui vẻ, trong đôi mắt to tròn lộ ra thần sắc phức tạp, cuối cùng ôm lấy thiếu nữ trong lòng, chậm rãi tiến vào, dùng gậy thịt thô to lấp đầy lỗ tai của Thu Hoa, chặn lại âm hồn ở chỗ sâu nhất.

“Ô, thật lớn... Hoàn hảo vừa trải qua nhân sự, đã ăn được hoa thu của đại nam nhân dương vật, hai tay nắm lung tung sau lưng hắn, thẳng đến chỗ sâu huyết hoa đụng vào đỉnh đầu rùa tròn vo kia. Sau khi cắm gậy thịt vào, Thu Hoa mới thở phào một hơi lớn, hai bàn tay gặt gao cuốn lấy nam nhân có thân hình cao lớn vạm vỡ này.

“Động” “Ừm” Dương Thất nhắm hai mắt lại, đem Thu Hoa trong lòng tưởng tượng thành công chúa, vòng eo to lớn mạnh mẽ bắt đầu động đập, ba, ba, ba, một cái đụng vào âm huyết của nàng.

“A ha ha ha! Thật lớn quá, thật là... Ô ô, công chúa, ta cũng muốn...” Cũng không biết là Dương Thất có thiên phú dị bẩm, hay là Thu Hoa một chút cũng không làm được, nàng không thể nào chịu đựng nổi mà bị phát tiết ra ngoài, khóc hu hu ôm lấy Dương Thất, Đông Thảo rõ ràng nhìn thấy Thu Hoa tỷ tỷ đeo cái mông trắng như tuyết dán trên người Dương Thất, tựa hồ như đang co rút lại tinh thần, kẹp lấy cây gậy thịt nam nhân cắm vào trong cơ thể nàng.

Nhưng công chúa còn đang vui vẻ cùng bích hà tứ nữ, đem bích hà mài đến không nóng nẩy, tay chân mềm nhũn nằm sấp trên bàn đá, công chúa lại kéo Tiểu Xuân, thấy nàng đặt ở trên người Bích Hà.

Bốn người không ngừng phát ra từng tiếng rên rỉ cùng thờ dục, thân thể mềm mại dây dưa, một màn hương diễm dâm đẳng

kích thích Dương Thất giống như là ăn xuân được, bắt đầu mãnh liệt chinh phạt.

“Ô ô ô, ta không được rồi, công chúa... cứu ta...” Khuôn mặt Thu Hoa đầy vẻ xuân sắc, sau khi trải qua mấy trăm nam nhân làm thân, hoàn toàn sợ con trâu lớn này, bàn tay nhỏ bé sợ hãi xô đẩy hẳn.

“Đồng thảo, người đi” Công chúa phân phó.

“... Là.” Đồng Thảo buông cái muôi đã trống không từ lâu, ngượng ngùng đi tới trước mặt Dương Thất, ôm lấy thân thể cường tráng của hắn.

Tiếng rên lại vang lên.

Đêm khuya.

Đổi lại quần áo sạch sẽ, buộc lại mái tóc ướt sũng ở sau đầu, từ chối thị vệ.

Các nữ tử đi theo, Hiên Viên Minh Châu một mình ra khỏi tầm điện, chậm rãi đi vào trong hoa viên.

Đêm nay ánh trăng rất tốt, trong sáng ánh trăng giống như một đêm Tiêu Viễn ở đó sáng tỏ, nhưng chiếu không tiến vào trong phòng tắm phong bế, cũng không chiếu tới cảnh tượng dâm li hơn một canh giờ kia.

Mọi chuyện vừa phát sinh, ngoại trừ nàng ra không ai có thể biết được.

Mấy thị nữ Bích Hà tuyệt sẽ không lăm miệng nói nửa câu, Dương Thất càng không cần phải nói.

Vui vẻ bí ẩn, dục vọng phóng túng, không kiêng nể phát tiết, tựa như ma đạo mê người rơi vào, tà tính lăm liệt.

Bước chân Hiên Viên Minh Châu trôi nổi, không biết là bởi vì cùng mấy thị nữ vui vẻ quá lâu, hay là bởi vì trong nội tâm cảm thụ phức tạp.

Nàng đi tới bên hồ hoa viên, dựa vào lan can, nhìn thoáng qua hồ nước phẳng lặng, rõ ràng thấy được một cái gương mặt hàm xuân, ánh mắt mê ly, ngay cả đôi môi cũng vì hôn nhiệt

quá nhiều mà sung đỏ lên, trên cổ càng là lưu lại mấy thị nữ hầu hạ nàng, sau đó lưu lại dấu vết mờ mịt.

Toàn thân nàng hơi nóng lên, lưu lại cảm giác thỏa mãn lúc mới muốn phát tiết.

“Ai...” Dưới hoa viên màu trắng không người, Hiên Viên Minh Châu khẽ thở dài.

Nói không người, cũng không đúng.

“Tiểu công chúa của ta” một bà lão áo đen từ trong hư không hiện ra, đứng dưới đình nghỉ mát mỉm cười với nàng. “Sao sau khi hưởng thụ khoái hoạt, lại đột nhiên thở dài?” “Bà bà!” Về mặt Hiên Viên Minh Châu đỏ bừng, bà có thể khẳng định rất chắc chắn, tất cả những chuyện xảy ra trong phòng tắm vừa rồi, bà bà đều nhìn thấy trong mắt.

“Tới đây.” Hiên Viên Minh Châu theo lời đi tới, được lão ầu áo đen ôm vào trong ngực.

Hai người âm áp ôm nửa ngày, lão ầu mới nói: “Nha đầu, có thể nói lời trong lòng cho bà bà được không?” Ta không có tâm lý nói chuyện “Hiên Viên Minh Châu khôi phục sự khôn khéo ngày xưa, làm nũng nịu nói.

“Hả? Nha đầu muốn đánh mộng à?” Hiên Viên Minh Châu kêu lên một tiếng, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Bà bà, thật ra ta muốn làm một cô gái xinh đẹp “Tiểu tình lang” như người, cũng muốn làm một nam nhân lành nghề.” Hắn nhớ tới Tiêu Viễn., Hiên Viên Minh Châu cắn môi, trong mắt lộ ra vài phần ý cười: “Hắn không có lỗi với ta, ta đã sớm nói hắn sẽ là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, ánh mắt Hiên Viên Minh Châu ta sẽ không nhìn lầm người, nhưng mà, ta lại...” Nàng không cách nào nói tiếp.

Cho dù mới vừa rồi ở trong phòng tắm, nàng chẳng qua là cùng mấy thị nữ dây dưa vui vẻ, làm một phen vui vẻ Hư Hoàng Giả Phượng, Dương Thất vẫn chỉ là nhìn, phá thân thể bốn thị nữ.

Nhưng ánh mắt nóng bỏng của Dương Thất vẫn luôn lưu luyến trên thân thể trần trụi của nàng, Hiên Viên Minh Châu mỗi lần vô tình nhìn qua, đều nhìn thấy Dương Thất đang câu dẫn nhìn

nàng, ánh mắt yêu mộ kia., Khiến nàng... Bà lão tán đồng, “Lúc trước là ta nhìn lầm, tiểu tử Tiêu Viễn kia hoàn toàn không đơn giản, đến cuối cùng sẽ có một phen ngẫm đáp ứng “Hiên Viên Minh Châu”, bà bà không trả lời câu hỏi của nàng!” “Nha đầu, ngươi muốn trở thành ai?” Bà lão đổi đề tài. “Một Nữ hoàng anh minh thần võ!” Nàng không chút do dự trả lời.

“Vậy sao? Nữ hoàng xinh đẹp, uy minh thần võ viết ở trong sử sách, lại nặng như vạn quân.” Cửu Công chúa trầm mặc.

“Vậy cũng phải thử một lần, thử mới biết được: “Biết vì sao năm đó ta không ngăn cản Dương Thất không?” Bà lão cười khê.

“Tại sao?” Đây là chỗ Hiên Viên Minh Châu một mực nghĩ không thông, rõ ràng bà bà một mực bảo hộ nàng bốn phía, bao gồm buổi trưa nghỉ ngơi. Có bà bà ở đây, bà mới đỡ xuống hết thầy tâm phòng, ở trong hoa viên bình yên ngủ trưa.

Kết quả lại bị Dương Thất hôn một cái là đủ rồi! Mỗi lần nghĩ tới, Hiên Viên Minh Châu đều sẽ tức giận không ít, nếu không phải nể tình Dương Thất Thủ Hộ có công, cộng thêm không tiến thêm một bước khinh nhờn nàng, nàng khẳng định sẽ xử tử tên gia hỏa này.

Cũng chính vì mấy năm trước bị hấn khinh nhờn hôn lên ngực rất nhiều lần, lúc ấy thân thể mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi cũng bị nhìn ra tinh quang, cho nên Hiên Viên Minh Châu hiện tại có thể dễ dàng tha thứ cho hấn nhìn lại thân thể của nàng để trị liệu tai hoạ ngầm.

“Bởi vì...” Bà lão nhìn về phía hoàng cung, ung dung nói: “Mẫu thân của ngươi tuy không đáng tin cậy, nhưng bà ta nói rất đúng, phụ nữ và Nữ hoàng khác nhau.” Hiên Viên Minh Châu giật mình.

“Minh Châu, ngươi biết không? Phụ thân ngươi là nam nhân đầu tiên của mẫu thân ngươi...” “Cái gì...” Con ngươi Hiên Viên Minh Châu đột nhiên co rụt lại.

Phụ thân nàng là nam nhân đầu tiên của mẫu thân nàng, nhưng nàng là... Cửu công chúa.

Tu hành của tiên tử (40)

Chương thứ bốn mươi, Thập Lục, Trang Trang “Tiên Tử” hai mươi hai tháng ba, ha ha, tiên tử ngài thật đẹp, bàn chân nhỏ nhắn trắng bạc, bắp đùi của ngài vừa bó lại... Hắc hắc, lão nô cho người một cái niềm vui lớn, cam đoan tiên tử sẽ thích!”
Hiên Viên Yến cất bước thấp thỏm bất an đi tới Minh Nguyệt cư, lúc gần đỉnh núi, nghe được một lão đầu bí ối hạ lưu, lại mang theo tám phần hưng phấn cuồng nhiệt.

Loại lời nói pha trộn vô sỉ hèn mọn này, cùng nàng trước đây không lâu từ sự phụ, không, là từ cái tên trưởng lão ngoại sự đường chết tiệt kia, Vi Nhất rung khuôn mặt buồn nôn kia đã nhìn thấy qua một lần.

“Người!” Hiên Viên Yến đi tới, lạnh giọng quát, dọa Lý lão hán đang tu bổ hoa cỏ sợ tới mức ngã nhào xuống đất, ánh mắt mang theo kính sợ đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc của Hiên Viên Yến.

Sự hèn mọn trong thời gian dài tới nay, khiến cho Lý lão hán theo bản năng cúi đầu, kinh ngạc nói không nên lời.

“Người là tạp dịch của Minh Nguyệt cư quản lý vườn hoa?”
Lão hán ngượng ngùng gật đầu, “Đúng!” Trên mặt lộ ra vẻ mặt chán ghét, Hiên Viên Yến lạnh lùng nói: “Vừa rồi người đang nói cái gì? Đại sư tử của chúng ta... Quan hệ với người rất tốt sao?” Không chỉ là rất tốt, trong đầu của Lý lão hán hiện lên một ý niệm, trong lòng sáng khoái không thôi, trên mặt lại lộ ra vẻ cung kính: “Là ta và người quan hệ rất tốt?”, Đúng, à không, lão nô chỉ là quan tâm tiên tử, muốn, muốn...”
“Ăn nói bậy bạ!” Thấy hỏi cũng không hỏi được cái gì, Hiên Viên Yến trực tiếp quát hán một tiếng, khiến cho lão tạp dịch đầu óc đầy dâm tà này ngậm miệng lại.

Nàng có chút nghi hoặc, vì sao đại sư tử lại để cho loại lão tạp dịch hèn hạ bí ối này đến ở Minh Nguyệt cư, nhưng mà ngẫm lại, có thể nguyên nhân là vì đại sư tử quá mức thiện lương, không đành lòng để cho loại lão đầu tu tiên không thành như vậy chịu một đời.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hiên Viên Yến càng nắm chắc thêm vài phần.

“Xỏ hoa thì chăm chỉ cắt hoa đi, đừng hát những thứ lộn xộn này nữa, nếu để người khác nghe thấy thì không tha cho người được đâu!” Lại răn dạy một lần nữa, thấy lão tạp dịch này ngoan ngoãn trở lại, Hiên Viên Yến hòa hoãn vài phần ngữ khí, hỏi: “Đại sư tỷ có ở trên núi không?” “Ở đây, “Ừm”, vậy là được rồi, người cứ tiếp tục làm việc đi, nhớ phải ngâm miệng không sạch sẽ của người lại để lại một câu cảnh cáo, Hiên Viên Yến bước nhanh hơn về phía đỉnh núi.

“Xú bà nương, lão tử có làm sạch để người nói không? Tiên tử cũng không chê lão tử bẩn thỉu, người tính là cái đồ đê tiện gì chứ?!” Tại chỗ Lý lão hán đang ở lại tức giận không thôi, hai mắt đục ngầu đưa Hiên Viên Yến rời đi, khi thấy bộ dạng nàng tu trưởng hai chân ở trong váy đệ tử như ẩn như hiện, Nộ Long dưới háng nhìn không được lại bắt đầu cứng ngắc.

“Mẹ nó, cái này dài như vậy... Chân, còn không phải bị nam nhân cuời sao? Hắc hắc, cái chân này không biết chơi có bao sướng không?” Lão hán ảo tưởng cái chân dài của Hiên Viên Yến một phen, lại từ nàng nghĩ tới Liên Nguyệt tiên tử, nếu là tiên tử cũng dùng cái chân thon dài kẹp lấy eo của hắn, dưới khó hắn còn làm ảm đạm hơi thở, há cái miệng nhỏ nhắn thở dốc rên rỉ, đôi mắt đẹp mê ly, hình ảnh kia... Chắc chắc chắc.

... Hiên Viên Yến đứng trên đỉnh núi, trong lòng có cảm giác, quay đầu lại nhìn thoáng qua lão hán, sau khi liếc mắt nhìn ra xa, lão hán này lại cuống quýt cúi đầu, chui vào trong vườn hoa.

“Kỳ quái... Lão tạp dịch này thật đúng là lá gan lớn đến lạ thường, hắn còn đặc biệt trồng hoa viên cắt thành hình tròn?” Hiên Viên Yến như có điều suy nghĩ, nhìn vườn hoa, hắn là một vàng trắng sáng, hình dáng dồi dào, hoa tươi nở rộ, người nếu chui vào trong đó, đứng trên mặt đất là không nhìn thấy bên trong, lão hán này phỏng chừng là một cái vườn hoa hình tròn, đoán chừng là minh nguyệt dị tượng của đại sư tỷ trên đỉnh núi.

“Người là ai?!” Hiên Viên Yến đến khởi động trận pháp cảnh giới bên trên Minh Nguyệt cư, Triệu Tiểu Thanh nhanh chóng xuất hiện, hỏi ý đồ của tên đệ tử nội môn này.

“Sư muội, ta tên Hiên Viên Yến “Hiên Viên Yến” báo lên tên của mình, chưa nói ra lai lịch của mình, dòng họ Hiên Viên này đã đủ để nói rõ.

“Vâng, là đệ tử của trưởng lão Vi Nhất Chấn, hôm nay tới đây, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo đại sư tử?” Triệu Tiểu Thanh đánh giá nàng vài lần, dáng vẻ thoát nhìn cũng không tệ, trên người cũng có một loại quý khí mơ hồ, nhưng nàng không biết đệ tử nội môn này, có thể thấy được thực lực của hắn cũng chỉ bình thường mà thôi.

“Đúng vậy.” Hiên Viên Yến cung kính bẩm báo: “Sư phụ ta, trưởng lão ngoại sư đường Vi Nhất Chấn, ý đồ dùng thủ đoạn cường ép gian dân ta, bao gồm mấy vị sư tử sư muội của ta, đều...” “Cái gì...” Tiểu Thanh trực tiếp ngậy người, nàng ta nghe được cái gì? Một trưởng lão, muốn gian dân nữ đệ tử của mình?” Hiên Viên Yến nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy Vi Nhất Chấn Huyền biểu hiện ra ngoài là thu chúng ta làm đệ tử?, Kỳ thực dựa vào các loại thủ đoạn, ép lợi dụ dỗ, ép chúng ta thuận theo tâm tư của hắn, đạt được mục đích càng vô sỉ hơn cả gian dân của hắn! Ta đường đường là hậu duệ Hiên Viên, tự nhiên không chịu cúi đầu, thuận theo tâm ý của tiểu nhân này, cho nên đặc biệt tới cầu cứu đại sư tử!” Thị nữ Tiểu Thanh ghen hờn nhìn trần trời.

Nàng đi theo bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt, thấy tất cả đều là thiên tài đứng đầu các môn phái, cũng đều tiếp xúc với chương môn phụ nhân, các trưởng lão khác, cùng với một ít cường giả Đạo Cảnh, các thiên tài.

Hiện tại lại như thế nào nghe nói, trong sơn môn nhà mình, lại có sư phụ có ý đồ gian dân đệ tử của mình, loại chuyện hoang đường này! Nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra bao nhiêu chấn động!” Ta, ta, ta, ta không thể làm chủ, ta đây... Tiểu Thanh dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ, gặp phải loại chuyện này cũng có vẻ rất bối rối.

Vẻ mặt Hiên Viên Yến ảm đạm, đang muốn nói gì đó, bên tai bỗng truyền đến một đạo thanh âm mờ mịt dễ nghe: “Tiểu Thanh, mang sư muội tới đây.” “Vâng, vâng!” Tiểu Thanh bắt lấy lúa cứu mạng.

Giống như cọng cỏ, vội vàng mang Hiên Viên Yến đi vào trong Minh Nguyệt cư.

Hiên Viên Yến thở phào nhẹ nhõm, bất quá lập tức thấp giọng nói: “Sư muội, có thể cầu người một chuyện không?” “Cái gì, cái gì?” Tiểu Thanh dùng ánh mắt bối rối phức tạp nhìn nàng.

Bị sư phụ uy hiếp dụ dỗ, đáng thương biết bao.

Đối với người tu đạo mà nói, sư phụ gần như giống với phụ mẫu nuôi nấng mình, địa vị thật giống như tiểu thư của Tiểu Thanh hầu hạ, đã dạy các nàng tu hành, lại bảo vệ các nàng lưu lạc trong giới tu hành, cuối cùng ra ngoài du lịch, sư phụ và sư môn chính là chỗ dựa lớn nhất của mình.

Nhưng sư tỷ Hiên Viên Yến này...” Ngàn vạn lần đừng nói cho những người khác chuyện này với Hiên Viên Yến.

Những lời này của nàng ẩn hàm vài ý tứ.

Thứ nhất, lo lắng đại sư tỷ không quan tâm chuyện này, nếu truyền ra ngoài, sẽ gây bất lợi cho nàng.

Thứ hai, chuyện chấn động Vi Nhất liên lụy rất nhiều, một khi động toàn thân, cho nên yêu cầu Tiểu Thanh không nên nói cho những người khác! Đáng tiếc, thị nữ đơn thuần lại không minh bạch ý tứ của nàng.

“Vi sao vậy?”...” Tóm lại, không cần phải nói, ta sợ gây ra phiền toái không cần thiết.” “À, được rồi.” “Tiểu Thanh mơ hồ đoán được cái gì, tràn đầy lòng tin nói: “Người yên tâm đi, tiểu thư sẽ làm chủ cho người, chỉ cần tiểu thư tự mình ra mặt, đến Cháp Pháp Đường hỏi thăm, nhất định sẽ trả lại công đạo cho người!” Hiên Viên Yến chưa bao giờ tin vào công đạo, chỉ tin vào lợi ích mà gút mắc, sắc trí bất tỉnh.

Nhưng cho dù nàng không tin công bằng, khi nhìn thấy vị kia ngồi ở ghế đá phía sau Minh Nguyệt cư trú, một bộ váy dài trắng noãn, gió nhẹ thổi qua mái tóc, dung nhan tuyệt thế, thần

sắc thanh lãnh, một đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía Hi Nguyệt tiên tử.

Hiên Viên Yến vẫn cảm nhận được sự yên tĩnh từ nội tâm, giống như đã rời xa phiền não trần tục, cùng tiên tử như vậy đàm luận chuyện sự phụ gian dân đệ tử, hoàn toàn là chuyện tốt đẹp khinh nhờn tiên tử.

Nhưng Hiên Viên Yến tìm khắp toàn bộ Tiên Vân tông từ trên xuống dưới, cũng chỉ có đại sư tử bình thường như tiên tử, có thể nhận được sự tín nhiệm của nàng.

Còn những người khác, ha ha.

“Đại... Sư tử” Hiên Viên Yến lộ ra một nụ cười khổ, Tiêu Hi Nguyệt ngồi đối diện trên ghế ngọc thì lễ một cái.

Một kiếm được đại sư tử ban cho chẳng qua chưa tới một tháng, tình cảnh Hiên Viên Yến của nàng ta lại nhanh chóng xoay chuyển, từ một đệ tử nội môn mới bộc lộ tài năng, biến thành một vị tứ cố vô thân, sắp bị sự phụ uy bức cưỡng ép cưỡng ép.

“Sư muội, ngồi” Tiêu Hi Nguyệt khẽ vuốt cằm với nàng, ý bảo nàng ngồi xuống, chỉ là đáng tiếc, nơi này cũng không phải là nơi tiếp đón khách, cũng chỉ có hai thị nữ cần nghe đàn mới chuyển đến hai cái ghế đá.

Hiên Viên Yến bây giờ cũng không còn tâm ý uống trà.

“Đại sư tử, ta...” Cứ nói đừng ngại.” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai con ngươi chăm chú nhìn nàng.

Hiên Viên Yến dần dần tỉnh táo lại, lợi ích Tiên Vân tông lớn như vậy gút mắc, sự phụ của nàng từ khi lên làm trưởng lão ngoại Sự đường đến nay đã tuyển hơn mười vị nữ đệ tử nội môn, trong đó có hơn một nửa đều rời khỏi Tiên Vân Tông không biết tung tích, một ít còn lại vẫn như cũ ở nội môn, ít nhất một bộ phận thiên tư trác tuyệt, đã trở thành cường giả Thần xuất cảnh.

Trong đó có bao nhiêu sư tử đồng môn bị hấn làm ô uế? Có bao nhiêu người không muốn bại lộ việc này? Còn có bao

nhiều trưởng lão, tự mình tham dự vào loại chuyện bản thủ này? Chỉ là suy nghĩ một chút, liền làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Nhưng nàng đường đường hậu duệ Hiên Viên, lưng dựa vào hoàng thất Cửu Châu, chỉ bằng vào Vi Nhất Chấn cũng muốn gây khó dễ cho nàng?” Nghe xong giải thích, Tiêu Hi Nguyệt im lặng một lúc lâu.

Thế gian có biết bao nhiêu chuyện âm u, sinh sống ở nơi hẻo lánh mà không người biết sao?” Đại sư tử...” Hiên Viên Yến tim đập thành thịch, nếu đại sư tử không muốn quản, vậy nàng chỉ có thể rời khỏi Tiên Vân tông, từ nay về sau lập gia đình, không còn dă tâm nhìn ngắm ngôi vị hoàng đế nữa.

Sư phụ vốn yêu mến nàng mấy tháng sau lại lộ ra răng nanh tham lam, uy bức lợi dụ dỗ, sau khi ban thưởng cho nàng lại lạnh lùng thu hồi, bức bách nàng.

Hơn nữa, Triệu Song Yến sư tử... thật sự khiến nàng nản lòng thoái chí.

Nàng tự biết mình không cách nào ngăn cản uy thế của một trong năm đại tông môn, cho dù phơi lộ ra, cũng không có ai tin?” Việc này...” Tiêu Hi Nguyệt trầm ngâm hồi lâu, nàng cũng không phải là người thông minh lanh lợi, đối với nhân tình vãng lai cũng dốt đặc cán mai, cũng biết việc này không phải chuyện đùa, biện pháp tốt nhất, chính là chuyển giao cho Chấp Pháp đường.

Nhưng nhìn sư muội Hiên Viên trước đây ở trong luyện võ trường hăng hái, anh tư hiên ngang, cùng trước mắt thấp thỏm bất an, trong mắt có vẻ ưu sầu, hai hình ảnh giao hội cùng một chỗ, khiến trong lòng ngực của Hi Nguyệt không hiểu sao lại phần nộ.

Việc này, nàng phải quản một chút.

“Sư muội muốn thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, dò hỏi: “Ta và ngươi, đi Chấp Pháp Đường, đối đầu với Vi Nhất?”...” Hiên Viên Yến lắc đầu, hai mắt bốc lên lửa giận: “Hắn đã dám công khai uy hiếp ta, ép ta phải vào khuôn khổ, nhất định là tìm bọn họ cũng vô dụng!” Tiêu Hi Nguyệt trầm

mặc lại, hóa ra là thế, chẳng trách sư muội tới tìm hấn một mình.

Thấy bộ dáng cúi đầu của tiểu thư, Tiểu Thanh nhin không được nói: “Người tìm đương nhiên vô dụng, nhưng tiểu thư nhà ta đi tìm, Cháp Pháp Đường há có thể bao che?” Hiên Viên Yến nhìn về phía đại sư tử.

Việc này bộc lộ ra tất nhiên sẽ gây ra sóng gió, đến lúc đó chắc chắn đại sư tử sẽ không có việc gì, cũng sẽ có người điều tra.

Nhưng sau đó thì sao? Một khi phong ba lắng xuống mấy tháng sau, nếu điều tra không ra cái gì, nàng Hiên Viên nàng không thể điều tra ra cái gì.

Yến Yến lại hoàn toàn đắc tội với Vi Nhất Chấn Huyền, chỉ sợ ngay cả việc trở về làm quận chúa cũng cảm thấy bất an.

“Sư muội, ý của ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt nhỏ giọng mở miệng.

Thấy nàng như vậy, Hiên Viên Yến không nhin được cười khò trong lòng.

Đại sư tử là tiên tử không thể nghi ngờ, lương thiện cũng là thiện lương, nhưng xử lý sự tình lại không được tốt, có vẻ vô cùng non nớt.

Bất quá cũng có lẽ như thế, mới khiến nàng nhìn siêu phàm thoát tục như thế.

Nếu tiên tử bị chuyện phạm tục phiền não, tiên tử còn là tiên tử sao?” Tỉnh như phụ hồ, động như lôi đình!” Hiên Viên Yến đứng lên, lần nữa ôm quyền nói: “Sư muội muốn mời đại sư tử, tìm một số người đáng tin, âm thầm điều tra một phen., Tất cả hành động của sư phụ Vi Nhất Chấn Tại phía sau màn, chúng có xác thực, lại bẩm báo Cháp Pháp Đường bắt lại!”

Trong tay Hiên Viên Yến đã có nhân chứng đáng tin, bà cũng là một trong những người bị hại, chỉ cần đại sư tử điều động quan hệ của bà bắt đầu điều tra, Vi Nhất Chấn cái tên ngu xuẩn dám uy hiếp bà ta hấn phải chết không thể nghi ngờ! Tiêu Hi Nguyệt trầm ngâm hồi lâu, tựa hồ đang do dự.

Hiên Viên Yến lại nói: “Đại sư tử, ta cũng biết lên điều tra một vị trưởng lão không ổn, nhưng việc này quan hệ trọng đại, hơn nữa liên quan đến vấn đề mặt mũi Tiên Vân Tông, nếu không có chứng cứ công khai, sẽ tạo thành ảnh hưởng khó mà đo lường...” Nàng có thể khẳng định, chỉ là đại sư tử mang theo nàng đi vào Cháp Pháp đường, cũng đủ để Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới lo lắng, một khi Cháp Pháp Đường bắt đầu điều tra, toàn bộ Cửu Châu đại lục đều sẽ đưa ánh mắt tập trung tới đây.

Đến lúc đó, tuy nói Vi Nhất Chân Huyền cũng sẽ bị xử lý, nhưng người đứng phía sau thì sao? Hiên Viên Yến của nàng ta nên đặt chân như thế nào?” “Được, Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, đứng lên nói: “Ta đi với ngươi” à?” “Tiểu Thanh, đừng nói cho người khác biết chuyện này là nàng quyết định đích thân đi điều tra.”

“Đại sư tử, tử yên tâm đi.” Có thể yên tâm, ta có Ân Thân thuật, đủ để giấu diếm được Hồn Minh cảnh “Đêm qua đi, tâm cảnh của Tiêu Hi Nguyệt đã vỡ tan, bây giờ lại có xu thế chậm rãi khép lại, khiến cho nàng có thêm nhiều cảm ngộ đối với pháp môn tĩnh tâm liễm tức, thích hợp làm việc lên nhìn trộm này.

Giống như thời điểm trước đó không lâu thăm dò Ngọc Tước sư muội.

“Đi thôi.” Tiêu Hi Nguyệt kéo Hiên Viên Yến thả người bay lên, để lại miệng rộng, Triệu Tiểu Thanh tràn đầy vẻ khổ não.

“Chuyện này nếu mà gặp phải chuyện gì, phu nhân còn không mau cởi da của ta ra? Ô ô, tử tử, mau tới thương lượng với ta một chút có nên nói cho phu nhân không!”.. Rất nhanh, hai người đã hạ xuống một ngọn núi nơi ở của đệ tử nội môn Tiên Vân Tông, núi cao mấy trăm mét., Chỗ ở của hơn mười đệ tử phân bố tại các nơi trên ngọn núi, giữa rừng tùng xanh tươi mướt mướt có thể thấy được không ít đệ tử mặc trường bào đang ngồi xếp bằng trên núi đá, sau khi thân ảnh phiêu phiêu như tiên hạ xuống, không ít đệ tử đều mở mắt ra, hướng về phía xa xa gật đầu chào hỏi.

“Trước tiên tìm sư tử của ta rơi xuống, Hiên Viên Yến chắc chắn nói: “Sau khi ta bị Vi Nhất uy hiếp, từng dùng ám chỉ hỏi ý sư tử, từ thần sắc lúc đó của nàng có thể nhìn ra, nàng cũng bị... Hơn nữa..., Sư tử đang trong một trạng thái rất đau đớn, ta muốn giúp một tay “Ừm...” Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía cách đó không xa, bên cạnh dòng suối, có một căn nhà bằng gỗ, phía trước là một khoảng đất trống, Triệu Song Yến mặc huyền y màu xanh đang luyện kiếm.

Nàng dáng vẻ thon thả, trường kiếm trong tay múa ra từng mảnh kiếm hoa trắng xóa, thỉnh thoảng ngự kiếm mà lên, phi kiếm xoay quanh bốn phía, làm nổi bật lên tư thế hiên ngang oai hùng của nữ tử.

“Sư tử!” Hiên Viên Yến ngắt lời Triệu Song Yến đang luyện kiếm. Cô thu hồi phi kiếm, quay đầu lại nhìn kỹ, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười: “Là sư muội... A! Đại sư tử, sao tử lại tới đây?” Triệu Song Yến bước nhanh tới: “Là đặc biệt tới tìm ta?”, Vậy thật đúng là ngại ngùng... Là tới hỏi kiếm pháp tiến triển sao? Đáng tiếc, tư chất ta ngu dốt, hơn nửa tháng sau còn tìm được đầu mỗi gì, chỉ sợ làm đại sư tử thất vọng...”... Không sao nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Triệu Song Yến sư muội, Tiêu Hi Nguyệt sau một lúc lâu mới mở miệng, nhất thời không biết nên hỏi như thế nào.

Hiên Viên Yến cũng có chút lúng túng, theo kiếm pháp tán gẫu vài câu, đang muốn mời sư tử nói chuyện riêng với mình một chút, nơi xa có một con hạc giấy bay tới.

Triệu Song Yến sắc mặt khẽ biến, bất động thanh sắc tiếp tục, có chút bất an nhìn thoáng qua đại sư tử.

Cô thu hồi hạc giấy, há hốc mồm nhưng không biết làm sao nói dối trước mặt Tiêu Hi Nguyệt.

Bầu không khí lập tức trở nên quái dị.

“Sư tử” Hiên Viên Yến nhẹ giọng mở miệng: “Đây là tin tức của sư phụ?” Không, không phải!” Triệu Song Yến cuống quýt phủ nhận, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi. “Đây chỉ là, chỉ là...” Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, đôi mắt trong trẻo đánh thẳng vào nội tâm của nàng.

“Đại, sư, tử...” Sắc mặt Triệu Song Yên tái nhợt, môi mở ra khấp mở, nhưng không cách nào ban cho nàng một thức kiếm pháp, trước mặt đại sư tử mỹ diệu như tiên tử, nói ra nửa câu.

“Người...” Ta đi trước!” Triệu Song Yên dựng phi kiếm, bỏ chạy về phía cửa bên Tiên Vân Tông, chỉ chừa lại cho các nàng một bóng người thon thả, nhưng hai ngọn núi lại cao vút xinh đẹp.

“Đại sư tử, chúng ta...” Hiên Viên Yên lúc này cũng cảm thấy khó giải quyết vạn phần.

Vốn tưởng rằng mang theo đại sư tử đến đây, có thể làm cho nàng không hề cố kỵ nói ra tao ngộ của mình.

Nhưng Triệu Song Yên sư tử hình như lại như có điều gì đó khó nói nên lời, không dám nói ra.

Là vì sợ bại danh liệt? Hay là do tên gia hỏa Vi Nhất kia uy hiếp?” Chúng ta đi theo “Đại sư tử” nhẹ giọng nói một câu, Hiên Viên.

Sau đó Viên Yên cảm giác mình bay lên trời, thân ảnh cũng biến thành trong suốt, cực nhanh bay về phía cửa hông.

Đi theo? Hay là ẩn thân? Hiên Viên Yên nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể để đại sư tử mang theo nàng, rời khỏi Tiên Vân tông phi hành, theo đuôi Triệu Song Yên rời đi.

Rầm! Rời khỏi Tiên Vân tông, Triệu Song Yên vung thanh phi kiếm trong tay lên, hung hăng phóng ra kiếm quang về phía một dòng sông chảy xiết không thôi. Một tiếng ầm vang lên, chặt đứt ngang con sông. Nước sông đầy trời bay lên, lại sôi trào rơi xuống, tưới lên người đệ tử nội môn Tiên Vân Tông đang ngây ngốc đứng bên bờ sông.

Nước sông vẫn chảy như trước.

Hai người Tiêu Hi Nguyệt và Hiên Viên Yên đứng trên ngọn cây cách nàng không xa, trầm mặc nhìn mỹ mạo nữ tử cầm trường kiếm trong tay, nữ tử bị bọt nước ướt đầm, quần áo dính sát da thịt, tơ xanh ướt cả gương mặt yếu diệu.

“...” Đáng chết!” Hiên Viên Yên mắng từ trong kẽ răng: “Vi Nhất chân con chó kia, nên phanh thây vạn đoạn!!” Không ai

đáp lời cô ta.

Tiêu Hi Nguyệt vốn không phải người am hiểu ngôn ngữ an ủi.

Nàng chỉ có thể nhìn Triệu Song Yên sư muội, ước sững một mình đứng ở bờ sông, cầm lấy kiếm, chăm chú nhìn nước chảy, phảng phất tâm tình phiền muộn cũng theo đó trôi qua.

Áp lực này khiến mọi người xung quanh lâm vào cảnh bàng quan.

Không biết qua bao lâu, một con hạc giấy nhẹ nhàng bay tới, Triệu Song Yên đưa tay nhận lấy, liếc mắt nhìn một cái liền lạnh lùng bóp nát ném xuống sông.

Kiếm quang phóng lên tận trời, nàng không chế phi kiếm bay nhanh về phía xa, một mực bay hai ba canh giờ, vượt qua ngàn dặm đất, xẹt qua Quận thành phồn hoa trên bầu trời, đáp xuống một cái hồ ở ngoại ô thành.

Bốn phía hồ nước mênh mông, rường cột tàn lụi, một sơn trang ẩn nấp trong trận pháp, được mấy chục Luyện Khí kỳ, năm sáu Trúc Cơ kỳ, cùng với hơn trăm nhân sĩ giang hồ bảo vệ bốn phương tám hướng.

Tiêu Hi Nguyệt dẫn theo Hiên Viên Yên, theo nàng hạ xuống mặt đất, nhìn từng món trường sam màu xanh của Tiên Vân Tông, xóc áo lột lên, lộ ra nhũ ngọc màu trắng, lại cởi quần lót, lộ ra một khe suối màu hồng nhạt, hai chân thon dài móc quần áo lên, cùng với chiếc giày trên chân để vào trong túi trữ vật, sau đó đưa tay kéo xuống buộc tóc, khiến mái tóc buông xõa sau đầu.

Cuối cùng lại lấy ra một cái mặt nạ mỏng che mặt, lại dùng mặt nạ bằng lụa mỏng che khuất gương mặt, làm cho khuôn mặt lạnh lùng ở trong tấm khăn mỏng như ẩn như hiện, cao quý lạnh lùng không nói nên lời.

“!!” Hiên Viên Yên thấy vậy giật mình không thôi.

Sư tử Triệu Song Yên là một đệ tử nội môn có tài năng hiên ngang, tiền đồ rộng lớn, chỉ trong chớp mắt đã cởi bỏ hết thấy quần áo trên người, toàn thân trần trụi dưới ánh chiều tà tà!

Hai chân thon dài thẳng tắp, hai chân thẳng tắp, khê cốc màu nhạt., Đôi móng vênh cao vững vàng, sữa ngọc sung mãn, cùng với hai quả màu đỏ trên đó, thần sắc lạnh lùng trên mặt sư tử, cùng với hoàn cảnh hoang vu đã đều không hợp nhau.

“Sư tử...” Triệu Song Yên giờ tay định ngăn cản, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới, sư tử thuần thực cởi quần áo Tiên Vân tông, lại thu hồi phi kiếm, chỉ sợ nàng đã trải qua rất nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn vì bảo vệ thanh danh Tiên Vân tông., Còn cố ý cởi quần áo trước khi tiến vào sơn trang kia! Tiêu Hi Nguyệt hai mắt vẫn chăm chú nhìn Triệu Song Yên, giờ phút này thấy sư muội sạch sẽ nhanh chóng cởi quần áo, nội tâm bình tĩnh của nàng không khỏi nổi lên sóng gợn, đôi môi mím chặt, lời đến đầu lưỡi lại không nói ra được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mềm mại của Triệu Song Yên cởi trần từng bước một đi về phía sơn trang.

Như bước vào U Minh thâm uyên.

“Đại sư tử, chúng ta...” Hiên Viên Yên trong lòng đắng chát, nhìn thấy biểu hiện như vậy của Triệu Song Yên, bọn họ nói gì cũng đã muộn, làm cái gì cũng đều không thể挽 hồi.

“... Đi theo “Hiên Viên Yên nghe được thanh âm của đại sư tử rất nhẹ, ở nơi đã ngoại hoang vu vang lên, rơi vào trong lòng nàng, làm nội tâm nàng càng thêm trầm trọng.

Hai người ẩn thân cùng Triệu Song Yên đi về phía sơn trang, từng ánh mắt quái dị nhìn chăm chú vào nữ tử xích lõa xinh đẹp. Thực lực Hiên Viên Yên rất yếu, vừa mới nắm giữ thần thức, nhưng những ánh mắt này lại không hề che đậy, tràn ngập dục vọng trần trụi, không ít người thậm chí từ chỗ ẩn thân chui ra, dùng ánh mắt nheo nheo nhìn chăm chăm.

“Khà khà khà khà”, “Ha ha ha ha” tiếng cười dâm tà còn hạ lưu hơn cả Lý lão hán, tràn ngập bốn phía.

Hiên Viên Yên gần như không khống chế nổi bản thân, đang muốn vung kiếm, dùng mũi kiếm cắt đầu đám chó này! “Đứng lại!” Trước cửa, hai võ giả hộ viện cầm trường thương dùng Hồng Anh thương bình thường chặn đứng Triệu Song Yên trúc cơ kỳ.

“Phục phụ, từ đâu tới?” Hộ viện bên trái hai con mắt đang chăm chú nhìn Triệu Song Yên, miệng cười hắc hắc, phun ra một ngụm khí tức, như muốn nhào tới đè chặt Triệu Song Yên ở dưới thân, dùng sức dâm dâm.

Trên thực tế, không có bấm báo liền đi tới cửa sơn trang, cộng thêm trạng thái toàn thân trần trụi, đã có thể chứng minh Triệu Song Yên chính là Phong Lâm sơn trang” còn phải nói sao? Khẳng định là tiên nữ hạ phàm! ” Hộ viện bên phải huyết sáo, con mắt lại nhìn xuống, kẻ mê muội Triệu Song Yên, âm hộ xấu xa., “Triệu Nhị ngươi nhìn xem, ngoại trừ tiên nữ tu tiên, trong kỹ viện trong thành đều là những sơn phần thô tục, có ai không phải bị thao túng vừa đỏ vừa đen? Cũng chỉ có các tiên nữ chịu dùng tiên pháp để bảo dưỡng dâm huyết, bị chơi nhiều lần như vậy còn duy trì phần mềm, mẹ nó, là phần thật a!” Mẹ nó, ngươi có thể khác hạ lưu như vậy sao? Nếu đã là tiên nữ thì đã là tiên nữ rồi.

“Vậy thì phải tôn kính một chút! “Tiên nữ? Không phải kỹ nữ?” “Đánh rắm! Cho dù là kỹ nữ, cũng là tiên kỹ! “Tiên kỹ? Ha ha ha ha!” “Ha ha ha ha, thân thể trần như nhộng, Triệu Song Yên chỉ có lụa mỏng che mặt, chậm rãi vươn ngón tay trắng nõn về phía bọn họ.

Hai hộ viện trừng to mắt, trong miệng tức giận mắng: “Tiện phụ, ngươi dám!” Phịch! Ngón tay bắn ra, hai hộ viện phổ thông học máu, ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân tản ra, nhưng trên mặt lửa giận càng lớn.

“Con mẹ nó chứ, mấy tiện phụ rao bán còn kiêu ngạo cái nỗi gì?!” “Ngươi cái con mẹ gì! Còn tiểu tiên nữ? Kỹ nữ đi! Đợi chút nữa còn không phải bị người ta đè xuống đất thao túng sao! Bà nội nhà ngươi, lão tử nếu lập công, đảm bảo sẽ đánh cho tên tiện phụ nhà ngươi không đứng dậy nổi!” Hai hộ viện hùng hùng hổ hổ, đưa Triệu Song Yên trần trụi đi vào trong Phong Diệp sơn trang., Hai cặp mắt dâm tà gắt gao nhìn chăm chăm nàng cất bước, trên dưới rung động cái mông kiêu mị, vừa mắng, vừa ảo tưởng có thể đem tiên kỹ này đặt ở dưới thân, hung hăng xoa xoa cái mông mười phần co dãn kia, lại điên cuồng bạo dâm với cái huyết phần nộn của nàng.

“Đáng chết!” Hiên Viên Yến tức giận đến toàn thân phát run, nếu không phải có trạm gác ngăn Trúc Cơ cảnh cách cửa lớn một đoạn, lấy tâm tình của nàng lúc này mà nói, liếc mắt một cái liền bị người phát giác ra.

“Đại sư tỷ, bọn ta...?” Người đi ra, ta đi vào: “Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi đi về phía sơn trang, thân ảnh dần trở nên nhẹ nhàng, Hiên Viên Yến không kịp đi theo, đại sư tỷ đã biến mất trong tầm mắt cô ấy.

“Cái này...” Mi tâm Hiên Viên Yến nhảy lên, nàng lúc này mới ý thức được mình phạm phải một sai lầm! Nếu đại sư tỷ đi vào cái hang dâm ma này, bị người bên trong dùng thủ đoạn hèn hạ bắt lấy, làm bản thuần khiết... Chỉ là tưởng tượng tiên tử như đại sư tỷ, bị người ta dùng bàng bạc xạ toàn thân, huyết mạch dưới thân bị làm cho sưng đỏ không chịu nổi, dâm lưu chảy xuôi, Hiên Viên Yến cũng sắp điên mất rồi.

Nhưng bây giờ nàng còn chưa thể làm gì, thực lực thấp không thể hỗ trợ, cho dù quay về Tiên Vân Tông tìm trợ thủ, cũng không kịp.

Nàng chỉ có thể cầu khẩn đại sư tỷ nhất định phải bình tĩnh một chút, đừng kích động, bị người ta bắt được thì tất cả đều xong đời.

... Tiêu Hi Nguyệt hạ tầm mắt xuống, hạ xuống cặp mông trắng như tuyết của sư muội, một tay đầy đặn khó nắm, giữa đường đi sư muội cũng run rẩy không ngớt, cặp mông trắng mập tựa như đang mê hoặc mỗi người, vươn tay nắm một trảo xoa xoa.

“Đào Phi, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!” Một nam nhân cười dâm đãng đi tới, ánh mắt híp lại nhìn chằm chằm vào mông Triệu Song Yến một hồi lâu, rồi lại hạ xuống bộ ngực mềm mại đầy đặn của nàng, tùy ý thưởng thức đôi đũa đỏ bồng của nàng một phen, mới có chút đáng tiếc nói: “Hôm nay có một đại nhân vật đến, đến lúc đó ngươi đi tiếp, nhớ rửa sạch thân thể trước, “Là” Triệu Song Yến lạnh lùng trả lời một câu, lướt qua hắn tiếp tục đi về phía sơn trang.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy, ngón tay nam nhân này khó nhin chà vài cái, cuối cùng vẫn không nhin được, giơ tay mạnh mẽ vung lên, lại nặng nề rơi vào mông trắng của Triệu Song Tuyết.

Bộp! Tiếng đánh mông thanh thúy vang lên, mấy vị thị nữ quần áo bại lộ đều nhìn lại, thương thức hình ảnh cái mông rắn chắc của Đào phi lắc lư không ngớt.

Triệu Song Yên lạnh lùng nhìn về phía hắn, nam nhân thỏa mãn đặt tay lên mông nàng, xoa xoa, nhéo nhéo, thở dài nói: ”Đào phi à, ngươi nói người này cũng không có gì lạ? Trước đây ngươi tới đây, ta còn không thích ngươi tới bồi tiếp, dù sao đào phi ngươi cũng không hiểu chút thú vị nào, chơi đùa giống như chơi một người chết vậy.

Nhưng hôm nay các ngươi đã được một đại nhân vật dự định, cả tòa sơn trang đều bị bao trọn. Mẹ nó, ta đi tới nơi này cũng chỉ có thể chơi một ít bột mỡ phàm tục, ngược lại còn biết đào phi của các ngươi là tốt rồi. Cái mông này thật sự là không biết nói gì, lại căng thẳng., Lại vênh lên, lại đàn, không hổ là tu sĩ Trúc Cơ cảnh sau khi tẩy kinh phạt tủy, da thịt vừa trắng vừa mềm, lão gia ta thật muốn chơi một phen sướng khoái!” Nam nhân rung đùi đắc ý bình luận, sờ soạng cái mông vênh của Triệu Song Yên., Nam căn cao ngất, cuối cùng không thể không buông ra, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc tối nay đại nhân vật kia nghe nói lai lịch không nhỏ, lão gia ta chính là một thương nhân nho nhỏ, tranh không lại nàng... Chờ tối mai, nếu tối mai ngươi không trở về, lão gia ta sẽ ra giá một trăm viên linh thạch thượng phẩm! Chuyên trách thương đào phi của ngươi!” Triệu Song Yên trầm mặc nửa ngày, tiếp tục cất bước đi tới.

“Một trăm năm!” “Hai trăm!” Ba trăm, ba trăm là được chưa? Trước kia giá này cũng đủ để chơi Đan Hà cảnh rồi!” Nam nhân rốt cuộc cũng khiến Triệu Song Yên dừng bước, sau một lúc lâu mới đưa ra một chữ:

“Ha ha, ta biết ngay là Đào phi ngươi không nỡ bỏ lão gia ta mà!” Nam nhân kia nhướn mày: “Người này a chính là tiện nhân, trước kia tiện tay chơi đùa, nếu như đột nhiên chơi không được, ngược lại cảm thấy rất hay, vui vẻ tiêu tiền, ha ha

ha, nói xong rồi đó, đợi đại nhân vật kia rời đi, người sẽ bồi lão gia ta cả đêm!” Triệu Song Yên khẽ gật đầu, thân thể trần trụi rời đi.

Thân thể mềm mại trắng như tuyết được che giấu, như một món đồ sứ tinh xảo, bị người ta tùy ý thưởng thức.

“Tới đây cho lão gia.” Nam nhân dục hỏa bị khơi dậy hướng về phía thị nữ bên cạnh vẫy vẫy tay, rất nhanh liền có ba nữ tử xinh đẹp quỳ trên mặt đất bò tới, miệng hô lão gia, ôn thuận há miệng cắn về phía dây lưng của lão gia.

Tiêu Hi Nguyệt không tiếp tục xem một màn này, sắc mặt bình tĩnh đi theo sư muội vào trong hang ma sâu không thấy đáy này.

Nhìn thần thái băng lãnh của sư muội dưới lớp mạng che mặt, ánh mắt lại rơi xuống cặp mông đầy đặn của nàng, nhìn thấy dấu tay trên cặp mông trắng như tuyết dần trở nên mơ hồ, rồi lại biến mất không thấy gì nữa, cặp mông trắng mấp run lên, mật nút vỡ giữa hai chân như ẩn như hiện.

“Ta và sư muội, có giống nhau không?” Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt vẫn quanh quẩn những lời sư muội vừa nói ra “có thể”, phảng phất chính là nàng nói ra để đáp lại lời của lão hán.

Khi đó nàng chủ động cởi váy xuống, lộ ra nửa người dưới, quỳ gối trên bàn đá, cởi sạch mình trước khi tiến vào sơn trang, đối với ánh mắt dâm dăng của nam nhân như không nhìn thấy, đối với bọn họ mang theo ý dâm dăng vỗ vỗ mông hành vi cũng nghịch tới thuận theo của Triệu Song Yên.

Lại có vẻ tương tự.

Đem ý nghĩ phức tạp đặt ở chỗ cao trong thức hải, biến thành minh nguyệt, lý trí của mình thì đứng trên mặt đất nhìn lên, thần hồn tách ra, nàng phảng phất biến thành một luồng ánh sáng trắng thanh tĩnh, trôi nổi sau lưng sư muội.

Theo nàng tiến vào ao nước rộng rãi, yên lặng dùng nước trong ao nhuộm bản, sau đó đi ra, hai thị nữ thay áo.

“Tiên Vân Tông...” Tay duỗi ra cầm quần áo dừng lại, Triệu Song Kiệt hỏi.

“Đúng vậy, tiểu thư Đào Phi” Thị nữ cung kính trả lời: “Hình như đêm nay vị đại nhân vật kia thích đệ tử Tiên Vân Tông.” Tiêu Hi Nguyệt nghe hiểu ý, cũng nhìn ra hoang đường trong đó.

Vốn là Triệu Song Yến của Tiên Vân tông, bỏ quần áo đệ tử nội môn Tiên Vân tông đi vào trong chuồng bản thú, không nghĩ tới lại phải mặc quần áo đệ tử Tiên Vân tông vào, cũng thật giả lấy lòng người khác.

“Đổi một bộ khác!” Triệu Song Yến Thanh quát.

“Cái này...” Một thị nữ khác trừng mắt, “Gọi người một tiếng Đào phi, chẳng lẽ người thật sự cho rằng mình là phi tử cao cao tại thượng hả? tỉnh đi, cho dù người là đệ tử Tiên Vân tông thì sao? Ở chỗ này bất quá chỉ là một món đồ chơi, còn có thể thừa dịp chưa bị đuổi khỏi tiên môn mà kiếm thêm mấy viên tiên đan, không biết điều, ha ha!” Tiếng cười lạnh vang lên, trong phòng tắm kim roi cũng có thể nghe thấy.

Giọng nói của Chủ Bàng vang lên, “Đào Phi” cuối cùng vẫn là đổi trang phục nữ đệ tử Tiên Vân Tông, dùng một sợi tóc màu trắng đơn giản làm mái tóc buông xõa, tạo thành bộ dáng đơn mã đuôi.

Cầm bội kiếm của thị nữ đưa lên, một nữ đệ tử Tiên Vân Tông tư thế hiên ngang mơ hồ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Lẽ nào Đào Phi người thật sự là đệ tử Tiên Vân Tông?” Thị nữ lúc trước mắng chửi nàng không thức thời, lúc này hai mắt cũng sáng ngời. Khó trách đám thương nhân xấu xí kia đều ưa thích chơi đệ tử Tiên môn, thứ hạng đắt nhất trong Ngũ Đại Tiên Môn, tiếp theo là một ít gia tộc Nhị Lưu môn, kém nhất là những nữ nhân học được ba hai loại pháp thuật không nhập lưu kia.

Thỉnh thoảng cũng có một ít nữ hiệp tập võ, bởi vì các loại nguyên nhân bị trói trói, bình thường đều sẽ bán với giá tốt, sau khi xong việc, những nữ hiệp này cũng không dám lộ ra, chỉ có thể ôm hận bị gian.

Triệu Song Yến không nói một lời, tay cầm bội kiếm đi ra ngoài cửa, hành động mang theo vài phần gọn gàng của thời

điểm ở tông môn, thần vận khí chất của người ngoài đều không thể tưởng tượng được.

Thị nữ không dám nhiều lời nữa, dẫn nàng một đường tiến lên, ở trong ánh chiều tà, đưa người tới bên hồ nước chờ đợi.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn quanh bốn phía, liếc mắt liền thấy trong hồ nước có một đình nghỉ mát, trong đó có mấy vị tu sĩ, từ khi tức mơ hồ tản mát ra, ít nhất cũng là Thần xuất cảnh trở lên.

Xung quanh bọn họ có mấy cô gái quần áo mỏng manh, khí chất không tầm thường hầu hạ, hoặc là trắng tay rót rượu, hoặc là đôi môi ngọt ngào kính dâng, nụ cười dịu dàng, xuân sắc vô biên nói không nên lời.

Tiêu Hi Nguyệt cảm giác được một vị được Vi Nhất chấn động gọi là Chu đạo hữu, mơ hồ được sơn trang này chương quản, thực lực đại khái là Hồn Minh cảnh viên mãn.

“Lưu Tam, người nói vị công tử kia có tới không?” Một vị Thần xuất cảnh đã đợi rất lâu, trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, đừng để cho các đệ tử chúng ta đợi lâu!” Vi Nhất chấn động cũng mở miệng theo, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía một thương nhân bụng phệ.

Cũng chính là Lưu Tam, Phong Diệp sơn trang này mới có nhiều thương nhân chịu tốn tiền lớn như vậy chơi “Tiên nữ”, hoặc là đại hiệp có tiền trong giang hồ võ lâm, ngẫu nhiên cũng tới nơi này để tăng thêm kiến thức.

Đương nhiên cũng không thiếu tu hành giả của các tiểu môn phái, nhưng linh thạch bọn họ dùng để tu luyện vốn không nhiều, xuất thủ ngược lại càng keo kiệt hơn so với người bình thường.

“Tới ngay đây!” Lưu Tam lau mồ hôi trên trán, cười ngượng ngùng trả lời.

Vi trưởng lão của Tiên Vân Tông cười nói: “Lưu Tam người theo chúng ta lâu như vậy, sao còn nhát gan như vậy? Chúng ta lại không ăn được người!” Mấy nữ tử đều phối hợp cười duyên, mấy vị cường giả Đạo Cảnh ngồi bên cạnh một người bình thường tất nhiên phải toát mồ hôi lạnh.

“Không đúng!” Một vị Thần có chút quen thuộc xuất cảnh nhìn ra vấn đề, “Người đang đợi vị công tử nào vậy?!” mấy người kia ngơ ngác một lát, sau đó đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn Lưu Tam.

“Ta ta ta...” Lưu Tam sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch: “Mấy vị đại nhân, ta cũng là bị buộc, vị kia tự xưng là công tử U Minh...” Người phương nào đàm luận sau lưng ta vậy?” Một thanh âm đột ngột từ trên mặt hồ vang lên., Sát khí ngưng tụ, một công tử tuấn dật bất phàm xuất hiện trước mặt mọi người, mang theo ánh mắt tà dị quét qua mọi người ở đây, Triệu Song Yên vốn tĩnh tọa chờ đợi chỉ cảm thấy sau lưng có hàn mang, trong tay nắm chặt bội kiếm, mở mắt đối mặt với nó một chút.

Lại rất nhanh bị ép cúi đầu —— ánh mắt U Minh công tử này mang theo tà dị đầy trời, như mây đen cuộn cuộn rơi xuống, ép cho người không thở nổi.

“Đạo, Vận, Cảnh!” Ba chữ này từ trong sơn trang Chu đạo hữu thực lực mạnh nhất nói ra, để cho người nghe được đáy lòng càng thêm trầm xuống.

Hơn nữa, còn cần bổ sung ba chữ: Lục Đạo môn.

“Chắc chắc, bốn Thần xuất cảnh, hai người Hồn Minh cảnh, cộng thêm một đám tiểu bằng hữu Trúc Cơ cảnh tầng ba...” Thần niệm đảo qua sơn trang, U Minh công tử dùng quạt xếp màu đen trong tay vỗ vỗ tay, cười nói: “Thật không tầm thường.”, Ngũ đại tông môn dường như có bốn người tới, ai da, đừng hoảng sợ!” Giơ tay đè xuống một vị Thần muốn chạy trốn nào đó, U Minh công tử cười tủm tỉm nói: “Chẳng phải Tiêu Dao môn của người tự xưng tiêu dao tự tại à? Sao một vị khách của Lục Đạo môn ta lại tới đây, dọa người sợ đến mức không tiêu dao được? Xem ra việc tu hành của người vẫn chưa tới nhà... Yên tâm đi..., Đạo Vận Cảnh cũng là người, cũng có thất tình lục dục, tối nay ta tới, chính là để chơi đùa với năm đại tông môn các người... Ừm, cũng giống các người “Lời nói vừa dứt”, hắn cũng ngồi lên ghế đá trong hồ.

Vi Nhất chân động mấy người hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao vậy? Không có ai giao tiếp với môn nhân Lục Đạo sao?” U Minh công tử ngoắc ngón tay với một mỹ nữ sắc mặt tái nhợt. “Lại đây “Nữ tử không tự chủ được rơi vào người hắc ôm, ngay sau đó lại là một người khác, bị hắc ôm trái ôm phải, còn bình phẩm nói: “Tuy là son phấn, nhưng cũng đừng có phong vị khác.”, Mấy người các ngươi, có muốn trở thành thị nữ của công tử không? Ta dạy các ngươi như thế nào để thành Ma!” “Ha ha...”, đều ngời xuống, bắt đầu tấu nhạc, đêm nay không say không về! Người của Kiếm Các đâu? Đi ra, múa kiếm cho ông đây!” Mọi người ở đây, trong đầu hiện lên một ý niệm: khổ sở!

Tiên tử tu hành (xĩa)

Chương bốn mươi một, ngàn năm ngàn năm “Lục Đạo Ma Đầu” ba mươi một tháng tám, mỗi người đều bị giết chết!” Ngay khi tất cả mọi người còn đang kinh sợ bởi thực lực Đạo Vận Cảnh của Lục Đạo môn, thì trong sơn trang lúc tĩnh mịch một mảnh thì có một nữ tử hồng sam đứng dậy, trừng mắt dọc quát với ma đầu trong hồ nước.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, đây là một cô gái tướng mạo khá yêu diễm, ăn mặc khá là bại lộ, quần áo mỏng manh không thể che giấu được những vị trí quan trọng trên thân thể mềm mại, một đôi sữa mướt mà kiều ngạo đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị như lúc này.

“Vì sao?” Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên ý niệm như vậy, Triệu Song Yên cách nữ tử áo hồng không xa, cũng không khỏi kinh ngạc nhìn về phía nàng.

“Hồng Kiều nữ!” Mấy “Tiên kỹ” như Triệu Song Yên ở xung quanh cũng đều kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Trong ấn tượng của các nàng, nữ tử bị gọi là hồng kiều nữ này là vị phóng đảng nhất trong sơn trang, người khác tiếp khách còn có thể nhẫn nhịn một phen, hoặc là bị ép, hoặc là không muốn, mà nàng lại thấy nam nhân liền chủ động mở hai chân ra, mặc kệ nam nhân có cho nàng linh thạch hay không, bộ dáng phóng đảng giống như chính là biến hang động thành nhà mình, ngược lại đi chơi gái gái.

Làm cho một ít khách quen cuối cùng nhìn thấy nàng bỏ chạy, cũng chỉ có một ít nam nhân mặt mày hớn hờ đi lên giường cùng nàng. Kết quả không có mấy người có thể ngày thứ hai xuống khỏi giường được.

Nữ nhân quyền rũ như Hồng Kiều Nhi, vào thời khắc này sơn trang bị đạo vận của Lục Đạo Ma Môn cưỡng ép, không nên cười mỉ mỉ tiến lên, chủ động đi lấy lòng., Thậm chí còn chủ động để nam nhân Ma môn đi giết nàng mới đúng? Sao nàng còn dám... chẳng lẽ lại... đi ngược lại? Nhưng đối với ma đầu

dùng loại phép khích tướng này, có tác dụng không? Đám ma đầu đến từ U Minh giới ai nấy đều là tính cách ngoan lệ, một lời không hợp liền giết cả nhà, nếu chọc giận hấn, toàn bộ Phong Diệp Sơn Trang bị tàn sát đều không có gì đáng ngạc nhiên.

Kể cả những trạm gác ngầm trong phạm vi vài dặm có mai phục cũng không có khả năng chạy thoát khỏi thủ đoạn thông thiên của Đạo Vận cảnh!” Đôi mắt với một vị Đạo Vận cảnh mà vẫn có dũng khí đứng lên... “Có phải lạnh lùng đối mặt với nàng một lúc lâu, công tử U Minh như có điều suy nghĩ, hấn nhớ tới một tên gia hỏa tên là Tiêu Viễn.

“Ma đầu!” Nữ Hồng Kiều Lan lạnh giọng quát, “Ác thiên hạ của Lục Đạo Ma môn có tận mắt thấy, bắt cóc Thiên lao, mở ra Quỷ Môn quan, thả ra vô số ác quỷ, phạm nhân trong thiên hạ ai cũng cảm thấy bất an, loại người như ngươi cũng xứng chơi ta? Phi!” Tiếng quát khiến rất nhiều người trong sơn trang đều xấu hổ cúi đầu, Triệu Song Yên run rẩy nắm chặt bội kiếm trong tay, thanh nhuyễn kiếm vốn chỉ dùng để lấy lòng nam nhân, giờ phút này lại trở nên vô cùng nặng nề.

Ngay cả nhắc lên một chút cũng không làm được.

“Một kỹ nữ cũng có giác ngộ như vậy, Ngũ đại tiên môn thật sự không thể khinh thường.” U Minh công tử buông thất lưng của hai mỹ nữ ra, nâng chén uống một hơi cạn sạch, hai mắt tà dị tỏa ra lãnh quang, nhìn lướt qua trên người hồng kiều nữ.

“Ngươi!” Cách nửa hồ nước, ánh mắt đến từ Đạo Vận cảnh nhìn chăm chú vào khiến cho Hồng Kiều Nữ không khỏi lùi về sau nửa bước.

“Tiêu Dao môn, Đan Hà cảnh” lời nói lạnh lùng từ trong miệng U Minh công tử, khiến cho mọi người bốn phía hồ nước lần nữa kinh ngạc nhìn về phía Hồng Kiều Nữ.

“Cái gì!” Những người không chế ba cảnh giới này, đều khó có thể tin được, trong sơn trang Tiên kỹ mà mình không chế lại có một tiên kỹ Đan Hà cảnh? Trúc Cơ cảnh dưới năm mươi tuổi, đủ để đạt được vị trí nội môn tại Ngũ Đại Tiên môn, trở

thành lực lượng trung kiên của môn phái gia tộc kế tiếp để bồi dưỡng, căn bản không cần phải mở chân ra bán thân.

Hồng Kiều Nữ tuổi tác không vượt quá ba mươi, nhưng cũng đã là Đan Hà cảnh, phóng tầm mắt nhìn khắp Cửu Châu, nhìn khắp Tam Giới, đều đủ để xưng là mỹ nữ của trời cao, cuối cùng là Đạo Vận Cảnh có hi vọng.

Nhưng thiên tài như vậy, lại chủ động chạy tới thâm quật, cung người thâm lạc, phóng đăng hình hài.

Chuyện này thật sự là khó mà tin nổi.

“Hừ!” Hồng kiều nữ rõ ràng không muốn đề cập tới môn phái của mình, chỉ dùng hừ lạnh để biểu thị phản bác.

“Tiêu Dao môn... Tự Tại Dao, tâm tùy pháp động... khá thú vị...” U Minh công tử đột nhiên cười nói: “Đổi lại là trước kia, từ trước đến nay ta vẫn luôn xem thường Tiêu Dao môn, ta từng thấy một thiên tài tên là Cửu Túy đạo của các ngươi, hào phóng chó má, tiêu sái, chó má sái, tiến vào U Minh giới đã nơm nớp lo sợ, uống rượu với chúng ta đã đổ mồ hôi như mưa, người như vậy mà cũng xứng gọi là Cửu Túy?” Cửu Túy đạo, hướng Thiên Hào nói.

Tiêu Hi Nguyệt thấy hấn một lần, lần trước được mời tới tham gia lễ nghi xuất thần của hấn, cùng xa xa ca ca hái hoa dung.

Nữ thần Hồng Kiều buồn bã.

“Nhưng mà...” U Minh công tử tán thưởng nhìn nàng cười nói: “Sau khi gặp tiểu thư, ta ngược lại tin vào môn quy của Tiêu Dao môn vài phần, trầm luân trong Dục Hải còn có thể giữ được bản tâm, mặc dù sung sướng nhưng không quên nội tâm kiên định, thân ở trong hồng trần còn có thể siêu nhiên bên ngoài, thật sự có mấy phần bản lĩnh...” Ta...” Người nói xong câu này lại khiến nữ tử đỏ ửng ngây ngẩn cả người., Miệng lẩm bẩm: “Ta không có... Ta không thích dáng vẻ kiêu ngạo của ma đầu nhà ngươi, cái gì mà trầm luân Dục Hải. Ta chỉ đối với Hưởng sư huynh luôn nhắc tới Hi Nguyệt tiên tử, nhưng lại làm như không thấy ta, chạy tới nơi thâm trang trả thù hấn, khiến hấn đau lòng... Ngươi nói là, ta không có làm sai chứ?” Triệu Song Yến không khỏi nhìn lại nàng.

“Ha ha ha!” U Minh công tử bật cười khanh khách: “Thánh Nữ nói không sai, tuy đa số người trong Chính Đạo Tiên Môn ở Phàm gian đều là hạng người vô cùng cầu thả, nhưng cũng có rất nhiều người thú vị, thú vị hơn đám ngu xuẩn ở U Minh giới rất nhiều, bây giờ ta lại tin... Nữ nhân, lại đây!” U Minh công tử nở nụ cười tà dị bá đạo, ánh mắt không kiêng nể gì cả.

Nữ tử hồng kiều lộ ra thân thể mềm mại, khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị khiến cho nữ tử ở đây ngẩn ngơ, nhưng ngoài miệng người này lại nói ra những lời thô tục: “Ta hiện tại có hứng thú làm thịt ngươi!!!” Bạch bạo khiến cho mọi người ở đây trầm mặc.

“Mẹ nhà ngươi!” Nữ nhân Hồng Kiều Lan lảo lộn ở Tiêu Dao môn cũng không phải loại lương thiện, chửi ầm lên.

“Ha ha ha, hôm nay chắc chắn các ngươi sẽ chịu chơi, nhưng mà...” U Minh công tử cười híp mắt nói với đám nữ nhân Triệu Song Yên: “Trực tiếp nhắc thương lên thật sự không thú vị, như vậy đi, các ngươi đi lên, lột sạch y phục của cô ta., khiêng nàng qua đây, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng, để các ngươi trực tiếp rời đi, hơn nữa còn đưa tiền tài cho các ngươi một phần “Phần”, hấn lại nhìn về phía Hồng Kiều Nữ: “Nếu ngươi dám trực tiếp rời đi, hoặc là tự sát, ta sẽ giết sạch tất cả người trong sơn trang., Hơn nữa còn lột sạch toàn bộ các ngươi, để người Cửu Châu cùng quan sát sơn trang này, nhìn một chút nữ đệ tử và các trưởng lão của Ngũ Đại Tiên Môn, đạo đức của bọn họ sẽ biến thành tang pháp như thế nào đây!” Một buổi nói đã dọa những người ở đây nghẹn họng nhìn trân trối, nhưng nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy như là chuyện đương nhiên.

Ma đầu này xuất thân từ Lục Đạo môn, làm việc vốn không kiêng nể gì cả, các nàng chỉ có thể tự nhận mình không may, dắc hết toàn lực lấy lòng hấn, đến chết cũng không thể tự mình không chế.

Chết rất đơn giản, nhưng nếu khiến sư môn hổ thẹn với người nhà, làm cho tiên kỹ đâm trang bại lộ ra ngoài. Quạt đâm nghiệp ở thế gian bị ma đầu xua tan lửa, truyền ra ngoài sợ rằng không phải là làm cho sư môn cùng người nhà bằng hữu

của các nàng, từ nay về sau không thể ngẩng đầu lên được nữa!” Ma đầu, người!” Hồng kiều nữ tức giận đến cả người phát run, khuôn mặt đỏ lên.

“Làm, hoặc là chết.

Hơn nữa sau khi chết, còn phải mang tiếng xấu “U Minh công tử” cười nói: “Các người làm những việc này, còn sợ bại lộ ra ngoài sao?” Bao gồm cả “Tiên kỹ” của Triệu Song Yên, một đám nữ tử đều xấu hổ cúi đầu. Mà chung quanh U Minh công tử, Tổng đạo hữu Vi Nhất chấn động đám người, không ngừng dùng ánh mắt để trao đổi, vội vàng tìm biện pháp thoát thân.

“Sư muội nên làm thế nào đây? Không, không thể nhìn tiếp, đã đến lúc giúp nàng chấm dứt tất cả những chuyện này rồi.” Nhìn thấy thần sắc ảm đạm của Triệu Song Yên, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, Tiêu Hi Nguyệt có chút hối hận vì không trực tiếp ngăn cản sư muội, nhưng nếu lúc trước ngăn cản nàng lại thì..., Nàng cần phải nói gì để cởi quần áo toàn thân, Xích Nhiễm Tử đi vào trong sơn trang sư muội thì sao?” Nói tới đây Tiêu Hi Nguyệt mới kết thúc chuyện này.” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, ý thức dần trở nên kỳ ảo, thần thức bay lên bầu trời, giống như muốn hòa làm một thể với ánh trăng, khiến dị tượng của Nguyệt cung trong cơ thể trở nên nặng nề.

“Hồng Kiều nữ? Đúng không?” U Minh công tử cười nói: “Người biết không, U Minh giới có một môn phái, tên là Địa Tạng Môn, không thuộc Lục Đạo nhưng lại vô cùng cường đại.

Nhưng tất cả những người bái nhập Địa Tạng Môn đều là hòa thượng đầu trọc, hơn nữa gần như vĩnh viễn không ra ngoài, được xưng là địa ngục gì đó không trống không, thề không thành Phật, ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục... Ha ha, tuy rằng ta chỉ khịt mũi coi thường lời nghị này, nhưng khẩu hiệu cũng không tệ lắm.

Ta còn chưa vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục, Hồng Kiều Nữ, người đã vào Địa Ngục, còn muốn tận mắt nhìn thấy những người nơi này từng người từng người một chết đi?” Tà khí đen nhánh bắt đầu tràn ngập, một đám nữ nhân sợ tới mức sắc mặt

trắng bệch, dồn dập đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Hồng Kiều Nhi.

Thấy thủ đoạn của ma đầu, đám người Vi Nhất Chấn hoàn toàn buông tha ý nghĩ chống cự, cũng mở miệng thỉnh cầu: ”Kiều Kiều, người đáp ứng U Minh công tử một lần đi! Dù sao lúc trước người không phải tùy tiện nam nhân nào cũng được sao?” Đúng vậy, chỉ cần người lại đáp ứng công tử một lần nữa., Bọn ta cái gì cũng đồng ý với người, về sau sơn trang kiếm được tiền người lấy mười phần trăm, thế nào?” “Hũng nịu, ta và Chu trưởng lão của Tiêu Dao môn có chút giao tình, ta có thể nhờ nàng ấy., Chỉ cần người trở thành Thần xuất cảnh, lập tức khiến người trở thành trưởng lão Tiêu Dao môn!” Một đám người đều đang cầu khẩn, nữ nhân xung quanh cũng đều nhìn lại, làm cho Hồng Kiều Nhi á khẩu không trả lời được, nàng cũng thừa nhận lời nói của những người này, chỉ cần bị tên khốn Ma môn kia chơi một lần, tựa hồ có thể miễn cho đám người tai kiếp.

Nhưng trong lòng lại có ý niệm nào đó trong đầu nói cho nàng: Tuyệt đối không thể đồng ý! thỏa hiệp với ma đầu, sẽ chỉ làm chính mình từng bước rơi vào trong cạm bẫy hãn thiết lập, từ đó biến thành đồ chơi cho hãn.

“Hèn hạ!” Triệu Song Yên ngồi trên ghế đá lạnh lùng nhìn công tử U Minh trong đình, rút cuộc không nhin được lên tiếng.

“Hèn hạ? Nói ta sao?” U Minh công tử đảo mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt thoáng cái nhìn thấu thân phận của nàng: “Tiên Vân Tông, Trúc Cơ Cảnh, hơn nữa còn rất trẻ, chắc chắc..., Xem ra là một đệ tử nội môn, ta nói đúng không?” Mấy thị nữ mở miệng trước đó đều vô cùng kinh ngạc, Đào phi này, còn thật sự là đệ tử Tiên Vân tông?! Nhưng sao nàng lại... Triệu Song Yên đặt tay trên đầu gối xiết chặt, ánh mắt phần nộ xen lẫn bi thương, thật sự khó có thể dùng ba lời miêu tả tâm cảnh của nàng lúc này.

“Ta tới thử một chút.” U Minh công tử cười nói: “Người ở chỗ này dựa vào bán thân kiếm linh thạch, cơ bản các loại đan dược dùng cho tu hành cơ bản cũng sẽ không thiếu, tăng thêm

thiên phú của mình, cuối cùng thành tựu Đan Hà Cảnh không thành vấn đề, vận khí tốt chút ít., Cũng có thể trở thành Thần xuất cảnh, nếu như lại dựa vào bán thân, cấu kết với Tiên Vân Tông một phen, nói không chừng năm mươi năm sau người có thể trở thành trưởng lão quản sự của Tiên Vân Tông đúng không?” Triệu Song Yến mím chặt môi., Bị ma đầu này vạch trần thân phận trước mặt mọi người, làm cho nàng cảm giác như mình bị xé rách quần áo, lộ ra trước mặt người trong thiên hạ, bị sư huynh sư đệ, sư tỷ sư muội của nàng kinh ngạc, ánh mắt khinh bỉ, không chút lưu tình đánh giá.

Bộ ngực của nàng, âm huyết của nàng, bờ mông của nàng, tất cả bí mật của nàng, tất cả đều bại lộ ra ngoài!” Đường đường là trưởng lão Tiên Vân tông, nhưng đã từng dựa vào việc bán thân để kiếm linh thạch, cái này nói ra toàn bộ bí mật của nàng!”

Đi sợ không phải là sẽ khiến cho trên dưới Ma Môn đều cười rụng răng cười “U Minh công tử như không cười, tiếp tục nói: “Nếu người không thành Thần xuất cảnh, vài chục năm sau cũng chỉ có thể rời khỏi Tiên Vân Tông, gả vào Nhị Lưu môn phái bình thường hoặc tuyển một trượng phu Trúc Cơ kỳ, Sinh Nhi dưỡng nữ, cuối cùng lại để cho con cái bái nhập Tiên Vân Tông.

Nhưng mà, chồng phụ, con gái người, tất cả người thân cận, bọn họ sẽ biết người từng làm kỹ nữ ở sơn trang này sao?” Sắc mặt Triệu Song Yến trở nên trắng bệch.

“Người giấu giếm những chuyện đã trải qua, đối với trượng phu cuối cùng có công bằng nữa không? Có thể gọi là một câu hèn hạ?” Ta...” Triệu Song Yến tức giận, không cách nào trả lời lờ lờ ma đầu.

Trước kia không phải nàng chưa từng nghĩ tới, mà là không dám nghĩ tới, sau khi bị Vi Nhất dụ dỗ, trong lúc vô tri vô giác liền đi tới sơn trang này, dựa vào linh thạch mà bán thân đạt được cưỡng ép vọt tới Trúc Cơ cảnh.

Nhưng theo kiến thức tăng trưởng, nàng càng phát ra chán ghét nơi này, nhưng lại không cách nào trốn đi được, giống như bị nhốt trong lồng, bị người xiếc khi dùng gậy đánh

xuống. Cho đến khi nàng dựa theo ý định của bọn họ mà đi làm, mới có thể tiếp tục đi tới.

Nhưng phương hướng nàng tiến lên, lại không phải đường hoàng chính đạo, mà là đi thông hướng khe rãnh âm u, xâm nhập sâu không thể chạm vào mặt đất tĩnh mịch.

Dường như U Minh công tử nhìn thấu tất cả suy nghĩ của nàng, cười đến càng thêm tà dị: “Là dũng khí mà ngươi dám đứng ra, ta hiện tại ban thưởng cho ngươi một cơ hội thay đổi, đứng ra, giết chết người mang ngươi tới đây!” Triệu Song Yên theo bản năng nhìn về phía Vi Nhất chân động.

Trưởng lão Tiên Vân Tông ngoại sự đường, đường đường xuất thần xuất cảnh, chơi đùa không biết bao nhiêu nữ đệ tử đại nhân vật, hiện tại lại bị một ánh mắt của nàng nhìn thấy mà sắc mặt tái nhợt, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh, bờ môi run run nói: “Không, không, Yên Tử, ta..., Ta... Ngươi không thể làm như vậy, là ta đưa ngươi vào cửa! Nếu không, ngươi đã sớm bị đuổi khỏi sơn môn rồi!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, Vi đại nhân đúng là trưởng lão Tiên Vân tông! Hơn nữa Đào phi còn là nữ đệ tử của hắn, thật đúng là... ” Đạo mạo hiên ngang, vô sỉ!” Hồng Nữ kiều nữ lạnh lùng nói, đứng ra che trước mặt Triệu Song Yên, oán hận nói với U Minh công tử: “Ta đồng ý với hắn rồi.....”, Đến đây đi, đêm nay bốn cô nương xem như là bị chó cắn!” “Ha ha ha ha, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục... lại cũng là thật sao?” U Minh công tử cười to, “Nhưng đáng tiếc, chuyện này xảy ra nhất thời, hiện tại ta cảm thấy hứng thú với nữ nhân Tiên Vân tông phía sau ngươi, đêm nay thế nào các ngươi cũng phải đi theo ta, ài, đúng rồi, đúng rồi.”, Trước giết chết người này rồi nói tiếp: “Hắn nhìn thoáng qua Vi trưởng lão đang run lẩy bẩy, cười nói với Triệu Song Yên: “Tới đây, nữ nhân, cho ngươi cơ hội giết kẻ thù. Đến đây nào, ta sẽ giúp ngươi một đao, cho ngươi một đao giết chết hắn! Phát tiết mối hận trong lòng ngươi, ngươi nhất định rất muốn giết chết sư phụ mình đúng không?” Tiếng cười to tùy tiện vang lên khiến mọi người trong sơn trang cảm như hén, người người cảm thấy bất an.

Triệu Song Yên nắm chặt tay trái, bội kiếm trên tay phải giật giật, nhưng không đứng dậy.

“Chắc chắc, các ngươi thật đúng là... chừa cho các ngươi cơ hội thay đổi vận mệnh cũng không nắm chắc, khó trách cả đời chỉ có thể làm tiểu nhân vật!” Về mặt anh tuấn của U Minh công tử hoàn toàn lạnh lùng, lạnh lùng nhìn về phía Vi Nhất: “Đi, giết đệ tử của ngươi đi, đêm nay tha cho ngươi một tên!” Vi Nhất chấn động lộ vẻ vui mừng, Triệu Song Yến khó có thể tin, hai thầy trò ở xa xa liếc nhau, về mặt khó nói nên lời.

“Cái này...” Vi Nhất chấn động có chút khó xử, “U Minh công tử, ngài...” Ta không muốn nghe nhiều lời, cho ngài ba tức thời gian suy nghĩ “Tam!” “Thứ...” “Thứ hai, một!” U Minh công tử liên tục đếm hai lần, khóe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc, Vi Nhất sợ hãi, từ trong nhẫn trữ vật rút ra phi kiếm, tung người lao về phía Triệu Song Yến, thân ảnh như một đạo cầu vồng, chỉ sợ một chương của Ma đầu Đạo Vận Cảnh đập chết hẳn.

“Yến Tử, kiếp sau vì sư đền bù tổn thất cho ngươi!” Vi Nhất chấn động cao giọng hô lên.

“Hèn hạ vô sỉ!” Hồng Kiều Nữ giận mắng ra tiếng, giương tay đánh ra một kích, đánh bay ngược trở lại, Vi Nhất toàn lực chấn động.

Trong sơn trang, nhìn thấy người họ Vi muốn tự vệ giết chết đồ đệ này, không ít người trong lòng đều khinh bỉ hẳn không thôi, nhưng hình thức mạnh hơn người, bọn họ giận mà không dám nói gì, chỉ có thể giấu kín lời nói trong bụng.

Từ đầu đến cuối, chỉ có mỗi Hồng Kiều Nữ đứng dậy.

Triệu Song Yến ngồi trên ghế đá xuất thần xuất thần, thần sắc như bi thương, lại như được giải thoát. Hai mắt Mọc Mọc làm cho người ta nhìn mà đau lòng.

Ánh trăng trong sáng buông xuống thăm thẳm, chiếu sáng mỗi một góc hẻo lánh của sơn trang.

“Tiện nhân, dám can ta!” Vi Nhất chấn động chửi ầm lên, hẳn xuất thân từ Tiên Vân Tông, trở thành Thần xuất cảnh lại chừng hơn trăm năm, thực lực tuyệt đối không phải là thần xuất cảnh của tiểu môn tiểu phái có thể so sánh.

Hắn khoát tay, phi kiếm hóa thành mấy trăm đạo hư ảnh, hợp thành ráng mây, bao phủ bầu trời, ầm ầm rơi xuống, phá vỡ phòng ngự hộ thể của nữ tử hồng kiều, đánh nàng bay vào trong hồ. Vi Nhất chấn động định một kiếm chém xuống, chém con tiện nhân này và cả hồ nước làm hai nửa.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến tiện nhân kia bị ma đầu Lục Đạo môn nhìn trúng, kiếm quang chỉ có thể đánh lên trời, âm thanh leng keng vang lên, bị ánh trắng trừ khử thành vô hình.

“Hả?” U Minh công tử ngẩng đầu nhìn trắng sáng trên trời, híp mắt: “Tôi nay, mười sáu?” Con tiện nhân, đêm nay ngươi nhất định phải chết!” Vi Nhất bị đánh cho tức giận, cầm kiếm lên, từ trên trời bước xuống từng bước một, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Song Yên ở phía dưới, như ma đầu lâm thế.

Triệu Song Yên im lặng không nói gì, không cầu xin tha thứ, cũng không chạy trốn.

Như thể sinh nhân đến đây đã lâu.

Sau khi kết thúc, tất cả đều trở nên vô nghĩa.

“Hừ!” Vi Nhất chấn động không chút lưu tình, kiếm trong tay chậm rãi vung lên, mũi kiếm lạnh lùng chỉ thẳng lên vầng trăng trên bầu trời.

Hắn đang chờ đợi.

Chờ công tử U Minh thay đổi tâm ý, không phải đợi Triệu Song Yên mở miệng cầu xin tha thứ.

Một.

Hai.

“Tam!” Yên Tử, lại vì sự phụ một lần nữa, đi chết đi...” Vi Nhất chấn động kiếm hạ xuống, ánh trắng sáng tỏ cũng rủ xuống theo, nhẹ nhàng rơi vào trên thân mỗi người.

“Cái gì... Là cái gì!” Vi Nhất chấn động kiếm bị cố định giữa không trung, thân thể cũng bị trói buộc chặt, ánh trắng không đầu không biết tràn vào trong thức hải của hắn, lan tràn ra khắp toàn thân hắn.

Ánh trắng rực rỡ.

Xa xa Phong Diệp sơn trang, từng trạm gác ngằm ngoi đầu lên, trọn mắt há hốc mồm nhìn lên không trung sơn trang.

Hiên Viên Yên kinh ngạc ngẩng đầu, cảnh tượng trước mắt, tương tự như trước đây Minh Nguyệt cư tọa sáng! Ánh sáng trong trẻo từ chín tầng trời buông xuống, chiếu sáng sông núi, như ngân hà tiết địa, ánh trắng vô biên vô hạn tràn ngập tầm mắt mọi người.

“Đại sư tử...” Triệu Song Yên ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt, khôi phục lại một chút thần thái.

“Đáng giận!” Hồng Kiều Nữ rơi vào trong hồ nước bò lên bờ, thân thể mềm mại ướt đầm gần như trần trụi, dưới ánh trắng, làm cho nàng xấu hổ ngẩng đầu nhìn lên.

“Người nào giả thần giả quỷ?” Thanh âm lạnh lùng của U Minh công tử truyền khắp bốn phương, thân ảnh hóa thành khói đen, xa xa Hiên Viên Yên chỉ nhìn thấy một đạo hư ảnh màu đen phóng lên trời, phá vỡ ánh trắng rủ xuống, từ dưới lên xuyên thủng ngân hà sáng tỏ, va chạm với trung tâm của Nguyệt Hoa.

Oanh! Màu đen và trắng cuộn cuộn lan tràn, ánh trắng lắc lư, thiên địa vận vẹo.

Phàm nhân phía dưới cổ găng mở to hai mắt, thất thần nhìn lên bầu trời, thân ảnh thuần bạch như cửu thiên tiên nữ kia, tranh đấu với ma đầu đen kịt không ngớt.

Cuối cùng, ánh trắng cũng co rút lại, hóa thành một vầng trắng màu trắng, trong tiếng đàn du dương của Phượng hoàng hót vang, Nguyệt Luân xoay tròn xé rách bóng dáng của ma đầu.

“Ha ha ha ha, thống khoái, thống khoái!” Cái bóng đen kịt của U Minh công tử dần dần hóa thành hư vô, tiêu tán trong thiên địa, nhưng đôi mắt tà dị kia vẫn còn nóng bỏng nhìn vị nữ tử có Nguyệt Luân sáng chói cùng với cây đàn Phượng Hoa quý, thanh lãnh thánh khiết.

“Thì ra là Hi Nguyệt tiên tử đích thân tới, thật kính, thật kính!” Hi Nguyệt tiên tử! Rất nhiều người còn đang ngơ ngác hiểu ra

trong sơn trang, sau đó trong lòng chấn động, gần như tất cả mọi người đều sợ hãi tới biến sắc, hoảng sợ quỳ trên mặt đất, chờ Hình phạt của Hi Nguyệt tiên tử giáng lâm.

Ánh trăng còn bao phủ bốn phía, không ai ngậy ngốc đến mức nghĩ rằng có thể đào tẩu.

“... Tiêu Hi Nguyệt Thiên nhìn thoáng qua bóng dáng tiêu tán của hắn, sau đó đi xuống sơn trang.

U Minh công tử một mực nhìn nàng, giống như đang thưởng thức một kiện trân bảo hi thế, than thở: “Thật đẹp, Hi Nguyệt tiên tử, ngài chờ đây, lần này U Minh công tử ta thất lễ, không dùng chân thân tới thăm hỏi ngài, lần sau gặp mặt, tại hạ nhất định sẽ chuẩn bị sính lễ!! sính lễ của tam giới không ai có thể so sánh được! “Tiên tử, ngài là của ta! Ha ha ha ha!” Lưu lại khoái ý cười to, hóa thân U Minh công tử biến mất vô hình.

Một vòng người phía dưới lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách tiên tử xuất cảnh thần có thể đánh bại Ma Đầu Đạo Vận Cảnh, hóa ra ma đầu này chỉ là hóa thân giáng lâm.

Người ở cảnh giới thứ ba rất xấu hổ, bọn họ bị ma đầu của Lục Đạo môn dùng ngôn ngữ đánh bại, nếu như bọn họ toàn lực ra tay, ma đầu kia cũng chỉ có thể xé rách sơn trang, chết mấy kỹ nữ và hộ viện, không giết được bọn họ! Tiêu Hi Nguyệt xuống khỏi sơn trang, ánh mắt trong suốt nhìn quanh một vòng, ánh mắt mọi người tránh né, không dám đối mặt với nàng.

Nguyệt luân ngâm khế, đánh thẳng về phía mấy người trên không đình nghỉ mát trên hồ nước.

“Hi Nguyệt tiên tử, ngươi không thể giết ta!” Tổng đạo hữu Hồn Minh cảnh hét lớn, mấy người khác cũng nhao nhao mở miệng.

Cái gì “chúng ta cũng không có lỗi”, cái gì “Nơi này” người ở đây đều là tình ta nguyện, dựa vào cái gì mà giết ta?” Hoặc là “Hi Nguyệt tiên tử, trước khi động thủ, trước tiên phải nghĩ chúng ta có bao nhiêu người! Năm đối một, ngài cảm thấy ngài có phần thắng sao?” Thanh âm ong ong như con ruồi kêu vang, làm cho người ta tâm phiền ý loạn.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, nhìn về phía Triệu Song Yến. Ánh mắt hai người nhìn nhau nửa ngày, không nói gì.

“Cẩn thận!” Nhìn thấy ánh mắt mấy người kia giao lưu, phát giác không thích hợp với Hồng Kiều Nương la lớn.

“Động thủ!” Tổng đạo hữu, Vi Nhất chân động, mấy vị cường giả Đạo Chi Tam Cảnh đồng thời ra tay, đánh về phía Tiêu Hi Nguyệt đang mặc váy trắng, pháp thuật uy lực cực lớn lập tức nuốt sạch mọi thứ xung quanh.

Nguyệt Luân bay ra, bảo vệ mấy nữ tử xinh đẹp trong đình nghỉ mát. Thân thể Tiêu Hi Nguyệt thì bị pháp thuật đánh bay, bay lên bầu trời như tơ liễu, từng điểm đỏ nhuộm lên váy trắng.

“Giết nàng!!!” Họ Tổng hô to nhất, nhưng chạy trốn cũng nhanh nhất, xoay người hóa thành lưu quang bỏ chạy.

Xuất thân từ ngũ đại tông môn, hẳn biết rõ, muốn giết đệ tử chân truyền cũng khó như lên trời, chớ nói chi là giết một đại sư tử Tiên Vân tông.

Quả nhiên, một hư ảnh yêu dị hiện lên trên người Tiêu Hi Nguyệt, theo đó hào quang ngút trời, lập tức nuốt chửng mấy vị Đạo Cảnh đang xông tới.

Thiên Nhân Điện.

Đang nằm trên ghế trúc, Nam Cung Uyển đang phơi nắng, đứng bật dậy, thanh tú tiểu chính đang đọc sách trong phòng giật nảy mình: “Tỷ tỷ?” Lờn thường nói, hẳn tên là Nam Cung Uyển tỷ tỷ tỷ.

Nói như vậy, nàng luôn bị trách phạt một phen, nhưng bây giờ... bộ dạng của tỷ tỷ hết sức dọa người, giống như muốn nuốt cả bầu trời vào bụng vậy.

“Tiểu Thanh, Tiểu Lam, lăn tới đây cho ta!!” Hồi lâu, Nam Cung Uyển thu hồi ánh mắt mới khẽ quát một tiếng, nghe được thanh âm nổ vang bên tai hai tỷ muội cuống quýt chạy đến, đi tới Thiên Nhân Điện, nhìn thấy Chương môn cũng ở đây.

“Đừng, đừng giết ta!” Vi Nhất chấn động toàn thân rách nát, ngã nhào trên mặt đất. Vừa rồi hắn vội vàng muốn chạy trốn, lại bị Tiêu Hi Nguyệt cố ý dùng tiếng đàn ổn định lại, dùng sức gảy dây đàn một cái, sóng âm lực đạo trực tiếp chấn vỡ hết thủy ngân cản của hắn.

Tiêu Hi Nguyệt lại vẫy tay một cái, Vi Nhất Chấn Huyền không tự chủ được bay trở về, hạ xuống bên hồ, rơi xuống trước mặt Triệu Song Yến.

Ánh trăng biến mất, trong Phong Diệp sơn trang, mọi người lập tức làm chim chóc tán loạn, lúc bỏ chạy còn nhân cơ hội quét sạch tất cả tài vật trong sơn trang, đánh đập cướp bóc, hỗn loạn không chịu nổi.

Hoàn cảnh ồn ào hỗn loạn, ngược lại làm tăng lên an tĩnh bên bờ hồ.

Hồng Kiều Nhi nhìn Triệu Song Yến đã định thần xuất thần, lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt nhuốm máu trước ngực.

Một bộ váy trắng, tóc đen, miệng phun máu tươi, thần thái trầm mặc khiến vị Hi Nguyệt tiên tử này thêm vài phần thể lương.

“Ngươi...” Hồng Kiều Nữ chân chờ mở miệng: “Không sao chứ?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu: “Chỉ bị thương một chút, không sao cả.

Sư muội, ngươi tới xử trí hắn đi.” Mấy người kia nhìn về phía Vi Nhất, nàng càng thêm hoảng loạn: “Yến Tử, ta vừa rồi cũng là bị buộc phải bắt đắc dĩ! Thật, bản ý của ta không phải muốn giết ngươi, mà là tên ma đầu kia., Đúng vậy, đều là tên ma đầu kia, hắn...” Ngươi đáng chết!” Hiên Viên Yến cầm kiếm bay tới, trên lưỡi kiếm mơ hồ có vết máu, đoán chừng hai tên lính gác cửa trước đó đã bị nàng dùng hai kiếm làm thịt, đường đi lại giết không biết bao nhiêu hộ viện, cho nên khi tới nơi này, mùi máu tanh nồng nặc lan tràn ra.

“Nhị Yến, ngươi!” Vi Nhất chấn kinh mở to hai mắt.

“Ta làm cái gì?” Hiên Viên Yến bước lên trước vài bước, một cước đạp hắn ngã lăn trên mặt đất, mũi kiếm chỉ vào hắn:

“Người muốn hỏi vì sao ta tới nơi này sao? Con súc sinh nhà ngươi, trên đời này ngoại trừ người ra, trên đời này ngoại trừ người ra., Còn có vị sư phụ nào ép đệ tử của mình phải bán... Loại chuyện này!?” “Đồ đệ tiện vô liêm sỉ!” “Người không xứng làm sư phụ của Hiên Viên Yến ta!” “Cũng không xứng gọi ta là Nhị Yến!” Hiên Viên Yến xiết chặt trường kiếm trong tay, mấy lần kích động muốn chọc vài lỗ trên người hắn, nhưng đều nhịn xuống, quay sang Triệu Song Yến nói: “Sư tỷ: “Sư tỷ.”, Người tới giết tên khốn này, tên hèn hạ vô sỉ, hắn vốn không thật lòng thu chúng ta làm đồ đệ, không tính là thí sư gì!” Vi Nhất chấn động sắc mặt tái nhợt, dùng ánh mắt cầu xin tha thứ nhìn về phía đệ tử của mình.

Triệu Song Yến im lặng, đã lâu không nâng kiếm trong tay lên.

Vi Nhất mừng rỡ: “Yến Tử, ta biết ngay ngươi là người ngoan nhất mà, không uổng phí công sư phụ thương ngươi như ngày thường, vi sư mặc dù làm sai một chút, nhưng hết thấy đều là muốn tốt cho các ngươi. Người suy nghĩ lại xem, nếu không phải sư phụ thu ngươi làm đồ đệ, ngươi bây giờ...” “Câm miệng!” Hiên Viên Yến chán ghét, “Loại người như ngươi càng nói càng khiến ta buồn nôn, chỉ có thể làm cho ta càng buồn nôn., Sư tỷ, cho dù ngươi không giết hắn, cũng phải chém trên người hắn mấy kiếm, phát tiết tiết tiết hả! ” Giờ phút này sư tỷ trầm mặc đến mức làm cho người ta đau lòng, hơn nữa lúc trước nàng đến, chém một kiếm về phía dòng sông, loại phần uất tích lũy trong lòng ngực này, Hiên Viên Yến cảm thấy sư tỷ nếu không phát tiết ra, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Triệu Song Yến nhắm hai mắt lại.

“Yến Tử, ngươi thương sư phụ nhất đúng không?” Vi Nhất chấn động, cẩn thận từng li từng tí cầu xin tha thứ: “Còn nhớ không? Lúc ngươi gia nhập môn phái, mới chưa tới mười lăm tuổi, là sư phụ... A!” Nương theo tiếng kêu thảm thiết, kiếm của đồ đệ đã rơi vào dương căn của sư phụ.

Mũi kiếm vẩy một cái, dương căn bay đến giữa không trung, bị Triệu Song Yến đột nhiên múa may như phát điên, trường

kiếm bị cắt nát nát.

“Sư phụ!!” Tại sao?” “Tại sao lại làm như vậy với ta?!” Ta khi đó... nghĩ rằng ta gia nhập tiên môn, gặp được người tốt nhất trên đời này, ta tin tưởng người như vậy, nhưng người...” Tại sao người không thấy là vừa thấy đã cưỡng ép ta?!” Tại sao còn lưu lại đến ta tẩy kinh phạt tủy, dần dần quen với cuộc sống của tiên môn, quên đi nhân tài bất kham trước kia.

“Người lại...”, Mới xông vào phòng ta trong đêm khuya, không để ý tới ta... đem ta... Ô ô...” Người đáng chết, người đáng chết, người đáng chết!” Kiếm của Triệu Song Yến cùng nước mắt đồng thời rơi xuống, khiến Vi Nhất bị chấn động đến mức máu me đầm đìa, kêu la thảm thiết không ngừng.

“Người gian xảo ta, lại an ủi ta, nói sau này đều đối tốt với ta...” Ta lại tin, gian tâm mấy năm, không có một ai nói “ta...” Thậm chí, thậm chí tính toán như vậy đi, cả đời này cứ vậy đi, cho sư phụ người ngủ thì ta đi...” “Nhưng người thì sao?” “Người căn bản không yêu ta!” “Người khôn kiếp” ép buộc ta tới đây, chơi cho người khác!” “Ta hận!” “T ghi hận!” “Hận hận ta...” “Vi sao,” như vậy?” “Đùng Hình Nguyệt chỉ ra một chỉ, ngừng trường kiếm điên cuồng.

Vi Nhất Chấn trên mặt đất đã không còn là hình người, nhưng thực lực Thần xuất cảnh còn khiến hắn duy trì trạng thái sống sót, từng tia thần hồn bay ra, căn bản không dám thò đầu ra, chỉ có thể giả chết.

Nhìn thoáng qua sư tử sau khi chết lặng, Hiên Viên Yến đâm ra một kiếm, chia thân thể Vi Nhất chấn thành hai nửa, lại lấy ra một kiện pháp khí dùng để trói buộc thần hồn, thu hồn hắn vào.

Nguyên bản hồn phách xuất cảnh thần kỳ không có khả năng dễ dàng lấy đi như vậy, nhưng đại sư tử của Tiên Vân Tông lại đứng một bên nhìn, Vi Nhất chấn động.

Căn bản không dám phản kháng, chỉ có thể bị đệ tử của mình bắt đi, tùy ý dẫn đi mà thôi.

Ven bờ hồ lần nữa yên tĩnh trở lại.

“Ta đi đây.” Hồng Kiều Nữ buộc lại mái tóc còn ướt nhep, trên gương mặt kiều diễm lộ ra vẻ buồn bã, nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt, muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở miệng từ đâu, xoay người định rời đi.

“Người muốn đi đâu?” Tiêu Hi Nguyệt hỏi cô.

Hồng Kiều Nữ ngẩn ngơ, xoay người nhìn về phía nàng.

Lúc trước còn phát hiện, nguyên lai Hi Nguyệt tiên tử này chẳng những dáng dấp xinh đẹp, thực lực còn mạnh như vậy, nhưng cái này cũng thôi đi, ngay cả thanh âm nói chuyện nàng cũng êm tai như vậy.

Thật sự là ông trời bất công! Vẻ đẹp của thế gian đều tập trung lên một người.

“Khó trách sư huynh ta bị người mê đến thần hồn điên đảo” Hồng Kiều Nữ khóc lại muốn khóc, “Sư huynh kia của ta, chính là Cửu Túy đạo, huynh ấy... Ha ha ha, huynh ấy điên cuồng mê luyện người, ta không biết bao lần lúc huynh ấy uống say, còn nghe được trong miệng huynh ấy lẩm bẩm tên của người, lúc trước huynh ấy chưa bao giờ lo lắng thực lực tiến triển vấn đề., Tùy tâm sở dục, nhưng từ sau khi gặp người một lần, đêm hôm đó, liền như trong cơn giận nói ta, hận mình thiên phú quá kém, không thể so sánh với những thiên tài vây quanh bên cạnh người! Ha ha ha ha ha “Hiên Viên Yến Khởi” không biết nàng là ai, nhưng nghe nói nữ tử mặc sa y màu đỏ bại lộ, lại là sư muội Cửu Túy đạo, sau đó rất là kinh hãi.

Đánh giá nàng vài lần, Hiên Viên Yến như có điều suy nghĩ, nữ nhân này sợ là giấu kín câu nói này trong lòng đã lâu rồi nhỉ? Oán đại sư tỷ?” Ta hận nàng, cũng hận nàng!” Hồng Kiều Nữ lau nước mắt, đôi mắt mông lung nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt trắng noãn như tiên tử: “Nhưng hôm nay sau khi nhìn người, ta phát hiện ta không thể sánh bằng người, Tiêu Hi Nguyệt, Tiêu Hi Nguyệt., Người rất tốt, rất đẹp, cũng rất mạnh. So với ta, người đều tốt hơn hết. Nếu người thích sư huynh của ta...a không, ha ha ha, đương nhiên người không thể thích hắn! Hắn cũng không thể thích ta” trầm mặc nửa ngày được., Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không tốt, người mạnh hơn ta, có thể đứng ra được, đối mặt với tâm

ma, ta không bằng “Hong Kiều Nữ” của người ngán ngơ, sắc mặt phức tạp nói: “Ta không bằng chỗ của người lại nhiều hơn một chút, nhưng mà...” Cô xoay người sang chỗ khác, cất bước đi lên bầu trời, khí thế trên người dần dần tăng cường.

“Tiêu Hi Nguyệt, có câu này của người là đủ rồi, ta ghi nhớ trong lòng, cuối cùng có người mắng ta là kỹ nữ, ta nói, ngay từ miệng Hi Nguyệt tiên tử cũng nói không bằng ta, người tính là cái thá gì?” Hi hi, ta có linh cảm, ta muốn đột phá, thật tốt, lần này ta cũng là đại nhân vật, gặp lại, các vị! Còn có đào phi, gặp lại!” Lúc nàng rời đi, trên người tỏa ra khí thế kinh động trên trời mây gió, chỉ sợ chỉ cần bế quan mấy ngày là có thể thuận lợi đột phá.

Hiên Viên Yến đầy hâm mộ, hình như nữ nhân này là tiên kỹ ở đây, lại có thể đột phá đến cảnh giới xuất thần? Rốt cuộc nàng là ai? Tiêu Hi Nguyệt đưa mắt tiễn nàng đi xa, cho đến khi bóng dáng màu đỏ biến mất trong bầu trời đêm mới cúi đầu nhìn về phía Triệu Song Yến.

“Sư tỷ, Triệu Song Yến cởi sạch vết bẩn trên người, thân thể trần truồng đi ra khỏi hồ nước. Hiên Viên Yến cho nàng trang phục của đệ tử nội môn Tiên Vân tông trên mặt đất, mặc vào cho nàng. Bộ quần áo của đệ tử Tiên Vân tông vốn được đặt trong sơn trang đã bị vứt bỏ, Triệu Song Yến đã đổi y phục của mình.

“Sư tỷ, chúng ta về thôi?” Hiên Viên Yến cẩn thận hỏi, ai cũng có thể nhìn ra trạng thái của Triệu Song Yến lúc này rất kém cỏi.

“Sư muội” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, dùng cách xưng hô của sư muội để ổn định nội tâm nàng.

Vốn dĩ Tiêu Hi Nguyệt không hiểu những điều này, nhưng khi nhìn thấy sư muội đột nhiên cởi y phục xuống, tắm rửa thân thể, cũng kiên trì thay đồ đệ tử Tiên Vân Tông vốn có của mình, Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ hiểu ra.

Sư muội rất quan tâm thân phận đệ tử Tiên Vân Tông của mình.

Tựa hồ chỉ có như vậy, mới có thể giúp nàng thoát khỏi hồi ức quá khứ của tiên kỹ Phong Diệp Sơn Trang.

Triệu Song Yên lắc đầu, hạ giọng nói: “Đại sư tỷ, ta, ta là nỗi sỉ nhục của Tiên Vân Tông “Không” “Tiêu Hi Nguyệt nắm lấy tay nàng, giúp nàng an ủi một chút.

Không nghĩ tới, động tác này lại khiến Triệu Song Yên không không chế nổi bật khóc, một lúc lâu sau mới xoa xoa đôi mắt sưng đỏ.

“Đại sư tỷ, ta rất hâm mộ ngươi...” Nhớ rõ lúc trước ngươi dạy ta và sư muội luyện kiếm không? Khi đó ta cúi đầu, chính là sợ đại sư tỷ nhìn thấy sự cô đơn trong mắt ta” Bởi vì ta, so với đại sư tỷ tốt đẹp như vậy, giống như bùn nhão không thể ô uế!” Ánh mắt nàng kích động, sau nửa ngày mới tỉnh táo lại, thấp giọng xin lỗi.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một hồi lâu, lắc đầu nói: “Thật ra ta... cũng rất bản thủ?” Hiên Viên Yên kinh ngạc nhìn về phía nàng, đại sư tỷ cũng ô uế? Cái gì mà bản thủ? Triệu Song Yên cười khổ: “Đại sư tỷ, ngươi có thể an ủi ta như vậy, ta rất vui vẻ, chỉ là... chuyện của ta..., Chỉ có tự ta mới hiểu rõ “Đại sư tỷ, sư muội, các ngươi có biết không? Ta ở đây, bị người khác gọi là phi đào “Đào” là thứ ta ghét nhất, không vì sao cả, đơn giản chỉ là lúc nhỏ đã ăn ngán rồi., Nhớ lại thì thấy gần nhà ta có một thôn trang ghê tởm, là đạo trường của tiên nhân, gọi là Đào Hoa Tiên, một năm bốn mùa đều có quả đào có thể hái, điều kiện là vào những mùa khác, dâng cống phẩm cho tiên nhân...”, Ta trở về một chuyến, phát hiện tiên nhân kia kỳ thực cũng chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ cảnh, ha ha “Đệ đệ cãi nhau muốn ăn mật ong... Cha ta lén lút đi... ong mật bị nó nuôi ngủ đông chết, nhưng ta không quá hận nó, không có đào, nhà chúng ta đã sớm không biết biến thành cái dạng gì “Sau này, mẫu thân ta cũng đi...” “Ông nội ta đang...”

Trong nhà mang theo đệ đệ của ta, đại sư tỷ, ta muốn về nói chuyện một hồi lâu, Triệu Song Yên mới nói ra quyết định của mình.

“Sư tỷ, ngươi!” Hiên Viên Yên không biết khuyên nàng như thế nào, nghe ý của sư tỷ là muốn từ nay về sau lập gia đình,

hoặc giống như Đào Hoa Tiên kia, sống cuộc sống ẩn cư, không trở về Tiên Vân tông nữa.

“Quyết định rồi sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng hỏi, nàng có thể cảm nhận được sự mê man trong lòng sư muội, hoặc là rời khỏi Tiên Vân tông, mới có thể khiến nàng bình tĩnh trở lại.

“Ừm, nếu như cuối cùng trong hai mươi năm, ta có thể đột phá Đan Hà cảnh, ta sẽ về Tiên Vân Tông” Triệu Song Yên giãn mặt cười. “Lúc trước à, làm phiền đại sư tỷ nói rõ giúp ta một phen, không nên trực xuất ta ra khỏi sư môn mới tốt!” Tiêu Hi Nguyệt không ngăn cản nữa, chỉ chỉ túi trữ vật trên mặt đất, vừa rồi Hiên Viên Yên đã thu hồi tất cả những túi trữ vật đã chết kia lại.

Triệu Song Yên gật gật đầu, sau khi lấy đi cái túi, quay lại nhìn Hiên Viên Yên một cái.

“Sư muội, bảo trọng...” Triệu Song Yên cười nói: “Không nên như vậy, Hiên Viên Yên trong ấn tượng của ta là một vị quận chúa oai hùng hiên ngang, tương lai khi người tới nhà ta xem ta, hy vọng sư muội người đã là cường giả Đạo Chi Tam cảnh, thu được Phong Quận vương! Đây là nguyện vọng của người, đúng không?” Khóe môi Hiên Viên Yên nhếch lên, muốn cười không nổi, chỉ có thể trịnh trọng gật đầu.

“Ta cũng đi rồi, đại sư tỷ, cảm ơn người.” Triệu Song Yên rời khỏi nơi đây, thân ảnh cũng biến mất trong bóng đêm.

Tiêu Hi Nguyệt đứng lặng tại chỗ hồi lâu, ngàn đầu vạn nỗi, không biết nói với người phương nào.

“Sư muội, chúng ta trở về thôi ” Tốt!”

Tiên tử tu hành (42)

“Ba mươi mốt tháng tám” Ta giết tên họ Tống kia! “Chân tướng không rõ, ngươi muốn giết ai?” Ta quản chân tướng con chó gì, ai đã thương đồ nhi của ta, ta liền muốn giết ai! Trước tiên đem tên khốn kia nghiền xương thành tro, lại lắc lư thần hồn của hắn, dùng âm hỏa chậm rãi đốt, xem miệng hắn rốt cuộc có cứng rắn như vậy không!” Trong phòng khách rộng rãi, một đôi vợ chồng đang cãi lộn.

Nam tiên phong đạo cốt, khí chất nho nhã, đạo bào thù hình tiên hạc tường vân, ngồi trên ghế lại tự nhiên có một loại cảm giác không giận mà uy, sơn hà tận lực siêu thoát dưới chân.

Chỉ là trên mặt hắn lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhìn mỹ phụ ngồi đối diện hắn, “Ngươi đừng làm loạn được không? “Ta làm xằng làm bậy?!” “Ngung mây mỹ phụ cao ngất, dưới cổ lộ ra bộ ngực sữa, bị tức giận phập phồng, ngón tay thon dài nắm chặt mặt bàn., Đôi mắt phượng gắt gao nhìn hắn: “Hi Nguyệt bị người ám toán, tất cả trong dân trang đều là ngũ đại tiên môn, bao gồm cả đám trưởng lão chó má của Bạch Hạc Tiên Môn các ngươi, ngươi...!” “Được rồi!” Bạch Hạc Tiên trầm giọng cắt ngang Nam Cung Uyển, bình tĩnh nói: “Ta chưa từng nói không đi quản, chỉ là phải thận trọng, thận trọng hơn nữa!” Nam Cung Uyển ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

“Việc này... Cần phải điều tra lại, thận trọng thêm!” Bạch Hạc Tiên bị nhìn tới có chút không được tự nhiên, giải thích: “Sự việc liên quan đến mặt mũi của Ngũ đại tiên môn... Tốt, cho dù ngươi nói mặt mũi chó má, nhưng ngươi thật sự lộ ra ngoài, ngươi tưởng tượng sẽ có hậu quả gì sao? Thanh danh rơi ngàn trượng thì không sao, nhưng U Minh công tử kia xuất hiện ở nơi đó., Khó nói sau lưng không có Lục Đạo môn như ngươi đang giở trò, muốn thừa dịp Quỷ Môn quan mở ra, thời điểm thế đạo hỗn loạn, dă kích danh khí Tiên môn!” Nam Cung Uyển quay đầu nhìn về phía Hi Nguyệt, lại nhìn một cái rụt cổ trong góc, chỉ lộ ra nửa cái đầu bảo nhi, lửa giận trong mắt nàng cũng chậm rãi tiêu tán.

Còn lại vô tận lãnh ý giấu ở đáy mắt.

“Huống hồ.” Bạch Hạc Tiên lại nói tiếp: “Vi Nhất trong vòng trăm năm thu nhận không ít đệ tử, sự tình bại lộ, các nàng định sống như thế nào đây? Những nữ tử khác ở sơn trang, cũng đều là tự nguyện, người phải suy xét cảm thụ của các nàng mà chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy lời nói của hắn giống như là an ủi một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, mà không phải Chương môn phu nhân.

“Việc này ta sẽ cho người, cho Hi Nguyệt, Triệu Song Yên một công đạo.” Bạch Hạc Tiên nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt: “Sau khi ta sẽ cho Hi Nguyệt một kiện pháp bảo hộ thân, Hiên Viên Yên sẽ thu làm đệ tử chân truyền, sau đó phái người đi hỏi ý của Triệu Song Yên., Nếu như nàng nguyện ý trở về, cũng được liệt vào danh sách chân truyền! Nếu như không muốn quay về, thì sẽ tặng cho nàng đan dược và pháp bảo cần thiết cho đến khi tu luyện đến cảnh giới Đan Hà Cảnh. Sau đó lại cho nàng một viên Thần Cảnh đan dược phụ trợ đột phá cảnh giới xuất thân, không biết bao nhiêu môn phái gia tộc dốc toàn bộ lực lượng, chỉ để gom góp đủ một viên Thần Cảnh đan.

“Về phần những chuyện còn lại... Ta sẽ sai người đi điều tra, bất kỳ người nào có quan hệ với Phong Diệp sơn trang, tất nhiên sẽ không thoát khỏi trừng phạt!” Bạch Hạc Tiên liệt kê ra công tác trừng phạt một hạng mục, đổi lại là những người khác hiểu rõ đại nghĩa, đều sẽ tin phục gật đầu đồng ý.

Nhưng Nam Cung Uyển lại không nói lời nào.

“Phu nhân ——” Bạch Hạc Tiên nhìn về phía nàng một lúc lâu, đứng lên, đi ra bên ngoài.

“Vi phu đi trước.” Lúc ra cửa, hắn dừng bước, nhưng không có xoay người, chỉ dùng thanh âm thờ dài nói: “Phu nhân, chính phu nhân người hãy chú ý nhiều hơn, không được lạc lối...” Trong phòng bầu không khí ngọt ngào như thế, trên khuôn mặt thanh tú của Bảo nhi tràn đầy bối rối, hô hấp trở nên cẩn thận từng li từng tí một.

“Sư phụ” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng, muốn an ủi sư phụ một chút, nhưng trước đây vẫn luôn là sư phụ an ủi nàng, hiện tại sư phụ có cần nàng an ủi không?” Hi Nguyệt, lại đây “Nam Cung Uyển vẫy vẫy tay với nàng, Tiêu Hi Nguyệt đi tới, sau đó được nàng ôm chặt lấy.

Bảo Nhi mở to hai mắt nhìn, hai vị tỷ tỷ xinh đẹp ôm nhau thật là xinh đẹp.

Đặc biệt là khuôn mặt các nàng dán sát vào nhau, tỷ tỷ Tiểu Uyển như là khát vọng được da thịt lẫn nhau an ủi, dùng sức cọ vào khuôn mặt của Hi Nguyệt tỷ tỷ, ôm nhau thật chặt, giống như là một vị mẫu thân mất đi hết thấy, chỉ còn lại nữ nhi của nàng ở bên cạnh làm bạn với nàng.

“Hi Nguyệt, vì sư, chỉ còn lại ngươi... Hắn muốn quang minh lỗi lạc, vậy ta sẽ thành toàn cho hắn...” “Sư phụ...” Ha ha ha...” Tiêu Hi Nguyệt trở lại Minh Nguyệt cư, giống như bình thường, đánh đàn, đọc sách, tu luyện, tiếng đàn du dương mỗi ngày truyền khắp Tiên Vân tông, khiến mấy ngàn đệ tử buổi sáng sớm cũng có thể thưởng thức được tiếng đàn tuyệt vời.

Nhưng hai vị thị nữ Tiểu Thanh và Tiểu Lam lại có thể cảm giác được, tiểu thư càng lúc càng cảm thấy ngọt ngào và nặng nề.

Trước kia tuy tiểu thư cả ngày không nói chuyện, nhưng khi ngồi ở bên cạnh vườn hoa, vẫn cho các nàng một loại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, dương dương tự đắc.

Hôm nay... Tiểu Lam tận mắt nhìn thấy, lúc chiều, tiểu thư hơn một canh giờ không nhúc nhích, ánh mắt trở nên lạnh lùng không có thần thái, ngẩng người nhìn trang sách, thật lâu cũng không có nhúc nhích.

Cho đến khi Tiểu Lam nhìn không được mở miệng nhắc nhở, lúc tiểu thư nên đánh đàn, nàng mới mờ mịt ngẩng đầu lên, ánh mắt kia thật sự làm cho nàng đau lòng.

“Tiểu thư...” Một khúc kết thúc, Tiểu Lam muốn nói lại thôi, vừa rồi nàng không cẩn thận nghe tiểu thư nói cái gì, chỉ cảm thấy lập tức liền kết thúc, nhưng trong đầu vẫn không nghĩ ra lời an ủi gì.

“Tiểu thư, người, người có tâm sự gì sao?” Tiểu Thanh do dự thật lâu, lắp bắp hỏi.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, thu hồi đàn phượng, lại cầm cuốn sách lên, nhưng phát hiện vẫn không thể đọc nổi một chữ.

“Tiểu thư! “

“Tiểu Lam nhanh chóng khóc rống lên: “Không phải ngài từ trước đến nay đều chán ghét nói dối sao? Sao có thể nói là không có đây, ngài mấy ngày nay...!!” Tiêu Hi Nguyệt lại trầm mặc hồi lâu, dưới ánh mắt lo lắng không thôi của hai vị thị nữ nhìn chăm chú, khẽ thở dài: “Ta cũng không biết vì sao mà phiền não, ta suy nghĩ cái gì, ta lo lắng cái đó., Ta lo lắng, so với người khác, thật sự không đáng nhắc tới...” “Tiểu thư!” Hai vị thị nữ tâm loạn như ma, Tiểu Lam theo bản năng khuyên nhủ: “Tiểu thư, vậy người đi tìm phu nhân nói chuyện tâm tình một chút đi?” Sư phụ? Tiêu Hi Nguyệt mấy ngày trước, sư phụ ôm chặt lấy nàng, trên mặt lộ ra bộ dáng buồn bã thần thương.

Sư phụ còn phiền não hơn cả nàng, chẳng qua sư phụ có thể nhẫn nại hơn nàng, đạo tâm vững chắc, giấu tất cả trong lòng chứ không phải bị tạp niệm vây khốn.

“Không cần.

Tiêu Hi Nguyệt đi dạo một chút, ánh mắt nhìn về phía hoa viên, phảng phất thấy được cái gì đó không phiền não, suốt ngày chỉ biết một chuyện, cũng chỉ sống ở lão tạp dịch ở Minh Nguyệt cư của nàng., Giống như trong hoa viên của nàng, có khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn và cuồng nhiệt, cũng luôn có thể nghe được thanh âm tràn ngập lửa nóng cùng tham lam của hắn, cùng với... bầu không kiêu ngạo nể gì cả, có thể khiến cho tâm tình phiền não của nàng nhắc lên ngọn sóng... đục vọng ánh mắt.

“Được rồi” Tiểu Lam nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Vậy ta và Tiểu Thanh đi chuẩn bị đồ ăn, tiểu thư trở về, chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm chiều!” Nhìn thân ảnh tiểu thư trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai vị thị nữ liếc nhau.

“Tiểu thư hình như muốn đi tìm thứ gì đó...” Nói lung tung, trong vườn hoa có thể có cái gì? Tiểu thư chỉ là thói quen đi hoa viên giải sầu thôi! Đừng suy nghĩ nhiều, đêm nay chúng ta tự tay nấu đồ ăn đi, chuẩn bị cho tiểu thư một bữa đồ ăn “Được rồi...” Tiêu Hi Nguyệt đi vào hoa viên, mờ mịt nhìn xung quanh, ánh nắng chiều gay gắt nhuộm cả vườn hoa, bốn phía yên tĩnh không chút tiếng động., Trong đầu nàng trở nên linh hoạt kỳ ảo, thần thức lan tràn ra bốn phía, từ đỉnh núi đi xuống tìm kiếm, bước chân cũng chậm rãi đi xuống, đi tới chỗ giữa sườn núi, nghe được một tiếng lẩm bẩm tràn ngập hạ lưu hèn hạ, mới hơi lấy lại tinh thần.

“Tiên tử, tiên tử! Người như thế nào lại không chịu nhìn lão nô một lần? Lão nô một ngày không gặp tiên tử, liền suy nghĩ nhiều một phần, dưới khó... Hắc hắc, cũng chỉ có thể cứng thêm một phần, hận không thể nhét lại...” “Tiên tử, tiên tử, tiên tử!” Lão tạp dịch này cố ý áp chế thanh âm, giống như là không muốn người khác nghe thấy, nhưng đã phát hiện Tiêu Hi Nguyệt của hắn, vẫn rõ ràng đem mỗi một câu lẩm bẩm của hắn đều nghe vào trong tai.

Trong đầu nàng hiện lên một hình ảnh trắng xoá: vàng trắng tròn trên trời như ánh mặt trời rực rỡ, chiếu sáng vườn hoa, chiếu sáng một đôi nam nữ trong vườn hoa.

Hết thấy đều bại lộ ở bên ngoài, cảm giác then thùng khiến da thịt Tiêu Hi trở nên hồng hào nóng bỏng, nơi bụng mơ hồ dâng lên cảm giác nóng rực.

Cái cây của lão tạp dịch thô to, hữu lực, dương vật nam không biết mệt mỏi lại một lần nữa xông vào trong đầu nàng.

“Tiên tử!!” Lý lão hán kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được đứng ở chỗ cao, dùng một đôi tròn mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn xuống tiên tử của hắn, sau khi kinh ngạc, là mừng như điên.

Hắn vội vã ném cái cuốc trong tay đi, điên cuồng đi tới trước mặt tiên tử, khúm núm khom lưng đang định lấy lòng, lại đột nhiên nghĩ tới lời vừa nói ra trong miệng mình, lập tức cho mình ba cái chưởng: “Tiên tử, lão nô đáng chết, lão nô tử tội!” Ba bàn tay nhẹ nhàng như muỗi cũng không đánh chết được.

Nhưng tâm tình Tiêu Hi Nguyệt không khỏi trở nên tốt hơn một chút.

Người bên cạnh nàng đều có ưu sầu riêng, có lẽ cũng chỉ có lão tạp dịch này mới một lòng đơn thuần... Muốn, mẹ nó.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt trở nên nóng bỏng, hô hấp cũng gấp gáp, giọng nói hỗn loạn: “Ngươi... ở chỗ này, làm cái gì?” Cái này... Tiên tử, lão nô đương nhiên là đang tu bổ hoa cỏ!” Lão hán nghe ra vẻ khân trương của tiên tử, hấn trước tiên còn có chút kỳ quái, tiên tử vì sao đột nhiên tới tìm hấn, còn dùng giọng điệu hoảng hốt, chủ động nhiệt tình nói chuyện với hấn.

Lập tức, lão hán chú ý tới gương mặt tuyệt mỹ kia, cong cong đáng yêu, lông mày rất quắc thước khẽ run, miệng nhỏ kiều diễm như hoa hồng cũng mở ra, trên gương mặt nhiễm lên một tầng đỏ ửng ngượng ngùng.

Cái này bối rối, lại then thùng, còn mang theo xuân tâm động lòng, khát vọng hấn chuỳ lớn hung hăng chọc một cái tuyệt thế tiên tử, thật sự là lão tạp dịch nhìn thấy bên dưới khổ đau nhức.

“Tiên tử, chẳng lẽ ngươi tới đây, là muôi của lão nô!?” Lý lão hán bật thốt lên, lời nói rơi xuống, không khí xung quanh giống như đọng lại.

“Vô, sĩ nhục nhẹ nhàng bằng, thanh âm tuyệt vời êm tai, từ trong miệng Tiêu Hi Nguyệt nói ra, tuy là mắng, nhưng vẫn làm cho lão hán sáng khoái đến toàn thân thông thấu.

Toàn bộ Tiên Vân Tông, ngũ đại tiên môn, cộng thêm mấy trăm tiểu môn tiểu phái không biết bao nhiêu tu hành giả, có ai dám nói ra ba chữ “Củ lớn” này, còn có thể làm cho tiên tử không tức giận, chỉ là mắng một câu vô si? “Hắc hắc!” Lý lão hán hàm hậu gãi đầu, nếu không phải trong tay không có cuốc, thật có chút giống như lão hán thuần phác mặt trời trong khe núi mà ban ngày lặn xuống.

Nhưng lão hán đôn hậu chất phác này, dương vật trong đũng quần đã cao vút, một đôi mắt đục ngầu hèn mọn bỉ ổi, không kiêng nể gì cả liên tục lưu chuyển trên thân thể mềm mại của tiên tử Linh Lung, hai mắt trừng lớn, hấn không thể đem

khuôn mặt dán vào bộ ngực cao vút mềm mại của tiên tử, dưới khổ không chút khách khí đâm vào, lần nữa hồi tưởng lại cảm giác tuyệt vời của hơn một tháng trước.

Cách lúc hấn chọc vào huyết tiên tử, hung hăng cướp đi đệ nhất của nàng.

Thứ, đã qua tròn một tháng! Giờ phút này, trong gậy thịt của lão hán đã chuẩn bị đậm đặc, quả thực nhiều đến mức khó mà đong đếm, cách quần tạp dịch thô vải bố, cộng thêm khoảng cách ba bốn mét, đều có thể làm cho người ta ngửi thấy mùi vị nồng đậm của nam nhân đập vào mặt này.

Không hiểu sao lại không ghét.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt càng đỏ ửng hơn.

Trong đôi mắt đẹp lưu chuyển, muốn cúi đầu nhìn, lại xấu hổ nhìn nam nhân với ánh mắt nóng bỏng, sợ gặp lại cây gậy thịt có thể khiến nàng thần hồn điên đảo.

“Tiên tử!” Tự cho rằng tiên tử tìm hấn là Lý lão hán, lớn mật tiến lên một bước.

Kết quả tiên tử lại lùi về sau một bước nhỏ, khẩn trương nói: “Ngươi, ngươi đừng tới đây!” Hoàn toàn chính xác, mục đích duy nhất của lão tạp dịch này khi tới gần nàng chính là dùng dương vật to dài, lần nữa đẩy quần áo trắng nõn của nàng ra, đầu rùa nóng rực chui vào trong khe hông mềm mại của nàng, lặp đi lặp lại đâm vào.

Thẳng đến khi mặt nàng đỏ tía tai, vô lực phản kháng, cắm sâu vào trong... mãi đến khi đụng vào chỗ sâu huyết mật của nàng, mài vào chỗ kia một cái, liền làm cho toàn thân nàng run rẩy, bắc hoa vô cùng chặt nghiền nát.

Gương mặt Tiêu Hi Nguyệt lại đỏ thêm vài phần.

Một lão tạp dịch hơn một tháng qua, mỗi đêm đều kiên trì cho nàng uống canh gà, cuối cùng vẫn có tác dụng, làm cho nội tâm của nàng đối với tên hạ lưu xấu xí này, lại mười phần vô sỉ, không có bài xích như vậy.

“Ách, tiên tử...” Lý lão hán vò đầu bứt tai, biết rõ chỉ cần bước thêm một bước nữa, liền có thể đột phá loại tiên tử phá

cục diện sau này, nếu như rời khỏi lão, chính là không thể nghi ngờ., Tiên tử rút cuộc nghĩ như thế nào vậy? ” Đúng rồi!” Lão hán đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đột nhiên hưng phấn hẳn lên, “Tiên tử!! Lão nô cho người xem thứ gì?” “Hạ lưu” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, tưởng hắn sắp cởi quần, giải phóng cái bộ dương bóng đã sớm vận sức trong đũng quần kia, đối với nàng điều vô dương oai cao cao.

Đây không phải là Tiêu Hi Nguyệt suy nghĩ lung tung, mà là trước đây, hơn nửa năm qua, lão tạp dịch gần như mỗi lần gặp nàng, đều trực tiếp bại lộ thân thể, đem cây dương vật hùng tráng kia bày ra trước mặt nàng.

Buổi tối lúc tản bộ trong hoa viên, quần áo của hắn cũng bị cởi ra đến mắt cá chân, hoặc là ném vào trong bụi hoa đợi ngày mai dọn dẹp, nửa người dưới một mực trần trụi, theo sát phía sau nàng.

Sau đêm đó, Tiêu Hi Nguyệt nhớ lại tất cả những gì mình đã làm, khi đó nàng dễ dàng bị cái chân dương của mình cháy bỏng, nghiền ngấm huyết mật, mãi nước chảy xuống, tiết ra đến mất lý trí, cuối cùng từng không phải bởi vì nửa năm qua, quá mức quen thuộc với vật dưới háng hắn.

Bởi vì quen thuộc, cho nên chưa từng sợ hãi, do đó mà bị một gây phá tan tằm thân xử nữ...” Tiên tử oan uổng, lão nô...” Lý lão hán cả kinh không nhẹ, tiên tử chẳng những nói ra vô sỉ, còn nói ra hạ lưu? Hôm nay tiên tử hai lần ba lượt chủ động “Tư dâm”, chẳng lẽ nói...., Đêm nay hắn rất nhanh có thể cầm một cái huyết mật không lông của tiên tử? Cho dù không lấy được, liếm một cái cũng đã nghiền rồi, hắn đã một tháng không nếm được bánh bao trắng mập mập của tiên tử, càng không có tự tay mở huyết mật của tiên tử căng phồng, lấy mật ngọt ngọt ngào bên trong đưa ra liếm liếm cho ta!” Tiêu Hi Nguyệt ngồi ở trên cao nhìn xuống, lại mang theo một tia nhìn thấu hết thấy ánh mắt, tỏ vẻ không tin lời nói ma quỷ của hắn.

“Tiên tử!” Lý lão hán thanh âm cùng thân thể đều run rẩy, giờ phút này tiên tử thật sự là mặc kệ làm cái gì, đều để hắn cảm thấy là dụ dỗ chính mình, làm cho hắn không tự kìm hãm được nhào tới, hung hăng ôm lấy, dùng sức ôm chặt.

“Tiên tử, ngài theo lão nô đến đây!” Lý lão hán hầu vội vàng dẫn đường phía trước, Tiêu Hi Nguyệt hơi chần chờ, cũng đi theo.

Tổ hợp các lão hán và tiên tử tản bộ trong hoa viên, cuối cùng cũng có chút biến hóa.

“Tiên tử, ngài xem!” Đứng ở chỗ cao, Lý lão hán đặc ý ưỡn thẳng lưng, tay làm thủ thế về phía trước.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn xuống, chỉ thấy trên một sườn núi hơi nghiêng, tổ hợp kỳ hoa dị thảo nở rộ thành một hình tròn mỹ lệ, như vàng trắng trên trời rơi xuống Minh Nguyệt cư, hóa thành một đóa hoa tươi, kiều diễm rực rỡ.

“Đây là...” Đây là lão nô đặc biệt tiến tiên tử ngài ra!” Vì ta?” Trong lòng Tiêu Hi Nguyệt run lên, chỉ cảm thấy trong đáy lòng xúc động, hóa ra lão tạp dịch này vì nàng mà chịu làm những chuyện ảm áp này, không chỉ là trong đầu chỉ có bắn ra đậm đặc chuyện này với nàng.

Đúng rồi, trong một tháng qua, ít nhất nàng cũng uống hơn hai mươi canh gà, rất đậm, Thanh Y thả thảo dược, còn có một mùi lạ khó tả, vân vân.

Đã có thể chứng minh, lão tạp dịch... ít nhất trong đầu hẳn còn có một chút tư tưởng dâm dục, còn có một chút tốt với nàng.

Nhưng mà, tại sao lại là hẳn?” Tiên tử, lão nô...” Làm đi “Tiêu Hi Nguyệt ngắt lời hẳn, nói ra hai chữ.

“Cái gì?” Lý lão hán sắc mặt nghiêm nghị, cẩn thận từng li từng tí nói: “Tiên tử, ngài nói... làm?” Là “Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai tròng mắt lại, trong đầu rối loạn ý niệm trong đầu, hóa thành dục vọng khao khát nam nữ vui sướng, gấp muốn phát tiết ra ngoài, khiến cho nội tâm nàng phiền muộn được giảm bớt một chút.

“Dựa theo suy nghĩ của người, đi làm đi.” Chuyện đã tới gần, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, giọng nói không khỏi run rẩy.

Một khắc sau, y phục của nàng sẽ bị xé rách, lộ ra thân dưới trần trụi, được lão hán dùng cặp mắt đầy dâm dục không kiêng nể gì thưởng thức, giữa hai chân bị đầu chiếm cứ, một cái lưỡi nóng bỏng theo sau.

Sau khi chui vào, huyết mật nóng hừng hực kia bị một vật mặt trời thô to xâm nhập vào... tét đầy ắp.

Toàn bộ không khí bên dưới và ý thức hải đều sẽ được an ủi.

Ý niệm rối loạn cùng tâm tình phiền muộn trong đầu cũng sẽ bị tình dục nam nữ làm cho tan biến.

Không cần phiền não chuyện sư phụ sẽ không còn nhập ma đạo, cũng không cần lo lắng Tiên Vân Tông tại sao lại như thế, Triệu Song Yến cùng Hồng Kiều Nữ khi đó...

“Tiên tử, tiên tử!” Thân thể gầy gò của Lý lão hán run lên, hẳn thật sự là quá kích động! Sau khi cướp đoạt xử nữ của nàng, một tháng sau đó khiến cho nàng máu nhuộm bùn nhão, rốt cục lại lần nữa đả động tiên tử, có thể ném thử ngon ngọt của vị tiên tử kia, liếm liếm một chút mùi vị ngọt ngào kia...” Tiêu Hi Nguyệt đang đợi, mở đôi mắt trong suốt ra, nhìn nhau với ánh mắt cuồng nhiệt của lão hán, ánh mắt này giống như muốn nuốt sống nàng.

Ý thức được sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, hạ thể nóng rực như lửa đốt, mơ hồ có một cảm giác trống rỗng nương theo luồng lửa nóng này lan tràn khắp toàn thân.

“Tiên tử!!!” Sau một khắc, thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, bị tiếng sói tru của Lý lão hán ôm chặt lấy, bởi vì hai người một cao một thấp thân cao kém., Hai cánh tay lão già tóc vàng khô héo chỉ có thể gắt gao bóp chặt nửa người dưới của tiên tử, mười ngón tay như nhánh cây cắm thật sâu vào trong hông tròn của tiên tử áo trắng nõn, mặc dù bị quần áo màu trắng tinh khiết che khuất, nhưng đã đủ để cho người ta tưởng tượng ra được., Tiên tử trắng nõn nà, lại đàn lên thịt ngà mềm mại, đã bị lão hán hèn hạ này bắt ra thập tự án? Cảm nhận được bàn tay nõn nà trong bàn tay cảm giác chỉ là tuyệt vời, lão hán hưng phấn tới mức hai tay càng dùng sức, tiên tử

mềm mại mà co dãn, lần nữa rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

“Nguoi!” Bị sắc mặt Tiêu Hi Nguyệt của ông lão kia càng đỏ, như được ánh chiều tà chiếu rọi một tầng hào quang, đỏ tới kiêu diễm, đỏ tới mê người.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử! Tiên tử!!” Mặc dù trước đây là gian gạt hơn nửa đêm, nhưng đây là lần đầu tiên chính diện ôm nàng, Lý lão hán vẫn là kích động khó chịu, một bên nắm thật chặt bờ hông mềm mại của tiên tử, một bên dùng mặt già nua áp lên bộ ngực đầy đặn của tiên tử.

Miệng thở hồng hộc, mũi tham lam hấp thụ mùi thơm của tiên tử yếu ớt cùng với mùi sữa đặc thù phát ra từ bộ ngực.

Bộ ngực sữa tiên tử cao ngất, cách hai ba kiện quần áo, bị hắn dùng gương mặt cọ sát vào miệng hắn, hơn nữa dưới sự cọ sát của hắn, quần áo tiên tử trắng noãn mặc lại căng cứng. Bên trên cao, bộ ngực nõn nà của tiên tử đã thẳng tắp, nhô lên hai cái trên ngực và áo quần.

Bộ ngực Hi Nguyệt tiên tử trướng lên cứng, mũi sữa nhô ra, bộ ngực sữa ngay trước mắt hắn, bị khuôn mặt già của hắn cọ xát.

Loại mỹ cảnh này, loại mê hoặc này đủ khiến cho bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ đều phát điên.

Không biết Tiêu Viễn ở kinh thành đang điên cuồng mê đắm Cửu Túy đao cho Tiêu Hi Nguyệt, Thái Bạch kiếm của Kiếm các, U Minh công tử thần bí của Lục Đạo môn, sau khi biết chuyện này sẽ khiếp sợ tới mức nào?!” Tiên tử, lão nô!, Lão nô muốn ăn sữa nguoi! ” Lão tạp dịch thở hổn hển, ánh mắt nhìn chăm chăm, lại dùng vẻ khinh bỉ nhất, chỉ có giữa kỹ viện hoặc là nam nữ đầy đặn mới có thể dùng “Ăn sữa”, để xưng hô tót Tiêu Hi Nguyệt sung huyết, kích thích khó có thể tưởng tượng hóa thành một ngọn dục hỏa khô nóng, từ nơi bộ ngực bị lão hán dùng mặt cọ xát truyền khắp toàn thân.

“Không, không thể.” Tiêu Hi Nguyệt kháng cự, dùng một đôi tay trắng nõn đầy đầu lão tạp dịch ra, bàn tay nhỏ bé cùng với

đầu tóc trắng xám của lão hán tạo thành sự tương phản thật lớn.

“Tiên tử!” Nghe tiếng nàng cự tuyệt, dục vọng phát cuồng của Lý lão hán mới thoáng giảm bớt một chút, một mực ở giữa chân thon dài thon dài của tiên tử, gậy thịt cũng ngừng lại, nhưng vẫn như cũ đâm đâm vào giữa chân tiên tử, hưởng thụ hai chân rắn chắc trơn bóng của nàng kẹp chặt, chậm rãi chậm rãi muốn nổ tung trong thân thể.

“Tiên tử, lão nô...” Không thể ở đây, ở đây hai gò má của Tiêu Hi Nguyệt vẫn nóng bỏng như cũ, tình dục như lửa thiêu lan tràn, cùng với tâm tình phiền muộn muốn phát tiết ra, làm cho nàng ta sẽ không cự tuyệt sự cầu hoan của lão tạp dịch.

Cũng biết, kế tiếp mình sẽ bị cởi bỏ nửa người dưới, bị lão hán dùng đầu lưỡi tùy ý liếm xuống thân, cuối cùng tránh không được bị cây dương vật nóng như lửa kia cắm lần nữa vào thân thể, lặn đi lặn lại cắt, làm cho chặt vật không chịu nổi, muốn chiếm cứ thức hải.

Nhưng nàng... cần loại phát tiết này! Nhưng ở giữa sườn núi Minh Nguyệt, hơn nữa còn làm chuyện nam nữ giao hòa ban ngày, nếu có người bay lên không trung, liền có thể nhìn thấy thân thể mềm mại trắng nõn của nàng bị một lão đầu gầy còm nhỏ bé đè trên bãi cỏ, hai người cái mộng một đen một trắng đan xen vào nhau, run rẩy, giao thoa, âm thanh dâm dăng.

Cũng giống như đêm hôm đó, Cửu công chúa và ca ca xa mà nàng nhìn thấy, bốn cái mộng trắng xóa của hai người cũng đang điên cuồng đan xen vào nhau.

“Tiên tử, ngài suy tính rất đúng!” Lý lão hán vội vàng tán thành, nhìn xung quanh một chút, hai mắt tỏa sáng, vội vàng nói: “Tiên tử, lão nô tìm một chỗ, chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy!” Không ai nhìn thấy... Trong lòng Tiêu Hi Nguyệt run lên., Không ai phát hiện, điều này có nghĩa là nếu tiếp tục dâm sự giữa nàng và lão hán, thì đồ vật nóng rực kia sẽ cắm vào Âm hộ ẩm ướt của nàng, phá vỡ tầng tầng lớp lớp thịt mềm, đụng vào chỗ sâu trong tâm hoa, mạnh mẽ xoay trái xoay phải, mang đến cho nàng cảm giác thích thú khó có thể tưởng tượng.

“Tiên tử, đến đây!” Nhìn thấy Tiên Tử Xuân Tâm!

Xoạt xoạt, ngượng ngùng mang theo gương mặt đỏ bừng quẩn rũ, Lý lão hán mừng như điên, tiên tử đã sớm chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, chỉ chờ tới lúc vui vẻ với hắn, thậm chí tiên tử còn nghĩ tới vấn đề sẽ bị người khác phát hiện! Thế chẳng phải là nói, huyết nhỏ của tiên tử ngứa ngáy khó nhin, vội vàng cần cái chuỷ lớn của hắn tới an ủi sao?” Tiêu Hi Nguyệt theo bản năng hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng nàng càng thêm ngượng ngùng.

Đi đâu... tới nơi bí ẩn giao hoan vui vẻ, đi tới nơi có thể cởi tấm váy, đi... Nàng có thể bị lão hán gian dân địa phương.

Ở nơi đó bị lão tạp dịch dùng gậy thịt cực lớn chơi đùa, nàng chỉ có thể co giật, run rẩy, hơi thở dồn dập, bắp chân duỗi thẳng, nhảy lên đầu ngón chân, thở hổn hển, huyết đạo âm hộ co rút lại, bàn tay nhỏ bé nắm lấy thảm cỏ hoặc là mặt bàn, cái miệng tuyết trắng nõn tròn vo, giống như kháng cự lại như một cây dương vật cực nóng đang khát vọng thâm nhập vào trong cơ thể nàng.

—— cô ta bại lộ thân phận, là nơi duy nhất trên dưới toàn thân cô ta còn có thể có tri giác.

“Ta... muốn bị hắn, gian” giờ phút này, Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên ý thức được mỗi một câu nàng nói, mỗi một câu, mỗi một động tác, đều chuẩn bị cho cuộc hành trình vui vẻ sau này của lão tạp dịch, để phát sinh hỏa nhiệt giao nhau để tìm địa điểm thích hợp, thời cơ.

Hết thấy ngôn ngữ cùng hành vi, đều tràn ngập giữa nam nữ nóng bỏng, dục vọng trần trụi! “Đi, đi, đi lão nô làm, là tiên tử,!” Lý lão hán há miệng thở dốc, hai mắt đỏ đậm nhìn tiên tử.

Hắn cũng ý thức được điểm này, Hi Nguyệt tiên tử hỏi hắn đi đâu, không phải vì muốn cùng hắn chơi đùa, điên cuồng giao hòa, để hắn có thể cắm con rắn lớn vào chỗ sâu nhất dưới thân nàng sao?”, Vì tiên tử...!” Lý lão hán thở hổn hển, mỗi một chỗ trên người đều kích động, gậy thịt dưới khổ đã cứng rắn

không còn hình dạng, thậm chí không cảm giác được trên đầu rùa mang quần vải thô mang đến cảm giác khó chịu, có chỉ là dục vọng điên cuồng tăng vọt, khiến cho đầu rùa của hắn không cảm giác được bất cứ thứ gì, chỉ muốn chui vào trong lòng ngực tiên tử ướt đầm.

Mạnh mẽ cắm vào! “Ta...” Tiêu Hi Nguyệt Nhi tràn đầy tình cảm, gương cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt đỏ, không khí xung quanh như tràn ngập khiến cho nàng cực kỳ khó chịu, từ bốn phương tám hướng chui vào trong cơ thể nàng, rót vào trong thức hải của nàng, phá hủy tất cả lý trí, thiêu đốt quanh thân nàng.

“Lão nô, là tiên tử, không, là tiên tử và ta! Là nơi ta chuẩn bị!” Lý lão hán một mực không buông tay nắm lấy hông Tiêu Hi Nguyệt, há miệng thở dốc nói ra câu nói chuẩn xác này, hắn không thể chờ đợi được nữa mà nắm chặt lấy phần thịt hông tiên tử, trong tiếng kinh hô của tiên tử, nâng thân thể mềm mại của nàng lên cao.

Tiêu Hi Nguyệt mặt đỏ tới mang tai, hai chân không chỗ mượn lực, theo bản năng dùng đôi chân nhỏ nhấc lên kẹp lấy eo của lão già, cặp hông mềm mại ép xuống, vừa vặn ngồi trên một cây gậy thịt nóng rực cứng rắn.

“A!” Lão hán hưng phấn rên rỉ đi ra, tiên tử vẫn là lần đầu tiên dùng tư thế thể vị này giáp lấy thắt lưng của hắn, đan đan mềm mại kia bao ở trên quần trắng của tiên tử áp sát bờ hông của hắn, bàn tay nhỏ bé còn ôm lấy cổ của hắn, ngượng ngùng ôm lấy, song nhũ đầy đà càng là đặt ở trên đầu của hắn.

Một cái tư vị tuyệt vời, cùng với sắp phát sinh, đem tiên tử ôm vào bụi hoa đậm dục huyền tưởng, thật sự là làm cho hắn muốn dừng lại không được, sáng khoái đến toàn thân nhẹ nhàng, cất bước đi đến bụi hoa.

“Tiên tử, lão nô... Hắc hắc, cởi quần ra một chút!” Dưới háng cứng rắn khó chịu, cộng thêm cặp hông xinh đẹp của tiên tử ngay tại trên cái nồi lớn, Lý lão hán sao có thể chịu đựng được loại mỹ vị này mê hoặc? Lúc này, tay phải hắn khô héo nâng cái hông mềm mại của Hi Nguyệt tiên tử, tay trái thô lỗ gỡ

xuống đai lưng, hai chân đen thui gầy gò lộp đi lộp lại vài lần, đá cái quần thô của mắt cá chân đến một bên.

Cây gậy thịt thô dài của lão hán không chút do dự đâm lên trên một cái, chạm vào chiếc váy trắng nõn của tiên tử, chìm vào trong khe hông mềm mại của nàng, bị hai cái hông của tiên tử kẹp chặt, thịt cùng lửa nóng cọ xát, làm cho hai người cùng phát ra tiếng rên rỉ.

“Không, không thể.” Một tháng sau lại lần nữa bị gậy thịt của lão tạp dịch đâm sát, Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ đến mức ngẩng đầu lên không nổi, gương mặt nóng lên đến lợi hại, váy mỏng và quần lót mỏng không ngăn được ngọn lửa thô cứng của gậy thịt tản mát ra, hạ thân của nàng, giống như đã bị cắm vào vậy, cực nóng sền sệt, huyết nước trơn bóng bên trong bị mềm mại sinh ra thịt, làm ướt quần lót.

“Tiên tử, vì sao không thể?” Lão hán bắt đầu nổi giận.

“Cái này... không tốt.” Tiêu Hi Nguyệt ôm eo hán xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác, hai tay cũng ôm đầu hán, biến thành vô lực nắm lấy bả vai lão.

“Làm sao vậy?” Lý lão hán cười hắc hắc xấu xa, hai tay nắm lấy cặp hông tiên tử, dùng sức ném nàng lên trên vài cái, khiến Hi Nguyệt tiên tử phát ra tiếng kêu kinh ngạc không thôi, mái tóc thanh ti theo đó mà lay động.

Khó nói ra được bí ẩn này.

“Cái này... tư thế, không tốt!” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, hai gò má đỏ bừng biểu thị không thể.

Bởi vì, cây gậy thịt của lão nô này thật sự quá thô to, chẳng những cắm mạnh vào trong hai cánh hông của bà ta mà đầu rùa còn từ dưới hông của bà ta thò ra, thật giống như..., Nàng ngồi trên gậy thịt thô to của lão hán, bị hán dùng gậy thịt đẩy đi! Càng xấu hổ chính là, hai chân của nàng còn kẹp chặt eo của lão tạp dịch, tư thế thân mật thân thiết khăng khít khiến Tiêu Hi Nguyệt lần thứ hai tiếp nhận gậy thịt nam nhân, xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

“Không tốt? Lão nô cảm thấy rất tốt a!” Lý lão hán trực tiếp cười, chỉ là như vậy ôm tiên tử, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của

nàng.

Trên gương mặt lộ ra thần thái thẹn thùng, bị cặp lông của nàng bao lấy cây gậy thịt, khiến hấn thỏa mãn không thôi.

Đương nhiên, nếu có thể tiến thêm một bước, tận hứng nhúng tay, tùy ý chơi đùa tiên tử tuyệt mỹ thanh lãnh một phen, để nàng nhõng nhẽo ngâm nga, như vậy càng tốt hơn rồi! Khả khả.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt cắn đôi môi đỏ mọng, không biết nên phản bác ra sao.

Tình trạng lúc này, giống như nàng nửa chủ động, sao lại nói là chống cự? Nàng chủ động phát tiết, sẽ bị lão tạp dịch hèn mọn này dâm dục một phen, làm cho tâm tình buồn bực tan biến, cũng coi như trả lại ân tình gà canh gà trong một tháng qua của hấn.

“Tiên tử!” Lý lão hán thấy nàng do dự, vội vàng nói: “Lão nô thực sự là một khắc cũng không muốn buông tiên tử ra, cho nên tiên tử ngài cứ tạm gác lại một chút, chờ lão nô đem tiên tử ngài ôm vào chỗ đó, đem tiên tử ngài thả xuống, là tốt rồi!” Hạ xuống... Đặt ở bãi cỏ, hoặc là trên bàn đá, tiếp theo... liền bị hấn cởi váy., Bị hấn chặn lại, cắm vào trong đó sao? Tình dục lan tràn, khiến cho trong đầu Tiêu Hi Nguyệt nhìn không được hiện lên rất nhiều dâm sự, từ sự phụ cho nàng sách Xuân Cung, nữ nữ của Lý Tiên và Ngọc Tước sư muội vui vẻ, lại đến ca ca xa cùng Cửu công chúa ở trong hoa viên run rẩy, cuối cùng, hồi tưởng lại một tháng trước, nàng cùng lão tạp dịch bức bối trộn lẫn với nhau.

Tình dục không kiêng nể gì lan tràn kia, dương dương tiêu sái xóa đi tất cả.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt run rẩy nhắm mắt lại, ngậm thừa nhận lão già này dùng gậy thịt thô dài cứng rắn, chống lông đi đường.

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, cũng vô dụng dùng thần niệm quan sát, nhưng chỉ là cây gậy thịt nóng hầm hập giữa lông mềm mại, nhiệt độ nóng bức trên cây gậy khiến người ta xấu hổ và rối loạn kia đã đủ để khiến Tiêu Hi Nguyệt đang nhắm

mắt lại, tưởng tượng ra lúc này Tiêu Hi Nguyệt đang được lão hán ôm đi giao hoan, hình ảnh kia đậm đặc như thế nào.

“Hắc hắc!” Lý lão hán càng thêm đắc ý, tiên tử không phản kháng nữa, chứng minh nàng cũng đã muốn thâm, ngay cả được hán khiêng đi cũng không phản đối, đợi lát nữa hán buông tiên tử xuống, chẳng phải lập tức có thể vén váy nàng lên., Trong ánh mắt ngượng ngùng vô cùng chờ mong của tiên tử, lại một lần nữa hung hăng đâm vào mật huyết của nàng? huyết mật của tiên tử lúc này, không phải đã ướm đầm rồi chứ?! “Tiên tử, lão nô lập tức mang ngài đi, chờ một chút!” Chính diện ôm tiên tử, Lý lão hán gấp giọng rống to nói, sải bước đi đến chỗ “Gia gian thâm tiên tử” hán đã chọn.

Chỉ cần đi tới đó là có thể buông tiên tử thẹn thùng xuống, cởi một đám của nàng ra, con rắn lớn hung hăng cắm vào trong huyết nhỏ của nàng! A! Lão hán chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy kích thích vô cùng, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Càng diệu kỳ hơn chính là, hán không khỏi tiếp tục có thể gian thâm chọc chọc tiên tử, hiện tại lúc ôm tiên tử đi đường, gây thối dưới háng còn được tiên tử mềm mại cặp mộng vĩnh lên, mỗi một bước đi, trên dưới xóc nảy kéo toàn thân hai người, nhục bồng cùng tiên tử hai cánh nhục nhục cách nhau, quần áo mỏng quần quanh quần quần lót., khoái cảm sung sướng khiến lão hán hận không thể ôm tiên tử, tại Minh Nguyệt phong đi tới đi lui mười vòng, đi mười ngày, cũng sẽ không mệt! Từ chân núi đến đỉnh núi, một bên xoa xoa mộng tiên tử vừa nghịch ngợm mộng nàng, tốt nhất là cởi sạch toàn thân tiên tử, làm cho cái nôi lớn của hán trực tiếp ma sát vào mộng của tiên tử., Bước đi xóc nảy như thế chẳng phải là hưởng thụ nhân gian sao? Quần!” Đột nhiên, lão già ngồi trên cây gây thối dài thô, hai chân ngượng ngùng kẹp chặt lấy eo hán, Tiêu Hi Nguyệt mở hai mắt ra, ngũ khí dồn dập, ngón tay trắng nõn chỉ ra phía sau.

Lão hán sửng sốt, ôm nàng khẽ xoay người, theo đầu ngón tay xanh biếc của tiên tử, nhìn thấy quần và một đôi giày vải hán cởi ra lúc này.

Nếu như bị người khác nhìn thấy thì quả thật sẽ gọi ra liên tưởng không tốt.

“Đi, đi lấy!” hàm răng trắng nõn của Tiêu Hi cắn môi, trên gương mặt kiều diễm tràn đầy ửng đỏ ngượng ngùng.

Vẫn như cũ suy nghĩ, nàng hiện tại làm bất cứ chuyện gì, đều tràn đầy vẻ dâm dục nam nữ - dấu quần cùng giày, sợ bị người ta thấy nàng cùng lão hán sắp phát sinh hỏa nhiệt giao hoan, đánh nhau nhục thân, đây không phải dâm dục, là cái gì tốt?”, Được rồi! Theo ý tiên tử!” Lão hán cười đến không ngậm miệng lại được, hiện tại tiên tử nói cái gì hắn đều cảm thấy tốt! Nếu là trước kia, tiên tử căn bản sẽ không cùng hắn nói nửa câu, ngay cả một cái ánh mắt cũng thiếu tôn sùng, chỉ biết cao cao tại thượng, ở trên núi đá đón gió đứng thẳng, tùy ý gió thổi nhẹ nhẹ quần áo trắng nõn cùng tóc dài đen nhánh như tơ lụa.

Lão hán toàn thân khó hiểu, đối với tiên tử điên cuồng mê mẩn gây thối, tiên tử cũng không cúi đầu liếc mắt nhìn hắn.

Nhưng bây giờ thì sao? Tiên tử chẳng những chủ động đến “Cầu gian dâm”, còn bị hắn ôm đi, gây thối trực tiếp dán vào mông mềm mại của nàng, đương nhiên, cái này cũng không tính là gì.

Khiến lão hán hưng phấn chính là, Hi Nguyệt tiên tử lại chủ động nói với hắn nhiều lời như vậy, từ việc “Người đang làm gì thế?” “Làm đi”, “Không được ở chỗ này”, lại đến bây giờ “Lấy quần đi”.

Mấy câu nói đơn giản, từ trong cái miệng nhỏ hồng nhuận của Tiêu Hi Nguyệt nói ra, nhưng lại tràn ngập mùi dâm dục khó có thể tưởng tượng, kích thích toàn thân lão già này thông sướng, thoải mái toàn thân ảm áp.

“Dạ, tiên tử ngài suy xét chu đáo quá!” Lão hán hắc hắc cười dâm nói.

Cái gì mà chu đáo? Tự nhiên là vì chuyện sau này dâm dục nóng bỏng, cân nhắc phương diện, tiên tử lòng đầy vui mừng, tràn ngập ngượng ngùng chờ mong hoan hỉ với hắn! Hắc hắc! “Không có trả lời hắn nữa, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại,

lông mi thật dài run rẩy, thân thể khô nóng bị hấn ôm trở về chỗ cũ, cũng theo lão hán ngồi xồm xuống.

Bởi vì lão hán chậm rãi ngồi xồm xuống, nhục thân của nàng bị ép thật chặt cây gậy thịt của hấn, dương vật của hấn...

Động tác ngồi xồm càng lúc càng vươn cao, dán chặt vào hông nàng, tư thế thân mật không gì sánh được khiến Tiêu Hi Nguyệt khó mà chịu đựng nổi, không khỏi ngửa đầu, rời xa cổ của lão hán đang hít thở.

“Tiên tử!” Lý lão hán quên quần trên đất, hoa mắt thần mê nhìn cổ tiên tử gần trong gang tấc.

Hiện tại Hi Nguyệt tiên tử đang ngồi ở trong lòng hấn. Xác thực mà nói, là ngồi trên gậy thịt của hấn, ánh mắt của hấn có thể dán vào cổ tiên tử, cái cổ thiên nga dài nhỏ này thật sự là đẹp tuyệt nhân hoàn mỹ, da thịt trắng nõn, miệng váy dài trắng nõn, miệng cổ tiên tử ngay dưới cằm của hấn, mùi sữa tiên tử mê người không ngừng truyền đến, khiến cho Lý lão hán không khỏi mở ra miệng thom phức, cắn về phía cổ thiên nga dài nhỏ xinh đẹp của tiên tử.

Bờ môi dán lên, cái lưỡi rộng liếm một cái.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt bị liếm cho ngẩng đầu lên, toàn thân run rẩy, dục vọng không ngừng dâng trào, lý trí còn sót lại khiến cô vô lực mà cúi đầu trước ngực cô: “Không, không được ở đây...” “Được!” Lão hán miệng đáp ứng, biết tiên tử nhất định phải tìm một nơi bí ẩn chơi đùa với hấn, vì vậy bỏ tâm tư tạm thời., Vội vàng lại liếm một cái cổ trắng nõn xinh đẹp của tiên tử, liếm môi một lần nữa, toàn thân run rẩy, sau đó lão hán tranh thủ nhặt quần cùng giày trên mặt đất lên, một tay nâng hông tiên tử, gậy thịt cứng rắn lâm vào trong hông tiên tử, từng bước từng bước tiến vào trong hoa viên, đóa hoa tươi nở rộ đi tới.

Từng bước một, xóc nảy không ngừng, trâm cài tóc khẽ lay, ngọc thể mềm mại.

“Ừm...” Hai chân lão giả tách ra, cánh tay mềm mại không còn sức vỗ lên bả vai lão, bị lão hấn ôm Tiêu Hi Nguyệt nghiêng nghiêng ngã, mở đôi mắt ưu điểm, then thùng nhìn

ánh nắng chiều xa xăm, chỉ cảm thấy hương thơm tỏa ra bốn phía, làm cho người ta say mê trong cảnh đẹp và tiêu hồn ăn mòn xương cốt này.

Hắn không bao giờ muốn tỉnh lại đối mặt với sự phiền lòng hỗn loạn kia nữa.

“Tiên tử?” Lão hán dừng bước, nhục bông rơi vào trong mộng tiên tử.

“Ừm” thanh âm trơn trượt, Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, bàn tay trắng nõn giơ lên, ngón tay trắng nõn vuốt lên gương mặt nhăn nhoe của lão hán, giọng mị hoặc nói: “Mang ta vào...” Nàng đã ý thức được, lão hán là muốn ôm nàng vào vườn hoa, lại làm chuyện dâm sự.

Lý lão hán trợn tròn mắt, cuồn hồng một tiếng “Tiên Tử!”, sau đó bước nhanh, bảy lần rẽ tám lần, ôm Tiêu Hi Nguyệt tiến vào trong bụi hoa cao, đặt nàng xuống bãi cỏ.

Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ cắn môi, hai chân tách ra.

Tu hành của tiên tử (43)

mùa chạng vạng tối ngày thứ hai mươi hai mươi chín.

Lý Tiên dạo quanh dưới chân núi Minh Nguyệt, không biết bao nhiêu lần ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, từ buổi chiều nhìn thấy Thái Dương Lạc Sơn, nhưng vẫn không thể đưa ra quyết định.

“Đại sư tử sao lại đi cùng lão già kia?” “Giả dối đi! Khẳng định là giả hả? Lần sau lại thăm vấn lão già kia một chút” “Nhưng biểu hiện trước kia của lão già kia... cũng không phải là giả!” “Nếu như... nếu là thật, ta không nên đi lên? Sau khi đi lên, phải làm sao mới nói với đại sư tử?” Chẳng lẽ ta nói thẳng, ta có thể giải quyết lão già kia? Nhưng đại sư tử lợi hại như vậy sao?, Nàng không có khả năng là bị cưỡng ép... Ài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Đủ loại ý niệm trong đầu Lý Tiên Đạo nổi lên lại chìm xuống, từ đầu đến cuối không thể tìm ra cái gì có thể giúp nàng đạt được chỗ tốt, lại không kinh động quá nhiều người, hơn nữa còn phải đảm bảo biện pháp an toàn cho nàng.

“Người ở chỗ này làm cái gì?!” Trên núi một tiểu thanh đi xuống, sau khi nhìn thấy Lý Tiên, mở miệng chất vấn.

Bình thường mà nói, dưới chân núi đều rất ít đệ tử của Minh Nguyệt cư sẽ đến, bởi vậy Lý Tiên mới có vẻ kỳ quái.

“Ặc, sư muội, ta... chỉ là muốn tới hỏi đại sư tử một tiếng thôi.” Lý Tiên tìm một cái cớ.

“Hỏi một tiếng được không?” “Đúng vậy, ta nghe nói... có vài lời đồn không hay lắm...” ấp a ấp úng, người rốt cuộc muốn nói cái gì?!” Tiểu Thanh cắt ngang lời nàng, tiếp tục chất vấn: “Tin đồn gì?” Lý Tiên Nhân cắn răng, thấp giọng nói: “Chính là lão tạp dịch ở giữa sườn núi kia, gần đây ta nghe được một số lời đồn không hay lắm...” Trước tiên dò hỏi thăm tin tức một chút.

“...Hừ!” Tiểu Thanh rất không cao hứng, “Lão già kia tâm lão bất lão, thực sự đáng giận! Bất quá người yên tâm đi, tiểu thư

là tâm địa thiện lương mới thu lưu hắc làm tạp dịch ở Minh Nguyệt cư, ta đã cấm hắc lên đỉnh núi rồi!” “A... ” Lý tiên tử à một tiếng thật dài, nghĩ thầm, tiểu thư nhà ngươi sợ không phải đã bị lão gia hỏa kia gian trá rồi chứ.

Nhưng ngoài miệng nàng không thể nói ra, cũng không thể biểu hiện ra.

“Được rồi, đa tạ ngươi tới nhắc nhở, về sau có chuyện gì có thể tìm ta, ta có thể giúp thì giúp “Tiểu Thanh không sao cả, Lý Tiên Tiên này nàng cũng nghe nói qua một ít tin đồn, ở ngoại môn rất biết luân cú, phỏng chừng là muốn tới tìm tiểu thư cùng một chút quan hệ.

Bất quá, chỉ là một đệ tử ngoại môn, còn không xứng tới tìm tiểu thư nhà nàng, chỉ có thể đến tìm nàng.

“Vâng!” Điều này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Lý Tiên Tiên cười như nở hoa, trong lúc vô ý lại hỏi: “Không biết sư muội muốn đi đâu? Đây sắp ăn cơm chiều rồi à, đại sư tỷ ăn cơm chiều chưa?” “Tiểu Thanh liếc nhìn cô ấy, hỏi người tu tiên ăn chưa, ngươi tưởng là người phàm à? Không hiểu sao!” Tiểu Thanh đang tản bộ trong hoa viên đi về phía trước, “Ta đi mời phu nhân tới... Cùng ăn cơm với Lý Tiên Mẫn” nhay cảm bắt được sự do dự trong lời nói của Tiểu Thanh.

Tựa hồ nàng đi mời Chương môn phu nhân, không chỉ đơn giản là vì ăn cơm.

“Đúng rồi, phu nhân! Ta làm sao lại không nghĩ tới!” Lý Tiên Nhân lộ vẻ vui mừng, đi theo: “Sư muội, ta cùng đi với ngươi bái phỏng phu nhân nhé?” Bị Tiểu Thanh dùng ánh mắt quái dị dò xét, Lý Tiên Tiên đỏ mặt, lại tìm cớ: “Ta nghe nói phu nhân rất quan tâm đại sư tỷ, cho nên có chút chuyện muốn...” Tiểu Thanh không giải thích được!”, Tung người bay lên, ném ra một câu nói: “Muốn đi thăm hỏi phu nhân, thì tự mình đi đi, đừng đi theo ta!” Lý Tiên Nhân này quá ghê tởm, sẽ thấy khau khau, không biết xấu hổ bắt chuyện, không biết xấu hổ.

“Đúng rồi” Tiểu Thanh lại cho nàng một câu: “Gần đây tâm tình của phu nhân cũng không tốt lắm, nếu như ngươi đi bái phỏng... Ha ha...” Lý Tiên do dự một chút, thôi, hay là chờ

mấy ngày nữa lại đi bái phỏng đi, nghĩ đến vị phu nhân kia., Cũng là vì không muốn đệ tử bị một lão tạp dịch gian dân? Lại thêm thân phận chưởng môn phu nhân của danh môn chính phái, càng không có khả năng đối với nàng được như thế nào? Lý Tiên Tiên đã quyết định trong lòng nhẹ nhõm rất nhiều, lại nghĩ tới khuôn mặt non nớt ngây ngô của tiểu Tước Nhi, đêm nay cũng không biết nàng có tới tìm nàng tu luyện hay không? Hai người thời gian gần đây như keo sơn, Kim Ngọc Tước mượn cơ buổi tối đi ra ngoài luyện công phòng lấy cơ ra ngoài viện tu luyện., Kỳ thực cùng Lý Tiên dùng chung một phòng luyện công, sau khi vào cửa liền hôn nhau, quần áo, quần lót, ngực tùy ý ném lung tung., Bốn chân quấn lấy nhau, suốt đêm vui vẻ, thế cho nên sáng sớm ngày hôm sau lúc trở về hai chân đều là mềm mại, thiếu nữ Kim Ngọc Tước nhỏ nhắn không biết bị Lý tiên thân ra bao nhiêu vết tích, hai chân mảnh mai càng quấn quýt cùng nàng, mãi cho đến đỏ lại sưng.

Tư vị yêu thích tiêu hồn ăn xương, làm cho thiếu nữ mới nếm thử tình dục khó mà cự tuyệt, Lý Tiên bị kinh nghiệm già đến phòng luyện công bày ra từng tư thế xấu hổ, mãi gương không ngớt.

“Đại sư tử nằm trên giường, có gì thay đổi không?” Nghĩ tới tiểu Tước Nhi, đầu óc bay lên, thân thể Lý Tiên cũng đỡ hơn vài phần, không hiểu sao lại nghĩ tới đại sư tử váy trắng bông bênh.

Nàng không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua Minh Nguyệt Phong trên trời chiều, nếu có thể nhìn thấy đại sư tử giống tiên tử, bị thân thể già yếu của lão tạp dịch thấp bé gầy gò đè ở dưới thân, không biết sẽ là quang cảnh bức nào? Nói vậy chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, là có thể khiến huyết mạch nàng sôi sục, ăn uống ngon lành muốn gia nhập? Cùng lão nam nhân vui vẻ là giả, nhìn đại sư tử bị gian dân, lộ ra đủ loại bộ dáng ngượng ngùng, mới là thật!... Minh Nguyệt phong, lưng chừng sườn núi.

Trong lúc Lý Tiên Tiên đang phán đoán đại sư tử ở trên giường biểu hiện ra sao, thì một chỗ cỏ hoa giữa sườn núi phồn thịnh như thể mê cung có hình tròn ẩn kín.

Trung tâm vườn hoa, trên một sườn dốc, tứ phía rải rác từng món quần áo.

Quần áo trắng noãn, nữ tử mặc áo lót bí mật, hai giày thêu nhỏ nhắn, cộng thêm quần áo của nữ tử tinh mỹ này không tương xứng với quần áo vải thô, cùng với một đôi giày vải lão nhân lầy lội.

Hai loại quần áo chênh lệch cực lớn, khiến cho người ta nhìn không được muốn nhìn kỹ một chút, lại thấy một nhánh trâm cài tóc tinh mỹ của nữ tử cũng rơi xuống đất, giống như kẻ lại vừa rồi chủ nhân trải qua động tác thô lỗ thế nào, để cho nam nhân thân phận ti tiện xé rách quần áo trắng noãn, lộ ra vị trí xấu hổ nhất của nữ tử.

dâm dục dục dục vọng như Lý Tiên, tuyệt khó có thể tưởng tượng được, ở giữa vườn hoa, nơi đó hoa tươi nở rộ, lùm cây tươi tốt bí ẩn, tiên tử và lão hán đi việc, hình ảnh là dâm kiều cỡ nào.

Quần áo tán lạc khắp nơi, mỹ lệ thanh lãnh, có tiên tử thánh khiết khí chất nằm trên sườn cỏ, hai chân giống như bị ép buộc, hoặc là xấu hổ tách ra, giữa đùi thon dài tuyết trắng kẹp lấy một lão hán.

Tiêm Y đã bị cởi xuống, giữa hai chân tiên tử phồng lên, bết chặt hợp thành một đường, lại trắng lại mập hai cánh môi mật mật, cứ như vậy trần trụi lộ ra trước mắt lão hán.

“Ừm, váy bị cởi ra, tình dục nóng bỏng bao phủ toàn thân, Tiêu Hi Nguyệt há miệng nhỏ khê thở dốc, nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám đối mặt với lão tạp dịch giữa hai chân.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được, lão hán đang dùng hai tay nâng mông nàng lên, làm cho cái mông nàng nhô lên, mật huyết nhô ra, bị hấn dùng ánh mắt cuồng nhiệt trần trụi nhìn chăm chăm vào, sự xấu hổ của nàng bị lộ ra hoàn toàn! Thời gian giống như đọng lại, ánh chiều tà phía chân trời càng phát ra hỏa hồng, ánh chiều tà chiếu rọi xuống, mật huyết tiên tử khê giật mình, chậm rãi phun ra mật mạch ngọt ngào.

“Ngươi... Không, đừng nhìn.” Tiêu Hi Nguyệt chỉ cảm thấy dưới thân của mình bị lão già nhìn chăm chăm, cảm giác nóng

bỏ không ngừng thiêu đốt toàn thân cô, khiến cô không chịu nổi vươn tay nhỏ trắng trẻo, nhẹ nhàng che lấy huyết mật bánh bao lộ ra ngoài kia.

Huyết mật tiên tử trắng nõn, nước mềm mại bị bàn tay nhỏ nhắn che lại, động tác xấu hổ xen lẫn một chút cảm giác rất nhẹ nhàng khi xúc phạm khiến gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ đỏ bừng, tay phải che âm lại dò xét vài phần, che lại toàn bộ huyết mật tử mập mạp trắng nõn.

Nhưng chất lỏng chảy ra từ trong mật mạch, vẫn thấm vào ngón tay của nàng, giữa ngón tay dính chắc trơn bóng, tràn ngập dục vọng.

khoa tay che lấy ngón giữa huyết nhỏ đang căng phồng bùng nhúc nhích, khoái cảm cuộn tới.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, không nhịn được rên rỉ một tiếng, dịu dàng uyển chuyển, lòng người suy sụp.

“Tiên tử!” Lý lão hán cởi sạch quần lót dưới chân tiên tử, thở hổn hển, quỳ gối giữa chân Tiêu Hi Nguyệt, đi về phía trước vài bước, để tiên tử nửa người trên nằm trên cỏ mềm mại, hắn thì dùng hai chân nâng mông tiên tử, để tiên tử cái mông mềm mại đặt trên đầu gối cùng bắp đùi của hắn, dưới háng gậy dãn vào mông tiên tử.

Cứ như vậy, hắn liền có thể ra tay, dùng hắc cái kia thường xuyên bắn thủ bận rộn, lộ ra khô quắt lại đen thui khô gầy hai tay, bắt lấy tiên tử dùng để gầy đàn tiếng đàn tuyệt vời, Bạch Tinh nhỏ nhắn xinh đẹp.

Chậm rãi mở ra.

Từng chút từng chút, chấp nhất, tránh ra tiên tử che lấy bàn tay nhỏ bé không lông không lông của nàng, lại để cho tiên tử trắng mập mạp bắp thịt, lần nữa bại lộ dưới ánh mắt cuồng nhiệt của hắn.

Dưới trời chiều, trong vườn hoa, tiên tử lộ âm, đẹp không sao tả xiết.

“Tiên Tử... Tiên Tử...” Lý lão hán kích động thân thể run rẩy, nỉ non hô tiên tử, ánh mắt ngơ ngác nhìn tiên tử lộ ra mật ong

trước mắt.

Nửa người trên tiên tử nằm nghiêng trên bãi cỏ, nửa người dưới thì bị y nâng lên, đây là tư thế truyền thống nhất giữa nam nữ và nữ. Sau khi bàn tay nhỏ bé che âm của Tiêu Hi Nguyệt bị kéo ra, huyết Thiên mật hoàn toàn bại lộ, lòi ra, huyết bánh bao không lông vốn phồng lên, bị lão hán nâng mông lên, hoàn toàn biến thành tư thế nghênh đón nam nhân.

Sau khi tình hình thay đổi, huyết mật khép chặt bắt đầu khép mở, như một cái miệng nhỏ trắng nõn phần hồng, phun ra một mật ong hấp dẫn nam nhân đi chơi đùa, cắm sâu vào trong!”, Không dám đáp lời, cũng không ngăn cản, bàn tay nhỏ bé bị lão hán lôi kéo, mặt nàng xấu hổ đỏ bừng, bị lão hán nhắc lên cách cái mông bất lực treo trên bầu trời, huyết mật hoàn toàn lộ ra bên ngoài, hai chân thon dài trắng như tuyết chỉ có thể vô lực tách ra, không có cách nào ngăn cản bất cứ tiến công nào của nam nhân.

Chơi lót cũng được, liếm láp cũng được, cắm vào... cũng có thể.

“Tiên tử!” Sau khi thưởng thức đủ mật ngọt phun ra hình ảnh ngọt ngào mỹ diệu của Cam Lộ Châu, Lý lão hán nuốt một ngụm nước bọt, hết sức đè xuống sơn bồng cực lớn trong mông tiên tử, hắn thậm chí không dám động thân, sợ một khi mình động thủ, sẽ bị kích thích đến phát cuồng, dùng sức cắm vào, không hề cố kỵ bắt đầu điên cuồng xen vào, làm ra tiên tử đồ mờ mờ đầm đìa, rên rỉ không ngừng.

“Lần trước là lão nô quá thô bạo, lão nô áy náy không thôi!” Làm tiên tử có làm cũng không xuống giường được ba ngày, chẳng những tiên tử mệt mỏi, hắn cũng không có biện pháp tiếp tục trút lửa, cho nên lão hán quyết định lần này cứ từ từ chơi đùa tiên tử cho sướng khoái., Còn sợ nàng lần sau không tới tìm hắn? Làm quá thô bạo... Lão hán thô bỉ hạ lưu mà nói, khiến giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt bị hắn cởi trần hạ thân không khỏi hiện lên trong đầu nàng đêm nàng bị phá thân, căn kia khiến cho nàng dục tiên dục tử, mười tám năm rứt rứt khổ tu hóa thành vật lửa nóng chảy, giờ phút này ngay dưới mông nàng, cùng nàng.

Hai bờ mông quần chặt lấy nhau.

Dương cụ nóng hôi hổi to, đã chuẩn bị tốt lại đâm vào trong thân thể của nàng, chuẩn bị tinh thần sống lại cắn xuống.

“Ừm, đâm tư không ngừng, Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám nhìn lão tạp dịch đang quỳ giữa hai chân nàng.

Gương mặt trở nên nóng bỏng không gì sánh được, mũi thở phì phò không ngừng.

“Hắc hắc, tiên tử!” Lý lão hán nhìn thấy bộ dáng then thùng của tiên tử, càng thêm đắc ý, chủ động giơ bàn tay ngọc của tiên tử lên, ghé vào miệng cười đậm đang nói một câu “Tiên tử, ngài ướt rồi”, liền dùng đầu lưỡi cuốn một cái, vừa rồi ôm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt vào trong miệng.

“Ngươi!” Ngón tay bị liếm, Tiêu Hi Nguyệt dòn dập hô lên, nhưng đã không kịp ngăn cản, lão hán liền liếm ngón tay nàng từng cái một hôn, mỗi một ngón tay trắng mịn đều bị ông lão này giữ lại, như là Ngọc Tước sư muội hút lấy mũi của Lý Tiên, hút năm ngón tay của nàng vào từng cái một.

Đầu lưỡi của nam nhân già quần quanh đầu ngón tay nàng, Tiêu Hi Nguyệt có thể cảm nhận được rất rõ ràng, hán đang dùng đầu lưỡi tham lam xoay tròn liếm liếm ngón tay của nàng, mỗi một khe hở, mỗi khớp ngón tay đều bị hán tỉ mỉ hôn lên một lần.

“Không...” Hỏa nhiệt tràn ngập dục vọng, khiến Tiêu Hi Nguyệt lần nữa cảm thấy tình dục kéo tới, bàn tay nhỏ bé co rút lại, hai chân không nhin được xiết chặt một cái, muốn khép lại kẹp lấy, làm giảm bớt cảm giác ngứa ngáy dưới thân.

Nhưng lại chỉ kẹp chặt lấy eo nam nhân, sau khi Lý lão hán cảm nhận được tiên tử kẹp chặt hai chân lực đạo, cái khổ dưới chân lại lần nữa nhảy nhảy, giống như tưởng tượng đến bước tiếp theo cắm vào trong cơ thể tiên tử, cắm vào khiến nàng rên rỉ thở dốc, hai chân cũng như bây giờ kẹp chặt lấy eo của hán, đáp lại hán gian đậm! Nhưng như vậy còn chưa đủ.

Tiên tử còn cần phải chơi đùa một chút, khiêu khích một chút, nhìn nàng lộ ra bộ dáng xấu hổ, gian dâm tiên tử trước, nhìn nàng lộ ra bộ dáng ngượng ngùng không thôi, rằng mây đỏ trải rộng trên gương mặt., Nữ tử then thùng nhu nhược, ánh mắt không dám đối mặt với hắn, cộng thêm bị đùa bốn thân thể mềm mại cùng huyết mật, lại không cự tuyệt, tiên tử hổ then xen lẫn một tia mong đợi, thậm chí là hàm răng cắn đôi môi đỏ mọng, đều đáng để hắn hảo hảo chơi một phen tiên tử dưới thân.

Thẳng đến thời điểm tiên tử nước mật tung hoành, hắn lại mạnh mẽ vươn gân lớn vào trong mật huyết chật hẹp của tiên tử.

“Tiên tử!” Lý lão hán vừa vui vừa kích động, tay trái cùng tay phải Tiêu Hi Nguyệt đưa ra mười ngón, tay phải khô héo thì run rẩy sờ lên đùi bạch hoa của tiên tử.

đùi bị tập kích, Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một cái.

Bàn tay khô héo của lão hán cùng nàng thi đấu sương tuyết, tất nhiên là tạo thành sự đối lập vô cùng rõ ràng.

Nhưng tại thời khắc dục vọng lan tràn, nàng đã không cách nào cự tuyệt.

“Tiên tử, chân của ngài thật là trắng!” Lão hán rất kích động, bàn tay không lồ vuốt ve bấp đùi tiên tử dưới thân, thỉnh thoảng lại xâm nhập vào giữa hai chân của nàng, dưới hai huyết mật trắng nõn trắng nõn nối liền với bấp đùi, dùng ngón tay xẹt qua, làm tiên tử dưới thân run rẩy không thôi, phát ra tiếng rên rỉ dồn dập.

“Ta... Không, không nên như vậy.” Tiêu Hi Nguyệt sắc mặt đỏ bừng vô lực giơ tay lên, muốn cự tuyệt ngón út của lão hán đùa giỡn, nhưng bị kích thích đến bàn tay nhỏ bé yếu ớt vô lực, làm sao chống cự được sự khinh nhờn của lão hán? Ngược lại bị lão hán cười dâm đãng bắt tay trái, cùng nhau đùa bốn bấp chân cùng với hai chân của nàng, trừ huyết mật no căng ở trung tâm kia, tất cả chỗ còn lại đều bị hắn chơi một lần.

“Không, à... Ừm, ta, ta... ở chỗ kia...” Tiêu Hi Nguyệt thở hổn hển, hai chân càng lúc càng ngứa ngáy, cô khó chịu vươn nửa người dưới, muốn đi tìm chỗ ngứa ngáy vừa nóng, còn không ngừng chảy ra chỗ nước đọng, cho dù là cái huyết mật đang phồng lên không lông kia, lại bị hấn liếm đi nữa, đầu lưỡi chui vào bên trong khuấy động, cũng không thể làm được như bây giờ, không thể xuống dưới được.

Khó chịu cực kỳ.

“Tiên tử, ngài muốn sao?” Lý lão hán càng thêm đắc ý, đem tiên tử thanh lãnh chơi đùa mất lý trí, hạ thân uồn một cái, không ngừng đem cái huyết nhỏ mập mập nghênh đón hấn, truy đuổi ngón tay của hấn Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, theo bản năng lắc đầu. Nhưng vào lúc này, ba đầu ngón tay lão hán đột nhiên xẹt qua huyết mật của nàng, vừa vặn chạm vào vết nứt của huyết Nhất Tuyền Thiên Mật.

“A!!” Đầu ngón tay thô ráp của lão hán xẹt qua huyết huyết sung huyết, kích thích Tiêu Hi Nguyệt gấp gáp hét lên một tiếng, nắm chặt tay phải lão hán, nắm chặt bàn tay của hấn, hai chân co rút run rẩy kẹp chặt, huyết mật dưới thân lộ ra đột nhiên co rút lại.

Như thể miệng mật phun ra chất lỏng ngọt, dùng sức hút mật quay trở lại, vốn có chút căng tròn một đường huyết Thiên mật, lại gắt gao co rút lại. Huyết bánh bao bị vỡ lúc trước khép chặt, không nhìn thấy thịt mềm trong màu hồng phấn, ngay cả hạt thịt óng ánh trên đỉnh đầu cũng rút trở về.

Nhưng sau đó.

Dưới ánh mắt trừng to nhìn chăm chú của lão hán, miệng của Tiêu Hi Nguyệt phấn hồng đột nhiên mở ra, một làn mật ngọt hương thơm ngọt theo đó phun ra, như một suối phun, mật ong sền sệt phun lên bầu trời, lại rơi xuống trên ngực lão hán.

“A! A...” Tiên tử xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng run rẩy liên tục kêu lên ba tiếng, thân dưới trần trụi cũng liên tục phun ra ba giọt mật, đều phun vào trên người lão hán đang quỳ dưới chân nàng. Chất lỏng ngọt ngào giống như bồi lên thân thể khô quắt của lão tạp dịch.

Tàng mật ong phía trên tựa như ngọt ngào.

“Tiên tử, tiên tử, hắc hắc hắc!” Lý lão hán hai mắt trừng trừng, bị kích thích nói không ra lời, Hà Hà Chi thở dốc.

Tiên tử phun trào xong, hai gò má đỏ bừng nóng hổi, thần tình then thừng, nhắm hai con ngươi lại hưởng thụ bộ dáng khoái cảm cực hạn, thật sự khiến hắn thoải mái muốn thăng thiên.

Hồi lâu, tiên tử kéo căng thân thể mới mềm xuống, sau cao trào gương mặt đỏ bừng một mảnh, tuy nhắm mắt, nhưng giữa lông mày nhộn nhạo nồng tình, thế nào cũng không che giấu được.

Hơn nữa, theo tiếng rên rỉ dồn dập của Tiêu Hi Nguyệt, bộ ngực căng tròn đầy đặn của nàng cũng phập phồng theo, sữa sữa trắng như tuyết chống lên quần áo, hình thành một đường cong tuyệt vời, bởi vậy hô hấp mà run rẩy, thập phần mê người.

“Tiên tử...” Hai vú non mềm nhũn của Tiêu Hi Nguyệt mỹ diệu như vậy, khiến Lý lão hán nhìn mà đắm đắm, tạm thời mất đi hứng thú với nước bắn thiêu của nàng, thân thể thò ra phía trước, vươn tay muốn sờ Song Phong đang rung động của nàng.

“Không thể...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại đang ngượng ngùng, vươn tay chặn bàn tay bắn thiêu của lão tạp dịch lại, cắn môi lắc đầu.

Lý lão hán lúng túng thu tay lại, ngượng ngùng cười nói: “Tiên tử, ngài luôn nói những lời này, không thể nói nhiều hơn một chút sao?” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời, vẫn nhắm mắt như cũ, tựa như cảm thụ tình dục vọng sau cao trào.

“Tiên tử!!” Lão hán cuống lên, tiên tử nếu như lại giống như người chết nằm trên bãi cỏ, cho dù mặc hắn thao túng, tùy tiện thô bạo đập tiên tử tất nhiên là rất thoải mái, nhưng luôn cảm thấy kém một chút.

Hình như còn không bằng lúc trước, hắn cầu xin tiên tử bồi dưỡng hắn một chút, còn có hai người cùng nhau cấu kết gian tình, tới chỗ vườn hoa mà hắn đã chuẩn bị để kích thích! Tiên tử lúc trước, mang theo nụ cười xấu hổ, sợ sệt không thẳng nổi

bị hấn khiêng vào vườn hoa này, xuân sắc phong vận nhộn nhạo mới là thời điểm khiến người ta muốn dừng bước.

Nhưng bây giờ.

“Tiên tử!!” Tiêu Hi Nguyệt vẫn phải không trả lời, Lý lão hán dứt khoát bỏ đi tâm tư tán tỉnh lúc trước, trực tiếp dùng tay phải thăm dò mật huyết tiên tử vừa mới tới cao trào càng thêm mẫn cảm, ngón tay cái thuận theo đôi môi trắng nõn nõn nà nõn nà của tiên tử, móc vào trong.

“Ọt ọt” tiếng nước dâm ô vang lên, Lý lão hán chỉ cảm thấy ngón tay cái của mình hăm vào mỡ nóng bóng loáng, lại vừa ướt vừa nóng, chặt không gì sánh được, ngón tay vừa mới đi vào, thịt mềm màu hồng trong khoang tiên tử liền không thể chờ đợi được bị cuốn lên, gắt gao hút lấy ngón tay của hắn, bên trong mơ hồ có một cỗ hấp lực, hoan hô muốn hút cả ngón tay hắn vào.

Chẳng trách lúc trước mẹ chồng, mỗi lần hắn rút ra gây thịt đều quăng vào trong, hóa ra là tiên tử trong huyết đang dụ dỗ hắn!” Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, hai chân lại muốn xiết chặt, bàn tay nhỏ bé duỗi xuống, ý đồ đẩy bàn tay hắn đang khinh nhờn hạ thể nàng.

Nhưng sau khi tình dục đỉnh phong, nàng chỉ có thể phí công vô lực đặt trên cánh tay lão hán, cảm thụ được tay phải tác quái của nàng tàn sát bừa bãi trong huyết mật, mang đến cho nàng cảm giác vô tận kéo dài.

Lý lão hán cười hắc hắc, lại duỗi ra một ngón trỏ, cùng ngón cái, hai ngón tay khuấy động trong huyết mật tiên tử, keo kiệt, nghiền cứu, khuấy cho thịt non trong khoang mật đến long trời lở đất, tùy ý bóc bóc, để cho huyết không ngừng chảy xuống.

“Không, không, không, không cần... A, a a.” Tiêu Hi Nguyệt không cách nào giữ im lặng, lão hán dùng ngón tay móc mang tới cảm giác vô cùng kịch liệt, nhanh chóng cọ rửa thân thể của nàng, mang đến cho nàng cảm giác run rẩy.

Hai chân lão già thon dài tuyết trắng dùng sức kẹp chặt hai chân, nửa người dưới co lại, trốn tránh lão hán ngón tay đùa bỡn, nhưng hai ngón tay lại giống như giò trong xương, gắt

gao bám theo huyết mật của nàng, thoáng cái hung ác hơn một chút, đem huyết mật của nàng chơi đùa thành đại dương mê mông, chất lỏng ngọt ngào không ngừng chảy ra bên ngoài, bóng qua bắp đùi sạch sẽ, rơi xuống dưới cổ ở dưới thân hai người.

“Không, à không cần.” Đầu Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi bãi cỏ, mở hai mắt mê ly ra, gương mặt xấu hổ đỏ bừng, dùng hai bàn tay nhỏ trắng trẻo nắm lấy cổ tay lão già, nhíu chặt lông mày, hàng mi cong cong cong cong thành một đoàn, run run kháng cự, nửa người dưới khẽ run rẩy tránh né.

Lão giả mắt điếc tai ngơ, hai ngón tay đẩy nhanh tốc độ đùa giỡn huyết Bạch Hồ mật của nàng, đào chất lỏng sền sệt bên trong như suối tuôn ra, làm toàn bộ bàn tay của hắn ướt nhẹp.

Hắn hưng phấn vươn một ngón giữa ra, cùng với ngón trỏ cắm thật sâu vào trong khoang ngực nóng hổi của tiên tử khuấy động, ngón tay cái thì dùng sức bóp một cái vào hạt thịt trắng nõn mềm mại mềm mại của nàng.

“A!!!” Tiên tử ngửa đầu ra sau, một mái tóc đen nhánh lại buông xõa trên cổ, tản ra, hình thành một hình ảnh như tảo biển xinh đẹp.

Thân hình của nàng cong thành một cái cung, bộ ngực căng tròn thẳng tắp, hạ thân co rút nhấc lên rời mặt đất, đón lấy ngón tay đang đùa bỡn huyết mật của lão hán, hai chân ngọc tuyết trắng thì giẫm trên cỏ cây., Hầu như chỉ dùng đầu ngón chân chống xuống mặt đất, mười ngón chân ngọc trắng run rẩy co lại, lún vào trong bãi cỏ, giống như mười cái đinh trắng như tuyết đóng vào trong, chống đỡ nửa người dưới của nàng, làm cho nam nhân giữa chân keo kiệt móc huyết mật của nàng có thể tiếp tục đùa giỡn.

Biết tiên tử lại muốn lên cao trào, Lý lão hán tăng tốc, toàn bộ bàn tay đều che mật huyết Tiêu Hi Nguyệt, năm ngón tay tới lui cắm vào, mật ong chảy ra triệt để làm ướt bàn tay của hắn.

Đồng thời, hắn nâng cánh trái mềm mại của tiên tử, còn lại là trượt vào trong mông.

Trong hai cánh mông của nàng, tìm ra cúc yêu phần mềm ở giữa mông, ngón giữa hướng vào bên trong tìm tòi.

“A!!!” Cúc huyết cùng mật huyết đồng thời bị chơi đùa, tiên tử lần nữa đạt tới cao trào, Cúc Tâm kẹp chặt vào trong ngón giữa thô ráp, mật huyết lại phun ra từng luồng chất lỏng, chờ tiên tử cao trào về sau, mông lại rơi xuống mặt đất lần nữa, Lý lão hán nâng tay phải lên nhìn, bàn tay cùng ngũ chỉ bao phủ lên một tầng chất lỏng, tràn đầy mùi thơm ngọt ngào tiên tử.

“Tiên tử, dâm dịch của ngài thật là thơm” Lão hán liếm ngón tay một cái, chỉ cảm thấy rằng môi lưu hương, không khỏi hắc hắc cười dâm đẳng, thân thể lần nữa nghiêng về phía trước, đem mấy ngón tay theo thứ tự đặt vào miệng anh đào nhỏ đang thờ dục của tiên tử, để tiên tử cũng nếm thử hương vị mật của nàng.

Ngón tay ngăm đen khô gầy, vươn vào trong đôi môi thuần khiết của tiên tử, tiên tử sau cao trào vô cùng thỏa mãn, vô thức dùng đôi môi anh đào đỏ noãn ngậm lại ngón tay của hắn, nhẹ nhàng hút mút một phen, lưỡi thơm mềm mại liếm láp trên đầu ngón tay. Cùng lúc đó, Lý lão hán sáng khoái bay lên, bản thân cũng cảm giác mình đang khinh nhờn tiên tử, chơi đùa một chút để ngón tay xoa môi trên dưới tiên tử một phen, tranh thủ thời gian buông xuống.

Tiếp theo, tay của hắn đi xuống, rút cục bám lên bộ ngực mềm mại phập phồng bất định của tiên tử, một tay nắm lấy bộ ngực tiên tử nặng trĩu kia, cùng với quần áo trắng noãn đồng thời khổng chế trong lòng bàn tay.

“Tiên tử!! Rút cuộc lão nô cũng sờ được sữa của ngươi rồi!” Lý lão hán hưng phấn nói ra những lời thô tục, hắn cuối cùng cũng chơi được nửa người trên của tiên tử, bàn tay hơi nắm một cái, đầy ắp thịt tiên tử căng mọng cùng cảm giác mềm mại, mặc dù vẫn cách quần áo, nhưng áo lót cùng quần mỏng căn bản ngăn không được cảm giác tuyệt vời này.

Chỉ tiếc, vừa mới bắt được bộ ngực mê người của tiên tử, nàng liền thanh tỉnh lại, một đôi tay ngọc che trước ngực, cắn môi lắc đầu.

Lý lão hán cũng không rõ ràng lắm, tại sao tiên tử hèn hạ lại bị xếp chồng lên cao trào, nhưng vẫn kiên quyết cự tuyệt hẳn vuốt ngực như vậy.

Rõ ràng lúc trước là tiên tử chủ động cầu gian dâm, Lý lão hán cởi váy của nàng không phản đối, cởi áo lót của nàng cũng không phản đối, nâng cái mông trắng của nàng lên, dùng bàn tay bắt, đi nặn, chơi đùa với Cúc Hoa mềm mại của nàng, tiên tử cũng chỉ là sắc mặt đỏ hồng, hơi nói mấy câu kháng cự, liền để hẳn tùy ý đùa bỡn.

Đối với những cô bé bình thường, mật huyết lập Ngọc Túc đều là nơi cấm kỵ, nhưng theo như Hi Nguyệt tiên tử thấy, nửa người dưới có thể bị bại lộ, chỉ có nửa người trên phải bảo vệ gắt gao.

Không hiểu rốt cuộc nàng nghĩ thế nào.

“Ngươi...” Cánh tay phải mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt che ngực, bộ ngực sữa hơi biến hình, làn nữa xấu hổ quay đầu sang, thấp giọng nói: “Đến đây nào.” Đây là bồi thường bằng không thể xoa ngực sao? Lý lão hán có chút nóng nảy, đem gậy thịt ở chỗ mông tiên tử đặt lên trên, cái đầu rùa đỏ thẫm to lớn cứng rắn đặt vào huyết động dâm dục phần hồng mềm mại của cô, trong miệng lại nói: “Tiên tử, ngươi nói muốn tới cái gì?” Tiêu Hi Nguyệt lại trầm mặc không đáp.

Thậm chí để mặc lão hán dùng đỉnh đầu rùa dâm âm hộ của nàng, cảm giác áp bách mãnh liệt khiến cho nàng không khỏi mở miệng nhỏ ra, loại lực áp bách phảng phất như muốn giảm bớt trái tim này ra ngoài.

“Tiên tử! Tiên tử!” Lão hán liên tục thúc giục mấy lần, lấy tay đỡ lấy gậy thịt dưới háng mài nhiều lần vào huyết mật tiên tử, để cho khí chất hai người cọ xát vào da thịt cùng một chỗ, chất lỏng sền sệt đem gậy thịt và bờ môi âm non mềm mại sung huyết chà xát đến óng ánh dầu bóng loáng.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt chính là căn môi, mặc cho lão hán dùng gậy thịt lẳng nhục nàng, cái đầu rùa to lớn mấy lần dùng sức ép xuống, phá vỡ huyết ngực chật hẹp của nàng, muốn chui vào bên trong, giảm bớt cảm giác ngứa ngáy đường kính,

nhưng lão tạp dịch này lại xấu xa đem gậy thịt thối lui ra ngoài, làm cho chỗ sâu trong đường mòn của nàng càng thêm trống rỗng.

Nhưng nàng vẫn không mở miệng, hàm răng cắn chặt môi, chỉ thỉnh thoảng rên lên một tiếng, từ lão nam nhân dùng gậy thịt cực lớn đùa bốn huyết của nàng.

“Tiên tử, ngài nói một câu đi!” Lý lão hán từ bỏ, rất là ủ rũ cúi đầu nói.

Tiên tử đẹp thì đẹp, nhưng nếu mỗi lần đâm đâm nàng, đều nằm trên cỏ giống như một người chết, mặc cho hắn đùa bốn cũng không hừ một tiếng, nhiều lắm là kêu rên hai câu, như vậy làm sao được? Dựa theo lão hán biết được quá trình nam nữ giao hoan, nữ nhân trên giường đều rất phóng khoáng, không nói những thứ khác, ngay cả trước đó hắn và Tiêu Hi Nguyệt đi rình coi, con tiện nhân Lý Tiên kia câu dẫn Kim Ngọc Tước, quá trình kia thật sự rất kích thích.

Con tiện nhân Lý Tiên kia tương mạo chắc chắn kém tiên tử, nhưng trên giường lại mở ra, bộ dáng đâm đặng kia thật khiến người ta hận không thể dùng cái chu lớn hung hăng đâm vào trong hố đen của nàng, chơi trò tiện nhân kia hoặc đâm huyết sung đỏ, khóc lóc cầu xin tha thứ.

Nhưng tiên tử, trên giường lại sống chết không chịu mở miệng.

“Tiên tử, nếu như ngươi còn như vậy, lão nô cũng không có hứng thú nữa!” Lý lão hán cố ý lấy tay nhắc bông thịt dưới hông lên khỏi huyết mặt tiên tử, giữa hai người tính khí dính lấy mặt ong, hơi tách ra, liền có thể nhìn thấy từng sợi tơ màu bạc nối tiếp với huyết mềm mại màu đen của lão hán với tiên tử.

Như ngó sen đứt tơ còn liên tục, lâm vào hai người giao tình, chất lỏng do tính khí phân ra tiết ra phảng phất như đang nói về khát vọng của riêng hai người.

“Ta...” Nhận thấy cây gậy thịt nóng rực rời khỏi huyết mặt, hai mắt Tiêu Hi Nguyệt cuối cùng cũng mở ra một khe hở, nhìn nam nhân đang quỳ gối dưới chân cô.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, một bên lửa nóng, một bên ngưng ngưng.

Một lát sau.

Tiêu Hi Nguyệt không chịu nổi đôi mắt với loại này lại quay đầu đi.

Đi, lúm đồng tiền như lửa, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn kia, cuối cùng nhẹ nhàng nói ra: “Ta... Ta không biết nói cái gì mà “Lý lão hán vui mừng nhường mày, gây thối dưới háng bị kích thích nhảy nhót vài cái, lại tới ăn thịt bên huyết tiên tử mật, vội vàng nói: “Tiên tử, ngài đem cảm nhận bây giờ nói ra đi!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc nửa ngày, lắc đầu.

“Tiên tử ngài không biết nói gì sao? Vậy ngài cứ nói là bị lão nô đánh, cảm giác gì!”... Hạ lưu...” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gắt một cái, thanh âm mềm mại đáng yêu khiến người ta say mê, Lý lão hán cười ngây ngô: “Tiên tử, đúng rồi, chính là như vậy đó, đúng là như vậy đó.”, Cứ như vậy đi, tiên tử ngài cho dù mắng một tiếng lão nô, lão nô...” Lão hán đỡ lấy chân dài trắng như ngọc của Tiêu Hi Nguyệt, bàn tay nắm lấy hai chân của tiên tử, chậm rãi ép về phía trước, để hai cái chân nhỏ xinh đẹp tinh tế giờ lên bầu trời, mũi chân trắng nõn hướng lên trời, dưới ánh chiều tà mờ mịt trông như bạch ngọc không tỳ vết.

“Lão nô... nhét vào!” Nói ra hai chữ đậm đắng này, Lý lão hán súc thể chờ phát động, đại quy đầu đỏ đậm bốc hơi nóng, hướng tới huyết mật nóng rực của tiên tử, lắc eo một cái, bờ hông căng cứng, đầu rùa rút cục phá vỡ huyết tiên tử nhẵn nhụi, cả một hạt đều chôn vào trong mật của tiên tử.

“A...!” Hạ thân bị lửa nóng đầu Đại Quy đâm vào, Tiêu Hi Nguyệt giờ mũi nhọn lên trời, huyết mật co lại, hai đôi môi trắng nõn mềm mại âm hiểm bao chặt lấy đầu rùa, giống như kháng cự đầu rùa cắm vào, hoặc nóng bỏng quấn lấy nhau, hoan nghênh cái khí có thể mang nhục thể vô thượng của nàng đến, một lần nữa đâm vào chỗ sâu nhất trong mật của nàng.

“Hắc hắc, tiên tử, dễ chịu như vậy sao?” Lý lão hán vui vẻ híp mắt lại, khác với lần bạo gian trước, lần này hắn có đủ thời gian, tiên tử cũng cùng hắn gian thâm nhập vào, hắn hoàn toàn

không cần lo lắng chui vào mật mật của tiên tử, chỉ như vậy cắm đầu rùa vào., Cảm thụ được giọng nói nóng bỏng của tiên tử, nhìn tiên tử bị cắm dưới háng kia, kinh hoàng thất thố, lại ngượng ngùng không chịu nổi, giống như không chịu nổi sự cố hết sức của nó, cũng đủ làm cho người ta sáng khoái đến xương sống lưng tê dại, dục vọng đạt được thỏa mãn, không nóng lòng mãnh liệt lực bế nghệ tiên tử.

“Lão nô nói thật!” Lý lão hán hai tay đè chặt lấy hang gối của tiên tử, ép Tiêu Hi Nguyệt ở dưới chân tách ra, mông nhấc lên khỏi cỏ, huyết mật bị ép phải giờ lên cao, nghênh đón cây gậy thịt sắp cắm thật sâu.

“Tiên tử, âm huyết của ngài thật sự là quá chặt!” Chẳng những chặt, còn rất nóng, bên trong giống như dầu mật, đầu hủ tiên vào một chút, huyết mềm của tiên tử liền quấn chặt lấy rắm của lão nô, dán chặt vào như vậy., Quá sung sướng!” “Tiên Tử, ngài nói có đúng không?” “Tiên tử? Hệ thống của lão nô dễ chịu lắm sao?” Lý lão hán nói lời vô cùng hạ lưu, nhưng tiên tử bị hán cắm sâu vào trong khô, vẫn là mím chặt môi, bàn tay nhỏ bé nắm thảo nguyên dưới thân, chính là không chịu mở miệng nhỏ, chỉ thỉnh thoảng bị hán ăn mặn đến không chịu được kích thích, lắc đầu tỏ vẻ phủ nhận.

“Tiên tử, ngài cảm thấy lão nô nói không đúng?” Lý lão hán lắc lắc eo, kéo gậy thịt, để cho đầu rùa ở trong huyết mật nhỏ của Tiêu Hi Nguyệt lay động lặp đi lặp lại, giống như là muốn chui vào chỗ sâu nhất trong khoang mật, lắc một cái chui vào một ít.

Tiếp theo lại như là muốn trừng phạt tiên tử dưới khô, lão hán mạnh mẽ cắm một cái, gậy thịt thô dài trực tiếp tiến vào bảy tám phần, mãnh liệt tiến vào khiến mật ong trong huyết Tiêu Hi Nguyệt bị ép phải bị đẩy ra, bôi lên trên gậy thịt, tạo thành một vòng vết trắng ở huyết mật.

“... Đại!” Nhận một chiêu đại lực này của lão hán, Tiêu Hi Nguyệt há hốc miệng, hai mắt thất thần nhìn lên bầu trời, trong miệng rên rỉ không ra, sau một lúc lâu, mới từ trong miệng anh đào nhỏ đáng yêu phun ra một chữ lớn.

“Cái gì to cái gì? nòng cốt lão nô rất lớn?” Một phần nhỏ cây gậy thịt tiến vào trong huyết tiên tử bị thịt non cuốn lấy gậy gao, Lý lão hán hưng phấn đến không chịu nổi, lại vươn lưng, hướng về phía hai chân mở rộng ra, không hề phòng bị mặt huyết tiên tử.

Nhưng lần này Tiêu Hi Nguyệt đã đề phòng, hoặc có thể nói nàng không chịu nổi quá lớn, nàng bám chặt theo hôn phách mềm mại, ngượng ngùng kháng cự lại đầu rùa trong hành lang tĩnh mịch của nàng tiếp tục tiến vào trong đó.

“Tiên, tử!” Cảm nhận được lực co rút kinh người trong lồng ngực Tiêu Hi Nguyệt, Lý lão hán một mặt già ghen đến đỏ bừng, cũng chỉ có cây hung khí thiên phú dị bẩm này của hắn có thể nhẫn nại chịu đựng, đổi lại là nam nhân khác, chỉ sợ không phải bị lông vũ này của tiên tử kẹp chặt, liền ném ra dương tinh, tại một nửa đường hoa non mềm mại không đến nơi tiên tử bắn ra một mảnh che lấp.

“Ngài, quá nhanh rồi!” Lý lão hán liên tục tê thanh âm, vừa hít vào, vừa không tin tà lại tiếp tục xen vào phía trước, cái đầu rùa đỏ thẫm to lớn như là giao long hãm sâu trong vũng bùn, rống giận xông về phía trước.

Còn tiên tử bị hắn cắn chặt hàm răng, hơi thở phì phò, bắp chân bị nhấc lên căng thẳng, đầu ngón chân tròn vo đáng yêu lại cong lên sợ hãi, sợ huyết non của chủ nhân không chịu nổi lực đạo đáng sợ này, bị lão hán bắn một pháo vào.

Nam nữ tiến vào hoàn toàn xích mích, lại giống như địch nhân đối kháng trên chiến trường.

Một bên muốn dùng gậy thịt ra sức công kích, một bên thì dùng nho nhỏ mềm mại quấn lấy, dựa vào lực đạo bó sát nhau, khiến gậy thịt không được tiến vào nhanh như vậy. Cô biết, cuối cùng mình vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị gậy thịt nam nhân cắm vào, thất bại đã định trước.

Nhưng trước khi thất bại, nàng lại sợ hãi sau khi thất bại, bị nam nhân kia nhúng tay vào lộ ra thái độ xấu xí, cùng với dục vọng tùy ý trào ra kia, triệt để quét sạch nàng, đánh tan thần trí nàng.

Guơng mặt hai gò má...

Tiêu Hi Nguyệt dán sát mặt đất, cố hết sức quay đầu lại, trước khi thất bại hoàn toàn bị cắm vào, nhìn về phía chỗ giao nhau giữa cô và ông lão.

Đôi mông kiều mị của nàng bị nhấc lên khỏi bãi cỏ, âm hộ trắng nõn không tỳ vết kia nhìn thấy rõ ràng, một cây gậy thịt thô ráp ngăm đen, một nửa đã chui vào trong thân thể nàng. Âm hộ trắng nõn ngon ngon ngọt ngào ngừng, cùng gậy thịt thô to dữ tợn, tạo thành một sự đối lập nhìn thấy mà giật mình.

Từ trên cao nhìn xuống cây gậy thịt, cắm vào trong huyết mật mềm mại của nàng, từng điểm từng điểm, thông thả mà kiên định khai khẩn nội bộ, phá vỡ trói buộc của thịt mềm mại.

Mãi tới lúc này.

“Tiên!! Con!” Lý lão hán vẻ mặt dữ tợn, hai tay dùng sức đè xuống, đùi và đầu gối của Tiêu Hi Nguyệt gần như dán lên bụng và ngực mềm mại trắng như tuyết, lòng bàn chân trắng nõn thì co quắp về phía bầu trời, ngón chân co quắp.

Tư thế xấu hổ như vậy khiến Tiêu Hi Nguyệt vừa vặn đối kháng với cây gậy thịt của lão hán kia, trong lúc hoảng hốt đã nghĩ đến, mình giống như ếch trong hồ Xuân Ngu, bị người ta lật người, lộ ra cái bụng trắng như tuyết, hai chân uốn lượn, bất lực nhảy nhót lung tung.

Cuối cùng bị người ta tùy ý chơi đùa.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, thân dưới như được giải thoát, buông lỏng ra.

“Phốc!” Phía trước thông suốt, đầu rùa đột nhiên lao thẳng vào, đột nhiên có được đầu rùa được giải phóng, mượn lực đạo ép xuống, đánh ầm ầm vào chỗ sâu nhất trong đường hoa Tiêu Hi, con rùa to lớn chính giữa tính mạng của nó, đập mạnh một cái; thân bông đâm vào, hai mươi bảy tám phân thân thịt dài ra, hơn phân nửa đều hung hăng cắm vào trong vũ hồn tiên tử.

Bốp! Lão hán dưới háng treo hai cái túi tròn tròn, cũng đánh vào trên cái mông trắng như tuyết của tiên tử, cảm giác sáng khoái đến cực điểm làm cho âm nang của lão hán co rút lại,

như là hai con sâu mập mạp thô to xấu xí, mông tiên tử co rút lại, như là đang phun tinh điệp, đổ vào chuẩn bị trước tiên tử.

“Ta...” trúng đòn trọng kích này của đầu rùa, đôi mi thanh tú của Tiêu Hi nhú chặt, đường hoa vừa buông ra lại vừa co rút lại, đầu rùa đánh mạnh vào tim nàng mang đến một chút đau đớn, nhưng càng nhiều là khoái cảm vô biên, rửa sạch phiền não trong lòng, cảm giác ngứa ngáy nhẩn nại chịu đựng đã lâu cũng được hòa tan.

“A...” Bên miệng lại nói không nên lời, khoái cảm khiến Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ dài, dục vọng sôi sục trào trào ra, khiến cô buông lỏng hết thấy ràng buộc, giọng nói quăn chặt lấy gây thịt, tim không chịu khống chế mà phun ra lượng lớn mật ong.

Dương vật của nam nhân kia đâm vào cao trào nơi đây, khiến cho thần trí của nàng càng lúc càng mơ hồ, tâm bông hoa co rút run rẩy, phun ra một ngụm mật ong, phun lên trên đầu con rùa của lão già đáng yêu kia.

“A, thật sướng!” Bị tiên tử trắng nõn âm tinh trực tiếp tưới ướt, Lý lão hán thoải mái không chịu được, nhưng không giống như lần trước, tại thời cao trào tiên tử cũng vội vã tiếp tục mãnh liệt, mà lựa chọn chờ đợi, thưởng thức cao trào mà run rẩy tiên tử, lộ ra vẻ xuân tình kiều.

Dưới trời chiều, trong vườn hoa, cảnh tượng nam nữ giao nhau cùng nhau xảy ra trong hoa viên xinh đẹp, làm trái không nói nên lời.

“Ừm ừm” hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới ngừng run rẩy, trong hơi thở đã phát ra tiếng rên rỉ lười biếng, lão hán tri kỷ buông ra đầu gối của nàng, khiến cái mông trắng của tiên tử rơi xuống đất, nhưng vẫn cầm phía dưới nàng, tính khí của hai người kết nối với nhau, chuẩn bị cho lần sau.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tiên tử từ trong dư vận của cao trào phục hồi lại tinh thần, cảm giác đầu tiên chính là hạ thân như trước đầy tràn đầy, lão tạp dịch thô to dương vật đã nhét vào trong âm hộ của nàng.

Nhưng hắn không có cất ra, chỉ duy trì thân thịt... Động tác cắm vào trong âm huyết của nàng, không biết đang làm gì.

“Hắc hắc...” Lý lão hán âm hiểm cười đắc ý, cũng theo đó im lặng không lên tiếng, nhìn tiên tử nhắm mắt mở mắt ra trước, hay là hấn nhin không được dùng gậy thịt được ngâm trong hỏa nhiệt mật, gian dân hạ tiên tử.

Hai người không hiểu sao lại phân cao thấp.

Tiên Tử không chịu mở miệng, lão hán cũng không chịu nhún người, vị trí bí mật nhất của hai người lại kết nối cùng một chỗ: gậy thịt cắm vào Âm Hộ, râu mép bị bung ra, quần chặt lấy Dương cụ to lớn bên trong.

Bất quá, thân thể hai người bất động, bên trong lại đang kịch liệt phản ứng.

Đầu rùa của lão hán còn dính theo bắc hoa tiên tử, đầu rùa tròn vo cùng nhục hoàn mềm mại kề sát vào nhau, hạ thân hai người mỗi một lần co rút rung động, đối phương đều có thể dễ dàng cảm nhận được.

Càng khiến Tiêu Hi Nguyệt ngượng ngùng chính là, sau cao trào nàng càng thêm mẫn cảm, chẳng những cảm nhận được mỗi phần gậy thịt dưới thân nàng rung động, ngay cả chỗ mộng, hai cái bánh bao dán chặt vào trong túi nàng, đều mang đến cho nàng cảm giác kích thích khó có thể tưởng tượng.

Túi của nam nhân kia đang dán vào cái mộng trắng như tuyết của nàng, như là muốn đem tinh túy bên trong bắn vào chỗ sâu nhất trong tâm hoa của nàng, chuẩn bị kỹ càng mọi thứ.

Khí tương liên, gậy thịt cực lớn cắm thật sâu, như đinh đóng chặt nàng tại chỗ, khiến nàng không cách nào trốn đi, chỉ có thể mở rộng hai chân, nạp vào nhục bồng xâm nhập vào trong cơ thể nàng, chống lại lương tâm mẫn cảm của nàng, bắn ra gợn sóng nồng đậm đâm vào mũi.

Quán đầy vào trong noãn thai của nàng.

Một bụng đầy.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt có chút không chịu nổi khoái cảm kinh người do Dương Tinh bắn vào, rốt cuộc không nhịn được mở miệng, hạ thân nàng giật giật, bị cắm lỗ đuôi lập tức phản hồi, khiến hai người đồng thời rên rỉ một tiếng.

“...”

Tiên tử, cuối cùng ngài cũng chịu mở miệng?” Lý lão hán lộ ra nụ cười thắng lợi, khom lưng rút ra một cây gậy thịt, cắn mạnh xuống.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ, rất nhanh cắn chặt môi lắc đầu.

Không biết là kháng cự gậy thịt cái cắn, hay là không chịu trả lời.

Bất quá, Lý lão hán lại từ hai chân của tiên tử tách ra, thậm chí từ lỗ chân ngực nàng không có co chặt lại, lỗ tai tiên tử thông suốt, đã trả lời nghi vấn của hắn.

“Tiên tử, ngài không chịu nói sao?!” Vừa nói chuyện với nữ tử khó, Lý lão hán chậm rãi rút ra thịt bông, thịt bông cùng thịt mềm ma sát, khiến cho trạng thái hai người giao nhau đều có chút khoái cảm không cách nào nhịn được, vội vàng muốn càng nhiều kích thích.

Nhưng hai người vẫn đang phân vân.

Lão hán rút gậy thịt ra hơn phân nửa, chỉ còn lại cái đầu rùa cực lớn còn đang kẹt trong huyết mềm mại của tiên tử, hai bờ môi đỏ mọng nhô lên, giống như là cái miệng nhỏ của cô bé đang nhai thịt vậy.

“Tiên tử, ngài vừa rồi thoải mái chứ?” Cổ eo Lý lão hán nhanh chóng động dậy, để cho đầu rùa đảo qua lại chỗ huyết của tiên tử, như là trêu đùa tiên tử dưới háng, mỗi một lần chỉ đâm vào một chút xíu, lại nhanh chóng rút ra.

Không bằng nói là đối với miệng huyết tiên tử, làm động tác khai khẩn, đem huyết mật của tiên tử từng chút từng chút một chống lớn hình dạng cây gậy thịt cho hắn.

“A ha ha ha ha...” Tiêu Hi Nguyệt đôi môi anh đào mấp máy, hơi thở như lan, huyết mật bị đầu rùa khuấy động làm cho buồn bực không thôi. Cái cảm giác như muốn phát tiết ra ngoài, sâu trong đường hoa lại khó chịu khó chịu, khiến cho nàng lắc lư trái phải, không thể không đi tới phía trước.

Nhưng lão tạp dịch này vô cùng xấu xa, hết lần này tới lần khác lại lui về sau, thân thịt từ đầu đến cuối không có cảm sâu

vào trong, chỉ ở huyết động mài giũa, khuấy động.

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt mở mắt mê ly, dùng ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông đang quỳ giữa hai chân nàng, há miệng muốn nói chuyện.

“Tiên tử, ngươi nói gì?” Lý lão hán cười hắc hắc, lại mạnh mẽ đem gậy thịt ném vào trong, đầu rùa thể như chẻ tre tách thịt bươm bướm của Tiêu Hi Nguyệt ra, tiếng hoan hô ướt át mềm mại quần quanh, cảm giác trống rỗng lớn nhất đã được hòa tan.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt vừa thở dài lên tiếng rên rỉ, lão tạp dịch lại rút gậy thịt ra.

“Tiên tử, lão nô muốn ngài nhìn ta!!” Nhìn tiên tử bởi vì dục vọng không thể thỏa mãn mà lộ ra ánh mắt cầu khẩn, Lý lão hán đột nhiên có dũng khí hết đà trước kia, khoanh tay ôm mông tuyết trắng của tiên tử, nhắc lên, để cho tiên tử huyết mật ướt sũng vừa vận đi vào chỗ dưới thịt dưới háng của hắn, chuẩn bị ghênh đón hắn điên cuồng lộn lầy.

“Tiên tử, ngươi nhìn ta!!” gậy thịt to lớn vận sức chờ phát động, Lý lão hán há miệng thở dốc, ra lệnh cho tiên tử dưới thân.

Tiêu Hi Nguyệt nằm trên bãi cỏ, huyết mật bị khuấy động không ngừng khiến nàng say mê rên rỉ, sau khi nghe được lời lão hán nói, môi anh đào mím lại, trong đôi mắt lộ vẻ xuân ý, xoay chuyển ánh mắt, đối mặt với ánh mắt cuồng nhiệt và tham lam của lão hán.

“Tiên tử! Tiên tử!” Toàn thân Lý lão hán đều đang run rẩy, tiên tử bị cái khó lớn của hắn cắm vào, đang dùng ánh mắt nhìn hắn, chờ hắn, cầu xin hắn cắm vào!” Ta, cây chủy lớn của lão nô... không lớn lắm đâu?” Lão hán nhin lại dục vọng điên cuồng dâm tiên tử?, Lời vô cùng thô tục nói ra để kích thích Tiêu Hi Nguyệt, khiến tiên tử lạnh lùng vĩnh viễn nhớ kỹ cảm giác gian dâm bị hắn đặt dưới thân!”...” Tiêu Hi Nguyệt gò má nóng bừng, cái mông mềm mại trắng như tuyết được hắn ôm trong tay, thân dưới treo trên không, nhưng lại bị một cây gậy thịt đâm vào.

Nhưng nàng, vẫn không muốn trả lời vấn đề hạ lưu này.

Nàng và lão hán chỉ là một hồi hoan hi.

“Tiên tử!!!” Lý lão hán lại cắm mạnh liệt vào lại rút ra, lại vội vàng hỏi: “Củ của lão nô, đến cùng lớn không lớn?!” Đây là hắn biết rõ, trên giường có thể chinh phục nữ nhân một vấn đề rất trọng yếu! ” Vì sao chấp nhất như thế? Mà thôi.

Ngữ khí của hắn đã rất gấp.

Tiêu Hi Nguyệt chịu đựng sự trống rỗng bên dưới, chậm rãi gật đầu, chỉ có điều không biết vì sao, mặt cô lại nóng thêm vài phần, rõ ràng cô ta không nói dối, thứ cắm rể trong cơ thể cô ta đúng là rất lớn, chống được cả người cô ta sung mãn, giống như ngay cả thần hồn cũng bị nhét đầy, tất cả phiền não đều biến mất không còn tăm hơi.

Ít nhất, lớn hơn xa ca ca.

“Tiên tử!!! Hà Hà Mạn, tốt, tốt!” Lý lão hán mừng như điên, lại cắm đầu vào, lại nhổ ra, lặp đi lặp lại mấy lần, nhanh chóng đâm dục tiên tử dưới thân để giảm bớt sự cứng rắn đến cực hạn của nó.

Sau khi chậm lại, lão hán lại hỏi: “Tiên tử, ngài muốn lão nô gian dâm dâm ngài như vừa rồi sao?! Nói!” Tiêu Hi Nguyệt... lắc đầu.

Mặt nàng đỏ lên, nhưng huyết mạch dưới thân thật giống như một cái miệng nhỏ tham lam, mỗi lần lão hán này đâm vào, đều nhét nàng vào vô cùng thỏa mãn, lúc trước gần gần tất cả đều không thấy bóng dáng, chỗ sâu trong nhụy hoa khát vọng chảy ra rất nhiều chất lỏng trơn trượt, đút vào cho cây gậy thịt của lão tạp dịch.

“Tiên tử!” Lão hán lại cầu khẩn nói: “Ngài nói một chút cảm thụ hiện tại, bị lão nô ngài thừa nhận rất lớn căn tiểu nhị gian dâm, cũng không thể không có cảm giác a?” Hắn sắp điên rồi, tiên tử từ đầu đến cuối không chịu cúi đầu, cho hắn gian, lại không cho hắn vài tiếng!” “Lôi ngựa” “Tiên tử căn môi nói ra lời, bộ dáng kiều mị thấu xương kia, khiến lão hán nhìn mà mê say không thôi, hình như...

Chính là bởi vì tiên tử then thùng không thích nói chuyện, ở loại thời điểm này mỗi lần nói ra lời này, mới làm cho hấn cực kỳ mừng như điên phải không? ” Nơi nào ngứa ngứa?” Lý lão hán hắc hắc cười âm, sắp sống không được.

Có thể làm tiên tử lạnh lùng nói ra mình bị khiêu khích rất ngứa ngứa, nhu cầu một thanh thịt lớn an ủi, ” diện... nào? Bên trong nào? Tiên tử? Nói đi! ” Lý lão hán vốn là muốn chính miệng tiên tử nói ra những lời mình ngứa ngứa, cũng kích thích vô cùng chờ đợi, nhưng không nghĩ tới, tiên tử lại vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra, nhút nhát đặt ở trên bụng mình.

Ngón trỏ và ngón giữa khép lại, điềm vào bụng.

Lại lau nữa.

Biểu thị, nàng trong bụng trắng như tuyết rất ngứa ngứa.

Lý lão hán ngây dại.

Dưới ánh nắng chiều, Tiêu Hi Nguyệt trần trụi nằm trên cỏ, hai chân tách ra, ngượng ngùng dùng ngón tay chỉ vào bụng mình.

Tình cảnh này, ai có thể nhìn được.

“Tiên tử!!!” Lý lão hán hét lớn một tiếng, gậy thịt dài mà vào, trùng trùng điệp điệp đụng vào chỗ sâu trong tâm hoa tiên tử.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt thỏa mãn thở dài một tiếng, đôi mắt mê ly nhìn lão tạp dịch bắt đầu ra sức quất vào nàng, cảm giác thoải mái vô biên, khiến nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vô lực nhúc nhích thân thể bị động cảm nhận được, lão thịt lớn bỗng một cái thoáng một cái trọng kích, chỗ sâu trong tâm hoa của lão, lấy chất lỏng dính vào, trợ giúp nàng càng thêm thông thuận... Nàng.

Phiền não của tất cả đều tan thành mây khói.

“Như vậy... Cũng được...” Tiêu Hi Nguyệt bị lão nam nhân dâm dâm đến mức mái tóc rối bời thờ hồng hộc, trong lúc hoảng hốt nhớ tới đồ án trong sách Xuân Cung, nàng thử ngoắc mũi chân, liên kết với nhau ở sau thắt lưng của hấn, hai chân cuốn lấy eo Lý bá.

Thân thể mềm mại và mũi chân của hắn lay động theo, Tiêu Hi Nguyệt đưa bàn tay nhỏ bé bồi rồi nắm lấy, cuối cùng nắm lấy bãi cỏ dưới thân, các đốt ngón tay vì lão già này gian dâm mà trắng bệch.

Hai người không nói chuyện, chỉ có cắm mạnh vào cùng rút ra không chút lưu tình.

Xoạt xoạt xoạt, rên rỉ thở dài.

Mồ hôi đầm đìa, chất độc văng khắp nơi.

Cuối cùng, Lý lão hán kéo căng cái mông ngăm đen, cuồn hồng một tiếng “Tiên Tử”, lão nô bắn “Tiên tử”, bộ hông dùng sức nhảy lên, áp sát hạ thân của Tiêu Hi Nguyệt, túi to lớn áp vào mông trắng của tiên tử, không ngừng co rút lại, từng luồng từng luồng nồng đậm rót vào sâu trong tâm hoa của nàng.

“A ha ha” Tiêu Hi Nguyệt buồn bực hừ một tiếng, vốn đang uốn éo cái eo nhỏ nhắn của nàng chợt ngừng lại, rung động nhẹ nhẹ thu nạp những tạp dịch già cả vào, khiến cho hoa phòng của nàng trở nên vô cùng sung túc.

Hai người bất động, bộ rễ tương liên, khí tức giao nhau, để nồng đậm tinh hoa toàn bộ bắn vào.

“Ừm...” Sau khi tinh thạch bắn ra, Tiêu Hi Nguyệt mới buông lỏng mồ hôi đầy đầu, thở hổn hển, cảm giác ngứa ngáy và đậm đà đều đã được giảm bớt, cái bụng bằng phẳng thậm chí nhô lên, động dậy một chút, nồng đậm thì sẽ lay động không ngừng.

Đợi đến khi kết thúc, cái mông rớt cuộc hạ xuống trên cỏ, Tiêu Hi Nguyệt thở phào một hơi, thân thể vừa mềm mại vừa vô lực.

Thậm chí nàng cảm thấy bàn tay lão hán lại trèo lên hai ngọn núi của nàng, lặp đi lặp lại nắn bóp, cách bộ ngực dựng đứng kia đùa bỡn, lặp đi lặp lại, nàng cũng vô lực ngăn cản.

Trái lại lại lại bị tình dục nổi lên, vòng eo theo lão hán xen vào, bắt đầu lắc nhẹ.

“Tiểu thư!!!” Đang lúc hai người muốn Mai Khai hai lần, từ xa truyền đến tiếng hô của Tiểu Lam.

Tiêu Hi Nguyệt giật mình mở mắt, buông lỏng hai chân, giờ tay đẩy lão già đang hạ thân của nàng ra, hai người có tính khí chia lìa, một luồng lớn chất độc phun ra, khiến Tiêu Hi Nguyệt vốn định chạy trốn không khỏi rên rỉ một tiếng, bắp đùi run rẩy không thôi, huyết mật ở giữa chân phun ra từng luồng nước mật nồng đậm.

Lão hán thấy vậy ngậy đại ra, bay nhào qua lại muốn đến lần thứ hai.

“Ngươi, buông tay!” Tiêu Hi Nguyệt bối rối nói lớn, lão tạp dịch đề lên người nàng, gây thịt lớn cứng rắn lại dán vào huyết động của nàng.

“Tiên tử, lão nô còn chưa thỏa mãn!” Lý lão hán tham lam dùng gây thịt lặp đi lặp lại đâm vào huyết tiên tử.

“Tiểu thư!!” Tiếng la lại truyền đến.

“Không, không thể...”... Tiên tử, buổi tối chúng ta lại làm một lần nữa?” Ngươi buông tay ra!” Tiên tử đáp ứng ta, ta sẽ buông tay!” Lý lão hán ôm Tiêu Hi Nguyệt đang muốn đứng dậy phía sau, dùng gây thịt nhẹ nhàng nếm thử huyết của nàng, hẳn chính là muốn tiên tử đáp ứng nàng một lần nữa! Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, hơi thở nặng thêm vài phần.

Lão tạp dịch già không thỏa mãn, nàng làm sao không phải là...” Tiên tử, đêm nay sao?” Nhìn ra tiên tử do dự, Lý lão hán đánh rắn theo côn, cười hắc hắc nói.

“Đêm nay... Không thể.” Tiêu Hi Nguyệt tránh hai tay hắn ra, giờ tay vẩy một cái quần lót và váy rải rác trên mặt đất.

“Vậy tối mai?” Lý lão hán lại cầu xin: “Tiên tử, ngài thương xót, tối mai lão nô lại ở vườn hoa chờ tiên tử ngài, tiên tử ngài nếu không tới, lão nô sẽ không đi!” Động tác Tiêu Hi Nguyệt dừng một chút, đứng lên, vuốt ve thanh ti trước ngực, dùng ngón tay vuốt ve, xoay tròn vài cái, giống như đang suy nghĩ.

Sau đó cất bước rời khỏi nơi này.

“Vậy ngươi chờ đi.” Trong không khí vang lên trong xấu hổ tiên tử mang theo hỉ hỉ.

Thanh âm u oán hờn hờn hờn, Lý lão hán đúng là si ngốc cười
dâm dăng, nằm ở trên cỏ hồi lâu.

Tu hành của tiên tử (44)

chương bốn mươi bốn, tình cảm dây dưa không ngọt, ngày thứ ba mươi hai tháng hai ở Minh Nguyệt ăn cơm tối xong, Nam Cung Uyển trở lại Thiên Nhân Điện.

Lầu hai vốn yên tĩnh, giờ phút này lại lóe lên ánh nến nhạt, hơn nữa lúc nàng từ không trung rơi xuống lộ đài, một chân đi vào lầu các, một thanh âm trong trẻo mang theo cao hứng vang lên: “Tỷ tỷ, ăn cơm!!” Nam Cung Uyển bỗng nhiên nhìn thoáng qua nam hài thanh tú ngồi bên bàn nhỏ, không nói gì.

“Tỷ tỷ, tỷ không vui sao?” Môi hồng răng trắng, mặc tơ lụa, giống như một nam hài thanh tú khéo léo, nhu thuận, trong đôi mắt thanh tịnh như ẩn chứa một vũng nước suối, ướt át như con nai non mới ra đời, lộ ra sự hồn nhiên và nhu nhược.

Đây là một đứa bé ngoan không thể cãi lại một con đực, nhưng thực sự là đáng yêu thiện lương.

Nhưng Nam Cung Uyển vẫn lười để ý đến hắn, lựa chọn ngồi lên một cái ghế nằm ở ban công, lẳng lặng ngắm người.

“Tỷ tỷ!” Tiểu Thanh thanh tú nhảy lên ghế, chạy đến trước mặt nàng, hai tay trắng nõn chống ở trên đùi lớn đầy da của Nam Cung Uyển, gần như dùng đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào ánh mắt Nam Cung Uyển.

“Làm cái gì?” Nam Cung Uyển lạnh lùng hỏi.

Đổi lại là nam nhân khác lấy tay sờ lên đùi nàng, Nam Cung Uyển đã sớm dùng một chương đánh cho đầu hắn nở hoa.

“Tỷ tỷ, ăn cơm thôi! “Không ăn” tỷ tỷ không vui sao?” Người không nhìn ta bằng con mắt nào thấy ta không vui?” Con chim này, còn có Tiểu Chính mặt mày như vẽ, dùng ngón tay hết sức nhỏ nhắn chỉ vào mắt mình, chớp chớp, thanh âm thanh thúy nói: “Hai con mắt, còn thấy được hai mắt Tâm Lý, đều thấy tỷ tỷ người không vui!” Hai mắt Nam Cung Uyển hơi nhú lại, nàng thật sự rất phiền lòng.

Vừa rồi lúc ở Minh Nguyệt cư, nhìn thấy Hi Nguyệt đi bộ trở về, hai gò má nàng ứng hồng khác thường, phảng phất nhộn nhạo một vòng xuân tình, hai đầu lông mày vũ kiều mị không nói nên lời.

Lại là Nam Cung Uyển, cũng không dám nghĩ tiếp.

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào? Là vì cái gì? Rốt cuộc là thật hay không?! Hi Nguyệt, nàng...” Tỷ tỷ, có muốn thử biện pháp mà mẫu thân dạy bảo nhi một chút không, Bảo nhi có biện pháp làm cho tỷ tỷ vui vẻ lên!” Khuôn mặt thanh tú của Bảo Nhi tràn đầy mong chờ nóng lòng.

Nam Cung Uyển đang nằm trên ghế, hai chân đan chéo, nhắm mắt lại, hai ngọn núi sung mãn mặc dù nằm, cũng nâng váy và ngực lên, làm cho người ta muốn ngồi lên trên người mỹ phụ đầy đà này, dùng hai tay bắt lấy đôi song nhũ to lớn của nàng.

“Tỷ... Tỷ...” Ánh mắt Bảo Nhi hoàn toàn bị Nam Cung Uyển đại nãi lớn hấp dẫn, con mắt có chút choáng váng, thêm ăn nói: “Có muốn hay không? Bảo nhi... Bảo nhi giúp tỷ tỷ!” Biện pháp gì?” Nam Cung Uyển không chịu nổi tiểu quý đầu này một mực quấy rối, thuận miệng muốn đuổi nó đi.

“Bảo nhi bú sữa cho tỷ tỷ!” “Phảnh!” “Ai u!” Nam Cung Uyển ngồi dậy, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bấm tay gõ một cái, dùng sức gõ lên đầu tiểu quý đáng giận này!” Bảo Nhi ôm đầu, đáng thương nhìn Nam Cung Uyển đang tức giận, đôi mắt to ướt sũng khiến người ta không thể không tức giận.

“Con tiểu quý thôi tha nhà người!” Nam Cung Uyển bùng lên lửa giận, chỉ có thể quát lớn với hần: “Rốt cuộc ngươi có gia giáo hay không? Con nhà ai lớn như vậy mà còn bú sữa mẹ hả?! Nói lung tung nữa, ta ném ngươi ra ngoài!” Bà cô, bảo vật là nhà người...” Nam hài thanh tú lại lộ ra ý cười bướng bỉnh của con gái.

“Ta!” Nam Cung Uyển quả thực bị tức giận cười, vươn tay lại cho hần một chút suy nghĩ, quát hần: “Bình thường gọi ta là tỷ tỷ, hiện tại lại chịu gọi ta là nãi nãi? Tên Tàng Thiên Kiêu kia rốt cuộc là dạy ngươi như thế nào!” Mỹ phụ bị tức giận đến

mức bộ ngực phập phồng không chừng, bộ dáng gió núi run rẩy, rất đẹp mắt.

“Tỷ tỷ đừng tức giận...” Thiếu niên có thân thể mảnh mai bị đánh cho hai cái đầu, bước lên trước một bước, vội nói: “Bảo Nhi cảm thấy thế à, tỷ tỷ Tiểu Uyển xinh đẹp như vậy, bình thường cũng không giống như bà cụ già, cho nên mới gọi là “không có nữ nhân nào muốn được tỷ tỷ tỷ xinh đẹp tán dương, bao gồm đạo vận cảnh sống mấy trăm năm.

“Hừ” sắc mặt Nam Cung Uyển tốt hơn không ít, lại hỏi hần: “Vậy ngươi cảm thấy, ngày thường ta biểu hiện gì?” Bảo Nhi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nam Cung Uyển, cẩn thận nhớ lại bộ dáng ngày thường của nàng, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó., Mười phần chắc chắn nói: “Tỷ tỷ ngài đùa cợt tức giận mắng chửi, đều là chân tình, thích sân lại thích, tâm có linh lung thành thất khiếu, Lan chất lam ai biết?” “Cút...” Thần sắc Nam Cung Uyển phức tạp, trong miệng mắng chửi, nhưng tay lại không động tới gõ hần.

“Tỷ tỷ, ta cảm thấy tỷ cũng lớn như ta, thật đó.” Bảo Nhi cười trộm, mặt mày như vẽ biết mình vỗ lên mông ngựa rồi.

Cho nên, thiếu niên lại tiến tới trước bộ ngực cao vút của mỹ phụ, lộ ra non nửa bộ ngực sữa và một khe hở trắng nõn, vừa thềm vừa thềm nói: “Tiểu Uyển tỷ tỷ, con cho Bảo nhi ăn sữa của con một chút đi? Mẹ ơi, đã lâu rồi không về?, Bảo nhi đã lâu rồi không ăn qua một chương “Nam Cung Uyển vốn định tát nó bay đi, nhưng nghe được câu ngày cuối cùng không thể ra ngoài, nó chỉ có thể ở bên cạnh nàng chữa trị cho thiếu niên thanh tú, lại nhắc tới mẫu thân nó, tay Nam Cung Uyển dừng ở giữa không trung, cứng rắn không đánh xuống.

“Tỷ tỷ?” Bảo Nhi nhìn về phía mỹ phụ.

Nam Cung Uyển nhin xuống ảo não, đưa tay kéo quần áo trước ngực giống như lụa mỏng, che khuất bản thân để lộ ra.

Hai vú nhiều lắm, tức giận hỏi: “Bình thường mẹ ngươi đều cho ngươi ăn?” Phụ nhân xinh đẹp dáng người đầy đà đầy đặn, làm cái gì cũng có vẻ tràn đầy sức hấp dẫn, đôi sữa cực đại đầy đặn kia chống lên quần áo mỏng manh cùng đồ lót, khiến

Bảo Nhi nhin không được ảo tưởng, Tiểu Uyển tỷ tỷ lớn như vậy, cảm giác ăn vào chắc chắn không giống mẫu thân đúng không? Hống hàm màu hồng điểm lệ nhét vào miệng, mặt mũi tràn đầy hương vị mềm mại sao?” Tiểu quý, hỏi nguoi!”, Tỷ tỷ, là a, mẫu thân nói thân thể Bảo nhi quá yếu, cho nên vẫn luôn cho Bảo nhi bú sữa, từ nhỏ đã ăn được lớn...” Lời nói từ miệng đứa nhỏ không biết cãi nhau của thiếu niên anh đào kia... Nếu nói ra như bú sữa mẹ, Nam Cung Uyển trong lòng rung động, chỉ cảm thấy một tia mị tình khuếch tán toàn thân, thanh âm hơi run run: “Mỗi ngày... Đều ăn hết sao?” Thiếu niên xinh đẹp trả lời chắc chắn mười phần., Khẽ gạt đầu, ngón tay trắng nõn như bàn tay ngọc của thiếu nữ, nói vài câu: “Buổi sáng, sau khi Bảo Nhi rời giường, mở mắt ra liền chui vào trong lòng mẫu thân, mẫu thân nếu tỉnh lại, nó cũng đã cởi quần áo ra, để bảo nhi tỉnh lại là có thể đem sữa mẫu thân ngậm lại, hút một ngụm, nếu mẫu thân ngủ say mê..., Bảo nhi tự cởi áo lót của mẫu thân ra, ngậm trái cây màu hồng trước ngực mẫu thân, hút lấy sữa mẫu thân sớm ăn hết, mẫu thân liền tỉnh lại: “Nam Cung Uyển chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong đầu hiện lên hình ảnh như vậy: Thiếu niên thanh tú trước mắt, cùng đứa con dâu đáng ghét kia, hai người mỗi đêm ngủ cùng nhau, thân thể thiếu niên mảnh mai lớn lên một ngày, không thay đổi chính là, mỗi sáng sớm hẳn đều muốn ăn một chút trứng mai của Tàng Thiên kiều.

“Buổi trưa, nếu phụ thân không ở bên cạnh, bảo nhi cũng phải ăn một bữa, đáng tiếc buổi trưa mẫu thân còn không có sữa, không ăn được gì, chỉ có thể cắn thịt ngà mẫu thân nhut chí, ừm, không thể cắn quá nhiều, nếu để lại dấu răng, mẫu thân sẽ lại đánh bảo nhi...”, Cha con không biết chuyện này sao? “Biết mà, nhưng cha mẹ không phản đối, chỉ là mẫu thân cảm thấy vẫn nên tránh cho ba ba là tốt, phụ thân luôn trầm mặc, đều không nói chuyện với mẹ...” “Còn nữa, sau khi nghỉ trưa, nếu là lúc mây đen ở U Minh giới khó được tản ra, mẫu thân sẽ ôm bảo nhi nằm cả buổi chiều, bảo nhi cũng có thể ăn buổi chiều, đáng tiếc nước sữa mẫu thân vẫn còn rất ít., Hít một hồi lâu, hồng quả của mẫu thân sưng lên, mới có một chút sữa, một ngụm liền ăn “Hú một buổi chiều...” “Buổi tối vẫn còn ăn, sớm muộn hô hấp của Nam Cung Uyển đều dồn dập vài

phần, thân thể phu nhân trông trái khô nóng càng thêm mãnh liệt, lời nói ngây thơ của thiếu niên làm cho nàng có cảm giác phá vỡ cấm kỵ, không nhịn được lại hỏi: “Mẫu thân mẫu thân người lúc ấy là dạng gì?” Tàng Thiên Kiêu là thánh nữ của Lục Đạo môn sau nàng, tất nhiên là yêu mị mê người, Nam Cung Uyển cũng không nhịn được hiếu kỳ: “Mẫu thân người, lúc đó là dạng gì?”, Cái tên làm cho nàng cũng không làm gì được nàng, lúc bị bảo nhi bú sữa thì sẽ có vẻ mặt gì đây? “Mẫu thân à? Mẫu thân lúc ấy... lười biếng đúng không? Bảo nhi làm sao chơi bộ ngực của mẫu thân, mẫu thân chỉ híp mắt nhìn bảo nhi, khoe miệng mang theo ý cười, ánh mắt yêu thương, tay xoa xoa đầu bảo nhi, nhìn bảo nhi hút mật của nàng... Ô ô, Bảo Nhi lại muốn mẫu thân rồi! Tỷ tỷ, mẫu thân khi nào trở lại đây hả?” Nam Cung Uyển giật mình, thân thể mênh mông bị một chút dục hỏa của thiếu niên gọi lên làm cho tan biến hết, nhất thời không có cách nào mở miệng trả lời hắn.

“Bảo Nhi đáng thương nói: “Bảo Nhi có thể ăn trái cây trước ngực tỷ tỷ sao?” Nam Cung Uyển hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ, đi ăn cơm cho ta!” Ô ô ô, tỷ tỷ vẫn quan tâm bảo nhi, Bảo Nhi liền biết “Thiếu niên nhào vào trong ngực mỹ phụ, dùng hai má cọ xát nhũ lớn của nàng mà cọ vào, trong miệng ô ô kêu, cùng một con cừ non nhỏ muốn ăn sữa.

“Tỷ tỷ!” Bảo Nhi ngẩng đầu lên, ánh mắt đáng thương cùng với khuôn mặt thanh tú của một cô gái, làm cho Nam Cung Uyển trong lòng mềm nhũn, mang theo một chút phiền não, nhét một ngón tay vào bên cạnh cánh môi hồng nhuận phơn phớt của nàng. “Ăn uống đi.”, Biết ăn, nếu muốn ăn, người liền ăn tay của ta đi!” Bảo Nhi ủy khuất chuyển ánh mắt qua tay Tiểu Uyển tỷ tỷ, tuy nói tỷ tỷ bàn tay nhỏ bé trắng nõn, ngón tay cùng sữa em bé không sai biệt lắm, nhưng chênh lệch rất xa với quả hồng.

Bất quá, tay Tiểu Uyển tỷ tỷ vừa vặn đặt ở chỗ ngực dưới một chút, Bảo Nhi hơi khom lưng một chút liền có thể đến, hơn nữa vừa có thể vừa ăn, vừa nhìn hai đống thịt ngà ngon lành cao ngất, tán gẫu hơn không.

“Ách, người còn thật...” Thanh âm Nam Cung Uyển run run, chỉ cảm thấy đôi môi anh đào mỏng manh của thiếu niên cắn thật từng li từng tí chạm vào ngón tay của nàng, cảm giác ướt át ấm áp, mang theo lực lượng mềm mại, quần lên đầu ngón tay nàng.

Nam Cung Uyển cúi đầu xuống, vừa lúc ánh mắt nàng và Bảo Nhi cắn thật từng li từng tí nhìn nhau, đôi mắt to như con nai non mang theo ý hỏi thăm, khiến Nam Cung Uyển ngơ ngác một lát.

Sau đó, đầu ngón tay của nàng bị một cái miệng nhỏ ướt át ngậm lại, từ đầu ngón tay, lan tràn đến đốt ngón tay thứ hai, một cỗ hấp lực truyền đến, đúng là hút cho thân thể mỹ phụ Nam Cung Uyển mê người đều run lên, bị hút tựa hồ không phải ngón tay nàng, mà là đầu ngực nhô cao ngất, bị thiếu niên thanh tú gần đó ngậm lại.

“Tiểu quý, người!” Một đầu lưỡi mềm mại ướt sũng quần lên đầu ngón tay Nam Cung Uyển, cắt đứt lời nàng muốn nói. Sau đó, đầu lưỡi mềm mại này giống như một tiểu cô nương tinh nghịch, vòng quanh đầu ngón tay nàng chuyển tới vòng lui, giống như là muốn bỉ ổi chơi đùa, đầu lưỡi nhỏ ướt nhẹp không ngừng đảo qua đầu ngón tay nàng.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác khó chịu khi bị hút, khiến thật lâu sau đó.

Cuối cùng là Nam Cung Uyển, sau khi lĩnh hội sự tình giường bó, chỉ một thoáng liền liên tưởng đến, nếu không phải Bảo Nhi hút vào không phải ngón tay của nàng, mà là đầu ngà sữa mềm mại mềm mại màu hồng, cái này khiến cho người ta khó chịu được cảm giác hấp thụ. Có phải có thể đem toàn bộ đầu hàm và cả thần trí của nàng ta đều bị xói mòn? Đầu lưỡi thiếu niên thanh tú, si mê quần quanh vầng sữa nàng đảo quanh, đầu lưỡi liếm sữa em bé, miệng anh đào khê nhếch lên, cắn vào sữa sữa trắng nõn của nàng ta... “Tỷ tỷ?” Bảo Nhi mút lấy đầu ngón tay Nam Cung Uyển., Hàm Hình hô to, ngẩng đầu lên, thấy được ngọn núi cao ngất trước mắt, hình dạng mượt mà tuyệt vời, căng phồng sung mãn., Một cái ngực to tròn của tỷ tỷ, to như cái trứng của nó, nếu có thể vùi đầu vào trong đó,

đối với mẫu thân vừa nuốt vừa uống sữa, bàn tay nhỏ bé cầm lấy thịt gà trắng sữa chơi đùa, chắc là rất thoải mái đúng lúc nhỉ? Thiếu niên si mê mút ngón tay của nàng, đôi mắt đẹp của Nam Cung Uyển lộ ra vài phần mê ly.

Bảo nhi thấy thế, hình như có cảm giác, liền buông ngón tay của nàng ra, đưa đầu đến trước song nhũ cao ngất của Nam Cung Uyển, đầu lưỡi phẩn phẩn hồng liếm một cái cánh môi ướt nhẹp, khát khao nói: “Tỷ tỷ, Bảo Nhi ăn sữa của người một chút., Có được hay không?” Mỹ phụ Nam Cung Uyển bị đầu lưỡi của hắn câu dẫn lên dục hỏa, thân thể vui vẻ đã khiến nàng giống như trở lại lúc trước. Thiếu niên thiên tài mà nàng yêu bị một cái nhíu mày câu dẫn đến thần hồn điên đảo, vứt bỏ thân phận đệ tử chân truyền, cùng nàng du sơn ngoạn thủy ở bờ sông., Trên cây, ở trên trời cao, ở trong đầm nước, tại U Minh giới, tại Hoàng Tuyền Lộ, Nại Hà Kiều, tại Cửu U chi địa, hai người tùy tiện vui vẻ, xem hết lưỡng giới quang cảnh.

Nhưng cuối cùng, thiếu niên thiên tài trở lại thế gian đã trở thành Chứng môn, yêu nữ đã trở thành phu nhân của hắn.

Thân thể sung sướng bị quang sáng Tiên môn chính đạo giam cầm, thần hồn khoái ý bị buộc cao các, mấy trăm năm không thể đi được nửa bước.

“Tỷ tỷ không trả lời, vậy bảo nhi ăn đi?” Thiếu niên mắt ngọc mày ngài, lại mím môi, dừng cảm tiếp cận, mở cái miệng nhỏ đỏ búng, một hơi đem mũi nhũ cao ngất của mỹ phụ ngậm lại, nhẹ nhàng hút vào.

“Ây da!” Nam Cung Uyển ngửa đầu rên rỉ một tiếng, thần hồn phiêu đảng, nàng nước mắt rơi như mưa, một tát đánh bay thiếu niên trước ngực.

“Tỷ tỷ? Thật có lỗi...” Bảo Nhi ngơ ngác nhìn Nam Cung Uyển khóc không thành tiếng, tỷ tỷ nhớ lại chuyện gì vậy? Tỷ tỷ? Bảo nhi xin lỗi, tỷ hãy tha thứ cho bảo nhi ta đi!” “Cút ngay cho ta!! Ta cần tỷ!!” “Tỷ tỷ...” trở về đi làm tiên nhân của tỷ! Bắc Minh Tiểu Uyển ta... Không cần tỷ nữa! Ô ô...” Nhìn Uyển Nhi tiểu thư đang phát điên, lão nô nấp trong bóng tối thở dài một tiếng., Nàng có thể khai phá đồ đệ của mình, nhưng thế gian này ai có thể mở khóa của nàng đây?” Có lẽ

đối với Uyển nhi tiểu thư là một chuyện tốt cũng không chừng, lão đảo mới lộ ra nụ cười âm thầm, nhìn Nam Cung Uyển ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

—— sáng sớm, từng sợi ánh mặt trời xuyên thấu sương mù trong dãy núi, rơi vào đỉnh núi Minh Nguyệt cư, khiến phong cảnh nơi này đẹp như tranh vẽ của tiên gia, tạo thành một tấm chăn mỏng, không khí thanh tạp hoa thơm ngát, làm cho người ta ngửi thấy liền cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Tại đỉnh núi xinh đẹp tuyệt trần này, hai vị thị nữ dung mạo xuất chúng, theo sát sau là một vị mặc váy trắng, tóc đen như thác nước, khí chất thanh tịnh cao vút, lúu rúu nói cái gì đó.

“Tiểu thư, ngày hôm qua Kim sư huynh từ Kiến Dương quận phía nam trở về, đưa cho chúng ta một phần lễ vật, ta còn chưa mở nữa là...” “Tiểu thư, vị Hiên Viên Yến kia cảm tạ...” Còn nữa, tiểu thư, vị công tử kiếm gì đó sai người tới tặng lễ vật, nói là Thiên Sơn tuyết liên gì đó.... Ai, dù sao ta cũng không thu, lui về “Nhưng” tiên nữ váy trắng nhẹ gật đầu, đồng ý cách làm của thị nữ, nhẹ nhàng di chuyển, đi tới trước một cái bàn đá trước vườn hoa.

Hai vị thị nữ muốn đi theo, lại bị nàng ngăn lại.

“Các người... ở nguyên tại chỗ đi “Tiểu thư?” Thị nữ nhìn nàng, mơ hồ cảm thấy tiểu thư có chút kỳ quái, vì sao phải cản môi nói chuyện? Giống như đang xoắn xuýt cái gì đó.

Hai thị nữ không biết là, dưới bàn đá rộng lớn trước mặt các nàng, một lão tạp dịch hèn mọn bỉ ổi, đang cười dâm đãng chờ đợi.

Vả lại, rốt cuộc cũng nhìn thấy tiên tử đi đến phía sau bàn đá, còn ngồi xuống, lão tạp dịch này liền không thể chờ đợi được nữa, vươn hai tay ra, cuồng nhiệt đem khuôn mặt của mình dán vào cái bắp chân nhỏ nhắn xinh đẹp mảnh khảnh của tiên tử.

Khuôn mặt khô quắt tràn đầy nếp nhăn, cùng tiên tử váy la dưới bắp chân thanh tú mỹ lệ, tạo thành phản tác dụng khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Càng làm cho người ta khó có thể tin chính là tiên tử lạnh lùng không cự tuyệt lão hán thô bỉ này, bỗng nhiên ngồi xuống, vòng eo thẳng tắp, hai cánh bờ mông mỹ lệ áp váy, dưới chân thì tự nhiên mà thôi, thậm chí có thể nói là rất quen thuộc đập lão hán dưới váy xuống dưới chân.

Chân trái còn mặc giày thêu, dẫm lên ngực lão tạp dịch, cổ định lão nông dân thô bỉ này trên mặt đất, chân phải lại là... dựa vào chỗ lão cao cao đứng thẳng ở bên dưới, mang theo một chút giày thêu thơm ngát, giẫm lên hạ thể thô to đen thô cứng của lão hán, coi như là dùng làm đệm chân.

Cây gậy thịt của lão già thực sự quá dài, cho nên hai chân ngọc của tiên tử tạo thành chênh lệch một cao một thấp. Nữ tử giữa hai chân nàng vốn nên nghiêm phòng tử thủ, lộ ra trước mắt lão hán dưới chân.

“Tiên tử!!” Lý lão hán sắc mặt híp mắt nhìn chằm chằm vào chỗ mật mật của tiên tử tối hôm qua, cũng không biết sau một buổi tối, tiên tử mềm mại nũng nịu mật.

Huyệt động đã khôi phục lại chưa? Có thể bị hán đánh liên tiếp một trận, cắm vào mấy canh giờ mới đã nghiền! Tiêu Hi Nguyệt mắt diếc tai ngơ, trên dung nhan xinh đẹp không lộ ra chút thần sắc nào, sau khi chiêu ra Thái Phượng Cầm, thử gây vài nhịp điệu, để tiếng đàn du dương không linh hoạt vang vọng bốn phía vườn hoa.

Hai thị nữ Tiểu Thanh và Tiểu Lam ngoan ngoãn ngồi xuống ghé đá đối diện, chờ thưởng thức tiếng đàn tuyệt vời của tiểu thư.

Các nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, ngay dưới váy của tiểu thư còn cất giấu một lão tạp dịch hèn mọn! Hơn nữa lão tạp dịch này, còn vô liêm sỉ hạ lưu vươn tay, duỗi chân ra với tiểu thư thánh khiết trong trẻo nhưng lạnh lùng thánh khiết của các nàng., Rõ ràng là muốn dùng cánh tay bẩn kia của hán đi thăm dò chỗ bí mật nhất của tiểu thư các nàng! “Khi tiếng đàn vang vọng khắp Tiên Vân tông, tay lão hán cũng duỗi tới giữa chân Tiêu Hi Nguyệt, bị nàng dùng hai chân kẹp lấy, gây thịt dưới khó của lão hán cũng bị tiên tử chân ngọc đập phải cong lại, hiển nhiên là đang cảnh cáo hán.

Lý lão hán không tiếp tục lộn xộn, cứ vậy đặt tay lên đùi tiên tử mềm mại của nàng, một đôi mắt đục ngầu mang theo dâm tà nhìn chằm chằm nàng.

Trong tu tiên giới, vô số Hi Nguyệt tiên tử tuấn tài ái mộ, đại sư tử của Tiên Vân Tông, tiên tử tuyệt mỹ thanh lãnh, lại sáng sớm gảy nhạc khúc, bị hắn dùng một bàn tay vươn đến chân, vươn vào trong váy, bị nàng dùng hai chân kẹp chặt.

Hai tay lão hán phảng phất có thể cảm nhận được nhiệt độ mềm mại từ huyết mật mềm mại của tiên tử phát ra, dụ hắn vươn một ngón tay, trực tiếp đâm vào áo lót của tiên tử, lấy quần lót của tiên tử mỏng manh, phác họa ra ngoài huyết mật âm.

“Cũng không biết tiên tử có ướt bao nhiêu không?” Một ngày ở khoảng cách gần nghe Tiêu Hi Nguyệt gảy đàn, một bên lấy tay nghịch ngợm bóp đùi của nàng, con đũa lớn dưới khó còn bị tiên tử dùng chân ngọc giẫm lên, Lý lão hán nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy dục hỏa cả đêm đều sôi trào, cuối cùng cũng giảm bớt một chút.

Khúc nhạc chấm dứt, hai tay Tiêu Hi Nguyệt đang gảy trên dây đàn bỗng ngừng lại, mày liễu khẽ nhíu lại, hai chân càng chặt hơn, không cho lão hán tiếp tục dùng tay tàn sát bừa bãi.

“Tiên tử, ngài quá tuyệt tình rồi!” Lý lão hán lại bắt đầu theo lệ cầu khẩn.

“Đã nói buổi tối gặp nhau ở hoa viên một lần nữa, để lão nô dùng cái đũa lớn mạnh hầu hạ ngài, nhưng tiên tử ngài lại không tuân thủ ước định!” Đêm hôm qua lão nô đã đợi suốt mấy canh giờ, buổi tối trở về cũng không dám nằm ngủ, buổi sáng lại dậy thật sớm, nhưng tiên tử ngài lại vô tình như vậy!” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời lão, ánh mắt nhìn về phía hai vị thị nữ, tựa hồ định nhờ các nàng đi rồi mới giải quyết lão hán ở dưới váy.

Hai vị thị nữ thỉnh giáo một số vấn đề về tu hành, Tiêu Hi Nguyệt trả lời nhất nhất, do lão hán đang rục rịch dưới váy nàng, chỉ là khi hắn muốn tiến thêm một bước, chân phải hơi

dùng sức đập lên gáy thịt của lão hán, khiến hắn không thể động đậy.

Mơ hồ, nàng cảm giác mình cũng đã biến thành sư phụ...”
Tiên tử “Thừa dịp nàng thất thần, lão hán lợi dụng tay nàng tiến lên trước, trực tiếp đâm vào huyết mật mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, cách một tầng quần lót mỏng manh, mát xa cảm thụ mật địa giữa chân tiên tử.

“Hắc hắc, tiên tử ngài ướt rồi!” Dựa vào trận pháp che dấu, Lý lão hán lộ ra nụ cười hèn mọn bỉ ổi, tay phải không ngừng tàn phá giữa chân Tiêu Hi Nguyệt, sau khi cảm nhận được hơi thở ẩm ướt tỏa ra từ huyết nhũ của nàng, lão hán mừng rỡ trong lòng.

Lát nữa chỉ cần hai thị nữ đáng giận này rời đi, hắn lập tức ôm lấy tiên tử, vừa ôm vừa vuốt ve, nếm qua hai lần mùi thịt của tiên tử nhất định sẽ tình cảm, đến lúc đó chỉ cần nửa vò là xong., Tiên tử trực tiếp bị hắn vén váy lên, lại giống như trước kia nằm nhoài ở trên bàn đá, ưỡn mông nghênh đón hắn liến lòn! Có thể tại nơi tiên tử đánh đàn độc sách, hung hăng nghịch ngợm nàng, loại hương vị này cùng tiên tử trong hoa viên vui vẻ khác nhau.

Càng kích thích! Mấy ngàn đệ tử Tiên Vân tông từ trên xuống dưới tuyệt đối không thể nghĩ ra, đại sư tử mà bọn họ ngưỡng mộ, thế mà sau khi bọn họ đánh đàn xong, lại bị Lý lão hán trực tiếp đè lên mặt bàn cuồng thao, làm tiên tử cũng nói không ra lời.

Khà khà, hắc hắc.

“Tiểu thư!” Ngay lúc lão hán hưng phấn đùa bỡn Tiêu Hi Nguyệt, Tiểu Thanh đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Còn nhớ cái tên tạp dịch họ Lý bên sườn núi kia không?” Lão hán cứng đờ tay.

Tiêu Hi Nguyệt cũng bó chặt hai chân, bảo đừng lộn xộn tay của hắn, nhẹ nhàng gật đầu với thị nữ.

“Tên kia tối hôm qua lại lén lút chạy lên núi!” Tiểu Thanh tức giận nói: “Dược sắc khuôn mặt kia thật sự là đáng ghét, hắn vẫn luôn núp ở phía sau cây, nhìn chằm chằm tầm cung của

tiểu thư, ta thấy, dứt khoát đuổi hắn ra ngoài, tránh cho lão già này lại làm xằng làm bậy!” Lý lão hán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tối hôm qua hắn lên núi chờ tiên tử ra trộm vui với hắn, cái thị nữ chết tiệt này đang ở bên cạnh? Đợi đã, thị nữ này còn định đuổi hắn ra ngoài sao? “Tiên tử!” Lý lão hán hoàn toàn luống cuống, hắn ở lại trong ý nghĩ của người khác, tiên tử chỉ cần khẽ gật đầu một cái, tiên tử chỉ cần khẽ gật đầu một cái., Không cần làm gì, hắn sẽ bị thị nữ cưỡng ép đuổi ra khỏi Tiên Vân Tông! Đến lúc đó, không có mỹ huyết của tiên tử là có thể thao túng, còn sống là có ý nghĩa gì? Tiêu Hi Nguyệt im lặng không lên tiếng, hạ tầm mắt xuống, đối mặt với ánh mắt cầu xin thương cảm của lão hán một chút.

“Tiên tử!!” Lý lão hán lại đang khấn cầu, ván dưới háng đều mềm xuống, chỉ sợ tiên tử gật đầu đuổi hắn đi.

“Tiểu thư?” Tiểu Thanh hỏi ý kiến lần nữa, Tiểu Lam cũng nhìn lại.

Tiêu.

Hi Nguyệt trầm mặc hồi lâu mới khẽ lắc đầu, “Trước tiên... giữ hắn lại đi” “Tiên tử!!!” Lão hán mừng như điên, sờ soạng càng mạnh hơn, nhưng kỳ quái là nước của tiên tử không có bao nhiêu.

“Vâng!” Tiểu Thanh không tiếp tục khuyên nữa, quyết định lát nữa đi tìm lão già cảnh cáo một phen, nếu như lại tự ý lên núi, nàng trực tiếp đuổi hắn đi, không cùng tiểu thư thương lượng.

Lão già này càng ngày càng làm cho nàng chán ghét, đặc biệt là đôi mắt tràn ngập tà dâm.

“Tiên tử, ngài đối với lão nô thật sự là quá tốt!” Hai vị thị nữ cáo lui, lão hán sốt ruột đứng dậy, muốn đánh về phía Tiêu Hi Nguyệt, thân thể của lão già gầy còm, có thân thể tiên tử cao gầy xinh đẹp tuyệt trần, có sự tương phản khó có thể tưởng tượng.

“Lui ra.” Một cỗ lực đạo đánh bay lão hán, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, thân thể tản mát ra ánh trắng mờ mịt, tinh lọc tất cả ô uế.

Ông lão há miệng như muốn nói gì đó thế nhưng ánh trăng lại xuất hiện trên người tiên tử thì biết rõ hiện giờ nàng chắc chắn sẽ không muốn tiếp tục nữa, nếu không cũng sẽ không dùng ánh trăng để tịnh hóa những ao ước đó.

Ánh trăng của tiên tử thật giống như là một loại vật tượng trưng thuần khiết nào đó, chỉ cần dùng để tịnh hóa dâm tà, đã cho thấy hiện tại tiên tử tâm linh tinh khiết, cũng không có suy nghĩ dâm dâm.

“Tiên tử, lão nô... Buổi tối lại đến!” Dưới sự bất đắc dĩ, Lý lão hán chỉ có thể lui ra, gậy thịt dưới khó cũng trở nên mềm oặt, lâu bầu vãi câu mới rời đi.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm chặt hai mắt, hồi lâu sau mới mở ra, trong đôi mắt sáng ngời tràn đầy thần sắc phức tạp.

Nàng cùng lão hán này rốt cuộc có quan hệ gì? Từ lần đầu tiên gặp mặt mặt mặt liền trở thành như bây giờ, bị hấn trốn ở dưới bàn, dùng tay bản nhục nhả nàng.

Lấy việc này làm sao, thì nên làm thế nào?... Cùng lúc đó, Tiêu Hi Nguyệt một mình đi xuống Minh Nguyệt cư, không có mục đích đi về phía chân núi, lúc đi ngang qua giữa sườn núi, nàng có thể ẩn giấu thân hình, mãi đến khi gặp được một người mới hiện thân ra.

“Đại sư tử?!” Lý Tiên kinh ngạc nhìn Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên xuất hiện, nhìn bộ dáng nàng vẫn thanh lãnh mỹ lệ như cũ, nhất thời luống cuống: “Ta, ta... Đại sư tử, ta chỉ là, nghĩ tới... hỏi ngươi một tiếng tốt!” Đánh chết nàng cũng không dám nói, mình muốn tìm hiểu thực hư của lão già kia, cho nên nhiều lần mới tới chân núi của Minh Nguyệt.

Lần trước gặp được thị nữ, lần này trực tiếp gặp được chính chủ.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm Lưu Tiên một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Sư muội, ngươi cảm thấy ta là người như thế nào?” Từ miệng đại sư tử luôn rất ít khi nói ra những lời này, Lý tiên tử có chút kinh ngạc, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm: “Đại sư tử, ngươi vừa rồi...” Ta, ngươi cảm

thấy, là người như thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt lại nhẹ giọng lặp lại.

Dường như những lời này đã bại lộ suy nghĩ phiền não trong lòng nàng, dưới sự bình tĩnh ẩn giấu không yên, khiến người ta không khỏi đồng tình với nàng.

“Thật là kỳ quái, ta lại có thể đồng tình với đại sư tử sao?” Trong đầu Lý Tiên hiện lên một ý niệm, trên mặt cười bời nói: “Đại sư tử, đây là vấn đề gì vậy... Được rồi, nếu như sư tử nhất định phải hỏi ta, vậy sư muội ta cảm thấy sư muội thật là một vị sư tử tốt ái hộ sư đệ sư muội, cũng là tiên tử không biết bao nhiêu người trong thiên hạ đều có ánh mắt cao thượng!” Tiên tử... Tiêu Hi Nguyệt than nhẹ, lắc đầu.

Lý Tiên Tiên chỉ cảm thấy không hiểu nổi, rốt cuộc đại sư tử đang lắc đầu cái gì vậy?” Thật sự à!” Lý Tiên Tiên lại chủ động bước về phía trước vài bước, làm ra vẻ thân cận: “Sư muội đến nay vẫn quên mất ngày nhập môn., Sư tử chủ động nói cho ta một câu kia! Trong mắt sư muội, đại sư tử vĩnh viễn là tiên tử cao thượng! “...” “Đại sư tử?” “Cám ơn sư muội” sau khi nhìn sư muội để lại một câu cảm ơn, lại đi một mình về phía đại sư tử, vẫn cảm thấy khó hiểu.

Tại sao? Rốt cuộc là vì sao?” Không thể nào... quả thực không thể tin nổi...” Lý tiên tiên âm thầm lú lẫm, suy nghĩ phức tạp của đại sư tử..., Không phải là vì lão già chết tiệt kia... Ngày nào cũng... thao túng sao? Là đại sư tử tham cầu vui sao? Hay là đại sư tử không cách nào cự tuyệt? Hay là có ẩn tình gì? Trong đầu nàng chỉ nghĩ tới, thân thể khô quắt của Lý lão đầu đặt lên thân thể xinh đẹp của đại sư tử, xinh đẹp như tiên tử, làm cho người ta cảm thấy long trời lở đất.

“Được rồi, chuyện của đại sư tử, cũng không cần ta phải xen vào, ta vẫn nên thành thật tu luyện một chút.” Trong lòng tự thuyết phục mình, nhưng Lý Tiên vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, rốt cuộc có nên làm gì không? “Mẫu thân ngày mai trở về “Mẫu thân” “Mẫu thân” ngày mai trở về “Mẫu thân” “Mẫu thân” trở về...”, Ở một đình nghỉ chân trên sườn núi phía trước, Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy một vị “Cô gái” mắt

ngọc mảy ngài, mặc quần áo đẹp đẽ, đứng bên cạnh bụi hoa, vừa đếm cánh hoa, vừa dùng giọng điệu u oán nói chuyện.

Thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng ô ô, nói một ít mẫu thân trở về, nàng mới có thể bú sữa, tỷ tỷ là người xấu nhất.

“Bảo Nhi” Tiêu Hi Nguyệt đứng nhìn hồi lâu, đến khi thiếu nữ đếm ra tổng lượng của cánh hoa, đến ngày mai mẫu thân sẽ trở lại kết luận vui vẻ, mới nhẹ giọng gọi tên của nàng.

Xem ra là thiếu nữ, thần niệm cảm nhận cũng là hài tử thanh tú của thiếu nữ, kỳ thật là một vị nam nhi, có Chung Linh Mẫn dung mạo thiếu niên.

“A, Nguyệt tỷ tỷ!” Bảo Nhi quay đầu lại nhìn, vui vẻ chạy vội tới, nhào vào trong ngực ngực của Tiêu Hi Nguyệt, ôm eo nhỏ của nàng, ngẩng khuôn mặt thanh tú lên, vui vẻ cười nói: “Vừa rồi bảo nhi đếm mấy đóa hoa, tất cả đều là ngày mai mẫu thân có thể trở về.

Quá tốt rồi!” “Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt mím môi, từ trong khoang mũi đáp lại cô, một cảm giác bi thương bỗng nhiên muốn khóc bao phủ cô, cùng với suy nghĩ phiền muộn trong lòng vốn đã hỗn hợp cùng một chỗ, khiến cho cô ngay cả khi ừ một tiếng cũng mang theo vài phần khóc.

Vô số chuyện bói toán về cánh hoa, nàng đã biết rồi.

Chỉ là người bình thường bốc quẻ, chuyện bình thường chính là “Mẫu thân ngày mai trở về” không về”, chỉ có bảo nhi là hai người đều trở về.

Lại nói, bảo nhi cũng không có bẻ xuống đóa hoa lại một cánh một cánh.

Một đứa bé thanh tú đơn thuần như vậy, trong lòng cũng có nỗi phiền não không thua gì nàng, thậm chí còn nhiều hơn nàng. Nếu so sánh, một chút ưu sầu của nàng, có lẽ chỉ nhắc tới thôi cũng đủ khiến người khác phải chế nhạo rồi.

“Nguyệt tỷ tỷ? Làm sao vậy?” Bảo nhi ngửa đầu nhìn chằm chằm vào mắt Nguyệt tỷ tỷ, thanh âm thối rữa nói: “Bảo nhi có thể cảm nhận được, tỷ tỷ phiền não cũng nhiều như vị tỷ tỷ kia, tại sao vậy?” “Hắc tỷ tỷ?” Chính là mù mù, bà ta xấu nhất,

cũng không cho Bảo Nhi bú sữa, còn đánh bảo Nhi... đánh nhau, chính bà lại khóc.

Ai, bảo Nhi cũng không muốn nàng khóc, không ăn thì không ăn... Tuy nhiên bảo Nhi vẫn muốn ăn “Ừm? Khóc?” “Chính là tối hôm qua Uyên Nhi tỷ tỷ...” Sau khi từ miệng Bảo Nhi biết chuyện của sư phụ, Tiêu Hi Nguyệt giật mình suy nghĩ hồi lâu, xa xa nhìn một cái rồi ngồi xuống đỉnh núi, bốn phía vắng một tòa lâu cao.

Sư phụ, hiện tại người đang phiên nào chuyện gì vậy?.. Ngày thứ hai, Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi Thiên Nhân Điện.

Đưa mắt nhìn đệ tử rời đi, khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Nam Cung Uyên lập tức xụ xuống, quát: “Tiểu hỗn đản, lại đây cho ta! Ai bảo ngươi nói những chuyện này với Hi Nguyệt thế?”... Tiểu gia hỏa này còn đang ngủ “Bảo Nhi” dùng ngữ khí ồm ồm trả lời nàng. Nam Cung Uyên bị tức giận cười, sải bước đi tới, xách cổ áo hất lên giáo huấn một phen.

“Hu hu hu, tỷ tỷ xấu xa! Tỷ tỷ là đại bại hoại!” Bảo Nhi xoa khuôn mặt bị nhéo đỏ, lớn tiếng kháng nghị nói.

“Ha ha, bà nội ngươi đúng là đại bại hoại, là yêu nữ của Lục Đạo môn, hư hại là chuyện đương nhiên, không phục à?” Đối mặt với sự áp bức của mỹ phụ, thiếu niên chỉ có thể lựa chọn phục tùng, cắn môi lắc đầu, lại vội vàng gật đầu.

“Hừ!” Nam Cung Uyên phẫn nộ tới tận cùng, lại vung tay lên, Bảo Nhi vội vàng chui vào trong ngực nàng, cố gắng cọ cọ bộ ngực cao ngất của nàng —— trước kia hắn đều để cho lão mục tức giận đến mức này mà thôi.

“Ngươi cái tên hỗn đản này....” Trước ngực bị thiếu niên này cọ sát đến nổi da thịt mềm nhũn, đưa tay không đánh vào mặt mũi mà đặt ở chỗ này chính là đưa tay không sờ ngực. Nam Cung Uyên dù có oán khí động trời cũng phải đẩy hắn ra xa mới được.

Hai người một người ôm chặt, một người đùn đẩy, cãi nhau cả buổi vẫn là Bảo Nhi cười hì hì đỡ Nam Cung Uyên lên giường, ngồi ở giữa eo của nàng, tay chống ở bụng nàng, lại thèm nhìn bộ ngực cao ngất của nàng.

“Tỷ tỷ...” Bảo Nhi chán nản nói.

“Đừng có mơ!” “Tỷ tỷ” “Cút” cút, Nam Cung Uyển nhắm hai mắt lại, từ quần áo rơi xuống bộ ngực trắng nõn của tên tiểu hồn đản này.

Tiểu quỷ này tuy rằng khó chơi một chút, nhưng cũng không phải loại người tham lam không đáy, nếu không Nam Cung Uyển cũng sẽ không cùng hắn đùa giỡn như vậy.

Trong khoảng thời gian ở chung này, nàng cũng coi như biết tính cách Bảo Nhi, ngoại trừ dưới thân mọc ra dương cụ trắng nõn, các địa phương khác cùng nữ hài tử giống nhau như đúc.

Nữ nhân không biết xấu hổ Tàng Thiên Kiêu kia rõ ràng là xem con mình như con gái nuôi dưỡng!” Ô ô, tỷ tỷ rút cuộc như thế nào mới chịu cho bảo nhi bú sữa mẹ “Thiếu niên lại bắt đầu làm nũng, “Bảo Nhi chuyện gì cũng đều nguyện ý thay tỷ tỷ đi làm, cái gì cũng đều đáp ứng “Tỷ tỷ” người có thể làm được gì, đứa con nít lớn có thể làm được gì, chuyện của đại nhân... thật không? ” Tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, Nam Cung Uyển mở to mắt, nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đương nhiên!” Bảo Nhi trả lời rất thống khoái, bổ sung thêm một câu: “Chỉ cần tỷ tỷ cho Bảo Nhi bú sữa, bảo nhi cái gì cũng nguyện ý làm loạn!” “Hừ, tiểu quỷ màu sắc” Nam Cung Uyển lại do dự nửa ngày, trong đầu tràn đầy thần sắc tiều tụy tới qua của Hi Nguyệt., Cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm: “Được rồi, lần này người chỉ cần đến ăn... sữa của ta” ở trước mặt Nguyệt tỷ tỷ, ăn sữa của ta, có dám hay không? “Có muốn hay không?” “Dám! Bảo Nhi vui vẻ nhào tới, dang ra bàn tay nhỏ bé muốn bắt lấy đôi nhũ cao ngất của mỹ phụ, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Bây giờ còn chưa được, đi học cho ta!” Đêm đó có thể không?” Không được!” Cuối cùng đuổi tiểu quỷ này đi, Nam Cung Uyển lâm vào một loại trạng thái lo được lo mất không hiểu.

Cuối cùng, nàng than nhẹ một tiếng: “Nguyệt nhi, hy vọng sư phụ bỏ mình trả giá, có thể giảm bớt lo âu cho việc Hồng Hạnh rời khỏi bức tường.

Nhưng vì sự vẫn không hiểu, người rớt cuộc cùng người phương nào làm ra chuyện như vậy?”

Tiên tử tu hành (45)

Chương bốn mươi lăm, Kỳ Lộ số hai mươi lăm, ba tháng hai mươi hai, giữa trưa mười phần, Tiêu Hi Nguyệt lần nữa đi ra ngoài Thiên Nhân Điện.

Nàng vẫn như cũ một thân quần áo trắng noãn, ba ngàn tóc đen sau đầu rủ xuống eo, một cây trâm tinh xảo sáng lên ra dung nhan tiên tử như ẩn dung của nàng, sợi tóc theo bước chân khẽ lay động, váy bông bồng, khiến cho người ta vội vàng thoáng nhìn qua, giống như nhìn thấy Thiên Tiên giáng phàm.

Một đường đi tới, đám thị nữ Thiên Nhân Điện nhao nhao cúi đầu hành lễ với nàng, ánh mắt nhìn về phía nàng đều lộ ra vẻ cực kỳ tôn kính.

Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu nhìn xuống, không có ánh mắt đối diện với bọn thị nữ, đi lại không nhanh không chậm, đi tới chủ điện Thiên Nhân điện, cũng là đứng dưới lầu các ở chỗ cao nhất ngọn núi.

Nàng nhìn thấy mấy vị thị nữ, đang khiêng mấy ngủ giường trắng noãn đi lên lầu.

“Tiểu thư, người lên trước đi” Bọn thị nữ đứng lên, đồng loạt nhường ra cầu thang, cảm đầu là một bà lão chủ động tiến lên, cúi đầu hành lễ, chủ động khiêm nhường nói.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt nhìn vào những chiếc chăn phơi rửa sạch sẽ này, dừng lại mấy nhịp thở, còn chờ nàng bắt đầu hỏi, lão mục liên chủ động nói: “Tiểu thư, những thứ này, tất cả đều là...” “Hi Nguyệt!” Một bóng người hạ xuống cách đó không xa, vừa đứng lại đã nhìn Tiêu Hi Nguyệt cười sang sảng chào hỏi.

Mọi người nhìn sang, nhất tề khom mình hành lễ, miệng xưng “Lão gia tốt”! Phu nhân, là Nam Cung Uyển; tiểu thư, là Tiêu Hi Nguyệt; Lão gia này tự nhiên là chương môn Tiên Vân tông được thế nhân xưng là Nhân Tiên, Bạch Hạc Tiên.

“Sư trọng” Tiêu Hi Nguyệt khẽ vuốt cằm, biết hẳn cũng được sư phụ mời tới, cùng nhau vào buổi trưa.

“Sao lại phơi nhiều chăn như vậy?” Nhìn thấy mấy thị nữ mỗi người ôm mấy tấm chăn đệm, Bạch Hạc Tiên có chút kỳ quái, thuận miệng hỏi.

“Cái này, cái này là...” Bà lão cầm đầu nhìn thấy lão gia, sắc mặt trở nên rất khó coi, giờ phút này được hỏi thăm một lát, mới đáp được: “Vâng, là phu nhân... Nói, bảo nhi “Bảo nhi” hả?” Bạch Hạc Tiên cười ha ha. “Chẳng lẽ là bảo nhi lớn như vậy, lại còn đái dầm?” Mấy thị nữ cúi đầu thấp hơn, không dám trả lời.

“Được rồi, ta không hỏi nữa” Bạch Hạc Tiên cười nói, “Chuyện của nữ hài tử, ta một nam nhân cũng không nên quản, bất quá các người nhắc nhở hạ phu nhân, bảo nhi lớn như vậy mà còn đái dầm, chỉ sợ là có vấn đề, để cho nàng ta xem một chút...” Lão mục cùng mấy thị nữ cung kính đáp.

đái dầm? Tiêu Hi Nguyệt không biết thật hay giả, nhưng dị linh căn của Nguyệt Cung mang tới lực lượng rất mạnh cho nàng, trực giác nói cho nàng biết, mấy thị nữ này đều đang nói dối.

Bảo nhi trời sinh có thể chất đặc thù, mệnh cách là âm, thịt thân là dương, có lẽ cái này ” đái dầm” cũng có quan hệ với việc này.

Chỉ là... Tiêu Hi Nguyệt nhìn sư trọng một cái, xem ra sư phụ cũng đã nói hết cho sư trọng, về chuyện bảo nhi nhìn như là nữ nhưng thật ra lại là một nam nhi hoàn toàn vẹn.

Không phải âm dương nhân, cũng không phải yêu vật, bảo nhi chính là nam hài tử, chỉ là Tàng Thiên Kiêu khi sinh ra bị người âm toán, bởi vậy bảo nhi mới điên đảo âm dương, mệnh cách đặc thù.

Nhưng hẳn thật sự ở... Là nam nhi.

Có lẽ, cây dương vật non nớt của Tiêu Hi Nguyệt từng kinh ngạc nhìn thoáng qua kia, đã có thể cương quyết... Đối với phụ nhân ở chung với hẳn sớm chiều... ” Hi Nguyệt? Sao

vậy?” Đứng ở thang lầu, Bạch Hạc Tiên quay đầu lại nhìn nàng.

“...” Ý nghĩ ô uế thu liễm trong đầu, Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, đuổi theo sư trưởng, lên tới lầu hai.

Chủ điện Thiên Nhân Điện là một toà lầu bốn tầng, lầu một vốn là nơi tiếp đãi khách nhân không quen biết, nhưng ngoài Tiêu Hi Nguyệt ra, Thiên Nhân Điện cũng chỉ có Bạch Hạc Tiên Hội tới đây, bởi vậy tầng một đã từng sử dụng qua, bỏ không.

Lầu hai là một gian phòng khách rộng rãi, dùng bình phong ngăn cách làm mấy gian phòng nhỏ, ở giữa là Nam Cung Uyển ngày thường nghỉ ngơi, dùng bữa, nơi tiếp khách.

Bên ngoài ban công có bày ghế nằm, có bàn thấp và bộ đồ uống trà, trong ấn tượng của Tiêu Hi Nguyệt từ nhỏ, sư phụ có quá nhiều lúc đều nằm một mình trên ghế, thân thể mỹ phụ uyển chuyển mềm mại khoác trên người một bộ quần áo mỏng manh, mặc cho ánh nắng ấm áp thoải mái phơi nắng trên người nàng.

Có đôi khi có thể từ giữa trưa cho đến chạng vạng tối, sư phụ đều nằm trên ghế, hồi lâu sau cũng từng động một chút.

Về phần lầu ba, là tâm cung của sư phụ, cũng là nơi lúc nhỏ Tiêu Hi Nguyệt và sư phụ cùng nhau ngủ.

Lầu bốn thì là một cái phòng trữ vật nhỏ, nàng rất ít đi lên.

“Bảo Nhi ngủ ở đâu?” Bởi vì ý niệm vừa rồi, Tiêu Hi Nguyệt lại chú ý tới một chuyện, nhìn quanh một vòng lầu hai, quả thật không nhìn thấy nơi có chăn đệm để cho nó ngủ.

Có giường ngủ, chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi trong buổi trưa, không đủ để làm giường chính thức.

“Cùng sư phụ ở lầu ba?” Trong đầu hiện lên một ý niệm khó hiểu, khiến nàng không dám suy nghĩ tiếp.

“Nguyệt Nguyệt ngoan, làm sao vậy?” Nam Cung Uyển từ lầu ba dắt bàn tay nhỏ bé của bảo nhi đi xuống, sau khi nhìn thấy đồ đệ định cư đứng ngăn người tại chỗ, không khỏi có chút đau lòng hỏi.

Tiêu Hi Nguyệt ngoái đầu nhìn lại, thần thái thân thiết của sư phụ và bảo nhi, gương mặt như vẽ, thiếu niên mặc một bộ váy áo xanh biếc, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nở nụ cười vui sướng, khuôn mặt đỏ bừng, như là nếm được món ngon gì đó.

Mà sư phụ của nàng, hai gò má ửng hồng, sóng tình trong mắt hoa đào xinh đẹp lưu chuyển, ngóng nhìn sinh tình, giữa môi nhộn nhạo ý cười thỏa mãn, hai miếng sung mãn.

Đôi môi đỏ mọng dính một chút nước đọng, mơ hồ nhìn thấy lưỡi thơm giầu ở bên trong, giống như là mê người nhào lên trước nhắm nháp.

“Sư phụ...” Tiêu Hi Nguyệt ngẩn ngơ.

“Sao vậy? Đồ đệ ngốc của ta...” Nam Cung Uyển mỉm cười đi tới dặt bàn tay nhỏ bé của bảo nhi, theo mùi thơm của cơ thể sư phụ mà tới, là một mùi tanh mơ hồ có thể ngửi thấy.

Tiêu Hi Nguyệt từng bị Lý lão hán phun nước bọt toàn thân xuống dưới bộ ngực, gương mặt mềm mại, tất cả đều bị nam nhân làm bẩn, làm sao không ngửi ra mùi này chứ? “Nguyệt tỷ tỷ!” “Bảo Nhi sinh ra gọi nàng, thần sắc Tiêu Hi Nguyệt phức tạp nhìn thoáng qua bảo nhi, nàng thực sự khó có thể tưởng tượng, bảo nhi xinh đẹp thanh tú như vậy, cũng sẽ bắn ra tinh túy như lão già kia, trả lại, còn làm sư phụ... bắn cả người.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi lắc đầu.

“Đứa nhỏ ngốc này, thật không biết lại phiền não ưu sầu cái gì!” Nam Cung Uyển oán trách gật nhẹ cái trán của nàng, không đợi Tiêu Hi Nguyệt có phản ứng gì, liền buông tay bảo nhi ra, đi về phía bàn ăn, hô: “Ngoan Nguyệt mau tới đây, cùng sư phụ và sư phụ người ngốc sư trưởng của người dùng cơm!” Ta sao lại thành người ngu thế?” Bạch Hạc Tiên cười nói.

“Nhìn phu nhân xuống lâu, lại không tỏ vẻ gì, ngay cả đứng lên nghênh đón cũng không biết, không phải là ngu thì là gì?” Nam Cung Uyển kiêu mị liếc hắt một cái, đẩy bảo nhi về phía trước. “Đi, người có ba tên ngu ngốc ngồi bên cạnh gia gia “Tỷ tỷ à”, Bảo Nhi sao lại thành ba đứa ngốc thế?” Thiếu niên nói rất vô tội.

“Ông nội ngươi là tên ngu, cha ngươi là kẻ ngu, ngươi không phải là ba tên ngu à?” Ô ô, tỷ tỷ kia là đại bại hoại, Nguyệt tỷ là., “Đúng là... rác rưởi!” Bạch Hạc Tiên thoải mái cười to, hài hước nói: “Nghe nói bảo nhi nhà ta tối qua còn đái dầm?” “Cái gì? Ai vu oan bảo nhi?” Thiếu niên thanh tú mở to hai mắt, “Nói bậy! Là tỷ tỷ đái dầm rồi! Mấy ngày nay đều rất đái dầm đấy...” Sau đó, thiếu niên bị Nam Cung Uyển hung hăng trừng mắt nhìn một cái, bảo nhi sợ tới mức vội bịt miệng lại.

Đã đái mấy ngày rồi? Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên một hình ảnh dâm dăng kỳ dị và dâm dăng: Sư phụ mà nàng tôn trọng, mái tóc đen nhánh bù xù, toàn thân đỏ mông hôi dâm dĩa, bị thiếu niên giữa chân chơi đùa cao giọng, thiếu niên sau khi bị một trận hưng phấn xen kẽ, đột nhiên rút cây gậy thịt mềm mại ra., Đầu rùa đục ngầu thịt non, tinh lọc thiếu niên phun lên ngực mỹ phụ cao ngất, kích thích toàn thân sư phụ co giật, hạ thân co quắp phun ra từng luồng từng luồng dâm tính, a a a, làm tấm giường trắng nõn ướt nhẹp.

Thiếu niên thanh tú và một phu nhân xinh đẹp để trần, một người trông rất xinh đẹp quyến rũ, một người thanh tú nhỏ nhắn, hai người ôm nhau lăn lộn trên giường, dâm loạn không ngớt, nằm trên giường đôi một giường khác, để ngày thứ hai dọn dẹp các thị nữ, chỉ nhìn thấy những thứ hỗn loạn không chịu nổi, trên đó đầy vết mật và mật ong, liền đủ để tưởng tượng ra, tối hôm qua phu nhân và tiểu thiếu gia chơi đùa đến mức nào.

“Kỳ quái.” Bạch Hạc Tiên nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt: “Hôm nay sao Hi Nguyệt ngươi cứ dờ ra vậy? Ăn rau à!” Ừm... “Tiêu Hi Nguyệt thu lại suy nghĩ vẩn đục lộn xộn của mình, không dám suy nghĩ tiếp.

Nhưng lại nhịn không được nhìn thoáng qua Bạch Hạc Tiên, cái khác không dám nói, nhưng sư phụ có biết trên người sư phụ có mùi tanh hôi không? Hắn có biết bảo nhi... Là thân nam nhân!” Nguyệt ngoan càng thêm đau lòng cho đồ đệ của mình. Tên khốn kiếp Nam Cung Uyển hại nàng ăn cơm không nghĩ tới, sau khi xuất môn, Hi Nguyệt đều thật sự áy náy không thôi, ngay cả rất nhiều ngày cả tinh thần hoảng hốt.

Bảo nhi không rõ nội tình, còn kỳ quái nói: “Thì ra là Nguyệt tỷ tỷ giống như tiên tử cũng có lúc phiền não tới ngăn người, hì hì, thật kỳ lạ...” “Tiêu Hi Nguyệt khê lắc đầu, trên thế gian nào có tiên nữ đầu đầy dâm tà niệm? Còn vọng tưởng sự phụ mình cùng nam nhân khác trên giường vui vẻ, mặt thủy triều tuân trào, như cầu vòng chảy xuống.

Giống như lúc nàng bị lão hán đùa bỡn, tình dục khó có thể kìm nén, lộ ra vẻ xấu hổ giống như đúc.

“Bảo Nhi, cho người ăn!” Nam Cung Uyển gấp đưa thức ăn đưa vào chén Bảo Nhi, lại hờn dỗi nhìn trượng phu của mình một cái: “Người muốn ăn thì cứ gấp, cũng cứ nhìn ta!” Phu nhân người oan uổng, vì phu chính là đang suy nghĩ. Bảo nhi có phải cũng gấp thức ăn cho ta, hiểu kính lão nhân gia ta một chút không, thời gian qua nhiều ngày, có thể nhìn thấy bộ dáng vũ mị của phu nhân, tâm tình Bạch Hạc Tiên cũng không tệ, cũng bắt đầu vui đùa.

“Nghĩ hay lắm, Bảo Nhi đừng kẹp cho hấn!” “Ừm, tỷ tỷ kẹp lại cho ta, ta đưa cho gia gia...” Ăn đồ ăn của người xong, người một nhà vui vẻ ăn trưa, trong lúc đó Bảo Nhi liên tục bày ra bộ dáng đáng yêu., Ngược lại khiến trong lòng Tiêu Hi Nguyệt càng xấu hổ thêm vài phần, chẳng lẽ mình bởi vì bị lão tạp dịch si niệm cường thịnh ảnh hưởng, cho nên cũng trở nên tà dâm rất nhiều?” Phu nhân, ta đi trước? Còn có một số việc phải xử lý “Ăn xong bữa trưa, hàn huyên không đến nửa khắc, Bạch Hạc Tiên sẽ rời đi.

“Lại vội như vậy?” “Vâng, gần đây Lục Đạo môn lại náo ra chút động tĩnh “Hừ, chỉ là Lục Đạo môn còn có thể phiền người Bạch Hạc Tiên giải quyết? Được rồi, ta cũng không lưu người nữa, đi thôi “Phu nhân” đi thôi!” Bạch Hạc Tiên lộ ra vẻ hổ thẹn.

“Đi” Nam Cung Uyển ôm lấy bảo nhi còn đang vụng trộm ăn điểm tâm, thò tay móc ra điểm tâm ngọt ngào trong miệng thiếu niên, sáng giọng nói: “Tiểu nha đầu nhà người, ăn no rồi còn muốn ăn điểm tâm gì nữa, lát nữa cùng tỷ tỷ ngủ trưa, sau khi tỉnh dậy tỷ sẽ cho người ăn ngon hơn!” Hai mắt của bảo Nhi sáng ngời, ánh mắt theo bản năng nhìn xuống cánh tay của

Nam Cung Uyển, có thể cảm nhận được sự sung mãn và mềm mại của nàng.

Ngực Đại Tể Ti, “Được, tỷ tỷ, Bảo Nhi muốn ăn... A...” Cái miệng nhỏ nhắn của hắn bị Nam Cung Uyển khước môi mỉm cười che miệng lại.

“Vậy phu nhân, ta đi trước nhé?” Đi đi, nếu phu quân không giải quyết được, có thể báo tên ta” Ách... phu nhân nói đùa: “Đưa Bạch Hạc Tiên rời đi, Tiêu Hi Nguyệt lại nhìn Nam Cung Uyển, chỉ cảm thấy nàng ở sâu trong ánh mắt mang theo ý cười, lạnh lùng không nói nên lời.

Sự tình Lục Đạo môn không giải quyết được, liền báo lên tên của sư phụ? Hay là chế nhạo? Hay là hành động bất mãn sư phụ làm rồi...” Nguyệt Nguyệt, người cùng sư phụ nghỉ ngơi một lát?” Khi Nam Cung Uyển nhìn lại, Tiêu Hi Nguyệt phát hiện vẻ lạnh lùng trong ánh mắt nàng đã biến mất, tràn đầy vẻ thương yêu thương tiếc.

“A? Nguyệt tỷ tỷ cũng muốn tới sao?” Ánh mắt Bảo nhi lại rơi xuống trước ngực Tiêu Hi Nguyệt, tuy rằng hình như rất lớn, nhưng so với Uyển Nhi tỷ tỷ thì vẫn còn nhỏ hơn, hơn nữa nó cũng không muốn bú sữa Nguyệt tỷ tỷ.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, loáng thoáng ý thức được điều gì, bình tĩnh nhìn sư phụ.

Nam Cung Uyển tránh xa nàng, cười nói: “Vậy được, ta với Bảo Nhi đi nghỉ ngơi một lát, Hi Nguyệt người tự xem sách, hoặc là về Minh Nguyệt cư mà nói, câu nói này chẳng khác nào tiền khách.

Tiêu Hi Nguyệt cuối cùng rời đi, sau khi nhìn thân ảnh hai người biến mất ở chỗ bình phong, ngồi trên ghế trầm mặc một hồi lâu.

“Tỷ tỷ, bảo nhi, phải...!” “Không được!” “Không phải nói tốt...” “Ngủ dậy rồi nói, Nguyệt tỷ tỷ của người vẫn còn ở đây...” Ô ô, được rồi, tỷ tỷ và bảo nhi cùng nhau ngủ, Bảo Nhi trước kia thích nhất là cùng mẫu thân ngủ với nhau “Được được được, tiểu quỷ người thích ôm ta, ôm thì cứ bế đi, lát nữa đừng động tay động chân cái gì... Chân? Bảo Nhi chỉ

muốn ăn của tỷ tỷ... Ồ? “Bảo Nhi bị bịt miệng, thanh âm sau bình phong của hai người hoàn toàn yên lặng.

Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy, vồ nhẹ lên chiếc váy trắng, sửa sang lại một chút rồi đi về phía đầu cầu thang.

Nàng nghĩ tới một chuyện, vừa rồi ở trước mặt sư trưởng, sư phụ xưng hô bảo nhi là “tiểu nha đầu”, nhưng bây giờ lại xưng hán là tiểu quý đầu.

Sư phụ... là cố ý giấu diếm sao? Đi xuống lầu, Tiêu Hi Nguyệt không nhìn được quay đầu nhìn thoáng qua lầu hai, phát hiện bên trong đã bị trận pháp che lấp, biến thành tối tăm, thích hợp cho việc nghỉ ngơi giữa trưa.

Đương nhiên, cũng thích hợp làm một số chuyện bí ẩn hơn.

Có phải như vậy không? “Tiểu thư” sau khi Tiêu Hi Nguyệt đi ra một khoảng cách khá xa, một lão nô sắc mặt âm trầm từ trong bóng tối chậm rãi hiện lên, cung kính thi lễ với nàng.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, nói: “Tồn tại của vị “Tiền bối” này, mãi tới gần đây cô mới biết, trong Thiên Nhân điện ẩn giấu một lão già, sư trưởng biết không? Ngoài ra, nô bộc này cùng với Lý lão hán ở Minh Nguyệt cư của cô, luôn khiến cô nhớ tới một số chuyện không tốt, không dám nghĩ tiếp.

“Ha ha, tiểu thư quá khách khí, gọi lão nô một tiếng Chu lão là được.” Tiêu Hi Nguyệt lại gật đầu.

Lão nô họ Chu lúc này mới nhìn về phía Thiên Nhân Điện đang ảm đạm xuống, tràn đầy lo lắng nói: “Tiểu thư, ngài có biết... Vị bảo nhi kia, thật ra là thân thể nam tử?” Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh nhìn hán.

Lão nô tài lại nói: “Ta biết tiểu thư ngài hoài nghi dụng ý của ta, nhưng ta theo Uyển Nhi tiểu thư mấy trăm năm, ngoại trừ Bạch Hạc Tiên ra, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng động tâm xuân với nam tử khác!” Chu lão, là người của Lục Đạo môn, Tiêu Hi Nguyệt là người biết.

Chỉ là.

“Xuân Tâm?” Sư phụ Xuân Tâm động lòng? Đối với bảo nhi?” Lão nô mới cảm thương nói: “Chắc chắn tiểu thư cũng

biết Uyển Nhi tiểu thư đã từng là yêu nữ của Lục Đạo môn, nàng lại yêu thiên tài chính đạo lúc đó, hai người một người vứt bỏ vị trí thánh nữ, một người không để ý tới vạn người phi nhỏ, sư môn trừ tên, cứ thế đi tới chân trời, đi khắp hai giới, thậm chí còn có một lần nghĩ tới việc đi Tiên giới xem.

Lúc đó không biết có bao nhiêu người, vừa cười vừa trong lòng cực kỳ hâm mộ: “Tiêu Hi Nguyệt gương đôi mắt lên, xa xa nhìn về phía lầu các, phảng phất như thấy được mỹ phụ xinh đẹp và thiếu niên thanh tú đang cời áo, ôm nhau ở bên nhau.

“Chỉ là...” Lão nô tài lại thở dài: “Uyển Nhi tiểu thư trời sinh tính tình tiêu sái, cho dù nàng nguyện ý ở cùng phu quân, lên làm chương môn phu nhân, nhưng cuối cùng nội tâm vẫn hướng về tung hoành ngang dọc cuộc sống, cũng chính bởi vì như vậy, tu vi của nàng mới tiến thêm một tấc cuối ba trăm năm, mãi đến khi sinh ra công tử, mới có thể nhìn thấy đạo vận...” Tiêu Hi Nguyệt trong lòng run lên.

Trong lòng sư phụ lo lắng, không ngờ lại là như thế? Nhớ lại những ngày gần đây sư phụ cãi vã sư phụ, từ Tàng Thiên Kiêu và Đại sư huynh mang theo bảo bối từ trắc môn trở lại Tiên Vân tông, lại đến Phong Diệp sơn trang mà nàng đã tiêu diệt lửa giận cách đó không lâu, khoảng cách giữa sư phụ và sư phụ... hình như càng lúc càng lớn.

“Vốn cứ như vậy, ngược lại cũng bình an vô sự.” Ánh mắt lão nô nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt mang theo một loại quý dị khó hiểu. Chỉ là... tiểu thư cũng biết, năm đại tiên môn vẫn luôn là người của Tiên giới, chương môn của Tiên Vân tông., Trong lịch sử tất cả đều thuận lợi mở ra Tiên Đạo, không cần độ Thiên Kiếp đã có thể trở thành Tiên Nhân chân chính! Nhưng... Uyển Nhi tiểu thư, lại...” Hắn không nói tiếp nữa, Tiêu Hi Nguyệt đã ý thức được, sư phụ nàng đang đối mặt với vấn đề phiền não còn muốn phiền não hơn xa nàng.

Là tiếp tục làm chương môn phu nhân, cùng trượng phu cời phạm làm tiên, hay là rời khỏi Tiên Vân tông, một lần nữa trở lại U Minh giới, trở thành yêu nữ người phi nhỏ? Nếu là lựa chọn làm tiên, nàng đi tới Tiên giới, cùng trượng trượng.

Khi phu quân đối mặt liệt tổ liệt tông Tiên Vân tông, từng là nàng của thánh nữ Lục Đạo môn, thì phải làm thế nào? Cao cao tại thượng, cũng không chịu dễ dàng mở ra Tiên giới thăng tiên đạo, có thể tiếp nhận nàng một người từng là yêu nữ hay không? Nhưng nếu trở lại U Minh giới, tình cảm sư phụ đối với sư trưởng chân thành, nàng lại là lọt vào trong mắt nàng., Để sư phụ hạ quyết tâm, chỉ sợ... phạm là loại ý niệm này đều nhiều loạn loạn, lý không rõ không giải được, tất cả đều hóa thành sầu lo sầu khổ suy nghĩ, xoay quanh trong lòng nàng, không thể bỏ đi được.

“Nếu tiểu thư không tin.” Lão nô cúi đầu, lấy ra một miếng ngọc bội toàn thân đen kịt. “Đây là ngọc bội đen nhánh, được lấy từ sâu trong U Minh giới, Cửu U Chi Thủy thoải mái tạo thành hắc ngọc., Ngọc bội được luyện chế từ lão nô trăm năm, có tác dụng che đậy khí cơ, che lấp thiên địa, tuy nói tác dụng của Đạo Vận cảnh có hạn, nhưng nếu tiểu thư tự mình đeo... Có lẽ có thể giấu được Uyển Nhi tiểu thư “Tiêu Hi Nguyệt” theo bản năng nhận lấy miếng ngọc bội này, định thần xuất thần., Đây là thứ nàng dùng để nhìn trộm sư phụ? Nhưng trong lòng sư phụ có phiền não, vì sao trong lòng lại có chuyện như vậy, vì sao lại phát sinh với Bảo nhi? Nhưng lại liên tưởng đến mình, chẳng phải là vì phát tiết ưu sầu, mới cầu thả cùng Lý lão hán sao? Hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới từ trong suy nghĩ sâu xa phức tạp thoát ra, muốn hỏi thăm Chu lão lúc, phát hiện hắc đã biến mất không biết tung tích.

“Hắc ngọc bội...” Tay Bạch Tịnh nắm chặt ngọc bội, trong lúc mơ hồ, Tiêu Hi Nguyệt nhận ra mục đích của Chu lão không đơn thuần, sự tình có lẽ không phải hắc nói như vậy.

Hắc có mục đích khác, nên mới đưa cho nàng miếng hắc ngọc bội này.

Chỉ là chuyện thế nào... Còn cần nàng tự mình đi lên xem một chút.

“Hắc đi theo sư phụ nhiều năm, chắc sẽ không có tâm tư gì quá lớn... Nhưng vì sao cho ta ngọc bội, chỉ là vì để cho ta biết được chuyện phiền não trong lòng sư phụ?” nhắm hai con ngươi, vẫn như cũ, ngàn đầu vạn nỗi lòng.

Tiêu Hi Nguyệt thở nhẹ một hơi, quay người lại, đi về phía Thiên Nhân điện.

Lão nô nấp trong bóng tối mới nhìn nàng từng bước một trở về, cười khà khà quái dị một tiếng: “Hắc ngọc bội... tiểu thư, nhưng đừng trách lão nô, đây đều là chủ ý của Uyển Nhi tiểu thư đó! Vì Uyển Nhi tiểu thư, lão nô chỉ nói mấy câu thật lòng mà thôi...” Tiêu Hi Nguyệt lại trở về lầu hai của Thiên Nhân Điện, nàng hạ quyết tâm, nếu sư phụ phát hiện nàng, nàng sẽ nói ra sự thật sự lo lắng trong lòng mình., Sau đó nàng tự mình dò hỏi sư phụ, có phải đang phiền não và sư trượng hay không, nếu có thể, nàng sẽ trực tiếp hỏi sư trượng, cuối cùng sẽ như thế nào? Nàng mơ hồ đoán được, với tính cách của sư phụ, cho dù trong lòng không muốn tới Tiên giới, cũng nhất định sẽ không khản cầu sư trượng ở lại bên cạnh nàng.

Sư phụ, chỉ có thể giúp hẩn ta thành toàn.

“...” Nàng lại nghĩ tới một chuyện, nhưng không dám nghĩ nhiều hơn nữa.

Trên tới lầu hai tối tăm, Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua bình phong phía sau, sư phụ và bảo nhi cuối cùng rời giường. Cô tới nơi mình ngồi đọc sách ở Thiên Nhân Điện ngày thường, cũng là ở trong một thư phòng nhỏ dùng bình phong ngăn cách thành công, cách vị trí của sư phụ bảo nhi bảy tám trượng.

Nàng cầm lấy quyển sách trên giá, mở ra ở trên bàn, ngồi xuống, tay chống trên má, lại xuất thần nhìn tám bình phong bên ngoài, cách một khe hở, nhìn về phía sư phụ cùng Bảo Nhi.

Chờ đợi.

Những suy nghĩ phức tạp trong đầu dâng trào, cuối cùng bình tĩnh trở lại, không suy nghĩ bất cứ điều gì.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong lầu các lò mờ có chút động tĩnh, mơ mơ hồ hồ, thật giống như người nào đó đang cởi quần áo.

“Tiểu quý, người!” Tỷ tỷ, bảo nhi tỉnh ngủ... Muốn uống sữa, đã nói rồi!” Một chiếc đèn màu vàng sáng lên ở đối diện.

Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống, dựa lưng vào ghế, cầm sách lên tay, ánh mắt xuyên qua chính giữa lều các, xuyên qua bình phong, dưới ánh sáng chiếu rọi, thấy được hai bóng người đan xen vào nhau.

Một lớn, một nhỏ.

Nằm trên giường, thân thể đều đặn mát mẻ, hai ngọn núi cao ngất, hai chân thon dài hơi xoắn lại, tản mát ra lực mê hoặc không nói nên lời.

Bàn tay nhỏ nhắn kia khẽ nũng nịu kia đặt lên người mỹ phụ, chống vào bụng nàng, cúi đầu, cách đôi thạch nhũ đầy đặn kia chỉ chừng vài nhịp, chỉ cần hắt hơi xuống sâu, liền có thể hàm súc mỏ nhọn của dãy núi nhô ra, cắn lấy đầu nhũ của mỹ phụ vào trong miệng, liếm môi hút vào.

Tay Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt, nắm chặt quyển sách trong tay.

“Tỷ tỷ ặc ặc” Thiếu niên lại nũng nịu, giọng nói ngái ngủ này ngọt ngào như chó con vậy.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy, ánh mắt của hắn rơi vào trước ngực sư phụ, không chịu rời khỏi nửa phần.

“Bây giờ không...” Mỹ phụ đang định cự tuyệt, nhưng không biết nên nói thế nào, lại dừng lời nói, sau đó trầm mặc, một lúc lâu sau mới cắn răng nói: “Được! Ăn đi!“a tỷ tỷ tỷ thật sự ư?” Thiếu niên kinh hỉ ngẩng đầu, ánh mắt từ bộ ngực đầy đặn của nàng nhìn lên khuôn mặt của nàng.

“Đúng, thiếu phé... Ừm, muốn ăn thì ăn đi, tất cả yêu cầu của Bảo nhi, tỷ tỷ đều thỏa mãn ngươi.” Thanh âm của mỹ phụ từ chối, dần dần mang theo ba phần kiêu mị, nghe mà xương người đều nhũn ra.

Tiêu Hi Nguyệt không biết tâm trạng của sư phụ lúc này, cô chỉ biết lòng mình rất nặng, nhưng vẫn đang mong đợi, có lẽ bảo nhi thật sự muốn uống sữa...” Hì hì, tỷ tỷ tốt nhất là “Thiếu niên vui vẻ thanh thúy, âm thanh thanh thanh thúy truyền vào tai Tiêu Hi Nguyệt, nhưng lại chói tai như vậy, cô thậm chí trở nên có chút chán ghét thanh âm này, thiếu niên thuần túy sạch sẽ trước kia không còn đơn thuần, tinh xảo, tinh xảo.

Nụ cười lộ ra trên khuôn mặt, cũng trở nên giống như lão tạp dịch kia, tràn ngập dục vọng và tham lam!” “Vì sao?” Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt cuốn sách trong tay, nhìn vào sau bình phong, thân ảnh Bảo Nhi vui vẻ vươn bàn tay nhỏ bé, sờ soạng thân thể mềm mại như ngưng ngọc của sư phụ nàng, cánh tay nhỏ bé từ trên ngực xuống tới dưới, tựa hồ muốn đem hai con sữa to lớn của sư phụ nàng, đều dùng bàn tay nhỏ bé để cảm thụ một bên.

Giống Lý lão hán, lần trước cùng nàng giao hòa, tại thời khắc bản tình, cũng sẽ không kìm nén được bắt lấy song nhũ của nàng.

Đây vốn là nơi thánh khiết vốn được dùng để nuôi dưỡng con cháu, nhưng lại bị nam nhân kia đùa bỡn trong tay.

“Tỷ tỷ à, dây lưng của tỷ ở đâu đây? Trước kia mẫu thân hình như đều ở phía trước, hoặc là ở phía sau, sau thắt lưng “Tiểu quỷ ngốc... ở phần sau cổ” thanh âm mỹ phụ mang theo vài phần yêu kiều run rẩy, dẫn dắt thiếu niên đi cởi dây lưng của cái yếm.

Tiêu Hi Nguyệt gần như hồ thẹn nhìn xuống dưới.

Nhưng sự tình vẫn là từng bước từng bước phát sinh trước mắt nàng.

Bảo nhi thân thể rất nhỏ, cũng rất thấp, muốn cởi bỏ dây yếm trên cổ mỹ phụ, chỉ có thể đặt ở trên thân thể phu nhân đẩy đà thành thực, hạ thân đâm vào chỗ bụng mềm mại của nàng, lồng ngực đè lên bộ ngực căng tròn của nàng, Tiêu Hi Nguyệt cơ hồ có thể nhìn thấy sữa phong thái cuộn cuộn của sư phụ, bị thân thể thiếu niên mỏng manh đè ép, bộ dạng bị ép thành hình dạng bánh nướng.

“Tỷ tỷ thật lớn a...” Bảo nhi đưa tay cởi bỏ thắt lưng phía sau cổ Nam Cung Uyển, lồng ngực cảm nhận được tỷ tỷ dưới thân vừa mềm vừa đàn, so với mẫu thân còn lớn hơn một chút, nhin không được cười hì hì nói.

Hắn cũng không vội vã đứng dậy đi uống sữa, mà dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ lên cổ Nam Cung Uyển. Hai người dùng tóc mai cọ qua một phen, nói một ít thân mật, chọc cho thân

thể mỹ phụ đầy trống trải dần dâng lên một chút cảm giác khô nóng, xô đẩy hần rời đi, Bảo Nhi mới lại ngồi dậy.

Hần tách ra hai chân, ngồi hai bên bụng Nam Cung Uyển, hạ thể nếu đủ dài, có thể đặt giữa bộ ngực tròn trịa của mỹ phụ. Chỉ bất quá thiếu niên cuối cùng cởi bỏ quần áo, mỹ phụ cũng như vậy.

“Bảo nhi cởi áo cho tỷ tỷ.” Thiếu niên ân cần nói, hai bàn tay nhỏ bé bắt lấy cái yếm tơ của mỹ phụ dưới chân, đẩy dần xốc lên.

Mỹ phụ không cự tuyệt, Tiêu Hi Nguyệt cũng không nhìn thấy vẻ mặt của sư phụ lúc này, chỉ thấy nàng không kháng cự nằm ở trên giường, hai tay đặt ngang ở hai bên thân thể, từ từ nhấc lên cái yếm áp sát vào người thiếu niên, dần dần hiện ra thân thể trần trụi trước mặt hần.

“Tỷ tỷ, buông lỏng tay ra!” Bảo nhi hơi tốn sức nói, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cái áo yếm của nàng, kéo lên trên.

Bộ ngực sữa của Nam Cung Uyển thật sự quá lớn, mặc dù Bảo Nhi đã giải khai mũ yếm của nàng, nhưng lúc nó xốc lên, hai chiếc yếm trên đỉnh đầu vẫn căng phồng lên, khiến cho bảo nhi có chút tốn sức kéo mạnh lên, cặp ngực trắng như tuyết được nữ nhân giấu trong áo yếm mới nhảy ra như reo hò.

Con thỏ lớn như được mùa xuân chi giao nuôi, run rẩy, run rẩy. Thịt sữa noãn lắc lư hồi lâu, lỗ tai hai con thỏ đỏ tươi như tuyết theo đó mà rung động.

“Ừmzz” khoảnh khắc bộ ngực trắng như tuyết nhảy ra, Bảo nhi và Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ nghe được tiếng thở dốc tinh tế của mỹ phụ, dường như là do sữa ngực bị phá vỡ trời buộc, hoặc là tiếng rên rỉ thoải mái đến cực điểm, mặc dù cực lực áp chế, nhưng truyền vào tai người ta vẫn khiến người nghe thấy mà tê dại cả người.

Rất lâu sau, đôi ngực to đang nhảy nhót này mới ngừng lắc lư, kiêu ngạo đứng thẳng tắp, như hai ngọn tuyết trắng sừng sững không ngã, trên đỉnh nở ra anh đào đỏ tươi, đẹp không sao tả xiết.

Trong lần các biến đổi, Tiêu Hi Nguyệt không nghe thấy thanh âm của bảo nhi, hấn duy trì tư thế xóc áo yếm Nam Cung Uyển lên, định thần nhìn xuống, như là bị hai bộ ngực lớn trắng nõn tròn, lại trắng nõn nà to lớn mê hoặc thần trí, bộ ngực đầy đặn đều là đầu óc lớn.

Lại một hồi lâu nữa, mỹ phụ để trần nửa người trên giờ cánh tay lên, định cự tuyệt che khuất hai dãy núi cùng anh đào của mình, lấp bắp một tiếng: “Có thể ăn, nhưng không cho các người nhìn.” Thiếu niên bị bộ ngực chiếm cứ tâm thần mới phục hồi lại tinh thần, lập tức nhào tới.

“Tỷ tỷ của tỷ tỷ ô ô ô!” Thanh âm của thiếu niên tràn ngập sự nũng nịu của mềm mại, gương mặt thanh tú trắng nõn, mỹ phụ né tránh cánh tay đầy đặn, vừa cọ cọ, vừa lè lưỡi ra liếm láp bàn tay mỹ phụ, để lại hương vị ướt át: “Tỷ tỷ, bảo nhi muốn ăn mẩu thân của tỷ...” Mỹ phụ xấu hổ tới mức hai má nóng bỏng, rốt cục không nhìn được mở miệng quát.

Chẳng qua là bị người cởi sạch nửa người trên, thịt ngà đầy đặn hoàn toàn bại lộ dưới tầm mắt của thiếu niên, chỉ là người phụ nữ ngượng ngùng chỉ dùng cánh tay trắng nõn che khuất lại cái đầu đỏ bừng, giờ phút này khiến trách vô lực cỡ nào, càng giống như mang theo ba phần kiều mỹ cùng bốn phần hấp dẫn.

Cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt cũng biết, lúc đầu khi nàng còn phá thân, đã bị lão hán cởi hết nửa người dưới, nằm sấp trên bàn đá, phơi bày hai cái mông trắng như tuyết và huyết mật ướt nhẹp cho nam nhân sau lưng xem, bị hấn dâm loạn đến cực điểm, phát ra thanh âm kháng cự là vô lực cỡ nào.

Đàn ông tại sao lại thu tay lại vào lúc này?” Hì hì, tỷ tỷ, Bảo Nhi, muốn ăn, vừa cọ xát cánh tay Nam Cung Uyển, vừa đưa tay bắt, Nam Cung Uyển lại dùng một con khác ngăn cản.

Lôi hò hét, thiếu niên cột nhả chộp hai tay mỹ phụ trần trụi vào nhau, mỗi tay nắm một cái, mười ngón tay giao nhau, ngược lại biến thành thiếu niên dưới thân cưỡi một cái điếm, để hấn có thể cúi người xuống ăn sữa của mình.

Cũng hoặc là, thiếu niên cười mỹ phụ, rung động mạnh, khoái ý rong ruổi.

“Tỷ tỷ, Bảo Nhi rất thích đôi sữa của tỷ tỷ này.” Tiểu hồn đản, ai dạy người từ thô lỗ như vậy?” “Mẫu thân”, “Ngu thiên kiêu thật đúng là không biết xấu hổ!” Hì hì, mới không phải, mẫu thân nói bộ ngực nói cái này mới là sốt ruột, bú sữa, đều là cho Bảo Nhi hưởng dụng “Bảo Nhi” bàn tay nhỏ bé ở dưới bụng mỹ phụ rục rịch, ngón tay mảnh khảnh như mang theo pháp lực, những nơi thiếu niên đi qua làm cho da thịt của nó cháy lên.

Một loại chờ mong khó hiểu, hồn tạp với kích thích phá vỡ cuộc sống yên bình, đã lâu không gặp lại dâng lên trong lòng, khiến hơi thở của Nam Cung Uyển vốn từng là Yêu nữ trở nên dồn dập, hầu như quên mất trong lâu các còn có một người khác đang đứng bên cạnh quan sát nàng.

Rốt cuộc, đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé kia đã chạm đến chỗ ngực của nàng, thiếu niên giống như đang cảm thụ trọng lượng của miếng thịt ngà nặng trĩu này, lặng lẽ đẩy lên trên ngực của nàng, lại buông ra, tiếp tục.

“Ồ ồ ồ...” Thiếu niên phát ra cảm khái thỏa mãn, không cần nhìn cũng biết giờ phút này vẻ mặt của hắn chắc chắn là vô cùng hạnh phúc và mãn mãn mãn, hắn muốn nếm thử bộ ngực lớn của mỹ phụ bên dưới, túm lấy bộ ngực của nàng, ngậm quả hồng diễm vào trong miệng, chậm rãi gặm cắn.

“Tiểu hồn đản, không cho phép nói!” Bị một thiếu niên bỏ dánh thanh tú nâng bộ ngực lên, đôi má Nam Cung Uyển giống như lửa đốt, mỗi lần nâng lên, lại buông ra, thịt ngà sữa của nàng cũng sẽ run run rẩy không ngừng, ngay cả hai hạt mũi nhọn màu hồng trên đỉnh đầu cũng lắc lư theo.

Thiếu niên một bên chậm rãi chơi đùa, còn một bên “Ôn khát khó nhịn” nhìn hai cái đầu sữa của nàng, ánh mắt nóng rực làm cho mũi sữa của nàng ần ần nhói nhói, một cổ khô nóng truyền khắp toàn thân.

Cho dù khi đó nàng và tình lang cùng nhau du tẩu hai giới, hai người ở các nơi không kiêng nể gì chơi đùa, nhưng tình lang

của nàng cũng chưa từng nói ra lời dâm đẳng như vậy.

Chỉ có nàng mới khiêu khích hắn. Tên kia mỗi lần đều rất hưng phấn, túm lấy sữa mềm của nàng không buông, mỗi lần đều chơi rất lâu, lại giả vờ chính nhân quân tử, nói năng bậy bạ không chịu nói, nhiều nhất chính là “Tiểu Uyên”, người thật thoải mái mấy lời ngu xuẩn.

“Ai vì cái gì vậy? sữa của tỷ tỷ rất lớn đó! Hi hi “Bảo Nhi hai tay rốt cục bám lên bộ ngực lớn của mỹ phụ trần trụi, từ hai bên trái phải nâng hai bộ ngực to của mỹ phụ lên, chậm rãi hướng giữa bóp, để hai vú búi cùng một chỗ, tạo thành một cái khe thật sâu.

“Gốc sữa của tỷ tỷ thật đẹp!” Thiếu niên hưng phấn nói.

“!!” Nam Cung Uyên xấu hổ trừng mắt nhìn hắn. “Tiểu quý nhà người học từ đâu vậy?!” Ngay cả yêu nữ như nàng, cũng từng tưởng tượng qua khe rãnh giữa song nhũ, cũng bị nam nhân kia thương thức.

“Mẫu thân nha, đều là mẫu thân dạy con” Bảo Nhi buông hai bộ ngực to của mỹ phụ dưới thân ra, để hai đồng thịt ngà bạch hoa này lắc lư không ngừng, tựa như là túi đựng đầy nước, nhẹ nhàng bóp một cái có thể phun ra nước.

“Mẫu thân nói.” Bảo Nhi lại cầm lấy hai vú Nam Cung Uyên, xoay vòng giúp nàng mát xa. “Cổ sữa của nữ hài tử là miễn cảm nhất, khẽ liếm môi một cái liền sẽ run rẩy không thôi, ta thí nghiệm rất nhiều lần rồi.”, Mỗi lần liếm rãnh ngực mẫu thân, mẫu thân hô hấp dồn dập, so với trái cây hấp thụ mẫu thân càng làm cho nàng thoải mái “Thư thái”, thoải mái sao?” Lúc trước nàng chỉ cho rằng Tàng Thiên Kiêu hoang đường, Bảo Nhi lớn như vậy mà không cho nó cai sữa.

Nhưng không nghĩ tới, Tàng Thiên Kiêu lại vì con trai liếm vuốt bộ ngực, cảm thấy thoải mái, bị hôn môi kêu to, cho nên mới cho con bú sữa mẹ mãi?” “Ừm, là “Bảo Nhi” trả lời, ngay sau đó, Tiêu Hi Nguyệt liền nhìn thấy thiếu niên bú sữa này rất cuộc cúi đầu, ở trong cái mương mà hai tay của sư phụ nàng ôm hai sữa hình thành, vươn ra một cái lưỡi hồng phấn ướt nhẹp.

Nhẹ nhàng, từ trên xuống dưới, khẽ liếm trên thân thể trắng nõn của mỹ phụ một cái.

“A ha ha...” Mỹ phụ thân thể trống trải không chịu nổi kích thích này, toàn thân run lên một cái, cong người, hiện hình cung, hai chân thẳng tắp, đúng là nhắc thiếu niên nhỏ nhắn yếu ngồi ở trên người nàng lên.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy rõ ràng, lồng ngực sư phụ nàng bởi vì bị kích thích mà cao lên cao, hai ngọn núi càng phát triển lợi hại, anh đào đỏ trên đỉnh núi sưng lên một vòng, mặc dù cách bình phong một chút, nhưng vẫn cảm nhận được hai cái ngà màu hồng diễm lệ của sư phụ, bởi vì sau khi bị thiếu niên đùa bỡn kích thích tình dục, bộ dáng phòng lớn đứng thẳng.

Cái này là thích hợp nhất cho thiếu niên bú sữa mẹ lớn nhỏ.

Cái sữa sẽ không phải bởi vì quá nhỏ nên mới khiến thiếu niên ăn chơi tốn sức, cũng sẽ không bởi vì quá lớn mà nhét đầy miệng của hắn, để cho thiếu niên không cách nào chơi đùa trong miệng rất tốt.

Sư phụ của nàng, hai mũi ngà sữa kiều diễm kia, đã chuẩn bị cho thiếu niên bú sữa, thanh tú động lòng người đứng thẳng trên thịt sữa tròn trịa.

Lấy thịt ngà trắng nõn mềm mại làm vật làm nền, hai viên sữa sữa đầy núi, đỉnh núi hai viên sữa, trở nên óng ánh sáng, hấp dẫn thiếu niên thưởng thức.

“Tỷ tỷ Thiên” Bảo nhi mím môi mỏng phấn son, nhìn mỹ phụ dưới thân xuân tình dập dờn, đôi mắt mê ly.

Thở phì phò một tiếng, hắn đặc ý dùng bàn tay nhỏ che miệng cười trộm, giống như một thiếu nữ đáng yêu ăn được điểm tâm.

“Tiểu hồn đản” Nam Cung Uyển hai má đỏ hồng nhìn về phía thiếu niên xinh đẹp đang ngồi trên người nàng. Nàng tự mình nghĩ đến, nàng chỉ là bị Bảo Nhi liếm một cái rãnh sữa, sau một hồi lâu đã thể nghiệm qua tình dục thân thể, đã bị kích thích đạt đến một cao trào.

Bên trong áo quần rõ ràng đã cảm nhận được một chút lửa nóng ẩm ướt.

“Hi hi, tỷ tỷ không cần mặt mày như vẽ, thiếu niên ngây thơ nói: “Mẫu thân mẫu thân bị bảo nhi ăn như vậy, cũng sẽ giống tỷ tỷ, có vẻ xấu hổ, lại có chút mong chờ bảo nhi tiếp tục ăn., Ừ, lúc Bảo Nhi bú sữa mẹ, mẫu thân bị Bảo Nhi ngậm sữa, bây giờ cũng cùng tỷ tỷ giống nhau như đúc “Giấu, Thiên Thiên”., Kiêu!!!!” Nam Cung Uyển cắn răng tức giận mắng, nhưng lại nghĩ tới việc con trai mình cũng vậy...” Tỷ tỷ dừng tức giận: “Khi Nam Cung Uyển lâm vào một đoạn chuyện cũ không muốn nhớ lại, Bảo Nhi lại lần nữa cúi đầu, thành kính nói: “Bảo Nhi bú sữa cho tỷ tỷ, rất thoải mái.” Nói xong, rút cuộc nó cũng vươn cái lưỡi nhỏ mịn lên, liếm lên quả ót đỏ tươi của mỹ phụ.

Đầu tiên là đầu lưỡi nhẹ nhàng đụng vào, đầu lưỡi phản hồng mềm mại ướt sũng, liếm lên trên búi hàm màu hồng mềm mại của mỹ phụ, sau đó đầu lưỡi quấn quanh lên, đầu lưỡi trắng nõn bọc lấy toàn bộ lồng ngực mỹ phụ, miệng nhỏ mở ra, ngay cả hàm răng sữa cũng dính vào trong miệng.

“Ừm!!!” Lần này phản ứng của Nam Cung Uyển còn khoa trương hơn so với lần trước, thân thể thẳng băng, đôi chân đẹp nâng lên, mũi chân nhọn đến đuôi, tất cả đều kéo căng một đường thẳng tắp, phảng phất như vui sướng không nói ra lời, đều thông qua động tác thẳng ngọc cước này truyền đạt tới trình độ đồ nhi Tiêu Hi Nguyệt, khiến nàng nhìn đến thất thần, nào hải thoáng cái đã trống rỗng, không biết đang nghĩ gì.

” nãi của tỷ tỷ... Ồ, thơm quá.” Người thiếu niên cúi đầu trước ngực mỹ phụ nói, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng không ngừng khép mở khép lại, gương mặt co rút lại, thỏa mãn nhịp nhàng hút sữa của người phụ nữ nũng nịu mềm mại.

Mũi sữa kiều diễm diễm được hấn ngậm trong miệng, đầu lưỡi lúc đầu quấn quanh hôn môi, trái lại không động đậy, chẳng qua chống lại dưới đôi đũa to lên của mỹ phụ, nhếch miệng hút liên tục, gương mặt co rút lại, hút liên tục không ngừng, hút liên tục không ngừng, đầu lưỡi đặt vào dưới búng sữa của mỹ phụ như vậy, tiếp theo là dung nham không tồn tại.

Mỹ phụ ngẩng đầu, gân trên cái cổ trắng nõn lộ ra, ưỡn ngực, sữa sữa nhô cao, bị thiếu niên hút đến kinh hãi kêu lên, đầu sữa phình ra khó chịu đến cực điểm, miệng nhỏ nhắn mỗi lần hút vào, đều giống như muốn hút sạch hồn phách của nàng, toàn thân đều run lên, đẹp không nói nên lời, khô nóng không nói ra được.

“Tỷ tỷ Thiên” Nam Cung Uyển động tình, lây nhiễm bảo nhi, hần hút càng thêm hăng say, chỉ cảm thấy trong sữa sữa của tỷ tỷ có mang cứng, thật giống như là hần ăn bánh bao, có chút răng chua, nhẹ nhàng cắn một cái lại đặc biệt nhai mạnh, nhưng lại sợ tỷ tỷ phải chịu đau, mỗi lần dùng hàm răng gặm cắn mạnh cắn áp của tỷ tỷ một phen, liền rất nhanh buông ra, dùng đầu lưỡi an ủi liếm láp.

Tiếp theo, lại dùng sức hút mạnh, muốn đem sữa trong bộ ngực tuyết trắng của Uyển Nhi tỷ tỷ thơm ngọt hút ra, đầu lưỡi Bảo Nhi chuẩn bị sẵn nước sữa của tỷ tỷ nhét vào trong miệng.

Đáng tiếc, mặc cho Bảo nhi hấp thụ ngà sữa kiều diễm của Nam Cung Uyển như thế nào, chỉ là không có nửa điểm sữa chảy ra, chỉ có một mùi sữa phụ nhân. Nương theo đầu lưỡi của hần được nuốt vào trong bụng, cũng thập phần ngon miệng, khiến bảo nhi hút đến càng thêm hăng say.

“Tiểu hồn đản... a, nhả mồm... A...” Nam Cung Uyển bị hút đến cả người tê dại, rên rỉ thở hồng hộc, tay vô lực đẩy lên đầu bảo nhi, nhưng thế nào cũng không đẩy nổi con tiểu quỷ thói tha vừa bú sữa này.

“Hi hi, bú sữa của tỷ tỷ thật ngon, bảo nhi rút cục buông nàng ra, tiếp theo lại tiếc nuối nói: “Chính là tỷ tỷ một chút sữa cũng không có, không giống mẫu thân, sáng sớm cùng buổi tối còn có thể cho Bảo nhi một ngụm nước sữa nhỏ uống” Cái tên tiểu hồn đản này!” Đầu sữa bị hần buông ra, cảm giác như thủy triều của Nam Cung Uyển giảm xuống, thần trí khôi phục một ít, nghe vậy, nhất thời tức giận, liền đưa tay đi đánh.

Bảo nhi cũng không giận, ngược lại cười hi hi há miệng, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Nam Cung Uyển, nhét đầu ngón tay của nàng vào trong miệng, lại hút thêm một phen.

Không phải là hút sữa, nhưng cũng làm cho thiếu niên thanh tú hàm ồng đũa hấp thụ cảm giác Nam Cung Uyển sung sướng thế nào, trong lòng không khỏi rung động, chỉ cảm thấy đầu ngón tay là đầu vú, bị cái miệng nhỏ nhắn của hắn hút đến mất hồn mất vía, toàn thân không có sức, mặt đỏ ửng, thở hồng nhè nhè.

Dục vọng và tình cảm bị kìm nén ba trăm năm, nương theo cảm xúc thật, đồng thời phóng thích ra ngoài.

Sau sự áp lực cực hạn, là bộc phát đến cực hạn.

Ba ngày trước Bảo nhi hút đầu ngón tay của nàng, cho nàng nghiêm phòng tử thủ một cái lỗ rất nhỏ, ba ngày sau, Bảo Nhi trực tiếp mút lấy đầu lông của nàng, đùa giỡn cùng nàng trên giường, đồ đệ đẹp nhất của nàng còn ở phía xa quan sát nàng... Xuân Cung dâm diễn.

Phàm là loại người này, đều làm cho thần trí của Chương môn phu nhân đập vào, bị đục đến thùng trăm ngàn lỗ, phóng thích ra một yêu nữ.

“Phu quân, Uyển Nhi... Thành toàn cho người!” Trong đầu Nam Cung Uyển nóng như lửa đốt, lóe lên thân ảnh Bạch Hạc Tiên, giống như thấy mình đang đứng ở chỗ sâu Cửu U tối đen như mực, ngược nhìn phu quân đang lâm Tiên giới, vạn dân sùng bái.

“Ha ha ha ha, ha ha ha... bên này, nơi này cũng phải... tiểu hỗn đản, tới ăn đi, ăn tử...”

“Nam Cung Uyển” của tử phát ra nụ cười run rẩy, ngón tay nhỏ nhắn nhếch lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nắm lấy miệng của nàng, đi tới trên sữa tê tựa như bạch ngọc.

“Oánh Oánh” bị Nam Cung Uyển tóm lấy cái miệng nhỏ nhắn của bảo nhi, hương thơm chảy ròn ròn, nhưng rất nhu thuận buông ngón tay nàng ra, mở đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn, đem cái đầu còn lại của Nam Cung Uyển thưởng thức hết rồi ngậm lại, si mê hấp thụ.

“A ha ha! Tiểu tử thú vị, sữa tử tử cứ như vậy mà ngon sao?”

“Ừm ừm, mặc dù không có sữa, nhưng Bảo nhi rất muốn ăn... a, tử tử?” Bảo Nhi chỉ cảm thấy thân thể bay lên, không biết tại

sao lại biến thành hai chân thẳng tắp, đặt lên người Uyển Nhi tỷ tỷ, hạ thân vừa vịn ướt đầm chỗ của tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ?” Tên khốn kiếp kia, mau tới đây chơi tỷ tỷ đi?”

“Chính là... điệu bộ này, động!” Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, nhưng bên tai vẫn vang lên tiếng kêu vui sướng của sư phụ, sóng dâng lên cao hơn trước, trong đầu vẫn giữ lại một mũi chân của sư phụ, đè ép cái mông nhỏ nhắn của bảo nhi, đẩy nó tiến vào trong cơ thể mình.

Nương theo tiếng cười kiều mị nhập cốt, sư phụ cùng Bảo nhi ở trên giường vui vẻ dâm dăng không biết bao lâu.

“Tỷ tỷ, mệt quá đi mất.” Bảo Nhi phàn nàn.

“Câm miệng, cùng ta lên lầu!” Sư phụ cùng bảo nhi biến mất ở đầu cầu thang, ước chừng muốn cả buổi chiều đều muốn vui vẻ, phát tiết phiền loạn trong lòng.

Nhưng cô ấy thì sao? Bước chân của Tiêu Hi Nguyệt lao đảo, thần sắc hoảng hốt rời khỏi Thiên Nhân điện, ánh mắt đều là một mảnh xám trắng, chẳng biết từ lúc nào lại tới giữa sườn núi của Minh Nguyệt, khi nhìn thấy nam nhân đang muốn lao động trong vườn hoa kia, trong mắt mới có một tia hào quang.

“Tiên tử!!” Lý lão hán tràn đầy kinh hãi, càng khiếp sợ chính là, tiên tử sau khi nhìn thấy hắn, liền yên lặng cởi bỏ quần áo hạ thân, giật xuống quần lót, lộ ra hai chân mập mạp trắng nõn âm trầm.

“Lý bá,” Tiên tử nhắm hai mắt lại, mở tay ra.

“Tới làm đi.” Tiên tử trắng nõn như ngọc, dưới ánh mặt trời chiều nổi lên ánh sáng óng ánh, trên cái huyệt nhỏ trắng nõn phồng lên mơ hồ còn lưu lại một chút mật ong mê người. Lý lão hán kích động đến toàn thân run rẩy, ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt điên cuồng gặm xé rách, hạ thân rất nhanh trần trụi, một cây gậy thịt thô dài đâm vào đỉnh đầu vài cái, tìm được cửa động trống rỗng của nàng, hung hăng đẩy lên.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt ngã lăn trên cỏ, một vật mặt trời nóng rực xông thẳng vào trong cơ thể cô, tách ra con đường hoa tron nhấn đung vào chỗ sâu nhất trong phòng hoa mềm mại.

Khắp người đầy ắp, lấp đầy vẻ trống rỗng của nàng.

Thần thức của nàng ngơ ngơ ngác, không hề suy nghĩ, cũng không có suy nghĩ gì, giờ phút này... chỉ có nhục dục.

Công pháp tu hành của tiên tử (gián điệp)

Ở cửa thang lầu bốn mươi sáu ngàn một tháng ba, có một vị thân trên trần, hạ thân chỉ mặc một cái quần lót bên người, mỹ phụ thân thể mềm mại đỏ mồi hôi đầm đìa, hai chân run rẩy, đứng ở bậc thang cuối cùng ở bậc thang.

Nàng dùng sức cắn môi, không để cho bản thân phát ra tiếng rên rỉ kiều mị, bởi vì trong ngực của nàng có một thiếu niên thanh tú mười bốn mười lăm tuổi, hai tay hai chân đang quấn trên người nàng.

Thiếu niên tuần tú sớm đã được cởi sạch sẽ, lộ ra thân thể mềm mại yếu đuối của thiếu nữ cũng không thua kém bao nhiêu, gắt gao áp sát mỹ phụ, cúi đầu cắn răng thở dốc trước ngực mỹ phụ.

Trong lúc mơ hồ, có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng tràn ngập sự dâm dăng của mẫu thân, khiến người ta có thể tưởng tượng ra, thiếu niên đang ra sức dâm dăng với mỹ phụ màu hồng kiều diễm. Đường như đứa bé này thật sự giống như một đứa bé còn nhỏ, đang nũng nịu với mẫu thân mình.

Nhưng loại làm nũng này, lại làm cho mỹ phụ thân là người cung cấp, lộ ra xuân triều phun trào, mị nhãn động thái.

“Tiểu xấu... Tùng, buông ra!” Phụ nhân đẩy đà chỉ còn lại một bộ quần lót, hơn nữa ở giữa áo lót đã lặng yên trở nên ướt nhẹp, mặt nàng đỏ ửng, một tay hất lấy thân thể mềm mại của thiếu niên thanh tú đang quấn quanh ngực, một tay kéo lấy mái tóc của thiếu niên., Muốn kéo thiếu niên ăn sữa của nàng ra, nhưng thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc này, giống như một thiếu niên xinh đẹp như hạt đậu, lại trơn trượt, cố gắng hút nửa sữa sữa của mỹ phụ vào trong miệng.

“Ừm...” Thiếu niên xinh xắn lung linh vừa mút Nhũ Nhũ mỹ phụ, đầu lưỡi nhỏ nhắn hồng không còn phối hợp làm động tác hút sữa như trước nữa, mà bắt đầu si mê quấn chặt trên bộ ngực đỏ của mỹ phụ, hoặc là dán chặt đầu lưỡi., Giống như

bích hồ dán tường chăm chú hấp thụ hàm mai mỹ phụ, hoặc là lặp đi lặp lại, đầu lưỡi xoay tròn quanh vàng sữa đáng yêu đang lớn lên đáng yêu của mỹ phụ, cảm thụ được từng hạt nhỏ trên vàng sữa của mỹ phụ, giống như muốn đem mỗi hạt sữa nhỏ nhắn đều một bên cảm thụ, đầu lưỡi ướt nhẹp liếm láp qua.

Hay là, thiếu niên giống như là phải cẩn thận thưởng thức mùi trực của mỹ phụ, đầu lưỡi từng chút từng chút liếm qua cái đầu rắn chắc của nàng, đem hương thơm của mình hoàn toàn bôi lên trên đầu sữa mỹ phụ đã tỉnh động, liếm một cái, mỹ phụ liền thở dốc một cái, liếm lại một cái, mỹ phụ lại kêu một tiếng, hai chân run run, cơ hồ đứng thẳng không nổi.

“Đúng vậy, à, à, mỹ phụ yêu kiều đã trưởng thành bị hấn liếm đến mức rên rỉ không ngừng, thanh âm vừa mê hoặc vừa mềm mại này, so với lúc mẫu thân bị hấn liếm hết sữa mẹ, dùng ánh mắt cưng chiều nhìn hấn, lại phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, cùng với lúc sữa sữa và trái cây màu hồng bị mẫu thân hấn liếm trúng, khóe môi lộ ra nụ cười hạnh phúc...”

Dù sao, lúc Uyển Nhi tỷ tỷ cùng mẫu thân bị nó uống sữa, biểu lộ ra biểu tình không quá giống nhau.

Bất quá Bảo nhi đều thích!” Tiểu bại hoại, buông lỏng cho ta, buông ra!” thừa dịp thiếu niên đang bú sữa thất thần nghĩ gì đó, Nam Cung Uyển hỗn hển vội vàng kéo hấn ra, nhưng không nghĩ tới, miệng tiểu quý thối này lại như cổ tay bạch tuộc dính chặt lấy hàm trứng của nàng, kéo dài đến tận sữa.

Có lẽ bảo nhi sợ làm bị thương quả trứng, vội vàng buông ra.

“Ba” như vỏ cây bị nhô ra, lúc đôi hàm của mỹ phụ từ trong miệng thiếu niên đi ra, phát ra một tiếng vang thanh thúy, búi hàm búi tóc búi về, một chút thiếu niên hương thơm bay ra, sữa sữa hoa trắng run run lắc lư nhẹ nhẹ, ngà sữa ẩm ướt đỏ thắm kia đứng thẳng trong không khí, vàng sữa phồng lớn lên không ít, nước miếng thiếu niên còn lưu lại trên ngà sữa và màu hồng càng đỏ hơn một chút, quyến rũ vô cùng.

“Ân sắc!” Cảm giác đau đón xen lẫn trong tia điện xẹt qua, Nam Cung Uyển rên lên một tiếng, thân thể mềm mại run rẩy

một cái, trong đôi mắt đẹp càng thêm mê ly.

“Tỷ tỷ đau không? Thật xin lỗi a...” Bảo Nhi lại vươn đầu lưỡi ướt nhẹ ra, liếm lên trên ngà sữa đau đớn của nàng một chút.

“...” Nam Cung Uyển ném hẳn lên cái ghế trải thảm mềm mại, nhìn thiếu niên có thân thể mềm mại lăn trên ghế, vẻ mặt đáng thương, tức giận mới hơi chút tiêu tán.

“Tiểu quý thôi, Nguyệt tỷ tỷ đi rồi còn hút cái gì nữa?” Không đề cập tới còn đỡ, vừa nhắc, Nam Cung Uyển liền cảm giác được trên hai vú non mình bị Bảo Nhi mút qua, truyền đến từng đợt cảm giác tê dại, hai chân vốn đã đứng vững lại giờ lại vô lực.

Mỗi lần đầu óc hiện lên hình ảnh vừa rồi, trên mũi sữa sẽ truyền đến một dòng điện, kích thích khiến toàn thân nàng phát run.

Ngay cả giờ phút này, thiếu niên nhìn chằm chằm bộ ngực đầy đặn của nàng, đều làm cho nàng cảm nhận được một loại cảm giác hưng phấn khó nói lên lời.

“Nhìn cái gì vậy!” Nam Cung Uyển nhắm đôi mắt đẹp lộ vẻ xuân tình, giống như cảm thụ cảm giác khoái cảm lưu lại kia, một lát, mới đưa tay vẫy một cái, một xiêm y mỏng manh rơi vào nửa người trên của nàng, miễn cưỡng che chắn.

Nhưng quần áo trong phòng nàng đều mặc lúc ngủ, chỗ nhẹ so với áo lót càng đậm, sau khi mặc vào ngược lại làm cho hai vú phồng lên của nàng càng thêm nhô ra, hai quả sữa sưng trướng bị hút đều sưng vù, làm thế nào cũng không tiêu hết được.

Cũng không biết tại sao, bị Bảo Nhi trông mà thèm nhìn nàng trong xiêm y phồng lên đầy đặn song nhũ, tóc sữa nhô ra rõ ràng có thể thấy được, Nam Cung Uyển lại không mắng hắn, cũng không có mặc thêm quần áo, cứ như vậy cởi trần hai chân, đi tới bên cạnh Bảo Nhi, ra lệnh: “Mở chân ra!” Bảo Nhi rất nghi hoặc.

“Cho người mở hai chân ra!” Nam Cung Uyển tức giận phân phó.

Lúc ở lầu hai Hi Nguyệt được nàng quan sát, nàng đã cởi sạch y phục trên người Bảo nhi, bởi vậy khi thiếu niên thanh tú thân nhiên mở hai chân mảnh khả ái với nàng, Nam Cung Uyển có thể liếc mắt liền nhìn thấy toàn bộ thân thể mềm mại lộ ra.

Nếu không cẩn thận quan sát, bất luận kẻ nào thông minh thoáng nhìn qua đều cho rằng bộ thân thể nhỏ nhắn yếu ớt này chính là nữ tử thân thể.

Da trắng ngọc cơ, mắt ngọc mây liễu, miệng anh đào nhỏ nhắn, bắp chân ngọc xum xuê, thân thể mềm mại mỏng manh đáng thương, vòng eo mềm mại nắm chặt khiến người ta hoài nghi có phải hay không hai bàn tay có thể nắm chặt, mái tóc đen nhánh rủ xuống sau đầu, trong ánh mắt xinh đẹp mang theo da dẻ ngoan hiền, bờ môi hồng mỏng còn có một chút hương thơm chảy ra sau sữa.

Người đàn ông nào trong thiên hạ nhìn, đều sinh lòng thương yêu, hận không thể ôm cô bé vào trong Tỳ Hưu tùy ý yêu thương.

Chẳng qua là... trước ngực “Cô gái” này lại bình thường không có gì lạ, chung quanh trứng son màu hồng không có bất kỳ dấu hiệu nào nhô ra, giữa hai chân càng mềm mại nằm úp sấp một thân thịt nhỏ mịn mềm mại, ngay cả túi trứng đều chỉ lớn hơn mười ngón cái của nam tử, đều chứng minh “Cổn” là một đứa bé hoàn chỉnh, mà không phải cô gái.

Không phải Âm Dương nhân, cũng không phải dùng công pháp nuôi dưỡng ra dương vật, càng không phải là đám hoạn quan kia.

Trừ bỏ phong thái tú khí giống như thiếu nữ, bảo nhi chính là một thằng bé hoàn chỉnh.

“Người không phải là đàn ông!” Nam Cung Uyển ngón tay chỉ vào một vật nhỏ mềm mại giữa hai chân hắn, cười nhạo nói.

Chuyện này đối với bất kỳ nam nhân nào trong thiên hạ đều là nhục nhã, thậm chí đối với thái giám mà nói cũng là như vậy, Bảo nhi lại chỉ là nháy mắt: “Ồ... Mẫu thân cũng gọi bảo nhi làm con gái, nói về sau nghịch chuyện Âm Dương cho ta, bảo nhi chính là một cô bé “Hồ đồ!”” Nam Cung Uyển nổi giận

trách mắng: “Đứa bé Tàng Thiên Kiêu kia, nàng có biết hậu quả nghịch chuyển Âm Dương không? Đều do nàng, cho nên con lớn tuổi còn không hiểu chuyện nam nữ., Không có ham muốn nam nữ, không ra người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhìn người xem, nha đầu Tàng Thiên Kiêu kia làm chuyện gì tốt đẹp!” Tay nàng chỉ giữa hai chân Bảo nhi, Bảo Nhi đưa tay sờ sờ, nghi hoặc hỏi: “Tỷ tỷ, ta làm sao vậy?” “Nam Cung Uyển bị tức giận cười nói., Lão ném ra một câu: “Từ hôm nay trở đi, người phải dưỡng ra dương khí, giải tán âm khí trong mệnh cách của người, nếu không, tên tiểu quỷ thối nhà người sống không quá mười tám tuổi!” “Bảo Nhi rút bả vai lại, đáng thương nói: “Bảo nhi nghe tỷ tỷ, Bảo Nhi còn không muốn chết. “, Còn muốn mẫu thân trở về “Vậy hãy nghe lời ta, sau này trở nên dương cương!”... Vậy, bảo nhi còn có thể bú sữa không?” “Tiểu hồn đản, bú sữa là cách bồi dưỡng dương cương sao?! Nâng ngực lên cho ta, làm một nam nhân!” Nam nhân không được ăn sữa sao?” Bảo Nhi làm động tác mở miệng hít sữa, Nam Cung Uyển chỉ cảm thấy nhũ phong ngứa ngáy khó chịu, trên mặt lại đỏ lên.

“Tiểu khôn nạn, lại đây cho ta, xem tỷ tỷ ta không đánh chết người!” Hư tỷ tỷ, dùng hết bảo nhi rồi liền ném đi, Bảo Nhi không làm, muốn ăn sữa, bảo nhi mới... Ai da, đau... tự tại quần áo bại lộ., Mỹ phụ tự xưng là tỷ tỷ đùa giỡn giỡn cùng thiếu niên xinh đẹp ở lâu các, khiến cho quần áo nhẹ nhàng mềm mại trượt xuống, lần nữa lộ ra đôi mông đầy đặn, thiếu niên nũng nịu nhào vào trong xinh đẹp, lúc ăn một lần sữa, ở giữa sườn núi Minh Nguyệt, một màn dâm đảng cũng đang phát sinh.

Tiên tử thánh khiết thanh lãnh ngã ngò trên mặt đất, nhú chặt mày liễu, bên người buông xuống váy trắng nõn cùng áo lót thiếp thân, một lão già xấu xí nhỏ nhắn, đang phục trên người nàng, cái mông ngăm đen lộ ra bên ngoài., Cơ bắp căng cứng, cái này đủ để thể hiện ra, lão nam nhân đang ra sức đem cây dương vật tráng kiện kia của hắn, ngày ngày tiến vào huyết mạch tiên tử tuyệt mỹ, hung hăng cắm con rết vào chỗ sâu nhất dưới thân tiên tử, đầu rùa gắt gao đỉnh lấy mũi tiên tử.

“Tiên tử, lão nô thật thoải mái!” Sau khi lão giả hung ác cắm một cái, vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích, quỳ trên mặt đất, để cái móng to lớn cắm thật sâu vào chỗ sâu trong huyết Thanh Lãnh Tiên Tử, cái móng căng thẳng hạ xuống, đỉnh đầu rùa cực lớn đụng vào dao bông của tiên tử, gương mặt già nua của hắn mới lộ ra vẻ sáng khoái vui sướng.

Mà tiên tử bị hắn gian nhập thật sâu, hai tay Tố Bạch bị ép chống trên cỏ, hai chân mở rộng, bị ép nghênh đón cây dương vật nóng rực kia của nam nhân xâm nhập vào trong, thẳng đến khi một cái đầu rùa nóng hổi đụng vào chỗ sâu trong nhụy hoa mẫn cảm của nàng. Khi tiên tử chậm rãi thở ra một hơi, lão nam nhân trong chân nàng lại phát lực mãnh liệt, làm cho cái đầu rùa vốn đã dí vào huyết nàng, lần nữa hung ác đụng một phát.

“A ha ha” Tiên tử ngửa đầu, thét chói tai, ba ngàn sợi tóc buông xõa sau đầu, tóc rơi xuống trên cỏ, Hồn Nhi bị mất này cũng bị kích thích bởi vật đại dương này một lần nữa khôi phục lại.

Lông mày vốn đã giãn ra, trong đầu chỉ có nhục dục hoan hỉ, không muốn có một chút phiền não, lại bị lão nam nhân lần này đụng mạnh vào, khiến cho kinh hoảng.

“Không, sâu, quá sâu nha... Đi ra ngoài một ít” “Tiên Tử nhứu mày, miệng nhỏ há to, bắc hoa bị cây gậy thịt to lớn của lão nam nhân cắm chặt co rút lại, bồm bướm mềm mại sợ hãi co rút lại, thịt mềm mại ướt át kẹp chặt lấy dương vật của lão nam nhân vào trong cơ thể nàng, không cho nó tiến vào nửa phần.

“Hắc hắc...” Cái móng căng thẳng của lão hán đồng dạng cũng không chịu buông ra nửa phần, nhìn thấy tiên tử bị hắn cắm vào liên hoảng loạn không thôi, nhịn không được hắc hắc cười dâm đãng, cũng không nói gì, chỉ duỗi tay nâng cái móng vừa trắng lại mềm của tiên tử, mười ngón tay khô gầy gât gao nắm chặt lấy thân thể tiên tử, nắm lấy thân dưới của tiên tử kéo về phía mình.

Đồng thời, eo lưng râm râm.

Hắn dùng sức, cơ bắp siết chặt, cây gậy thịt lớn dưới thân lại cắm sâu vào trong.

“A...”

Tiên tử lạnh lùng há to miệng, ngẩng đầu ngâm nga một tiếng dài. Nàng chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị gậy thịt xâm nhập vào trong cơ thể mình làm cho nghẹn họng, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều bị cây gậy thịt nóng rực này chiếm trọn.

“Tiên tử!!!” Chỉ một thoáng đã đem đại sư tử Hi Nguyệt tiên tử của Tiên Vân Tông gian xảo phát ra tiếng, lão hán hưng phấn vô cùng, lại dùng sức đỉnh đầu.

Phốc.

Tiên tử kia bị bắc hoa đến cực hạn buộc tách ra, nhục hoàn mềm mại ướt át bị đầu rùa xâm nhập, bị ép tách ra bọc lại đầu rùa to lớn của lão nam nhân.

Đây rõ ràng chính là cửa vào thai đồng của tiên tử, bị lão hán mạnh mẽ dùng rắn lớn vô cùng thô to cưỡng ép gian nhập. Tiên tử rên rỉ nỉ non như tiếng khóc, phun ra từng luồng mật ong sền sệt, bóng loáng người xâm nhập này, muốn cho công kích của nó hòa hoãn một chút.

“Tiên tử?” Lão hán nhìn gò má tái nhợt của Hi Nguyệt tiên tử, cùng với hai con ngươi thất thần, một lần hoài nghi liệu có phải tiên tử bị cây gậy thịt thô to này gian chết hay không! Bất quá, bắc hoa tiên tử còn đang không ngừng chảy ra mật ong, chứng minh giờ phút này tiên tử đang hưởng thụ cực hạn vui sướng. Lại nói, đường đường là Thần Hồn Cảnh, nếu là bị gian chết... Hắc hắc, ngược lại cũng là bản sự của hắn.

Vì vậy, lão hán an tâm thoải mái dùng ánh mắt sắc mặt hí mắt thưởng thức bộ dáng tiên tử bị gian đến thất thần.

Thân thể của nàng vẫn là cong thành hình cung, chân ngọc cùng đầu chống xuống mặt đất, mông mềm mại được hắn nâng lên, bụng nhỏ mềm mại nhô lên một nắm đấm lớn nhỏ, cùng một bộ dáng hình côn kéo dài xuống dưới., Rõ ràng chính là côn lớn của hắn cắm vào a!” Tiên tử, thoải mái sao? “Khí thể Lý lão hán buông lỏng một chút, nhưng bắc hoa của tiên tử đã bọc lấy đầu rùa của hắn, có chút ý tiến thoái lưỡng nan,

đầu rùa vừa không có trực tiếp tiến vào bên trong thai hoa phòng của tiên tử, cũng không có bị vòng thịt mềm hẹp của tiên tử bài xích ra.

Như thể nửa đầu rùa chôn nơi huyết mật, làm huyết huyết tiên tử căng ra thật lớn, đôi môi nõn nà biến thành màu thịt trong suốt, như một cái miệng thở ngậm chặt cái đầu rùa, hẹp hòi co rút mạnh mẽ.

Loại tư vị tuyệt vời này, cho dù không dùng sức đánh vào tiên tử, nhưng đầu rùa đã bị vòng thịt bao lấy, cảm thụ được tâm hoa khê run lên, đã là hưởng thụ nhân gian rồi.

Hồi lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt run rẩy và co giật mới dừng lại.

Sau khi thở hỗn hển vài hơi, nàng cố hết sức nhìn thoáng qua phía dưới thân, dưới thân bị nâng lên, dương vật của lão hán vẫn cắm thật sâu vào trong cơ thể nàng, toàn bộ chui vào trong cơ thể nàng, chiếm cứ tràn đầy.

Dục vọng thân thể đạt được thỏa mãn, Tiêu Hi Nguyệt từ trong cổ họng phát ra một tiếng ngâm khê, có thể nhắm mắt lại, sự phụ dùng chân ngọc câu lấy bảo nhi, hai người ở sau bình phong vui sướng, lại chết tro tàn như lửa cháy hiện lên trong đầu nàng.

Cùng với những kẻ phiến lòng hỗn tạp lúc trước, cộng thêm vừa rồi nàng bị dương vật của lão hán đánh trúng làm cho tiết lộ âm tinh, cộng thêm hiện tại hạ thân bị gậy thịt cắm sâu, cảm giác tê dại.

Đủ loại cảm thụ hỗn tạp, hỗn tạp cùng một chỗ, khiến Tiêu Hi Nguyệt không thể tự nói ra cảm nhận trong lòng mình.

Chỉ nguyện lại bị lão hán dùng nhành dương thô to tùy ý cắm sâu vào người, làm cho nhục dục chiếm cứ tâm thần, tâm cũng theo đó bay lên trời, bay vào trong Quảng Hàn Cung, không vì phiến não phạm trần nữa.

“Tiếp tục.” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, để mặc cho hai giọt nước mắt nóng bỏng chảy ra, chảy qua gò má, rơi vào trên cổ, tản mát ra ánh sáng óng ánh long lanh.

Đồng thời, dưới thân nàng tựa như được cởi ra, thịt non run rẩy bọc lấy nhục bông, làm cho cây dương vật to lớn này có thể tùy ý ra vào, chân ngọc cũng giẫm trên mặt đất, dưới thân cũng treo trên bầu trời, mộng kiều mộng rời thảo địa, chuẩn bị nghênh đón cuồng phong bão táp sắp đến như bổ vào gian xảo, để lão nam nhân dùng một chút dương vật to lớn xuyên qua thân dưới của nàng, đánh vào chỗ sâu trong nhụy hoa.

Dem tất cả, đều đụng phải tan thành tro bụi khói lửa.

“Tiên tử?” Lão hán ngạc nhiên, vẻ mặt hưng phấn ngưng đọng lại.

Hắn có loại ảo giác mình bị tiên tử đùa bỡn, tiên tử muốn chơi hắn, nên tới tìm hắn, không muốn chơi, liền đánh bay hắn đi.

“... Nơi này...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, gối lên mặt trời phơi nắng trên đồng cỏ, giơ tay lên, rơi vào chỗ giao nhau giữa cô và ông lão, ngón tay trắng nõn mềm mại ấn lên hạt thịt màu phấn hồng kia.

Nhẹ nhàng chà một cái, khoái cảm như thủy triều, tách rời u oán chiếm giữ trong lòng.

Lão hán nhìn mà ngây người.

Thiên hạ này còn có cảnh đẹp gì nữa, có thể đẹp hơn tiên tử tự độc đoán âm, dụ hoặc nói nàng giữa hai chân rất ngứa, cần một cái chùy lớn tới an ủi, thế gian còn có cảnh tượng đẹp hơn thế gian này?” Tiên tử, ngài ngứa ngứa lắm sao?” Lý lão hán nuốt một ngụm nước miếng, nhìn chằm chằm vào bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hi Nguyệt, hận không thể thay thế nàng, đi an ủi lỗ mông của nàng.

“Ừm... Nơi này thật ngứa ngứa. Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng trả lời, giọng nói của cô nàng trở nên linh hoạt kỳ ảo xa xăm, không giống ở nhân gian, tuyệt đẹp như âm thanh, bàn tay trắng nõn như ngọc làm động tác dâm tà, ngón tay trắng nõn vuốt ve hạt trân châu mãi cảm trên môi hoa, trong đường hoa không ngừng rung động theo nhịp điệu, khao khát lấy thân thể đàn ông an ủi.

Lý lão hán há mồm thở dốc, hưng phấn không chịu nổi, đang muốn gian xảo tiên tử, ngẩng đầu nhìn, lại nhìn thấy khóe mắt

tiên tử lưu lại nước mắt.

Trong phút chốc, lão hán chỉ có một mình.

Cảm giác dục hỏa của mình đều tiêu tán rất nhiều.

Bình thường đại sư tử Tiên Vân tông thanh lãnh như tiên, tiên tử lại chủ động cầu hôn, còn ra vẻ thương tâm, ai không đau lòng chứ? “Tiên tử, ngài...” Lý lão hán lúng túng, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Vừa rồi... hảo hảo, là lão nô vừa rồi không đúng, lão nô đáng chết!”

Chính mình cho chính mình một cái tát về sau, hắn mới lại tiếp tục nói: “Vừa rồi lão nô không nên xen vào quá nhiều, làm cho tiên tử ngài đau lòng, lão nô tội chết “Tội chết”... Đúng là tội chết.

Đôi lại là người khác nhìn thấy một màn ở giữa sườn núi này, nhìn thấy lão tạp dịch này thế mà lộ ra cái miệng đen kịt, còn đặt ở miệng trắng như tuyết của đại sư tử, hai người đan chéo nhau, rõ ràng là đang giao hòa... Không, là lão tạp dịch này gian lận đại sư tử! Đôi lại là người khác nhìn thấy, tất nhiên sẽ một kiếm giết chết lão tạp dịch này.

“... Nơi này...” Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, ngón tay trắng nõn buông lỏng xuống vài phần, chạm tới lão hán vì cắm sâu vào trong cơ thể mà áp sát bụng của nàng, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục làm đi.” Bị ngọc thủ tiên tử đụng vào câu dẫn, lão hán ngược lại đem đầu rùa thối lui ra khỏi bắc hoa của tiên tử., Để cho cái vòng thịt lớn kia khôi phục co giãn, đầu rùa của hắn tiếp tục chổng vào tim của tiên tử, nhẹ nhàng mài giũa: “Tiên tử, có phải ngài đang phiền não cái gì hay không?” Đầu rùa lui ra khỏi cung phòng của nàng, Tiêu Hi Nguyệt rung mình một cái, hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Bắc hoa lại bị lão hán nóng bỏng đầu bóng loáng, làm cho nàng hạ thân vừa nhức mỏi vừa tê, nhưng cái này còn chưa đủ để giải tán nội tâm mê mang của nàng.

“Tiên tử!! Người nói đi!” Lý lão hán cuống lên, nâng cái miệng trắng của Tiêu Hi Nguyệt, để hai chân của nàng tách ra che ở hai bên thân thể của hắn, còn hắn hạ thân hoạt động, ra sức

lách mình vài cái, để cho đầu rùa cùng tiên tử cọ xát nhau, mang tới một hồi khoái cảm cho hai người.

“Ừ.” Tiêu Hi Nguyệt ngậm khẽ vài tiếng, nhưng vẫn nhắm mắt, mặc cho lão hán giả vờ giằn giật, không chịu nói thêm mấy câu.

“Tiên tử, có phải ngươi khinh thường lão nô không?” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu.

“Vậy tại sao không nói chuyện?” Lý lão hán đặt cái móng trắng như tuyết của tiên tử xuống, để cặp móng kiều mị của nàng rơi xuống trên cổ, một tay vịn eo thon của nàng, một tay đi sờ bóp đùi bóng loáng trơn bóng của nàng.

Tùy ý đùa bỡn nửa người dưới của Tiêu Hi Nguyệt, cái đũa lớn lại càng không rời khỏi huyết mật của nàng nửa khắc, một mực cắm sâu vào trong đó, ngậm trong đường hoa của Tiêu Hi Nguyệt, khiến cho gậy thịt được bôi trơn, trở nên trơn bóng hơn.

“Tiên tử, ngài xem đi.” Lý lão hán chậm rãi giật giật giật, như là vặn eo làm động tác, để cho cây gậy thịt cực đại dưới háng kia nhúng chậm rãi xen vào, đầu rùa chổng vào tim bóp thịt mẫn cảm sâu trong huyết Tiêu Hi Nguyệt mật, không ngừng mài giũa.

khoái cảm như sóng triều, đắm chìm mất lý trí của Tiêu Hi Nguyệt, khiến cho nàng ngậm khẽ một tiếng, thở hắt hắt chịu sự run rẩy nơi sâu trong tâm hoa bị đầu rùa nghiền ngẫm mang đến cảm giác thích thú, thai tử mềm mại run rẩy phun ra chất lỏng sền sệt sền sệt đón lấy gian dâm từ từ của nam nhân.

“Hắc hắc” Thanh lãnh thánh khiết tiên tử bị mình tùy ý đùa bỡn mà rên rỉ thở dốc, gương mặt ửng hồng, Lý lão hán càng xem càng đắc ý, nhưng ôm quan hệ cùng tiên tử, liền một bên vươn mình, chậm rãi thọc vào hông tiên tử, vừa nói: “Tiên tử: “Tiên tử.”, Ngài xem, quan hệ giữa ngài và lão nô đều như vậy. Cổ nhân nói, trăm năm tu luyện được cùng thuyền, vạn năm tu hành chung nằm ngủ, lão nô dù ti hạ thế nào, cũng nên là thân phận ân khách trên giường của tiên tử ngài chứ?” Môi Tiêu Hi Nguyệt giật giật, không biết muốn nói gì.

Lão hán còn nói thêm: “Tiên tử, thường nói thêm, người này nếu luôn giấu kín trong lòng, rất dễ khiến người ta tức điên lên. Tiên tử hình như lần trước ngài cũng có tâm sự gì đó? Bất quá hắc hắc hắc., Sau khi ngài cùng lão nô chơi đùa lần trước, không phải cũng vui vẻ sao? Lão nô đương nhiên là nguyện ý làm an ủi tiên tử ngài, tùy tiện tiên tử ngài tùy thời đến tìm lão nô!” Trong miệng nói lung tung, gậy thịt lão hán chậm rãi thối lui hơn mười phần, thừa dịp tiên tử nhăn nhó mặt mày thối rời khỏi thân thể, lại cắm sâu vào.

Bốp.

Nước bắn văng khắp nơi, tâm hoa của Tiêu Hi Nguyệt trong cái mạng hung ác của rùa đầu khiến thân thể mềm mại của nàng lại bắt đầu run rẩy, lại bị cắm vào cái miệng rên rỉ một tiếng.

“Xem đi, hắc hắc” Lý lão hán sắc mặt cười dâm dăng, “Có phải rất sướng khoái không? Tiên tử, nếu không như vậy, lão nô một bên nhúng tay vào người, tiên tử người vừa nói mình phiền lòng, tiên tử ngài nếu không thích thì..., Lão nô tuyệt đối không mở miệng nói nửa câu, cũng tuyệt đối không nói ra nửa câu! Giống như tiên tử người và ta, ở giữa sườn núi làm tình, lão nô cũng không nói ra nửa câu sao?” Vào giữa trưa, nàng cùng một lão tạp dịch ở sườn núi của mình làm cái chuyện cầu tha này.

Cảm nhận được lão già chậm chậm cắm vào trong cơ thể mình, Tiêu Hi Nguyệt dần mở hai mắt ra, khiến ánh mặt trời tràn ngập tầm mắt của nàng.

Tâm sự phiền muộn lần nữa dâng lên trong lòng, lần này, nàng lại có dự cảm mở miệng giảng thuật.

“Tiên tử?” Lý lão hán ngừng động tác áp trúng tiên tử, híp mắt, nhìn tiên tử dưới hánh ánh mắt mê ly lại bàng hoàng, suy nghĩ, rốt cuộc Hi Nguyệt tiên tử này vì cái gì phiền lòng? Làm cho nàng trừ lần thứ nhất bị gian ngoại, hai lần khác đều chủ động hạ thân cầu cảm hán.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt nhìn nam nhân đang dùng gậy thịt cắm trên mặt cô, gương mặt ngăm đen đầy nếp nhăn, có vẻ

không khác gì một ông lão năm sáu mươi tuổi ở trần gian, hơi thon gầy, đôi mắt vẫn đục ngầu như trước, mang theo vài phần dâm đãng, sắc mặt híp lại nhìn cô.

Cái chân nam nhân này đặt trên bụng nàng, cái dương vật thô dài lửa nóng kia, chui thật sâu vào trong.

Vào trong cơ thể nàng.

Tiêu Hi Nguyệt có thể cảm giác được, mộng của mình chẳng biết lúc nào bị nâng lên, rơi vào trên bắp chân của hắn, da thịt rất thô ráp, theo động tác co rúm lại, cảm giác da thịt cọ xát rất khó chịu, nhưng lại có cảm giác kích thích khó hiểu.

“Tiên tử?” Động tác của Lý lão hán gần như ngừng lại, thân thể ép xuống, lần đầu tiên dám lớn mật đè lên người Tiêu Hi Nguyệt, lồng ngực của hai người ép vào một chỗ, bộ ngực sữa của Tiêu Hi Nguyệt bị ép thành dạng bánh, dán chặt vào lồng ngực lão già cường tráng.

Đây là lần đầu tiên hai người giao nhau chính diện.

quyền lớn của Lý lão hán, còn cắm sâu vào trong mật của tiên tử, đâm thật sâu vào trong, tạo ra một cái đầy đẹp vô cùng, chiếc ô lớn màu ngăm đen chỉ vền vện có một đoạn nhỏ ở bên ngoài, bị đôi môi mềm mại của tiên tử kẹp chặt, hai mảnh môi màu phấn hồng đáng lẽ phải khép lại thành Nhất Tuyến Thiên, sau khi bị cây gậy thịt to của lão hán căng ra, biến thành một hình tròn, hiện ra màu thịt trong suốt, như là một cái miệng nhỏ mở rộng, nhận lấy cây bông thịt đâm vào.

Từ phía sau nhìn lại hai người đang giao hòa với nhau, có thể thấy rõ ràng, lão già lông lá rậm rạp dán chặt lấy huyết mật ngọt không lông của tiên tử mập mạp, hai cái túi lớn buông xuống, treo ở trên mộng tiên tử, trên túi trứng khổng lồ này còn sinh trưởng thừa thốt lông lá, cùng tiên tử tuyết trắng nhuận mộng, tạo thành sự đối lập kinh tâm động phách.

Màu ngăm đen và trắng nõn, thô ráp và mềm mại, to lớn và hẹp, cao quý... đủ loại chênh lệch không thể tưởng tượng nổi, giờ phút này lại giao hòa với nhau, thông qua nam tính nam nữ kiểm chế và liên kết với nhau.

Tư chất ngu dốt, tu tiên vô vọng, cơ hồ sắp bị đuổi xuống núi, chỉ có thể làm tạp dịch Lý lão hán, gian dân dị tượng trời sinh, như đại sư tử Tiên Vân tông sáng ngời như vàng trắng sáng.

Lão nam nhân xấu xí đặt trên người Hi Nguyệt tiên tử xinh đẹp, cái xiên đen to lớn quán xuyên huyết mật trắng nõn của nàng, tính khí của hai người từ từ chuyển động, từng sợi chất lỏng bị mài thành bột nước, xuất hiện ở địa phương hai người giao nhau, vòng quanh gây thít hình thành một vòng tròn, chậm rãi chảy xuống, chảy vào âm thanh trắng nõn của tiên tử.

“Tiên tử!” Sau khi từ chính diện đè lên thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, Lý lão hán lại lớn mật vươn tay ra, như sợ tiên tử chạy ra khỏi gian dân của hắn, hai tay gầy còm từ dưới nách nàng quần tới vai thơm, quay ngược lại ôm lấy bả vai Tiêu Hi Nguyệt.

Lồng ngực đặt thật chặt bộ ngực mềm mại tiên tử dưới thân, hai ngọn núi tròn trịa đầy đặn, bọc trong quần áo trắng nõn, bị lão hán ép thành dạng bánh bao, từ bên cạnh nhìn nàng bị áp bách tăng lên hai vú, làm cho người hoài nghi có phải là bị lồng ngực mềm mại của lão hán đè cho nổ tung hay không.

“Ngươi... nhẹ một chút...” Tiêu Hi Nguyệt đang bị Lý lão hán giữ chặt lấy, hô hấp dồn dập.

Nàng khó nhịn được quay đầu lại, hai tay cầm bãi cỏ dưới thân, há cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt thở hổn hển.

Lão tạp dịch so với nàng thấp hơn một cái đầu, như thế động tác đè ép nàng, mặt vừa vịn đến chỗ cổ nàng, lão hán mỗi một lần hưng phấn hô hấp, đều tại trên cổ thon dài trắng nõn của nàng, mang cho nàng cảm giác run rẩy.

“Hắc hắc, tiên tử...” Lý lão hán thoải mái không chịu nổi, có thể đem vô số nam nhân kính mộ ở tu tiên giới Hi Nguyệt tiên tử, từ chính diện gian dân nàng, thỏa thích cảm thụ mỹ nữ đầy đặn mềm mại của tiên tử, lại rắn chắc rắn chắc, cho thần tiên hắn đương nhiên sẽ không vui!” Lão giả kia. “Ngươi...” Lão giả đè chặt nàng, thở ra hơi thở gần trong gang tấc, Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ mặt, nói không nên lời.

Loại cảm giác xấu hổ vô cùng chặt chẽ này, cùng lần đầu tiên bị hấn liếm môi ngọc chân, lần thứ nhất bị hấn đùa bốn móng, cùng đêm đó bị hấn gian dâm, đều không kém bao nhiêu.

Tiêu Hi Nguyệt đỏ bừng mặt, nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra được lúc này nàng và lão già là như thế nào.

Hai chân nàng trần vô lực tách ra, trên chân ngọc còn mặc giày thêu cùng la ba, móng trắng như tuyết tròn vo bị nam nhân đặt trên cổ, dính phải vụn cỏ, biến thành thân đẹp, thân thể mềm mại bị ép phải chịu áp lực của hai người, tiếp theo, lão già còn sẽ dùng động tác nhanh hơn một chút động tác mãnh liệt, trên người pháp phòng cắm vào huyết mạch của nàng.

Cũng giống như đêm hôm đó, khi ở trong hoa viên Cửu Công chúa, nàng nhìn thấy Tiêu Viễn và Công chúa dâm đăng dưới ánh trăng: Lão nam nhân đen móng như Cửu Công chúa, như Tiêu Viễn đè lên Cửu Công chúa, cái móng trắng nõn mềm mại của nàng, hai người khí thế nõn nà, cái móng ngăm đen pháp phòng, pháp phòng xen vào nhau. Dưới thân thể nam nhân, nàng chỉ có thể ngượng ngùng đón chào, bị vật mặt trời cực lớn của lão nam nhân chọc vào khiến nàng mất đi lý trí, rên rỉ từng tiếng.

Nam nhân kia đè lên nữ nhân, bốn cái móng đan xen, tính khí tương liên, nhục dục vọng nguyên thủy nhất, đủ để khiến người ta quên hết thấy phiền não.

“Đến... Làm đi.” hàm răng trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt cắn môi son, gương mặt đỏ bừng, đối với lão tạp dịch phát ra lời mời thân thể giao hoan.

Nam nhân kia đè nàng như vậy, ôm chặt lấy nàng, chắc là không muốn nghe nàng nói thêm gì, chỉ muốn vui vẻ gian dâm nàng.

Nhưng ngoài dự liệu của nàng là...

“Tiên tử, không nên gấp gấp a.” Lý lão hán thoải mái nhét tất cả thịt bông vào huyết mạch tiên tử dưới thân, hơn hai mươi gậy thịt của hấn chỉ kém một đoạn là có thể ngâm trong Âm Dương nóng bỏng của tiên tử, hưởng thụ lỗ thịt vô cùng hẹp

hỏi kia, để cho tiên tử bánh bao mềm mại mại mại mại của mình kẹp lấy gậy thịt của hắn.

Đáng tiếc, sau khi Nộ Giao của hắn được chế tạo hơn bảy mươi năm, hiện tại thật quá dài, một gậy đâm vào, tiên tử trực tiếp bị hắn cắm vào khóc thành tiếng, rề cây...

Vốn không có cách nào dung nạp toàn bộ thịt bông của hắn, trừ phi hắn nảy sinh ác độc, tại thời điểm tiên tử thét chói tai trên cao trào, đâm dục mãnh liệt đối với bắc hoa của nàng, mới có thể khiến tiên tử run rẩy mở ra Bắc Hoa của mình, để cho hắn chui vào tận cùng bên trong.

Đầu rùa bị tiên tử lửa nóng bao lấy, động một chút bên trong liền tràn đầy mật ong hỏa nhiệt, thoải mái là thoải mái, nhưng như vậy không chen mấy lần, tiên tử lại sẽ bị cắm cho hôn mê, bởi vậy, một chiêu này của thai gian chỉ có thể ở thời điểm tiên tử bị nhanh không chịu được, lại hung hăng chơi một lần nữa.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ đỏ mặt, nghiêng đầu, bây giờ lại biến thành cô chủ động tới xin đâm...” Lão già xác nhận tiên tử cũng rất hưởng thụ, cho dù không dùng hai tay khóa chặt bả vai của cô, tiên tử cũng sẽ không đào tẩu, chỉ biết rên hừ hừ, then thùng hưởng thụ cái tát của cô.

Tiên tử cắm vào đâm lưu ngang, trên trán tủa đầy mồ hôi, tiếng rên rỉ thở hổn hển tuyệt vời vô cùng... Hắc hắc.

“Tiên tử, lần này lão nô muốn chậm lại” trong đầu vừa tưởng tượng, tiếp theo bộ dáng tiên tử hung ác, Lý lão hán một bên chậm rãi nâng nửa người dưới lên, để cho thịt bông to lớn chậm rãi rút ra huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt, lộ ra thân bông bóng loáng sáng loáng, bị huyết mật ngâm trong giống như bị thiên chuy bách luyện hung khí, có thể thỏa thích hút vào nàng.

“A...” Đầu rùa nóng như lửa rời đi bị một cái đỉnh áp chế làm nhụy hoa, Tiêu Hi Nguyệt há miệng thở dốc một tiếng, như là một cây gậy thịt cực lớn sợ hãi, lại như lưu luyện không rời.

“Tiên tử, trước khi nói chuyện phiếm, lão nô sẽ nói một chuyện...” Cây gậy thịt ướt sũng rút ra hơn mười phần công

việc, Lý lão hán lại chậm rãi từ từ nhảy xuống, để cho cây đậu hũ lớn một lần nữa chui vào trong Tiêu Hi Nguyệt Vũ.

Lồng ngực tiên tử đang run rẩy co rút lại, thịt mềm phấn hồng không ngừng ngọ nguậy, cái đầu rùa đỏ thắm hung mãnh giống như ác giao về vực sâu, một đầu cắm vào trong hang thịt đã ướt đầm phấn hồng, phá vỡ tầng tầng thịt mềm mại bên trong. Đầu rùa không chút lưu tình mà róc rách, hàm răng cắn cắm, mang đến cho thân thể hai người cực hạn vui vẻ.

Nhưng lại khiến Tiêu Hi Nguyệt khó mà chịu đựng được chính là, hung khí của Lý lão hán rõ ràng có thể mãnh liệt chen vào, lại cứ như vậy...âm chậm đâm vào, vừa chạm vào tâm hoa mềm mại cắn cắm của nàng, lại chậm rãi rút ra.

“A ha ha...” Tiêu Hi Nguyệt khó chịu rên rỉ, hạ thể không không chế được nâng lên, muốn dùng bắc hoa lửa để đuổi theo con rùa rời khỏi, nhưng lại xấu hổ làm như vậy, co giật một hồi, sau đó lại rất nhanh đè nén lại hành vi theo đuổi vui sướng này.

Lý lão hán như nghe được, chậm rãi rút ra, lại từ từ cắm vào, hai người giao hòa với nhau, rất nhanh đã khiến Tiêu Hi Nguyệt rơi vào tình cảm mê ly.

“Tiên tử, lão nô nói một chuyện...” Lý lão hán chậm rãi rút cây gậy thịt ra: “Đúng vậy, huyết non của tiên tử, có thể khi lão nô rút ra không nên dùng sức như vậy?” Mỗi lần hán rút ra, tiên tử chặt chẽ trong động thịt., Thật giống như có một vòng xoáy, hút lấy gậy thịt của hán không thả, sáng khoái vô cùng, nhưng nếu không rút ra, làm sao hưởng thụ được niềm vui gian dâm Hi Nguyệt tiên tử?” “Ngươi!” Hai gò má Tiêu Hi Nguyệt càng đỏ hơn vài phần, nàng cũng không biết vì sao lại...có thể hút dương vật của mình như vậy.

“Còn nữa, hắc hắc...” Lão hán cười dâm đãng một tiếng, nửa người trên nâng lên mấy phần, khoảng cách gần như nhìn thấy gò má đỏ hồng của tiên tử. “Lão nô đang cắm vào, mật của tiên tử, có thể hay không không nên co rút co rút lại mãi được?” Nói xong, hán đã rút ra hơn mười gậy thịt, lại chậm rãi ung dung xen xuống.

“Ta!” Tiêu Hi Nguyệt ra sức lắc đầu, biểu thị bản thân... không phải như vậy.

Nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được, đầu rùa của lão tạp dịch đang từng tắc một, thịt bồng cũng chia ra, chậm rãi mà mạnh mẽ chui vào trong động thịt mà nàng đang run rẩy co rút lại, an ủi những thịt non nớt nà vì không được đầu rùa róc rách, mà khóc như chất lỏng chảy ra, làm trơn bóng.

Cuối cùng, tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại đều bị đầu rùa cực lớn xé rách. Ngay sau đó, huyết thịt của nàng lại cuốn lấy, một ít thịt nhỏ hơn một chút.

Thẳng đến khi đỉnh đầu rùa lần nữa chạm vào chỗ sâu nhất của đường hoa, tính khí của hai người liền kề chặt cùng một chỗ, một lần xen kẽ mới tuyên bố kết thúc.

“A...” Mỗi khi nam nhân đụng phải cái đầu rùa to lớn nóng rực như lửa, Tiêu Hi Nguyệt đều không nhịn được rên rỉ một tiếng, hoặc nhẹ hoặc nặng như khóc, bị nam nhân đâm sâu vào khiến thất thần, chỉ có thể phát ra tiếng kêu gào vui sướng run rẩy.

Mà lão nam nhân đè lên nàng, thường thường cũng sẽ nhịn không được bị thanh âm của nàng mê hoặc, hoặc là muốn hưởng thụ tâm hoa của nàng một phen, đầu rùa đối với nàng mẫn cảm đa đoan nghiền nát hoa tâm một phen, mới lưu luyến hút ra.

Sau đó, ông lão rút cây gậy thịt ra, lại bắt đầu từ từ phe phẩy.

“Khà khà” thưởng thức đậm trạng của tiên tử, Lý lão hán lại tiếp tục chậm rãi rút ra, lại cắm vào, tiếp tục nói chưa dứt lời: “Tiên tử, huyết mật của ngươi co chặt như vậy, cũng may là lão nô, đổi lại là nam nhân khác, còn tưởng tiên tử ngài là kháng cự gậy thịt cắm vào đây!” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, mặt đỏ bừng đầu, mái tóc bay lượn, như bị gian tình khó kiềm chế.

Cũng không biết tiên tử đang lắc đầu cái gì.

Lý lão hán lại nói tiếp: “Cho nên, tiên tử khi lão nô ngài cắm đũa lớn vào mật của ngài, đã chủ động buông lỏng một huyết mật, không nên kẹp chặt như vậy, để lão nô thoải mái vui vẻ tiến vào buổi trưa!” Nói ngay đi vào, hán cũng phối hợp với

việc vươn người cắm, vô số miếng thịt mềm mại co quắp bị đầu rùa mạnh mẽ tách ra, hầu như cắm hết vào gốc cây.

“A!!” Tiêu Hi Nguyệt.

Lại một tiếng rên dài vang lên.

“Tiên tử?” Lý lão hán nghiền ngẫm Tiêu Hi Nguyệt tâm hoa một phen, chậm rãi rút ra, Tiêu Hi Nguyệt có chút thất thần buông thịt mềm ra, từ lão hán rút gậy thịt ra.

Vô cùng thông thuận.

“Đúng rồi, chính là như vậy!” Lý lão hán vui mừng quá đỗi, sau khi rút ra một khoảng, lại từ từ cắm vào, “Hắc hắc, tiên tử, lão nô khi tiến vào, ngài đừng kẹp... Ai da.....”, Tiên tử, sao ngài không đợi lão nô nói xong, lại kẹp chặt lấy huyết chó của ngài như vậy? Cũng may lão nô thiên phú dị bẩm, nếu không bị tiên tử kẹp này, không khéo bắn ra mật tinh!” “Người... im miệng” Tiêu Hi Nguyệt vừa thẹn vừa giận, huyết mật của nàng bị cắm vào lại rút ra, đục vụng kích thích thân thể. “Ta... ta không khống chế nổi sự xấu hổ của nàng, ngẩng đầu bật thốt lên.

Tiếp theo, liền thấy được lão hán sau khi nói chuyện, hưng phấn không thôi, hưng hăng đâm vào huyết mật của nàng.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt ngửa đầu rên rỉ, bộ ngực mềm mại kề sát vào lồng ngực lão hán. Cô thất thần nhìn bụi hoa trước mặt, lại phảng phất như thấy được một lớp lốm đốm sau: huyết mật của cô bị cắm mạnh, co giật co rút lại, nước bắn trong huyết bị đẩy ra, văng tung tóe.

“Tiên tử, tiên tử, ngài cuối cùng cũng cam lòng nói chuyện rồi sao? Hắc hắc, lão nô biết rõ tiên tử ngài không khống chế nổi tiểu huyết suy yếu, đây không phải nguyên nhân lão nô gian được tiên tử ngài sung sướng sao! Lão nô đương nhiên biết, chỉ là muốn nghe tiên tử ngài nói chuyện, lão nô gian tâm., Chơi đùa, chọc tiên tử ngài, lúc quất roi vào mới đã ghiền nha!” Lý lão hán cố ý dùng tâm ngữ kích thích Tiêu Hi Nguyệt, hiệu quả mười phần rõ rệt - sau mấy lần rút ra, Tiêu Hi Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên mất đi thần trí, bị từng tiếng gậy thịt to lớn gian gào thét.

“A ặc ặc ặc ” sau khi giật mạnh tốc độ, khiến cho Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn buông lỏng trời buộc, mở rộng trời buộc, để cho tạp dịch già nua đại khai đại hợp trở lại.

“Tiên tử... Tiên tử!!” A... tiếng thở dốc hưng phấn, tiếng rên rỉ, tiếng thét chói tai, tiếng va đập bốp bốp bốp vang lên trên bãi cỏ giữa sườn núi, chim chóc linh hoạt riu rít kêu trên cây, tò mò nhìn đôi nam nữ đang đứng trên bãi cỏ không ngớt này.

Rốt cục, Lý lão hán hưng phấn mừng như điên, lè cái lưỡi ra, hướng về phía cổ tiên tử chảy ra mồ hôi, hạ thân tại rút ngắn khoảng cách một đoạn dài, lộ ra thịt bồng ướt nhẹp, sau đó hung hăng dùng sức đánh xuống.

“Bốp!” “A...” Túi trứng đập vào cái mông mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, khiến nàng không kìm lòng được mà co rút mông, thân thể mềm mại bắt đầu co giật kịch liệt, một luồng mật ong nóng bỏng từ sâu trong bụng mẹ phun ra, giội vào đầu con rùa của nàng.

Lý lão hán ôm tiên tử dưới thân, thịt bồng chôn ở trong mật của nàng, hưởng thụ trong cao trào Hi Nguyệt tiên tử co rút co rút mật huyết co rút đè ép nhục bồng.

Một lúc lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt mới xụi lơ trên cỏ, đôi mông trắng như tuyết căng thẳng buông ra, mềm nhũn đè xuống bãi cỏ, huyết mềm yếu vô lực, từ từ quắt vào cây gậy thịt của nam nhân kia.

“Tiên tử, lão nô hầu hạ ngài thoải mái như vậy, ngài cũng nên nói với lão nô một chút, tiên tử ngài có tâm sự gì sao?” Hai mắt Lý lão hán hiện lên một tia hưng phấn, ý đồ vừa gian dân tiên tử, vừa nghe nàng kể lại nội tâm, tốt nhất thừa dịp Tiêu Hi Nguyệt dính vào tiếng thét chói tai phun trào... Hắc hắc, thật sự trở thành tân khách nhập môn của nàng! Mà không phải như bây giờ, tiên tử muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

“Tiên tử?”... Ừm, ánh mắt quỵên rũ của Tiêu Hi Nguyệt sau khi nhắm lại vui vẻ, hai gò má ửng đỏ, sau khi thở hổn hển vài hơi, mở mắt nhìn thoáng qua lão hán đang ngăn chặn mình, rốt cục cũng chịu mở miệng giải thích nội tâm uể oải.

Tiên tử tu hành (loãng)

Chương thứ bốn mươi bảy, nàng đáp ứng cảnh nắng chiều hai mươi hai tháng ba ngày thứ tư xuyên qua đại trận Hồ Sơn của Tiên Vân Tông, rải lên sườn núi Minh Nguyệt Phong ở một góc của Tiên Vân Tông, ít khi xuất hiện bên cạnh sơn đạo, bên cạnh một hoa viên, một cảnh tượng kỳ dị đang diễn ra.

Hai cái móng đen tuyền chậm rãi nhô lên, phía dưới rõ ràng có một nữ tử trẻ tuổi, hai chân thon dài trắng như tuyết mềm mại tách ra, run rẩy thừa nhận sự dâm dăng của chủ nhân cái móng ngăm đen này.

Từ hai cái chân dài mỹ lệ hoàn mỹ không tỳ vết này, trên chân ngọc còn mang giày thêu tinh xảo, cùng với váy trắng noãn rơi trên đất, quần lót, không gì không minh chứng được, được một lão nam nhân có móng ngăm đen, một chút nhún nhảy chọc chọc, đó là tuyệt thế chi hoa.

Nếu trong Tiên Vân Tông bất kỳ một người nào nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ đều sẽ đứng ra, nổi giận mắng lão tạp dịch này lại dám hành dâm ở thời Quang Thiên Hóa Dương! Hơn nữa còn ở bên ngoài cầu thả! Quái mạng lão gia hỏa này, còn có mặt của nữ tử bị hấn đè xuống kia nữa! Nhưng.

Nếu bọn họ biết, lão già này áp đảo nữ nhân, lại là đại sư tử của Tiên Vân tông bọn họ, có danh xưng là tiên tử của Hi Nguyệt Tiêu Hi Nguyệt thì vẻ mặt của bọn họ sẽ khiếp sợ cỡ nào đây? Càng không thể tưởng tượng nổi chính là, trong một trận hỗn loạn cầu thả ở bên ngoài, hai cái móng gầy ốm của lão tạp dịch lại không nhanh không chậm nhấp nhô, giống như đang chậm rãi dâm dục đại sư tử của bọn họ.

Lão tạp dịch xấu xí đặt trên người đại sư tử xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, đại sư tử ngượng ngùng tách hai chân ra, do lão tạp dịch chậm rãi nâng người lên, hai cái móng ngăm đen dựng đứng lên, phảng phất như để người ta có thể nhìn thấy cây gậy thịt đã ướt sũng bóng loáng của lão bị hàm mật thuần khiết của đại sư tử kẹp chặt lấy đầu rùa, hai người tính khí chặt chẽ liên kết chặt chẽ với nhau.

Thẳng đến khi lão tạp dịch nhón mông lên hơn mười phần công khai mới buông ra, để cho gậy thịt thô to dưới sự phối hợp của hai người hòa hợp với nhau, chậm rãi hạ xuống, ngày sau tiến vào huyết mật mềm mại của đại sư tử bọn họ, dùng gậy thịt gạt chất bẩn trong huyết ra., Khi bị ma sát, huyết khẩu hình thành một vòng bọt trắng, cho đến khi đầu rùa đụng vào tim hoa, lão tạp dịch mới thoải mái thở dốc một hơi, cái mông nhanh chóng nhúc nhích mấy lần, để hai người tính khí càng thêm chặt chẽ cùng một chỗ, lít nha lít nhít không thể tách ra.

Sau khi vui sướng, chảy ra chất lỏng sền sệt, cũng làm cho lông của hai người dính chặt vào nhau, giống như hai món vũ khí này không thể tách rời ra được nữa, giống như đám chó hoang ven đường đang giao nhau, không ngừng được mấy canh giờ, không cách nào rút được đầu của con chó ra.

Nhưng người ngoài làm sao biết được, bọn họ kính mộ tiên tử đại sư tử, lại là một Bạch Hồ trời sinh không có lông, Âm Quát vừa trắng vừa béo, nhô cao lên, giống như một cái bánh bao trắng vừa mới ra khỏi lò, hơi nóng bùng bùng.

Nhưng mà, giờ phút này, một cái bánh bao ngon lành không lông của đại sư tử lại bị một cây gậy thịt dữ tợn to lớn màu đen, gân xanh lượn lờ, mạnh mẽ cắm vào, hai đôi môi trắng nõn căng phồng bị ép căng ra, hình thành một cửa vào hình bầu dục phần hồng, giống như một cái miệng nhỏ, cắn chặt lấy cây gậy thịt vừa thô vừa to này.

Dưới vẻ dâm dục khó có thể tưởng tượng, đại sư tử của bọn họ đang bị lão tạp dịch gian dâm, đôi mắt khẽ nhếch lên, mị ý vô biên từ trong tròng mắt lưu chuyển ra, rõ ràng là bị lão tạp dịch gian dâm làm cho tâm tình kiều diễm rung động, mị cốt mềm mại, má hàm ý xuân tình, nào còn nửa phần kháng cự? Rõ ràng chính là hưởng thụ tình dục dâm hoan này.

Nghe kỹ, hai người không chỉ liên kết với nhau, thân mật xích mích, trong mơ hồ còn có tiếng nói chuyện truyền ra.

“Lão nô chậm rãi nhả ra như vậy, tiên tử, ngươi có hài lòng không? Có thoải mái không? Ha ha.” Người khác nếu nghe được lời lão tạp dịch, nhất định sẽ như bị sét đánh: lão tạp dịch chết tiệt này, không ngờ lại nói với đại sư tử bọn họ dâm ngữ

như vậy! Lại còn nói, động tác chậm chạp, chậm chạp..., Không nhanh không chậm xen vào, hạ thể dương vật nâng lên, không nhanh không chậm hạ xuống, trong thời gian ngắn nhất, gian dâm đại sư tử thánh khiết thanh lãnh của bọn họ? Cái này!, Cái này... Cái này... Chẳng phải là nói, lão tạp dịch chết tiệt đã nhiều lần gian dâm đại sư tử của bọn họ?! Cây gậy thịt thô to ngăm đen kia, không phải là đã đem đại sư tử thuần khiết mật huyết, đều mở rộng ra, biến thành lão tạp dịch Dương vật này lớn nhỏ cùng hình dạng... Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, Tiên Vân Tông không có ai có thể tin tưởng đại sư tử bọn họ cùng lão tạp dịch xấu xí thấp hèn như thế, dưới ánh mặt trời ban ngày giao hoan.

Càng không có người nghe thấy, đại sư tử tiếp tục nói với lão tạp dịch... “Tiên tử? Người cứ nói đi!” Lý lão hán nhìn tiên tử xinh đẹp không gì sánh bằng, dưới khó của lão ngưng ngưng mở to cặp đùi thon dài, chịu đựng sự gian dâm thô dài của bắp đậu nành, mỗi lần rút ra, gậy thịt cùng huyết tiên tử lôi kéo nhau, tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại kẹp chặt lấy nhục bông của hắn, khiến cho người ta có cảm giác muốn ngừng cũng không được.

Vẻ mặt của tiên tử cũng cực kỳ tuyệt diệu, lúng túng đỏ bừng, cắn chặt hàm răng ngà, thân thể mềm mại bị hắn đè lên không ngừng run rẩy, không biết là do không muốn gậy thịt của hắn rời khỏi hang mật, hay là sợ hãi cái khoái cảm khi cắm vào mộng, nhẹ nhàng ngẩng lên, theo hắn bên dưới rút ra, cái mộng trắng như tuyết của tiên tử cũng rời khỏi cổ cây.

Hắc hắc, hình như là huyết mật tiên tử quá chặt, bị gậy thịt của hắn đẩy lên! Mỗi lần cắm vào, tiên tử lại chủ động bỏ chạy: Cái mộng trắng như tuyết mượt mà trôn về phía sau, như sợ gậy thịt đâm vào.

Nhưng hai người tính khí căn bản không thể tách rời, tiên tử muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể bị cắm —— lão hán hai bảy bảy tám phần cán dài, rút ra hơn mười công.

Phân, vẫn như cũ có một nửa là ở trong lỗ mông của Tiêu Hi Nguyệt, hưởng thụ kẹp chặt lấy cái mào lửa nóng của nàng.

Đừng nói là lão già này đầu rùa có thiên phú dị bẩm, đồ đậm cực đại, hết như một quả trứng vịt lớn, muốn rút ra khỏi huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt còn phải tốn sức một phen.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, chậm chạp không cách nào để tiên tử mở miệng, nàng một mực cắn chặt môi dưới màu đỏ Yên Hồng, cái kia tuyệt vời như Thiên Đồng rên rỉ không cách nào nghe được, thực là tiếc nuối.

“Tiên tử?” Tiên tử, sao ngài lại buống bình như vậy chứ! ” Lý lão hán cắm cây gậy thịt thật sâu vào trong, hưởng thụ sự ngâm mình trong nước bọt nóng bỏng của tiên tử, khi nhìn thấy tiên tử dưới thân một mực lắc đầu cắn môi, mặc cho hắn nhúng vào huyết mật, dùng sức dâm đẳng, chính là bộ dáng không nói lời nào sau này của hắn., Rốt cuộc cũng buông tha cho ý nghĩ tiếp tục giằng co, cầu khẩn nói: “Tiên tử, lão nô hoàn toàn thật tình với ngài, ngài vừa rồi rõ ràng nói muốn trò chuyện với lão nô một chút, không thể không giữ lời a!” Tiếp tục ra sức kéo, một cuộc giao hoan điên cuồng diễn ra có lẽ sẽ rất sáng khoái.

Nhưng lão hán biết, bây giờ lần thứ ba cùng tiên tử của hắn cưỡng ép đã có chút thuần thực, nếu không tiến thêm một bước, khẳng định tiên tử sẽ tìm nam nhân khác đến “Tu luyện”! Nữ nhân bị phá thân, dưới cái nhìn của hắn, giống như tiên tử tự bạo chủ động tìm hắn cầu hoan vậy.

“Tiên tử ngài mở miệng một cái đi!” Lý lão hán hạ quyết ý, cho dù không thể trở thành tân khách của tiên tử, ít nhất cũng phải tăng thêm một chút tình cảm, cuối cùng cho dù tiên tử và nam nhân khác ở cùng một chỗ, hắn cũng có thể thỉnh thoảng lên núi, lại cầu tiên tử cùng Vân Vũ với nàng một phen.

“Tiên tử?” Hai người còn đang giao thoa bất động, hai tay của Lý lão hán chống trên hai bên lồng ngực của Tiêu Hi Nguyệt, từ trên cao nhìn xuống quay đầu sang một bên, gương mặt đỏ bừng, há miệng nhỏ thở dốc tiên tử.

Cây gậy thịt dưới chân hắn vẫn cắm thật sâu trong huyết mật của hắn, hưởng thụ huyết mật ong thỉnh thoảng co rút co rút, cũng không có vội vã co rúm lại mà duy trì tư thế bất động như vậy.

“Tiên tử, ngài không mở miệng, lão nô vẫn luôn xen vào như vậy!” Lý lão hán cười hắc hắc, hắc có thể nhìn ra, tiên tử còn thỏa mãn, bị hắc dùng bắc hoa trên đầu rùa còn đang đói khát không nhìn được nhúc nhích, hôn một cái trán an đầu rùa của hắc.

Có thể hưởng thụ mật ngọt tiên tử tinh xảo, cho dù không xen vào, cũng đủ khiến người ta sáng khoái không thôi.

Hai người cứ như vậy duy trì tư thế giao hòa, tiên tử giờ chân, lão hán xuyên vào, ánh mặt trời chiều chiếu vào nửa thân dưới trần trụi của hai người, tính khí nam nữ hai bên tương liên chặt chẽ nhìn không sót.

Hồi lâu sau.

“Ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt thở dài một hơi, từ trong cảm giác gian dân từ lão già dịu xuống, thốt ra chữ đầu tiên.

“Tiên tử!” Lý lão hán vui mừng: “Có phải ngài muốn lão nô tiếp tục động đây không?” “Ách”, à, đó là cái gì? Lão nô cũng không thể cứ như vậy xen vào ngài chứ?” “Không phải...” Đó là...” “Kia là cái gì?” Không... Động...” Rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng biểu đạt được ý tứ hoàn chỉnh của mình, nghiêng đầu, gương mặt đỏ ửng, xấu hổ nhìn thẳng vào mắt lão hán đang cắm vào huyết mạch của mình.

“Được được, lão nô bất động!” Lý lão hán vui vẻ đáp ứng, nhưng quá mức hưng phấn làm thân thể run rẩy, dẫn đến tính khí hai người chà sát một hồi, dẫn tới tiên tử lại run rẩy một hồi.

“Tiên tử!” Lý lão hán nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt bị cắn môi nhằn nạy một cái, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “Ngài có phải muốn nói, lúc ngài bị lão nô chen vào, là nói không ra lời không?!” Lời dân đăng như vậy, sao tiên tử không xấu hổ? Tiêu Hi Nguyệt đứng dưới thân lão già này hai má cuồn cuộn nóng bỏng?, Giờ cánh tay lên, che lại cặp mắt đang nhắm chặt của mình, tựa hồ sự xấu hổ trong nội tâm cực hạn cũng được hóa giải, rốt cục có thể mở ra cái miệng anh đào hồng nhuận phơn phớt, thở phì phò, nhẹ giọng rên rỉ.

Tiếp tục hô hấp khiến cho bộ ngực cao ngất của nàng pháp phòng bất định, Lý lão hán nhất thời ngây người, lẩm bẩm nói: “Tiên tử, ngài, ngài thật sự rất đẹp!” Lúc trước là tiên tử sợ mặt trời tay che âm, hiện tại tiên tử không sợ mặt trời, biến thành tiên tử sợ tay che mắt.

“Khà khà khà khà” nhìn dáng vẻ xấu hổ của tiên tử, Lý lão hán nhanh chóng cực kỳ sống động, hận không thể tăng tốc mã lực, điên cuồng một phen, râu tóc của tiên tử lộn xộn, thét lên tiếng phun thủy triều., Bắc hoa bị hấn dùng một gậy gian đi vào mới tốt! Nhưng vì hạnh phúc tương lai, lão hán vẫn nhịn được, hấn đứng thẳng eo lên, hai tay sờ soạng cái mông trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt Tuyết, vừa yêu thích vuốt ve không buông tay, vừa thúc giục nói: “Tiên tử tiên tử.”, Lão nô bất động, nhưng lão nô cũng không muốn rời khỏi thân thể tiên tử của ngài nửa phần, lão nô cứ chơi đùa một chút sờ cái mông của ngài đi? Hắc hắc, lão nô vừa đi vừa chơi, tiên tử ngài cứ nói!” Tiêu Hi Nguyệt vươn tay kia ngăn cản cánh tay khác của lão hán sờ soạng bờ mông của nàng, ngón tay trắng nõn nắm lấy cổ tay ngăm đen của lão hán, đối lập cực kỳ bắt mắt.

“Tiên tử... hảo hảo, lão nô cũng không sờ soạng nữa...” Lý lão hán cũng thu tay về, không cam lòng đặt ở trên đùi mà nàng tách ra. “Tiên tử, lão nô là không nỡ thân thể của ngài, cho nên ngài cứ để cho lão nô nhúng tay vào đi! Nếu không, cái rễ dương đấng này của lão nô sẽ bị ngộp hồng mắt... Tiên tử, vừa rồi ngài tiết lộ qua một lần đấy..., Lão nô chưa từng bán qua!” Các loại giọng dâm ngữ liên tiếp vang lên, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, lại thở hắt hắt mấy hơi, sau đó môi son khẽ mở, nói: “Ngươi... Không nên cử động “Lão nô bất động, tiên tử, ngươi cứ việc nói “Thân thể bất động, nhưng gậy thịt lão hán vẫn cắm vào huyết mạch của nàng, hưởng thụ thịt mềm mại co rúm lại.

Tiêu Hi Nguyệt không nói gì thêm.

“Tiên: “Tiên...

Con trai, không phải ngài có tâm sự sao?” Lý lão hán truy hỏi truyền vào trong tai, trong lòng Tiêu Hi Nguyệt suy nghĩ đủ kiểu phức tạp, phiền não lúc trước đã bị tách ra rất nhiều,

nhưng bây giờ bị hấn... không, là khép lại với hấn như vậy, hạ thân tổng hợp lại, còn nói sao? Nói thế nào?” “Tiên tử?” “Ngài có tâm sự gì không?” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, tiếp nhận tình cảm tê dại trong huyết mật, cố gắng hỏi ra vấn đề đầu tiên.

“Lo lắng?” Lý lão hán sừng sốt, bật thốt lên: “Lão nô tiên tử duy nhất phiền lòng, chính là làm thế nào mới có thể cùng tiên tử ngài yêu đương!” Lời này vừa nói ra, lão hán đều cảm thấy có chút ngượng ngùng, về phần Tiêu Hi Nguyệt dưới thân hấn, càng cắn môi một cái., xấu hổ đỏ mặt, sau một lúc lâu mới mắng: “Lữ thô tục” hai người, chẳng phải là đang ăn mặt nhau sao? Côn của lão hán còn cắm thật sâu vào trong huyết mật của nàng, chọc đến nổi lớn, làm cho huyết mật lớn lên, thậm chí làm cho Tiêu Hi Nguyệt bằng phẳng với cái bụng trắng như tuyết, mơ hồ xuất hiện một vật có hình dạng như cú côn.

“Hắc hắc...” Lý lão hán có chút đắc ý cười một tiếng, tiếp tục nói: “Tiên tử nếu tiên tử ngài chịu cùng lão nô vui vẻ một phen, hoặc là hai ba ngày nữa cũng được, lão nô chết cũng không tiếc nuôi, không có gì phiền não! Dù sao một phần lớn tuổi này của lão nô, có thể đạt được Thanh Thanh giới của tiên tử ngài., Trở thành tân khách của tiên tử, lão nô là người hạnh phúc nhất trên đời này!” Nói rồi, rút cuộc lão cũng không kìm nén được nữa, lại chậm rãi rút cây gậy ra, hướng thụ đến cực điểm, chậm rãi đẩy mạnh, hoạt động thân thể, để cho cây gậy thịt thô cắm từng tấc vào huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt.

“Ngươi!” Bị gậy thịt xâm nhập, Tiêu Hi Nguyệt khó chịu nhếch miệng nhỏ, tay phải lại nắm chặt bãi cỏ dưới thân, tay trái vẫn đập lên mắt, cố hết sức thừa nhận gậy thịt thô to của lão già kia đâm vào.

Thẳng đến chỗ sâu nhất dưới bắc hoa lần nữa bị đỉnh đầu rùa thoáng một phát, Tiêu Hi Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, dồn dập thở dốc vài cái.

“Ngươi trước tiên không...” Tiên tử, khi lão nô còn trẻ, ngược lại là có vài chuyện phiền lòng!” Tiêu Hi Nguyệt đang muốn mở miệng, lão già kia lại cắt ngang nàng, duy trì cây gậy thịt cắm sâu, tư thế đầu rùa và xúc tu của tiên tử, nói: “Lão nô từng cũng là đệ tử của Tiên Vân tông., Khi đó đám người nhà

của ta vẫn còn, chuyện ta báỉ nhập Tiên Vân tông truyền về nhà, các thân nhân của cha mẹ ta đều cảm thấy vui mừng từ đáy lòng. Hai năm sau khi ta trở về, chúc mừng bọn họ còn vì ta giăng đèn kết hoa, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, không nói gì thêm nữa, trầm mặc thừa nhận lão hán dương vật trong cơ thể nàng lại mơ hồ có chút không an phận.

“Tiên tử, ngươi biết không? Lúc đó ta thật sự hăng hái, chỉ cảm thấy cuối cùng mình nhất định có thể trở thành nhân vật một phương của Tiên giới, dù không tốt, cũng có thể trở thành Đạo Vận cảnh, dù dất người nhà!” Nghe lời hắn nói., Chịu gậy thịt của hắn, Tiêu Hi Nguyệt có cảm giác thả lỏng khó hiểu, hàm răng cắn chặt chậm rãi buông ra, há miệng hơi thở dốc, toàn thân tê liệt nằm trên bãi cỏ, từ lão hán một bên chậm rãi xen vào nàng, một bên kể cho nàng nghe chuyện mấy chục năm qua gặp phải.

Nàng thích như vậy.

Nội tâm nặng nề được phóng thích, sung túc tự tại, không phiền não.

Chẳng qua, nàng cũng thích phương thức giao hoan chậm chạp như vậy, từ dương vật của nam nhân đụng vào tâm can nàng, hay là thích lắng nghe phiền não của người khác, để tiêu tan ưu sầu trong lòng mình?”... Đáng tiếc, Cảnh Bất Trường Lão Hán hai tay vuốt xuống., Sờ vào cái mông trắng như tuyết mềm mại của nàng, mười ngón tay thoải mái xoa xoa cặp mông, thân thể Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, nhưng cuối cùng không thoát được. Huyết mật của cô còn bị gậy thịt xỏ xuyên qua, muốn trốn cũng trốn không thoát.

“Ngươi, bị Lục Đạo môn?” Tiêu Hi Nguyệt run giọng hỏi, thờ hồng hộc.

Đây là lần đầu tiên nàng bị bảm mông, chủ động nói chuyện với hắn? Nàng không nhớ rõ, nửa năm qua xảy ra quá nhiều lần đầu tiên, bị bảm tinh, bị chơi mông, bị liếm chân... Cuối cùng biến thành bộ dáng như bây giờ.

“Không phải Lục Đạo môn, chính là một tên sư huynh tạp chủng của Tiên Vân tông!” Lý lão hán nghiêng răng nghiêng lợi,

hai tay nắm chặt lấy bờ hông mềm mại, vuốt qua xoa lại, hạ thể nhanh hơn tốc độ phát tiết, nói ra: “Lúc ấy: “Lúc đó, hai tay nắm chặt lấy bờ hông mềm mại kia, cứ như là đang phát tiết vậy.”, Thiên phú của ta không tệ, có hy vọng tranh được vị trí nội môn chuẩn bị đệ tử, đạt được Trúc Cơ đan, nhưng tên cầu tạp kia giờ trò nham hiểm...” Tên khốn kiếp kia tìm quan hệ, kết quả lại không biết làm sao liên lụy đến một cao thủ Lục Đạo môn, làm hại nhà ta tan cửa nát...” Người của Tiên Vân tông ra mặt...”, Giết chết hắn, ma đầu của Lục Đạo môn kia cũng đã chết “Ha ha, kết quả cuối cùng, chính ta đã bỏ lỡ tuổi tu luyện tốt nhất, lưu lạc tới vị trí tạp dịch “Ừm” “A a” “Tách hai chân của lão hán trút giận, Tiêu Hi Nguyệt há miệng nhỏ thở dốc., Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vang lên, dưới thân cây bừa bộn một mảnh, không biết là bị dương vật trắng kiện bổ sung vào hư không, khoái cảm như nước thủy triều, mấy lần như muốn truy đuổi nâng thân dưới lên, nhưng lại muốn kháng cự, khi gây thối rơi xuống thì lui về phía sau.

Lão hán một bên tức giận mắng, hoặc là bị thương nhớ lại chuyện cũ, một bên nắm chặt cái hông của nàng, nhục bông dần dần khôi phục tốc độ bình thường, ra sức khai khẩn dưới thân lắng nghe mật ngọt của tiên tử nàng phiền lòng.

“Khi đó, ta thật sự hận không thể đập đầu chết được, không thể sống lại được, nếu như khi đó ta chết, thì thật có lỗi với sự chờ mong của cha mẹ ta đối với ta.” “Ừm” gò má Tiêu Hi Nguyệt như lửa, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng., Cánh tay mảnh khảnh còn che kín hai mắt, thân dưới lại mở ra thật lớn, huyết thịt mật trắng nõn bị hắc nhục bông của lão hán thoáng cái đâm xuyên qua, không ngừng có chất lỏng từ địa phương hai người giao hòa chảy ra. Lão hán mỗi lần đâm vào rút ra, tính khí hợp lại với nhau của hai người đều phát ra thanh âm nước bọt sặc sệt sặc sệt, nước bọt trắng sền sệt xen lẫn vào nhau.

Lão hán hết sức rút tiến, dần dần vẩy tới bộ lông rậm rạp của hắn, còn có trên âm liễn mập mạp của Tiêu Hi.

Hạ thân của nàng bừa bộn không chịu nổi, một huyết Thiên Mật trắng nõn bị gây thối thô to lặp đi lặp lại ra vào, miệng thịt mềm mại ngượng ngùng khép mở, giống như một cái miệng nhỏ phun ra mật ong sền sệt.

Toàn thân nàng trở nên nóng hổi, thân thể mềm mại vô lực không có sức phản kháng, xụi lơ trên cỏ, hơi thở như lan, ngưng ngưng duy trì tư thế tách hai chân ra, mặc kệ Lý lão hán ra sức chống đỡ, dùng gậy thịt thật lớn xuyên qua người nàng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiêu Hi Nguyệt lại không thể mất đi lý trí, thân thể nhận được sự sung sướng, mật huyết thừa nhận gậy thịt, đồng thời còn phải nghe lão hán kể lại chuyện cũ đã từng thương tâm của hắn.

“Đáng tiếc, trời không thỏa lòng người, tư chất lão nô cũng chỉ bình thường, lại không có quý nhân tương trợ, chỉ có thể lo sợ nửa đời...” Hai người vừa nói chuyện, vừa vui vẻ, Tiêu Hi Nguyệt che mắt lại, vòng eo mềm mại lại là đang giãy dụa đón đầu., Lão già ngưng ngưng phối hợp với cây gậy thịt của mình trở nên gian dâm – mỗi khi cây gậy của lão già lùi về phía sau, thân dưới của bà ta cũng sẽ chìm xuống, làm cho khí tức của hai người nhanh chóng chia lìa; mà khi lão hán ra sức đâm xuống, cái eo nhỏ nhắn của Tiêu Hi Nguyệt lại bất giác nâng lên, trắng như tuyết mềm mại, hai chiếc mông trắng mịn dính trên lớp cỏ, cũng sẽ rời khỏi bãi cỏ, huyết trắng nõn mềm mại ẩm ướt nâng lên bầu trời, nghênh đón cây gậy thịt cực lớn ngăm đen đâm vào.

“Bốp!” Tiêu Hi Nguyệt đè nén thở hổn hển, dùng mật huyết ngựa ngáy chặt chẽ nghênh đón, lão hán dùng gậy thịt thô dài mạnh mẽ hung hăng đâm vào, kết quả hai người phối hợp kiềm chế, chính là thanh âm thanh thúy và dâm nghiệp này, quanh quẩn ở sườn núi xung quanh không người.

“A ha ha...” Tiêu Hi Nguyệt thường thường sẽ bị nhát đâm này làm cho phát ra tiếng rên rỉ, cánh tay ngưng ngưng một mực che khuất hai mắt, nhưng hai cái mông tròn như tuyết trắng lại run rẩy, run rẩy, đứng giữa không trung, nâng lên hạ thể, để cho đầu rùa nóng của lão hán dùng hỏa tâm ma sát đỉnh đầu mấy lần, Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ kêu rên, không chịu nổi tiếng khóc như thủy triều mài mòn đau đớn, hạ người trốn xuống, lão hán cũng không đuổi theo, mà phối hợp rút gậy thịt.

Nam nữ trong giao kích, tính khí nóng bỏng ướt sũng tách ra không đến một hơi thở, lại khát vọng đối phương. Tiên tử lại nhắc mông lên, lão hán một lần nữa hung ác đâm xuống.

“Bốp!” Thoáng cái hung ác hơn một tiếng, lần sau hợp lại.

“Bốp, ba!” “Mỗi lần cắm vào, gậy thịt của lão già này đều cắm thật sâu vào, chỉ còn lại một đoạn ngắn thân trúc bên ngoài, cùng với hai cái túi da ngăm đen treo dưới lớp lông đen tươi tốt của nó, khi hắn cắm vào thì..., Hai cái túi đựng trứng cũng sẽ lần lượt đánh vào mông tiên tử, phối hợp với tiếng thịt va vào nhau, túi trứng chứa đầy bọt nước đánh vào cặp mông kiều mị trắng như tuyết của tiên tử đều có dấu ấn, khiến cho nàng ngâm nga không ngừng, xấu hổ đến đỏ bừng mặt, trên trán tràn đầy mồ hôi hột.

“Những gia hỏa chết tiệt kia lệnh cho ta rời khỏi Tiên Vân Tông, hoặc trở thành đệ tử tạp dịch... Tiên tử!! Lão nô muốn mẹ ngươi, lát nữa hăng nói!” Lão hán bỏ qua những chuyện cũ, đỏ mặt, vô cùng hưng phấn, bắt đầu chú tâm vào tuyệt mỹ tiên tử dưới chân suốt ngày.

“Chờ... đợi...” A, ba ba! Ba ba ba!” Tiếng chống cự của Tiêu Hi Nguyệt bị cây gậy thịt đâm vào biến mất không thấy đâu nữa.

Thịt và thịt đụng nhau, dung hợp, khí tức nóng rực giao nhau, khiến hai người rất nhanh quên đi cái gọi là nói chuyện phiếm, phóng túng lao vào trong cuộc giao hoan giữa buổi chiều.

Hai người vui vẻ càn rỡ vô vai.

Tiên tử mềm mại mỗi mỗi lần nắm chặt, buông ra, lão hán đều có thể biết nàng khát khao cái gì, tiên tử là muốn bị hắn thâm nhập sâu, hay là nàng ô ô kêu to, không chịu được muốn quấy rối, buồn bực lắc xuống hạ thân, muốn hắn đem mặt rút ra, nếu không lại bị đầu rùa mài nữa.

Mà mỗi một lần lão già gậy thịt được rút ra, đầu rùa đâm vào tim bà ta, xoay vòng đỉnh đụng, thậm chí hai tay của hắn nắm lấy hai cánh mông bà ta, đặt một trảo, lập đi xoa lại sức mạnh. Ý tứ truyền đạt, Tiêu Hi Nguyệt đã ba lần giao hảo với hắn, cũng có thể ngượng ngùng hiểu được.

Lão già muốn cắm đầu vào nàng, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi thờ hồn hèn, cố hết sức nâng thân dưới lên, bó lấy gậy thịt, khiến khí tức của hai người nhanh chóng dung hợp lại với nhau. Ông lão muốn rút ra., Nàng liền cúi người xuống, để cây gậy thịt thô to kia rút ra khỏi huyết mật của nàng, thậm chí Tiêu Hi Nguyệt còn có thể vô thức khống chế âm hồn co vào, khi cây gậy thịt lão hán cắm vào thì buông ra, khiến cho cây dương vật nóng bỏng này có thể nhanh chóng cắm vào trong cơ thể nàng, nhíp nhàng lại có cảm giác ngứa ngáy.

Mà lúc ông lão rút ra, Tiêu Hi Nguyệt lại cắn môi, hình dáng mềm mại run rẩy liên tục, dùng sức kẹp chặt cây gậy thịt khiến cho tầng tầng thịt mềm mại chồng lên nhau, không ngờ chiếc dương cụ có thể khiến nàng vui thích này lại rời đi.

Nhưng hai người đâm đâm văng tung tóe, động tác của lão hán sai khiến lại trở nên hung mãnh như thế, ác giao Xuất Uyên thế nào cũng không trói buộc được, dùng gậy thịt rút ra, đầu rùa to lớn không chút lưu tình rách qua thịt non của Tiêu Hi Nguyệt, lại mang đến khoái cảm cực hạn cho nàng giao hòa, nhin không được rên rỉ một tiếng, phát ra tiếng rên rỉ thiên nhiên.

Có lẽ, tiên tử thanh lãnh chính là thích thú khi dùng gậy thịt này rút ra huyết mật của nàng, mới vô thức nhếch miệng mật, làm cho động tác rút ra của lão hán càng khó khăn thêm vài phần.

“Tiên tử, tiên tử!” Ba, ba ba, ba ba.... Ừm... nhẹ một chút, đại lực của Lý lão hán đánh mạnh vào nhau, mạnh mẽ đánh ra, hung ác độc ác. Cây gậy thịt cường tráng màu đen lay động như gió, nhanh chóng cắm vào tiên tử dưới thân.

Khí tức hai người bị ma sát đến nóng hổi vô cùng, mật huyết tiên tử bị chen vào thành tiếng nước, giữa răng môi nhin không được phát ra tiếng rên rỉ.

“Tiên tử, để lão nô nhìn xem ngươi!” Lý lão hán duỗi tay ra, hạ thể duy trì động tác điên cuồng đâm dục Tiêu Hi Nguyệt, đẩy cánh tay mảnh mai che khuất cặp mắt của nàng ra, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp kiều my kia đập dòn, kiều mị bất thắng, đều thu hết vào đáy mắt.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử, ngài thật sự rất đẹp!!!” Lý lão hán hưng phấn đến điên cuồng, vươn nửa người dưới ra, để cái vạc lớn liên tục đâm vào huyết Tiêu Hi Nguyệt, một chút hưng ác đâm vào tâm hoa của tiên tử, không chút lưu tình rút ra, chỉ còn dư lại đầu chôn ở trong huyết tiên tử trắng mập, không dừng lại chút nào, lại cắm thẳng vào.

“Bộp bộp bộp!” “A, không, nhẹ... Ừm, nhẹ “Bộp bộp, bộp bộp, bộp bộp!” gây thối của Lý lão hán đập mạnh, vô cùng hưng phấn nhìn tiên tử dưới háng, mỗi lần bị gây thối cắm vào, đều nhúu chặt lông mày liễu xinh đẹp, đau đớn như bị cắm vào cây gây thối, chờ lúc rút ra thì..., Tiên tử lại kẹp chặt lỗ mông, khó nhìn được ngẩng đầu lên rên rỉ, phát ra tiếng ngâm nga thật dài, a một tiếng, vô cùng tuyệt vời, trên cần cổ thon dài tuyết trắng đỏ mồi hôi đầm đìa, sợi tóc dính trên gương mặt, bộ ngực sữa cao ngất vươn thẳng về phía hắn, hai cái sữa sữa cứng rắn mơ hồ có thể thấy được.

Mơ hồ trong đó, Lý lão hán còn có thể cảm nhận được, tiên tử dưới háng còn có thể kẹp chặt hai chân, dùng sức kẹp lấy eo của hắn, dưới thân huyết mật lại nâng lên, eo nhỏ vặn vẹo, rên rỉ chịu đựng sự mềm mại của nó.

Bị gian dâm, bị cắt xén, bị bứt khô, bị hấn cuồng nhật Hi Nguyệt tiên tử, cái kia vũ mị hàm xuân, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, bị gian đến thất thanh rên rỉ, thật sự là không chỗ không đẹp, không chỗ không cho người tham luyến.

Bộ ngực sữa tiên tử, cái cổ, đôi môi đỏ mọng, tai, sợi tóc, thậm chí là cái lưỡi đình hương ngày thường giấu trong cái miệng nhỏ nhắn, hiện tại lại vì bị đâm đã phun ra cái lưỡi thơm phức, Lý lão hán tất cả đều muốn nhắm nháp một mảnh.

Miệng của hắn muốn nhắm nháp một bên, nhai một miếng lớn dưới khó, cũng muốn nhắm nháp thử một miếng, nửa người trên của tiên tử rốt cuộc là tư vị gì! “Tiên tử!” “À ừ ừ ừ...” “Lão nô muốn thao túng ngươi!” “Tiên tử, thấy chưa? Lão nô... đang chơi ngươi đó!” “A... “A!””””” Hai người Vong Tình vui mừng., Theo Lý lão hán trùng điệp cắm vào, đầu rùa hưng mãnh đâm vào trên bắc hoa mẩn cảm, khoái cảm thối đạt tới cực hạn Tiêu Hi Nguyệt, rốt cuộc bị cắm tới mức thất thần

há mồm thét to, hai mắt trợn to., Bàn tay nhỏ bé nắm chặt trên cổ, hạ thể nâng lên cao, cùng với cây gậy thịt của lão hán đang cắm chặt ở cùng một chỗ với bà ta. Vòng thịt Bhụy hoa mẫn cảm nhiều chất rút cuộc cũng mở ra, co giật phun ra một luồng mật ong, tưới lên đầu rùa của lão hán.

Vô cùng vui mừng khiến Tiêu Hi Nguyệt khó thở, chỉ có run rẩy rẩy, phun hết mật ong ra khỏi phòng hoa.

“Tiên tử!” Cảm nhận được trong thủy triều do Tiêu Hi Nguyệt mở ra, trong mắt Lý lão hán hiện lên một vòng hưng phấn cuồng hỉ, hạ thể không lưu tình chút nào, lần nữa dùng sức đâm vào.

Phốc.

Toái địa, Tiêu Hi Nguyệt mở to hai mắt, khoe môi không khổng chế được chảy ra hương thơm, không có hô hấp thở dốc cùng rên rỉ, co giật hạ thể cũng đột nhiên cứng đờ.

Nàng đang tại phun trào thai, bị một hạt thô to đầu rùa mạnh mẽ xông vào, vòng thịt Hoa Tâm vô lực ngăn cản, chỉ có thể tại sau khi va chạm, gắt gao khóa chặt đầu rùa lại một đoạn, căng ra thật chặt, không cho tiếp tục chui vào thân bông nữa.

“Tiên tử?” Lý lão hán không dám lộn xộn, hắn đã đem nhục bông nhập vào trong thai tiên tử, nguyên bản còn lộ ra một đoạn thân bông nhỏ, hiện tại tất cả đều tiến vào mật huyết tiên tử, chỉ để lại hai cái túi to lớn ngăm đen, treo ở phía dưới khí tức hai người giao nhau.

Bởi vì quá mức hưng phấn, túi lão hán cũng theo đó chăm chú co vào, tụ đầy tinh túy giống như chuẩn bị rút tinh túy cho tiên tử.

Hắn bây giờ, có thể không hề có cách trở, dùng mắt rùa mắt ngựa hướng về phía thai thai tiên tử lửa nóng, điên cuồng bắn tinh.

Đáng tiếc chính là, tiên tử giống như bị hấn chọc thủng, mở to hai mắt nhìn về phía bầu trời. Một lúc lâu sau, thủy triều của tiên tử tựa hồ bị cưỡng ép dừng lại, nàng xụi lơ trên cổ, hai cái đùi trắng như tuyết vô lực rũ xuống, cái mông mềm mại lại lần nữa ép trở về trên cổ.

“Tiên tử?” Lý lão hán lại hỏi một tiếng, nếu như không phải Âm hồn tiên tử còn kẹp chặt lấy gậy thịt của hắn, cung phòng lại càng có chút co rút lại, vuốt ve cái đầu rùa an ủi hắn, lão hán còn tưởng mình lại một lần nữa giày vò tiên tử chết rồi.

Giống hệt ngày đầu tiên của cô.

“Ta...” Lại một lúc lâu sau, rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng khôi phục được một chút thần trí, cố hết sức ngẩng đầu nhìn lên bụng mình.

Bụng dưới vốn bằng phẳng mềm mại, bây giờ lại nhô lên giống như nắm đấm trẻ con, rõ ràng chính là cây gậy thịt lão hán cắm thật sâu vào trong cơ thể nàng. Cái kia đầu rùa to lớn làm nhụy hoa nở ra, xông vào trong bụng nàng, đem nàng nhô ra khỏi bụng... Hình dạng dâm đẳng như vậy.

Cái này, va chạm kịch liệt như vậy... Hóa ra là sẽ biến thành như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong đầu Tiêu Hi Nguyệt lóe lên một lần hỗn độn, vừa có sợ hãi bị cắm thủng bụng, lại có dư vị sung mãn, lại có bị lão già gian nhập thai, sau khi phơi bày trạng thái xấu hổ không chịu nổi.

Các loại suy nghĩ, làm cho nàng không biết đáp lại như thế nào, chỉ có tiếp tục giương chân lên, để cho cái thân cây thô dài kia lão hán nhét đầy nàng hạ thân, liền đầu rùa đung vào trong cung phòng.

“Tiên tử?” Lại đợi một lúc lâu.

Lý lão hán lần nữa cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Hay là... lão nô rút ra trước?” Không, người... người, người không nên cử động thì hai má Tiêu Hi Nguyệt nóng rực lên, sau khi nghe được hắn muốn cử động, thân thể từ trạng thái rắn chắc của thai gian sâu khôi phục lại, bối rối vươn bàn tay nhỏ ra, muốn kháng cự hoặc là bắt lấy thân thể lão hán, bảo hắn đừng lộn xộn.

“Hắc hắc, được lệnh!” Lý lão hán cười hắc hắc, duỗi ra bàn tay khô gầy, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của tiên tử, tiếp theo, hạ thể lại giật giật.

“A ha ha!” Cây gậy thịt cắm thật sâu vào trong bụng tiên tử, phương thức kìm nén cực sâu, khiến mỗi một động tác của hai người đều mang đến cảm giác rung động mãnh liệt, hơi chút động đậy, liền cảm giác xung kích mãnh liệt truyền đến từ hạ thân hai người.

Tiêu Hi Nguyệt lại một lần nữa trợn mắt cứng lưỡi, bị loại phương thức gian dân vạn phần xấu hổ này làm cho thất thần lạc phách, không nhìn được ngượng ngùng nghĩ, quy đầu của lão hán còn ở trong cung phòng của nàng, lát nữa nếu hấn bắn tinh... Sợ rằng không phải bụng của nàng đều bị rút đầy, giống như buổi tối điên cuồng lần đầu tiên, nàng bị nhấn trên cổ, tư thế bị đâm vào sau lưng, nồng đậm làm bụng của nàng căng phồng lên.

“Ngươi, ngươi đừng cử động.” Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ không thôi, trong bụng... hoặc trong phòng hoa thai, mơ hồ truyền tới cảm giác ngứa ngáy nóng bỏng.

Nhưng nếu dạng này bị sâu gian, nhục bông bắt đầu xen vào, nàng nhất định sẽ không chịu nổi...” Hảo hảo, lão nô bất động “Nhìn bộ dáng tiên tử hoảng loạn, Lý lão hán lại dừng lại.

Đưa tiên tử nghỉ ngơi một lúc, thưởng thức trạng thái hoảng loạn thất thần của tiên tử, biến trở lại dáng vẻ ngượng ngùng, liền biết tiên tử có thể nói chuyện rồi.

“Tiên tử, bây giờ ngài có thể giảng cho lão nô một chút phiền não về phiền não của ngài không?” Lý lão hán cầm lấy hai bàn tay nhỏ bé của nàng, mười ngón tay giao nhau, dưới háng gắt gao chống đỡ, gậy thịt cắm hoàn toàn vào chỗ sâu nhất của nàng, nhét đầy mật, nửa điểm dâm lưu cũng không chảy ra được.

Một bên lộ thai của gian tiên tử, duy trì tư thế bất động, một bên lắng nghe tâm sự của tiên tử?” “Tiên tử, “Cảm nhận được cảm giác tuyệt vời khi bị tiên tử hôn lên bức tường thịt nóng bỏng kia, Lý lão hán trong lòng đặc ý vạn phần. “, Lại nói: “Ngài cứ nói đi, lão nô vừa mới nói xong chính mình, thiếu niên hăng hái từ lão nô, cho đến bây giờ vẫn bế nghẽ vạn phần, ai cũng xem thường hoàn cảnh tạp dịch cũ., Tất cả lão nô đều nói cho ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt mở miệng, rốt cuộc

thở dốc một hơi, dưới bụng lửa nóng bùng lên, đầu rùa to lớn của nam nhân lấp đầy thai thai của nàng, hoàn toàn chiếm cứ âm hồn của nàng., Da thịt cực hạn làm cho trong đầu nàng có chút mê man, mở đôi mắt mê ly, nhìn khuôn mặt lão nam nhân cắm sâu vào nàng này, vô thức nói ra: “Vậy ngươi... còn muốn tu tiên?” “Tu tiên giả?” Đang hưởng thụ gian dâm Hi Nguyệt tiên tử, lão Hán tử ngây ngẩn cả người, đây là từ hai mươi năm trước sao? Hai mươi năm? Hay là ba mươi năm trước? Nếu là ba mươi năm trước, hẳn nghe được từ này, có lẽ còn có một tia hy vọng.

Nhưng bây giờ hắn đã hơn bảy mươi, muốn tu tiên... không thua gì thiên phương nói mộng.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt đứng dưới thân hắn dang hai chân ra, không biết là rên rỉ, hay là phối hợp, ừm, từ lỗ mũi phát ra, lười biếng không nói nên lời, giọng nói quyến rũ, giọng mũi mềm mại, lại mềm mại, có thể khiến cho Trầm Rèn Cương hóa thành Nhiễm Chỉ Nhu, cũng có thể khiến... Tiểu Bát biến thành chum lớn, ôm chặt lấy mị tình., Tiên tử xuân tình dâng trào, điên cuồng giao hoan với nàng!” “Tiên tử!” Lý lão hán toàn thân run rẩy, hai mắt đục ngầu lệ nóng tràn đầy mặt. “Ngươi, tiên tử ngươi, dự định giúp lão nô tu tiên? “Ừm...” “Tiêu Hi Nguyệt nằm trên bãi cỏ, hai con ngươi nửa mở nửa khép, từng tia mị ý nhẹ nhàng chảy ra, thời khắc thu ba lưu chuyển, hình ảnh mỹ lệ nhất thế gian, không ngoài như thế.

“Ta có thể.” Tiêu Hi Nguyệt bị gậy thịt cắm sâu lại thở hổn hển, tiếp tục nói: “Giúp ngươi đột phá Trúc Cơ cảnh, sau này... Ừm, dựa vào chính ngươi.” Lý lão hán nhìn tiên tử dưới hai má ửng hồng không chớp mắt., Thanh âm này thật như tự nhiên vang lên bên tai hắn: “Lão nô nếu là đột phá Trúc Cơ cảnh, ít nhất còn có thể sống ba trăm năm, chẳng phải là... Lão nô còn có thể lại cùng tiên tử ngài chơi đùa ba trăm năm?!” Tiêu Hi Nguyệt mím môi, trong ánh mắt tràn đầy xấu hổ, nhìn lão hán, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, tiên tử lạnh lùng mới từ trong miệng xì một tiếng: “T bí bí bí?” Chỉ là thô bí?” Lão hán ngây dại, ý là, cuối ba trăm năm sau, tiên tử đồng ý, đều cho hắn gian dâm, cắt ngang, hai người ở Minh Nguyệt cư có thể tận tình vui sướng,

từ chân núi lại đến đỉnh núi, mỗi địa phương, mỗi nơi., Đều điên cuồng yêu đương, tiên tử giang hai chân ra, tiên tử nằm sấp trên bàn đá, tiên tử đỡ cây đại thụ, hai chân đứng thẳng, vênh cao mông tròn, tiên tử, tiên tử, rên rỉ, cho hấn gian dân ba trăm năm!”, Thô bỉ, chỉ là thô bỉ, tiên tử, ngài không cự tuyệt, tiên tử, tiên tử, ngài, ngài, ngài... đối với lão nô thật sự là quá tốt!!!” Lý lão hán mãnh liệt nằm sấp xuống, gất gao đè lên người Tiêu Hi Nguyệt., Lão Lệ tung hoành, điên cuồng kêu lên: “Tiên tử, tiên tử giúp người! Lão nô giúp người tu luyện, lão nô giúp người ngừng ngứa ngáy!” Một bên hưng phấn gào thét, chảy nước mắt, một bên run run không ngớt, đầu rùa chôn sâu trong lồng ngực Tiêu Hi Nguyệt bắt đầu lồi lên bên phải, khuấy đảo bên trong tùy tùng hoa phòng nóng bỏng của nàng, chất xúc tác trắng nõn nà, bị khuấy đến vang lên những tiếng xì xào.

“Dễ một chút, nhẹ một chút, a... A... Toẹt, quá nhanh rồi...” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, hai tay lại một lần nữa nắm chặt vùng cổ dưới thân, lông mày liễu nhíu chặt, đau khổ thừa nhận lão hán càng lúc càng nhanh.

Đây không phải lần đầu tiên nàng được lão già gian cung sâu, nhưng trên xe lại có.

Một lần tâm tình bởi vì phá thân quá mức hoảng loạn cùng sợ hãi, xa xa không bằng lúc này đây tâm tình thả lỏng, tinh tế cảm thụ nam nhân đầu rùa xông loạn trong thai, tâm hồn cùng huyết khẩu của nàng cùng một chỗ quán chặt lấy hỏa nhiệt bỏng thân, bị lão hán tùy ý tùy ý đâm vào mang đến cảm giác sáng khoái.

“Tiên tử!” Lão hán lại lè lưỡi, cuồng liếm cổ tiên tử thon dài, đầu lưỡi lớn liếm láp cổ họng và xương quai cốt của nàng.

“A ha ha” khoái cảm như nước thủy triều, Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên rỉ thật dài, ôm lấy đầu lão hán đang liếm môi, hai chân giơ lên xinh đẹp tuyệt trần, gất gao nắm lấy eo của lão.

Nàng hạ thân, bắt đầu co giật, run rẩy.

“Tiên tử, một lần cuối cùng!” Lý lão hán cũng ý thức được tiên tử sẽ lên cao trào, lần này hẳn không nhịn nữa, mãnh liệt rút đầu rùa từ trong bụng tiên tử ra, phình to một vòng, bung tim của nàng ra, lại mãnh lực cắm vào bên trong.

Đầu rùa hung mãnh phá vỡ cổ cung, hung ác đâm vào, đung vào bên trên vách trứng của tiên tử, gắt gao bám vào.

Tiêu Hi Nguyệt há to miệng nhỏ, hai chân cuộn lấy eo của lão, hai tay nắm lấy mái tóc lưa thưa của lão, đầu óc trống rỗng.

Chỉ còn lại một ý thức: Nàng sắp đạt tới đỉnh phong của thịt, lão hán cũng sắp bắn tinh, rút tinh túy nồng đậm vào trong cung phòng của nàng.

Quả nhiên, cùng phát sinh như nàng tưởng tượng.

“Tiên tử, lão nô tới rồi!!!” Lý lão hán hét lên một tiếng, hai cái túi trứng dán trên da của Tiêu Hi Nguyệt Tuyết bị co rút lại, phun ra một luồng tinh khí nồng đậm.

“A ha ha!” Tiêu Hi Nguyệt run rẩy không thôi, cất tiếng hét dài, hai chân ôm chặt lấy eo lão hán, làm cho cây gậy thịt cắm thật sâu vào huyết mật của nàng, phun ra cổ lớn nồng đậm vào chỗ sâu nhất trong bụng của nàng.

Khi tinh túy nóng rực rót vào trong bụng nàng, Tiêu Hi Nguyệt cực hạn cao trào đã tới, toàn thân đều đang run rẩy, hai chân quăn chặt, nghênh đón nồng đậm tinh túy bắn vào.

Thân thể khô gầy của Lý lão hán đặt lên thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, gậy thịt cắm sâu vào, hai người bất động, chỉ có cái túi của lão hán đang không ngừng co rút lại, nhét đầy tinh túy, thỏa thích vào bên trong ngực Hi Nguyệt tiên tử tuyệt mỹ thanh lãnh, khiến bụng của nàng vốn chỉ to bằng nắm tay, căng phồng lên, bên trong tràn đầy nồng đậm nóng rực.

Một lúc lâu sau.

Giao dịch hoàn tất, lão già bắn tinh xong, mới giống như nhụt chí nằm nhoài trên người Tiêu Hi Nguyệt.

Mãi đến tận khi toàn bộ tinh lực nồng đậm được rót vào, Tiêu Hi Nguyệt mới thở dài rên rỉ một tiếng, hai chân vô lực buông lỏng, nhắm mắt lại, run rẩy thở dốc.

Không biết là đang bài xuất ra sau phiên nào thế nào, hay là cảm giác xoa sần nóng rực nồng đậm, hoặc là... Cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ là hưởng thụ dư vị sau khi giao hoan nam nữ, cực hạn cao trào.

duy trì giao hòa giữa hai người vẫn không nhúc nhích, lại hỏi lâu, Lý lão hán mới cười hắc hắc bên tai nàng: “Tiên tử, lần này chúng ta trước tiên nghịch ngợm, lần sau lão nô lại lắng nghe tâm sự phiền lòng của ngài, thế nào?!” Lần sau... Lại là vui sướng kịch liệt như vậy? Tiên tử? Có được không? Lão nô lần này còn muốn xen vào tiên tử ngài!” Lý lão hán lại bắt đầu rục rịch.

“Tiên tử?” Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt ngượng ngùng, tại lão hán lại một lần nữa lay động eo, để cho gậy thịt trong cơ thể nàng quấy... “Tiên tử, lão nô muốn bắt đầu rồi...?” “Tiên tử nhẹ nhàng gạt đầu, lại một lần nhắc lên hai chân, cuốn lấy eo lão hán.

“Tuân lệnh!” Lão hán hăng hái, gậy thịt từ trong thai tiên tử rút ra, rút ra chừng hơn hai mươi phần công cộng, để cho đầu rùa ma sát một lần với đường hoa của tiên tử, mới chậm rãi cắm vào.

Lại một lần nữa cắm sâu vào trong.

“A ặc ặc!” Tiêu Hi Nguyệt duyên dáng ngâm một tiếng, nắm chặt thảo nguyên dưới thân.

Chuẩn bị nghênh tiếp, tiếp theo là nhiệt huyết sôi sục.

Phương pháp tu hành của tiên tử (48)

Hai mươi một tháng bốn mươi tám, ngày thứ tư mươi tám, vị sư tử Hư Hoàng Giả Phượng, sư tử đang ngủ say à? Hi hi, sư tử “Hi hi” cười nói: “Lý tiên nhân, tên thói tha nhà người... A ha ha, nữ nhân ở bên ngoài, trong căn phòng ở một gian nhà bằng gỗ, cửa phòng đóng chặt như có tiếng rên rỉ của hai nữ tử truyền ra, một thanh âm vừa yêu kiều vừa mê hoặc, mang theo vẻ vui vẻ, tựa hồ đang hưởng thụ trên giường vui sướng.

Mà thanh âm kia lại khàn khàn mang theo một tia anh khí, lại có vẻ khàn trương cùng ngưng ngững, không có áp trên người nữ tử nàng mở ra, chỉ là kiềm chế thở dốc rên rỉ, vặn vẹo thân thể mềm mại ngênh hợ.

Nếu là có người đi ngang qua nơi đây, may mắn nghe được hai cô gái này phát ra tiếng rên rỉ, nghe được dục niệm bộc phát, hạ thể sung huyết, hâm mộ trong phòng lại có nam nhân có thể song phi tiên vân tông hai nữ đệ tử.

Nếu nghĩ như vậy, hẳn nhất định sẽ thất vọng.

Bởi vì trong căn nhà gỗ này, trên một cái giường thêu rộng lớn, nào có nam nhân gì, chỉ có hai vị nữ đệ tử thiên kiều bá mị, đang kịch liệt triền miên.

Bị sóng đỏ cuộn cuộn, Diên Loan đảo phượng, tiếng dâm ngữ, vang vọng không ngớt.

“A...” Hai bộ thân thể trắng muốt như tuyết chồng lên nhau, bốn cái chân đẹp quấn vào nhau. Chân ngọc cong cong, eo cong lắc lư, thân thể hùng hực nóng bỏng đan xen vào nhau., Âm thanh rên rỉ a a của tiếng rên rỉ làm rung động lòng người, phảng phất như để cho người ta nhìn qua, liền có thể nhìn thấy hai vị nữ tử xinh đẹp dán sát vào nhau thành cánh hoa ướt nhẹp, đã bị nước mật kịch liệt giao hoan hút cạn, bốn cánh hoa mềm mại như hoa hồng trong mưa, bị gián đoạn đến mức kiều diễm vô cùng.

Tất cả những điều này, đều chứng minh rằng, trong nhà gỗ có hai vị nữ tử xinh đẹp, đang làm chuyện hư hoàng giả phượng,

cắn nuốt đậu hũ hương diễm.

Mà nhìn hai người đan xen đôi chân đẹp, vặn vẹo, thắt lưng liều, kề sát bên huyết mật, cùng với kịch liệt nhúc nhích, đụng vào nhau không ngớt, xem ra hai vị này tư sắc không tầm thường, cùng làm Bách Hợp Hoan, an ủi lẫn nhau, đã không còn là hồi sau nữa.

Chỉ có trong rất nhiều lần vui vẻ, sự phối hợp của hai người mới ăn ý như thế.

“Hi hi, sư tỷ nói ta là nha đầu thối? Sư muội ta một chút cũng không có hôi thối, nếu không vừa rồi sư tỷ nguoi sao lại liếm được sư muội vui sướng như vậy chứ? Sư tỷ, trước tiên, không vội.” Hai hàng lông ngực tròn trịa của sư muội phập phồng theo động tác của hai người mà lắc lư trước mắt không thôi., Sư tỷ bị nàng đè lên, thấy Dục Hỏa khó nhìn, lại giận nàng dâm đảng, vì thế duỗi hai tay nắm lấy bộ ngực đầy đặn của nàng, bốn ngón tay đối với đôi hàm son màu đỏ tươi sớm đã cứng rắn của nàng, hung hăng bóp một cái.

“A ha ha, hàm răng nhạy cảm bị bóp thành hình thái đẹp, sư muội kiêu mị phát ra tiếng dâm kêu, làm cho sư tỷ ở dưới thân nàng ngược lại xấu hổ: “Lý tiên tử, cầm miệng lại cho nguoi!” ân tình sư tỷ, ta phải ngậm miệng lại, hay là ngậm miệng lại? Phía sau không thể nói được, dù sao thì..., Lời nói hi hi của sư tỷ tiếp theo của sư tỷ đang cắn chặt vào miệng của ta...” Từ đôi môi đỏ mọng của sư muội đầy đặn quyến rũ nói ra những lời dâm đảng như thế, sư tỷ ngượng ngùng trong lòng rung động, chỉ cảm thấy toàn thân không chỗ nào không mềm, không chỗ nào không ngứa, cần sự an ủi của sư muội, bị mài đến sưng đỏ làm cho nàng khó có thể chịu đựng được.

“Sư tỷ ” phảng phất nhìn ra ý nghĩ trong lòng vị sư tỷ đã hoàn toàn gọi lên dục hỏa kia, sư muội kiêu mị cúi người xuống, để hai người bộ ngực tròn trịa đặt cùng một chỗ, nồn nà đỏ bừng tình dục vọng chạm vào nhau, hai tay của sư tỷ bị kẹp giữa da thịt hai người, tràn đầy cảm giác mềm mại mỹ miều.

“Sư muội xinh đẹp kia đang cầm khuôn mặt hồng triều của sư tỷ, cười mị hoặc, đôi môi dán vào vành tai của sư bá, rồi hôn nhẹ, lỗ tai sư tỷ, đầu lưỡi ướt át nhẹ nhàng liếm một cái.

“Ân, tiên nữ ” sư tử anh khí” rên rỉ một tiếng, trong miệng thân mật kêu lên tên sư muội, nhả ra hương thơm như lan, ánh mắt càng thêm mê ly.

Một tiếng kêu này, phảng phất triệt để đốt lên tình dục của hai người, lúc Lý Tiên thuận theo khuôn mặt của nàng một đường hôn lên khóe môi, sư tử anh khí sớm đã mở ra miệng nhỏ hồng nhuận, cánh môi khó chịu mở ra, chờ đợi.

Lý Tiên Tiên ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt mê ly của sư tử, từ trong ánh mắt của nàng, Lý Tiên nhìn thấy tình ý triền miên và dục vọng, lây nhiễm nội tâm của nàng, khiến nàng cũng đồng dạng dùng ánh mắt tương tự, thâm tình nhìn sư tử.

Thân thể mềm mại dán chặt, ôn nhu đối mặt, tình cảm rậm rạp giao nhau, chậm rãi thiêu đốt nội tâm các nàng.

“Như ráng thì thảo nói ra tên của sư tử, sau khi Lý tiên tiên động tình hôn xuống, sư tử Lưu Nhược Hà dưới thân thì mở môi ra, nhiệt tình chào đón, bốn miếng môi đỏ hồng nóng bỏng hôn lên nhau, hai cái lưỡi nhỏ nhắn bóng loáng quấn quanh nhau.

Hương quán đưa âm, tình tư đan xen.

Hai bộ thân thể đầm đìa mồ hôi đang bị thêu bên trong quay cuồng triền miên, hai cái miệng trên dưới cắn chặt vào miệng đối phương, thẳng đến khi hai người đồng thời thét lên chói tai, rên rỉ, ôm chặt lấy nhau, huyết mật phía dưới run rẩy phun ra chất lỏng sền sệt, bốn cánh hoa hồng phấn khóc lóc xoắn lại cùng một chỗ, mật nước bắn tung tóe vào âm huyết của đối phương.

Tư thế như vậy duy trì hồi lâu, hai vị nữ tử mài đậu hũ đến cao trào, thân thể...

Con trai mới mềm xuống, ôm lấy nhau ngã xuống thêu, thở hổn hển hưởng thụ cao trào phía sau mài kính.

“Sư tử, có đẹp không?”... Không cho hỏi “Hi hi”, sư tử còn xấu hổ hay sao?” Hai nữ tử mềm mại ôm nhau thân thể thân thể thân mật, mặt đối mặt ôm nhau, sữa sữa thơm dán vào sữa tê, đùi quấn lấy nhau, huyết mật ướt sũng một chút không có, lưỡi biếng đến cực điểm cọ xát bắt đùi đối phương, làm cho

nhịp điệu cao trào vẫn duy trì lâu hơn một chút, cũng là chuẩn bị cho lần giao hoan tiếp theo.

Thiếu đi thực chất nhập vào, vền vện là Hư Hoàng Giả Phượng lẽ mề một phen, luôn làm cho đôi sư tử sư muội trăm hiệp hoan này cảm thấy thiếu cái gì đó.

Đặc biệt đối với Lý Tiên Tiên đã ném qua dương vật của nam nhân, cùng sư tử, cùng với hành vi mài đầu hũ của tiểu Tước nhi, lại càng giống như là gãi ngứa cách giày, tuy nói cũng có thể miễn cưỡng, nhưng mỗi lần đều phóng túng vui sướng cùng các nàng mấy lần, tiêu tốn một hai canh giờ để mài gương, mới có thể giảm bớt một chút khát khao trong lòng.

“Sư tử.” Lý Tiên lại quần lên, đôi môi đỏ mọng mở khẽ lên môi anh khí sư tử một cái, mị nhãn như tơ nhìn nàng, phát ra lời mời giao hoan.

Lần này, nàng định để sư tử cưỡi nàng ở dưới, mài nàng, đè nàng, dùng huyết nhỏ đụng vào hang ổ của nàng, mài đến mức thâm lưu, nàng mới chịu buông ra hai chân eo thon của sư tử.

“Đội đã.” Lưu Nhược Hà nhắm hai mắt mê ly lại, thở hắt hắt một cái, gờ tay che miệng Lý Tiên lại, ngăn hành động hôn hôn Lý Tiên lại.

Kỹ nữ này xuất thân sư muội, sau khi tiến vào luyện khí kỳ, da thịt trở nên trắng muốt, vốn làn da còn có chút lỏng lẻo, bộ ngực sữa mềm mại bị nam nhân kia xoa xoa, cũng trở nên mịn màng, không kém gì nhị bát thiếu nữ.

Chuyện này cũng đã thành, Lý Tiên cười quyến rũ với nàng một cái, ngón tay nhỏ xíu vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, sữa sữa mềm cao ngất đè lên cánh tay nàng, Lưu Nhược Hà toàn thân nóng rực, sắc mặt hồng nhuận, không kìm được tròn theo nàng vào trong phòng, nóng bỏng ân cần tiến hành giao hoan với nữ tử, thỏa thích triền miên.

Nửa năm qua, Lưu Nhược Hà không biết đã vui vẻ giống sư muội bao nhiêu lần, bất luận lúc nào, chỉ cần sáng sớm, buổi trưa, buổi chiều, buổi tối đều sẽ kéo dài một phen.

Trong ngày nghỉ ngơi hoặc là lấy cớ đóng cửa tu hành, hai người thậm chí có thể suốt đêm phóng thả, mấy ngày mấy đêm

nằm dưới giường.

Sau lần đó, chân Lưu Nhược Hà rớt cuộc cũng chạm đất, cô cảm thấy hai chân mình đều đang run rẩy. Hạ thể bị mài vừa đỏ vừa sưng, mỗi một nơi trên cơ thể đều trải rộng dấu vết giao hoan.

Đương nhiên, sư muội cũng giống như vậy, toàn thân đều là nước mật mà nàng lưu lại, nằm xụi lơ trên giường không thể động đậy.

“Sư tỷ, còn chưa nghỉ ngơi đủ à? Đây mới là lần đầu tiên, còn thiếu bốn lần nữa thôi.” Lý Tiên đặt tay lên hai ngọn núi, lúc nói chuyện đã khiến Lưu Nhược Hà cảm thấy ngứa ngáy với cặp song nhũ trắng như tuyết đã lớn hơn nửa năm trước.

Cũng là lần đó, Lưu Nhược Hà nửa ép cô đồng ý, giữa hai người mỗi ba ngày mới có thể tiến hành một lần vui vẻ, hơn nữa mỗi lần vui là không thể vượt quá năm lần.

Chỉ là về sau Lý Tiên Tiên dùng các loại có tiến hành phá hư, từ ba ngày một lần, biến thành cố định ba ngày một lần, hai ngày ở giữa lại là lấy có dây dưa tới, dẫn đến buổi tối Lý Tiên Tiên chỉ cần ở trong nhà, hai người nhất định cùng giường chung gối, trần truồng giao hoan.

Hơn nữa, năm lần gọi là năm lần, cũng từ năm lần Lưu Nhược Hà đổi thành năm lần Lý Tiên - kỹ nữ này ỷ vào kinh nghiệm của mình, ngoại trừ lần đầu tiên hai người cùng lên cao trào ra, những lần khác mỗi lần Lý Tiên ngâm nga tới đỉnh phong, Lưu Nhược Hà đều tới đây nhiều lần.

“Ừm.” Lưu Nhược Hà đáp một tiếng, nhắm hai mắt lại, nói: “Ta và ngươi nói chuyện” Vừa nói, vừa làm không phải tốt hơn à?” Lý Tiên lười biếng nói, lại bắt đầu vịn vẹo thắt lưng, khiến huyết mật dưới cơ thể cọ xát lên bàn chân sư tỷ, chậm rãi chuyển động thân thể.

Đồng thời, nàng cũng cúi đầu, hé miệng ra, lưỡi thơm lè ra, liếm lên trên thịt ngà sữa trắng nõn của Lưu Nhược Hà, như đùa giỡn vòng quanh hàm son màu đỏ tươi, lưu lại hương thơm ướt sũng ở trên thịt ngà sữa trắng như tuyết.

Nhưng chính là không đi liếm láp đôi hàm mỡ của sư tử, trái cây thanh tú đứng thẳng ở núi tuyết trắng không người thưởng thức, càng phát ra mỡ cảm tăng lớn.

“Người ngâm lại cho ta!” Lưu Nhược Hà ngửa ngáy khó chịu, ôm lấy mặt sư muội ép xuống, ngực phập phồng, đưa sữa lên miệng cô.

“Không được động đây, sư tử nói với người vài lời!” Sau khi Lý tiên tử há miệng ngâm trứng của nàng, Lưu Nhược Hà lại thở hắt ra, rên rỉ một tiếng, hai chân mở ra nhiều một chút, kẹp chặt một cái bắp đùi tuyết trắng của sư muội, huyết mặt ướt sũng cũng đồng thời tiến lên nghênh đón, chậm rãi lay động bộ xương sườn, để huyết mặt ở trên đùi sư muội cọ xát.

Hai người lại bắt đầu lên Bách Hợp Ma Kính, nhẹ nhàng động thân trên giường lớn.

Rất chậm, lại có cảm giác khác hẳn so với nam nhân kia, kéo dài kéo dài.

“Sư tử, nói cái gì vậy?” xuất ra trứng Lưu Nhược Hà, Lý Tiên nói một câu, lại ngâm lần nữa, đầu lưỡi chậm rãi nhấm nháp trái cây cứng cáp của sư tử.

Lưu Nhược Hà hí mắt, từ từ uốn éo cái eo thon của sư muội, huyết mặt nhỏ trên đùi đôi phương, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Sư muội, người bán nhập Tiên Vân tông, đã bao lâu rồi?” Nước mặt của hai người không ngừng chảy ra, hai đùi dính vào nhau đều trơn trượt.

Nhưng các nàng đều không để ý đến, mặc cho nước mặt chậm rãi chảy ra, thân thể vặn vẹo không một khắc nào dừng lại.

Chẳng qua động tác rất là chậm chạp.

“Hơn nửa năm, ước chừng tám chín tháng rồi.” Lý Tiên lại nhả ngà Lưu Nhược Hà ra, quay sang ăn một con khác.

Lưu Nhược Hà không ngăn cản cô, để cho sư muội ăn sữa của mình, thậm chí hơi uốn ngực, búng ngực cao thêm vài phân, nhìn sữa của mình ra ra vào vào trong miệng sư muội, nước miếng thấm ướt hai ngọn núi sữa, cảm giác kích thích khác người khiến Lưu Nhược Hà càng thêm mê ly.

Chỉ là...” Ánh mắt “Luu Nhược Hà” của “Luu Nhược Hà” càng thêm mê ly, ôm lấy vai cô, ngón tay cắm vào mái tóc của cô, lồng ngực càng thêm ưỡn cao, đôi sữa đẩy đà như muốn dâng tặng cho sư muội, cao cao thẳng.

“Sư tỷ!” Lý Tiên Tiên cho rằng nàng lại động tình, liếm môi dùng sức thêm vài phần.

Chỉ có điều cô không nhìn thấy, Luu Nhược Hà quay đầu nhìn về phía cửa phòng đang mở rộng, ánh mắt lại toát ra vài phần thương cảm.

Cửa phòng mở rộng, từ cửa lớn đóng chặt kéo dài đến tận đây, hai bộ quần áo nữ đệ tử Tiên Vân Tông tu hành vứt bỏ đầy đất.

Chỗ đại môn là quần áo và áo của hai người, cái bàn của phòng khách bị đụng một cái, ấm trà rơi xuống đất, thấm ướt nội y của hai người.

Chỗ cửa phòng thì là giày của các nàng, bên giường vứt bỏ áo lót lót thiếp thân, đệm chăn xóc giường lộn xộn, trâm cài tóc rơi xuống đất.

Tất cả những điều này, giống như đang tái diễn lại sự nhiệt liệt của hai người sau khi tiến vào phòng. Các nàng từ cửa lớn, không thể chờ đợi được nữa mà ôm hôn cùng nhau, một đường triền miên, vội vàng cởi quần áo ra, cho đến khi ôm nhau ngã xuống giường lớn, bốn chân đan chéo nhau, mặt huyết dán chặt mãi dũa giao hảo.

Nếu không phải Luu Nhược Hà vẫn còn chút lý trí đóng cửa lại, các nàng chính là ban ngày tuyên dâm, thậm chí không đóng cửa.

Quần áo lả tả khiến trần trụi của Luu Nhược Hà bại lộ không còn sót lại chút gì, sao có thể để cho tính cách bảo thủ của Luu Nhược Hà mà không hoảng sợ? Trước khi nàng và Lý Tiên phát sinh quan hệ, từng giao thủ với nam tử, thậm chí ngay cả một ánh mắt ám muội cũng không có, cả ngày bận rộn tu hành.

Nhưng sau lần hai người tắm cùng một chỗ, nàng phảng phất như nhập ma, điên cuồng giao hoan với sư muội.

Mới đầu còn có cái cớ, nói là hồi báo Trúc cơ đan của sư muội, nhưng hôm nay...” Lý Tiên Tiên phun ra hai quả sữa đã được nàng liếm sáng lấp lánh, hai tay bóp chặt lấy sữa của sư tỷ, để nàng có thể một ngụm cắn cả hai hạt mủ.

“Ài...” Lưu Nhược Hà khẽ thở dài, dục vọng trong lòng biến mất rất nhiều.

“Sư tỷ?” Lý Tiên Tiên hỏi lại, không nhận được câu trả lời, lại hỏi: “Sư tỷ còn lo lắng mình không thể trúc cơ à? Không sao đâu, ta còn có Trúc Cơ đan, sư tỷ tỷ có thể bế quan trùng kích một lần nữa!” Cầm trong tay tiểu sư muội của người?” Lưu Nhược Hà đột nhiên hỏi.

Lý Tiên Tiên sững sốt, sau đó ngẩng đầu lên hôn môi sư tỷ một cái, cười hì hì nói: “Sư tỷ ghen tị à?” Lưu Nhược Hà mím môi, ngừng luật động vòng eo, đột nhiên hỏi: “Nếu ta bảo người không đi... Nếu làm như vậy, sau này chuyên tâm tu hành, người có muốn không?” Lý Tiên Nhân cũng sững sốt.

“Người trả lời, xin thứ cho ta, không muốn...” Lưu Nhược Hà bổ sung một câu: “Người có thể hiểu được ý ta không?” Sư tỷ xem thường ta?” Lý Tiên Tiên hí hóp mắt.

“Nếu ta xem thường người, vậy sao lại lấy đan dược của người ra?” “Đó là vì sao?”...” Lưu Nhược Hà nhắm hai mắt lại, không trả lời cô ta.

Nàng đã biết đáp án.

“Sư tỷ!” Lý Tiên Tri thanh âm dài, hạ thân bắt đầu đụng vào nàng, bốn bờ môi ướt át chậm chạp, chẳng qua so với trước kia đã ít đi rất nhiều.

Ban đầu Lưu Nhược Hà còn cắn răng không trả lời, nhưng sau đó lại dần dần bị khơi dậy dục hỏa ôm chặt lấy nàng, lăn một vòng, ngấn trên người nàng ta, hạ thân đang rất lễ mễ với nàng ta.

“Sư tỷ 《 Hai người sư tỷ 》 》 tham cầu vui vẻ, ôm hôn nhau kịch liệt, lăn lộn trên giường một phen. Người áp ta áp chế người, hồi lâu mới mờ mờ đầm đìa đến cao trào, mệt mỏi đến không ngớt nằm trên giường.

“Sư tử, người lo lắng mình không thể đột phá Trúc Cơ sao?” Lý Tiên Tiên nắm lấy tay nàng, ngón tay nắm lấy lòng bàn tay, chậm rãi vênh váo, khẽ cười nói: “Không sao, sư tử cứ từ từ, sư muội có rất nhiều đan dược sư muội., Đệ tử nội môn giàu có hơn sư tử tưởng tượng, nếu vẫn không được, ta đi tìm một công pháp tốt hơn, để sư tử người chuyển tu “không cần, ta nợ người đủ nhiều” rồi, giữa người ta còn nói cái gì mà không thiếu nợ!” “Chẳng lẽ sư tử lo lắng cho ta?” Lý Tiên Nhân đột nhiên lại lặn tới trên người nàng, hai tay nắm lấy hai ngọn núi non mềm mại của nàng, ánh mắt mang theo ý cười nhìn nàng.

Lưu Nhược Hà thầm than trong lòng, “Coi như vậy đi, người làm vậy, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó, người sẽ đặt chân vào đâu?” Chẳng phải ta đã sớm nói rồi à? Cùng lắm thì rời khỏi Tiên Vân tông, ta đâu có làm chuyện thương thiên hại lý, lại càng không dâm loạn tiên vân tông, chỉ thích tu luyện với tiểu Tước nhi, chẳng phải là được rồi sao? ” Tu luyện à? Sợ không phải ở phòng luyện công mài dũa một đêm.

Thật không biết nàng làm thế nào câu dẫn được Kim Ngọc Tước, cô bé kia nhìn rất là đơn thuần, không nghĩ tới cũng có thể tiếp thu vui vẻ giữa nữ tử.

Có lẽ, mình thật sự không thích hợp tu tiên, cũng không thích hợp sinh hoạt ở Tiên Vân Tông.

Tảng đá trong lòng hắn ta phẳng phát như đang rơi xuống.

Hạ thì bình thường, Lưu Nhược Hà đột nhiên nhoẻn miệng cười, đôi chân ngọc thon dài vượt mộng sư muội, giờ tay về phía Lý Tiên: “Chính người nắm chắc rồi, sư tử không dạy người “Ách?” “Ách?” Lý Tiên mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng ngay khoảnh khắc sau Lưu Nhược Hà đã dùng mũi chân ép chặt lấy eo nàng, ép nàng phải khom lưng, hai người ôm lấy nhau, lại hôn nhau một cái, đầu lưỡi quấn quanh, hạ thể nghiền ngấm mãi.

Sự tình hương diễm dâm tà một mực kéo dài đến chạng vạng tối, hai cổ thân thể màu đỏ kịch liệt vui mừng, mới một hồi nằm ngửa trên giường tú, thở hỏn hển.

“Sư tử, hôm nay người cực kỳ si mê, còn muốn mua không?”
“Không, người đi tìm cô ấy đi.” “Đi thôi...” “Lưu Nhược Hà không giải thích, đẩy cô ấy một cái, Lý Tiên chỉ có thể đứng dậy dùng pháp thuật dọn dẹp sạch sẽ thân thể, thu thập quần áo rơi xuống, thay một bộ quần áo khác.

“Sư tử, tối nay ta không thể không đi, Tiểu Tước nhi và tiểu Thanh Mai của nàng ra ngoài rèn luyện trở về, đêm nay ta phải đi theo nàng...” Được rồi, người đi nhanh đi” Trong giọng nói của Lưu Nhược Hà không có bất cứ bất mãn nào, cô ta đã sớm biết chuyện của Lý Tiên và Kim Ngọc tước.

“Sư tử, chờ ta trở về.” Lý Tiên mặc một bộ quần áo màu đỏ, xoay người vén mái tóc, nằm trên giường bên khố môi nữ tử trần trụi, hôn một cái, quay người định rời đi.

“Sư muội” Lưu Nhược Hà đột nhiên gọi nàng lại.

Lý Tiên Tiên dừng bước chân buồn bã, quay sang nhìn tiểu tình nhân của nàng: “Sư tử, còn có chuyện gì không?” “Lần sau...” Lưu Nhược Hà vẫn nhắm hai mắt, đỏ mặt: “Lần sau... người chuẩn bị thứ gì?” “Chính là... Giác tiên sinh...” Lý Tiên sinh thất thanh nói, kinh ngạc nhìn sư tử.

Cái gọi là Giác tiên sinh, chính là thứ nữ nhân độc ác, hoặc là thứ mà nữ nhân vui vẻ trợ hứng, trước đó Lý Tiên Tiên đã mấy lần muốn dùng, nhưng đều bị Lưu Nhược Hà kiên quyết từ chối.

Thà mài cả đêm, cũng không muốn những vật chết kia tiến vào thân thể của nàng.

Nhưng từng nghĩ, sư tử lại đột nhiên thông suốt?” Đứng, đứng nghĩ nhiều, người đi nhanh đi!” Lưu Nhược Hà quay người lại, chỉ để lại cho Lý Tiên bóng lưng trắng như tuyết.

“Vâng! Sư tử, ta nhất định chuẩn bị tốt những vật cần thiết lần sau, bảo đảm cho người hài lòng.” Khố môi Lý Tiên lộ ra một nụ cười, ngay cả việc sắp đi đùa với tiểu Tước nhi cũng không mong chờ được vui vẻ lần sau cùng sư tử quan trọng đến.

Giác tiên sinh... Phải dùng hai cái đầu kia, mang theo hình móc câu cong cong, tốt nhất là chất liệu ôn nhuận bằng ngọc.

Pháp khí luyện chế sau này, mang theo một ít nhiệt lượng nóng bỏng, không bị lạnh lẽo như vậy.

Nàng thường đến phường thị của một nữ đệ tử ngoại môn, mua được từ một nữ đệ tử luyện khí, giá cả cũng không đắt, mấy chục viên linh ngọc liền có thể mua được tác dụng rất tốt, so với kỹ viện mộc khốc thì tốt hơn nhiều.

“Sư tỷ...” Giọng nói của Lý tiên tử trở nên quyến rũ.

“Đi mau!” Lưu Nhược Hà giục nàng không cho Lý Tiên có thời gian dừng lại.

Sợ nàng nhìn thấy cảnh mình rơi lệ.

“Được rồi, hì hì, sư tỷ, vậy ta đi đây, người ngủ trước một giấc, tối mai... Ừm, ngày mai đi, ta trở lại, khi đó vừa vặn là ngày nghỉ “Ừm” khi nghe được tiếng đóng cửa, Lưu Nhược Hà mới quay người, nằm ngửa trên giường, mở mắt ra, trong hai mắt tràn đầy nước mắt.

“Lý Tiên... Lần sau là lần cuối cùng, sư tỷ giao thân thể cho người đi...” Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh vô số lần vui vẻ với nàng, Lưu Nhược Hà như nhìn thấy lần tiếp theo, nàng giang hai chân ra, bị sư muội dùng một cây côn xấu hổ chậm rãi đâm vào trong cơ thể nàng, tính khí hai người tương liên chặt chẽ, máu tươi theo đó chảy ra... màn cuối cùng.

—— “Tiên sư tỷ buổi tối” “Lý sư tỷ” “Sư tỷ” mặc quần áo màu đỏ Lý Tiên đi ở ngoại môn Tiên Vân Tông, trong ánh nắng chiều, thân ảnh hồng sắc yếu điệu của nàng đặc biệt bắt mắt, đệ tử đi ngang qua đều gật đầu chào hỏi, miệng gọi: Sư tỷ.

“Chào sư đệ, chào sư muội, hì hì” Lý Tiên bước chân bay lên, quần áo màu đỏ bay theo, đi trên đường núi, cười khẽ đáp lại các sư đệ sư muội, cả người giống như bay lên khoái hoạt.

Một năm không đến, từ một người thân phận thấp kém người xem thường nữ kỹ, biến thành sư tỷ Luyện Khí kỳ của Tiên Vân Tông, trong ngoại môn cùng một nhóm người đi vào với nàng, người nào bây giờ thấy nàng không được cung kính gọi một tiếng sư tỷ?” Hừ hừ, cười nghèo không cười kỹ nữ, đạo lý này ở đâu cũng giống nhau...” vẫn là tiểu Tước nhi đối xử tốt

với ta., Không có đan dược của nàng, chỉ riêng luyện khí kỳ thì ta đã phải tiêu tốn năm sáu năm.” Nghĩ đến Kim Ngọc Tước, Lý Tiên Tiên liền nghĩ đến đáng vẻ hết sức nhỏ nhắn mềm mại của nàng, giống như ôm một thân một mình trong đó, có thể hòa tan thân thể ngọc ngà mềm mại, vừa mới giao hoan với sư tỷ phát tiết ra thân thể, lại trở nên khát vọng.

Ba bước làm hai bước, nàng đi tới một gian phòng luyện công hẻo lánh, nhìn trái nhìn phải không có ai, liền lấy chìa khoá ra, mở ra trận pháp trên cửa phòng luyện công, đi vào.

Nhưng không có trực tiếp đi vào, mà là ở ngoài cửa kiên nhẫn chờ đợi.

Không bao lâu, một thiếu nữ mặc váy dài xanh biếc, tóc tết buộc hai bên đầu, khuôn mặt tròn trịa, lén lút đi vào.

Đôi mắt của thiếu nữ rất lớn, trắng đen rõ ràng, trong ánh mắt mang theo sự hoạt bát và linh động đặc biệt của thiếu nữ Hoa Quý, nhưng khi thăm dò vào trong đôi mắt, lại mơ hồ mang theo một tia chờ mong cùng ngượng ngùng.

Như là lần đầu nếm thử tình cảm, muốn cùng tình lang ra ngoài hẹn hò.

Thiếu nữ Hoài Xuân.

“Tiểu Tước nhi!” Thiếu nữ cuối cùng còn thấy rõ tình huống bên trong cánh cửa, một tay giữ chặt bàn tay nhỏ bé đang đập lên khe cửa, kéo cô gái vào trong cánh cửa.

Ngay sau đó, một bờ môi đầy đặn kiêu diễm ướt át, hôn lên cái miệng anh đào của thiếu nữ.

“A ha!” Thiếu nữ cả kinh tròn tròn hai mắt, sau khi nhìn rõ ràng hôn nàng là một vị nữ tử có mị mị hoa mắt, thân thể căng cứng của nàng mới mềm xuống.

“Ừm.” Thiếu nữ mặc váy dài màu xanh biếc vô lực phản kháng, miệng nhỏ nhếch lên, hôn nhau với nữ tử yêu mị ôm chặt lấy nàng, một đôi tay nhỏ bé chậm rãi ôm lấy đôi phương, hai nàng thở ra hơi nóng, rất nhanh đốt cho các nàng mê hoặc.

“Thiếu nữ xinh đẹp” bị nữ tử xinh đẹp áp lên vách tường, hai chân mảnh khảnh chen vào một cái đùi đẹp đầy đà.

Chân đẹp thon dài chậm rãi nâng lên, đầu gối mềm mại chạm vào lòng bàn chân nàng một chút.

“A!” Thiếu nữ thoát khỏi hôn của nữ tử, mặt đỏ lên, phát ra tiếng rên rỉ sợ hãi, cuống quýt lấy tay ngăn trở nàng: “Lý Tiên, Môn, đóng cửa lại!” Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng bối rối của thiếu nữ, Lý Tiên Tiên đắc ý khẽ cười một tiếng, hai người hẹn hò, sợ nhất chính là loại thể công nhiệt tình như lửa này, vừa vào cửa đã cuốn lấy đối phương, dùng một nụ hôn vô cùng nóng bỏng, có thể bớt đi quá nhiều chuyện.

“Được được, nghe theo Tiểu Tước nhi, chúng ta đóng cửa lại đi “Xì...” Khuôn mặt Kim Ngọc tước viên mãn tràn đầy ửng đỏ ngượng ngùng, gắt một tiếng, nhưng không hề rời đi, bị Lý Tiên kéo đến cạnh cửa, nhìn nàng đóng cửa lại, phong bế trận pháp, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, phòng luyện công nơi này, lại trở thành một nơi vô cùng kín đáo, được trận pháp bao phủ, mặc dù có người ngoài tìm đến, nhưng sau khi nhìn thấy trận pháp do phòng luyện công thiết lập, biết người bên trong đang bế quan tu luyện, cơ bản sẽ không đến quấy rầy, càng sẽ không cưỡng ép xông vào.

Cũng có nghĩa là từ bây giờ đến sáng sớm ngày thứ hai, nơi này... đều là địa phương thân mật của nàng và Lý Tiên.

Các nàng có thể hôn một cách nhiệt tình như vừa rồi, môi nhìn môi, thưởng thức hương ngon của đối phương, dùng sức hôn lên đôi môi nóng bỏng của đối phương, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Cũng có thể cởi sạch quần áo, ở trong sân ôm hôn nhau dưới ánh trăng, chậm rãi vừa hôn vừa tiến vào trong phòng, ngã xuống giường bốn chân quấn quanh, ôm hôn nhau.

Cũng có thể hai người ngồi trên bồ đoàn sạch sẽ, thân thể uyển chuyển cùng nhau tu luyện, nàng núp ở trong thân thể mềm mại trắng nõn như tuyết của sư tỷ, cái ót gối lên đôi sữa đầy đặn của sư tỷ, mái tóc kéo lấy đôi đũa mẫn cảm của sư tỷ, làm cho sư tỷ cười đùa rất ngứa ngáy.

Hai người cùng xem quyển sách tu hành, hoặc là một ít tạp thư, xem mệt mỗi, tính chất đến rồi, nàng còn có thể quay đầu, há mồm nếm thử mùi sữa thơm của sư tử, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy hàm son đỏ tươi của sư tử thưởng thức, đầu lưỡi chậm rãi liếm qua trên ngà sữa mềm mại trắng như tuyết của nàng, nếm thử hương vị mềm mại trắng nõn kia, giống như tâm hồn cũng theo đó mà giãn ra.

Cuối cùng, nàng còn có thể dưới sự yêu cầu của sư tử, ngượng ngùng duỗi ra hai ngón tay nhỏ bé, khép lại cùng một chỗ, đi chọc vào huyết dưới thân mềm mại trắng nõn của sư tử, đâm vào mật nước ở trong đó chảy đầy đất.

Sư tử ôn nhu đáp lại, cũng dùng ngón tay xoa bóp huyết nhỏ chỉ có lông tơ mịn màng... đặc biệt xấu hổ.

“Tiểu Tước Nhi” đóng cửa lại, trận pháp đã được phong ấn kỹ, Lý Tiên lại nhiệt tình đặt nàng lên trên cửa, hôn môi đỏ mọng đi tới.

Lần này Kim Ngọc Tước không tiếp tục kháng cự, cái lưỡi nhỏ đỏ hồng thè ra khiến cho sư tử ngậm lấy, hút lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng vào trong tư vị.

Lời sư tử nói đúng, đầu lưỡi của nàng hương vị ngọt ngào, giống như nếm thử bánh gạo nếp, nếm thử thế nào cũng không đủ.

Mà trong miệng sư tử... Hai cô gái hôn nhau đến kịch liệt, môi lưỡi quấn lấy nhau, Kim Ngọc Tước mặt đỏ bừng chẳng những vươn ra cái lưỡi thơm tho, mà còn hôn nhau với Lý Tiên, còn chủ động vươn cánh tay thiếu nữ mảnh khảnh ra., Ôm lấy cổ nàng, hai cái chân non nớt tràn đầy sức sống, cũng quấn lấy eo liễu của Lý Tiên, bởi vì tình cảm mà nhẹ nhàng đóng đưa, phảng phất như muốn dùng dáng vẻ non nớt của sư tử tranh thủ hưởng thụ khoái cảm tiêu hồn ăn cốt.

Kim Ngọc Tước bị hôn mê phải tin tưởng, cho dù là cuối cùng nàng và tên gốc Mộc kia lên giường, nàng cũng không có khả năng biểu hiện ra bộ dáng phóng đảng như thế.

Cũng chỉ có ở đây... kỹ nữ sư tử, khi bị nàng nhiều lần trêu chọc dục vọng khó tiêu, Kim Ngọc Tước mới không tự kìm

hãm được dùng chân ngọc tinh tế cuốn lấy vòng eo người khác, dùng hạ thể cọ xát, không thể chờ đợi được muốn cảm thụ vui thích.

“Ừm, “À ừ”, sư muội, sư muội, tiểu Tước Nhi, tiểu muội của ta...” Hai lưỡi đỏ của Lý Tiên như lửa, muốn rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nhưng cái lưỡi nhỏ nhắn của Kim Ngọc tước lại đuổi theo, hai người lại nhiệt tình vuốt ve, hai cái lưỡi thơm mát quấn quanh giữa không trung, phát ra tiếng nước miếng dâm dục.

“Ừm” mãi đến khi Kim Ngọc Tước thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng, lúc khó có thể hô hấp, lúc này nụ hôn nhiệt tình mới ngừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, bị Lý Tiên đè lên trên cửa, ánh mắt Kim Ngọc Tước mê ly, hai tay hai chân cuốn lấy thân thể mềm mại của sư tỷ, trên giày gấm còn có bụi đất lưu lại, cho thấy sau khi nàng và Mộc Lư Hương từ bên ngoài rèn luyện trở về, về đến nhà không bao lâu, liền lấy cơ muốn tiêu hóa kinh nghiệm đoạt được, đến đây bế quan.

Thực ra, là không thể chờ đợi được nữa mà đi tới nơi này.

Lý Tiên dùng ngọc thạch thuê cho nàng làm một mình trong phòng luyện công, ở trong căn phòng vắng vẻ này không người đến quấy rầy, hẹn gặp Lý Tiên.

Cuối cùng Kim Ngọc Tước trở về Tiên Vân tông, trong lòng cũng đã bắt đầu chờ mong đêm nay. Nó giao tiếp vui vẻ với sư tỷ, tiến vào Tiên Vân tông rồi về đến nhà, gương mặt càng thêm đỏ bừng, mặt mày long lanh, còn bị mẫu thân nó hỏi thăm vì sao mặt mày đỏ như vậy. Kim Ngọc Tước quanh co một lát, sau khi nhìn thoáng qua mùi hương Mộc Băng, mẫu thân nàng mới mỉm cười, cho rằng nàng đã xảy ra điều gì đó với Mộc Tuế Hương trên đường.

Thật ra, Mộc ngọc tử căn bản không làm gì nàng, bất luận Kim Ngọc Tước khiêu khích thế nào, dùng bản lĩnh học được trong giáo của hai người Lý tiên tử, Mộc ngọc tử kia cũng thờ ơ, mặt cũng không đỏ lên chút nào.

Không còn cách nào, Kim Ngọc Tước chỉ có thể tìm đến Lý Tiên.

Dù sao sau khi nếm qua tình dục vui sướng, tư vị thân thể giao nhau tuyệt vời, sẽ rất khó duy trì thiếu nữ ngây thơ trước đó, ở bên ngoài rèn luyện hơn mười ngày, Kim Ngọc Tước mỗi đêm đều trần trọc phản loạn, trong đầu không nhin được nhớ tới cùng Lý tiên ôm nhau, nhiệt tình thân thiết.

Mỗi lần nhớ tới, đều khiến nàng rung động trong lòng, thân thể thiếu nữ như đóa hoa dần dần trở nên khô nóng, mấy lần nhin không được muốn đưa tay xuống dưới, học theo sư tỷ dạy nàng, sư tỷ trách mắng... Nhưng cuối cùng lại nhin được.

Thẳng đến khi trở lại Tiên Vân Tông, tìm cơ đi ra ngoài bế quan tu luyện một buổi tối, dục vọng trong lòng Kim Ngọc Tước rốt cục được phóng thích, chạy như bay tới phòng luyện công.

Sự tình cũng đúng như nàng tưởng tượng, sư tỷ chờ ở đây, nàng vừa vào cửa, liền bị sư tỷ nhiệt tình ôm lấy, sau đó là hôn nhau hùng hực.

Dục vọng bị đè nén hồi lâu được phóng thích, giống như nước sông cuồn cuộn, sóng biển dâng trào, chảy qua ngàn dặm.

“Sư tỷ” nghỉ ngơi không đến một lát, Kim Ngọc Tước chủ động đi tới, hôn môi Lý Tiên, cái lưỡi nhỏ nhắn mềm mại tách đôi môi nàng ra, chui vào trong miệng nàng, sau khi tìm được cái lưỡi đỏ của sư tỷ, lại một lần nữa nhiệt tình vuốt ve cùng một chỗ.

Hồi lâu, lần thứ hai hôn nhau mới đình chỉ, hai người thở hắt hắt nhìn về phía ánh mắt đối phương, tình ý kéo dài dung hợp lẫn nhau.

Ai cũng không có cảm giác thời gian trôi qua, các nàng có đầy đủ thời gian, cả đêm, cộng thêm ngày mai ban ngày, thời gian một ngày một đêm có thể ở trong phòng luyện công này triền miên, chỉ cần Kim Ngọc Tước trở về tối mai là được.

Thậm chí còn tìm thêm một cái cơ, ở lại thêm một buổi tối, cũng không phải không thể, đây cũng là nguyên nhân Lý Tiên Tiên nói có thể sau này thiên tài trở về.

“A ha ha...” Bốn đôi môi đỏ mọng thở hồng hộc tách ra, một sợi tơ màu bạc kết nối đầu lưỡi hai người. Đó là nước bọt thơm mát của các nàng, ánh mắt đối mặt nhau, giống như nụ hôn của hai người vừa rồi kịch liệt cỡ nào, nhắm nháp vị ngọt ngào của đối phương, tư vị trong đó đủ để thiết thạch đều hóa thành nước nhu hòa.

“Tiểu Tước nhi, rất nhớ sư tỷ sao?” Lý Tiên trêu chọc, đặt thiếu nữ đỏ mặt lên ván cửa, sự nhiệt tình của chim tước nhỏ ngay cả nàng cũng có chút giật mình.

“... Muốn...” Kim Ngọc Tước đỏ mặt trả lời.

Hơn mười ngày đêm ra ngoài rèn luyện, nàng đều đang suy nghĩ thời khắc này.

“Thật là ngoan, sư tỷ cũng muốn người...” Lý Tiên cười mỉa hoặc, trán áp lên trán nàng, cánh môi hai người gần như dán lại với nhau, giữa cánh mũi thở ra khí tức nóng rực càng trực tiếp giao hòa, thiếu nữ ngượng ngùng thở dài phát ra tiếng rên rỉ, ngọt đến phát ngán.

“VẬY... Có muốn hay không sư tỷ sờ tiểu Tước nhi?” Lý Tiên Tiên một tay ôm lấy eo mềm mại của thiếu nữ, tay kia chậm rãi hạ xuống, vuốt ve bờ mông nhỏ nhắn xinh xắn của nàng.

Thiếu nữ nở nụ hoa, cái mông nhỏ nhắn cũng rất chặt chẽ, không có bao nhiêu thịt nhưng vẫn cảm thấy khoái hoạt vô cùng.

Đặc biệt khi thấy thiếu nữ bị vuốt ve cặp mông Cô gái thì lộ ra thần thái thẹn thùng, càng là hưởng thụ nhân gian.

Ừm, chắc là tiên gia hưởng thụ, hì hì.

“Nghĩ...” Sắc mặt Kim Ngọc Tước đỏ bừng, ngoan ngoãn trả lời.

Bởi vì nàng biết, chính mình cho dù phủ nhận, nhưng giờ phút này hai tay, hai chân cuốn lấy sư tỷ, cũng đã biểu lộ ra tâm ý của mình.

Chính là muốn Lý Tiên sờ soạng, chính là muốn Lý Tiên hôn một cái, chính là muốn nàng cởi sạch quần áo, hai người cởi

trần cùng an ủi đối phương, thân thể quấn quanh một chỗ, ngã trên giường hoặc là bò đoàn, ma kính giao hoan kéo dài.

Từ Ma kính này, vẫn là Lý Tiên giáo dạy nàng.

“Hi hi tiểu Tước nhi ngoan ngoan thật.” Lý Tiên Tiên đích thân cứu nàng một cái, lại hỏi: “Vậy tiểu Tước nhi có muốn sư tử cởi sạch y phục của ngươi không?”...Muốn!” Kim Ngọc Tước đỏ mặt gật đầu.

“Có muốn hay không sư tử vừa ôm hôn, vừa cởi sạch y phục của ngươi, sư tử và tiểu Tước nhi...” Lý tiên tử với ngữ điệu thâm tà, để lộ ra câu dẫn con Kim Ngọc tước trong lòng đều có chút không chịu nổi, thở phì phò, kề sát vào gò má của nàng, giằng co cùng với tóc mai của Kim Ngọc tước, kề vào vành tai nàng, đầu lưỡi vào lỗ tai của cô gái, hôn một cái đầy nhiệt tình.

Thân mật như vậy, làm cho Kim Ngọc Tước trong ngực ngứa đầu rên rỉ, Lý Tiên mới ghé vào lỗ tai nàng ẩm ướt, nói ra nửa câu: “Sư tử và tiểu Tước nhi, cùng nhau hôn nhau, vừa cởi quần áo, vừa... Ừm, vừa quấn miên, có muốn không?” “Muốn, muốn, muốn, ô ô, muốn!” Đáng thương nụ cười chớm!”

Thiếu nữ, thân thể vừa mới trưởng thành, eo thon mỏng nhỏ nhắn, mỗi một chỗ thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đều tản ra tư vị thanh tịnh, lại bị kỹ nữ phóng đảng dẫn đến dục hỏa khó nhịn, tiếng khóc rên rỉ như tiếng kêu, khẩn cầu sư tử càng nhiều an ủi hơn.

“Có muốn...” Lý Tiên Tiên cũng thở hổn hển, tiếp tục nói: “Cùng với sư tử cởi bỏ y phục, nơi này chỉ có trong phòng luyện công của chúng ta, tùy ý ôm hôn nhau?” “Muốn, muốn!” “Thiếu nữ khóc thảm thiết, chủ động ôm lấy cổ nàng, hôn môi sư tử.

“Có muốn cùng sư tử mài kính một chỗ?” Đại Đảm trực tiếp đâm ngử, làm cho hai người đều là toàn thân khô nóng, không thể chờ đợi được muốn quấn lấy nhau.

“Ô ô, muốn!!” Kim Ngọc Tước nhắm mắt hô lên, gương mặt nóng bỏng, phảng phất thấy được thân thể non nớt của mình,

bị huyết mặt của sư tử dán chặt, hai người cùng nhau dùng sức mài dũa, chất lỏng ướt át chảy khắp phòng.

“Nghĩ cái gì?” “Muốn, muốn cùng sư tử, ô ô, cùng một chỗ...”
Túc Kính đầy dâm ngữ từ trong miệng thiếu nữ xuất thân cao quý nói ra, Lý Tiên cười ha ha, lại cắn lỗ tai của nàng, khiêu khích nói: “Muốn không, để cho sư tử dùng Song Đầu Long, cắn chúng ta tiểu Tước nhi?” Ô ô, nghĩ, muốn., Nghĩ, nghĩ vậy, sư tử, cho ta, cho tiểu Tước nhi... Tiểu Tước nhi, rất muốn “Mặc vội”, sư tử... đều châm dục hỏa cho hai người ngươi, nụ hôn kịch liệt, quần áo trên người như cánh hoa bị gió thổi tung bay, rải rác khắp nơi trong sân nhỏ trước phòng luyện công.

Thân thể mềm mại kiều diễm cùng thân thể mềm mại của thiếu nữ dính sát vào nhau.

Mồ hôi đầm đìa, dày đặc không thể tách rời.

Khẽ thở khẽ, rên rỉ không thôi.

Các nàng đang ở cùng một chỗ, mài kính...

Tiên tử tu hành (49)

Hai mươi một năm chương bốn trăm chín ngày bốn mươi chín, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng không bị trận pháp ngăn cách, xuyên qua một gian trận pháp ngăn cách phòng luyện công, chiếu lên người hai nữ hài tử đang ôm nhau ngồi chung một chỗ.

Nếu là người ngoài nhìn thấy, tất nhiên sẽ giật nảy cả mình.

Hai cô gái này, một người yêu mị gợi cảm, một người non nớt đáng yêu, nhưng đều để trần thân thể trắng như tuyết, thiếu nữ tuổi còn nhỏ đang ngồi đưa lưng về phía nữ tử yêu mị, cái đầu nhỏ nhắn gối lên đôi sữa trắng nõn của nữ tử, khuôn mặt tròn tràn đầy ửng hồng, vẻ thỏa mãn ửng đỏ ửng., Cùng với dấu vết vui vẻ lưu lại trên người Hàm Nguyệt —— dấu vết nụ hôn, vết hôn, vết ẩm ướt, Ngũ Chỉ ấn trên hông Tiểu Hồng, mồ hôi trên vòng eo mảnh khảnh, dấu môi trên cổ, cùng với con mắt to híp lại thỏa mãn, bộ dáng mười phần xuân ý.

Không có gì không chứng minh, vị thiếu nữ này vừa mới thoát ly tuổi thơ, bước vào thời tuổi trẻ chính tuyệt, vừa rồi cùng nữ tử yêu mị phát sinh chuyện tình cùng nhau vui vẻ hương diễm.

Càng hướng chi, nữ tử xinh đẹp lúc này đang ôm lấy thân thể trần trụi của thiếu nữ, một tay đặt trên bụng của nàng mềm mại bằng phẳng, một tay lại ở phía dưới, nhẹ nhàng xoa bóp huyết nhỏ non nớt của thiếu nữ, không ngừng kích thích huyết mạch nhỏ bé mà nàng vừa trải qua mấy lần cao trào kịch liệt.

“Sư tỷ, không nên sờ soạng.” Mặt mày thiếu nữ rướm xuân, hai chân thon dài trắng như tuyết treo trên bầu trời, làm ra vẻ xinh đẹp từ chối.

Nhưng nàng chưa rời khỏi vòng tay thướt tha của nữ tử, thậm chí cũng không ôm chặt lấy hai chân, chân ngọc nhỏ nhắn tách ra hai bên, giữa hai chân nhìn không sót điểm nào.

Tư thế này, rõ ràng chính là tư thế bị đại tỷ tỷ xinh đẹp phía sau ôm đi tiểu.

Thật là xấu hổ.

Nhưng thiếu nữ mười phần xuân ý, dường như đã quen với cái tư thế xấu hổ này, thân thể cởi trần, giống như một cô bé bị một sư tử ôn nhu ôm lấy tiểu ra tiểu, không ngừng kích thích hạ thân của nàng giống như là làm cho nàng càng thêm đái ra nhanh hơn, thiếu nữ cũng không có mười phần kháng cự, chỉ là trong miệng nói ra câu kêu sư tử đừng sờ, như vậy... dâm nói.

Tại sao nói dâm lang? Bởi vì, “Không nên sờ” những lời này, đã chứng minh trước đó nàng đã từng bị sờ qua, hiện tại cũng còn trong huyết mê, nhưng ngay cả lời kháng cự nghiêm trọng cũng không nói ra.

Thiếu nữ ngây thơ và tham lam, trong câu nói này thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

“Cái gì sờ à? Ta là đang giúp tiểu Tước nhi tiểu” Lý Tiên đem hai chân thiếu nữ phân ra nhiều hơn một chút, huyết mật nhỏ ướt sũng giữa chân nhìn một cái không dư thừa, tay của nàng thì đặt ở bên ngoài huyết mật nhỏ hẹp, đầu ngón tay dính lấy nước ngọt do thiếu nữ này hình thành dính vào nhau vừa rồi, chậm rãi ma sát, kích thích cô gái trắng nõn trong ngực đang phồng lên âm phủ.

Đem hai cánh môi non nớt ngoài bờ môi, mài đến càng thêm ướt nhẹp, từ trắng nõn nà bộ dáng, mài thành màu đỏ tươi mềm mại.

Nếu nam tử nhìn thấy cái huyết non xinh đẹp này của sư muội, sợ là không nhịn được nhào tới, điên cuồng liếm liếm môi, giống như triều Thánh ôm cái miệng nhỏ của thiếu nữ, đầu lưỡi cuồng nhiệt hôn lên huyết mật của sư muội nàng đúng không? Ha ha, những cái kia xú nam nhân làm sao lại nghĩ tới, cái huyết nhỏ của sư muội đã bị nàng hôn qua rất nhiều lần, mài mòn rất nhiều lần, dạy dỗ được sư muội đều phun ra.

Ừm, mài nhiều lần như vậy, huyết trắng nõn của sư muội vẫn tươi non nớt như vậy, Lý Tiên Tiên lại muốn đi hôn một cái.

Hạ thể của nữ hài tử, nàng cũng muốn thân.

“Sư tử!!” Kim Ngọc Tước dùng mị ý mười phần, thanh âm như mèo lười kháng nghị.

“Sao vậy? Vừa rồi không phải tiểu Tước nhi của ta nói là sắp đái ra sao?” Lý Tiên vừa rồi tiếp tục dùng ngón tay mài vào huyết thịt nhỏ dính vào nàng, vừa trêu chọc nàng: “Tiểu Tước nhi sắp tiểu ra nước đi, nhin không được cắn bờ môi mỏng của Kim Ngọc Tước, nhưng làm sao cũng không chịu kẹp chặt hai chân, từ từ chơi đùa với tiểu huyết của sư tỷ.

Trong cảm giác khoái cảm như thủy triều bao phủ, nàng có thể cảm nhận được một ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của sư tỷ lâm vào trong đôi môi nhỏ của nàng, kẽ nứt màu hồng nhạt bị ngón tay của sư tỷ xâm nhập, run rẩy co rút lại, giống như một cái miệng nhỏ phun ra mật ngọt ngọt ngào.

Đáng giận chính là, sư tỷ lại không chịu đi vào, ngón tay kia chỉ là ở trong môi thịt nghiền nát lặp đi lặp lại, trước sau co rúm lại, làm cho lông tóc của nàng còn rất thưa thớt, huyết huyết ngứa ngáy vô cùng, nước chảy ra ngoài, làm cho sắc mặt Kim Ngọc Tước chỉ có thể xấu hổ đỏ bừng, há miệng thở dốc, vươn lên vòng eo muốn đón lấy ngón tay của sư tỷ, để nàng đâm vào càng nhiều hơn.

Nhưng sư tỷ xấu xa lại luôn luôn đặt tay lên eo nàng, ngón tay lại làm bộ rời đi, không nhanh không chậm trêu chọc huyết nhỏ trắng nõn của nàng, khi eo nàng không chịu nổi ngứa ngáy và khoái cảm này, thì lúc né xuống, sư tỷ lại xấu xa dùng ngón tay đuổi theo âm hộ chảy ra nước bắn như tiếng khóc của nàng.

Ngón trở thon dài trắng nõn một mực lâm vào trong hai môi nàng, ngón cái theo động tác trước sau chuyển động, từng chút từng chút đâm vào trên lông tơ mềm mại màu trắng sữa của nàng.

“Ô ô, sư tỷ, sư tỷ” Kim Ngọc Tước hiện tại có thể làm được, chỉ có thể khóc thút thít nỉ non, khăn cầu lực đạo của ngón tay của sư tỷ nặng hơn một chút, huyết của nàng thật ngứa ngáy.

“Tiểu Tước nhi có muốn không?” Nghĩ, nghĩ, muốn, tiểu Tước nhi muốn sư tỷ, muốn có ngón tay của sư tỷ, muốn sư tỷ... Cùng nhau mài gương!” Lý Tiên Tiên thậm chí còn nói hết câu, Kim Ngọc Tước bị khiêu khích muốn lửa đốt người đã

khép miệng anh đào nhỏ ướm át lại, chủ động nói ra thỉnh cầu dâm đẳng.

Lý tiên tiên thỏa mãn giãn lông mày, cười hì hì nói: “Con chim tước nhỏ kia nói, yêu thích sư tử nhất...”

Kim Ngọc Tước cắn môi, nghiêng đầu, ánh mắt mê ly nhìn cái cầm bóng loáng của Lý Tiên, đối diện với ánh mắt của nàng.

Ngọn lửa nóng kia có dục vọng, không thể làm giả.

Còn có tình yêu nhiệt tình, cùng với quan tâm ở khắp mọi nơi, cũng không thể làm giả.

Sư tử thành thật đến gần nàng là có mục đích, nhưng nàng... đích thật là rất thích bản thân mình.

“Sư tử, ngươi thích ta không?” Bàn tay nhỏ bé của Kim Ngọc Tước bắt lấy ngón tay nhỏ bé của Lý Tiên, hai chân có chút khó chịu kẹp chặt, giọng run run hỏi.

“Đương nhiên là thích!” Lý tiên tử không hề do dự.

“Cũng... Ái, yêu, tiểu Tước nhi?” Kim Ngọc tước lấp bắp hỏi, trên khuôn mặt tròn trịa tràn đầy ngượng ngùng, hết sức ngượng ngùng, trái tim đập thành thịch, cùng một ngày nào đó, đột nhiên ý thức được, mình thật ra rất thích tên ngọc mộc ngọc kia, tâm tình giống nhau.

Sư tử nhìn nàng, không trả lời ngay, trái tim thiếu nữ trầm xuống.

“Không, không thì thôi, ta, ta...” Kim Ngọc Tước giãy dụa, Lý Tiên hôn môi đỏ mọng của nàng, ánh mắt hai người đối mặt, tình ý như nước khiến người ta trầm mê.

“Đồ ngọc” Lý Tiên rời môi son của Kim Ngọc tước, khẽ hôn lên mặt nàng, mũi, mi mắt, dịu dàng thân mật, khiến cho Kim Ngọc Tước càng đắm chìm trong loại ý vị nhu tình của nữ nhân triền miên này.

“Tiểu Tước nhi muốn sư tử yêu ngươi, sư tử yêu ngươi. Tiểu Tước nhi không muốn sư tử yêu ngươi, sư tử sẽ không yêu ngươi, dù sao sư tử tiếp cận Tiểu Tước nhi là vì đan dược và công pháp của tiểu Tước nhi. Huống hồ, giữa nữ hài có tư

cách gì để nói chuyện yêu chứ?” Tại sao... không có tư cách?” Kim Ngọc Tước mờ mịt nói.

“Người thích Mộc Nam Hương của người không?” “Thích” “Yêu thích hẳn sao?” Cái này trở thành “Lý tiên tiên”: “Sư tử chỉ hy vọng sau này người gả cho hẳn hoặc gả cho nam nhân khác. Sư tử sẽ là bạn thân trong khuê phòng sư muội phát tiết dục vọng, nếu Tiểu Tước nhi không chê...”, Tiểu Tước nhi sao có thể ghét sư tử!” “Ha ha, sư tử có những lời này của người đã đủ rồi” Ánh mắt Lý Tiên Nhân lóe lên vẻ hưng phấn: “Sư tử trả lời vấn đề vừa rồi của Tiểu Tước nhi: Sư tử yêu người nờ nư cười ngượng ngùng, trong đôi mắt to tràn đầy tình cảm với nàng., Dũng khí nói: “Tiểu Tước nhi, cũng yêu sư tử!” “Thật là thúy mị” hai người lại tiếp tục hôn nhau, Lý tiên tử cúi đầu, Kim Ngọc Tước ngửa đầu lên, hai cái lưỡi thơm tho mềm mại quấn lấy nhau.

“Tiểu Tước nhi, chân rời ra thêm một bước nữa” Lãng sư tử, “Dạ”, “Tiểu Tước Nhi, đừng lộn xộn, sư tử giúp người đào bới chỗ ngứa ngứa kia, tuyệt đối đừng động đây, nếu không sư tử phá thân thể của người thì không tốt rồi”, Bất động, tiểu Tước nhi...cho sư tử đào “Đào” chỗ nào?” đào, huyết nhỏ... A! “Ồ hai ngón tay của sư tử móc ra, Kim Ngọc Tước lại một lần nữa thỏa mãn cao trào, chân ngọc nhỏ nhắn nâng lên cao, dưới thân tiểu huyết trắng nõn hướng lên bầu trời, như là đi tiểu, phun ra nước ngọt ngọt, từ khe hở ngón tay phun ra, vậy xuống mặt đất.

Cao trào sung sướng bao phủ toàn thân Lý Tiên Tuyên, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn run lên, sắc mặt hồng nhuận mà thỏa mãn.

Hồi lâu sau, cao trào Kim Ngọc Tước mới đình chỉ, hai chân ngọc vô lực buông xuống, lại buông xuống giữa không trung, ánh mắt mê ly nhìn Lý Tiên.

“Tiểu Tước nhi thật đáng yêu.” Lý Tiên Nhi hôn môi nàng một cái, rút ra mấy ngón tay non nước đọng do huyết nhỏ cao trào ra, đưa vào trong cái miệng nhỏ của Kim Ngọc Tước.

Mặt Kim Ngọc Tước đỏ lên, ngoan ngoãn mở đôi môi thơm, ngậm lấy ngón tay của sư tử, dùng lưỡi thơm quấn quanh ở

trên, hút lấy dâm đẳng của mình.

Không khó ăn, mang theo một chút hương vị ngọt ngào.

Người tu tiên, thể dịch rất thuần khiết.

“Tiểu Tước nhi phun nhiều như vậy, hiện tại nên tới ăn cơm tối một chút, uống chút nước.” Chơi với một thiếu nữ đạt tới cao trào, đối với Lý Tiên Nhi mà nói giống như ăn cơm uống nước vậy.

Nàng cũng không buông Kim Ngọc Tước ra, để cô gái trong lòng tiếp tục hưởng thụ cao trào ý vị, ở túi trữ vật lấy ra một ít trái cây điểm tâm, đồ ăn đã nấu xong cũng có, tất cả đều đặt ở trên bậc thang trước phòng luyện công, cùng hưởng dụng với Kim Ngọc Tước.

Hai vị nữ tử thân thể mềm mại ngồi trước sân, dùng ánh trăng để ăn cơm tối.

Kim Ngọc Tước lý trí hơi hồi phục một chút, sau đó nhìn thấy một mảnh hỗn độn trong sân, không khỏi đỏ mặt lên.

Từ cửa phòng đến đây, cơ bản chính như Lý Tiên nói, hai người vừa hôn vừa cởi quần áo, áo quần, giày ngọc, giày y y, trâm ngọc, ném đầy đất.

Con đường đá dài mấy trượng, hai người chưa đi hết, toàn thân đã trở nên sáng bóng.

Sau đó Kim Ngọc Tước đã bị sư tỷ đè lên con đường đá, vừa ôm hôn, vừa nghiền ngẫm.

Hai người cứ như vậy lăn lộn trong sân, vui vẻ, từ đường đá lăn xuống bãi cỏ hai bên đường, đè ép không biết bao nhiêu hoa cỏ.

Kim Ngọc Tước khóc lóc như ôm lấy sư tỷ, hạ thể và nàng không ngừng mài giũa, lại từ cây trúc lăn tới bên hồ Tiểu Giả sơn, nàng đặt sư tỷ ở bên cạnh ao, ngâm quả sữa của sư tỷ, cùng sư tỷ mài gương.

Trải qua mấy lần cao trào, hai người toàn thân dính đầy bùn đất và vụn cỏ, rốt cuộc đi tới trước cửa phòng, nhưng bởi vì

nơi này hoàn toàn bị phong bế, hai người cũng không có ý đi vào, ngay bên cạnh cửa phòng tiếp tục giao hoan ôm hôn.

Sau khi kết thúc...

Còn có sư tử dư lực dùng pháp thuật lau sạch bùn đất trên người nàng, lại xấu xa chảy xuống những chất lỏng sền sệt kia, còn dọn dẹp nàng thành tư thế bé gái đi tiểu, đi xoa xoa huyết nhỏ của nàng.

“Tiểu Tước nhi, lại muốn?” Lý Tiên mỉm cười nhìn về phía nàng, mặt Kim Ngọc Tước lại đỏ đến đáng yêu rồi, rõ ràng là lại động tâm.

“Đâu có!” Kim Ngọc Tước nhú cái mũi nhỏ, cũng không xấu hổ, từ trong lòng nàng nhảy ra, cái mông trắng nõn đặt trên bậc thang bằng gỗ, vòng eo thắt tấp, hai chân khép lại, giấu kín một cái huyết nhỏ đầy lông lá bừa bộn của mình vào giữa hai chân trắng như tuyết.

Chẳng qua là... dính chặt, có chút khó chịu.

Đợi cơm nước xong mới đi tắm... Ừm, lúc tắm rửa, chắc chắn sư tử sẽ tắm cùng với cô ấy, đến lúc đó chắc chắn hai người lại kéo nhau trong thùng gỗ.

Liếc nhìn Lý Tiên, mặt Kim Ngọc Tước lại đỏ lên, cuống quýt nắm một miếng điểm tâm đặt vào miệng.

“Tiểu Tước nhi thật đáng yêu.” Lý Tiên không tiếp tục quần lầy, cũng cần phải chia tách thích đáng, những thú vui tiếp theo mới càng thêm nóng bỏng.

Hai nữ tử trần truồng ngồi trên bậc thang trước cửa phòng luyện công, ăn điểm tâm trò chuyện, trong sân tản mát quần áo hai người cởi ra, hình ảnh có một loại hoang dã không nói ra được.

“Tiểu Tước nhi, sư tử hỏi ngươi một chuyện...” Mượn thời cơ nói chuyện, Lý Tiên đem một quả nho nhỏ nhét vào trong miệng Kim Ngọc Tước.

“Ồ, cái gì?” Kim Ngọc tước trần trụi, há miệng cắn lấy cây nho nhỏ rồi hỏi.

“Đúng vậy, làm thế nào mới đảm bảo mình có thể đột phá Trúc Cơ cảnh?” Trúc Cơ cảnh? Sư tử người a? Người không vội a, mới tu luyện chưa được một năm, tiến độ đã rất nhanh rồi!” “Không phải là ta, là ta, là Lưu sư tử kia của ta” Lưu sư tử?” Kim Ngọc Tước cảnh giác, trong miệng cắn nho, tựa như một con thỏ nhỏ ăn cỏ xanh ở bên cửa động, vênh tai cảnh giác.

“Đúng vậy, Lưu sư tử, tên là Lưu Nhược Hà, Lý Tiên không có gì khác thường, hình như đang nói một sư tử có quan hệ rất tốt với mình. “Khi ta mới vào sơn môn, Lưu sư tử rất chiều cô ta. Một số đan dược ta lấy được trong tay tử cũng tặng cho tử ấy, chỉ là vậy thôi à?” Kim Ngọc Tước tiến tới trước mặt, nhìn chằm chằm vào ánh mắt tử ấy hỏi.

“Tiểu Tước nhi còn muốn thế nào nữa?” Lý Tiên hôn nàng một cái, lúc này Kim Ngọc Tước mới đỏ mặt lùi về phía sau, đáp ứng trả lời: “Đối với người tu hành có thiên phú cũng được, chỉ cần có sự phối hợp của Trúc Cơ đan, Trúc Cơ cũng không khó, ta cho người mấy viên Trúc Cơ đan, chắc hẳn người cũng đã tặng cho nàng...” Muốn sư tử nói xin lỗi sao?” Hừ một tiếng “Hừ, Kim Ngọc Tước mới tiếp tục nói: “Có Trúc Cơ đan rồi....”, Nếu người tu hành Luyện Khí kỳ viên mãn vẫn không thể Trúc Cơ, đơn giản chỉ có ba khả năng “hai cái?” “Tư chất quá kém, bất quá đệ tử có thể vào Tiên Vân tông chúng ta tư chất cũng sẽ không kém đến mức này, thứ hai là tâm tính không ổn, bấn khoăn quá nhiều, điểm nghiêm trọng chính là ma chướng tầng tầng lớp lớp, đạo tâm không vững chắc” Lý Tiên Tiên sững sốt, sư tử sẽ là ma chướng quần thân người sao? Kim Ngọc Tước liếc mắt nhìn nàng một cái., Tầm mắt nhìn xuống một chút, rơi vào trước ngực sữa đầy đặn của Lý Tiên, yết hầu giật giật, giống như nuốt một ngụm nước miếng, tiếp tục nói: “Thứ ba, cũng có thể là công pháp không đúng, tu luyện sai “Tiên Vân Tông” sẽ dạy sai công pháp?” “Chuyện của tông môn Bất Quan” Kim Ngọc Tước lắc đầu, “Người cũng biết đấy, đệ tử ngoại môn thuộc loại tán dương., Sư phụ truyền công không thể chiều cố mỗi người, lựa chọn công pháp cũng đều là các người tự mình lựa chọn, nếu là người lựa chọn không đúng, tương xứng với tư chất linh căn của mình

thật sự quá kém, thời điểm đột phá cảnh giới sẽ có vấn đề lớn!” Nội môn đệ tử, hoặc là xuất thân cùng loại Kim Ngọc Tước, bọn họ từ nhỏ đã được người chỉ điểm, lựa chọn công pháp, chỉ dẫn, các trưởng bối đã an bài thỏa đáng, đột phá Trúc Cơ cảnh cũng chỉ là chuyện thuận lý thành chương.

Nhưng đối với xuất thân như Lưu Nhược Hà và Lý Tiên Tiên, các nàng thậm chí sau khi tiến vào Tiên Vân tông mới bắt đầu tu hành, đối với linh căn tư chất, kiếm thuật, phù chú pháp môn, tất cả đều là mới bắt đầu tiếp xúc.

Chênh lệch thực sự quá lớn.

“Hiểu rồi?” Kim Ngọc Tước lại nhìn Lý tiên tử một cái.

Lý tiên tiên yên lặng gật đầu, sau đó nhoẻn miệng cười, nói: “Ta cảm thấy Lưu sư tỷ nhất định có thể đột phá Trúc Cơ, không phải còn có tiểu Tước nhi của chúng ta chịu hỗ trợ sao? Trúc Cơ đan có thêm mấy viên, không phải là được sao?” “Người tưởng Trúc Cơ đan là rau cải trắng dưới đất hả?” Kim Ngọc Tước trợn mắt nhìn nàng, “Ta nhiều lắm cũng chỉ cho nàng hai ba viên nữa, nếu vẫn không thể đột phá, thì để nàng tranh thủ thời gian rời khỏi Tiên Vân Tông, về nhà gả cho “Tiểu Tước Nhi, tốt vô tình!” Lý tiên kinh hô.

“Vô tình cái gì! Lời ta nói là sự thật, Trúc cơ đều khó như vậy, sau này cũng không còn tiềm lực tu luyện nữa, người nhìn đại sư tỷ đi, nàng ta... hình như Hồn Minh cảnh...” Đại sư tỷ và chúng ta có thể giống nhau sao? Tiểu Tước nhi, người thương xót, không phải người nói mình mỗi tháng mấy chục viên đan dược, dùng không hết sao? Sau này ta không cần người nữa?, Cho Lưu sư tỷ dùng để đột phá Trúc Cơ!” “Hừ!!! Người thật đúng là có lòng tốt!” “A? Không tức giận không tức giận, nào nào, sư tỷ an ủi “Hai người anh em em em ta đây, điểm tâm còn chưa ăn hết, liền ôm nhau, Kim Ngọc Tước nhào vào trong ngực Lý Tiên, đối với đôi hàm son màu hồng lâu năm của nàng, há miệng cắn lấy, dùng sức hôn nhau.

Lý Tiên Tiên rên rỉ một tiếng, ngã xuống bậc thang, hai cái chân ngọc tách ra, ánh mắt mê ly nói: “Tiểu Tước nhi, đến đỏ mặt, đè lên thân thể xinh đẹp tuyệt trần này, hai chân rời ra.

Dem huyết nhỏ lông tơ vừa cất giấu, nhắm ngay chỗ huyết ngon cỏ thơm của sư tử, đè lên.

“A ặc ặc” Trong tiếng rên rỉ sống rất nhanh, bốn cánh môi âm dính liền cùng nhau, dùng sức lè mề.

Hai người ở trên bậc thang trước viện, vừa ăn điểm tâm trái cây.

Không biết bao lâu sau mới chấm dứt, hai người mồ hôi đầm đìa lại dặt tay nhau tiến vào trong phòng luyện công, cũng không đóng cửa, tắm rửa trong thùng gỗ lớn sau tắm bình phong, xuyên thấu qua làn bình phong, có thể thấy rõ ràng hai cái thân thể kiêu diễm trong nước đang giao hòa với nhau.

Một đêm vui vẻ.

Ngày hôm sau tiếp tục.

Kim Ngọc Tước trong lúc lịch luyện hơi có đột phá, làm cho nàng lấy có ở phòng luyện công đợi hai đêm.

Không cần phải nói, trong một ngày hai đêm, Kim Ngọc Tước và Lý tiên tử đương nhiên là ở phòng luyện công vui vẻ triền miên. Hai nàng hầu như không mặc quần áo vào lúc nào, nếu không phải buổi chiều ngày thứ hai, khi Kim Ngọc Tước nhìn thấy nội y khắp nơi đều có, cảm thấy thật sự là hoang đường, đỏ mặt thu thập một lần, phỏng chừng các nàng còn sẽ để lại một màn dâm đãng đến ngày thứ ba.

“Tiểu Tước nhi, ta đi trước nhé?” Giữa trưa, sau khi Lý Tiên Tiên tỉnh lại, nhẹ nhàng hôn lên Kim Ngọc Tước còn đang biếng nhác ngủ trên giường, thấy nàng không phản ứng, mới rón rén rời khỏi nơi đây.

Nàng còn phải trở về chuẩn bị một phen, đêm nay vui vẻ cùng sư tử mới là trò hay.

Từ sau lần trước cùng quân sự kia vui vẻ một phen, Lý Tiên Nhân đã hơn nửa năm không cùng nam nhân tiến hành tranh đấu, tuy nhiên xoay quanh hai cô bé Kim Ngọc Tước và Lưu Nhược Hà này, mấy ngày sau đã tận tình hoan hỉ một phen.

Nhưng mãi kính, càng mãi càng không vui, hư không trong cơ thể từ đầu đến cuối không thể thỏa mãn, hết lần này tới lần

khác hai người này đều cố gắng bảo vệ giới hạn cuối cùng, không muốn cùng nàng sử dụng Giác tiên sinh.

Nhưng đêm nay lại khác! Sư tỷ đáp ứng nàng.

Rời khỏi phòng luyện công, ngón tay Lý Tiên Tiên không khỏi vuốt ve, giống như nhớ lại lúc trước thăm dò trong cơ thể sư tỷ, cảm giác cuộn da vô cùng chặt chẽ kia, chắc hẳn đêm nay tiên sinh sẽ dùng thời điểm vui vẻ với sư tỷ., Nhất định sẽ tương đương khoái hoạt a? Giác tiên sinh nàng mua được ở Tiên Vân tông, nhưng những tục vật ở phạm tục kỹ viện kia lại không giống nhau. Lúc chui vào trong cơ thể, giống như tự mình sinh ra nam nhân, càng tốt hơn chính là hạ thể còn có tư vị tuyệt vời được bổ sung.

Nói như vậy tức là chỉ một mình Giác tiên sinh có thể giúp nàng hưởng thụ cảm giác nam nhân và nữ nhân đồng thời khoái cảm. Rốt cuộc thì Giác tiên sinh của Tu Chân giới sẽ tuyệt vời tới mức nào, thậm chí ngay cả vạn người như Lý Tiên Tiên cũng phải chờ mong không thôi.

Dù sao nàng cũng chỉ mua về, chưa từng có người cùng nàng dùng qua.

“Sư tỷ, ta đây sẽ trở về.” Trên mặt Lý Tiên nở nụ cười dào dạt, bước chân nhẹ nhàng trở về.

“Hừ!” Sau khi nàng rời đi, Kim Ngọc tước mãnh liệt mở mắt ra, tức giận nói: “Lý Tiên gia, người tên này lại thừa dịp ta thất thần lừa ta Trúc cơ đan, nhất định là lấy về cho tên Lưu Nhược Hà kia! Chỉ là sư tỷ? Thằng ngốc mới tin!” Nàng nóng lòng muốn rửa sạch đồ vật không sạch sẽ trên người, nhanh chóng mặc quần áo, sửa sang lại mái tóc xóc xếch, cũng mặc kệ dấu vết vui mừng đầy mặt, nhanh chóng rời khỏi phòng luyện công.

Không bao lâu, nàng liền đuổi theo Lý Tiên, lặng lẽ ẩn nấp phía sau, theo sát phía sau.

Kim Ngọc Tước sớm đã Trúc Cơ cảnh, ẩn thân sau lưng Lý Tiên Tiên, không có khả năng bị phát hiện, trừ phi trên người Lý Tiên có bảo vật phá ẩn.

Nhưng mà, đại bộ phận đồ vật của nàng đều là Kim Ngọc Tước tặng cho nàng, không có khả năng không có bảo vật gì.

Cho nên, Kim Ngọc Tước phi thường yên tâm đi theo phía sau, chỉ cần lo lắng có một số trưởng lão đi ngang qua, gặp phải sau đó đi lấy qua Tỳ Hưu là được.

Hai người một trước một sau, đi tới chỗ đệ tử ngoại môn vắng vẻ này, đây cũng là dùng ngọc thạch Kim Ngọc Tước thuê lại, nếu không Lý Tiên còn phải ở chung với Lưu Nhược Hà và những đệ tử khác.

“Hừ, hai người không sao cả, còn nói là không có quan hệ gì sao? Lý tiên, tên khốn kiếp nhà ngươi!” Kim Ngọc Tước âm thầm cắn răng, bởi vì nàng nhìn thấy quần áo phơi nắng sau nhà, có một số thứ nàng không nhận ra, liền biết chắc chắn là vị Lưu Nhược Hà kia! Vì thế, sau khi Lý Tiên mở cửa tiến vào phòng, Kim Ngọc Tước cũng lặng lẽ đi vào, liền núp ở một góc trong phòng, âm thầm quan sát tình thế.

Trong phòng không có ai, căn phòng được bố trí rất bình thường, phòng bếp là một phòng nhỏ, Kim Ngọc Tước phát triển một vòng, rất nhanh đã rõ ràng hai người này làm thế nào mà ngày thường ngủ được.

Trong một gian phòng là của Lý Tiên, nhưng có hai cái gối, một gian phòng khác mặc dù cũng có giường chiếu, nhưng rõ ràng không có ai ngủ, dọn dẹp rất sạch sẽ, ngay cả mùi cũng không có một chút nào, hiển nhiên là hai người này thường xuyên tụ tập cùng một chỗ, phòng khác chỉ là che dấu tai mắt người mà thôi.

“Khốn kiếp Lý Tiên Tiên!” Kim Ngọc Tước thầm mắng một câu, lại đi lật đồ vật khác, thấy trong ngăn tủ có rất nhiều người trải giường sạch sẽ, lại mắng một câu “Đáng ghét Lý Tiên, nhiều nước như vậy, là ngươi à?” Những giường ngủ này, không phải Lý Tiên phun nhiều nước như vậy sao?”, Cho nên bọn họ mới chuẩn bị sao? Trong phòng luyện công của các nàng, cũng ẩn giấu rất nhiều tấm giường giống Lý Tiên, còn đều là do Lý Tiên mua được... Sau khi Kim Ngọc Tước đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Lý tiên tử đọc sách trong gian phòng thứ ba, hỏa khí mới giảm bớt một chút, nỉ non nói: “Tên này...

thật là rất chăm chỉ nghĩ đến mình và Lý tiên hoang đường một ngày hai đêm, khiến cho hoang phế tu hành, Kim Ngọc Tước có chút xấu hổ.

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, đã đến buổi chiều.

Lý Tiên Tiên nhìn đúng thời gian, đi tới chờ ở cửa.

“Gia hỏa này, khó trách lần nào cũng đúng giờ như vậy!” Kim Ngọc Tước liên tưởng đến mấy lần trước, đều là nàng vừa mới vào cửa đã bị Lý Tiên ôm lấy, nguyên lai là nàng có thể thôi toán ra đại khái thời gian.

Không bao lâu, một nữ tử mặc váy dài màu xanh, buộc một bím tóc đuôi ngựa, tư thế oai hùng bồng bồng đi đến.

“Sư tỷ...” Kim Ngọc Tước chưa xót nhìn Lý Tiên lao tới, hai người gần như không muốn nói chuyện, liền ôm hôn với nhau trong lòng.

“Tên khốn này, đáng giận ghê tởm, còn nói không có quan hệ gì, không phải là có quan hệ sao?!” Ngay cả cửa lớn cũng không đóng, hay là ban ngày, không biết liêm sỉ!” Thiếu nữ tức giận đến giậm chân, không chút ý thức được buổi tối hôm trước, nàng cũng giống như Lý Tiên không đợi được ôm hôn.

“Đêm nay sư tỷ ngủ say, chắc hẳn sư tỷ muốn cho sư muội rồi chứ?” Đương nhiên, đây là quyết định của ta.” Lúc nói câu này, Lưu Nhược Hà nhắm hai mắt thở hắt hắt.

Nàng được Lý Tiên hôn đến mức ướt đầm đôi môi đỏ mọng rồi khép lại, tản ra vẻ mê hoặc không nói nên lời, Lý Tiên vui mừng khôn xiết ôm lấy cổ của nàng, tiếp tục nụ hôn nóng bỏng của nàng.

Kim Ngọc Tước trơ mắt nhìn tóc mai hai người quai hàm, tâm sự riêng với nhau, ngược lại nàng lại chậm rãi tỉnh táo lại.

Nói cho cùng, giữa nàng và Lý Tiên vốn là một loại... không hiểu nổi.

Nàng đi tìm Lý Tiên, Lý Tiên lại chủ động câu dẫn nàng, cuối cùng bởi vì tham cầu vui sướng của thân thể, biến thành hai người không ngừng âm thầm hôn mê nhau.

Như Lý Tiên nói, nữ tử an ủi lẫn nhau, vốn là một đóa bọt nước trong lúc tu hành không đáng chú ý, nàng không mất đi cái gì, chỉ là thoáng nhận được sự vui sướng của thân thể.

—— Kim Ngọc Tước, không muốn thừa nhận mình vừa mới triền miên cùng Lý tiên tử một ngày hai đêm vui vẻ.

“Đều tại tên gia hỏa này!” hừ, ta thật muốn xem người cùng người khác làm thế nào!” Kim Ngọc Tước cố gắng ngậm chặt miệng nhỏ lại, yên lặng nhìn hai nữ tử đáng người cao gây quần quanh một cái.

So với nàng, Lưu Nhược Hà không thể nghi ngờ là cao lớn hơn nhiều, bộ ngực phồng lên, hai chân thon dài, lúc mài giũa với Lý Tiên Tiên, hai đôi thịt sữa kia ép ra hình dạng đẹp đẽ.

So với cô bé đáng thương kia, Lưu Nhược Hà lớn hơn nhiều.

“Đóng cửa lại, khóa kỹ, bố trí trận pháp.” “Vâng, sư tỷ sư tỷ, chúng ta cần tắm rửa không? Hi hi, nhớ kỹ lần đầu tiên, sư tỷ và ta cũng đang phát sinh chuyện trong thùng tắm đấy.” “Ừm” hai người Lý Tiên và Lưu Nhược Hà đóng chặt cửa phòng, đặt vào trong bồn tắm, sau đó cởi bỏ quần áo trong nụ hôn, vẫn quần quít lấy nhau như cũ.

Tại thủy hoa dập dờn, hai bộ hương diễm nữ thể an ủi lẫn nhau, phát ra tiếng rên rỉ chấn động nhân tâm, Kim Ngọc Tước lại mơ hồ cảm thấy không đúng lắm.

Lưu Nhược Hà kia quá bình tĩnh rồi.

Bản thân nàng cũng là người rất vui vẻ cùng Lý tiên tử, biết kỹ nữ này sư tỷ không phải Kim Ngọc Tước nói, là Lý tiên vẫn luôn treo ở bên miệng, nói như khoe khoang.

Thủ đoạn của Lý Tiên rất cao siêu, thường thường chỉ vài lần đã trêu chọc nàng khó nhịn, thậm chí còn khóc lóc cầu xin nàng nhanh chút, mặc dù hậu sự xấu hổ không gì sánh được, nhưng khi bị nàng trêu chọc, cảm giác kia quả nhiên khiến Kim Ngọc Tước muốn dừng lại.

Cũng chính vì như thế, nàng mới có thể từ việc thỉnh giáo Lý Tiên đoạt được trái tim của Mộc ngọc tử, biến thành cùng

nàng ở cùng một chỗ, dưới tình huống không mất đi trình tiết, cùng nàng trên giường triền miên vui vẻ.

Lúc mới bắt đầu, nàng thậm chí sẽ bị Lý Tiên trêu chọc đến khi bắt đầu, liền tiết ra chất lỏng đáng xấu hổ, ôm hôn trong rừng cây nhỏ không người ở bên ngoài.

Nhưng bây giờ, Lưu Nhược Hà lại chặn đứng sự khiêu khích của Lý Tiên.

Kim Ngọc Tước có thể nhìn ra, mặc dù nàng cũng tận lực hợp nhất với Lý Tiên, nhưng lại mơ hồ có tâm sự gì đó, lúc thùng gỗ bị Lý Tiên hôn lên ngực, thần sắc phức tạp vuốt ve mái tóc Lý Tiên, trong ánh mắt toát ra một tia thương cảm.

“Lưu Nhược Hà này... xảy ra chuyện gì vậy?” Thấy cô không bình thường, Kim Ngọc Tước lại tỉnh táo hơn nhiều, lẳng lặng nhìn các nàng từ thùng gỗ chuyển lên giường, ôm nhau áp hôn nhau, Lý Tiên đứng dậy, vênh đôi móng ngọc, lấy một cái hộp từ trong ngăn tủ ra.

“Thứ này là...? A, đúng rồi, là... Lý Tiên!!” Sau khi ý thức được hai cái đầu rùa đen này nối liền với nhau, có hình dạng uốn lượn gì đó, Kim Ngọc Tước xấu hổ không ít.

“Đây chính là Song Đầu Long? Hừ, tên khốn kiếp Lý Tiên kia, quả nhiên dám dăng! Không biết xấu hổ!” Kim Ngọc Tước cắn môi, trước đó Lý Tiên cũng đề nghị cùng nàng dùng loại vật này, nhưng đương nhiên bị Nghiêm Chính cự tuyệt, nàng cũng không muốn bị thứ này lôi vào trong cơ thể.

Nhưng một màn trước mắt vượt ra ngoài dự kiến của nàng.

Lý Tiên thở hổn hển, sau khi nhét đầu rùa vào trong cơ thể mình, Kim Ngọc Tước nhìn kỹ lại, phát hiện thứ này giống như sinh ra ở dưới Lý Tiên, màu bạch ngọc, đầu rất lớn, thân rất dài, mơ hồ còn có đường vân hình dạng gân xanh.

Lý Tiên tiến tới trước mặt Lưu Nhược Hà đang nằm ngửa, hưng phấn lẽ mề một hồi, cây bạch ngọc này giống hệt như bị máu tươi nhuộm đỏ, cái đầu rùa to lớn kia khẽ run rẩy, giống như đang sống lại vậy.

“Phi... Là ai luyện chế ra thứ này?” Kim Ngọc Tước gắt một cái, không hiểu sao nhẹ nhàng thở ra, giống như một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất.

Lý Tiên Tiên quả quyết sẽ không luyện chế hai cái đồ vật này, nàng chỉ có thể mua ở chỗ người khác. Nếu đã có người luyện chế, chứng minh trong bóng tối, nữ đệ tử ngoại môn của Tiên Vân tông, thậm chí trong số các nữ đệ tử nội môn, cũng sẽ có chuyện nữ nữ giao hoan phát sinh.

Nếu không, cũng không cần loại quái dị này, hai pháp khí như cái đầu rùa đen rõ ràng là dùng để pha trò vui vẻ giữa hai nữ hài tử.

Ví dụ như hiện tại.

“Phi!” Kim Ngọc Tước lại gắt một cái, muốn quay đầu lại không nhìn, nhưng lại có chút không nỡ, hạ thân của Lý Tiên gia này giống như là mọc ra đồ vật nam nhân, bộ ngực lại treo hai khối thịt mềm, lúc nàng cúi người xuống, dưới thân mọc ra đồ vật quái dị, bộ ngực lại rũ xuống, rất quái lạ.

Nhưng cây quái vật này, lại có thể cắm vào trong thân thể con người...” “Su ty Lý Tiên dùng đầu rùa của Song Đầu Long, nhẹ nhàng lẻ mề đi qua sân khấu, sau khi Lưu Nhược Hà đi qua, giống như một đoá hoa nở rộ ra một huyết mật mật.

Pháp khí Song Đầu Long như bạch ngọc rất là kỳ dị, chẳng những có thể một mực cố định trong huyết mật dưới thân Lý Tiên Tiên, còn có thể giao hòa cùng huyết mật của nàng, huyết dịch tràn đầy bổng thân, làm cho cây song đầu long bạch ngọc này biến thành màu xích hồng, điều võ dương oai.

Tựa hồ, cây đồ vật này còn có thể làm cho hai người trong lúc cao trào phun ra mật thủy, toàn bộ bắn vào trong thai của đôi phương, cùng gây thịt nam nhân không kém bao nhiêu.

Phát hiện này khiến Lý Tiên càng thêm hưng phấn, dục vọng vui vẻ mãnh liệt khiến nàng quên đi một số thứ.

Sát ngôn quan sắc, bản lĩnh ăn cơm của nàng, giờ phút này lại bị lãng quên mất tinh quang, chỉ muốn phá đi trình tiết của sự ty, giữ lấy thân thể của nàng, không cho đàn ông thói tha kia hưởng dụng.

“Sư tử, ta đến rồi...” Lưu Nhược Hà nhắm mắt lại, tách đôi chân căng thẳng ra, chờ đợi.

“Sư tử, đừng sợ, nữ hài tử lần đầu tiên đau xót đã qua, sau đó sẽ rất thoải mái.

Hay là, sư tử không muốn đưa trình tiết cho sư muội?”

“Không có, tới đây nào.” Lưu Nhược Hà cắn môi, hai chân quần lấy vòng eo của cô bé, tay phải đặt xuống, ngón tay tách đôi môi ướt nhẹp của mình ra, dính vào hai đầu rồng kia: “Nơi này, vào đây... Sư tử muốn, người tu tiên, không cần để ý Trình khiết “Thật sao?” “Đương nhiên, sư tử từng lừa người?” Nếu cho người, đương nhiên không cần để ý.

“Sư tử...” Lý Tiên hạ ngọc thể, a a a a, thâm tình kêu to, cố gắng bước vào trong huyết vị trí chật hẹp dưới thân của vị sư tử này.

Đây là lần đầu tiên nàng làm cho người ta rách nát thân thể như thế, sử dụng không ít Song Đầu Long trong thanh lâu, nhưng chỗ thanh lâu lại không tới phiên nàng phá.

“A...” Lưu Nhược Hà mở miệng, tay trái nắm lấy giường ngủ dưới thân, tay phải đặt lên bụng sư muội, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh.

Đầu rùa rất lớn.

Sư muội cũng dùng sức, lực áp bách mạnh mẽ khiến mồ hôi lạnh trên trán nàng chảy ròng ròng, song đầu long bằng ngọc cũng không lạnh mà ngược lại còn rất nóng.

Giống như đôi môi âm sắc dán chặt vào nhau của sư muội lúc trước, cũng nóng vô cùng.

“Sư tử, ô ô, sư tử, người nói lỏng huyết động, không nên căng thẳng như vậy, buông ra một chút, sư muội nhúng vào “Câm miệng!” “Sư tử” là người nên nhẹ hơn một chút mới đúng, “Kim Ngọc Tước hận nhìn thật lâu, hai người này một mực dây dưa, nhưng thủy chung không thể chen vào, trên giường vặn vẹo, cắn chặt răng cố gắng tiến lên, làm cho người xem muốn giúp các nàng một tay.

Cũng may Lý Tiên dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú, nàng tạm thời từ bỏ ý nghĩ cắm vào, cúi người hôn nhau với sư tử, hai tay lại đặt lên trên sữa sữa tròn trịa của sư tử, nhào nặn nhiều lần.

Đồng thời, dưới thân có một con rồng hai đầu, nhiều lần đỉnh đầu đâm xuống người cô, khiến Lưu Nhược Hà rên rỉ, thân thể nhanh chóng mềm nhũn.

Miệng huyết phía dưới cũng mở ra theo, thịt mềm trong huyết quần lên đỉnh đầu Song Đầu Long.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, đây là lúc Lưu Nhược Hà phá thân.

“Sư tử, đôi môi đỏ mọng của tiên tử đã rời môi nàng, bên tai truyền đến tiếng sư muội mang theo hơi nóng nỉ non. Lưu Nhược Hà nhắm mắt lại thở hổn hển, cảm nhận sư muội từng chút một tiến vào thân thể của nàng.

Hai con rồng luyện chế pháp khí rất là tinh xảo, cái đầu to lớn khê mở môi nàng ra, mang đến cho Lưu Nhược Hà một loại cảm thụ tương tự như mài kính dán vào sư muội, nhưng loại cảm giác âm hộ căng phồng này, lại không được hưởng thụ kỳ diệu như môi âm của sư muội.

Song Đầu Long cắm vào từng chút một, hai môi âm lệ của nàng bị ép căng ra, quần lấy cây cực nóng này.

Sư muội thì thâm bên tai nàng, đầu lưỡi vô cùng thân mật liếm láp qua tai Quách nàng, Tứ Nhũ áp sát, khí hạ thể của hai người đang thông qua con rồng hai đầu liên kết lại với nhau từng chút một.

“Không, không!” Lúc Song Đầu Long chạm vào màng của nàng, Lưu Nhược Hà đột nhiên giãy dụa.

“Sư tử?” Lý Tiên dừng động tác cắm sâu vào trong cơ thể, cảm giác ngứa ngáy trong cơ thể khiến nàng không chờ nổi muốn lay động hạ thể, cùng sư tử ở lại Vu Sơn.

“Đổi cái tư thế...” Lưu Nhược Hà thở hổn hển đẩy Lý Tiên ra, thân thể trắng như tuyết mềm oặt trở mình, biến thành động tác nằm nhào trên giường, bộ ngực chống vào mặt giường, căng thẳng hai bên.

Thịt trên mông nhảy lên cao, Kim Ngọc Tước liếc mắt liền có thể nhìn thấy, thân dưới của nàng đã ướt đến lợi hại, hai cánh môi âm hiểm như đóa hoa nở rộ, miệng phun ra nước đọng trong suốt.

Nữ nhân này đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị Lý Tiên chọc vào.

Nhưng Kim Ngọc Tước nhìn thấy cái miệng khô khốc của mình, lại không hiểu sao phải nhìn gương mặt của Lưu Nhược Hà, nàng lặng lẽ đi tới đầu giường, nhìn chăm chăm vào Lưu Nhược Hà vùi đầu vào trong gối, chỉ lộ ra vẻ mặt hai mắt.

Rất mê man.

Mơ hồ còn có nước mắt óng ánh.

“Sư tử sợ chính diện à? Hi hi, tư thế này cũng tốt, sư muội thích sau này vào đó tư thế “Lý Tiên vượt mông của Lưu Nhược Hà, hai con rồng hai đầu đứng thẳng dưới chân tiến tới nghênh đón, nhắm ngay đóa hoa ướt át nở rộ từ hai cánh, để phòng đêm dài lắm mộng, cố gắng chống đỡ.

“A!” Huyết hoa nở rộ, từng sợi máu nhỏ bé, chảy ra từ nơi Lý Tiên và Lưu Nhược Hà giao nhau giữa hai con rồng hai đầu, rơi xuống giường.

Cứ như... nước mắt của Lưu Nhược Hà rơi xuống.

“Vì sao?” Kim Ngọc Tước nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn bộ dáng rơi lệ của Lưu Nhược Hà, rõ ràng là cô ấy đang thương tâm!!” Sư tử, thật tốt quá, ta cắm vào sư tử, sư tử cũng đang cắm vào ta, thật là tuyệt vời “Nghỉ ngơi một lát, Lý Tiên bắt đầu vui vẻ lắc eo, làm cho Song Đầu Long khuấy động trong huyết mạch của hai người, cảm giác này tăng vọt, so với ma kính còn có cảm giác vui sướng hơn nhiều.

“Sư tử...” Lý Tiên cúi người xuống, nằm sấp lên người Lưu Nhược Hà, cặp sữa mềm mại to lớn đè lên lưng nàng, đưa tay vuốt ve vẻ si mê của nàng.

“... Sư tử, vì sao tử khóc?” “Không khóc được, sư tử chỉ là đau quá mà thôi? Còn muốn nghỉ ngơi không? “Không... tiếp tục đi, đêm nay không nên dừng lại “Hi hi”, thật hay, sư muội

nhất định sẽ đi ra khỏi cửa phòng “Kim Ngọc Tước đêm tuyết vời nhất” của sư tử, quay đầu nhìn thoáng qua hai người đang ở bên trong, trong cái mông trắng như tuyết của hai người, một con rồng hai đầu màu đỏ thắm nổi lên hạ thể của hai người, được trộn lẫn máu trong đó đang nhỏ xuống từ trên cây gậy.

Một màn này khắc sâu trong đầu nàng.

Sáng sớm, Lưu Nhược Hà lặng lẽ rời giường, tránh khỏi sự dây dưa của Lý Tiên, mặc quần áo vào, cẩn thận thu thập hành lý, lấy từ trong bọc ra một bức thư đã chuẩn bị kỹ càng, do dự một chút rồi đặt lên bàn.

Nàng đến gần giường, lại nhìn khuôn mặt say ngủ của Lý Tiên, cúi người muốn hôn môi nàng một cái, nhưng lại sợ làm thức tỉnh nàng, chỉ có thể hôn một cái, hôn Lý Tiên Cái một cái, thất lưng thẳng lên, mang theo bọc hành lý, đứng dậy đi ra ngoài, không quay đầu lại.

Mở trận pháp, mở cửa, trong đầu Lưu Nhược Hà thả lỏng, vô ý thức đi về phía cửa bên Tiên Vân Tông.

Mãi tới khi một giọng nói vang lên đánh thức nàng.

“Người muốn rời khỏi?” Ai?” Lưu Nhược Hà quay sang, thấy được bạn bè bí mật của Lý Tiên Khuê - Kim Ngọc Tước, nhảy từ trên nhánh cây xuống, hai mắt nhìn chăm chăm cô.

“Là người...” Người biết ta? Đợi đã, Lý Tiên!!! Tên kỹ nữ khốn kiếp này!!” Kim Ngọc Tước lập tức hiểu ra, chắc chắn là tên khốn Lý Tiên kia nói lung tung, cho nên người này mới liếc mắt một cái biết nàng là ai! Lưu Nhược Hà mỉm cười, nói: “Kim sư tử.”, “Đừng tức giận, hình như người cũng biết chuyện của ta?” “Hừ!” Kim Ngọc Tước hừ một tiếng, “Tôi hôm qua thật sự là chuyện rất tuyệt vời, sao vậy? Muốn giao xử nữ của mình cho cô ấy trước khi rời đi, là muốn cảm ơn cô ấy à?” Lưu Nhược Hà im lặng.

“Ha ha ha, cười chết ta!” Kim Ngọc Tước ôm bụng, cong mày, chỉ vào nàng cười nói: “Người không biết xấu hổ, không biết người và đan dược của Lý Tiên đều là ta cho các người à? Ngay cả nhà các người vui vẻ tối qua đều là tiền của ta! Phải cảm ơn ta!” Lưu Nhược Hà dùng đôi mắt trầm mặc nhìn cô.

“Không nói lời nào? Trong lòng hổ thẹn, hay là hối hận giao tấm thân xử nữ cho Lý tiên, mà không phải giao cho ta?” Kim Ngọc Tước châm chọc nói.

“Ta phải đi rồi.” Lưu Nhược Hà đột nhiên nói.

Kim Ngọc Tước lạnh lùng nhìn nàng, phun ra hai chữ: “Đề lại ‘Cô kỹ nữ Lý Tiên’, là một người tốt” Lưu Nhược Hà tiếp tục nói: “Cô ta tham tài háo sắc, thích Mộ Vinh Hoa, phóng đảng dâm uế, nam nữ không kiêng kỵ, nhưng cô ta không hại người khác, không phải hại người?” “Vậy người cũng bị cô ta dụ dỗ, đúng không?” Lưu Nhược Hà cười ôn nhu: “Ở cùng với cô ấy vui vẻ quá nhỉ?” Kim Ngọc Tước cắn môi, không trả lời.

“Ngọc Tước sư muội cứ yên tâm, chỉ cần người không chủ động bại lộ, Lý Tiên Tiên sẽ không dựa vào điều này áp chế người, càng sẽ không quẩn lầy người không tha. Nếu người có đan dược dư thừa, thì hãy chia cho nàng ta một ít, nếu như không có, vậy hãy dùng thân thể vui vẻ cùng nàng ta, Lý Tiên Nhân này... coi như trọng tình trọng nghĩa...” Ha ha ha ha cười lạnh “Kim Ngọc Tước cắn răng bạc, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người đặt chồng lên mộng nhau tối hôm qua.

“Sư tỷ muốn đi.” “Không để lại” vẻ mặt của Kim Ngọc Tước hòa hoãn lại một chút.

“Không để ý” Không hối hận: “Không hối hận” Ánh nắng mai bay lên, gió mát thổi qua, Lưu Nhược Hà giơ tay vuốt mái tóc bên tai, cười nói: “Ta có dự cảm, cuối cùng cô ấy sẽ trở thành một người rất lợi hại, sau trăm năm lại gặp cô ấy, cô ấy sẽ đập trên ánh mây, vạn người ngưỡng mộ, thiên hạ chú ý, hào quang của cô ấy đủ để lấn át tất cả mọi người...” Chỉ bằng một kỹ nữ?” Kim Ngọc Tước cau mày.

“Chỉ bằng nàng là kỹ nữ” Lưu Chấn Huyền nói.

Như ráng chiều vượt qua nàng, hướng sơn môn đi tới.

“Cho người...” Kim Ngọc Tước ném ra một cái bình nhỏ, “Đột phá Trúc Cơ, miễn cho trăm năm sau người hóa thành xương khô, không nhìn thấy dáng vẻ giẫm trên đám mây đặc ý của kỹ nữ kia.” Lưu Nhược Hà suy nghĩ một chút, cất cái bình vào lòng.

“Tạ sư muội” hừ! Cút đi, tên gia hỏa đạo tâm không kiên định! Trở về gả cho người khác đi! Hy vọng người đừng tìm một nữ nhân gả đi “ha ha, thiên hạ chỉ có một Lý Tiên a...”... Mặt trời lên cao, Lý Tiên Tiên mới tỉnh lại, bên người đã không còn thân thể mềm mại quen thuộc.

“Sư tỷ? Sư tỷ? Lại đi tu luyện à...” Lý Tiên lười biếng nằm một hồi, nhắm hai mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh vui vẻ tối hôm qua cùng sư tỷ, song đầu long kia thật sự là cực kỳ tuyệt vời, năm mươi viên linh thạch hoa trắng tấp, lúc cắm vào rất là chặt chẽ, mỗi một chỗ thịt mềm trong huyết sư tỷ nhúc nhích, hai con rồng đều có thể phản hồi lại cho nàng.

So với nam nhân vui mừng, long pháp khí song đầu giống như điệp gia cùng một chỗ vui sướng vô thượng, mỹ diệu vô cùng, là thứ nàng đã hưởng thụ từ trước tới giờ.

“Đêm nay làm lại một lần đi? Ngày mai là ngày nghỉ, còn có thể cùng sư tỷ vui một đêm...” Nghĩ đến tối hôm qua, sư tỷ bị nàng chen vào cao giọng nói, bộ dáng dâm dục phía trước, Lý Tiên không nhịn được khoe môi cong cong.

“... Không đúng!!” Lý Tiên Đảm ngồi dậy, bị trượt ra, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết của nàng, anh đào cùng miếng thịt ngà dưới đầu nàng được sư tỷ hôn ra rất nhiều dấu vết, đến nay còn có thể nhìn thấy dấu răng và vết hôn.

Nàng thấy được phong thư trên bàn.

Trong nháy mắt, Lý Tiên Cảnh giống như ý thức được điều gì.

Tối hôm qua sư tỷ dị thường, từng chút từng chút được nàng nhớ lại.

“Sư tỷ, sư tỷ, sư tỷ!!?” Trong phòng không có người đáp lại.

Lý Tiên lão đảo bước xuống giường, đi tới bên cạnh bàn, dùng bàn tay run rẩy mở phong thư ra.

“Sư muội, ta đi đây, không được tới tìm ta...” Hơn ngàn chữ đã khiến Lý Tiên nhìn một hồi lâu, khi thấy hai chữ ”Trân trọng” cuối cùng, nàng liền ngã ngồi trên ghế, há to miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Thiên ngôn vạn ngữ đều bị nhét ở cổ họng, làm cho nàng lâm vào trong mê mang cuối cùng, hai mắt vô thần nhìn ra cửa.

“Sư tỷ, người nói xem ta tu tiên gì đây? Còn không bằng ở trong kỹ viện cười khở một tiếng, nàng làm ra một quyết định, rửa sạch thân thể, mặc quần áo vào, sửa sang lại dáng vẻ, sau đó nhanh chóng đi tới dưới chân núi Thiên Nhân.

Nơi này, là ngọn núi mà đại sư tỷ và Chương môn phu nhân sinh sống.

“Phu nhân” lên tới lầu hai, sau khi nhìn thấy mỹ phụ nằm phơi nắng trên giường trúc, Lý tiên trưởng quỳ xuống, cung kính dập đầu.

“Người là Lý Tiên?” Giọng nói của mỹ phụ rất là lười biếng, quần áo lộ ra, bộ ngực tròn trịa còn to hơn nàng một vòng, hai ngọn núi to lớn căng tròn chống lên, một cái chân đẹp đặt trên một cái ghế nhỏ, mười cái đầu ngón chân như cây cỏ bơi lên màu đỏ tươi.

Tư thái mê người, quyến rũ gợi cảm, không giống như chương môn phu nhân danh môn chính phái, ngược lại giống như một người phụ nữ yêu mị câu người.

“Vâng, đệ tử ngoại môn Lý Tiên Tử, bái kiến phu nhân “Lý Tiên Tiên lại cung kính quỳ mọp xuống đất.

“Nghe nói, người là kỹ nữ?” “Nghe nói, người câu dẫn rất nhiều nam nhân ngoại môn?” Lý Tiên Nhân chấn động trong lòng, vội vàng giải thích: “Không, đệ tử câu dẫn nam nhân cuối cùng...” Nàng làm sao biết được chi tiết? Hơn nữa, cái giọng điệu thẳng thắn này, giống như lời một vị phu nhân đoan trang nói? “Hi hi” cách đó không xa truyền đến một cô gái cười trộm thanh thúy, Lý Tiên ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là một vị thiếu nữ môi hồng răng trắng., Sau khi ăn mặc kiểu công tử ca, buộc tóc thành một cái mũ miện, ngũ quan thanh tú xinh xắn, thấy nàng nhìn, thiếu nữ cải trang nam nhân này nháy mắt với nàng, nói: “Tỷ tỷ, lại gặp mặt.” Lại gặp nhau?” Lý tiên tử và Nam Cung Uyển đồng thời nhìn về phía hấn.

“Đúng vậy, nam sinh nữ tướng, mệnh số là nữ thiếu bảo nhi, dùng ngón tay trắng nõn chỉ vào mình: “Tỷ tỷ quên rồi sao? Ta

tên Bảo Nhi, trước đó từng gặp nhau với mẫu thân người một lần, mẫu thân nói muốn kết một mối thiện duyên...” “Thiện duyên” của Lý Tiên Tiên cùng với Nam Cung Uyển đồng thời nhăm nháp cái chữ này, bất đồng chính là, Lý Tiên Tiên đầy lòng nghi hoặc, còn Nam Cung Uyển thì lộ ra ý cười cổ quái.

“Lý Tiên Tiên!!” “Có!” Người nói muốn nắm bắt chuyện liên quan tới Hi Nguyệt cho ta, hạn trong ba câu nói của người nói rõ ràng, nếu không, sẽ làm cho người thần hồn câu hỏa!” “Cái gì?” Lý Tiên Tiên lại kinh ngạc, giọng nói của chương môn phu nhân này, sao lại giống một ma nữ vậy?” Câu đầu tiên của Nam Cung Uyển lạnh lùng nói.

“Cái này...” Câu thứ hai “Nam Cung Uyển ngồi dậy trên giường trúc, trong đôi mắt lộ ra từng sợi sát ý.

Lý Tiên đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, vội vàng nói: “Phu nhân, đại sư tỷ với Lý lão hán sống giữa sườn núi...” Chết!!” Một trận cuồng phong vang lên, Lý Tiên như một con diều yêu ớt bay ngược ra khỏi gian nhà, bay thẳng ra mấy chục mét.

Tiếp theo, một đạo Hồng Lăng từ lầu hai nhanh chóng bay ra, quần lấy thân thể của nàng, lại kéo nàng vào trong lầu các.

Phanh! Lý Tiên Nhân té ngã nặng nề trên đất, lăn mấy vòng.

“Ta phải chết...” Lý Tiên Kinh hãi gần chết, sợ hãi khiến nàng quên đi đau đớn khắp người, nàng biết tự ý nói ra bí sự này, sẽ mang đến hậu quả không thể dự đoán, nếu không phải vì chuyện này...

Tìm sư tỷ về, nàng tình nguyện vứt chuyện này vào trong bụng! “Nam Cung Uyển” Lý Tiên nói: “Chuyện vừa rồi, người nói lại lần nữa “Đúng, đúng, ta, là ta...” “Tỷ tỷ!!!” Bảo Nhi hét lên, tức giận nói: “Người đang làm gì vậy? Sao đột nhiên lại đánh người vậy!” “Câm miệng!” Nam Cung Uyển lạnh lùng quát.

“Không đóng!” “Ta bảo người câm miệng!” Khí thế lạnh lùng bao phủ Thiên Nhân Điện, Lý Tiên rùng mình một cái:

“Không, không, phu nhân không sai, là ta...” “Không!” Bảo Nhi đứng sau bàn sách, quát cường nhìn nàng: “Là tỷ tỷ sai rồi, Bảo Nhi không sai, vị tỷ tỷ này cũng không sai!” “Xú,

quỷ, quỷ!” Nam Cung Uyển hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay tóm lấy hắn, vỗ vỗ cái mông, lại hất tay, ném hắn lên lầu ba.

Mới bớt giận.

“Đứng lên đi.” Nam Cung Uyển một lần nữa ngồi trở lại trên ghế trúc, nhắm mắt đè nén tâm tình phiền não của mình, lần nữa mở mắt ra, đột nhiên nói với nàng: “Chuyện vừa rồi, là ta sai rồi ” không, phu nhân...” Ta nói ta sai rồi...”, Cho dù ta sai, bớt nói nhảm đi!” cắt đứt, lại ra lệnh cho nàng tới trước mặt, Nam Cung Uyển lạnh lùng nói: “Người có thể làm gì cho ta?” Lý Tiên Tiên trầm mặc nửa ngày, “Đệ tử... có thể vì phu nhân giáo huấn hắn một cái “Vì sao không giết hắn?” “Đệ tử không dám” “Không dám?” Ha ha, người xem lá gan của người rất lớn đấy., Nói thử xem, vì sao người lại dám tới tìm ta?” “Là vì đệ tử muốn trợ giúp sư tỷ đột phá Trúc Cơ?” “Cũng vì chính mình!” Lý Tiên Tiên cắn răng, nhìn thẳng vào mắt nàng, lấy hết dũng khí nói: “Đệ tử không muốn trở nên bình thường “Nam Cung Uyển nheo mắt lại, nỉ non nói: “Không muốn bình thường... Lý tiên tiên nhân, người biết ta là ai không?” “Đệ tử không biết “lão câu” không biết. “Đệ tử”, Lại thêm “Nam Cung Uyển gọi một tiếng, Lý tiên tử nhìn thấy một lão giả từ trong bóng tối đi ra, dùng hai chân run rẩy quỳ xuống bên chân Nam Cung Uyển.

Thân thể mềm mại của Lý Tiên run rẩy một cái, sợ hãi khó có thể tưởng tượng đang bao phủ nàng.

Cái này... Chương môn phu nhân, Nam Cung Uyển, một trong mấy vị Đạo Vận Cảnh của Tiên Vân Tông, thế mà đang nghỉ ngơi trong tầm điện một cái khuôn mặt? Lão nô cuồng nhiệt mà hưng phấn này, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường! Chẳng lẽ là... Đại sư tỷ Lý lão hán ở giữa sườn núi kia, cũng là nàng an bài? Không, không, không, không., Bất kể thế nào, chỉ riêng chuyện trong tầm cung Nam Cung Uyển có một lão đầu, đã đủ để dẫn tới vô số lời chửi bới! Nàng là ai? Tại sao trốn ở chỗ này, tại sao lại trở thành chương môn phu nhân? Nàng... muốn làm cái gì?” Nam Cung Uyển lạnh giọng nói, nâng bó củi lên cao đôi chân ngọc xinh đẹp.

Hai mắt lão nô tỏa sáng, há miệng muốn cắn lấy, giống như mấy trăm năm qua chưa từng nếm qua mùi vị tuyệt vời này, kích động đến khuôn mặt già nua đỏ bừng.

“Cút!” Lúc cái miệng già kia chạm vào chân ngọc của nàng, Nam Cung Uyển dùng sức đá một cái, đá lão già này bay ra ngoài.

Một chiếc gỗ bay ra, lão già này giống như là chó già nhận được xương, dùng miệng ngậm lấy rồi bỏ chạy, lần nữa ả vào bóng tối.

Lý tiên tiên vô cùng chấn động, lâu ngày không nói nên lời.

“Như thế nào?” Khóe môi Nam Cung Uyển lộ ra một nụ cười châm chọc: “Hiện tại ngươi đã biết ta là ai rồi sao? Còn dám tới tìm ta đòi chỗ tốt sao?” Lý Tiên Tiên không biết nàng là ai, nhưng lại đã biết.

“Lý Tiên, ta cho ngươi một cơ hội đắc đạo thành Tiên, hoặc là, cơ hội dọa lạc vi ma, ngươi có bằng lòng không?” Toàn thân Lý Tiên Tiên run lên, chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Nam Cung Uyển đang ngồi trên giường trúc.

“Nguyên ý, hay là, không muốn?” Thành Tiên, hoặc là nhập ma!” Bên tai vang lên thanh âm mê hoặc, đầu Lý Tiên từ từ rơi xuống, run rẩy đập đầu một cái: “Đệ tử... Nguyên làm tiên...” Rất tốt, khóe miệng “Nam Cung Uyển gợi ra ý cười yêu mị, lấy ra một quyển cổ thư, đưa tay lau một trang sách, đặt trên mặt đất, đẩy về phía Lý Tiên.

Trên trang sách kia rõ ràng viết ba chữ cổ: Hồng Trần Quyết.

“Nhập hồng trần, ra hồng trần, thì là tiên; nhập hồng trần, rơi vào hồng trần, thì là ma” Lý Tiên, ghi nhớ...”

Tiên tử tu hành (50)

Chương thứ năm mươi, năm mươi một rời khỏi, ngày bốn mươi một tháng Lý Tiên Tiên đã ngủ một giấc dài, mơ một giấc thật dài.

Trong giấc mơ, nàng lại lần nữa bị bán tới thanh lâu, quần áo tả tơi, mở to ánh mắt bất an nhìn những nữ nhân dựa vào lan can đang cười cợt.

Không biết tại sao, những nữ nhân kia phát hiện ra nàng, nguyên một đám lộ ra hàm răng trắng lạnh lạnh trong đôi môi đỏ tươi, nhìn nàng cười lạnh.

Nàng muốn chạy trốn, lại thân bất do kỷ bị người đẩy tiến vào thanh lâu trong ma quật, bên trong ngơ ngác ngác, chìm nổi chìm nổi, không biết qua bao nhiêu năm.

Đến khi nàng có ý thức, mình đã trở thành một thành viên trong đám nữ nhân đang dựa vào lan can cười nói khanh khách.

“Không!!” Lý Tiên Mãnh bừng tỉnh, ngồi dậy trên giường, mờ mịt hồi lâu, ý thức mới chậm rãi hồi phục.

Sau lưng hần là một mảng mồ hôi lạnh.

Im lặng thay quần áo, rời khỏi phòng này chỉ có một mình nàng, Lý Tiên Tiên bước chậm trong Tiên Vân Tông, chẳng biết tại sao lại đi tới dưới chân núi Minh Nguyệt.

Buổi chiều, ánh nắng chói chang, Lý Tiên Thần ngẩng đầu nhìn lên, phảng phất như thấy được bóng dáng đại sư tử áo trắng như tiên đang đứng trên đỉnh núi, hai con người trong treo nhưng lạnh lùng nhìn nàng.

Chỉ tiếc, hình ảnh tốt đẹp như thế lại bị một lão già xấu xí phá hư.

Mỗi lần Lý Tiên Tiên nhớ tới đại sư tử, trong đầu không khỏi hiện ra lão già kia, cười thâm đặng, dương dương đắc ý ôm lấy thân hình uyển chuyển thuần khiết của đại sư tử.

“Đáng chết!” Lý Tiên trầm mặt, cất bước đi tới giữa sườn núi, tìm được thân ảnh cao gầy bận rộn trong bụi hoa.

Minh Nguyệt Phong vốn là một ngọn núi bình thường không có gì lạ, từ sau khi lão đầu này đến, trên núi dưới núi mới bắt đầu nở đầy đóa hoa, khắp nơi đều là cảnh sắc tranh đấu kỳ lạ.

Chỉ là Lý Tiên càng nhìn hắn, càng cảm thấy chán ghét: Lão gia hỏa này vậy mà dám khinh nhờn đại sư tỷ! Lúc trước nàng chỉ hoài nghi có phải lão đầu này nói bừa hay không, nhưng mấy ngày trước phụ nhân... Biểu hiện của sư phụ, khiến Lý Tiên rất cuộc cũng xác định, lão nhân này quả thật đã làm chuyện kinh thế hãi tục với đại sư tỷ.

“Hắn làm sao bây giờ lại đi cùng đại sư tỷ...” Lý Tiên nhú mày quan sát từ xa, càng nhìn lão đầu càng cảm thấy hắn hèn hạ xấu xí, từ trên người hắn không nhìn ra chút sở trường nào.

Muốn nói dài... Chẳng lẽ là dưới thân? Ánh mắt Lý Tiên rơi xuống dưới, rơi vào dưới thân lão tạp dịch, hắn đang cầm Hoa tiên đang sửa chữa một bụi cây cao một người, khiến Lý Tiên có chút cảm giác quái dị, hoa cỏ này vì sao tu thành cao như vậy? Người đi vào giống như đi vào mê cung, không quen thuộc địa hình là không tìm được bên trong ẩn tàng cái gì.

Nhưng không quan trọng, quan trọng là, đũng quần lão tạp dịch này cao cao thẳng lên, như một cây trụ kinh thiên, chống quần thô muốn vỡ tan, từ đó phóng thích hung vật bên trong.

“Lớn như vậy?” Lý Tiên mở to mắt, lần trước khi lão tạp dịch bị đánh, nàng nhìn đũng quần của hắn, lúc ấy cảm thấy lớn đến thái quá, nhưng bây giờ lão đầu này hạ thân cứng lại, hung khí kia càng làm người ta chấn động.

Theo động tác của lão đầu, cây dương vật cực lớn này lắc lư trái phải, khiến cho Lý Tiên càng có thể cảm nhận được rõ ràng sự khủng bố của cây đồ chơi này.

Sợ không phải phụ nhân có thể sinh hài tử, đều cho một bóng đêm xuyên, ma phụ đói khát nhất cũng không chịu nổi cái này cây sào trắng kiện.

“Ai?” Lý lão hán khòe mắt còn lại thấy xa xa có người, quay đầu lại liền thấy Lý Tiên - dâm phụ này, ánh mắt nhìn chằm chằm hạ thể của hắn.

“Đồ đàn bà đê tiện, là người!” Lý lão hán vốn định chửi ầm lên, nhưng thấy kỹ nữ nhìn bộ hạ của hắn như thế, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ dục hỏa, từ sau lần tiên tử chủ động xin dâm đã qua mấy ngày, hắn mấy lần tìm cơ hội lên đỉnh núi, nhưng ngay cả bàn chân nhỏ bé của tiên tử cũng không chạm tới.

Giờ phút này con rối đang ở trước mắt, còn nhìn hắn chằm chằm, để lão hán trong lòng khê động.

“Hắc hắc, Lý Tiên, phía dưới của lão tử không lớn lắm đâu?” Lý lão hán khê động cái eo, khiến cho Nộ Giao dưới khó ưỡn một cái, dương vật thô to treo ống quần ra một cái lỗ hồng, đũng quần ướt đầm, bị dịch thể trong suốt của đầu rùa chảy ra thấm ướt.

Lý Tiên nhướn mày, đang muốn giáo huấn hắn một chút, nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, kiều mị cúi đầu cười, găt một tiếng nói: “Lão già nhà ngươi, lòng người không già không lão., Sao thứ kia lại to như vậy?” “Ngươi lại chưa từng đọc qua, làm sao biết đồ của lão tử lớn không? Ngươi tận mắt nhìn mới biết được lớn nhỏ cỡ con hung vật này của lão tử!” Tự thấy mình đã nuốt được dâm phụ này, Lý lão hán sắc mặt híp mắt đi tới, đến trước mặt Lý tiên tử, cởi quần ra.

Một con Nộ Long màu đỏ sậm giương nanh múa vuốt xuất hiện trước mặt Lý Tiên, mùi hôi nồng nặc phô thiên cái địa chỉ trong chốc lát làm trong lòng nàng nóng lên, hai chân không khỏi xiết chặt, mặt mày thất sắc nhìn vật mặt trời vừa thô vừa to này.

“Tốt, thật lớn!” Lý Tiên đã ném qua không biết bao nhiêu cây gậy thịt, bị hung vật lão hán chỉ vào, đúng là cảm thấy đầu có chút hôn mê, hô hấp cũng dồn dập lên, nàng so với bất kỳ nữ nhân nào ở Tiên Vân tông đều hiểu nam nhân có dương vật lớn như vậy ý vị thế nào.

Nếu bị một gậy hung ác đâm vào, sợ là ngay cả hồn cũng bị cầm bay ra.

“Người tại kỹ viện, thấy lão tử lớn như vậy không?” Lý lão hán điều võ dương oai vung vẩy trái phải, để hung khí dưới khó như trường thương vũ động, hai cái túi đựng trứng càng là lắc lư không ngừng.

Nữ nhân trước mắt bất quá chỉ là một nữ nhân.

Thất phụ, cho dù hấn lộ ra cây dừa, dâm phụ này cũng sẽ không nói ra, chớ nói chi là nàng còn ở ngoại môn Tiên Vân tông câu dẫn nam nữ, đồ tể chính mình còn không sạch sẽ, còn muốn gây khó dễ hấn?”, Chưa từng thấy căn nhà này... sợ không phải là tu luyện công pháp gì đó?” Nói bậy gì đó, lão tử là thiên phú dị bẩm!” Bị tên lừa đảo này hoài nghi là công pháp tu luyện, Lý lão hán giận dữ tại chỗ, đi lên phía trước một cái, trực tiếp đem đỉnh đầu xích hồng quy to bằng quả trứng đến trên váy Lý Tiên Tiên, không kiêng nể gì mà bôi lên quần áo cho đầu rùa dính đầy nước chân của nàng.

“Cút ngay, lão già kia bắn chết đi được.” Lý Tiên ghét bỏ vung vẩy váy dài, đánh bay lão hán này, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cây gậy thịt lớn này, tựa hồ còn âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, có vẻ khá đói khát.

Lý lão hán cười hắc hắc, đắc ý chỉ chỉ dừa của mình: “Lão tử sao lại bắn thiú? Lão tử từ sau khi làm với tiên tử...” Hấn dừng lại một chút, lườm Lý Tiên một cái.

Cái trò đồ mợ này không hiểu sao lại biết chuyện giữa hấn và tiên tử. Tính toán ra, trong toàn bộ Tiên Vân tông, hấn cũng chỉ có thể nói với Lý tiên tử những chuyện này, khoe khoang một phen, khoe khoang một phen.

Hấn thao túng đẹp nhất thiên hạ, Hi Nguyệt tiên tử thanh lãnh nhất, lại không thể giảng giải cho bất kỳ sự tích vĩ đại của hấn cho bất luận kẻ nào, mỗi lần cùng tiên tử cầu hoan còn phải ăn nói khấp nép. Hiện tại Lý tiên tử này nhô đầu ra, tựa như ngủ gà ngủ gật đưa gối, thật đúng lúc!” Lão già nhà người!” Quả nhiên Lý tiên tử lộ ra vẻ khiếp sợ không thể tin, hạ thấp giọng

nói: “Người thật sự cùng đại sư tử... Làm?” Trong lòng của nàng, không biết vì sao ngược lại bình tĩnh trở lại.

“Đương nhiên!” Lý lão hán cười hắc hắc, lại ưỡn người tiến lên, dùng chùy lớn dí vào đùi Lý Tiên, thoải mái động đậy một chút.

Động tác rất thuần thực.

Trong đôi mắt Lý Tiên Tiên lóe lên hàn quang, ngoài miệng nói: “Không phải ta không muốn tin, chỉ là chuyện này quá bất hợp lý, chơi đùa với mấy đệ tử nội môn như ta, còn như tình cảnh tương tự thái quá, luôn dễ hấp dẫn lẫn nhau, sinh ra hảo cảm với những người giống như mình.

“Người vậy mà câu dẫn mấy tên nội môn đệ tử?!” Lý lão hán cũng rất giật mình, sau đó cười mắng: “Lý Tiên Tiên, người quả nhiên là hồ ly, lần trước ta và tiên tử lên vào trong phòng luyện công, liền thấy người ở trên giường dâm phụ, lộ ra bộ ngực trắng sáng như hoa., Dùng sữa đi câu dẫn thiếu nữ ngây thơ, mẹ nó! Nếu như không phải lão tử nhìn thấy, làm sao cũng sẽ không tin lời người!” “Nói vậy, đại sư tử sao chịu làm loại chuyện trộm cắp này với người chứ?” Lý Tiên Nhân biểu hiện vẻ mặt không tin, trong lòng lại như dãi sông lấp biển, rất nhiều chuyện đều không nghĩ ra vì sao.

Vì sao đại sư tử lại chịu lên giường với lão già này? Chỉ là tưởng tượng ra được đại sư tử trong treo nhưng lạnh lùng như tiên, bạch y hơn tuyết lại bị lão già này dùng cái rể lớn đẩy vào giữa hai chân, Lý Tiên sẽ cảm thấy khó chịu.

Đại sư tử... Sao lại có người như vậy?” Hừ, con riu lớn dưới khó của lão tử cường hãn như thế, Tiêu Hi Nguyệt nhìn một cái là không chịu nổi, cầu xin lão tử phải giao hoan!” “Ồ, xù!!” Lý Tiên cắn răng mắng, cố nén lửa giận trong lòng.

“Không tin?” Lý lão hán không chú ý tới vẻ mặt của nàng, gây thối dưới thân vẫn như cũ chọc vào bắp đùi nàng, đẩy quần áo vào giữa hai chân, hút qua hít lại hưởng thụ.

Hắn tiếp tục nói: “Ngoại trừ lần thứ nhất, hai lần Tiêu Hi Nguyệt khác đều chủ động tới tìm ta, cái gì tiên tử lạnh lùng, hắc hắc, kỳ thật chính là nữ nhân đói khát khó chịu, giống Lý

Tiên người giống như dân phụ, khát vọng đậu hũ của lão tử các người!” Lý Tiên Tiên bắt đầu nghiêng răng, nắm tay xiết chặt.

Lý lão hán thoải mái hít mát, tùy ý động đũa, cảm thụ mùi vị không giống tiên tử trên đỉnh núi, lại nói: “Lúc trước lão tử ở phía sau núi, lần đầu tiên gặp mặt tiên tử đã bắn thẳng vào mặt nàng, sau đó à... Hắc hắc, tiên tử bị một tên nô tài chỉ là lão tử đánh hãm, thân phục dưới cái đũa lớn này., Nói thật cho người biết, trước đó mỗi buổi tối tiên tử đều tản bộ trong hoa viên với ta, lấy cớ nói tu hành, chuy luyện định lực, kỳ thật nàng là hưởng thụ cái gai lớn này của lão nô, từ bị ta liếm chân, đến bị ta dùng đũa chọc vào mông, đến lúc đó bị ta dùng cái mông chọc vào., Sau lần đánh cuộc cuối cùng, tiên tử chủ động cởi quần áo ra, lộ ra hai cái mông trắng như hoa, dưới ánh trăng mông trắng, quả nhiên đẹp không thể tưởng tượng nổi, so với dân phụ người...” “Đủ rồi!” Lý tiên tử trầm mặt xuống, một chương đập bay hẳn đi., Tiếng quát lạnh lùng: “Nói năng linh tinh, ta thấy người dân dục như hồ đồ nên mới nghĩ mò lung tung ở đây, còn đại sư tử cùng người mỗi đêm đi dạo? Có phải người muốn nói, người cứ như vậy lộ ra nửa người dưới, uốn cái đồ chơi thô dài này, đi theo sau lưng đại sư tử áo trắng?” Trong khi nói chuyện, trên mặt nàng nhiễm đỏ ửng, giống như bị một màn dân dục trong tưởng tượng kích thích.

Lý lão hán mở to hai mắt đục ngầu, hưng phấn khó nhin nhìn nàng: “Người đừng không tin, lúc ấy chính là như vậy, lão tử giống như một con chó đi theo phía sau nàng, rốt cục mượn cơ hội đùa giỡn cái mông vừa trắng lại vênh của nàng, rốt cục một gậy đem tiên tử cho, cho, cho!” Hắc há to miệng thở dốc, nhớ lại kích thích lúc trước.

“Cho cái gì?” Lý Tiên Hồng đỏ bừng mặt, truy hỏi hẳn.

“Đây, cho tiên tử, một đòn phá hoại!!” Trong tiếng thở dốc, Lý lão hán chỉ cảm thấy sung sướng đầm đìa, sự tích gian dân vĩ đại đời này được người thứ ba biết, hẳn rốt cuộc không còn là tiểu nhân vật chỉ có thể trốn trong bóng tối nữa., Mà là nam nhân cướp đi tấm thân trinh nữ của Hi Nguyệt tiên tử!! Lý tiên tử ngây ra như phỗng, thật lâu sau mới nói: “Ta vẫn không tin, trừ phi tận mắt nhìn thấy, trừ phi chuyện này người không

được nói cho người khác biết, nếu không, làm bẩn danh tiết của đại sư tử, ta một mình người.

Kiểm giết người!” “Mẹ nó, đồ gái xấu xa nhà người còn không tin à? Nhất định phải để ta lo cho Tiêu Hi Nguyệt trước mặt người mới được sao? Đây, kỹ nữ, trở về, không phải người thích cây Trâu lớn này của lão tử sao?” “Cút mẹ người!” Lý Tiên Tiên vỗ một cái, một luồng kinh khí đập bay lão già Lý vào trong bụi hoa, hừ lạnh một tiếng như phát tiết, xoay người lắt eo rời đi.

Lão tạp dịch điên cuồng mắng kỹ nữ dâm phụ sau lưng nàng, chỉ là những nữ nhân tầm thường này là cực kỳ nhục nhã, tại Lý Tiên Tiên nghe được, bất quá người.

Kỹ nữ xuất thân từ thanh lâu, không phải là kỹ nữ sao.

Hơn nữa hiện tại tâm tình nàng loạn như ma, không có thời gian để ý đến một lão tạp dịch vô năng chửi rủa.

Đại sư tử... Sao lại như vậy? Lý Tiên Tiên từ dưới xuống chân núi, biết đại khái sự tình đã trải qua, nhưng vẫn không hiểu vì sao đại sư tử lại thất thân trong một lão tạp dịch.

Chẳng lẽ thật sự là câu thả hợp? Nhưng đại sư tử làm sao lại là loại người đói khát khó chịu như nàng!” Cho nên rốt cuộc là vì cái gì!” “Ta không nên tham lam đi tìm nàng!” “Hiện tại sư tử không có đuôi về, lại đụng phải loại tâm sự phiền lòng này!” “Ai ui” Lý Tiên Tiên tâm loạn như ma, vô mục đi vòng quanh Minh Nguyệt Phong, bất tri bất giác đi tới hậu sơn, nơi này người lành ít ỏi ai lui tới.

Mãi đến khi nhìn thấy một dòng suối chảy từ Minh Nguyệt phong chảy xuống, tụ hợp vào trong dòng sông Tiên Vân Tông, Lý Tiên mới hồi phục tinh thần lại.

“Lão đầu đó chính là đại sư tử mà ta đã gặp ở đây sao? Lần đầu tiên hần gặp đại sư tử, hần đã vô cùng cảnh giác với nàng?” Nam nhân kia nói với vẻ mặt dày đặc về chuyện nữ nhân, ở kỹ viện cũng rất ít khi thấy, bởi vì hần phải tăng tiền mới được.

Lý tiên tử bình tĩnh lại một chút, bắt đầu suy nghĩ nguyên do trong đó.

Lần đầu tiên gặp mặt đại sư tử đã bị bắn ra, có lẽ chính là lão đầu hèn hạ nấp ở nơi không người đi tới, lén lút giở gậy thịt của mình, kết quả đụng phải đại sư tử vừa vịn xuống núi, ngoài kinh ngạc ra, đại sư tử trong treo nhưng lạnh lùng như tiên đã bị ông lão bắn vào mặt.

“Ha ha, là như vậy sao? Đòi lại là lời của ta, trực tiếp một chương đập chết lão đầu kia, tránh được nhiều chuyện như vậy”
“Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình Lý Tiên rất tốt, cất bước đi lên núi, dự định tìm một chút dấu vết khả nghi lưu lại, nữ nhân điên kia về sau hỏi, nàng giao hảo dễ dàng.

Chỉ là theo dòng suối đi lên không bao xa, Lý Tiên Tiên ở phía trước thấy được một thân ảnh màu trắng quen thuộc.

Tiêu Hi Nguyệt mặc váy trắng nõn, đang ngồi trên một tảng đá lớn lồi ra giữa sườn núi, cánh tay thon dài ôm hai chân, cằm đặt trên đầu gối, lẳng lặng nhìn phương xa ngẩn người.

“Đại sư tử...” Lý Tiên Tiên ngây ngẩn cả người.

Đại sư tử bộ dáng này, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Tiên tử dáng người thon dài, lại không có chút hình tượng ngồi trên núi đá, một bộ dáng suy nghĩ xuất thần, cuộn mình lại, nhìn làm cho người ta đau lòng không thôi.

“... Một vị tiên tử đại sư tử thánh khiết lạnh lùng như vậy mà cũng kết hợp với lão tạp dịch dơ bẩn kia sao?” Lý Tiên Nhân tâm loạn như ma, không nhìn được mở miệng, khẽ gọi một tiếng: “Đại sư tử!” Đại sư tử không trả lời, mãi đến khi Lý Tiên kêu lên ba tiếng mới chậm rãi ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt của Lý Tiên.

Ánh mắt mê man kia khiến Lý Tiên càng thêm đau lòng: “Đại sư tử, ngươi... sao lại có một mình ở đây?” Lão già chết tiệt: “Sư muội...” Tiêu Hi Nguyệt dùng giọng nói kỳ ảo đáp lại cô, trong đôi mắt dần dần có thần thái, nhẹ giọng nói: “Vì sao sư muội lại tới đây?”, “Cái kia...” Lý Tiên Tiên vội vàng lấy cớ: “Gần đây ta tâm phiền ý loạn, không nhìn được đi lung tung khắp nơi, không ngờ lại tới nơi này, còn thấy đại sư tử một mình ở đây...” Thật ra cũng không phải lấy cớ, đúng là trong lòng nàng rất bức bối.

“Sư muội cũng vậy, trong lòng lo lắng sao?” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi nói, nhìn nàng: “Có thể nói với ta một chút không?”... Được lắm...” Lý Tiên Nhân đồng ý, tung người nhảy một cái, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh đại sư tỷ, cách nhau một khoảng, cũng ngồi xuống theo.

Tiêu Hi Nguyệt ôm đầu gối nhìn nàng, chờ câu nói của nàng.

Gió núi lay động mái tóc đen trên lưng nàng, váy trắng nõn cùng tóc đen nhánh tạo thành so sánh, không biết thanh lãnh trong sáng, bị tạp dịch cũ xấu xí thấp kém đè ở dưới thân lúc., Không biết sẽ đối lập ra sao?” A, đại sư tỷ Lý Tiên Tiên Nhân nhanh chóng đề xuống tư tưởng lơ đãng trong đầu, trong ngày thường, nàng có thể nghĩ tới đủ loại chiêu thức thâm quái, nhưng trước mặt đại sư tỷ, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã làm ô uế vẻ đẹp thánh khiết của đại sư tỷ.

” kể cho ta những chuyện ngươi đã trải qua đi.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói, không biết vì sao, bây giờ nàng đặc biệt thích nghe chuyện của người khác.

“Trải qua của ta? Ha ha, ta có thể có kinh nghiệm gì chứ.” Lý Tiên cười bồi nói: “Không ngoài việc trong nhà nghèo, cha mẹ nuôi không nổi, sau đó bán ta cho thanh lâu, kiếm cơm ăn sống.” Tiêu Hi Nguyệt quay đầu nhìn về phía nàng, hai người ngồi song song trên tảng đá lớn, Lý Tiên Tiên không chịu nổi nhìn chăm chú ở khoảng cách gần như vậy, nàng giống như một người ô uế, mà đại sư tỷ lại là cửu thiên tiên tử, ánh mắt lạnh lùng không chút gợn sóng có thể khiến nàng hổ thẹn mà chết.

“Đại, đại sư tỷ?” Máy năm nay tỷ... rất vất vả phải không?” Tiêu Hi Nguyệt bị xúc động trong lòng, không khỏi so sánh những gì nàng đã trải qua với Lý lão hán.

Một đứa nhỏ gian khổ, vào thanh lâu lấy đàn tiêu mà sống, một đứa khác thì là cha mẹ bị giết, lẻ loi hiu quạnh qua mấy chục năm.

So sánh với hai người, phiền não trong lòng nàng giống như không đáng nhắc tới, chỉ là tự trách mình thương cảm mà thôi.

“Vất vả?

Không thể nào, so với những người đói chết kia, ít nhất còn sống, đúng không?” Lý Tiên giả thoải mái nói.

“Chết đói... Sống...?” Tiêu Hi Nguyệt lâm bầm, hai mắt ngơ ngác nhìn nàng.

“Đúng vậy, khi ta còn bé đã náo loạn đói khát, nhớ không rõ, tóm lại không có cơm ăn... Ai nha, ta nhớ không rõ, dù sao chết không ít người, cha mẹ ta lại lén lút đưa ta vào thanh lâu, đổi mấy khối bạc vụn cùng một bữa tiệc ly biệt phong phú, khi đó ta rảnh rồi ăn cơm, thiếu chút nữa nghẹn chết.... Ta nói những thứ này làm gì?” Bị đôi mắt thanh tịnh của Tiêu Hi Nguyệt nhìn chăm chăm, Lý tiên tử có chút hoảng loạn nói bậy bạ.

“Sau đó thì sao?” Cha mẹ ta đi rồi, không chết, ta cũng không biết tin tức của bọn họ, dù sao sau này ta cũng được đưa tới thanh lâu ở các châu quận khác., Người nhà bị chặt đứt liên lạc... Đại sư tử cảm thấy hứng thú với những chuyện này?” “Ừm... người nhớ cha mẹ người sao?” “Ách, không thể nói nhớ lại, sống mới là quan trọng nhất “Sống sót” sao... “Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Thanh lâu là nơi như thế nào?” “Thanh lâu đó à...” Lý Tiên Tiên nói rất thoải mái, lần đầu tiên chủ động quan sát sắc mặt đại sư tử, quả nhiên không nhìn ra điều gì.

” khoái hoạt? Vui vẻ như thịt?” Nghe tiếng nói du dương động lòng người của đại sư tử, cả người Lý Tiên run lên, một cổ tê tâm khó hiểu từ xương sống lòi ra khỏi trán, cả người đều hưng phấn hẳn lên.

Sùng mình? Đại sư tử thánh khiết không tỳ vết, lại dùng từ văn nhã để hình dung nam nữ, loại dơ bẩn nhất, bẩn thỉu nhất, hạ lưu nhất, cũng là chuyện nhanh nhất, nàng muốn một vạn năm, cũng không nghĩ tới từ xinh đẹp như vậy.

Tiêu Hi Nguyệt thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Không muốn nói, có thể không nói “Không phải”, không phải không muốn nói, mà là...” Lý Tiên Tiên châm chước lời nói: “Lâu xanh đúng là muốn tung hoành.”, Bốn phía đều là làm việc trần trụi.... Nam nam nữ nữ phạm là người đi vào, đều cởi lớp nguy trang, lộ ra diện mục ban đầu của mình, ở bên trong... khoái

hoạt!” Tiêu Hi Nguyệt lại nhìn về phía nàng, Lý Tiên Tiên tiếp tục nói: “Đại sư tử.”, Ngài không biết, thanh lâu ta ở lúc trước coi như khá cao cấp, thường xuyên có một vài chính nhân quân tử lên lút mang cái nón che này, hoặc hóa trang rồi mới vào, không muốn cho người khác thấy, hử nào biết mấy tỷ muội chúng ta sớm đã đem nhà giàu có ở mấy trăm dặm quanh đây. Hít, chính là nhớ kỹ bọn họ!” “Ừm” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng đáp.

“Sau đó, chúng ta giả bộ không quen biết những nam nhân kia, giống như là đối đãi non nớt dụ dỗ bọn chúng, ha ha ha, những nam nhân thối tha này ban ngày giả vờ giả vịt, có chút tiên sinh dạy học ở trường tư thực, có chút tư thực giáo thụ sinh., Có chút học sinh chịu khổ học tập của sổ hàn môn, có một số là phú thương thương thương thương thương yêu vợ yêu, có quan lại yêu dân như con, còn có một ít tán tu biết mấy thứ phá pháp thuật, bộ dáng ngày thường đối với tỷ muội chúng ta khịt mũi coi thường, kết quả thường thường chính là chúng ta lộ ra bắt đui., Lau bộ ngực sữa, ném mị nhãn, hai mắt những nam nhân này bốc lửa, ha ha ha “Lý Tiên Tiên vừa hát trò hề độc giác, vừa quan sát đại sư tử, thấy nàng không lộ ra vẻ mặt khác thường, ngược lại mơ hồ có vài phần thân thiết, khiến tâm tình Lý Tiên có chút phức tạp.

Giữa hai người, không hiểu sao lại trở nên trầm mặc.

“Đại sư tử” Lý Tiên do dự hồi lâu, cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

“Kỳ thực, ta tiến vào Tiên Vân tông cũng là bản tính khó sửa...” “Ừm?” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng mũi, rất là mềm mại.

“Chính là... Ta câu dẫn hai nữ nhân!!!” Lý Tiên cắn răng, nói ra bí mật của mình.

Đại sư tử biết việc này, trước mặt nàng cũng không tính là bí mật gì.

“Vì sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng.

“Bởi vì... Ta không cam lòng!!!” Lý Tiên vốn định thoải mái nói ra dã tâm của mình, muốn trở thành người trên người,

hung hăng đánh một trận lên mặt những người mắng nàng là kỹ nữ lúc trước, đánh cho mặt mũi bọn họ bầm dập mới tốt.

Nhưng ngẩng đầu đối mặt với đôi mắt lạnh lùng của Tiêu Hi Nguyệt, kích động trong lòng nàng giống như ngọn lửa bị giới nước lạnh, tan thành mây khói.

“Không cam tâm? Vì sao không cam tâm?” “... Ta muốn trở thành cường giả!” “Trở thành cường giả thì đã sao?” Nhìn nàng, Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ta đột phá Hồn Minh cảnh, nhưng không cảm thấy Hi Nguyệt, sư phụ ta trở thành Đạo Vận cảnh nhiều năm, nhưng không có ý nghĩ phi thăng, cả ngày ở trong lầu các, bây giờ lại có mâu thuẫn với sư phụ ta, nàng cũng... rất là phiền não...” Nữ nhân kia có mâu thuẫn với chưởng môn trưởng phu? Khó trách tính tình nóng nảy như vậy! Lý Tiên cúi đầu, gật đầu đáp ứng.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một hồi, hỏi: “Ngọc Tước sư muội, bây giờ sao rồi?” Lý Tiên dò người trong chốc lát, đầu còn thấp hơn vài phần, “Tiểu Tước Nhi... mấy ngày trước, khi ta định đuổi kịp về Lưu sư tử, Tiểu Tước Nhi đã ngăn cản ta, nàng nói với ta một số chuyện, sau đó rời đi, bây giờ chỉ sợ đang bế quan tu hành, nàng sắp tới Đan Hà cảnh...” “Ừm”

Nàng không biết Lưu sư tử là ai, nhưng Ngọc Tước sư muội có thể cùng Lý Tiên nói những chuyện kia, còn có thể thuận lợi bế quan, tựa hồ đã chứng minh nàng không bị những ảnh hưởng rất thân mật với Lý Tiên.

Giữa hai nàng chỉ là thân mật hơn xa bằng hữu, cũng không làm cho nữ tử có tình cảm.

Nhưng giữa nàng và lão hán thì sao?” Đại sư tử, ngài một thân một mình ở đây, tựa hồ cũng có phiền não sao?” Lý Tiên Cổ lấy hết dũng khí, dò hỏi.

“Có”, ặc, không biết...” Đại sư tử thật thành thật, Lý Tiên nhìn xem.

Nói xong liền hướng về phía nàng.

“Không muốn nói.” Tiêu Hi Nguyệt hạ giọng nói: “Bây giờ còn chưa muốn nói, chỉ là... chuyện nhỏ không quan trọng...” Đang giao hảo với một lão hán cường tráng khác thường hay

sao? Lý Tiên Tiên không dám hỏi nhiều, cười gật đầu nói: “Đại sư tử đừng phiền lòng nhiều, ngài đã là Hồn Minh cảnh, chờ mấy chục năm tới cảnh giới Đạo Vận, phi thăng Tiên giới, được đạo siêu thoát, phiền não gì cũng mất!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

“Vậy đại sư tử, ta đi trước?” Lý Tiên đứng lên.

“Chờ đã, cái này cho ngươi.” Tiêu Hi Nguyệt lấy ra một ngọc bội màu đen, đặt vào tay của Lý Tiên, dịu dàng nói: “Đây là ngọc bội màu đen, có thể che giấu khí tức, phòng ngừa người ngoài nhòm ngó, cũng có một số công năng cảnh giới và phòng hộ, đưa cho ngươi sử dụng ‘Sử dụng’?” Lý Tiên Tiên ngây ra, chạm tay vào bàn tay nhỏ nhắn mềm mại mềm mại của đại sư tử, nội tâm dâng lên một dòng nước ấm áp.

Hắc ngọc bội này, đắt lắm hả? Hơn nữa... Đây là đại sư tử muốn nàng và Kim Ngọc Tước ăn trộm tốt hơn nên mới tặng cho nàng?” Đại sư tử, ta!” “Thu vào...”... Được!” Lý Tiên nhảy xuống tảng đá lớn, quay đầu nhìn nàng, cười nói: “Đại sư tử, cảm ơn sư tử, tâm tình của ta tốt hơn rất nhiều, phiền não cũng không còn, hy vọng trước khi gặp nàng, đại sư tử cũng vui vẻ lên: “Lúc gặp nhau, làm cho người ta rất đau lòng.

Về phần Lưu sư tử, mỗi người đều có chí riêng, nàng cũng không đuổi theo, chờ sau này học thành tựu, lại đi tìm nàng một lần nữa, nói không chừng thật như sư tử nói, khi đó nàng đã là cao nhân đạp trên đám mây.

Đến lúc đó nhất định sẽ khiến Lưu sư tử sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

“Được.” Nói chuyện với cô ấy một hồi, tâm trạng của Tiêu Hi Nguyệt quả thật tốt hơn rất nhiều.

“Vậy ta đi trước nhé?” “Ừm” Tiêu Hi Nguyệt không nói gì, nàng không thích nói những lời này.

Lý Tiên bước chân nhẹ nhàng, bước ra vài bước, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, quay đầu lại nhìn phía sau, thấy sư tử đã đứng dậy, dường như cũng muốn rời đi.

“Còn có chuyện gì sao?” Hai người cách không đối diện, một người đứng trên tảng đá, quần áo tung bay, một người ở phía

dưới, thần sắc có chút khấn trương.

“Đại sư tử... sau này, ta có thể gọi ngươi là... sư tử không?”
Lý Tiên nhỏ giọng nói.

Sư tử và Đại sư tử, có biệt danh khác nhau.

Nếu nàng đã là nữ nhân điên... à không, là đệ tử ký danh của sư phụ, đương nhiên phải xưng hô Tiêu Hi Nguyệt là sư tử.

“Được” “hì hì, sư tử, tạm biệt!” “Ừm” sau khi phát phát tay, cuối cùng Lý Tiên cũng cảm thấy mỹ mãn rồi đi, sư phụ nàng tuy có chút nóng nảy, nhưng dù sao cũng dạy dỗ được một vị đồ đệ tựa như tiên nữ, nhìn thế nào cũng không giống như là yếu hại nàng, đúng không? Đưa mắt nhìn sư muội xuống núi, Tiêu Hi Nguyệt phi thân lên, rất nhiều đệ tử chỉ thấy bóng dáng đại sư tử áo trắng như tiên xuyên qua bầu trời, đi từ Minh Nguyệt đỉnh lên Thiên Nhân Phong.

Tiêu Hi Nguyệt bước lên bậc thang, cô có một việc muốn nói với sư phụ.

Thiên Nhân Phong vẫn phong cảnh tú lệ như trước, cứ như mấy chục năm cuối cùng thay đổi. Tiêu Hi Nguyệt đón ánh nắng chiều, từng bước đi lên đỉnh núi, đột nhiên, cô dừng bước.

Bên cạnh một đình nghỉ mát nhô ra khỏi vách núi, nàng nhìn thấy một thiếu nữ mi thanh tú, ăn mặc kiêu công tử ca, bên hông treo ngọc bội, cái trán sung mãn, môi đỏ tươi, thần sắc chuyên chú viết cái gì đó lên một tấm ván gỗ.

“Là hần... bảo nhi...” Nhìn thấy hần, Tiêu Hi Nguyệt không khỏi hiện ra vài ngày trước, sư phụ cùng bảo nhi yêu dâm, hai người ở sau bình phong quần quýt lấy bóng dáng của nhau, cùng với, bảo nhi hút lấy song nhũ tròn trịa của sư phụ nàng, phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Một vị thị nữ đứng bên cạnh bảo nhi cung kính hành lễ, nhắc nhở thiếu niên trong đình.

Bảo nhi quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy là tiên nữ tử xinh đẹp, lập tức cao hứng hần lên, trong tay nắm một cây gậy nhỏ đen sì, vẫy vẫy tay với nàng, vui vẻ hô to: “Nguyệt tử tử, bên

này!” Thiếu niên thanh tú tươi cười tinh khiết., Thật khó tin hấn và sự phụ... Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống, bình tĩnh lại tâm tình, mới đi tới hỏi: “Người đang làm gì thế?” Bảo Nhi đặt một tấm ván gỗ trước mặt ba chân lên giá gỗ, một tờ giấy trải ra trên ván gỗ, bốn phía dùng giá gỗ cố định lại.

Tiêu Hi Nguyệt liếc mắt nhìn tờ giấy, bên trên là ba bức họa kỳ quái màu trắng, trắng, đỏ, ba màu trắng, màu đen chính là bầu trời, màu đỏ thì là một tấm biển, bên trên viết ba chữ cổ triện: Quỷ Môn quan.

Dưới quỷ môn quan, Bảo Nhi mặc áo trắng, một tay nắm mẫu thân, một tay nắm phụ thân, ba người đi ra ngoài hình ảnh, Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn mẫu thân mình, mà Tàng Thiên Kiêu cũng cúi đầu ôn nhu nhìn hấn, ba miệng một nhà, dưới bầu trời U Minh giới màu đỏ đen, lộ ra hạnh phúc âm áp.

“Đang vẽ tranh!” Bảo Nhi cầm một cây bút than màu đen, tiếp tục tuyên bố trên đó bơi lên bối cảnh, lẩm bẩm nói: “Mẫu thân đã lâu như vậy chưa trở về, Bảo Nhi đều nhớ nàng, còn có phụ thân cũng vậy, cũng không biết đi đâu! Nếu bọn họ trở về, bảo nhi thế nào cũng phải quay lại., Thế nào cũng... vậy chắc chắn không tức giận!” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, nhìn bức tranh này không giống như bức tranh thủy mặc bình thường, lại nhìn bảo nhi chăm chú miêu tả, thấy trên chóp mũi hấn thậm chí từng tia mồ hôi, tay cầm bút than màu đen tràn đầy bản thủ, lại hết sức nghiêm túc phác họa, một nét vẽ hình ảnh trong lòng mình.

“Bảo nhi...” Âm thanh của Tiêu Hi Nguyệt mang theo vài phần run rẩy. “Người... nhớ lại cha mẹ của người ư?” Nàng nhớ lại dáng vẻ khi Tàng Thiên Kiêu rời đi, đó là tâm tình như thế nào đây?

Con kỳ quái nhìn nàng một cái, thanh âm thanh thúy trả lời: “Đương nhiên rồi, mẹ Bảo nhi đối với Bảo nhi rất tốt, từ nhỏ Bảo nhi đã ăn mẫu thân... A, tóm lại là rất tốt.” Uyển Nhi tỷ tỷ không cho nó nói ra chuyện bú sữa.

Tiêu Hi Nguyệt cắn cắn môi, đặt lên bàn đá dùng giấy trấn áp vẽ vờ, từ số lượng mà xem, bảo nhi ít nhất đã ở chỗ này mấy canh giờ rồi.

“Nguyệt tỷ tỷ? Người muốn xem à?” Bảo Nhi sững sốt một chút, đột nhiên lại cười hì hì nói: “Tỷ tỷ thật là, muốn xem cũng không nói với ta một tiếng, a, tỷ tỷ không lấy bảo nhi làm người ngoài sao? Hay là nói tính tình của tỷ tỷ là như vậy, tỷ tỷ thật sự là người kỳ quái nhất mà Bảo Nhi từng gặp!” Tiêu Hi Nguyệt dừng lại một chút., Hỏi: “Bảo Nhi, ta có thể xem không?” Đương nhiên!” Thiếu niên trả lời dứt khoát, làm ra tư thế mời: “Tỷ tỷ, mời xem bảo nhi, lông mày liễu của Tiêu Hi nhướn lên, phát một cái váy dài, ngồi trên ghế đá đình nghỉ mát, từng bức tranh nhìn bảo nhi.

Mỗi một bức đều vẽ lên mẫu thân hấn.

Có Tàng Thiên Kiêu nghiêng người tựa vào mặt đất, mà Bảo Nhi thì nhào vào trong áo nàng, đầu ôm bộ ngực của nàng; có Tàng Thiên Kiêu mặc váy đỏ, đứng dưới tàng cây dắt tay bảo nhi, tựa hồ đang dạy dỗ hấn; có Tàng Thiên Kiêu ăn mặc chỉnh tề, trang nghiêm túc gờ lên ba nén hương., Chung quanh có rất nhiều bóng người mờ lung, tựa hồ thân là thánh nữ đang cầu vong hồn, Bảo nhi thì đi theo phía sau nàng; cũng có Tàng Thiên Kiêu cầm lợi kiếm trong tay, chém giết yêu thú U Minh giới, uy phong lẫm liệt, mà Bảo Nhi cách đó không xa đang reo hò cổ vũ cho nàng.

Các loại hình dạng Tàng Thiên kiêu, miêu tả lại toàn bộ những việc ngày thường Lục Đạo môn Thánh Nữ làm.

Còn phụ thân của Bảo nhi... Thịnh thoảng sẽ xuất hiện, nhưng phần lớn là không quan trọng.

Cuối cùng, Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy một tấm.... Ai da, Nguyệt tỷ tỷ, hay là đừng nhìn cái này!” Bảo Nhi đưa tay che lấy đồ vật trong tranh, khuôn mặt thanh tú hơi đỏ ửng, then thừng nói: “Đây là bảo nhi ăn, lúc uống... Lúc sữa, Uyển Nhi tỷ tỷ bảo ta không cho nói ra ngoài, người khác sẽ chê cười Bảo nhi, tỷ tỷ cũng đừng nói ra ngoài được không?”.. Để ta xem một chút được không?” Tiêu Hi Nguyệt dùng giọng điệu dò hỏi.

“Tỷ tỷ đồng ý không cho Bảo nhi chê cười, để tỷ tỷ xem tiếp!” Tốt, không cười “Cho dù không đồng ý, Tiêu Hi Nguyệt cũng sẽ không bật cười.

Nhưng Bảo Nhi rất hài lòng, có chút thẹn thùng, lại có chút đắc ý buông ngón tay đang che hình ảnh ra, nói: “Bảo Nhi vẽ mấy ngày, sửa chữa lặp đi lặp lại, bức họa này mới xem như đại công cáo thành, là hài lòng nhất, là bức họa đẹp nhất! Tỷ tỷ, tỷ xem đi!” Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa nhìn thấy bức tranh trắng đen này.

Đích xác khác với Thủy Mặc họa bình thường, phương thức hội họa này là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, là dùng ba loại bút xám trắng, trắng, đen, mực phác họa tỉ mỉ, bảo Nhi bên trong rất sống động cùng Tàng Thiên Kiêu, dáng người, bộ ngực, thậm chí tóc, thậm chí có thể thấy rõ ràng, không phải ý cảnh thô thiển, mà là cẩn thận tái hiện lúc ấy bảo Nhi... một màn ăn sữa thơm của Tàng Thiên Kiêu.

Trong họa tác, Tàng Thiên Kiêu nằm trên giường mềm, quần áo hở ra, thần tình mê ly, ánh mắt cung chiều, hai bộ ngực cao ngất bị con của nàng ngấm ngấm, sữa trái bị bàn tay nhỏ bé của bảo Nhi bắt được, thịt ngà sữa trắng nõn bị đè ép, nhũ từ trong khe ngón tay Bảo Nhi lòi ra, ngay cả hoa văn cứng rắn cũng có thể thấy rõ ràng.

Hơn nữa, thiếu niên nghịch ngợm như Bảo Nhi, còn cố ý vẽ ra một ít nước đọng trên mai Tàng Thiên Kiêu, rõ ràng là mới bị hấn ăn qua, hình ảnh này bị Bảo Nhi há miệng ngậm sữa mẹ lại.

Một luồng nhiệt nóng khác thường từ ngực và ngực Tiêu Hi Nguyệt bay lên, phảng phất như Tàng Thiên Kiêu trong bức tranh đã biến thành nàng, mà Bảo Nhi... lại biến thành một lão già.

“Hi hi, tỷ tỷ, vẽ bảo Nhi đẹp không? Ta còn muốn vẽ màu đỏ trên hàm mai của mẫu thân, nhưng nhất thời không tìm được chất liệu tinh tế, chỉ có thể sau này thêm vào.

Tỷ tỷ, bảo Nhi vẽ được không?” “... Ừm, rất tốt “Tạ tỷ tỷ khích lệ, đáng tiếc thần sắc mẫu thân không thể miêu tả ra được, ánh mắt mẫu thân càng thêm nhu hòa mới đúng: “Tiêu Hi Nguyệt đè nén sự khác thường trong lòng, nàng chú ý tới Tàng Thiên Kiêu dịu dàng cúi đầu, vừa ngẩng đầu vừa ăn sữa vừa nhìn ánh mắt đối diện của Bảo Nhi.

Toàn bộ hình ảnh, vừa có dục vọng nhục thể vừa có mẫu thân bồi dưỡng con cái thánh khiết, khiến người ta cảm thấy tình dục sôi trào, lại không cảm thấy quá mức tà dâm.

Ở trên người Bảo nhi, hắn đã trải qua chuyện gì? Trái tim của Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa bị nhiễu loạn.

Mấy ngày trước cùng lão hán phát tiết dâm đã làm cho nàng thoải mái một đêm, không cần suy nghĩ gì mà ngủ thiếp đi. Nhưng ngày hôm sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy thái phượng cầm, người lắng nghe rất nhiều sư đệ sư muội huyền ảo, nhớ lại đêm qua dâm sự, lại làm cho nàng cảm ghét hành vi của chính mình.

Thân thể vui thích là nhất thời, nội tâm của nàng thủy chung không được giải thoát, đủ loại phiền não làm nàng không cách nào làm bất cứ chuyện gì, chỉ có thể một mình đi xuống dưới núi, lẳng lặng nhìn nước sông chảy xuôi.

Nàng nên làm như thế nào?” “Tỷ tỷ?” Bảo Nhi tiến đến trước mặt nàng, hai mắt to chớp chớp nhìn nàng.

“Tỷ tỷ... Không có chuyện gì...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại làm cho nội tâm của mình bình tĩnh lại, lần nữa mở mắt ra, nhìn Bảo Nhi, nói: “Tỷ tỷ đi tìm mẫu thân của muội, thế nào?” “Bảo Nhi tràn đầy vui mừng, hai mắt mở thật lớn, “Thật không?!” “Ừm” quá tốt rồi!” Bảo Nhi hoan hô, ôm lấy cánh tay của nàng: “Tỷ tỷ tỷ, tỷ là người tốt nhất.

Người tốt, Bảo Nhi, Bảo nhi cũng không biết cảm ơn tỷ tỷ như thế nào!” Khóe môi Tiêu Hi Nguyệt khẽ cong một cái, tựa hồ lộ ra ý cười mỉa mai, nội tâm mê man bị nụ cười hồn nhiên của Bảo Nhi tách ra, rơi xuống trở thành lấm tấm vụn vặt không chút bắt mắt.

Nàng cùng Bảo nhi lên Thiên Nhân Điện, nhìn thấy Nam Cung Uyển chống cằm nhìn trời chiều ngẩn người.

“Sư phụ, ta phải xuống núi một chuyến “Ừm? Đồ đệ ngoan của ta, đi làm gì?” Đi giang hồ, du lịch bốn phía “Cái gì?” Nam Cung Uyển quay đầu lại, đối mặt với đôi mắt bình tĩnh của Tiêu Hi Nguyệt.

Một lúc lâu sau, Nam Cung Uyển mới cười khỏ nói: “Xem ra đồ đệ ngoan của ta đã quyết định, sư phụ cũng không khuyên người nữa. Nhưng mà, giang hồ ngư long hỗn tạp, sư phụ giới thiệu cho người một người, để nàng và người cùng một chỗ., Đưa người đi một đoạn, dạy người một số chuyện trong giang hồ, thế nào?” “Được.”... Tiêu Hi Nguyệt trở lại chỗ Minh Nguyệt, lão hán đã chờ ở đỉnh núi đã lâu, thấy nàng từ trên trời giáng xuống, không kịp chờ đợi liền vọt ra, thét lên như khi: “Tiên tử!”, Lão nô gần đây... lại muốn đi tản bộ với tiên tử, tiên tử, ngài nói sao?” “Ta phải đi “Cái gì? Tiên tử, ngài lại muốn rời đi? Lần này là bao lâu?” “Một hai năm, hoặc là, mười năm tám năm cả người “Lý lão hán” đều ngốc đi, nhìn bóng lưng bình tĩnh rời đi của Tiêu Hi Nguyệt, phảng phất như nhìn thấy tiên tử một đi không trở lại.

“Tiên tử, à không!!!!” Lý lão hán nhào tới, như một con chó hoang ôm lấy hai chân cô ấy, cầu xin: “Ít nhất tối nay tiên tử ngài... để lão nô hầu hạ tiên tử ngài tắm rửa phải không?” Tiêu Hi Nguyệt cả gan đưa ra yêu cầu tham lam, cúi đầu nhìn hán một lúc lâu, chậm rãi gật đầu.

“Tiên tử!!!”

Tiên tử tu hành (lổng lẻo)

Chương thứ năm mươi một, tiên tử diệu nữ hai mươi một tuổi “Tiên tử”, hai vị thị nữ kia...?” “Đêm nay các nàng bế quan tu hành” thật sao? Thật tốt quá!” Minh Nguyệt cư đỉnh núi, một lão đầu thấp bé xấu xí, đi theo sau một vị bạch y trắng tuyết, dáng người cân xứng thon dài, khí chất thuần khiết cao nhã.

Ánh mắt tiên tử bình tĩnh, chân đạp Liên Bộ, chậm rãi tiến lên, tùy ý sau lưng có một tên tạp dịch mặt già hung phấn đến đỏ bừng, theo sát sau lưng nàng.

Về mặt lão tạp dịch này cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, mặc áo gai vải thô sạch sẽ, chỉnh tề, nhưng đi theo sau lưng bạch y tiên tử, cái cổ dài ra dùng sức ngửi tiên tử lúc đi đường mang theo mùi thơm ngát, mỗi lần hít một hơi, giống như ăn được linh đan diệu dược gì đó, biểu tình sáng khoái đến cực điểm.

Càng làm cho người ta khiếp sợ chính là, lão tạp dịch xấu xí thấp bé này, dưới quần phồng lên hình dạng một cây trường côn cực đại, trường côn từ hai chân kéo dài xuống dưới, rơi thẳng xuống gần đầu gối, ước chừng dài khoảng hai mươi bảy, tám phần, hình dạng tròn vo nâng lên khỏi quần.

Người ngoài nếu nhìn thấy chắc chắn sẽ hết sức kinh ngạc, rốt cuộc lão đầu này đang giấu hung khí gì trong đũng quần? Nếu là dương vật thì cũng quá lớn rồi.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, đáp án được công bố.

Lão hán hung phấn hỏi tiên tử, sau đó duỗi tay kéo mạnh quần áo một cái, hung khí kia liền từ trong đũng quần nhảy ra ngoài, trường côn màu đỏ thẫm dữ tợn hung ác, trên thân bông to lớn gân xanh lượn lờ, cuối cùng như ác quy, đầu hình bầu dục vỡ ra một lỗ nhỏ, nước trong suốt hôi thối chảy ra từng chút từng chút, như sói đói qua mùa đông, hướng về phía tiên tử trắng noãn như tuyết, muốn một ngụm nuốt xuống.

Mùi tanh hôi khiến tiên tử vốn chậm rãi tiến lên dừng lại một chút, khước mắt liếc về phía sau một cái, thấy lão hán này thuần

thực cởi bỏ quần áo toàn thân, tiện tay cuốn làm một đoàn ném ra sau bụi hoa ven đường.

Sau đó, lão hán nhào tới, ôm chặt lấy hông nàng, dưới háng hỏa nhiệt dương vật không chút khách khí bám vào quần áo nàng, định chui vào giữa hai chân nàng, chạy qua co lại.

“Tiên tử, lão nô thật sự là quá hưng phấn rồi!” Lão hán có lý do hưng phấn, trên đời này nam nhân có thể cởi quần áo trước mặt tiên tử vốn không có, huống chi có thể không kiêng nể gì nhét dương vật vào trong váy trắng của tiên tử, ngăn cách chiếc váy dài chọc vào chân tiên tử? Huống hồ lão hán còn biết, mấy canh giờ tiếp theo, tiên tử sẽ bị hấn đè ở dưới thân., Con rắn lớn hung hăng đâm xuyên qua huyết nhỏ của nàng, đè nàng ở bên cạnh hồ nước nóng, ra sức cắt vào, dùng cái huyết trắng nõn của tiên tử thô to mở ra, để tiên tử cắn môi rên rỉ, hai tay nắm lấy tảng đá dưới thân, bị hấn gian đến mồ hôi đầm đìa, mềm mại thở hồng hộc.

Ôn Tuyên trì! Tiên tử đáp ứng tắm rửa chung với hấn! Đêm nay hấn có thể ở bên cạnh Ôn tuyên trì, thật sự nhìn thấy tiên tử trần truồng, hoàn chỉnh, một chút hoài tiên tử, hông trắng như tuyết, vòng eo mảnh khảnh, huyết mềm mại tuyệt vời, lại lên trên., Bộ ngực trắng nõn mềm mại, còn có tiên tử trước ngực tuyết đẹp nhô ra, toàn bộ hiện ra trước mặt hấn! “Tiên tử, lão nô, các người không vội!” Lão hán càng nghĩ càng kích động, dưới khổ gậy cứ như muốn chọc thủng váy của tiên tử, lại một lần nữa ném được da thịt mềm mại, làm cho đôi đùi đẹp của tiên tử kẹp chặt lấy cây gậy thịt của hấn...

“Ngươi!” Tiêu Hi Nguyệt lộ ra thần sắc tức giận và xấu hổ, thấp giọng quát: “Sao lại giống như trước kia, như vậy... thô tục như vậy...” Nàng đã đồng ý tắm rửa cùng với hấn, cũng là cùng nhau kết hợp chuyện này, nhưng lão tạp dịch này vẫn còn nóng nảy như vậy, vừa mới đáp ứng hấn đã không kịp chờ đợi cởi quần áo và quần áo ra, dùng gậy thịt dưới khổ đâm vào nàng.

“Tiên tử, lão nô cảm thấy không thể trách ta được.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhú mày.

Lý lão hán vẫn như cũ lấy gậy thịt đỡ quần áo của nàng, nói: “Mấy ngày nay ngài còn kể tỉ mỉ trò chuyện với lão hán một chút, kết quả cuối cùng lại không nói gì, chỉ lo hưởng thụ gốc cây lão nô này... Hắc hắc, nhai nhai nhai của Đại Hi Nguyệt trên mặt hơi nóng, mím môi, trong con mắt nhìn về phía trước toát ra vài phần ngượng ngùng.

Trận đánh mấy ngày trước cùng lão hán lần thứ ba giao hoan, đến nay còn rõ ràng ánh sáng trong đầu nàng.

Nàng chủ động tìm lão hán, cởi quần áo để hắn đặt trên cỏ, hai người ở giữa sườn núi giao nhau kịch liệt... Ban đầu cũng không kịch liệt, nhưng bởi vì trong lòng nàng phiền lòng, nói chuyện cùng lão hán, một bên nghe hắn nói chuyện., Một bên đón nhận sự chậm chạp của vật mặt trời, rút ra, thịt mềm mại kích thích làm cho nàng hưởng thụ đến sự vui sướng của thân thể nam nữ, cuối cùng lão hán nhin không được bắt đầu mạnh mẽ cắt ra, nàng cũng... ý niệm bị gậy thịt thô to cắm trong đầu, uyển chuyển mềm mại ngâm nga, vận vẹo niềm vui.

Một trận giao hòa, từ ánh chiều tà tràn ngập bầu trời chạng vạng tối, một mực kéo dài đến đêm khuya, Tiêu Hi Nguyệt co giật run rẩy nâng lên hai chân hắn lần thứ năm, trong cung điện tràn đầy nồng đậm, bụng lớn lên như thai con thai sáu bảy tháng lúc trước., Nàng mới cố hết sức đẩy lão hán ra, hai chân bủn rủn vô lực, lão đảo trở lại đỉnh núi, toàn thân ngâm trong suối nước nóng, để nước suối ôn nhiệt tẩy đi dấu vết vui vẻ trên thân thể mềm mại, cũng để cho một bụng lão hán nồng đậm tinh lưu ra, theo nước suối chảy vào trong dòng sông.

“Ngươi... ngâm miệng lại.” Nhớ lại mấy ngày trước giao hoan, gương mặt Tiêu Hi Nguyệt càng kiều diễm thêm vài phần.

Thân thể của nàng cũng thật sự là khát khao dương vật to lớn của nam nhân, đem âm hộ dưới thân nàng chiếm hữu cùng xỏ xuyên qua, cái loại tư vị tiêu hồn thực cốt này, có thể làm cho não hải nàng trống rỗng, thần thức lâm vào không linh, phiêu phiêu không biết đang ở phương nào.

Chỉ có nửa người dưới.

Bị một cái Dương cụ thô to đâm tới lách lui, bờ mông bị nam nhân đâm tới đỉnh đầu đụng phải, mũi chân ngượng ngùng và khát vọng căng thẳng lại buông lỏng ra, đủ loại cảm thụ chiếm cứ thể xác và tinh thần, dục vọng nam nữ đan xen bổ sung trống rỗng trong lòng, thế cho nên cuối cùng còn cởi bỏ nửa người trên quần áo, bị lão hán ôm lấy., Thỉnh thoảng nhào nặn, đè ép nhũ, Tiêu Hi Nguyệt cũng không biểu hiện vẻ phản kháng mãnh liệt, chỉ có khi lão hán trực tiếp đi bắt hai ngọn núi xoa nắn nàng, ngấm nghía hai chỗ mẫn cảm trên đỉnh đầu, nàng mới từ trong nhục dục phản ứng lại, bắt lấy tay hắn mà phản đối.

Nhưng không phải lúc nào cũng thành công, sau đó nàng cởi quần áo ra ngâm trong suối nước nóng, có thể thấy rõ ràng hai ngọn núi sữa phủ đầy tuyết trắng, rõ ràng nhiều ra dấu ngón tay đỏ hồng., Bị lão hán bóp chặt không biết bao nhiêu lần... Mà lúc này, nàng tận mắt nhìn thấy Tàng Thiên Kiêu cho bảo bối bú sữa mẹ, khiến cho Song Nhũ tròn trịa do Bảo Nhi vẽ thành kinh ngạc, có lẽ..., Hai vú của cô gái... cũng không phải là...” Tiên tử!” Lý lão hán nghe vậy, thấy vẻ mặt của nàng lại thả lỏng, vội vàng nói: “Ngài chẳng mấy chốc sẽ rời đi, lão nô chỉ muốn hảo hảo hầu hạ tiên tử một chút trong thời gian cuối cùng. Đương nhiên, nếu tiên tử chịu đưa lão nô ngài cùng nhau hành tẩu giang hồ...” Hắn cẩn thận từng li từng tí một quan sát thần sắc của Tiêu Hi Nguyệt.

“... Không thể...” Nghe hắn nói, Tiêu Hi Nguyệt lập tức nhớ tới rất nhiều chuyện, lúc cùng hắn hành tẩu giang hồ, lĩnh hội các nơi hồng trần thế tục, hai người ở các nơi, khách sạn, bờ sông, trong thuyền khách, bên hồ nước, hoang sơn, dân cư, trong một cái thôn, trong sơn động, dưới gốc cây lớn, hoặc là mượn một ít môn phái tu tiên nhỏ... Ở các nơi trần trường cùng hắn, một đường tiến lên, liền lưu xuống dấu vết nước xuân trên đường.

Với dục vọng cuồng nhiệt của lão, Tiêu Hi Nguyệt không chút nghi ngờ sau khi rời khỏi Tiên Vân Tông, lão hán này sẽ ở mỗi nơi, không phân biệt các phương diện cầu hoan với nàng.

Nếu là hành tẩu giang hồ mấy năm, đều mang theo lời nói của hắn, Tiêu Hi Nguyệt không dám tưởng tượng sẽ xảy ra bao

nhiều lần, giao hảo cùng hấn, dương vật nóng bỏng kia sẽ không biết bao nhiêu lần., Âm hộ dưới chân nàng liên tục kéo dài ra, rút ra bao nhiêu lần? Một đêm mấy ngàn lần xen kẽ... Nếu hấn thật sự đột phá Trúc Cơ cảnh thì... Hai trăm năm sau... lại phát sinh bao nhiêu lần giao hoan? Tiêu Hi Nguyệt từ trong miệng ý thức thốt lời cự tuyệt, nhưng trong đầu lại suy nghĩ rất nhiều.

Có nên kết thúc đoạn quan hệ này không?” “Tiên tử!” Lý lão hán nóng nảy, tiên tử nếu là một đi mười năm, vậy chẳng phải là hấn phải mười năm sao? Đối với việc ném thử vị thịt của Hi Nguyệt tiên tử, đừng nói mười năm, mười ngày cũng chịu không nổi.

“Không phải ngài muốn giúp lão nô tu tiên sao? Còn nói tương lai...” Ta... Ta lưu lại tài nguyên tu hành “Tiêu Hi Nguyệt không dám tiếp tục đề tài này, cất bước đi về phía trước, thoát khỏi gậy thịt cắm giữa chân mình, lại nói một câu: “Lần này ta muốn đi hồng trần rèn luyện, mà không phải...” Mà không muốn mang theo một người đàn ông, lúc nào cũng cắm đầu vào trong dục vọng.

“Nhưng tiên tử, nhục dục tu hành cũng là một loại tu hành mà!” “Đừng nói nữa, việc này không có gì để bàn nữa: “Hai người một trước một sau, không, không bằng nói là lão già kia rạp khuôn từng bước, cây gậy thịt màu đỏ thẫm thô to dưới háng từ đầu đến cuối chỉ vào môn Tiêu Hi Nguyệt, giống như chỉ cần nàng dừng lại, lão hán sẽ lập tức đứng thẳng người lên, cắm gậy thịt dưới hông vào cặp môn mềm mại rung động dưới bước đi của nàng.

Không biết có phải do lão hán ảo giác hay không, so với lúc trước tiên tử đi đường, hai cái môn trắng như tuyết kia rõ ràng lắc lư thêm vài phần, tựa hồ bị hấn dùng nồng độ dày đặc lặp đi lặp lại, cái môn trắng của tiên tử biến lớn một vòng, từ cô gái ngây ngô bó sát, trở nên có một ít phụ nhân mềm nhũn.

Khà khà, chờ chút nữa hấn lại dùng hai tay tỉ mỉ xoa, dùng gậy thịt đâm một cái, cùng với hông sườn đi giả bộ, tự mình cảm thụ cái môn trắng như tuyết của tiên tử có phải là trở nên mềm nhũn hơn không.

Hai người vòng qua tấm cung, đi vào trong bụi hoa trên đỉnh núi, tiến về ôn tuyền biến mất trong hoa viên.

Tốc độ của Tiêu Hi Nguyệt cũng không nhanh, ánh mắt có chút bối rối cùng ngưng ngừng, tựa như biết lát nữa toàn thân mình sẽ trần trụi trước mặt nam nhân, thân thể mềm mại bị lão hán nhìn một cái là biết huyết mạch, lại từ hông đến eo bụng, lên... Chính là lúc trước nàng một mực không chịu lộ ra bộ ngực đầy đặn trước mặt hắn.

Sau đó, nàng không thể tránh khỏi bị đặt ở trong suối nước nóng, hai chân bị ép tách ra, rên rỉ lấy cây gậy thịt trắng kiện của lão hán kia đâm vào.

xuân giá ban cho Dục Hoa Thanh Trì, nước suối nóng trơn bóng rửa sạch sẽ.

Chỉ cần qua thêm một lát nữa, đến bên dòng suối nước nóng, giữa nàng và lão hán, sẽ lại phát sinh một trận tiêu hồn ăn xương nam nữ vui vẻ.

Không có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, cũng không có bất kỳ người nào đến ngăn cản. Nàng đã bắt đầu ngứa ngáy ở dưới thân, các huyết mạch ẩm ướt dính dính trơn sẽ lại một lần nữa bị cây gậy thịt của lão hán cắm vào.

Xuyên qua thật sâu.

Cũng không có bất kỳ ai đến ngăn cản - Tiêu Hi Nguyệt sẽ không phản đối, hai vị thị nữ biết đêm nay nàng khả năng không trở về, cho nên đã đóng cửa tu luyện, sự phụ của nàng... cũng sẽ không tới.

Trừ phi Tiên Vân tông phát sinh đại sự, mới kinh động đến Minh Nguyệt cư, nàng mới bị ép phải gián đoạn giao hoan đêm nay với lão hán.

Nhưng chuyện này gần như không có khả năng phát sinh.

Đủ loại, tựa hồ đều cho thấy, trong vòng ba bốn canh giờ kế tiếp, nhục thể của nàng sẽ bị lão hán tham lam vuốt ve hôn môi, tùy ý vuốt ve, từ chân ngọc hướng lên trên, bắt chân bóng loáng, đầu gối bóng loáng, tròn trịa bắp đùi trắng như

tuyết, lại đến mông kiêu ái cùng Cúc Tâm xấu hổ, vòng eo mảnh mai...

Dùng miệng, hoặc dùng dương vật dưới khó, hôn một cái, liếm láp, ma sát, huyết mật bị hấn dùng miệng ngậm lại, trật tự bị hấn dùng ngón tay chui vào, kích thích khó có thể chịu nổi, cùng nhục dục vô biên đồng thời ăn mòn lý trí của nàng.

Thân thể Tiêu Hi Nguyệt, mỗi một chỗ đều nóng lên, ngứa ngáy, khao khát cái gì, tham cầu cái gì.

Thân thể, lý trí của nàng, đều vì niềm vui sướng mai sau mà trở nên sôi sục, như một ngọn núi lửa sắp phun trào, nổi lên dục vọng làm người xấu hổ.

Cứ mỗi bước đi vào trong Ôn Tuyên trì, dường như đều có khát vọng sâu đậm, làm cho nhịp tim của nàng trở nên vô cùng lợi hại.

“Tiên tử, chờ lão nô muốn cùng ngài giao hoan, huyết mật của tiên tử muốn lão nô dùng gậy thịt hung hăng cắm vào, đúng không?” Lý lão hán nhìn ra nàng run rẩy, cố ý dùng ngôn ngữ hạ lưu hèn mọn kích thích Tiêu Hi Nguyệt, tại thời điểm cuối cùng này cởi quần áo tiến hành nói tiếng dâm ngữ, cùng lúc cắm gậy vào mật tiên tử, khiêu khích nàng rên rỉ nói ra lời muốn, lại có khoái cảm khác thường.

“Ngươi!” Bước chân của Tiêu Hi Nguyệt hơi dừng lại một chút, không ngờ lại là vì câu “Nhập” này, mà co rút co rút, miệng mật trắng nõn nà phun ra mật ong, phảng phất như đang nóng lòng muốn cầu xin nam nhân.

“Tiên tử, rốt cuộc có phải hay không? Hắc hắc, ngài nói đi, mấy ngày cuối cùng lão nô vẫn còn có thể hầu hạ ngài, ngài nếu không nói, lão nô làm sao biết được?” Phía trước đã thấy hơi nước tràn ngập ao nước ấm, Lý lão hán lại một lần nữa đi tới, dùng gậy thịt đẩy lên đùi tiên tử.

Tiêu Hi Nguyệt bị ép tới trước một bước, tựa như bị hấn dùng gậy thịt xua đuổi tới suối nước nóng, từng bước một đi về phía bốn phía không người, nơi có bụi hoa vây quanh giao hoan.

“Tiên tử, lão nô, muốn cắm ngài vào, đúng không?!” Lý lão hán nhìn thấy Ôn tuyên trì ngay trước mắt, bị kích thích đến

đỏ cả mắt, trong miệng cũng bắt đầu nói linh tinh.

Tiêu Hi Nguyệt bị hấn dùng dương vật đâm vào đùi sau lưng, bắt đắ dĩ bước từng bước một về phía trước, rốt cuộc cũng tới bên cạnh Ôn Tuyền Trì.

Nước suối ấm áp mà trong suốt từ dưới mặt đất ồ ồ chảy ra, bốn phía cùng dưới đáy ao đều dùng đá cẩm thạch sạch sẽ xây thành, dưới đáy còn trải ra từng khối đá cuội lớn nhỏ không đều, giẫm lên giống như giẫm trên con đường nhỏ, sẽ không bởi vì quá bóng loáng mà té ngã.

Ở gần có bậc thang có thể đi vào trong Ôn Tuyền Trì, nước đi vào sâu hơn một chút, tựa hồ vừa vặn chưa qua cổ.

Ôn Tuyền trì không lớn không nhỏ, đủ cho sáu bảy người cá nhân ở đây ngâm mình tắm rửa chơi đùa, hai người ở chỗ này tùy ý đi lại càng là dư dả.

Hơi nước tràn ngập bốn phía thấm ướt, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp, đi tới hai người nam nữ bên cạnh Ôn Tuyền trì, lúc sắp giao hoan có ám muội cùng lửa nóng, càng thêm nồng nặc.

Một ánh mắt, một động tác, tràn ngập sự mong đợi làm cho tim đập nhanh hơn.

“Ừm” Tiêu Hi Nguyệt từ trong mũi phát ra một tiếng rên rỉ không đáy, không biết đang trả lời cái gì, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ thở dốc, chỗ bắp đùi chạm vào dương vật nam nhân của nàng, cho nàng kích thích mãnh liệt.

“Tiên tử!” Lý lão hán vươn tay, vuốt ve phía sau mông Tiêu Hi Nguyệt, cách váy trắng nõn của nàng đong đưa, chạm rãi vuốt ve hình dạng cái mông mềm mại trắng nõn của nàng, bàn tay gầy còm đen nhánh nâng hai mông tiên tử, để quần áo rơi vào trong khe mông, hình thành một khe hở tuyệt vời, hình dạng mông trắng của tiên tử rõ ràng thấy được.

So sánh với cái mông tiên tử lúc cởi sạch không sót gì, hiện tại Tiêu Hi Nguyệt mặc quần áo trắng tinh khiết, bị lão hán dùng hai tay thăm dò ra hình dạng hai cái mông tròn và vểnh lên, càng lộ vẻ dâm đãng vài phần.

Chỉ trong nháy mắt, lão già như muốn trực tiếp cởi quần áo tiên tử ra, đặt nàng lên tảng đá lớn bên cạnh hồ nước nóng, điên cuồng cắm vào.

Nhưng vì bị kích thích, cùng tiên tử hoàn toàn giao hảo, lão hán lại ngừng dục vọng tham lam này.

Đêm nay, đêm còn dài.

Hơn nữa, tiên tử đêm nay trốn không thoát, nhất định sẽ bị hán gian đến cả người mềm mại, mồ hôi cùng nước suối chậm rãi chảy xuôi trên thân thể mềm mại trắng nõn của tiên tử, bị hán lập đi lập lại gian dâm dâm vào, toàn bộ Ôn Tuyên Trì đều sẽ quanh quẩn tiếng rên rỉ tuyệt vời của tiên tử.

“Tiên tử, lão nô vì ngài cởi áo rộng tay...” Hai tay lão già sờ lên chiếc váy bên hông Tiêu Hi Nguyệt, móc móc dây thừng giấu ở thắt lưng ra, ngón tay nắm chặt lấy máu chốt của quần áo tiên tử.

Chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, quần áo tiên tử sẽ rơi xuống đất, lộ ra quần lót thiếp thân của nàng.

Hôm nay tiên tử, mặc quần lót màu sắc gì vậy? Dưới áo lót, huyết mật tiên tử có phải vì vừa rồi dâm dăng hay không, cùng với ảo tưởng kế tiếp sẽ bị hán gian dâm, bị gậy thịt của hán cắm vào, mà dẫn tới mật huyết phun ra một dòng nước nhờn ngọt ngào?” “Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, đứng bên cạnh Ôn Tuyên Trì, chậm rãi mở hai tay ra.

Như một nữ thần hướng về thánh, đắm chìm trong quang mang đi về phía trước.

Lý lão hán hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Cũng giống như lần trước, tiên tử làm ra động tác này, cho thấy nội tâm của nàng cũng đang khát vọng có giao hảo, đối với huyết mật sau này bị hán cắm vào, mộng bị đùa bỡn, thân thể bị hán ngăn chặn., Điên cuồng chơi đùa tất cả hành động của nàng, nàng sẽ không cự tuyệt! Giống như lần trước, tiên tử chủ động bị hán đẩy vào trong bụi hoa hình trăng tròn, hai chân cuốn lấy eo của hán, ngượng ngùng yêu cầu hán cũng mang theo quần áo tiến vào trong bụi hoa, phòng ngừa hai

người vui vẻ bị người khác nhìn thấy, giống như là bị người khác nhìn thấy,

Mẹ nó, tiên tử cũng không muốn dừng việc giao hoan với hắn.

Tiên tử mở hai tay ra, cho thấy nàng đồng ý chuyện nàng bị gian dân, bị hắn đùa bỡn, thậm chí... Lão Hán cởi hết quần áo của nàng, lần đầu tiên thưởng thức cặp nhũ non mềm mại kia! “Tiên tử, lão nô... Tùng lão nô, cái này cởi quần áo cho ngài!” Lý lão hán cố nén nội tâm cuồng hỉ, cánh tay khô héo run rẩy, chậm rãi kéo lên bờ mông tròn trịa của Tiêu Hi Tuyên, buộc bên hông mềm mại.

Quần áo nhẹ nhàng rơi xuống, không có bất cứ điều gì ngoài ý muốn phát sinh, quần áo trắng nõn đặt ở chỗ mắt cá chân nhỏ nhắn trắng như tuyết của Tiêu Hi Nguyệt, chồng chất thành một hình ảnh hỗn loạn và dâm loạn —— tiên tử thuần khiết quần áo bị cởi bỏ, vút trên mặt đất, thân thể mềm mại linh hoạt uyển chuyển sắp bộc lộ ra ngoài., Một màn như vậy, có thể nào không dâm dăng? “Lão hán nuốt một ngụm nước miếng, bị cảnh tượng mỹ lệ trước mắt kích thích đến sắp điên cuồng: nửa người dưới Tiêu Hi Nguyệt chỉ mặc một bộ quần lót mềm mại bên người, quần lót hoa văn màu trắng, khó khăn lắm mới che khuất được nửa bắp đùi nàng, hoa văn áo lót xuống dưới, tiên tử một đôi chân thon dài trắng muốt đến chói mắt.

Hai chân tách ra đứng thẳng, trên chân ngọc còn mặc giày gấm cùng la ba, bị vấy hạ xuống che lại, hai chiếc mông tròn trịa được quần lót mềm mại bao lại hoàn mỹ., Tựa hồ nguyên nhân bởi vì lúc trước lão hán khiêu khích mông nàng, quần lót trắng nõn đã lâm vào trong khe mông nàng, hình thành một khe hở càng thêm rõ ràng, đem hình dáng tiên tử hoàn mỹ hiện ra, ánh mắt đầy tham lam nhìn chăm chú.

Lại trắng, lại vênh, lại mềm, cái mông tuyệt vời, lại là vật trong tay của hắn, chờ một chút hắn gian dân tiên tử, hai tay có thể thỏa thích đùa nghịch hai cánh này hai cái mông hoàn mỹ, xoa xoa mông, vỗ mông, hoặc dùng ngón tay chọc chọc cái Cúc Hoa xấu hổ nhất của tiên tử, làm cho cái kia giấu ở trong mông mềm mại đáng thẹn co rút lại, lại bị hắn dùng ngón tay thô ráp đâm vào.

Hắn tận tình móc quả cúc của nàng, vừa dăm dăm phía trước vừa đùa bỡn nàng.

Khà khà.

“Tiên tử, lão nô lại cởi quần lót cho ngài!” Lý lão hán chỉ thưởng thức mộng Tiêu Hi Nguyệt mặc áo lót, nhưng không lập tức động thủ chơi đùa, hắn lại vòng tới phía trước tiên tử, giống như thành kính thập phần cúi người, đầu tiên đến giữa hai chân của nàng, dùng sức ngửi một cái.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ nhỏ tới mức không thể nhận ra, cô đã cực kỳ mẫn cảm với âm hộ, cảm nhận được khí tức nóng rực do lão hán hít thở.

Khí tức nam nhân này đốt tới mức thân thể co giật, run rẩy chảy ra từng sợi mật ong, chuẩn bị cho lần dâm sự tiếp theo không biết sẽ phát sinh từ lúc nào.

“Tiên tử, ngài ướt đầm rồi.” Lý lão hán cười dâm đãng nói ra, Tiêu Hi Nguyệt vẽn vẹo là mím môi, không phản bác, cũng không chạy trốn, vẫn như cũ khẽ dang hai tay, chờ lão hán cởi áo cho nàng.

Đây vốn là công tác của thị nữ, giờ phút này đã bị lão hán thay thế.

“Quần áo ướt đầm thì đừng mặc, lão nô, cởi ra cho tiên tử ngài! Hắc hắc...” Lý lão hán lần nữa cười dâm một tiếng, kéo cái quần lót trắng nõn mang theo hoa văn của Tiêu Hi Nguyệt, từ từ đi xuống, từng chút một.

Cái mộng của tiên tử cũng không tính là lớn, còn có sự ngây ngô của thiếu nữ, vừa cong vừa cao, thân thể rắn chắc mềm mại không giống phụ nữ.

Bởi vì nguyên nhân lão hán kéo áo lót xuống từng chút một, cặp mộng tròn trịa này bị buộc phải đảm đương trở ngại khi thất áo lót rời đi, lồm vào áo lót của khe mộng, cùng cái mộng tròn mượt mà ngăn trở ống quần lót, cùng một chỗ hợp lực ngăn cản lão hán cởi ra nửa thân dưới quần áo cuối cùng của chủ nhân.

Nhưng trong sự cố gắng khế ước của lão hán, cùng với chủ nhân không có nửa điểm ngăn cản, tùy ý để cho lão nam nhân này tùy ý phóng túng hành vi xuống dưới, quần lót chỉ có thể bất đắc dĩ hạ xuống từng chút một, thẳng đến khi bị kéo đến giữa hai cái mông tuyết tròn trịa vênh cao chót vót, mới bị ngăn trở.

“Tiên tử, ngài thật đẹp!” Lão hán bị kích thích mà thở hổn hển, quần lót của Tiêu Hi Nguyệt bị cởi ra được một nửa, bên hông và hai chân có hình tam giác tuyết đẹp, hai đường cong hội tụ xuống dưới, huyết Vô Mao mật của tiên tử còn chưa hoàn toàn lộ ra, chỉ lộ ra một nửa béo mập trắng mềm, không có một sợi lông tạp chất.

Âm Quát của tiên tử đẹp như thế nào? Mập mập mềm mại, như là một phần mộ trắng noãn, phía trên không có một sợi lông tạp, ngay cả lỗ chân lông cũng không có, lại vừa trắng vừa mềm, hình dạng tuyết vời, giống như cái bánh bao trắng vừa ra ngoài bán, tản mát ra nhiệt khí ngon miệng.

Còn mang theo một mùi vị ngọt ngào không thể nói rõ là hương thơm gì, bất kỳ người nào ngửi được đều sẽ phát cuồng, muốn cúi đầu xuống, điên cuồng liếm môi trên huyết mãn thâu không lông trắng của nàng.

“Lão nô không chịu nổi rồi!” Lý lão hán điên cuồng hét lên một tiếng, mãnh liệt vươn cái lưỡi thô ráp ra, cởi một nửa áo lót, cũng lộ ra một nửa mập mạp âm liễn, dùng sức liếm một cái!” A!” Tiêu Hi Nguyệt kinh ngạc kêu lên một tiếng, âm ba ở trên huyết mật, bị một cái lưỡi lửa nóng ướm sũng xẹt qua, huyết mật của nàng cơ hồ là reo hò đáp lại loại mật ngọt nhỏ này.

Nếu không phải Tiêu Hi Nguyệt chịu ba lần thân thể vui vẻ, vừa rồi lão hán liếm láp một cái, sẽ khiến nàng đạt tới dục vọng đỉnh phong, thân thể co quắp phun ra mật ong, tinh hoa ánh trăng như cầu vòng theo đó chảy ra.

Cũng may lão hán không đùa bỡn nàng hạ thân, nhiều lần liếm láp âm li ti của nàng lưu lại nước miếng của mình, tóc thừa dán vào bụng nàng, tránh mặt ra.

Quần áo, đầu lười liếm yếm của nàng, thờ hồn hèn vài cái, lại buông nàng ra.

“Người...” Tiêu Hi Nguyệt vô lực phản bác, là nàng đồng ý với sự dâm hành của lão già này.

“Ha ha, lão nô sẽ tiếp tục cỡi mộng cho tiên tử ngài!” Lý lão hán thưởng thức cái mộng đã bị áo lót ghì chặt của tiên tử, sau đó mới dùng lực, cỡi quần lót trắng nõn của mình ra tới đầu gối.

Sau đó, một sợi tơ màu trắng bạc chậm rãi nhỏ xuống.

Giữa hai chân tiên tử, sợi tơ màu trắng bạc trong suốt một mực rủ xuống một nửa mới đứt gãy, trên áo lót phía dưới mở ra một đạo ngân nước.

“Tiên tử, ngài!” Lý lão hán lại bị cảnh tượng dâm tà trước mắt kích thích đến: Chỉ thấy Tiêu Hi Nguyệt bị hán đùa bỡn, liếm láp, huyết mật trắng nõn bị cắt qua, bởi vì tình cảm động mà mở ra một cái thịt mềm mại, chỉ cho phép một ngón tay út cắm vào huyết huyết, từng sợi mật ong sền sệt, theo cái miệng nhỏ nhả nhếch lên, chậm rãi chảy xuống.

Dòng nước chảy đến bờ môi âm nhu phần nộn của tiên tử, hình thành một giọt nước tuyệt vời, càng nhiều chất lỏng hội tụ đến đây, giọt nước mới bị ép rơi xuống quần lót chỗ đầu gối tiên tử.

Có lẽ do bị lão hán nhìn chăm chú mật huyết, tiên tử khẩn trương co rút bụng dưới, gò trần khép chặt một chút, huyết son phần mật kia cũng theo đó khép lại, huyết mật tiên tử lại biến thành bộ dáng nhất tuyến bánh bao béo tốt, không lộ ra một mảy may huyết thịt non.

Lão già thấy vậy ngẩn ngơ, thân dưới khẽ run rẩy: Bởi vì chỉ có hán mới biết, khi cây gậy thịt của Tiêu Hi Nguyệt cắm vào trong đó sẽ mang đến kích thích rất lớn cho nam nhân gian dâm của nàng! Huyết mật vô cùng chặt chẽ kia nói:, Quanh bao chặt gậy thịt, tầng tầng nếp gấp khúc cắn vào thân gậy, nhụy hoa trơn trượt như vòng tròn dán vào đầu rùa nhúc nhích, mùi vị này, quả nhiên chỉ có những người từng đi vào, mới có thể cảm nhận được thoải mái cỡ nào.

Mà theo Tiêu Hi Nguyệt then thùng khăn trương co lại trí nhớ, một chút xíu nước mật lưu lại trong khe hở thịt non cũng theo đó bị đẩy ra, từ miệng hang chảy ra, như tiên tử tiểu, chất lỏng màu trắng bạc chảy xuống, rơi thẳng vào túi lót nơi đầu gối cũng không đứt gãy.

Lý lão hán một lần nữa lại một lần nữa nhìn đến ngáy ngốc, một sợi dây thừng sền sệt, nối tiếp với huyết bánh bao và quần lót của tiên tử.

Cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Tuyệt hơn nữa, sợi tơ do mật tiên tử chảy ra bị gió đêm thổi qua, lảo đảo lung lay, nhưng vẫn không có đứt gãy, vẫn kiên trì như trước, như là đang dụ dỗ ai đó liếm đi.

“Hắc hắc...” Lý lão hán làm người không nhường, hán cười dâm đẳng ngồi xổm xuống, ngửa đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chú huyết Thiên mật màu trắng nõn đang khép kín phía trên, đầu lưỡi không chút khách khí đem mật thấm màu bạc ngọt ngào từ huyết mật rũ xuống cuốn vào trong miệng, thoải mái thưởng thức nước mật chảy ra từ tiên tử.

“Nguoi!” Tiêu Hi Nguyệt vừa then vừa giận, giơ tay đè lên đầu hán, kết quả lão hán gạt hai chân của nàng ra, dùng miệng điên cuồng liếm láp Tiêu Hi Nguyệt vừa mới cởi ra, còn mang theo quần lót ôn nhiệt thể hương, liếm toàn bộ mật châm nuốt vào.

Sau đó, hán không thể chờ đợi được nữa, thuận theo bắp đùi tiên tử mà lên, dùng đầu lưỡi chảy xuống một vũng nước đọng trên bàn chân trần trụi, cuối cùng một ngậm ngậm lại huyết nhỏ đang khép kín nhất tuyến thiên kia.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ dài, vô lực xô đẩy đầu của ông lão, nhưng cảm nhận được đầu lưỡi nóng rực của hán, môi lại liếm môi cô, vô cùng cuồng nhiệt hôn lên thân dưới của cô, động tác đầy mạnh mẽ làm cô thay đổi.

Lão già đáng giận này đã phong bế toàn bộ huyết mật của nàng, đầu lưỡi thô ráp giống như một con cá chạch linh hoạt, lách vào huyết mật, chui vào trong huyết, điên cuồng liếm liếm.

Cuối cùng, cái đầu lưỡi kia hướng về một mầm non mẫn cảm trên huyết mật của nàng, dùng sức hôn một cái.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt rên lên một tiếng, hai tay nắm chặt lấy đầu lão hán, miệng mật vốn nên run rẩy mở ra, một lượng lớn mật từ lỗ nhỏ màu hồng phun ra, phun tới trên mặt lão hán.

run rẩy hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới vô lực lui về phía sau, cái mộng trần trụi ngời trên tảng đá bóng loáng bên cạnh Ôn Tuyên Trì, thở hổn hển.

“Hắc hắc, lão nô hầu hạ ngài thoải mái sao?” Lý lão hán giơ tay lau nước ngọt trên mặt, lại liếm liếm đôi tay, quả nhiên mùi vị ngọt ngào, có vị khiến lão hưng phấn khó nhịn! Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, đợi một lúc lâu, hai chân mới ngừng lại.

“Tiên tử, lão nô thay quần áo cho ngài!” Thừa dịp nàng hưởng thụ dư vận sau khi cao trào, Lý lão hán thân thể cao gầy, tiến lên một bước đâm vào huyết mật trên đùi Tiêu Hi Nguyệt, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo của nàng, chậm rãi lật ra ngoài.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm chặt hai mắt, không cự tuyệt hẳn, nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, để lão hán cởi áo ngoài ra.

Ngay sau đó, lại là một kiện áo lam nhạt bao ở bên trong, phía trên có mấy cái nút thắt, lão hán từng cái mở ra cho nàng, mấy cái nút thắt đều tách ra, liền thấy được phía sau cùng bên trong là một cái yếm thêu hình Phượng Hoàng bảy màu.

Tiên tử phòng lên tròn trịa song nhũ, liền giấu ở phía sau cái yếm giống như pháp khí này, rồi nhanh chóng bọc lại, căng ra áo lam nhạt bên trong, đem cái yếm đẩy lên cao hình thành hai tòa sơn loan tuyệt vời.

Mà ở dãy núi núi cao nhất thì...

Trên đỉnh, hai hạt anh đào nhô lên, là tuyệt mỹ tuyệt mỹ nhất.

Hình dạng, kích thước, cùng với vị trí tuyệt hảo trên hai ngọn núi tròn trịa, đều không chỗ nào không hấp dẫn người nhào tới, điên cuồng khơi dậy hai hạt này, đem cả cái yếm Phượng Hoàng và thịt trong đó, một ngụm ngậm trong miệng! “Tiên tử, ngài, ngài, ngài thật đẹp!” Lý lão hán lắp bắp, hẳn đã gian lận Tiêu Hi ba lần, mỗi lần kéo dài thời gian cũng tuyệt không

ngắn, càng là khiêu khích nàng phun trào xấu hổ không biết bao nhiêu lần.

Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy một đôi điệu nhũ được bao phủ trong cái yếm của Tiêu Hi và Phượng Thái, nàng vẫn bị vẻ đẹp của nàng làm cho rung động.

Tiên tử bây giờ là cảnh tượng thế nào? Nhắm hai mắt, gương mặt phỉm hồng, xuân tình nhộn nhạo tại mi tâm, mông tuyết trắng mềm mại ngồi trên tảng đá, cánh mông tròn trịa bị ép đến biến hình, giữa hai chân tách ra, có thể thấy rất rõ ràng huyết mật trên bánh bao không lông một mảnh hỗn độn —— đã có nhân tình động mà chảy ra mật nước, lại có lão hán vừa rồi miệng lớn liếm láp nước miếng dính vào.

“Tiên tử, lão nô cởi áo cho ngài!” Đã quen với việc nàng không nói không lời, Lý lão hán cũng không mong đợi được trả lời, lại duỗi ra một đôi tay già nua, cởi chiếc áo màu lam nhạt kia ra.

Lần này, toàn thân tiên tử cũng chỉ còn lại một cái yếm thêu hình Phượng Hoàng màu sắc rực rỡ, từ cái cổ trắng như tuyết hạ xuống, thẳng đến cái rốn tròn trịa, chỗ nào cũng bị bộ quần áo cuối cùng bao phủ.

Ngọc nhũ đầy đặn của Tiêu Hi Nguyệt kéo cái yếm ra một hình dáng tuyệt vời, hai dãy núi tròn trịa cách nhau một cái yếm, dưới ánh mắt tham lam của lão hán.

“Tiên tử, ngài thật đẹp, lão nô muốn nhìn không được!” Tựa như một con chó nhào vào trong sọt của chủ nhân, lão tạp dịch cầm một cây gậy thịt đâm vào chân tiên tử, hai tay lực lợi lung tung, làm sao cởi bỏ cái yếm xinh đẹp thiếp thân này của nàng., Khuôn mặt già nua kia gần như là dán vào hai ngọn núi tròn của Tiêu Hi, cứ vậy lặp đi lặp lại, nếu không phải sợ nàng còn cự tuyệt, lão già đã cắn một cái, cắn luôn cả cái yếm thẳng tắp này vào trong miệng, dùng hàm răng trực tiếp xé rách!”

“Tiêu Hi Nguyệt phía sau nhẹ nhàng nói một câu...”, Lão hán sửng sốt, nhìn thoáng qua vẻ mặt đỏ ửng của nàng, thỏa mãn cười cười, “Tiên tử ngài chịu phối hợp với lão nô, thật sự là quá tốt mà, chờ đợi,, Lão nô lập tức cởi bỏ cho tiên tử!” Lý lão hán vẫn ôm chặt nàng ở chính diện, thân thể ngăm đen trắng

nỗn hình thành đối lập rõ nét, hai tay của hắn theo sống lưng ngọc của Tiêu Hi chậm rãi tìm tòi, năm ngón tay thô ráp như là chơi đùa vậy, xẹt qua phần lưng ưu mỹ của tiên tử.

Thích thú khiến Tiêu Hi Nguyệt run rẩy.

Nàng lần nữa khẽ mở môi son, run giọng nói: “Cái cổ... Còn có... phía dưới ý là, cái yếm có hai cái, phân biệt là tại vị trí trên cổ cùng bờ hông.

Lão hán được chỉ dẫn chia làm hai đường, một tay sờ lên trên, phát hiện phía trên là dây lưng yếm, không thể cởi bỏ.

Một tay khác thuận theo da thịt mềm mại của tiên tử, từ những nếp nhăn trên sống lưng sờ soạng xuống, tại thời điểm tiên tử bị sờ đến mức run lên, hắn rốt cục đã chạm đến một điểm trên bờ hông, tìm được vị trí thất buộc.

“Hắc hắc, thì ra là như vậy, sau này lão nô lại cởi áo cho tiên tử, sẽ hiểu hết toàn bộ!” Sao có thể không hiểu hết toàn bộ? Từ hạ thân đến thân trên, từ ngoài vào trong, quần áo toàn thân của Tiêu Hi Nguyệt đều bị lão hán lột sạch, hạ thân càng bị cởi ra nhiều lần, có thể nói là xe nhẹ đường quen.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, “Không có sau này, ta...” Lão già đáng giận này, nhân lúc nàng nói chuyện, tên tặc thủ kia đã ngồi xuống cái rãnh trên tảng đá, lau giữa hông nàng một cái rồi mới thỏa mãn cởi dây lưng của nàng.

“Ngươi!” Tiên tử, sắp xong rồi!” Lý lão hán trực tiếp dùng hai tay vòng ra phía sau tiên tử, giải khai trói buộc cuối cùng này.

Sau đó, rầm một cái, tiên tử giơ hai tay lên, đem cái yếm cởi ra.

Một đôi tuyết trắng tròn trịa, ôm tuyết thành phong, ly hương làm ra tiêu nhũ hoàn mỹ, như cá chép vượt long môn, từ trong yếm Thái Phượng nhảy ra.

Toan Nghê run rẩy, đẩy đà mướt mà.

Bộ ngực tròn ngạo nghễ đứng thẳng, trên đỉnh hai hạt son màu hồng rung động theo thịt ngà, lông mai này còn được bắt luận kẻ nào thưởng thức, bộ dáng óng ánh hồng nhuận phơn phớt, như là màu trong suốt tản mát ra mùi vị phấn nộn mềm.

Vàng sữa tiên tử không lớn không nhỏ, từng hạt từng hạt nông cạn, phẩn phẩn, không có bất kỳ bộ dạng nho sinh màu đen nào làm cho người ta nhìn một cái liền chán ghét, càng không có vàng sữa như là bị người bóp nát, nửa bộ ngực đều là vàng sữa làm người ta thêm thuồng.

Lý lão hán nhìn qua bộ ngực nữ nhân rất ít, trừ trước đó gặp qua bộ ngực xấu xí của kỹ nữ chết tiết tại kỹ viện kia, chỉ có Lý Tiên và Kim Ngọc Tước.

Đôi ngực nhỏ của Kim Ngọc Tước quá nhỏ, giống như một quả trứng Hà, Lý Tiên quả thật rất lớn, chỉ là không biết bao nhiêu người đã từng nếm qua, cũng may nàng không xấu lắm, vẫn giữ nguyên màu đỏ tươi như trước, có thể nếm thử một chút.

Mà hai vú của tiên tử... Trong mắt hán, hết thấy đều là hoàn mỹ như vậy! Thịt ngà sữa trắng mịn, hình dạng, kích thước đều tuyệt diệu không thể tả, một tay vừa vịn có thể không chế, không, tựa hồ sữa tiên tử còn lớn hơn một chút.

Mà ở trên thịt ngà, lại là hai búng đũa son phấn kiều diễm, tựa hồ hơi vênh lên, ngạo nghễ đứng thẳng, không bị bất kỳ nữ nhân nam nhân nào nếm thử, tới gần ngửi thử, lại có thể nghe được mùi sữa tiên tử ngọt ngào, cùng mật ngọt.

Nước ngọt lại có điểm khác biệt.

“Tiên tử, ngươi, ngươi, ngươi!” Song nhũ của Hi Nguyệt tiên tử liền lộ ngay trước mắt, nhưng quá mức hoàn mỹ, Lý lão hán nhất thời không dám xuống tay, càng không dám nuốt lời.

“... Tiêu Hi Nguyệt mở mắt, kinh ngạc nhìn hán một cái, đứng dậy, đá rơi giày gấm, vừa khom lưng đem giày thu lại, một tay một cái ném lên trên tảng đá.

Sau đó, nàng chậm rãi đi vào trong Ôn Tuyền Trì, để lại cho lão hán một câu: “Đem quần áo của ta đặt lên trên đá...” Sau đó ngươi có thể đi được rồi?” Tiên tử, ta, “Lão hán nóng nảy, trong lúc nhất thời lại nghĩ đến cái gì, vui mừng quá đổi, lập tức nói: “Được rồi, tiên tử, lão nô cứ làm theo! Hắc hắc, chờ lão nô sửa soạn xong quần áo của tiên tử, lập tức xuống nước hầu hạ tiên tử ngài!” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời.

Lý lão hán lại giống như đã nhận được câu trả lời chắc chắn, cười hắc hắc, cầm cái yếm Thái Phụng trong tay, cầm tới bên mũi dùng sức hút một cái.

Lại hút vào một cái! Hương nhũ tràn đầy hương thơm ngọt ngào của Tiêu Hi Nguyệt, trên cái yếm còn lưu lại một chút nhiệt độ cơ thể, cảm giác tay và hương vị đều là bảo vật duy nhất trong thiên hạ.

Nếu là trước kia, lão hán lấy được kiện bảo bối này, mỗi ngày đều cầm trong tay dùng sức hút, hút đến không có hương vị, lại dùng cái yếm bao lại nhai nhai.

Nhưng bây giờ tiên tử ở ngay trước mắt, tiên tử sống động đang ở trong tuổi chờ hấn đi hầu hạ, chỉ là một cái yếm, tính là cái gì? “Tiên tử, lão nô đến rồi!!!”

Công pháp tu hành của tiên tử (52)

Chương thứ năm mươi hai, tẩy thân hai mươi hai tháng bốn chiều mới tan, vầng trăng sáng đã treo trên bầu trời. Trong tông môn với tiên khí phiêu lãng, các đệ tử ngoại môn kết thúc một ngày tu hành, cả đội kết thành đội trở lại phòng ở, hoặc kết bạn đến thực đường, cũng có một số đệ tử vẫn tận tâm, hên đầu kiếm tại võ trường nào đó, trao đổi tâm đắc tu luyện với nhau.

Âm thanh ồn ào bên ngoài sẽ kéo dài đến tận buổi tối, huyền não mới chậm rãi tán đi.

Nội môn có vẻ yên tĩnh rất nhiều, số lượng đệ tử nội môn quá ít là một nguyên nhân, một nguyên nhân trọng yếu khác là, một góc nội môn, là đại sư tỷ của Tiên Vân tông bọn họ, Tiêu Hi Nguyệt, người tu tiên giới gọi là Hi Nguyệt tiên tử.

Đại sư tỷ tính tình thanh lãnh, không vui tiếng ồn ào, dần dà, chẳng những phụ cận Minh Nguyệt Phong không có người nào tới gần quấy rầy hấn, mà ngay cả đệ tử nội môn cũng rất ít phát ra động tĩnh gì lớn, miễn cho kinh động đến nàng.

“Đêm nay đại sư tỷ không đánh đàn, ài...” Có không ít người lắc đầu thở dài, hôm nay vì không nghe thấy tiếng đàn của đại sư tỷ mà cảm thấy đáng tiếc.

“Các người còn không biết sao? Đại sư tỷ muốn đi lịch luyện chốn hồng trần, phải mất ba đến năm năm cũng không trở về!” Cái gì?! Người nghe ai nói vậy?” Vừa rồi từ chỗ nha hoàn của chương môn phu nhân biết được tin tức, nói là đại sư tỷ đã quyết định rồi., Mấy ngày nữa mới đi “Chuyện này... sau này chúng ta phải làm sao?” “Hu hu hu, đại sư tỷ thật sự muốn đi rèn luyện sao? Đừng nghĩ tới việc Tiêu Hi Nguyệt muốn ra ngoài rèn luyện không biết từ miệng người phương nào tràn ra ngoài, chưa tới nửa khắc đã truyền khắp Tiên Vân tông, ai ai cũng đang thảo luận chuyện này.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu tìm hiểu, càng có nhiều tin tức từ trong miệng các thị nữ Thiên Nhân Điện được nói ra,

mặc dù mỗi một thị nữ đều có ngữ khí hàm nghĩa, nhưng Tiên Vân Tông từ trên xuống dưới, lại phảng phất chấp nhận tin tức này là thật.

Đại sư tử thật sự phải rời khỏi Tiên Vân tông, ra ngoài rèn luyện mấy năm mới có thể trở về.

Cũng không phải là không ai muốn tin vào việc này, nhưng sau khi người bên cạnh trả lời một câu “Nguyệt hoa trút xuống”, liền á khẩu không trả lời được.

“Hy vọng đại sư tử không có việc gì.” Tất cả mọi người đều nhìn về phía Minh Nguyệt cư ở phía xa, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Không ai biết rõ, ở đỉnh núi Minh Nguyệt, ở phía sau núi, trong Ôn Tuyền Trì, nơi có một gốc hoa cỏ rậm rạp và cây hoa đào, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy huyết mạch sôi sục đang diễn ra.

Bọn họ hâm mộ đại sư tử vô cùng, giờ phút này đang từng bước đi vào trong Ôn Tuyền Trì trong hơi nước mờ mịt, thân thể thon dài xinh đẹp không một mảnh vải, một đôi chân ngọc đẹp tuyệt trần giẫm lên bậc thang bằng đá của Ôn Tuyền Trì, nước suối ấm màu trắng văng lên, nước suối ấm áp từ đôi chân nhỏ bé của đại sư tử bọn họ dần dần xoay tròn, bao phủ đến đầu gối trơn bóng trơn bóng, lại thắm không còn cái đùi trắng nõn.

Nước gợn sóng lấp lù, nước suối ấm đi tới bờ móng tròn trịa của đại sư tử, che mất hai chân và những vệt nước dãi và giọt nước miêng kỳ quái. Sau đó, nàng chậm rãi ngồi xuống, thân thể mềm mại chìm vào trong nước suối ấm nóng, dần dần bao trùm lên đôi ngọc nhũ lộ ra dưới ánh nắng chiều tà.

Vừa vặn ngâm mát hai quả anh đào tươi tốt trên đỉnh núi tuyết, theo nước suối nóng dập dờn, hai viên anh đào ngạo nghễ đứng thẳng trên bông tuyết, cũng như ẩn như hiện, nước suối nóng giống như đang đùa giỡn cùng hai viên bột mịn. Thoáng một cái, sóng nước dập xuống, làm cho hai viên anh đào cũng rung động theo thịt ngà tuyết đang run rẩy.

Một màn vô cùng mê người, đủ để cho bất kỳ người nào chứng kiến điên cuồng phun máu mũi.

Nhưng nếu có người có ý chí kiên định, đem ánh mắt tuyệt mỹ tiên tử tuyệt mỹ từ trong Ôn Tuyền Trì trần trụi lộ ra một nửa trên cặp song nhũ tròn trịa, chuyển dời lên trên bờ, hẳn sẽ hoảng sợ kêu lên.

Bởi vì, bên cạnh Ôn Tuyền Trì, có một người thấp bé, xấu xí, ngăm đen, vóc người cao gầy, lão tạp dịch, vẻ mặt ân cần và cuồng nhiệt đang thu dọn quần áo trên bờ hồ: Từ váy trắng tinh và xiêm y, giày gấm và giày gấm đến dưới chân, lại đến quần lót Kim Tầm Ti mà đại sư tử đang mặc bên người và thải phượng yếm, lão hán hèn mọn này đều nhặt lên, sau đó nhặt lên tảng đá lớn.

—— có thể ở trong Ôn Tuyền trì có một vị Xích Tiên Nữ hấp dẫn, còn đem quần áo chồng lên. Lão hán này chỉ sợ không phải biết thói quen tắm rửa thường ngày của tiên nữ, cho nên mới làm như vậy? Mà lúc nhặt lên quần lót lót., Lão hán này còn quang minh chính đại đem quần áo đại sư tử Tiên Vân Tông sáp đến bên mũi, điên cuồng hít ngửi mùi ôn nhiệt thể hương lưu lại phía trên, còn ghê tởm lè lưỡi ra, cuồng liếm trên áo lót lót của hắn., Giống như là hút hết hương khí trên quần áo đại sư tử của bọn họ! Nếu có đệ tử Tiên Vân Tông nhìn thấy lão đầu này dám can đảm lấy trộm quần áo của đại sư tử, tất nhiên sẽ giận tím mặt, sử dụng phi kiếm xuất ra một kiếm đem hắn đập thành hai nửa! Nhưng thanh phi kiếm này sắp giết chết chủ nhân của lão tạp dịch, trong khoảnh khắc chém giết lão tạp dịch già kia, tất nhiên cũng sẽ bị bộ dáng hiện tại của hắn làm cho rung động.

Lão tạp dịch này rõ ràng đã cởi sạch quần áo toàn thân, nửa người dưới đều cởi ra một tia sáng, một cây gậy thịt thô to dữ tợn, lấy tư thái ngẩng đầu không tương xứng với tuổi tác của hắn, đứng thẳng ở dưới háng của hắn.

Đồng dạng kinh người còn có hai quả trứng treo dưới cây gậy thịt thô dài này, trên đó mọc ra lông đen thừa thớt cuốn quanh, lớn như nắm tay hài đồng, túi thịt phồng lên chứa đầy oánh tai, giống như là muốn đối với đại sư tử trong suối nước nóng súc

thể chờ phát động, sắp sửa đâm mạnh vào, rót đậm đặc tinh hoa của đại sư tử bọn họ vào trong hồn phách thuần khiết cuối cùng, bắn vào sinh mệnh thần thánh tử thần thánh thai nghén kia.

Cung, để cho... Đại sư tử xinh đẹp mà cao ráo, lại mang thai tên trẻ con tạp dịch ti tiện này! Tại sao? Nếu có người nhìn thấy một màn kinh người như vậy, tất nhiên sẽ nảy sinh ý nghĩ như vậy: Vì sao đại sư tử không có bất kỳ phản ứng nào? Nếu như lão hán chỉ trộm quần áo của nàng, còn có thể giải thích rằng đại sư tử nhất thời xuất thần, vô dụng dùng thần niệm lưu ý bốn phía, để cho lão tạp dịch chết tiệt này có cơ hội lợi dụng.

Nhưng lão tạp dịch này đáng chết một vạn lần, toàn thân trần trụi, mọc lấy một cây gậy thịt khổng lồ, đi tới đi lui bên cạnh Ôn Tuyên Trì, không kiêng nể gì vùng vẫy cây gậy thịt, đung đưa hai cái bao trứng dưới, thỉnh thoảng phát ra vẻ chờ mong cực kỳ, giống như chờ một chút là có thể gian dâm đến tiếng cười hắc hắc của tiên tử đại sư tử bọn họ.

Đủ loại quái dị, làm cho người ta không khỏi nghĩ đến một khả năng cực kỳ kinh hãi: Đại sư tử... Là chủ động đưa cho tên tạp dịch... câu kết... dâm tặc! Không phải là bị hấn nhìn trộm.

Một màn tiếp theo phát sinh, chứng minh suy đoán này.

“Tiên tử... Lão nô, hắc hắc, hắc hắc, lão nô đến rồi!” Một lão tạp dịch bước ra một đôi chân khô khốc da thịt, giẫm vào bên trong dòng nước nóng màu trắng sữa, theo bậc thềm đá, ba bước cũng làm hai bước, mạnh mẽ quấy Thủy Vụ Tuyên Trì, hưng phấn điên cuồng đánh về phía trên thềm đá, thân thể trần trụi hơn phân nửa chìm vào bên trong thân thể đại sư tử Tiên Vân Tông.

Sóng nước dập dờn, kéo đôi ngọc nhũ của đại sư tử theo đó mà rung rung, như thể biểu thị nội tâm tiên tử không được bình tĩnh. Trên đỉnh hai bờ anh đào tuyết trắng ẩn hiện ở trong sóng nước lúc ẩn lúc hiện, trên xương quai còn bị giọt nước thấm vào, lộ ra vị vị ngọt ngào nguyên vẹn của giọt nước, làm cho người ta nhìn không được muốn dựa vào đó, dùng sức liếm môi với xương quai cốt và cổ của cốt.

Nếu như còn có người có thể chứng kiến hiện tại, vậy nhất định không khỏi rơi lệ, nhắm lại nỗi buồn mắt, không đành lòng chứng kiến tiếp theo một cảnh tượng đại sư tử bị một lão hán xấu xí chơi đùa trong Ôn Tuyền trì.

Đặc biệt là một lão tạp dịch xấu xí, trên lưng mọc một cây gậy thịt hưng phấn, khi một đôi chân thon gầy hơi ngăm đen hướng về phía đại sư tử, hai mắt nhắm lại ngồi trong Ôn Tuyền trì, giống như đang đá tọa, hoặc như đang chờ đại sư tử, tựa hồ “Sợ hãi” thân thể run lên, lưng trần thẳng tắp, vòng eo thẳng tắp vài phần.

Nhưng cuối cùng, đại sư tử vẫn không có bỏ chạy, mặc cho thân thể lão tạp dịch xấu xí kia tới gần nàg.

Đại sư tử... run rẩy vì sợ hãi sao? Hay là đang mong đợi cảnh nam nữ vui mừng tiếp theo? Cây gậy thịt to lớn như thế, đại sư tử có chịu nổi không? Cây gậy thịt lại to dài như thế, đại sư tử bị lão tạp dịch này cắm vào có hôn mê hay không..., Cứ trầm luân như vậy? Bị cây khí có tính chất nam nhân thô to này chinh phục? Tất cả mọi thứ đều mơ màng, làm cho người ta không đành lòng nhìn tiếp, chỉ là ảo tưởng đại sư tử trong sáng như vàng trắng sáng, bị lão giả xấu xí này đặt ở trong Ôn Tuyền Trì., Bị hưng phấn vì tham lam, hấn dùng bộ mặt hưng tợn của Dương cụ đẩy vào trong cơ thể. Đại sư tử há to cái miệng nhỏ, miệng thở dốc suy yếu, như là không chịu nổi phải giãy dụa thân thể mềm mại muốn thoát đi, nhưng cuối cùng vẫn bị cây gậy thịt cực lớn này đẩy từng chút một ra hoa, đâm sâu vào... đủ để cho bất luận kẻ nào cũng lâm vào điên cuồng.

Đáng tiếc, không ai biết những chuyện này.

Cho dù là đoán được việc này, một vị yêu nữ, cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn về phía nơi này, tưởng tượng đệ tử của nàg, thao túng nam nhân như nàg lúc trước, để cho hấn quý trên mặt đất đến hầu hạ mình, thỏa mãn dục vọng nhục thể của mình.

Hơn nữa, giờ phút này nàg đang lười biếng nằm trên giường, trong ngực có một vị thiếu niên thanh tú đang ôm bộ ngực cao ngất của nàg, phía trên dùng trang phục tượng trưng nhẹ nhàng che lấp, đôi hàm son màu đỏ tươi không giữ lại chút nào hiện ra trước mắt thiếu niên này, trong một tiếng “Uyển

Nhi tỷ tỷ” “Hàm Nhi tỷ tỷ” này hãy cho Bảo nhi ăn một chút để dụi dụi thanh âm đầy non nớt của nàng, lí trí của nàng cũng đã từng chút một mất đi.

Cuối cùng, nàng nhắm hai mắt lại, từ trong cổ họng phát ra một thanh âm uể oải.

“Uyển Nhi tỷ tỷ” sau một khắc, thiếu niên sớm đã thèm thường đã lâu, sau khi nhận được sự cho phép, vui vẻ dùng hàm răng trắng nõn cắn ra tằm sa y mềm mại của nàng, giải phóng bộ ngực cao vút không mặc yếm ra ngoài.

“A!” Hai môi mỏng của thiếu niên cắn vào đôi đũa của nàng, nhẹ nhàng hút lấy, đầu lưỡi mềm mại ướt át chảy vòng quanh đầu gối của nàng, tay kia chậm rãi xoa xoa mái tóc đang bị hút vào, khiến cho nàng chìm vào trong dục vọng, dục vọng chôn sâu ở sâu trong nội tâm lại một lần nữa bị móc lên, lại một lần nữa đè xuống... Sự phụ lại tiếp tục ham mê, đệ tử cũng như vậy.

“Tiên tử, lão nô tới” “Rốt cuộc đã tới gần Hi Nguyệt tiên tử, Lý lão hán dưới hàng bị nước nóng ngâm trong nước nóng cứng đến nổ tung, một khuôn mặt già nua hưng phấn đỏ bừng, miệng thở hồng hộc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nữ hoàn mỹ trước mắt, hận không thể lập tức nhào tới, há mồm liền đem một đôi bộ ngực của nàng ngâm vào trong miệng, ra sức liếm láp, làm cho bộ ngực tuyết trắng này bị nước miếng của hắn thấm ướt toàn bộ.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn nhắm hai mắt, ngồi ngay ngắn trong Ôn Tuyên Trì, mặc cho nước suối màu trắng sữa ầm ập cọ rửa thân thể trắng nõn của cô.

Cũng mặc cho lão hán tới gần trong gang tấc, dùng ánh mắt không kiêng nể gì thưởng thức thân thể mềm mại của nàng.

Thân thể của nàng, không có che lấp, màu sắc nước nóng màu nữ bạch rất mỏng lung, căn bản không ngăn được ánh mắt nóng bỏng của lão tạp dịch nhìn khắp toàn thân nàng.

Tiêu Hi Nguyệt giống như có thể cảm nhận được sự thô tạp của lão tạp dịch.

Tiếng thở dốc nặng nề phát ra từ vai thơm cùng xương quai xanh của mình, khiến cho đầu đũa đang chìm dưới nước kia cảm nhận được một hồi ngửa ngáy, khiến cho hai chân không khỏi kẹp chặt lấy nhau, để giảm bớt dục vọng xuân xuân triều trong lòng.

Tối nay, nàng sẽ không cự tuyệt cầu hoan của lão hán.

Cũng sẽ không từ chối hấn đùa giỡn thân thể mình.

Trước khi rời khỏi Tiên Vân tông, Tiêu Hi Nguyệt quyết định phóng túng bản thân một chút, phóng túng hấn. Lần gặp lại tiếp theo, chỉ sợ tâm cảnh của nàng lại phát sinh rất nhiều biến hóa, sẽ không còn liên quan gì tới hấn nữa.

Sư phụ thường nói, cầm được được, sẽ thả xuống, nếu như nàng cùng lão hán có đoạn nhân duyên không thể gặp người này, vậy tại thời khắc cuối cùng, lại thỏa mãn một chút nhục thể đối với nàng vô cùng điên cuồng ham muốn đi.

Một mặt khác, Tiêu Hi Nguyệt cũng không thể không thừa nhận, bản thân cũng có nhu cầu thân thể vui thích nhất định, chỉ là nàng không cho rằng mình sẽ chìm đắm vào trong đó, sẽ biến thành loại dâm phụ ly biệt nam nhân kia.

“Tiên tử, lão nô, lão nô thật sự quá kích động!” Tiêu Hi Nguyệt không phản kháng, tùy ý để hấn thưởng thức hành vi tuyệt mỹ của thân thể mềm mại này, khiến cho Lý lão hán càng thêm hưng phấn, gần gũi thưởng thức một phen, rốt cuộc hấn không nhịn được lại tới gần mấy bước, đi tới bên cạnh tiên tử.

Chỉ là có chút lúng túng, thân cao của lão già này và thân thể Tiêu Hi Nguyệt không quá xứng đôi.

Tiêu Hi Nguyệt ngồi trong suối nước nóng, vừa vặn để cho mặt nước ngâm hai vú non của cô, khiến một đôi bộ ngực mềm mại đẹp đẽ, ẩn hiện bên trong suối nước nóng, vô cùng mê người.

Nhưng lão hán thì sao? Nếu hấn ngồi xuống, mặt nước sẽ thấm ướt mũi của hấn, nếu đứng lên, cái chùy lớn dưới khó kia vẫn sẽ bị ngâm dưới mặt nước, dưới tình huống như vậy, hấn cho dù xạ tinh cũng không bắn được trên mặt tiên tử, cũng không

có biện pháp đem cây hung khí này điều võ dương oai trước mặt tiên tử.

Thật sự xấu hổ.

Cũng may lão hán cũng lười tìm biện pháp tốt hơn, hơn nữa bây giờ tiên tử cũng không có phản đối, cùng lắm hán chỉ có thể một gậy đâm vào nàng, lại dùng gậy thịt đẩy nàng lên, trở lại thêm đá hơi nhạt, đè tiên tử cao gậy ở phía trên, ra sức gian dâm, làm cho động tác giao hoan kịch liệt của hai người nhắc lên từng trận bọt nước.

Khà khà, đến lúc đó, toàn bộ Ôn Tuyền trì đều vì hán gian dâm Tiêu Hi Nguyệt, mà sóng nước ào ào cuộn cuộn, nương theo thanh âm ba ba ba cùng với tiếng rên rỉ khóc nức nở của tiên tử, co giật quần chặt lấy hán, cuối cùng đạt tới cao trào, phun ra lượng mật ong lớn rơi vào trong Ôn Tuyền trì.

Hình ảnh... đẹp không sao tả xiết.

“Tiên tử, lão nô rửa thân thể cho ngài một chút!” Lý lão hán đè xuống nội tâm tràn đầy dâm dục mơ tưởng, làm bộ dáng quân tử, tiến lên, một tay vuốt ve vai Tiêu Hi Viên Nhu, một tay khác, rơi vào chỗ cánh tay của nàng, chỉ cần hướng vào bên trong một chút, là có thể chạm vào đôi ngực trắng nõn tròn trịa kia.

Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một cái, như phát ra một tiếng ngâm khê “Ừm ừ”, không chịu được khoảng cách gần như vậy, lại là vuốt ve trong Ôn Tuyền Trì.

Chỉ là... Lão hán dù sao cũng đã có ba lần hỏa nhiệt giao hoan với nàng, hai người cởi quần áo trong vườn hoa, dương cụ của lão xuyên thật sâu vào người nàng, trước đây lại bị lão cởi váy, liếm môi mật, dâm nghịch Cúc Dung xấu hổ, bị lão dâm chơi đùa đến mức phun ra một cỗ tinh hoa nguyệt quang cùng nước mật trắng nõn.

Các loại dâm sự khó có thể tưởng tượng đều đã phát sinh, huống chi hiện tại chỉ là bị hán chạm đến thân thể một chút? Coi như là bị dâm ngoạn song nhũ, đối với sư phụ và mẫu thân liếm môi một cái, si mê hấp thụ chân dung... Nhưng mà, cùng bộ dương cụ thô to của hán đỉnh nhập lỗ thũng, đụng vào chỗ

sâu nhất trong cung phòng., Bị hán bắn vào chất đầy nhiệt độ nồng đậm, nóng đến thần trí mơ mơn mớn... So với những thứ này thì tính là cái gì chứ? Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn thân thể, để một tay lão hán vuốt ve cánh tay mảnh khảnh của nàng, ngón tay thô ráp dính sát vào da thịt nhẵn nhụi của nàng, chậm rãi mài dũa.

Thẳng đến khi chìm vào trong nước, bàn tay thô ráp của lão giả cùng nước suối ấm áp xen lẫn cùng một chỗ, chậm rãi khuấy động sóng nước, cùng một chỗ xoa bóp da thịt trên cánh tay của nàng, lại rơi xuống ngón tay của nàng. Từng ngón tay thô ráp của lão hán chui vào trong bốn ngón tay nàng, cùng nắm lấy bàn tay nàng. Bàn tay lão hán áp sát vào mu bàn tay nàng, giống như biến thành động tác nam nhân đè ép nữ nhân.

Chuyện thân mật như vậy, Tiêu Hi Nguyệt cũng từng tiến hành với ông lão này.

Khi đó thần trí của nàng bị thịt muốn thay thế, không biết xấu hổ ngồi ở trên thắt lưng nàng, huyết mật hàm một cây gậy thịt thô to, nàng không chủ động pháp phòng, chỉ là bị lão hán dưới thân hung ác mạnh mẽ đụng lên trên đỉnh đầu, đụng đến bộp bộp bộp vang lên, mộng bị bộ hông của lão đánh đập mãnh liệt, khiến cho nhụy hoa tê dại, thân thể mềm mại, rên rỉ không thôi.

Mái tóc đen nhánh theo động tác hai người đan xen mà bay múa, nàng bị dương vật cực lớn đẩy đến toàn thân vô lực, bị ép duỗi bàn tay ra chống đỡ bụng đầy mỡ hôi đen kịt.

Trong lúc ngẫu nhiên, lão hán duỗi ra hai tay cùng nàng giao thủ cùng một chỗ, dùng như vậy cùng với động tác tiến hành giao hoan kịch liệt.

Nhưng đó là hành động như ân ái phu thê lúc giao thoa đến thần trí, bây giờ nàng đã thanh tỉnh, bị lão hán nắm tay trái..." Không..." Tiêu Hi Nguyệt hơi giãy dụa, nhưng vừa mới khẽ động, một vật nóng rực đã từ trong nước nóng dán vào eo nàng, tựa như một con mãng xà trong nước, hung ác cắn về phía nàng.

Tiêu Hi Nguyệt toàn thân rung mình một cái, tiếp theo là lồng ngực trắng kiện của lão hán, hoàn toàn đặt ở sau lưng nàng, nam nhân này lập tức biến thành tư thế nhục nhã sau lưng nàng, cây dương vật còn nóng hơn nước suối ấm kia cũng theo đó đâm xuống, thuận theo sóng bóng loáng của nàng, một đường đâm tới chỗ mông nàng, lại gắng sức một chút.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt kêu lên một tiếng rên rỉ, dương vật kia thuận theo cặp mông ngồi trên thềm đá, chui vào trong mông nàng, khiến nàng bị ép nhảy lên, cây dương vật kia cũng theo đó chui vào, cắm thật sâu vào chỗ nàng vốn đang ngồi, sau mông lại cắm xuống, lại từ hai chân đan chéo chui ra, dán chặt vào huyết mật bên ngoài của nàng, tính khí của hai người lần nữa không cách trở mà dính lại với nhau.

Nam nhân cuối cùng cắm vào, nhưng nam và nữ toàn thân trần trụi ngồi trong suối nước nóng, tính khí chà xát, thân thể không ra hình thù, động tác nóng bỏng dây dưa, sóng nước mập mờ dập dờn, khoái cảm và thích thú đủ sánh ngang cơ thể chân chính.

“Ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, cố gắng để mình không ngồi xuống, hai mông tròn biến thành lơ lửng, âm nhu mập mạp không lông chỉ dán vào dương vật của hắn, cũng không bị thứ to lớn này chen vào trong hai môi âm nhục.

“Hắc hắc, tiên tử chớ trách, lão nô cảm thấy tư thế này mới là tốt nhất!” Tư thế của hai người biến thành bí ẩn thế nào? Giờ phút này Lý lão hán đang nửa ngồi trên thềm đá ôn tuyền, động tác như đang làm, nhưng trong ngực lại có một vị tiên tử trần trụi lạnh lùng tuyệt mỹ.

Tiên tử xấu hổ xấu hổ, hơi thở phì phò, gương mặt đỏ hồng bị ép ngồi ở trên hai chân lão hán, hai chân ngọc giấu dưới đáy nước, tay bị nam nhân nắm lấy, không cách nào phản kháng.

Mà một đôi ngọc nhũ tròn trịa, rớt cục từ trong mặt nước nổi lên, ánh nắng chiều chiếu lên mặt nước suối, lại phản xạ đến trên đôi nhũ ngọc hoàn mỹ của nàng, nhũ phong tuyết trắng cùng anh đào phấn nộn dính vào giọt nước, được ánh nắng chiều chiếu sáng rạng rỡ. Bởi vì động tác của lão hán ôm lấy nàng, đôi ngọc nhũ này lúc nào cũng rung động, giống như

một đôi thỏ tuyết trắng cuối cùng cũng ra khỏi cửa động, ánh mắt đỏ bừng lên.

“Tiên tử, người đừng khách khí, cứ việc ngồi xuống!” Lý lão hán cười hắc hắc, toàn thân cùng tiên tử tiếp xúc thân mật, dưới khố bông càng cứng rắn: “Lão nô không yếu như vậy đâu., Tiên Tử ngài cứ ngồi xuống đi, lão nô cũng ngồi xuống theo, chúng ta lại hảo hảo tắm rửa một lần nữa!” Lão hán thật trực tiếp ngồi trên thềm đá, còn ngồi lên trên một cách, cứ như vậy ngồi xuống một bậc., Thân hình của hắn vừa vặn có thể làm cho đầu tóc thừa thớt nhô ra mặt nước —— mà Tiêu Hi Nguyệt lại ngồi ở trong ngực của hắn, mặc dù còn không chịu ngồi hoàn toàn, nhưng nghĩ đến cho dù hai đôi môi mập mạp của nàng bị kẹp lấy nhục bông của lão hán, mộng bị ngồi xuống mà đè bẹp, vị trí quan hệ của hai người cũng sẽ không phát sinh biến hóa lớn: Đôi ngọc nhũ của Tiêu Hi Nguyệt vẫn là bị buộc lộ ra mặt nước, thừa nhận ánh mắt dâm tà của lão hán.

“Tiên tử, ngài ngồi đi!” Lý lão hán vô sỉ nắm lấy bàn tay ngọc của Tiêu Hi Nguyệt, ép xuống đùi nàng. Lúc đầu Tiêu Hi Nguyệt còn giãy dụa phản kháng, không chịu ngồi trên gậy thịt của hắn, nhưng ông lão lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đi tới giữa hai chân của nàng, sờ vào bên trong.

“A ha ha...” Tim kiếm lại... Tiêu Hi Nguyệt dịu dàng ngâm một tiếng, bị kích thích bởi bàn tay cùng vuốt ve huyết mật của hai người làm cho thân thể mềm mại run rẩy một chút. Chân ngọc vốn căng thẳng rút cuộc cũng buông lỏng, đôi mộng ngọc rũ xuống, cái mộng trắng nõn mềm mại vênh lên, nặng nề ngồi ở bên hông lão hán.

“A ha ha!” Tiêu Hi Nguyệt không nhịn được rên rỉ phát ra một tiếng, một cây gậy thịt của lão hộ âm hộ của nàng bị đẩy ra, hai mảnh môi màu phấn hồng trắng âm hiểm bị buộc phải tiếp nhận thân bông dữ tợn xâm nhập, hai huyết Thiên mật khép kín căng thẳng ngưng ngưng mở ra, hoan nghênh nam tính khí đến, giống như là đói khát phun ra từng sợi mật ong sền sệt, bôi lên cây đại dương vật này.

Chứng minh điều này, âm huyết của tiên tử, dĩ nhiên đã chuẩn bị tốt cho việc nạp gậy thịt nam nhân, tiến hành chuẩn bị hỏa nhiệt giao hòa.

Thậm chí còn chủ động bồi mật của mình lên mặt trời to lớn ở dưới cơ thể nàng, giảm độ dữ tợn của hung khí này xuống, khiến nàng có thể cảm... tiến vào trong cơ thể nàng.

“A...” Tiếng rên rỉ dài thướt tha thứ ba từ trong đôi môi cắn chặt tiết ra, đặt mông ngồi trên hông lão hán Tiêu Hi Nguyệt, sau khi hai người dùng tính khí chà xát, không ngờ không chịu nổi sự nóng bức và cứng rắn của hung vật này, giống như huyết mật đã bị nó xỏ xuyên qua, hoặc là sau một khắc sẽ bị hung khí này hung hăng đâm vào, khoái cảm áp sát thân thể hắn.. Sự sợ hãi và chờ mong của nó khiến cặp mông mềm mại của Tạ Tĩnh Tuyên nhúu chặt lại, khẽ run rẩy, trực tiếp đạt tới một cao trào, phun ra một ít mật ong., bồi lên gậy thịt nam nhân, lại bị nước suối cuốn đi... “Tiên tử? Ngài lúc này đã tới rồi sao?” Nhìn bộ dáng run rẩy của nàng, Lý lão hán hết sức ngạc nhiên, Tiêu Hi Nguyệt nói thế nào cũng chơi với hắn mấy lần, mỗi lần đều chơi đùa tận hứng, tiêu chảy thành âm tinh, bị gian đến mức ngọc thể mềm nhũn, má ửng đỏ.

Nhưng làm sao mà mãi cảm như vậy? Sờ sờ một cái, chơi một chút, còn chưa cảm vào cao trào hai lần nữa.

Tiêu Hi Nguyệt trong đầu trống rỗng, xấu hổ khi trả lời vấn đề của hắn, chỉ có thể nghe theo, thân thể mềm mại mềm yếu vô lực ngồi trên người hắn, hai cánh môi run run mang theo gậy thịt, cảm thụ dư vị nhục dục đỉnh phong.

“Hắc hắc, tiên tử, người nhạy cảm quá đi!” Lý lão hán buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra, bàn tay thô ráp chậm rãi vuốt ve cái đùi của vị tiên tử xinh đẹp vốn đang chìm đắm trong cao trào, sau đó toàn thân vô lực, từ bắp đùi sờ đến giữa chân, thuận theo âm ba không lông.

Sờ vào bên trong, hai ngón tay vuốt vuốt chỗ mật huyết đang run rẩy co rút của nàng một cái, ngón tay miết lên ngón tay nàng, quả nhiên cảm nhận được một loại mật ngọt dính dính trơn trượt.

“Tiên tử, ngài thật nhanh, hắc hắc, có phải cũng chứng minh lão nô hầu hạ được ngài thoải mái không? Tiên tử đừng nóng vội, lão nô sẽ từ từ hầu hạ ngài!” Tay Lý lão hán bắt đầu lộn xộn, không kiêng nể gì vuốt ve., Hạ lưu dê tiện dâm dâm dục toàn thân Tiêu Hi Nguyệt, trong miệng còn nói: “Tiên tử chờ chút nữa sẽ không cần làm gì nữa, nhắm mắt lại, để lão nô đến chơi ngươi... ha ha, hắc hắc, là để lão nô tắm rửa giúp ngươi!” Bàn tay thô ráp vẫn luôn ở trên da đùi bóng loáng của nàng bơi đi., Giữa hai chân nàng, vuốt ve âm hồn nhạy cảm kia của nàng, hoặc là dùng hai ngón tay xuống dưới, hay là vê vết mật hoa châu hoặc là ấn áp nhất của nàng, làm cho những hạt thịt nhỏ ẩn giấu trong hai đôi môi âm hiểm bị kích thích mãnh liệt, bị ép nhô đầu ra, lại chịu đựng trò dâm tà với ngón tay thô ráp của lão hán.

Điều này mang tới cho Tiêu Hi Nguyệt cảm giác thích thú, hai đùi xù xù của lão hán còn quần lấy đôi chân dài xinh đẹp tuyệt trần của nàng, bốn chân giao nhau trong nước suối nóng, ánh mắt xuyên qua nước suối màu trắng sữa nhìn thấy bốn chân quần lấy nhau, như đang si mê nam nữ, khiến trong lòng Tiêu Hi Nguyệt dâng lên một cảm giác bất đồng.

Nàng... đang ngồi trên khố của Lý lão hán.

Nàng đang phun ra mật khí, cùng với cái bộ mặt trời nóng như lửa đốt của lão già này áp sát vào nhau, hai cánh môi trắng nõn âm hiểm bị thân bông dữ tợn tách ra, giống như một cái miệng nhỏ nhắn ngậm lại tính khí nam nhân.

Âm ba của nàng, bắp đùi, bụng dưới... Tất cả đều bị lão hán tùy ý sờ soạng chơi đùa.

Cuối cùng, lão già tay phải thô ráp khô gầy thuận theo bụng dưới, một đường đi lên, hai ngón tay chạm vào trước ngực nàng...

Ngón tay khô gầy, hăm nhập vào trong thịt ngà đầy đà của nàng.

Cảm giác khoái cảm như tia chớp bao phủ toàn thân nàng.

“Tiên tử, lão nô... thật hạnh phúc...” Trong tiếng cảm thán thỏa mãn của lão hán, Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt mang

theo xuân ý lại, ngồi trần liệť ở bộ rẽ của lão tạp dịch, từ từ căng thẳng, trở nên mềm mại vô lực.

Lý lão hán kích động đến toàn thân run lên, gậy thịt dưới háng nhảy liên tục, thiếu chút nữa bị kích thích trực tiếp bắn ra.

Hắn không vội vàng nắm lấy mỹ nữ trước ngực Tiêu Hi Nguyệt, mà cũng không động đây nửa người dưới như chó hoang giao phối, để cho gậy thịt được mạnh mẽ hưởng thụ cảm giác xung đột với huyết tiên tử.

Hắn chỉ chậm rãi vươn một ngón tay, từ khi dùng hai ngón tay chạm vào động tác mỹ diệu của thịt ngà sữa kia, biến thành từng chút từng chút leo lên, mãi cho đến khi tay phải hoàn toàn nâng lấy sữa phải nặng trĩu trước ngực Tiêu Hi Nguyệt, ôm no nê, mềm mại, mà nú ngực lại không mất sự mềm dẻo dẻo, nâng lên bàn tay thô ráp của mình.

Lý lão hán sáng khoái thở một hơi dài, nhưng không trực tiếp đùa giỡn tiên tử mỹ nữ, mà lại tiếp tục vuốt ve hoa hạc bên tay trái của tiên tử, cũng bay lên, lấy động tác cùng tốc độ vừa rồi, chậm rãi nâng nửa bên ngực trái tiên tử.

Kể từ đó, một đôi ngực sữa đầy đà mướt mà của Tiêu Hi Nguyệt hoàn toàn bị lão tạp dịch dưới thân dùng một đôi tay khô quắt nâng lên.

Nhũ non kiên cường vốn nên là nơi khiến nàng xấu hổ khi phải nghiêm phòng tử thủ, nhưng bây giờ lại bị lão hán dùng hai tay nâng lấy nửa dưới của song nữ, bị hắn nâng... tùy ý đùa bỡn.

Lão tạp dịch này hình như muốn cảm thụ bộ ngực và trọng lượng của nàng, hai cánh tay bắt đầu động đây một chút, bộ ngực tròn trịa của nàng cũng run run theo, như là lúc chạy, sữa theo ngực xóc nảy, vẽ ra từng vòng từng vòng sóng sữa.

Nhưng lại khác với lúc hắn mặc quần áo hành động.

Tiêu Hi Nguyệt giờ phút này, đang ngồi trần truồng trong ngực một lão già, hai người tính khí dán chặt chẽ, hỏa nhiệt mãi cùng một chỗ, đôi môi âm nhu mãi cảm cùng thân bồng dày đặc ma sát không thể phân biệt.

Mà cặp ngực trắng nõn của nàng, bị cặp ngực dưới chân làm cho xóc nảy, sóng sữa dập dờn, lay động đẹp đẽ bí ẩn, đều bị lão già này thu hết vào trong mắt, ngay cả hai anh đào sớm đã đứng thẳng trên đỉnh Tuyết Phong, bộ dáng run lên, cũng bị lão hán thò đầu ra nhìn lại.

“Ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt cắn chặt môi, cảm giác không thể miêu tả khiến cô không nói ra lời.

Hai vú bị lắc lư không lớn, nhưng động tác bình thường của hai vú cũng không khác nhau nhiều lắm. Thịt ngà trắng nõn của nó không hề rời bàn tay thô ráp của lão già, hai cái mỗ nhọn trắng nõn cũng không bị nó vuột ve.

Nhưng loại chuyện này... Nam nhân chỉ là từ trên xuống dưới xóc nảy song nhũ của nàng, nhưng không có đem bộ ngực của nàng nắm ở trong lòng bàn tay, hắn còn đem cầm đặt ở trên vai nàng, một bên dùng bàn tay nâng lên, rồi lại buông xuống... Song nhũ của nàng rung động lắc lư không ngừng, hai cái hàm răng phấn nộn lộ ra dưới ánh trăng chiều chiều tà, bị ánh mắt tham lam của lão già phía sau nhìn chăm chú.

Giữa nam nữ, trong lúc giao hoan, lại chơi đùa với đôi ngực như vậy sao? Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, đầu từ từ ngửa ra sau, vô lực chống đỡ, đúng là tư thế đã biến thành giao cổ triền miên với lão già, bị hắn lắc lư sau lưng chơi đùa.

“Tiên tử, ngươi biết không?” Lý lão hán một bên dùng quái dị động tác dây chuyền đôi ngọc nhũ trên dưới tiên tử, một bên nói: “Lão nô lần đầu tiên nhìn thấy tiên tử ngươi, ngươi mới là...”

Bộ dáng bảy tám tuổi, tiên tử ngài khi đó cũng giống như hiện tại, mặc quần áo trắng nõn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có một tia biểu tình, bình tĩnh đi theo sau chương môn phu nhân.

Khi đó tiên tử ngài còn nhỏ, bộ ngực cũng không mở ra, bằng phẳng nhìn một cái là thấy hết.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, mấy năm sau, tại một lần lão nô nhìn trộm ngài, mới đột nhiên phát hiện, ngài mặc quần áo trắng nõn, trước ngực lại có quy mô, dựng lên quần áo trắng

sơ khai một hình dạng tuyệt vời!” Lý lão hán mắt đỏ thờ dốc, dừng lại lay động động động động tác của Tiêu Hi Nguyệt Nguyệt Ngọc Nhũ., Đôi tay chậm rãi trèo lên: “Khi đó lão nô đang suy nghĩ, nếu như có thể nắm lấy đôi sữa khả ái của tiên tử, giữ trong lòng bàn tay chơi một chút, hút một cái, sẽ tuyệt vời cỡ nào!” “Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, rên rỉ từ cổ họng, hô hấp lại dồn dập thêm vài phần.

Lão hán đùa giỡn động tác sữa ngọc của nàng, càng ngày càng kịch liệt, một đôi tay già đã vượt qua màu đỏ tươi của mũi nhọn nhất, toàn bộ bàn tay đều bao lại một con sữa nàng, hai tay nắm song nhũ, ngón tay thô ráp khô quắt rơi vào trong sữa của nàng, dần dần dùng sức... chộp vào.

“Tiên tử!” Lý lão hán dưới khó gây thịt cứng đến nổ tung, há miệng thờ dốc, con mắt đỏ bừng: “Lão nô rốt cục thực hiện mộng tưởng lúc trước... Phù, Phù! Quá thoải mái rồi, bộ ngực tiên tử thật sự là quá mềm! Tiên tử, ngài có biết không? Lão nô một ngày nhìn ngài lớn lên., Mỗi lần gặp, ta đều núp trong bóng tối, nhìn tiên tử người bao lồng ngực trong quần áo lại lớn hơn bao nhiêu? Hắc hắc, ta huyền tưởng có một ngày có thể nhìn thấy... Đặc biệt là thời điểm ngài tiêu sái luyện kiếm, lão nô liền trốn ở một bên xem, vì thế không biết bị những gia hỏa đáng chết kia đánh bao nhiêu lần! Nhưng lão nô chính là muốn xem! Tiên tử, ngài không biết đấy thôi!, Lúc ngài luyện kiếm, một đôi ngực được bọc trong quần áo đẹp cỡ nào, xóc nảy, quần áo theo đó lay động, bộ ngực lại lắc một cái, lắc đến mức củ tỏi lão nô muốn cắm vào trong tảng đá!” Cái cổ ngứa ra sau khi nói chuyện của Tiêu Hi Nguyệt bị khí tức của hắn đánh tới., Cảm giác không khỏe nổi lên từng đợt, nhưng lại có lửa nóng, từ trên xuống dưới toàn thân, cổ đến hạ thể âm hộ, thịt khô nóng vung lên không đi, còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Đặc biệt là đôi bàn tay khô gầy của lão tạp dịch, bởi vì nguyên nhân được như mong muốn, lực đạo nắm hai vú em của nàng càng lúc càng lớn, nguyên bản Hồn Minh cảnh thân thể đã đủ cường đại, không sợ cái loại bắt giữ của lão già yếu ớt này.

Thế nhưng... Hai tay lão hán nắm chặt lấy hai cái ngọc nhũ của nàng, giống như đang bóp chặt trái tim nàng trong lòng

bàn tay, trái tim trong lồng ngực ngừng đập, một cảm giác ngứa ngáy mãnh liệt tỏa ra toàn thân.

Theo lực đạo tăng mạnh, Song Nhũ chịu đau, Tiêu Hi Nguyệt không khỏi mở miệng nhỏ ra, phát ra tiếng hít thở dồn dập, trên mũi ngọc tinh xảo tràn đầy mồ hôi, tiếng hít thở dồn dập này đúng là có chỗ chung nhịp với lão hán lúc này.

Cuối cùng nàng bị nam nhân chơi đùa với nhũ nhi... trở nên càng ngày càng lòi ra, cũng... càng lúc càng ngứa ngáy.

“Tiên tử!!!” Lý lão hán dán vào sau lưng ngọc của nàng, nhìn xuống lòng bàn tay, bộ ngực Tiêu Hi đã bị hấn bóp đến mức thành bộ măng, nguyên vốn sữa ngọc tròn trịa, bị hai bàn tay ngăm đen của hấn nặn thành bộ dáng măng tre, giữa các ngón tay tràn đầy thịt ngà trắng nõn, cảm giác tay tuyệt hảo, mười phần co dãn.

Càng tuyệt hơn nữa chính là, hai cái sữa đỏ của Tiêu Hi Nguyệt sau khi bị bàn tay đè ép mãnh liệt và kích thích, lòi ra khỏi khe hở giữa ngón tay hấn, phần hồng mềm mại, phồng lớn lên một chút, giống như đỉnh nhọn của măng tuyết trắng, ngạo nghễ đứng thẳng trên bầu trời.

Không chơi đùa nữa, quả thực xin lỗi cái mũi vú nhô ra xinh đẹp như vậy!”...” Rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt không nhịn được nữa, phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn, thân thể mềm mại run rẩy, yếu ớt giơ tay lên, lấy khuỷu tay đẩy ra sau.

“Ách?” Lý lão hán sau khi hiểu được, lúc này lưu luyến không rời buông lỏng bóp chặt tiên tử song nhũ, nhưng bởi vì những năm gần đây chấp niệm, khiến cho hấn không chịu trực tiếp buông ra, mà đổi thành bàn tay vuốt ve trên khối nhũ nhục tuyết trắng.

Trên thịt mềm mại xuất hiện năm ngón tay chói mắt, lão hán cười hắc hắc, trong miệng nói lời xin lỗi, nhưng hai tay vẫn không chịu buông ra, dần dần lại đi lên trên, rốt cục leo lên đỉnh núi tuyết trắng có hai hạt ngực đỏ hồng.

Tiêu Hi Nguyệt toàn thân run rẩy, mũi nhọn mãi cảm truyền tới khoái cảm như tia chớp.

Hai bàn tay lão già từ ngoài vào trong, hoàn toàn bao phủ đôi tuyết nhũ của Tiêu Hi Nguyệt, hơi dùng sức nắm chặt, mũi sữa bị ép xuống, ma sát vào lòng bàn tay thô ráp của hân.

“Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ nguyên vẹn một tiếng, thân thể mềm mại yếu ớt vô lực tựa vào người lão già, nhắm mắt cảm thụ toàn thân từ trên xuống dưới đều bị đùa bỡn.

Đôi ngực trước ngực bị nam nhân sau lưng đại lực xoa động, hằm sữa bị lặp đi lặp lại ma sát, trong lòng bàn tay thô ráp của hân, bị ép bách, ma sát thành từng cái hình dạng.

Lão hân cũng nhắm hai mắt lại, chuyên tâm dùng hai tay cảm thụ mùi vị thịt ngà sữa và sữa tiên tử, cảm giác mềm mại trong tay, cùng với một bàn tay mềm mại không cách nào hoàn toàn không chế mềm mại, bộ ngực mười phần co quắp bị hân bóp chặt, sau khi buông ra lại biến trở về nguyên trạng, lại lặp đi lặp lại một phen, dùng ngón tay cùng lòng bàn tay cảm thụ sữa tiên tử.

Trên đời này còn có thể là ai, có thể giống như hân áp sát phía sau Hi Nguyệt tiên tử, tùy tiện ra sức gì, tùy tiện làm gì, cầm lấy đôi ngọc nhũ của nàng, muốn chơi thế nào thì chơi.

Bàn tay hoàn toàn bao phủ ngọc nhũ tiên tử, hoặc là dùng sức bóp chặt lấy nàng.

Hoặc là dùng ngón tay xẹt qua một cái búng sữa của tiên tử, làm cho mỹ nữ trong ngực phát ra từng tiếng rên rỉ, thân thể mềm mại bị hân không ngừng rung động, dưới thân huyết mật không ngừng chảy ra mật ong sền sệt.

Hay là...” “Hắc hắc!” Lão hân cười âm một tiếng, hai ngón tay nắm chặt lấy đầu Tiêu Hi Nguyệt, nhô ra ngoài, khiến đôi nhũ ngọc mướt mà này một lần nữa biến thành hình măng, búi tóc bị hân nắm trong ngón tay, dùng một màn vô cùng thâm tà, thỏa mãn những năm gần đây hân đã dâm dục trong lòng đối với thân thể Tiêu Hi Nguyệt.

“Không thể...” Mãi tới khi Tiêu Hi Nguyệt run giọng chống cự.

Lúc này lão hân mới buông ra, nghe được nàng lại rên khẽ một tiếng, thân thể run rẩy theo, trong lòng mãnh liệt dục vọng, tại

thời khắc này rốt cuộc điên cuồng phát tiết ra.

“Tiên tử, lão nô tới rồi!” Lý lão hán nâng thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt lên, sớm đã vận sức đờ cây gậy thịt đánh vào huyết mềm mại của nàng, sau khi nghiền ngấm sơ qua mấy lần thì cắm mạnh vào.

“A...” Cây gậy thịt thô to lách qua huyết mật đã ướt sũng từ lâu, cắm mạnh vào chỗ sâu nhất, tất cả ngửa ngáy cùng trống rỗng đều thỏa mãn, Tiêu Hi Nguyệt... chìm vào trong đại dương mênh mông.

Lão già được người ở phía sau ra sức đẩy lên trên đỉnh đầu của nàng, một bên thì xoa xoa ngọc nhũ, còn cái miệng của ông lão này thì đang điên cuồng vuốt lấy đôi diện cổ của nàng.

Hoả nhiệt giao hoan đã tới.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm chặt hai mắt, mặc cho thịt xông lên cọ rửa thân thể mình, mãi tới một khắc đỉnh cao nhất thì thân thể của nàng run rẩy co giật, bị đàn ông bắn vào trong, đánh bay âm tinh, chìm vào trong suối nước nóng, phiêu đảng theo làn sóng.

Hết thảy đều xảy ra như dự đoán của mọi người, trùng kích đầy tham lam trước sau vẫn mãnh liệt như một.

Trước khi rời đi, cảm thụ được dục vọng nhục thể, loại khoái cảm sa đọa này khiến mê mang trong lòng nàng thoáng hóa giải một chút.

Như vậy rất tốt.

“Tiên tử?” Lý lão hán phát tiết một lần, dục vọng điên cuồng giảm bớt không ít, nhưng lần này hấn chơi đùa với song nhũ của tiên tử, thấy biểu cảm của nàng, vì sao tiên tử lại không nhập tâm mấy lần trước? Cảm giác... tiên tử đang thỏa mãn hấn, mà không phải thỏa mãn chính mình! ” thỏa mãn ta? Mà không phải thỏa mãn nàng... Điều này!” Lý lão hán trong lòng lặp đi lặp lại một lần, không hiểu sao đoán được ý tứ của Tiêu Hi Nguyệt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Cái này nếu không làm gì thêm, chỉ sợ đêm nay chính là đêm cuối cùng hấn nhìn thấy tiên tử rồi! ” Tiên tử, ngươi, ngươi,

ngươi, không thấy thoải mái sao?” Lý lão hán lắp bắp hỏi, dưới háng cắm vào huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn rất nhiều, thiếu chút nữa bị nàng siết chặt mật huyết.

“... Thoải mái.” Tiêu Hi Nguyệt thả lỏng thân thể, lần đầu tiên trả lời hắn.

Cùng lão già này giao hoan, ở trên thân thể đích xác mười phần thoải mái, có thể làm cho nàng tạm thời quên phiền não, chỉ cần đắm chìm vào, bị hắn đùa bỡn, cho đến nhục dục đỉnh phong.

Nhưng... Sau nhục dục, chỉ là lưu lại hư không.

“Vậy ngài... Tiên tử, sau đó mang theo lão nô...” Tiêu Hi Nguyệt cự tuyệt hắn, vùng vẫy một phen, huyết mật chặt hẹp thoát khỏi bộ mật mềm nhũn của hắn, một nhóm lớn mật và huỳnh quang theo đó chảy ra, bị nước ôn tuyền cuốn đi.

Lý khai nhục bỗng xâm nhập, thân thể mệt mỏi vô lực, nàng dần dần trầm tĩnh lại, dần dần chìm vào trong nước suối nóng, biến thành tứ chi trôi nổi trên nước suối nóng.

“Đêm nay, lần cuối cùng...” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt vẫn trong trẻo tuyệt vời như trước, dịu dàng đâm vào lòng người, nhưng lại khiến lão hán trong lòng phát lạnh.

Càng khiến hắn run sợ chính là Tiêu Hi Nguyệt còn chưa nói xong.

“Sau này, ngươi tự mình quyết định đi, ta sẽ tiến về thế tục hồng trần... chẳng biết lúc nào mới trở về.” Lý lão hán trong lòng lạnh lẽo.

“Đêm nay.” Thân thể mềm mại trắng nõn của Tiêu Hi trôi nổi trong suối nước nóng, hai tay chấp lại ở bụng, một đôi ngọc nhũ nổi lên mặt nước, như hai dãy núi tuyết trắng, hai chân hơi mở ra, sau khi giao hoan vẫn còn chậm rãi chảy ra nước bắn, bị nước suối cọ rửa đi.

“Ngươi có thể nhiều hơn, phải... một số thứ...” Ý là, lão hán còn có thể đắm đuối với nàng nhiều lần, nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng cũng chỉ giới hạn trong đêm nay.

Lý lão hán trầm mặc một hồi lâu, mới duỗi ra một đôi bàn tay thô ráp, vuốt ve trên bắp đùi cùng bụng của nàng, nói: “Tiên tử, lão nô vì ngài tắm rửa đi!” “Tốt... “

Tiên tử tu hành (53)

Dưới ánh trăng ngày thứ tư mươi mốt, một vị tiên tử trần truồng, hai mắt nhắm hờ, hơi giương ra bốn mắt, trôi nổi trên Ôn Tuyền Trì tản mát ra hơi nóng, thân thể mềm mại lả lướt óng ánh màu đỏ, mái tóc đen nhánh như rong biển dày đặc tản ra sau đầu nàng, tản ra bốn phía trong nước suối nóng, phiêu đảng theo sóng gợn.

Tiên tử tuyệt mỹ không có mảnh vải, chân ngọc óng ánh trơn bóng, đôi chân mảnh khảnh thẳng tắp, giữa chân trắng nõn không lông tách ra một khe thịt màu đỏ của tiên tử, một chút nước đục ngầu chậm rãi chảy ra.

Lại lên trên, là rốn nhỏ tinh xảo mượt mà của nàng, bụng vốn bằng phẳng hơi nhô lên, giống như là mới bị người rót vào vật gì đó đến vị trí bụng.

Trên bụng dưới, tiên tử tuyệt mỹ lộ ra mặt nước tròn trịa, tuyết trắng mê người mỹ lệ, như hai hòn đảo duyên dáng hiện lên trên biển lớn, chờ đợi nam nhân leo lên.

Nhưng nhìn kỹ, tiên tử trần truồng trôi nổi trong suối nước nóng, trên hai ngọn núi tuyết rõ ràng đã có rất nhiều dấu tay ngỗ ngang, chứng minh vừa rồi đôi ngọc nhũ hoàn mỹ này, đã bị một nam nhân tùy ý chơi đùa.

Mà nam nhân này, còn đang bồn cọt nàng...” Tiên tử, lão nô thay ngài tắm rửa! thuận tiện lão nô muốn trò chuyện cùng tiên tử một chút “Lý lão hán đứng trong Ôn Tuyền trì, mộng ngầm đen vừa vẩn bị ngâm trong nước, hung khí thô to dưới háng lại nhô ra khỏi mặt nước, một cái đầu rùa màu đỏ thẫm to lớn như một con ác giao hung hãn thò ra khỏi mặt nước, nhìn tiên tử trần trụi chằm chằm chờ phát động.

“Ừ...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lơ lửng trên mặt nước, khẽ đáp một tiếng, cũng không có nhiều lời nữa.

Lý lão hán duỗi hai tay khô gầy, đặt ở trên đôi chân ngọc ưu mỹ của nàng, ngón chân của Tiêu Hi Nguyệt co rút lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

Lão hán ân cần xoa bóp chân ngọc, ngón tay thô ráp cọ xát vào kẽ ngón chân của nàng, hoặc là dùng bàn tay vuốt ve đôi chân trắng mịn của Tiêu Hi Nguyệt, người cũng đi tới, tay tẩy rửa một lần, miệng cũng không khách khí chút nào, khom người vươn đầu lưỡi ra liếm Tiêu Hi Nguyệt bị nước ấm thấm vào, sau đó càng phát ra đôi chân ngọc trong suốt óng ánh.

Lão già tuyệt không ghét bỏ, đầu lưỡi liếm liếm ngón chân trắng trẻo đáng yêu như trân châu của Tiêu Hi Nguyệt.

“Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, bắp chân thon thả đập một cái, bàn chân trắng mịn đập tới gương mặt già nua bỉ ổi của ông lão kia, ngược lại khiến ông lão đang khinh nhờn mình này sáng khoái tới mức cười khà khà không ngừng.

Không phải cao hứng vì bị giẫm đạp, mà là bởi vì hắn đùa bỡn liếm láp, có thể làm cho tiên tử lạnh lùng không chịu được động tác đạp chân, đại biểu tiên tử đã động tình, bị hắn liếm rất là thoải mái.

“Tiên tử, người còn nhớ không?” Lý lão hán đứng bên chân Tiêu Hi Nguyệt trôi nổi trên mặt nước, giơ chân ngọc của cô lên, liếm liếm, hôn hôn tiên tử mấy lần, lại đi tới phía trước liếc mắt nhìn, thấy giữa chân Tiêu Hi Nguyệt nứt ra khe thịt đỏ bừng, dưới khó lại hưng phấn đến nhảy liên tục.

“Tiên tử, lão nô hỏi ngài đây!” Hắc truy hỏi, chính là muốn cho Tiêu Hi Nguyệt nói nhiều một chút, không phải nằm thoải mái trong nước suối hầu hạ hắc.

“...” Tiêu Hi Nguyệt cuộn tròn đầu ngón chân, vẫn không mở mắt, nằm trên mặt nước khẽ nói: “Người muốn nói, lần đầu tiên...” Lần đầu tiên ta bị người liếm ngón chân...” Hắc hắc, đúng!” Lý lão hán phun ra cái đầu tròn vo trong miệng tiên tử, vội vàng nói: “Lúc trước lão nô và tiên tử người ở trong hoa viên mỗi ngày cùng nhau tản bộ với nhau...”, Lão nô ước chừng một tháng sau, tiên tử ngài mới chịu liếm chân ngài một cái, tiên tử, lúc đó, ngài... thật đúng là vô tình ” Tiêu Hi Nguyệt một chân được hắc nâng lên, lão già này nói xong liền đem ngón chân của nàng giấu ở trong miệng, tựa hồ mỗi giây mỗi khắc đều muốn khơi dậy dục vọng của cơ thể nàng.

Giúp nàng tu hành? Chỉ là từ sau lần đầu tiên bị hấn cắm vào, tâm cảnh của Tiêu Hi Nguyệt đã trở nên nàng không nhận ra, cái gọi là Thái Thượng Vong Tinh, cũng không biết tu đến nơi nào, tâm cảnh bàng hoàng mê mang.

“Khi đó ta... Ừ...” Bị lão già kia dùng răng cắn, Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, ngón chân giật giật, tiếp tục thở hổn hển nói: “Chỉ là, cho người một bộ quần áo... Người, người lại nhào tới...” “Hắc hắc” cười đắc ý: “Tiên tử hiện có thành ngọc tức tức xán lạn.”, Còn muốn quần áo thiếp thân gì nữa? Huống hồ, nếu không phải là lão nô chủ động, đời này cũng không thể cùng tiên tử ngài phát sinh quan hệ như vậy, tiên tử ngài cũng không thể cảm nhận được chiếc chùy tuyệt thế của lão nô đúng không, tiên tử?” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, trong lòng suy nghĩ không biết bay về phương nào.

Lúc này dâm ngôn lãng ngữ, khiến nàng... không vui.

Lão hán không phát hiện, tiếp tục nói: “Tiên tử ngài thanh lãnh như vậy, nếu không phải lão nô chủ động nói, ngài còn chưa thể trải qua cảm giác cao trào! Cho nên tiên tử...” “Cho nên?” Hắc hắc “, “Tiên tử, nếu như người đi ra ngoài, thì mang lão nô đi cùng đi!” Lý lão hán đặt chân Tiêu Hi Nguyệt lên ngực, dùng lồng ngực cảm nhận lòng bàn chân trơn bóng mềm mại của tiên tử: “Lão nô có thể ba bốn ngày tới cùng tiên tử ngài làm một lần., Không phải tiên tử ngài muốn tu hành sao? Hiện tại... hẳn là còn chưa tu hành thành công nhỉ?” Nói ra câu này ngay cả chính hắn cũng không dám tin, hiện tại thân thể Tiêu Hi Nguyệt tuy rằng vẫn nhảy cảm mười phần, đụng vào liền cao trào, nhưng nàng đã có thể thân nhiên lộ ra toàn thân ở trước mặt hắn, vừa rồi bị hắn đùa bỡn như vậy cũng không tức giận.

Tiên tử trong treo nhưng lạnh lùng như vậy thì phải làm sao để nàng trầm luân ở đây.

Trong dục vọng? “Không thể” không có gì bất ngờ, Tiêu Hi Nguyệt cự tuyệt yêu cầu này.

Lão hán sốt ruột, “Tiên tử, chẳng lẽ ta hầu hạ được ngài không thoải mái sao?!” “Ngài càng sợ loại thân thể này khoái cảm, cuối cùng lại càng trầm mê, tiên tử, lão nô có thể giúp ngài tùy

thời thỏa mãn, để cho ngài thả ra dục vọng!” Lý lão hán buông chân ngọc của nàng xuống, đầu lưỡi dọc theo bắp chân của nàng hướng lên trên., Một đường đi tới giữa hai chân của nàng, đang muốn ngậm lấy huyết mật tiên tử trắng non không lông, nhưng ngửi được mùi ngai ngái của mình, có chút khó chịu, liền duỗi ra hai ngón tay, tách ra hai bên trái phải còn chảy một chút mật huyết, một tay khác đi đè xuống bụng tiên tử, làm cho mũi đập và mật ong bên trong nhanh chóng chảy ra.

Ngay sau đó, lão hán duỗi hai ngón tay ra, móc lấy chất rắn trong huyết mật của nàng, cảm giác quăn chặt chẽ làm cho gây thối dưới khó nháy lên một hồi, nhìn không được muốn hung hăng nhét vào.

“... Không phải.” Tiêu Hi Nguyệt dùng giọng điệu mang theo rung động nói, khoái cảm cuộn cuộn không ngừng khiến lý trí của nàng không ngừng bị trùng kích.

“Không phải? Tiên tử ngài cũng đừng nói mấy lời thoại Văn Tường này nữa!” Đại thủ thô ráp của Lý lão hán lặp đi lặp lại đâm chơi ở huyết Mật Mật của nàng, bàn tay bao phủ toàn bộ Âm bất lông trắng, hai đầu ngón tay cọ xát môi âm nhục của nàng, thỉnh thoảng lại đào vào, mài dũa vào huyết mạch cảm bên trong.

Hơi thở của Tiêu Hi Nguyệt trở nên dồn dập, hai chân ngọc đá tới đập lui vài cái, hai chân nhìn không được muốn kẹp chặt.

Nhưng một đôi tay của lão hán đều đặt ở trên đôi chân của nàng, đâm đâm làm nàng mất cảm, vây chặt cũng chỉ là đem tay của hắn kẹp ở giữa, bàn tay thô ráp làm cho nàng đặc biệt khó chịu.

“Tiên tử!” Lý lão hán thừa dịp hai tay bị nàng kẹp chặt, lại cúi người xuống hôn lên bụng nàng, hàm hồ nói: “Nếu lão nô đã từng có quan hệ như vậy với ngài, ngài cứ dứt khoát xem lão nô là nô bộc thiếp thân, lão nô nhất định có thể giải thích chuyện phiến não trong lòng cho ngài., Thuận tiện giải quyết một chút thân thể cần... Hắc hắc, tiên tử, mỗi lần bị lão nô bắt qua, đều sẽ loại bỏ nồng tinh của ta, cho dù ngài bị lão nô bắt đi cả trăm ngàn lần, cũng không sao chứ?” “Mặc chà...” Tiêu

Hi Nguyệt run rẩy rên rỉ một tiếng., Lão hán này môi mím môi trên âm thao mẫn cảm của nàng, đầu lưỡi hướng nội chui vào, tiếp theo lại thuận theo bụng hướng lên, liếm đến rốn của nàng... “Tiên tử!” Lão hán điên cuồng liếm xoa cái rốn tròn trịa của nàng, vốn nên là trắng nõn khóa eo trắng nõn., lột lên vóc dáng xinh đẹp mỹ lệ, hiện tại lại bại lộ trước mắt hắn, tiểu phúc bằng phẳng mềm mại ngay dưới miệng hắn, để hắn muốn hôn chỗ nào thì hôn chỗ đó, còn có thể nghe được tiên tử liếm láp, bị gọi lên dục vọng rung động lòng người kia rên rỉ.

Như vậy tùy ý hắn đùa bỡn tiên tử, lão hán há có thể bỏ qua? Bất kể thế nào, hắn cũng nhất định phải đi theo tiên tử ra ngoài, chỉ cần Tiêu Hi Nguyệt dẫn hắn ra ngoài, ở bên ngoài sẽ không có thị nữ chết tiệt cùng những người Tiên Vân tông khác., Nữ nhân này còn không phải bị hắn gian dâm ngày đêm, cái huyết dâm tà trắng nõn không lông này, hắn muốn cắn lúc nào thì vào!” Lão hán theo yếm của nàng lại lên trên, đi tới hai ngọn núi tuyết trắng, hai mắt đỏ bừng gắt gao nhìn chăm chăm vào hai tiên tử bộ ngực hoàn mỹ này., Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Tiên tử, lão nô là người duy nhất có thể thỏa thích ham muốn phát tiết giang hồ, về sau ngài muốn làm lúc nào, lão nô lúc nào cũng phụng bồi., Ngoại nhân cũng sẽ không biết lão già nát rượu như ta lại gian gạt tiên tử ngài... Khả khả ” ngoài miệng nói những lời hèn mọn, giấu ở cao ngất dưới hai vú lại lộ ra vẻ đắc ý. “Tiên tử, ngài không cảm thấy lão nô là người hoàn mỹ nhất để phát tiết dục vọng sao?” Lão hán hơi nâng đầu lên, chờ đợi cái gì đó.

Tiêu Hi Nguyệt không trả lời, hắn lại thúc giục hỏi một câu.

“Ta... không thể như vậy...” Tiêu Hi Nguyệt cố hết sức nói, hai chân càng kẹp càng vô lực, hai tay lão già cũng càng lúc càng lay động, một ngón giữa thô ráp lại đâm vào trong cơ thể cô trống rỗng.

“Tại sao không thể? Tiên tử, ngài dù sao cũng phải nói rõ ràng một chút!” Lý lão hán nhìn không được, vươn cái lưỡi thô ráp, ở dưới hai ngọn núi non mềm mại cao ngất, cái kia thịt sữa tròn trịa cùng chỗ giao giới ở bụng, dùng sức liếm một cái, đầu lưỡi nóng bỏng xẹt qua môi môi trắng nõn của tiên tử hạ duyên.

“A!!” Toàn thân Tiêu Hi Nguyệt căng cứng một chút, kéo theo hai ngọn nhũ phong trắng như tuyết run rẩy run rẩy, hai anh đào đỏ tươi trên đỉnh đầu run rẩy, cực kỳ mê người.

Lý lão hán cười hắc hắc, không tiếp tục liếm cặp song nhũ của nàng, đêm nay còn rất dài, hắn muốn chơi Tiêu Hi Nguyệt toàn thân đều vô lực, gian đến mức nàng nằm trên giường một ngày, lấy trừng phạt! “Tiên tử, ngài đừng lo hưởng thụ, nói chuyện đi!” Lão hán cười híp mắt nói, nếp nhăn trên mặt chen thành một đoàn.

Không nói lời nào, chính là hưởng thụ thân thể sung sướng.

Là đang ép nàng mở miệng.

“Ta...” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, gương mặt lại trở nên nóng hổi, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng thân thể của cô đã chuẩn bị kỹ càng cho lần nam nữ giao hoan tiếp theo, tiếp nhận gây thối nam nhân, trên dưới toàn thân đều trở nên mười phần miễn cảm.

Bị lão hán gần như ngấm nghĩa một đôi ngực, mũi nhọn trên đỉnh càng truyền cho nàng từng đợt ngứa ngáy nóng bỏng, bị lão hán liếm qua thịt sữa trở nên nóng hổi, liên tục không ngừng kích thích truyền khắp toàn thân, làm cho mũi sữa của nàng càng thêm cứng cáp.

“Thịt... dục vọng thân thể...” Tiêu Hi Nguyệt cố gắng chịu đựng cảm giác say sưa khi được ngón tay thô ráp của hắn vuốt ve, khuôn mặt đỏ bừng, giọng nói đứt quãng: “Cho dù có vui vẻ đến đâu đi nữa, cũng chỉ là... a!” Nương theo tiếng hét chói tai, Tiêu Hi Nguyệt kéo căng cơ thể, lồng ngực mềm mại, nói: “Cho dù vui vẻ đến đâu đi nữa!”

Lồng không chịu nổi hướng lên, đem mũi nhọn hai vú đưa vào trong miệng lão hán.

Cái này, lão tạp dịch này, thừa dịp nàng đang nói chuyện, ngẩng đầu lên, cắn một cái vào anh đào trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng, hút vào, đem nàng, mỗ sữa của nàng cùng với thịt ngà tuyết trắng cùng ngậm lại... “A!!”! ” Tiêu Hi Nguyệt lần nữa rên rỉ một tiếng, nàng sớm miễn cảm đến cực điểm, bị hàm răng của lão hán gặm nuốt, lực đạo không nặng không

nhẹ tựa hồ vừa vắn đến chỗ tốt, đem nhũ của nàng mài dũa đến biến hình.

Trên thái dương đau nhói mang theo cảm giác thịt muốn trùng kích, khiến Tiêu Hi Nguyệt gần như trong nháy mắt lại đạt tới cao trào, bị lão hán đâm chơi huyết mật lần nữa phun ra một ít chất lỏng... Sau đó, cảm giác sung sướng kéo dài không ngớt.

“A... A a... Ồ, người...” liếm láp hàm khảm nhũ mang đến cao trào nho nhỏ, cũng không làm cho nàng thỏa mãn với cao trào bị lão hán dùng đại lực thọc qua, ngược lại kích thích dục vọng càng mãnh liệt, ở trong cao trào này, thân thể nàng run rẩy, thân thể run rẩy., Đành chịu vô lực rên rỉ, song nhũ bị lão hán liếm láp lặp đi lặp lại, thịt sữa bị bàn tay nắm niết, búi sữa bị lão hán dùng sức ngậm lại, ngòi vú tác mẫn cảm bị hán dùng lưỡi đảo quanh, lão hán lại cuồng hí liếm xuống dưới, liếm cả ngọn núi sữa của nàng một lần nữa.

Cuối cùng, hai bộ ngực tuyết trắng đều bị nước miếng lão hán bôi qua một lần, đầu lưỡi thô ráp liếm qua mỗi một chỗ trên ngực lão.

Còn đôi đũa mẫn cảm nhất kia, lại bị lão hán dùng môi Hàm Hàm, dùng đầu lưỡi liếm, dùng răng cắn... Bị hán điên cuồng chơi bộ ngực, cuối cùng bị gặm hết sức lợn sữa bên trái, bên phải cũng bị một bàn tay của hán dùng sức bóp, Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa đạt tới cao trào.

“Khà khà khà, tiên tử, lão nô chơi với ngài thoải mái không?” buông cái đầu tiên tử căng phồng trong miệng ra, Lý lão hán ngẩng đầu, đắc ý nhìn đôi mắt đỏ hồng và ánh mắt mê ly của Tiêu Hi, tiên tử tuyệt thế vô song nằm trong Ôn Tuyền trì., Bị hán gặm ngực cắn đến cao trào, thân thể mềm mại vô lực, loại cảm giác thành tựu này, há có thể tu tiên có thể mang đến? Có ngọc thể hoàn mỹ như thế cho hán đùa bỡn, còn tu tiên cái gì? Tu đến Tiên Vương Tiên Đế thì sao chứ, bọn họ có thể gian đến mức tiên tử hoàn mỹ như vậy sao? Cổ nhân vân chi hâm mộ uyên ương không ước tiên, không phải là không có đạo lý.

“... “Tiêu Hi Nguyệt mở đôi mắt mê ly, nhìn trắng sáng bay lên tinh không trên đỉnh đầu, không trả lời hán.

Nàng bây giờ đã quen với việc thân thể đạt tới đỉnh cao sung sướng, cũng thích bị lão già dùng từ dâm dục làm nhục.

“Tiên tử, sau này lão nô cứ như vậy hầu hạ ngài, ngài thấy thế nào?” Lại nói, ngài đi giang hồ võ lâm, quan phủ thế gia đi du lịch, làm sao có thể thiếu đi một nô bộc chứ? Lão nô rất thích hợp!” Tiên tử? “Vẫn chưa nhận được câu trả lời của nàng., Lý lão hán có chút bực bội, nhìn cái cằm nhọn của Tiêu Hi, đột nhiên hắn muốn tiến thêm một bước, hôn một cái khuôn mặt tuyệt mỹ thanh lãnh...” Không thể “không thể” Tiêu Hi Nguyệt vươn tay, ngăn trở mặt lão hán tới gần, lại nhắm hai mắt lại.

Cho dù đóng cửa, cũng có thể ngăn cản hắn.

Chỉ là... không muốn giao lưu nhiều với hắn.

“Tiên tử, ngài!” Lửa trong lòng Lý lão hán càng lớn hơn, “Người đều bị lão tử... Lão nô ta chơi nhiều lần như vậy, bộ ngực bị cắn một lần, lỗ mũi và huyết đều bị chơi, còn không chịu để cho ta sờ mặt ngài?” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt giật giật, khẽ quát: “Ta vô lễ? Mẹ của hắn...” Lý lão hán đột nhiên nổi giận, khuôn mặt trở nên vặn vẹo, vặn vẹo., “Ta đánh người nhiều lần như vậy, phục thị người mỗi lần đều phun ra cổ lớn dâm dịch, mỗi lần sáng khoái bay lên, người thoải mái đi đường đều run rẩy, nhưng ta thì sao?” Hô hấp Tiêu Hi Nguyệt ngưng lại, chậm rãi mở mắt ra, cùng đôi mắt đục ngầu kia, mang theo lửa giận nhìn nhau.

“Ta... Lão nô ta...” Bị hai mắt trong suốt của Tiêu Hi Nguyệt nhìn chằm chằm, trong lòng không hiểu sao sợ hãi vài phần, Lý lão hán lại đổi thành lão nô, nhưng ngoài miệng vẫn tức giận bất bình như trước: “Trước thì khoan nói, mỗi lần hạ thân của lão nô đều cứng rắn, tiên tử người liền trực tiếp đứng dậy rời đi, không để ý đến cảm xúc của ta chút nào. Hiện tại người tu hành tốt rồi, liền một cước đá văng ta ra, người... gọi là tiên tử gì?” Bốn phía Ôn Tuyên Trì trở nên yên tĩnh dị thường.

Bờ môi Tiêu Hi Nguyệt giật giật, nước suối cọ rửa mái tóc đen sau đầu nàng, sợi tóc trơn bóng trở nên ngồn ngộn, đan xen lẫn ở cùng một chỗ.

“Tiên tử, người... nói chuyện một chút!” Lý lão hán hỏi lại, trong lòng càng sợ thêm vài phần.

Hiện tại Tiêu Hi Nguyệt không phải là người hơn một tháng trước hay là xử nữ, sau khi bị gian dâm mấy lần, nàng tựa hồ không quan tâm cái gọi là tâm tình tu hành, thậm chí còn chủ động đi tới sườn núi tìm nàng làm, chủ động cởi quần áo bị hấn gian.

Cường giả cảnh giới thứ ba Đạo Cảnh, cho dù gian xảo đến mức nàng không thể ngồi dậy trong ba ngày ba đêm, thì phải làm thế nào đây? Thân là cường giả cùng với đại sư tỷ của Tiên Vân Tông Tiêu Hi Nguyệt, nếu như không cần hấn nữa, chỉ cần một ngón tay cũng có thể điểm chết hấn, cho dù ném thi thể của hấn từ Minh Nguyệt cư đến trước cửa đại điện của Tiên Vân Tông, cũng không có ai hỏi thêm một câu! Một đám phế vật Chấp Pháp đường, dám đến Minh Nguyệt cư làm chấp pháp sao? Lão hán càng hoảng sợ hơn.

“Tiên tử, lão nô ta sai...” Ta với người có quan hệ thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt ngắt lời hấn, giọng nói lạnh lùng xen lẫn một chút ý vị bất thường.

“Quan hệ?” Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn nhau, Lý lão hán ngẩn người, sau đó sắc mặt trở nên mất tự nhiên, ngượng ngùng cười nói: “Lão nô đương nhiên là người hầu trung thành nhất của tiên tử ngài! Chỉ cần tiên tử nói một tiếng, lão nô bất kể làm cái gì cũng nguyện ý!” Tam Dục: “

Bốn mươi ba. Bờ môi Tiêu Hi khẽ giật giật nhưng không nói được gì.

Lý lão hán lại vội vàng bổ sung: “Tiên tử, sau này khi nào người muốn muốn thì cứ nói một tiếng với lão nô, lão nô tuyệt không dám oán hận gì nữa! Chỉ cần tiên tử ngài mang theo lão nô cùng đi!” Hấn nói một câu là giả.

Nửa thật nửa giả.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, thấp giọng nói: “Dương thế chi dục, giải nhất thời phiền não, nhưng không thể để chúng ta an tâm.

Ta đi rèn luyện một phen “Tiên tử kia vì sao không dẫn ta theo? Đại tiểu thư bình thường ra ngoài du lịch, có ai ở bên cạnh không có mấy người hầu đâu?” “Không thể...” Tiêu Hi Nguyệt không nói tại sao lại không thể, nàng chỉ mơ hồ nhận ra được, nếu mang theo ông lão này, thì quá trình rèn luyện của nàng sẽ biến thành... Một đường bị hấn dây dưa, đi không được mấy dặm cũng sẽ bị hấn nhào vào người, điên cuồng gian dân nàng một phen.

Không xong chính là thân thể của nàng đã quen với tư vị của loại nam nữ vui vẻ này, một khi bị hấn chạm đến dây dưa, sẽ không kìm lòng nổi, hạ thân ngứa ngáy, còn bắt đầu, nàng cũng đã tưởng tượng đến một khắc sau sẽ bị dương cụ to lớn của nam nhân này cắm vào.

Sự nóng bỏng tiêu hồn ăn xương giao nhau, thế đại lực trùng kích xen vào, đầu lưỡi liếm láp môi, hai tay thô ráp vuốt ve, đều làm cho nàng khó mà chống cự loại dục vọng đến từ nhục thể này dâng lên.

Nếu mang theo hấn, rèn luyện hồng trần sẽ biến thành hồng trần dân hành. Đi một ngàn dặm đường, sẽ lưu lại nước bắn và vô số tiếng dân ngữ.

“Tiên tử!!” Lão hán vừa nóng nảy vừa tức giận, hận không thể nhắc bổng lên, dùng gậy thịt lớn dưới khổ đem tiên tử miệng cứng chế phục, gian xảo làm cho thân thể nàng mềm mại, tiếng rên rỉ, cuối cùng ngứa đầu thét lên, huyết mật co quắp gắt gao cuốn lấy gậy thịt của hấn, tại thời điểm hoa tâm mở ra, hấn lại mãnh lực tiến lên, cắm đầu rùa vào, bám vào vách tường cung phòng của nàng bắn tinh điên cuồng.

Như thế, nữ nhân giả vờ giả vệt này còn không thần phục?! Lý lão hán gắt gao nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng, trong lòng tham lam cùng dục vọng rốt cục dâng lên.

Bất kể thế nào, trước tiên gian lận này rồi mới nói! Cùng lắm hấn cũng rời khỏi Tiên Vân Tông, luôn có thể gặp được nàng ở chốn võ lâm giang hồ, đến lúc đó gặp mặt chính là một bữa cấm dùi! Mẹ nó! “Tiên tử, đêm nay lão nô đó có thể thỏa thích vui vẻ với ngài một phen không?!” Lý lão hán chịu đựng cơn tức giận, dưới khổ đợi nộ long vận sức chờ phát động, trực

tiếp đâm thẳng vào mông tuyết trắng của nàng ở dưới mặt nước, một đôi bàn tay to cũng không khách khí chút nào bắt đầu du tẩu trên thân thể mềm mại của nàng.

Ngực, bụng, huyết mạch, bắp đùi, tất cả đều sờ thử một lần, xem nữ nhân này còn giả bộ lạnh lẽo cái gì! Hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt lại dồn dập, thân thể của nàng quả nhiên đã quen, cũng đã chờ mong vui vẻ giữa nam và nữ.

Đây là biện pháp duy nhất khiến nàng quên hiện ra phiền não, thần thức kỳ ảo.

“Tiên tử?”...” Lấy...” Rốt cuộc từ trong đôi môi đỏ bưng của Tiêu Hi Nguyệt cũng tượng trưng cho sự cho phép.

Cho phép lão nam nhân bên cạnh dám đăng với nàng.

“Hắc hắc hắc, tiên tử, lão nô đắc tội!” Trong mắt Lý lão hán hiện lên một tia nguy hiểm, cẩn thận từng li từng tí một khiêu khích một phen, nói: “Tiên tử, ở trong nước không tiện yêu đương, không bằng chúng ta đến bên bờ đi?” Bên cạnh toàn thân Tiêu Hi Nguyệt nóng ran, gò má đỏ ửng, giữa lông mày như thế nào cũng không che giấu được ý xuân, cũng không biết là do bị khiêu khích tình dục sinh sôi, hay là do đây là lần cuối cùng hai người giao hảo, nàng thập phần thuận theo.

Nàng mở mắt ra nhìn bốn phía một chút, bên cạnh hồ nước tràn ngập hơi nước là suối nước nóng, ngoại trừ sỏi đá, cũng chỉ có mấy khối bằng phẳng, dùng để điệp chiếu cho nàng cùng hai vị thị nữ thay đổi một ít quần áo hòn đá.

Chẳng lẽ là muốn đi tắm đá trên mặt... làm?” Đúng, bên bờ, tiên tử, lão nô ôm ngài!” Vừa rồi nổi giận dùng dùng, bây giờ lại trở nên ôn nhu mười phần, so với lực lượng mạnh mẽ lúc gian dân tiên tử xen vào, loại trước đó, hai người hình thành nên sự ăn ý hành dân đăng., Tiên tử lạnh lùng lấy tư thái ngượng ngùng, cho phép hắn cởi quần áo, giặt áo lót, dưới trạng thái thanh tỉnh, bị hắn ôm lấy vòng eo, dùng ngón út dưới háng chọc vào hai chân của nàng, tiên tử chỉ có thể then thùng cự tuyệt, nói hắn không nên làm như vậy.

Nhưng lão hán lại hết lần này tới lần khác muốn làm như vậy! Hoặc là, trước khi xảy ra chuyện, tiên tử rõ ràng biết tiếp theo

sẽ phát sinh cái gì, nàng biết huyết mật của mình sẽ bị bạo gian, bị cây gây thối thối dài của mình đâm vào, biết mình sẽ bị gian đâm đến mức thân thể mềm mại, đâm lưu, nhưng vẫn ngênh đón hấn, nửa chủ động thừa nhận cây gây thối của hấn đâm vào.

Lại thêm, giống như lần trước tại giữa sườn núi, tiên tử bị xích thân không còn cảm giác được mặt đối mặt với hấn, hai người đi về phía trung tâm vườn hoa, dọc theo đường đi cưới tiên tử bên hông hấn, trên mặt tuyết mỹ lộ ra cái loại này sắp bị gây thối đâm vào, mị ý hoành sinh, vẻ mặt kiều mị quyến rũ chờ mong.

Trước đủ loại khiêu khích, bộ dáng yếu đuối ngượng ngùng của tiên tử khi bị cầm vào đầu khiến lão hán cảm thấy kích thích sâu sắc, Nộ Long dưới khó không cần xuân dược gì, cứng rắn như một cây cột chống trời.

Cũng như hiện tại.

Lý lão hán phui Tiêu Hi Nguyệt đang trôi nổi trên mặt nước suối nóng, mái tóc đen nhánh rơi xuống vô số giọt nước, mái tóc thanh ti ướt đầm dính sát vào lưng bóng loáng, bọt nước văng lên đôi anh đào song nhũ tròn trịa của tiên tử, những khớp xương nhỏ nhắn bóng loáng lưu lại từng giọt nước trong suốt, khiến người ta cảm thấy ngón trở đại động, không nhịn được thè lưỡi ra, điên cuồng liếm liếm mỹ vị trên cổ nàng.

Giọt nước liếm đi.

“Ừm.” Cái cổ và xương sống bị lão hán liếm qua, Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên rên rỉ một tiếng, không kịp nói gì đã bị lão già ôm lấy cái eo thon thả.

Sau đó, cây dương vật nóng rực kia chui vào giữa hai chân nàng, khiến Tiêu Hi Nguyệt biến thành tư thế bị cây gây thối to dài này nhắc bổng lên.

Một cổ dục hỏa khác thường từ hạ thể của nàng bốc lên.

“Tiên tử, đến đây!” Lý lão hán cười hắc hắc không ngừng, từ sau lưng đẩy nàng, từ gây thối và bên hông ôm cặp mông mềm mại trắng như tuyết của nàng, xua đuổi nàng từ trong suối nước nóng đi tới một tảng đá lớn bên bờ biến thành.

Mặt nước nơi này vừa vặn không tới chân hai người, nhiệt khí trong suối nước nóng tản ra xua tan hàn khí ban đêm. Hoa cỏ và cây đào được cột chung quanh khiến nơi này trở thành một nơi giao hoan bí ẩn.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, thân thể mềm mại run nhè nhẹ, hai chân không nhịn được kẹp chặt, sợi dương vật của nam nhân sắp cắm vào trong cơ thể cô.

Nàng biết, sau một khắc, nàng lại bị lão hán dùng gậy thịt thô to cắm vào trong âm huyết dưới thân, chiếm hết thần hồn của nàng.

“Tiên tử, ngài dùng hai tay đỡ tảng đá, như vậy lão nô phát lực dễ dàng!” Lý lão hán dùng gậy thịt cắm giữa hai chân của Tiêu Hi Nguyệt, hưởng thụ đôi đùi đẹp bóng loáng mềm mại, lại duỗi ra hai tay đặt lên hai vị trí lồi lõm trên mông trắng như tuyết của nàng, thích ý dùng ngón tay thô ráp vuốt ve bên hông.

Phát lực, dĩ nhiên là phải phát lực cắt ngang, hắc hắc.

Tiêu Hi Nguyệt nhú chặt mày liễu, tựa hồ cảm thấy lúng túng vì tư thế xấu hổ này, cô từng thấy tư thế như vậy trên quyển sách Xuân Cung sự phụ.

Nhưng nàng phản kháng thế nào, hai tay lão hán đứng sau lưng hấn, lại đang dùng sức ép xuống, làm cho thân thể mềm mại của nàng lúc này vô lực, cũng chỉ có thể từng chút từng chút cúi xuống, lòng bàn tay trắng nõn bị đặt ở trên tảng đá.

Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, che giấu gương mặt đang hồng rạt của mình.

Mặc dù không cần thận niệm quan sát bản thân, nàng cũng có thể tưởng tượng ra được nàng đã làm ra loại tư thế xấu hổ này, giờ phút này là... dâm mị cỡ nào.

Thân thể trần truồng đứng bên cạnh hồ nước nóng, hai tay chống trên tảng đá lớn bên bờ, mông tuyết trắng hiện ra trước mắt lão tạp dịch sau lưng, bị gian dâm đùa bỡn mấy lần, đang ướt nhẹp chảy ra chất lỏng sền sệt.

Cánh cửa mở rộng.

Một màn xấu hổ dâm dục như vậy, chỉ sợ đã bị lão tạp dịch sau lưng nhìn thẳng vào hai mắt sao? “Tiên tử, người, ngài, thật đẹp!” Lý lão hán kích động vô cùng, quên đi sự không vui lúc trước, run rẩy giơ hai tay lên, vuốt ve cái mông tròn trịa của Tiêu Hi Nguyệt, nắm bắt, lại bóp chặt, để mông Tiêu Hi Nguyệt dưới bàn tay bóp chặt biến hình, bắn ra từng đạo sóng mông.

Dưới mông, là mật hộ tiên tử không chút đề phòng, hai bờ môi trắng nõn sưng đỏ hơi mở ra, một huyết non nớt đóng chặt tựa hồ đã biết mình tiếp theo sẽ bị gây thịt đâm vào, đang không ngừng phun ra mật ong dính chặt, cung cấp lợi ích cho khách nhân tiếp theo.

Cái mông trở nên trắng nõn, vòng eo mềm mại và cái mông trắng như tuyết của tiên tử hình thành một đường vòng cung tuyệt đẹp vô cùng đẹp đẽ. Sau khi vòng eo tiên tử lún xuống, hai cánh mông càng cong lên cao hình thành hai gò đất trắng nõn, ở giữa có một cái khe rãnh, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một đóa cúc non màu hồng nhạt, đang ngượng ngùng mà khép chặt.

“Tiên tử...!” Lão hán nhìn thấy đều tròn tròn mắt, gây thịt dưới khó nháy lên vài cái, thiếu chút nữa không chịu nổi kích thích trực tiếp bắn ra! Lưng tiên tử thật xinh đẹp, trên lưng tuyết trắng có một đường cong lõm xuống, từ cái mông trắng nõn một đường kéo dài đến hai vai, xương bả vai hình thành một hình dạng hồ điệp tuyệt vời.

Giọt nước óng ánh rơi lả tả trên lưng tuyết trắng duy mỹ, tản mát ra sức mê hoặc vô tận! Thân thể Tiêu Hi Nguyệt, run rẩy một cái.

Cái đầu của nàng rủ xuống càng thấp hơn, không dám quay đầu lại nhìn lão tạp dịch dâm dăng thân thể của nàng như thế nào nữa... “Tiên tử, ngài, xuống dưới một chút, đầu phụ của lão nô không đủ!” Lý lão hán ưỡn một cái, lại phát hiện một sự thật lúng túng.

Hắn đứng thẳng, khom lưng đỡ thạch, cánh cửa mở ra, đã chuẩn bị xong, muốn thừa nhận sự gian dâm của hắn, độ cao của huyết mật so với gây thịt của lão hán gầy còm thấp bé thì

cao hơn rất nhiều! Tuy nói lão giả luyện khí kỳ miển cường còn có thể trôi nổi một hồi, cùng với gậy thịt của hắn đủ dài, đủ để đền bù khoảng cách chênh lệch này, nhưng từ đầu đến cuối những thứ này không phải ý vị kia.

Dùng lời nói của lão hán trước đó nói, chính là không dễ phát lực thao tiên tử! “Tiên tử, ngươi đặt mông xuống dưới một chút!” Lý lão hán được một tác lại muốn tiến một thước, lại bắt đầu dùng hai tay ép xuống mông của nàng, để cho gậy thịt của mình đủ đến huyết mật của nàng.

Nếu có người biết chuyện này, tất nhiên sẽ giận tím mặt, lại trợn mắt há hốc mồm. Cái lão nô chết tiệt này gian gạt tiên tử còn chưa đủ, lại còn vì thân cao cao chưa đủ dâm dâm tiên tử phía sau, mà để tiên tử cong chân phối hợp với thân thể của hắn?”... Ừm, “Tiêu Hi Nguyệt từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ đau khổ, không biết là đáp lại, hay là vì nhục dục tảo tảo lý trí, làm cho nàng ngây ngốc rên rỉ.

Nàng cúi đầu nhìn gương mặt nóng bỏng trên hai tay, thở gấp, vẻ dâm dục vui thích lập tức, cây gậy thịt nóng rực như bay giữa hai chân nàng, tản mát ra nhiệt lượng giống như dục vọng thiêu đốt nàng, lúc nào cũng khiêu khích tình dục của nàng, làm cho nàng không kìm lòng được, phối hợp, đầu gối chậm rãi cong lại, chống vào tảng đá lớn.

Nhưng độ cao vẫn còn kém.

Một chút, mật huyết của nàng vẫn không rơi xuống cao như trước.

“Tiên tử, ngài làm như vậy không được rồi!” Lý lão hán duỗi ra đôi tay thô ráp, nâng hai cái mông trắng như tuyết của Tiêu Hi Nguyệt lên, dùng giọng điệu hắc hắc cười dâm dâm, giải thích: “Chút nữa khi lão nô kéo tiên tử ngài, tiên tử ngài nhất định sẽ mềm yếu vô lực., Không thể chịu nổi sự cắt đứt của lão nô, đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ và xấu hổ gần chết, cắn môi quát: “Ngươi... Đừng nói ra: “Hắc hắc, lão nô chỉ là nói thật... Vì lẽ đó tiên tử ngươi đừng có cong chân, đứng thẳng, hai chân lại tách ra., Cái mông chậm rãi hạ xuống, để cây gậy thịt dài này của lão nô đủ đến huyết tiên tử ngài, hắc hắc “Lão hán một bên dạy học, một bên nắm chặt hai bắp

đùi của Tiêu Hi Nguyệt, tự tay tách ra khỏi bắp đùi nàng đứng thẳng, làm cho mông nàng từ từ hạ xuống.

Tiêu Hi Nguyệt hiểu được tư thế này.

Vừa xấu hổ vừa phối hợp với hắn... Chỉ là.

“A ha ha!” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, huyết mật của nàng đụng phải một vật lửa nóng tròn vo, đó là... rùa đầu của lão hán - Dương cụ! Lão tạp dịch này không biết từ lúc nào đã buông tay nàng ra, biến thành tay đỡ lấy gậy thịt của mình, để cho đầu rùa nhô cao, nghênh đón huyết mật của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi tách hai chân đứng thẳng, hạ xuống dưới mông, rốt cuộc, tính khí của hai người cũng đụng vào nhau, đỉnh đầu rùa thô to nóng rực chạm vào hai bờ môi âm của cô, sớm đã chất đầy mật nước trong vũ trụ không chịu nổi loại kích thích này, lập tức chảy xuôi ra, tưới lên đầu rùa của cô.

Tất cả đều vừa vặn.

“Tiên tử, ngươi tiếp tục đi!” Lý lão hán thở hồn hển, rõ ràng hưng phấn đến điên cuồng, một tay tiếp tục vịn vào cái mông mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, bàn tay thô ráp nắm lấy cái mông mềm mại của nàng, ngón tay rơi vào trong đó, nắm đến mức không thở nổi.

Tiêu Hi Nguyệt bị ép ép xuống dưới mông, bởi vì căng thẳng cùng ngượng ngùng mà co rút lại mật huyết, cùng lão hán cứng rắn đầu rùa, tính khí hai người làm lần tranh đấu cuối cùng.

“Không, quá lớn... Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt đau khổ rên rỉ, dùng huyết mật màu trắng đóng chặt thành Nhất Tuyến Thiên, phản kháng cây gậy thịt cực lớn của lão hán cắm vào.

Nhưng cái mông của nàng, lại một mực chịu đựng lực đạo ép dưới bàn tay lão hán, hai chân bởi vì tình dục dục sinh mà trở nên càng ngày càng vô lực.

Dưới huyết mật của nàng, một cây gậy thịt thô to đang chờ nàng, miếng thịt bờ môi màu mỡ trắng nõn đã bị đầu rùa chặn

lại gắt gao, nhắm chặt huyết Thiên Bạch Hổ mật bị cưỡng ép đẩy ra.

Chỉ cần bờ mông của nàng lại rút xuống một đoạn nhỏ, thì cái huyết mềm mại chật hẹp sẽ bị cái đầu rùa phía sau lão kia đâm vào. Sau một khắc, sẽ bị cái bông thịt thô to này hung ác xuyên qua huyết mật, cắm thẳng vào chỗ tim.

“Tiên tử, ngài quá khẩn trương!” Lão già nghiêng răng nghiêng lợi, hai chân của ông ta đã nhấc lên dưới đáy nước, cố gắng muốn đi đến huyết non của Tiêu Hi Nguyệt.

Nhưng tiên tử quá mức khẩn trương, mật huyết khép chặt co vào, quả thực là dựa vào lực lượng thu nhỏ vũ hồn, để hai cánh môi âm hiểm cự tuyệt xâm nhập nhục bông của hắn.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử!” Lão hán nôn nóng không nhịn nổi, chân nhấc lên lại nhấc lên, gậy thịt dưới háng như một cây trường mâu hung ác, đâm một cái vào huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt đang đóng chặt.

“A ặc ặc” Tiêu Hi Nguyệt lại phát ra tiếng rên rỉ run rẩy, hai chân run rẩy, nhưng ngược lại huyết mật lại càng chặt, khiến lão hán không muốn xen vào.

“Tiên tử, sao ngài lại bướng bỉnh như vậy?” Lý lão hán tức giận, giơ mạnh tay lên, vung mạnh xuống dưới, bộp!! Bàn tay thô ráp đánh lên cái mông tròn trịa trắng như tuyết, phát ra thanh âm thanh thúy truyền khắp bốn phía.

“A!!” Tiêu Hi Nguyệt thất thanh hét lên, cặp mông trắng nõn bóng loáng của nàng dập dờn như sóng nước, sau khi hạ thể xiết chặt lại, lại co rút mở ra, huyết mật hẹp hẹp lộ ra một cái huyết nhỏ màu hồng, phun ra một ít mật ong.

Lập tức, đầu rùa Lý lão hán như một con rắn trơn trượt, thừa dịp nàng đang cao trào, cắm mạnh vào.

“Phốc” một lỗ thịt màu hồng lớn chừng ngón tay bị cái đầu rùa to lớn mạnh mẽ xé mở, cái đầu rùa đỏ thẫm như lòi long vào biển, hung hăng cắm vào trong lỗ thịt trơn bóng của Tiêu Hi Nguyệt, động tác hung ác tạo thành âm thanh đê ép không khí, như là... thanh âm tiên tử xấu hổ nhất.

Chịu cảnh này, hai tay Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt lấy tảng đá dưới chân, năm ngón tay nhỏ nhắn trắng bệch, để lại mười dấu tay mờ mờ trên tảng đá.

Điều này đủ để chứng minh sự kích thích mãnh liệt của nàng.

Mà đầu rùa thô to của lão hán rớt cuộc cắm vào huyết mật của nàng, hai người bởi dục vọng mà tính khí hư hư nóng, rốt cục tương liên cùng một chỗ, dương cụ cứng rắn của nam nhân cắm vào âm hộ nữ nhân ướt át, hỏa nhiệt hỏa bỏng bổ sung huyết mật trống rỗng của nữ nhân.

Một đôi nam nữ này địa vị chênh lệch thật lớn, hình dạng cũng rất kém, rốt cục lại lần nữa xích hòa cùng một chỗ.

Dục vọng nhục thể tạm thời được thỏa mãn, lúc trước nóng nảy hoặc ngượng ngùng hai người, giờ phút này ngược lại an tĩnh lại.

Lão nam nhân kia ngẩng đầu đứng thẳng, cầm một cây gậy thịt diều võ dương oai, đầu rùa cắm vào huyết mật tiên nữ, con mắt híp lại, hai tay hưởng thụ, chậm rãi vuốt ve mông tiên nữ, vuốt mông tiên nữ một cách hoàn mỹ, dùng hai tay thô ráp thỏa thích cảm thụ một lần; tiên nữ lạnh lùng lại phối hợp với hán một bộ động tác dâm dục: Tổ Bạch chống đỡ tảng đá lớn, cúi đầu, má đỏ bừng ửng.

Cánh tay.

Đồng thời, eo liễu chìm xuống, thân thể trần truồng, song nhũ rủ xuống, phơi bày cái mông vĩnh cao trước mặt nam nhân sau lưng, mật huyết tiếp nhận cắm vào nam nhân, co rút co rút một hồi, cảm thụ từng trận khoái cảm, ngược lại dần dần buông lỏng hết thảy ràng buộc.

Toàn thân tuyệt mỹ tiên nữ không cần mặc kệ, chậm rãi buông lỏng huyết mật, mặc cho lão già sau lưng tùy ý dùng tư thế và động tác, nhẹ là chậm, là nóng nảy, hoặc là cứ như vậy duy trì cắm vào một tư thế đầu rùa, hưởng thụ thân thể xinh đẹp của nàng.

xấp huyết buồng lỏng lực đạo co rút, mới thật sự là môn hộ mở rộng.

“Tiên tử, ngài lúc này mới nói lời như vậy, hắc hắc...” Lý lão hán phát giác được tâm huyết của tiên tử đã không còn trở ngại, hiện tại hẳn hoàn toàn có thể cắm đầu vào đến cùng, đầu rùa hung ác đánh vào chỗ sâu nhất, hung hăng đâm vào.

Nhưng hẳn vẫn thỏa mãn.

“Tiên tử, chân của ngươi lại tách ra một ít!” Lão hán một bên duy trì tư thế cắm vào đầu rùa, một bên nâng chân lên, đá vào hai cái chân ngọc của Tiêu Hi Nguyệt.

Hai chân của Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, không hề nhúc nhích.

“Tiên tử!” Lý lão hán nhón mũi chân lên, đầu rùa to lớn mở ra tầng tầng thịt mật, cắm sâu vào bên trong, nhưng bởi vì độ cao không đủ, gậy thịt mới cắm vào không đến ba phần, liền ngừng thế đứng.

Mà theo lão hán buông chân xuống, gậy thịt lại từ trong mật huyết rút ra.

Nhiều lần xen vào, lão giả dùng hành vi dâm dục, chứng minh mình xác thực không đủ thời gian để đi.

Bị gậy thịt dâm đẳng như thế, toàn thân Tiêu Hi Nguyệt đều đang nhũn ra, dưới hai tay lão hán vịn hông nòng chống đỡ, bị nhục dục dục giầy vò mà hôn mê, bắp chân thon dài từ từ tách ra, hông lại từ từ chìm xuống, chậm rãi nuốt cây gậy thịt lão hán xuống, chậm rãi nuốt vào.

Huyết mật hẹp cùng với một cây bông thịt thô to, đang dùng tư thế cực kỳ chậm chạp, lại không cách nào cứu vãn, dần dần động lại với nhau.

“Ba ba ba!” Mà Tiêu Hi Nguyệt run rẩy dưới hông, để lão hán càng gian dâm hơn, mật huyết bao lấy nhục bông của lão hán, lúc cưỡng ép cùng một chỗ, Lý lão hán cũng không nhịn được, bắt đầu ra sức co rút.

Mỗi lần Tiêu Hi Nguyệt không chịu nổi cảm giác sáng khoái mãnh liệt, rên rỉ thở dốc, hai chân run run dùng động tác tách ra, lão hán sẽ đẩy nhanh tốc độ, sống lưng điên cuồng vươn lên, gậy thịt to lớn dưới háng dùng tốc độ mãnh liệt va chạm, như gian dâm cuồng bạo.

Bộ rễ của lão hán trưởng đầy lông đen va chạm với cái mông trắng nõn mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, hung ác, phối hợp với hai cái túi trứng to lớn treo dưới hông nàng đánh vào bắp đùi đầy đà của nàng, thỉnh thoảng, lão hán hung phấn đánh mông Tiêu Hi Nguyệt một cái.

Ba người đồng thời phát ra âm thanh bốp bốp bốp thanh thúy, phối hợp với âm thanh bốn chân của hai người khuấy động nước nóng, cùng tiên tử giữa rừng môi tràn ra tiếng rên rỉ, hình thành một đạo nhạc khúc thánh khiết, vừa yêu mị.

Cuối cùng, hai chân của Tiêu Hi Nguyệt được phân chia rất lớn, vị trí mật huyết phối hợp hoàn mỹ với cây gậy thịt lớn do thân thể thấp bé của lão hán sinh trưởng.

Va chạm hung ác liên miên không dứt, thanh âm ba ba ba cơ hồ không dừng lại một hơi.

Tiêu Hi Nguyệt há hốc miệng, thừa nhận sự gian dân cuồng bạo này, hai chân cô bé gần như không có cách nào duy trì tư thế đứng thẳng được, nhưng lại bị ông lão đâm thẳng từ trên xuống dưới, mỗi lần va chạm, bắp mông và toàn thân cô đều sẽ run rẩy, thân thể cũng sẽ nâng lên cao mấy lần, lại hạ xuống, lại bị gậy thịt đẩy lên.

lập đi lập lại, thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt tựa như thuyền nhỏ trong gió bão, phập phồng phập phồng trong sóng biển, từ trên xuống dưới.

Miệng mật của nàng sớm đã vô lực xiết chặt, mở ra thật lớn, lách cách dính chặt lấy cây gậy thịt, tầng tầng thịt non vô lực ngăn cản những cây gậy thịt hung ác ra vào, bị nghiền nát liên tục, kéo ra từng dòng nước sền sệt như bọt.

Sâu trong nhụy hoa bị đầu rùa đập mạnh, sức mạnh cuồng bạo truyền vào sâu trong bụng của nàng, lực phủ ngũ tạng đều bị truyền vào yết hầu.

“Hà... Hà... Hà ngô đột nhiên, hai tay Tiêu Hi Nguyệt co giật như đang cầm lấy tảng đá lớn, miệng há to phát ra tiếng thở dốc dồn dập, hạ thân co rút lại, gậy thịt của lão già đang kẹp chặt.

Độ khó khi cài cắm đột nhiên tăng lên.

Lão già lại nghênh đón khó khăn tiến tới, sau khi cắm sâu vào mấy lần hung ác, hai tay nâng cái mông trắng như tuyết của Tiêu Hi, để cây gậy thịt rời khỏi huyết mật mười mấy phần.

Sau đó, hai tay rầm xuống đất ép xuống, mũi chân cũng theo đó nhấc lên, mông đen nhánh kéo căng, để Nộ Long dưới khó càng cứng rắn, dùng hết khí lực toàn thân đẩy lên trên một đỉnh.

“A!!!” Đầu Tiêu Hi Nguyệt từ trong cánh tay nâng lên, trên gò má đỏ ửng lộ ra vẻ ghen hòng nhìn trần trời, há hốc mồm, tựa hồ khó có thể tưởng tượng cắm sâu như vậy, nặng như thế.

Cái mông của nàng... Bị lão hán trùng trùng điệp điệp đè ép, biến thành hình dạng dẹp lép.

Huyết mật của nàng, bị... bông thịt cắm thật sâu, lách vào trái tim nở hoa, đâm thẳng vào trong bụng.

Lão hán nhón chân lên, không chịu rút thịt bông ra nửa phần, thủy chung duy trì tư thế gian dâm của nàng thật sâu.

Tiêu Hi Nguyệt bị ép phải thừa nhận.

Một lát sau.

“A...” Theo tiếng rên dài của tiết khí, cao trào như hên mà tới, mật ong phun ra, Tiêu Hi Nguyệt được lão hán nhón chân lên, toàn thân run rẩy, ngửa đầu nhìn trắng trên trời, ánh mắt dần dần tan rã.

Không biết qua bao lâu, nàng mới té ngã.

Trên tảng đá, bất lực nằm sấp, thân thể mềm mại tuyết trắng giống như một con ếch bị phơi khô.

Sau đó lão già nằm nhoài trên người nàng, hai tay vòng đến trước ngực nàng, một bên chậm rãi chơi đùa song nhũ của nàng, một bên không nhanh không chậm cắm nàng vào.

Từng lần từng lần đâm xuống, thoáng cái đã xuống đỉnh.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, đôi má nóng bỏng dán lên trên tảng đá, huyết mật dưới thân không có sức chống cự, bị gian dâm đã lâu rồi...

Tiên tử tu hành (54)

Chương thứ năm mươi bốn, Sặc uất thất vọng như mất đi hai mươi hai tháng năm nguy nga, năm mươi hai sẽ tọa lạc trên đỉnh một đỉnh núi hùng vĩ. Đứng trước cửa hoàng thành, xoay người nhìn xuống, ánh mắt đủ để bảo vệ toàn bộ kinh thành, hơn trăm ngọn núi bảo vệ hoàng thành, kéo dài mấy chục dặm, bất luận vương công quý tộc, quan viên lớn nhỏ, nhà giàu thương nhân, lê dân bách tính, kéo dài tới mấy chục dặm phạm tục thế, bất luận là vương công quý tộc, quan viên lớn nhỏ, nhà giàu thân dân, lê dân bách tính., Cũng không phải là vương phủ, hoa viên, ngã tư đường, lầu các, cầu cổ, thuyền lớn nhỏ, gia súc chăn lừa, lao vút trên những con tuấn mã dưới núi, hoặc là những quan viên đóng cửa khổ tu trong những ngọn núi còn lại, bộ khoái binh đinh, tất cả đều thu vào trong mắt.

Hoàng thành bao quát tám hướng, cao hơn trời, lại kiêm giáo hóa vạn dân, lệnh cho đảo Cửu Châu đi theo. Người nếu đứng trước cửa Hoàng thành nhìn xuống một cái, cho dù là người nhát gan không muốn dính quyền thế cũng sẽ tự nhiên dâng lên một cỗ khí thế hùng tâm vạn trượng.

Hắn ngẩng đầu trèo lên Nam Đẩu, trở mình dựa vào Bắc Thần.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, không có loại người như ta.

“Công chúa?” Một thị vệ dẫn đường cung kính cúi đầu gọi một tiếng, kéo suy nghĩ của Cửu công chúa trở về.

“Nhất thời thất thần, thật có lỗi... Đi thôi, dẫn ta đi gặp mẫu hoàng.” Hiên Viên Minh Châu mặc váy vàng sáng xoay người lại, khẽ gật đầu với thị vệ, cất bước đi về phía hoàng thành.

Tên thị vệ cầm đao nhìn thoáng qua một tên nam tử mặt như bạch ngọc, khí chất trầm ổn khác, không mở miệng hỏi thăm nhiều, mà lựa chọn đi theo sau lưng Cửu công chúa, cùng một tiểu đội thị vệ khác hộ tống công chúa tiến vào hoàng cung.

Vốn là hắn dẫn dắt Công chúa đi vào, nhưng chẳng biết tại sao lại biến thành Cửu Công chúa phía trước, hắn ở phía sau.

Giống như... Cửu công chúa đã đăng lâm Đại Bảo, cả tòa hoàng cung đều biến thành vật trong lòng bàn tay của nàng.

Phía sau hẳn, vài tên thị vệ cầm đao đều cúi đầu, liếc mắt nhìn nhau, âm thầm kinh ngạc vì khí độ uy nghi của Cửu công chúa.

So sánh với những hoàng tử bình thường tiến vào hoàng cung, Cửu công chúa, bất kể là khí thế, uy nghiêm, thực lực, các quan viên tụ lại, với thực lực ủng hộ của tứ đại tông môn còn lại, đều hơn xa.

Hay là qua một hai năm nữa, Cửu công chúa sẽ có thể thuận lợi đăng cơ, những hoàng tử khác căn bản không có đường sống cạnh tranh! Hoàng cung chính là trọng địa của Cửu Châu đảo, có đại trận bao trùm, có đạo vận cảnh trấn thủ, lại có thần khí Cửu Châu đảo đỉnh, không có mười mấy Đạo Vận cảnh liên thủ, căn bản không thể lay động hoàng thành kiên cố này.

Hiên Viên minh châu bước chậm trong đó, tựa hồ đang suy nghĩ lúc nào, bước chân theo bản năng đi về phía hậu hoa viên.

Không ai phản đối.

Bởi vì đích thật là Nữ Hoàng đang ở hậu hoa viên, không có xử lý bất kỳ chính vụ nào.

Sau khi tiến vào hậu cung, bọn thị vệ tự giác rời đi, giao nhiệm vụ dẫn đường cho cung nữ.

Thái giám trong hậu cung của Nữ hoàng đương triều rất ít, đã trăm năm không tuyển thêm thái giám mới, đều là chuyện cung nữ phụ trách duy trì Nữ Hoàng hậu cung.

Dường như... Nữ hoàng cũng không quá để ý tới những tên “các phi tử” và cung nữ kia.

“Mẫu thân”, một dòng nước suối từ dưới mặt đất của hậu hoa viên tuôn ra hình thành bờ sông, Hiên Viên Minh Châu nhìn thấy mẫu thân của mình, cũng chính là cử hành nghi thức thăng thiên, sắp phi thăng lên Tiên giới Nữ hoàng.

Mẫu thân của nàng trước sau như một, yêu kiều phóng đảng, lười biếng nằm trên ghế, khoác lụa mỏng, hai chân xếp lại

thành một cái ghế ngọc thấp, thân thể thành thực uyển chuyển trong suốt như ẩn như hiện trong sa y.

Bên cạnh mẫu thân nàng còn có năm nam nhân tuấn tú đang hầu hạ, một người đang thả câu, một người gảy đàn, hai người còn lại thì hầu hạ bên cạnh, thỉnh thoảng cầm một ít trái cây cho vào miệng Nữ hoàng.

Sau khi bọn họ thấy Hiên Viên Minh Châu đến, đều gật đầu với nàng, lộ ra một nụ cười tuấn lãng, nhưng cuối cùng rời đi, cũng không có che giấu thân thể của mình.

Lồng ngực mọc bắp thịt, bụng rắn chắc, cùng với...Đỉnh xong đẩy nửa người dưới lên.

Hiên Viên Minh Châu hơi nhú mào, trên mặt đất lau sạch tinh phấn, một chút mùi tinh túy còn tràn ngập bốn phía, mơ hồ còn có mùi thơm của nữ tử sau khi tình động.

“Mẫu thân!!” Hiên Viên Minh Châu không được đáp lại, ngữ khí tăng thêm vài phần không vui.

“Ha ha, con gái ngoan của ta sao lại vội vàng như vậy?” Nữ hoàng Hiên Viên mỉm cười: “Mẫu thân ta còn đang hưởng thụ sự hầu hạ của các nam phi, con đã vội vã tiến vào, chẳng lẽ muốn nhìn một chút những phi tần tuấn mỹ như mẫu thân ta và các phi tử trần truồng có bộ dáng ra sao?” Vài tên nam phi đều có vẻ xấu hổ cúi đầu.

Hiên Viên Minh Châu nghiêm mặt nói: “Cho dù mẫu thân sắp phi thăng, cũng không nên cả ngày sa vào sắc đẹp, triều chính sự sao có thể không hỏi một câu?” Sao ngươi biết ta không hỏi?” Nữ hoàng hỏi ngược lại cô ta, gương mặt diễm lệ vô song lộ ra ý cười trêu tức: “Trẫm là ngày nào cũng bảo các ái phi của trẫm cùng ta tụng niệm những tấu chương kia?”, Chẳng những biết được đại sự trên đảo Cửu Châu, mà còn biết được đó là một đứa con gái ruột của trẫm. Cả ngày trò chuyện với một tên khốn nạn có xuất thân hèn mọn trong buổi trưa, cho nên món ngon do đầu bếp phủ công chúa làm không ăn., Mà lại ăn đồ rẻ tiền mà tiểu khốn nạn kia dùng mấy lượng bạc bên đường mua được!” Hiên Viên Minh Châu mặt không đổi sắc, “Hàng hóa cũng là đồ ăn của dân chúng, dân chúng ăn,

công chúa tự nhiên cũng ăn không khí chung quanh đột nhiên đọng lại.

Cung nữ không dám lên tiếng, nam phi càng không dám.

“Ha ha ha” nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, Nữ Hoàng đột nhiên cười phá lên, thân thể xinh đẹp bắn ra bốn phía run rẩy một hồi, sóng nhũ ba sóng mông sóng, lộ ra vẻ mỉa mai hoặc: “Hay cho tên Hiên Viên Minh Châu nhà ngươi, còn chưa đuổi trẫm xuống đài.

Đã há miệng là lê dân bách tính, ngậm miệng là an cư lạc nghiệp “Hiên Viên Minh Châu” không tiếp đề tài này.

“Ngươi đó...” Nữ hoàng lắc đầu.

“Mẫu thân có gì muốn nói?” Minh Châu, làm mẹ của ngươi, ta muốn lấy thân phận Hoàng đế hỏi ngươi mấy vấn đề.” Lời này rất là vòng vo, bởi vì Hiên Viên Nhã đã là mẫu thân, còn là Nữ Hoàng.

“Xin mẫu thân chỉ thị.” Hiên Viên Minh Châu đi tới trước mặt mẫu thân đang nằm trên ghế, hai nam tử tuần tú nhường chỗ, để Cửu Công chúa ngồi xuống, hầu hạ trước mặt Nữ hoàng.

“Nếu ngươi tiếp chương hoàng vị, làm thế nào để ổn định đảo Cửu Châu?”... Nhân nghĩa, nhân tâm” đều là thật?” Hiên Viên Minh Châu bình tĩnh trả lời.

Nữ hoàng nở nụ cười, từ trên ghế ngồi dậy, vươn tay chạm rai vuốt ve đầu con gái mình. “Nên nói con gái ta quá ngốc, hay là nói ngươi quá ngu xuẩn? Đồ trong sách có thể tưởng thật sao? Bọn họ chưa kia cũng không làm được nhân nghĩa, lại phải viết sách để trêu ghẹo thế nhân., Đương nhiên, thân là hoàng đế, trẫm hy vọng thế nhân có nhân nghĩa, nhưng thân là nữ hoàng, ngươi lại không thể chỉ nói nhân nghĩa!” Ngươi có biết mấy người này là con của ai không?” Không đợi Hiên Viên Minh Châu mở miệng, Nữ hoàng đã chỉ vào mấy nam tử tuần tú đang khoanh tay đứng.

Hiên Viên Minh Châu nhìn bọn họ, không trả lời.

“Các ngươi tự mình nói đi.” Nữ hoàng búi ngùi phân phó.

“Vâng!” Mấy vị mỹ nam tử chấp tay, một vị mặc áo trắng đứng gần Hiên Viên Minh Châu nhất, nam tử đứng thẳng người đầu tiên đứng ra, dùng thanh âm rõ ràng nói: “Gia phụ Lễ bộ thượng thư, ta là Triệu gia đệ tam tử Triệu, Triệu Phi Minh “Hiên Viên Minh Châu” nhú mày một cái., Hắn mở miệng hỏi: “Triệu Phi Chương là đại ca của ngươi?” “Đúng vậy, công chúa Điện hạ Triệu Phi Minh mỉm cười: “Ngô huynh ở trong phủ công chúa nghe sai sót, chỉ tiếc ta không có thành tựu gì. May mắn được Nữ hoàng bệ hạ ưu ái, có thể vào cung hầu hạ bệ hạ làm nam phi, cũng coi như là góp sức cho Triệu gia.

“Ta là con trai của Hộ Bộ Thị Lang, Hàn Hương Dương, ta là con trai của chân Võ Đại tướng quân...” Ta xuất thân từ Tiên Vân Tông, bái vào môn hạ Tam trưởng lão “Tiêu Dao môn...” Năm vị mỹ nam lần lượt báo ra lai lịch của mình, sau khi kết thúc, bốn phía lại yên tĩnh trở lại.

Một lát sau.

“Con gái ta không muốn nói gì à?” Nữ hoàng cười nói.

“Ý của mẫu thân đã rất rõ ràng...” Ha ha, không hổ là con gái của Hiên Viên nhã, thật là một vị nữ hoàng thông minh “Nữ hoàng thông minh” nhéo nhéo khuôn mặt của Cửu công chúa, cứ như khi còn bé cưng chiều nàng, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười.

Chỉ là, câu tiếp theo...” “Triệu Phi Minh” cười mỉm nhìn về phía nam phi của mình.

“Ồ...” cởi quần áo trên người người ra.” Triệu Phi Minh lắp bắp kinh hãi, cung nữ xung quanh cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nữ hoàng, nhưng rất nhanh lại cúi đầu xuống.

Bọn hắn đều đoán không ra ý tứ của Nữ hoàng.

“...Vâng!” Triệu Phi Minh không dám làm trái, thấp giọng nói với Cửu công chúa một câu thất lễ. Sau đó tiện tay cởi quần áo trên người ra, lộ ra một con sâu thịt gà mờ sạch sẽ.

Không biết có phải vì đang lộ ra thân thể tiểu công chúa tôn quý hay không, mà gương mặt anh tuấn của Triệu Phi Minh rõ ràng có chút hưng phấn, gáy thịt dưới thân cũng đang chậm rãi

ngẩng đầu lên. Mười bảy mười tám phần khí cụ của Cửu công chúa đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Bầu không khí dâm dục cùng mùi nam tử từ trên đầu rùa chậm rãi lan tràn ra.

Mấy nam nhân tuấn tú liếc mắt nhìn nhau, không khỏi nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ kế tiếp bọn họ muốn cùng nhau hầu hạ bệ hạ và Cửu công chúa? Quái dị là Triệu Phi Minh cởi quần ra lộ ra một bộ đồ dương cụ, Nữ hoàng ngậm miệng không nói một lời, mỉm cười nhìn tiểu nữ nhi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Cửu công chúa bị cây gậy thịt của Triệu Phi Minh chỉ thẳng vào, nhưng cũng mím chặt đôi môi, trắng nõn như ngọc, quý khí bức người trên mặt bình tĩnh mà giật mình, nhìn không ra một tia ba động nào.

Sự hưng phấn trên mặt Triệu Phi Minh rất nhanh biến mất, nhục bông cũng chậm rãi mềm nhũn xuống.

Hắn có thể cương cứng đối với tiểu công chúa của Hiên Viên hoàng thất, nhưng lại không thể trong tình huống không được cho phép, làm ra việc khinh nhờn một vị Nữ hoàng cao cao tại thượng.

“Nói chuyện.” Hiên Viên Nhã vuốt ve khuôn mặt nữ nhi, híp mắt phân phó.

“Con gái không biết nói gì cho phải: “Hiên Viên Minh Châu giật mình.” Triệu Phi Minh là nam phi của mẫu thân ngài, ngài bảo hắn cởi quần, hắn sẽ cởi quần, con gái có thể nói gì?” “... Người chính là muốn tức chết ta mới cam tâm?” Nhi thần không dám...” Trầm nhìn người rất dám!” Giọng Hiên Viên Nhã nâng lên mấy phần, như lúc triều đình đối mặt văn võ bá quan lúc trước., Ngồi trên ghế rồng ra lệnh cho thiên hạ: “Hiên Viên Minh Châu, nếu ngươi chịu vờn tay, sờ soạng hạ thân của Triệu Phi Minh, trầm lập tức phong ngươi làm thái tử, vào ở Đông cung, tọa trấn kinh thành., Tiếp quản Lại bộ!” Bốn phía lặng ngắt như tờ, đây gần như chính là sự sủng ái lớn nhất mà nữ hoàng có thể làm cho người kế thừa kế nhiệm, kế tiếp chính là đăng cơ xưng Đế, long bào, chương quần chín châu

đảo đỉnh, sau đó tiến hành nghi thức cáo trời, chính thức trở thành đảo hoàng của Cửu Châu.

Chỉ cần Cửu công chúa chịu đưa ngọc thủ của nàng ra, dưới sự chứng kiến của Nữ hoàng, tìm kiếm một chút dương vật của Triệu Phi Minh, là có thể ở tại Đông cung, trở thành thái tử.

Tiếp quản Lại bộ, mà Nữ Hoàng lại thắng thiên cuối cùng, Cửu Công chúa hoàn toàn có thể xếp người của mình vào chức vụ quan trọng của sáu bộ, đến lúc đó, các Hoàng tử còn lại thức thời chút là tự giác rời khỏi kinh thành, coi như một vị Vương gia nhàn tản, nếu không... Hừ.

“Như thế nào?” Nữ hoàng hỏi lại, ánh mắt lạnh lùng so sánh với ánh mắt bình tĩnh của nữ nhi.

Bốn...

Đám người Chu Chu Nham không dám ngẩng đầu nhìn hai mẹ con của Hiên Viên hoàng thất này, bọn hắn cũng nghĩ không thông, Nữ hoàng sủng ái Cửu công chúa thì thôi, nhưng vì sao lại nhất quyết muốn nàng sờ soạng hạ thể của Triệu Phi Minh, mới chịu phong nàng làm Thái tử? Nghĩ không thông.

Bất quá, nếu suy đoán là mẫu nữ lục khí, cũng miễn cưỡng được như vậy.

Cửu công chúa là một người tính tình cực kỳ bướng bỉnh, lúc lớn lên trong hoàng cung, các cung nữ cũng đã biết cách làm người của nàng.

“Không.” Quả nhiên, Cửu Công chúa cự tuyệt đề nghị của Nữ hoàng.

“Thật sự không sờ sao?” Nữ hoàng hỏi lại.

Hiên Viên Minh Châu lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, ta không quen nam nhân khác” Nữ hoàng đột nhiên cười một tiếng, giọng điệu trở nên mập mờ: “Nếu ta nói, lúc tiểu tình lang kia của người vừa tới, đôi mắt kia vẫn luôn lưu luyến trên mẫu thân trượng của hắn, người tin sao?” Con mắt Hiên Viên Minh Châu mở lớn thêm vài phần, nhìn xung quanh một vòng, các cung nữ sợ tới mức toàn thân run lên: Các nàng không nói ra Tiêu Viễn đã đến tin tức.

Nhưng đây là do Nữ Hoàng phân phó, không trách các nàng!”
“Không tin?” Nữ hoàng duỗi ngón tay trắng nõn ra, cố ý ưỡn ngực, cười mỉ mỉ chỉ vào đôi song nhũ cao ngất của mình:
“Lần đầu tiên tiểu Lang người tiến vào, liền nhìn về phía này, tiếp theo, nàng ta cười nói: “Tiểu Tình lang kia vừa mới bước vào: “Lần đầu tiên người tới đây, người đã muốn đi vào đây rồi, tiếp theo, người mới tới đây..., Ánh mắt hắn nhanh chóng nhìn xuống chân của mình, dừng lại ở mỗi bên ba hơi thở rồi lại hạ xuống, nhìn về phía hai chân ta đang chụm lại, hạ thể có chút giật giật., Yết hầu nuốt nước miếng... Chắc chắc, con gái ngoan, con có biết nam nhân có biểu hiện như vậy không, là có ý gì không? Đương nhiên là Tiêu Viễn muốn gian gạt con! Hiên Viên Minh Châu cắn răng, oán hận trừng mắt thân một cái, ngược lại để Hiên Viên Nhã cười duyên không thôi, một nữ hoàng lộ ra thần thái của người con gái.

“Mẫu thân” Hiên Viên Minh Châu thấp giọng nói.

“Cái gì?” Thật ra, hôm nay nữ nhi và Tiêu Viễn đến đây hỏi an mẫu thân ngài, còn có một người khác, cũng đi cùng “Một người khác?” Hiên Viên Nhã nhận không chút để ý dùng thần niệm quét qua hoa viên.

Sau đó, vẻ mặt của nàng cứng đờ.

Nàng từ từ quay đầu, nhìn về phía hạ du hoa viên, nơi đó có một căn đình nghỉ mát nằm trong bụi hoa, một nam tử trung niên khí chất trầm ổn đang lẳng lặng ngồi trong đình nghỉ mát, ánh mắt như nước nhìn dòng sông chảy ra hậu hoa viên của hoàng cung.

Dường như cảm nhận được ánh mắt Nữ hoàng, nam tử trung niên quay đầu nhìn về phía bên này, đối mặt với ánh mắt từ xa xa.

“Tại sao lại là ngươi...” Sắc mặt Nữ hoàng trở nên tái nhợt không còn chút máu.

Nam tử đứng dậy, đi một bước mười trượng, trong chớp mắt đã tới trước mặt nàng, đi từng bước về phía nàng.

Năm vị nam phi nhìn nhau, một người trong đó chấp tay với nam tử: “Không biết huynh đài là...” Nam tử kia mỉm cười:

“Tên của người ẩn nấp không quan trọng, hôm nay ta tới chỉ là muốn gặp một lần... Cô ta...” Cô ta, chỉ chính là Nữ hoàng đảo Cửu Châu, Hiên Viên Nhã.

Các cung nữ lén ngằng đầu, nhìn thoáng qua Nữ hoàng, từ khi nhìn thấy nam tử này, đến bây giờ hắn đã hiện thân ở trước mặt, sắc mặt Nữ Hoàng cực kỳ khó coi, đêm đó cho dù Nguyệt Hoa trút xuống, trăng sáng biến mất, cũng không thấy sắc mặt khó coi như của Nữ Hoàng.

Nữ hoàng bệ hạ... Hầu như ngay sau khi người nam tử này lộ diện, cả người đều sụp đổ! Thân thể Nữ hoàng vẫn đang run rẩy, môi mấy lần như muốn mở ra, rồi lại khép lại, trên khuôn mặt diễm lệ tràn đầy màu trắng bệch.

Vô số nghi vấn từ trong đầu các nàng toát ra, mãi đến khi ánh mắt rơi vào trên người Cửu công chúa, các nàng tựa hồ mới đoán được chân tướng.

“Phàm nhi” Trung niên nam tử mỉm cười, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt của nàng.

Hiên Viên Nhã run rẩy một cái, nhắm hai mắt lại, giọng nói trở nên vô cùng khàn khàn: “Ta, không, sai!” “Ta không có nói người làm sai” ta không làm sai! “Thanh âm Hiên Viên Nhã trở nên sắc nhọn, giận dữ nói: “Ta thân là Nữ Hoàng, cần chương quân đảo Cửu Châu, giáo hóa vạn dân, người biết không? “Ta biết” Nam tử kiên nhẫn nói.

“Ta là Nữ hoàng, ta muốn trấn an lòng dân, dám đại thần chó má kia cái rắm gì cũng không phải, trong mắt bọn chúng chỉ có túi tiền và dấu ấn quan của mình, người nói với bọn chúng rằng người muốn rút tiền cứu trợ thiên tai, bọn chúng liền nói Ngân khố của người không có tiền, nếu không chỉ là tứ đại tông môn sẽ giúp đỡ, coi như là phát Hoàng bổng., Lại phái người đi điều tra tham ô, người cần giết vẫn có thể từ hoàng cung xếp đến chân núi, giết cũng không hết! Lục bộ đồ phế vật! Còn có các người tiêu dao môn, tiêu dao? Ta nhổ vào! Chiếm cứ bến tàu Giang Hà, tự mệnh tiêu dao, kiếm không ít tiền, chó âm phụng mặt làm trái, cùng một chỗ với hạ Tam Lưu., Nam trộm gái không cần mặt mũi! Trẫm nếu không phải nể mặt người, sớm phái người giận các người! Còn có Tiên

Vân Tông, hang rắn, ngoại môn đều sắp biến thành ổ gà, Bạch Hạc Tiên kia còn chỉ lo chơi yêu nữ phu nhân của hắn, bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, đồ hư danh, rắc chớ gì không làm, ta nhỏ! Đáng đời này nhi tử hắn chạy tới U Minh giới tìm yêu nữ làm vợ chồng làm gì chứ!, Luân Hồi báo ứng, đáng đời hắn đoạn tử tuyệt tôn! Dưới đảo Cửu Châu, mấy chục vạn tu tiên tất cả đều là phế vật, trăm còn phải lấy tiền trong túi các người để cứu trợ những người nghèo kia! Hơn một trăm môn phái nhỏ của ngũ đại tông môn tất cả đều đáng chết! Văn võ toàn triều chết hơn phân nửa, thân vương quận vương đều giết một lần, Cửu Châu đảo liền yên tĩnh!” Cung nữ cùng nam phi quý trên mặt đất, run lấy bầy, bọn họ chưa từng thấy nữ hoàng nào nổi giận như vậy.

Nếu không phải chỉ thấy tiếng sấm không mưa, bọn hắn còn tưởng rằng Nữ hoàng... tàu hỏa nhập ma.

“Phàm nhi” nam tử dịu dàng nhìn Nữ hoàng đang nổi giận, mãi đến khi nàng mới yên tĩnh trở lại, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, rồi ôm nàng vào lòng.

“Chúng ta rời đi chứ? Cho thái tử thêm chút thời gian, cũng cho chúng ta một ít thời gian” Tốt...” Không cần nhìn thần sắc hai người lúc này, cũng không cần giảng giải những chuyện cũ năm xưa, ý tứ của hắn, nàng hiểu rõ.

Ý của nàng, hắn cũng hiểu được.

Hiên Viên Nhã lau nước mắt trên vai hắn, đẩy hắn ra, nâng bàn tay trắng nõn lên, đưa ra một tiểu đỉnh ba chân màu vàng, ném lên bầu trời.

“Keeng! Keeng!” Sau ba lần minh thanh, đảo cửu châu rơi xuống mặt đất, đè ép cả tòa hoàng cung.

“... Văn võ toàn triều hội tụ ở đảo Cửu Châu, giết mình ngược nhìn Nữ hoàng trước long ý.

Nữ hoàng không mặc long bào, cũng không ngồi trên long ý, mà đứng trước long ý, bên cạnh là một nam tử trung niên đang đứng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Người nọ là ai?” Là phụ thân của Cổ Minh, Cửu Công chúa “Thì ra là hắn... Vì sao bệ hạ đột nhiên

triệu tập chúng ta?” “Không biết, nhìn xem đi.....” Các đại thần nghị luận âm ỉ, Hiên Viên Minh Châu đứng dưới thân mẫu thân, trước mặt nàng còn có mấy hoàng tử, vẻ mặt đều rất khó coi.

Nàng lại nhìn thoáng qua phía sau, tại toàn triều văn võ cuối cùng, thấy được Tiêu Viễn.

“Yên lặng” không có thái giám, cũng không có cung nữ, Hiên Viên Nhã tự mình đứng ra, quát bảo ngưng chúng thần: “Hôm nay trăm muôn ban bố mấy đạo ý chỉ, thứ nhất, giải tán hậu cung, từ phi tử đến cung nữ thái giám, tất cả đều sai đi, đợi tân hoàng đăng cơ rồi mới mở lại “Bệ hạ”, không được!” Một vị lão thần râu trắng đứng ra hô to, mặt mũi tràn đầy bi thống.

Hiên Viên Nhã lạnh lùng nhìn hắn.

“Bệ hạ” Lão thần khấu đầu, cao giọng hô: “Hậu cung chính là gốc rễ của một quốc gia, căn nguyên ổn định, làm sao có thể nói là giải tán liền giải tán? Xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Nói chung, với thân phận Vinh Đức Công của hắn mà nói ra câu “Khi bệ hạ thu hồi mệnh lệnh, ít nhất cũng sẽ có mấy chục người đứng ra đáp ứng.

Nhưng hiện tại, sau khi hắn nói xong, không một ai tiếp lời.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu lên, vừa đúng đôi mắt với ánh mắt vô tình của Nữ hoàng, mười phần sát ý, làm hắn rùng mình một cái.

“Nguy rồi!” Trong đầu vừa hiện lên ý niệm này, liền nghe Hiên Viên Nhã lạnh lùng nói: “Trăm sắp phi thăng, sai khiến hậu cung tản đi, để chư phi tử không cần vì trăm mà sống sót. Đây là cử chỉ nhân nghĩa, Vinh Đức Công ngươi lại phản đối, có xứng đáng với chữ ‘Đức’ không?”, Khẽ run nói: “Thần, hổ thẹn... nguyện miễn chức vị Công Khanh, ngày sau...”

“Chuẩn!” Hiên Viên Nhã vung tay lên, “Nếu không phải là Công Khanh thì không có chỗ đặt chân trong triều đình, người đâu, đưa hắn rời khỏi “Mấy vị thị vệ cầm đao lập tức tiến lên, ép vị tiên Vinh Đức Công đang quỳ nhũn cả chân trên mặt đất xuống.

Hắn bị phần nhìn khắp triều văn võ, nhưng lại không có ai đứng ra nói giúp hắn một câu! Nhưng trước khi hắn bị áp giải rời đi, hắn nghe được câu tiếp theo của Nữ hoàng, trong lòng lập tức hiểu ra rất nhiều điều.

“Hiên Viên Minh Châu tài trí hơn người, thông tuệ nhân đức, làm Thái tử, vào Đông cung...” Trước khi trầm phi thiên, Thái tử Hiên Viên Minh Châu chấp chương triều chính, ra lệnh cho Đại hoàng tử, Thất hoàng tử, Tam hoàng tử, Ngũ công chúa phụ sự, không được tự tiện rời kinh...” Thì ra, bệ hạ mượn cớ bức ra lệnh cho hậu cung, lót đường cho thái tử... Buổi tối, nhân triều huyên náo của phủ công chúa mới tản đi, trên mặt mỗi một người đều mang theo nụ cười khiêm tốn, trước khi rời đi vẫn không quên chấp tay hành lễ với người phủ công chúa một lần nữa.

“Phủ công chúa bây giờ đã có thể đặt tên là phủ thái tử?” Một nam tử gương mặt tuấn tú đứng trong lầu các nhìn quan viên lớn bé rời đi, nói với chủ nhân bữa tiệc vừa rồi, Thái tử Hiên Viên Minh Châu nói một câu.

Trong lời nói mơ hồ mang theo ý cười, đủ để thấy quan hệ giữa hắn và Cửu công chúa không tầm thường.

“Ừm...” “Cửu công chúa nhẹ dạ lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía xa lộ ra vài phần mê mang.

“Sao nào? Không vui à?” Nam tử giơ tay, ôm lấy vòng eo của nàng, ôm lấy nàng vào trong lòng, thân thể hai người thân mật áp sát lại với nhau.

Dưới trời xanh, còn có thể dùng tư thế thân mật ôm lấy vòng eo cuối cùng của nữ hoàng, cũng chỉ có nam nhân được nàng tán thành, Tiêu Viễn.

“Không có gì không vui.” Hiên Viên Minh Châu tựa đầu vào vai hắn, yếu ớt nói: “Hành trình ngàn dặm, từ đầu đến cuối, muốn làm một vị minh quân, hôm nay mới chính thức bước ra bước đầu tiên mà thôi. “Có áp lực sao?” Tiêu Viễn hai tay ôm lấy nàng, bờ môi thân thiết với gương mặt trắng nõn quý khí của nàng. Gương mặt, trán, tai Quách Nhĩ., Mỗi một lần thân mật đều khiến hắn nhớ tới lúc chiêu đãi quan viên văn võ,

công chúa tuyên bố khí độ Phương Cương cao quý, khí khái như vậy, nhưng một vị công chúa như vậy lại bị nam nhân xuất thân hàn vi như hắn... “Có”? “Nhưng không quá lớn Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, hôn lên mặt hắn một cái, Tiêu Viễn nghênh đón., Đôi môi đỏ mọng của công chúa dán chặt cùng một chỗ, quần lấy mấy hơi thở. Lúc Tiêu Viễn muốn tìm kiếm nhiều hơn, Hiên Viên Minh Châu lại rời môi của gã, hơi thở dốc nói ra: “Mẫu thân để Cửu Châu đảo đỉnh ở trong hoàng cung, chiếc đỉnh kia là thần khí ngưng tụ khí vận của đảo Cửu Châu, đủ để trấn áp tất cả những người phản đối. Ta trời sinh đã ở thế bất bại, phải phòng bị., Chỉ là những người phía dưới âm nhu bất tuân, không chịu nghe theo ý chỉ của ta mà suy nghĩ một chút: “Nếu muốn khu động người khác, chỉ dựa vào danh tiếng của Nữ hoàng chỉ sợ không được, còn phải đưa cho bọn hắn bạc, đan dược, quyền thế, những người kia mới chịu động dậy “Ồ?” “Hiên Viên Minh Châu kinh ngạc sờ sờ mặt của hắn. “Người thật sự là Tiêu Viễn? Không đeo mặt nạ da người? Không phải là bị người của Ma môn đoạt xá chứ? Tiêu Viễn ta đáng thương...”

“Tiêu Viễn cười khỏ nói. “Một chiêu này của ngài cũng không cần dùng hai lần” hì hì cười nói, rất dễ dàng tạo ra tia lửa, đặc biệt là mấy tháng cuối cùng còn có một lần vui vẻ nghiêm chỉnh, lại ném qua tư vị tiêu hồn của nam nữ trẻ tuổi.

Tiêu Viễn gần như gấp gáp không kịp chờ đợi ôm lấy Hiên Viên Minh Châu, đặt lên cây cột lâu các, để nàng dùng hai chân thon dài cuốn lấy eo của mình. Còn hắn thì tham lam vuốt vuốt nửa người trên của nàng.

Từ gương mặt đến môi đầy đặn, lại đến cعن cổ trắng nõn như thiên nga, hai người thở hồng hộc, như củi khô liệt hỏa đốt một cái.

“Công chúa!” Tiêu Viễn thở hổn hển, hai tay kéo chiếc váy cung đình màu vàng sáng của nàng ra, một đôi ngực trắng như tuyết bóng loáng mềm mại bật nhảy ra, anh đào trên đỉnh đầu lắc lư theo làn da, rõ ràng là đã phình to hơn một chút, hình dạng hàm mai tròn mướt mà đáng yêu, khiến Tiêu Viễn nhìn mà trợn tròn cả mắt, không nhìn được cổ họng giật giật, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Tiêu Viễn, tên khốn kiếp nhà ngươi... còn không mau mau biến hình...” Hôm nay Trì Vãnnh công chúa vừa được phong làm Thái Tử, đã bị tình lang khiêu khích một cách đơn giản mà biến thành tình cảm không thôi, thanh âm mê hoặc đến mức có thể nhỏ nước mắt, một tay ôm cổ y, một cánh tay nhỏ bé thì dùng cánh tay nâng song nhũ lên, để cho nhũ nữ tròn trịa bên trên biến hình, hai hạt ốt đỏ trên đỉnh núi tuyết trắng càng thêm nhô ra.

Công chúa tôn quý hoàn toàn dùng sữa của mình dụ hoặc tình lang, đôi mắt đầy mị hoặc mang theo ý cười. Đợi đến khi nhìn thấy hai vú em của nàng ngậy ngốc như vậy, Tiêu Viễn sẽ hôn lên đôi đũa của nàng một cách miễn cưỡng.

“Công chúa, ta, ta lập tức tới...” Mới vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ với quan văn võ, Cửu công chúa ở trong tuyệt đối được điểm ở trung tâm, giờ phút này lại đang ở trước mặt hắc bầy lộ hai vú, cánh tay nâng lấy thịt ngà trắng nõn chờ hắc đi ngâm cắn, kích thích cực lớn, làm cho Tiêu Viễn không biết mình đang nói cái gì, cúi đầu há miệng muốn cắn xuống.

Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, chờ tiêu hôn kia tới.

Nhưng mà.

“Công chúa!!” Dưới lầu các truyền đến một tiếng nữ tử kêu gọi, cắt đứt đứt hai người đang hăng hái kia.

Tiêu Viễn cơ hồ theo bản năng vươn tay ra, kéo yếm công chúa bị hắc xô lên xuống xuống xuống, lại giúp nàng mặc vào nửa người trên mặc vào.

“Nhìn ngươi sợ rồi.” Hiên Viên Minh Châu mở mắt ra, nhìn thấy tình lang mình luống cuống tay chân, nhin không được cười nói.

Tiêu Viễn hơi xấu hổ, “Ta sợ... người phía dưới là Bích Hà?” Hắc không nói ra sợ cái gì, có lẽ chính hắc cũng không biết sợ cái gì.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, nhớ lại cảm xúc lúc này, sau một lúc lâu mới đẩy hắc ra, đi tới lan can lầu các, nhìn xuống: “Bích Hà, có chuyện gì sao?” Bích Hà đứng dưới lầu nhìn thấy cổ áo cung trang công chúa hơi lộn xộn, sao còn

có thể không biết chuyện gì nữa?, Giọng nói của nàng nhỏ hơn rất nhiều: “Nội ty đại nhân, cùng mấy vị nữ quan hậu cung như Tác Ty, đại tổng quản chờ công chúa ở Ngự Minh điện. Hơn nữa, còn nói... bảo Tiêu Viễn đi một chuyến...” Tiêu Viễn ngạc nhiên, “Sao lại nhắc tới ta? Công chúa, Nội Ty này là ai?” Các nàng đều quản lý Hiên Viên Minh Châu của người, trả lời hắn.

“Quản ta? Các nàng là Hình bộ?” Sao lại đàn độn như vậy!” Hiên Viên Minh Châu liếc mắt, điểm nhẹ vào ngực của hắn, đầu ngón tay hạ xuống, trượt vào bụng hắn, cố nhịn cười nói: “Chính là để ý tới cái đồ vật này của người, khiến người không thể tùy tiện nói chuyện với ta... cùng Thái tử hành phòng, hiểu không?” Tiêu Viễn lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra.

Ban đầu hắn và Cửu công chúa náo loạn như thế nào, ở hậu hoa viên cũng được, ở thư phòng cũng được, tùy tiện làm bất cứ cái gì cũng được. Nhưng giờ phút này Hiên Viên Minh Châu trở thành thái tử, nàng lại ngồi trên giường cùng nam nhân, thì phải được các nữ quan kia đăng ký vào sách.

Nếu không, cho dù Hoàng tử công chúa là hoàng nữ nhi ruột thịt, nhưng nếu là một loại dã chủng ngay cả phụ thân cũng không biết, Hiên Viên hoàng tộc cũng sẽ không thừa nhận tính hợp pháp của nó.

Bất kỳ một vị hoàng tử nào đều phải có cha mẹ rõ ràng, nếu không sẽ là loạn triều cương.

“Ta không đi.” Hiên Viên Minh Châu nói với Bích Hà dưới lầu: “Bảo các nàng bàn bạc với Tiêu Viễn một chút là được, chỉ là... đăng ký gia thế thanh minh, tâm nhân hậu, có đại cơ duyên đại khí vận...” Về mặt Tiêu Viễn trở nên cực kỳ đặc sắc, không tính là cơ duyên lớn đằng sau, Tám chữ phía trước chính là khắc vào chữ viết trên sử sách, trở thành “Công tích” của Tiêu Viễn hắn sao? “Ta đoán đêm nay người cũng không cùng ta tiến vào hậu viện, đúng không?” Quay đầu lại, Hiên Viên Minh Châu mỉm cười thấp giọng nói với hắn, rất có ý khích tướng.

Nhưng Tiêu Viễn vẫn không ăn phép khích tướng này.

Hắn cười khỏ nói: “Công chúa, bây giờ ta tính ngươi cái gì?” Nam phi!” “Đây chính là lời trêu chọc của Hiên Viên Minh Châu, Tiêu Viễn lại thừa nhận, lắc đầu nói: “Bây giờ ta đã lập được một tác công lao, nói ra cũng chỉ có một tiểu bộ khoái mà thôi.”, Vào hậu viện của ngươi cũng chỉ có...một nam phi, mà không phải thân vương “Viên Minh Châu” liếc mắt nhìn vẻ mặt của hắn, tiểu nam nhân này trưởng thành thật sự rất nhanh, hiện tại đã có thể thân nhiên thừa nhận những chuyện này, cộng thêm cách nhìn của nàng đối với việc không chế thuộc hạ lúc trước, rất có một bộ phận.

“Ngươi muốn...” Ngón tay Hiên Viên Minh Châu ấn lên ngực hắn, ánh mắt mang theo mỉa ý: “Nhịn thân vương duy nhất của bản nữ hoàng?” “Hi hi, vậy ngươi phải cố gắng.” Hiên Viên Minh Châu đẩy hắn một cái, giữa hai đầu lông mày mang theo ý xuân, ra hiệu hắn có thể rời đi.

Tiêu Viễn gật đầu, đang muốn nhảy từ lầu các xuống, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì: “Công chúa, hậu cung không phải giải tán rồi sao?” Hiên Viên nói.

Minh Châu lườm hắn một cái: “Sao vẫn ngu xuẩn như vậy, mẫu thân nói giải tán là giải tán sao? Ba ngàn người của hậu cung sau khi các nàng rời khỏi thì ăn cái gì? Cuối cùng nếu ta đăng cơ, chuyện vật trong hậu cung lại do ai chương quản nữa? Sai tán hơn phân nửa là chuyện đương nhiên, nhưng cũng phải để lại... 《Huân Viên Minh Châu》 một tiếng...”, Thanh âm già nua vang vọng, trong đôi mắt sáng ngời tràn đầy vẻ trêu tức: “Ta hiểu rồi, ngươi có phải đang để ý những chàng trai nhỏ nhắn kia không? Ừm? Phải không? Phải chăng?” Hiên Viên Minh Châu lại tới gần hắn, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của thiếu nữ, trông rất là ngây thơ động lòng người.

Tiêu Viễn cứng miệng nói: “Ta để ý cái gì, chẳng phải Nữ Hoàng đều là một đồng nam phi sao? Cha ngươi... Cuối cùng Nữ Hoàng muốn làm gì, ta cũng không thể phản đối, đúng không?” Hắn tin tưởng công chúa.

“Miệng là khẩu thị tâm phi” Hiên Viên Minh Châu rời đi, khoe môi mang theo nụ cười: “Đi nhanh đi, cuối cùng Nữ hoàng ghen tuông tiểu nam nhân!” Tiêu Viễn quay người lại lần nữa,

sắp sửa lại quay đầu lại nhìn nàng một lần nữa, bờ môi giật giật, sau khi để lại một câu vội vàng, mới thả người nhảy xuống.

Hiên Viên Minh Châu đứng ở lầu các nhìn hắn và Bích Hà rời đi, mới chậm rãi nhắm mắt lại, một ý niệm không ngừng dâng lên.

Người đàn ông nàng yêu, câu cuối cùng là cảm ơn cô cái gì? Tạ ơn cô thân là công chúa nhưng bao dung hắn.

Vẫn là cảm ơn nàng tạm thời khoan dung tình bạn cũ Hi Nguyệt tiên tử tốt của hắn, hoặc là... Khi nàng ở hậu hoa viên, không nắm được nam nhân khác... Hiên Viên Minh Châu mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm, thế gian lại có bao nhiêu thứ, có thể vào ánh trăng sáng long lanh, không nhiễm trần thế đâu? Có lẽ, cũng chỉ có vị Tiêu Hi Nguyệt thanh lãnh xuất trần kia mới làm được.

“Ha ha” Hiên Viên Minh Châu xuống lầu, trở lại hậu viện phủ công chúa, hai vị thị nữ rất nhanh đến đây hầu hạ.

“Công chúa, tối nay có thể đi tắm không? Ta đã sai người chuẩn bị xong...” Hiên Viên Minh Châu gật đầu nói: “Cùng những quan viên kia giao tiếp, mùi rượu đầy người, nên tắm rửa thật tốt mới được!” Thị nữ đồng ý, liếc mắt nhìn nhau với một thị nữ khác, do dự một chút rồi hạ xuống. Dùng thanh âm nhỏ xiu hỏi: “VẬY... Đêm nay, có cần gọi hắn tới... trị liệu, trị liệu không?” Nàng ấp a ấp úng nói, trái tim nàng đập thành thịch, khuôn mặt xinh đẹp được bao phủ bởi rặng mây đỏ, một bộ dạng như làn sóng xuân dâng trào, sắp được hoan hỉ.

Một vị thị nữ khác, cũng đang khát vọng, mang theo ánh mắt xuân ý của thiếu nữ, nhìn về phía công chúa, chờ câu nói của nàng rơi xuống.

Hiên Viên Minh Châu từ chối cho ý kiến, gương mặt trắng nõn quý khí như không nhìn ra biểu cảm gì, liếc đôi thị nữ này: “Các ngươi nghĩ à?” Hai vị thị nữ sợ hết hồn, có vẻ không biết nên làm thế nào, hay là nên xin lỗi.

“Muốn, hay là không muốn?” Hiên Viên Minh Châu hỏi lại lần nữa, ngữ khí nhiều hơn mấy phần nghiêm khắc.

“... Muốn...” Thị nữ cắn môi trả lời.

“Vậy thì gọi hắn đến” “Vâng!” Một vị thị nữ cuống quýt tiến đến gọi người, thị nữ lưu lại mím môi, thanh âm mang theo vài phần mong đợi run rẩy: “Công chúa, ta mang ngài đi tắm phòng” “Ừm” nói xong, thị nữ trong lòng run lên, trên mặt tràn đầy ửng hồng như uống rượu say.

Nàng biết, tiếp theo... Bốn người các nàng sẽ lại lần nữa bị người đàn ông kia cầm vào.

“Chíp chíp”, sau khi Bích Hà trở về, không có trực tiếp về hậu viện, mà là tuần tra một vòng, gọi đám thị vệ bên ngoài tới, phân phó bọn họ: “Không được công chúa cho phép, cấm những người không sạch sẽ tiến vào hậu viện ” Thị vệ” gật đầu đáp ứng, trong lòng đều hiểu rõ, người không sạch sẽ, chỉ có thể là những nữ quan đêm nay mới đến phủ công chúa.

“Còn có “Bích Hà” hạ lệnh lần nữa: “Công chúa sắp gia nhập Đông cung, nhưng không có nghĩa là phủ công chúa sẽ bị hoang phế, nơi này vẫn là khuê phòng công chúa, các người hãy cho ta xem một chút, nếu có bất kỳ ngoại nhân nào tiến vào, hừ, mình sẽ biết hậu quả!” “Vâng, Bích Hà đại nhân!” Tiểu thư đến, một sự chuyển biến kỳ diệu khiến Bích Hà đầy vui mừng.

Thị nữ thiếp thân của Thái tử, theo cách xưng hô đại nhân.

Sau khi an bài tốt hết thấy mọi việc, Bích Hà đi tới trước cửa phòng tắm công chúa bí ẩn nhất ở hậu viện, thông dong mở cửa.

Nơi này đã là nơi phòng thủ nghiêm mật nhất phủ công chúa, lại có đại trận thủ hộ, bình thường ngoại trừ nàng cùng bốn vị thị nữ Xuân Thu Đông, cũng chỉ có một ít bà đỡ trung thành và tận tâm mới có thể đi vào, bí ẩn vô cùng tốt.

Vào cửa, Bích Hà liền xoay người lại, lúc quay người, mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị một màn trước mắt hù dọa.

Vừa rồi còn cùng Tiêu Viễn tình chân ý thiết tha, tâm sự riêng với nhau, công chúa cơ hồ muốn ở bên ngoài lâu các phát sinh quan hệ, giờ phút này lại trần truồng nằm trên một chiếc

giường ngọc hình vuông được làm bằng bạch ngọc bên cạnh ao, trên thân thể công chúa trắng nõn xinh đẹp, bao trùm một tầng mờ bích hoa óng ánh óng ánh, bốn vị thị nữ cũng đồng dạng một tia không treo hoặc ngồi hoặc đứng, hầu hạ bên cạnh công chúa, trên mặt mang vẻ mặt hưng phấn.

Mà ở chỗ cách công chúa không đến nửa mét, đứng đầy một vị nam nhân thân cao chín thước, ngăm đen cường tráng, cơ bắp rắn chắc, hán đang dùng đôi mắt đỏ bừng gắt gao nhìn chăm chăm ngọc thể trần trụi của công chúa điện hạ, cây gậy thịt hình móc câu thô to ở dưới háng đã sớm cứng rắn, đầu rùa đang ngẩng cao không chút phòng bị hướng về phía công chúa, chảy ra nước nhờn tham lam trong suốt.

“Lớn mật” Bích Hà quát lớn, thanh âm lại không lớn, ngược lại lộ ra vài phần mỉa ý, thậm chí một bên đi tới, một bên chủ động cởi xuống quần áo trên người, tính cả trang sức áo lót sữa của hán.

Bên trong, đều ném vào trên ghế đá chỗ cửa tắm.

Đại hán da ngăm đen quay đầu nhìn lại, thân thể mềm mại xinh đẹp của Bích Hà Lộ hiện rõ, lại bày ra trước mặt hán, trên hai chân mọc cỏ thơm, mơ hồ đã có một ít giọt sương chảy ra, đại biểu thị nữ quát tháo hán lớn mật này, một đường đi vào hậu viện công chúa, đã tưởng tượng được dâm li trong phòng tắm, dưới thân thể chảy ra mật thủy sau khi tình động.

Thấy đại hán này nhìn chăm chăm hạ thể của mình, hai chân bích hà xiết chặt một chút, nhưng không có lấy tay che đi âm hộ của mình, ngược lại trên mặt càng phát ra hưng phấn, tràn đầy đỏ ửng, giống như đức bốn vị thị nữ ở đây.

“Dương Thất!” Đại hán Bích Hà tiểu thư chủ động cúi đầu vãn an.

“Hừ! Người thật to gan, ai bảo người đứng gần công chúa như vậy?” Hai chân bích hà buông lỏng ra, toàn thân nóng lên, xuân tâm động dậy, trong miệng không chút lưu tình chửi mắng: “Công chúa chỉ trị liệu cho người, không cho người đến gần, còn không mau rời xa một chút!” “Nhưng là cái gì? Công chúa không có...” “Bích Hà cử công chúa nằm trên giường

ngọc mở miệng, gọi một câu, Bích Hà lập tức thức thòil cảm miệng, tiến lên ngồi xổm bên cạnh công chúa.

Hiên Viên Minh Châu giơ tay lên, Bích Hà sừng sốt, sau đó tiến tới, dùng lưỡi thòm liếm bàn tay nhỏ bé của công chúa, liếm Bách Hoa mật trên đó, lại ngậm lại ngón tay của nàng.

“Đồ đàn, ta bảo ngươi đỡ ta lên.” Hiên Viên Minh Châu cười mắng, đầu ngón tay lại lột lưỡi thòm của nàng trong miệng Bích Hà.

Bích Hà đỏ mặt lên, cúi người xuống, dùng hai tay ôm lấy công chúa công chúa uể oải, động tác này khiến ngực hai người dính vào nhau, cũng không biết là trùng hợp hay là bích hà cố ý, lúc búi tóc của nàng ép xuống, vừa vặ đặt lên hàm răng của công chúa, bốn búi sữa mắ cảm, dán lại, ma sát vào nhau, làm chủ tớ hai người đều phát ra tiếng rên rỉ tình cảm.

Hai chân mềm mại của bích hà đang run rẩy, vẫn là Thu Hoa cùng Hạ Hoa kịp thời đưa tay ra, dìu hai người trần truồng, Tứ Nhũ sát nút đứng lên.

“Công, công chúa, ừ, ta ôm ngài” Bích Hà cuối cùng cũng có thể lý giải được ý tứ của công chúa, thân thể vòng ra sau lưng nàng ngồi trên giường ngọc, từ phía sau ôm công chúa vào trong ngực, để công chúa gối lên hai vú mềm mại của mình, còn nàng thì dùng hai tay vòng về trước ngực công chúa, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn leo lên công chúa trắng nõn nà, đầy ớt ngọt của Bách Hoa mật, xoa xoa xoa xoa xoa xoa xoa.

Bích Hà không kích thích ngà sữa công chúa, chẳng qua là mát lạnh sữa nàng, mười ngón tay mảnh khảm sữa trơn bóng của công chúa.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu nhắm hai mắt lại, phát ra tiếng rên rỉ lười biếng, bốn vị thị nữ thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên công chúa rất hưởng thụ cảm giác nhìn như bị đùa bỡn, kì thực là đang chậm rãi kích thích dục vọng của nàng.

Bốn thị nữ của Xuân Hạ Thu Đông liếc nhìn nhau, các nàng biết chênh lệch giữa mình và Bích Hà: Đánh chết các nàng, cũng không dám nhào nặ ngọc nhũ của công chúa như vậy.

“Đông thảo, còn đứng ngây ra đó làm gì?” Sau một phen xoa nắn, Bích Hà càng lúc càng động tình, quay đầu phân phó Đông thảo một bên: “Mau tưới Bách Hoa mật, ta phải tẩy cho công chúa một chút thân thể thật tốt, “Vâng!” Đông Thảo nuốt một ngụm nước miếng, dùng một cái muôi gỗ nấu lên Bách Hoa mật nóng hổi, chậm rãi tưới lại thân thể rắn chắc của Bích Hà và công chúa.

Hai người dây dưa cùng một chỗ, đều phát ra một tiếng rên dài đại biểu thoải mái, hai chân ngọc công chúa thẳng tắp căng thẳng, lại buông ra.

Hoa xuân và Hạ Hoa liếc mắt nhìn nhau, hai nàng cùng tiến lên, cúi người ôm lấy bàn chân trắng như tuyết của công chúa, ngón tay và lưỡi cùng dùng.

“Hô, hô!” Trước mắt dâm dục, lửa nóng, hương diễm, vô cùng kích thích, khiến cho nam nhân duy nhất trong phòng tắm Dương Thất thấy mà thở hổn hển, gây thịt hạ thể càng cứng cáp đến cực hạn, hơi nhảy lên.

“Dương Thất, tới” Đột nhiên, Hiên Viên Minh Châu đang nhắm mắt hưởng thụ thị nữ mát xa, mở mắt ra, âm thanh của Khoái Mạc hạ lệnh.

“Vâng, công chúa!” Dương Thất bước lên trước một bước, công chúa không phản ứng lại, bước thêm bước nữa, bước thêm một bước, cho đến khi mũi chân chạm vào giường ngọc mới dừng lại.

Mà cây gây thịt dưới khố của gã, thì đã đột phá giới hạn giường ngọc, chính thức xâm nhập vào trong phạm vi tiểu công chúa, độ cao chênh lệch kỳ diệu, làm cho cây gây thịt hình móc câu vừa thô vừa to này, vừa vặn chỉ vào cái miệng nhỏ hồng nhuận của Hiên Viên Minh Châu.

Nữ hoàng cuối cùng này, gần như có thể mở miệng, thân thể đi về phía trước mấy phần, có thể một ngụm ngậm gây thịt của hân...” Công chúa gật đầu: “Bích Hà không thể không xoa bóp hai vú công chúa, nàng càng ngày càng hưng phấn, cũng càng ngày càng chờ mong.

Đêm nay, sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Công pháp tu hành của tiên sinh (Xích)

Chương thứ năm mươi lăm, phản nghịch và khổng chế hai mươi hai tháng năm “Tiêu Viễn” “ông tịch” “Thanh Châu” “Tu vi “Tu vi? Thân tộc phụ mẫu, tu vi ra sao?” “Linh Thai cảnh, phụ mẫu đều là xuất thân, trong tộc...” “Miễn cưỡng tạm thời, bất quá chỉ có thể ở bên cung, muốn ở chính cung còn kém xa!” “Xùy nhĩn nhĩn người” thấp” người nói cái gì? “Không, ta đang khen bà bà tuệ nhĩn nhĩn châu của ngài!” “Hừ” một canh giờ sau...”, Lúc Tiêu Viễn không kiên nhẫn nổi nữa, những nữ quan trong cung kia mới chịu buông tha hắn, nhưng còn nói đây chỉ là ghi chép sơ kỳ, cuối cùng còn phải cẩn thận dò xét căn cốt linh mạch của hắn, xem có xứng với Cửu công chúa hay không, cũng phải lưu lại dấu vết, miễn cho sau này Cửu công chúa sinh ra đời kế thừa, nhưng kiểm tra huyết mạch lại không phù hợp với hắn.

Tiêu Viễn thực sự phiền muộn vô cùng, tức giận nói một câu: “Công chúa lúc ở hậu hoa viên, không liếc mắt nhìn đám nam phi của mẫu thân mình, chẳng lẽ các người cho rằng nàng sẽ... làm... Hồ Lai?” Thân là nữ hoàng mặt lai, dùng Hồng Hạnh ra khỏi tường thật sự không thích hợp.

Nhưng Tiêu Viễn tin tưởng Minh Châu sẽ không phản bội nàng, hắn đã tận mắt nhìn thấy, Nữ hoàng muốn nàng sờ thử dương vật của nam nhân khác, liền cho phép nàng là Thái tử, Cửu Công chúa không động tâm chút nào, nửa phần do dự, liếc nhìn cây đồ vật kia một cái cũng không chịu.

Cửu công chúa như vậy, làm sao vô duyên vô cớ lại cùng với nam nhân khác làm xằng làm bậy? Nếu nói đến cùng, Cửu công chúa sẽ bị áp lực mời chào mấy vị nam phi. Tiêu Viễn có thể tưởng tượng được nhưng tuyệt đối không phải là hiện tại.

“Công chúa...” Đi ra ngoài cửa, tâm tình Tiêu Viễn có chút trầm trọng, giống như vị kia rất yêu phụ thân của Cửu công chúa, nhưng lại nuôi hơn mười vị nữ hoàng mặt nạ nam phi, hai người công chúa và Nữ hoàng khác nhau.

Công chúa yêu hấn, trở thành công chúa của Nữ hoàng cũng yêu hấn, nhưng thân là Nữ Hoàng, cuối cùng Cửu Công chúa tất nhiên sẽ thỏa hiệp với khắp nơi, nam tử anh tuấn chiêu nạp các thế lực khác làm hậu phi, sinh ra con cháu đời sau đại biểu cho thế lực khắp nơi.

Giống như Nữ hoàng hiện tại, sinh ra chín đời sau với nam tử thứ chín.

“Đến lúc đó, người cảm thấy người còn có thể chiếm đoạt con gái trăm?” Trong đầu Tiêu Viễn lại vang lên những lời Hiên Viên Nhã nói, tâm tình càng thêm trầm trọng mấy phần.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía hậu hoa viên phủ công chúa, không khỏi nghĩ tới đêm hôm đó, triền miên với nàng ở hậu hoa viên. Lần đầu tiên hắn cướp công chúa, bên tai hắn vang lên lời nói: “Tiêu Viễn, đừng phụ ta.” Khi đó, Cửu công chúa chịu đựng đau đớn vì bị phá thân nói ra những lời này. Tiêu Viễn cảm động sâu sắc, ôm chặt lấy nàng, hôn nồng nhiệt một hồi lâu mới bắt đầu động thân, ra sức kéo vào.

“Có nên tới hậu hoa viên và ngủ qua đêm với công chúa không?” Tiêu Viễn có chút động tâm, mấy tháng gần đây, hắn và công chúa không phải là không vui, nhưng xưa nay đều là giữa trưa hoặc là mặt trời xuống núi rồi đi, tuyệt đối không ở lại đây lâu.

Hai người đã lâu không có đến một cuộc giao hoan vui vẻ, hắn không biết công chúa như thế nào, nhưng hắn đích thật tích lũy rất nhiều dục vọng, cho nên vào buổi sáng ở trong hoàng cung bị vị nữ hoàng kia khiêu khích một chút, liền không kìm được vươn tay ra, nắm lấy bàn chân ngọc óng ánh của Nữ hoàng.

Lúc đó, nữ hoàng nói thế nào? Hắn đã không nhớ rõ, chỉ mơ hồ nhớ, Nữ Hoàng muốn để hắn... ấn lên, ở trong hậu hoa viên chỉ có hai người, vui vẻ với nàng một lần.

“Không đúng!” Tiêu Viễn cả kinh: “Tại sao ta lại có những ký ức này?! Tại sao Nữ hoàng lại đột nhiên dụ dỗ... Ta?” Hắn xoa huyệt Thái Dương, trong đầu đau đớn mơ hồ, nghĩ không ra tại sao lúc Hoàng cung ở hậu hoa viên lại đột nhiên câu dẫn

hắn, thậm chí mãi đến vừa rồi, hắn mới nhớ lại chuyện Nữ Nhi đã từng đem một cái chân ngọc trắng như tuyết óng ánh, giơ lên trước mặt hắn.

Nữ hoàng kia nở nụ cười quyến rũ, quần áo rách bươm lộ ra khe hở thân bí ướt đầm hai chân, như thể nhất định phải nhìn hắn.

Cũng may hắn nắm chặt bàn chân trắng như tuyết của Nữ hoàng, hơi sưng người, liền đẩy nó trở về, để cái chân ngọc quý giá xinh đẹp kia một lần nữa đặt trên ghế thấp.

Nữ hoàng lúc đó lộ vẻ kinh ngạc, sau đó... phụt một tiếng cười?” Dường như ký ức của ta bị Nữ Hoàng ảnh hưởng, bị bóp méo, hoặc là quên mất một số điểm mấu chốt “Tiêu Viễn hít sâu một hơi, vì thực lực Đạo Vận Cảnh mà cảm thấy kinh hãi., Nếu như không phải hắn đạt được kỳ ngộ hai lần, e rằng bây giờ đã sớm quên mất chuyện khi đó rồi!” Chỉ là ta vẫn không nghĩ ra, tại sao?” Hắn không hoài nghi tình yêu của Nữ Hoàng đối với phụ thân Cửu công chúa. Sau khi người nam nhân kia xuất hiện, Nữ hoàng bình tĩnh thông dong, trong khoảnh khắc đã thất thố biến thành một... nữ nhân đang yêu điên.

Tình yêu giữa hai người mặc dù xen lẫn rất nhiều nhân tố lộn xộn, nhưng ngược lại bởi những ngăn cách này, trở nên càng làm cho người ta động dung.

Nữ hoàng yêu một người như vậy, sao còn đi câu dẫn hắn? Chẳng lẽ bởi vì nam nhân kia tạm thời chưa xuất hiện, mà Nữ hoàng vì vậy mà phóng đảng thành hình hài? Cũng không đúng, Nữ hoàng đã từng nói, nàng cho phép những người đứng đầu hậu cung, nam phi và các cung nữ làm bừa, chứng minh nàng thật ra không yêu bọn họ, chỉ là vì thân phận của Nữ hoàng...” Tiêu Viễn tự nói một câu, quay đầu lại nhìn hậu hoa viên phủ công chúa.

Hắn tin tưởng Cửu Công chúa sẽ không phản bội hắn.

“... Lúc Tiêu Viễn thừa bóng đêm rời khỏi phủ công chúa, phòng thủ nghiêm mật, có đại trận bao phủ hậu viện phủ Công chúa, một gian tọa lạc tại tầm điện của Công chúa, sau khi tới

gần cung điện hậu hoa viên, hơi nóng đang bốc hơi ra phía ngoài, chứng minh nơi này là tiểu công chúa tôn quý nhất Cửu Châu đảo Hoàng thất, đương kim Thái tử Hiên Viên Minh Châu tắm rửa.

Nơi này chẳng những ở trong hậu viện phủ công chúa, hơn nữa lại gần tắm điện của công chúa, người ngoài càng khó hơn, cũng sẽ không tới tìm kiếm nơi tắm rửa tư mật của công chúa.

Thế nhưng, thường xuyên chỉ có thị nữ đi vào phòng tắm, giờ phút này lại có một nam tử thân cao mười trượng, cường tráng khôi ngô, màu da ngăm đen, khuôn mặt thẳng tắp, đang để trần một đôi chân to giẫm trên nền đá ẩm ướt, thân thể trần trụi, đứng thẳng một cây gậy thịt dài đỏ thẫm hình móc câu, chỉ thẳng vào sáu nữ tử trước mặt hắn.

Sáu nữ tử này đều mặc quần áo trần, thiên kiều bá mị, trên gương mặt dập dờn xuân ý mị nhân, đặc biệt là bị một nữ tử ôm trong ngực, dựa vào tư thế gối lên đôi ngực mềm mại, ở vào chính giữa tuyệt đối nữ tử, nàng càng có vẻ đẹp mà năm nữ tử khác không cách nào sánh bằng.

Trên người nàng sở hữu khí chất cao quý, cho dù nàng một chút cũng không có, cho dù giờ phút này nàng được nữ tử phía sau xoa bóp nhẹ nhàng xoa bóp, mặc dù là... nàng bị cây gậy thịt hình móc câu của đại hán khôi ngô chỉ thẳng vào, chỉ thiếu chút nữa là đâm vào khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng.

Bị đối xử như thế, khí chất kiều quý từ trong ra ngoài của nữ tử kia, cũng vẫn như cũ không tổn hao gì.

“Công... Công... Chủ!” Nam nhân khôi ngô cường tráng, đương nhiên là tử sĩ của công chúa Dương Thất, trước mặt hắn, đang trần truồng, nữ tử bị hắn dùng dương vật cứng rắn chỉ vào, cũng chính là nữ tử hắn yêu thương, muốn trung thành với chủ nhân cả đời, Cửu công chúa Hiên Viên Minh Châu! Tình cảnh này, Dương Thất đã không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt nội tâm của mình.

Mặc dù mấy năm trước hắn không đè nén được dục vọng trong lòng, nhắm nháp mỹ vị công chúa ngọc chân, hoặc bị công

chúa lưu đày, điên cuồng muốn trở lại kinh thành, màn hoàn mỹ nhất trong mơ lúc ban đêm, cũng chỉ là hấn rút cuộc có thể trở lại bên cạnh công chúa, xa xa nhìn nàng mà thôi.

Mà không phải là hiện tại, hấn tiến vào hậu viện phủ công chúa, bị công chúa gọi vào phòng tắm, nhìn thấy ngọc thể trắng nõn của tiểu công chúa, còn được công chúa ra lệnh tiến lên, dùng, dùng dương vật dưới khó... Chỉ vào mặt nàng.

Cảnh tượng như mộng ảo khiến Dương Thất như mê như say, cây gậy thịt của nam nhân trong loại tình huống này thật ra rất dễ dàng mềm xuống, nhưng công chúa có lệnh, lệnh cho hấn tiến lên, dưới thân cây gậy thịt Dương Thất cũng chấp hành mệnh lệnh của công chúa, duy trì trạng thái cứng rắn cứng rắn.

Thậm chí còn cứng hơn bất kỳ lúc nào!” Cử công chúa không nói gì, sững sờ nhìn cây gậy thịt của Dương Thất, mấy vị thị nữ cũng không dám mở miệng, chỉ có Bích Hà, nhỏ giọng nhắc nàng một câu, rồi ngừng vuốt ve cặp song nhũ của nàng.

Bích Hà muốn công chúa giúp đỡ. Sau này khi đối mặt với gậy thịt của Dương Thất, nàng càng thêm rõ ràng, trực tiếp cảm nhận được thứ không thuộc về Tiêu Viễn, là dạng gì.

Có lẽ, có thể khiến công chúa đối với nhục bồng của nam nhân khác sinh ra hứng thú sao? Sau đó, không phải có thể từ bỏ ý nghĩ một đời một người một nhà sao? Cử công chúa không nói gì.

Trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nâng cánh tay như ngó sen trắng như tuyết lên, năm ngón tay trắng nõn chậm rãi hướng về phía cây gậy thịt màu đỏ thẫm của Dương Thất Xích mà tìm kiếm.

Trong phòng tắm, mấy vị nam nữ trần truồng, tất cả đều đưa mắt nhìn về phía tay của công chúa, cùng với trước ngón tay nàng, không quá ba phân biệt.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ cho ngón tay mảnh khảnh của công chúa chạm vào một nam nhân khác không thuộc về Tiêu Viễn! Đây là một vật tính khí dương khí như thế nào? Nó dài chừng hơn hai mươi phân, bốn ngón tay rộng, thân cây cũng không tính là đen, có màu đỏ thẫm, phía trên quấn quanh

huyết quản, nếu chỉ như vậy thì cây nhục bồng này chỉ có thể miễn cưỡng xưng một câu uy vũ khí phách.

Nhưng kỳ lạ chính là cây dương vật này của Dương Thất lại rất quái dị, toàn bộ nhục bồng không phải là thẳng tắp, mà là cái đầu rùa vênh lên, thân cây uốn lượn, giống như một cái móc, giống như một cây chuối tiêu lớn, ngảng đầu ngửa mặt lên trời, rỗng giần liên tục, thực sự thần dị.

Khiến người ta buồn cười chính là, trong phòng tắm sáu nữ nhân trần truồng kiều mị, lại chỉ có một mình công chúa nhìn thấy cây gậy thịt nam nhân khác, nhưng cũng chỉ gặp có một cái.

Hiên Viên Minh Châu thậm chí còn cho rằng nam nhân nào cũng có dáng dấp không giống nhau, nhưng lại không biết rằng sau khi cắm vào, lực sát thương của Dương Thất sẽ mạnh đến mức nào! Nhưng cho dù không biết trong mấy tháng qua, Hiên Viên Minh Châu có mấy lần vui vẻ với Tiêu Viễn cũng có thể tưởng tượng ra được., Nếu Dương Thất cứng rắn một chút, thừa dịp hiện tại toàn thân mềm yếu vô lực, mãnh liệt nhào tới đè lên nàng, cây gậy hình móc câu quái dị này chống đỡ nhục bồng của nàng sớm đã ướm sũng, đầu rùa phá vỡ đôi môi đẹp ướm dầm của nàng, ra sức cắm vào.

Khi đó, nàng... tất nhiên không chịu nổi, ngửa cổ phát ra tiếng rên rỉ thật dài, mũi chân căng cứng, toàn thân đều vì nam nhân ngoài Tiêu Viễn mà run rẩy.

“Đây là... dương vật của nam nhân khác?” Hiên Viên Minh Châu cưỡng ép thu liễm lại ý niệm điên cuồng lan tràn trong đầu, cố gắng để lực chú ý trở lại chính sự.

Nàng là một vị công chúa, là một nữ nhân. Bởi vì bản thân có thiện ý nhất thời, mà trợ giúp Dương Thất trị tâm bệnh, không hiểu sao sau khi phát triển đến tình trạng bây giờ, nàng kỳ thật không chỉ một lần tưởng tượng qua., Cũng không phải chỉ một lần thỏa hiệp trong đầu, cứ như vậy thỏa hiệp trong đầu Dương Thất một lần đúng không? Nàng có vô số cái cớ thuyết phục mình: Chuyện xảy ra trong hậu viện phủ công chúa, nửa điểm cũng sẽ không truyền ra ngoài. Tiêu Viễn lại bởi vì tự tôn tâm, mà không muốn tiến vào hậu viện của nàng ta nữa, về sau

đoán chừng cũng sẽ không tiến vào, tên kia ở kinh thành mua một bộ phòng ốc của mình.

Sự tồn tại của Dương Thất, không ai biết được.

Hơn nữa, hắn còn vì mình mà đi.

Nhưng sau khi xông pha khói lửa, nàng lại dùng kiếm cắt cổ họng mình để thăm dò, về tình về lý, nàng đều nợ Dương Thất.

Cảm giác áy náy trong lòng, cũng là lý do nàng chịu để Dương Thất nhìn thấy thân thể nàng, thậm chí tiến vào trong phòng tắm của nàng, thương thức cùng với các thị nữ.

Lại một tên nữa, gia hỏa mấy năm trước không an phận đã ôm nàng hôn môi một phen.

Dương Thất và mấy thị nữ của nàng đều có quan hệ, chỉ thiếu một mình Bích Hà.

Cuối cùng, tên khốn kia của Tiêu Viễn, không phải trong lòng hắn còn có Hi Nguyệt của hắn sao? đủ loại có thể khiến nàng yên tâm thoải mái, nhưng lại làm cho nàng càng thêm... không chịu.

“Công chúa, nhanh lên! Mau cầm lấy, mau mau lên!” Bích Hà nhin không được thúc giục trong lòng, trên mặt nàng tràn đầy vẻ hưng phấn đỏ ửng, thân thể công chúa lại run nhẹ nhẹ, mồm hàm hai vú sớm đã cứng rắn, đặt ở trên lưng ngọc bóng loáng của công chúa.

Bốn thị nữ Xuân Hạ Thu Đông càng thêm hưng phấn, các nàng ném qua mùi vị của cây gậy thịt hình móc câu này, hơn nữa ném qua ít nhất năm sáu lần, biết rõ vật này lợi hại, sau khi bị cắm vào, hôn nhi đều giống như bị mất mặt, cả người bị Dương Thất dùng cây gậy thịt hình móc câu này đánh cho phát ra tiếng rên rỉ, phiêu phiêu dục tiên, ngay cả công chúa cũng quên mất.

Hôm nay, công chúa cũng muốn thử một lần? Trong phòng tắm, ánh mắt mọi người đều hội tụ trên đầu ngón tay mảnh khảnh Hiên Viên Minh Châu, ngón tay run nhẹ nhẹ, cùng gậy

thịt hưng phấn nhảy, chỉ thiếu một tia khoảng cách, là có thể chạm lại.

Bốn thị nữ tự tay sờ soạng của Dương Thất Loan Thi, đảm bảo lúc này ngực và sữa của thị nữ tuyệt đối không để lộ ra ngoài, ngón tay của công chúa tất nhiên đã cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ dương vật cực lớn kia, thậm chí còn ngửi thấy mùi gay mũi trên đầu rùa - đó là mùi độc nhất của khí tính nam nhân, có thể làm cho nữ nhân hưng phấn đến chảy nước ra.

Hoa xuân ngồi chồm hổm trên mặt đất ngẩng đầu len lén nhìn thoáng qua, hai chân công chúa cũng không khép lại. Có thể liếc thấy được huyết mật đã từng bị cây gậy thịt của Tiêu Viễn cho ăn kia, đã ngưng đọng mở ra một cái lỗ thịt màu hồng phấn. Thịt non bên trong đang co rút lại, phun ra từng ngụm mật ong.

Công chúa, cũng cảm thấy rất kích thích à? hì hì.

Xuân Hoa bắt đầu ảo tưởng, đợi lát nữa, có phải công chúa sẽ bị Dương Thất thừa cơ ngăn chặn, ra sức giằn giật một phen không? Cũng không biết Dương Thất có thể đồng thời ứng phó sáu người các nàng không? ” Công chúa! Ta,!!!” Khuôn mặt Dương Thất đen sì đỏ bừng lên, là nam nhân duy nhất ở đây, lại bị tiểu công chúa giơ tay lên, sờ đến gậy thịt của hắn, hắn bị kích thích không thôi, toàn thân đều đang run rẩy.

Cuối cùng.

“Gặp phải rồi!” Vẫn nhìn chăm chăm vào Bích Hà của ngón tay công chúa cùng Dương Thất Nhục Bổng, trong lòng hoan hô một tiếng.

Dương Thất bởi vì kích động mà thân thể run rẩy, kéo gậy thịt câu dưới háng, rút cuộc chạm vào ngón tay xanh trắng của Hiên Viên Minh Châu.

Trong phút chốc, Dương Thất cảm thấy một tia chớp truyền khắp toàn thân, khiến cho lỗ chân lông tứ chi đều giãn ra.

Trước khoái cảm có tận cùng, hắn bị môn nhân Lục Đạo bắt đi, ngày đêm buộc hắn gian dâm nữ tử, hoặc là giao hảo cùng bốn vị thị nữ của công chúa, những giờ phút này đều kém xa lúc ngón tay tiểu công chúa chạm vào gậy thịt của hắn.

“Công chúa, Dương Thất đáng chết!” Dương Thất rất nhanh khôi phục lại, định quỳ xuống.

“Đứng lại!” Bích Hà quát lớn sau lưng Cửu công chúa: “Công chúa không bảo người quỳ, người quỳ cái gì?” Tên ngu ngốc này nếu quỳ xuống, công chúa hỏi tâm chuyển ý không muốn sờ nữa thì làm sao? Đúng là một nam nhân vừa ngu vừa ngốc, nhân cơ hội tạo quan hệ tốt với công chúa, tóm lấy thậm chí cắm thẳng vào., Với quan hệ mập mờ giữa hắn và công chúa, chẳng lẽ sau này có thể ngày ngày gặp công chúa sao? Ngu ngốc chết đi!” Công chúa, ta...?” Dương Thất cẩn thận từng li từng tí nhìn công chúa, đầu gối cúi xuống lại tiếp tục đứng thẳng, cho gậy thịt dưới háng trở lại vị trí cũ, ngón tay con rùa chỉ cách công chúa không đến một phân cao thấp.

Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, gương mặt đỏ bừng hơi thở dốc, giống như đang suy nghĩ, cũng giống như cảm giác bàn tay vừa rồi chạm vào Dương Thất Nhục Bông.

Sau một khắc, nàng mở hai mắt ra, không hề do dự, bàn tay trắng nõn duỗi ra, lòng bàn tay mềm mại thoáng cái liền bọc lại thân cây Dương Thất thô to, năm ngón tay mảnh khảnh từng cái rơi xuống, quần trên thân gậy.

“!!” Bốn vị thị nữ kể cả Bích Hà, kể cả Dương Thất, đều mở to hai mắt ngừng thở.

Tình cảnh này thật sự quá kinh người.

Cửu công chúa tôn quý nhất Cửu Châu đảo, vừa mới vào ở Đông cung Thái tử, mặt trời giờ phải trở thành Nữ hoàng Cửu Châu Hiên Viên Minh Châu, nhưng lại ở trong phủ công chúa của mình, nắm giữ một kẻ xuất thân hèn mọn, thân phận thấp kém, chỉ là một cái gậy thịt thịt tùy tiện tay có thể vứt được của Dương Thất.

Bàn tay trắng nõn của công chúa cao quý kết hợp với gậy thịt của tử sĩ ti tiện, giữa không trung tạo thành một hình ảnh bí ẩn khiến tim đập nhanh hơn, miệng khô lưỡi khô khốc.

“Công chúa!” Cả người Dương Thất run rẩy, dưới háng bị tiểu công chúa ướt đầm bàn tay trơn bóng cầm lấy gậy thịt, liên tục nhảy lên, một bộ dáng muốn bắn ra! Người từng bị tình lang

nội bắn qua, lúc trưa trưa lại dùng tay giúp hắn tiết ra viên Hiên Viên Minh Châu nhiều lần., Làm sao không rõ thịt bồng nhảy có ý nghĩa gì? Lúc này, lông mày lá liễu cong của nàng nhảy lên, khóe môi mơ hồ nhếch lên một vòng ý cười, tay lại không ngừng, nắm lấy gậy thịt giống như móc câu Dương Thất khom đẩy về phía bên trái, bàn tay bao lấy gậy thịt ép xuống.

Làm cho hắn có một cái đầu rùa màu đỏ thắm thô to...

Hàn Lập nhắm ngay xuân hoa Hạ Hoa đang trần truồng ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“A.” Hai vị thị nữ kinh sợ kêu lên một tiếng, các nàng không phải xử nữ, cũng bị Dương Thất cắm vào trong phòng tắm này, biết rõ thời điểm những đồ vật hư hỏng này nhảy lên liên tục có ý nghĩa gì.

Nếu như chỉ có Dương Thất bắn ra đầu rùa về phía các nàng, hai nàng còn có thể ngang mày dọc quát khẽ một phen, nguyên ý không để Dương Thất bắn một thân, còn phải xem tâm tình của các nàng.

Nhưng giờ phút này lại là công chúa nắm lấy nhục bồng của Dương Thất, chỉ huy Dương Thất, để cho hắn bắn tinh về phía hai người. Thử hỏi, các nàng sao dám tránh né? Trực tiếp quỳ gối ở sau lưng công chúa, ôm lấy tay công chúa, ngực sữa dán vào lưng ngọc trơn bóng của nàng, đặt cằm lên vai công chúa, hưng phấn thở dốc, bởi vì một màn kích thích trước mắt, mà khơi dậy dục vọng, làm cho tiếng rên rỉ không ngừng vang lên bên tai Hiên Viên Minh Châu.

Nàng gắt gao nhìn gậy thịt trong tay công chúa, chờ Dương Thất bắn tinh.

Nàng có dự cảm, chỉ cần Dương Thất bị bàn tay công chúa nắm chặt cây gậy thịt bắn ra tinh thạch, quan hệ giữa hắn và công chúa tất nhiên sẽ phát sinh một biến hóa nghiêng trời lệch đất! Có cái gì thay đổi xanh biếc đoán không được, nhưng khẳng định sẽ không chỉ có mỗi Dương Thất chơi đùa một bên bốn thị nữ, nàng và công chúa ở trên giường ngọc an ủi đơn giản như vậy.

Đáng tiếc.

Sáu vị nữ nhân kiều my đều đang đợi nam nhân duy nhất ở đây bắn ra tinh túy, nam nhân này hết lần này tới lần khác dừng lại thế bắn tinh, bị bàn tay trắng nõn nõn của công chúa nắm chặt cây gậy thịt hình móc câu, cũng dần dần lắng xuống nhảy lên.

“A!” Sáu vị thị nữ đều thất vọng.

“Hả?” Cửu công chúa cũng đang nghi hoặc, nhìn hỏa nhiệt nhục bông trong lòng bàn tay, đích xác không có ý tứ bắn tinh.

“Phù!” Dương Thất thở hỏn hển, thân thể khô mồ đầm đìa mồ hôi, hiển nhiên đã chịu đựng qua một trận dằn vặt.

Nhưng hắn vẫn sống sót.

“Công, lời nói của công chúa “Dương Thất” bởi vì bị tiểu công chúa nắm chặt, mà đang run rẩy, “Dương Thất không dám tùy ý bắn tinh, sống, sợ rằng lát nữa nếu bị mềm đi, liền thôi, công chúa sẽ không có cách nào nhìn ta nữa, cây gậy này của ta...” Hắn có chút ấp úng, không dám nói tiếp.

Sáu nữ nhân trần trụi ở đây nghe hiểu được ý của hắn.

Sắc mặt Thu Hoa cổ quái, Dương Thất này thật đúng là nghe lời... Nếu hắn đâm vào huyết của công chúa, có phải cũng phải được công chúa cho phép mới dám nội gián bắn công chúa không?” “Hiên Viên Minh Châu từ chối cho ý kiến, vẻ mặt bình tĩnh, trong ánh mắt chỉ lộ ra một tia ý cười khó hiểu.

Bích Hà vẫn duy trì tư thế ôm sau lưng, song nhũ dán lưng ngọc công chúa, cảm thân mật đặt trên vai công chúa, len lén quay đầu, liếc mắt nhìn khuôn mặt công chúa ở khoảng cách gần.

Là ảo giác sao? Công chúa tựa hồ rất cao hứng, có chút mặt mày hớn hở.

Ừm, lúc lười biếng, mặt mày hớn hở.

“Công chúa, ta đến hầu hạ ngài” Bích Hà không đoán ra được ý tứ của công chúa, nhưng công chúa đều đã chủ động nắm chặt lấy gậy thịt của Dương Thất, nếu như nàng còn không rõ

nhu cầu của công chúa lúc này, vậy thì nàng hoàn toàn mặc kệ! Bích Hà vốn tưởng công chúa sẽ chấp nhận, bộ dáng trước kia cũng là như vậy, công chúa rất ít khi chủ động để nàng đi an ủi, nhưng mỗi lần Bích Hà tiến lên, công chúa lại rất ít khi cự tuyệt.

Nhưng lúc này, Bích Hà rõ ràng từ trong xoang mũi của công chúa, nghe được một tiếng “Ừm” uể oải.

Công chúa đáp ứng, là rất muốn có nó sao? Bích Hà lén lút cười một tiếng, quay đầu nói với cô Đông Thảo cầm muôi gỗ: “Đến cốc Đông Thảo, nàng há hốc mồm cho ta, thật giống như một con ong mật cần cù sau khi nuôi ăn.

Theo Đông thảo tưới Bách Hoa mật nóng bỏng cho nàng, bích hà ngậm một miếng lớn hoa mật, lại nghiêng đầu, bờ môi dán vào lỗ tai tiêu xảo óng ánh của công chúa, ngậm vào vành tai, nhẹ nhàng liếm láp cắn.

Đồng thời, bích hà hai tay lần nữa trèo lên song nhũ công chúa, lần này nàng không lưu thủ, trực tiếp che hai cái ngọc nhũ, kích thích sữa công chúa đã trưởng cao, gầy lộp đi lộp lại.

Đông thảo thấy rõ, mặt đỏ hồng lần nữa từ trong thùng đựng Bách Hoa mật, tưới lên thân thể hai người lại bắt đầu dây dưa.

“Ân da.” Hiên Viên Minh Châu phát ra một tiếng rên rỉ, ngửa đầu lên há miệng nhỏ hồng hào thở dốc, ánh mắt trở nên mê ly, tay ngọc cầm gậy thịt Dương Thất Nhục vô lực buông lỏng, hai chân xiết chặt, buông lỏng ra, cọ xát vài cái.

Thấy công chúa động tình, bích hà tiến tới, hôn môi hồng của công chúa, bốn miếng môi nóng bỏng mài qua, từ trong miệng Bích Hà ngậm Bách Hoa mật cùng hỗn hợp vật thơm ngon, lúc hai nàng hôn nhau, không ngừng chảy vào trong miệng Hiên Viên Minh Châu, bị nàng một ngụm nuốt vào.

Bốn vị thị nữ nhìn đến đỏ mặt tía tai, đặc biệt là hiện tại, bích hà cùng công chúa hôn nhau hùng hực, hai người hương thơm ngào ngạt đưa tiễn, môi lưỡi quấn quanh bộ dáng diễm lệ, cộng thêm đám thị nữ nhìn thấy công chúa, ngửa cổ thiên nga, yết hầu trắng nõn đẹp đẽ đang không ngừng làm ra động tác

nuốt xuống, trong lúc hôn nhau, Bách Hoa mật và mùi thơm
nức mũi đã nuốt xuống.

triền miên như thế, lửa nóng như thế, làm cho các nàng là thị
nữ của công chúa đều không nhận được ảo tưởng, nếu là tự
mình đến hầu công chúa, quần môi công chúa, lưỡi thơm quần
quanh, đút cho công chúa uống Bách Hoa mật, hoặc là bị công
chúa cho ăn, lại là hưởng thụ và kích thích cỡ nào đây?” “Ba
vị thị nữ” đều quần lên, hôn một nụ hôn ngọc chân và bắt
chân của Hiên Viên Minh Châu, cầm cái muôi gỗ, chỉ có thể là
cổ đông bằng gỗ, đúng là hưởng thụ và kích thích cỡ nào
chứ?”

U oán nhìn.

Dương Thất là người duy nhất trong phòng tắm cảm thấy thất
vọng, đây là chuyện đương nhiên, công chúa cùng các thị nữ
tiến hành vui vẻ cùng nhau, lúc an ủi lẫn nhau, bàn tay nhỏ bé
liền buông ra thịt, khiến cho Dương Thất Tâm đều vỡ nát.

Nhưng hắn cũng biết, quan hệ hôm nay với công chúa đã đột
phá một bước rất lớn, không thể yêu cầu xa vời hơn.

Nhưng mà, ngay khoảnh khắc hắn thất vọng đến cực điểm,
hắn liền thấy ngọc thủ công chúa lần nữa nâng lên, giống như
đang tìm kiếm cái gì, trái phải, trên dưới, vừa đi vừa tìm kiếm.

“Công chúa!?” Dương Thất khó có thể tin ngẩng đầu lên, nhìn
về phía tiểu công chúa đang hôn nhau với nàng. Hai vú non
tròn trịa của nàng bởi vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên
xuống, vừa mới bị đông thảo tưới qua một lần Bách Hoa mật,
trên đôi song nhũ tuyết trắng của công chúa, bao trùm một
tầng chất lỏng sền sệt mềm mại, dưới ánh nến ở bốn phía
phòng tắm chiếu sáng lập lòe, hai viên mủ màu đỏ tươi ngạo
nghe đứng thẳng.

Giống như một cây gậy thịt của Dương Thất.

Mà bàn tay nhỏ bé của công chúa lại giơ lên, không ngừng lục
lọi trên không trung, tựa như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Bàn tay trắng nõn ở dưới háng cách đó không xa, một mực tìm
kiếm, Dương Thất thấy mà nhiệt huyết dâng lên, rút cuộc là

gan lớn lên, cái eo vươn về phía trước, dùng gậy thịt nóng như lửa, thử dò xét... đâm một cái về phía trước.

Vừa vặn đâm vào bàn tay nhỏ nhắn của Hiên Viên Minh Châu, đầu rùa chỉ trúng ngón tay trắng nõn của nàng, tựa hồ đang nói cho nàng biết, gậy thịt ngay ở đây...” Công chúa, Dương Thất đáng chết... “Toàn thân Dương Thất đều vì sợ hãi và kích động mà run rẩy, nhưng sau một khắc, khuôn mặt căng thẳng của hắn liền hòa hoãn xuống.

Bàn tay ngọc của công chúa mềm mại ướt át, lại lần nữa cầm lấy cây gậy thịt nóng bỏng của nàng. Ngọc thủ mà tiểu công chúa rất coi trọng trong lòng nàng an ủi, khiến cho cây bông thịt người Dương Thất Vũ dịu xuống, tâm thần khẩn trương bất an trong lòng ngực cũng theo đó lắng xuống.

Trong lòng hắn lúc này tràn đầy cảm động! Tiểu công chúa nguyện ý làm những chuyện này vì hắn.

Dương Thất, chết cũng không tiếc.

“Ừm... Ừm...” Bích Hà cùng Cửu công chúa nụ hôn nóng bỏng vẫn tiếp tục, Dương Thất nhìn thấy công chúa đang ôm lấy thị nữ của nàng hôn nhau, công chúa đang nhắm mắt, giữa ban ngày khuôn mặt xinh đẹp long lanh, giờ phút này lại lộ ra xuân ý nồng đậm, tại thị nữ hôn môi nàng, công chúa cũng nóng bỏng phun ra lưỡi thơm, quần lấy môi thị nữ ở giữa không trung.

Trên mặt thị nữ Đông Thảo tràn đầy đỏ ửng, run rẩy nâng muôi lên Bích Hoa mặt, tưới lên hàm son đỏ tươi cứng rắn của công chúa, hai tay của Bích Hà sớm đã chờ ở nơi đó, theo hỏa nóng hồi của Bích Hoa mặt tưới vào, hai tay của nàng cũng tùy theo vuốt thoả thích của song nhũ công chúa, dùng ngón tay kẹp lấy, xoa nắn nắn., Sát nhẹ đầu ngực mẫn cảm của công chúa, giữa hoặc đôi bàn tay ngọc bao lấy hai cái sữa công chúa, dùng sức nắm chặt, để búi ngực công chúa từ kẽ ngón tay nhô ra, Đông Thảo lại thức thời tưới Bích Hoa mặt nóng hồi sền sệt lên đầu lông ngực công chúa, nóng đến mức làm công chúa rên rỉ đau đớn, hai chân co quắp, xiết chặt.

“Công chúa!” Dương Thất nhìn mà miệng đắng lưỡi khô.

Lúc tiểu công chúa hôn phu với thị nữ, bàn tay ngọc đang nắm lấy nhục bông của hắn lại không dùng lại.

Đi lên trước, công chúa tựa hồ dùng bàn tay lần nữa cảm thụ nhiệt độ của cây gậy thịt này, chỉ dùng bàn tay bao lại thân bông nóng rực của hắn, năm đầu ngón tay chỉ có ngón cái cùng ngón trỏ quấn lấy gậy thịt của hắn. Nhưng gậy thịt Dương Thất hiển nhiên quá lớn, chỉ dựa vào ngón cái và ngón trỏ của tiểu công chúa, giống như hoa lan nắm lấy cây gậy, không có biện pháp ôm chặt được nó.

Tiểu công chúa như ý thức được vấn đề này, một lúc lâu sau, ba ngón tay mảnh khảnh còn lại của nàng mới rơi xuống, cuốn lấy gậy thịt thô to của hắn, toàn bộ bàn tay, hoàn toàn bao lại! Bàn tay trắng nõn dán lên thân gậy, ngón tay mảnh khảnh ưu tú quấn quanh, móng tay óng ánh mượt mà, không một cái nào không chênh lệch với cây gậy màu đỏ thắm của hắn.

Hơn nữa công chúa vừa rồi được thị nữ hầu hạ, toàn thân đều bị bao vào trong một tầng Bạch Hoa mật nóng hôi sền sệt, lòng bàn tay trắng nõn cũng không ngoại lệ.

Giờ phút này, toàn bộ bàn tay nhỏ bé của công chúa đang nắm chặt lấy gậy thịt của hắn, khiến Dương Thất cảm nhận được sự hưởng thụ của huyết mật trơn bóng mềm mại! Lúc ban đầu, công chúa chỉ đơn thuần cầm lấy gậy thịt của hắn, đợi đến khi hôn lên ngọn lửa của nàng kết thúc, bàn tay nàng mới bắt đầu cử động.

Lúc đầu, bàn tay nhỏ bé của công chúa chỉ là sờ soạng trên gậy thịt của Dương Thất, như là lần nữa xác nhận hình dạng của cây gậy thịt này, khi sờ vào cái đầu rùa thô to tròn vo, bàn tay nhỏ bé của công chúa rút trở về, thò vào bên trong tìm kiếm.

Linh tâm Dương Thất Phúc đã tới, đúng là biết chậm rãi ưỡn lên hạ thể, cắm vào vòng tròn do bàn tay ngọc của công chúa tạo thành. Hắn không phải muốn cắm vào huyết, mà chỉ muốn dùng gậy thịt phối hợp với gốc cây gậy thịt công chúa để thăm dò. Dù sao thì gậy thịt của hắn cũng dài đến hai mươi phân, với tư thế hiện tại của công chúa đang nằm ngửa trong lòng

xanh, đưa tay ra cũng không dò xét được gốc cây gậy thịt của hắn.

Chỉ là nghỉ ngơi tốt, nhìn thoáng qua tình huống dưới khó Dương Thất, vũ mị cười, lại quần lấy hôn lên mặt công chúa, sau khi lưỡi thơm liếm láp hôn vài cái, rất nhanh liền nóng lòng lần nữa hôn lên môi son của công chúa, dây dưa với nàng.

Bị bích hà ảnh hưởng, động tác của Hiên Viên Minh Châu lục lọi gậy thịt Dương Thất Đạo ngừng lại, hai con ngươi nhắm lại hôn nhau với bích hà, một chân ngọc vô thức nâng lên, bị Hạ Hoa bên chân ôm vào trong ngực, dùng ngực cọ xát bàn chân trắng nõn của công chúa, tràn đầy tình cảm si mê.

“Công chúa...” Dương Thất có chút thất vọng hô lên.

Không dám oán giận quá lớn.

Nhưng tiếng này lại bị Hiên Viên Minh Châu nghe thấy.

Tay nàng nắm chặt tử sĩ Dương Thất lại chuyển động, lần nữa chậm rãi chuyển động.

Cầm thìa gỗ, mục tiêu duy nhất không tham dự vào trận Đông Thảo nóng cháy triền miên này khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

Toàn thân ngọc nhuận óng ánh, da thịt nhiễm lên tình muốn đỏ, vừa hôn nhau, hưởng thụ các nàng hầu hạ, vừa vươn bàn tay nhỏ bé, nắm lấy gậy thịt người da đen nhánh đang đứng cạnh giường ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mà người đàn ông kia, cũng chính là tử sĩ Dương Thất. Hắn cũng để trần thân thể cường tráng, lộ ra lồng ngực rắn chắc, cơ bắp ở phần bụng giống hệt con đường đá, rõ ràng sắp xếp từng khối một, thô sơ đếm từng cái một., Tám khối! Mà lúc này, mồ hôi trên thân Dương Thất đầm đìa, bắp đùi trắng kiện run rẩy, đầu gối uốn lượn xuống, cả người giống như đang cưỡi ngựa, phần eo lại gắng gượng đi ra ngoài, để gậy thịt dưới hông tiến đến bên tay công chúa, để công chúa có thể nhẹ nhàng vuốt ve cây gậy thịt cong to khỏe này của hắn.

“Công chúa, công chúa, ài...” “Ừm ừm ừ...” “Công chúa, thích như vậy không?” Hô, hô!” Mấy người dân dân quần lấy nhau, phát ra tiếng rên rĩ lòng người, tiếng thở dốc của Bách Hoa mật.

Dương Thất trợn tròn hai mắt, thở hổn hển, tay ngọc của công chúa càng lúc càng nhanh, rất thuần thực giúp hắn bóc thịt bồng, mang đến cho hắn khoái cảm không gì sánh kịp.

Dương Thất biết nguyên nhân công chúa thuần thực như vậy là vì Tiêu Viễn, hai người thường xuyên ở giữa trưa nên ở trong thư phòng thân thiết, động tác thân thiết của công chúa hoàn toàn là vì giúp Tiêu Viễn làm như vậy, đúng không? Rất thuần thực.

Dương Thất cũng là từ bích hà, còn có những việc mà bốn vị thị nữ biết - trong khoảng thời gian này hắn không bước ra khỏi hậu viện phủ công chúa một bước.

Nhưng hắn không oán trách hay oán giận, phẫn hận. Vào thời khắc này, công chúa có thể dùng tay ngọc trấn an nhục bồng của hắn, Dương Thất đã vô cùng thỏa mãn rồi!” Nhìn thấy động tác hai chân của công chúa càng lúc càng lớn, liên tục vặn vẹo siết chặt., Thu Hoa rút cuộc cũng nổi lá gan, cúi người há miệng, hôn một cái ở dưới thân mật của công chúa, hai môi đỏ mọng và đôi môi âm nhu ướt đầm dán vào nhau, tựa như ái mộ qua lại hôn âm hộ của công chúa, lại thè lưỡi xinh xắn ra, nhẹ nhàng chui vào trong huyết mật của công chúa.

“A ha ha!” Hiên Viên Minh Châu tiến tới cao trào, co giật run rẩy, hạ thân đưa mật thám đến bên miệng, nắm chặt tay Dương Thất Nhục Bồng, Dương Thất thông qua ngọc thủ của nàng, đã biết lần này cao trào công chúa kéo dài ít nhất mười cái hô hấp, mới vô lực xụi lơ, bàn tay ngọc nắm chặt thả lỏng, nhưng vẫn nắm được cây gậy thịt của hắn.

Mấy vị thị nữ bị lây nhiễm, lần lượt đạt tới cao trào, ngay cả Đông Thảo một mực không tham dự, đều bị một màn dân đảng này kích thích đến, hai chân kẹp chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giữa chân chảy ra từng dòng nước.

“Công chúa ” Lúc ánh mắt mê ly của Hiên Viên Minh Châu hưởng thụ dư vị cao trào, Bích Hà lại si mê vươn đầu lưỡi, hôn lên trên gương mặt nóng bỏng ửng hồng, bàn tay nhỏ dịu dàng trấn an nhũ nhục của nàng.

Thu Hoa vốn định rời khỏi huyết mật của công chúa, nhìn thấy một màn này, lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng liếm láp âm hộ công chúa chảy ra mật.

Dương Thất hết thấy đều để ở trong mắt.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mới mở miệng, khàn khàn nói một câu: “Đủ rồi, Bích Hà cùng ba thị nữ mới dừng vuốt ve.

Dương Thất không dám nói lời nào, cúi đầu, ánh mắt rơi vào bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết đang nắm chặt cây gậy thịt của mình.

Công chúa còn chưa buông tay ra, là quên rồi sao? Rất nhanh, Dương Thất đã biết nguyên nhân.

“Tới đây nào.” Hiên Viên Minh Châu bắt lấy tay của nam nhân kia dùng mấy phần lực đạo, Dương Thất ngoan ngoãn khom đầu gối, bị công chúa kéo gậy thịt tiến về phía trước, hần vốn cho rằng công chúa muốn hần tới gần một chút, ai ngờ lực đạo của bàn tay ngọc kia càng lúc càng lớn, cuối cùng Dương Thất bị ép quỳ gối trên giường ngọc trong phòng tắm, dưới háng gậy vừa vịn dựa vào bên miệng công chúa của Bích Hà.

Chẳng lẽ... Mấy vị thị nữ trong lòng kinh hoàng, công chúa... chịu không nổi? Muốn ăn cái thứ xấu này của Dương Thất sao?! Một màn ảo tưởng cuối cùng cũng không có xuất hiện.

Hiên Viên Minh Châu mở mắt, nhìn chăm chăm vào cây gậy thịt trước mặt nàng, cơ hồ đâm vào cây bông.

Tình cảm mê ly trong mắt nàng muốn tiêu tan, ánh mắt trở nên hết sức phức tạp, phảng phất không phải Dương Thất Nhục Bông, mà là một người khác.

Mấy vị thị nữ trần truồng cũng không mở miệng, các nàng đang chờ quyết định của công chúa.

Mãi tới lúc này.

Công chúa lại giơ tay ngọc lên, hạ xuống cây gậy thịt cong to dài của Dương Thất, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt cây gậy thịt màu đỏ thẫm, mấy vị thị nữ mới thở phào một cái, nhìn nhau một cái.

Cũng không biết các nàng đang hưng phấn hay đang cảm khái, hay đang mừng rỡ vì quyết định của công chúa.

Ngay từ đầu công chúa ngay cả chính mắt cũng không chịu nhìn Dương Thất một cái, đến bây giờ chịu đối diện với gậy thịt của hắn, còn dùng hai tay nắm chặt, dùng lòng bàn tay cùng ngón tay thon thả chạm vào, chạm rãi ma sát, cảm thụ, từng chút từng chút cảm nhận độ nóng của cây Dương Thất này.

Công chúa, đang dùng ánh mắt hoang mang nhìn cây gậy thịt này! Đồng thời, đôi tay nhỏ của nàng cũng từ từ cử động, hai cánh tay cùng nắm chặt, rút cuộc bọc lấy cây gậy thịt của Dương Thất vào trong lòng bàn tay trắng nõn.

“...”

Công chúa!” Dương Thất rung mình một cái, y quỳ trên giường ngọc, dưới háng gậy thịt bị công chúa nắm chặt, đã không biết là nổ tung, hay là bị bỏng muốn thiêu trụi cả người y.

Hắn cảm thấy toàn thân không thoải mái, toàn thân bách hài đều phiêu phiêu dục tiên, dưới khổ gậy thịt càng là dưới hai bàn tay nhỏ bé của công chúa kẹp liên tục nhảy lên, tựa như Giao Long bị trói buộc muốn ra khỏi vực sâu.

Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu liếc Dương Thất một cái, ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt Dương Thất tràn đầy dục vọng và ái mộ, cùng với một ít kính sợ, mà trong mắt nàng, lại là một loại cảm giác mê man không thể xua đi.

Dường như nàng cũng không biết vì sao phải nắm chặt cây gậy thịt của nam nhân ngoài Tiêu Viễn, còn cùng nam nhân này ở trong phòng tắm, thân thể trần truồng, mặc cho đối phương thưởng thức.

“Công chúa!” Thấy bộ dạng tiểu công chúa như vậy, dục hỏa của Dương Thất giảm bớt một chút, dùng cổ họng khô khốc mở miệng nói: “Đừng miễn cưỡng chính mình, tâm bệnh của tại hạ đã tốt hơn phân nửa. Chỉ cần có thể bầu bạn bên cạnh công chúa, Dương Thất thế nào cũng không sao cả!” Mấy thị nữ đều kinh ngạc nhìn về phía hắn., Tên ngu ngốc này, công chúa đều chủ động cầm gậy thịt của hắn, chẳng lẽ không có nửa điểm ý nghĩ? Lừa quỷ đâu? Hai mắt Hiên Viên Minh Châu khôi phục lại một chút thần thái, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai, sau đó, hai tay nắm chặt cây gậy thịt Dương Thất Hỏa nóng chậm rãi động vào trong.

Da thịt của Dương Thất Nhục Bồng không tính nghiêm trọng, nhưng cũng có một ít, sau khi bị công chúa nắm chặt cây gậy thịt, cái đầu rùa tròn vo đỏ thẫm cuối cùng cũng lộ ra ngoài. Dưới cái nhìn chăm chú của Hiên Viên Minh Châu và mấy thị nữ, trên mắt rùa đã chảy ra một giọt nước trong suốt.

Khí tức nam nhân vô cùng mãnh liệt bay thẳng vào mặt Hiên Viên Minh Châu.

Mặt nàng đỏ bừng, hai bàn tay nhỏ bé từ từ trượt xuống gốc, khoảng cách hành động chừng mười lăm mười sáu công, cuối cùng mới chạm vào bộ lông đen sì của Dương Thất, trên bàn tay còn có thêm vài phần thô ráp, khiến cho màu đỏ trên mặt càng thêm kiều diễm.

Nàng lại lần nữa cầm lấy hai tay Dương Thất Nhục Bồng, chậm rãi khuấy động lên, hai cánh tay cùng cầm thụ cây gậy Hương Tiêu có hình dạng quái dị này, cho đến khi gần chạm phải đầu rùa, vỏ chim lại bao lấy non nửa cái đầu rùa, hai tay Hiên Viên Minh Châu mới dừng lại.

Bởi vì động tác dao động của nàng, càng nhiều chất lỏng từ trên mắt ngựa của Dương Thất Quy chảy ra, tí tách rơi xuống trên bụng của nàng.

Trái tim của bích hà đập thành thạch, vị trí chất lỏng rơi xuống đủ để chứng minh hiện tại vị trí của Dương Thất và công chúa mập mờ đến cỡ nào.

Đôi tay ngọc của Hiên Viên Minh Châu dần tăng tốc, dùng phương thức quán quanh thân gây, làm Dương Thất động thịt bồng.

Mấy vị thị nữ nhìn mà tròn tròn hai mắt.

Các nàng tận mắt nhìn thấy, cây đồ vật hư hại này trong tay công chúa, bị mát xa bóp nát hành lý, lưng lay, cái đầu rùa màu đỏ thắm không ngừng hướng về phía công chúa gật đầu chào hỏi, mỗi lần gật đầu đều đại biểu công chúa hoàn thành một lần hành động loay hoay., Cũng có nghĩa là lại có chút ít nước bắn bị hai tay công chúa đè ép ra, rơi thấp xuống dưới bụng nàng, ngực, bắp đùi, thậm chí là... Âm Quát! “Công... Chủ!!” Dương Thất run rẩy liên tục, gằm nhẹ một tiếng, toàn thân đều căng thẳng đến cực hạn., Mồ hôi trên người không ngừng tuôn ra! Sau một khắc, một cánh tay của công chúa buông lỏng, đang lúc Dương Thất thất vọng, một bàn tay trắng nõn đặt lên đầu rùa của gã, ôn nhu bao lại, lòng bàn tay trắng nõn nà cùng với đầu rùa vốn thân mật vô song tiếp tục dán lại với nhau.

Dương Thất khó có thể tin, cúi đầu nhìn, vừa vặn cùng tiêu công chúa kia sáng ngời, tựa hồ ánh mắt mang theo ý cười nhìn nhau.

Cái nhìn này khiến Dương Thất Tâm say khướt, hóa thành một bãi nước xuân, bồng bênh bay lên bầu trời.

Hắn là công chúa, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi.

Nhưng mà, kích thích mãnh liệt hơn vẫn ở phía sau.

Hiên Viên Minh Châu bao trùm lòng bàn tay của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, toàn thân Dương Thất rung lên bần bật, không kịp nói cho công chúa, cũng không kịp quay người, kích thích mãnh liệt khiến hắn trong nháy mắt mở ra tinh quan, từng luồng từng luồng tinh túy điên cuồng phun ra, đánh vào lòng bàn tay công chúa.

Xạ tinh lực đạo vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đầu rùa của hắn lại bị lòng bàn tay trắng nõn của Hiên Viên Minh Châu nắm chặt, không phun ra một giọt tinh thạch nào từ kẽ ngón tay.

Mấy vị thị nữ thấy vậy ngây dại.

Bạch đực tinh túy tí tách từ ngón tay công chúa tràn ra, rầm rầm rơi vào trên bụng nàng bằng phẳng, lấp đầy rốn mượt mà của công chúa, những tinh túy tanh hôi này lại chảy xuống dưới, làm vết mông non trắng nõn của công chúa cũng bị vấy bẩn.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, dục vọng nóng bỏng theo tiếng thở chậm rãi lắng xuống một chút.

Các nàng đã nhìn ra, hiện tại tâm tình công chúa có chút phức tạp, ánh mắt một mực kinh ngạc nhìn chằm chằm Dương Thất vẫn còn cứng rắn như trước.

Một lúc lâu sau, công chúa mới khẽ phun ra một câu: “Mẫu thân, con làm được sao? Cái gì làm được? mấy vị thị nữ nghi hoặc khó hiểu, nhưng không có thời gian suy nghĩ nhiều, công chúa buông đầu rùa Dương Thất ra, đưa bàn tay dính đầy máu kia đến trước mặt ba vị thị nữ.

” liếm sạch...”...” Cứu công chúa nhìn thoáng qua cây gậy thịt vẫn cứng rắn của Dương Thất, quay đầu nhìn về phía thị nữ bên cạnh, cười nói: “Đông Thảo, người đi làm với Dương Thất, tên này còn chưa thỏa mãn “Đông Thảo” ý thức nhìn gậy thịt dưới khó của Dương Thất, trong lòng rung động, mềm mại đáp lại một tiếng: “Vâng, công chúa” nàng đi về phía Dương Thất, khuôn mặt đỏ bừng.

Trong phòng tắm, rất nhanh vang lên tiếng dâm dăng.

Tiếng keng keng keng keng vang lên, rất lâu sau mới bình tức lại.

Tiên tử tu hành (56)

Ánh nắng tươi đẹp xuyên qua đại thụ cành lá tươi tốt, lưu lại trên thảm cỏ loang lổ bóng dáng, ánh nắng ấm áp làm cho thảm cỏ ấm áp, nằm trên đó, bị gió nhẹ thổi qua gò má, não hải thả hết, cái gì cũng không nghĩ tới, chính là thời gian nhàn nhã gần đây của Triệu Thanh.

Thanh Ngưu ăn cỏ cách đó không xa, sinh hoạt trong nhà dưới sự giúp đỡ của thương nhân bụng bự đáng giận kia càng ngày càng tốt, trên mặt cha mẹ cả ngày đều có thể nhìn thấy nụ cười, nãi nãi của gia gia cũng không phải là thiếu niên lắm còn xuống đất làm việc, gia gia mỗi ngày không phải ở lại trong nhà nằm trên ghế thái sư mà Vương Đại Phú mua, dùng thuốc, chính là ở chung quanh thôn tán gẫu với người khác, cái loại cờ đá hình vuông vây quanh kia.

Mụ nội có chút bận rộn, không phải là làm một chút món ngon ngọt, ướp một ít mật quả, chính là dệt cho nàng một ít thứ dùng để gả... đáng ghét.

Nàng cũng không muốn lập gia đình.

“Ài” nghĩ đến những chuyện kia, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt của Triệu Thanh lộ ra thần sắc phiền não.

Vương đại phú cái gì cũng tốt, so với vị Minh Châu tỷ tỷ kia còn tốt hơn một chút, ở lại giúp đỡ nhà các nàng, lại giúp người trong thôn, mỗi người đều bởi vì hắn đến mà kiếm tiền.

Trải qua mấy tháng này, Vương đại phú nhiều lần dây dưa với nàng, động tay động chân với nàng, lại bị phụ mẫu nửa vờ khuyên can, nửa ép buộc đi mấy lần thôn trang của Vương đại phú, Triệu Thanh cũng minh bạch., Cái tên thương nhân bụng bự này thật ra không phải người xấu, hắn chỉ đơn thuần thích nữ hài tử, trong nhà có khoảng sáu người phụ nhân!” Tên béo kia sao lại có nhiều người thích như vậy chứ?” Triệu Thanh Thanh bẻ một cọng cỏ xanh, cho vào miệng nhỏ mà cắn, không thể nói là ngọt đến mức cỏ xanh lại khiến nàng cảm thấy ấm áp, trong đầu lại một lần nữa để trống không.

Nàng nhớ tới tình hình trong Vương đại phú trang mấy lần trước.

Nàng nhìn thấy sáu vị phu nhân của Vương đại phú, mỗi người đều rất xinh đẹp, đại phu nhân rất quý phái, nhị phu nhân rất hiền lành, Tam phu nhân một thân hương khí thuần sinh, Thanh Thanh yêu thích nàng, Tứ phu nhân tư thế hiên ngang, mặc trang phục bó sát ở trong đám hộ vệ giáo luyện kiếm, một phu nhân xinh đẹp cầm trường kiếm vỗ lên người những hộ vệ thân hình cường tráng kia, nàng lúc ấy liền ngây người.

Ngũ phu nhân nha... có chút lạnh lùng, trừ lúc ban đầu khẽ gật đầu với nàng, sau khi gọi nàng một câu Thanh Thanh muội muội, cũng không nói gì thêm.

A đúng rồi, nàng còn có một đứa con gái, tuổi cũng xấp xỉ nàng, đều khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhưng ăn mặc lại đẹp hơn nàng, là một cô bé vẫn tự lẳng lặng, nhưng Thanh Thanh không hiểu sao cảm thấy tính cách của nàng có chút quái cường, liếm môi son son phấn, ánh mắt như có chút bất mãn với nàng.

Áo giáp sao? Hình như không phải, nữ hài Vương Tiểu Hà kia, Ngũ phu nhân để nàng bồi tiếp trong trang viên, Thanh Thanh vốn rất chờ mong, nhưng Vương Tiểu Hà lại cự tuyệt.

Có thể... thật sự không thích nàng lắm.

“Thanh Thanh, nhớ coi trọng trâu!” Thanh âm phụ thân từ đằng xa truyền đến, Triệu Thanh dùng tiếng nói thanh thúy đáp lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Thanh Ngu vừa vặn đang hảo hảo ăn cỏ.

Nếu là trước kia, bây giờ chắc chắn nàng sẽ không được nhẹ nhàng như vậy, phải giúp đỡ làm việc, mãi tới khi mệt mỏi mới có thể chặn bò.

Nhưng sau khi Vương đại phú đến, không phải là công tác của nàng bị giảm bớt, chỉ cần mỗi ngày thả bò, gia gia nãi nãi cũng có thể dưỡng lão, cha mẹ cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngay cả đệ đệ cũng vui vẻ không ít, cả ngày không phải là theo cái mông của nàng liền ở trong thôn chơi đùa.

Hết thấy tất cả, đều là vì Vương Đại Phú mang tới cái biến.

“Hay là giả cho hắn luôn đi, dù sao đám phu nhân của Vương đại phú cũng đều rất tốt... Không không, ta đang nghĩ gì đây!!” Triệu Thanh vỗ vỗ mặt, để cho mình tỉnh táo lại.

Nàng đã thề không lập gia đình, cả đời đều ở Thanh Sơn thôn, ở bên cạnh ba mẹ.

Nhưng mà... A a, phiền chết mất thôi! Không nghĩ nữa!” Là nàng sao?” Triệu Thanh nằm trên bãi cỏ dưới đại thụ ôm đầu lăn qua lăn lại vì Vương đại phú cùng với người nhà mà phiền não không thôi, một nam một nữ đột ngột xuất hiện trên ngọn đại thụ cách đó không xa, ánh mắt rơi vào trên người thiếu nữ, ánh mắt tràn đầy kích động cùng với một tia nghi hoặc.

Khí chất hai người này thập phần kỳ quái, không thể nói là cao quý tao nhã, lại không phải bình dễ gần người, chỉ là trên người có một loại khí tức không tương xứng với trần thế, giống như tùy thời đều sẽ uẩn hóa trên thế gian, thân ảnh hiện ra một loại sắc thái hư ảo.

“Có lẽ... không phải.” Nam nhân kia do dự một chút rồi nói.

Thiếu nữ dưới bóng cây lăn qua lăn lại, vụn cỏ dính đầy quần áo vải thô, ngay cả tóc cũng lộn xộn trở thành ổ gà, cộng thêm hai tay hai chân mở ra, hiện lên hình chữ lớn nằm, trong miệng còn nghiền răng nghiền lợi như cắn một cây cam thảo.

Nhìn thế nào cũng thấy không giống bệ hạ.

Nhìn trái không giống, nhìn phải cũng không giống.

“Ngươi chắc chắn là thôn này sao?” Nữ nhân liếc mắt nhìn hắn.

“Làm sao xác định được? Năm đó bệ hạ mang theo ta tới đây kiến tạo động thiên phúc địa... Nàng từng nhìn sang bên này, ánh mắt lộ ra vài phần hoài niệm “Nam nhân chần chờ bất định.

“Ngươi cũng không lăm miệng hỏi một câu?” Ha ha, ngươi dám hỏi? Khi đó... Ngươi cũng không phải không biết bệ hạ là dạng gì...” Hai người đứng trên ngọn cây đều trầm mặc xuống.

Không có mở miệng nữa, cũng không có rời khỏi nơi đây.

Lúc này, phía xa có một thiếu niên hắc trắng chạy tới, bước chân vội vàng, ánh mắt nhìn loạn xung quanh, tránh né đến gần thiếu nữ dưới bóng cây.

Một nam một nữ, lần nữa đưa mắt nhìn về nơi đó.

“Thanh Thanh” Thanh Thanh!” Người nào?” Thiếu niên cẩn thận hô lên hai lần, Triệu Thanh mới nghe được thanh âm của hắn, ngồi dậy mãnh liệt, mảnh cỏ trên mái tóc bị rơi xuống đất, mái tóc rối tung nhưng không ảnh hưởng đến khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn mảnh mai tràn đầy sức sống thanh xuân, da dẻ trắng nõn, bờ môi nõn, chóp mũi mượt mà toát ra một chút mồ hôi, làm cho thiếu nữ càng thêm đáng yêu, thậm chí có thể nói là tuyệt sắc.

Một nam một nữ bị bộ dáng Thanh Thanh Thanh lúc này làm cho kinh ngạc một chút, liếc mắt nhìn nhau.

“... Thanh Thanh, là do ta...” Thiếu niên sau khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp cuối cùng của Triệu Thanh Thanh hoàn toàn chấn động, Thanh Thanh cùng với những thôn dân trong thôn cùng với những thôn trang khác đều không giống nhau, mỗi một chỗ trong Thanh Thanh đều xinh đẹp như vậy, thân thể mềm mại tràn đầy xúc động làm cho người ta muốn ôm lấy., Không có chỗ nào không đẹp cả, theo như lời một thư sinh ở trong trấn nghe được thì chính là... Mắt ngọc mày ngài, thanh tú thoát tục, non sông suối trong Thanh Sơn thôn cùng dựng dục ra thiên địa linh tú chi nữ, cuối cùng lại lớn thêm một chút. Có lẽ có thể nâng đỡ huyện lệnh dâng lên, đưa nàng đến kinh thành làm trắc phi của một vương gia, hoặc làm thiếp của các quan lớn.

Không, Thanh Thanh sẽ không đi kinh thành! Thanh Thanh là của hắn!” Hắc Ngưu, sao lại là ngươi?” Triệu Thanh nhở ra Cam Thảo trong cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc hỏi: “Không phải ngươi giam cha ngươi lại sao? Lần trước ngươi trộm... Xong rồi hả?” Ăn trộm một con gà.

Việc này Thanh Thanh vẫn còn có chút tự trách, Hắc Ngưu là vì nàng mới trộm gà, nói là tự mình săn bắt gà rừng, kết quả

lại là gà mái già trong nhà, làm cho Thanh gia mẩu thân ngày hôm sau lại đặc biệt mua một con gà mái tặng về, sau một phen từ chối thì Lục thúc mới nhận lấy.

Không cần phải nói, con gà mái kia lại là tiền của Vương Đại Phú.

Hắc Ngưu định nhìn đôi môi màu đỏ của Triệu Thanh trời sinh kia, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt, mới nói ra: “Thanh Thanh, gần đây tên mập mập chết bầm Vương Đại Phú kia không có gì tốt với người chứ?” Triệu Thanh nhú nhú mày, có chút bất mãn: “Người sao lại gọi người ta là mập tử? Hắn mập mập một chút, cũng không phải là tên mập mập chết bầm kia.” Nàng ta cũng chỉ là tên Vương Đại Phú mập mập, hơn nữa cũng không có mắng sau lưng hắn nha.

Hắc Ngưu bất mãn nói: “Thanh Thanh, sao người lại thay hắn nói chuyện, chẳng lẽ người muốn gả cho hắn?” Lúc nói ra lời này, hắn nhìn chằm chằm Triệu Thanh.

“Không phải vậy đâu, ta không có ý định gả cho hắn, ta cũng không gả cho ai” Được, đây là người nói, sẽ không gả cho Vương đại phú, đúng không?” Thái độ của hắn từng bước ép sát khiến Triệu Thanh có chút không kiên nhẫn, hừ một tiếng quay đầu lại, không muốn để ý tới hắn.

Hắc Ngưu lại gấp gáp muốn đạt được một cái đáp án, đưa tay nắm lấy bả vai của nàng: “Thanh Thanh, nói cho ta biết, có phải hay không?! Có phải người tuyệt đối sẽ không gả cho Vương đại phú hay không?” Trong khoảng thời gian này, Vương đại phú ở Thanh Sơn thôn đã nhận được danh vọng rất lớn., Từ lão nhân trong thôn đến tiểu hài tử, đều nói Thanh Thanh muốn trở thành phu nhân thứ bảy của Vương lão gia. Hắc Ngưu gấp gáp không được, vừa nhắm mắt lại liền nghĩ đến Thanh Thanh mặc áo cưới màu đỏ thẫm, được tên mập mập Vương Đại Phú kia cõng lên cầu hoa, lại khua chiêng gõ trống cưới đi.

Với tài lực của Vương đại phú, tất nhiên sẽ ở trong thôn mở tiệc rượu lớn, người trong thôn đều có thể hưởng dụng một bữa tiệc hiếm có, thịt cá lớn ăn no nê.

Đến lúc đó, thật sự không thể nào cứu vãn được nữa rồi!” Hắc Ngưu, người thật phiền phức!!!” Triệu Thanh vốn đã phiền lòng một đồng, bây giờ lại bị Hắc Ngưu bức hỏi như vậy, trong lòng càng tức giận, liền đẩy hắn ra, tức giận hô to: “Ta đã nói không muốn gả, các người làm gì mà cứ ép hỏi mãi vậy? Dứt khoát ta rời thôn là được rồi., Dù sao cũng sống không thoải mái ở đây!” “Rời đi?” Thiếu niên cường tráng hai mắt tỏa sáng, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, “Thanh Thanh, được rồi, chúng ta rời đi, chúng ta cùng nhau rời thôn, thế nào? Chúng ta đến trấn, không., Đi vào thành đi, như vậy sẽ không có ai tới quấy rầy chúng ta, chúng ta sinh sống cùng nhau!” Thanh Thanh nhú mày, “Ta không nói muốn đi cùng người, nếu ta muốn đi, khẳng định là có một người, người ở lại...” “Không, Thanh Thanh!” Hắc Ngưu cắt ngang lời nói của nàng., “Ta và người đi cùng nhau, không phải là bỏ trốn sao? Ta không sợ!” “Ai bỏ trốn với người!” Thanh Thanh lớn giọng lên: “Người đang nói lung tung gì đấy, ta không định...” “Ngưu đen, tên tiểu tử thôi nhà người lại chạy đến đây!! Người quay lại đây cho ta! ” Xa xa truyền đến âm thanh của Lục thúc, hai người quay đầu lại nhìn, phát hiện Lục thúc đang cầm một cây thiêu hỏa côn, đang hùng hổ chạy dọc bờ ruộng bên này.

“Thanh Thanh, khuya hôm nay sau khi đêm xuống, ta chờ người dưới cây hòe lớn ở cửa thôn, nhớ kỹ, nhất định phải tới!” Hắc Ngưu quay người muốn chạy trốn, Thanh Thanh vội vàng túm lấy hắn: “Ta nói với người rồi, ta không muốn bỏ trốn, sao người không nghe lọt tai hả?” Thanh Thanh, ta thích người!” Hắc Ngưu đột nhiên nói ra: “Ta nói xong, ta không muốn bỏ đi...”, Thanh Thanh sửng sốt, thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng Hắc Ngưu càng thêm trấn định vài phần, ném lại lời nói: “Đêm nay nhất định phải đến, Thanh Thanh, ta mang người rời khỏi nơi này!” Nói xong hắn liền trốn đi, Lục thúc chạy tới liền hồn hển, nhưng còn phải cười bồi với “Thất phu nhân” của Vương lão gia, ám chỉ mình nhất định phải nhanh chóng tìm cho Hắc Ngưu con dâu, tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy nữa.

Chờ hắc Ngưu đi rồi, Thanh Thanh tâm loạn như ma, ngồi ở trên cỏ hồi lâu.

“Cái gì mà thích ta chứ, đều là gạt người thôi, ta cũng không có nói là bỏ trốn cái gì a!” Nhắc tới cái này a!”

Hai nữ hài tử bình thường đỏ mặt, nhưng trên mặt Thanh Thanh lại không có biểu tình gì, nàng không ý thức được bỏ trốn có ý nghĩa gì, chỉ là không muốn làm như vậy với Hắc Ngưu, cảm thấy có lỗi với người nhà của cha mẹ.

Coi như là rời khỏi Thanh Sơn thôn, cũng phải nói chuyện được với cha mẹ, mới có thể đi a. Bỏ trốn là tự mình đào tẩu, Triệu Thanh nàng không phải là loại người này.

“Thật phiền chết!” Triệu Thanh Thanh nhảy từ trên bãi cỏ lên, hô một tiếng với Thanh Ngưu nơi xa, Thanh Ngưu đang nhai cỏ chậm rãi đi tới, vừa đi vừa nhấm nháp cỏ xanh trong miệng, bộ dáng nhàn nhã an nhàn làm cho Thanh Thanh thấy mà cười ra tiếng.

“Vẫn là làm một con trâu vô âu vô lo, vì sao con người lại cứ phiền não nhiều như vậy?” Nàng làm bầm, lấy từ trên lưng bò ra một thanh kiếm gỗ, sau khi lấy ra, dùng chuôi kiếm vỗ vào mông trâu: “Đi thôi, tiếp tục ăn cỏ đi!” Thanh Ngưu lại chậm rãi đi tới bãi cỏ bên bờ sông, để lại một mình thiếu nữ cầm kiếm gỗ, đứng bất động.

“Tiểu cô nương này.” Nữ nhân hư ảo, nhẹ giọng nói: “Đánh vào mông bò một kiếm kia, ngược lại có vài phần tiêu sái.” Nữ hài tử tầm thường ai lại cầm kiếm vỗ mông trâu? Quá mức thô tục.

Mà thiếu nữ xuất thân sơn thôn Triệu Thanh Thanh này, trên người mang theo khí chất linh động khác, lại tiêu sái vui vẻ nói không nên lời.

Nam nhân kia gạt đầu, lại thở dài nói: “Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn kém xa bệ hạ.” Thiếu nữ trong thôn vừa tuổi, chỉ có mấy người, nàng là người duy nhất nhìn có chút giống bệ hạ “Cho dù như vậy...” “Nam nhân tựa hồ rất bi quan, do dự, sau đó, hai người liền thấy thiếu nữ dưới bóng cây hành động.

Thanh kiếm gỗ dựng lên, đâm về phía trước một cái, vẽ ra một đóa hoa kiếm thật đẹp, rồi lại linh động xoay người, một kiếm chém xuống đầu.

“Hừ! Tất cả tâm sự phiền lòng đều cắt ra cho ta!” Triệu Thanh khẽ quát đầy vẻ lảng lệ ác liệt, giống như muốn thông qua một kiếm gọn gàng này, đem phiền não trong lòng ngực tất cả đều tiết lộ ra ngoài.

Một tiếng quát này, cũng làm cho hai người đứng trên ngọn cây run lên bần bật, khó có thể tin nhìn nàng.

“Ta muốn chặt đứt hết thầy phiền não!!” Thiếu nữ lại vung kiếm, mũi kiếm chém lên cỏ dại, như gió thu quét lá rụng, san bằng mảng lớn lá cây.

Trở lại quát một tiếng, lảng không đâm về phía đại thụ, một cổ kình khí không hiểu đánh ra, chấn động đến đại thụ run run.

“Ai?” Đột nhiên, thiếu nữ với tư thế oai hùng bất phàm lại xoay người về phía hai người, từ xa đâm ra một chiêu kiếm.

“A!” Hai người một nam một nữ quát to một tiếng, ngã xuống dưới cây, đập vỡ vô số cành cây, bùm bùm một tiếng vang lên, Thanh Thanh giật nảy mình, vội vàng cầm kiếm gỗ chạy tới, nhìn thấy hai người kỳ quái chặt vật không chịu nổi ngã lăn trên mặt đất, lá rụng như muốn chôn bọn họ.

“Các người không sao chứ?” Thanh Thanh liền vội vàng tiến lên muốn đỡ bọn họ đứng dậy, không ngờ vừa mới vươn tay ra, hai người này liền biến mất không thấy gì nữa, Thanh Thanh lại sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy hai người này đã đứng ở trước mặt, trên mặt có chút xấu hổ, hơi cúi đầu về phía nàng, đầu cúi thấp, nói ra: “Ách, Ách? Cái gì? Cái gì?” Thanh Thanh nhìn kỹ hai người, càng thêm kinh ngạc.

Hai người này rõ ràng không phải là người của thôn phụ cận. Nữ rất xinh đẹp, khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc quần áo rất tinh xảo, trang sức cũng rất đắt đỏ, lấp lánh, chỗ mi tâm có trang trí hoa văn, búi tóc rất đẹp, nhìn giống như một vị tiên nữ bước ra từ trong tranh.

Chỉ là trong tay tiên nữ cầm một cây quạt hoa đào, bởi vì động tác cúi đầu, khiến cho khí chất xinh đẹp xinh đẹp của nàng

không thể hiện ra.

Nam là một đại thúc, không cạo râu, hơn ba mươi tuổi, không khác gì phụ thân nàng, dáng dấp rất đẹp trai, mặc một bộ áo dài màu đen, trên tay cầm một bầu rượu màu vàng, kỳ quái là, trên bầu rượu có thể nhìn thấy một vòng quang mang mờ lung.

Thanh Thanh rất kinh ngạc, lại nhìn về phía cây quạt xinh đẹp tiên nữ kia, phía trên cũng ẩn hàm thần quang chớp động, thập phần kỳ dị.

Thấy nàng nhìn sang, nữ nhân vô thức đưa cây quạt tới trước mặt nàng, cung kính hỏi: “Bệ hạ, ngài muốn cái này sao?” Thanh Thanh hỏi: “Bệ hạ? Các người là ai? Vừa rồi rơi từ trên cây xuống à?” Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy hai cái lỗ lớn, hai người này đúng là đã đập gãy cả nhánh cây dọc đường rồi! Cái này nặng đến mức nào?.. Sau khi nói chuyện với nhau một hồi..., Cuối cùng Thanh Thanh cũng không hỏi ra được cái gì, hai người tự xưng là... Tiên nhân, kỳ quái, nàng là người không tin tiên nhân gì, cùng lắm là người tu tiên, cũng giống như Minh Châu tử.

Nhưng Thanh Thanh cũng biết tên của hai người, nữ tên là Tần Hồng Liên, nam tên là... Tiểu Tửu Tiên? Cái tên kỳ quái, hẳn còn nói tên thật đã mười vạn năm không dùng, cái tên này đặt theo ý của một bầu rượu đục là bình sinh.

Mười vạn năm? Vậy chẳng phải nhiều hơn một trăm năm... rất nhiều lần sao? Dù sao Thanh Thanh cũng không tin.

“Ta phải đi.” Không tin hai người này, đương nhiên không cần phải ở lại, Thanh Thanh tỏ ý muốn về nhà.

“Bệ hạ, không, tạm thời ta gọi người là Thanh Thanh, thế nào?” Tần Hồng Liên cẩn thận hỏi Thanh.

“Đương nhiên là được rồi, người khác cũng gọi ta là Thanh Thanh... nhưng mà, ta cảm thấy các người rất kỳ quái, các người đến Thanh Sơn thôn này rốt cuộc là có chuyện gì?” Ánh mắt Tiểu Tửu Tiên vẫn luôn dừng lại trên người Thanh Thanh, nghe vậy chậm rãi trả lời: “Lần này chúng ta hạ phàm, là đến tìm một người...”

“... Người có thể thay đổi Tam Giới!” “Thanh Thanh cảm thấy, bản thân chỉ là một nha đầu sơn dã, nghe không hiểu những lời này, tốt nhất là nhanh chóng trở về đi.

Nàng xoay người rời đi.

“Chặc chặc!” Tần Hồng Liên đuổi theo sau lưng Thanh Thanh, vẻ mặt tươi cười nói: “Thanh Thanh, ta biết rất nhiều pháp thuật, tất cả mọi người ở thế gian đều không phải đối thủ của ta, thế nào, có muốn theo ta cùng tu tiên không? Ta cũng không thu người làm đồ đệ., Chính là muốn cho người học một môn pháp thuật, pháp thuật rất lợi hại!” “Thật là kỳ quái a, các người làm sao đều muốn cho ta tu tiên, tu tiên có chỗ tốt gì chứ?” “Tu tiên... Có thể trở thành tiên nhân, phi thăng Tiên giới, rất nhiều năm sống rất nhiều năm, sống đến khi người không kiên nhẫn mới “Thanh Thanh” mới thôi? “, Đừng đừng đừng nha, thế nào?” “Ta hỏi người, người đã nói người là tiên nhân, bây giờ người còn phiền não không?” “Phiền, phiền não?” Tần Hồng Liên ngây dại, Thanh Thanh liếc nàng một cái: “Xem ra tiên nhân cũng có phiền não, vậy bây giờ ta cũng có phiền não., Phiền não bây giờ còn chưa giải quyết xong, tu tiên phiền não lại biến nhiều, không phải càng phiền não sao?” “Nhu vậy...” “Nhu vậy được rồi, ta muốn về nhà, gặp lại sau!” Thiếu nữ cầm kiếm gỗ, cười lên Thanh Ngu, lại tiếp tục dùng kiếm gỗ vỗ hông, một làn khói nhẹ hướng trong thôn chạy đi.

Hai người ở lại nhìn nhau.

“Là bệ hạ sao?” Đúng, cũng không phải “Uống rượu” thiếu đánh ngựa cho ta, ta hỏi người, đúng hay không đúng!” Đối diện là đồng bạn bầu bạn cả mười vạn năm không kiên nhẫn đặt câu hỏi, trên mặt Tiểu Tử Tiên mang theo vẻ u buồn khí chất lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Hồng Liên, người phải biết rằng, bệ hạ đã... hồn quy về cửu tuyền., Tam hồn thất phách đều đã cùng nhau tiến vào luân hồi, Thanh mặc dù là một đạo phân hồn của bệ hạ, cũng chỉ có thể là “Lão nương còn chưa biết?” “Lão nương” Tần Hồng Liên cắn răng nói: “Chính là ta không cam lòng! Thanh Thanh nếu là một đạo hồn phách của bệ hạ, vậy nàng nên kế thừa tất cả mọi thứ của bệ hạ, mười vạn Minh Quang quân vẫn đang chờ chủ nhân của bọn họ, chúng ta...” Người chó làm loạn “Tiểu Tử tiên” ngăn nàng lại, “Người ta

đều không biết rốt cuộc ý đồ của bệ hạ thế nào, Thanh Thanh thế gian này liệu có thức tỉnh hay không, nếu người phá kế hoạch của bệ hạ, người sẽ trách quái bệ hạ., Nàng tỉnh lại, giờ ngón tay về người về Tòa Tiên Các!” “Hừ, người không nói ta cũng biết “Tần Hồng Liên triển khai cây quạt trong tay, che khuất nửa bên mặt, lộ ra một đôi mắt quyến rũ: “Dù sao thời gian của người ta rất nhiều, vẫn chờ ở chỗ này, đợi sự tình có biến hóa mới “Vậy người phải cùng ta ước pháp tam chương, không được bất luận lực lượng gì cải biến hết thủy” là tự nhiên... Mặt khác “Ti buồn cười tiên u buồn một lát, nhỏ nút rượu trong bình rượu, uống một ngụm rượu.”, Thanh âm run rẩy khó hiểu: “Cho dù nhìn thấy Thanh Thanh lựa chọn lập gia đình, chỉ cần là xuất phát từ ý nguyện của nàng, cũng không được can thiệp!” Cái gì!” Tần Hồng Liên mở to hai mắt, “Bệ hạ, muốn lập gia đình? Bệ hạ điên rồi! Người điên rồi!” Tiểu Tửu Tiên lại uống một ngụm rượu, ánh mắt bắt đầu say khướt: “Thanh Thanh... Không phải bệ hạ, nàng là phạm nữ, không phải... Tiên Đế “Tần Hồng Liên” trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi gật đầu.

“Vậy nếu nàng ta bỏ trốn cùng trâu đen gì đó...” Nghĩ cho rõ là một chuyện, thật sự muốn gặp bệ hạ chuyển thế, bỏ trốn cùng một thiếu niên cường tráng sơn dã, Tần Hồng Liên cảm giác mình sẽ nhịn không được cắn nát răng! Ý say của Tiểu Tửu Tiên đều bị câu nói này làm cho kinh sợ hơn phân nửa, hồi lâu sau vẫn không chịu nổi., Mới lắc đầu: “Nàng là Thanh Thanh, là thiếu nữ xuất thân từ Thanh Sơn thôn, nàng... Muốn bỏ trốn thì bỏ trốn, chúng ta không quản được!”...”...” Nhớ kỹ, Thanh Thanh nếu không thức tỉnh., “Cả đời nàng ấy đều chỉ là thanh thanh quang!” Nếu sau này nàng ấy tỉnh lại thì sao? Bệ hạ có trách cứ chúng ta không?”... Thân là Tiên Đế, có mấy nam nhân tính là gì!” “Cút!” Tần Hồng Liên vỗ bay hấn, “Bệ hạ là loại nữ nhân đó sao? Bệ hạ băng thanh ngọc khiết, không thích đám nam nhân thói các người!” Lần này Tiểu Tửu Tiên trợn to hai mắt, Tần Hồng Liên lại đập bay hấn một cái: “Nói người không thích bệ hạ?” “Đây là...” “Hừ!” Buổi tối, sau đêm.

Thôn Thanh Sơn rất là hẻo lánh, sau một đêm ở tiểu sơn thôn, liền trở nên yên tĩnh không tiếng động, bốn phía đều tối đen như mực, rất thích hợp làm một vài chuyện không thấy mặt người.

Ví dụ như thiếu niên và thiếu nữ, rời xa chỗ ở vì tình yêu, chạy về ngày mai tự do.

Tần Hồng Liên đã chuẩn bị tâm lý tốt, thật sự chú ý tới thiếu nữ chuyển thế của bệ hạ, do dự đi ra khỏi nhà, đi tới phía cây hòe nơi cửa thôn, vẫn nhìn không được cắn chặt hàm răng, kéo kẹt vang lên.

Bất quá, mỹ nhân nổi giận, lông mày dựng thẳng cũng không có một phen phong vị.

“Hồng Liên, bình tĩnh chút, Thanh Thanh không mang theo hành lý, nàng là đi cự tuyệt con trâu đen kia!” Hồn đản! Người muốn ta tỉnh táo thế nào? Tên tiểu tử đen kia gặp mặt liền kéo tay bệ hạ! Lão nương muốn một chương đập chết...” Thanh Thanh không phải bệ hạ., Huống hồ nàng cũng rất nhanh thoát khỏi yêu cầu bỏ trốn của tên tiểu tử đen kia ” Tiểu Tử Tiên” cùng nàng đứng cách đó không xa, đứng ở trạng thái hoàn toàn ẩn hình, cho đến khi Tần Hồng Liên chứng kiến Triệu Thanh Thanh kiên quyết cự tuyệt yêu cầu bỏ trốn của tiểu tử đen kia, thần sắc táo bạo mới hòa hoãn một chút.

Tiếp theo, trên mặt nàng lại lộ ra một thần sắc cổ quái, thấp giọng nói: “Có người phát hiện “Ừm, thấy được “Đây không phải là ta làm.” Tần Hồng Liên giải thích.

“Ta biết, không nói là người.” Trong lúc hai người nói chuyện, cũng bị Triệu Thanh và Hắc Ngưu dây dưa lôi kéo, một đám thôn dân cầm đuốc từ trong thôn nhanh chóng chạy ra, rất mau tới chỗ cửa thôn.

“Thanh Thanh, cầu xin người, người đi theo ta đi!” Hắc Ngưu tràn đầy tuyệt vọng, nó phát hiện vậy mà không cách nào kéo được Thanh Thanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn cha mẹ cùng những thôn dân khác đang hùng hổ chạy trốn.

Đến, bắt hẩn lại.

“Hắc Ngưu!!!!” Thanh âm Lục thúc run rẩy, tức giận đến thất khiếu bốc khói: “Tiểu tạp chủng nhà ngươi muốn làm gì?! Ngươi muốn mang Thanh Thanh đi?! Ngươi muốn hại ta Thanh Sơn thôn không có Vương lão gia?! Ngươi muốn chết!!” Thanh âm thê lương, không giống phụ tử, giống như cừu nhân.

“Ta... Ta không phải, ta...” Ngưu đen ngã ngòai trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Mười mấy thôn dân nam giới giờ được vây quanh hắc, lạnh lùng nhìn xuống hắc.

Trưởng thôn và một đám phụ nữ từ trong thôn đi ra, Hắc Ngưu nhìn bọn họ, trên mặt mỗi người đều lạnh như băng, trong ánh mắt lộ ra hận ý.

Nếu như Thanh Thanh bị hắc mang đi, thì Thanh Sơn thôn sẽ trở lại trong một đêm, không có Vương lão gia, lấy đâu ra thịt cá lớn ăn ngon nhất?” Theo quy củ, trưởng thôn nhìn thoáng qua Thanh Thanh đang ngây ngốc đứng tại chỗ, chậm rãi nói.

Lục thúc biểu tình có chút giãy dụa, nhưng rất nhanh liền đè nén xuống, lãnh khốc tiến lên, một phát tóm được con trai mình.

“Cha, ba, con sai rồi, con không dám nữa, con...” “Để lão tử cầm miệng lại! Ngươi muốn hại cả nhà con đều phải chết sao?” Lục thúc nắm lấy trâu đen định mang đi, không biết muốn mang đi nơi nào, trâu đen lại bị dọa đến toàn thân phát run, kêu gào: “Thanh Thanh, cứu con!” “Không, không được!” Thanh Thanh Tiêm bèn nhón phá vỡ bầu không khí lạnh lùng khắc nghiệt, Lục thúc lúc này mới dừng lại, cánh tay buông lỏng, Hắc Ngưu liền lăn lông lốc đến dưới chân Thanh Thanh, ôm hai chân nàng.

“Được rồi.” Lão thôn trưởng nói: “Đem trâu đen đuổi ra khỏi Thanh Sơn thôn, từ nay về sau không được phép hắc bước vào cửa thôn một bước, cứ như vậy xử lý, Thanh Thanh, ngươi nói đi?” Hắc Ngưu liền vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trong ánh mắt tràn đầy cầu khẩn.

“Con...” Trong đầu Thanh Thanh trống rỗng, chỉ cảm thấy những người ngày thường rất hòa ái dễ gần, lục thúc, lục thăm, trưởng thôn gia gia, tam thúc, đại bá phụ thân, còn có đường đệ của nàng đều trở nên đáng sợ như vậy.

Một đám dùng ánh mắt như ăn thịt người nhìn, nhìn chăm chăm, cắn chặt hàm răng, cho dù cười với nàng, cũng lộ ra hàm răng trắng hếu.

Trưởng thôn già thở dài: “Thanh Thanh à, ngươi là cô gái tốt của Thanh Sơn thôn chúng ta, cũng nên là chúng ta, vì cha mẹ của ngươi, ông nội, em trai suy nghĩ một chút, liền đáp ứng yêu cầu của Vương lão gia: “Đúng vậy, Thanh Thanh Thanh, Vương lão gia nhân thật tốt biết bao.” “Trưởng thôn gia gia gia của ngươi cũng là muốn tốt cho ngươi.” Thanh Thanh Thanh Thanh., Ngẫm lại ông nội ngươi đi, từ sau khi Vương lão gia tới, bọn họ liền đổi lại tư lự, đến trấn còn có người kêu một tiếng Triệu lão gia ” lượn vào trong tai Triệu Thanh, làm cho lòng nàng càng ngày càng nặng nề, một lúc sau mới nói ra một chữ: “Được, Tần Hồng Liên đập nát một tảng đá dưới chân, bộp một tiếng mở ra cây quạt, sau đó bị Tiểu Tử Tiên gắt gao giữ chặt.

“Hồng Liên, bình tĩnh chút...” Lão nương muốn trấn định?!” Ngươi đi ra ngoài thì làm sao? Giết sạch người nhà Thanh Thanh?!” Tần Hồng Liên cứng đờ tại chỗ, nhìn về mặt Thanh Thanh cô đơn, không biết nên làm thế nào để giải thích nàng.

Ngày hôm sau.

Tần Hồng Liên ở dưới cây ngoài thôn, lại nhìn thấy Thanh Thanh cười Thanh Ngưu mà đến, nàng nằm trên lưng Thanh Ngưu, sau đầu gối hai tay, đắm chìm trong ánh mặt trời sáng sớm, từ sáng sớm đến tối, đều không mở miệng nói một câu.

“Chuyện này còn chưa xong đâu.” Tiểu Tử Tiên dựa vào gốc cây, ngửa đầu uống một ngụm rượu: “Trước khi con trâu đen kia rời đi, ánh mắt rất là oán độc, hơn nữa nhìn thoáng qua lệnh bài bên hông màu xanh “Lệnh bài kia là của hoàng thất Hiên Viên? Nó làm sao lấy được?” Nghe nói có hai thiếu gia nhà giàu đã từng tới đây., “Hừ” đi cùng Vương đại phú kia là “Hừ”!” Tần Hồng Liên lại hỏi: “Vương đại phú gia có lai lịch

gì? “Một phú thương” như vậy sao?” “Ừm, có sáu tên phú thương thiên kiều bá mị “Thanh Thanh” là kẻ thứ bảy?” “Đúng vậy” ta lập tức giết hắn!” “Buổi trưa ngày thứ hai, Hắc Ngưu lại trở về, hơn nữa uy phong bát diện, sau lưng là một đám bộ khoái tay cầm trường đao.

“Gia hỏa này thật sự muốn chết!” Tàn Hồng Liên không ưa bộ dáng của hắn, hận đến nghiến răng một lần nữa.

Tiểu Tửu Tiên yên lặng uống một ngụm rượu, từ nóc nhà của một gia đình, nhìn đám người này tiến vào trong thôn, “Hắc Ngưu vào trong huyện tìm người, lấy cớ là thanh thanh thanh huyện lệnh đại nhân trộm kim lệnh bài.

Ha ha, bởi vì yêu sinh hận, tiểu tử này thật sự không phải là đồ vật “Hai người đứng ở chỗ cao nhìn xem phát triển phía dưới, Thanh Thanh rốt cục hiểu được chuyện xảy ra, khó có thể tin nhìn về phía hắc ngưu vu oan nàng: “Người...” Thanh Thanh., Người vẫn nên thành thật khai báo đi!” Hắc Ngưu ăn nói linh tinh, nhìn thôn dân bốn phía không lên tiếng, một loại khoái cảm đại cừu được báo, làm cho mặt hắn vắn vẹo vô cùng: “Lúc trước ngươi nói với ta, lệnh bài chế tạo vàng kia là người từ trần nhỏ đi., Thừa dịp tập hợp nhiều người trộm được, vẫn không cam lòng bán...” “Không phải Thanh Thanh vô thức lấy ra lệnh bài kim chất Minh Châu tỷ tỷ tặng, trong đầu vang lên ong ong, chuyện phát sinh liên tiếp làm trong lòng nàng vạn phần khó chịu, tại sao lại biến thành như vậy? Lệnh bài sáng lập lờ mờ vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây, ánh mắt một đám bộ khoái trở nên nóng bỏng.

Đây là một cái án lớn a! Hắc Ngưu này nói thật đấy! “Bắt Triệu Thanh lại cho ta!” Tên bộ khoái dẫn đầu vung tay lên, thủ hạ phía sau liền chen chúc tiến lên, định bắt lấy Triệu Thanh Thanh.

Bỗng nhiên, một tiếng roi lẳng lẽ ác liệt đánh tới, bốp một tiếng, bảy tám bộ khoái nhanh chóng bay ngược ra sau, té ngã trên mặt đất, liên tục kêu thảm thiết.

“Ta xem ai dám động đến Thanh Thanh muội muội của ta!” Triệu Thanh ngẩng đầu đi tới, thấy được một bàn tay.

Nữ tử cầm roi, người mặc áo xanh, tư thế hiên ngang, đang từ từ đi về phía nàng.

Mà ở phía sau nàng, có một vị nữ tử dịu dàng thiện lương, đi cùng bên cạnh một thương nhân béo mập tươi cười chân thành, cũng đang đi tới bên này.

“Thanh Thanh, đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng đừng hòng bắt nạt ngươi!” Nữ tử tay cầm trường tiên, anh tuấn bồng bồng nói, lại vung roi lên, bốp một tiếng hít thở không khí: “Ai dám nói Thất phu nhân của lão gia nhà ta trộm một tấm lệnh bài bằng vàng? Đứng ra cho ta!” Một đám bộ khoái sắc mặt khó coi.

Trong lòng Triệu Thanh chột nhẹ nhõm lại, thấp giọng kêu lên: “Tứ tỷ tỷ gọi nàng là Tứ tỷ tỷ, là bởi vì nàng chính là vị phu nhân thứ tư của Vương đại phú.

“Thanh Thanh, ngươi không sao chứ?” Nữ tử dịu dàng đi tới bên cạnh nàng, kéo tay nàng, ôn nhu hỏi.

Thanh Thanh lắc đầu, lại gọi một tiếng: “Nhị tỷ tỷ” đây là Nhị phu nhân của Vương đại phú.

Nàng đã đi qua trang viên của Vương đại phú mấy lần, cùng mấy vị phu nhân của hắn đều gặp qua, mấy vị tỷ tỷ đều là người tốt, chỉ là không chịu giới thiệu tên của các nàng, đều là để Thanh Thanh xưng hô các nàng là đại tỷ, Nhị tỷ, Tam tỷ tỷ.

“Có còn vương pháp hay không? Dưới ánh mặt trời ban trưa, các ngươi dám cướp tài vật của phu nhân ta. Các ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ bẩm báo với Tổng Thái Thủ!” Vương Đại Phú mặc một thân tơ lụa, mặc dù đang ôm một bụng lớn, nhưng lời nói ra lại rất khí phách, làm cho đám bộ khoái này bị hù dọa không ít.

Bọn họ tự nhiên biết cái gọi là trộm cắp là gì, nếu Thanh Thanh chỉ là dân nữ, bọn họ có một trăm cách để nàng thừa nhận trộm kim lệnh bài.

Nhưng nếu sau lưng Thanh Thanh có người...” Lão gia, lời không thể nói như vậy “Nhị phu nhân đứng ra, trên khuôn mặt nhu hòa lộ ra ý cười dịu dàng: “Chắc hẳn trong đó có hiểu lầm gì đó, mới dẫn đến chuyện phát sinh hôm nay, kim bài của Thanh Thanh ta cũng gặp qua mấy lần., Có chút thần dị, nghe

Tứ muội muội nói, chính là một kiện pháp khí “Pháp khí” hiếm có?!” Một đám bộ khoái sợ tới mức đao trong tay muốn rớt xuống, ngay cả huyện thái gia cũng chỉ có hai kiện pháp khí, Thanh Thanh này thế mà cũng có đúng không?”, Pháp khí!” Nhị phu nhân lần nữa nhấn mạnh, con mắt xẹt qua trên mặt đám người, trong lòng mình bạch hơn phân nửa, nói: “Thanh Thanh không muốn tu tiên, nhưng vị cao nhân kia vẫn đem pháp khí tặng cho nàng phòng thân., Lai lịch lệnh bài này rõ ràng rõ ràng bạch bạch, làm sao lại là huyện thái gia vứt bỏ? Nói vậy, khẳng định trong đó có hiểu lầm gì đó: “Ánh mắt của nàng nhìn về phía trâu đen, những bộ khoái này sao còn không rõ? Một tổ ong phun lên, gắt gao ghì chặt trâu đen lại.

Một trận độc đánh về sau, bộ khoái ôm lấy khuôn mặt tươi cười, áp giải trâu đen rời khỏi Thanh Sơn thôn.

“Hừ, là cái gì!” Tứ phu nhân vỗ vỗ tay, ném roi ngựa về phía sau, một người hầu vội vàng tiếp lấy, cẩn thận ôm lấy.

“Thanh Thanh muội muội” Tứ phu nhân nhiệt tình kéo tay Thanh Thanh: “Ta cùng Nhị tỷ tỷ không đến chậm chứ?” Triệu Thanh lắc đầu, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Người không biết, kỳ thật ngày hôm qua lão gia biết chuyện này, liền đoán hắc ngưu nhất định sẽ trả thù, cho nên sớm chuẩn bị, không nghĩ tới hắc ác độc như thế, lại vu oan hãm hại! Bất quá Thanh Thanh muội muội yên tâm., Có lão gia cùng chúng ta ở đây, mọi chuyện đều có thể giải quyết hết!” Tứ phu nhân vui vẻ, Nhị phu nhân cũng lộ ra một nụ cười dịu dàng nhu hòa với nàng, Triệu Thanh theo bản năng lại nhìn về phía Vương Đại Phú, giống như gia hỏa mập mập này, cũng không phải quá đáng ghét.

Cho dù hắc cười đến hai mắt cũng thiếu chút nữa đã không nhìn thấy được gương mặt béo phì, còn có loại sắc mặt rất đáng giận kia.

Thế nhưng, dù sao Vương đại phú cũng đã cứu nàng, cũng để cho nàng...” Thanh Thanh, Vương đại phú thừa dịp rèn sắt, chủ động tiến lên thay thế bàn tay nhỏ bé mà Tứ phu nhân đang nắm chặt, một đôi tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay trơn mịn của Thanh Thanh, thâm tình nói: “Ta thích ngươi, ngươi hãy

cùng ta trở về thôn trang đi?” Trên nóc nhà truyền đến âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Vương Đại Phú đương nhiên không nghe thấy thanh âm này, tiến lên một bước, thâm tình nhìn chăm chú hai mắt xanh xanh. Lúc nàng trốn tránh, nàng còn nói thêm: “Thanh Thanh người không cần vội vàng đáp ứng ta, bất quá, ta và mấy tỷ tỷ của người đều rất là nhớ người, muốn mời người đi ăn một bữa tiệc gia đình, người xem thế nào?” Lúc nói đến hai chữ này, trong ánh mắt Vương Đại Phú hiện lên một tia sắc thái hưng phấn, mặc quần áo rộng thùng thình, hơi động một chút.

Động tác rất nhỏ này giấu giếm được những người khác, nhưng không gạt được hai vị trên nóc nhà... sống mười vạn năm tiên nhân.

“Ta giết hần!!!” người trên nóc nhà đã bị kéo lại.

“Chỉ là tiệc cưới thôi sao?” Triệu Thanh Thanh có chút nghi hoặc, nghĩ tới đoạn thời gian này bị Vương đại phú sờ soạng lung tung, lại còn tự mình sờ cổ, nắm lấy bàn tay nhỏ bé. Nàng không tin Vương đại phú mời nàng đi sơn trang, chỉ là vì tiệc gia đình.

Nàng trước kia không hiểu lắm, nhưng một mực bị Vương đại phú dính chặt, thậm chí bị hần sờ lên giường một lần, các đại thẩm trong thôn lại vụng trộm dạy nàng một ít chuyện, hiện tại Thanh Thanh đã mơ hồ hiểu được chuyện nam nữ.

“Đúng, chính là tiệc rượu!” Vương đại phú vỗ ngực cam đoan, trong đôi mắt nhỏ lóe lên dâm quang: “Thuận tiện, mấy tỷ tỷ của người muốn mời Thanh Thanh người ở mấy ngày, “Phì” “Phì” một cái, Thanh Thanh nhìn về phía nàng, phát hiện Tứ tỷ tỷ đã nghiêng đầu đi chỗ khác, trên khuôn mặt anh khí có chút mây đỏ, tựa hồ biết rõ cái gọi là gia yến kia tiến hành như thế nào.

Thanh Thanh lại nhìn Nhị phu nhân, phát hiện trên khuôn mặt nhu hòa dịu dàng của nàng, cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng, vừa then thùng, lại có một tia... chờ mong?” Đến lúc đó ta mời Tam tỷ tỷ tự mình chiêu đãi người!”

Vương Đại Phú lại nói, làm cho Tứ phu nhân của hắn kinh ngạc nhìn hắn: “Người điên rồi à? Tam tỷ tính tình nhã nhặn yên tĩnh, nàng tham dự... Gia yến cũng đã nể mặt người rồi, mấy lần trước còn xấu hổ giờ đưa lên không nổi, người còn bảo Tam tỷ tỷ... tự mình chiêu đãi?” Thanh Thanh tràn đầy nghi hoặc., thẹn đến mức không nâng nổi chiếc đĩa? Lúc ngượng ngùng thì sao? Tự mình chiêu đãi thì sao? “Yên tâm đi, nàng sẽ đồng ý!” Vương đại phú mẫn tin tưởng, “Tam phu nhân thích Thanh Thanh như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ đồng ý... Thanh Thanh, người đồng ý không?”... “Được lắm, Triệu Thanh Thanh không biết các nàng đang bán cái gì, nhưng vẫn đồng ý.

Ánh mắt nàng nhìn về phía người nhà mình, nhìn thấy bọn họ thở phào nhẹ nhõm, nhao nhao tới an ủi nàng.

Thanh Thanh không hề nghe thấy một câu nào.

Nàng cúi đầu, được Vương Đại Phú tự mình dìu, đưa lên một chiếc xe ngựa xa hoa.

“Ta đi giết hắn” Thanh âm trên nóc phòng lại vang lên, nhưng bởi vì câu nói kế tiếp của Vương đại phú, nên không thể không ngừng lại.

“Thanh Thanh, đây chính là điều mà chính người đã đồng ý.” Vương đại phú lộ ra một tia đắc ý, đối với thiếu nữ đã leo lên xe ngựa của mình, cười hắc hắc nói: “Là người đồng ý, cũng không phải là ta ép buộc người, đúng không?” Triệu Thanh mơ hồ cảm thấy những lời này có chút cổ quái, nhưng lại không tìm được đầu mối., Chỉ có thể gật đầu: “Đương nhiên... Ta muốn đến nhà của người ăn một bữa cơm, nhân tiện ở lại vài ngày, là “Không phải mấy ngày, phải... ít ngày, mười ngày nửa tháng, một hai tháng cũng không thành vấn đề!” Lông mày dài nhỏ của Triệu Thanh dựng lên, vừa định cự tuyệt., Vương đại phú liền cầu khẩn nói: “Thanh Thanh, nể tình ta thành tâm như vậy, người liền đồng ý ở lâu một chút, để ta có cơ hội chứng minh tình ý đối với người!” “Phi, tình ý gì, người không biết xấu hổ mặt “Thanh Thanh” mặt đỏ lên, định chui vào trong xe ngựa.

Vương đại phú lại kéo nàng lại, nhất định phải đồng ý ở hai ba tháng, hơn nữa cam đoan sẽ không động thủ, nói mình động tay động chân, mấy vị phu nhân cũng sẽ không tha cho hắn vân vân.

Thanh Thanh suy nghĩ một chút, nàng vẫn tin tưởng Vương đại phú vài vị phu nhân, hơn nữa hắn đích xác đã giúp chính mình rất nhiều, cho nên trong lòng mềm nhũn, ừ một tiếng liền đồng ý.

Đồng ý đi vào trang viên Vương Đại phú, ở hai ba tháng.

“Được!” Vương đại phú vui mừng quá đổi, la hét lên: “Mọi người làm chứng cho ta “Người làm gì vậy?” Thanh Thanh sợ hết hồn.

“Nhạc mẫu nhạc phụ, các gia gia nãi nãi, các người đều nghe thấy rồi đó, Thanh Thanh muốn đến nhà ta ở nửa năm “Đi chết đi!” Thanh Thanh ra sức đẩy hắn.

Trên mặt mọi người Thanh Sơn thôn lộ ra vẻ đã hiểu, nửa năm? Chỉ sợ khi trở về, Thanh Thanh đều ôm bụng, có thể giường màn chuẩn bị hôn lễ.

Tuy nói trước khi kết hôn mang thai là sỉ nhục của nữ tử, nhưng Thanh Thanh dù sao cũng chỉ là một tiểu thiếp của Vương lão gia. Tiểu thiếp mà thôi, tự nhiên không cần quá để ý chuyện mang thai hay không. Đến lúc đó nếu Vương lão gia chịu làm hôn lễ cho Thanh Thanh, khách nhân mười dặm khắp nơi cho dù nhìn thấy Thanh Thanh Thanh mặc đồ cưới., Lớn thêm một bụng, cũng chỉ có thể dùng khuôn mặt tươi cười chúc mừng, ai dám nhiều lời chứ?” Đùng nóng vội “Vương đại phú ngăn cản sự chen lấn của Thanh Thanh, lại vỗ ngực nói: “Vương đại phú ta tuy rằng hơi mập một chút, nhưng nói được thì làm được, tuyệt đối không làm bừa trước khi thành hôn! Tuyệt đối tôn trọng Thanh Thanh Thanh!, Không, tôn trọng ý tứ của Thất phu nhân, không được sự cho phép của nàng, tuyệt đối không... Hắc hắc, cái gì đó “Tuyệt đối không động tay động chân, hoặc là nói phòng ốc với nàng, lấy thân thể của nàng... Những lời này tự nhiên không thể nói ra.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý, dồn dập lộ ra nụ cười ám muội, nói chúc mừng mà nói, khiến Thanh Thanh xấu hổ không thôi, khiến mình giống như xuất giá vậy.

“Người đừng nói nữa.” Hai vị phu nhân vặn Vương Đại Phú một cái, hắc kêu lên một tiếng, liền vội vàng nâng hai vị phu nhân lên xe ngựa, cùng Thanh Thanh ngồi một chỗ.

“Thanh Thanh “Vương đại phú tự mình đánh xe, hướng về phía thanh niên xanh trong xe ngựa xa hoa, tươi cười nói: “Lần này đi trong thôn trang, nhưng người đồng ý rồi đây, ta đã cam đoan rồi, nếu vị nữ Kiếm Thần trong thân thể người lại xuất hiện, thì không thể dùng ánh mắt dọa người nhìn ta một lần nữa.” Triệu Thanh Thanh nhú nhú cái mũi, không hiểu lời hắc nói, nhưng nàng cũng không để ý, bởi vì Nhị tỷ tỷ đã ôm nàng vào trong xe, dịu dàng an ủi nàng.

Mấy ngày nay, nàng rất mệt mỏi, đúng vào lúc cần nghỉ ngơi, Nhị phu nhân nhìn ra được sự mệt mỏi của nàng, ôm nàng trong thùng xe, nhẹ giọng nói chuyện với nàng.

“Đi!” Vương Đại Phú được giai nhân, trong lòng vui mừng khôn xiết, vung roi khu động bốn con ngựa, đi về phía trang viên nhà mình.

Lưu lại một đám thôn dân Thanh Sơn thôn tràn đầy cao hứng cùng hâm mộ, cao hứng, tự nhiên là về sau thôn có chỗ dựa; hâm mộ, lại là đám nam nhân hâm mộ diễm phúc của Vương lão gia, không nói thanh nha đầu thanh lệ đáng yêu sẽ bị Vương lão gia đè ở dưới thân, làm cho nha đầu kiêu ngạo lại quật cường kia thẹn thùng vui sướng., Hai vị phu nhân vừa rời của Vương lão gia cũng đều xinh đẹp đến lạ thường, vóc người giấu trong váy, lúc lên xe ngựa, đám nam nhân liếc mắt liền thấy Nhị phu nhân và Tứ phu nhân, được váy quần thành hình dạng mê người, thật giống như quả đào chín mọng.

Nhưng không chỉ như vậy, Vương đại phú tức có sáu vị phu nhân, nghe nói mỗi người đều là thiên kiều bá mị, hơn nữa mới thu mua Thanh Thanh, cuối cùng trong vòng nửa năm, bọn họ quen thuộc nha đầu Thanh Thanh nha, sợ rằng không phải là bị Vương lão gia đánh cho ngã thành Thanh Thanh phu nhân chứ? “Thanh Thanh phụ cha, chúng ta có thể tổ chức hôn

lễ của Trương Thanh Thanh không?” “Ân... dặt lại mấy bộ quần áo hài tử, nam hài nữ đều muốn có, nói không chừng lần sau Thanh Thanh trở về, đều mang cháu trai đến cho chúng ta!”

“Ngoại tôn? cháu ngoại của Vương lão gia? Được rồi, ha ha, cái này được, nên như vậy!” Mẹ Thanh Thanh cười không ngậm được miệng, phảng phất như nhìn thấy con gái mình đã mang thai hài tử của Vương lão gia, mình sẽ có cháu ngoại của một công tử nhà giàu! Trên óc phòng.

“Ta... giết...” Giọng nói của Tần Hồng Liên lộ ra vẻ vô lực, ánh mắt mang theo hoảng sợ nhìn về phía xe ngựa đã đi xa.

Dường như, nhìn thấy hài tử của thương nhân béo mà bệ hạ ôm trên ngực kia, ưỡn bụng...” Người có thể giết ai?” Tiểu Tửu Tiên cũng chờ người, một lúc lâu sau mới ực một hớp rượu, cười khỏ nói: “Không ngờ tàn hồn của bệ hạ đã thức tỉnh, còn cảnh cáo thương nhân béo không được xằng bậy... Hồng Liên, chuyện này ta và người chỉ có thể dìm trong bụng, không được nói ra ngoài, nếu không...” “Thanh Thanh không phải bệ hạ, nàng muốn làm gì là có thể làm được.

Không, cho dù Thanh Thanh là bệ hạ, nàng muốn làm gì thì đi làm cái đó.

Hai người không cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn bệ hạ chuyển thế, được Vương đại phú chở tới trang viên của hắn.

Thanh Thanh, muốn ở trang viên nửa năm.

Cùng thương nhân háo sắc kia, không ở nửa năm...” “Hồng Liên, người nói hài tử của bệ hạ, là nam hay nữ?” “Cút!!!”

Phương pháp tu hành của tiên tử (gián điệp)

Chương thứ năm mươi bảy, tiệc thịt, tiệc cưới (hai mươi hai tháng bảy), xe ngựa bảy ngày Kẹt kẹt, Triệu Thanh nằm trong ngực Nhị phu nhân, được nàng ôm rất thân mật, bên kia là Tứ phu nhân, cũng đang ngồi dựa vào nàng, hai vị tỷ tỷ đang tán gẫu, mà trong lòng Thanh Thanh, lại tràn đầy suy nghĩ phức tạp.

Nàng cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy.

Mấy tháng trước, nàng chỉ là một nha đầu chăn bò, nhưng hiện tại lại... tựa như biến thành Thất phu nhân của tên béo kia, được hãnh dùng xe ngựa chở về thôn trang của mình.

Lấy hiểu biết của Thanh Thanh với Vương đại phú lúc trước mà nói, gia hỏa này khẳng định sẽ động thủ với nàng, nếu không nắm chắc bàn tay nhỏ bé, thì chính là ôm lấy eo của nàng, hoặc là từ sau lưng ôm lấy nàng, hôn vào tai nàng một cái.

chán ghét chết.

Càng làm cho Thanh Thanh phiền não chính là, chính mình còn muốn ở trong trang viện của Vương đại phú một thời gian dài... Thật là dài, lâu đến mức nàng cũng không biết lúc nào có thể trở về Thanh Sơn thôn, cũng không biết lúc nào mới muốn trở về, càng không biết còn có thể quay về hay không.

Thậm chí không biết đã về nơi nào.

Nàng cũng không biết nên trách ai.

Vương đại phú? Gia hỏa béo mặc dù vừa ghét vừa háo sắc, luôn đối xử lung tung với nàng, nhưng hắn lại có lòng tốt, trợ giúp cha mẹ nàng, trợ giúp Thanh Sơn thôn, thậm chí trấn này bởi vì Vương lão gia đến mà trở nên giàu có, thương nhân cũng nhiều hơn.

Cha mẹ? Bọn họ nuôi nàng, để nàng lập gia đình cũng là xuất phát từ hảo tâm. Vương đại phú cũng không phải là ác nhân,

chỉ là nàng không muốn lập gia đình mà thôi.

Trưởng thôn Lục thúc? Có lẽ vậy, nhưng bọn họ đã làm gì? Hắc Ngưu? Hắc thật sự rất đáng ghét, muốn phá hỏng tâm tư rất nhiều, cưỡng ép nàng bỏ trốn, sau khi nàng không đồng ý, lại tìm được Bộ khoái có ý cướp đi kim bài Minh Châu tỷ tỷ đưa cho mình.

Chính vì chán ghét hắc, cho nên Thanh Thanh không cầu tình cho hắc, nhìn hắc bị bắt tội đi.

Chỉ là...” Thanh Thanh, vẫn còn lo lắng sao?” Nhị phu nhân ôn nhu vuốt nhẹ lên gương mặt của nàng, Thanh Thanh lắc đầu, ngậm cái miệng nhỏ nhắn, đôi môi hơi nhếch lên, không nói gì.

“Ta thấy ngươi quá lo lắng rồi.” Nhị phu nhân khẽ gạt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, an ủi: “Yên tâm đi, lão gia mặc dù thủ đoạn truy cầu nữ nhân đê tiện vô sỉ một chút, nhưng cũng coi như là người tốt, ngươi hãy ở lại trong sơn trang thì cứ việc yên tâm., Hắc không dám đối xử tốt với ngươi, có những tỷ tỷ như chúng ta giúp ngươi: “Người tốt?” Đúng rồi, dưới một thân trang phục xinh đẹp, Tứ phu nhân cũng cười nói: “Thanh Thanh, ngươi cứ yên tâm đi, trong sơn trang đều là người tốt cả., Mọi người đều thích ngươi, còn nữa, nội trạch Vương gia không thích ghen tuông, cũng không có quy củ nữ nhân không được xuất đầu lộ diện, ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó” Triệu Thanh suy nghĩ trong lúc lộn xộn., Suy nghĩ một chút, nói: “Cũng không phải ai cũng thích ta a.... ” ai?” “Ai?” “Hà nhỏ”!” “Hai vị phu nhân liếc nhau, cùng cười ra tiếng, chỉ bất quá Nhị phu nhân là che miệng khẽ cười, mà Tứ phu nhân thì trực tiếp cười to, cười đến nổi mi mắt cong cong, thanh âm thập phần thanh thúy.

“Sao nào, sao vậy? Ta không có nói sai gì sao?” Cái miệng nhỏ của Thanh Thanh mím lại: “Mấy lần trước ta đến trang viên, Tiểu Hà đều không để ý tới ta.” Ta hỏi ngươi, lần đầu tiên thì không nói, nhưng lần sau khi Tiểu Hà tìm ngươi, bên cạnh ngươi có những người khác không?” “Ách, hình như không có” “Tiểu Hà” nói cách khác, Tiểu Hà chủ động đi tìm ngươi, đúng không?” “Hình như là...” Nàng ta đã không thích

ngươi, tại sao lại đi tìm ngươi chứ?” “A...” Thanh Thanh tràn đầy nghi hoặc, bị Tứ phu nhân trêu chọc nắc bóp, “Thanh Thanh ngu ngốc, ngươi thật ra cũng không nhìn ra sao? Tiểu Hà thật ra rất thích chơi với ngươi, có chút lo lắng, hai người tuổi nhỏ, tuổi như hai người các ngươi, nhỏ, so với Tiểu Hà Túc, còn gọi ngươi là Thanh tỷ tỷ, ngươi làm sao lại không thích?” Thanh Thanh Hân, thật ra nàng rất vui vẻ, Tiểu Hà vui vẻ, nhưng lại rất khác với những cô gái nhỏ nhả khác.

“Tốt rồi, đã đến rồi, Thanh Thanh, xuống đây nào.” Đội xe ngựa dừng lại cách thôn trấn sáu bảy dặm, ba mặt đều có thôn, sẽ không rời xa trấn nhỏ là một nơi rất vắng vẻ, cũng không thuộc về nơi phồn hoa náo nhiệt, bốn phía đều không có nông gia, chỉ có Vương gia trang mới thành này.

“Thanh Thanh, ta đến đỡ ngươi!” Vương Đại Phú khoát tay với nhị phu nhân xuống xe ngựa đầu tiên, sau đó đưa bàn tay mập mập về phía thiếu nữ mảnh mai xuống xe. Mấy người hầu và hộ vệ đều nhìn, sau khi nhìn thấy thiếu nữ thanh lệ do dự một chút, vẫn đặt tay lên bàn tay mập mập của Vương đại phú.

Sau đó tất nhiên bị cầm đầu, hướng về phía bàn tay trắng nõn của thiếu nữ đảo qua một phen.

“Hừ!” Thanh Thanh hất tay của hắn ra, nhưng không nói thêm gì, ngược lại đỡ nhị phu nhân xuống xe ngựa.

“Thanh Thanh thật là hài tử ngoan, lão gia có thể cười được Thanh Thanh, thật là có phúc.” Nhị phu nhân che miệng cười khẽ, Thanh Thanh bị trêu chọc đến đỏ mặt lên, nhỏ giọng làm bầm ta còn chưa đáp ứng.

Vương Đại Phú ở một bên cười hắc hắc, một mực ngây ngốc nhìn khuôn mặt thanh thanh tiểu hồng nhuận phơn phớt, phảng phất sau một khắc liền muốn nhào tới ôm lấy nàng gặm.

“Đồ béo!” Tứ phu nhân đá hắn một cước, hờn dỗi nói: “Còn không mau mang gia đình Thanh Thanh vào cửa? Không thấy đã có người chờ ở đây sao?” Trên mặt Thanh Thanh lại đỏ lên, Tứ tỷ tỷ làm sao học nàng gọi Vương đại phú mập mập? Bất quá nàng đối với chuyện Vương đại phú phú bị phu nhân đá cũng không có gì ngạc nhiên, tên mập này da mặt dày, đừng

nói là đá một đá, chính là lấy mộc kiếm đâm hấn, hấn cũng không động dậy một chút.

A, Mộc kiếm, nàng quên lấy ra... Tên gia hỏa mập này động tay động chân với nàng, nếu bên cạnh không có kiếm gỗ thì phải làm sao?" Thanh Thanh! Người đã nghe được một thanh âm vũ mị, Thanh Thanh quay đầu nhìn lại, trước cửa sơn trang đã có một đám người, bốn năm nữ nhân mặc quần áo xinh đẹp, tướng mạo rất xinh đẹp nghênh đón, trong đó có một nữ nhân đặc biệt mềm mại, dáng người cũng đặc biệt mềm mại, cười nhẹ nhàng đi về phía nàng.

"Lục tỷ tỷ" Thanh Thanh gọi nàng một tiếng, chộc cho nữ nhân mềm mại như nước này cười càng thêm xán lạn, đi tới liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng: "Xem như đã mong ngóng được Thất phu nhân nhà chúng ta!" Trên mặt Thanh Thanh lại đỏ lên., "Ta, ta không phải Thất phu nhân..." Thế nào?" Tứ phu nhân trêu ghẹo nói: "Lục muội muội nhà chúng ta cuối cùng cũng không phải là nhỏ nhất, cho nên mới cười thích nhất? Có phải nằm mơ cũng muốn bị người ta gọi một tiếng tỷ tỷ?" Lục phu nhân kia kéo bàn tay nhỏ bé xanh đen, đánh giá nàng từ trên xuống dưới., Hấn cười nói: "Thanh Thanh muội muội của ta thân thể này, tướng mạo như vậy, có chỗ nào giống thôn cô? Thanh Thanh muội muội xinh đẹp như vậy, nên chăm chỉ nuôi dưỡng., Cùng chúng ta hưởng phúc đi!" "Đó là đương nhiên! Các người đều sống an nhàn sung sướng, lão gia ta ở bên ngoài đánh nhau, kiếm cho các phu nhân càng nhiều bạc càng tốt "Vương đại phú lại sáp lại, khuôn mặt mập mạp kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh, thổi ra khí tức trực tiếp đánh vào trên gương mặt và lỗ tai của nàng, mặt Thanh Thanh càng đỏ thêm vài phần, thân thể có chút mềm nhũn.

"Xì, chúng ta còn cần người đến kiếm tiền sao?" Lục phu nhân lau sạch khuôn mặt béo của hấn, chỉ vào một vị khí chất ung dung, quần áo lộng lẫy, tóc búi thành búi tóc mỹ phụ: "Đại tỷ của chúng ta mới là hảo thủ kiếm tiền của chúng ta, nàng đến bày mưu tính kế., Người có cái tên mập này mới có thể kiếm được tiền!" Cái này... Đại phu nhân thông minh tuyệt đỉnh, đa phu vô cùng cảm kích!" Cảm ơn Đới Đức? Cái này đều là

những từ “Mấy vị phu nhân đều cười duyên, bất quá, các nàng đều đang chờ đợi mỹ phụ ung dung, cũng chính là câu tiếp theo của Đại phu nhân, cho nên rất nhanh liền dừng cười.

Đều nhìn Thanh Thanh cùng với Đại phu nhân.

“Thanh Thanh” Mỹ phụ ung dung bước đi thong dong, trên người mặc quần áo lỏng lẩy, mỉm cười đi tới bên cạnh Thanh Thanh, ánh mắt có chút phức tạp nhìn nàng.

Thanh Thanh có chút bối rối.

Vương Đại Phú chen miệng nói: “Phu nhân, ngài làm sao vậy?” “Còn có thể làm sao?” Mỹ phụ lườm hất một cái, “Ta chỉ là nhìn thấy lại một cô bé thanh tú thông minh bị ngài lừa gạt, có thể không cảm khái sao?” “Hi hi” mấy vị phu nhân đều nở nụ cười, các nàng cũng là một trong những người bị lừa kia.

“Phu nhân!” Vương đại phú giơ tay thề, “Trước khi vi phu đã từng nói qua, kiếp này cưới bảy lão bà, Thanh Thanh là người cuối cùng, cũng chính là Thất phu nhân, cuộc đời này có thể có được các người là đủ rồi!” Thanh Thanh nhìn thấy hai, ba, sáu, mấy vị tỷ tỷ này đều lộ ra thần sắc cảm động, tính cách Ngũ tỷ tỷ có chút lạnh lùng, nghe vậy cũng không lộ ra vẻ mặt gì, chỉ liếc nhìn Vương đại phú một cái.

Ở bên cạnh Ngũ tỷ tỷ, một người so với Thanh Thanh còn thấp hơn một chút, nhỏ hơn một chút, mũi nhỏ, bờ môi nho nhỏ, ánh mắt lại rất sáng ngời, đang nắm lấy cánh tay của Ngũ tỷ tỷ, sau khi nghe thấy Vương Đại Phú nói, tựa hồ có chút ưu thương, cúi đầu.

“Vâng, chỉ có bảy vị phu nhân xinh đẹp” Vương đại phú gật đầu một cái. “Bất quá nữ nhân lại có rất nhiều, đúng không?”

“Vương đại phú cười ha ha, không có phản bác nữa.

Thanh Thanh lại nhìn mấy vị tỷ tỷ, phát hiện các nàng mặc dù có chút ghen tị, nhưng không có căm tức, tựa hồ chấp nhận việc này.

Nàng lại nhìn thoáng qua Tiểu Hà, phát hiện thần sắc nàng tựa hồ vui vẻ rất nhiều.

Bất quá, sau khi đối diện với ánh mắt của nàng, vẻ mặt Tiểu Hà lại rất nhanh lạnh lùng xuống, tựa hồ có chút xấu hổ, quay đầu đi không nhìn nàng.

Chỉ là kỳ quái, Thanh Thanh lại cảm thấy nàng dùng khoe mát liếc trộm mình.

Chẳng lẽ thật sự nói với Tứ tỷ, Tiểu Hà rất thích nàng?” Tiểu Hà, người...” Thanh Thanh đang muốn nói chuyện với nàng, đại phu nhân cũng dịu dàng kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đi vào trong sơn trang.

Thanh Thanh đành phải thôi, đi theo phía sau mấy vị tỷ tỷ, Vương đại phú đi cùng, cùng nhau tiến vào trong thôn.

Vương gia sơn trang rất lớn, dựa vào núi sông, ruộng đồng bốn phía đều bị hắt mưa xuống, mấy ngọn núi phụ cận cũng đồng dạng bị mưa, ngày thường cấm thôn dân khác tới gần.

Đi vào đại môn, Thanh Thanh liền thấy được một cái hồ ở trung tâm sơn trang, người hầu ở gần cửa sơn trang được gọi là ngoại viện, mã phu, thợ thủ công, hộ vệ, đầu bếp đều ở tại ngoại viện, qua hồ nước, từng dãy nhà ở dưới chân núi là trung viện, là nơi ở của những nha hoàn và bà bà.

Từ chân núi đi xuống, dọc theo đường núi rất đẹp lên, đến giữa sườn núi mới thôi, được gọi là nội viện. Ngày thường chỉ có một nam nhân như Vương đại phú là có thể đi vào, các hộ vệ cũng rất ít đi vào trung viện. Hai bên sơn trang không phải có sườn đồi thì cũng bị tường thành cao bao vây, nghe nói tứ phu nhân tu tiên còn bố trí một ít trận pháp cảnh giới, cam đoan sơn trang an toàn.

Dù sao Thanh Thanh đi qua hồ nước, thuận theo cục đá trải lên núi, còn có rừng cây che lấp đường nhỏ đi lên, cảm giác nơi này rất an toàn, không có ngoại nhân quấy rầy, khắp nơi đều là chim hót hoa nở, mà lại bởi vì dưới chân núi rất nhiều phòng ốc, người hầu nha hoàn đông đảo, cũng sẽ không cảm giác được thanh lãnh.

“Các vị phu nhân” khi đi đến trước một căn phòng nhỏ xinh đẹp, Vương đại phú vẻ mặt tươi cười nói: “Đêm nay chúng ta đến một bữa tiệc gia đình, làm niềm vui về đến đại gia đình

Thanh Thanh, các phu nhân có thể trở về chuẩn bị trước một chút.

Ta dẫn Thanh Thanh đến chỗ ở của nàng “Không cần Tứ phu nhân lôi kéo Thanh Thanh rời đi”, “Ta đi dàn xếp cho Thanh Thanh là được, người muốn làm gì?” “Nam nhân thối tha thì làm sao? Nam nhân thối cũng có thể bị quét sạch a! “Cút đi, không biết xấu hổ, người chính là muốn thân thể Thanh Thanh của nhà ta...” “Hắc hắc” Thanh Thanh bị Tứ tỷ tỷ kéo đi., Nhị tỷ tỷ an bài tốt chỗ ở cho nàng, lại chỉ định cho nàng một thị nữ, tên là Tiểu Lục, nghe nói từ nhỏ lớn lên ở Vương gia, rất là hoạt bát, lúu rúu nói chuyện.

Làm xong việc thì đã đến buổi chiều.

Đại phu nhân, Tam tỷ tỷ, Lục tỷ đều tới thăm nàng, hỏi nàng ở có hài lòng không.

Thanh Thanh đương nhiên rất hài lòng.

Gian phòng nơi này chẳng những rất trang nhã, hơn nữa chỗ ở của cô ở trên cao. Cửa sau mở ra có thể nhìn thấy một sườn núi, phía trên có mảng lớn bãi cỏ màu xanh lá tô điểm trên bãi cỏ. Dưới tán cây còn đặt hai cái bàn ghế đá, có điều chiếc ghế đu đó khá rộng, đủ để hai người nằm trên đó.

Chỗ ở của nàng và chỗ ở của mấy vị phu nhân rất gần nhau, giữa các hành lang nối liền nhau, sườn núi hậu viện và hậu hoa viên của nàng, thật lớn một mảnh hậu hoa viên, các loại cảnh quan trong vườn đều có, sơn thủy thủy trướng ngỗng đá, Thanh Tùng Thụy Bách Liên Ngẫu diệp.

Thanh Thanh lúc trước rất muốn đi chơi một chút, đáng tiếc khi đó là khách, không biết xấu hổ nói ra miệng.

Sau đó mấy tỷ tỷ đều tặng nàng một ít thứ, Đại phu nhân tặng nàng các loại quần áo xinh đẹp, Tam tỷ tỷ là một vị tỷ tỷ đánh đàn vẽ tranh đều rất thực nữ, nàng tặng Thanh Thanh Văn Văn phòng tứ bảo, còn có một ít sách vở., Đáng tiếc Thanh Thanh nhìn không hiểu quá nhiều chữ, Tam tỷ tỷ liền che miệng cười nói, đợi sau này lại dạy nàng đọc sách viết chữ, nữ hài tử cũng phải biết chữ mới được, nói không chừng có thể thi đậu một

nữ tú tài? Còn Lục tỷ tỷ vóc người mê người nhất, lại là đưa nàng... Một quyền Xuân Cung Đờ.

Thanh Thanh mở ra liếc mắt nhìn, chỉ thấy một nam nhân mập mập cười trên một nữ hài tử xinh xắn, hương hoa chính trực, hai người đều không có mặc quần áo, mông tròn, bộ ngực nhỏ nhắn, cùng với dấu vết lộn xộn trên giường, tư thế hai người làm mỹ lệ thoải mái ngửa đầu lên, đều làm cho Thanh Thanh nhìn thấy đỏ mặt tía tai, xấu hổ đến mức vội vàng ném đi.

Lục tỷ tỷ lại cười cợt nàng, nói sau này khẳng định sẽ thích thú, không nói lời nào liền đặt sách Xuân Cung lên bàn trong thư phòng của nàng.

Thanh Thanh mở miệng tỏ vẻ bất mãn, trong lòng thầm hạ quyết tâm, sau đó sẽ đem thứ này giấu đi, cả đời cũng sẽ không đi xem nữa! “Thanh Thanh” mấy vị tỷ tỷ sau khi rời đi không lâu, ngũ tỷ tỷ tính tình có chút lạnh lùng, mang theo nữ nhi của nàng đến nơi này.

Ngũ tỷ tỷ kỳ thực cũng rất tốt, đưa tặng nàng một ít đồ chơi nhỏ, về phần Tiểu Hà, dùng ánh mắt phức tạp nhìn chỗ ở của nàng, làm cho Thanh Thanh rất là nghi hoặc.

“Được rồi, tỷ tỷ cũng không quấy rầy nữa, các người trước trò chuyện một chút, chờ buổi tối lại đi dự tiệc” Ngũ phu nhân nhẹ nhàng cười, đứng dậy cáo biệt, để hai cô bé trò chuyện ở chỗ này.

Sau khi mọi người đều rời đi, Thanh Thanh thở phào nhẹ nhõm, lập tức quay đầu nhìn về phía Vương Tiểu Hà: “Tiểu Hà, làm sao vậy? Cảm giác huynh đều là một bộ dạng nặng nề trong lòng: “Nàng nói thẳng miệng, nghĩ đến liền hỏi ra.

Trong mắt Thanh Thanh, Vương Tiểu Hà là một nữ hài tử đặc biệt văn nhã tĩnh, mặc quần áo chỉnh tề xinh đẹp, cổ kẻ sạt, lộ ra một cái cổ trắng ngần, bờ môi đỏ như được thoa son, nhỏ nhỏ, mỏng manh, cánh môi mềm mại rất khiến người ta chú ý.

“Thanh Thanh, ngươi...” Vương Tiểu Hà muốn nói lại thôi, Thanh Thanh truy hỏi nàng, Tiểu Hà ngược lại đi ra ngoài, đứng ở hậu viện, mặt hướng sườn núi phía sau nhà Thanh Thanh, lông mày cau lại, bộ dáng rất là phiền não.

“Hài nhỏ?” Ánh mắt Thanh Thanh hiện lên một tia hâm mộ, cảm thấy tiểu Hà nhỏ nhỏ này lại có chút tâm sự nặng nề, thật sự rất đẹp.

“Thanh Thanh, người sẽ trở thành Thất phu nhân sao?” Sau một lúc lâu, tiểu Hà mới nhẹ giọng hỏi.

“... Không có...” Có đúng không, vậy bữa tiệc gia đình đợi lát nữa, người vẫn không tham gia là tốt sao?” A? Tại sao? Ta không có thể tới nhà của các người tổ chức tiệc sao?” Tiểu Hà không trả lời, lại trầm mặc một hồi, mới nói: “Trên tay ta có hai vị tử tử, đại tử Vương Tiểu Hà., Nhị tử Vương Tiểu Lệ, đều là danh tự phụ thân đặt cho “Ừm...” “Thanh Thanh rất nghi hoặc, tại sao đột nhiên lại nói cái này?” Đại tử đã xuất giá, lúc trước tử ấy vẫn luôn tham gia tiệc cưới, tuy rằng tử ấy thích trò chơi người xa lạ, nhưng cuối cùng để cho trong nhà thoát nhìn vẫn là bình thường., Lựa chọn lập gia đình “A... Là trò chơi của người khách?” Thanh Thanh càng nghi hoặc hơn, rất muốn nói, đại tử của người tham gia tiệc gia của nhà mình không phải rất bình thường sao? Vì sao lại gọi là tiệc người xa lạ?” Nhị tử bá nhập tiên môn, tử ấy không thích tiệc cưới nhưng lại thích phụ thân, vì vậy khi tham gia... tất cả đều mặc y phục...”...”, Về mặt nghi hoặc khó hiểu, có người lúc ăn cơm không mặc quần áo?” Đại tử phụ ta biết chuyện về gia yến, nhưng ông ta không dám nói gì, bởi vì ông ta muốn dựa vào nhân mạch cùng quan hệ của Vương gia chúng ta. Ở nhà đều do đại tử ta làm chủ, tặng thêm đại tử cho ông ta mấy phòng tiểu thiếp, đại tử phụ cũng không nói thêm cái gì với giọng điệu yếu ớt của Vương Tiểu Hà, nói ra bí mật lớn nhất của nhà mình.

Đáng tiếc, người nghe lại không hiểu nàng đang nói cái gì.

Vương Tiểu Hà đến gần, vươn bàn tay nhỏ bé ôm lấy mặt của nàng, mũi hai người tập trung rất gần, Thanh Thanh cũng có thể ngửi được mùi phấn son bôi lên cánh môi nàng.

“Thanh Thanh, nếu như người gia nhập yến hội nhà ta, vậy chứng minh người là người nhà ta rồi, hi vọng người sẽ trở thành người của ta.

Không cần hỏi hận “Tiểu Hà thở khí như lan, dựa vào rất gần mặt làm Thanh Thanh có chút xấu hổ: “Ta, ta sao lại hỏi hận, không phải là gia yến sao?” “Hi vọng ngươi... Không nên xem thường ta...” Nói, tiểu Hà đột nhiên tiến lên, dùng môi đỏ của mình đè lên bờ môi Thanh Thanh.

Triệu Thanh Thanh mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn nàng.

Miệng nhỏ của Hà tiểu, thật mềm mại, tựa như điểm tâm mềm mại nàng từng ăn, ăn một miếng liền muốn ăn điểm tâm thứ hai, hơn nữa thơm quá, hai miếng thịt bờ môi nóng bỏng hôn nàng, làm cho thân thể nàng cũng trở nên nóng bỏng... Thị nữ Tiểu Lục ở một bên, nhìn thấy hai thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp như hạt đậu này..., Thoáng hôn một cái thân mật, cảnh tượng vô cùng hương diễm, nhưng lại không có bất kỳ kinh ngạc nào, ngược lại trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, vẻ mặt then thùng, tựa hồ còn muốn đến cái gì, hai chân bất tự nhiên lè mề, đỏ mặt, há miệng nhỏ phun ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Xuân tâm có chút không kìm nén được, rất là mong đợi... yên nhà.

Một lúc lâu sau.

Đôi môi đỏ mọng của Yên Hà mới rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn bị dọa cho ngây ngốc, Tiểu Hà nhìn bộ dáng ngơ ngác của thiếu nữ trước mặt, lại nhìn son phấn trên miệng nhỏ của nàng lưu lại, nhin không được phì cười, lại tiến tới hôn môi nàng một cái., Thanh âm nũng nịu nói: “Thanh Thanh tỷ tỷ, ngươi bị dọa đến choáng váng rồi sao? Đợi đến lúc mở tiệc, chẳng phải ngươi sẽ biến thành thẳng ngốc sao?” Triệu Thanh mấp máy môi, lắp bắp nói: “Vì, vì..., Tại sao giữa các cô bé bên ngoài lại có người hôn môi như vậy?” Cái gì cơ chứ? hôn môi ư? Chỉ là ta thích Thanh Thanh tỷ tỷ đỏ mặt, vươn bàn tay nhỏ bé lau vết son trên môi Thanh Thanh Thanh, lau sạch son phấn mà mình vừa lưu lại, sau đó đưa ngón tay vào trong miệng nếm thử, liếm môi một cái.

Hương diễm đậm kiêu, không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi, ta đi trước đây, buổi tối gặp nha, Thanh Thanh tỷ tỷ...” Hi vọng... Ngươi đừng coi thường ta...” Không cần hỏi

hận...” Tiểu Hà rời đi, Thanh Thanh ngây ngốc một hồi lâu, mãi tới khi thị nữ Tiểu Lục tới, nói với nàng về chuyện đi tắm rửa trước khi dự tiệc, mặc một ít y phục nhẹ nhàng.

Thanh Thanh dần dần làm theo, được Tiểu Lục hầu hạ cởi quần áo, để cho thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của thị nữ lộ ra trước mặt.

“Đẹp quá, Thanh Thanh phu nhân “Tiểu Lục” nhìn bộ ngực nàng sau mưa như măng non, bộ ngực mịn màng mềm mại, bộ dáng đáng yêu, làm cho nàng nhìn không được che miệng cười khẽ, không biết nửa năm sau, đôi sữa như măng mềm này., Sẽ được lão gia ủi thành như thế nào?”... Không được gọi ta là phu nhân!” “Hi hi, lúc tổ chức tiệc, phu nhân ngài ngàn vạn lần đừng kinh ngạc, phu nhân ngài có thể không cởi quần áo, nhìn các phu nhân khác là được rồi, nghe nói đến từ Tiên giới, vì tìm kiếm hai vị tiên nhân do Tiên Đế cử đến, Tàn Hồng Liên và Tiểu Tiên đang ngồi trên mặt đất.

” Tiệc cười cởi quần áo?” Tiểu Tửu Tiên không dám dùng thần niệm quan sát Thanh Thanh bên kia, tất cả lời nói đều do Tàn Hồng Liên thuật lại.

Sau khi nghe nói tới bữa tiệc gia đình, hấn lập tức ngây ngẩn cả người, hồ lô rượu trong tay theo bản năng xiết chặt lại.

“Hừ!!” Gương mặt yêu diễm của Tàn Hồng Liên đen kịt, “Vương đại dân tộc kia! Thật muốn một tát đập chết hấn! Lại dám để bệ hạ...!” Tiểu Tửu Tiên dựa lưng vào cây lớn, mở thần quang chuẩn bị hồ lô rượu, ngửa đầu uống một ngụm, một chút rượu từ trong miệng hấn tràn ra, trên khuôn mặt đầy râu ria lộ ra thần sắc càng thêm phức tạp.

“Tại sao không nói chuyện?” Chân đẹp Tàn Hồng Liên cong lên, đập hấn một cước.

Hai người cùng đi từ Tiên giới xuống, vốn định tìm bệ hạ chuyển thế, tìm được thì tìm không ra rốt cuộc bệ hạ muốn làm gì, nhưng cũng không dám đi ngăn cản bệ hạ chuyển thế bị Vương Đại Phú mang về thôn trang, sắp bị hấn... “Ta nên nói cái gì đây? Thanh Thanh cũng không phải là bệ hạ, Vương

Đại Phú cũng đã giúp nàng, lẽ nào chúng ta còn có thể ngăn cản?” Lần này đến lượt Tần Hồng Liên tắt tiếng.

Nàng tức giận không thôi, trực tiếp đoạt lấy hồ lô rượu trong tay Tiểu Tiên, uống một hớp lớn, tiên tử từ trong đôi môi đỏ mọng chảy ra, ánh mắt nhìn về phía trong phòng tràn đầy vẻ phức tạp.

Sau nửa ngày, nàng mới nói: “Ta đi xem một chút bệ hạ, sau này người cũng không thể tùy tiện nhìn Thanh Thanh, nghe được không?” Một ý niệm của tiên nhân, đủ để tra xét khắp một châu, Tần Hồng Liên không thể không phòng tên này xằng bậy.

Tiểu Tử Tiên buồn bực lại uống một ngụm rượu: “Ta là loại người đó sao?” “Hừ, ai mà biết được...” Thanh Thanh nhìn gương, sau khi Tiểu Lục tỉ mỉ trang phục bản thân.

Tóc được chải thành hai bím tóc ma hoa đáng yêu, rũ ở hai bên lỗ tai, trên mái tóc còn cắm một cây trâm hoa châu, phía trên rủ xuống Lưu Tô, rất là xinh đẹp.

Phía trên mặc một bộ áo nhỏ màu xanh biếc, quần áo nhẹ nhàng mềm mại nâng lên ngực, ngay cả Thanh Thanh cũng cảm thấy mình hoạt bát hơn nhiều.

Nàng dạo một vòng trước gương, kỳ quái, lộ ra một vòng váy ngắn bấp chần tung bay lên, chỗ váy trang trí hoa văn, hai bên hông treo hai cái chuông.

Chuyển một cái, đình đình đang.

Tiếng vang thanh thúy làm cho tâm tình của người ta cũng không khỏi vui sướng lên, làm cho Thanh Thanh nhìn không được lại trước gương bày ra mấy cái tư thế.

“Bệ hạ thật đẹp mắt! “Ai?” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói hưng phấn, Thanh Thanh bị dọa nhảy dựng lên, nhìn xung quanh, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Tần Hồng Liên dùng Đào Hoa phiến che miệng lại, nàng ở bên cạnh Thanh Thanh bảo hộ nàng, vừa rồi thấy Thanh Thanh ở trước gương lộ ra thiếu nữ yêu kiều.

Bộ dáng ngây thơ, xoay chuyển quần áo, linh đàng thanh thúy vang lên, cảnh tượng này thật sự khiến hai mắt Tần Hồng Liên trợn trừng.

Nàng biết Thanh Thanh không phải là bệ hạ, cũng chấp nhận một phần tàn hồn của Thanh Thanh và Tiên Đế, cũng không phải hoàn toàn là bệ hạ.

Thế nhưng khi nhìn thấy Thanh Thanh chuyển động váy, Tần Hồng Liên dường như cũng nhìn thấy. Mười vạn năm trước vị nhất thống tam giới kia khiến vô số thiên kiều cúi đầu, Tiên Ma cộng chủ - Khải Minh Tiên Đế đang chuyển động trước mắt nàng... phụt.

Tần Hồng Liên che mũi, thầm mắng mình đang suy nghĩ gì đó.

Nhưng nghĩ lại, bệ hạ cũng là nữ tử, nàng cũng đã từng có bộ dáng ngây thơ của thiếu nữ. Lúc đó khi bệ hạ còn trẻ, có phải đã từng như vậy trước tấm gương, cười yếu ớt, bộ dáng ngây thơ hoạt bát không? Bệ hạ, có người nào thích hay không? Nam nhân cũng tốt, nữ nhân... cũng được, có, có không?" Bệ hạ, lúc nào ngài có thể trở về?" Tần Hồng Liên thầm than trong lòng một tiếng, ánh mắt nhìn Thanh Thanh càng thêm nhu hòa.

Trong mắt nàng, Thanh Thanh đã là hình dạng của thiếu nữ lúc còn là bệ hạ, không bằng nói, hiện tại sau khi Thanh Thanh so với nhất thống tam giới, bệ hạ càng vui vẻ hơn, ít nhất có thể thấy được nụ cười trên mặt nàng, cũng có thể nhìn thấy được nàng... điệu bộ được một cô gái hôn.

“Thật kỳ quái!” Mí mắt Tần Hồng Liên giật giật, ẩn thân đi theo phía sau Thanh Thanh, giống như một thị vệ cận thân trung thành, bất cứ lúc nào cũng có thể bảo vệ nàng.

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Lục, Triệu Thanh mặc một bộ quần áo xinh đẹp, đi đường leng keng thanh thúy, đi tới một căn phòng rất rộng rãi, lại rất quái dị.

Thanh Thanh đứng ở cửa nhìn vào bên trong, nhìn thấy phòng ở bốn phía đều mở cửa sổ, rất là trong suốt, trong phòng treo một ít tranh chữ, để mấy mâm cỏ lá lớn, có bình phong, sán

nhà cũng không phải dùng gỗ lát thành, mà là từng khối từng khối đá bóng loáng lát thành.

“Là Thanh Thanh sao?” Sau tấm bình phong truyền đến thanh âm ôn nhu của Nhị phu nhân, tựa hồ mang theo một chút khản trương.

“Ừm, là ta” khó trách, ta đã nói rồi, không phải là tiếng đinh đinh đang đang, mà là tiểu Hà Thanh, mau vào, tiệc rượu lập tức bắt đầu!” Đây là thanh âm của Lục phu nhân.

“Được lắm, đã tới rồi.” Thanh Thanh đáp lời, đang định bước qua cánh cửa đi vào, Tiểu Lục lại ngăn cản, chỉ chỉ bên cửa.

“Ồ?” Thanh Thanh kinh ngạc nhìn thấy bên cạnh cánh cửa có treo một đôi giày thêu của nữ nhân năm sáu đôi, xem ra vừa mới cởi ra.

Tiểu Lục mặt đỏ ửng, cười ha ha nói: “Vào căn phòng này rồi phải cởi giày mới được?” “Chân trần? “Đúng! Chân trần đi vào, như vậy mới không bẩn.

Tuy nhiên có thể mặc tất vào, lời nói của Tiểu Lục làm cho Thanh Thanh càng nghi hoặc hơn, chân trần làm sao lại không bẩn? Nhưng nàng vẫn làm theo, gỡ đôi giày nhỏ nhắn ra, đặt bên cạnh mấy chiếc giày của các tỷ tỷ, do dự một chút rồi cũng cởi chiếc đũa ra.

Cô không quen mặc chiếc tất đi đường, mùa hè chân trần ở bên bờ sông chơi đùa còn đỡ, mặc tất thì kỳ quái.

Tiểu Lục cũng cởi giày, dẫn nàng tiến vào trong phòng.

“A, mát quá” Túc chân trần giẫm lên tảng đá bóng loáng, Thanh Thanh rụt cổ lại, mười ngón chân xinh đẹp khẽ nhúc nhích, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân vọt ra sau lưng, làm cho nàng nổi lên một trận da gà.

Tiểu Lục hâm mộ nhìn bàn chân nhỏ của nàng, nói: “Vào trong là tốt rồi, bên trong có một tấm thảm mềm... Nhưng mà, thật sự không phải Tiểu Lục vuốt mông ngựa, mà là Thanh Thanh phu nhân chân của ngài thật sự rất xinh đẹp, vừa trắng vừa nhỏ nhắn..., Da thịt mềm mại, lão gia phu nhân đều thích thú!” “A?” Đôi chân nhỏ nhắn của Thanh Thanh Thanh rất đẹp

sao? Mau, Lục tử tử mau vào đây, để ta nhìn Lục phu nhân sau tấm bình phong thúc giục, Thanh Thanh chỉ có thể bước chân ra ngoài, chân trần giẫm trên sàn nhà, đi vào trong phòng được bình phong che lấp.

Mấy vị tử tử xinh đẹp đều ở bên trong chờ, Tiểu Hà cũng ở đây, bắt quả nàng lại khôi phục bộ dạng lạnh như băng, ngồi ở góc phòng không nói một lời, cũng chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Thanh Thanh, lại đây.” Lục phu nhân vươn tay muốn ôm lấy nàng, kết quả lại bị đại phu nhân ôm lấy.

“Thanh Thanh tốt, để tử tử nhìn xem.” Đại phu nhân ban ngày ung dung cao quý, bây giờ lại mặc một bộ quần áo màu trắng mỏng manh, dưới thân cũng chỉ là một cái quần áo màu trắng, một thân áo trắng nhẹ nhàng, làm lồi lõm lồi lõm của Đại phu nhân hiện ra rất rõ ràng, bị nàng ôm lấy, thậm chí có thể nhìn thấy bộ ngực tròn trịa của đại phu nhân trước mắt, hai trái trái thẹn hoa mai trên đỉnh đầu làm cho xiêm y nổi lên nếp nhăn.

Thanh Thanh không biết điều này có ý nghĩa gì, sau khi lớn lên cũng chưa từng ăn lại, nhưng theo bản năng cảm thấy, trước ngực của Đại phu nhân rất là mê người.

“Phụt phụt” Đại phu nhân thấy nàng trơ mắt nhìn bộ ngực của mình, nhin không được cười ra tiếng, khuôn mặt đoan trang tràn đầy cung chiêu ôn nhu: “Thật là một hài tử chưa lớn lên, lại thích bộ ngực tử tử như vậy sao?” Thanh Thanh đỏ mặt, giãy dụa muốn đứng lên., Lại bị đại phu nhân ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, răng cắn lỗ tai nhỏ nhắn của nàng, hơi thở như lan: “Lát nữa sẽ cho Thanh Thanh nếm thử, nhưng mà bây giờ... tử tử ăn cái miệng nhỏ xanh trước...” A...” Trong lúc Thanh Thanh kinh ngạc vô cùng., Đại phu nhân khẽ nhếch miệng, ngậm lại vành tai của nàng, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn run lên, chỉ cảm thấy nóng nực từ trên lỗ tai truyền đến, phía trên tràn đầy cảm giác ướt át mềm mại bị Đại phu nhân cắn.

Ngay sau đó, Đại phu nhân lại đi hôn lên mặt nàng, bờ môi đỏ bừng cọ sát vào khuôn mặt nàng, cái lưỡi hồng nhuận phơn phớt vươn ra, liếm trên gương mặt Thanh Thanh.

“Đại, Đại phu nhân.....” Không đợi nói ra lời hoàn chỉnh, môi nàng mềm mại đã bị miệng của Đại phu nhân bắt được, nhẹ nhàng hôn nàng.

Thanh Thanh mờ mịt, ánh mắt mím cười đối mặt với Đại phu nhân, tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng Đại phu nhân không trả lời nàng, một cái lưỡi ướt át mềm mại khẽ vuốt qua lại cánh môi nàng, Thanh Thanh theo bản năng mở miệng, muốn nói chuyện, cái lưỡi trơn ướt lại thừa cơ cạy ra cái miệng nhỏ nhắn của nàng, chui vào trong miệng nàng.

“Hu hu hu...” Thanh Thanh giãy dụa trong ngực của nàng, lại bị Đại phu nhân ôm chặt vòng eo, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn mềm nhũn, căn bản không có biện pháp phản kháng.

Cái đầu lâu ướt sũng kia lại rất mềm mại, sau khi chạm vào đầu lưỡi nhỏ của nàng, một cảm giác kích thích nhanh như chớp truyền khắp toàn thân Thanh Thanh, làm cho đầu lưỡi nhỏ của nàng cơ hồ sợ hãi rút về phía sau, nhưng vẫn bị cái lưỡi thơn của Đại phu nhân bắt được, bị ép buộc quần cùng một chỗ.

“Lỡ lưỡi... Phu nhân và ta... Ô ô, a...” Thanh Thanh mở mắt mê mụi, môi đỏ mọng dán sát vào đôi môi của phu nhân, không ngừng cọ xát, lưỡi thơn của Đại phu nhân chui vào trong miệng nhỏ nhắn của nàng., Một bên hôn nàng, một bên dùng đầu lưỡi vòng quanh đầu lưỡi của nàng, hai cái lưỡi ướt nhẹ mềm mại triền miên cùng một chỗ, một hương vị ngọt ngào từ trên đầu lưỡi Đại phu nhân nhộn nhạo ra, lặp đi lặp lại hôn nhau mấy lần., Liên quần lấy mấy lần, ném được vị mật hương vị tuyệt vời này, đúng là mê say vờn tay ra, ôm lấy cổ Đại phu nhân của nàng, một bên từ trong miệng phát ra tiếng rên nhẹ mê người, một bên dưới sự dạy bảo của Đại phu nhân, dùng cái lưỡi nhỏ nhắn ngượng ngùng quần quanh nàng.

Tiếng nước miếng sôi trào, tiếng nuốt nước miếng, âm thanh dùng sức hôn hôn, cùng với tiếng rên rỉ của nữ tử, khiến trong phòng tràn ngập hương diễm dâm dục.

Vương Tiểu Hà ngồi ngay ngắn bất động, con mắt nhấc lên, nhìn thoáng qua Thanh Thanh đang bị đại mẫu thân hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt ửng đỏ, hai chân mất tự nhiên kẹp lấy.

Mãi đến khi thấy hai người thở hồng hộc tách ra, Thanh Thanh ôm cổ đại phu nhân, ánh mắt hai người nhìn nhau, khuôn mặt thanh thanh hồng, khe thở dài, bộ dáng mê ly say mê, tiểu Hà mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Thanh Thanh không kháng cự chuyện như vậy.

“Thật là ngoan ngoãn” Trên mặt mỹ phụ duyên dáng tràn đầy vẻ sủng ái, lại hôn lên môi cô gái một cái, sau đó quyến rũ cười nói: “Cái miệng của Thanh Thanh Tiểu thật thơm, sau này lão gia có phúc, chúng ta cũng có phúc, đúng không? Các muội muội ngẩng đầu, nhìn về phía mấy vị muội muội, hai má sớm đã ửng đỏ, chỉ chờ thời khắc này.

“Là cái miệng nhỏ nhắn của Thanh Thanh rất thơm sao? Để ta thử xem “Dì Nhu Mị Nương” mang đến Lục phu nhân đang ăn, ôm lấy Thanh Thanh Thanh đang còn nằm trong lòng Đại phu nhân, cánh môi đỏ tươi mềm mại trực tiếp đặt lên miệng nhỏ của Thanh Thanh, hút hết hương vị ngon lành của nàng vào trong miệng của Đại phu nhân.

Sau khi ăn xong, mới cười quyến rũ khen: “Quả nhiên là thiếu nữ thiên tư thanh tú, mùi vị miệng nhỏ đúng là ngay cả nữ nhân cũng hấp dẫn được, phải làm sao bây giờ, Thanh Thanh Thanh, Lục tỷ tỷ không muốn đưa người cho tên mập kia nữa, chúng ta sống qua ngày, mỗi ngày hôn một cái là đủ thấy xấu hổ không thể ức chế, áp dụng không biết nên nói cái gì.

Sau đó bị Lục phu nhân hôn mê lần nữa, hôn một cái cực kỳ nóng bỏng, hương thơm lưu chuyển không ngừng trong miệng hai người.

Mãi đến khi Thanh Thanh bị hôn đến không thở nổi, Lục tỷ tỷ mới buông nàng ra.

Sau đó, nàng được Lục tỷ tỷ bế lên, phóng tới... Nhị tỷ tỷ trong lòng?!” Thanh Thanh, đừng trách ta, đều trách tướng công công quá hoang đường “Nhị phu nhân ôn nhu hiền lành

thở dài, vén lọn tóc nơi vành tai lên, cúi đầu, cũng hôn vào miệng Thanh Thanh.

Vương Tiểu Hà lại kẹp chặt hai chân, há cái miệng nhỏ nhắn hơi thở dốc.

Một màn hương diễm vẫn còn tiếp tục.

Sau khi Thanh Thanh và Nhị phu nhân tiến hành một đoạn hôn mê, Thanh Thanh giống như khôi phục một bộ lý trí, giãy dụa một chút, nhưng tiếp theo lại bị Tứ phu nhân ôm lấy, cái miệng nhỏ nhắn của nàng lần nữa được hôn lên.

“Hi hi, thật tốt, thoáng cái đã nếm được mùi vị của bốn vị tỷ tỷ “Hi phò”, Thanh Thanh không cần sợ, thân thích cho tứ tỷ tỷ, tứ tỷ tỷ có thể yêu thích Thanh Thanh, cái miệng nhỏ của Thanh Thanh... A, cũng rất thân thiết “Tứ phu nhân tư thế anh tuấn hiên ngang, giờ phút này lại giống như biến thành một thiếu nữ tham ăn, cầm gương mặt Thanh Thanh, lặp đi lặp lại liếm láp trên môi nàng, cắn răng, thò cái lưỡi thơm vào trong miệng nhỏ nhắn, nhiều lần quăn quýt môi nàng.

“Ây da...” Thanh Thanh bị mấy vị phu nhân hôn mê mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn tỏa ra hương thơm ngào ngạt, nếm thử mùi thơm khác lạ, cái lưỡi nhỏ bị các nàng bắt được không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, nàng mềm nhũn thân thể bị ôm đến bên người Vương Tiểu Hà, để vào trong ngực Ngũ phu nhân.

“Tiểu Hà!” Thanh Thanh đột nhiên thanh tỉnh, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Hà nhìn mình, nàng xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

Sao, tại sao lại biến thành như vậy?” Ngũ muội muội “Đại phu nhân” mỉm cười, mấy vị phu nhân Thanh Thanh cũng đều nhìn về phía bên này, chờ Ngũ phu nhân hành động.

“Ai, tỷ tỷ các người thật sự là... Mà thôi, hoang đường thì hoang đường vậy, coi như là hoan nghênh Thanh Thanh “Ngũ phu nhân tính tình thanh lãnh, lắc đầu, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo Thanh Thanh, hai mắt nhu hòa đối mặt với nàng.

“Ngũ tỷ tỷ...” Thanh Thanh có chút sợ hãi.

“Nào, mở miệng, thân một mình với Ngũ tử tử, sau khi hôn xong, chúng ta chính là người một nhà” Ngũ phu nhân nhu hòa mỗ lên gò má Thanh Thanh, môi đỏ mọng.

Cánh ve, lại dán gương mặt lên, khuôn mặt kiều diễm giăng co cùng khuôn mặt thật đáng yêu của Thanh Thanh Thuần thật sự.

Nóng rực lửa, triền miên không dứt.

Thanh Thanh được mấy tử tử hôn thoải mái, theo bản năng mở miệng, cái lưỡi nhỏ nhắn chủ động vươn ra, dừng lại tại vị trí cánh môi, hai má đỏ ửng, bất an chờ đợi.

“Thật là ngoan”, trong thanh âm mềm mại của Ngũ tử tử, cánh môi mềm mại áp tới, sớm đã thưởng thức cảnh hôn nhau với nữ hài tử, trong đầu bị lửa nóng hừng hực khát vọng chiếm cứ, hai cánh môi mềm mại khẽ mở, đôi môi hồng dán chặt cùng Ngũ tử tử, nhắm mắt lại, ôm lấy vòng eo của nàng.

Sau đó, một cái lưỡi trơn ướt chạm vào môi nàng, Thanh Thanh vô thức mở cái miệng nhỏ ra, nghênh đón cái lưỡi thơm của Ngũ tử tử, cái lưỡi xinh xắn nửa chủ động quấn lấy cái lưỡi của Ngũ tử tử.

Thiếu nữ ngây ngô hồn nhiên, ngay ngày đầu tiên tiến vào trong Vương đại phú trang, đã cảm nhận được tư vị tuyệt vời của thiếu nữ xuân triều, cùng mấy vị tử tử thay phiên thân mật, hóa thành một bãi bùn nhão, được Ngũ tử tử ôm xoa xoa lưng.

“Thanh Thanh ngoan ngoãn thật, đừng sợ, chuyện tiếp theo... sẽ rất tốt.” Ngũ phu nhân nhẹ giọng an ủi nàng, có thể cảm nhận được cảm giác sung sướng từ cô gái này, sau này Thanh Thanh có thể sẽ tiết ra rất nhiều lần, thậm chí sẽ trực tiếp thích bữa tiệc dâm đẳng kiều này, cũng không chừng.

“Tiểu Hà mẫu thân nói chuyện với Thanh Thanh một phen, ngũ phu nhân vẻ mặt lạnh lùng trở nên nhu hòa rất nhiều, nhìn về phía nữ nhi ngồi ở một bên, khẽ mỉm cười nói: “Mẫu thân, người có muốn hôn một cái với con không?” Thất mẫu thân, không phải là Thất tử tử, rõ ràng chính là đang trêu chọc con gái mình! Vương Tiểu Hà quay đầu đi chỗ khác, tỏ vẻ không

muốn, nhưng lại vội vàng nhìn về phía Tiểu Lục, ánh mắt mang theo vài phần vội vàng.

Tiểu Lục che miệng cười, nháy mắt với nàng, tỏ vẻ ta chắc chắn sẽ không nói ra chuyện tiểu thư và Thanh Thanh phu nhân đã hôn.

“Các phu nhân, mang thức ăn lên!!!” Thanh âm hưng phấn của Vương đại phú từ ngoài cửa truyền đến, đánh thức Thanh Thanh Thanh đang nằm trong ngực của năm tỷ tỷ. Nàng hoảng hốt đứng dậy, muốn làm ra bộ dạng ngồi nghiêm chỉnh, nhưng mà, Vương đại phú đẩy “Đồ ăn” tiến vào lại làm cho nàng khiếp sợ đến mở to hai mắt.

Đây... Đây gọi là đồ ăn? Rõ ràng là một người cơ mà!

Tiên tử tu hành (58)

Chương thứ năm mươi tám, tiệc thịt, tiệc hoan yến (hai mươi hai ngày hai mươi hai ngày hai mươi chín, trong hậu hoa viên sườn núi Vương gia giữa sườn núi, một tòa cửa sổ bốn phía, sàn nhà xây dựng đá cẩm thạch bóng loáng, trong phòng có hoa điều bình phong che lấp, Triệu Thanh khiếp sợ đứng lên.

Mới vừa rồi cùng mấy vị tỷ tỷ thay phiên môi lưu, đầu lưỡi nhỏ quần qua quần lại cái lưỡi thơm của các tỷ tỷ, thân thể nàng vừa ẩm vừa mềm, tim đập rộn. Nhưng những chuyện đó, đều không thấy lúc này Vương Đại Phú và mấy vị thị nữ đẩy một chiếc xe nhỏ làm bằng bạch ngọc, vẻ mặt tươi cười đi vào nhà rung động.

Bởi vì, chiếc xe thấp bé Bạch Ngọc do Vương đại phú đẩy xe hoa sen trắng, nằm trong đó chính là một người! Một nữ nhân, quần áo đã bị lột sạch, trên người chất đầy các loại đồ ăn, toàn thân đầy dầu mỡ, nằm không nhúc nhích ở nơi đó, bị cắt thành... Thịt nướng! Thịt nướng của người ta.

“A!!!!” Thanh Thanh hét âm lên, âm thanh chói tai vang lên khiến cho mọi người xung quanh đều bịt chặt lấy lỗ tai, cũng khiến cho “Thịt nướng” trong xe bạch ngọc giật giật, trong miệng phát ra thanh âm ô ô.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Thanh Thanh ngây ngẩn cả người, nhìn kỹ lại, thì ra người trong xe bạch ngọc không bị làm thành thịt nướng. Nàng bị một đồng thịt, thịt, nước canh vùi lấp, trên chân ngọc mềm mại bị bôi một thứ giống mật ong, giữa hai chân đặt một con trai mới mở vỏ., Hai chân kẹp lấy thịt trai trắng trơn bóng, cầm một đóa hoa... Ô, không phải thịt trai, đúng, đúng, đúng... ” Thanh Thanh lại hét lên, nàng che mắt, khó có thể tin nhìn nữ nhân trên xe ngọc từ ngón tay mình.

Hai chân nàng rõ ràng chính là nữ hài tử kia mà!! “Thanh Thanh? “Nhị phu nhân dịu dàng tới gần, “Sao vậy? Quá bị kích thích sao? Không sao cả, đây là Tam tỷ tỷ của ngươi, không phải người bên cạnh, Tam tỷ tỷ đã nói muốn chiêu đãi

ngươi sao?” Mấy người xung quanh nhìn nhau, Vương Đại Phú tranh thủ thời gian nháy mắt cho mấy vị phu nhân, để cho các nàng dụ dỗ lần đầu tiên tham gia yến hội Vương gia.

“Tam... Tỷ tỷ?” Thanh Thanh khiếp sợ, hai chân của nữ nhân đang nằm trong đồng thức ăn... Thịt trai, nhìn lên trên.

Trên bụng nàng bằng phẳng đặt một đĩa dược cao như núi héo tàn, tựa hồ là vì Tam tỷ tỷ? Bị tiếng thét chói tai vừa rồi của nàng hù dọa, bánh sơn dược theo cái bụng đầy mật ong của nàng mà chậm rãi cử động, làm rối loạn vốn là rất đẹp mắt tàn khóc.

Thanh Thanh lại nhìn bộ ngực trắng nõn của nữ nhân, bộ ngực căng tròn dựng thẳng, đồng dạng bị lau sạch không biết là mật ngọt gì, hai ngọn núi tuyết đứng thẳng vây quanh lá sen, trên búi dừa cao nhất là hơn mười hạt táo đỏ phân biệt lơ lửng xung quanh lồng ngực.

“... A?” Thanh Thanh lại nhìn kỹ, mới phát hiện nguyên lai xung quanh bộ ngực nữ nhân cời trần, bị những lá sen màu phấn hồng kia vây quanh thành hai cái chén canh, bên trong chứa một ít canh sen, đỏ mọng sữa xinh đẹp cùng với vàng sữa rõ ràng có thể thấy được, một vòng sữa sữa trắng như tuyết lại như ẩn như hiện trong bát canh.

Nhìn lại mặt nữ nhân, nàng đang há hốc mồm, trong miệng ngậm một cái... đùi gà?! Nhưng nhìn kỹ lại, lại nằm trên xe đẩy bạch ngọc, xung quanh đều bị mỹ thực tươi ngon vây quanh, ngay cả trên người mỗi một chỗ nữ nhân trần trụi đang tô điểm món ăn., Rõ ràng chính là Tam tỷ tỷ đó!” Đây...”

Thanh Thanh mặt đỏ bừng, cảnh tượng trước mắt thật là... Để cho nàng hoàn toàn không nói nên lời! Nàng thực sự khó có thể nghĩ ra cái gọi là gia yến lại có bộ dáng như vậy! Mấy lần trước đến Vương gia sơn trang, Tam tỷ tỷ đối xử với nàng rất tốt, buổi chiều còn tặng cho nàng một bộ chữ viết vẽ tranh, khi đó Tam tỷ tỷ thực nữ cỡ nào ôn nhu cỡ nào.

Sao hiện tại lại biến thành như vậy... Hạ lưu! Thanh Thanh dùng từ đặc biệt nghiêm trọng trong lòng để hình dung cảnh tượng chấn động trước mắt.

“Ô ô ô...” Tam phu nhân tựa hồ nhìn thấy ánh mắt của Thanh Thanh, trên môi có thoa son phấn, cắn một đùi gà có bầu không khí xấu xa, rõ ràng có chút kích động, khuôn mặt đỏ ửng lộ ra thần sắc vội vàng.

“Thanh Thanh muội muội, đại phu nhân nhìn về phía nàng, mỉm cười nói: “Đây chính là tiểu yển nhà của Vương gia chúng ta sao? Thanh Thanh Thiết bổng nghĩ tới rất nhiều, khó trách lúc trước khi Tiểu Hà nhắc tới tiểu gia yển, nói cái gì mà quần áo nói.

“Đây, đây chính là bữa tiệc gia đình không mặc quần áo sao?” Thanh Thanh lấp bắp.

“Thanh Thanh muội muội, bữa tiệc gia đình không chỉ có như vậy đâu.” Lục phu nhân mỉm cười quyến rũ nghênh đón Vương đại phú. Thanh Thanh nhìn thấy gia hỏa mập mạp đang ôm hôn với Lục tử tử, hai người vừa hôn, vừa kéo quần áo trên người cởi ra, quần áo không thể chờ đợi được nữa.

Càng kinh người hơn chính là, mấy vị tử tử liếc nhau, khuôn mặt xấu hổ đỏ lên, lại tự mình cởi xiêm y ra, tiện tay vứt trên mặt đất, trên ghế, Tứ phu nhân dường như còn trêu ghẹo, đem một cái yếm hoa sen màu đỏ tím ném lên mặt Thanh Thanh.

Hương thơm nức mũi.

Thanh Thanh không kịp nói gì, liền thấy nàng chưa kịp cởi quần áo, có vẻ như năm tử tử của Lãnh Sơn đã bị tên mập mạp hôn hôn xong, ôm lấy Lục tử tử, nói một câu: “Hảo tử tử, lúc mở tiệc cưới tử cũng không thể từ chối muội chứ?” Lục tử tử liền nâng khuôn mặt của mình lên, rồi quần quít lấy nàng.

Đầu óc Thanh Thanh ông lên một tiếng, toàn thân tê dại, trên môi mơ hồ truyền đến cảm giác lửa nóng, đó là cảm giác sau khi được mấy vị tử tử và Tiểu Hà hôn mê, là cảm giác tàn phế lưu lại khi này.

Nàng hiểu được, hôn nhau với người khác, hôn với nữ hài tử là cảm giác đỏ mặt như thế nào.

“Tử tử, muội muội Ngũ tử thật sự là muốn chết người.” Thân thể Lục phu nhân như rắn nước dán sát vào người năm tử tử của Lãnh Sơn.

Trên người, động tình kiều mị nói.

“... Đừng vội.” Hai mắt nhắm lại của nàng hôn Ngũ tử, sau khi thở dài một hơi, nói: “Gia yến đã lâu rồi, không nên hù dọa Thanh Thanh muội muội.” Hi hi, Thanh Thanh muội muội, thân thể mềm mại của Lục phu nhân dính chặt trên người Ngũ phu nhân, cười ha ha quay đầu lại nhìn Thanh Thanh: “Muội muội tốt của chúng ta hôm nay là lần đầu tiên tham gia tiệc gia gia, các tử tử, còn có người mập mập luôn luôn bắt nạt đại tử kia nữa., Còn nhớ rõ sau này sẽ không đi dây dưa Thanh Thanh nữa, đợi Thanh Thanh muốn rồi, sẽ đi hôn nàng một lần nữa, đúng không, Ngũ tử tử?” Ngũ phu nhân khẽ gật đầu, mở mắt ra, trong ánh mắt mang theo một tia ý cười, nhìn về phía Thanh Thanh.

Sau đó, nàng bị Lục muội muội đặt hôn lên lưng, trước ngực bị bàn tay xấu xí của nàng chui vào, vài lần liền cởi sạch xiêm y nửa người trên của nàng, lộ ra một đôi tiêu nhũ trắng muốt, run run rẩy rẩy nhót, bị đôi tay nhỏ bé chậm rãi vuốt ve.

“Ô, mềm mại đáng yêu, phu nhân nồng nhiệt hôn lên người Lãnh Sơn, hai bộ thân thể mềm mại vừa vặn vặn vặn vặn vặn, dưới ánh mắt của Thanh Thanh, làm cho nàng xấu hổ đến mức vội vàng quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào, tiểu Hà đã ngồi vào vị trí hẻo lánh.

Nhìn thấy nàng, đầu Thanh Thanh thanh thanh thanh thanh thanh thanh thanh thanh tinh lại, lúc này mới thấy rõ bố cục trong phòng.

Bốn cái ghế rộng thùng thình đủ ngồi lên hơn mười người, chính giữa một cái bàn rất thấp, mấy vị thị nữ cưỡi quần áo xinh đẹp lộ ra tư thái xinh đẹp, hợp lực nâng cái bàn nhỏ “Bạch ngọc hộp cơm” lên, độ cao so với cái bàn bình thường cao hơn một chút, vừa vặn đủ đến phần eo của gia hỏa mập mập.

Trên hộp cơm bằng bạch ngọc, Tam tử tử nằm trong đó, miệng còn cắn một cái đùi gà nướng, phát ra tiếng kêu ô ô, thân thể tuyết trắng bị thức ăn làm bẩn, giữa hai chân là thịt trai trắng như tuyết...” Một tiếng rên rỉ kiều mị vang lên, làm cho toàn thân Thanh Thanh nóng lên quay đầu nhìn lại., Liếc mắt một

cái liền thấy Đại phu nhân đã cởi bỏ quần áo quý giá, ngồi trên thân thể Vương Đại Phú mập mạp, cặp mông tròn mập mạp dán vào bên hông Vương Đại Phú. Tên béo kia vẻ mặt đắc ý ưỡn cái khó, chống đỡ cái mông trắng nõn của Đại phu nhân, nghiền nát lắc lư, eo uốn éo, nói không nên lời! Thật là buồn nôn! chán ghét chết!

Thanh Thanh lại thấy đại phu nhân một tay chống lên hộp cơm bạch ngọc - hộp cơm bạch ngọc, cũng chính là một hộp lớn đựng đồ ăn cho tam tỷ tỷ biến thành trần trụi, xung quanh hộp cơm có rào chắn, đem toàn bộ thức ăn cùng canh và thức ăn vây quanh người Tam tỷ tỷ.

Đại phu nhân một tay chống hộp cơm, bàn tay trắng như ngọc bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng, theo dưới mông Vương Đại Phú găng gượng, từ giữa răng môi nàng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Đại phu nhân vẻ mặt trở nên vừa quỵên rũ vừa yêu kiều, vui vẻ hưởng thụ tư vị được cái mông gầy gò chống đỡ. Khi thấy Thanh Thanh nhìn qua, còn trừng mắt với nàng, đưa tay muốn hoan nghênh nàng tới ôm. Nhưng lập tức lại bị Vương Đại Phú kịch liệt đụng vào làm cho loạn động tác. Đại phu nhân bị bức ép phải một tay chống đỡ hộp bạch ngọc, một tay che lấy môi đỏ hồng, phát ra tiếng rên rỉ mị nhân.

“Tứ muội muội ặc ặc ặc, chậm một chút.” Bên cạnh lại truyền đến một tiếng rên rỉ thật dài, khuôn mặt xấu hổ xanh đen quay đầu nhìn lại, phát hiện là Nhị tỷ tỷ, bị., Tứ tỷ đụng vào mông? Thanh Thanh há hốc mồm, lần nữa khó có thể tin nhìn hai vị tỷ tỷ này, giờ phút này tư thế làm nàng rất không rõ ràng: Nhị tỷ tỷ hiền lành quỳ trên ghế dài, hai tay nắm lấy ghế dựa, phần lưng tuyết trắng vén mái tóc đen nhánh, ngẩng đầu, lộ ra vẻ thoải mái giống như Đại phu nhân vậy.

Mà sau cái mông mềm mại của Nhị tỷ, Tứ tỷ tỷ đang ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, chân hông trắng nõn dán chặt vào mông nàng, hơn nữa Tứ tỷ tỷ còn dùng sức trèo cái mông trắng như tuyết của Nhị tỷ tỷ lên, dường như đang cắm thứ gì đó vào... nơi đó.

Thế nhưng, Tứ tử không phải là nữ nhân sao?” Thanh Thanh, nhìn xem Tứ tử tử chơi với nhị tử như thế nào, hì hì “Gặp nàng nhìn lại, tứ tử tử rõ ràng rất hưng phấn, cười mị mị lui về phía sau một chút, để Thanh Thanh có thể nhìn thấy đồ vật giữa mông hai người: một cây gậy bạch ngọc thô to, nối với hạ thể của hai người, trên gậy bạch ngọc có lõi lõm, bóng loáng, tràn đầy chất lỏng hạ lưu.

“Bốp!” Tứ tử tử sắc mặt đặc ý uốn một cái, gậy bạch ngọc biến mất trong tầm mắt Thanh Thanh, bị thân thể hai người nuốt hết, sườn va vào nhau, phát ra tiếng bốp một tiếng vang dội.

“A ặc ặc” hai vị tử tử đồng thời rên rỉ, mông của nhị tử bị đụng đến biến hình, mà Tứ tử tử lại đội cái mông mềm mại của nàng, vặn vẹo vòng eo nhỏ nhắn một chút, để cho bạch ngọc bóng ở dưới thân hai người mài giũa, làm sơ qua.

Vào lúc tiếng ô ô cầu xin tha thứ, Tứ tử tử mới lui về phía sau, lộ ra cây gậy bạch ngọc ướt sũng, lần thứ hai bốp một tiếng cắm vào trong cơ thể nhị tử tử.

“A ha, Tứ muội muội thật sự là xấu xa... Sao ngay từ đầu đã mở tiệc gia đình lại tới tìm ta vậy?” Hai vị phu nhân dùng gậy bạch ngọc đánh nhau, động tác dần trở nên thành thạo. Thanh Thanh mặt đỏ tới mang tai, nhị tử tử hiền lành vênh cao cái mông trắng như tuyết, bị Tứ tử tử đánh cho rên rỉ nha, trong miệng còn không quên nói chuyện.

“Bởi vì muội muội thích nhị tử, ừ ừ, nhị tử tử cắn rất chặt chẽ, khó trách mỗi lần nhị tử đều là “ngươi mới nhanh nhất...”... Còn nữa, Tứ muội muội gạt người, trước kia không phải đều tìm tam tử tử hoặc Ngũ muội của ngươi chơi đùa sao?” Ai mà thích nhất lại tỉ muội nữa, lại chịu chiếu cố nhị tử tử của người ta...”

Tứ phu nhân làm nũng, nhưng những chuyện nàng làm lại hung ác dâm dục, vòng eo mảnh khảnh dùng lực lượng cùng tốc độ của nam tử vặn vẹo, ra sức chống xuống cặp mông vênh lên của Nhị phu nhân, khoái cảm như nước thủy triều, hai nàng thanh thai giao tình, chảy ra từ vũng thịt màu trắng nổi

tiếp hai người hạ xuống, trên mặt đất đá bóng loáng hội tụ thành một bãi nước sền sệt.

Nhị phu nhân vốn hiền lành quản lý gia đình, trong bữa tiệc ngày thường phóng xuất ra sức sống kinh người, vờn người đón lấy Tứ muội muội vừa vặn, mồ hôi chảy ròn ròn trên sống lưng, tiếng rên rỉ mềm mại không dứt bên tai: “Nhị tỷ tỷ chiếu cố tỷ như vậy... Ân, ân ái, muội, muội, cũng chính là đáp lễ như vậy, ha ha ha, kính cần nhị tỷ tỷ của muội sao?” Nhị phu nhân mặt đỏ ửng, vừa nói lấp bắp.

“Hi hi, người ta thích Nhị tỷ tỷ mà, đợi muội muội sẽ cho Nhị tỷ tỷ cài vào, được không?” “Không tốt... A...” Nhị phu nhân vừa cự tuyệt, lại bị Tứ phu nhân mãnh liệt đâm vào, bị ép phải ngửa đầu lên rên rỉ.

Tứ phu nhân cũng thở dốc không ngừng, nỗ lực chống đỡ một chút, Song Đầu Long cùng nam nhân khác không giống nhau, lúc cảm người khác cũng bị cảm, dùng sức đâm vào người khác nhiều hơn, chính mình liền phải chịu bao nhiêu lực đạo.

“Này, hôn các người với Ngũ phu nhân cùng hôn nhau, hạ thể dính liền cùng một chỗ với nhau, Lục phu nhân vẫn chưa hài lòng, quay đầu lại nhìn thấy hai người đâm hoan này, cười nói: “Tại sao mới vừa bắt đầu kịch liệt như vậy? Có Thanh Thanh ở một bên nhìn thấy nguyên nhân sao?” Hai vị phu nhân bị Long nhị đầu và cả hạ thể lúc này mới giật mình tỉnh lại.

“Ô ô, Thanh Thanh...” Nhị phu nhân đang quỳ gối bên cạnh Tứ muội muội xấu hổ giãy dụa.

Nàng được Tứ muội muội ôm lấy, không thân mật bao nhiêu liền bị nàng bày thành cái mông cao ngời trên ghế, chờ tư thế “Sắc tiên sinh” đâm vào, sau khi cây gậy bạch ngọc bay vào, càng là rên rỉ thoải mái không ngừng, quên mất hôm nay trong bữa tiệc này còn có một người mới.

“Ha ha ha” thấy vậy, Vương đại phú thoải mái cười to, “Các phu nhân, đêm nay không chơi tận hứng thì đừng đi, chúng ta bảo Thanh Thanh mau chóng làm quen gia yển Vương gia, nhanh chóng dung nhập vào thân thể Thanh Thanh run lên.

Dung hợp vào? Đó chẳng phải là nàng cũng muốn... cởi sạch sẽ, bị mấy vị tử tử hôn hôn, bị Tứ tử tử dùng gậy bạch ngọc đâm sau lưng, còn có tên mập đáng ghét... chống đối.

“Phì!” Mấy vị phu nhân mắng hấn, Vương Đại Phú giả bộ thẹn quá hóa giận, ôm vòng eo phu nhân: “Những người khác còn chưa tính, phu nhân ngươi dám nhỡ ta? Xem chiêu!” Gã vận sức động bộ khó, một thân thịt mỡ run run, đụng đến mức Đại phu nhân ngồi trên gậy thịt của gã lắc lư không ngừng, mái tóc bay lượn, sữa mềm run rẩy, bị ép dùng hai tay chống mép hộp bạch ngọc, tiếng rên rỉ không ngừng vang lên trên cánh tay đỏ bồng.

“Hu hu hu...” Mỹ nhân trong hộp cơm phát ra tiếng ô ô, trong mắt tràn đầy nước mắt, cầu khẩn cái gì đó.

“Hi hi, tử tử đừng sợ, Thanh Thanh cũng rất thích đó.” Tứ phu nhân nhìn thoáng qua Thanh Thanh, tiếp tục chống đỡ Nhị tử tử, trên mặt tràn đầy vẻ xinh đẹp, cười hi hi nói: “Thanh Thanh muội muội, nhìn cho kỹ nhé, sau này nếu như ngươi ở phía sau mộng mấy tử tử này của chúng ta, thì sẽ như vũ điệu mộng lung...” Nàng lắc lắc vòng eo nhỏ nhắn, tự mình làm sao để cho Thanh Thanh giáo học dùng Song Đầu Long đi chơi các tử tử khác.

Bao gồm cả cô.

Nàng cũng là tử tử của Thanh Thanh, cũng cho phép Thanh Thanh đứng sau lưng nàng, đây, bộ dạng này, chơi nàng...” Tài... Không, hai bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Thanh Thanh ôm lấy khuôn mặt đỏ bồng, nhưng làn sóng xuân dâng lên, lại từ khe hở giữa ngón tay lộ ra.

“Sao lại không chứ? Rất, chơi rất vui, cũng giống như vậy... A!” Tứ tử tử uốn éo cái eo, rút ra một khoảng cách thật dài của Song Đầu Long, lại cố gắng hết sức, cắm vào trong huyết mật của Nhị tử tử.

“A ặc ặc” x2

Hai nàng rên rỉ ra tiếng, trên khuôn mặt kiều mị tràn đầy ứng hồng và khoái hoạt.

Song Đầu Long, hai con thụ lực, người chen vào cũng bị xen, nếu Thanh Thanh chịu dùng Song Đầu Long nhúng vào nạng, thắng bại cuối cùng cũng có thể biết được.

Tứ phu nhân nghĩ đến một màn mình sau này cùng Thanh Thanh nằm trên giường quyết thắng bại, nhin không được lại cười hì hì, đưa tay liền bắt lấy mái tóc đen nhánh rồi bụ sau lưng của Nhị tỷ tỷ.

Bộ rể của nàng dính trên mông Nhị tỷ tỷ, thật giống như cười một con ngựa mẹ trắng như tuyết, mái tóc của Nhị tỷ tỷ chính là dây cương của nàng.

“Thanh Thanh, nhìn kỹ “Tứ phu nhân” hai tay cầm dây cương, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói: “Để xem Tứ tỷ tỷ của ngươi không chế Nhị tỷ như thế nào, Tứ tỷ chỉ dạy ngươi một lần, lần sau ngươi có thể tự mình ngộ ra “Ở trong nhà Vương gia”, ngoại trừ Vương Đại Phú ra thì nàng chính là tướng quân bất bại.

Hiện tại lại có một tên khiêu chiến Thanh Thanh, tứ phu nhân ý chí chiến đấu sục sôi.

Nàng nắm dây cương, đứng thẳng lên.

Àm... “Hai người trên ghế điên loạn đảo phượng. Vương đại phú nhìn mà đỏ mắt, sau khi hầu hạ thật tốt Đại phu nhân, liền rút cây gậy thịt ra, tùy ý khoái hoạt đi tới phía sau, giống như tứ phu nhân như Thường Thắng tướng quân, ưỡn bụng lớn cười hắc hắc, dùng sức đập về phía trước.

“A ha ha!” Ba người kết hợp lại với nhau.

Thanh Thanh nhìn mà tròn tròn mắt, cũng không hiểu các nàng làm thế nào làm được.

“Thanh Thanh, đến bên này “Đại phu nhân hân hoan một lần, sau đó trên mặt tràn đầy ửng hồng, trên ghế nửa nằm, mỉm cười nhìn Thanh Thanh, còn vươn hai tay ra với nàng.

“Ta...” Thanh Thanh run rẩy, nàng không biết lời nói kia sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đại phu nhân bây giờ tràn trệ, hạ thế dính đầy trọc trắng, nàng mà đi, nhất định sẽ bị Đại phu nhân ôm lấy, chất lỏng trắng đục dính trên người nàng.

Đến lúc đó, cũng không thiếu thân mật một phen, bị Đại phu nhân bắt được miệng nhỏ, miệng lưỡi triền miên...” Làm sao vậy?” Đại phu nhân lộ ra một nụ cười dịu dàng, nói: “Vừa rồi không phải rất thích bộ ngực của tử tử sao? Cho tử tử cho người ăn...” “Đại mẫu thân” ở góc phòng, Vương Tiểu Hà yên tĩnh hé miệng, cắt đứt hai người, ngón tay chỉ lên bàn ăn: “Tam mẫu thân vẫn đang chờ đấy.”, Nên để Thanh Thanh ăn đại phu nhân nhìn qua, nhìn thấy Tam phu nhân nước mắt lưng tròng nằm trong hộp cơm, lập tức giật mình: “Ta nói sao cứ giống như thiếu người nào đó, thì ra Tam muội muội còn đang mệt mỏi, Thanh Thanh, nhanh, đi cắn đồ vật trong miệng Tam tử tử ra “Chúng nữ” đừng động tác hoan dâm, nhìn về phía Thanh Thanh.

“Ta...” Thanh Thanh lắp bắp nói không nên lời, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ.

“Thanh Thanh” Vương Tiểu Hà đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong ánh mắt có chút thương tiếc: “Nếu không muốn đi thì rời đi trước đi, phụ thân và các mẫu thân đều rất hoang đường, làm sao lập tức cho người tới tham gia tiệc rượu chứ?” Thanh Thanh nhìn nàng, trong đôi mắt to tràn đầy mê mang, Tiểu Hà là người duy nhất còn mặc y phục.

Nàng đã trải qua rất nhiều lần yến tiệc gia đình sao? “Thanh Thanh” Đại phu nhân nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không miễn cưỡng người, nhưng mà, Tam tử tử của người vì người, cố ý ở trong miệng cắn một cái đùi gà người thích ăn nhất., Nếu như tạm thời không muốn tham dự tiệc gia tộc, vậy cũng phải đem đùi gà Tam tử tử người chuẩn bị cho người cắn đi chứ?” Mấy vị phu nhân trần truồng đều nhìn lại, còn có năm sáu vị thị nữ kiều mị động lòng người, cũng cởi y phục đứng hầu một bên, song nhũ mềm mại cùng huyết mật dưới thân không che giấu chút nào, đồng dạng dùng ánh mắt khác nhau nhìn qua.

Có quan sát kỹ, có hỏi, có bài xích, tựa hồ cũng có một tia khinh bỉ.

Thanh Thanh như ngồi trên đống lửa.

“Thanh Thanh ngoan, nghe đại tỷ của ngươi, nàng nói cái gì thì chính là cái đó, lần này không muốn, còn có lần sau nữa chứ!” cởi sạch y phục, lộ ra một thân thịt mỡ, còn Vương đại phú hạ thể lại không nhỏ, hai chân ngồi trên hai cái ghế rộng thùng thình, hai chân chia ra ngồi hai vị phu nhân, hai cánh tay cũng chia nhau ôm lấy vòng eo của hai vị phu nhân.

Nhũ ngực của các phu nhân dán trên cánh tay của hắn, cười xinh đẹp, gương mặt đỏ bừng nhìn về phía Thanh Thanh.

Vừa hạ lưu dâm du, vừa dịu dàng quan tâm.

“Đi đi” Vương Tiểu Hà thấp giọng nói, nhẹ đẩy Thanh Thanh Thanh một cái, “Đi cắn đùi gà trong miệng Tam mẫu thân, sau đó xem ý của ngươi, hay là đi.” Rõ ràng khí lực của nàng không lớn, Thanh Thanh lại bị ép phải đứng lên, đánh một cái, quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Hà, trong ánh mắt tràn đầy đáng thương.

“Ta không giúp được ngươi.” Vương Tiểu Hà nghiêng đầu đi, “Mới tới ăn miếng đầu tiên, đây là quy củ!” Thiên hạ nào có quy củ kỳ quái như vậy...” Thanh Thanh nhin không được phản bác, mấy vị phu nhân nhìn nhau, che miệng nở nụ cười.

Mở miệng nói chuyện, tức là nàng còn chán ghét đến cực hạn, sự tình còn có thể hòa giải.

“Thanh Thanh, nếu ngươi còn không đi, Tam tỷ tỷ của ngươi sẽ khóc mất thôi.” Đại phu nhân mỉm cười nói.

Thanh Thanh nhìn về phía thân thể trần truồng của Tam tỷ tỷ trên bàn ăn, bao trùm rất nhiều món ăn. Nàng nằm đã lâu, vẫn không nhúc nhích, chắc là mệt muốn chết rồi nhỉ?” Tam tỷ tỷ, ta tới giúp tỷ!” “Thanh Thanh ngoan, nhớ đừng lấy tay, cười nói “Tứ phu nhân”.

Thanh Thanh hiểu được lúc trước tại sao các tỷ tỷ lại thay nhau hôn nàng, đều là chuẩn bị cho thời khắc này! Ngay cả trước đó, Tiểu Hà đột nhiên ôm lấy mặt nàng hôn, cũng là như thế.

“Ồ, tại sao phải dùng miệng ah...” Thanh Thanh Ma đứng bên cạnh Tam phu nhân, Tam phu nhân đáng thương rốt cục nhìn thấy cứu tinh, nước mắt chảy xuống, Thanh Thanh vội vàng

lau chùi: “Tam tử tử, tử dừng lại...” Thanh Thanh dừng lại, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Không cần dùng tay Thanh Thanh, dùng cái miệng nhỏ của người cắn xuống đùi gà, thuận tiện có thể hôn Tam tử tử của người một cái. Thanh Thanh Thanh theo bản năng nhìn lại, đùi gà trong miệng Tam tử tử là cắn bộ phận móng gà vào trong miệng, nướng rất khá, phần thịt đùi gà phần nhiều đều hương ra bên ngoài, chờ nàng đi cắn một cái.

Khuôn mặt của Tam tử tử bởi vì cắn chặt đùi gà mà trở nên méo mó, có vẻ rất quái dị, mỡ bên trên đùi gà đã chảy đến trên môi mịn màng làm cho môi của Tam tử tử càng thêm vài phần hơi thở mê người.

“Tam tử tử, ta...” Thanh Thanh không biết làm sao, nàng cúi đầu đối mặt với nàng, sau khi nhìn thấy vẻ cầu khẩn trong mắt Tam tử tử thì lòng Thanh Thanh mềm nhũn.

Nói cho cùng, Tam tử tử cố ý cắn một cái đùi gà, cũng là vì nàng, bởi vì trước đó lúc chơi đùa trong trang trang nhỏ Thanh Thanh, mỗi lần ăn cơm với các nàng đều nhất định là ăn đùi gà, Tam tử tử thiện lương hiền thực nhìn thấy trong mắt, cho nên mới làm như vậy chứ? Thân một mình Tam tử tử, cũng không có gì... Trước đó nàng đã từng thông gia với mấy vị tử tử.

“Tam tử, ta tới giúp người!” Nghĩ thông suốt xong sẽ làm, Thanh Thanh hạ quyết tâm, cúi người vén mái tóc buông xuống, mở ra miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt xinh xắn, cắn vào đùi gà trong miệng Tam tử tử, dùng hàm răng trắng nõn cắn lấy đùi gà, xé xuống ăn.

“Oa a!” Mấy vị phu nhân phát ra tiếng cảm khái, Vương Tiểu Hà đỏ mặt, nhìn qua nàng bên này, giống như là Thanh Thanh vén mái tóc cong lên, cúi người hôn Tam mẫu thân.

Hơn nữa bởi vì dùng sức cắn đùi gà...

Làm, Thanh Thanh còn chuyển động cái đầu, giống như là cùng Tam phu nhân nhiệt tình triển hôn, bốn môi hỏa nhiệt quần lấy nhau, thanh âm tặc lưỡi không ngừng.

Hương diễm đậm dục lại một lần nữa tràn ngập ra.

“Phu nhân!!” Vương Đại Phú ôm lấy Tứ phu nhân bên tay trái, để cho nàng ngồi vào trong ngực mình, đầu rùa rất mảnh, bộ rể lại rất thô to, đâm lung tung vào, liền tìm một cái động cắm vào.

“A ha ha” Hạng Động bị cây gậy thịt dài nhỏ của lão gia đâm vào, thân thể tứ phu nhân mềm nhũn xuống, ngồi bệt trên đùi của lão.

Giữa chân của nàng còn cắm một vật làm từ bạch ngọc. Bởi vì nàng bị Vương đại phú ra sức đâm vào đỉnh đầu, nên vật bạch ngọc này cũng đang ngóc đầu lên, “Đầu” một cái, tựa như đang gật đầu chào một vị phu nhân nào đó, để cho ai liên kết với nàng cũng được.

Nhưng lại không có người đến.

Chỉ có một bàn tay nhỏ nắm lấy cây gậy bạch ngọc lắc lư, sau đó xoay tròn nó rồi rút ra khỏi Bhuỵ. Tứ phu nhân kêu lên một tiếng kinh hãi., Đã bắt được chủ nhân của bàn tay nhỏ này:

“Ngũ muội muội à, người muốn cây bạch ngọc Bồng này không?” Ngũ phu nhân khẽ gật đầu trả lời, Tứ phu nhân mới buông tay của nàng ra, tiếp tục chịu sự đau khổ của lão gia, đôi mắt mang theo ý cười hưng phấn nhìn Ngũ muội muội chậm rãi nhét bạch ngọc song đầu rỗng vào trong cơ thể.

Trên hai đầu rỗng bạch ngọc vốn vẫn còn lưu lại dâm dịch của Tứ phu nhân và Nhị phu nhân, hiện tại lại cắm vào trong huyết Ngũ phu nhân, càng có càng nhiều chất bản chảy ra.

“Ngũ muội muội...” Tứ phu nhân mở ra một đôi đùi thon dài, thở phì phò để cho nàng áp tới, hai chân giữa huyết mật nhân trải qua Hư Hoàng Giả Phượng, hiện tại lại bị Vương Đại Phú từ phía sau cắm vào, đã ướm sưng, hai mảnh môi âm hồng, tản mát ra dục vọng khí.

“Không, Tứ tỷ chờ một lát.” Ngũ phu nhân lắc đầu, hơi cố gắng đứng lên, ưỡn một con Song Đầu Long bạch ngọc ở dưới, tìm được mục tiêu muốn dạy bảo: Tiểu Hà, con gái của nó.

“Không, ta không thêm!” Vương Tiểu Hà lắc đầu cự tuyệt, lại trồn sang một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng tràn

đầy kiên quyết.

“Con gái thật không muốn sao?” Ngũ phu nhân hỏi, giữa hai chân ưỡn lấy một cây bạch ngọc nhục bông, quái dị không nói ra được.

“Không...” Vương Tiểu Hà cúi đầu, loay hoay.

“Được rồi, cứ theo ý người, đợi tới bên ao tắm người lại hầu hạ phụ thân người.” Mẫu thân của nàng không có miễn cưỡng nàng, đi tới trước mặt Đại phu nhân.

“Muội muội tốt muốn cùng ta sao?” Đại phu nhân nâng một bàn tay ngọc lên, khoe môi mang theo nụ cười nắm chặt con rồng hai đầu bạch ngọc, nhẹ nhàng xoay tròn, khiến cho cái đầu của con rồng hai đầu kia đang rửa hoa Ngũ phu nhân.

“Ừm, muốn cùng tỷ tỷ... ân ân...” Ngũ phu nhân rên rỉ một tiếng, thân thể mềm mại trên người Đại phu nhân, hai bộ thân thể mềm mại ôm nhau, Ngũ phu nhân ánh mắt mê ly nhìn Đại phu nhân, môi thơm tho dâng lên, chủ động hôn môi phu nhân.

Hai nàng ôm hôn nhu hòa, tứ nhũ áp sát vào nhau, hạ thân lại không ngừng nhúc nhích, điều chỉnh vị trí Song Đầu Long và huyết khẩu, hai vị phu nhân phối hợp lặp đi lặp lại cố gắng một phen, rốt cuộc Song Đầu Long chui vào trong huyết Đại phu nhân.

“Ừm, muội muội xinh đẹp “Đại phu nhân rên rỉ” một tiếng, chủ động vươn hai tay ra, ôm lấy Ngũ muội muội không tính là nở nang, nhưng cũng vô cùng mềm mại, mười ngón tay mảnh khảnh rơi vào trong ngực, chậm rãi dùng sức đè xuống, làm cho thân thể mềm mại vô lực của Ngũ muội muội, có thể dùng Song Đầu Long từ từ đâm vào nàng.

Hai người hợp lực, trong tiếng rên rỉ thật dài, Song Đầu Long tiến vào trong huyết, thân dưới tương liên với nhau.

Dường như biết rõ độ mãnh cảm của thân thể Ngũ muội muội, Đại phu nhân không lập tức cùng nàng kết giao, mà là ở thời điểm khuôn mặt nàng đỏ ửng, thân thể mềm mại, mềm mại hôn lên môi nàng, cho nàng cảm giác thích thú bách hợp.

Không giống với sự thô lỗ của Vương Đại Phú, giữa hai vị phu nhân giao hoan tràn đầy cảm giác nhu hòa triền miên, đặc biệt là Ngũ phu nhân tính tình lạnh lùng, mặc dù áp tới một phương chủ động, nhưng bởi vì cơ thể mềm nhũn, chỉ có thể run rẩy, động tác siết chặt cơ hồ tất cả đều là dựa vào mông của Đại phu nhân dưới thân nàng, chậm rãi vươn lên, cùng nàng hưởng thụ tư vị của Bạch Ngọc Song Đầu Long.

“Mẫu thân...” Vương Tiểu Hà nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân thật dài mềm mại đáng yêu, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn một cái, lại lập tức cúi đầu đi xuống.

Nhưng cái liếc mắt này cũng đã đủ rồi.

Mẫu thân của nàng bị Đại mẫu thân đặt ở trên người, hai cái thân thể mềm mại uyển chuyển chồng lên nhau, cặp mông tuyết trắng của mẫu thân bị hai tay của Đại mẫu thân xoa xoa, run lên bần bật.

Nàng lại nhìn thoáng qua, thấy thần thái mẫu thân cực kỳ khác với bình thường, từ Lãnh Sơn bình tĩnh trở nên vui vẻ trầm mê, gương mặt đỏ bừng, không ngừng hôn phu nhân, chủ động thè lưỡi quấn vào đầu lưỡi phu nhân.

Mẫu thân nàng, rất thích hôn phu nhân. Từ nhỏ các nàng đã quen nhau, tựa hồ cũng bởi vì Đại phu nhân, mẫu thân nàng mới gả cho Vương Đại Phú.

Mỗi bữa tiệc gia đình, hoặc là ở bên cạnh ao tắm, lúc ngủ say, mẫu thân sẽ cùng Đại phu nhân vui vẻ một phen, ôm nàng cùng bị phụ thân gian dâm, Vương Tiểu Hà thậm chí gặp qua mẫu thân cùng Đại phu nhân chồng ở một chỗ, phụ thân không ngừng hoạt động ở phía sau các nàng.

“Nhị tỷ” Lục phu nhân lạc đành nhìn trúng Nhị phu nhân, kết quả lại bị đẩy vào trong lòng Tứ phu nhân. “Người đi chơi với các nàng đi, ta nhìn Thanh Thanh “Nhị phu nhân” nói khiến ánh mắt của chúng nữ vui vẻ trở lại trên người Thanh Thanh.

Thiếu nữ ngây ngô lần đầu tham gia yến gia vẫn còn cúi đầu, cố gắng cắn xé đùi gà trong miệng Tam phu nhân, một ngụm nuốt xuống, lại cúi đầu tiếp tục.

Trong quá trình này, bờ môi thơm của thiếu nữ không thể tránh khỏi đụng vào môi Tam phu nhân, dẫn đến hai chân Thanh Thanh ngày càng mềm mại.

“Đưa một cái ghế Thanh Thanh đến đây.” Nhị phu nhân phân phó thị nữ, rất nhanh liền có một cái ghế được mang đến, do Nhị phu nhân tự mình đặt lên phía sau Thanh Thanh.

“Nào, Thanh Thanh, ngồi ăn tiếp đi.” Nhị phu nhân trần trụi ôm eo Thanh Thanh, bảo nàng từ từ ngồi xuống.

Thanh Thanh thân thể mềm nhũn ngồi xuống, Nhị phu nhân lại ghé đến bên tai nàng, thấp giọng nói: “Thanh Thanh người là tiểu ngu xuẩn, thật đúng là ăn như vậy sao? Có thể cắn đùi gà, sau đó chậm rãi kéo ra, Tam tỷ tỷ của người sẽ không từ chối ‘A?’” Thanh Mê Mê man, lại bị Nhị phu nhân cười đề xuống đầu, nàng theo bản năng há miệng, cắn vào đùi gà trong thức ăn của Tam tỷ tỷ.

Sau khi cắn chặt, Nhị phu nhân lại đỡ nàng thẳng lưng lên, đùi gà không còn nhiều lắm cuối cùng cũng được lấy từ trong miệng Tam tỷ tỷ ra.

“Hu hu hu...” Tam phu nhân vẫn không thể nói chuyện, tựa hồ trong miệng còn có vật khác, ánh mắt cầu khẩn nhìn Thanh Thanh.

Thanh Thanh mềm lòng lại cúi thấp người, bàn tay nhỏ bé chống trong thức ăn hai bên thân thể nàng, làm cho trên tay tràn đầy dầu mỡ, nhưng môi lại nhếch lên môi Tam phu nhân.

Khoảng cách không đến nửa công, đôi môi đỏ mọng của Tam tỷ tỷ ở ngay trước mắt, Thanh Thanh ngừng lại.

Liên tiếp xảy ra chuyện, nàng cũng không biết mình đang làm gì, toàn thân đang nóng lên, nhị tỷ tỷ bảo nàng làm cái gì, nàng lại làm cái đó, ánh mắt Tam tỷ tỷ cầu khẩn nàng, nàng liền tiến tới...” Trong miệng còn có, Thanh Thanh “Vương đại phú” trong lúc vội vàng nói với nàng, một bên chỉnh sửa phong cách của Tứ phu nhân, một bên hưng phấn nhìn hành động tiếp theo của Thanh Thanh.

Thanh Thanh nghe được thanh âm của tên mập này, nhưng nàng cũng không dám quay đầu nhìn lại, bốn phía đều là các

tỷ tỷ thân thể mềm mại xinh đẹp đang uốn lượn quanh mình, liếc mắt nhìn sẽ khiến toàn thân nàng nóng lên.

Do dự một hồi lâu, Thanh Thanh mới thấp giọng nói: “Tam tỷ tỷ, thật xin lỗi...” Nàng cúi đầu, hôn môi tam tỷ tỷ.

“Ồ!” Các tỷ tỷ chung quanh không mặc quần áo lại phát ra tiếng kinh hô, làm cho khuôn mặt Thanh Thanh đỏ thêm vài phần, nếu không phải Nhị tỷ tỷ cho nàng một cái ghế, nàng hiện tại khẳng định đã mềm đến mức ngã nhào trên đất.

Thế nhưng, cánh môi của Tam tỷ tỷ thật mềm mại, giống như dùng miệng đi hôn đóa hoa trong mùa xuân, khí tức tươi mát xông vào mũi.

Tam tỷ tỷ mở mắt, trong ánh mắt đã tản mát ra ánh sáng nhu hòa, phảng phất đang cổ vũ nàng tiếp tục.

“A...” Thanh Thanh rên rỉ một tiếng, nhắm mắt lại không dám đối mặt với nàng, đôi môi đỏ mọng dán sát vào đôi môi xinh đẹp của Tam tỷ tỷ liền nhúc nhích, cái lưỡi nhỏ nhắn xinh xắn run rẩy vươn ra, chạm vào môi của Tam tỷ tỷ.

“Ừm...” Tam tỷ tỷ rên rỉ từ trong cổ họng, lưỡi thơm chặm rãi vươn ra, chạm vào cái lưỡi nhỏ của Thanh Thanh.

Trong phút chốc, cảm giác thoải mái từ đầu lưỡi truyền ra khắp toàn thân, Thanh Thanh run rẩy một chút, đầu lưỡi nhỏ nhắn mềm mại lại rút trở về, cánh môi rời đôi môi đỏ mọng của Tam tỷ tỷ, hỏi: “Tam tỷ, trong miệng tỷ thật sự có cái gì sao?” Tam phu nhân nằm ở trên mâm ăn trả lời ô ô “Ô ô”, gương mặt giống như có chút nhô lên, vừa khấn cầu nhìn nàng.

Thanh Thanh cắn môi, chỉ có thể cúi đầu, hôn lên môi tam tỷ tỷ.

Đầu lưỡi của nàng lại thò vào trong miệng của Tam tỷ tỷ lần nữa. Lần này Tam tỷ tỷ nhanh chóng thè lưỡi quấn chặt lấy đầu lưỡi của nàng.

“Cái gì, cái gì?” Một thứ sền sệt, tanh hôi bám vào trên đầu lưỡi Tam tỷ tỷ, chuyển vào trong miệng Thanh Thanh, làm cho nàng thoáng cái ngậy ngậy cả người.

Miệng của Tam tử, không phải thơm lây sao? Nàng không kịp nghĩ nhiều, Tam tử tử liền nâng hai tay đầy dầu mỡ lên, nâng khuôn mặt nàng, cùng nàng nhiệt tình quán chặt lấy nhau.

Càng có nhiều mùi hôi thối truyền vào trong miệng Thanh Thanh, những thứ này dính sền sệt sền sệt, làm cho Thanh Thanh thập phần khẳng định đây không phải hương vị trong miệng Tam tử, mà là thứ giống như đậu hũ thối.

Khó trách tam tử tử vừa rồi đều khóc, nguyên lai nàng vẫn luôn cắn đuôi gà, còn hàm chứa mấy thứ này.

Thế nhưng, đậu phụ thối hình dạng như đậu hũ này, cũng không ngon a.

“Được!” Vương đại phú thấy kích động khó nhịn được, cười ha hả, hạ thể hoạt động giống như cái chày làm thuốc, thoáng cái cắm cắm vào Lục phu nhân.

Còn về phần Tứ phu nhân vừa mới bị nổ tung trên chiếc ghế, cái mông trắng như tuyết mềm mại lúc trước là một mảnh hỗn độn, lỗ cục hơi co rút lại, phun ra từng luồng từng luồng...

Thanh Thanh hiện đang ăn tanh hôi!” Rốt cuộc Tam phu nhân có thể nói chuyện được rồi truyền tất cả những thứ trong miệng cho Thanh Thanh, sau đó lại hôn nàng một phen, cánh môi tách rời ra, nàng mới một mỗi thở phào một hơi.

Nhìn thấy Thanh Thanh Thanh vẫn còn trong trạng thái bối rối, Tam phu nhân có chút ủy khuất vuốt ve gương mặt nàng, nói: “Thanh Thanh, đừng trách Tam tử tử của người a, đều là lão gia cả, nếu người không thích, thì... Về sau lại nói “Thanh Thanh còn đang nuốt những thứ hôi thối kia xuống cổ họng, sững sờ nhìn nàng.

Tam phu nhân dịu dàng cười cười: “Bất quá, Thanh Thanh, người tiến vào Vương gia, về sau chính là người một nhà, thân mật vừa rồi là nhất định phải có, đây là lão gia định.

Quy củ của hạ, ta cũng không dám trái với, người cũng đã thông qua với mấy tử tử rồi đúng không? Đã hôn rồi, chúng ta chính là người một nhà “Thanh Thanh dục ngôn lại thôi, hiện tại đầu óc của nàng thật sự hỗn loạn không biết nên nói cái gì.

“Bỏn lão gia còn chưa từng thân qua!” Vương đại phú buông Lục phu nhân xuống, ưỡn lấy một cây gậy đầy thịt còn vương lại, ánh mắt nóng bỏng đi đến bên cạnh Thanh Thanh.

“Ta mới không cùng người... A...” Lời từ chối của Thanh Thanh không có tác dụng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị một cái miệng khổng lồ che kín, nàng cười toe toét.

Thân thể Thanh Thanh run lên, thân thể mềm mại của nàng lại mềm nhũn, giống như mấy vị tỷ tỷ trước đó thân mật, rất dễ dàng được Vương đại phú ôm lấy, cánh môi bị gã ngược lại gặm cắn liếm.

Mấy ngày nay, Vương đại phú không ngừng thân cận với nàng, bàn tay nhỏ, khuôn mặt, mái tóc, vân vân đều bị hôn mấy lần. Thân thể nàng đã rất quen thuộc với sự tiếp xúc của Vương đại phú, cho nên hiện tại bị hắn ôm chặt lấy, môi mím chặt lại, Thanh Thanh cũng không có dùng thái độ đối đãi với sắc lang mà chỉ cắn chặt hàm răng, không cho hắn giống như mấy vị tỷ tỷ kia thò đầu lưỡi vào.

Thế nhưng, một đôi bàn tay to lớn đã đặt lên bụng của nàng, tiếp tục nâng lên trên, phủ lên bộ ngực nhỏ của nàng, xoa xoa một cái.

“A...” Bộ ngực nhỏ bị kích thích, thiếu nữ ngây ngô đỏ mặt há miệng rên rỉ một tiếng, cái lưỡi béo múp nhân cơ hội chui vào trong hàm răng của nàng, cái lưỡi mập mạp điên cuồng mà tham lam cuốn lấy đầu lưỡi của nàng.

Thanh Thanh run rẩy càng thêm lợi hại.

Đàn ông và phụ nữ hôn hoàn toàn khác nhau, các tỷ tỷ dịu dàng triền miên với Tiểu Hà, tinh tế đến mức giống như thưởng thức điểm tâm vậy.

Nhưng cái hôn của tên mập này lại khiến cả người nàng nóng lên, đầu óc mơ màng, bàn tay nhỏ bé sau khi gõ mấy lần liền nhanh chóng nắm lấy phần lưng trần trụi của Vương Đại Phú, miệng nhỏ há to, để mặc cho Vương Đại Phú không ngừng hôn lên đầu lưỡi của mình.

Hai người miệng lưỡi quấn nhau, đầu lưỡi mập mạp cùng cái lưỡi mịn màng màu xanh trắng vũ động cùng một chỗ, đầu

lưỡi hai người liên tục chia lìa lại quấn vào nhau.

Thiếu nữ ngây ngô xinh đẹp như chuông linh mẫn bị thương nhân giàu kinh nghiệm hôn mê mê, bộ ngực nhỏ bị ngắm nghía một lần, nụ hoa chớm nở thân thể thiếu nữ càng thêm nóng bỏng khó nhìn.

“Ừm ừm, người, tên khôn kiếp béo ú này....” Thanh Thanh Cương thở dốc, bộ ngực cao vút, thân thể cũng uốn éo theo, Vương đại phú tài mới buông môi nàng ra, thỏa mãn nhìn nàng thở dốc từng hơi dài, đôi mắt trong suốt mê ly, hương thơm chảy ra từ trong miệng.

Thiếu nữ vừa ngạo khí lại thuần khiết, rốt cục sắp rơi vào thế công của hắn, biến thành Thất phu nhân! Hắc hắc, nếu vị nữ Kiếm Thần kia đi ra, ngang mày dọc mắt dọc với hắn một phen, lại bởi vì việc này là do Thanh Thanh đồng ý nên không thể làm gì được hắn, càng tốt hơn!” Thanh Thanh, lão gia yêu người đến “Nghỉ ngơi một hồi, mặt béo Vương Đại Phú lại tiến tới, bờ môi mập mạp lại đặt lên môi cô gái, đang muốn liếm láp.

“... Không được!!” Thanh Thanh đẩy tên béo ra, nhưng nàng cũng không biết là, giờ phút này trong nội tâm của nàng lại không phải là kháng cự, cũng không phải chán ghét, mà là ngượng ngùng, xấu hổ trước mặt nhiều tỷ tỷ như vậy thân mật với tên Vương Đại Phú này.

Thật mất mặt.

“Ta, ta đi đây!” Thanh Thanh biết rõ mình sẽ gặp chuyện không may ở đây, nàng vội vàng hấp tấp đứng lên chạy ra ngoài cửa.

“Ài, Thanh Thanh!” Vương đại phú muốn đuổi theo nhưng lại bị Đại phu nhân gọi lại.

“Thanh Thanh, chờ một chút” Thanh Thanh quay đầu nhìn lại, trên người Đại phu nhân còn có Ngũ tỷ tỷ, cái hông của Ngũ tỷ tỷ thật tròn, tựa hồ rất mệt mỏi, cái hông nàng không nhúc nhích hướng lên trời, cả người mềm oặt ngã xuống trên người Đại phu nhân, Ngũ tỷ tỷ là một mảnh phấn hồng, mồ hôi đầm đìa, tựa hồ trải qua một hồi vui vẻ kịch liệt.

“Ta...” Thanh Thanh cho rằng đại phu nhân muốn gọi nàng trở về, há miệng muốn phản đối.

Thế nhưng, nàng lấy lý do gì mà rời đi đây? Đại phu nhân vuốt ve động tác kịch liệt vừa rời của Ngũ muội muội, cười nói với Thanh Thanh: “Thanh Thanh người có thể rời đi, sau này chúng ta cũng sẽ không bức bách người, lần này là lần đầu tiên, cho nên để người cùng chúng ta thân mật một phen, để tăng thêm tình cảm, sau này sẽ không còn nữa, yên tâm “Thanh Thanh áp ứng không nói gì”.

“Được rồi, không có chuyện gì đâu.” Đại phu nhân cười híp mắt nói: “Người thấy tiểu Hà không phải cũng như vậy sao? Không có ai bức bách người, lão gia nếu không được người đồng ý hôn người, không nói người, chúng ta đều phải đánh hấn “Phu nhân”!” Vương đại phú một mặt ủy khuất, nhưng là đang phối hợp, chỉ cần Thanh Thanh bằng lòng tham gia bữa tiệc gia lân kế, hoặc là không lập tức rời khỏi sơn trang, tất cả đều dễ nói.

“Ta, ta đi trước!” Bước chân Thanh Thanh hỗn loạn rời khỏi gian phòng tràn ngập hình ảnh hạ lưu này.

Một đường bước nhanh, đi tới bên cạnh hoa viên rất lớn, nhìn đóa hoa xinh đẹp đấu tranh, trong đầu nàng vẫn như cũ rất loạn, quay đầu lại nhìn thoáng qua căn phòng phía bên kia hoa viên, phảng phất còn có thể nghe được tiếng hoan hỉ rên rỉ vui thích của các tử tử trong phòng.

Loại sự tình này, thật sự rất thoải mái sao? Các tử tử ngày thường đều là tử tử bình thường, nhưng vừa rồi, lại biến thành đáng vẻ Thanh Thanh không biết...” Hiện tại có chút sợ hãi, muốn rời khỏi sơn trang, nhưng bước chân cuối cùng còn bước ra, nàng liền nghĩ tới tình huống trong nhà và Thanh Sơn thôn.

Trong thôn xảy ra chuyện như vậy, cha mẹ lại tự tay đưa nàng tới Vương gia. Mỗi người trong thôn đều đang mong nàng được gả cho Vương Đại Phú.

Thôn...

Đã không phải làng của nàng, trở về cũng chỉ là phiền não, còn khiến cha mẹ không vui, mấy người trưởng thôn Lục thúc

tam thắm cũng không vui.

Ở lại trong sơn trang mà nói... Tên béo này mặc dù rất đáng giận, nhưng mấy vị tỷ tỷ đều rất thương nàng, chính là những chuyện vừa rồi quá hỗn loạn.

Thân ảnh Tần Hồng Liên hiện ra sau lưng Thanh Thanh, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận.

Nàng muốn mang Thanh Thanh rời khỏi cái hang thâm tặc này! Mang Thanh Thanh đi tu tiên, để nàng quay về Tiên giới, mà không phải ở nông trang quê hương này, lại bị một thương nhân mập mạp vừa ngốc vừa háo sắc gian dân rồi!”

“Thanh...” “Thanh Thanh!” Phía xa truyền đến thanh âm của một cô gái, Tần Hồng Liên oán hận trừng mắt nhìn bên kia, lại lần nữa biến mất bóng dáng.

“Tiểu Hà?” Thanh Thanh quay đầu nhìn lại, không thấy Tần Hồng Liên, chỉ thấy Tiểu Hà từ bên kia phòng chạy ra, đi tới trước mặt nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy do dự.

“Làm sao vậy...” Thanh Thanh Thanh nắm chặt tay của nàng, thân thể Vương Tiểu Hà run nhẹ một chút, trong lòng mới buông lỏng cái gì đó, thở dài: “Thanh Thanh, bây giờ ngươi còn coi trọng ta nữa sao?” Nhìn được không? Tiểu Hà vì sao ngươi lại nói như vậy, thật kỳ quái a..., Ngươi là bằng hữu của ta, đương nhiên ta sẽ coi trọng ngươi, “Bằng hữu...” Vương Tiểu Hà lặp lại lời nói của nàng, cắn môi, mắt nhìn nàng: “Ngươi... sau khi thấy gia yển nhà ta, ngươi không xem thường ta sao?” Thanh Thanh phản ứng lại, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Hóa ra lúc trước Tiểu Hà ngươi đối với ta rất lạnh lùng, cũng bởi vì chuyện này à?”... Trong lòng Vương Tiểu Hà có nỗi khổ não không thua gì Thanh Thanh.

“Không đâu!” Thanh Thanh trả lời khẳng định: “Vừa rồi ngươi không phải cũng không có cởi quần áo sao... Đúng rồi, ta cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao lại như vậy chứ?” Tại sao?”

Vương Tiểu Hà bật cười, mím môi, đỏ mặt tía tai., “Còn không phải là vì phụ thân ta, cũng chính là gia hỏa đáng giận trong miệng ngươi, trong đầu hẳn đều là những thứ... Còn thường xuyên làm ra một số chuyện hoang đường, nói chúng ta là người một nhà... Cái gì gì, dù sao cũng là một đồng ngục

biện!” Thanh Thanh gật đầu, nàng đã nhìn ra, Tiểu Hà cùng phụ thân nàng quan hệ thật ra rất tốt.

Thấy nàng thật sự tiếp nhận tiệc rượu gia đình, sắc mặt tiểu Hà đã hòa hoãn hơn rất nhiều, chủ động nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, tươi cười nói: “Sau này Thanh Thanh ngươi sẽ ở sơn trang phải không?” Thanh Thanh do dự nói.

“Ồ đi, như vậy ta đây liền có bạn nối khố.” Tâm tình của Vương Tiểu Hà đầy thoải mái, một người bình thường chịu làm bạn chơi của nàng, làm cho nàng vô cùng vui vẻ.

“Thanh Thanh, ngươi lo lắng sao? Không sao đâu, phụ thân ta mà làm loạn, ta sẽ thay ngươi đánh hấn! Ngươi không biết đâu, khi còn bé ta còn cười trên người hấn, để hấn chở ta đi dạo xung quanh, đáng tiếc hiện tại lại biến thành phụ thân cười... Ồ, tóm lại, Thanh Thanh ngươi không cần lo lắng, ta với mấy muội muội sẽ bảo vệ tốt cho ngươi!” Thanh Thanh còn đang do dự.

Tiểu Hà kéo tay nàng chạy tới chỗ ở: “Đến Thanh Thanh, ta cho ngươi xem một ít đồ chơi, buổi tối ta sẽ ngủ cùng ngươi, được không?” Thanh Thanh trả lời rất nhanh: “Vậy ngươi không được hôn ta nữa, Thanh Thanh ngốc nghếch tiến tới khuôn mặt của nàng, nhéo nhéo nhéo nhéo nhéo nhéo, chọc cho Thanh Thanh Kiều Nột sùi bọt mép.

“Đúng rồi, chúng ta còn chưa ăn cơm, lát nữa ta dẫn ngươi về ăn thịt nướng, nướng thịt nai, rất thơm.” Thịt hươu ta cũng đã ăn qua, trong thôn có sẵn được không? Đi săn thú ở trong núi à? Thật lợi hại.” Hai tiểu cô nương từ từ đi xa, thân ảnh Tần Hồng Liên hiện ra, con tức giận lúc trước biến mất không thấy đâu, nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đang chuyển thể của bộ hạ, trong đôi mắt tràn đầy vẻ phức tạp: “Bộ hạ... Thanh Thanh, ngài có hối hận không?”

Tiên tử tu hành (59)

Ánh mặt trời xuyên qua sương mù, dãy núi xanh ngắt, tiên hạc hót vang, cộng thêm tiếng đàn du dương vang vọng trong trời đất, khiến cho mỗi một người sáng sớm đọc sách luyện kiếm, hoặc là ngủ dậy, tâm thần đều vui vẻ.

Rất nhiều đệ tử Tiên Vân tông không chỉ một lần nói qua, có đại sư tỷ ở trong tông môn, mỗi sáng sớm đều cùng chàng vạng tâu một khúc đàn tuyệt vời, không thua gì ăn một quả thượng phẩm linh quả, cả người đều thoải mái, tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều.

“Minh Nguyệt cư...” Lý Tiên Tiên đi ra khỏi phòng luyện công, trong tiếng đàn nhìn về phía Minh Nguyệt cư của sư tỷ, ánh mắt toát ra vài phần phức tạp.

Biết càng nhiều, đối với tình trạng hiện tại của sư tỷ càng lo lắng.

Một người xinh đẹp lạnh lùng như vậy, bị một lão già chết bầm làm ô uế, thật sự rất đáng tiếc! “Ngươi làm sao vậy? Sáng sớm một bộ dáng cảm khái” Một vị thiếu nữ có khuôn mặt tròn trịa, từ trong phòng luyện công phía sau nàng đi ra, vốn nên thuần khiết đầy gương mặt, bị một chút đỏ ửng, xuân ý trên trán đã biến mất, không giống như là bé quan chăm chỉ luyện công một đêm, mà là cùng người thoải mái nửa đêm, thẳng đến đêm khuya mới ngủ xuống.

Sáng sớm dậy còn tán tỉnh nhiệt hôn một phen, mới khiến cho thiếu nữ giờ phút này mặt nhợt như tờ, xuân ý lưu chuyển.

Lý Tiên rất ưa thích thiếu nữ, nhìn trái nhìn phải không có người, đi tới hôn lên gò má nàng một cái.

“Lý Tiên, ngươi phải chết!” Khuôn mặt thiếu nữ càng đỏ thêm vài phần, cuống quýt rời xa nàng.

“Hi hi, tiểu Tước nhi thật đẹp.” Lời Lý tiên tử nói làm Kim Ngọc Tước không khỏi mím môi, mặt mày cong cong, chỉ thiếu chút nữa là cười ra.

“Mặc kệ người, ta phải trở về.” Ngoài miệng nói đi nói lại, dưới chân lại không nhúc nhích, liếc mắt nhìn cô gái xinh đẹp có quan hệ thân thiết với mình, chờ lời của nàng.

“Buổi chiều?” Lý tiên nữ đề xuất một khoảng thời gian, ra vẻ nghiêm túc nói: “Buổi chiều vừa vặn xong, tiểu Tước nhi người tìm có ra ngoài, buổi tối trở về, như vậy sẽ không bị tiểu tình lang của người dò hỏi” Kim Ngọc Tước sau khi nghe nàng nói ra thời gian, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lại run lên một cái.

Bởi vì, Lý Tiên Tiên đưa ra thời gian chính là lúc hai người hẹn nhau ở đây.

Chỉ cần hai người cùng đi đến gần phòng luyện công này, vậy khẳng định sẽ đóng cửa phòng, bố trí trận pháp, sau đó lại vui vẻ, một đêm triền miên.

Thân thể Kim Ngọc Tước hiện tại vẫn còn lưu lại dư vị triền miên với nàng, hạ thân giống như bị bỏng, tối hôm qua cũng không biết đã xoa hôn với Lý Tiên bao lâu rồi, mật đã chảy đầy trên bờ đoàn trên giường, sáng nay còn tồn rất nhiều công sức mới dọn dẹp xong.

Nếu xế chiều lại tới... Nàng sẽ không chịu nổi.

“Buổi chiều... Không, không được.” Kim Ngọc Tước do dự một chút, thanh âm run rẩy, khuôn mặt tròn đáng yêu lại mười phần xấu hổ.

Giờ phút này, nàng đang cùng sư tỷ ước định thời gian vui vẻ lần sau.

Cách cự tuyệt của nàng rất là gian nan, bởi vì chỉ cần nàng đáp ứng, buổi chiều nàng lại lần nữa có thể trải nghiệm một phen, loại nữ tử này giữa Bách Hợp Ma Kính, nhu hòa quấn quanh hôn mê nhiệt, làm cho nàng thoải mái quên đi hết thấy khoái cảm.

“Sao lại không được? Chẳng lẽ tiểu Tước nhi không muốn sao?” Lý Tiên Tiên cắn môi cố nén cười, dùng một đôi mắt đẹp mê người nhìn nàng, thân thể xinh đẹp càng nghiêng về phía trước vài phần, khiến bộ ngực bao bọc trong quần áo đê tử ngoại môn càng thêm phồng lên.

Kim Ngọc Tước nhìn thoáng qua hai ngọn núi của nàng, liền xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác.

Nàng biết rõ tư vị của đôi vú đẹp này, chơi đùa, cũng đã ăn qua, thậm chí còn dùng bộ ngực của mình đè lên, cùng với bộ ngực vừa trắng vừa mềm này cọ xát vào nhau.

Cái tư vị đó, quả nhiên là...” Nói không được, không được!” Kim Ngọc Tước vẫn cự tuyệt, tối hôm qua vừa mới tới, buổi chiều lại tới, chẳng phải là quá mức hoang dâm sao? À không, giữa nữ hài không coi là hoang dâm, chỉ là an ủi lẫn nhau giống như tự khích mình, lại không cắm vào bước cuối cùng kia, không coi là... dâm.

“Vậy thôi bỏ đi.” Lý Tiên làm bộ muốn đi.

“Đứng lại!” Kim Ngọc Tước tức giận gọi nàng lại, “Hồng sư tử, thật sự là không kiên nhẫn... Người sẽ không chọn thời gian nữa sao?” “Chọn thời gian? Ý là, sư muội tốt cũng rất muốn lấy tiếp?” Lý Tiên che miệng cười khẽ, có thể câu dẫn một vị nữ đệ tử nội môn đến thần hồn điên đảo, chủ động cùng nàng ước định thời gian vui vẻ, xem ra bản lĩnh ăn cơm của nàng cũng không mất.

Tu tiên không thành, nói không chừng còn phải về thanh lâu.

“Không để ý tới người!” Lần này Kim Ngọc Tước tức giận, đạp lên giày nhỏ thêu bước đi.

Nhưng nàng biết, chắc chắn sư tử sẽ kéo nàng lại.

“Được rồi” Lý tiên tử từ sau lưng ôm lấy nàng, hai khối nhũ phong nặng trĩu đặt ở thiếu nữ.

Trên bờ vai mảnh khảnh của thiếu nữ, làm cho trái tim cũng mềm nhũn theo, hô hấp lại dồn dập.

Nếu như hai người đang luyện công trong phòng, lúc này Kim Ngọc Tước có thể quay đầu lại, há cái miệng nhỏ ra, dùng hàm răng xé rách quần áo của sư tử là có thể cắn được anh đào ngon lành kia.

“Sư tử định ra thời gian” ngữ khí “Ừm” của Kim Ngọc Tước mềm nhũn, thân thể của nàng rất nóng, rất muốn có lần vui vẻ với sư tử.

Đối với những chỗ non xanh tư vị tuyệt vời kia mà nói, mỗi một lần cầm kỳ với sư tỷ, đều làm cho nàng chờ mong không thôi.

“Vậy thì... buổi chiều?” Lý Tiên! ” Kim Ngọc Tước giãy dụa, sư tỷ xấu xa lại tới trêu chọc nàng.

“Ta nói là thật, sư muội, ta phải đi ra ngoài rèn luyện “Cái gì?” Kim Ngọc Tước ngây người: “Người, người muốn ra ngoài rèn luyện? Sao lại nhanh như vậy? Người còn chưa Trúc Cơ đâu!” “Sư tỷ đương nhiên là có cơ duyên lớn!” Lý Tiên hôn nàng một cái, muốn dùng cơ duyên lấp liếm.

Nhưng Kim Ngọc Tước không chịu bỏ qua cho nàng, lại truy hỏi, nhất định phải hỏi cho rõ ràng! Lý Tiên Tiên có chút đau đầu, “Nhân duyên” trong đó thiếu nữ nhất là si mê, tình cảm giữa hai người tuy không giống nam nữ, nhưng sau khi trải qua nhiều lần vui vẻ, thì Minh Nguyệt thuần khiết cùng lão nhân trên mặt đất kia sợ là cũng sẽ sinh ra tình cảm, huống chi là thiếu nữ đầu bạc tình đâu?” Gần đây, có người cũng đi ra ngoài lịch lãm... Có hiểu không? ” Lý Tiên Tiên hàm hồ nói.

Kim Ngọc Tước ngẩn ngơ: “Gần đây... Người nói là...” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị bịt miệng lại, Lý Tiên Tiên mỉm cười nói: “Biết là tốt rồi, có một vị đại nhân vật nhìn trúng phong trần của ta, để ta đi cùng rèn luyện “Kim Ngọc Tước” với mình, mắt to nước mắt lưng tròng, nàng và sư tỷ chính là thời điểm triển miên, sư tỷ lại muốn rời đi.

Thật đáng giận.

“Chim sẻ ngoan ngoãn.” Lý Tiên ôm eo nhỏ nhắn của nàng, thân thể hai người kề sát vào nhau, thì thào nói: “Sư tỷ đi cùng nàng lịch luyện, nhưng chỉ cần có cơ hội, ta sẽ trở lại nhìn con gái xinh đẹp của ta, đến lúc đó... Người cứ lấy cố bệ quan, sư tỷ cùng người tu luyện mấy ngày mấy đêm.” Tu luyện, chính là vui vẻ mấy ngày mấy ngày mấy đêm.

Kim Ngọc Tước cắn môi, có chút mất mát, lại có chút mong đợi đến lúc Lý Tiên trở về.

“Vậy thì buổi chiều!” Kim Ngọc Tước đột nhiên nói, cùng nàng định ra thời gian, buổi chiều lại đến chúc mừng một lần.

Thậm chí ngày mai, ngày mốt, mãi tới khi nàng ra ngoài lịch luyện.

“Được, theo ý người...” Lý tiên cung chiều nói, nhìn chung quanh, lại hôn môi Kim Ngọc Tước một cái, thanh âm chán ngán nói: “Tiểu Tước nhi, sư tử sắp rời đi, có phải tiểu Tước nhi muốn cổ vũ sư tử nhiều hơn không?” “Cái gì cổ vũ?”, “Lý tiên quyền rũ cười nói ra tên của vật ấy, Kim Ngọc Tước chỉ cảm thấy một luồng khí nóng từ dưới thân tuôn ra, truyền khắp thân thể, khiến thân thể nàng mềm nhũn ra, nói chuyện cũng lắp bắp: “Không, không được, thứ kia, thứ kia... sẽ làm hỏng thân thể của ta...” Nàng còn muốn để lại thân thể trong sạch cho khỏi gở ngốc kia.

Về phần chuyện của nàng và sư tử... giữa hai nữ hài tử, cũng không tính là làm ô uế thân thể?” “Nhưng ngón tay Lý Tiên chậm rãi hạ xuống, đặt trên mông ngọc của Kim Ngọc Tước. “Đúng là sư tử muốn, nhưng phía trước thì không được., Phía sau? “Xoay phía sau...? Nếu là hơn nửa năm trước, Kim Ngọc Tước chắc chắn nghe không hiểu mấy lời vô nghĩa này, nhưng nửa năm qua nàng và Lưu Tiên đã gặp nhau không biết bao nhiêu lần, lại còn cơ thể bù đắp bao nhiêu lần, từ lâu đã biết trước mặt nữ nhân và phía sau đều có thể... “Không được!”, hai má Kim Ngọc Tước đã nóng tới mức có thể luộc thành trứng gà rồi., Bộp bộp nói: “VẬY, cái kia, chỗ kia làm sao có thể... dùng được!” “Cần cái gì, chỗ đó không chảy máu, lại không ai biết rõ... Ai, sư muội?” Kim Ngọc Tước trốn đi.

Sau khi cùng sư tử đàm luận về chuyện sử dụng nàng, vẫn làm cho thiếu nữ xấu hổ không chịu nổi.

Lý Tiên chỉ có thể tiếc nuối nhìn thân ảnh thiếu nữ vội vàng chạy trốn, theo phương hướng của nàng, lần nữa nhìn thoáng qua Minh Nguyệt cư, như có điều suy nghĩ.

“Không biết sư tử đang làm gì?”... Minh Nguyệt cư, hoa viên bên cạnh đỉnh núi.

Tiếng đàn rơi xuống, tiên tử lạnh lùng mặc một bộ váy trắng, chậm rãi buông xuống hai tay trắng nõn, khẽ run lên trên dây đàn, hình như là đang cố hết sức.

“Tiểu thư, ngài...?” Cách đó không xa, hai vị thị nữ lo lắng nhìn về phía nàng.

Vì sao tiểu thư tới gần lịch luyện, ngược lại càng ngày càng suy yếu? Mấy ngày nay chẳng những ngâm trong suối nước nóng ngâm mình mấy canh giờ, buổi tối còn đi hoa viên tu luyện, hôm sau lại thần sắc mệt mỏi, hôm trước đến gần trưa mới rời giường, điều này làm cho hai vị thị nữ càng thêm lo lắng.

“Tiểu thư, hay là ta đi theo tỷ tỷ đi rèn luyện?” Tiểu Thanh đề nghị: “Dù sao thì Thiên Kim tiểu thư của những gia đình giàu có kia cũng đang du ngoạn bên ngoài, ta và tỷ tỷ đang ở bên cạnh tiểu thư, đương nhiên là đại sư tỷ của Tiên Vân tông, Tiêu Hi Nguyệt.

“Không, không thể.” Tiêu Hi Nguyệt từ chối, trên mặt lại nổi lên rặng mây đỏ, thân thể cũng run rẩy.

Tiểu Thanh rất kinh ngạc, động tác của tiểu thư sao lại giống như là... kẹp chặt hai chân vậy? Tiểu thư kẹp cái gì? Hai vị thị nữ lại liếc nhau, tiểu thư giống như lúc đánh đàn càng ngày càng kỳ quái, buổi tối cũng không cho các nàng tắm chung, luôn tự mình đi tắm.

“Tiểu thư, người...” ân cần!” Thị nữ Tiểu Lam đang muốn mở miệng, lại nhìn thấy Nguyệt Lý Hằng Nga như trăng sáng.

Tiểu thư lạnh lùng xinh đẹp, đột nhiên hắt cằm lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng mở ra, phun ra một tiếng rên rỉ tiêu hồn mềm mại đáng yêu, thân thể run rẩy càng thêm lợi hại, vai thon gầy run rẩy, trên gương mặt càng hiện ra thần sắc quyến rũ vạn ngàn.

“A ha ha...” Hai vị thị nữ kinh ngạc nhìn chằm chằm, Tiêu Hi Nguyệt với gương mặt đỏ bừng đứng thẳng eo thon, đôi chân đẹp thon dài kẹp thật chặt dưới bàn, ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn ấn lên dây đàn, cắn môi một lần nữa phát ra tiếng rên rỉ đầy lòng người.

Hai vị thị nữ nghe vậy thân thể nóng lên, bị vẻ mị hoặc của tiểu thư làm cho đỏ mặt, nhất thời quên không hỏi thăm, ngờ ngác nhìn tư thế kéo căng thân thể của tiểu thư, lại từ từ mềm

nhũn ra, cuối cùng nằm sấp ở trên bàn, gương mặt đỏ ửng, hơi thở như lan, thật sự là đẹp không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu... tử?” Hai vị thị nữ vẫn còn xử nữ, căn bản không biết tiểu thư của các nàng đã trải qua kích thích vui thích thế nào, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy không đúng, ngơ ngác nhìn tiểu thư với sắc mặt ửng hồng.

“Ta... Vô sự...” Tiêu Hi Nguyệt miễn cưỡng chống đỡ thân thể nóng lên, một bàn tay đặt giữa hai chân, một bàn tay từ trên bàn cầm lấy một quyển sách, cô hết sức nói: “Ta, ta muốn xem một lát sách, các người trở về tu luyện đi...”... Hai vị thị nữ chỉ có thể cáo lui, rời đi trước., Tiểu Thanh vẫn cảm thấy rất nghi hoặc, quay đầu lại nhìn thoáng qua, tiểu thư vẫn cầm sách trong tay, nhưng tay kia của nàng lại giống như đang so đo với thứ gì đó, một mực ở giữa hai chân tìm tòi, chen chúc, gương mặt cũng càng thêm hồng nhuận phơn phớt, giống như là uống say vậy.

Nhưng trước giờ tiểu thư chưa từng uống say, thậm chí rất ít khi uống rượu.

“Hả?” Tiểu Lam cũng quay đầu lại, tựa hồ nhìn thấy cái gì, có chút kinh ngạc.

“Sao vậy?” “Không có, không có gì... Chỉ là trông giống như hai chân của tiểu thư, trong váy như mọc lên một khối, nhô ra mặt bàn...” “A? Người nhìn lầm rồi hả? Không có à?” “Ừm, có lẽ nhìn lầm rồi, đi thôi, tiểu thư có thể là gần đi rèn luyện, có thể hai vị thị nữ tâm thần không yên rốt cuộc cũng rời khỏi, các nàng không nhìn thấy chính là khi các nàng rời khỏi, trong nháy mắt khi các nàng rời đi, thân thể tiểu thư của các nàng lại một lần nữa run rẩy kịch liệt.

Hơn nữa lần này không có ngoại nhân đứng ngoài quan sát, tiểu thư của các nàng rõ ràng lại hét lên một tiếng, thân thể ngã về phía sau, hai chân thon dài bị ép cong lại, sau khi nâng lên quá mặt bàn, rốt cục lộ ra vật giấu giữa hai chân của nàng: Một cái đầu tròn tròn chui vào trong áo quần màu trắng, nằm giữa hai chân nàng, ra sức làm cái gì làm cho khuôn mặt nàng ửng hồng, rên rỉ thành tiếng.

“Tiên tử!” Người chui vào đáy váy Tiêu Hi Nguyệt rút cuộc không kìm nén nổi nữa, giờ tay vén váy của nàng lên, lộ ra từ giữa hai chân Tiêu Hi Nguyệt, rõ ràng là một đầu lão đầu tóc hoa râm, cùng với khi ngẩng đầu lên, trên gương mặt cuồng nhiệt tham lam, miệng rộng, trên tay toàn bộ đều là mật dịch thơm nức.

Bất luận kẻ nào chứng kiến một màn này đều ghen hòng trừng mắt, thậm chí không dám suy nghĩ chuyện phát sinh lúc trước! Lão đầu dê tiện vô sỉ này, chẳng lẽ sáng sớm Hi Nguyệt tiên tử đàn tấu nhạc, lúc thức tỉnh mấy ngàn vị sư đệ sư muội trên dưới Tiên Vân tông, vậy mà chui vào trong váy tiên tử, dùng lưỡi liếm liếm, còn lấy tay dâm loạn tiên tử... Thuần Mật huyết? Chỉ nghĩ đến chuyện như vậy, cũng đủ để cho người ta tan vỡ.

Nhưng trên môi trên tay lão đầu này lưu lại mật ong thơm hoa lưu lại, cùng với giờ phút này Hi Nguyệt tiên tử tán phát ra tình cảm động lòng người, lại không có gì chứng minh, tiên tử đã phải thừa nhận một lần dâm đùa của lão đầu.. Lão già co giật phun ra một dòng mật, giờ phút này tiên tử cũng đang cảm thụ được tình dục bắt đầu khởi động, thân thể mềm mại vô lực dựa vào trên cái ghế rộng, sắp bị lão hán một lần nữa... “Tiên tử!”” Lão già không phải ai khác, chính là lão hán Lý của Tiêu Hi Nguyệt đã cướp đi tấm thân xử nữ của Tiêu Hi Nguyệt.. Nhìn tiên tử nằm ngửa trên ghế thờ đóc, hai chân mở rộng ra bộ dáng hỗn độn, nào còn nhịn được nữa? Lúc này không dần nổi, vội đứng lên, thân thể ép về phía trước, dưới háng gây thịt xe nhẹ đường quen đâm vào giữa chân tiên tử.

“A ha ha...” Cái đầu rùa màu đỏ thắm to lớn đẩy đôi môi ướt đầm của Tiêu Hi Nguyệt ra, cắm vào trong mép trần của nàng, huyết bánh bao không lông vốn đã phồng lên càng trở nên sung mãn hơn, thật giống như một người há to miệng ngậm một quả trứng gà, hai môi âm hiểm của Tiêu Hi Nguyệt chính là gương mặt, miệng rắm là cái miệng nhỏ tham ăn, nuốt trọn cái đầu rùa cực lớn của lão già vào.

Nam nữ tính khí lẫn lộn cùng một chỗ, song phương đều phát ra tiếng rên rỉ, mặc dù là tiên tử thanh lãnh, sau khi bị khiêu khích đến tình dục bộc phát, lại bị lão hán dùng một cái đầu

rùa to lớn lấp đầy ngực, huyết hoa mẩn cảm nóng bỏng kia đã thỏa mãn thỏa mãn., Trong khoảnh khắc nhục thể hai mươi năm phát ra đục vọng bùng bùng, mang đến cảm giác thỏa mãn, hay là làm cho thân thể cùng thần hồn của nàng đều run rẩy một chút, trong đầu không nghĩ gì, chỉ muốn nam nhân xâm nhập vào, lại cùng hắn vui vẻ một lần nữa.

Chỉ là... Tiêu Hi Nguyệt trong mắt lóe lên một tia cô đơn, bị lão hán trêu chọc làm cho thân thể nhấp nhô như gió xuân, cũng từ từ lạnh đi.

“Tiên tử, lão nô đến rồi!” Tiên tử bị chen vào rên rỉ, không thể nghi ngờ chính là xuân dược tốt nhất, lão hán đang muốn nhất cổ tác khí, đem tất cả thịt bồng tất cả đều cắm vào trong huyết mật mà tiên tử cùng hắn vui mừng không biết bao nhiêu lần, hung hăng nhúng vào một phen, phát tiết buồn bực hôm qua không thể gian đến tiên tử.

Nhưng không nghĩ tới, hắn vừa mới phát lực, lúc nhục bồng đang muốn tiến quân thẳng vào, thì một bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm lấy thân bồng lộ ra ngoài huyết mật.

“Tiên tử!”

Lão già cuống lên, hạ thể ưỡn một cái, định phá vỡ trói buộc của Tiêu Hi Nguyệt, trực tiếp cắm sâu vào.

Chỉ cần đầu rùa đụng vào cái nhụy hoa mềm mại của nàng, lại uốn éo cái eo, hung hăng giắt vào mấy lần, tiên tử giả vờ giả vịn nhất định sẽ bị hắn chọc cho không để ý đến, chỉ có thể rên rỉ đắm vào.

Đây là trong mười ngày gần đây lão hán điên cuồng giao hoan với nàng cho ra kinh nghiệm.

Từ khi Tiêu Hi Nguyệt quyết định du lịch, nhưng sau đó không dẫn theo hắn nữa, Lý lão hán lấy đó làm cớ, mỗi lần lúc sáng muộn đều lên đỉnh núi, ý vào tâm tư không muốn bại lộ của nàng, điên cuồng quần lấy nàng, lúc rảnh rồi gian một cách gian xảo, lần nào cũng điên cuồng đâm đục xen kẽ, thế lực nặng nề, ý đồ trong lúc ngái ngủ, đem tiên tử xử lý.

Hai người mười ngày vui mừng vô số, lão hán ý đồ chinh phục tiên tử, nhưng kết quả... Từ lúc hắn bị nắm chặt gậy thịt, cũng

có thể nhìn ra được kết quả như thế nào.

“A!!” Bàn tay nhỏ nhắn cầm chặt cây gậy thịt của hán hơi dùng sức, muốn cưỡng ép đâm đâm tiên tử, tựa như giết lợn kêu lên. Sau đó, hán bị một cỗ lực đạo đẩy ra, đầu rùa bị buộc phải rút ra khỏi huyết Vô Mao mật, phát ra một tiếng “Bang bịch” giòn vang.

Giống như thanh âm của cái nút gỗ nhét vào trong hồ lô rượu, lúc lấy ra phát ra thanh âm.

Nước bắn chảy xuôi, môi mật khép chặt.

Nước mật ngọt từ trong huyết Nhất Tuyến Thiên của tiên tử nhúc nhích chảy ra, lão hán nhìn mà hai mắt đỏ lên, khóc không ra nước mắt nói: “Tiên tử, ngươi không thể cho lão nô một lần nữa sao? Hôm qua lão nô ở giữa sườn núi lại đợi một đêm, kết quả tiên tử ngài chẳng những không xuất hiện., Sáng nay còn vô tình như vậy sao!” Huyết mật trắng nõn như tuyết bị Tiêu Hi Nguyệt dùng hai ngón tay ngăn cản, sau đó cô nhẹ nhàng lau nước mật chảy ra, huyết bánh bao phồng lên bị hai ngón tay trắng nõn cọ xát lung tung, ông lão mắt lại trợn trừng, đương nhiên, dưới háng cũng thẳng.

“Tiên tử, ngươi nói cái gì vậy!”... Ta không có kêu ngươi” thanh âm như tiếng nói, lại vô tình nói ra, tiên tử trắng nõn hai đầu ngón tay, nhưng vẫn còn lau chùi một cái đầu màu trắng nõn, váy trắng của nàng cũng vẫn không buông xuống, tùy cho lão hán tham lam quan sát nàng xoa xoa đôi môi trắng nõn âm lãnh của nàng.

Thế gian này thế nào lại có người ở thời điểm dùng ngón tay lau mật huyết lại còn thanh lãnh mỹ lệ như vậy? Hà hoa cái gọi là ra nước bùn mà không nhiễm, mà tiên tử thì lại là hành dâm mà không dâm.

“Tiên tử!” Lão giả càng gấp gáp, ưỡn lấy gậy thịt bước lên trước một bước: “Ngài cũng sắp muốn đi rèn luyện rồi, lão nô rất nhanh sẽ không thể nhìn thấy tiên tử ngài, lão nô, lão nô nội tâm vội vã, lại khát vọng., Ngài không thể thông cảm cho lão nô một chút được sao?!” Ngón tay Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi đôi môi trắng nõn khôi phục lại đôi môi trắng nõn nà của

mình, liếc xéo dưới háng lão hán một cái, chậm rãi nói: “Vừa rồi ta còn không đồng tình với ngài sao?” Ý là, lúc bà lão này còn cắm đầu vào trong váy của bà ta, bà ta không đập chết ông ta đã là không ổn rồi.

“Hắc hắc...” Lý lão hán xấu hổ cười cười, nhưng gậy thịt dưới khó lại không lùi về phía sau nửa phần, ngược lại càng thêm rục rịch: “Nhưng lão nô vẫn muốn tiên tử!” Lời nói trắng trợn, nếu là nữ tử khác, sớm đã nổi giận, hoặc xấu hổ nhìn nam nhân này khinh bỉ.

Chỉ có Tiêu Hi Nguyệt vẫn bế môi như trước, vẻ mặt không chút gợn sóng, sau một lúc lâu mới cho hắn một câu: “Người nên cầm dục, không thể phóng túng ta!” Lão già á khẩu không nói được, không phải bị phản bác nói không ra lời mà là cho dù biết hắn nói gì thì tiên tử đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh cũng không chịu nghe tiếp.

Định lực của tiên tử quả nhiên càng lúc càng mạnh.

Trước kia bị hắn liếm chân ngọc một cái đã mềm nhũn ra, bây giờ bị hắn cắm vào đầu, tiên tử lại còn có thể cầm lấy gậy thịt, đẩy hắn ra ngoài.

“Nói cách khác, chẳng phải tiên tử tu hành thành công sao? Thái Thượng Vong Tình vong tình không biết, vong tình không vong tình không biết, nhưng tiên tử đích thật là dục vọng tùy tâm sở dục không chế!” Nghĩ đến điều này, lão hán trong lòng run sợ, muốn để tiên tử ra ngoài lịch lãm mang theo hắn sự tình, càng ngày càng trong lòng không phổ biến.

Lại nhìn tiên tử, thấy nàng sắp mở miệng nói chuyện, Lý lão hán vội vàng cướp lời: “Tiên tử, xin thương xót cho ngài, giải quyết cho lão nô một chút đi, dùng chân ngọc của tiên tử ngài! Chỉ bằng chân ngọc, lão nô không cần gì khác, ngài xem, mấy ngày nữa ngài rời đi, có phải nên thỏa mãn một chút thỉnh cầu nho nhỏ của lão nô hay không?” Tiêu Hi Nguyệt mở miệng ngậm lại, kinh ngạc nhìn hắn một cái, sau đó nghiêng người dựa vào ghế.

Đôi chân ngọc của nàng nhắc lên, khẽ mở môi son: “Vút xuống...”...Tuân lệnh!” Lão hán không cam lòng, nhưng cũng

chỉ có thể nằm xuống, vươn bàn tay già nua ra ôm lấy đôi chân ngọc của tiên tử, tham lam hôn lên, cắn răng, trong miệng nói: “Tiên tử, lão nô rất thích ngài! Nếu lão nô thỉnh thoảng có thể hầu hạ bên cạnh tiên tử ngài..., Lão nô nhất định...” Hắn tận lực miêu tả, ra ngoài du lịch mang theo hắn thuận tiện cỡ nào, nhưng tiên tử chính là bịt tai không nghe thấy, từ việc hắn ngấm ngứa bàn chân nhỏ bé của nàng, là liếm đầu gối của nàng, hay là dùng gậy thịt đâm vào lòng bàn chân ngọc, hoặc là giơ chân của nàng lên, lại há miệng ngậm, dùng hàm răng cọ xát đầu ngón chân của nàng. vân vân.

Vô luận là chơi đùa thế nào, nàng đều bình thản.

Từ sau Ôn Tuyên, nàng lại cùng lão hán xảy ra bảy tám lần vui vẻ, hôm nay lại ngấm ngứa ngọc chân, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Huống hồ, trong lòng nàng cũng không bình tĩnh.

“Tiên tử?” Lý lão hán tự nhận không thú vị, tiên tử bị đùa bốn chân ngọc, thế mà còn cầm lấy một quyển sách đọc, lão hán có thể nhìn ra, tiên tử cũng không phải đang đọc sách, mà là đang suy nghĩ cái gì đó.

Tâm sự, Ngọc Túc của nàng bị đùa thế nào cũng không thể làm cho nàng phản ứng.

“Mẹ nó!” Lý lão hán trong lòng cho mình một cái tát, là lúc trước hắn một mực dùng dâm ngữ kích thích, lại thường xuyên ở trước mặt tiên tử lộ ra nòng nọc, gần đây còn điên cuồng như vậy gian nàng, là một người đều sinh ra tâm lý chán ghét.

Không, tiên tử cũng không phải chán ghét, chỉ là quá nhiều lần, nếu mấy ngày nữa lại đánh nàng một lần nữa, nàng nhất định sẽ không chịu nổi!” “Tiên tử, lão nô có lỗi với ngài!” Lý lão bản đứng lên, mặc quần vào, chỉ là dưới háng vẫn sưng vù, đũng quần vẫn cao vút như trước.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hắn, lão hán còn nói: “Lão nô hiện tại chỉ cầu tiên tử ngài trước khi rời đi, nói một tiếng với lão nô, lão nô muốn cuối cùng hầu hạ tiên tử ngài một lần.”

Tiêu Hi Nguyệt không nói gì.

Lý lão hán nhin không được, lại bộc lộ dã tâm của mình: “Nếu lão nô hầu hạ tiên tử thoải mái, tiên tử ngài cứ mang theo lão nô đi rèn luyện, thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt cũng không để ý tới hần, cúi đầu đọc sách trên cái ghế rộng rãi, hai chân cũng đặt lên ghế., Chiếc váy lụa trắng được dán sát vào thân thể mềm mại của nàng, cặp mông càng thêm căng tròn cùng bộ ngực cao ngất của lão hán mấy lần, vị trí bộ hạ ở cổ trắng nõn như ngọc có hai cái tổ khóa dễ dàng lồm vào, trắng nõn xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã muốn liếm đầu lưỡi.

Lão già lại không chịu đi, năn nỉ nói: “Tiên tử, buổi tối ta tới tìm ngài, được không?” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời.

Lão hán còn nói thêm: “Tiên tử ngài không nói lời nào chính là đáp ứng sao? Đêm nay lão nô liều chết đi lên vườn hoa, khẩn cầu tiên tử vừa hiện ra “Tiên tử” cũng chính là lúc tiên tử bị giam cầm.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn không trả lời, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, vội vàng vươn chân ngọc ra, dùng ngón chân trắng nõn của lão hán cởi giày, câu lấy quần lão hán, trong miệng vội vàng nói: “Ngươi, nằm xuống mau!” “A?” “A” “A, “À, lão nô nằm xuống ngay đây!” “Hắc hắc” “Hắc hắc”, Lão nô ôm chân ngọc tiên tử, như vậy cũng được chứ?” Lão hán nói xong, thật sự há to miệng, một chân ngọc ngậm lấy chân ngọc của tiên tử, ngón chân long lanh óng ánh như trân châu, hàm súc toàn bộ, lại liếm môi một cái, một đôi tay thô ráp cũng không nhàn rồi, thoải thích vuốt ve bàn chân ngọc cùng trên đùi của tiên tử.

Dưới háng của Lý lão hán lại một lần nữa trở nên cứng ngắc, cả người đều hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, thở phì phò hỗn hển.

Mỗi lần làm chuyện riêng tư với hần, tiên tử đều kích thích hưng phấn không thôi, tỷ như trước khi phá thân, cùng tiên tử hội hợp cùng trong hoa viên, điên cuồng liếm chân ngọc của nàng, rồi lại đùa bỡn cái mông trắng như tuyết của tiên tử, cuối cùng cắm gậy thịt vào giữa hai chân nàng, ra sức hưởng thụ.

Lại so sánh với lần thứ ba gian dâm với nàng, hai người cũng là phối hợp đi tới vườn hoa giữa sườn núi.

Ví dụ như hiện tại.

Tiên tử chủ động che giấu sự dâm sự của hai người, chẳng khác nào ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng lại thừa nhận địa vị của lão hán này! Điều này sao không khiến lão hán mừng như điên chứ? “Trên trời truyền đến thanh âm ôn hòa của một nam tử, Lý lão hán lập tức nhận ra, đây là cháu đích tôn của Tiên Vân Tông, thiên tài hơn hai mươi tuổi đã đạt tới Linh Thai cảnh, thanh âm kim văn vận! Vừa nghĩ tới tên gia hỏa Kim Vận kia cũng không có được., Lại bị hắn chui vào đáy váy, điên cuồng liếm huyết mật, tiên tử còn đang cùng người khác nói chuyện, lại bị hắn đùa bỡn chân ngọc. Thậm chí trong mười ngày này, hắn lại đánh tiên tử năm sáu lần, mỗi lần đều mấy canh giờ, đêm hôm trước hai người còn ở một nơi hẻo lánh trong hoa viên vắng vẻ., Lão hán áp tiên tử xuống trên bãi cỏ, một bên tận tình xen kẽ, một bên thưởng thức gương mặt tiên tử đỏ bừng, đôi mắt đẹp rung rung, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bãi cỏ dưới thân, hai chân quăn lên vòng eo hắn, toàn thân bị hắn làm cho đỏ ửng., Mỗi lần cắm vào đều sẽ rên rỉ một tiếng, sữa tê lay động, mỗi lần rút gây thịt từ trong hố sâu của tiên tử ra, lại làm tiên tử hư không khó chịu đến mức lắc đầu, thỉnh thoảng còn kìm nén không được, chủ động dùng chân ngọc câu lấy cái hông của hắn, ra sức đè xuống, để cho hắn mau lần nữa cắm vào.

“Ân da ha ha...” Tiên tử rên rỉ như thể đang rên rỉ bên tai, lão già cũng nhin không được nữa, lòng nóng như lửa đốt bật ra khỏi quần, thả con Cự Long hung ác ra, xuyên vào bên trong cái hốc chân mềm mại của tiên tử.

“Đại sư huynh...” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ không thể nhận ra, khiến hai nam nhân ở đây đều chấn động toàn thân.

Lão hán đang đùa bỡn ngọc chân của nàng, thoáng cái nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Tiên tử động tình, không có nghĩa là Thái Thượng Vong Tình mà lúc trước tiên tử đã bày ra? Hay là tiên tử bị người ta đùa bỡn trước mặt người khác, nữ nhân này, thật ra tương đối dâm đảng., Sẽ trở nên vô cùng hưng phấn? Bất kể nói như thế nào,

lão hán đều cuồng hỉ không thôi, nắm chắc cùng tiên tử đi rèn luyện lớn hơn một chút! Mà đứng ở bên cạnh bàn đọc sách hoa... Thân thể của hán đều bị một tiếng kêu kiêu my như có như không của tiên sư muội, làm cho toàn thân tê dại, ngay cả lời nói cũng không biết nói, làm sao còn nghĩ được chuyện gì? Nhưng hán tuyệt không biết!, Hán coi như trân bảo, cho là sau này sẽ không nghe được sư muội những nhẽo ngâm nga, cũng đã bị một vị lão hán vô sỉ dưới váy nàng hạ lưu, dùng gậy thịt to lớn tự mình làm ra vô số tiếng, ngay đêm hôm trước, ở trong hoa viên phụ cận., Sư muội tiên tử của hán đã khô nửa đêm, tiếng cầu xin tha thứ, rên rỉ thở dốc, thanh âm mê ly yêu kiều đủ để thái giám trong cung nghe được muốn hỏa thiêu thân! “Đại sư huynh?” Tiêu Hi Nguyệt dụng tâm quyết đề nén sự xao động trong nội tâm, dưới cái bàn kim vận vô hình, uốn cong chân ngọc, muốn đem lão luyện.

Hán tử cảm gậy thịt vào tổ gôi nàng kẹp lấy, nhưng lão hán lại một ngời một bên tình nguyện nghĩ rằng tiên tử muốn phối hợp với mình, cười hắc hắc, bắt đầu ra sức hoạt động, dựa vào cái ót và chân chống đỡ thân thể, thân thể cao vút, tựa như một cây cung cong, ra sức đâm dục đầu gôi của Tiêu Hi Nguyệt.

“... Sư muội!” Kim văn vận rất là xấu hổ, bắt đầu hoài nghi vừa rồi nghe được một tiếng rên rỉ của sư muội, có phải mình ảo giác hay không, xem như là ảo giác, nếu có thể thỉnh thoảng nghe được, vậy thì đúng là thần tiên cũng không đổi.

“Sư muội, ngươi định bao giờ đi ra ngoài rèn luyện?” Sau khi tỉnh táo lại, Kim Văn Vận mới chính thức hỏi, tiếp đó mơ hồ nói ra mục đích của mình: “Sư huynh đã được trưởng bối đồng ý, nếu sư muội đồng ý, sư huynh ta có thể bồi tiếp sư muội ngài cùng đi rèn luyện!” Lão hán dưới váy Tiêu Hi, động tác hạ thể cứng ngắc.

So với bên ngoài ngọc thụ lâm phong văn vận, hán chính là lão tạp dịch không thể lộ ra ngoài, thân phận vừa bại lộ chính là chết.

“Những ngày này.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng trả lời: “Ý tốt của sư huynh, ta xin ghi nhớ, nhưng lần rèn luyện này, ta chỉ muốn yên lặng đi một bước.” Nàng lại bổ sung một câu: “Xem

chuyện thế tục một chút.” Cụ thể nhìn cái gì, nàng còn nghĩ kỹ cuối cùng.

Sư phụ nàng sắp xếp cho nàng một người đi cùng, có lẽ đôi phương biết nên đi nơi nào.

Kim Văn Vận tuy rằng thất lạc vô cùng, nhưng cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể khẽ thở dài, nói: “Sư muội, nếu trong lúc ngươi rèn luyện gặp phải phiền toái gì, cần phải truyền tin cho sư huynh, sư huynh tại thế tục có quan hệ tương đối lớn., Bất luận quan phủ hay là những tiểu môn tiểu phái đều có thể nói mấy câu được! “Lời này nói ra khiến Kim Văn tự hại chính mình, thân phận đại sư tử là bực nào? Sau khi nàng hiện ra chân thân, nếu vẫn gặp vấn đề nan giải gì, vậy khẳng định là có liên quan đến Lục Đạo Ma Môn, hoặc là có liên quan gì đó, mặt mũi của hân chẳng đáng kể chút nào.

Nhưng dù vậy, đại sư tử ra ngoài rèn luyện, tất nhiên sẽ mang theo rất nhiều bảo vật phòng thân, cho dù bị mấy Đạo Vận cảnh vây công, cũng có thể thuận lợi thoát thân, trừ phi đại sư tử rơi vào bên trong một cái bẫy trận pháp nào đó, thì mới thật sự là...

“Được” Tiêu Hi Nguyệt đáp ứng, Kim Văn vẫn không rời khỏi, lại hàn huyên một hồi, nói chuyện dâm trang lần trước đã giải quyết thỏa đáng, vị Hiên Viên Yến kia cũng đã bãi làm chương môn, trở thành phó chấp sự Chấp Sự ngoại môn Chấp Sự đường, được rất nhiều đệ tử ngoại môn tin cậy, là một vị tài liệu có thể đào tạo.

Đợi sau khi hân rời đi, lão hán không kịp chờ đợi đứng lên, dưới khó gậy cứng rắn tách ra vảy tiên tử, chống đỡ huyết mật vương mặc quần lót cuối cùng của nàng, đàng đàng sát khí.

“Tiên tử, ngài sẽ không đi cùng hân, đúng không?” Lý lão hán bức thiết dò hỏi, gậy thịt dưới háng gánh huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt, rõ ràng cảm nhận được đầu rùa truyền đến cảm giác ẩm ướt trơn bóng.

Tiên tử, đã ướt rồi.

“Ta sẽ không ra ngoài với hân.” Tiêu Hi Nguyệt giờ bàn tay trắng nõn lên, đôi mắt chuyển sang lạnh lẽo: “Sẽ không ra

ngoài với người.

Thật vô lễ, lui ra! ” Lão hán bị một tát đánh bay, đầu rùa bị ép rời huyết tiên tử ẩm ướt lửa nóng, từ không trung phún ra vài giọt nước mật trong suốt.

Lão già té ngã trên đất, lại cười hắc hắc không ngừng, truy hỏi: “Tiên tử, ngài chắc chắn sẽ không ở cùng một chỗ với nam nhân khác, đúng không?!” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời.

“Tiên tử, lão nô tui nay chờ người!” Tiêu Hi Nguyệt vẫn không mở miệng.

Nàng đã hạ quyết tâm, cho đến một ngày trước khi rời đi, cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh với hắn nữa.

Cách ngày đó, cũng không xa nữa.

Chờ sau khi hắn rời đi, Tiêu Hi Nguyệt ngồi ngây người hồi lâu, mới buông xuống một tờ sổ sách cuối cùng, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn về phía Thiên Nhân điện sư phụ đang ở.

Không biết sư phụ đã an bài ai sẽ đi rèn luyện.

Cũng không biết lúc này, sư phụ... có vui đùa với Bảo Nhi không?... Thiên Nhân Điện.

Một vị “Cô nương” mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, xinh xắn lả lướt”, đang lôi kéo một vị mỹ phụ quần áo mỏng manh, năn nỉ cái gì đó.

Đổi lại là người ngoài nhìn thấy, tất nhiên sẽ tưởng là một hình ảnh mẫu từ nữ hiệu ẩm áp, nữ nhi nhu thuận tại năn nỉ mẫu thân, mẫu thân nàng thành thực mặc dù một mặt không tình nguyện, nhưng lại không thể làm gì được nữ nhi.

Nhưng nghe kỹ nội dung nói chuyện của hai người “mẹ con” lại khiến người ta sợ hãi.

“Ăn ăn, cả ngày chỉ biết ăn! Ai dạy sữa sau lưng người? Sau khi ăn cơm còn muốn ăn cơm, sợ không phải người muốn thượng thiên!” “Mẫu thân dạy” cất miệng cho ta! “Mẹ người dạy người sai rồi!” “Mẫu hậu nãi”, cũng dám nói, người tiểu thối khôn kiếp!!” Mỹ phụ vừa thẹn vừa giận, quát lớn “Cô”, “Còn nữa, thân là nam nhi, sao có thể động đậy liền làm nũng?

Hãy ngẩng cao ngực cho ta!” Thiếu nữ thanh tú, đúng là thiếu niên mặt mày thanh tú.

Không trách người khác nhận lầm, mặc dù là Đạo Vận cảnh, thậm chí là Tiên Nhân đích thân tới, khi nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp trong này, cũng sẽ nghĩ lầm hắn là một cô gái.

Thiếu niên đặc thù như thế, không phải người bên ngoài, chính là mệnh cách vi nữ, lại là nam thân, còn từ nhỏ đến lớn vẫn ăn mẫu thân của hắn, hiện tại chỉ có thể ăn sữa thiếu niên của chương môn chương môn Tiên Vân, Bảo Nhi.

“Ngẩng lên có thể ăn sữa của tỷ tỷ sao?” Bảo Nhi đứng trước mặt mỹ phụ nở nang trưởng thành, bộ ngực căng tròn, ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ dáng “Ta bản nam nhi thân, không phải là bộ dáng khí phách của nữ mỹ nữ.

Chỉ là mặt mày hắn như vẽ, thanh tú động lòng người, cánh môi đỏ bồng xinh xắn, bề ngoài vừa mịn màng, thật sự không chạm đến khí phách.

Nam Cung Uyển đưa tay cho hắn một cái bạo lật, mặt tối sầm, quay người đi lên lầu.

Dáng người chập chờn đi dạo kia...không có hấp dẫn sự chú ý của Bảo Nhi, toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt trên bộ ngực của Uyển Nhi tỷ tỷ, liền muốn kéo quần áo của tỷ tỷ ra, ghé môi vào, cắn anh đào của tỷ tỷ, ăn một chút, liếm láp.

“Uyển Nhi tỷ tỷ, “Hãy im lặng cho ta!” “Ừm” Bảo nhi che miệng lại, thân thể đã dán sát đến sau lưng mỹ phụ đi không nhanh, lại dùng thanh âm ngọt ngào vui vẻ hô: “Tỷ tỷ, chúng ta lên lầu ba ngủ trưa đi., Lát nữa Bảo Nhi sẽ ngậm một miếng sữa cho tỷ tỷ, “Nam Cung Uyển” dưới chân rối loạn, chỉ cảm thấy một cảm giác nóng nực từ trước ngực, đặc biệt là được tiểu hồn đản này ngậm qua thân, lại liếm láp qua đỉnh ngực không biết bao nhiêu lần, cảm giác ngứa ngáy kèm theo lửa nóng, trong phút chốc truyền khắp toàn thân.

Làm cho thân thể mềm mại, mấy muốn há miệng đáp ứng bảo nhi bú sữa mẹ, đợi lên tầng ba sau, lại nhẹ nhàng giải thích La Thường, cởi ngực áo, đem bộ ngực trắng như tuyết khó chịu, mặt đỏ hồng dí sát vào miệng thiếu niên, để hắn một ngậm...

“Cho, ta, cầm miệng!” Nam Cung Uyển từ trong khe hở ngân nha cắn chặt, tiết ra lời nói run rẩy.

Bảo Nhi dường như ý thức được điều gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua thân hình của tỷ tỷ mà không tự chủ mà lộ ra vẻ yêu mị động lòng người - trong mắt Bảo Nhi, vẻ mặt của tỷ tỷ rất khát vọng bị hút sữa.

“Hi hi” Bảo Nhi quần lên, hai bàn tay nhỏ bé quấn chặt lấy vòng eo cực kỳ có đường cong của mỹ phụ, bộ ngực rất tự nhiên dán lên cặp mông to mọng của mỹ phụ, tựa hồ cảm nhận được sự co giãn kinh người của cặp mông xinh đẹp kia, thiếu niên động đây một cái, vặn vẹo thân thể hai người áp sát nhau, quần quanh mang đến khoái cảm khác thường, làm cho nó rất lâu sau lại bị cây cỏ thơm hút nhiều ngày, gọi lên đục hỏa ngập trời, khó nén rên rỉ một tiếng.

“Bảo Nhi” mỹ phụ đột nhiên run giọng hỏi.

“Cái gì?” Tỷ tỷ... Có muốn cùng tỷ tỷ... vui mừng một hồi không?” Không người nhìn thấy trong mắt mỹ phụ nóng như lửa đốt, hiện lên một tia sát ý lạnh như băng.

“Cái gì vui vẻ? Đó là tốt? Thật kỳ quái, tỷ tỷ người nói cái gì mà ta nghe không hiểu lời nói của thiếu niên ngây thơ, làm cho sát ý của mỹ phụ chậm rãi thu liễm lại, quay đầu liếc mắt nhìn hắn, nhướn miệng cười nói: “Không hiểu? Tỷ tỷ tới dạy người ngủ trên giường, cởi quần áo, cởi bỏ quần áo, lại ôn hòa ôn nhu, chậm rãi dạy bảo “Thanh âm quyến rũ đa tình”, câu hồn người, mỹ phụ xinh đẹp thi triển mị công dụ hoặc, thiên hạ có thể ngăn trở được người mê hoặc như thế, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Dạy? Trên giường? Tỷ tỷ nói chính là chuyện ăn sữa phải không?” Thiếu niên thuần thực tự hào nói: “Không cần dạy, Bảo Nhi đã rất hiểu cách ăn sữa rồi, mẫu thân đã dạy rồi, mau mau mau đi tỷ tỷ, chúng ta lên giường chuẩn bị ngủ trưa, trước khi Bảo Nhi ngủ thì lại cho tỷ tỷ ăn một bữa cơm trưa.” Khóe miệng mỹ phụ giật giật.

Ngàn vạn mị công, địch không lại thiếu niên thuần tình.

Mấy trăm năm trước nàng đã lĩnh hội sâu sắc.

Tiên tử tu hành (60)

Chương sáu mươi ba, uống sữa năm một tháng sáu mươi một Thiên Nhân Điện, trước sương phòng gần đó.

Lúc giữa trưa, sau khi ăn cơm trưa xong, các thị nữ, nha hoàn, nha hoàn, bà đỡ ở dưới bóng cây trước sương phòng trò chuyện, nói những chuyện đã xảy ra trong Tiên Vân Tông gần đây.

“Tiểu thư cũng không biết lúc nào đi rèn luyện” ai mà biết được, ai, tiểu thư đi rồi, phu nhân lại phải cả ngày không ra ngoài “Đúng vậy, cho nên chúng ta đều lo lắng...” Không nói chuyện này nữa, Hiên Viên Yến kia rõ ràng bái làm môn hạ chương môn, ha ha, chỉ có nàng một cái linh căn cấp bốn cấp năm, thật sự là tổ tiên thấp hương cao!” Một nha hoàn hai mươi tuổi, dùng giọng điệu chua xót nói.

“Tổ tiên? Người biết tổ tiên người ta là ai không? Đường đường là hoàng thất Hiên Viên đấy!” Hiên Viên hoàng thất tính là gì? Chương môn chúng ta là tiên nhân! Tiên nhân nhân gian!” Đám thị nữ nha hoàn đang tán gẫu dưới bóng cây cùng với vẻ vang vang vang vọng khắp nơi, trượng phu phu phu phu nhân nhà mình., Không phải chính là lão gia của các nàng sao? Chỉ là...” Lão gia lại nhiều ngày không đến cùng phu nhân ăn một bữa cơm “Một vị thị nữ đột nhiên nói ra một câu, làm cho đám hạ nhân hầu hạ ở bên người Nam Cung Uyển đều an tĩnh lại.

Các nàng biết tình huống của phu nhân nhà mình và lão gia, lần trước lão gia đến Thiên Nhân Điện, cũng bởi vì chuyện Hiên Viên Yến cùng sư phụ nàng, mà lần trước... tựa hồ đã là mấy tháng trước.

Những bà lão tuổi cao kia càng hiểu rõ ràng, phu nhân và lão gia đã nhiều năm rồi không vui vẻ trong Thiên Nhân Điện, ít nhất các nàng cũng không phát hiện.

Bởi vì dựa theo chuyện người hầu hạ phu nhân dạy bảo, phu nhân và lão gia một lần vui vẻ có thể kéo dài hơn nửa đêm,

ngày thứ hai sau khi hai hai tỉnh lại, lại đi dọn dẹp gian phòng, hơn nữa lúc các lão bà tử vừa mới vào Thiên Nhân Điện, còn nghe người đời trước nói, phu nhân... Đặc biệt tron bóng, cả đêm có thể sử dụng rất nhiều chần mền, cần chuẩn bị kỹ càng mới được.

Chỉ là từ khi còn trẻ các nàng đã học được chuyện hầu hạ phu nhân, đến tuổi già cũng không thể thực sự sử dụng được, chỉ có thể nguyên dạng truyền xuống nhóm thị nữ tiếp theo.

“Đừng lảm miêng.” Một bà lão tuổi tác chậm rãi nói: “Phu nhân và lão gia đều là Chuẩn Tiên nhân sắp sửa độ kiếp, làm sao còn ở lại cùng phòng với phu thê bình thường được? Phu nhân cách đây trăm năm đã tới Thiên Nhân Điện, sớm đã thoát khỏi phạm trù lục dục thị nữ trầm mặc một hồi.

“Vậy phu nhân có phải sắp thăng tiên rồi không?” “Chắc chắn, phu nhân là nhân vật cỡ nào?” Cái kia... Phu nhân cùng lão gia phi thăng sao?” Lần này, các nàng lại trầm mặc xuống.

“Nhanh đừng nghĩ mò!” Có một vị bà bà nói: “Cho dù tiểu thư ra ngoài lịch lãm, lão gia cũng không thường tới, nhưng bây giờ phu nhân có bảo nhi tiểu thư ở cùng “Đúng đúng”, chính là nói đám thị nữ nha hoàn nở nụ cười. Từ sau khi Bảo nhi tiểu thư tới, phu nhân mặc dù thường xuyên bị tức giận la to, nhưng ít nhất so với cả ngày buồn bực ở lầu hai còn tốt hơn nhiều.

Bảo Nhi tiểu thư tràn đầy sức sống, thanh xuân tươi đẹp, cùng phu nhân vừa vận hình thành điều hòa.

... Thiên Nhân Điện, lầu ba, thị nữ nha hoàn rất ít khi lên tới nơi này là tâm cung của phu nhân và Bảo Nhi tiểu thư.

Căn cứ theo lệ thường của phu nhân, sau khi ăn cơm trưa xong, trước khi mặt trời xuống núi, sẽ ở lầu ba ngủ trưa, sau khi tỉnh lại cũng đang đọc sách nghỉ ngơi, trừ phi phu nhân chủ động gọi, muốn mang một ít trái cây và trà nóng đi lên, nếu không thị nữ sẽ không lên lầu hai, càng sẽ không lên lầu ba.

Hôm nay cũng vậy.

Chỉ có điều, phu nhân cùng giường với lão gia lúc này mặt mày ửng hồng, có chút then thùng đứng bên giường thêu, được một thiếu niên xinh đẹp còn thấp hơn nàng một cái đầu, dùng bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại, giúp nàng cởi bỏ xiêm y và quần áo từng chút từng chút một.

“Vù vù” một kiện quần áo cuối cùng trên người bị thiếu niên thanh tú cởi xuống, vị phu nhân xinh đẹp chỉ mặc áo lót lót then thùng không thắt, giờ cánh tay mềm mại lên ngăn cản ánh xuân sóng mãnh liệt trước ngực, tay kia thì che dưới thân, bốn ngón tay cách ống quần lót, che đậy huyết mật ở giữa đôi chân xinh đẹp đầy đà, hai chân kẹp lấy ngón tay, mài dũa một phen, ngược lại càng phát ra mê hoặc.

Nam nhân bình thường nhìn thấy mỹ phụ có bộ dáng xinh đẹp, tay che âm then thùng này, tất nhiên sẽ không nhìn được rộng to một tiếng, nhào tới ôm mỹ phụ lên giường, ném nàng lên giường, tùy ý quất roi một phen, làm cho mỹ phụ lâu ngày bị rệu rất không ngừng, dùng dương tinh nồng đậm mùi tanh hôi rót vào trong ba cái động của nàng, lại bắn vào một thân nàng, mới có thể giảm bớt một chút dục vọng kinh người của mỹ phụ lâu năm.

Nhưng mà.

Thiếu niên cởi xiêm y cho phu nhân xinh đẹp, giờ phút này đứng trước mặt nàng là một vị thiếu niên mặt mày như vẽ, ngây thơ hồn nhiên, còn chưa hiểu được chuyện nam nữ.

Hắn không có chú ý tới ngón tay đang kẹp chặt của mỹ phụ, lộ ra nửa người dưới vô cùng hấp dẫn, ngược lại dùng cánh tay che khuất mỹ phụ, quán quanh cái yếm của đại hồng mẫu đơn, hai dây núi tròn trịa phồng lên, lộ ra khát vọng vô cùng, một đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm.

“Tỷ tỷ ặc ặc ặc” Bảo Nhi lại quần lên, trên người hắn cũng chỉ còn lại hai bộ quần áo mỏng manh, đang thích hợp dùng để ngủ trưa.

Nhưng trước khi ngủ trưa, hắn còn muốn ăn một búng sữa Uyển Nhi tỷ tỷ.

“Làm gì vậy?” Trên gương mặt đỏ ửng của Nam Cung Uyển toát ra vẻ xuân tình, bảo vệ cánh tay lồng ngực căng tròn, từng chút từng chút bị đầu của thiếu niên đẩy ra. Đôi môi non nộn nà của thiếu niên thuần tình mỏng, khí tức nóng rực cũng đã đánh vào áo lót của nàng, kích thích anh đào trên đỉnh Tuyết Phong nhanh chóng biến lớn lên.

Quả thực là chuẩn bị tốt cho kế tiếp.

Hơn nữa không phải người bên ngoài thì chính là sữa nuôi cho thiếu niên.

“Muốn” là cái gì?!” Đôi mắt xinh đẹp của Nam Cung Uyển hơi co rút lại, nhìn chằm chằm vào đầu thiếu niên, bàn tay đang che khuất thân thể chậm rãi nâng lên.

Chỉ cần tên tiểu tử thúi này dám nói một câu... Muốn đánh chết cô bé, nói nhảm thì tát một cái, thừa dịp tiểu quỷ lai lịch bất minh này đập chết luôn, tránh cho mỗi ngày nó đều quần lấy bú sữa, khiến cho nó muốn tẩu hỏa khó...không được an sinh!”, “Bảo Nhi từ trước ngực mỹ phụ cao vút ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt đỏ bừng, tươi cười đầy hạnh phúc: “Muốn ăn sữa của tỷ tỷ ấy à, Bảo Nhi phải làm chuyện như vậy!”... Tiểu hỗn đản!” Hi hi, tỷ tỷ, cho Bảo Nhi ăn một bữa cơm trưa trưa., Bảo nhi cái gì cũng đồng ý giúp người “Nam Cung Uyển thần sắc lại biến đổi, cuối cùng tức giận nói: “Lên giường rồi nói tiếp, cái tên tiểu hỗn đản người lần nào cũng ăn ta khó chịu muốn chết, lên không được, dưới không được hạ”? Khó chịu? Bảo Nhi ăn không ngon sao?”, Nam Cung Uyển đã khúc nhạc trên giường thêu, giày đạp rơi xuống, bàn chân nhỏ trắng như tuyết rủ xuống giường, đầu gối quỳ ở mép giường, hai tay chống ở trên chăn, dưới eo trầm xuống.

Dưới động tác tận lực này, cái mông tròn trịa nhô cao của nàng hoàn toàn lộ ra dưới mí mắt Bảo nhi. Bộ quần lót mỏng manh mềm mại không che giấu được hai cái mông tròn trịa to mọng này, như là nước ấm trong ấm.

Càng làm cho nam nhân kia phun ra máu mũi chính là, giữa cái mông tròn trịa của mỹ phụ, áo lót lồm xồm xuống, phác họa ra hình hai cái mông đào xinh đẹp, chỗ chính giữa lại nhô lên

một chỗ to cỡ lòng bàn tay của trẻ con, như là hai miếng thịt trai bị quần lót mỏng manh bao quanh.

Mà giữa thịt trai, lại lõm vào một phần, tạo thành cảnh tượng giống như lạc đà ngón chân trong sa mạc tuyết vời.

Bất kỳ một nam nhân nào, cho dù là xử nam, cũng có thể liếc mắt một cái liền nhận ra con lạc đà này vẫn vênh vào tự đắc là cái gì, cái kia vị của đàn ông đã ném qua nữ nhân, sợ không phải là liếc mắt nhìn cái này cái mông béo tròn lạc đà hồng hách, sẽ thân thể nổ tung giống như bạo tạc, thở hổn hển xông tới.

Mỹ phụ có cổ ngọc tuyết vời như thế, lại làm ra tư thế quỳ rạp xuống chào đón thiếu niên sau lưng, cặp mông cao tròn, lạc đà mập mạp vênh vào tự đắc, tất cả đều lộ ra dưới tầm mắt của thiếu niên.

Trên đời này, còn có thể có người nhìn được mê hoặc như vậy?” “Nam Cung Uyển” trong lòng đắc ý, quay đầu nhìn lại, trong miệng nói: “Còn ngây ngốc cái gì? Có phải là đang nhìn tỷ tỷ... Hả?” Làm cho nàng kinh ngạc chính là tiểu quý này không phải nhìn mông nàng, mà là nhìn chằm chằm trước ngực nàng...” Tiểu quý, nhìn đâu rồi?” Nam Cung Uyển vừa then vừa giận vừa then thùng nói., Nàng dùng cái tư thế như vậy quỳ gối trước mặt hắn, tuyết nhũ trước ngực không tránh được rủ xuống, tựa như hai quả dưa hấu, dây chuyền, áo lót của hồng mẫu đơn kéo căng ra, giống như là chống không nổi, bị hai ngọn núi tuyết tròn trịa sụp đổ.

“Xem sự bất đắc dĩ của tỷ tỷ, thật là lớn thật...” Bảo nhi nhẹ nhàng nói, cười hì hì cũng lên giường.

Kết quả, Nam Cung Uyển xấu hổ đặt mông ngồi ở bên hông hắn, hai chiếc đùi vừa tròn vừa thịt đặt lên đũng quần của thiếu niên, đặt hai bàn tay nhỏ trắng nõn của hắn xuống dưới mông!” Ô ô, tỷ tỷ, ta thác luyến xin tha thứ, mông của Uyển Nhi tỷ tỷ lớn lên, tuy cũng rất mềm mại, nhưng so sánh với thân thể của hắn, thật giống như quả dưa hấu và quả đào nhỏ khác nhau.

Đại Tây dưa béo tốt đa dạng, đào nhỏ vừa khô vừa đắng, gầy gò nhỏ nhỏ.

“Tỷ tỷ lớn sao?” Nam Cung Uyển mập mờ nói, vòng eo nhỏ nhắn không tương xứng với chiếc đĩa, lắc lư vài cái.

Mỹ phụ tròn trịa hai mông đào, tận tình đè nén thân thể thiếu niên, khiến khuôn mặt thiếu niên đỏ bừng, tựa hồ cảm nhận được tư vị không giống như lúc bình thường bú sữa mẹ, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy choáng váng: “Ừm, lớn, tỷ tỷ rất lớn! “Lớn đến cỡ nào? Chỗ nào lớn?” Mỹ phụ cười quyến rũ vặn eo, dùng mông đào trơn bóng mềm mại, chậm rãi nghiền ép dưới háng của thiếu niên thanh tú, cặp mông mềm mại tựa như thịt nghiền, thân thể mềm mại, cọ sát bảo nhi.

Không nói ra lời ám muội, vạn loại yêu kiều đều ở trong hai mông tuyết tròn trịa này cùng với đôi mắt vừa quyến rũ vừa đẹp kia.

Bảo Nhi nhin cười, dùng bàn tay nhỏ bé đẩy cặp mông nở nang của Nam Cung Uyển: “Tỷ tỷ ngủ say, lớn hơn mẫu thân, lớn hơn Đại Tây qua cái đầu của người!” “Đại Tây qua đầu người... ừm, có muốn thử không?” Nam Cung Uyển suýt chút nữa thì đập đầu sang.

“Không quá suy nghĩ” “Ừm?” Thanh âm Nam Cung Uyển vang lên, trong mắt tràn đầy phong tình.

Lại có người không muốn sờ mông của nàng?” Bảo Nhi nương theo thanh âm mềm mại mềm mại của tỷ tỷ, thiếu niên dùng sức lật tung mỹ phụ đẩy đà trên giường. Mỹ phụ kinh hô một tiếng, liền bị thiếu niên đè xuống dưới chân. Hai người lăn một vòng trên chiếc giường thêu hình uyên ương và hoa sen, cười duyên nói yếu ớt., Bộ ngực trắng nõn của mỹ phụ bị thiếu niên cọ cọ, dâm dục ám sinh, hương thể mềm mại, lại bị thiếu niên dùng thanh âm thanh thúy lừa gạt, đôi mắt quyến rũ, nửa đẩy nửa đẩy, phối hợp dang hai cánh tay như ngó sen, để thiếu niên chui vào trong ngực nàng toát ra mùi thơm của phụ nữ.

“Uyển Nhi tỷ tỷ...” Thiếu niên nũng nịu, hai bàn tay trắng nõn bắt được mỹ phụ bao bọc ngực tròn trịa hạ duyên, nói chi bằng màn sữa, cố hết sức kéo lên.

Nguyên nhân là vì đôi tuyết sữa đầy đặn của mỹ phụ quá lớn, khiến cho áo lót của Hồng Mẫu Đơn căng ra, mà mỹ phụ lại...

lười biếng nằm ở trên giường, tựa tiểu phi tiểu nhìn hân.

Thiếu niên nhỏ nhắn mảnh mai nhu nhược. Lật nàng bất động, chỉ có thể ý đồ xóc áo lót của mỹ phụ lên, lại lộ ra cặp ngực trắng nõn kia.

“Cứ như vậy muốn ăn sữa của tỷ tỷ?” Nam Cung Uyển cười mỉ mỉ đưa tay xoa gương mặt đỏ bừng của tiểu quý thanh tú này, khí lực nhỏ như vậy mà cũng muốn đùa giỡn nàng sao?” “Ừm”, “ừ”, dựa theo gương mặt xinh đẹp của nàng là “Nam Cung Uyển mà phát ra ánh đỏ quyến rũ, đưa tay ôm lấy sống lưng của thiếu niên, chậm rãi ngồi dậy.

Bảo nhi hiểu ý, đưa tay vòng ra sau lưng nàng, lục lọi cởi sợi dây buộc lót, lại kéo sang bên cạnh.

“Ừm, áo lót đã xẹt qua mũi ngà sữa, sữa chua trắng như tuyết nhảy nhót, ánh mắt thiếu niên như lửa nhìn sang, làm cho mỹ phụ không kìm được rên rỉ một tiếng, cuối cùng bị liếm qua, tình cảm cũng đã động.

“Mịa nhi của tỷ tỷ thật lớn, bộ ngực trắng như tuyết của mỹ phụ ngay trước mắt, Bảo Nhi rất là kích động, đôi mắt to nhìn chăm chăm ngực của Uyển Nhi tỷ tỷ, chỉ cảm thấy bộ ngực mềm mại của Uyển Nhi giống như hai dãy núi trắng như tuyết, tròn trịa sung mãn, đỉnh anh đào ngạo nghễ đứng thẳng, màu ngà anh đào đỏ tươi đẹp, anh đào không lớn không nhỏ, hồng nhuận phơn phớt đáng yêu, ngậm miệng khẽ cắn, cũng không kém hơn sữa mẹ nó bao nhiêu.

Ừm, ngoại trừ không có sữa bị hút ra, Uyển Nhi tỷ tỷ lớn bạch nhũ, còn ân cần hơn cả mẫu thân!” Nam Cung Uyển kìm chế xấu hổ, tùy ý để tiểu quý này ngắm nghía sữa trắng muốt của nàng, giơ tay nhéo nhéo khuôn mặt hân: “Ai dạy ngươi từ ngữ hạ lưu như vậy? Lại là Tàng Thiên Kiêu?” “Không phải Bảo Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác”, “Gọi sữa con không được hay sao? Lúc mẹ có thể sinh sữa, bảo nhi đi ăn, đều là kêu bảo con bú sữa mẹ...” Phi. “Nam Cung Uyển gất một tiếng, Tàng Thiên Kiêu không then với tiểu phụ nữ không ngại kia, Bảo

Nhi đã mấy tuổi rồi còn cho nó bú sữa... Thôi, qua hôm nay, tiểu quỷ này đừng nghĩ đến việc ăn sữa của nó nữa.

“Hi hi, Bảo nhi nói thật à...” Bảo Nhi thèm nhỏ dãi, nhìn chăm chăm vào nửa cơ thể trần trụi của Nam Cung Uyển: “Nhị ngực của tỷ tỷ vừa lớn vừa trắng, nhũ nhon óng ánh đáng yêu, giống như bảo thạch mã não vậy, lúc ngậm ở trong miệng, giống như ăn một miếng kẹo mềm mại lại có thể nhai được., Thời điểm hút mút, mũi còn có thể chạm vào thịt ngà mềm lại mềm mại của tỷ tỷ, trắng nõn bóng loáng, mặc kệ ăn thế nào cũng sẽ không chán ghét “Nam Cung Uyển nghe được, thân thể mềm nhũn ra, chỉ cảm thấy một cỗ tà hỏa từ trên đầu tóc bị thiếu niên cắn qua nhiều lần toát ra, truyền khắp toàn thân, khiến cho trong lòng nàng nổi lên từng đợt rung động.

Thân thể vốn khoáng đạt là vì mấy câu nói của thiếu niên mà trở nên khô nóng không chịu nổi.

“Vậy...” Nhịn nhịn dục hỏa trong cơ thể vào những năm cuối cùng, Nam Cung Uyển vươn bàn tay trắng nõn nâng lấy ngực của mình, khéo miệng nở nụ cười nhẹ nói: ” nãi nhi của tỷ tỷ đang ở chỗ này, Bảo Nhi muốn ăn sao?” Thiếu niên nhìn thấy choáng váng, bị những miếng sữa và nhũ hồng của hoa tươi hấp dẫn.

Mỹ phụ ngồi trên giường, ông ta ngồi trên đùi thon dài của mỹ phụ, thân thể phụ nhân trần trụi nghiêng về phía trước, hai tay ôm lấy sữa lớn trắng như tuyết, hai ngọn núi tuyết tròn trịa bị bàn tay nâng lên, hai hạt anh đào trên đỉnh đầu dí sát vào miệng ông ta, giống như mã não, tản mát ra mùi thơm của sữa mê người.

Uyển Nhi tỷ tỷ lấy tay nâng sữa, mị hoặc lời mời, Bảo Nhi chỉ cần đưa tay về phía trước tìm kiếm một chút thân thể, mở miệng ra là có thể đưa sữa đến miệng ăn vào.

“Muốn ăn!” Thiếu niên thường bú sữa, làm sao ngăn cản được loại mê hoặc này? Sau khi reo hò một tiếng, liền mở ra cánh môi đỏ bồng mềm mại, thân thể tiến lên, đem trái cây tươi đỏ tươi trên ngực mỹ phụ cao ngất mê người, nhét vào trong miệng.

“A ặc ặc ặc “Mạch nhũ được thiếu niên chân chất ngậm trong môi, mỹ phụ dục hỏa đã sinh ra liền giờ lên cái cổ thon dài trắng nõn, mái tóc đen buông xõa phía sau đầu, hồng triều trải rộng trên khuôn mặt nhộn nhạo ra xuân ý mê người.

Trong lâu các yên tĩnh, mỗi một động tác của thiếu niên Hàm Nhũ đều truyền vào thân thể Nam Cung Uyển, đốt cháy thân thể phụ nhân lâu năm của nàng.

Cầm lấy sữa, thiếu niên thanh tú ngậm lấy đầu ngực của nàng, đầu tiên là cánh môi mềm mại kẹp lấy mai của nàng, sau đó lại mở miệng, thân thể tiến về phía trước một chút, cánh môi đỏ bồng bồng của thiếu niên chạm vào vàng sữa của nàng, ngậm cả vú nàng vào trong miệng.

“Ân...” Nam Cung Uyển lại phát ra một tiếng rên rỉ đầy nhân tâm.

mình sữa đã hoàn toàn tiến vào đôi môi xinh xắn của bảo nhi, đầu sữa hỏa nhiệt mẫn cảm, tiếp xúc với nước ngọt trong khoang miệng của thiếu niên, hương thơm ướt át giống như tưới dầu lên trên lửa, dính vào trên đầu tóc của nàng.

Cảm giác ẩm ướt và nóng bỏng từ trên đầu hàm răng của thiếu niên truyền đến, mơ hồ còn có chút đau nhói, cảm giác nóng rất nhói nhói, giống như mũi ngà voi đã không thể chờ đợi được bị hàm răng của thiếu niên đùa bỡn với cái đầu lưỡi nhỏ bé.

Bảo nhi lại cuối cùng bắt đầu liếm liếm mũi đũa của nàng.

Ngẩng đôi mắt to trong suốt lên, nhìn thoáng qua Nam Cung Uyển, sau khi ánh mắt ngượng ngùng quỵn rũ đối mặt với ánh mắt nàng, Bảo Nhi mới khẽ nhú mày lại há to miệng, đem vàng ngực, nhũ của mỹ phụ, kể cả một ít thịt ngà sữa, cùng ngậm vào trong miệng.

Thể trạng thiếu niên nhỏ nhắn xinh xắn, cánh tay nhỏ bé bập chân, giống như một vị thiếu nữ xinh đẹp, khuôn mặt như vẽ, hai mảnh cánh môi vừa mỏng vừa mềm mại, bộ dáng hồng nhuận phơn phớt, cái miệng nhỏ nhắn cũng rất nhỏ.

Cho nên cho dù há to miệng, hân cũng chỉ có thể đem sữa chua trắng nõn cao ngất trong mây, ăn vào gần một nửa, hàm

răng trắng nõn đặt lên trên sữa của mỹ phụ, nhét toàn bộ hàm son của nàng vào trong miệng.

Nhưng cho dù chỉ là một con...

Có thể ăn gần một nửa Nhũ Nhi, mỹ phụ Nam Cung Uyên vẫn như cũ cảm giác được từ trên đầu tóc truyền đến một trận nhiệt tình làm lòng nàng khiếp đảm.

Bảo nhi tiểu tử thú này há miệng ngậm lại lồng ngực của nó, không ngậm đũa, cũng không dùng đầu lưỡi liếm lấy đầu vú ngựa ngáy kia, mà là há to miệng, bờ môi dùng sức đè lên sữa của nó, đè ép bộ ngực nõn tròn sữa của nó thành một cái bánh mì như một cái bánh mì đè ép nó. Mũi của nó càng lún sâu vào trong miệng Bảo Nhi, cảm nhận được bên trong càng thêm nóng rực, càng ướt át ướt át, mùi vị thiếu niên miệng hẹp hòi là thế nào.

Ừm, dùng mũi sữa cảm nhận được.

Đáng hận chính là, giờ khắc này nàng còn hai tay đang cầm sữa tê, hoàn toàn là đem sữa của mình tặng cho thiếu niên, tùy ý để hắn diễn như vậy nhảm nhí.

“Ân...” Nam Cung Uyên cố ý phát ra một tiếng rên thật dài, thân hình đầy đà uốn éo, ý bảo thiếu niên có thể tiến thêm một bước, càng lớn mật hơn đùa giỡn nàng.

Thiếu niên cũng nghe theo.

Thân thể Nam Cung Uyên run lên, chỉ cảm thấy mũi ngà bảo nhi mẫn cảm chui vào trong miệng nhỏ, bị một cổ hấp lực trong miệng hút vào.

Gương mặt Bảo nhi khô quắt lại, dùng sức hút vào đầu ngực của nàng, nhưng không dùng miệng ướt, hoặc là đầu lưỡi liếm láp, làm cho mũi sữa của nàng ở trong miệng hiện lên trạng thái lơ lửng.

Nhưng nguy hiểm chính là, mũi sữa bị hấp lực trong miệng hắn, bị hút mất... giác ngựa ngáy khó chịu.

ngựa, dai, tê, làn da lơ lửng trên bầu trời trong miệng Bảo Nhi, giống như bị một cuộc giày vò khó có thể chịu đựng được. Thiếu niên mạnh mẽ hút lấy cái mỗ khiến cho mũi ngà của

Nam Cung Uyển nhanh chóng cứng lại, phảng phất như bị hút vào trong cổ họng của hắn, độ rắn của cái mỗ lồi lên chỗ nào cũng có.

“Nhỏ, lẫn lộn, hỗn loạn.” Nam Cung Uyển run giọng rên rỉ, không chịu nổi hút vào như vậy, hai tay đang cầm miếng thịt ngà vô lực buông ra, lại mạnh mẽ chống ở phía sau, biến thành bộ ngực đầy đặn, mặc cho bảo nhi hút vào.

“A a a” Bảo nhi ngậm chặt thịt ngà sữa của mỹ phụ, phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, trước đó cái lưỡi màu phấn hồng vẫn luôn giấu ở bên trong, hiện tại rốt cục đã lên sân, liếm về phía mũi ngà sữa ngựa ngáy khó chịu.

Đầu sữa tịch mịch đã lâu, cuối cùng bị đầu lưỡi ẩm ướt lửa nóng chạm vào.

Đầu lưỡi nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt, hướng về phía đầu mỗ sữa mỹ phụ đập dòn xuân tình, chỉ khẽ liếm một cái, mỹ phụ cũng đã chịu không nổi, ngậm nga một tiếng ngã trên giường.

Thiếu niên cũng thuận thế ép lên trên thân thể đầy đà của nàng, hai chân vừa vịn chen vào giữa đôi chân mỹ phụ mở ra, bên hông cùng nàng lửa nóng, tản mát ra huyết mật trơn bóng ướt át va chạm vào nhau, hai người liền quấn lấy nhau.

“Hi hi hi xin lỗi, tỷ tỷ.” Bảo Nhi buông cái miệng nhỏ nhắn ra, mỗ sữa bị hấp lực phóng thích ra Nam Cung Uyển, thở gấp hỗn hển, ánh mắt mê ly cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên ngà sữa chung quanh màu đỏ tươi có thêm một dấu răng trắng nõn của thiếu niên, xung quanh còn có một ít nước miếng thiếu niên, cũng bôi lên sữa trắng nõn của nàng.

Về phần trước hoàn đồ tươi kia, phía trên bị thiếu niên dùng đầu lưỡi liếm láp một ngụm, càng sáng lấp lánh, vô cùng mê người.

Cho dù là ai đi nữa, sau khi thấy nàng bị chơi đến mức đỏ lựng đáng yêu trong suốt, đều không nhịn được mà mở miệng, ngậm miệng lại chứ? Thân thể Nam Cung Uyển nóng lên một trận.

Nàng đang run rẩy.

Chỉ thấy trên búi hàm nàng lưu lại một vòng vết tích, dấu răng tinh tế, nước miếng óng ánh, cùng với đôi đũa đã bị hút căng phồng lên, thân thể của nàng nhin không được rung động một hồi, trong thoáng chốc, về tới thời thiếu nữ trẻ tuổi.

Lúc đó, nàng vừa mới từ U Minh giới đi ra, một bộ quần áo màu đen, vui vẻ đi khắp nhân gian, nhìn hết ngàn vạn hồng trần.

Mãi tới khi gặp được vị thiếu niên áo trắng như tuyết, ôn hòa như ngọc.

Một màn trêu đùa, hai lần trở lại, mấy lần dây dưa, cũng không biết từ lúc nào, nàng trở nên cả ngày đều nghĩ tới hắn, mỗi lần gặp lại hắn, đều sẽ như hiện tại, trong lòng tựa như dập dờn xuân thủy.

Chỉ là năm trăm năm qua, nàng đã sớm không còn mặc áo đen, càng ngày càng giống chương môn của một vị danh môn chính phái.

Mà hắn lại hoàn toàn biến thành một vị chương môn đức cao vọng trọng, được vạn người ngưỡng mộ.

“Xin lỗi, Bảo nhi cho tỷ tỷ liếm một cái!” Thiếu niên ân cần mở miệng nhỏ ra, dùng đầu lưỡi trơn bóng liếm lấp vết răng trên thịt ngà, bờ môi mềm mại cùng thịt sữa trơn bóng cọ xát nhau, đầu lưỡi nóng bỏng liếm lấp xuống sữa của nàng.

“Ân...” Nam Cung Uyển hừ nhẹ một tiếng, suy nghĩ lộn xộn của nàng bị đầu lưỡi mịn màng của Bảo Nhi liếm đến vô ảnh vô tung, nàng buông tay ra, biến thành tư thế vuốt ve ót thiếu niên.

Nhớ lại lần đầu tiên nàng bị uống sữa, người nọ còn rất ngượng ngùng, chỉ ngậm lấy sữa của nàng, không dám hút lấy, cho đến lúc vui vẻ với hắn, mới trong lúc mê loạn mới có tình cảm, nàng duyên dáng ưỡn ngực lên, hai tay ôm lấy ót của hắn, nhét vào trong miệng người nọ.

Nháy mắt khi gã bị hút vào, thì thân thể liền bị ném đi.

Giống như bây giờ...” “Nam Cung Uyển run rẩy rên rỉ, bộ ngực trắng nõn của nàng cao vút trong mây, sau nhiều năm bị

người ta ngậm trong miệng.

Nàng cũng sắp quên loại cảm giác này.

Trên đỉnh bộ ngực sữa được bao bọc bởi lồng ngực ẩm ướt lửa nóng, từng luồng từng luồng hấp lực kích thích đầu ngực con bé, nam nhân hút lấy búi hàm của con bé còn có thể đói khát lè lưỡi ra, hướng về phía mũi dĩa của con bé gảy nhiều lần, phối hợp với hút mút ngậm cắn, đôi môi lặp đi lặp lại đùa giỡn, trở nên vừa nóng vừa cứng lại vừa cứng.

Cảm giác khô nóng truyền khắp toàn thân, hạ thể không tự kìm hãm được tuôn ra nước xuân, cảm giác trống rỗng khô nóng thay thế, làm cho nàng nhin không được nâng lên hai chân thon dài, kẹp lấy eo nam nhân, để cho hắn nhanh một chút... Chỉ là, giờ phút này người hút sữa của nàng không phải là một nam nhân, mà là một vị thiếu niên “Thiên kiều bá mị”.

“A, tiểu hồn đản... Ừ ừ...” Nam Cung Uyển lấy ra hai chân, kẹp lấy eo nhỏ nhắn của bảo nhi, để cho hạ thể của hai người dính chặt vào nhau.

Bảo nhi vuốt ve sữa nàng, hai má ửng hồng của Nam Cung Uyển, cũng không ngăn được tiếng rên rỉ. Liễu Thị chậm rãi vặn vẹo, huyết mật mậ mậ thoáng cái đã cọ sát với bảo nhi.

Theo lý mà nói, tuy là bảo bối nam thân, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, đối với mỹ phụ yêu mị nhập cốt câu dẫn câu dẫn mà không có bất kỳ phản ứng nào, thật đáng thương, chỉ có gậy thịt bạch ngọc nhỏ bằng đầu ngón út, cũng không có kịch biến cứng rắn.

Bảo nhi vẫn ăn khớp như cũ tiến hành hấp thụ đối với hằm của mỹ phụ.

Tuyết nhũ trắng nõn tròn trịa thẳng tắp, như hai dãy núi cao ngạo nhân, để hắn có thể vùi đầu trong đó, há miệng ngậm đỉnh một tòa núi trong đó, đem một con ngà đỏ tươi của mỹ phụ rên rỉ thở dốc nhét vào trong miệng.

Hoặc là hút dĩa, đối với đôi hàm của Nam Cung Uyển vẫn một mực lặp đi lặp lại động tác hút mút, cánh môi mỏng manh đặt lên vàng sữa của nàng, nhét đôi sữa vào trong miệng nhỏ

của mình, thoáng cái hút lấy hàm răng có tiết tấu của Nam Cung Uyên.

Lúc này Nam Cung Uyên hơn phân nửa chỉ thở hên hên, tiếng rên rĩ cũng không rõ ràng, vẫn còn đè nén, chỉ dùng ngọc thủ đi vuốt ve gáy Bảo nhi, giống như mẫu thân ôn nhu đang cấp dưỡng nhũ cho nhi tử.

Mẫu tính càng thêm tình dục.

Lại hoặc là, Bảo Nhi vươn đầu lưỡi, chống lấy hàm trướng, đầu lưỡi ôn nhuận nhỏ nhắn mềm mại, dán vào đôi đũa rắn chắc của mỹ phụ, dưới cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, đầu lưỡi cũng liên tục điểm vào mũi ngà sữa của mỹ phụ.

Trong thời điểm này, mỹ phụ bán trần thường sẽ từ trong đôi môi đỏ phát ra tiếng rên rĩ, ánh mắt mê ly nhìn bảo nhi cắn lấy sữa của nàng.

Thằng đến Bảo nhi nghịch ngợm, có lẽ không ăn được sữa, mới có chút tức giận dùng đầu lưỡi của mình liếm láp hàm mai của nàng, linh hoạt liếm láp, hoặc là đầu lưỡi điểm một chút kích thích lên đầu hàm răng, ý đồ để cho sữa sữa trào ra sữa ngọt ngào, hoặc là dùng đầu lưỡi mềm mại ướt át, lặp đi lặp lại đầu hàm răng rắn chắc của nó.

Đầu lưỡi chuyển một lần, thân thể Nam Cung Uyên mềm nhũn ra, tiếng rên rĩ cũng lớn hơn một phần.

Đầu lưỡi lại vòng ngược một vòng quanh sữa, nàng liền run lên, hai chân cuốn lấy eo Bảo nhi, từ sau lưng nó quấn lấy một cái, vặn vẹo eo liễu, để hạ thể nâng lên, dán vào hạ thể cọ xát với bảo nhi.

Trong đôi môi đỏ mọng, từng tiếng rên rĩ càng ngày càng cao.

“A ha ha ha, người hút được tỷ tỷ... Ô ô” bị thiếu niên mút vuốt, mỹ phụ khóc lóc nỉ non, hạ thể thoáng cái nhúc nhích, giống như đang phối hợp với động tác hút sữa của nam nhân, nhưng thiếu niên hút sữa của nàng thì ngay cả tinh xảo cũng còn chưa hết., Làm sao cắm vào bên trong huyết trống rỗng lâu ngày của nàng chứ? trước vẫn bị hút lấy như cũ, tuyệt nhũ bên kia cũng bị thiếu niên dùng bàn tay bao lại, chậm rãi xoa xoa. Mỹ phụ không chịu nổi kích thích như thế, khóc như

tiếng yêu kiều, giãy dụa bên phải khó chịu, trên cái cổ trắng nõn hiện ra đường cong.

“A ha ha ha...” Mỹ phụ bị thiếu niên hấp thụ sữa đến tình cảm bộc phát, nằm ở trên giường uốn éo thân thể, mồ hôi đầm đìa, thân thể mềm mại, cuối cùng, khi thiếu niên buông hai hàng mai của nàng ra, thì lại cắn về phía nàng rồi lại cười một cái., Lúc dùng sức hút một cái, mỹ phụ đầy đặn co giật ôm chặt lấy nó, nhấc chân lên, hai chân thon dài và cánh tay ngọc ngó sen cùng quần lấy thiếu niên, ngồi dậy hôn lên lỗ tai nó, phát ra tiếng rên rỉ thật dài.

Nước chảy ô ạt.

“Tỷ tỷ?” Bảo Nhi ngờ ngác nhìn phản ứng của Uyển Nhi tỷ tỷ, thân dưới của tỷ tỷ đang dán chặt vào thân dưới của nó, đi kèm là tỷ tỷ run rẩy, Bảo Nhi có thể cảm nhận được một luồng hơi nước từ thân dưới của tỷ tỷ lan tràn đến hạ thể trắng nõn của nó.

Hắn cho là tỷ tỷ dãi dầm, muốn tránh né, lại bị Uyển Nhi tỷ tỷ chăm chú cuốn lấy, hạ thể một mực bị ép phải cùng Uyển Nhi tỷ tỷ ma sát một chỗ.

Mỗi lần hạ thể tỷ tỷ bị cấm chế run rẩy, hắn đều có thể cảm thụ được.

Hơn nữa run rẩy không biết bao nhiêu lần, ít nhất cũng hơn trăm lần! Còn tốt hơn nhiều so với mẫu thân ngẫu nhiên thất cấm, nước tiểu đặc thù chảy ra, chính là loại nước tiểu vừa dính vừa sền sệt này, giống như nước tiểu còn rất thơm, Uyển Nhi tỷ tỷ cũng nhiều hơn mẫu thân rất nhiều.

—— mẫu thân thỉnh thoảng cũng sẽ như vậy, cũng là lúc bị nó ngâm sữa mẹ cũng sẽ kéo nó lên giường, chỉ mặc một bộ quần lót, cho nó bú sữa ăn, ăn uống, mẫu thân cũng sẽ sắc mặt ửng hồng, ôm nó, cọ sát vào hạ thể của nó, cuối cùng cũng sẽ co quắp.

Bảo nhi còn hỏi mẫu thân vì sao, mẫu thân liền cười khúc khích thành tiếng, che miệng cười nói đây là vui đùa trên giường, không coi là thật, bảo nhi cũng không cho phép cởi sạch quần của nó.

Tuy nhiên, mẩu thân lại cho nó ướt quần lót, giống như Uyên Nhi tỷ tỷ hiện tại vậy....” Tiểu bại hoại, còn không mau tới?” Hạ thể co quắp hơn trăm lần, sau khi bị hút sữa vào tình dục đỉnh phong, khuôn mặt xinh đẹp của Nam Cung Uyên nhón nhạo như nước, thân thể đầy đà lại nằm trở lại trên giường, cười duyên dáng tách ra hai chân, lộ ra nửa người dưới ướt nhẹp của nàng.

“... Tỷ tỷ, ngươi tè ra giường rồi!” Bảo Nhi cắn môi cười hì hì không ngừng, làm cho mỹ phụ xinh đẹp kia lập tức cứng đờ, thiếu chút nữa không diễn nổi nữa.

“Đây không phải là đái dầm, mà là... tỷ tỷ muốn bảo nhi!” Ánh mắt Nam Cung Uyên mê ly, hai tay xuống dưới, kéo chặt quần lót dính sát vào thịt, hạ thể nâng lên, quần lót mỏng manh hoàn toàn dán trên âm liên mập mạp của nàng, hai cánh môi đen mềm nhô ra, khe rãnh hình thành, thậm chí đỉnh môi âm dương một hạt hoa đề cứng rắn, có thể thấy rõ ràng.

Mỹ phụ vừa rồi than thở cao trào, giờ phút này ngượng ngùng mà khát vọng nâng người lên, đem cục mật bao trong quần phanh hiển lộ trước mặt thiếu niên, hai tay đè chặt hai cái môi âm miều, nhẹ nhàng tách ra hai bên.

khiêu quần che đầy huyết mật, không nhìn thấy tầng tầng lớp lớp thịt phấn hồng mỹ nhân, lại có càng nhiều mật ong, từ trong hẻm lửa nóng của mỹ phụ tuôn ra, chảy ra quần lót, hình thành một vũng nước nhỏ sền sệt.

Bộ dáng nước chảy đầy đà, thật làm cho người ta nhin không được muốn đem vật hình dạng một cây bông cực lớn nào đó cắm vào, lại hung hăng khuấy đảo một phen, xem có phải có thể chọc cho mỹ phụ một lần nữa kêu rên hay không.

“Nhanh lên, tiểu hôn đản” Nam Cung Uyên dịu dàng cầu đạo, bị nàng cuốn lấy eo nhỏ, giãy dụa không được, hỏi: “Tỷ tỷ muốn bảo nhi uống sữa sao?” Tiểu ngốc, ngươi thật không hiểu, hay là không hiểu giả? Mau “Loảng xoảng” cái gì?” Bảo Nhi nhìn thấy Uyên Nhi tỷ tỷ lại dùng thân dưới ướt nhẹp cọ cọ vào người hắn, trên mặt vẫn còn bộ dáng say mê, làm cho hắn càng không hiểu.

“Chính là làm theo những gì người muốn.” Nam Cung Uyển ngậm lấy một đầu ngón tay, đầu lưỡi đỏ hồng quần quanh trên ngón tay trắng nõn, thần thái yêu mị đủ để cho bất kỳ nam nhân nào hóa thân thành sói đói nhào tới. “A a, muốn làm gì cũng được... Bảo Nhi thiếu niên kia còn muốn bú sữa mẹ, nhưng lại bị nàng quần chặt lấy eo, chỉ có thể dùng hai tay vuốt ve trên bụng nàng, dùng ánh mắt vô tội nhìn mỹ phụ đáng thương.

“...” dục vọng của Nam Cung Uyển liên tiếp dâng lên, dần dần trở nên lạnh lẽo.

Nàng không tin trên đời này có người có thể làm được sự mê hoặc của nàng, còn có thể nhịn được nàng.

Đặc biệt nàng không tiếc dùng cao trào dụ dỗ đối phương, hạ thể nước ngọt nhiều nước ở ngay trước mặt hắn, nam nhân nào có thể nhịn được đây? Nhưng bảo nhi lại thờ ơ, không có bị dụ hoặc, vẫn bộ dáng đáng yêu như cũ.

Ài.

Nam Cung Uyển thở dài trong lòng, vung tay lên, thần sắc lạnh nhạt hong khô hạ thân ướt nhẹp, phảng phất vừa rời nước xuân phun ra hơn trăm lần đều là giả, không phải là chất lỏng sau cao trào.

Rốt cuộc thế nào, chỉ có bản thân cô mới biết được.

“Tỷ tỷ?” A, Uyển Nhi tỷ tỷ?” Hỏi mấy lần, Bảo Nhi cũng không nhận được trả án, ngược lại bị Nam Cung Uyển kéo đến bên người, để nó nằm ở bên người.

“Tỷ tỷ?” Uyển Nhi tỷ tỷ dịu dàng vuốt ve gương mặt của hắn, Bảo Nhi lại hỏi thăm một lần nữa, vẫn không được đáp lại, liền cười hì hì chen vào trong ngực nàng, muốn đi ăn một con sữa khác.

“Tiểu hồn đản, ngậm miệng lại cho ta” dùng ngữ khí lười biếng, Nam Cung Uyển ấn đầu tiểu quỷ này lên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ gạt đầu: “Biết không, vừa rồi nếu người dám cời quần, tỷ tỷ lập tức sẽ trói người lại., Hung hăng quát roi một phen thần hồn của người, xem bên trong người rốt cuộc cất giấu cái gì!” Trong mấy ngày này, nàng không ngừng bị

bảo nhi ăn sữa, khiến cho xuân triều nàng tuôn đến, đè nén không được muốn, nhưng tiểu bại hoại Bảo nhi này lại một mặt vô tội, khiến cho nàng tức giận cũng không được.

Cho nên, Nam Cung Uyển hoài nghi nữ mệnh trời sinh của Bảo nhi, lại là nam nhi thân thể, lúc sinh ra còn bị một nữ tử oan hồn nhiễu loạn mệnh cách đặc thù thiếu niên, có phải hay không có người ẩn núp trong thân hồn hắc, dùng phương thức bú sữa để câu dẫn nàng, trên giường đạt tới một mục đích nào đó.

Thậm chí có khả năng Tàng Thiên Kiêu cũng bị ô nhiễm, đạt được mục đích rồi.

Nhưng mà, sự thật vừa rồi đã chứng minh, tên Bảo nhi hỗn đản này chính là muốn bú sữa mẹ, trong cơ thể cũng không có thân hồn người khác đang chỉ dẫn hắc. Bằng không mà nói, vừa rồi bảo nhi sẽ không nhận được cửi quần ra, cấm loạn vào người nàng ta.

“Ý của tỷ tỷ là... vừa rồi là đang lừa bảo nhi?” Thiếu niên nghiêng đầu.

“Đối với Nam Cung Uyển cười khanh khách. “Cho nên tỷ tỷ phải nói một tiếng xin lỗi với người” Hì hì “Bảo Nhi lại chen vào trong lòng nàng, nhìn sữa của Uyển Nhi tỷ tỷ mà thèm: “Bảo Nhi không cần tỷ tỷ xin lỗi, Bảo Nhi chỉ cần sữa của tỷ tỷ “không bộ”, được rồi!” Sau khi thả lỏng, ngữ khí Nam Cung Uyển nhẹ nhàng đến mức ngay cả chính nàng cũng không dám tin tưởng, quả thực là trở lại tuổi của thiếu nữ xinh đẹp, mỗi cái nhíu mày nở nụ cười tràn đầy khí tức.

Loại bét xỉ này, lại xen lẫn vẻ vũ mị của mỹ phụ, hấp dẫn lòng người ngựa ngáy.

“Tỷ tỷ ” không được! Mau ngủ, buổi chiều rời giường đi luyện chữ!” “Bảo Nhi muốn uống sữa!” “Không được!” “Bảo Nhi muốn uống sữa của tỷ tỷ” nói không được, không được!” Vừa rồi tỷ tỷ còn nói có lỗi với ta, sau đó tỷ lại muốn uống sữa? Nghĩ hay lắm!”, “Cái gì giống mẫu thân?” Nữ nhân Tàng Thiên Kiêu kia vậy mà... A, “Thiếu niên lại há miệng ngậm

sữa của nàng, cự tuyệt mỹ phụ nhiều lần không khỏi rên rỉ một tiếng, thân thể mềm mại run một cái liền mềm nhũn ra.

Lông mi đỏ của Yên Nhi bị bảo nhi hút lấy không ngừng, đầu lưỡi mềm mại ướt át liếm láp trên đầu ngực nàng, phảng phất cũng liếm vào đáy lòng nàng, mỗi một lần liếm, sẽ làm cho tình cảm nàng khó kiềm chế run rẩy, thờ dốt.

Sau khi vứt bỏ đồ phòng, loại thân thể này...

Con trai nóng, dục vọng khó tiêu, mới thật khiến nàng khó chịu.

“Tiểu hồn đản, nhanh nào, nhanh ngủ đi.” Nam Cung Uyển run rẩy nói, cố hết sức đẩy cái đầu nhỏ của bảo nhi ra. Nhưng nhìn bộ ngực cao vút trắng nõn của mình bị hấn cắn đến ướt nhẹp, từ trong đôi môi mềm mại trơn bóng của thiếu niên đi ra, trên búi hàm màu đỏ tươi tràn đầy vết nước miếng của thiếu niên, mũi sữa sáng long lanh mềm mại của hắn, còn nổi lên một tia tơ bạc.

Một màn dâm dục như thế, thân thể Nam Cung Uyển không khỏi run lên một cái, tiếng thờ dốt càng nặng mấy phần, thân thể phụ nhân xa xỉ bị dục hỏa nổi lên bốn phía, trên mũi sữa còn lưu lại cảm giác vừa rồi bị bảo nhi hút vào mũi.

Thân thể của nàng muôn lần nữa bị bảo nhi bú sữa, cho nên... không có né tránh ánh mắt chăm chú của bảo nhi, cũng không có che dấu bộ ngực trắng nõn của mình.

Hai toà tuyết nhũ cao vút trong mây, vẫn như cũ bại lộ trước mắt Bảo nhi, lại bị ăn, cũng chỉ là chuyện sau mấy tức thời gian mà thôi.

“Tỷ tỷ “Bảo nhi” lại nhào vào trong ngực nàng, đôi má dán chặt lấy mỹ phụ, cười cợt cợt, sau đó quay đầu lại, gương mặt kề sát miếng thịt sữa, thèm thuồng nhìn về ngọn Tuyết Phong cao ngất kia, sau đó cái miệng nhỏ nhắn mở ra, tiến lại gần, a a một tiếng cắn vào nhũ của mỹ phụ, khẽ dùng sức hút một cái.

“A!” Nam Cung Uyển rên rỉ một tiếng, hồn nhi đã bị cái miệng hồng nhuận phơn phớt kia hút đi, rút cuộc không thể nổi ý niệm cự tuyệt trong đầu.

Nàng nằm ở trên giường, thân thể mềm mại không sử dụng được khí lực, từ Bảo Nhi cắn vào bộ ngực tuyết trắng của nàng, có nhịp nhàng hút lấy sữa của nàng.

“Tỷ tỷ Thiên” bảo nhi cắn quả sữa của nàng, hàm hồ nói: “Bảo Nhi muốn uống sữa của tỷ tỷ, có được không?” Nam Cung Uyển ánh mắt mê ly.

“Có khỏe hay không, tỷ tỷ?”... “Ừm.” Một tấm thảm mỏng đắp lên người thiếu niên và mỹ phụ. Thiếu niên thỏa mãn vùi đầu trước ngực mỹ phụ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au ngậm lại quả sữa của nàng, thỉnh thoảng mút một cái, giống như một đứa bé ngủ say.

“Tiểu bại hoại...” Mỹ phụ nghiêng người cho thiếu niên bú sữa, thì thào nhắm mắt lại.

Một con khác của nàng không có tuyết nhũ bị ăn lọt ra ngoài, không biết qua bao lâu, cánh tay nhỏ bé của thiếu niên được nâng lên, đặt ở phía trên.

Cứ như vậy, hai bộ ngực đầy đặn, đều bị thiếu niên không chế... “Hừ”

Tiên tử tu hành (xĩa)

Năm thứ sáu mươi mốt, đêm thứ sáu mươi mốt.

Nam Cung Uyên thông thả tỉnh lại, trong thoáng chốc thần sắc phát giác được trước ngực nàng có chút dị dạng, cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa hồn phi phách tán: Nửa người trên của mình trần trụi ở bên ngoài, một đôi tuyết nhũ tròn trịa trắng nõn, một cái đầu nhỏ nhắn đang chôn ở trước ngực nàng, cắn lấy một cái ngọc nhũ trong đó, một cái khác thì bị tay hắn bắt lấy, lòng bàn tay che trên đầu nàng, mũi nhũ cứng rắn bị hắn vuốt nhẹ vuốt vuốt vuốt vuốt vuốt vuốt vuốt.

“Tìm... Chết.” Nam Cung Uyên lạnh lùng giơ tay lên, sắp vỗ được vào cái đầu nhỏ trước ngực, ý thức mới tỉnh lại.

Nàng lại bị tên tiểu tử thôi này lừa gạt lên giường! Còn bị hắn làm nũng khuyen bảo, nửa dựa vào cởi quần áo cùng áo lót, tùy ý để tiểu quỷ này chen vào trong hông nàng, há mồm cắn vào sữa mềm của nàng.

Cuối cùng ăn được một buổi trưa, ngay cả lúc ngủ cũng bị nó ngậm chặt quả sữa...” Tiểu hồn đản, đứng dậy cho ta!” Nghĩ đến mùi vị búi cà lúc Bảo Nhi hút, trong lòng Nam Cung Uyên rung động, cuống quýt đẩy cái đầu nhỏ trong ngực xuống.

“Oánh Oánh” đầu bảo nhi chuyển sang hướng khác, từ bên cạnh gối lên sữa tê tê cao ngất Nam Cung Uyên, đem cái cằm trơn bóng đặt ở trên thịt ngà trắng nõn nà của nó, không thay đổi chính là nó vẫn ngậm quả sữa được nó ăn như trước.

Hàm răng hơi dùng sức ngậm lấy nhũ châu của mỹ phụ, cho nên lời nói đều hàm hồ mơ hồ, nhưng trong ánh mắt vui vẻ hi hả của thiếu niên, đã nói ra những lời muốn nói: Hắn còn muốn ăn sữa của Uyên Nhi tử tử, sau đó rời giường.

Lông mày Nam Cung Uyên nhướng lên, giơ tay vỗ vào cái hông nhỏ của thiếu niên, phát ra một tiếng bộp bộp, xấu hổ quát: “Được một tác lại muốn tiến một thước, xem ra ngươi là ngựa da rồi!” Nàng nâng đôi ngực tròn trịa của mình lên, muốn rút ra từ trong miệng của thiếu niên.

“Hu hu...” Bảo nhi sợ bị thương, đành phải buông nó ra, hai người tách nhau ra, phát ra ba một tiếng —— thiếu niên cái miệng nhỏ quá nhỏ, lại quá dùng sức hút lấy đầu của mỹ phụ, nhét đầy những miếng thịt mọng đỏ hồng, cho nên lúc rút ra phát ra tiếng vang thanh thúy như thế.

Theo bản năng, tầm mắt hai người đều rơi vào trên quả trứng non đỏ tươi mới từ trong miệng nhỏ ra: no bụng mềm mại run rẩy, hàm sữa bị hút đến đỏ rực, mồm sữa, còn có hàm răng màu hồng chung quanh, đều hiện đầy nước miếng Bảo Nhi, từ chóp sữa, mồm sữa, lại đến sữa mềm mại như tuyết, còn lưu lại dấu vết hàm răng trắng nõn của nó.

Giống như đã đóng dấu ấn cho đôi tuyết nhũ cực mãi này, từ nay về sau đôi sữa này sẽ thuộc về một mình bảo nhi.

“Hi hi, tỷ tỷ, Bảo nhi liếm cho tỷ tỷ một cái, đi xóa hết dấu răng, cười cười với mỹ phụ đang xuất thần kia, lại thò đầu ra liếm láp dấu răng đầy sữa của nàng.

“A Thiên...” Mỹ phụ rên rỉ một tiếng, thân thể thon dài run lên, đúng là không cự tuyết, mà là ánh mắt mê ly nhìn thiếu niên trong ngực.

Bảo nhi lần này không ôm lấy đầu vú của nàng, giờ phút này lại liếm, Nam Cung Uyển có thể thập phần rõ ràng thấy được đầu lưỡi nhỏ nhắn mềm mại của nó làm thế nào mà lại liếm láp trên búi hàm của nàng: Cái lưỡi hồng phấn của thiếu niên kia, đầu tiên là vòng quanh vàng sữa đỏ bưng, đầu lưỡi xẹt qua từng hạt từng hạt nhỏ trên vàng sữa., Lại quay qua quả trứng đỏ tươi kia, qua lại uốn lượn, dùng đầu lưỡi tiêm chạm nhũ của nàng, hoặc là đầu lưỡi cuốn thành một quyển, quay chung quanh quả sữa của nàng ở bên trong lưỡi.

Khiến nàng khô nóng khó nhịn, mồ hôi không nhịn được mà túa ra.

Hay là, Bảo nhi dứt khoát liếm láp mũi sữa sáng óng ánh, tựa như chó con đang uống nước, mỗi một lần lè lưỡi liếm sữa của nàng, đều làm cho thân thể nàng run một cái, phát ra thần hừ hừ mềm mềm mềm mại, thân thể mềm mại không nhắc nổi một ngón tay.

Nhưng eo liễu của nàng lại vặn vẹo theo thói quen, hai chân đẩy đà siết chặt, lại buông ra, ngứa ngáy không chịu nổi; bộ ngực nhô cao, để bộ ngực tròn trịa bộ ngực nhô ra, hai quả sữa xinh đẹp tuyệt trần tựa như hàn mai nở trong tuyết, dù người ta đi lấy thưởng thưởng.

“A ha ha ha...” Mỹ phụ giờ tay che lấy môi đỏ mọng, thân thể co giật, mũi chân căng cứng, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nhưng thiếu niên trong ngực vẫn không ngừng hấp thụ sữa của nàng, khoái cảm liên tục kéo dài không dứt, khiến nàng không nhìn được nữa, nhấc chân lên khỏi cơ thể, bị thiếu niên hút sữa tới mức cao trào.

“Hi hi, tỷ tỷ tiểu ra quần rồi sao?” tỷ tỷ vẫn nghỉ ngơi, Bảo Nhi đi cho tỷ tỷ mặc quần áo, không biết đã qua bao lâu, Nam Cung Uyển thở dốc mới bình tĩnh trở lại, đôi mắt đẹp nhắm chặt, nằm trên giường lười biếng không chút động đậy.

Thân thể của nàng vẫn như cũ rất khô nóng, nhưng sau khi được Bảo Nhi liếm qua một phen, sau đó cảm thấy khô nóng, lại nhiều thêm mấy phần thỏa mãn, giống như ruộng vườn hạn hẹp rốt cục nghênh đón một trận mưa phùn.

Mặc dù còn chưa giải khát, nhưng đã có thể giảm bớt khô hạn.

Nhưng Nam Cung Uyển cũng biết rõ, thân thể đã lâu, sau khi được mát mẻ, ngược lại còn thích thú hơn so với trước kia.... “Tỷ tỷ, uống sữa “không được!” “Tỷ tỷ, bảo nhi muốn uống sữa” “không được!” “Uyển Nhi sí bảo Nhi tí muối muốn cho tỷ tỷ hút một cái đầu to lên”, rồi xéo đi!” “Bảo Nhi” cút đi!”, Tỷ tỷ cho Bảo Nhi bú sữa sao?” “Tiểu tử thú vị mồm mép, lại đây chịu đòn!” Hô, tỷ tỷ xấu xa trong lòng, gõ bảo nhi đến mức trở nên ngốc đi...” “Tỷ tỷ, Bảo Nhi cho tỷ ngủ trưa “Tỷ tỷ, bảo Nhi pha trà cho tỷ tỷ, buổi trưa bảo nhi có thể bú sữa mẹ.”

“Vẫn bồi cũng vô dụng?” “Phụng ân cần cũng vô dụng, đi ăn sữa bò đi.” “Hừ hi...” “Bảo Nhi cùng tỷ tỷ ngủ trưa ngày nào ngủ trưa thế? Buổi trưa còn chưa ngủ đủ sao? Cút hết cho ta tu luyện đi!” “Tỷ tỷ, bảo nhi không thể tu luyện...” “Tỷ tỷ, bảo nhi muốn ăn sữa cũng đã mấy ngày rồi không được ăn, rất muốn ăn...”

Nói không được, chính là không được “Tỷ tỷ” không phải cũng muốn bị Bảo nhi bú sữa sao?” Ai nói?” “Ngày hôm qua ta còn thấy tỷ tỷ nằm ở trên ghế, nhắm mắt lại vừa lấy tay xoa ngực, nắm rất mạnh tay đây.”, Còn lấy tay vuốt ve sữa, hai chân vịn vẹo trên ghế... Ai u, tỷ tỷ đánh người như thế nào? Tỷ tỷ chết bầm rồi!” Thiếu niên thanh tú nhú cái mũi nhỏ, sau đó chạy lên lầu hai dùng bốn bình phong che chắn lấy thư phòng nhỏ — vì muốn hấn thu tâm, tỷ tỷ cố ý làm thành như vậy.

Nam Cung Uyển giật mình xuất thần, một lúc sau mới quát lớn: “Cút ra đây “Vâng, Uyển Nhi tiểu thư” một vị lão giả vẻ mặt nhỉnh nọt từ trong bóng tối hiện thân, nô lệ mị cốt cười, thực khó để người ngoài tin tưởng hẳn là một vị cường giả Đạo Vận Cảnh.

“Tự vả miệng” Nam Cung Uyển từ tốn nói.

“Vâng!” Lão giả không chút do dự, vỗ một cái vào mặt mình, lực đạo không nhẹ cũng không nặng, nhưng đối với Đạo Vận cảnh mà nói thì khác nào gãy ngửa.

“Người cũng đến xem ta kể chuyện cười, phải không?” Nam Cung Uyển lạnh lùng nói, lão giả lập tức quỳ rạp xuống đất, vừa vả mặt mình, vừa trả lời: “Tiểu thư: “Tiểu thư..., Lão nô sao dám nhìn ngài chê cười, lão nô... Lão nô chỉ là nhìn bộ dáng tiểu thư gián đoạn phản bội, trong lòng thật sự không đành lòng “ha ha”, không nhịn thì thế nào?” Nam Cung Uyển hỏi ngược lại, châm chọc nói: “Người còn muốn dùng chính mình an ủi ta? Nghĩ cũng thật đẹp...” “Cái này... Không dám...” Lão giả ấp úng nói: “Lão nô cho tới bây giờ chưa từng có suy nghĩ như vậy., Đã sớm thề, bình sinh liền bầu bạn bên cạnh Uyển Nhi tiểu thư, chỉ là... Tiểu thư, lão nô không dám hoài nghi tình cảm giữa ngài và Bạch Hạc Tiên, đây thực sự là chuyện đất trời chung giám., Vợ chồng ân ái, cũng có... Lão nô nói, tiểu thư ngài dù làm chút chuyện có lỗi với trượng phu...” “Câm miệng!” Nam Cung Uyển tát bay hẳn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy giận dữ, bộ ngực căng tròn phập phồng, thở gấp giống như nghe được chuyện gì đó khiến người ta sợ hãi.

“Lão nô chính là chết, cũng phải nói!” Lão giả che mặt, hướng về phía nàng nghiêm nghị nói: “Lúc trước, tiểu thư ủy khuất cầu toàn, không mang hấn về U Minh giới, mà là đi tới nhân gian làm chương môn phu nhân, hiện nay sắp phi thăng, vì sao không đến phiên hấn ủy khuất thành toàn Uyển Nhi tiểu thư ngài?” Nếu hấn còn yêu tiểu thư ngài, hoàn toàn có thể cùng tiểu thư đi U Minh...” Lão giả bị một cước đạp bay, biến mất trên bầu trời Thiên Nhân Phong.

Nam Cung Uyển đang nổi giận định đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, sau tấm bình phong có một cái đầu nhỏ thò ra: “Tỷ tỷ?” Nam Cung Uyển liếc mắt nhìn hấn, thân nhiên nói: “Ta không sao, tiếp tục xem sách của tỷ!” “À, tỷ tỷ có việc thì gọi ta là “Hù” tiểu quý này thật ra rất quan tâm.

Mi mắt Nam Cung Uyển giật giật, không để ý đến hấn, đi đến bên cạnh cái ghế nằm ở ban công của lầu các, lại nằm xuống, nhắm mắt lẳng lặng phơi nắng sau buổi trưa.

Cùng đi U Minh giới? Trong đầu không khỏi hiện lên suy nghĩ này, làm trong lòng nàng run lên, giống như ảo tưởng mình rời khỏi nhân gian với hấn, rời xa trần tục, xây nhà ở U Minh giới, sống chung ngày đêm.

Chỉ là, ảo tưởng trước hiện thực không chịu nổi một kích như thế, lời nói như vậy cho hấn nghe, sợ là sẽ bị chế nhạo đến chết.

Lại nói, đường đường là chương môn của Tiên Vân tông, đi U Minh giới làm ma đầu, giống như là lời nói gì? Không nên nghĩ nữa, chỉ thêm phiền não mà thôi.

Ánh mặt trời sau buổi trưa chậm rãi chệch đi, phơi đến ngọc chân mềm mại xinh đẹp của nàng, Nam Cung Uyển cũng không ngủ tiếp nữa, tâm phiền ý loạn, chỉ có thể đứng lên, đi tới đi lui trong phòng vài bước, không hiểu sao đi vào trong thư phòng bảo nhi.

Thiếu niên thanh tú nằm trên bàn khoa tay múa bút thành văn, Nam Cung Uyển cảm thấy vui mừng. Thiên phú của thằng nhóc khốn kiếp này thật sự rất cao, học rất nhiều thứ một chút

là biết. Chỉ tiếc là không thể tu hành, nếu không thành tựu sau này tất nhiên sẽ không thấp.

“Được rồi, ta đang nghĩ gì vậy, hắn có thể sống qua hai năm này hay không còn khó nói...” Trong lòng tiểu gia hỏa đáng thương nổi lên lòng thương hại, Nam Cung Uyển tới gần, nhìn thoáng qua trang giấy trên bàn sách trước mặt bảo nhi.

phôi muốn nổ tung!!!” Người vẽ cái gì?!” Thanh âm như sấm sét vang lên bên tai Bảo Nhi, hắn cuống quýt quay đầu, nhìn thấy một con báo cái xinh đẹp với mái tóc tức giận đang trừng mắt nhìn hắn.

“Không, không vẽ cái gì...” Bảo Nhi cuống quýt muốn đem đồ đạc trên bàn cất đi, nhưng con cái xinh đẹp đã động thủ trước.

“Còn nói không có vẽ cái gì?!” Ô ô, liền vẽ một ít cho tỷ tỷ bú sữa... A, không, là vẽ hình dáng xinh đẹp nhất của tỷ tỷ.” Thiếu niên thấy không thể tránh được, dứt khoát cười hì hì nhào vào bên trong con báo xinh đẹp, đầu lại đi xoa bóp lồng ngực của nàng.

Nam Cung Uyển nhìn tranh vẽ trên giấy, bộ ngực cao vút nhấp nhô một hồi, đều sắp bị tiểu hỗn đản này tức chết rồi! Đây rõ ràng chính là một bộ Xuân Cung đồ! Nửa người còn lại của mỹ phụ, rõ ràng là cách ăn mặc bình thường của nàng, liên tiếp cài trâm cài, trang sức, cùng với những đồ án bị ném trên mặt đất kia, chính là mấy đồ án mà nàng mặc.

Nam Cung Uyển lại nhìn kỹ một chút, trên mặt không khỏi đỏ lên, chớp bộ ngực đỉnh sữa dựng đứng lên, một cổ tê dại nóng nực từ trên đầu nhọn phần nộn truyền ra.

Rồi nhanh chóng lan tràn ra hai ngọn núi non sung mãn, rồi lan ra toàn thân, hội tụ giữa hai chân, khiến nơi đó lại trở nên nóng nực.

Tiểu tử thối vẽ lên bức tranh, vẽ mặt lười biếng nằm trên ghế, áo lót bị cởi ra, hai dãy núi sung mãn được vẽ sống động, trên đỉnh anh đào còn được tô điểm bằng màu hồng, ở trong bức tranh đen trắng lộ vẻ đặc biệt nhô ra.

Mà tiểu tử thối Bảo nhi này, liền đặt ở trên người đầy đà của nàng, vui vẻ hé miệng ra, một đầu nhũ đỏ tươi của nàng liền bị

Bảo nhi ngậm sữa trong miệng, sớm đã nếm qua mùi vị Nam Cung Uyển bị hấn hút sữa, ánh mắt nhìn thấy lúc này, trong lòng không khỏi run lên.

Trên đầu hàm của nàng, phảng phất sinh ra một cỗ hấp lực khó hiểu, hút cho bú sữa của nàng cứng cáp lên, bị miệng của thiếu niên bao lại, hút một cái vào dễ dàng.

Một lưỡi hương linh hoạt mềm mại liếm láp lên đầu nàng, hai cánh môi mỏng dính, dán vào vầng sữa nàng, dùng sức hút vào...” Tiểu hồn đản Nam Cung Uyển vỗ đầu bảo nhi, nàng ôm đầu, hì hì nì nói: “Tỷ tỷ, bảo nhi muốn ăn sữa, Nam Cung Uyển từ chối cho ý kiến, ánh mắt lại rơi xuống trên bàn sách.

Nơi đó, còn có một bức tranh khác.

Đủ hơn mười tấm!” “A!” Bảo Nhi lại hoảng sợ, vội vàng chạy đi ôm từng bức họa một, dùng đôi mắt to nhìn mỹ phụ sắc mặt bình tĩnh trở lại.

“Lấy ra” Mỹ phụ vươn bàn tay trắng nõn mềm mại ra.

“Tỷ tỷ!” Sau này còn muốn bú sữa thì cứ lấy ra đây!” A? Được rồi, Bảo nhi cho tỷ tỷ thiếu niên khát vọng bú sữa, đưa một xấp thư họa tới tay mỹ phụ, lại len lén nhìn thoáng qua hai dãy núi cao vút như mây.

“Hừ!” Nam Cung Uyển ung dung ngồi ở vị trí của hấn, giờ tay chỉ xuống đất: “Quỳ xuống cho ta!” “Nhìn bức tranh của ngươi đều là đồ chơi lộn xộn gì vậy, quỳ xuống!” quỳ xuống có sữa ăn không?” “Quỳ xuống hay không?” Bảo nhi ngồi xổm xuống, cái cằm kê trên đầu gối, vẫn là không quỳ.

Nam Cung Uyển không để ý đến hấn, nhìn bức họa trong tay, sắc mặt đen kịt.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tất cả bức họa đều bị tên tiểu tử thú này bú sữa. Nó nằm trên giường, có ở bên cạnh bàn ăn, có cây ở hậu hoa viên bên ngoài, cũng có lúc nó đi bộ. Tên tiểu bại hoại này cứ thế vùi đầu trên bộ ngực của nó, hút lấy nước sữa của nó... Đúng vậy., Tiểu hồn đản này lấy tài liệu từ nàng, lại vượt qua nàng, cố ý đem bộ ngực của nàng vẽ thành bộ dáng nữ nhân bú sữa mẹ, một khi bị hút, liền sinh sữa mẹ. Cái

con tiểu tử này ăn đến mặt phồng lên, có khi còn có thể từ khoe miệng chảy ra, hồn đản bộ dáng còn có vẻ vui vẻ.

Ở trong đó còn có một bức vẽ đặc biệt nhất. Tiểu hồn đản sau khi hút một ngụm sữa từ trên đầu nàng, ánh mắt mang theo ý cười tiến đến mép nàng, bộ dạng như muốn cho nàng uống sữa.

Nhưng nàng thấy thế nào, đều cảm thấy tiểu hồn đản này muốn hôn nàng...” Tiểu quý thôi, người rất có năng lực!” Nam Cung Uyển hít sâu một hơi, bộ ngực phình to lên vài phân, hấp dẫn sự chú ý của Bảo Nhi.

Hắn lại nhào vào trong nghiên mực của mỹ phụ, dịu dàng hô: “Tỷ tỷ, người ta rất thích tỷ tỷ, lại không ăn được sữa của tỷ tỷ, chỉ có thể dựa vào vẽ tranh để giải thèm: “Giải thèm...” Nam Cung Uyển sắp bị tức chết, sữa của nàng là món ngon gì vậy?” Đúng rồi, Bảo Nhi đem khuôn mặt mềm mại trắng nõn dán lên bộ ngực cao ngất kia, qua cọ lại không lâu làm cho quần áo mỏng của mỹ phụ trở nên hỗn loạn, áo lót màu đỏ cũng bại lộ ở bên ngoài.

Thấy nàng không lập tức cự tuyệt, Bảo Nhi lập tức trở nên hăng hái, nũng nịu nói: “Tỷ tỷ, Bảo nhi thích nhất là tỷ tỷ, tỷ tỷ cứ để Bảo nhi ăn một búng sữa, được không?” Bộ ngực cao ngất sung mãn bị thiếu niên cọ xát qua lại, thịt sữa đầy đặn biến hình, thân thể Nam Cung Uyển theo đó mềm nhũn, dục hỏa trong cơ thể lại dâng lên lần nữa.

Bảo nhi ăn sữa lâu như vậy, nàng phảng phất cũng biến thành nữ nhân bú sữa, một ngày không bị hút, bộ ngực liền trở nên tê dại, sáng sớm cùng buổi trưa trở nên mẫn cảm, trên đầu sữa tựa như bị người dùng lông mao cạo đi lặp lại, lại ngứa ngáy, vừa nóng, cần gấp bị người xoắn xuýt, liếm láp.

Chỉ là hơi thất thần một chút, áo lót của nàng đã bị bảo nhi dùng bàn tay nhỏ bé kéo lên, một đôi mỹ nhũ to tròn to lớn lần nữa lộ ra dưới mí mắt của hắn.

Cảm giác khô nóng càng lúc càng đậm.

“Tỷ tỷ, Bảo nhi muốn ăn, “Thiếu niên không có lập tức nói, mà là biết lễ phép hỏi thăm một tiếng.

“...Tiểu bại hoại, người thật sự thích tỷ tỷ sao?” “Đúng vậy! Vậy còn có thể giả?” “Yêu thích mẫu thân như vậy?” A, có chút không giống, mẫu thân đối với bảo nhi rất tốt, tỷ tỷ có chút hung hăng “Hừ” đối với bảo nhi!” “Nhưng tỷ tỷ cũng tốt, Bảo Nhi thích nhất là “híp chíp” “Nam Cung Uyển” trở nên lười biếng vũ mị, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại, hai tay rất tự nhiên, không che dấu bộ ngực trắng như tuyết.

“Tỷ tỷ Thiên xinh đẹp, hẳn biết rõ Uyển Nhi tỷ tỷ có bộ dáng như vậy là tỷ tỷ có thể bú sữa.

Cho nên, hẳn bò lên trên ghế, hai chân rời ra, đầu gối quỳ ở hai bên thân thể nở nang của Nam Cung Uyển, cúi người xuống, vùi đầu trước ngực mỹ phụ.

Thịt sữa trắng như tuyết cùng với sữa châu màu đỏ chiếm hết tầm nhìn của hắn.

Một bên mũi, tràn đầy mùi sữa của mỹ phụ tản mát ra.

“Tỷ tỷ ặc ặc” Lại dùng thanh âm mềm mại của mình nói.

Sau khi kêu một tiếng, Bảo Nhi mới mở miệng, đem vàng son của Nam Cung Uyển cùng với vàng sữa đồng thời ngậm trong miệng.

“Ừm...” Nam Cung Uyển run rẩy rên rỉ một tiếng, giọng nói của thiếu niên ướt át cùng với lửa nóng lại một lần nữa bao quanh ngực nàng. Điều này làm cho nàng mấy ngày nay nhớ lại sức hút nhiều lần, lại một lần quần lấy giọt sữa màu đỏ của nàng, làm cho quả anh đào lẳng lẳng thẳng tắp kia nhanh chóng biến lớn, bị hút vào trong miệng thiếu niên không ngừng.

“Tiểu khốn kiếp... nhẹ một chút, a.” Mỗi lần thiếu niên dùng sức hút sữa con của nàng, hoặc là dùng đầu lưỡi ướt nhẹ quần quanh hàm răng, đều làm cho thân thể nở nang của Nam Cung Uyển một trận, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ khó chịu.

Bảo nhi mút mút mấy lần, sau đó nàng vô thức mơ hồ tách ra hai chân, hai tay ôm lấy ót thiếu niên, nhắm mắt thở dốc rên rỉ, để thiếu niên có thể rất dễ dàng tiếp tục hút sữa của nàng.

Ăn xong bên này, Bảo Nhi cái miệng nhỏ nhắn mới vừa rời khỏi hàm trũng của mỹ phụ, đầu lưỡi và sữa sữa bị liếm đến sáng lấp lánh còn dính liền một nén nhang. Mỹ phụ không kịp chờ đợi ôm đầu của nó, đồng thời thân thể khó chịu vặn vẹo, làm cho bên kia vẫn còn bị đùa bỡn, cũng bị đùa bỡn, có vẻ dĩ thường khó chịu, cũng giống như nhét bừa bãi vào trong miệng Bảo Nhi.

“Oánh Oánh.” Bảo Nhi bị hai tay hai chân của nàng quần lấy, trong miệng không ngừng mút sữa của mỹ phụ, khẽ cắn, liếm láp, đùa bỡn hết lần này đến lần khác, đồng thời cũng nghe được Uyển Nhi tỷ tỷ càng ngày càng lớn tiếng rên rỉ.

Đến cuối cùng, lúc tay kia của Bảo Nhi trèo lên tuyết nhũ mềm mại, Uyển Nhi tỷ tỷ giống như mất không chế, thân dưới tách ra hai chân giống như trước nâng lên, lại hạ xuống, lại nâng lên, lại hạ xuống.

Trong lúc nó đang bú sữa, Uyển Nhi tỷ tỷ rên rỉ, không ngừng nâng lên cặp mông tuyết, làm cho hơi nước bốc lên không ngừng quần chặt lấy thân dưới của nó, cuối cùng ôm chặt lấy vòng eo của nó, run rẩy không ngừng.

Bảo Nhi mơ hồ biết Uyển Nhi tỷ tỷ đang làm cái gì, vì thế ân cần đẩy nhanh động tác ăn sữa, muốn hàm răng trắng nõn cắn lên hàm răng của tỷ tỷ, đầu lưỡi liếm láp trên ngực tỷ.

Tay kia, cũng dùng ngón tay lần lượt lướt qua sữa Uyển Nhi tỷ tỷ căng lên, nắm ngón tay nắm chặt lấy thịt ngà của nàng.

Vô sự tự thông, Bảo Nhi bắt đầu phối hợp với Uyển Nhi tỷ tỷ động đậy động tác hạ thể, cố hết sức vặn eo, phối hợp với mỹ phụ bên dưới tình cảm mãnh liệt mài xuống thân.

Loáng thoáng, hạ thể của hắn giống như từ từ cứng lại, một loại nhiệt ý khó tả xâm nhập vào thân thể hắn.

Chỉ là còn kịp cảm thụ nhiều hơn, Uyển Nhi tỷ tỷ lại tè ra rồi.

“A ặc ặc” Trong tiếng rên rỉ thảm thiết của tỷ tỷ, đầu của Bảo Nhi bị nàng ấn chặt xuống, gương mặt bị ép phải chôn ở trên sữa của mỹ phụ đầy đà.

Hạ thể tý tý nâng lên thật cao, hơn nữa đang run rẩy, phun ra loại nước tiểu lại dính chặt, lại có chút mùi thơm mê người.

“Hồ nước tiểu” ướt nhẹp, tất cả đều phun lên trên người Bảo Nhi, khiến cho loại cảm giác khô nóng kỳ quái kia của hắn càng phát ra mãnh liệt, khuôn mặt đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì bị tý tý vùi ngực, hay là bởi vì quá... kích thích.

“Ừm...” Bảo Nhi đã chờ rất lâu, chờ tý tý tiểu xong rồi, mới giãy giụa thoát khỏi bộ ngực cao vút của tý tý.

Ngẩng đầu lên, lại nhìn tý tý lúc này, Bảo Nhi phát hiện nàng thật giống như ngủ một giấc dài, mặt đỏ ửng, bộ dáng lười biếng quyến rũ, còn mở môi hồng nhuận phơn phớt, nhẹ nhàng thở hắt hắt.

Trong ánh mắt đối diện với hắn còn mang theo một cảm giác kéo dài khó hiểu.

“Tý tý?” Tiểu bại hoại, không cho phép nói ra, biết không?!”... Tý tý chuyện đái dầm?” Tiểu quỷ đái ra mặt người, tý tý đây là...” Cao trào rồi.

Nam Cung Uyển xấu hổ đỏ mặt, ngón tay trắng nõn điểm lên gáy Bảo Nhi, làm bộ tức giận, nhưng khóe môi lại tràn đầy ý cười quyến rũ.

“Tý tý Thiên” Bảo Nhi lại cọ cọ bộ ngực tròn trịa của nàng, khuôn mặt dán quả sữa, dí anh đào trắng đỏ tươi vào trong búi sữa, đi tới đi lui.

“Lại muốn ăn ư?” “Ồ, buổi tối lại ăn” “Không được, hiện tại cho ta ăn đi! Không phải ngươi thích ăn sao? Cho ta ăn thêm một lần nữa!” “Ồ?” Nam Cung Uyển cười quyến rũ, đem nhũ phong đầy đặn của mình nhét vào trong miệng hắn, Bảo Nhi đành phải mở miệng, ngậm anh đào bên trái đứng thẳng.

“A ha, tiểu bại hoại, dùng sức một chút “Hì hì” ỉ hì, sữa của tý tý thật là lớn, cũng tốt cho ta “hì hì”, hay là tốt hơn cho mẫu thân ngươi?” Mỹ phụ cùng thiếu niên đang vui đùa trong thư phòng, lúc lão giả bị đánh bay trở về lại lạng lẽ trở về.

Hắn nghe được tiếng cười của tiểu thư và bảo nhi, thanh âm vừa quyến rũ vừa mềm mại của tiểu thư khiến hắn kích động

không thôi, nhìn không được ẩn núp trong bóng tối, lặng lẽ đi vào sau bình phong, nhìn thoáng qua bên trong.

Một màn kinh người đến cỡ nào! Mỹ phụ đẩy đà nước chảy ngồi trên ghế, tách đôi đùi đẹp ra, nâng lên hạ thể ướt nhẹp, mông rời khỏi ghế, liên miên không dứt tiếng ngâm nga yếu ớt, cùng thiếu niên thanh tú nghịch ngợm vui vẻ.

Mỹ phụ lộ ra ngực cao ngất tuyết trắng, để thiếu niên đè lên người nàng, hút lấy sữa sữa noãn của nàng, đùa nghịch với sữa sữa noãn của nàng, bàn tay nhỏ bé nhào nặn lặp đi lặp lại trên sữa sữa sữa.

“Ân tức, tiểu bại hoại.” Mỹ phụ không tự kìm hãm được phát ra tiếng rên rỉ, có thể khiến người nghe tê dại cả xương cốt, hai người đều cảm thấy tê dại.

Hạ thể, dán cùng một chỗ mãi.

Lão giả nhìn mà đỏ mắt, tiếng thở dốc tăng lên, lờ mờ nhớ lại rất nhiều năm trước, đoạn thời gian lão cùng Uyển Nhi tiểu thư vui vẻ kia.

Là hần, cho Uyển Nhi tiểu thư phá giải!! Cũng là hần, dạy dỗ Uyển Nhi tiểu thư đủ loại chuyện thâm sự! Lúc ấy... Hần lấy được mấy chục bản sách Xuân Cung, trong mấy năm nay cùng Uyển Nhi tiểu thư vui mừng khôn xiết, thậm chí mấy ngày cũng không rời giường nửa đêm., Đem tư thế và cách chơi trên bản đồ Xuân Cung thử một lần! Không, qua một lần, lại làm lại từ đầu, sau đó lại đảo ngược lại, đem tất cả tri thức trong mấy chục bản sách Xuân Cung thuộc lòng.

Khi đó, thậm chí hần chỉ làm ra một tư thế, Uyển Nhi tiểu thư liền phối hợp với hần, thỏa thích vui vẻ.

Chỉ là đáng tiếc, tiểu thư quyết định đi nhân gian, Ma tôn liền quyết định đem ký ức mấy năm qua của nàng xóa đi hơn phân nửa, chỉ lưu lại một chút ấn tượng mơ hồ, nhớ kỹ không cùng hần rất nhiều năm việc.

Vốn hần là nam nhân đầu tiên của thánh nữ, chức trách đã hoàn thành, kiếp này không được gặp mặt thánh nữ, chỉ là dưới một loạt cơ duyên xảo hợp, mới khiến hần có thể làm bạn bên cạnh Uyển Nhi tiểu thư...” Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ

của tiểu thư, lão giả nghe mà như si như say, cũng si như say., Qua nhiều năm như vậy, tiểu thư vẫn quyến rũ nhập cốt như trước, nếu có thể cùng tiểu thư tiếp tục duyên trước... Lại nói, bảo nhi này nếu là một thiếu niên bình thường, nhìn thấy vẻ vũ mị của Uyển Nhi tiểu thư sau cao trào, dưới thân một mảnh vũng nước, mỹ phụ nhiều nước thịnh soạn như thế ở trước mắt, đã sớm kích động hồng rồi? Ha ha.

...Mấy ngày sau.

“Tỷ tỷ, Bảo Nhi muốn ăn sữa, cả ngày chỉ biết ăn, đọc hết sách rồi chứ?” Đọc xong rồi sao? “Sẽ thuộc lòng sao? Đưa ta nghe một chút” là “Là ặc sỡ!” Không bao lâu, Bảo Nhi đã học xong một bài văn, vẻ mặt mong đợi nhìn mỹ phụ với dáng người đầy đà trước mắt.

“... Tới đây đi.” “Bảo Nhi” là đi theo nàng đến ban công phía sau lầu các, ở trong này hướng vách núi, một đạo thác nước từ đằng xa rơi xuống, lá cây hoa tươi tắn điểm trong tầm mắt, cảnh sắc làm tâm thần người vui vẻ.

Hơn nữa không lo bị người khác nhìn thấy.

Nam Cung Uyển nằm trên ghế trúc, quần áo mỏng manh không che hết được dáng người đầy đà, phía dưới vòng eo mảnh khảnh, là hai cánh bị bẹp bờ mông vênh lên, hai chân đặt ngang, mũi chân trên móc, tạo ra một hình dạng đẹp đẽ.

Bảo nhi nhìn thấy ngẩn ngơ, lần thứ nhất bị vóc người mỹ phụ hấp dẫn, mà không phải là bộ ngực tròn trịa cao ngất kia.

“Tiểu quý”. Mỹ phụ ngược đôi mắt lên, sau khi nhìn thấy bộ dáng ngẩn ngơ của thiếu niên, khóe môi lộ ra một nụ cười: “Tỷ tỷ đẹp không?” Từ trước tới giờ vẫn luôn để cho thiếu niên gọi nàng là nãi nãi, đến bây giờ, nàng đã xưng tỷ tỷ rất lâu rồi.

“Đẹp!” Bảo Nhi vang dội trả lời.

“Có chỗ nào đẹp?” Nam Cung Uyển cong chân ngọc, thân thể hơi nghiêng qua, để một chiếc mông đẹp rời khỏi ghế trúc, co dãn chiếc váy đùi nường, hình thành hình dạng tuyệt vời như trăng tròn.

“Nơi này sao?” Mỹ phụ đặt một tay lên cái mông vênh của mình, xoa nhẹ, để cho miếng thịt béo múp được nặn ra hình dáng, sau khi buông tay ra liền khôi phục lại.

Thịt cặp mông mềm mại của phụ nữ mềm mại, nếu là bị người ta va đập, chắc chắn có thể tạo ra sóng thịt tuyệt vời?” “Vẫn là bàn tay mỹ phụ chậm rãi vươn lên, dùng một động tác mị hoặc lướt qua cái mông nhỏ nhắn xinh xắn có vẻ cực kỳ nhỏ hẹp, lại tiếp tục trèo lên, rơi trên miếng thịt ngà sữa cao ngất kia: “Nơi này...” Đầu ngón tay trắng nõn rơi vào trong quần áo, ép ra mấy đạo ấn ký trên thịt ngà sữa.

Mỹ nhân nghiêng người làm cho đường cong của nữ tử hoàn toàn hiện ra, nụ cười xấu hổ, mê người vô cùng, chớ nói chi giờ phút này có thể thưởng thức được một màn này thiếu niên, còn có thể nhào tới đối với mỹ phụ làm gì đó.

“Đều, đều đẹp, tỷ tỷ tốt nhất nên nhìn Túc Tịnh, “Bảo Nhi vui vẻ nhào tới, bàn tay nhỏ bé kéo quần áo Nam Cung Uyển, khuôn mặt sát lại, cúi đầu sát vào bộ ngực mềm mại của nàng.

“Ây hà tiểu hồn đản” lại bị thiếu niên áp lên, Nam Cung Uyển tâm thần tê dại, trêu chọc mấy lần, làm cho Bảo Nhi ủy khuất, sau đó mới buông lỏng tay ra.

Bảo nhi thừa cơ kéo quần áo nàng ra, một đôi ngực tuyết trắng tròn trịa, co dãn rất tốt, cứ như vậy nhảy ra nhảy qua nhảy lại trước mặt Bảo Nhi, run run run run rẩy rẩy lắc lư., Trên đỉnh núi Nhữ Phong có hai mỹ vị anh đào màu hồng phấn mê người, làm cho hắn không khỏi nuốt một ngụm nước miếng: “Tốt, sữa tỷ tỷ thật lớn, thật là lợi hại!” Vô luận nhìn bao nhiêu lần, Bảo nhi đều cảm thấy sữa Uyển Nhi tỷ tỷ thật lớn! Cũng tốt, thật giống như hai cái bát sứ trắng úp ngược trước ngực, trên đỉnh có hai hạt anh đào lại mỹ vị như vậy.

“Tiểu bại hoại.” Nam Cung Uyển mỉm cười nói: “Cái bộ dạng khen nữ hài tử thế này là không được rồi, hạ lưu chết rồi, tương lai vợ ngươi nghe ngươi khen ngợi nàng như vậy, thế nào cũng phải xé nát miệng của ngươi.” Tại sao lại xé nát chứ? Không được rồi sao?” Bảo Nhi tách hai chân ra, quỳ ở hai bên người mỹ phụ, một đôi tay nhỏ duỗi ra, bắt lấy sữa tuyết đầy đả của nàng, dùng sức bóp một cái.

“Ừm.” Nam Cung Uyển dùng giọng mũi phát ra tiếng hừ lạnh, hiển nhiên hai tay vuốt ve nàng rất là hài lòng.

“Hơn nữa Bảo Nhi cũng không muốn có lão bà, Bảo Nhi chỉ cần tỷ tỷ, còn có mẫu thân, vậy là đủ rồi!” Sau khi xoa nắn một hồi, Bảo Nhi lại gần, há miệng ngậm một quả sữa nhỏ của Nam Cung Uyển, say sưa hút lấy nhồm nho.

Nam Cung Uyển thân mình nhất nhất...

Trận pháp rung động, rất nhanh bị những điều này kích thích, làm cho thân thể mềm mại mệt mỏi, mềm nhũn đến không muốn động đậy, chỉ há miệng thở hổn hển nói: “Chí lực chút” ô ô ô “Bảo Nhi dùng sức hút sữa của nàng, Nam Cung Uyển thở dốc thêm mấy phần, thanh âm thở dốc tăng thêm mấy phần., Nhắm mắt lại cảm thụ dục vọng nhục thân mang đến cho nàng vui sướng, mặc kệ bảo nhi hút vào, hoặc là đem nàng một đôi sữa đắp chung một chỗ, hình thành rãnh sữa thật sâu, sau đó lại há miệng ngậm hai cái mũi sữa màu đỏ tươi vào trong miệng.

“Nơi này...” Nam Cung Uyển đỏ mặt, hai tay tách ra hai ngọn núi non tựa vào nhau, để cho cái rãnh ngực trắng nõn trơn mịn lộ ra trước mặt Bảo Nhi.

Bảo Nhi thức thời tiến tới, duỗi đầu lưỡi nhỏ xíu liếm láp trong rãnh ngực nàng, chậm rãi liếm đến trên sữa sữa của nàng, liếm qua liếm lại, bôi lên hai dãy núi đầy đặn nước miếng óng ánh của nàng.

Cuối cùng lại nuốt anh đào của nàng.

“A ha ha” Nam Cung Uyển rên rỉ lần nữa, đầu đầu khổ lắc qua lắc lại, lồng ngực đứng lên, để Bảo Nhi dùng sức hút vào sữa của nàng.

Thiếu niên thanh tú đặt trên người nàng, hai bên hông dán sát vào nhau, tình dục Nam Cung Uyển càng lúc càng tăng cao, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, thở hổn hển thở dốc, giống như đang thúc giục thiếu niên trên người nhanh hơn một chút.

“Tỷ tỷ Thiên” Bảo Nhi phun ra nhũ châu rên rỉ không ngừng, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại dùng sức, thân dưới phối hợp với nàng hoạt động.

Bảo nhi không hiểu lắm ý tứ của cách làm như vậy, nhưng đại khái có thể đoán được, Uyển Nhi tỷ tỷ sau khi bị nó hút sữa sẽ cảm thấy ngứa ngáy, cần phải dùng bên hông của nó mài dũa, đợi khi Uyển Nhi tỷ tỷ phun ra một lượng lớn chất lỏng sền sệt, nàng mới thở hồn hển dừng lại, lười biếng nằm xuống, mặc kệ nó tùy tiện bú sữa.

Hiện tại điều hần cần phải làm đó là hạ thể cùng tỷ tỷ một lượt...”, Chất lỏng được phun ra rất nhiều... Bảo Nhi cũng có vẻ mệt muốn chết, trên trán lấm tấm mồ hôi, mái tóc đen nhánh có chút lộn xộn, khuôn mặt dán lên bộ ngực cực lớn của Nam Cung Uyển, thở hồn hển một hồi, sau đó mới mở miệng ngậm anh đào đang dựng đứng trên núi sữa, hút một cái.

Một lúc lâu sau.

Nam Cung Uyển nhắm mắt hưởng thụ dư vị, xoay người đem hần đè ở dưới thân, hai củ sữa rủ xuống ở trước mặt Bảo nhi, để cho hần vừa ăn vừa cùng tỷ tỷ mài xuống thể hạ thể.

Dây dưa rủ xuống, theo động tác hai người không ngừng lắc lư, lắc lư một cái, mũi ngà phượng đỏ tươi trêu đùa, lặp đi lặp lại róc rách trên mặt Bảo Nhi, để hần cười khanh khách, nhịn không được mở hai bàn tay ra, nắm lấy hai cái ngực to lớn đầy đặn của Nam Cung Uyển, xoa nắn.

“Tiểu bại hoại.” Mỹ phụ cho hần một ánh mắt quyến rũ, thất lưng thật dài uốn éo, giống như trong huyết Phật đã có một vật cực lớn, theo động tác xoay người của nàng, vật thô to kia cũng tàn phá bừa bãi trong huyết của nàng.

Khi chất lỏng của nàng chảy ròn ròn, tiếng rên rỉ đầy quyến rũ.

“Chỉ một mình ta ra sức, còn không mau ngồi thẳng lưng?”

Mỹ phụ buồn bã thúc giục, dường như không chịu nổi loại tra tấn hư không này, mông tròn mập mạp ngồi trên đùi hần, uốn thẳng người xuống, kề sát bên hông thiếu niên, đói khát không chịu nổi mài, giãy dụa.

”eo ư? Như vậy sao?” Bảo nhi đang ngồi dưới người mỹ phụ, được cái mông to tròn của nàng ôm, cố hết sức nâng lên, để hạ thể tiến sát vào giữa hai chân của mỹ phụ.

Giống như cây gậy thịt trắng ngọc nhỏ kia, cắm vào thân thể đã lâu của nàng...”. “À, Nam Cung Uyển lại lần nữa lên cao trào, đậu lên thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Bảo Nhi, miệng thở hổn hển, trên trán đã ướt đầm mồ hôi.

Không có vui vẻ thật sự, nhưng đã khiến cô cảm thụ được khoái cảm như đang run rẩy này.

Áp lực trăm năm, một khi được phóng thích thì nàng càng thêm tham cầu cảm giác vui thích trên thân thể này.

“Tiểu bại hoại, thoải mái không?” Nam Cung Uyển mỉa hoặc ôm lấy hắn, ghé vào bên tai thiếu niên, thấp giọng mập mờ nói.

Trên đời này có thể hưởng thụ sự hầu hạ mỉa công của Bắc Minh Tiểu Uyển, ngoại trừ trượng phu của nàng, cũng chỉ có tiểu bại hoại không biết xấu hổ trước mắt này, mỗi ngày cầu xin nàng hút sữa.

“A, thoải mái... Nhưng mà, tỷ tỷ thật nặng nha...”... Đây là nở nang, hiểu không? Thật sự là một tiểu quỷ cũng không hiểu nửa điểm!” Hi hi, tỷ tỷ nói rất đúng không? Đúng là rất lớn, ” thiếu niên cắn môi trộm cười trộm, vươn tay ra, xoa xoa hai dãy núi tròn trịa trước ngực Uyển Nhi tỷ tỷ, nặng trĩu, đích xác rất nặng! Nếu trong ngực tỷ tỷ có nước sữa, vậy thì tốt rồi.

“Hừ!” Sau khi sờ vài cái, mỹ phụ lại lắc nhẹ vòng eo. Thiếu niên dưới chân nàng cũng có thể đuổi kịp tiết tấu của nàng, lại tiếp tục mài giũa cơ thể một lần nữa. Nàng đỏ mặt, thở hổn hển, hưởng thụ cảm giác mơ hồ xuất hiện trong cơ thể.

Cùng mỹ phụ mê mông ngày ngày đều rèn luyện vui vẻ, thiếu niên nhỏ nhắn trắng nõn, bắt đầu từng chút từng chút ngẩng đầu... Cực Âm, Sinh Dương.

... Lại mấy ngày nữa, một vị nữ tử áo trắng như tiên theo đường núi, chậm rãi đi lên đỉnh Thiên Nhân Phong.

“Tỷ tỷ, Hi Nguyệt tỷ tập trung!” Tiêu Hi Nguyệt ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên ngồi xếp bằng trên biển hoa trên sườn núi, trước mặt là một tấm tranh, đang cao hứng vung bàn tay nhỏ bé lên với nàng.

“Bảo nhi” Tiêu Hi Nguyệt đi tới, nhẹ giọng nói với hắn, không nhìn bức họa trước mặt hắn.

“Tỷ tỷ có tâm sự à?” Bảo nhi dừng bút lại, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, liếc mắt một cái ngay dưới khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng của vị tiên nữ tỷ tỷ này, nhìn ra có chút phức tạp phiền não ẩn giấu trong đó.

Tiên nữ tỷ tỷ như vậy, biểu hiện phiền não khác với Uyên Nhi tỷ tỷ. Ừm, một bên là sóng ngầm bắt đầu khởi động, một bên là trong xao động, một bên không phát tiết ra là sẽ mắc bệnh, một bên không phát tiết sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, giọng nói êm tai như thiên âm êm tai: “Có một số... phiền não...” Thiếu niên gật đầu, ngâm nga một hồi lâu rồi mới nói: “Ta trực tiếp hỏi tỷ tỷ ngươi, tỷ tỷ chắc chắn không trả lời, đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt im lặng nhận.

Không biết nên nói thế nào, đã tới gần rèn luyện, phiền não trong lòng lại tăng lên, trước là phiền não, sau này cũng phiền não.

“Vậy tỷ tỷ cảm thấy, nên làm thế nào mới có thể giải quyết phiền não trong lòng đây?” Bảo Nhi kéo nàng ngồi xuống, hai người sóng vai ngồi trong biển hoa, Bảo nhi cũng không có gì là nam nữ, trực tiếp ôm lấy đầu gối tiên tiên tỷ, đưa đến trước mặt nàng hỏi.

Cử động thân mật của hắn không khiến Tiêu Hi Nguyệt cảm thấy phiền chán, bảo nhi chỉ là một đứa trẻ tham chơi mà thôi.

Nhưng đứa bé này, lại có nhiều chuyện phiền não hơn so với nó.

“Có lẽ...” Tiêu Hi Nguyệt trầm ngâm một lúc lâu, rồi lắc đầu. “Ta cũng không biết “Tỷ tỷ kia có thể tìm ra cách trong Tiên Vân tông sao?”.. “Không thể, không thể... Haizz, xem ra tỷ tỷ phải ra ngoài một chuyến rồi, rèn luyện đúng không?” “Ừm”, bảo nhi đơn thuần nói lại một câu, Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi gật đầu, trong lòng hạ quyết định.

“Tỷ tỷ...” Thiếu niên lắp bắp muốn nói gì đó, mắt to nhìn về phía nàng.

“Được” Tiêu Hi Nguyệt đồng ý, chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ của hắn: “Mặt, ta sẽ đi U Minh giới một chuyến, tìm mẫu thân cho tử.” “Bảo Nhi nhào vào lòng nàng, vui vẻ không thôi, loại vui sướng xuất phát từ nội tâm này cũng xua tan nỗi buồn trong lòng Tiêu Hi Nguyệt suốt mấy ngày qua, giống như sương mù che lấp phía trước, thoáng cái mở ra một con đường giúp nàng chậm rãi đi về phía trước.

Ít nhất bây giờ, có một con đường.

“Tử tử, có phải rất nguy hiểm không? Lúc trước con vẫn luôn ở U Minh giới, mẫu thân nói bên ngoài nhiều quái vật...”

Không biết, tử tử lợi hại bao nhiêu?”... rất lợi hại, ha ha... tử tử nói chuyện thật dễ nghe hơn mẫu thân, thật sự không lừa người., Thanh âm của mẫu thân cũng dễ nghe, nhưng tử tử là dễ nghe nhất, êm tai hơn cả mẫu thân và Uyển Nhi tử tử!” “Hi hi”, tử tử ân cần... “Tiêu Hi ôm hắn, đứng dậy, đưa mắt nhìn Thiên Nhân Điện, vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi tan bên tai.

“Tử tử phải đi sao? Không đi cùng Bảo nhi, Uyển Nhi tử tử cùng nhau ăn cơm sao?” Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Không phải chia cách, cuối cùng sẽ gặp lại “A!”

“Bảo Nhi sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng dáng tuyệt mỹ của nàng rời đi, bỗng nhiên phát tay hô lớn: “Được rồi, chờ mong lần sau tử tử gặp mặt, ta, Uyển Nhi tử tử, đều là uẩn khúc! Ta vô cùng mong đợi gặp lại tử tử!” Trong Thiên Nhân các truyền đến một tiếng chửi nhỏ: “Tiểu quỷ...”

Tiên tử tu hành (lục) bộ thứ nhất hoàn thành.

chương thứ sáu mươi hai, tiên tử tu hành giờ 2 ngày 2, Tiêu Hi Nguyệt về Minh Nguyệt cư.

Khi đi ngang qua căn phòng nhỏ ở giữa sườn núi, Tiêu Hi Nguyệt dừng chân do dự một chút, sau khi nhìn mấy lần mới đi lên đỉnh núi.

Hắn nhất định sẽ lên núi, cũng không cần... Quả nhiên, Tiêu Hi Nguyệt vừa mới lên đỉnh núi, lão già chân sau đã tới, trên khuôn mặt già nua nở nụ cười nịnh nọt: “Tiên tử, ngài vừa rồi muốn tìm lão nô sao? Lão nô nhìn thấy ngài...” Làm cái gì? Tiên tử ngài vừa rồi nói...?” Lý lão hán vẻ mặt khiếp sợ, cách mấy ngày sau., Tiên tử lại muốn? Hắc hắc, có phải là hạ thân ngựa ngáy vô cùng hay không, rất cần cà sa của hắn để ngừng ngựa ngáy?” Ta nói, xong, Tiêu Hi Nguyệt buông quyển sách trong tay xuống, một đôi mắt trong trẻo yên tĩnh, thản nhiên nhìn người trước mắt này, đối với thân thể nàng có khát vọng lão tạp dịch điên cuồng như vậy.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như một vũng nước sâu không thấy đáy, không nhìn thấy bất cứ gợn sóng nào.

Chỉ có lão hán biết, tiên tử lạnh lùng như vậy, khi bị gian phủ toàn thân đổ lạng, mới có thể phát ra tiếng rên rỉ liên miên không dứt, thanh âm kia, mới thật làm cho người ta nghe đến cứng cáp, muốn cuồng gian mấy canh giờ mới có thể tiêu hỏa! Chỉ là, tiên tử vì sao lại bình tĩnh cầu hoan như vậy? Chẳng lẽ nói...” Tiêu Hi Nguyệt không muốn làm, thanh âm bình thản giống như cùng người khác tán gẫu, mà không phải sắp phát sinh một đoạn dục vọng nóng bỏng hương diễm của lão hán này.

Hơn nữa, còn là một đoạn thời gian chuẩn bị kéo dài mấy canh giờ, bị gây thối to lớn uy mãnh rút ra lấy mấy vạn lần, gian xảo đến thân thể tiên tử mềm nhũn, bị đùa bỡn ra rất nhiều tư thế, toàn thân trên dưới đều bị đùa bỡn vô số lần vui vẻ.

Dục vọng muốn được hoan đàm, cùng nàng giờ phút này bình tĩnh thanh lãnh, tạo thành phản tác dụng khó có thể tưởng tượng, giống như hai vị vai chính vui mừng này là tương phản.

“Muốn, đương nhiên muốn! Lão nô lúc nào cũng muốn, không nhớ tiên tử!” Lý lão hán cắn răng, hạ quyết tâm trong lòng, cả gan đi tới trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào hai con ngươi của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt hơi chuyển động, nhìn xuống dưới, thấy được cây gậy thịt cực lớn của ông lão kia, đẩy đũng quần lên một cái lều, đứng thẳng.

Chính là cái này, đem nàng thân thể phá vỡ, lại cùng nàng rất vui đùa rất nhiều lần, cắm thật sâu vào nàng phía dưới thể nội, qua lại xen vào, quấy nhiễu, để nàng hưởng thụ tại trên thân thể hoan hỉ.

Hôm nay, cứ như vậy kết thúc.

“Vậy thì làm đi...” Tiêu Hi Nguyệt giờ bàn tay ngọc lên, chậm rãi đặt lên đũng quần của lão già, nhẹ nhàng áp vào phía trên, năm ngón tay trắng nõn mảnh khảnh, cách quần vải thô, vuốt ve trên gậy thịt nóng rực của lão già, sức nóng kinh người kia nàng đã cảm nhận được.

“Tiên tử!” Lý lão hán giật mình một cái, sáng khoái suýt chút nữa trực tiếp bắn ra, không phải là thoải mái, mà là quá kích thích! Tiên tử còn từng vén từ mật hạt cho nàng, ngược lại dùng chân ngọc trấn an cặp đùi gà của hắn nhiều lần, nói vậy tay nghề của tiên tử cũng khẳng định vô cùng tốt.

“Tiên tử, lão nô đêm nay nhất định sẽ cho ngài hưởng thụ tốt nhất!” Lý lão hán đoán được ý định của nàng, trên mặt lộ ra vẻ hèn mọn cùng đắc ý, kéo dây lưng một cái, Nộ Long dưới háng lần nữa giương nanh múa vuốt xuất hiện trước mặt tiên tử.

Thân hình cực lớn màu đỏ thẫm, gân xanh dữ tợn như cuộn rồng quấn trụ, đầu rùa màu đỏ tươi to bằng nắm tay trẻ con cùng với mắt ngựa đang mở ra, nước đọng trong suốt mang theo mùi xú uế nồng nặc phả vào mặt, khiến Tiêu Hi Nguyệt

giơ tay nắm lấy thân thể hắn, mũi không khỏi nhăn lại, quay đầu sang một bên, không chịu nổi mùi vị nồng nặc này.

“Hắc hắc, tiên tử, đêm nay... Có ngài hưởng lạc!” Lúc này, lão hán lại mấy ngày không thể cùng tiên tử làm, nhịn nhiều ngày như vậy, đêm nay cuối cùng có thể phát tiết ra.

Tiêu Hi Nguyệt chỉ cảm thấy bụng dưới run rẩy một hồi, giống như tinh tú nóng hổi của lão tạp dịch, đã chui vào sâu trong huyết của cô, thậm chí là dùng quy đầu bá đạo phá vỡ cung cảnh của cô, chui vào trong cung điện nóng rực, đầu rùa ngâm trong lòng cô không kìm được mà chảy ra mật ong, phối hợp bắn ra nồng đậm... Đây không chỉ là tưởng tượng của cô..., Nếu đã đồng ý với hắn, vậy đêm nay, không, chính là kế tiếp, một khắc sau, nàng sẽ bị lão tạp dịch này lần nữa dùng gậy thịt to cắm vào, lần nữa bị hắn dùng đầu rùa nghiền cứu bắc hoa., Cũng bị hắn dùng dương tinh quán đầy hạ thể lần nữa, toàn thân run rẩy vì bị bắn vào dương tinh, không ngừng rên rỉ...” Tiên tử, quả nhiên ngươi rất muốn sao?” Lý lão hán quan sát sắc mặt, nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ của tiên tử hiện lên rúng động, ánh mắt bắt đầu có chút mê ly, khóe mắt càng là xuân ý chảy ra., Làm sao còn không biết suy nghĩ trong lòng nàng? Lúc này, hắn đưa tay tới, túm lấy bộ ngực của Tiêu Hi Nguyệt, năm ngón tay nắm lấy cả ngọn tuyết phong tròn trịa mềm mại của nàng, thích ý vuốt ve, lại dùng tay kia nắm lấy cánh tay Tiêu Hi Nguyệt, nắm một cái, để tiên tử trắng như tuyết bàn tay nhỏ bé chạm vào đầu con rùa của nàng.

“Ngươi...” Đầu rùa có xúc cảm hơi nóng, khiến Tiêu Hi Nguyệt như bị điện giật, vô thức muốn rút tay lại.

Nhưng cánh tay khô héo của lão già kia lại nắm chặt bàn tay ngọc của nàng, kéo mạnh không cho nàng rời đi: “Tiên tử, đêm nay con thỏa mãn lão nô đi? Lão nô đã mấy ngày không làm với ngài rồi, không phải ngài đã sớm nghĩ ra rồi sao?”... Không có “Tiêu Hi Nguyệt phủ nhận.

“Không có? Lão nô không tin!” Lý lão hán nghĩ đến hắn đã làm nhiều lần như vậy, nhưng đến bây giờ vẫn còn chưa có chinh phục tiên tử lạnh lùng trước mắt, trong lòng liền tức

giận, thêm nữa ngày mai chính là ngày tiên tử rời đi, càng là ngày càng tham gia.

Phải gấp đến độ không chịu nổi nữa.

Hắn quyết định đêm nay sẽ tốc chiến tốc thắng, phải một ngày giả vờ giả vịt dâm dục tiên tử kêu gào, hạ thể phun ra một cổ cổ dâm dịch, tiếng ai oán cầu xin tha thứ mới chịu buông tha nàng! Để nàng biết sự lợi hại của mình!”, Lão nô đến rồi!” Lý lão hán ép xuống, hạ thể trực tiếp đặt lên hai chân của Tiêu Hi Nguyệt, bờ môi hắn nở một nụ hôn lung tung, hưng phấn thở hổn hển: “Tiên tử, lão nô lập tức hầu hạ ngài!” Hai tay hắn không ngừng vẽ vờ., Thuận thực cởi dây lưng của tiên tử, thô lỗ kéo ra, lại cởi áo lót trắng nõn của nàng ra, chỉ lộ ra âm liên trắng như tuyết không có lông, lão hán liếc mắt nhìn càng thêm hưng phấn, hạ thể một chút, đầu hủ khinh xe nhẹ đường quen đâm vào trong âm hồn còn đọng lại của Tiêu Hi Nguyệt.

Đầu rùa màu đỏ thẫm vừa thô vừa to, cứng rắn căng ra âm hộ trắng nõn còn ướt át, hai cánh môi mập mạp bị ép tách ra, kẹp chặt lấy đầu rùa, cánh cửa chặt chẽ bị cưỡng ép xâm nhập vào., Lỗ ngực khô khốc bị cái đầu rùa thô to đâm vào, ngọc thủ hạ của Tiêu Hi Nguyệt theo bản năng bắt lấy thân bông của hai mươi lăm hai mươi sáu phân của lão già kia, môi son khẽ mở, một âm tiết tuyệt vời từ trong cánh môi mềm mại nhảy ra: “Đau...” Mỹ nhân bị cắm vào, lông mày nhíu chặt, tiếng kêu đau đớn.

Cảnh tượng tuyệt vời kích thích như thế, chỉ sợ các nam nhân trên đời này nhìn thấy đều sẽ nảy sinh lòng thương hại, dừng động tác gian dâm mỹ nhân lại một chút, trấn an một phen, để mỹ nhân chảy ra mật, lông mi giãn ra, xuân triều sôi trào., Có thể tiếp nhận cây gậy thịt vừa thô vừa to, sau đó lại giơ gậy đi về phía trước, chậm rãi thăm dò theo Bội đũa ướt nhẹp, nhìn mỹ nhân dưới háng khi thì nhíu mày, khi thì rên rỉ, khi thì mở đôi mắt xuân ý nồng đậm, định thần nhìn mình, im lặng chịu đựng cây gậy thịt tiến vào.

Loại tư vị này, không thua gì gian dâm dâm đã khoái cảm, chắc hẳn nam nhân trong thiên hạ nhìn thấy mỹ nhân dưới khó tiến vào, mà giấy dựa run rẩy, không chịu nổi bộ dáng nhu

nhược, đều sinh ra hào hùng tráng chí thuộc về nam nhân, thương tiếc mỹ nhân một phen, lát nữa lại cắm vào.

Nhưng, lão hán vẫn còn tâm tư trừng phạt mỹ nhân, không chịu dẫn hắn theo lịch luyện, quyết tâm, thắt lưng lại dùng sức, hướng về phía trước một đỉnh! Phốc! Đầu rùa to lớn mạnh mẽ tách cánh cửa âm hộ của mỹ nhân ra, gạt ra hai đôi môi âm miều mỹ miều, vùi vào trong âm hồn khô khốc của mỹ nhân.

Huyệt Vô Cầu vốn dĩ là Nhất Tuyền Thiên, giờ phút này lại bị mai rùa cưỡng ép cắm vào, lỗ thịt phần nộn bị lấp đầy, nhất tuyền thiên biến thành cái miệng nhỏ nhắn hình bầu dục, cắn lấy gậy thịt thô to của lão hán.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ run rẩy, ngón chân co rút lại, cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền tới từ phía dưới, gần như không thua gì cảm giác xé rách bị hấn phá thân đêm qua.

Một tay của nàng nắm chặt lấy thân gậy của lão tạp dịch thô to, theo bản năng không nên để cho hắn đâm nhanh như vậy.

Nhưng lão hán bỏ mặc, hạ thể lại dùng lực, đầu rùa to lớn tách ra thịt non nho nhỏ của Tiêu Hi Nguyệt tầng tầng lớp lớp, hung ác mà thẳng tiến, đủ cắm nửa cái, mới bởi vì hình dạng của Tiêu Hi Nguyệt quá khô khốc, cộng thêm sau khi đau đớn, nàng kẹp chặt Âm Dương, thịt bông hung ác mới bị ép vây khốn.

“...” Bị lão già kia cắt một cái, Tiêu Hi Nguyệt há miệng nhỏ, quên cả hô hấp, cảm giác xé rách mãnh liệt khiến thân thể của nàng như muốn nứt ra, bị cây gậy thịt to lớn kia chia làm hai nửa.

“Tiên tử!” Lý lão hán thở phào một hơi, tiên tử nhú mào đau đớn, hắn cũng không dễ chịu gì, đầu rùa tuy đẩy ra chính là bắp đùi mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, nhưng tiên tử mấy ngày không bị hấn dùng gậy thịt to lớn đâm đâm qua, nàng khẳng định không có nam nhân khác, cho nên hình dạng của tiên tử lại khôi phục vô cùng chặt chẽ., Như một huyệt Bạch Hổ mật của nàng, khi khép lại, chỉ có thể lờ mờ trong hai miếng thịt đôi môi trắng nõn, nhìn thấy một chút khe hở màu hồng, ngay

cả Âm Đế cũng không thể nhìn thấy, không thể để hấn sau khi gian dân nhiều lần, tiên tử then thùng âm tục mới lộ ra., Lại bị âm mao của hấn mao một phen, tiên tử âm nghịch sẽ biến cứng, trong lúc co rút cố ý dùng lông mao đi mao, tiên tử mới có thể ngừng rên rỉ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, ngọc chân đá loạn, bị gian dân đến không thở nổi.

“... Ngươi!” Động tác cắm vào ngừng lại, Tiêu Hi Nguyệt hòa hoãn một chút, dù sao nàng đã không còn xử nữ, huyết mật cũng đã bị cây gậy thịt thô to của lão hán chiếu cố nhiều lần, hình dáng giống như đã nhớ kỹ loại cảm giác này, đau đớn sau đó là cảm giác như thủy triều ập tới.

“Hắc hắc...” Lão hán hưởng thụ liếc mắt nhìn xuống dưới, một nửa gậy thịt cắm vào trong huyết của nàng, một huyết Thiên mật bị một cái động hình bầu dục, tiên tử thuần khiết đôi môi mấp mạp mềm mại, như mở cái miệng nhỏ ra, ngượng ngừng lại bất đắc dĩ cắn vào thân bông của hấn.

Hình ảnh này, sao lại có thể nói là tuyệt diệu? Càng đừng nói tới chuyện đầu và thân rùa bị một huyết mật ngọt mềm hẹp của Tiêu Hi Nguyệt bao trùm, mỗi một lần ăn luật động trong mép trần của nàng, lão hán đều có thể cảm nhận được rõ ràng, đầu rùa và thân bông không lúc nào không được trấn an, mằm trong Hồn muội tiên tiên tựa như một đôi bàn tay nhỏ bé, vuốt ve chiếc đũa lớn của hấn.

khoái cảm loại này, làm cho người ta nhìn không được mà cảm thẳng vào, nắm lấy nàng! Có lẽ đã thích ứng với cảm giác thịt gậy cắm vào mật, lông mày Tiêu Hi Nguyệt nhú chặt, chậm rãi giãn ra, nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “Ngươi... sao còn thô lỗ như vậy?” Lý lão hán ngoài ý muốn hiểu ý tứ của tiên tử: Ta và ngươi cũng đã vui vẻ nhiều lần, thâm huyết của ta ngươi cũng không phải chưa từng nếm qua., Tại sao lúc đâm vào vẫn thô lỗ như vậy? Nhẹ chút, không được sao? Lời nói khẳng định không phải như vậy, tiên tử nói không ra lời như vậy, nhưng ý tứ khẳng định là vậy!” Hắc hắc, tiên tử xin tha thứ cho lão nô đi, lão nô là nóng lòng, lão nô.

Đã chịu đựng nhiều ngày rồi!” Lý lão hán ân cần nói, đồng thời cẩn thận quan sát vẻ mặt của tiên tử dưới khó, thấy nàng

cắn đôi môi đỏ mọng, giống như đang cảm thụ cây gậy thịt trong huyết, chịu đựng khoái cảm kích., Nhưng không mở miệng nói nhiều, lão hán liền biết, tiên tử tán thành cách nói này của hắn! “Tiên tử, người làm người thật tốt!” Lý lão hán không tiếp tục xen vào, gậy thịt dưới háng chỉ bật lên vài cái., hưởng thụ khoái cảm được bị Tiêu Hi Nguyệt Vũ bao bọc, một đôi tay cũng không nắm lấy nàng, hiện tại có cây gậy thịt cắm sâu tiên tử, tiên tử giờ phút này muốn chạy trốn, nhô ra cũng không dễ dàng gì., Huống chi còn phải chống thân thể mềm mại chạy trốn? Một khi cái chùy lớn uy mãnh dưới háng của hắn đâm vào huyết mật tiên tử chặt chẽ, đầu rùa như bị kẹt ở trong đó, muốn nhô ra chỉ có thể chờ hắn bắt tinh, huyết mật tiên tử bị hắn tưới tiêu nồng đậm một phen, nước tràn đầy, lúc trong huyết mềm xốp có thể rút ra.

“Lão nô rất thích tiên tử!” Lý lão hán cúi người tiến lên, thân thể khô quắt đúng là tiến lên ôm lấy thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, lồng ngực gầy gò đặt trước ngực tiên tử đầy đặn tròn trịa, đè đôi nhũ ngọc hoàn mỹ không tỳ vết kia xuống đất.

Mặc dù Tiêu Hi Nguyệt còn mặc quần áo, nhưng dáng vẻ mượt mà của cô vẫn khiến người ta thấy điên cuồng.

Mà lão hán, chẳng những có thể nhìn, còn có thể sờ, có thể nắn, có thể thỏa thích thưởng ngoạn, hơn nữa còn là xé quần áo tiên tử, giật xuống áo ngực của nàng, để song nhũ bung ra, một bên ra sức đâm đâm tiên tử, nhìn gương mặt xinh đẹp ửng hồng của nàng, một bên vuốt ve thân thể tuyết thể kiều mị của nàng, hưởng thụ khoái cảm của cục cháo tiên tử.

Chẳng qua, giờ phút này lão hán cũng đã nhập vào cơ thể nàng, cũng bắn tiên tử nhiều lần, huống chi chơi đùa một đôi ngực trắng như tuyết của nàng? Bộ ngực hoàn mỹ như thế nào cũng bị hắn chơi đấy! “Tiên tử!” Lý lão hán hưng phấn khó nhịn áp chế Tiêu Hi Nguyệt bên dưới, một tay vòng ra sau lưng nàng, ôm lấy thân thể nàng cơ hồ muốn nằm xuống, một tay khác vuốt ve bộ ngực đầy đặn của nàng, thỏa thích xoa bóp đôi tỷ thí.

Trong tiếng thở dốc, đôi đũa non nỡ nà màu phấn hồng của Tiêu Hi nhanh chóng cong lên, bộ ngực sữa sữa bị lão già vò thành từng hình dáng dâm dục, quần áo và áo ngực lộn xộn không ra hình thù gì.

“Không...” Nàng cắn môi, cổ hết sức lắc đầu.

Lý lão hán lại biết, không phải phản đối hấn đùa giỡn ngực nàng, mà là nói không nên ở chỗ này.

“Tiên tử, ngài muốn nói gì?” Lý lão hán trêu chọc nàng nói chuyện, nghe thanh âm như tiếng trời, thế là bắt đầu uốn thẳng hạ thể, đầu rùa lần nữa làm tiên phong mở đường, ra sức khai khẩn bên trong đã có chút ướt át, tách ra thịt mềm mại xinh đẹp, từng chút từng chút một chui vào.

Đồng thời.

Lý lão hán hèn mọn lấy tay lột áo ngoài Tiêu Hi Nguyệt ra, gây thịt từ từ cắm vào huyết mạch của nàng, thưởng thức một phen bộ ngực hoàn mỹ của tiên tử chống lên yếm sen, hai trái sữa sữa nhô ra tuyệt vời trong yếm, sau đó mới vươn tay ra, chui vào trong yếm sen, một tay bắt lấy bộ ngực mềm mại của nàng.

Thịt sữa của lão hán biến hóa trong lòng bàn tay thô ráp, màu son phấn mềm mại bị bàn tay nghiền nát, hoặc là thịt sữa rung rung, róc mỏng bơi lên yếm. Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt, hạ thể run rẩy co rút lại, gắt gao kẹp chặt lấy thân thể thịt thô to của lão hán xâm nhập vào trong cơ thể nàng.

Hai người tính khí, gắt gao cùng một chỗ, dục hỏa đã nhen nhóm, tính khí song phương đều đang khát vọng đối phương, mà giờ phút này, cây gây thịt lão hán cắm vào từng chút một, tràn đầy chiếm lấy huyết Hoa của tiên tử.

“Không... à không, nơi sâu nhất hang mật bị một cái đầu rùa đập vào, cảm giác vừa quen thuộc vừa nóng như lửa, khiến cho Tiêu Hi Nguyệt hắt cái cảm tron bóng ưu mỹ lên, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc vui thích, rên rỉ một tiếng thật dài.

Sau đó nằm trên ghế, ngày thường nàng gảy đàn, đọc sách, viết chữ, ngồi gần vườn hoa, ngắm người. Nàng ngay cả xiêm y cũng bị lột sạch, quần lót còn lưu lại trên đùi, liền bị lão tạp dịch nửa sườn núi đi tới tách ra hai chân, dùng gậy thịt quán xuyên qua thân thể của nàng.

“Tiên tử, người nói cái gì? Không muốn? Không muốn xen vào âm huyết của người? Hay là không nên đùa giỡn nhũ non của người?” Lão hán nheo mắt lại, thư thái thoải mái ngay qua ngày, hình Nguyệt tiên tử xinh đẹp nhất tu chân giới thanh lãnh nhất, dùng ngôn ngữ thâm tà nhất, làm bản sự thuần khiết của nàng, dùng nhục bổng uy mãnh nhất, gian thâm thân của nàng, dùng điên cuồng nhất thâm lộ, mới có thể làm cho tiên tử khuất phục! Hắc hắc.

“Đừng lo lắng, đừng có ở đây...” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ nói ra những lời này, trong huyết bị cắm một cây gậy thịt vừa thô vừa to, thay thế cho khoảng không trống rỗng. Thịt trong huyết bị ngọn lửa nóng thiêu đốt đến mức khó chịu, tiếp tục lão đảo, khiến cho tiếng nói của cô đứt quãng, đủ để thấy được sự kích thích mãnh liệt của cây gậy thịt.

Lý lão hán không đáp lời, chậm rãi rút thịt ra, một tay khác rơi xuống trên mông của nàng, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi nhìn hắn, phảng phất từ trong ánh mắt của lão tạp dịch hiểu rõ hắn muốn làm gì.

Tiêu Hi Nguyệt không cự tuyệt, chỉ đỏ mặt, thở hổn hển, quay đầu nhìn về phía bên kia, ngực sữa bị hắn vuốt vuốt, huyết mật hạ thân tận lực buông ra lực đạo xiết chặt, để gậy thịt có thể thuận lợi rút từ trong huyết mật bướm của cô ra, cho đến khi chỉ còn lại một cái đầu rùa kẹt ở bên trong Âm hộ. Hai người ngừng thở, cực kỳ đồng bộ.

Sau một khắc, Lý lão hán dùng sức chống lưng, cắm mạnh vào.

“A ha ha!” Tiêu Hi Nguyệt thất thanh ngâm, đưa tay che lại.

Miệng nhỏ, thế như chẻ tre cắm vào bên trong lỗ hồng trống rỗng của nàng, huyết mật hẹp đã sớm tận lực lỏng, hoan

ngheh cái cây dương cụ này đến, làm cho gậy thịt thô dài cắm đến cùng, lần nữa đâm vào phía trên bắc hoa của nàng.

Nước tràn ra, hình dạng của tiên tử không còn khô khốc, mà biến thành bộ dáng thích hợp cho lão đầu loa to lớn gian dân thiếp lập đi lập lại.

Lão già kéo cái mông gầy gò ngăm đen, vòng eo dùng sức tiến lên phía trước, để cho đầu rùa dính theo bắc hoa của Tiêu Hi Nguyệt, ý đồ chui vào chỗ sâu trong cung điện, nhưng cuối cùng bị tiên tử cắm vào cao trào, mái tóc càng nhỏ hẹp, huyết mật mật mật, thế nào cũng không thể cắm vào.

Chỉ có trên cao trào Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ, mất đi thần trí, bắc hoa của cô mới như đóa hoa mềm mại nở rộ, có thể để cho đầu rùa to lớn của lão hán kia chen vào, chui vào bên trong thai của mình.

Một lát sau.

Tiêu Hi Nguyệt giờ bàn tay ngọc lên, đẩy lung tung lồng ngực của hắn, vỗ vỗ lấy nàng, thân thể cũng đang giãy giụa, tựa như không muốn lại bị bám vào như vậy, nàng vạn phần khó chịu.

Tiên tử bị ép không nói nên lời, chỉ có thể dùng động tác để biểu đạt ý tứ của mình.

Thấy vậy, Lý lão hán kéo cái mông căng thẳng, mới chậm rãi buông lỏng lực đạo, liều mạng gánh lấy đầu rùa nhụy hoa của nàng, cũng hòa hoãn lại.

Hai người tính khí gắt gao cùng một chỗ, dâm khí tràn đầy trước miệng chất lỏng trơn bóng.

“Hô hô” Tiêu Hi Nguyệt cùng Lý lão hán, cơ hồ là đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Lý lão hán thoải mái nheo mắt lại, hưởng thụ cảm giác bị tiên tử ẩm ướt hẹp hòi ngâm trong mật huyết.

Còn Tiêu Hi Nguyệt thì thân thể mềm mại, mềm nhũn nằm ở trên ghế dài, há miệng thở dốc, trên trán và mũi xinh đẹp đỏ đầy mồ hôi, bàn tay nhỏ bé vô lực đặt lên vai lão già, rên rỉ thở dốc, bị cái tát vừa rồi làm cho mất đi hồn phách.

Hai người vừa rồi phối hợp phân cao thấp, một người hung ác đâm vào, một người thì dùng lực đạo phối hợp với bộ lạc đang

mở ra, sau khi cắm mạnh vào, hai người dùng tính khí gắt gao chống đỡ đối phương, một tên dùng đầu rùa to lớn liều mạng chống đỡ, một tên khác thì dùng bắc hoa mềm mại, nghênh đón đỉnh đầu rùa.

Nhưng cuối cùng vẫn là cái đầu rùa hung ác bá đạo hơn một ít, đỉnh nhòm nhoàm biến thành hình đẹp, yết hầu sâu nhất bị ép đè xuống, khiến tiên tử phảng phất ngũ tạng lục phủ đều bị đẩy đến cổ họng.

Đơn giản là thủ đoạn bỉ ổi mà lại hung ác như vậy, kéo dài trọn vẹn hơn mười hơi thở, trong thời gian này hai người gần như hết hít thở, đơn thuần dựa vào một hơi chống đỡ.

Lão già kéo chặt môn, dùng sức cắm sâu vào, sống chết kề vai phía trước, Tiêu Hi Nguyệt thì cắn chặt răng, dùng Biện Hồn chăm chú làm, dùng Bhụy hoa mềm mại chống đỡ đỉnh đầu rùa.

Đầu rùa và tâm hoa, hôn môi khép lại mấy chục hơi thở, dán chặt vào nhau độ sức, cuối cùng vì Tiêu Hi Nguyệt không chịu nổi, bàn tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực lão già, giấy dựa khổ sở, xoay người, lắc lắc đầu, suýt nữa khóc thành tiếng cầu xin tha thứ, lão già mới buông tha nàng, đầu rùa lùi lại một khoảng cách nhỏ, lúc này mới khiến cho bắc hoa của Tiêu Hi Nguyệt có thể nghỉ ngơi một chút.

Hai người thở phì phò, ai cũng không nói gì, lão già vẫn như cũ cắm sâu vào Tiêu Hi Nguyệt, đầu rùa hôn lên tim nàng, một bàn tay thô ráp vuốt ve bộ ngực trắng muốt như ngọc của nàng, năm ngón tay rơi vào trong thịt ngà sữa xoa xoa.

So với hai người vừa rồi dùng vũ khí của riêng mình, làm kích thích không tiếng động độ sức, ngực sữa bị thương thức như ăn điểm tâm mà thôi.

“Tiên tử, lão nô lần này lại thắng!” Lý lão hán có chút đắc ý, tranh tài như vậy tự nhiên không phải là chính thức, chỉ là mấy lần trước hai người giao hoan, lão hán vô sự tự thông, dựa vào chính gây thịt thô to học được kỹ nghệ —— lúc tiên tử đang muốn cao trào, hấn liều mạng đỉnh đầu, kết quả lại nhìn thấy tiên tử bị đỉnh đầu quy trọn mắt há mồm, bàn tay nhỏ bé chụp

loạn, bộ dáng bị đĩnh không nói nên lời, liền cảm thấy vạn phần sáng khoái.

Thử hỏi dưới chân trời, có thể dùng gậy thớt Nhật được Hi Nguyệt tiên tử nói không ra lời, chỉ có thể dùng động tác để kháng nghị, trừ hấn ra, còn có thể là ai? Vì thế lão hán lại thí nghiệm mấy lần, mỗi lần tiên tử đều hết sức kháng cự, nhưng bị hấn cưỡng ép làm nhụy hoa, làm cho rung đùi đắc ý, mái tóc rối tung, giầy dựa muốn chạy trốn, nhưng lại bị cái chùy lớn của hấn cắm vào, chỉ có thể ngạnh kháng mệnh chịu đầu rùa của hấn chém giết mà thôi.

Cứ như bây giờ, liễu mạng cắm sâu, lại cắm đầu vào tim không buông, thân thể Tiêu Hi Nguyệt sẽ mềm oặt đến không thể động đậy, làm sao cắm vào nàng cũng không phản kháng.

Khiến cho lão hán ngạc nhiên chính là, tiên tử lúc này chẳng những chủ động mở ra lực đạo bó chặt lỗ chân chim để hấn liễu mạng cắm vào, hơn nữa sau khi thua, còn có dư lực mở miệng nói: “Thắng, thì thế nào?” “Thì sao?” Lý lão hán sùng sốt, cười hắc hắc, lần nữa uốn người đứng lên, đầu rùa tiếp tục áp chế, nặng nề chặn lại sự mềm mại như vòng thịt của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt vươn tay chặn lấy lồng ngực của hấn, cắn môi lắc đầu.

Không muốn thế nữa.

Quá sâu, quá khó chịu.

“Tiên tử, ngài là thừa nhận ngài thua sao?” Vốn loại tính khí này không chính thức đo sức, hai người cũng nói là đo sức, chỉ là lão hán cầm tiên tử chơi, kết quả vừa rồi tiên tử nói, lại gián tiếp thừa nhận, là đang dùng tính khí so tài với hấn... Hai người nam nữ rất thân thiết, đang so tài dâm đẳng.

Không liên quan gì đến thân phận, đẹp xấu, chỉ xem tính khí nam nữ, rốt cuộc là ai kiên trì được lâu một chút... Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, không nói gì, bàn tay ngọc lại chống vào bụng lão, bảo hấn.

Đừng để tâm can bị xao lãng nữa.

“Tiên tử, nếu như ngài đã thua, vậy xin đáp ứng lão nô một chuyện, mang lão nô cùng đi rèn luyện, thế nào?” Lý lão hán chậm rãi cảm gậy lên da, hai người kìm nén khí tức phát ra tiếng nước xì xì, từ dưới bụng nhỏ của Tiêu Hi Nguyệt, còn có thể nhìn thấy bộ dạng đầu rùa tròn vo dị thường, dâm dăng.

Tiêu Hi Nguyệt thở hỏn hển một tiếng, không đáp ứng hẳn.

“Tiên tử! Nếu như ngươi đáp ứng, lão nô về sau gian ngài... Không, là lúc làm việc, cam đoan không xen vào. Tiên tử ngài thích lão nô làm như thế nào, lão nô sẽ làm như thế, cam đoan không làm loạn!” Nói xong, thân thể lão hán ép xuống., Đầu rùa lại một lần nữa chống lại tim trắng nõn của nàng, âm thầm chạm vào môi, nam nhân mắt ngựa võ ra, cảm giác run rẩy khiến Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, nhưng vẫn không chịu đáp ứng, hàm răng trắng nõn cắn chặt môi đỏ hồng, nghiêng đầu sang một bên, tựa như đã chuẩn bị tâm lý ngoan cường cho lão tạp dịch.

Hai chân của nàng, từ đầu đến cuối đều chưa từng khép lại.

“Tiên tử, ngươi vẫn quật cường như vậy!” Lý lão hán nén lửa trong lòng, thân thể gầy còm ngăm đen trực tiếp ép lên, kéo yếm Hà Hoa của nàng ra, lồng ngực gầy gò nghiền ép lên nhũ ngọc hoàn mỹ của Tiêu Hi Nguyệt, hàm răng rắn chắc bị đè ép tiến vào trong thịt ngà trắng nõn, lại là một hồi khoái cảm mãnh liệt truyền đến.

Lão già há to cái miệng rộng, liếm lên càn cổ trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt, nửa người trên đè chặt ngực nàng, cảm thụ được sữa sữa mềm mại, thân dưới thì nhấc lên, cái mông ngăm đen hướng lên bầu trời buồn nôn, nói không nên lời.

Nhưng dưới cái mông ngăm đen này lại là hai cái túi đựng trứng cực lớn, lại xuống dưới, một cây thịt trụ to lớn sáng lấp lánh, gân xanh lượn lờ, từng chút từng chút rút ra khỏi đôi môi trắng nõn như tuyết.

Trắng nõn cùng ngăm đen, thô to và tinh tế, to lớn và hẹp, tạo thành một hình ảnh vô cùng hung ác, vô cùng dâm dăng.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt ghế ngọc dưới thân, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc vừa thống khổ vừa vui vẻ,

hạ thân đã tận lực buông lỏng, nhưng vẫn bị cây gậy thịt thô to kéo ra thịt mềm mại trong đôi môi âm nhu.

Đầu rùa thô to róc rách bấp thịt quyến rũ của nàng, trong huyết từ căng đầy trở nên trống rỗng, nhưng Tiêu Hi Nguyệt lại biết, nam nhân này sẽ cắm lần nữa vào, lại lần nữa lấp đầy trống rỗng trong thân thể nàng.

Cho nên, thân thể nàng trầm tĩnh lại, hình dáng của nàng lỏng lẻo, phối hợp với... lão hán, để cho gậy thịt thô to từ trong huyết của nàng chậm rãi rút ra.

“A ha ha...” Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ một tiếng, khỗ sở xoay đầu lại, nhìn về phía bên kia, ngọc thủ nhắc lên giờ lên bên miệng, cắn chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng.

Cái mộng đen của lão hán càng lúc càng giờ cao, từng sợi dâm dịch từ chỗ hai người giao nhau chảy ra, hoặc là nói, bởi vì tính khí của hai người có quan hệ rất chặt chẽ, chất bản là bởi vì lão hán đã rút gậy thịt ra, mới có thể từ trong huyết tiên tử chảy ra.

Rốt cuộc, cái mộng đen kịt của lão già cao lên điểm cao nhất, một cái gậy thịt thô dài chỉ còn sót lại một cái đầu rùa vẫn còn chôn trong huyết mật tiên tử, trên cây gậy thật dài tràn đầy chất bản thuần túy sáng bóng, thật giống như bao trùm một tầng chất trơn trơn, có thể làm cho hai người tiếp theo vừa giao hảo vừa có tiện.

Hết thấy nam nữ chiêm và chuẩn bị đều đã rất sẵn sàng, có dâm tính trơn nhẵn, đầu rùa thô to lại cắm vào trong huyết mật, chỉ cần cắm xuống, là có thể xuyên qua lòng ngực hẹp, đánh vào trên bắc hoa.

Mà tiên tử bị lão tạp dịch đè ở dưới thân, cũng không kịch liệt phản kháng, chỉ là hai cánh ngậm lấy đôi môi âm hiểm mang theo thân gậy co rút lại, giống như một cái miệng nhỏ khát vọng hút lấy gậy thịt.

Hết thấy đều đã sẵn sàng, nhưng lão hán lại một mực không có trực tiếp mặt trời đi vào, hấn như giường cung cài tên, vận sức chờ phát gậy thịt duy trì tư thế như vậy, giống như uy hiếp nói: “Tiên tử: “Tiên tử”, Ngài muốn lão nô dốc hết sức? Hay là

cắm từ từ?” Cây gậy thịt thô to từ trên cao nhìn xuống, đầu rùa đã cắm vào trong huyết, giống như lợi kiếm chống đỡ yết hầu, một khi không hài lòng trả lời, vũ khí sắc bén hung ác thô kệch sẽ cắm thẳng vào!” “Tiêu Hi Nguyệt cắn môi.”, Nhưng vẫn là từ kẽ răng phát ra tiếng rên rỉ, nàng khổ sở lắc đầu không trả lời, bởi vì biết, câu trả lời phải chậm rãi, lão hán nhân cơ hội muốn nàng đáp ứng chuyện cùng một chỗ rèn luyện, trả lời phải mạnh mẽ... Đó là cùng hấn định ra cùng loại tính khí giác lực dâm đẳng, phải tiếp nhận cuồng phong bạo vũ đùng đỉnh phong.

“Tiên tử, người thật đúng là... quật cường lợi hại!” “Bốp!” từ trên cao nhìn xuống cây gậy thịt hung hăng rơi xuống, cắm thật sâu vào trong huyết tiên tử, bộ xương sườn lão hán đùng vào mông tiên tử, cái túi “Bốp” căng phồng” đập vào mông tiên tử.

Đột nhiên xuất hiện một vết cắt, khiến Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ dồn dập, mật ong quần chặt lấy nhau như đang sợ hãi, quần chặt lấy gậy thịt của lão, không cho hấn tiếp tục cử động nữa.

Sau đó, lão giả lại cắn răng, ra sức co giật rút từ trong bộ rễ thịt như đang co rút lại, cái mông ngăm đen lại lần nữa nhô lên, phía trên mơ hồ có thể thấy được mồ hôi, đủ thấy được lần này hao phí thể lực.

“A ha... A!” Tiêu Hi Nguyệt chưa kịp buông ra hồn phách khép chặt đón đỡ, cây gậy thịt vừa rút ra đã lại bị cắm xuống một lần nữa, cái đầu rùa thô to phá vỡ cái huyết mật nhỏ, vô tình nghiền nát tầng tầng lớp lớp thân thể quyến rũ, lại một lần nữa đùng vào bên trên tim! Lại chờ nàng thở ra một hơi dài, thô lỗ lần nữa rút ra, ngay sau đó là mạnh mẽ xen vào.

Lần này Tiêu Hi Nguyệt không ra được nữa.

Mũi chân nàng căng cứng, lại buông ra, miệng nhỏ đỏ hồng, thân thể mềm mại bị lão tạp dịch đùng phải lay động không ngừng, giống như một chiếc thuyền lá nhẹ trong cuồng phong, phiêu đẳng theo sóng.

“Tiên, con, thế nào!?” Lý lão hán cắn răng, nửa người trên đè chặt nàng, nửa người dưới thì lại nâng lên, lại hạ xuống, nâng lên rồi hạ xuống.

Cây gậy thịt dưới háng như một cây gậy đập vào mặt đất, dưới sự thao tác nâng sống lưng của hắn, cái mông đồng thời rơi xuống, gậy thịt nện xuống một cái, mỗi một lần đều cắm thật sâu, phá vỡ hình dáng quyến rũ của tiên tử, đâm thẳng vào tâm hoa.

Tiêu Hi Nguyệt há miệng, không nói nên lời, không nói ra lời, chỉ có thân thể trắng như tuyết đang run rẩy, mới phản ứng được sự gian dâm xen của lão tạp dịch cuồng phong vũ bão tấp mà nàng phải nhận lúc này, mang tới cho nàng cảm giác vô cùng khoái cảm.

Nàng đưa tay ra, ánh mắt mê ly, lung tung nắm lấy thân thể đen kịt của lão tạp dịch, ngón tay mảnh khảnh bắt được từ bả vai, tiếp theo lại giống như khó có thể tiếp nhận loại vui sướng mãnh liệt này, nàng lại vỗ vào thân thể lão hán, đè ép kháng cự hắn.

Nhưng cho đến cuối cùng, lão hán đều điên cuồng động thủ hạ thể, làm cho nhục bỗ nhanh dâm dâm đục tiên tử lạnh lùng bên dưới, gian đến mức nàng không nói nên lời, nói không ra lời cự tuyệt.

“Bóp! Bóp! Bóp!” Hai viên bàng bạc của lão hán không ngừng đập vào mông tiên tử trắng như tuyết, hai người không nói tiếng nào, chỉ có thân thể vụn vặt giấy dứa, kịch liệt quăn lắt nhau.

Tiêu Hi Nguyệt nhanh chóng run rẩy càng thêm kịch liệt.

Yết lộ bị một cây gậy thịt thô to xỏ xuyên qua rất nhanh, ngứa ngáy sớm đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là thỏa mãn vô hạn.

Yết lộ vừa nóng vừa thịnh, đại lượng mật ong tuôn ra, theo động tác kịch liệt của hai người, mật ong bị một cây gậy thô to mang ra, hoặc là vẩy đến dưới thân hai người, hoặc là biến thành bọt nước, chồng chất trên đôi môi trắng nõn của Tiêu Hi,

hình thành một vòng nước hoa dâm, lại theo sự chấn động của cây gậy, bột trắng như tuyết chảy xuống.

Một mảnh hồn độn.

“A ha ha!” Tiêu Hi Nguyệt không chịu nổi, thân thể run rẩy cong lên, cái eo mảnh khảnh tựa như một cây cung cong, hạ thân cao lên, ăn gậy thịt của lão hán vào, mũi chân chống vào một cái ghế rộng, một lượng lớn mật bắn ra, tưới lên đầu rùa vẫn như cũ không ngừng thò ra khỏi huyết hoa của nàng.

Thấy nàng trên cao trào, lão hán chẳng những không đành chỉ, ngược lại càng dùng sức, bồng thịt cực lớn giống như tiến lên trong vùng đất lầy lội, ra vào mỗi một phần, sẽ bị thân thể ướt át gắt gao cuốn lấy.

Tiên tử trong cao trào, tuy rằng hình dáng nhỏ bé co rút lại, nhưng bởi vì có một cổ mật ong phun ra, xen vào ngược lại không đáng ngại, hướng hồ, gian dâm dâm dâm huyết lúc tiên tử cao trào, càng có một tư vị khác biệt.

Lão già mặt đỏ bừng, thở phì phò, thoáng một phát nâng eo lên, lại lần nữa hạ xuống, xuyên qua lỗ trống dưới hông của tiên tử, cắm thẳng vào ngực!” Không, không, à không...

“Đùng một lần cao trào còn biến mất, một đợt cao trào khác lại tới, toàn thân Tiêu Hi Nguyệt run rẩy, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt óng ánh, miệng mở ra chảy ra hương thơm không bị khổng chế.

Thân thể của nàng vừa mềm vừa ẩm, còn đang không ngừng bị lão tạp dịch nhanh chóng thọc vào huyết mật, từ trong hoa tâm tuôn ra rất nhiều chất lỏng, được gậy thịt mang ra, rải đầy đất, tựa như bị hấn cắm vào nước tiểu, chất lỏng đầy đất.

“Tiên tử!” Lão già đứng thẳng nửa người trên, duỗi hai tay không chút khách khí bắt lấy Tiêu Hi Nguyệt rồi mất đi trôi buộc, sau đó bắt đầu bật ra liên tục ngọc nhũ, một tay nắm một cái, ngón tay khô héo rơi vào trong sữa, hạ thể vẫn như cũ đứng yên không ngớt.

“Bộp! Bộp! Bộp bộp!” Tiêu Hi Nguyệt bị đỉnh trước sau lay động, song nhũ run rẩy bị lão già nắm trong lòng bàn tay, nhũ

châu sớm đã vênh lên, bị ngón tay lão hán tùy ý vuốt ve, lại mang đến cho nàng cảm giác mãnh liệt.

Cửa hàng gấp rút không cho nàng phát ra một tiếng động nào, chỉ có thể nhanh chóng co rút lại, cuốn lấy gậy thịt của lão, khăn cầu hăn giảm xuống một chút tốc độ ra vào.

Nhưng lão hán làm như không thấy, vừa nhanh gian dâm dâm mật huyết nước chảy ngang của nàng, vừa dùng hai tay nắm chặt sữa mềm mại của nàng, hưng phấn thưởng thức tiên tử dưới háng bị cấm đến trợn mắt há hốc mồm, bộ dáng dâm đãng không ngừng, trong lòng vô cùng tự hào.

Hắn nhanh chóng hoạt động cây gậy thịt, lực lượng mãnh liệt hơn trước, mà lúc Tiêu Hi Nguyệt đã mất đi năng lực phản kháng, huyết mật của cô ta mở rộng ra, cũng bị cây gậy thịt cắm sâu vào trong.

Cuối cùng, trong lúc va chạm, Tiêu Hi Nguyệt bỗng dừng ngồi dậy, trong ánh mắt giật mình của lão hán, hai bàn tay cuốn lấy thân thể của hắn, cặp mông trắng như tuyết co rút lại, mang theo huyết mật cắn chặt lấy gậy thịt, vô số thịt rỗng quyen rũ quần lấy hung ác, rốt cuộc chế ngự hắn.

Trả giá chính là, cống hiến rất nhiều chất lỏng, cho thịt và thịt rỗng hưởng dụng, mới khiến cho con mãnh long hung ác ngừng việc quất roi vào nó.

“A ha ha...” Tiêu Hi Nguyệt đã được giảm bớt, ngẩng cổ lên, trước mặt lão hán là một cao trào, thân thể trần trụi thoáng cái run rẩy, mỗi lần run rẩy đều phun ra một cỗ mật ong, nhưng lại bị một cây gậy thịt to lớn chặn ở trong huyết, bó chặt cùng một chỗ với nam nữ tính khí, làm cho chất lỏng sền sệt trơn nhẵn chảy không ra một giọt nào.

Lão hán vô cùng thỏa mãn, tiên tử chủ động ôm lấy hắn, ở trong lòng hắn đạt tới cao trào, khoái cảm như vậy không kém so với ở trong dâm huyết tiên tử bất tỉnh.

Hai người...

Lẳng lặng duy trì tư thế như vậy, mãi tới khi Tiêu Hi Nguyệt ngừng rên rỉ, gương mặt tựa vào bả vai hắn, đôi môi hồng

nhuận phon phớt thờ dốc, lão hán mới buông tay ngà sữa ra, biến thành vuốt ve cái lưng đầy mồ hôi của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một cái, lại mềm nhũn xuống, thân thể mềm mại như lửa nóng, phía sau bạch ngọc được hấn vuốt ve, lưng nổi lên một ít cục u dày đặc, lại rất nhanh biến mất, trở nên trơn bóng nhẵn nhụi, thân thể mềm nhũn.

Có lẽ, vào lúc này... khi nhắc lại chuyện kia, nàng có lẽ sẽ nhin không được dùng một tiếng ngâm khẽ, mềm mại ừ một tiếng, đáp ứng yêu cầu của hấn.

“Tiên tử ra nhiều mồ hôi như vậy, chắc hấn bị lão nô làm cho sáng khoái lắm nhỉ?” Lão Hán vuốt ve sau lưng nàng cười hắc hắc nói, không hề ý thức được chính mình đã bỏ lỡ cơ hội tốt cỡ nào.

Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hấn, giãy dụa muốn rời khỏi, chỉ là hạ thể của hai người còn nối liền cùng một chỗ, mà dương cụ của ông lão này lại quá lớn, giờ khắc này cắm sâu vào nàng, chặn lấy nhụy hoa của nàng. Tiêu Hi Nguyệt chỉ động đậy vài cái, thân thể mềm nhũn, lại há miệng nhỏ thờ dốc, phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Nàng lại động tâm.

“Đừng a, đừng trả lời không phải, lỗ mãng của tiên tử có nhiều nước như vậy, còn không thoải mái sao?” Lão già rất tức giận, hung hăng làm nhiều lần như vậy, khiến cho nàng sung sướng đến mức không thể kêu thành tiếng, con bướm này còn không ngoan ngoãn một chút? Thế là, lão hán nâng mông Tiêu Hi Nguyệt lên, ôm lấy nàng.

“A... Ngươi!” Hai chân Tiêu Hi Nguyệt kẹp lấy eo hấn, thân thể bay lên trời, hang mật vốn đã bị gậy thịt xâm nhập, tâm hoa lần nữa bị mài mòn.

Nàng rên rỉ một tiếng, bỗng nhiên cảm giác hai chân dẫm lên mặt đất lạnh buốt, ngay sau đó, lão hán mãnh liệt rút từ trong huyết mật nàng ra.

“Bang bang” tiếng vang thanh thúy phát ra, bị gậy thịt ma sát nên được mang ra thịt mị màu đỏ tươi, mà dịch yêu óng ánh

bóng loáng như ngân hà từ trên Nguyệt cung trút xuống, ào ào rơi vãi trên mặt bàn, từng trận tiếng nước chảy.

Tiêu Hi Nguyệt Hương thể mềm nhũn, lại còn nhần nhịn xấu hổ, tiếp tục nhìn xuống.

Chỉ thấy trên một mảnh hỗn độn của huyết hoa, động thịt diễm lệ mở ra, vừa mới bị bộ dương cụ thô to kia lấp đi lặp lại ra vào, nhất thời còn không khép lại được.

Một dòng thịt mềm mại vốn nên khép kín môi Thiên Mật giờ phút này khép lại, giống như đang há miệng phun ra chất lỏng.

Lượng lớn khiến nàng cảm thấy xấu hổ không kiềm chế nổi.

Nhưng nàng vẫn thấy được, thân thể của mình phun ra mật ong, rõ ràng là rơi xuống trên bàn đá! Chính là nơi nàng thường ngày đánh đàn, trên bàn đá nàng đọc sách, bị ép phải ngồi xồm ở phía trên, giống như hài tử tiểu, phun ra rất nhiều mật ong.

Tiêu Hi Nguyệt... Toàn thân run rẩy, thân thể vừa nóng vừa nóng, kích thích khó có thể tưởng tượng khiến cả người nàng mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào sự nâng đỡ của ông lão này mới không té ngã trên đất.

Nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể đứng đó, nhìn âm hộ hạ thân của mình, phun ra rất nhiều mật ong, trải rộng trên bàn đá thành một mảng lớn, lại nhỏ xuống, thật giống Thủy Liêm động.

Nàng không ngừng phun ra mật hộ, cũng là... Thủy Liêm động.

“Tiên tử, lần này thoải mái không?” Lý lão hán ôm lấy nàng, lật qua lật lại, biến thành đưa lưng về phía hắn, mặt hướng ra ngoài, hướng về phía ghế đá nhỏ mà ngày thường các thị nữ ngồi lắng nghe nàng đánh đàn.

“Không... A...” Bàn tay to của lão hán sờ đến trên lồng ngực của nàng, ngón tay thô ráp tách đôi môi trắng nõn của nàng ra, làm cho cửa động lộ ra càng lớn hơn.

Bị kích thích như vậy, hạ thể của Tiêu Hi Nguyệt lại run rẩy một cái, một dòng chất lỏng màu trắng bạc bắn ra, rơi xuống

xa bàn đá.

Lão hán thấy vậy trợn mắt há mồm, ngón tay theo tiềm thức đưa bốn mấy hạt đầu tiên tử kia.

“Không, không...” Tiêu Hi Nguyệt đang ngồi chồm hồm trên bàn đá, run rẩy lên cao trào, phun ra một mật ong màu trắng bạc khác. Lúc này mật của cô bay vọt khỏi bàn đá, đáp xuống mặt đất trước bàn, để lại một bãi nước óng ánh.

Tiên tử lạnh lùng đứng ở trên bàn đá, như đi tiểu thủy triều phun, mật như cầu vồng, diễm lệ bắn ra bốn phía, trên thế gian không có chuyện nào đậm đặc hơn chuyện này.

“Tiên tử!” Lý lão hán kích động khó nhin, từ phía sau ôm chặt lấy nàng, một tay cầm lấy ngọc nhũ của nàng, một tay ôm lấy vòng eo của nàng, khóa nàng lại.

Cây gậy thịt dưới háng không cần tay vịn, nhón mũi chân lên, cứng rắn liền co lại, đỉnh đầu rùa chạm vào cúc xoa trên hông Tiêu Hi Nguyệt.

“... Không!!” Cúc Nhiễm bị lửa nóng thiêu đốt, đột nhiên rút lại, Tiêu Hi Nguyệt bị kích thích run rẩy một cái, mạnh mẽ phản ứng lại, lão tạp dịch này còn muốn dùng tư thế như vậy, cùng với nàng... trò chuyện vui vẻ, lại cắm vào nàng.

“Không được, không thể như vậy... Người, người buông ta ra... A!” cây thịt nhẹ nhàng chạm vào mấy lần, liền tìm được thủy Liêm động ướt sũng kia, đầu rùa liền phun ra thủy dâm, mãnh liệt xuyên vào.

Bình thịt lại bị xuyên qua, thân thể Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn, ngã ngồi trong nghiến cứu của ông lão, cái hông trắng như tuyết đặt trên cây gậy thịt của ông lão.

Cứ như vậy, lão hán liền thoải mái, độ cao thích hợp, tư thế cũng rất thích hợp.

Giờ phút này, tiên tử chân đạp trên bàn đá, thật giống như tiểu nữ hài đứng ở chỗ ngồi tiểu tiện, nhưng huyết của nàng lại bị hán dùng cây thịt đâm vào, chảy xuống lại không phải là nước tiểu, mà là nước tiểu của hai người ướt nhẹp.

Nhưng tiên tử lại có chân...

Nhẹ ngồi không yên, cái mông trắng như tuyết ngồi xuống phía sau, vừa vịn ngồi trên gậy thịt của hán, làm cho lão hán sáng khoái không thôi, không cần lại nhón chân, lắc lắc eo, bắt đầu bóp bóp bóp nhanh chóng xen vào.

Phản kháng của Tiêu Hi Nguyệt nhanh chóng biến mất trong tiếng đùng đùng liên tiếp.

Khi bờ mông treo trên bầu trời bị lão hán đung vào, phát ra thanh âm càng thêm thanh thúy vang dội, hai túi trứng lão hán không ngừng đập lên trên mông nàng, cây gậy thịt bị cắt lặt đi lặt lại.

Cảm giác nhục dục không ngừng kéo dài khiến nàng rất nhanh trầm luân vào trong đó, thở phì phò, rên rỉ, lúc này đang vui sướng trên bàn đá của nàng.

Hồi lâu, thừa dịp nàng cao trào, lão già tài mãnh liệt cắm sâu vào trong cung phòng của nàng, Tiêu Hi Nguyệt ý thức được sắp sửa phát sinh chuyện gì, nhưng lại bị gậy thịt đâm vào làm cho thân thể mềm mại, chỉ có thể rên rỉ một tiếng, run rẩy kẹp chặt hôn phách, bóp chặt cây gậy thịt lão hán vào trong huyết.

Chờ đợi.

Nhưng lão hán vẫn còn cố gắng dốc sức cắm vào sâu bên trong cơ thể nàng. Tiêu Hi Nguyệt bị gậy thịt xuyên qua, nước mắt ứa ra, cắn môi, run rẩy nói: “Không được... Người nhanh một chút... Xạ chữ ra, lão hán giống như ăn được tiên đan, hạ thể tê rần, mắt ngựa mở to, bắn mạnh vào bào thai của tiên tử.

“A ha ha...” Tinh thạch nóng rực bắn vào sâu trong bụng, Tiêu Hi Nguyệt ngửa đầu tựa vào lão hán, mũi chân giẫm thật chặt trên mặt bàn, ngọc thủ hồi hoàn, ôm lấy phía sau lưng nàng, lại ở trong cơ thể nàng bắn tinh thể lão hán, một đôi môi đỏ bùng phát ra tiếng rên rỉ kiều mị nhập cốt.

Âm hồn của nàng đồng dạng đang run rẩy co giật, tầng tầng thịt non không ngừng co rút lại, giống như đôi bàn tay bé nhỏ, mát xa lách vào trong gậy thịt, để tất cả nồng tinh bên trong đều rót vào trong cơ thể nàng.

Hai người duy trì tư thế bất động như vậy, thẳng đến khi lão hán nhất cổ co rút lại âm nang dừng lại, sau khi bắn tinh hoàn

tất, hai người mới thở dốc một hơi lớn.

Sau khi giao thoa với lão hán và tiên tử, toàn thân đều là mồ hôi chảy ròng ròng, đáng vẻ như muốn phóng thích ra đầy đủ.

Nhìn từ lúc này, tựa hồ hai người đã không có gì khác nhau... Một lúc lâu sau.

“Ôm ta đi xuống, không nên ở chỗ này “được! Theo ý tiên tử ngài!” Lão hán ôm nàng, cũng không rút ra, cứ như vậy hạ thể tương liên, đi vào trong hoa viên.

Hai người đi qua trên mặt đất, lưu lại liên tiếp vết nước.

Rất nhanh, chỗ sâu trong hoa viên, bụi cỏ cây rậm rạp lại vang lên âm thanh rào rạt cùng với tiếng rên rỉ như tiếng gió.

Giảng co hơn nửa đêm, mới dần dần biến mất, khôi phục bình tĩnh.

—— sáng sớm, sương sớm mỏng manh tràn ngập giữa hơn trăm dãy núi của Tiên Vân Tông, ở góc Tây Bắc có một cửa nhỏ giúp cho các đệ tử ra vào.

Tại thời điểm mà rất nhiều đệ tử còn đang chìm trong mộng đẹp, một người mặc một bộ quần áo xanh biếc bình thường, giống như một dân nữ bình thường, nhưng ở mặt mày lại có rất nhiều nữ tử phong tình mị người, đang chờ đợi cái gì đó.

Dáng người nàng cao gầy, Nhũ phong đầy đặn đem váy căng phồng hình dạng, phảng phất trời buộc không nổi muốn bật ra, trước dáng người lồi lõm hết sức áp bức, mặc dù là cách ăn mặc bình thường cũng không che đậy được.

“Su tử sao còn chưa tới?” Nữ tử phong tình vịn chũng lại liếc mắt nhìn về phía Tiên Vân Tông, vừa làm bầm, vừa thấy một nữ tử mặc váy trắng, dung mạo bình thường, lưng đeo một bao quần áo thô, chậm rãi đi tới.

Bước đi của nàng bằng phẳng, lại như giẫm trên hoa sen, tuyệt không thể tả, chỉ liếc mắt một cái, cô gái liền nhận ra nàng, ý cười khanh khách thắng lợi, hỏi: “Su tử, là ngài sao?” “Ngũ quan không tính là tinh xảo, nước da mặt có chút thô ráp, nhẹ nhàng vuốt ve, trả lời nàng, lại khẽ gọi: “Su muội” su muội, tự nhiên chính là Lý Tiên Tiên.

Đánh giá trên dưới nàng một chút, Lý Tiên thở dài: “Sư tỷ, mặc dù người nguy trang, nhưng loại khí chất siêu phàm thoát tục này, vẫn làm cho sư tỷ thoát nhìn giống như Nguyệt Cung Tiên Nga, tiên khí tung bay, coi như đi lại trong thôn tiểu đạo., Đi trên đường phố chợ, đó cũng là Bạch Hạc đi trong bầy gà, cao ráo không rơi xuống đất, không chút nhiễm bụi bặm, nhỏ nhắn “Vào Tiên Vân Tông hơn nửa năm, Lý Tiên Nhân đã từng chỉ biết vuốt vuốt mái tóc, cũng học được một số lời nói của văn nhân, nếu bây giờ nàng trở lại Xuân Hồng lâu, chắc chắn không ai đoạt được danh bài đầu bảng của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nâng ống tay áo vải thô lên, nhẹ giọng nói: “Vậy phải làm thế nào?” “Ừm, hay là thế này đi, sư tỷ đổi sang một búi tóc khác đi!” “Ừm, đổi lại!” “Ừm, đổi lại!” Lý Tiên mời sư tỷ hơi cúi người xuống, nàng lấy ra một cái đai lưng, một sư tỷ đang hấp dẫn tiên khí, nhanh nhẹn lưu loát buộc lại... một bím tóc đuôi ngựa.

“Ha ha ha ha...” Nhìn thấy búi tóc của sư tỷ hiện tại, Lý Tiên Nhạc không thể chống đỡ nổi, thiếu chút ôm bụng cười to.

Tiêu Hi Nguyệt vươn bàn tay ngọc ra, sờ sờ cái rướn lên, buồng một bên là bím tóc đuôi ngựa, quả thật nàng chưa từng búi tóc thanh sắc khí khái như vậy.

Lý tiên tiên rất là hâm mộ nhìn cái cổ trắng nõn như ngọc của sư tỷ, cảm thấy vẫn không được, cái cổ của sư tỷ quá trắng, phải nghĩ biện pháp che giấu một chút, miễn cho bộ mặt rất thô ráp, cái cổ lại vừa nhỏ lại dài, da thịt vẫn tốt như vậy, có chút sắc phôi là không thêm đề ý tướng mạo, chỉ đề ý dáng người như thế nào.

“Bây giờ... có đẹp không?” Ngón tay của Tiêu Hi Nguyệt lướt qua lọn tóc đen nhánh mềm mại như tơ, búi tóc một mình, cùng với che lại khuôn mặt của mình, thật giống như cho nàng trải nghiệm vậy.

“Đẹp, cũng không đẹp!” Lý Tiên nói.

Tiên cười tủm tỉm chỉ vào cổ nàng, Tiêu Hi Nguyệt Ngọc xoa xoa tay, Lý Tiên lại chỉ vào mái tóc của nàng: “Những thứ này đều rất dễ nhìn, nhưng không có chuyện gì như tiên nữ, chỉ

cần ứng phó với nam nhân bình thường là được!” “Ừm” “Sư tỷ” kia chủ động khoác tay Lý Tiên lên cánh tay của nàng, cười hì hì nói: “Sư muội ta kích động tới cuối đêm ngủ, chỉ muốn cùng sư tỷ hành tẩu giang hồ thôi!” Đúng là lịch luyện của Tiêu Hi Nguyệt càng nghiêm chỉnh hơn.

“Cũng đúng, là rèn luyện, không phải đi khắp giang hồ... Còn về phần hồng trần bất hồng trần, lại nói: “Nếu cứ như vậy đi khắp giang hồ, biểu hiện sơ ý của sư tỷ, chắc chắn sẽ bị sơn tặc lừa gạt suốt bảy ngày bảy đêm.

Lý Tiên ở trong lòng âm thầm bật cười.

Nàng đã nói cái chữ ngủ suốt đêm như vậy, sư tỷ lại không biết: Giờ phút này, thần sắc sư tỷ mệt mỏi, giữa lông mày có vẻ xuân ý không thể tiêu tan, rõ ràng là đêm qua cùng lão tạp dịch kia? Dù sao cũng đã cùng nam nhân nào đó đánh nhau một trận, muốn vui vẻ lại dậy sớm bộ dáng mệt mỏi, Lý tiên tiên không thể quen hơn.

Hai người khoanh tay, vừa nói vừa đi ra khỏi Tiên Vân Tông.

Có người nói là Lý Tiên, có cười cũng là Lý Tiên, Tiêu Hi Nguyệt vẫn luôn trầm mặc, chỉ ngẫu nhiên đáp một tiếng.

Sau khi ra khỏi sơn môn, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tiên Vân Tông sau lưng, định thần xuất thần.

“Đi thôi sư tỷ, nếu muốn trở về, sư tỷ ngài cười mây đạp gió, cũng bất quá một canh giờ là tới, đúng không?” Lý Tiên Tiên không hiểu tốc độ hiện tại của sư tỷ, chỉ biết là rất nhanh.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, người có thể trở về, nhưng trong lòng không biết đi đâu.

“Đi thôi, đi thôi, sư tỷ!” Thấy nàng lại lộ ra vẻ sầu não, Lý Tiên Tiên vội vàng nói, nàng không thể nhìn thấy bộ dáng của sư tỷ như vậy.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt đang định quay đầu lại, đột nhiên Lý Tiên Tiên như thấy cái gì đó, cuống quýt che trước mặt nàng. “Sư tỷ, người... Nếu không người mang ta theo, chúng ta lại hạ xuống trần nhỏ phía trước!” “Cái gì?” Nhanh lên một chút, đừng hỏi!” “Tiên tử!” Thần sắc Lý Tiên Tiên Nhân vội vàng,

theo tiếng hô to này mà biến thành màu đen kịt, rút cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng biết vì sao nàng ngăn trở mình.

Một ông lão mặc áo gai vải thô, lưng đeo bọc hành lý, vội vội vã vã từ dưới tàng cây vọt tới trước mặt các nàng.

“Lão già, đứng lại cho ta!!” Lý Tiên Tiên bước lên trước một bước, quát bảo lão hán này ngừng lại, trừng mắt dọc nhìn hắn: “Lão già, ngươi muốn làm gì? Còn không mau cút đi!” Lão tử... Lão nô, ta!” Lý lão hán nuốt lại mắng chửi mấy câu này., Trục tiếp nhìn về tiên tử sau lưng Phổ chợ, vẻ mặt đầu tiên là vội vàng hồ nghi, tiếp theo mới chợt hiểu ra: “Thì ra đúng là tiên tử ngài, ta còn tưởng... Nếu không phải khí chất phiêu nhiên của tiên tử trên người ngài, lão nô thiếu chút nữa đã bỏ qua, hối hận cả đời!” Lý tiên tử lạnh lùng mắng chửi., Đưa tay chỉ vào Tiên Vân Tông: “Hoặc là cút về Tiên Vân Tông cho ta, hoặc là cút về quê nhà ngươi, chọn đi! Nếu không lựa, bà cô của ta sẽ giúp ngươi chọn!” “Lytx, ngươi...” “Bốp! Lý Tiên Tiên dùng một chưởng đánh tới, đánh cho lão già này đảo quanh một vòng, thiếu chút nữa chạt vật té lăn trên đất.

“Nguy mắng, lại mắng! Xem bà nội bốn cô không giáo huấn ngươi đến mặt đầy hoa nở, thứ đồ chơi của lão cầu, được một tấc lại muốn tiến một thước, ta thấy ngươi chán sống rồi!” Lý Tiên Chân giẫm trên mặt đất, đặt tay lên bội kiếm bên hông, cười lạnh nhìn hắn.

Lý lão hán vừa sợ vừa giận, che mặt nhìn về phía tiên tử, lại thấy tay ngọc khép lại mái tóc, đôi mắt sáng nhìn về phía đông ánh nắng ban mai, mặc dù không có tiên tư ngọc dung, nhưng vẫn siêu phàm thoát tục như trước.

Trong mắt lão hán hiện lên vẻ oán hận, nhưng hôm nay lại không thể không cúi đầu cầu tình, hèn mọn giống như một con chó.

“Ngươi đi đi.” Tiêu Hi Nguyệt không nhìn hắn, chỉ nhìn về ánh mặt trời phía xa xa, nhìn hào quang bắt đầu tràn ngập chân trời, nhuộm đỏ mảng lớn áng mây.

“Tiên tử!” Lý lão hán nếu không phải giờ phút này biết cho dù hắn có quỳ xuống cũng không có khả năng quỳ xuống khiến

nàng hồi tâm chuyển ý, khẳng định hẳn đã sớm quỳ trên mặt đất.

So với việc có thể tiếp tục điều khiển được mật huyết tuyệt vời chắt chẽ của tiên tử thì quỳ một lạy có đáng là gì.

Tình cảnh giằng co, đều đang chờ đợi.

“Xem thiên ý đi.” Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Người ở đây chọn một đóa hoa, cánh hoa nếu là số hai, thì đi theo, nếu là số một, thì... rời đi.” Lão hán và Lý Tiên đều giật mình nhìn về phía nàng.

Ngữ khí ” Lựa chọn” lộ ra ba phần kiên định.

“Được! Ý tiên tử cứ theo ý tiên tử!” Lý lão hán cắn răng, nhìn hoa nở ven đường, vội vàng tìm một ít chủng loại cánh hoa thừa thớt.

“Hừ!” Lý Tiên Tiên rút kiếm ra, một luồng kiếm khí quét qua, một mảng lớn hoa văn hiếm có trên cánh hoa rớt xuống, sau đó dùng mũi kiếm chỉ vào một đóa hoa đỏ khác thường: “Chọn chỗ này!” “Người!” “Không chọn không chọn?” Đồ đệ tiện! Lý lão hán mặt xanh mét, con tiện nhân bản thủ này, một ngày nào đó có thể bị gian kêu oa oa của nàng! Nhưng bây giờ, hẳn chỉ có thể làm theo.

Ánh mắt ba người dừng lại trên hoa cạnh con đường đỏ tươi kia, Lý Tiên Tiên khẽ cau mày, hoa này có màu đỏ tươi dị thường, vô số đóa hoa nở trên một con đường hoa, tơ hoa và hoa không phải bị cánh hoa bao phủ mà là màu sắc điểm lệ nở rộ, tơ hoa tận tình triển khai., Mấy chục cánh hoa vây quanh thành vòng tròn, không có lá xanh tôn lên, chỉ có đường hoa trụi lủi, cánh hoa đỏ tươi quấn quanh thành hình dáng diêm dúa, tơ tầm tung bay như từng cánh tay chộp về phía bầu trời đầy quái dị không nói nên lời.

Lão hán hái một quả.

Cầm trên tay, Lý Tiên Tiên bất động thanh sắc hỏi: “Đây là hoa gì?” Thạch Đản, kỹ nữ người lại không hiểu?” Lý lão hán nắm lấy cơ hội trào phúng một phen, bẻ một đóa đá xuống, ân cần nói: “Tiên tử, đóa này được sao?” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi gạt đầu, vươn tay với hẳn, khiến lão hán sững sốt.

“Còn không mau lấy ra!” Lý Tiên Tiên quát, lão hán lúc này mới giao đóa Thạch Đâm Hoa này cho nàng, Lý Tiên lại chuyển giao cho sư tỷ.

Tiêu Hi Nguyệt dùng hai tay nâng lấy đường hoa này, nhẹ nhàng chà xát, như chuồn chuồn chuồn chuyển động, mười mấy cánh hoa đỏ tươi thoát ly đường hoa, bay lượn giữa bầu trời, yêu dã mà mỹ lệ.

Sau đó, cánh hoa màu đỏ từ từ hạ xuống, hai cái một tổ lơ lửng giữa không trung, hình thành một bàn cờ.

“Thật là đẹp!” Lý tiên nhìn đến ngây dại, thủ pháp này của sư tỷ quả thực rất cao minh, kiêm cả cảm giác đẹp đẽ và phiêu dật, không hổ là sư tỷ! Ánh mắt ba người rơi xuống một cánh hoa cuối cùng, nó lơ lửng giữa không trung, không có bất kỳ cánh hoa nào tương xứng với nó.

“Còn không mau rút đi!” Lý Tiên cười lạnh với lão hán, không chút khách khí.

Nhưng khiến nàng bất ngờ chính là, lão già này lại không chút hoang mang, lấy ra một cánh hoa màu đỏ khác trong bàn tay gầy còm, đắc ý cười nói: “Tiên tử, vừa rồi ta đã đếm một quả, cho nên phải là hai đếm mới đúng!” Tiêu Hi Nguyệt im lặng không nói.

“Lão già nhà ngươi, quả nhiên biết gian xảo!” Lý tiên giận dữ, rút trường kiếm chỉ vào hắn.

“Ta nói, đó chính là, ngươi dựa vào cái gì nói không phải?!” Lý lão hán cũng bất chấp tất cả, chẳng những không lui về sau, còn cứng cổ tranh luận.

“Thối lắm!” Lý lão hán chuyển hướng Tiêu Hi Nguyệt: “Tiên tử, ngươi để lão nô đi theo đi, lão nô nhất định yên lặng hầu hạ ngài, tiên tử ngài muốn mua, lão nô lúc nào thì đi theo ngài!” Phì! Lão già!” Mũi kiếm của Lý Tiên chỉ vào dưới háng hắn: “Lão cẩu không biết xấu hổ.”, Nếu ngươi dám làm vậy, có tin bà cô một kiếm chém chết ngươi không!” “Mẹ nó, con chó hoang, tiên tử còn không nói cái gì, ngươi ở đây bức hiếp vô lại cái gì? ngậm cái đồ thối tha nhà ngươi lại!” Cho dù lão nương là thối bức, cũng là thứ mà lão cẩu nhà ngươi không

liếm được!” Hai người cãi lộn, đủ loại ngôn ngữ ô uế không chịu lọt vào tai.

Cuối cùng, hai người đều hướng ánh mắt về phía Tiêu Hi Nguyệt, nàng trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ gì, chỉ bình tĩnh nhìn những cánh hoa đỏ tươi kia.

Lý Tiên Tâm mềm nhũn, nói: “Sư tỷ, xem ý người đi... Mang theo lão cầu này cũng không có gì, ta phụ trách trông coi hắc, nếu hắc dám xằng bậy, ta trực tiếp một kiếm thiến hắc, xem hắc còn dám kiêu ngạo không!” Lão hán đại hỉ, kẹp lấy háng, vội vàng bảo đảm.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, ngược lại xoa xoa đường hoa trong bàn tay trắng nõn. Cánh hoa bay lượn trên bầu trời dồn dập rơi xuống, kể cả cánh hoa trong tay lão già, lại lần nữa tụ lại thành một đóa hoa tỏi màu đỏ tươi yêu mị.

“Ta đã nói mà!” Lão hán thở phào nhẹ nhõm, dương dương đắc ý nhìn về phía Lý Tiên: “Đồ gái xấu xa, ta đã nói một cánh hoa này cũng có mà? Ta còn có thể lừa gạt tiên tử?!” Lý Tiên Nhân hừ lạnh một tiếng, hồ nghi nhìn về phía sư tỷ, ánh mắt mang theo dò hỏi.

Tiêu Hi Nguyệt ném ngọc thủ đi, thạch lý hoa bay về gốc cây, lại nhận trở về, một lần nữa nở rộ.

“Đi thôi.” Nàng nhẹ giọng nói, kết thúc trận cãi vã này ồn ào.

“Vâng! Tiên tử!” Lý lão hán vui mừng khôn xiết, vội vàng tiến lên, thay tiên tử, lại thay Lý tiên tử lấy xuống bao quần áo, cười đến không ngậm miệng lại được: “Lão nô tất nhiên sẽ hầu hạ tốt hai vị sư tỷ đang trầm mặc, bờ môi Lý tiên tử khẽ nhúc nhích, muốn nói cái gì đó., Nhưng cuối cùng vẫn mắng: “Bà cô của bọn cô không phải tiểu thư, là hiệp nữ!” “Hắc hắc, tiên tử kia chính là tiểu thư, người là thị nữ “Lão già” cầm miệng cho ta. Ta là biểu tỷ của sư tỷ, người là lão nô tài, nhớ kỹ!” Ba người dần dần đi xa, biến mất trong ánh nắng mai.

Trong đám hoa thạch tỏi đỏ tươi, một cánh hoa theo gió rơi xuống, lẻ loi lơ lửng trên mặt đất.

(DG: Hoàn thành)

Bước tu hành thứ hai —— Hoàng tử hành trình 【

Chương thứ nhất, Chương thứ nhất, Cầu Tiên, Hóa phàm hai mươi một, bảy tháng bảy, dưới ánh mặt trời Viêm Liệt, hai con tuần mã màu nâu xám từ trong bóng cây pha tạp đi ra, tới trước một mảnh đồng ruộng xanh mướt.

Một nông dân đang bận rộn trong đồng ruộng ngẩng đầu liếc mắt nhìn, ngây ngẩn một chút...

Trên hai nhóm tuần mã này, là hai nữ nhân mặc trang phục bó sát người, đứng đầu là một nữ nhân có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, một đôi mắt đào hoa văn câu hồn, vẽ mặt lười biếng ngồi trên phi ngựa. Thân thể yêu kiều kia theo động tác cưỡi ngựa mà lay động một cái, bộ ngực cao vút mềm mại bắt người khẽ run lên, có thể làm cho hồn nhi người ta run lên vài cái...

“Quý chết tiệt, nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp sao? Phì, nhìn qua đã biết không phải hạng tốt lành gì rồi!” Bên cạnh đồng ruộng, một nông phụ nhỏ nước bọt vào nam nhân nhà mình vài cái, đồng thời đối với nữ nhân trang điểm xinh đẹp kia tỏ vẻ chửi bới.

Nữ nhân thường thường là hiểu nữ nhân nhất, nông phụ liếc mắt nhìn một cái, liền nhìn ra nữ nhân xinh đẹp kia trong ồn ào cũng hỗn loạn, là con chó chuyên dụ dỗ nam nhân!” Lão già không biết xấu hổ, còn không mau nắm lấy mắt chó của người! Lại nhìn một chút đem mắt của người móc ra!” Thấy nam nhân của mình còn đang nhìn chằm chằm, nông phụ lại chửi ầm lên.

“Ta đang xem phía sau cái kia, lão bà nương người đừng nói lung tung oan uổng người được không.” Nam nhân ngồi trên bờ ruộng kêu oan, cố ý chuyển ánh mắt rất rõ ràng, nhìn về phía nữ tử tướng mạo bình thường phía sau kia.

Lần đầu tiên, nam nhân kia ngây ngẩn cả người.

Nữ nhân cười trên tuần mã kia cũng chỉ lớn lên bình thường, lại không thể so sánh được với nữ nhân nhà mình xinh đẹp, thân cao cùng vóc người cũng không tệ, dáng người cao lớn, bộ ngực eo thon vừa nhìn đã biết phi thường không tồi, nhưng tướng mạo đích xác không nhỏ chút nào, quần áo trang sức cũng rất bình thường, chính là trang phục nữ tử tầm thường.

Nhưng mà, so với bề ngoài bình thường không có gì lạ, trên thân nàng lại có một loại khí chất an lành an lành.

Khuôn mặt không chút biểu cảm, son phấn không son phấn, không chỗ nào sờ sờ, bình ổn ngồi ở trên lưng ngựa, vòng eo thẳng tắp, hai tay như bạch ngọc nắm dây cương, bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước, không nói một lời, lại tự có một loại thần vận siêu nhiên, làm cho mỹ mạo của nàng bỗng dung bay lên mấy phẩm cấp.

Cứ như vậy mà nói, phàm là nhìn nàng, lại nhìn nữ nhân xinh đẹp phía trước, lập tức cảm thấy nữ nhân xinh đẹp kia, trước mặt nàng tựa như là một loại bột phấn dung tục, tục không thể tả!” Lão già “Lão già” nhà người cũng đem tầm mắt nhìn sang, sau khi nhìn thấy nữ tử khí vận đặc biệt kia, đúng là cứng rần cứng rần đem giọng nói của mình ngừng lại, dường như có vẻ sợ kinh động đến nữ tử trầm mặc kia, không dám cao giọng nói.

Cho đến khi hai con ngựa chậm rãi đi tới, phu phụ hai người mới nhìn thấy, thì ra phía sau các nàng còn có một lão nhân gầy gò.

Lão đầu công hai bọc hành lý, mặt tối sầm lại, rập khuôn từng bước theo sau tuần mã, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nữ tử có bộ dáng đặc biệt, eo thon cùng cặp mông, trong mơ hồ toát ra mấy phần hèn mọn, làm cho người chán ghét.

“Hai người này là ai thế?” Vợ chồng hai người liếc nhìn nhau, không hề mở miệng hỏi, chỉ dùng ánh mắt giao lưu với nhau.

Hai vị nữ tử và một lão bọc ra ngoài giang hồ, loại hợp tác này cũng hiếm thấy, đặc biệt là nữ nhân không nói chuyện kia, cùng với hai người còn lại đều có chút không hợp nhau, tựa hồ

vốn không nên xuất hành cùng hai người, mà là vây quanh một vòng công tử tiểu thư mới đúng.

“Này...” Nữ nhân trang phục thiên kiều bá mị kéo dây cương, hướng hai vợ chồng hô: “Nơi này là nơi nào? Khoảng cách tới điểm dừng kế tiếp còn xa không?” nông phụ vạch trần nam nhân nhà mình, lại dùng ánh mắt nhìn nữ nhân yên tĩnh phía sau một chút., Mới trả lời hoang mang: “Nơi này là địa giới của Chu Dương huyện cùng Đồng Sơn huyện, hai vị định đi đâu?” Điền phụ trả lời, ánh mắt lại nhìn về phía nữ nhân sau Nghiên Lệ kia, trong tiềm thức người cho rằng chủ nhân là nàng.

“Nhàn rồi đi du lịch... du học một phen, thuận tiện đi qua nữ nhân “Yêu Thiên” sửa lại một chút.

“Chỉ có ngươi là... đi thân thích à?” nông phụ vô thức nói chỉ bằng con Loan này của ngươi còn du học, châm chọc khiêu khích một phen, nhưng lại sợ đắc tội với người khác, nhanh chóng đổi giọng nói: “Du học? Hai vị ngươi là nữ học sinh à?” Nữ học sinh rất ít thấy, nếu có, cơ bản là xuất thân từ danh môn thế gia, hoặc là đại tộc thân hương, người bình thường không đắc tội nổi.

Bất quá, chỉ là hai vị nữ tử mang theo một lão bộc đi khắp giang hồ, bình thường người có chút nhãn sắc cũng sẽ không đi trêu chọc.

“Tùy tiện chơi đùa thôi.” Nữ tử xinh đẹp che miệng cười yếu ớt, ánh mắt nhìn thoáng qua nam nhân nông phụ, ánh mắt tựa hồ hơi rơi xuống, liếc nhìn đũng quần của hắn, thân thể nam nhân kia khẽ run rẩy, cảm thấy một cỗ tà hỏa cọ cọ vào bên ngoài, nữ nhân này, trời sinh chính là yêu vật hút dương tinh nam nhân! bút! Ở đây chỉ ít ba người ở trong lòng kêu lên.

“Đại nương”, nữ nhân quyến rũ cười nói: “Ngươi có biết trên đời này võ giả lợi hại như thế nào không?” Nông phụ biến sắc.

“Bọn họ nha, văn tài võ, có thể kháng có thể đánh, cánh tay duỗi ra trăm tám mươi mét, há mồm một cái là núi sụp đổ sông lớn chảy ngược, ánh mắt nhìn lên Quan Cử Trọng thiên hạ nhìn mười tám tầng u minh, lỗ tai này vừa nghe, ai ui., “Nữ

nhân yêu mị ở trên ngựa cười ha ha nói: “Biết lợi hại không? Ngay cả ngoài trăm mét, một nông phụ hạ nông dân cùng với nam nhân vô dụng bực bội của nàng, nàng đều có thể nghe rõ ràng! Người nói, lợi hại không?” Sắc mặt nông phụ trắng bệch kêu thảm, đây đâu là võ giả gì, đây là tiên nhân a! ” Dân phụ, thật sự không biết...” Thanh âm “Tiên nữ” nhu hòa dịu dàng vang lên, ngăn lại sự châm chọc khiêu khích của phu thê, làm cho phu thê bọn họ lạnh lùng trào phúng.

Hai người cảm kích nhìn nàng một cái, càng xem, càng cảm thấy cô gái bình tĩnh này có vẻ kỳ lạ, tựa như tiên nữ từ trên trời đi xuống.

Đây mới là tiên nữ, cái thứ Cửu Trọng Thiên Bát U Minh gì đó, xì, nàng cũng xứng sao? Lão bộc đi theo cũng nhân cơ hội nói: “Lý tiên sinh, người cười nhạo hai vợ chồng phàm nhân người ta cái gì? Mặt mũi Tiên Vân tông đều cho người hết rồi!” Nữ nhân yêu mị không đáp, vung roi ngựa lên liền là một roi mù lòa, lão bộc tranh thủ thời gian né tránh, trong miệng còn trào phúng không ngừng.

“Đa tạ đại nương” không đề ý đến hai người bọn họ. Tiên nữ nhẹ nhàng vuốt cằm hai vợ chồng nàng, điều khiển dây cương, tiếp tục đi theo con đường rộng rãi.

“Lần sau mở rộng đôi mắt một chút, cũng không phải ai cũng dễ nói chuyện như bà cô của bản cô đâu!” Nữ nhân quyền rũ đương nhiên chính là Lý Tiên Tiên, nàng giương roi ngựa lên, uy hiếp nông phụ một phen, mới giục ngựa đuổi theo sư tỷ.

Nàng từ trước đến nay có thù oán liền báo, không báo được tính cách chờ sau này, nông phụ kia mở miệng mắng nàng, nàng liền mắng trở về, rất hợp lý.

Chỉ là lão già kia thật sự đáng hận, mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ biện pháp khơi mào bất hòa giữa nàng và sư tỷ, luôn đối nghịch với nàng, lão già này phải nghĩ ra biện pháp trị hấn mới được! Nhìn thoáng qua sư tỷ yên lặng cười trên lưng ngựa, nhân châu Lý Tiên Tiên chuyển động, liền nghĩ ra biện pháp, lần nữa vung roi ngựa lên, hướng về phía Lý lão già khê quát: “Cho hấn một tiếng!”, Chẳng phải người quan tâm nhất là sư tỷ nhà ta sao?” Đó là đương nhiên! Luận về lòng trung thành,

thiên hạ có ai có thể hơn được sự trung thành của tiên tử đối với lão nô? Tiên tử, người nói đúng không?” Ông lão lập tức trả lời, con mắt liên tục lưu chuyển trên dáng người uyển chuyển của Tiêu Hi Nguyệt, đặc biệt là ngòi trên thân ngựa, ngực sữa vênh lên, cổ trắng như tuyết, không có chỗ nào không đẹp.

Đặc biệt mấy ngày nay hán một mực đứng sau lưng tiên tử, xem ra thiếu chút nữa không đi nổi, mỗi thời mỗi khắc đều muốn nhào tới, ngòi ở sau lưng tiên tử, ưỡn một cái pháo lớn chơi với nàng! Một bên cưỡi ngựa, bên cạnh đùa nàng., Một bên cưỡi ngựa đi trên dãy núi trùng điệp, trên con đường nhỏ nông thôn, một bên ôm lấy thân thể mềm mại của Hi Nguyệt tiên tử, hạ thân hung hăng đỉnh, khiến cho người ta bị chấn kinh mộng ngựa chạy như bay, trợ giúp hán điên cuồng điều khiển tiên tử., dâm lưu suốt đoạn đường! Lão giả suy nghĩ miên man trong đầu, mặt dày mày dạn đi theo tiên tử ra ngoài rèn luyện, kết quả đã mấy ngày rồi, ngay cả góc áo của tiên tử cũng không sờ tới, đều bị tên Lý tiên tử đáng chết này phá hủy!” “Bốp!” Lý tiên tử vung roi ngựa, đánh vào lỗ tai hán, thiếu chút nữa là một roi đánh tới.

“Ngươi!” Lão giả giận dữ.

“Lão già kia sắc mặt híp mắt đang suy nghĩ gì vậy? Ta nhỏ vào, có ta ở đây, ngươi đừng nghĩ tới chuyện trở mặt với sư tỷ...” Lý Tiên theo bản năng nhìn thoáng qua sư tỷ.

Nếu sư tỷ muốn thì sao? Lão hán cũng ý thức được nàng muốn nói gì, cũng nói theo: “Ngươi tự tiện làm chủ Trương, làm sao ngươi biết tiên tử không muốn?” Lý tiên tử mở miệng muốn nói chuyện, lão hán lại cướp lời: “Bản năng nam hoan nữ ái là con người, tiên tử hiện tại muốn tu hành, sao có thể một mực áp chế dục vọng, làm sao có thể áp chế dục vọng?”, Với cái đồ rắc này của ngươi mà còn dụ dỗ cả Kim Ngọc Tước, Hư Hoàng Giả Phượng, hàng ngày đều vui vẻ, thế nào, chỉ có ngươi là được, tiên tử không được sao?” Lý tiên tử tức giận nói không nên lời., Chỉ đành giơ roi ngựa lên, lại quất roi xuống, mắng: “Cút đi mua chút đồ ăn cho sư tỷ!” Lão hán né tránh roi, cũng tức không nhẹ: “Kỹ nữ có phải ngươi bị bệnh hay không, tiên tử lúc nào cần ăn uống... Được rồi, ta hiểu rồi,

ta hiểu rồi., Tiên tử muốn thử nghiệm hồng trần, chính là phải ăn cơm đúng giờ, lão nô hiểu rõ! Mua ngay đi!” Tiêu Hi Nguyệt là đi ra ngoài lịch lãm, tự nhiên mọi chuyện đều dựa theo tiêu chuẩn của nữ tử phàm nhân, đến điểm phải ăn cơm, hai ba canh giờ phải uống nước một lần, buổi tối cũng phải dừng lại.

Phiền toái là phiền phức một chút, nhưng cũng có thể để cho hán dâng thêm một chút Ân Cần đúng không? Lúc này, Lý lão hán vui vẻ chạy tới bên phu thê vừa rồi, hỏi thăm một phen, xem phụ cận có cửa hàng hay không, hán đang dùng cước lực của Luyện Khí kỳ tiến đến, không đến nửa khắc là có thể trở về.

Hán cũng không sợ Lý Tiên Tiên mang theo tiên tử trực tiếp chạy đi, nếu tiên tử chịu dẫn hán ra, khẳng định là thỉnh thoảng muốn cùng hán làm một phen, bằng không thì dẫn hán ra làm gì? Còn không phải vì cái chuy lớn thô dưới khổ của hán hay sao? Khả khả.

Đội đưa bữa cơm trưa cho tiên tử, nếu tiên tử vui vẻ, nói không chừng tối nay hai người sẽ trực tiếp né tránh Lý Tiên. Ở dưới tán cây, trực tiếp gây sự chú ý, đến lúc đó, sao chỉ có một chữ thoải mái chứ! Lão hán dưới háng lại mơ hồ có ý nghĩ ngẩng đầu, vội vàng ngừng suy nghĩ miên man, tăng nhanh tốc độ đi mua cơm.

“Lão già này, thật sự là mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ đến chuyện kia, thật là...” Hạ lưu vô sỉ.

Bốn chữ cuối cùng, Lý Tiên Thần không nói ra.

Mấy ngày nay, thông qua tranh cãi với lão hán, nàng đại khái biết rõ vì sao sư tỷ cùng hán có một đoạn quan hệ thông gia, chỉ là vẫn không biết hiện tại sư tỷ đối với lão hán đến cùng là có thái độ gì.

Trước tiên tông môn, nàng chính là cảm giác ra sư tỷ nội tâm xoắn xuýt, cho nên mới nói giúp sư tỷ trông chừng lão đầu này.

Mấy ngày nay, Lý Tiên Nhân càng nhìn lão đầu, càng cảm thấy kinh hãi.

Lão gia hỏa này có dương vật to lớn vô cùng cũng không tính, còn ý vào quan hệ một đồng tuổi tác, mặt dày vô sỉ, dè tiện hạ lưu, mỗi thời mỗi khắc đều cống hiến ân cần với sư tử, nói tốt, hoặc là ăn nói khép nép, chính là để tiếp tục... Mẹ nó, lại nữa cũng không đúng, là lại gian dâm sư tử một lần.

Nếu không phải nàng đi theo ra, nàng hoài nghi không đến nửa canh giờ sau sư tử xuất môn, sẽ bị lão hán đè ở dưới thân, lão hán tinh lực tràn đầy dục vọng kia điên cuồng nhúc nhích thân thể, cắm vào sư tử mồ hôi đầm đìa, duyên dáng thờ dục không ngớt.

Dọc theo đường đi, sư tử không thoát khỏi lão hán.

Ma chừng lúc cười thì ngay cả lúc cười ngựa cũng bị con ngựa của lão hán cắm vào, theo sự đi lại của ngựa mà cọ xát... “Xì!” Lý Tiên Tiên thầm gắt một cái, gương mặt ửng đỏ.

Lão hán nhìn không được, nàng sao lại không phải chứ? Nếu vẫn ở Tiên Vân Tông, bây giờ nàng có thể đi tìm tiểu sư muội chơi, hai người đóng cửa tới quán chặt lấy nhau trong phòng tu luyện, mài dũa đầu phụ lẫn nhau, đâu còn cần ra ngoài chịu mệt nữa?” Tiên tử?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, ánh mắt bình tĩnh mang vẻ nghi hoặc.

Lý Tiên chuyển đề tài, nói: “Sư tử, lão già kia thật sự đáng ghét, chơi đùa với hắn một chút cũng được, nếu như quan tâm tới hắn, hoặc là có cái gì... Nghĩ đi nghĩ lại, lão già kia chắc chắn sẽ đập mũi lên cây, được một tác lại tiến một thước.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, nàng hiểu rất rõ.

“Cho nên a sư tử!” Lý Tiên dùng bàn tay nhỏ che miệng lại, mang theo ý cười ám muội, vẻ mặt quyến rũ, cười nhẹ nói: “Nếu sư tử muốn, có thể mệnh hắn nằm dưới đất, tự mình ngồi lên “Nam nhân nằm trên đất, nữ nhân ngồi lên.

Cuối cùng thiếu nữ rời các có lẽ còn nghe không hiểu, nhưng mà cùng lão hán có nhiều lần vui vẻ, Tiêu Hi Nguyệt bị hắn đùa cợt ra không ít tư thế, lại rất nhanh hiểu ra tư thế này là như thế nào.

Rất sâu.

Vật lửa nóng kia có thể đi sâu vào trong huyết, thân thể của nàng cũng sẽ bị đỉnh đầu lão hán nhấp nhô, hai vú nhảy dựng lên, như là hai con thỏ bị lão giả nắm trong tay.

“Sư tử” thấy hàng lông mày nàng mơ hồ mang theo vẻ xuân tình, Lý Tiên Tiên làm sao còn không rõ suy nghĩ trong lòng sư tử? Lúc này lại thấp giọng nói: “Chuyện sau đó... Cũng không sao, lão hán này đều sắp chết, chúng ta nói muốn dẫn hán về quê An Độ tuổi già, đây là xuất phát từ lòng tốt, cho dù hán có giở trò vô lại muốn tuyên dương ra ngoài, cũng sẽ không ai tin hán!” Những lời này, tương đương với việc tìm cho Tiêu Hi Nguyệt lấy lấy có giao hảo với lão hán, che giấu chuẩn bị xong xuôi.

Ngay cả bản thân Lý Tiên Tiên đang hưng phấn, cũng không biết nàng vì nhìn thấy tiên nữ mà sa đọa đến cùng lão hán vui vẻ, hay là muốn trợ giúp sư tử, giải mối đói khát trên thân thể nàng.

Người ném qua mùi thịt, bất luận nam nữ, đều rất khó ngăn cản cái mũi tiêu hồn này.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một hồi rồi lắc đầu.

Vì vậy Lý Tiên Tiên không hiểu sư tử.

Không biết sư tử rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, cũng không biết vì sao sư tử lại làm như vậy, cũng rất kỳ quái.

“Nếu ngươi nghĩ, “Tiêu Hi Nguyệt dừng lại một chút, nói: “Có thể đi cùng hán...” Ta... tạm thời không muốn...” Lý Tiên Tiên cười cười cự tuyệt, không dám nói mình mới xem thường lão già kia, dù sao sư tử cũng không biết bị hán lừa bỡn bao nhiêu lần, hơn nữa so sánh từ thực lực hai người, chín phần chín chính là sư tử chủ động, hoặc nữa vờ, lão đầu mới có cơ hội thông qua.

Nếu không, người đạt tới cảnh giới thứ ba Đạo Chi hắt hơi một cái, lão đầu đã chết đến không thể chết thêm lần nữa rồi.

Hai người trầm mặc xuống, bất quá, sau khi hiểu rõ quan hệ, ở chung tựa hồ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đi ra ngoài mấy ngày nay, ba người đều biết chuyện của đôi phương, nhưng không có lựa chọn sáng tỏ, nhưng cũng không có cố ý giấu diếm, đặc biệt là lão hán, cảm thấy Lý Tiên Tiên nếu đã biết, vậy cũng không cần ẩn giấu nữa, nhiều lần dùng ánh mắt trần trụi hoặc là gần như trần trụi đi khiêu khích tiên tử.

Mấy lần sau, Lý tiên tử cũng không cố kỵ, trực tiếp chửi ầm lên.

Nhưng giữa nàng và Tiêu Hi Nguyệt, vẫn không có trực tiếp giao lưu chuyện của lão già này, mãi đến khi những lời vừa rồi.

Bất quá, tuy rằng cự tuyệt, nhưng nòng cốt lão hán, thật sự rất lớn.

“Sư tử sẽ không còn cùng lão hán phát sinh quan hệ nữa chứ?” Lý Tiên Tiên liếm liếm đôi môi đỏ tươi, phảng phất từ biểu tình bình tĩnh của sư tử, nhìn ra nàng thân thể trần truồng, cùng lão hán phóng đảng giao hoan lúc, quyến rũ ngượng ngừng kia, lại tùy ý hưởng thụ thần thái mỹ lệ.

Nàng rất mong đợi đấy.

Ừm, chỉ cần sư tử không bị lão hán gian dâm, chủ động một ít, nàng chắc chắn sẽ không ngăn cản!!... Ăn qua buổi trưa đơn giản mà lão hán mang về, nói một tiếng cảm ơn Lý bá, Tiêu Hi Nguyệt tiếp tục cưỡi ngựa lên đường, tiến hành du lịch.

Ông lão vui mừng nhân cơ hội này hỏi nàng muốn đi đâu, Tiêu Hi Nguyệt cũng không trả lời được, đi ra mấy ngày, bất quá là cưỡi ngựa xem hoa, nơi rèn luyện không biết ở nơi nào.

Buổi chiều, thời tiết chuyển tối, mây đen cuộn cuộn nơi chân trời.

Người trên quan đạo nhao nhao tăng nhanh tốc độ, hoặc thúc ngựa giơ roi, hoặc rẽ vào con đường nhỏ, vội vã chạy về phía có thể tránh mưa.

“Sư tử, chúng ta cũng sớm tranh thủ thời gian tránh mưa, nếu không lại phải phá lệ.” Lý tiên tử nói phá lệ, là bởi vì các nàng khi mới đi ra, bởi vì không quen đường, mà quẹo vào rừng sâu

núi thăm, tìm không thấy đường ra ngoài, không có biện pháp, sư tử chỉ có thể mang theo nàng cùng lão hán bay trở về con đường lớn.

“Được.” Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua những người kia, vội vàng hỏi lại.

Người rời đi, lại chú ý tới chỗ giao lộ còn có tấm ván gỗ có pha trà “Trước đó”, liền nói: “Chúng ta đi theo, gọi Nguyệt Nhi tử là “hì hì”, Nguyệt Nhi tử đi thôi, nhanh đi thôi, “Ta là tiên tử tiểu thư, lão hán kia cũng nhanh chóng đuổi theo hai người, theo đường nhỏ rẽ vào đường nhỏ, đi chừng một dặm, phía trước xuất hiện một con sông, trên bờ sông có một tòa phòng xá, treo một lá cờ, trên sách viết một chữ “Tiên thảo”.

Nói là quán trà, kỳ thật chính là một quán trà, còn có tác dụng cung cấp chỗ ở cho chủ quán trà: quán trà có phòng chính, một gốc cây liễu nghiêng từ phía sau nhà thò đầu ra, cũng có sương phòng, bên cạnh có lều cỏ hệ ngựa, phía sau phòng là một luyện võ trường trống trải, phía trên đặt một đá tròn hình tròn trầm trọng, có gỗ cột ở phía trên, chẳng biết dùng làm gì.

Luyện võ trường rất bằng phẳng, hẳn là kết quả của việc dùng đá lăn nghiền nát nghiền nát.

“Nguyệt nhi tử đang nhìn cái gì? Đản Cốc tràng?” Đánh cốc tràng?” Tiêu Hi Nguyệt giật mình một cái, cô còn tưởng rằng là luyện võ dùng để xếp bằng, cô thấy nhiều nhất cũng là loại này, nhưng từ cuối nhìn thấy cái gì mà đầu cốc tràng.

“Đúng vậy a, khởi cốc tràng, chính là đem thóc gạo đục ra hạt giống, lại dùng để phơi khô.” Lý Tiên Tiên nhìn thoáng qua quán trà, cười cười nói: “Đáng tiếc hiện tại không phải thời tiết thu thóc, không nhìn thấy cảnh tượng khí thế ngất trời nghiền lúa gạo... Đương nhiên, cũng không thể xem được., Vì để cướp lúa trước khi trời mưa, các trưởng bối luôn hùng hùng hổ hổ, nhớ lại cũng không sáng khoái.” Thấy thần thái Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói, Lý tiên tử chuyển đề tài: “Sư tử, chúng ta vào tiệm rồi nói sau, sắp mưa rồi “Tốt” “Tiêu Hi Nguyệt xoay người xuống ngựa trước quán trà, dáng người uyển chuyển chuyển chuyển chuyển chuyển chuyển: “Sư tử, chúng ta vào tiệm trà rồi nói sau đó...”, Khi hạ chân xuống đều có vẻ

đẹp không tả nổi, lão hán theo sau chăm chú nhìn chằm chằm không thôi, vội vàng tiến lên tỏ vẻ ân cần: “Tiểu thư, lão nô giúp ngài dắt ngựa!” Tiêu Hi Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, gật gật đầu nói., Lại nói tiếp một tiếng: “Được, Tạ Lý bá “Hắc hắc”, tiểu thư khách khí quá rồi, đây đều là chuyện lão nô nên làm!” “Bớt nói nhảm, cho ta cũng dắt đi, lại gọi thêm cỏ của cửa hàng và “Lý tiên gia” ném dây cương cho hắn, sau khi nhìn thoáng qua tiểu tử giúp tiểu tử đang trói ngựa, kéo tay sư tỷ đi vào bên trong.

“Nhị vị tiểu thư...” Chủ quán —— một phụ nữ sắc mặt khô gầy hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt vàng như nến, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nghênh đón, hô: “Là muốn uống trà nghỉ chân một chút.”, Hay là ở đây nghỉ ngơi một đêm? Nhìn sắc trời: “Nàng ngẩng đầu nhìn mây đen dày đặc trên trời một chút, “Có lẽ muốn một đêm “một đêm”?” Tiêu Hi Nguyệt cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, mây đen như vậy, muốn một đêm? Thường xuyên gặp phải sắc trời như vậy, nàng bình thường đóng cửa không ra, ở trong thư phòng yên tĩnh đọc sách, từ cuối đã lưu ý mây đen trên trời.

“Vậy cũng không phải, trời tối như vậy, bây giờ sắp tối rồi, hai vị...” Được rồi, mau tìm chỗ ngồi cho chúng ta!” Lý Tiên Tiên cắt ngang lời của nàng, “Về phần ở không được, hơn nữa, chỗ này của ngươi cũng không thoải mái lắm!”, Tiểu điểm khinh bỉ, để các tiểu thư chê cười... Bên này mời “Lão bản nương ngưng ngưng nở nụ cười, nàng đã nhìn ra, hai vị này một khi ngang ngược, một khi trầm mặc, không phải tiểu thư quan gia, thì cũng là danh môn thực nữ, còn mang theo hai thanh kiếm, nói không chừng còn là nữ hiệp giang hồ.

Quán trà không tính lớn, trước cửa phòng khách có tám cây cột gỗ dựng lên, dựng lên một căn lều cỏ có thể ngồi hơn hai mươi người, bàn gỗ, có bàn gỗ còn có một thùng dưa, phòng chừng là dùng để ăn điểm tâm thức ăn, không có dưa thì chỉ uống trà.

Bởi vì chủ quán đã dẫn các nàng tới một cái bàn không có dưa, tới gần sát mép lều cỏ, cũng có thể là chủ quán nhìn thấy phía sau lại có một đội nhân mã tới, cho nên bảo các nàng ngồi bên cạnh, nhường chỗ chính cho người phía sau.

“Chủ quán này, thật sự là không biết tốt xấu!” Lý Tiên Tuyền làm bầm một câu, thấy sư tử đã ngồi xuống, đành phải lựa chọn không phát tác, cũng ngồi xuống theo.

“Lão hán phía sau Lý Tiên “Hừ lạnh nói: “Người khác chẳng qua chỉ cho ngươi một vị trí hẻo lánh, ngươi mắng người khác không biết tốt xấu, sao trong lòng lại nhỏ như vậy chứ? Tiên tử... Xin tiểu thư, người xem đi, lúc trước nàng cũng như vậy, đối với phu thê hai bên ruộng chiêm chọc khiêu khích!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía Lý Tiên Tiên, nàng cũng cảm thấy có chút quá đáng.

“Xì” Lý Tiên mắng lão hán, mắng: “Người biết cái rắm, một chút thông thường cũng không có, mặt mũi không biết xấu hổ đi theo tiếp Nguyệt Nhi tử? Cười chết đi!” “Lão hán ta muốn tức giận mắng phản kích, nhưng lão bản nương dùng gỗ nâng chén trà nóng đi ra, lão hán chỉ đành nén lửa ngồi xuống.

“Ài, lão nô bộc này...” Lão bản nương vốn định nói lão bộc này nên cũng ngồi xuống, sau khi chú ý tới vị tiểu thư trầm mặc kia không nói gì, liền không nói tiếp nữa.

Bất quá, nàng bùng ra, lại chỉ có hai chén trà.

“Sao không có trà của ta?” Ông lão vỗ bàn một cái, đôi mắt đục ngầu nhìn bà ta chăm chăm.

Bà chủ, bà chủ...

Giải thích: “Ta làm sao biết ngươi là một lão bộc, cũng có thể lên bàn uống trà? Hai vị tiểu thư cũng không phân phó, tự nhiên là không có trà của ngươi, chỉ có chiêm nước “Bà thôi tha” ngươi nói cái gì đó?” Một nam nhân trong phòng nghe được lời này, lập tức mắng to: “Khách nhân nói cái gì thì chính là cái đó, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi? Còn không mau cắt trở về bưng một chén trà đưa đi!” Là “Ánh mắt của “Lão bản nương có chút oán khí, cúi đầu đi vào trong phòng.

Lý tiên liếc xéo lão hán, làm bầm nói: “Cẩu vật cũng xứng ngồi trên ghế, sư tử ngài quá quen với hần rồi, “Lão hán lại dương dương đắc ý.

Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên ghế dài, một tay đặt lên mặt bàn, một tay đặt trên đùi, lòng bàn tay nắm chặt quần áo, trầm mặc,

trong lòng lo lắng.

Tranh cãi chung quanh tựa hồ không khắc nào không phát sinh, không phải Lý Tiên Tiên và lão hán, chính là người bên cạnh ồn ào, hoặc là nàng làm chuyện gì, gây ra tranh cãi.

Giống như vừa rồi, nàng quên nói cho lão hán một chén trà, lão bản nương sẽ không nâng lên, lão hán bất mãn, sư muội bởi vậy mới mắng hán, lão hán lại mắng lại mắng luôn lão bản nương, chường quỹ ở trong phòng mắng lão bản nương, lão bản nương lại sinh oán khí, chộc giận trượng phu, chộc giận Lý tiên, chộc giận lão hán.

Dường như trên thế gian này không có một phút nào yên tĩnh, khắp nơi đều là ồn ào.

Hồng trần cuộn cuộn, chính là như thế sao? “Ầm ầm!” Nương theo một đạo thiểm điện, mưa to như trút xuống cuộn cuộn, trong thiên địa lâm vào trong bóng đêm mờ mịt.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía mười mấy người bên ngoài trong cơn mưa đang dùng vải dầu trời chặt hàng hóa trên xe ngựa, từng người hùng hổ chạy vào trong lều cỏ, một số người cởi quần áo vắt khô, một số người dứt khoát phơi quần áo xuống dưới lều, phần lớn đều lộ ra thân thể cường tráng.

“Tiên tử, lão nô... cấp cho người chút tâm tình!” Lão hán có chút khẩn trương, nếu tiên tử nhìn thấy thân thể trần trụi của những nam nhân trẻ tuổi này, trở nên hứng thú với bọn họ thì làm sao bây giờ? Vì vậy hán nhanh chóng tìm một cái cờ cất ngang ánh mắt nhìn chăm chú của tiên tử.

“Được.” Tiêu Hi Nguyệt đồng ý, lặng lẽ nhấp một ngụm trà.

Sau khi lão hán bung hai ba đĩa thức ăn trở về, mưa càng ngày càng lớn, rạp cỏ nhỏ nhỏ phảng phất như không kiên trì nổi, bị hạt mưa to lớn đánh cho vang lên đùng đùng, lung lay sắp đổ.

Gió lớn thổi qua mưa rơi trên mặt đất tạo thành một hồ nước, từng giọt mưa lại rơi xuống người bên rìa lều cỏ.

Tiêu Hi Nguyệt vén váy lên, nhìn xuống dưới, mặt giày ướt đầm một nửa.

“Ta đã nói chủ quán không biết tốt xấu mà?” Lý Tiên mắng: “Căn nhà cỏ này căn bản không ngăn được bao nhiêu mưa, ngồi bên rìa giống như bị xối nước vậy. Nguyệt Nhi tử, chúng ta vào trong phòng, để lão nô này tự mình ngồi ở đây!” Lúc này lão hán mới phản ứng lại, há to miệng, nói không nên lời.

Hắn nào biết Đại Vũ ở trong phòng tránh mưa, rõ ràng cũng sẽ bị thấm ướt.

“Tiên tử, lão nô giúp ngài che mưa che gió.” Lý lão hán vội vàng đứng lên, dùng thân thể ngăn mưa rơi từ bên ngoài vào, trên mặt cười hắc hắc không ngừng.

Tiêu Hi Nguyệt hơi nhú mày, đang định ngăn hắn lại, tiên tử lại mở miệng mắng: “Đâu cần dùng lão nô người cống hiến ân cần? Nhìn cái bộ dạng ngu xuẩn kia của người, chưởng quầy, mau ra đây!!” Cô la hét.

“Ba vị chưởng quầy cười theo đi ra. “Thật xin lỗi, mưa quá lớn, để ta giúp ba vị dời bàn một chút, chen một chút vào bên trong “Không được vào trong phòng của người?” Lý Tiên liếc mắt nhìn hắn.

“Trong phòng... Trong phòng cũng nhiều người “Chưởng quầy do dự,” hơn nữa cũng rất lộn xộn, ba vị khách nhân chỉ ở lều cỏ một chút thôi, mưa này cũng không thể lớn như vậy, chờ chút xíu nữa là “Không phải là tiền chưa đủ sao?” Lý Tiên liếc mắt nhìn ra, ném ra một khối bạc vụn, “Mở cho chúng ta hai gian phòng tốt nhất, đêm nay xem ra không đi nổi!” “Hai gian?” Hai mắt Lý lão hán sáng ngời, trong lòng tính toán gì.

“Chưởng quầy!” Trong mười người kéo hàng, một người cầm đầu hét lên: “Vừa rồi chúng ta đã định phòng trước, đừng đưa phòng chúng ta cho người khác, nếu không... Hừ!” Đám người này cầm đao thương đi trên giang hồ kéo hàng hóa, tuy không phải tiêu sư gì, nhưng cũng không phải loại lương thiện gì, lúc này cởi quần áo để trần, tay còn đang trừng mắt nhìn binh khí, người bình thường phải sợ đến vỡ mật.

“Đương nhiên.” Trán chưởng quầy bốc lên mồ hôi lạnh, hắn đã nhìn ra, hai vị nữ tử này cũng không phải người bình thường.

Quả nhiên, Lý Tiên Liễu nhíu mày, cầm lấy trường kiếm trên bàn vỗ một cái: “Bà cô của bốn tọa chính là phòng tốt nhất, thế nào?!” “A a, cầm một thanh kiếm, lại còn cho rằng mình là nữ hiệp sao? Nhìn cái vẻ hỗn loạn của ngươi...” Hai phe “Im miệng” kia đồng thời kêu dừng lại, lão đại đặt hàng nhìn thấy Tiêu Hinh Nguyệt có bộ dáng bình tĩnh, Tiêu Hi Nguyệt không muốn nghe lại những tiếng ồn ào này nữa, cũng không muốn gây thêm chuyện.

“Phòng cho bọn họ.” Tiêu Hi Nguyệt nói với chương quầy.

“Nhìn cho kỹ, nhìn cho kỹ!” Trong đám người áp giải, có người lập tức nói với giọng âm dương quái khí: “Tiểu thư nhà giàu này nói chuyện rất êm tai, không nói cho, nói nhường!” Nói giống như bọn cướp cướp, cướp của bọn họ!” Một người khác lập tức nổi lại, sợ các nàng nghe không hiểu.

“Ha ha ha, phì! Cái quái gì vậy!” Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh nhìn về phía những người kia, môi khẽ giật giật, không thể nói ra lời gì.

Nàng nói sai rồi, cũng thường xuyên nói bậy.

Nhưng trước đó, người chung quanh che chở nàng, cũng nguyện ý thông cảm cho nàng, bây giờ biến mất hình dạng, biến hóa.

Giọng nói vang lên, những người khác không biết nàng là Tiêu Hi Nguyệt, không biết nàng là Hi Nguyệt tiên tử, cho nên... châm chọc khiêu khích.

“Lớn mật!” Lý Tiên Tiên cầm kiếm lên, trừng mắt nhìn nhóm người này: “Lời ta có thể, nhưng mạng sư tử nhà ta, các ngươi muốn chết phải không?!” Một tia khí thế Luyện Khí kỳ phóng thích, chấn động khiến đám người này có chút thất thần trong nháy mắt, sững sờ tại chỗ.

Sắc mặt chương quầy trắng bệch, lão bản nương vốn đang nhìn quanh trong phòng, thấy vậy cũng là mặt như đưa đám, càng thêm nóng nảy.

“... Tiên, thu hồi kiếm.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng nói, hóa giải một hồi tranh đấu khó hiểu.

Đám người kia nhìn nhau vài lần, do người cầm đầu chấp tay với bên này, nói một câu xin lỗi, Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, bỏ qua.

Mưa to vẫn còn, bầu không khí dần dần hòa hoãn lại.

Chưởng quỹ vội vàng bảo lão bà đưa lên mấy bình trà nóng, nói vài lời tốt, làm cho song phương đều trì hoãn lại sự tức giận trong lòng.

Dưới lều cỏ yên tĩnh trở lại, chỉ có mưa to bàng bạc vẫn còn rơi xuống.

Trong phòng truyền đến vài tiếng nam đồng lo lắng cùng tiếng khóc của trẻ con, loáng thoáng nghe được tiếng khóc của “Tỷ tỷ...không trở về” “Buổi sáng, trâu... Không có... làm thế nào...” “Xú nha đầu sẽ không làm việc”, ta đi xem “Mưa” lớn như vậy, thấy sao? Còn đánh sấm, đều do nha đầu kia” vẫn vẫn, đầy oán khí và tức giận.

Tiêu Hi Nguyệt chuyển ánh mắt, nhìn về phía trong phòng chưởng quỹ, do dự một chút, không sử dụng thần thức dò xét bên trong rốt cuộc phát sinh cái gì.

Trừ phi vận bất đắc dĩ, nàng ở trong rèn luyện sẽ không chủ động sử dụng pháp lực, thần thức cũng không cần thiết, chỉ lấy tiêu chuẩn một nữ tử nhà giàu có ra ngoài giang hồ, tùy thân mang theo một ít trang sức, hai trăm lượng ngân phiếu, dùng xong còn phải nghĩ biện pháp tìm kiếm một ít.

Mưa to dần dần nhỏ lại, lão hán chạy vào trong phòng, bỏ chút bạc mua một miếng vải, buộc bên lều cỏ, vừa vặn có thể ngăn mưa.

Lý Tiên Tiên liếc mắt nhìn hắn, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn nặng như trước, thở dài nói: “Nguyệt Nhi tỷ, đêm nay xem ra thật sự chịu đựng được nơi này, Đây, bên kia., Cho chúng ta một gian phòng, giá gấp ba! “Gấp ba? Chúng ta cũng không thiếu chút tiền này” Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ định bốn gian phòng, phá cửa hàng này cũng có bốn gian “Dựa vào cái gì” này...” Thanh âm của nhóm nam tử cường tráng này dần nhỏ xuống, đôi mắt khát khao nhìn về phía nàng, nữ nhân ở bên kia., Đang cười với bọn họ! Cười đến vô cùng đậm mị,

tràn đầy khiêu khích đối với nam nhân, quả thực chính là viết hai chữ ” hấp dẫn” lên mặt, kỹ nữ đứng bên đường kéo khách cũng không tệ như vậy! “Thật không cho? Đầu lưỡi Lý Tiên xinh đẹp liếm nhẹ môi son, “Ta vốn tưởng rằng..., Đêm nay, có thể “có thể cùng đám nam nhân” hảo hảo thoải mái một phen?! Các hán tử cường tráng một đám tà hỏa nổi lên, trước đó bọn họ còn chưa phát hiện, nguyên lai nữ nhân này lớn lên tao nhã như vậy! Rất nhiều chuyện tình giữa nam nhân và nữ nhân, một khi liên quan đến sự tình giường bó sát, liền trở nên có chút không thích hợp, liền vô lý gây chuyện nữ nhân, chỉ cần công phu trên giường đủ tốt, các nam nhân thường thường đều sẽ nhịn xuống.

“Thật tao nhã!” Người bạo động không chỉ là những hán tử cường tráng, ngồi ở một bên lão hán, cũng cảm thấy hạ thể cứng rắn, dùng ánh mắt lửa nóng quét trên người hai người này và Tiêu Hi Nguyệt, nghĩ lúc nào thì đem hai người này ném lên giường., Hai nữ nhân cùng vui một lần! “Khụ” nam nhân cầm đầu ho khan một tiếng, Hàm Dận nói ra: “Chuyện của phòng, lại nói, sắc trời còn chưa vào đêm sao?” “Ai? Thật đáng tiếc “Lý tiên nhẹ nhàng phơi bày, cười nhạt không nói nữa, để một đám nam tử cường tráng đều lộ ra thần sắc ảo não.

Bọn họ càng xem, càng cảm thấy tư thế thon thả này, cái hông và bộ ngực lại tròn trịa, hơn nữa bên khố môi như có nụ cười mị hoặc, quả thực đẹp hơn các phu nhân trong trang trang trang! “Vị tiểu thư này, quý họ? Có thể cho ta biết phương danh của chúng ta không?” “Dựa vào cái gì?” “Cái này... Hắc hắc, xin lỗi tiểu thư, nên đánh, nên đánh!” “Hừ hừ” một tiếng, thật khiến đám hán tử này đều mềm nhũn, nhao nhao lại tới gần gần.

Mấy phen qua lại trả lời, Lý Tiên liền thăm dò lai lịch của bọn họ, là một đoàn xe hàng hóa họ Vương phú thương gì đó, lần này là đặc biệt chuyên môn vận chuyển một ít phu nhân bình thường từ quê nhà đến quận Thiên Dương.

Không tính là quý giá, nhưng quận Kính Dương bên kia quá nghèo, không có những thứ tinh xảo này, các phu nhân không thích.

“Mấy phu nhân và lão gia đều chuyển đến nơi khác sao?” Lý Tiên Tiên chớp mắt, “Các người đừng gạt ta, có ai tùy tiện di chuyển khỏi tổ địa không?” Một gã hán tử vội vàng nói: “Lão gia nói tương lai loạn lạc, Tam Mộc trấn có khu vực tiên nhân, phản quân không dám làm bừa, ở bên đó mười năm tám năm, đợi chiến sự yên tĩnh rồi trở về “Bình hoang mã loạn? Sao ta không thấy?”, Bên này đương nhiên không, người đi Liêu Tây quận bên kia, cực kỳ loạn lạc!” “Nghe ngóng lai lịch của bọn họ xong, Lý tiên tiên thiếu hứng thú, nàng cũng không phải thật sự muốn lên giường cùng bọn họ, sư tỷ còn đang ở bên cạnh quan sát, tùy tiện câu dẫn một chút, để bọn họ chủ động nhường ra một gian phòng là được.

Thấy không còn hứng thú nói chuyện phiếm, có người sốt ruột, vội vàng nói: “Lý tiểu thư, ngài đừng để ý, ta chính là một người thô kệch, bằng không cũng sẽ không chạm tới giường của các phu nhân, như vậy, mọi người thương lượng một chút, nhường cho hai phòng các người, thế nào?” Hai gian phòng khẳng định không có lão đầu.

Về phần vị tiểu thư vẫn luôn trầm mặc kia, ngay từ đầu bọn họ đã không dám nói chuyện với nàng, ngay cả ánh mắt tham lam cũng không tránh né nàng.

“Giá gấp ba? Ồ, chờ một chút.” Lý tiên tử phản ứng lại, nhìn về phía người nọ, kinh ngạc nói: “Người mới vừa nói...”

Cái gì? giường của phu nhân... giường?” Đám hán tử cường tráng này nguyên một đám cố định tại chỗ, thần sắc có chút xấu hổ, nhưng không có loại cảm giác gian tình bại lộ hoảng loạn như vậy.

Người nọ Hàm Dận nói: “Đều là... một số chuyện không thể nói rõ được, nếu như Lý tiểu thư thích nghe, buổi tối, chúng ta lại trò chuyện tỉ mỉ, chậm rãi tán gẫu, hắc hắc!” “Mẹ nó!” Một lão hán luôn nghe bên cạnh uống một ngụm trà, dè xuống phần uất và uất ức trong lòng.

Đám nam nhân này tám phần mười đều chơi phu nhân của bọn họ, người hầu chơi chủ nhân, chẳng phải cũng gần giống với hán chơi Tiêu Hi Nguyệt sao? Người hầu tình trong nhà giàu có, người hầu, người hầu, lão gia ngủ thị nữ nha hoàn, thậm

chỉ đại gia tiểu thư khuê tú không rời các, cũng sẽ bị người hầu thân phận dê tiện, hung hăng chơi mấy năm rồi tái giá.

Bởi vậy có thể thấy, hẳn là lão bộc của Minh Nguyệt cư, là tiên tử nhà mình, đó cũng là chuyện đương nhiên!” “Tiểu thư!” Lý lão hán lá gan lại lớn lên, giơ tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đặt trên bàn của Tiêu Hi Nguyệt., Ánh mắt hùng hực, dùng âm thanh mà mọi người đều có thể nghe được lớn tiếng nói: “Đêm nay lão nô hầu hạ ngài đi!” Cái gì? “Các hán tử cường tráng ai nấy đều giật mình mở to hai mắt, lão nhân này vậy mà còn cùng vẻ ngoài mặc dù có chút bình thường, nhưng khí chất phi phàm tiểu thư... mê hoặc?” Lý tiên tử trừng mắt dục mắt dục, giơ tay lên, giơ tay lên., Một cái tát Lãng Không đánh thẳng vào mặt lão già, đánh lão bay ra khỏi lều, đụng đổ tằm vải rách vừa mới dùng một lượng bạc mới mua được, trực tiếp té ngã trên vũng bùn, làm toàn thân dính đầy bùn đất.

“Đồ dê tiện, ngươi...!!” Ầm ầm!!!” Một tiếng sấm sét nổ vang, ánh sét soi sáng mặt đất, một hình người thấp bé toàn thân dơ bẩn đang đứng bên cạnh lão hán.

“Mẹ ơi!” Trong lều cỏ, hán tử cường tráng sợ tới mức run rẩy, kêu to lên.

Bước tu hành thứ hai của tiên tử... bộ thứ hai (2)

Chương thứ hai, Chu Xảo Nhi hai mươi một tháng hai, Tiêu Hi Nguyệt quay đầu nhìn lại, trong chớp mắt thấy rõ bóng dáng thấp bé kia, trong lòng cũng chấn động, như lời đình rơi xuống hồ nước, nhắc lên sóng gió ngập trời.

Đây là một đứa bé cỡ nào? gầy yếu, thấp bé, nắm chặt song quyền, thân thể run lẩy bẩy, tràn đầy bản thủ, từ tóc miêng mũi, đến sau chân, như rơi vào vũng bùn, không, giống như cái đêm đó, nó và lão tạp dịch lăn lộn dâm hoan trong vũng bùn, cả người dơ bẩn.

“Cô bé này từ đâu tới vậy??” Ngay lúc Tiêu Hi Nguyệt đang thất thần, một hán tử cường tráng vừa rồi bị dọa đến giật mình la hét ầm ĩ, làm kinh động chuông quỹ và lão bản nương trong phòng.

Hai người đi ra xem một chút, từ hình thể thấp bé gầy yếu trong mưa kia, lập tức nhận ra nàng là ai.

“Đại nha đầu, sao lại là ngươi?” Lão bản nương giật mình đi tới, sau đó lập tức ý thức được điều gì, giọng nói sắc nhọn hẳn lên: “Ngươi đâu? Ngươi của ngươi sáng nay đâu? Đi đâu rồi?!” Cô bé trong mưa rớt bả vai run rẩy.

Tiêu Hi Nguyệt đã hiểu rõ ngọn nguồn của chuyện này, buổi sáng cô gái kéo bò ra ngoài ăn cỏ, kết quả không biết làm sao lại lạc mất, vừa đúng lúc gặp mưa to tầm tã, nàng đang liều mạng chạy trốn trong mưa nhưng cuối cùng chẳng thu hoạch được gì, chỉ có thể mò mẫm về nhà.

Nhưng mà, về đến nhà rồi, lại không dám vào cửa, chỉ có thể ngơ ngác đứng trong mưa, nếu không phải sư muội một chuông đánh lão hán, còn không biết bao lâu mới có thể phát hiện nàng.

Tiêu Hi Nguyệt trong lòng căng thẳng, vốn thần thức của nàng tản ra bên ngoài, lúc bé gái tới gần là có thể phát hiện ra nàng, kết quả lại bởi vì... chuyện rèn luyện mà chậm trễ.

“Vào rồi mới...” Tiêu Hi Nguyệt vốn định đứng dậy, nhưng Lý Tiên Tiên lại ngăn nàng lại, thấp giọng nói: “Sư tỷ, người không phải muốn rèn luyện sao? Đây chính là rèn luyện, trước tiên nhìn ” rèn luyện” đi?” Đây tính là rèn luyện gì?” Ngu không thấy?!” Chương quỳ cũng đi ra., Đứng ở lều cỏ nhìn ra ngoài, trái phải phía sau đều tìm không thấy thân ảnh Ngu Ma, lập tức giận dữ nói: “Đại nha đầu, không phải để cho người coi trọng trâu sao? Tại sao còn lạc đi? Thật sự là hỗn đản, thật vô dụng!” Cô gái trong mưa một lần nữa rút người lại.

Các hán tử cường tráng uống mấy ngụm rượu, có người nói một câu “Một con bò hơn ba mươi lượng bạc” lập tức khơi dậy lửa giận của lão bản nương, tức giận đến toàn thân phát run.

“Người đền tiền cái đồ này! Sinh ra chính là lỗ vốn!” Mỗi ngày ăn nhiều cơm như vậy, gia đình đều bị người ăn sạch! Chút việc chăn bò này đều làm không tốt sao? Sinh ra người có tác dụng gì chứ?!” “Hôm nay nếu không thấy được trâu, người đừng có về nhà!” Bán người không đủ một con bò!” Ai u, ta cũng là mệnh khổ, gả cho nam nhân vô dụng, phơi nắng ở ngoài thành, sinh con đều là tiền bồi đến đòi nợ., Sao ta lại khổ như vậy chứ?” “Nha đầu ti tiện người còn khóc hả? Lão nương còn chưa khóc, người khóc cái gì?!” Ta hỏi người, trâu tại sao không sao?!” Cô gái trong mưa nước nỡ, mẫu thân nàng đang tức giận mắng, phụ thân nàng đang tức giận, trâu cũng không còn, nàng không biết nên làm sao bây giờ.

Những khách khứa kia đang uống rượu, đệ đệ trong phòng núp sau cửa, sợ hãi nhìn nàng trong ánh đèn tối tăm.

Trâu còn chưa tìm được thì trời đã tối, bụng cũng đói bụng.

“Nói chuyện a, trâu sao lại không có?! Nha đầu thôi!” “Đúng, là, bị yêu quái...” Yêu quái? Được lắm, phương viên trăm dặm này đều là quan đạo, lấy đâu ra yêu quái? Nha đầu thôi tha người còn dám nói dối ta?, Hôm nay nếu người không tìm được trâu về, cũng đừng về nhà! Bên ngoài chết đi!” “Đồ chó má” trong tiếng mắng chửi của lão bản nương, Lý Tiên Tiên cũng thấp giọng mắng chửi, làm cha chỉ nhìn trâu, không nhìn

con mình, làm mẹ cũng tiện, không nuôi lúc trước là chết đuối là được rồi!” Lão đầu uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn tiên tử.

“Đến đây, vì, dừng...” Tiêu Hi Nguyệt không đành lòng nhìn nữa, hai mắt nhắm nghiền, âm thanh cay đắng hạ xuống, trên người nàng tản mát ra một luồng ánh trắng mờ lung, bao lấy cô bé trong mưa, đưa nàng vào trong lều.

Âm âm âm.

Chén trà rơi xuống, rơi trên mặt đất, đám nam tử cường tráng giật mình nhìn lại, vợ chồng quán trà cũng ngây ngẩn cả người, lại nhìn nha đầu, trên người đã khô, bùn đất bẩn thỉu cũng bị đồ ăn sạch sẽ như ánh trắng này làm sạch sẽ, khôi phục lại dáng vẻ nhỏ nhắn ngăm đen ngày xưa.

Cô bé đứng bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt cũng ngây dại, cô nhìn tỷ tỷ trước mặt với vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, chỉ trong chớp mắt đã tưởng mình đã chết, nhìn thấy tiên nữ.

“Đừng mắng nữa.” Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi nói.

Thanh âm chói tai kia, tựa như từng cây từng cây pháp khí, chui vào trong cơ thể nàng, làm cho thần hồn của nàng đều run lay bầy.

Có lẽ, tiếng mắng này so với pháp khí lợi hại hơn vài phần.

Trong lều trà an tĩnh lại, chỉ có mưa to còn đang trút xuống.

Cô bé trở nên sạch sẽ ngơ ngác nhìn nàng, đám hán tử cường tráng ngây ngẩn cả người, chương quỹ và lão bản nương cũng ngây ngẩn cả người, đưa bé trai trốn trong phòng trốn mắt nhìn.

Tiên nhân không nói lời nào, bọn họ cũng không dám lên tiếng.

“Này...” Lý Tiên Nương đối với lão bản nương vừa rồi chửi ầm lên lộ ra vẻ mặt mỉm cười, nói: “Nếu con gái ngươi là kẻ bồi thường tiền, vậy dứt khoát bán đi, dù sao cũng ăn nhiều.” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, lão hán nhìn ra ý tứ của tiên tử, lúc này chỉ trích mắng: “Ngươi nói lời khôn kiếp gì vậy? Có người khuyên người khác bán con bán con bán con

gái sao? Cũng không phải là sống không nổi nữa, quả thực khôn kiếp thấu đỉnh!” Lý Tiên Nhân cũng không để ý tới nàng.

Vẫn mỉm cười nhìn về phía lão bản nương: “Thế nào?” Lão bản nương rút cuộc từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, ngưng ngưng cười nói: “Hai vị tiên nhân tiểu thư, dân phụ vừa rồi chính là nói bừa, không phải là “Ừm” thật sao? Nói mò?” “Nếu là làm đồng nữ trông cửa cho tiểu thư tiên nhân, dân phụ tất nhiên là ngàn vạn lần đồng ý!” Chương quây cũng nhìn lại với vẻ mặt chờ mong, tối nay chắc không phải gặp được quý nhân rồi chứ.

“Ha ha ha ha...” Lý Tiên cười một hồi, cười đến vô cùng thê tục, tuyệt đối không giống tiên nhân gì, khiến cho trong lòng những người đang ngồi ở đây đều có chút lâm bâm.

“Ngươi nghĩ hay lắm, đáng tiếc, ta không có tiền mua con gái của ngươi.” Lý Tiên Tiên sờ sờ túi tiền, lắc đầu nói: “Chỉ còn lại ba mươi lượng không đến, chẳng lẽ ngươi chịu mười lượng bạc bán cho ta?” Sắc mặt lão bản nương khế biến, hai vị tiên nhân này, không, đêm mưa hai người này còn bị vây trong quán nhỏ của nàng, nghĩ lại cũng không phải tiên nhân lợi hại gì, chớ nói chi là nữ nhân này vẻ mặt phong trần khí khái, còn mê muội, nếu là người tu tiên, đó cũng là loại nghèo nhất.

“Tiểu thư, ngài đừng nói giỡn nữa.” Gương mặt của lão bản nương trở nên lãnh đạm: “Mười lượng bạc còn chưa đủ để chăm sóc tiền của nàng, việc này không nên nhắc tới nữa.” Lý Tiên Tiên vươn một ngón tay ra, mỉm cười nhìn nàng.

“Thật chứ?” Hai mắt bà chủ sáng ngời.

“Nghĩ hay lắm!” Lý Tiên Tiên lại thu hồi ngón tay, chỉ vào cô bé cười khẩy nói: “Ngươi cũng không nhìn xem hài tử ngươi sinh ra gì, vừa đen vừa gầy, muốn bán gia đình giàu có, không có cửa thì cũng đừng hòng lấy một lượng bạc! Nói không khách khí chút, bán cho thanh lâu đừng nói là làm kỹ nữ, ngay cả làm thị nữ cũng không đủ tư cách, chỉ có thể đi làm một tiên nữ thô lỗ “Tiên nữ”!” Lời nói trắng trợn, dùng ngân lượng đánh giá sinh tử của cô bé, khiến cho Tiêu Hi Nguyệt không cách nào chấp nhận.

“... Tương lai tìm một gia đình rảnh núi, lấy năm sáu chục quan tiền sắc sở lễ nghĩa, một cái là xong!” Lý Tiên Nương tiếp tục nói hết, sắc mặt lão bản nương đối diện rất khó coi, nam nhân của nàng đứng ra muốn hoà giải, Lý Tiên Tiên lại nói: “Một lời có giá tám mươi lượng, thích bán hay không, không bán đồ!” Biểu tình trên mặt lão bản nương hơi động một chút.

Lý Tiên Tiên lại nói: “Hôm nay là ngày sư tử nhà ta nảy sinh thiện tâm, không nhận được người mới chịu mua hàng bồi thường tiền của nhà ngươi, bằng không, ngay cả nha đầu đến trâu cũng không thả được, lại vừa đen vừa gây., Dựa vào cái gì mà bán tám mươi lượng?” Sắc mặt lão bản nương dịu lại, một tay ôm con gái mình vào lòng, sờ lên mặt nàng, thở dài nói: “Nha đầu đáng thương ăn quá nhiều đau khổ, nhà dân phụ mặc dù nghèo, nhưng cũng không muốn làm cái loại chuyện bán con bán con gái ti tiện này...”, Không muốn...” “Bất quá” thấy vẻ mặt Lý Tiên không vui, lão bản nương lại vội vàng nói: “Nếu đi theo vị tiểu thư tiên nhân tốt bụng này, tùy thời rót trà rót rượu, hầu hạ tốt bên người, tương lai lại cho đại nha đầu tìm nhà, dân phụ kia tất nhiên là chịu tuyệt đối! ” Nàng cẩn thận từng li từng tí một nhìn về phía nam nhân nhà mình, thấy hắn không vui mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hừ, được rồi.” Lý Tiên nhướn miêng cười: “Cứ quyết định như vậy đi, tám mươi lượng, nha đầu này bán... Không, chính là người của chúng ta.” Lão bản nương cũng mỉm cười., Chương quỹ lại có chút do dự, nói một câu: “Lưu...” “Ngu? quăng là bò...” Mặt của lão bản nương lại thay đổi, nhìn về phía Lý tiên nhân, cười làm lạnh nói: “Tiên nhân tiểu thư, ngài xem có phải tăng thêm ba mươi lượng không?” Lý tiên tử nhướn mày, “Nói gì vậy?”, Nhà dân phu nhân chỉ là một con trâu vàng lớn, vừa mới nuôi được ba năm, còn chưa bắt đầu làm việc, đã bị nha đầu nhà ta vứt bỏ rồi... Tám mươi lượng này mất hơn ba mươi lượng tiền trâu, chỉ còn lại năm mươi lượng không đến “Ai da da? Thật kỳ quái!” Lý Tiên Tiên chế giễu: “Lúc mất bò, ta cũng không mua con gái nhà ngươi, dựa vào cái gì mà trâu ném vào đầu ta vậy? “Lão bản nương á khẩu không trả lời được.

“Hơn nữa, con bò này bị yêu quái ăn, cũng không phải làm mất mặt, người muốn tìm trâu, đi tìm yêu quái thì được!” Người cũng tin lời khôn kiếp của nha đầu kia sao?!” Bà chủ nướng tìm được lý do phản kích, giơ tay ra bóp con gái một cái, oán hận nói: “Nha đầu kia miệng toàn ăn nói bậy bạ, nói chuyện chẳng khác nào đánh rắm!” Cô bé bị nhéo nước mắt chảy ròng ròng, Tiêu Hi Nguyệt há to miệng, muốn nói lại thôi.

“Đừng có bóp hỏng, nếu không ta không mua đâu.” Lý tiên nhân lạnh lùng nói, lúc này lão bản nướng mới buông tay ra, giậm chân một cái: “Một trăm lượng, ngài xem như gom góp đủ số!” Từ trước đến nay đều là người bán góp góp, không nghe nói người mua còn phải trả tiền góp góp mua.”. Đây không phải là chuyện cười sao? Tiền của ta không phải chỉ có một trăm lượng sao, tiểu thư xin thương xót “Cửu Thập... 5 lượng cũng được.” Chưởng quầy háng giọng một cái, cũng lên tiếng, nhưng Lý Tiên vẫn hất cằm lên, không thềm nhìn.

“Một trăm lượng, cho các người.” Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống, từ trong tay áo lấy ra ngân phiếu, lão bản nướng tinh mắt, liếc mắt liền thấy phía trên có chữ “Hai trăm lượng”, lập tức vui mừng quá đổi.

“Tiểu thư, người thật đúng là người lương thiện tu hành thập thế!” Lão bản nướng mừng tới phát khóc, bước nhanh đi nhận ngân phiếu, lại xem xét nhiều lần, xác nhận không sai, càng vui sướng: “Lần đầu tiên dân phụ nhìn người..., Chỉ cảm thấy tiểu thư ngài là tiên tử chuyển thế trên trời, Hằng Nga nâng thai trong tháng, lấy đèn lồng mà không tìm được đại thiện nhân!” Tiêu Hi Nguyệt chỉ lắc đầu, Lý Tiên Tiên vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, ta biết sư tỷ nhà ta là Nguyệt Lý Hằng Nga chuyển thế, bằng không sao chịu cho các ngài thêm một trăm lượng chứ?” Bà chủ lại nhanh chóng cảm ơn, chưởng quầy cũng lộ ra nụ cười ấm áp và lấy lòng.

“Nhớ tìm... Được rồi, xem các người cũng không giống như là người có thể tìm được một trăm lượng, bên kia thô hán tử, cho hai tấm ngân phiếu một trăm lượng!” Lần này Lý Tiên cũng không có lấy cái gì để hô hấp nữa!

Hàn Lập trực tiếp mở miệng phân phó.

Đoàn xe nhà thương nhân họ Vương, kiêm nghi ngờ hình như cùng phu nhân gian dối hai mặt nhìn nhau, sau đó liền thành thành thật thật gom góp hai trăm lượng bạc, cùng Lý Tiên thay tờ ngân phiếu kia.

Tu hành giả yếu đến mấy, dùng pháp thuật cũng không thể khinh thường, cho dù là một tấm vé giả, bọn họ cũng phải chấp nhận.

“Một tay giao tiền một tay giao người, người tiền thanh toán, có chur vị làm chứng, cũng không sợ các người đổi ý.” Lý Tiên đưa một tấm ngân phiếu trăm lượng cho chương quỹ ở một bên, sau đó kéo nữ hài từ trong Tỳ Hưu của lão bản nương qua.

Bà chủ không dám lời kéo nữa, buông tay ra, cười làm lành nói: “Nha đầu ngày mai phải đi rồi, đêm nay có thể để nha đầu cùng người làm mẫu thân này hảo hảo tâm trò chuyện một chút được không? Mẫu nữ ngay cả tâm, dân phụ cũng không nỡ để nha đầu cứ như vậy rời khỏi...” Còn có đệ đệ của nàng, cũng không nỡ bỏ sung một câu “Nàng ấy lại bỏ sung một câu, quay đầu lại nhìn thẳng bé trong phòng một chút.

“Thật phiền phức” Lý Tiên kéo nữ hài lại, mí mắt cũng không nâng lên một chút nào: “Đội sư tử của ta nói chuyện với nàng trước đã, các người đợi “Vâng! Xin mời” “Còn nữa, tiền hàng thanh toán xong, trước tiên cầm ngân phiếu cho ta!” Lý Tiên Tiên từ một mặt chương quỳ không tình nguyện thu hồi ngân phiếu, lại lấy thêm hai gian phòng, đám hán tử cường tráng kia vẫn không dám phản đối, chương quỳ vội vàng cười làm lành, nói tiền trà đêm nay miễn vân vân.

Lão hán vốn cũng muốn cùng những người kia mở một gian phòng, chương quỳ vội nói, đêm nay gian phòng nhi tử của hán nhường cho hán, lúc này lão hán mới hài lòng gật đầu.

... bên trong phòng khách.

“Sư tử, người chó trách ta nha.” Lý Tiên Tiên đến lúc này mới xin lỗi, bất quá còn nói: “Sư tử người nhìn nha đầu đi, nếu ta không mua nàng, cuối cùng nàng cũng sẽ làm trên giường gỗ

thê thảm “Tiêu Hi Nguyệt ở trong phòng khách chật hẹp, cần thận nhìn rứt rề cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm đầy quần áo vải bố xen kẽ, có vẻ vô cùng hèn mọn.

Địa vị của Tiên Vân tông hầu như là lão tạp dịch thấp nhất, ăn mặc tốt hơn nhiều so với nàng, không khỏi phá, hơn nữa nát.

Làn da nàng lộ ra từ bên trong y phục đều mang theo vết thương ít nhiều hoặc nhiều vết bầm tím, cũng không biết đã chạy bao lâu trong đêm tối, nếu không phải nàng dùng Nguyệt Linh căn dị cung mang đến chữa trị cho nàng một chút, vết thương trên người đứa nhỏ này càng nghiêm trọng hơn.

Hơn nữa, trên cánh tay của cô gái còn có dấu vết của những cái roi quật vào nhau, hai tay cũng vô cùng thô ráp, không kém bao nhiêu so với hai tay của lão già kia.

“Nha đầu thật đáng thương...” Lý Tiên Tiên sờ sờ đầu nàng, thở dài nói: “Người cũng đừng trách tỷ tỷ ta nói chuyện nặng nề, càng đừng trách chúng ta mua người. Bình thường cha mẹ người đều không coi người là người, người ở lại đây cũng chỉ là chịu khổ, tương lai có lẽ sẽ gả cho một nam nhân có thể cung phụng lễ nghi, để lại đệ đệ người đi cưới vợ đi., Ha ha, người kia có vận khí tốt với người cũng được, có thể để người ăn cơm no, vận khí kém, tương lai người chỉ được dùng để sinh con, làm việc., Lại chăm sóc hài tử, hài tử sinh ra cũng sẽ lặp lại những chuyện người đã trải qua, liền giống như bây giờ, một câu cũng nói không ra, chết lặng lại ngu xuẩn!” Lý Tiên Tiên gật gật đầu, vốn định kéo gần quan hệ với nha đầu này một chút, nhưng nữ hài bị dọa đến thân thể gầy gò run rẩy, nghĩ đến ngày thường không ít người bị mẫu thân nàng dùng sức chọc thủng não, mỗi một lần đều kèm theo lời chửi bới.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, sự tình trên thế gian còn tàn khốc hơn tưởng tượng của nàng.

Vốn nên là mẹ con, vì sao còn giống kẻ thù bình thường? Mặc dù mẫu thân nàng cũng không phải là xứng chức, nhưng ít ra còn rất chăm sóc nàng, không động thì đánh chửi.

Lý Tiên Tiên nhìn sư tỷ một cái, lại tiếp tục nói: “Lát nữa mẹ người nhất định sẽ nói với người, sau này phải chăm sóc nhà

nhieu hơn, có rảnh thì thường trở về, người đừng tin, mẹ người chính là xem người là công cụ kiếm tiền, là điển hình, mất sắc bén., Lúc đó người nhất định sẽ tốt với người, lúc người xấu xa, ngay cả cửa nhà cũng không cho người vào nữa, chỉ sợ lúc trở về người tiện thể mang đi một hai túi gạo “Tiểu nữ hài” thì đã cúi đầu, vẫn luôn không mở miệng. Lý Tiên Tiên không thể không giục nàng ta, nữ hài mới rụt rè gật đầu.

“Sư tử muốn nói gì sao?” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, kiến thức của nàng nông cạn như thế, làm sao có thể nói gì?” Lý Tiên cười vỗ vỗ đầu nàng: “Ta và sư tử biết hiện tại người chắc chắn rất loạn, nhưng không sao cả, người chỉ cần nhớ kỹ, người chỉ cần nhớ kỹ. “, Bởi vì sư tử nhất thời thiện tâm, sau này người có thể sống một ngày tốt lành, sẽ không bị phụ mẫu người đánh chửi, có thể ăn cơm no là được rồi! “Đi thôi” Lý Tiên đẩy nàng một cái: “Đi nói với cha mẹ và đệ đệ người tạm biệt., Ngày mai chúng ta sẽ dẫn người rời khỏi nơi này, lúc mở cửa, cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt, lại nhìn thoáng qua Lý tiên tử, thấp giọng nói: “Tạ, cảm ơn hai vị tử tử...” Chờ chút ba chữ “Ăn no nhé”, Để Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới một chuyện, nàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một ít điểm tâm, nhét vào tay cô bé: “Cầm lấy đi, tiếp nhận hộp cơm tinh xảo của cô bé, nhìn nàng, đôi mắt trong suốt lộ ra cảm động.

Làm nha hoàn, bán thân, làm đồng nữ, những chuyện này nàng đều không hiểu, điều duy nhất nàng biết chính là có cơm ăn chính là chuyện vui vẻ.

“Sư tử, điểm ấy của người không đủ đâu.” Lý Tiên Tiên cười nói: “Nha đầu đi gặp cha mẹ nàng, điểm tâm tám phần là bị lấy đi, người vẫn nên ở lại đây ăn đi, sau khi ăn xong lại mang theo một ít... Ừm, một mình ăn điểm tâm của nha đầu kia nhất định sẽ bị mắng, nhưng hiện tại nó là người chúng ta mua về, bà chủ kia cũng không thể làm gì được.” Ở cùng khổ với người nghèo, ăn một mình sẽ bị mắng.

Tiêu Hi Nguyệt lại học được một chuyện.

Thế là nàng rất nhỏ...

Khẽ gạt đầu, lưu nữ hài này lại, để nàng ăn xong điểm tâm trong phòng khách rồi mới đi.

“Ta, ta...” Cô gái nhìn vào trong hộp cơm, thấy được điểm tâm tinh xảo, phẳng phất như vừa ngửi một cái đã thành tiên. Nàng lập tức khẩn trương đến mức nói không nên lời, chỉ có thể dùng đôi mắt cảm kích nhìn vị tỷ tỷ này.

“Ăn đi.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Tỷ tỷ cũng ăn...” Nữ hài nhỏ giọng nói ra, Tiêu Hi Nguyệt do dự một chút, liền vươn bàn tay nhỏ bé như bạch ngọc ra, lấy từ trong hộp cơm ra một khối nhỏ, phẳng phất như môi son hồng nhuận phơn phớt.

“Tỷ tỷ... xinh đẹp...” Nữ hài nhìn thấy mà ngây dại, quên ăn, một lúc lâu sau mới vì Lý Tiên cười mắng mà đỏ mặt lấy một miếng điểm tâm.

Cắn một miếng, quả nhiên là mỹ vị nàng nếm qua cuối cùng.

Ba người ăn xong điểm tâm, cô gái liền mang theo một hộp điểm tâm khác rời đi, để lại Tiêu Hi Nguyệt nhìn bóng lưng của nàng, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.

“Sur muội, ngươi làm đúng...” Lý Tiên đột nhiên được sư tỷ khen ngợi, rất giật mình, nhìn về phía nàng, sau một lúc lâu mới bật cười: “Sư tỷ, ngươi thật đúng là... Hì hì, bất quá là kiến thức nhiều mà thôi., Bất quá, nếu sư tỷ ngươi gặp được mỗi người như vậy, đều tiêu trên trăm lượng bạc, chúng ta rất nhanh sẽ chỉ có thể một đường ăn xin đến kinh thành.” Kinh thành là lúc trước các nàng không có mục đích du lịch, Lý Tiên Tiên quyết định đi, nhưng cũng không vội, một hai năm tới kinh thành cũng sẽ không chậm trễ cái gì.

Trước khi ra cửa, Lý Tiên Tiên lấy được rất nhiều đan dược tu hành từ vị sư phụ yêu nữ kia, đủ cho nàng Trúc Cơ còn dư.

“Ăn xin...” Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới một chuyện khác: “Có muốn làm ăn mày không?” “Ngàn vạn lần đừng!” Lý Tiên Tiên Nhân vội vàng nói một câu, gạt bỏ suy nghĩ đáng sợ này của sư tỷ, nếu để người khác biết Hi Nguyệt tiên tử sẽ đi làm ăn mày, nàng và lão đầu kia đều sẽ bị người ta dùng nước bọt

chết đuối!” Sư tử, người có định xử trí nàng thế nào không?” Lý tiên tử chuyển sang chuyện khác hỏi.

Tiêu Hi Nguyệt không trả lời được, chần chờ một chút: “Đưa cô ấy về tông môn?” Cái này làm sao được, cô ấy có linh căn không?” “Tập linh căn, cứu phẩm” a, thật đúng là có?” Lý Tiên ngạc nhiên., Sau đó lắc đầu nói: “Cứu phẩm cũng không được, đệ tử ngoại môn tam phẩm của Tiên Vân tông đều cần linh căn Thất phẩm, huống hồ nha đầu kia có chút chậm chạp ngu dốt, không có gì đặc biệt cảm ra được, không thể bái nhập Tiên Vân tông được, trừ phi sư tử người nhét thẳng vào “Với thân phận đại sư tử Tiêu Hi Nguyệt, một đệ tử như tái tiến vào ngoại môn cũng không thành vấn đề.

Lý Tiên Tiên sợ nàng quyết định làm như vậy, lại vội vàng nói: “Hơn nữa, nha đầu kia cũng không nhất định thích hợp đi Tiên Vân Tông, dưới trướng năm đại tông môn chúng ta không phải có rất nhiều tiểu môn tiểu phái sao? Đến lúc đó tìm một môn phái tốt một chút, gia tộc tu tiên cũng được, sư tử người lại đưa cho bọn họ một ít đan dược pháp khí, những người kia tất nhiên sẽ đối đãi tốt với nàng, cái này sẽ thành “không thể luôn mang theo một cái bình dầu đi rèn, vậy lão tạp dịch kia ít nhiều hay là Luyện Khí kỳ.

“Được.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, tán thành cách xử trí này, ít nhất cũng tốt hơn ở lại đây.

Lý Tiên đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, bộ ngực căng tròn càng căng phồng lên hai cái: “Sư tử, đêm nay cứ tới đây đi, đi một ngày cũng nên nghỉ ngơi, ta đi một phòng khác ngủ cùng ta. “Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía cô ấy, “Đưa cả nhà ra” à?” Nhìn tấm áo của sư tử bình thường không có gì lạ.”, Khí chất vẫn thanh lãnh cao nhã như trước, Lý Tiên Tiên lập tức luống cuống, vội xua tay nói: “Sư tử, ta... không được! “Không được! Nếu người tu hành, cứ việc đi, ta sẽ không quấy rầy “Ách... Cũng tốt, chẳng lẽ sư tử không biết nam nữ của nàng đều không nói? Tiêu Hi Nguyệt do dự, “Làm gian phòng kia... khiến Lý bá “Lý tiên tiên tử sững sờ hồi lâu.

Sư tử có ý gì?... ngày thứ hai.

Cuối cùng Lý Tiên Tiên còn mở đôi mắt ngái ngủ của mình ra, nơi chớp mũi người thấy một mùi hương thơm mát tự nhiên, hương thơm này mềm mại mê người, tản mát ra mùi thịt thơm ngon, làm cho Lý Tiên theo bản năng cũng không mở mắt ra mà kẹp chặt hai chân lại, chân ngọc thon dài đang nghiêng chặt bên trong một chút, môi mím lại, khẽ ngậm một tiếng.

Sau đó mới tỉnh lại.

Cô bị dọa tỉnh.

Sư tử ngủ bên cạnh nàng, hai người còn che một tấm chăn, lúc tối hôm qua Lý tiên tử liền trần trọc đảo lộn không ngủ được, bị mùi thơm lạ lùng của vị sư tử tiên nữ kia thu hút, lão muốn trực tiếp lật người lên, đè lên sư tử, đóng cửa phòng thô lậu này lại, cởi sạch quần áo, tận tình mài dũa một phen, phát tiết mấy ngày qua không chịu được cảm giác vui vẻ xao động.

Cũng không biết thân thể của tiên nữ sư tử, đẹp đến mức nào? Giọng nói như tiếng trời êm dịu, khi dùng để gọi giường, phải làm sao để lay động lòng người? Sư tử căn bản không cần tận lực học tập, tiếng rên rỉ mềm mại đi theo trang sức tự nhiên, cũng đủ để làm cho người cùng nàng vui vẻ hưng phấn không thôi.

Lý Tiên Tiên cẩn thận từng li từng tí xoay người, nghiêng người nhìn sư tử bình tĩnh.

Mặt dù không phải là khuôn mặt tuyệt sắc kia, nhưng lại có thần vận trong trẻo, nhìn dung mạo bình thường của nàng sau khi nguyệt trang cũng không phải là nữ tử phạm tục.

Tối hôm qua, Lý Tiên Tiên cùng nàng ở chung một phòng, mà sư tử lại biết rõ nàng nam nữ đều ăn, tựa hồ còn cùng lão hán chính mắt thấy nàng cùng Tiểu Tước nhi giao hoan, sư tử tất nhiên biết rõ nàng nam nữ không ngại, nhưng vẫn cùng nàng ngủ chung một giường.

Điều kiện tiên quyết như vậy, nếu Lý Tiên vẫn không động tâm, vậy nàng ta không phải là Lý Tiên.

Chỉ là sư tử không phải ai khác, mà là Tiêu Hi Nguyệt tiên tử thanh lãnh như tiên, cho dù Lý Tiên Tiên không kiềm chế nổi

dục vọng xao động trong lòng, vậy cũng phải lặng lẽ tới, xem sư tử rốt cuộc có ý đó hay không.

Che ngực lộ nhũ, vẩy ra chân, vui vẻ sát nhau, cánh môi mấp máy, cuối cùng khi hai người nằm xuống, Lý Tiên lặng lẽ dùng ngón tay, nhiều lần thử chạm vào bàn tay ngọc của sư tử.

Nếu sư tử có ý, tất nhiên sẽ hiểu ý của nàng, cho dù vô ý, chỉ cần sư tử hô hấp dồn dập một chút, trên gương mặt nổi lên hồng hà, hơi lộ ra một chút xấu hổ, Lý Tiên cũng sẽ tuân theo dục vọng thân thể, nói một ít lời khiêu khích, lại nắm chặt bàn tay của sư tử, xoa vào lòng bàn tay nàng, gương mặt áp sát tới, thổ khí như lan nói ra tâm ý của mình.

Tuy rằng xấu hổ đến cực điểm, khả năng có cơ hội như thế, cùng tiên nữ sư tử giao hoan một hồi, Hư Hoàng giả Phượng qua lại một phen, khoái hoạt khoái hoạt, chẳng phải đẹp không? Có một lần, phía sau lại cùng sư tử cùng nhau đi giang hồ rèn luyện, thỉnh thoảng lại trốn vào khách sạn cùng sư tử triền miên, hoặc là dứt khoát ở bên ngoài giao hoan, cùng lúc đầu giống như chim sẻ nhỏ, càng thêm tuyệt diệu không tả.

Sau đó trở lại Tiên Vân tông, vị yêu nữ sư phụ kia biết nàng và sư tử nàng vui chơi dâm dăng, Hư Hoàng giả phượng ma sát một đường cũng không có gì đáng ngại. Vốn sư phụ đã biết chuyện nàng phóng dăng, đoán chừng đã sớm đoán được nàng sẽ ăn vụng.

Có một sư phụ nuôi dưỡng một lão đầy tớ, sợ rằng không phải có ý cho nàng đi cùng sư tử, để trên đường đi có thể dạy nhiều đạo sư tử hơn, nhân tiện giải quyết dục vọng của sư tử?

Đáng tiếc, giấc mộng có thể khiến Lý Tiên cười trộm tỉnh lại, đã định trước còn có thể thực hiện.

Tối hôm qua sư tử nằm bên cạnh nàng, vẻ mặt không chút gọn sóng, không chút nào lộ ra vẻ ngượng ngùng, Lý Tiên lại phóng dăng, cũng không thể trực tiếp cởi quần áo liền lên.

Nàng cũng phải dè dặt một chút, đúng không? Đột nhiên, một đôi mắt trong trẻo chiếu vào trong mắt Lý Tiên, nàng lại sợ đến giật mình một cái, tranh thủ thời gian ngồi dậy, mái tóc buông xõa trên chân, che giấu sợi tóc, cười nói: “Sư tử, người

tỉnh lại lúc nào?” Lúc người nhìn ta ngẩn người...”, Ha ha, bởi vì sư tử xinh đẹp quá mà, nhìn mê mẩn. Đúng rồi, sư tử, người làm sao biết chuyện giữa ta và tiểu Tước nhi chứ?” Không xong! Sau khi ăn nói linh tinh Lý tiên ý thức được không ổn, nàng đã nói gì rồi mà! Tiêu Hi Nguyệt còn nằm trên giường, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, là Lý bá nhìn thấy, ta không tin., Liên đi nhìn trộm các người “Ách ha ha”, thì ra là như vậy, ta nói như thế nào bại lộ... À, sư tử, chúng ta mau chóng rời giường đi, trời cũng sáng rồi!” Lý Tiên không dám tiếp tục nói về đề tài này nữa, nàng và Kim Ngọc Tước đều là nữ tử, lại cởi sạch trên giường, còn bị sư tử nhìn trộm... Thế này cũng quá tốt rồi! Không đúng!, Ngày sau làm sao còn lịch luyện cùng sư tử? Nhưng có lời vừa rồi, sau này chẳng phải có thể có chút quan hệ mập mờ, một ánh mắt, một động tác... Nếu là sư tử muốn, nàng liền nhân cơ hội...” Phi, Lý Tiên Tiên, người thật sự là dâm phụ!” Lý Tiên Tiên âm thầm phun một ngụm của mình, mặc quần áo ra ngoài, không dám ở trong phòng nữa.

Thân thể trong quần áo màu trắng của sư tử, cũng tương đương mê người, bộ ngực có chút ngoài ý muốn, trên đỉnh chống lên một hạt giống như ả như hiện, đó là sữa của sư tử... “Xi!”” Lý Tiên Tiên lại gắt mình một cái., Mới mấy ngày không cùng người làm, nàng đã trở nên xao động như vậy, có phải là vì sư tử không? Áp chế dục vọng không nóng, Lý Tiên Tiên đi ra ngoài cửa, nhìn xe ngựa bên cạnh lều cỏ đã không thấy, chỉ để lại trên mặt đường bùn lầy từng vết xe ngựa.

“Bọn họ đi cũng thật nhanh.” Lý Tiên Tiên liếc nhìn cửa phòng bên cạnh, suy nghĩ một chút, tiến lên gõ gõ: “Lão già kia, đứng dậy chưa?” Bên trong môn truyền đến âm thanh của Giao Bằng, tiếp theo là tiếng nói của Lý lão hán hoảng hốt khàn khàn: “Nhanh, nhanh lên., “Hô hô” theo lời nói hưng phấn thở dốc, Lý Tiên Nhân đã ném qua mấy trăm ngón thịt, sao còn không biết hắn đang làm gì? Lúc này xấu hổ và giận dữ, một cước đá văng cửa gỗ, dụi dụi quát: “Đồ chó, còn không mau cho ta... Người!” Sau khi nhìn rõ bộ dáng lão hán trong phòng, Lý Tiên ngây người.

Lão tạp dịch này vừa già vừa xấu, để trần thân dưới trần trụi đen thui, quần dài đến tận chân, nằm ngửa trên giường, hai chân giơ cao bằng thịt hung dữ đứng sừng sững, như một cây cột thông thiên chống đỡ thương khung.

Lý Tiên Tiên đã gặp qua lão già này khác hẳn người thường, cũng giống với cây gậy thịt cực lớn tuổi tác của hắn, lần này gặp lại, mặc dù vẫn kinh ngạc, nhưng cũng không quá mức chấn kinh.

Nguyên nhân là cột thịt chống trời kia lại có một cái tát nhỏ màu trắng, rõ ràng là kiêu dáng sư tử đang mặc! Lão già này không biết từ lúc nào đã trộm lấy tát của sư tử rồi., Góc gậy thịt của hắn lên, lại điên cuồng thổi cho!” “Ngươi! Ngươi! Ngươi!” Lý Tiên tức đến mức bộ ngực cao vút phập phồng một hồi, bước chân vào, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ tức giận, một bộ dạng muốn đập gãy đồ hạ lưu của lão già kia.

Lý lão hán hoảng hốt không ít, con chó hoang này không phải tiên tử, nàng thật sự dám hạ tử thủ.

Trong lúc vội vàng, lão giả vội vàng đem tất tất trên đầu rùa kéo đi.

Kéo xuống, nhưng lại không nghĩ nhiều, Kim Tầm Ti dẹt thành cái tát, cùng với đầu rùa mẫn cảm phình to ma sát một hồi, làm cho khoái cảm tích tụ của hắn lập tức bạo phát ra.

Hơn nữa mấy ngày liền đi theo tiên tử ngựa, thưởng thức cái mộng tròn tối thiểu nàng lúc lắc lư, lại chơi không được, tại thời khắc này dục vọng tích lũy hai cái bao trứng hoàn toàn bạo phát ra.

“Phốc!!” Trên đỉnh cột thịt chống trời có một cái đầu rùa đỏ thẫm cực lớn, điên cuồng phun ra một cỗ tinh túy nồng đậm, như hồng thủy mở cống, mãnh liệt phun ra, bắn về phía Lý Tiên đang đi tới bên cạnh giường.

đậm đặc, mùi tanh hôi, huỳnh tinh màu trắng nóng rực, đối với khuôn mặt kiêu diễm của Lý Tiên bên giường, phun ra như phô thiên cái địa, chỉ dùng hai sợi tơ, đã làm cả khuôn mặt của nàng đều bắn đầy cả tinh điệp.

Xương cốt xương sống của lão già run lên, theo bản năng uốn thẳng sống lưng, tay vịn lấy gậy thịt ép xuống, để cho đầu rùa ghim vào cổ Lý Tiên, lại búng tóc một cái, tinh túy tưới lên y phục của nàng.

Cái này còn chưa xong, lão hán lại hưng phấn hét lớn một tiếng, mắt ngựa dữ tợn lại hướng về ngực Lý Tiên cao ngất, lần nữa phun ra!” Lý Tiên Nhân bị nòng đậm bắn ra khuôn mặt yêu kiều, khoe tai chảy xuống, chảy vào giữa ngực và ngực của nàng. Lực đạo bắn tinh hoa của lão giả này thật lớn., Cách quần áo đánh vào trên trứng trai của nàng, cũng có thể làm cho nàng cảm nhận được từng đợt đau đớn rất nhỏ, toàn thân như bị lửa đốt nóng, ngà sữa màu đỏ giấu trong áo cấp tóc phồng lớn lên, nhưng sau một khắc, lại bị tinh túy của lão hán trực tiếp bắn trúng, cách quần áo, chính là đánh trúng đầu tóc của nàng.

Lý Tiên Tiên bị lão hán bắn tới run rẩy một cái, ngây ngốc tại chỗ, tinh túy từ trên mặt chảy vào trong miệng nàng.

Đầu lưỡi hơi duỗi ra, liếm lên trên gợn sóng của lão hán, càng làm cho nàng giống như nhấm nháp sơn hào hải vị, bị kích thích đến thân thể lại run rẩy một trận.

“Rặc!” Thấy vậy, lão hán trong bóng tối đắc ý, lại không chế thịt bồng, dùng quy đầu hướng giữa hai chân Lý Tiên, lẳng không uốn eo, phảng phất như đâm trúng chân nàng, ngoan mệnh đâm vào trong đâm huyết trống rỗng đã lâu của Lý Tiên, lại là một trận cuồng xạ tinh túy.

Quần lót nòng tinh cách quần áo, đánh vào trên âm li của Lý Tiên, gợn sóng nóng bỏng phảng phất phát phát phát thấu y mà vào, kích thích làm nàng không khỏi ngâm nga một tiếng, hai chân ôm thật chặt, bụng cực kỳ co rút, run rẩy đạt đến cao trào một lần.

Lão hán uốn eo phun ra mấy lần, bắn tinh túy lên trên người Lý Tiên, mới thỏa mãn ngã xuống giường, há miệng thở dốc, thưởng thức bên giường tràn đầy tinh túy trắng noãn của hắn, bị bắn một thân Lý Tiên.

Nữ nhân yêu mị này, toàn thân đều là tinh tú, mặt mũi, bộ ngực, vòng eo, hai chân đầy nồng đậm đặc, giờ phút này lão cực kỳ thỏa mãn.

Nữ nhân này ngày thường không đánh hấn liền mắng, lần này coi như báo thù rửa hận! Bất quá, lát nữa khẳng định sẽ bị nàng chửi mắng một trận, thêm vài roi vào da là không tránh khỏi, cũng may da dày của hấn không tính là gì, có tiên tử ở đây, nữ nhân này cũng không dám hạ tử thủ.

Lão hán vui sướng bắn tinh xong, bất mãn với Lý Tiên Tiên đã tiêu tan hơn phân nửa, nhắm mắt thở hổn hển chờ đợi Lý Tiên chửi rửa.

Nào biết đợi nửa ngày, vẫn không có động tĩnh gì.

Lão hán mở mắt ra nhìn, khả khả này vậy mà còn đứng ở bên giường hấn, trên thân thể mềm mại còn tràn đầy gọn sóng, trên mặt cũng thế, lại dùng một đôi ánh mắt móc thẳng, nhìn chăm chăm cây chuối lớn vẫn kiên cố như trước kia của hấn.

Hai chân còn kẹp một cái để lên, tựa hồ đã nhịn không được muốn tung người lên ngựa, dùng huyết dâm đập vào vỏ của hấn, thoả thích lay động một phen mới sáng khoái! “Hắc hắc, Lý sư muội “Lão hán” dùng xung hô tương đối thân cận, mặt dày xung hô sư muội, eo lại thẳng tắp, làm cho dưới khó của hấn càng nhô ra, đỉnh chóp thịt dữ tợn, đầu rùa lưu lại nước bọt, càng phát uy võ hùng tráng.

“Cần của lão nô này, thế nào? Có phải là so với trước đó người đã gặp qua, dùng qua đều mạnh mẽ?!” Lão hán đắc ý cực điểm, lại dùng tay vén vài cái đũa cứng rắn, tự mình đưa cho Lý Tiên hưng khí dưới khó của mình là cường hấn như thế nào?, Đừng nói một lần, bắn mười lần tám lần, đưa cả cô ta và tiên tử lên giường, hấn cũng có thể bắn cả hai cái bụng các nàng phình to lên, khiến cho cả hai nữ nhân xinh đẹp này đều dán điệp lên hấn! Lý Tiên hô hấp dồn dập, thậm chí càng ngày càng khô nóng.

Hoàn toàn chính xác, cây dương vật của lão già này khác hấn người thường, lớn hơn nhiều so với nó thấy, đều muốn cứng rắn, phải cường hấn! Nếu như tách đôi chân ngọc ra, cất bước

ở trên lưng lão hán, mang huyết đi tới nghênh đón, sợ là ngay cả cắm vào cũng tương đối khó khăn, phải cắn răng, nắm quyền, dùng sức đè xuống thân thể, mới có thể thuận phục được con giao long hung hãn này từng chút một.

Nhưng vẫn quá lâu, huyết của nàng sẽ bị căng đầy, cũng chỉ ăn được hơn nửa, liền chống lên trên tâm hoa.

Nói cách khác... Lão quỷ này, có thể dễ dàng đụng vào tâm hoa của nàng, dùng lực mạnh một chút, hung mãnh đụng vào tâm hoa của nàng, làm cho nàng không nhịn được kêu lên, dùng eo thon phối hợp với hân..." Thấy loạn xuân tình nhộn nhạo, Lý lão hán nuốt một ngụm nước miếng, vươn lên lưng, trên giường nhúc nhích vài cái, đầu hũ hướng về phía chân Lý Tiên.

Đầu rùa cực nóng như lửa muốn cắm vào chân của nàng.

Lý Tiên Tiên theo bản năng nhìn về phía cửa phòng mở rộng, chỉ liếc mắt một cái đã thấy một vị tiên tử mặc váy trắng, lẳng lặng đứng bên cạnh cánh cửa, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn nàng cùng lão hán.

Cũng nhìn thấy cả khuôn mặt trắng bệch của nàng.

Lý lão hán cũng nhìn sang, thấy Tiêu Hi Nguyệt vậy mà đứng bên cạnh cửa xem, cả kinh mềm đi vài phần, sợ tới mức ngồi bật dậy, "Tiên tử, ta..."! "Cạch!" Hân bị tát một cái, ngay sau đó, Lý Tiên Tiên Tiên trở mặt, trở tay lại tát một cái, đánh cho lão hán ngồi bệt trên mặt đất.

"Ngươi!" Lý lão hán tức giận.

"Ngươi là cái gì? Đồ chó còn có mặt mũi kêu! Sáng sớm đã vén cái thứ thói tha của ngươi, hạ lưu đến cực hạn! Cút! Lập tức mặc xong áo quần cho ta, miễn cho cái con uest vật ngươi dính bẩn vào mắt sư tỷ!" Lão hán ngược lại ngây dại.

"Còn ngây ngốc? Xem ta đánh chết ngươi!" Hắc hắc, lập tức, tiên tiên tiểu thư, là ta xin lỗi ngươi..." Lý tiên tử giương tay, xóa đi vết bẩn trên người, thần tình lúng túng đi ra cửa, "sư tỷ, ngươi nhìn xem, ta vừa mới muốn gọi hân, kết quả lão già này lại phun loạn một trận về phía ta! Đồ chó vô sỉ hạ lưu, ta thấy

cũng nên đuổi hắn đi! ” Lý lão hán cũng không mặc quần áo, đứng dậy, kiên cường lên, cười hắc hắc xin lỗi.

Côn Bằng rõ ràng chính là đang nói chuyện với hắn! Côn bằng của hắn, lại bị hắn bắn một cái sau lưng, khẳng định là xuân tâm xao động, nếu không với tính cách lúc trước của nàng, tuyệt không chỉ là lấy tay, quyền đâm cước đá đều nhẹ, còn phải rút kiếm ra uy hiếp hắn một trận, mới bỏ qua.

Đâu có như bây giờ, chỉ là tát nhẹ vài cái đã xong việc?”...”
Tiêu Hi Nguyệt liếc qua Lý Tiên, giờ một ngón tay ra.

“Hả?” Lý Tiên càng chột dạ, đã thấy trên đầu ngón tay bạch ngọc của sư tỷ nở rộ một vàng trắng mông lung, bao phủ toàn thân nàng, làm ô uế dơ bẩn toàn bộ thân thể nàng trông rỗng.

“Sư tỷ, ngài thật tốt!” Lý Tiên lại xấu hổ, lại cảm động, sư tỷ luôn luôn thể hiện ra tình cảm dịu dàng lúc nào đó, tạo thành sự tương phản cực lớn với bề ngoài thanh lãnh của nàng, liên tưởng đến tối hôm qua nàng lại có ý niệm dâm uế đối với sư tỷ, Lý Tiên càng xấu hổ hơn.

Ngón tay Tiêu Hi Nguyệt lại chỉ vào lão già, ánh trăng bay vào trong phòng, chảy cả bọt mép nam nhân trên giường sạch sẽ không còn gì.

Lý Tiên nhìn mà bưng tỉnh đại ngộ, khó trách không thể phát hiện... hóa ra lại thuận tiện như vậy.

“Đi thôi.” Tiêu Hi Nguyệt xoay người rời khỏi, âm thanh rất nhẹ, không nghe ra có gì khác với dĩ vãng.

Thấy một màn dâm đẳng như vậy, vì sao sư tỷ vẫn không có biểu cảm gì lộ ra ngoài đây? Chẳng lẽ là... Đã gặp nhiều rồi sao?” Lý tiên tử đi tới cửa, quay đầu lại mắng lão hán: “Lão già kia, ngươi cứ ở lại đây đi!” Đúng, lão nô tới ngay đây!” Lý lão hán vội vàng tìm quần, khuya còn nhắc nhở, chẳng phải nói sẽ nhanh chóng gọi nàng dậy để gian hay sao?, Sau này cũng không thể đối nghịch với Hô Ngôn nữa, phải thuận theo tâm ý của nàng, đợi ba đến năm ngày sau, nói không chừng có thể đưa nàng lên giường! Chỉ là như vậy, ngược lại lại phải tránh đi tiên tử, mà muốn cùng tiên tử lên giường, lại phải tránh xa hồ lô.

“Tên chó chết này là chuyện gì vậy?” Nhìn bóng lưng thon thả của hai nàng, Lý lão hán nhìn không được miên man bất định, nếu có thể cùng đưa các nàng lên giường, cuộc sống sau này sẽ thoải mái hơn!... Không ngoài dự liệu của Lý Tiên Tiên, lúc ly biệt nhà lão bản nương trình diễn một vở kịch, cũng không biết khóc đến mức hung hăng nhất lão bản nương, cùng với Hàm Lệ đưa cho tiểu nam hài, rốt cuộc đưa nào có tình chân thật hơn một chút.

“Chương quây, ngươi họ gì?” Cho ngân phiếu, tay thiếu nữ có chút sung đỏ đưa cho nàng, liếc mắt nhìn về phía chương quây.

“Cái gì?” Chương quây còn chưa kịp phản ứng, đã đắm chìm vào trong một trăm lượng bạc.

“Sắp đi rồi, dù sao cũng nên có một cái tên chứ?” Lý Tiên đảo cặp mắt trắng dã.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu: “Đúng là không thể cứ gọi nha đầu là cô bé nhìn về phía cô ấy, ánh mắt có chút mờ mịt, cô bé này vẫn luôn được gọi là nha đầu, đại nha đầu, hay là xú nha đầu.

“A a, lão phu họ Chu!” Chương quây vuốt vuốt chòm râu, trầm giọng nói ra.

“Xì, chỉ còn ngươi là lão phu... tên à? Thôi bỏ đi.” Lý Tiên xua tay: “Thứ lỗi cho ngươi cũng nghĩ không ra cái gì hay ho, hơn nữa nàng là người của chúng ta, đặt tên hẳn là do chúng ta. Nguyệt Nhi tử, ngươi đặt tên cho nha đầu này đi?” Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, vừa vịn ngẩng đầu nhìn nhau với ánh mắt của cô bé, nàng lập tức né tránh.

“Không bằng... gọi là trùng nhi?” Thanh âm nhu hòa rơi vào trong lòng cô gái, làm cho nàng cảm thấy vui sướng, trùng hợp?” xảo nhi?” Lý Tiên Nhân nhìn về phía một nhà chương quây: “Vậy gọi là Chu Xảo Nhi đi?” “Thành! Gọi là Chu Xảo Nhi!” Phu thê bật cười, đại nha đầu có tên như vậy.

Tiếp theo lại là một trận khóc, nha đầu Chu Xảo Nhi sau khi hai mắt đỏ hồng ôm đê đê của mình, lại cắn môi nhìn cha mẹ,

thấp giọng nói một câu “Phụ thân bảo trọng”, liền xoay người đi theo các nàng.

“Tỷ tỷ!” Tiếng khóc của đệ đệ càng ngày càng xa, tâm tình của nàng cũng từ từ trầm xuống, đối với cuối hành động tràn đầy mê mang và bàng hoàng.

Cũng may mỗi lần bàng hoàng, nàng đều liếc nhìn Hi Nguyệt tỷ tỷ trong treo nhưng lạnh lùng, bóng dáng tú lệ dắt ngựa kia, chỉ sợ nàng cả đời cũng không quên được.

“Lên đây” Tiêu Hi Nguyệt xoay người lên ngựa vươn tay với cô, Chu Xảo Nhi theo bản năng nắm chặt, tiếp theo lại bị Hi Nguyệt tỷ kéo lên ngựa.

“Hi Nguyệt tỷ tỷ, ta, hay là ta nên xuống dưới đi bộ thôi. Ta, ta đi rất nhanh, không chút trì hoãn...” lần đầu tiên cười.

Con ngựa Chu Xảo Nhi rất sợ hãi, hai chân ôm chặt bụng ngựa.

“Không có gì đáng ngại.” Tiêu Hi Nguyệt bảo cô ngồi trước, ôm eo nàng, không chế dây cương ngựa đi về phía trước.

Lý lão hán đi đường duy nhất thấy vậy cũng nhin không được, mặt dày tiến tới gần: “Tiên tiên tiểu thư, lão nô cũng theo người...” “Cút!” Một roi ngựa hạ xuống, đánh cho lão già nhe răng trợn mắt, trong lòng chửi ầm lên., thề tương lai nhất định sẽ cho tơ lụa này kêu một đêm! Niết bàn vị trí bị roi đánh, cũng may hắn thoát được nguyên âm tiên tử, lại hấp thu không ít nguyệt hoa nàng phun ra, thể chất đã cải thiện rất nhiều, ít nhất trong luyện khí kỳ cũng là trung du thủy tiêu, không đến mức bị một roi đánh hỏng.

“Hừ, cái gì đức hạnh!” Lý Tiên cười đắc ý, quay đầu nói với Tiêu Hi Nguyệt: “Sư tỷ, bước tiếp theo chúng ta đi đâu?” Lão hán cũng nhìn về phía tiên tử.

“Đi...” Tiêu Hi Nguyệt nhìn cô gái trong lòng ngực, nghĩ tới một chỗ.

“Tiên tiên, đi tới chỗ lúc trước của người xem một chút đi.”
Lúc trước ta... Chính là từ thanh lâu đi ra! Đợi chút, sư tỷ

người muốn đi thanh lâu nhà ta trước đó sao?!” “Ừm” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.

Những nữ hài bị bán đi thanh lâu kia, lại là chuyện trải qua như thế nào đây?” Cái này... Cũng tốt, vậy thì đi thôi, đi Thanh Hà quận, Xuân Hồng lâu!” Trong mắt Lý Tiên lóe lên một vẻ hưng phấn khó hiểu, vô cùng chờ mong quay trở lại “Quê quán”, những người kia sẽ có biểu lộ gì? Lão hán đi theo phía sau hai mắt sáng ngời, thanh lâu? Đây là một nơi tốt!

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (65)

Thanh lâu kiếm ra khỏi Thanh Hà quận hai mươi một tháng hai mươi chín, Lâm Thanh ngoài thành.

Lúc này chính là buổi chiều, thời tiết mát mẻ, buổi trưa lại vừa vãn hạ xuống một trận mưa rào. Ngoại trừ hương dân muốn chạy về ngoại thành, còn có không ít người cưỡi ngựa từ trong thành đi ra, ở ngoại ô du ngoạn phong lưu, trong đó không thiếu các tiểu thư trẻ tuổi quần áo bay phấp phới, cưỡi lừa lẫn nhau bên bờ sông, đối diện với các nam tử đi ngang qua khẽ che ống tay áo, mặt mày mỉm cười xì xào bàn tán.

Các tiểu thư xấu hổ nhìn nam tử tuần tú, đám nam tử cũng đang dùng ánh mắt quan sát ngắm ngắm thiếu nữ xinh đẹp.

“Trương huynh, người đến Thanh Hà quận chúng ta cũng đã mấy ngày rồi, nhưng nữ tử này có khác gì những nữ tử quận huyện khác đâu?” Trên đại đạo rộng rãi, ba vị nam tử trẻ tuổi cưỡi một con ngựa cao lớn, chậm rãi từ ngoại ô đi về phía Lâm Thanh thành. Ba người cũng không nóng lòng vào thành, thần thái buông lỏng thưởng thức cảnh đẹp ở ngoại ô.

Có lẽ là vì kéo gần quan hệ với một nam tử ôn văn nhã khác, một vị công tử có vẻ hơi ngả ngớn trong đó cười hỏi.

Nam tử có phong thái quân tử nhìn lướt qua các thiếu nữ bên bờ sông phía xa, khẽ cười một tiếng, “Có cần ta nói thật không? Trước tiên nói cho tốt, Trương sư kiệt ta đối mỹ thực, mỹ cảnh, khí nhạc, hí khúc các thứ đều mười phần khoan dung., Cho dù có chút khuyết điểm nhỏ nhất, cũng sẽ không khoác lác, độc đầu mỹ nhân, có nửa điểm không tốt đều không dễ dàng tha thứ được!” “Hai người còn lại nghe được những lời này, nhất thời nổi lên hứng thú, một vị nam tử khác hỏi: “Không biết Trương huynh vì cái gì chỉ có duy nhất đối với mỹ nhân là có phiền toái không thể tha thừa? Cái gọi là trên đời không hoàn thiện người, có thể tìm được mỹ nhân mười toàn quả là rất khó khăn.

“Trương sư kiêu mỉm cười. “Không cần mười toàn thập mỹ nhân, chỉ cần có ánh mắt của Trương mỗ.

“Trương huynh, nói tí mĩ!” Nam tử ngả ngón lên tiếng.

“Hai vị mời suy nghĩ một chút, mỹ thực ăn không ngon, cùng lắm thì lần sau không ăn món ăn này, hoặc là đuôi đầu bếp ra ngoài là được, cảnh đẹp không dễ nhìn, đôi chỗ, lại có cảnh đẹp khác biệt, khí nhạc, hí khúc, nhắm mắt, bịt chặt tai, cũng không nhìn thấy không nghe thấy gì nữa, duy chỉ có mỹ nhân là không được.

“Trương sư Kiệt lắc đầu nói: “Mỹ nhân này, nhất định phải từ trong ra ngoài đẹp, thấy thì cảnh đẹp ý vui, đứng nhìn thì càng thêm kinh diễm, nếu mà bắt chuyện, thì sẽ dễ dàng nói chuyện, tâm tình khoan khoái, cảm thấy đối phương tuyệt diệu không thể tả, mỗi cái nhìn mảy đều lộ ra ngàn loại phong tình, nhất cử nhất động đều có muôn dạng tư thái! Vận động từ trong mà ra ngoài, như hoa sen độc lập trên núi cao, khác hoàn toàn với hoa đại bên đường.

“Hai người còn lại hai mặt nhìn nhau, nam tử ngả ngón theo miêu tả của hần miêu tả của mỹ nhân tưởng tượng ra một chút, nhưng làm thế nào cũng không tưởng tượng ra được mỹ nhân nào, liền lắc đầu nói: “Trương huynh, người sợ không phải đang nói tiên tử trên trời, phạm tục là tìm không thấy nữ tử như vậy.

“Đúng.

“Một người khác cũng cười nói.

“Tiên tử cũng không nhất định đẹp, trong truyền thuyết cổ đại, Tiên nữ làm ra chuyện hoang đường cũng không ít.

“Trương sư kiệt bác bỏ.

“Quả nhiên là Trương huynh thưởng thức quá cao!” Nam tử ngả ngón lấy lòng một câu, như là cảm thấy câu nói này như là đang trào phúng, vội vàng lại chỉ vào đám thiếu nữ quần áo tươi đẹp bên bờ nói: “Ta cảm thấy các thiếu nữ bên kia cũng không tệ, cười rộ lên giống như là phù dung ra khỏi nước, đừng nhúc nhích lắng nghe.

“Các nàng?” Trương sư Kiệt liếc qua thiếu nữ bên kia: “Hạt đậu xinh đẹp, các thiếu nữ tuổi khoảng hai, tám tuổi quả thật rất đẹp, cười duyên dáng, cũng có một phen phong vị khác, nhưng cũng chỉ như vậy, sau khi minh thế sự, thiếu nữ ngây thơ chất phác cũng sẽ trở thành công lợi., Hoặc là tranh giành tình nhân, hoặc là tranh quyền đoạt lợi, hoặc là vì ba trái dưa lưỡng tảo cãi nhau đến người chết ta sống, hoặc là cười lạnh đứng ngoài quan sát, một đôi mắt vốn tươi đẹp trong suốt trở nên ác độc, từng có nụ cười tươi rói khoe môi câu dẫn một câu tình cảm., Có thể tươi sống hù chết hạ nhân!” Hai người còn lại sững sốt lần nữa, một lúc lâu sau nam tử ngả ngón mới thở dài nói: “Ta cũng không có suy nghĩ nhiều như Trương huynh, cứ thưởng thức một chút, đợi không đẹp, cùng lắm ném sang một bên là được.

“Trương sư kiệt ở trên lưng ngựa, nhẹ nhàng cười không nói gì.

Nam tử kia khuyên nhủ: “Ta nghĩ Trương huynh muốn tìm một thực nữ hiền lành không nhiễm nước bùn, thứ cho ta nói thẳng, cái này thật khó tìm, mấy nữ thư sinh chết học đều rất công lợi, nha đầu luyện võ lại đều nóng nảy nóng nảy, dưỡng ở thâm khuê phòng mà lại không đùa giỡn gì, nửa ngày không nói được một câu, còn không nhúc nhích mặt đỏ, thật không thú vị.

Cho nên Trương huynh, làm người hay là chấp nhận đi!”
Trương sư kiệt khoát tay chặn lại, ” cá nhân ta không thích nhất là báỉ nhập Tiên Môn, chính là vì không quá hai mươi tuổi đã cưới vợ...

“Hắn còn chưa nói xong nửa câu, liền sững sờ trên chiến mã, cả người đều ngây dại, hai mắt sững sờ nhìn về phía trước.

Cái này bên ngoài...

Tình, thật sự so với lúc này hắn lạnh nhạt điểm lượng rất nhiều mỹ nữ có phẩm tính hoàn toàn khác nhau.

Nam tử ngả ngón lập tức nở nụ cười: “Trương huynh, huynh nhìn thấy gì vậy?” Theo ánh mắt Trương sư kiệt, hai người cũng nhìn thấy đội ngũ ba nữ một nam phía trước.

Nam nhân không cần nhìn nhiều, chỉ là một lão bộc đang đi đường, trên người có ba gói hành lý, chân đi lại rất vững vàng.

Trên hai con ngựa chở ba nữ tử, một nữ hài nhỏ nhỏ gầy gò được một nữ tử khác ôm trong ngực. Hai người cùng cười một con ngựa.

Điều đáng chú ý là một cô gái áo lục cưỡi ngựa đi ở phía trước, trong tay cầm một cây roi ngựa, bên hông dắt theo bội kiếm, thần thái hưng phấn, cái cầm thon dài, hai chân ngọc thon dài tách ra kẹp lấy phần bụng ngựa, vòng eo mảnh khảnh thẳng tắp, hai ngọn núi tuyết cao ngất chống lên hai bộ quần áo màu xanh lục, nhũ phong tròn trịa cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người nhìn, làm cho con người người ta không thể di chuyển.

“Cực phẩm!” Nam tử ngả ngón hai mắt sáng ngời, thiếu chút nữa vỗ tay khen hay.

Nữ tử váy xanh ngồi trên ngựa là nữ tử xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy trong mấy năm gần đây, Trương Dương lại không làm người ta chán ghét, trong vẻ sáng ngời còn lộ ra khí khái anh hùng, khuôn mặt rõ ràng có nét yêu mị, nhưng không có khí chất phong trần, vừa kiều mị, quả nhiên là cực phẩm của nhân gian!” Quả thật rất xinh đẹp, đầy khí khái anh hùng.

“Một nam tử khác cũng tán thưởng, nữ tử váy xanh kia tất nhiên không phải loại tiểu thư khuê các, thậm chí đã có không ít nam nhân, nhưng trên người nàng lại không chỉ có nữ nhân quyến rũ, mà còn có ba phần cường thế, khiến nam nhân muốn chinh phục nàng! Nam tử ngả ngón thấy Trương sư kiệt cũng nhìn đến ngây người, nhân cơ hội nói: “Trương huynh.”, Không bằng chúng ta tiến lên bắt chuyện một phen, như thế nào?” Trương sư kiệt dần dần phục hồi tinh thần, lại nhìn kỹ bóng lưng nữ tử kia, chần chờ một lát, cảm giác mình sợ là bị trúng ma, nữ tử tương mạo như thế, làm sao có thể hấp dẫn được hắn?” Trong lòng suy nghĩ, hai mắt Trương sư Kiệt vẫn không dời đi, vẫn nhìn thẳng vào nữ tử kia.

“Ta nói này.” Nam tử ngả ngón cười hắc hắc nói: “Nhìn nữ nhân kia cũng không giống trình tiết liệt phụ gì gì cả, vừa phân vân vừa hấp dẫn, buổi tối các nàng tất nhiên ở Lâm Thanh thành, chúng ta đi gặp nhau một phen, thế nào?” Các người đi

đi, ta cũng không...” Lúc này, nữ tử được Trương sư kiệt nhìn chăm chú như có cảm giác gì đó, nàng ôm lấy tiểu nữ hài, ngoái đầu lại nhìn hắn một cái.

Trương sư Kiệt như bị sét đánh, hai mắt trừng lớn, miệng há hốc, bờ môi run rẩy. Hai vị nam tử khác kỳ quái nhìn về phía gã, chỉ thấy Trương sư Kiệt ngồi trên ngựa đều lung lay sắp đổ, hai người tranh thủ thời gian lập tức đỡ lấy gã.

“Sư kiệt huynh?” Trương huynh, đây là?” Trương sư kiệt ngẩn người tại chỗ, nhìn chăm chăm vào các nàng đang dần dần đi xa.

“Sư tử, buổi tối chúng ta cứ ở lại một đêm, nghỉ ngơi một ngày, tối mai lại đi thanh lâu.

“Được.”

“Âm thanh như thanh phong té ngã, thẳng vào nhân tâm phòng.

“Lão già kia, còn không mau cút vào trong thành tìm phòng khách tốt cho chúng ta!” Ách, sư muội biết rồi, sư muội chờ một chút, tiểu thư chờ một chút, lão nô lập tức đi ngay!” Trương sư Kiệt nhìn thấy, cước lực lão bộc coi như không tệ, chạy như điên vào thành, lưu lại hai nữ tử, một người dùng roi ngựa chỉ vào lão bộc, cười ha ha, tục không nhịn được.

Mà một người khác, ôm tiểu cô nương trong ngực, yên lặng giục ngựa đi về phía trước, chỉ để lại cho hắn một bóng hình xinh đẹp đến cực điểm.

Hồi lâu sau.

“Trương huynh, ngươi không phải đang nói đùa đấy chứ?!” Nam tử ngả ngớn kinh ngạc nhìn về phía bộ dáng thất hồn lạc phách của Trương sư tử. “Ngươi mới vừa nói, cô gái ôm cô gái kia, mới thật sự là nhân gian tuyệt sắc?!” Một vị nam tử khác cũng kinh ngạc nhìn Trương sư Kiệt như mất hồn, nghĩ không ra vì sao hắn lại tướng mạo bình thường như vậy, cũng nhìn không ra thân thể lại có nhiều mềm mại uyển chuyển, mới chính là mỹ nhân siêu phàm thoát tục.

“... Các ngươi không hiểu.

“Trương sư Kiệt vẽ mặt cô đơn nhìn ra cửa thành, vừa rồi hẳn chỉ là sững sờ, mỹ nhân liền tiến vào trong thành, trong ánh mắt thiếu đi thân ảnh như nước kia, hẳn mới giật mình tỉnh lại.

“Chắc chắc, ta không hiểu nổi.

“Nam tử ngả ngón lắc đầu, cười nói: “Nếu Trương huynh người quen biết bà ta, biết bà ta là một diệu nhân tài ngọc khiết băng thanh, hoặc là dạng cầm kỳ thư họa tinh thông, thi văn động thiên hạ, tài hoa cổ kim, Trương huynh nói bà ta là mỹ nhân, chúng ta tuyệt không nghi ngờ, nhưng Trương huynh người còn nói, chỉ mới lần đầu, chính là cái gì?” Hắn nhìn về phía một vị nam tử khác.

“Uống hết ánh mắt cô gái kia rồi nhìn lại!” Đúng rồi, say khướt, ha ha ha, quay đầu nhìn lại cũng có thể say ngất... Trương huynh đúng là người trong tình!” Ha ha, đúng vậy, Cổ Thi còn nói Bách Mị Sinh muốn quay đầu lại cười một tiếng., Nữ tử kia cười đến tận cùng, mị cũng không có, Trương huynh như thế nào lại say khướt?” Hai người một xướng một ả một hòa, muốn khuyên Trương sư Kiệt đi thưởng thức mỹ nhân chân chính, cũng chính là vị nữ nhân váy xanh vừa hồng vừa tà kia, trên giường nàng tất nhiên là một hồ mỹ tử, có thể đem người sống đến ngày lên trời cũng không muốn rời giường.

Trương sư Kiệt trầm mặc thật lâu, giống như còn đang nhớ lại mỹ nhân, thật lâu không thể quên.

“Trương huynh?” Vừa rồi các người có thấy cô gái kia ngoài đầu lại không?” ách... “Lại nhìn về phía mỹ nhân phía trước, không chú ý tới cô ta.

“Hai người lắc đầu, vẽ mặt của Trương sư Kiệt trở nên kích động: “Tiểu mỹ nhân kia một lần quay đầu lại, phảng phất như vượt qua thiên sơn vạn thủy, trong đôi mắt sáng ngời trong suốt, ẩn chứa muôn vàn điều tốt đẹp!” Hai người còn lại liếc mắt nhìn nhau, sao bọn họ lại không nhìn ra nhiều thứ như vậy?

“Tựa như trong đêm khuya, người đứng trong đình viện, trong lòng phiền muộn, trần trọc khó mà ngủ được, vạn điều yên lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu riu rít, cỏ cây yên lặng, đột

nhiên!” Đột nhiên người chú ý tới bốn phía sáng lên đường hoàng?”, Ngẩng đầu nhìn lên, thỉnh linh phát hiện trăng sáng trắng tinh treo trên bầu trời, ánh trăng yếu ớt chiếu lên thân hình của người, chiếu ra một cái bóng, ánh trăng liên hệ với người và trăng sáng, người và trăng sáng nhảy múa cùng một chỗ, người và trăng sáng., Trong tích tắc cảm nhận được xúc động “Trương sư kiệt đêm khuya mịt mờ, tràn đầy thâm tình: “Là ta mới vừa từ mỹ nhân ngoạn đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng mỹ lệ!” “Hai người kia hoàn toàn không nói gì, nữ tử tướng mạo bình thường, thật có thể đẹp như vậy sao? “Không nói gì nữa!” Nam tử ngả ngón vỗ đùi, “Đậu gia ta ở Thanh Hà quận cũng rất có danh vọng.”, Tìm một cô gái còn không đơn giản sao? Đêm nay, tất nhiên có thể làm cho Trương huynh gặp lại nàng một lần!” Nữ tử kia chỉ nhìn thoáng qua đã khiến Trương sư kiệt thất hồn lạc phách, nếu nàng kia thản nhiên cười nói với hắn, hoặc là xấu hổ nói nhỏ, hắn còn không được vui sướng sao? “Đa tạ!” Trương sư kiệt liền ôm quyền, căn bản không có ý cự tuyệt.

Thấy hắn thật sự trầm mê, một nam tử khác lại có chút lo lắng, khuyên nhủ: “Trương huynh, ta thấy cô gái kia chỉ là dung mạo bình thường, khí chất cũng không cao nhã, làm người cũng đáng hoài nghi! Người nghe các nàng nói trước khi rời đi, hai người kia rõ ràng là muốn đi thanh lâu đó! Nữ tử đứng đắn có đi thanh lâu không?” Trương sư kiệt sửng sốt.

Nam tử họ Đậu cũng nhớ lại, sắc mặt trở nên cổ quái: “Trong ngực nữ tử kia còn có một cô bé, chắc không phải là bà chủ, chuyên bán mạng người đấy chứ?” Sắc mặt Trương sư kiệt trở nên khó coi, nhưng vẫn kiên trì phán đoán của mình, cô gái kia nhất định là mỹ nhân siêu phàm thoát tục.

“Được, Trương huynh chờ một lát, chưa tới một canh giờ, ta sẽ kiểm tra rõ!” Đa tạ.

“Ha ha, Trương huynh quá khách khí rồi.

“... Vào đêm, trong Lâm Thanh Thành một mảnh đèn đuốc, huy hoàng sáng chói, đặc biệt là phòng hoa hoa phường quán tửu lâu ven bờ sông, lầu các treo đèn lồng nổi thành một mảnh, tiếng hò hét vang lên không dứt.

Đậu gia.

“Sư Kiệt huynh, đừng vội, nàng lại chạy không thoát, dù sao cũng sẽ tìm được!” Đậu Bằng ngồi trên ghế gỗ đỏ bưng một chén trà, cười ha hả khuyên bảo Trương sư kiệt ngồi không yên.

Chuyện báii kiến này, quan hệ của hắn và Trương sư Kiệt đã rút ngắn rất nhiều.

“Không phải ta vội, ta chỉ là...” “Không chờ được? Ha ha ha, có thể khiến sư ca lo lắng như vậy, chút nữa tìm được, ta nhất định phải xem dung mạo cử chỉ của nữ tử kia!” Trong lúc hai người tán gẫu, một nam tử khác tên là Ôn Xương dũng, bước chân vội vàng đi vào, gương mặt anh tuấn tươi cười, vừa nhìn đã biết là tin tức tốt.

“Đã tìm được?” Đậu Bằng cười hỏi, mà Trương sư Kiệt đã đứng lên, ánh mắt chăm chú nhìn hắn.

“Người lại không chạy, tự nhiên là tìm được, đang có khách tới!” Có khách đến? Ở đâu?” Trương sư kiệt càng lúc càng nôn nóng.

“Có khách tới?” Đậu Bằng sờ cằm, “Quán trọ này tồn tới bốn năm lượng bạc cả đêm, còn chưa tính là ăn, nữ tử kia xem ra có chút lai lịch a, một thân vải thô, còn có thể ở được khách sạn tốt như vậy.

“Ôn Xương dũng nói: “Có lẽ là Tàng Phú? Người cũng đừng suy đoán lung tung, chờ gặp nàng ta lại nói, Trương huynh? chậu, sao lại gấp... Đợi chúng ta đã!” Ba người ra khỏi Đậu gia, hạ nhân đã chuẩn bị tốt ngựa, ba người xoay người lên, roi ngựa vung lên, tuấn mã hí vang, vội vã bay về phía quán trọ.

Đã đến khách sạn, Trương sư Kiệt sắp bước chân phải vào khách sạn, nhưng lại dừng lại.

“Sư Kiệt huynh, có chuyện gì vậy? Vào đi!” Đậu Bằng thấy bộ dáng do dự của hắn liền buồn cười, may mà hắn vẫn là tu sĩ Trúc Cơ cảnh hiem có.

Trương sư Kiệt chân chờ một lát, “Lát nữa chúng ta đi vào... gõ cửa, lúc nhìn thấy nàng, nên nói cái gì?” Ha ha...

“Đậu Bằng nhin cười, “Còn có thể nói cái gì? Chúng ta cũng không phải là kẻ trộm hái hoa, phóng khoáng tự báo gia môn, Đậu gia Đậu gia Thanh Hà quận ta, hấn là Ôn gia Ôn hưng dừng ở Thanh Hà quận, về phần Trương huynh, có thể báo lên lai lịch Trương gia ở Cốc quận, nếu nàng nghe không hiểu, vậy hãy báo cho Trương huynh tiên môn: Phi Vũ môn, cái gọi là vũ hóa mà đăng tiên, ta cũng không tin nàng còn nghe không hiểu!” Trương gia ở cốc quận nói., Trương sư Kiệt lại bái nhập Phi Vũ môn, gia thế, tài hoa, thực lực, địa vị, hình dạng, phong độ, hoàn toàn không thiếu, đừng nói là tiểu thư khuê các bình thường, cho dù quận chúa có ngàn vàng cũng có thể cưới được.

Ôn Xương cười dừng cảm nói: “Ta cảm thấy, Trương huynh thật thành thật một chút, thuật lại những lời tán dương giữa ban ngày với cô nương, cô nương kia chắc hẳn rất cảm động, không khéo còn lấy thân báo đáp?” Cho dù lấy thân báo đáp, không có lai lịch cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp, Trương gia đại môn không dễ vào.

“Đúng đúng, đã khen nàng có trắng sáng trong mắt, thân như trăng khuyết, trong sáng như ánh trăng gì đó, chắc hẳn có thể!” Hai người ở một bên có chủ ý xấu, chương quây của quán trọ sớm đã nhận ra hai vị công tử của Đậu gia và Ôn gia, cười làm lạnh đứng ở một bên, nhưng không được hai vị công tử ca liếc mắt nhìn.

Đội bọn họ quyết định, Đậu Bằng mới hỏi: “Chương quây, hai cô gái ở trọ trước đó thêm một cô bé, các nàng ở phòng nào?” Ngay tại lầu ba, phòng chữ Thiên thứ hai... Chỉ là, Đậu công tử, đều đã vào đêm rồi... “Thiếu lâu la, ta tự có chừng mực!” Đậu Bằng đẩy tay tới nhắc nhở chương quây, ra hiệu mời Trương sư kiệt.

Chương quây sau khi nhìn thấy, càng cười khổ nói không ra lời, có thể bị Đậu...

Công tử cung kính mời, người này có lai lịch rất lớn.

Trương sư Kiệt do dự cất bước tiến lên, đi tới đầu bậc thang, sau khi bước ra bước thứ nhất, liền dẫm lên bậc thang thứ nhất, rồi dừng lại.

“Trương huynh, lại làm sao vậy?” “Không ổn... không ổn!” Đường Đột giai nhân!” “Đến khi cô ấy xuống, ta lại thể hiện tâm ý của mình!” Tất cả mọi người trong quán trọ đều kinh ngạc nhìn hấn, thấy nam nhân này quả nhiên xoay người, tìm một cái ghế ngồi xuống trước phòng khách, nhắm mắt dưỡng thần.

“Trương huynh, người tới thật à?” Đậu Bằng và Ôn Xương đứng hai mặt nhìn nhau, khuyên bảo hấn một phen không có kết quả, chỉ có thể ngồi xuống cùng hấn chờ đợi.

Một lần chờ đợi này, chính là một đêm.

Trương sư Kiệt cố ý dặn dò, không cho phép kinh động nữ tử trên lầu, nàng muốn cái gì, thì đưa cái đó đi lên, chường quầy không cho phép ám chỉ dưới lầu có người chờ nàng.

Kết quả là, sau một đêm chờ đợi cả ban ngày, hai vị nữ hài kia và nữ hài đều không xuống lầu, chỉ có lão bộc kia xuống dưới, mang theo đồ ăn lên, lại đi vào trong thành mua chút điểm tâm, đồng dạng đưa tới.

Mỗi lần lão bộc đi ngang qua, ba người đều có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt nó, cùng với vẻ hèn mọn mơ hồ toát ra, đặc biệt khiến người ta muốn đánh một trận.

Mà trong một ngày một đêm, hai vị công tử Đậu gia và Ôn gia không rời khỏi khách sạn nửa bước, chỉ chờ một nữ tử từ trên lầu xuống, cũng như một trận gió thổi qua, mọi người nghe được chuyện này, nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía.

Tìm lại hộp ngọc: Có người nói mỹ nhân kia đến từ kinh thành, có người nói mỹ nhân kia cũng là tu tiên giả, có người nói mỹ nhân kia quay đầu cười là có thể khuynh đảo chúng sinh, khiến trăng sáng trên trời đều xấu hổ, có người nói mỹ nhân đến từ Nguyệt cung, mới có thể mê hoặc được Đậu gia công tử và Ôn gia!, Trường bối hai nhà Ôn nghe được những lời này, mũi thiếu chút nữa tức điên lên, nhưng nghe nói đây là theo cùng Trương gia công tử và các mỹ nhân khác, mới bớt giận một chút, một bức thư đưa cho Trương gia, giải thích, nhắc nhở một hai.

Mãi đến khi đêm xuống, mới có gã sai vặt lạnh lợi từ lầu ba chạy vội xuống, đồng thời quát lớn một tiếng: “Nguyệt mỹ nhân!” Ngoài ra là Nguyệt mỹ nhân, ngoài ra là lời từ trong miệng công tử của Đậu gia, trong mắt có trăng sáng, trong trẻo như ánh trăng, hai câu này không biết như thế nào lại truyền ra ngoài, người làm việc trong thành nhất trí cho vị mỹ nhân khiến hai nhà Đậu Ôn khổ sở chờ một ngày một đêm gọi: Nguyệt mỹ nhân.

Vùng đất của đại gia tộc đã chờ đợi lâu, không dám lên lầu quấy rầy, cộng thêm danh xưng “Nguyệt mỹ nhân” đầy những ý cảnh duy mỹ, đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho trong ngoài khách sạn có ít nhất mấy trăm người đang đuổi cổ chờ đợi.

Rốt cuộc, theo thanh âm chân ngọc đập lên thang gỗ truyền vào trong tai Nguyệt mỹ nhân.

Thần thái yêu diễm, dáng người uyển chuyển, da thịt trắng nõn như ngọc, môi son mũi ngọc, mày liễu cong cong, khoe môi mang theo ý cười dịu dàng, khiến mọi người nhìn thấy thất thần, trong khách sạn trong chốc lát liền yên tĩnh trở lại.

“Nguyệt mỹ nhân ra rồi sao?” Người bên ngoài khách sạn không nhìn thấy, ồn ào hẳn lên.

“Đi ra, đích xác rất đẹp! Không hổ là mỹ nhân tâm trí hướng tới Đậu gia công tử, quả nhiên đẹp!” “Để ta xem một chút!” “Đừng chen lấn, ta còn chưa nhìn đã mà!” “Đẹp đến mức nào?” Trong lúc mọi người ồn ào náo nhiệt, mỹ nhân yêu mị đi trước, lông mày dựng thẳng, kiều diễm quát: “Nhìn cái gì đây?!” Một tiếng quát, làm mấy trăm nam nhân phản nản tất cả đều lặng ngắt như tờ.

Nguyệt mỹ nhân không ngờ lại đánh đá như vậy?” Tất cả cắt hết cho ta, đừng cản đường ta và sư tỷ! Cả đám các người, chưa từng thấy bài đầu bảng Xuân Hồng lâu ở Thanh Thành sao?! Bản cô nãi nãi là được!” “Xuân Hồng lâu? “Bài đầu tiên?!” Mọi người cảm đều rớt xuống., Không phải Nguyệt mỹ nhân sao? Làm sao lại biến thành át chủ bài Xuân Hồng lâu rồi?! “Mở to mắt to nhìn rõ ràng bản cô nãi nãi, bà cô Lý Tiên đúng là cũng được!” Lý Tiên Tiên đứng trên bậc thang thứ ba

ở đầu bậc thang, dương dương đắc ý nhìn nhóm “Người quen cũ” này cười mắg.

Có thể ở trong khách sạn cùng Đậu công tử chờ mỹ nhân mỗi tháng, tự nhiên đều là người có chút địa vị trong thành, trong đó có không ít người từng gặp Lý tiên nhân, cũng từng làm rồi - có một số người thuê giường của cô ấy.

“Người là Lý Tiên Tiên?!” Có một vị thương nhân bụng phê, mặc tơ lụa, bộ dáng như gặp quý.

Những người khác đi qua Xuân Hồng lâu cũng không khác mấy, đều giật mình.

Lý Tiên Tiên này, chẳng những bộ dáng biến hóa rất nhiều, màu da trắng nõn như ngọc, hai con ngươi trong trẻo có thần, ngay cả khí chất cũng biến thành ngạo mạn anh khí rất nhiều, hơn nữa bên hông còn đeo bội kiếm, thật giống như hơn nửa năm trước đã biến thành người khác.

Nếu không phải chính miệng nàng nói, bọn họ tuyệt không dám nhận người này là Lý Tiên Tiên! ” Chính là nãi nãi ta!” Khóe môi Lý Tiên mang theo ý cười, trong lòng vui sướng vô cùng.

Những người quen biết cũ, trước kia đều để nàng làm gì, nàng phải làm gì đó.

Bây giờ thì sao? Dám nói nhảm nửa câu, ả rút kiếm chém thẳng vào nhát đá của bọn họ, xem ai dám dùng thứ đồ chơi đó bắn uế vật về phía ả!” Người làm sao...” Có người càng lúc càng kinh ngạc.

“Ta làm sao? Bản cô nãi nãi làm sao lại liên quan cái rắc gì đến ngươi! Chờ một chút, ta nhớ ngươi, Triệu Nhị công tử đúng không? Ta nhỏ, cút sang một bên, cọng đồ chơi kia ngắn lại nhỏ, giống hết ngón út của cô nãi nãi nãi, khom lưng hỏi bà nương không lớn, ngươi còn muốn chút mặt mũi sao?!” Người nọ bị mắg mặt đỏ cổ thô, mọi người ồn ào.

Đường đường cười to, tựa như đi tới thanh lâu khoái hoạt.

“Cười cái rắc, một đám chó chết hạ lưu, cút hết cho bà cô!” Lý Tiên đi xuống cầu thang, đẩy đám đàn ông xấu xí chặn

đường phía trước ra.

“Nguyệt mỹ nhân chính là Lý Tiên ngươi?” Một vị công tử cầm cây quạt, sắc mặt cổ quái, muốn cười lại nhin.

“Nguyệt mỹ nhân?” Lý Tiên cùng sư tỷ đều ở trong phòng tu luyện một ngày, bù lại chỗ trống lúc trước lên đường không thể tu luyện cho tốt, giờ phút này nghe được Nguyệt mỹ nhân, liền theo bản năng nhìn lại.

Sư tỷ như tiên nữ trong tranh, mới xứng gọi là Nguyệt mỹ nhân.

“Vị tiểu thư này!” Trương Sư Kiệt khổ sở chờ một ngày, sau khi nhìn thấy mỹ nhân đang nhớ đến trong lòng, kích động đi lên phía trước.

Ánh mắt của công tử hai nhà Đậu Ôn, đám người xung quanh thức thời ngậm miệng lại, chỉ dùng ánh mắt tò mò dò xét người kia đi theo sau lưng Lý Tiên Tiên, ngoại trừ vóc người cao gầy, khí chất có chút quạnh quẽ, còn nữ tử bình thường không có gì lạ.

Nàng mới là Nguyệt mỹ nhân? Mọi người nhìn kỹ lại, thấy cô gái lạnh lùng kia khẽ cúi đầu, từ trên bậc thang nhìn xuống Trương gia công tử, lại không thấy nàng có biểu cảm gì, hai con ngươi vẫn như cũ bình tĩnh, phảng phất tiếng ồn ào trong khách sạn không liên quan gì tới nàng.

“Ngươi là ai?” Lý Tiên thay thế sư tỷ hỏi thăm, rất không khách khí.

“Tại, tại hạ Trương, Trương sư kiệt! Lên cốc quận nhân sĩ...” Bị cặp mắt thanh lãnh nhìn chăm chú, Trương sư kiệt ngay cả lời cũng không nói nữa.

Mọi người nhìn nhau.

Nguyệt mỹ nhân thật sự là nàng sao? Thế là sao? May mà bọn họ còn tưởng rằng Nguyệt mỹ nhân không nói dung mạo tuyệt sắc, đó chỉ ít cũng là bích ngọc tiểu gia, hơn nữa có chút khí tức cao thượng, miễn cưỡng cố gắng phát ra một tiếng Nguyệt mỹ nhân, vậy cũng sẽ không quá thái quá.

Nhưng bây giờ thì sao? Ngoại trừ lạnh ra, bọn họ không nhìn thấy cô gái này có chỗ nào đẹp, lạnh như băng, sao có thể coi là mỹ nhân được chứ? Chẳng lẽ Trương gia công tử chỉ cần ăn một miếng thôi?!” Lỗ lớn rồi!” Đám nam nhân chờ đã lâu, ai nấy hời hợt vỗ đùi.

Lý Tiên không kiên nhẫn phát phát tay, “Mặc kệ người Trương gì đó, lên cốc quận cũng tốt cho Thanh Hà quận cũng được, tránh ra cho cô nãi nãi!” Mọi người ngáy ngẩn, Lý Tiên này rất can rở!”

“Đậu Bằng sắc mặt trầm xuống, “Lý Tiên, mở con mắt chó của ngươi ra mà nhìn xem, người đứng ở trước mặt ngươi là ai!” Trong khách sạn yên tĩnh lại.

Đậu gia ở Thanh Hà quận không nói một tay che trời, nhưng cũng là danh môn vọng tộc hiếm có, quận mới canh giữ đến nhiệm vụ, người đầu tiên bá phủng không phải Đậu gia, vậy khẳng định cũng sẽ là người thứ hai, không ngoại lệ.

“Là ai? Sao ta không thấy?” Lý Tiên cười lạnh, “Là gia chủ Đậu gia người ở bên ngoài vùng trộm tình cảm với tiểu thiếp của Ôn gia, là anh em cùng mẹ với Ôn gia?!” “Người!” Mọi người đồng loạt kinh sợ, Đậu Bằng tức giận đến toàn thân phát run, không nghĩ tới một kỹ nữ hạ tiện lại bị chọc giận đến mức run rẩy., Lại dám nhục nhã hấn như thế!” Nói cho người biết, “Lý Tiên Tiên bước lên trước một bước, trong tay nắm chặt bội kiếm bên hông: “Hôm nay ai dám làm bà nội nói với Nguyệt Nhi tử của ta, mười Đậu gia ta cũng bị nát bét!” Trong đầu mọi người hiện lên một ý niệm: Quả nhiên là họ Lý đã trở về.

“Ai dám cản Đạo Tiên Tử?! Lão nô là người đầu tiên liều mạng với hắn!” Trên lầu bước xuống một người mặc áo bào tơ lụa, là một lão bộc thấp bé xấu xí.

“Tiên tử, lão nô tới muộn một bước!” Lý lão hán cũng mặc kệ đám gà đất chó sành kia, lại nịnh nọt Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiên tử?” Trương sư Kiệt thì thảo nói, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Vị tiểu thư này, phượng danh của vị có mang theo chữ thán?” Tiểu thư nhà ta tên gì, liên quan quái gì đến

ngươi!” Lão hán và Lý tiên tử giống nhau, trực tiếp mở miệng mắng, làm cho Trương sư kiệt giống như ăn phải mười con ruồi, khó chịu vô cùng.

Bên cạnh nữ tử xinh đẹp như ánh trăng, hết lần này tới lần khác lại đi theo hai tên thô tục xem thường, thực sự là xui xẻo.

“Nguyệt nhi tử, chúng ta đi thôi, không thèm để ý tới những người này.

“Lý Tiên Tiên kéo tay Tiêu Hi Nguyệt, mang theo nàng rời khỏi khách sạn. Lão hán đương nhiên là theo sát phía sau. Hắn đã nóng lòng muốn cùng tiên tử đi vào thanh lâu, nhân cơ hội tìm kiếm một ít cơ hội, nhần nhẹn hơn mười ngày không được vui với tiên tử một phen, dưới khổ đã đến tình trạng sáng sớm mỗi ngày phải cứng ngắc nửa ngày.

Đậu Bằng cắn chặt răng: “Kỹ nữ này!” Nào biết đâu, Lý Tiên Tiên đi tới cửa, lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi mới quay người ra khỏi cửa khách sạn.

“Tất cả tránh ra cho cô nãi nãi!” Quả nhiên là Lý tiên!” Hắc, tiểu phụ nữ, ngươi muốn trở về sao? Ha ha ha.

“Cút!” “Đừng như vậy, lúc trước ta bỏ ra năm mươi lượng bạc mới xử được tiểu Lăng phụ ngươi, kỹ nữ cũng không phải vô tình như vậy đâu!” Lý Tiên Tiên, ngươi cứ như vậy trở về, Ngô mẫu thân cầm roi đánh ngươi.

“Đúng đúng, Ngô mẫu thân đã buông lời rồi, nếu như bắt được Lý Tiên như ngươi, liền cho ngươi năm lượng bạc tiếp một vị khách nhân, nhận được huyệt đều bị đánh nát mới thôi!” Phi, nói nhảm gì đó, còn có tiểu hài tử ở đây.

“Con mẹ nó chứ, mấy tên hạ lưu chó má các ngươi thử nói một câu xem sao?!” Ha ha ha, nói đi, liền nói Lý Tiên ngươi là kỹ nữ, còn không cho người ta nói à?” Chính là, chúng ta đã bỏ ra bạc mới bám được vào tay ngươi đó!” Tiếng cười mắng, nhục nhã, cười lớn tiếng.

Xem kịch, vây xem, lấy niềm vui.

Tiêu Hi Nguyệt theo thần sắc lạnh như băng của Lý Tiên, đi lại trong đám người này, từ hình dáng ban đầu.

Trong đám người màu sắc kia, từ cuối đám người nghe được tiếng dân ngữ trầm thấp, giờ phút này lại cuộn cuộn không ngừng chui vào trong tai hắn.

Nam nhân ăn mặc xinh đẹp làm động tác rất hoạt bát, nữ nhân nhỏ nước bọt, lão nhân già lắc đầu thở dài, tiểu hài tử tò mò nhìn, nam nhân cường tráng đi ngang qua bả vai, có lẽ là chàng vạng tối vừa mới làm công trở về, cũng theo vây xem, vội vàng nghe những người có tiền nói một ít chuyện lâu xanh, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười dân dã như lão tạp dịch.

Nàng tựa hồ không cần đi thanh lâu, liền thấy được một trong những hình ảnh xấu xí nhất nhân thế.

“Tiểu thư!” Lão già mở đường phía trước chạy trở lại, thở hắt ra nói: “Những người này quá xem thường hạ lưu, dứt khoát lão nô đuổi bọn chúng đi đi?” Tiêu Hi Nguyệt dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn hắn một cái, lắc lắc đầu.

Lý lão hán nhất thời chột dạ, lúc trước hắn cùng những nam nhân này, cũng không có gì khác biệt.

“Mặc kệ bọn họ, sắp tới rồi, Nguyệt Nhi tỷ theo sau.

“Được.”

“Ba người tăng tốc, xuyên qua một đám người xem kịch, đi qua một đầu đường, đi tới trước một toà lầu các hoa mỹ treo lồng đèn lồng lớn ở ven sông.

Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, trên bảng hiệu có khắc ba chữ to tuyệt mỹ: Xuân Hồng lâu.

Chữ xuân và chữ hồng không giống với thuật pháp bình thường, trên bức họa mơ hồ có hoa văn điêu khắc, mang theo một ít lực lượng trận pháp mê hoặc lòng người, hẳn là từ tay một người tu tiên nào đó, dùng để hấp dẫn người đi ngang qua.

Khách nhân trước cửa thanh lâu không nhiều, cũng không có trong sách nói, đứng trên lầu các hướng về phía nữ tử đang đi ngang qua vung vẩy khăn tay, mỉm cười chiêu khách.

“Nơi này, chính là Tiên Nhân ngưng.” Tiêu Hi Nguyệt lại dừng lại một chút, một lát sau mới nói xong: “Nơi ở?” Nơi ở? Ha ha, đúng vậy.

“Lý Tiên bốn cợt cười với sư tỷ.

Không thể gọi là nhà, vậy chỉ có thể là chỗ ở.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng, có lẽ nàng nói sai rồi.

“Đi thôi, đi thôi, trước cửa không có gì đáng xem, ngày lễ mừng năm Xuân Tiết Tam tháng bảy tháng tám, bảy tháng tám, mới có các cô nương đến trước lầu các biểu diễn, lúc bình thường các nam nhân không có tiền vào, diễn cũng là lãng phí.

“Lý Tiên Tiên kéo bàn tay nhỏ bé óng ánh ngọc nhuận của sư tỷ đi vào trong thanh lâu, nhìn thấy chỗ quen thuộc, trên tay nắm chặt bàn tay ngọc của sư tỷ, trong lòng thật sự có cảm giác phức tạp.

Vào trong thanh lâu, lão hán bỗng nhiên cười một tiếng: “Tiên nhân rất quen thuộc với nơi này, đó có phải là nam nhân đã tiếp đãi hần không?” Tự vả vào miệng mình.

“Lý Tiên Tiên cũng không nhìn hần lấy một cái.

“Vâng, lão nô nói sai, lão nô nên đánh, hắc hắc!” Lão hán không nóng không ngứa vỗ vỗ mặt mình, từ sau lưng nhìn dáng người uyển chuyển của tiên tử, dưới háng mơ hồ lại trở nên cứng ngắc.

Cái từ thanh lâu này, trời sinh đã có thể khiến khí huyết nam nhân dâng trào.

“Nguyệt tiên tử, Nguyệt tiên tử, chờ ta một chút!” Ba người vừa tiến vào cửa thanh lâu, ba người Trương sư kiệt cũng chạy theo, Lý tiên tử mặc kệ để ý tới bọn họ, cất bước đi vào, hét lớn một câu: “Bọn tỷ muội, tiếp khách rồi!!!” Luyện Khí kỳ tu vi của nàng đủ lớn, đủ vang dội, gần nửa Xuân Hồng lâu đều bị kinh động.

Không ít nữ tử thanh lâu quen thuộc với giọng nói của nàng, hoặc nửa tựa vào ngực khách nhân, hoặc là nhảy múa yêu diễm trên sân khấu, hoặc là dứt khoát bị mấy vị khách gấp gấp ở cạnh thuyền kêu lên.

Sau khi nghe được giọng nói của nàng, hơn phân nửa mọi người đều bật thốt lên: “Là Lý Tiên!” Nàng lại quay về?” “Xì,

móng ngựa lẳng lơ đang chạy trốn trở về, tám phần là không có tiền!” Ha ha ha, mẹ ơi sắp tức chết rồi.

“Đi, ra ngoài cửa xem trò vui.

“Ngay lúc đám nữ tử thanh lâu đang đùa giỡn với nhau đi ra ngoài cửa, trong lầu các truyền ra tiếng mắng to đầy trung khí: “Được, Lý Tiên Tiên, tiện tì nhà ngươi còn dám trở về nữa sao?! Còn đứng ngây ra đó làm gì?! Mau bắt lại cho ta!!!!!!!!!!” Một đám nữ tử quần áo bại lộ cả rùng mình một cái, mẹ của các nàng tức giận rồi, vở kịch này mà xảy ra thì sẽ không dễ xảy ra tai nạn chết người đâu.

Xuân Hồng lâu tiếp đãi đại sảnh.

“Tiên nhân?” Tiêu Hi Nguyệt nghe thấy thanh lâu xao động, không khỏi nhẹ giọng hỏi.

Lý Tiên Tiên cười lạnh: “Su tử đừng hoảng hốt, chỉ là một tú bà cũng không thể lấy được ta, hôm nay Lý Tiên ta... vẫn muốn trở về quê nhà, muốn chơi một chút uy phong mới có thể nguôi giận!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc lại, trong lòng suy nghĩ: “Muội nén một hơi sao?” Tiên sư muội, lão nô giúp người!” Lão hán lại tiếp tục ân cần dâng lên., Kết quả bị Lý tiên tiên quát một tiếng: “Cút sang một bên, xem bà cô biểu diễn!” Ba người Trương sư kiệt phía sau giật mình nhìn về phía nàng, Lý tiên tử cũng không để ý, bước nhanh về phía trước, lại cao giọng hô to: “Bọn tử muội ở đâu?! hạng đầu Xuân Hồng lâu, bà cô Lý tiên của các người, ta đã trở về! “Đồ lẳng lơ này!” Người trong thanh lâu giật mình, người ngoài thanh lâu cũng giật mình.

Đậu Bông kinh nghi bất định nhìn thoáng qua bội kiếm bên hông nàng, chỉ là Lý Tiên, một kỹ nữ bán thân, kỹ nữ hạ tiện, lại... làm sao có thể! ” Lý Tiên!! Tốt lắm, tốt quá! Người trở về rồi!”, Thanh âm vang lên đầu tiên, một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, mang theo một đám người tay cầm côn bổng khí thế hùng hổ bước nhanh ra, đi theo sau lưng là một đám nữ nhân mười phần phong trần, mỗi người đều giật mình, về mặt xem kịch nhìn qua.

Đám đả thủ vừa xuất hiện, liền tản ra vây quanh, hung thần ác sát dùng côn bổng nhìn chăm chăm ba người Lý Tiên.

“Hừ!” Lý Tiên cười lạnh một tiếng, nhìn về phía nữ nhân béo kia, biểu tình trên mặt lại dị thường hòa hoãn xuống, cười nói: “Ngô mẩu thân, thật sự là đã lâu không gặp, hơn nửa năm nay ta thường xuyên nhớ mẩu thân.

“Thanh lâu tú bà, cũng chính là Ngô mẩu thân này, bị thân thái bình tĩnh dị thường của Lý Tiên Tiên làm cho tức giận đến bộ ngực mập mạp phập phồng một hồi, sau nửa ngày, mới cắn răng mắng: “Hay cho Lý Tiên Nương nhà ngươi., Không nói một tiếng, bây giờ còn gì để nói nữa không?! Không muốn tới quan phủ, ngoan ngoãn quỳ xuống trước mẩu thân, dập đầu một trăm cái, dập đầu cho các tỷ muội trong lâu 50 cái., Lại phát độc thề, mới có thể tha cho ngươi một lần! Nếu không!” Lý Tiên cười càng thêm xán lạn, ngọn núi đầy đặn rung động một hồi, che miệng cười khanh khách nói: “Nếu không? Nếu không thì thế nào?” Tư thái yêu mị mị hoặc của nàng, biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong nụ cười này., Những tỷ muội trước kia, tất cả đều dùng hoặc là buồn rầu, hoặc là ghen tỵ nhìn, hận không thể đem một đôi thịt ngà kia hái xuống, đặt ở trước ngực của mình! “Bằng không!” Ngô mẩu thân nói ra lời chua chát: “Lão nương sẽ lấy một cái que nung đỏ, dưới sự xúc phạm của ngươi, hãy viết một chữ nô lên hai bên, xem ngươi còn phóng đại như thế nào! Rồi loạn như thế nào!” Bốn phía xung quanh, tay cầm côn bổng, đồng loạt hướng về phía trước một bước.

“Hi hi, ha ha ha ha, chỉ ngươi? Ngô mẩu thân? Một tú bà thanh lâu? Ha ha ha... Ta nhổ vào!” Lý Tiên đang ôm bụng cười to, bỗng nhiên nhổ một bãi nước bọt vào gương mặt mập mạp của Ngô mẩu thân. Trong ánh mắt mọi người giật mình của nàng, bảo kiếm bên hông nàng như giao long bay vọt ra.

Sau đó, thân thể yêu kiều của nàng nhảy lên một cái, nắm lấy chuôi kiếm, dùng sức kéo một cái.

“Côn Bằng!” Bảo kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên.

Bộ tu hành thứ hai của tiên tử (6)

Cuối cùng Lý Tiên ra khỏi các cũng từng thoải mái như vậy.

Từ gia cảnh bần hàn, bị bán thanh lâu, kinh hoàng sống qua ngày, cố gắng theo tỷ tỷ học tập cách làm sao để lấy lòng nam nhân, lại trở thành đầu bảng của Xuân Hồng lâu, ngày ngày đầu tiên, công tử thiếu gia trong Lâm Thanh thành, phú thương quyền quý, vì nàng một đêm vui vẻ mà đánh nhau.

Nàng thật sự thấy quá nhiều.

Dường như trời sinh nàng đã thích hợp với loại phóng túng dâm uế này, phóng đảng vui sướng này, hôm nay sinh hoạt như say rượu, mấy chục cô nương trong Xuân Hồng lâu căn răng định kéo nàng xuống vị trí bài đầu, nhưng đều bị nàng nhẹ nhàng đánh xuống, tiếp tục sống những bạc kiếm được cả đêm khoái hoạt với nàng.

Mãi tới một ngày.

Một thiếu niên lưng đeo trường kiếm được một ông lão dẫn vào. Ông lão kia vào cửa liền nói để người đứng đầu bài ra hầu hạ, mở món mận cho đồ đệ.

Rõ ràng lão giả là nhân sĩ giang hồ, khí chất bất phàm, tuổi hơn bảy mươi vẫn còn khỏe mạnh, hơn nữa mùi máu tanh trên người rất nặng.

Hắn cũng rất hào phóng, một đêm, hai người ở trên người nàng bỏ ra gần ngàn lượng, lúc đó Lý Tiên Tiên cũng dốc hết toàn lực lấy lòng, để đồng tử gà thiếu niên kia sáng khoái trợn trắng mắt, một đôi chân run rẩy, trên mặt tràn đầy hưng phấn đỏ ửng.

Ha ha.

Mấy ngày sau đó, Lý Tiên đều cùng thiếu niên kia vui vẻ trong thanh lâu, mỗi người kiếm được năm ngàn lượng bạc cho Xuân Hồng Lâu, cho đến trước khi đi, thiếu niên kia mới lưu luyến không rời nói lời từ biệt với nàng.

Nhưng cũng chính bởi vì lưu luyến không muốn, Lý Tiên Tiên nghe được một phen nhiễu loạn nội tâm nàng hồi lâu.

“Tiên tỷ, ta muốn đi Bạch Hạc Tông, hôm nay từ biệt, chỉ sợ chính là mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, hoặc là... trăm năm sau.

“Trăm năm? Hi hi, tiểu quỷ trăm năm như người cũng già rồi không? Còn muốn tới tìm tỷ tỷ à.

“Tỷ tỷ người không hiểu sao? Tiên giả có thể sống ngàn năm, nếu đến lúc đó, ta nhất định còn nhớ rõ tỷ tỷ, về đưa cho tỷ tỷ... Lại gặp tỷ tỷ một lần, chuyện về phàm trần.

“Ha ha ha, ta phải tìm thợ đá tốt một chút, khiến bia mộ của tỷ tỷ trở nên rõ ràng hơn một chút, miễn cho người không tìm được.

“... Tỷ tỷ, trân trọng.

“Thiếu niên đã rời đi.

Lúc đầu, Lý Tiên còn đắm chìm trong kiếm lời mấy ngàn lượng bạc trắng, sau này một tháng cũng không cần tiếp khách nữa.

Nhưng dần dần, lời của thiếu niên kia lặp đi lặp lại xuất hiện trong đầu nàng, làm cho nàng ngày đêm nghĩ nghĩ ngược, làm thế nào cũng không ngủ được.

Đặc biệt là lúc đêm khuya vắng người, nàng một mình nằm trong uyển ương bị nuôi, nhắm mắt lại, là thiếu niên kia, mở mắt ra, vẫn là thiếu niên kia, đẩy cửa đi đến ban công, nghiêng tai vừa nghe, trong tiếng rên rỉ tiêu hồn của các cô nương như ả như hiện cùng tiếng nam nhân hưng phấn, rõ ràng còn có thanh âm của thiếu niên kia quanh quẩn ở trong tai nàng! Tiên nhân là người thế nào? Lý tiên lục tìm được sách., Trong mỗi một quyển, tiên nhân đều tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc, nằm trên chín tầng trời, quan sát cửu châu thập địa, hướng về Bắc Hải Mộ Thương Ngô, ngửa đầu cười lớn uống rượu mạnh, phun ra một ngụm liền hóa thành mưa rào rơi, người người nhìn lên.

Nàng còn sung sướng hơn trong kỹ viện! Càng xem càng thấy xao động, càng không yên lòng, toàn thân tựa như con kiến bò, chỗ nào cũng không thoải mái, chỗ nào cũng khó chịu.

Có lần nàng ngồi một mình trong lầu các, nhìn ra đường phố ngoài cửa sổ, trong lúc hoảng hốt, những người vốn bị nàng thâm mắng là nghèo kiết xác, vậy mà từng người từng người biến thành tiên nhân, so với mấy vạn lượng bạc trong khuê phòng nàng ta, muốn tiêu dao khoái hoạt hơn nhiều.

Muốn đi đâu thì đi đâu, muốn làm gì thì làm, muốn làm gì không thích ai thì không thích.

Vô câu vô thúc, thiên địa tiêu dao.

Lý Tiên chạy trốn.

Thừa dịp một đêm mưa, sau khi biết được tin Tiên Vân Tông khai tông thu môn đồ, từ lầu các nhảy xuống, xương đùi trực tiếp đứt gãy, nàng cắn răng không nói một tiếng, lấy từ trong ngực áo ra một viên thuốc lấy được từ người giang hồ, nuốt vào, kinh ngạc mang theo hơn mười tấm ngân phiếu rời khỏi Lâm Thanh thành.

Hôm nay, nàng lại trở về! Kiếm khí vừa phát ra đã khiến cho nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, hơn hai mươi thanh côn bổng đao kiếm của hộ viện đều đứt gãy, lại một kiếm đâm ra, hướng về phía Ngô mẫu thân, kiếm ý bay thẳng ra ngoài mười mét.

“Tiên nhân. “

“Tiêu Hi Nguyệt khẽ gọi.

Kiếm của Lý Tiên dừng ở vị trí phân biệt mũi Ngô Nương Nương, ánh mắt hai người đối mặt nhau, một người vẫn là tú bà thanh lâu, một người khác cũng đã là đệ tử tiên môn, một người thì vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng còn phản ứng lại nỗi sợ hãi, một người khác lại tùy tiện tùy ý, tràn đầy khoái hoạt.

“Hi hi.

“Ngưng kiếm Lý Tiên lên cao, vừa vịn tiếp lấy vỏ kiếm rơi xuống. Keng một tiếng, thanh bảo kiếm thu vỏ đánh thức mọi người tại đây.

Cho đến lúc này, ánh mắt của bọn họ mới từ kinh ngạc, biến thành sợ hãi.

“Cái này...” Cô bé kia....” Cô gái Lôi... không, Lý Tiên, cô nàng, không ngờ!” “Sao có thể!” Mọi người choáng váng, Lý Tiên tiếp tục cười: “Mẫu thân, có biết lần này ta về đây làm gì không?” Ngô mẫu thân vô thức lùi lại một bước, lùi lại một bước. “Người, người muốn làm gì? Cho dù người có bái nhập vào tiên môn đi nữa...., Người, người có biết, Lâm Thanh Thành này... Còn có Xuân Hồng lâu chúng ta, lão gia sau lưng ta là người chọc không nổi đó!” Lý Tiên Tiên Giả chép miệng, “Vẫn rồi, hôm nay nếu không theo ý ta, ta cho người biết cái gì mới gọi là chọc không nổi!” Nói xong, nàng xoay người đi về phía sư tử, khước mắt lại chú ý tới ba người đứng ở cửa, trong ánh mắt tràn đầy oán hận với nàng.

“Hừ, Đậu gia? thức thời rút xa một chút.

“Lý Tiên Kiêm chỉ tay một cái, cảnh cáo Đậu Bằng một phen, quay đầu lại cười kéo cánh tay Tiêu Hi Nguyệt: “Sư tử, chúng ta có thể đi vào rồi.

“Có sư tử tại đây, trên đời này còn có cái gì nàng không thể chọc vào? Đừng nói lão gia cùng Đậu gia sau lưng Xuân Hồng lâu, chính là từ trên xuống dưới Thanh Hà quận, trước mặt sư tử đều là gà đất chó sành mà thôi.

“Chúng ta phải đi sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng hỏi, sư muội làm âm ỉ lớn như vậy, sợ không thể ở lại đây thêm nữa.

“Đi làm gì? Không cần đi!” Lý Tiên nhìn Ngô mẫu thân cười một tiếng, nói: “Mẫu thân, người nói đúng không? Hôm nay chính là lúc chúng ta trở về thăm người thân, nói thế nào thì nơi này cũng là nhà mẹ đẻ của ta, vừa mới vào cửa, trà nóng còn chưa uống một chén, sao có thể đi được?” Ngô mẫu thân nhìn thoáng qua ba vị công tử ở ngưỡng cửa, thấy bọn họ không có ý định ra tay., Mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với Lý Tiên: “Vâng, vâng, chào, vừa rồi đều là hiểu lầm, Tiên Tiên có tiên duyên, đây là chuyện tốt, chuyện tốt a... Cũng không hổ lúc trước ta đặt tên cho người là Tiên, bây giờ quả thật có tiên duyên.

“Ha ha, vậy ta phải đa tạ mẫu thân ngài rồi.

“Lý Tiên Tuyên chép miệng, lôi kéo sư tử đi thẳng vào trong, cũng không sợ đầm rùng hang hồ, có sư tử ở đây, một thanh lâu nho nhỏ, chỉ là một âm mưu quỷ kế của Lâm Thanh thành, đều là trò cười chết người.

Nàng còn ước gì những người này làm ra chuyện gì đó, để cho sư tử cảm nhận một chút những chuyện xấu này, rèn luyện không phải là như vậy sao?” Tiên sư muội, tiểu thư, chờ lão nô một chút!” Một ông lão theo sát phía sau tiến vào trong thanh lâu, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn cùng tham lam, khiến mọi người nhìn thấy rất là kinh ngạc., Một lão nô tài cũng dám làm càn như thế sao?” giải tán hết rồi, trở về làm việc!” Ngô mẫu thân nhìn mọi người xung quanh hô một tiếng, lại muốn bắt chuyện với ba vị công tử, lại bị công tử Đậu gia khoát tay áo, ra hiệu dừng tới, Ngô mẫu thân chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người theo đuôi, đi vào bên trong.

“Có chuyện gì vậy?” Ngô mẫu thân không rõ ý tứ của Tam công tử là gì, vì sao đi vào lại không có bất cứ cô nương nào, tựa hồ vẫn đi theo Lý tiên nữ?!” Mẫu thân, người không nghe nói sao?” Một nữ tử nhanh nhạy nói ra chuyện Nguyệt mỹ nhân, những người khác thêm mắm dặm muối bổ sung, trong câu chữ tràn đầy vẻ hăm dọa và ganh tị đối với Lý tiên tử.

“Lại có chuyện như vậy sao? Mẫu thân! Ta còn nhìn lầm à?” Ngô mẫu thân ngạc nhiên, vừa rồi nhìn thấy vị nữ tử kia thần sắc bình tĩnh, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy khí chất bất phàm, cũng không đẹp a, còn không bằng một nữ nhi bình thường trong lầu, sợ là không phải là Trương gia công tử khẩu vị đặc thù? Nàng sắc mặt thay đổi bất định, dậm chân một cái: “Không được, ta phải đi theo!” Nói xong, liền vội vàng tiến vào bên trong, đuổi theo Lý Tiên.

“... Tiêu Hi Nguyệt theo sư muội, chậm rãi đi vào trong thanh lâu, ánh mắt hơi chuyển động, đem tất cả những gì nhìn thấy trên đường đều cẩn thận ghi tạc.

Xuân Hồng lâu chiếm diện tích khá lớn, lại tới gần bờ sông, hai ba mươi căn lầu các ven bờ hồ treo đầy đèn lồng đỏ, dùng

tường vây màu trắng cao cao chắn chết bốn phía, chỉ có một ít lầu các ba bốn tầng có thể nhìn thấy bên ngoài cảnh sát.

Ra khỏi đại sảnh tiếp đãi, xuyên qua một hành lang gấp khúc, phía trước sáng tỏ thông suốt.

Hơn mười căn lầu các vây quanh một cái góc sông hình thoi, lối ra nhỏ hẹp, giống như là lầu các Xuân Hồng lầu vây quanh nước sông ra một cái hồ nước, trong hồ thuyền thuyền lớn lớn nhỏ nhỏ treo đầy đèn lồng, giữa hồ còn có một hòn đảo nhỏ, trên đó có một sân khấu gỗ lim bốn góc điêu khắc phượng hoàng, hơn mười vị nữ tử mỹ mạo khoác áo lụa mỏng nhảy múa trên đài.

Xung quanh có thuyền lên bờ, lầu các bên bờ đều có tiếng vui đùa, nam nhân ôm eo từng cô gái xinh đẹp, vừa uống rượu, vừa tìm kiếm trên người các nàng.

Vừa quay đầu, Tiêu Hi Nguyệt đã thấy trên chiếc thuyền lớn nhất có một nam tử mập mạp đang...Dùng sức chống vào mông một nữ tử trên mạn thuyền, hai người nam nữ đều không cởi sạch quần áo, nhưng lại có tiếng đôm đốp cuộn cuộn không dứt quanh quần bên bờ sông, dẫn tới vô số tiếng cười dâm dăng tán thưởng.

Mùi rượu ngon, hỗn hợp mùi phấn son, cùng cảnh tượng đèn đuốc sáng trưng đan xen vào nhau, hình thành một phạm trần thế tục tràn ngập dục vọng trần trụi.

Những thứ đem thịt muốn lộ ra không hề che giấu, vốn nên là chuyện cấm kỵ của tu tiên giả, nhưng nàng lại..." Tiên tử, ngài nhìn bên kia!" Cảnh thanh lâu dâm dục như vậy, lại khoái hoạt tiêu dao như vậy, Lý lão hán càng lúc càng rục rịch, chỉ một cái thuyền bên kia, nói với Tiêu Hi Nguyệt, lại lặng lẽ quan sát thân thái Lý tiên.

Lý Tiên Tiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thuyền kia có một vị công tử trẻ tuổi, bên người bao quanh bốn năm vị nữ tử, quần áo đã sớm bóc ra hơn phân nửa, thân thể tuyết trắng dính chặt trên người công tử, nói chuyện yêu kiều, hoặc là dùng ngón tay mảnh khảnh cầm lấy cây nho nhỏ, cánh cam, cười duyên nhét vào trong miệng công tử.

Nếu có đạo sĩ Vệ đạo sĩ ở đây, chúng kiến cảnh tượng đầy dâm dăng này, chắc chắn sẽ tức giận đến nổi trận lôi đình, mắng to một câu thương phong bại tục! “Người nhìn cái gì? Có gì đáng xem!” Lý Tiên trùng lão già này một cái.

Thành công rồi! Lý lão hán trong lòng vui vẻ, như vậy cũng không mắng hấn, chứng minh sau khi bị hấn đánh vào mặt đã xuân tâm xao động, hoặc là nàng đã không phản đối chuyện của hấn cùng tiên tử nữa.

“Tiên tử.

“Lý lão hán mặt dày nói: “Lão nô là muốn nói, nếu đã vào thanh lâu rèn luyện, vậy tiên tử dứt khoát cũng thể nghiệm một phen... bị nam nhân đối xử như vậy, hắc hắc, tiên tử, ngài nói đi?” Lý Tiên Tử ngây ngốc, lão già này lại trắng trợn như vậy? Tiêu Hi Nguyệt liếc hấn một cái, trực tiếp đi về phía trước, lão hán vội vàng đuổi theo, lại có ý thuyết phục nàng.

Đổi lại là Minh Nguyệt cư, lão hán đã sớm vươn tay vuốt cái mông trắng như tuyết giấu trong quần áo của tiên tử, khiến tiên tử xấu hổ đỏ mặt, lại nhân cơ hội nhấc váy của nàng lên, giật xuống váy lót của nàng, đậu li cực lớn đâm lên trên, ở tiên tử nửa đẩy nửa liên, dùng chày gỗ cùng gò thân thể đi đến trong hoa viên, đối với huyết mặt trắng mềm mại ướt át tiên tử, ra sức cắm, là được rồi.

Đáng tiếc, bây giờ phía sau lại đi theo một Lý Tiên, ba người có hạn nào đó vẫn không thể phá vỡ, hấn chỉ có thể dùng đủ loại biện pháp làm ra bầu không khí ám muội, tìm cơ hội gian một trong hai người, về sau dễ xử lý hơn nhiều.

“Tiên nữ, chờ một chút mẫu thân ta nha.

“Thanh lâu tú bà Ngô mẫu bước nhanh tới, trên mặt mang theo nụ cười mát tự nhiên: “Tiên nhân, các người muốn gì? Cứ nói với ta, ta sẽ an bài cho các người!” Lý Tiên Tiên cười nói:

“Mẫu thân quá khách khí, ta cũng không dám lấy, dù sao ta cũng có thiếu nợ Xuân Hồng lâu., Mẫu thân người nói đúng không? Nhưng mà, người không chiêu đãi con gái ta không sao, sư tỷ ta có thể hầu hạ rất tốt, nếu không sẽ không ai gánh nổi đâu!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn lại, nhìn cảnh Mã Quan Hoa

ngắm thanh lâu còn không bằng lắng nghe ân oán giữa sư muội và Xuân Hồng lâu.

Nàng sư muội này, trên người đã có đủ sự tình để nàng cẩn thận phỏng đoán.

“Sao, lời này là gì... sao có thể chứ.

“Ngô mẩu thân ngượng ngùng cười nói: “Tiên nữ trốn khỏi nhạc tịch, đây là thiên đại hảo sự a!” Chuyện tốt? mẩu thân ngươi không tiếc ta một tháng kiếm mấy ngàn lượng bạc cho ngươi sao?” Ngươi nói cái gì vậy! Mẩu thân chỉ nói đến tiền thôi sao? Hơn nữa, mẩu thân muốn duy trì lâu Xuân Hồng lớn như vậy, thế nào cũng phải có chút quy củ chứ? Hôm nay chạy một, ngày mai chạy hai chạy, ngày mai chạy hai chạy., Xuân Hồng lâu mười ngày nửa tháng là phải đóng cửa, những tiểu muội muội luôn chiếu cố ngươi đều phải uống gió tây bắc!” Nửa giải thích, nửa là oán giận, nửa lại ủy khuất, Ngô mẩu thân nói mấy câu khiến Lý Tiên Tiên không nói nên lời.

“Hừ.

“Lý Tiên Tiên nhìn quanh bốn phía, chuyển đề tài: “Đêm nay, thiên phú vạn hộ treo đèn lồng, là ngày tỷ muội nào xuất các vậy?” Tiêu Hi Nguyệt đứng bên bờ sông, gió lớn thổi tung váy nàng, chuyển ánh mắt nhìn về bốn phía, lầu các bên bờ sông, thuyền nổi thuyền trên sông, cùng với sân khấu trên sông, tất cả đều treo đèn lồng mừng rỡ.

Từng chiếc từng chiếc nổi liền thành từng chiếc, giống như là ánh đèn dầu của cả thiên gia, vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng như vậy, lại chỉ để một nữ tử... Xuất các? Rồi các, vừa là xuất giá.

Nhưng nữ tử thanh lâu, làm sao xuất giá được?” Tiên tử, ngài cảm thấy nơi này thế nào?” Lão tạp dịch đi loanh quanh bên cạnh nàng, Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hắn, người này có tâm tư gì, đã không cần đoán nữa rồi.

“Cái này... Đến lúc đó tiên tử ngươi sẽ hiểu.

“Ngô mẩu thân hàm hồ không có trả lời Lý Tiên, quay đầu nói với một tiểu nha đầu phía sau: “Thải Vân, hôm nay ngươi tới

hầu hạ vị cô nãi nãi này, bà cô muốn cái gì, liền cho cái đó, không được chậm trễ!” Cô nãi nãi, cũng không biết là Tiêu Hi Nguyệt đang trầm mặc hay là chỉ Lý Tiên.

“Vâng.

“Nha đầu có chút nhu thuận đi lên phía trước, hành đại lễ với Lý Tiên, miệng gọi tiên tỷ, lại hành lễ với Tiêu Hi Nguyệt, xưng vị tiểu thư này.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ vuốt cằm, nhìn nàng vài lần.

“Tại sao lại là ngươi?” Lý Tiên nhíu nhíu mày, nhìn về phía Ngô mẫu thân: “Thúy nhi trong phòng ta... Chờ đã, đêm nay ngươi muốn cho Thúy nhi của ta ra khỏi các?!” Sắc mặt Ngô mẫu thân khẽ biến, nha đầu gầy gò này đúng là không thể lừa gạt được! “Được!” Lý tiên tử tức đến nổ phổi: “Ta vừa mới ra ngoài vài ngày mà không xong.”, Liền cướp người trong phòng của ta đi, nếu như ta còn chậm mấy ngày nữa trở về, có phải là các ngươi... sẽ lên trời hay không?!” Ngô mẫu thân càng tức giận: “Lý tiên nhân, là ngươi tự chạy trốn, hiện tại lại oán hận ai?! Thúy nhi còn có thể cho ngươi cả đời nha hoàn? Ha ha!”, Thúy nhi năm nay cũng chưa đầy mười bốn, làm sao có thể rời khỏi các được?! Chết bầm bát bà giải thích cho ta!” Giải thích cái rắm, lão nương nói có thể rời khỏi các, hôm nay nếu ngươi dám ngăn cản., Dứt khoát một kiếm giết lão nương! Bảo các cô nương trong lâu uống gió Tây Bắc đi!” “Lôi quỹ già trong túi tiền, ngươi cho rằng ta không dám sao?!” “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi!! Hảo hảo, Lý Tiên, ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng vào tiên môn là ghê gớm lắm, Xuân Hồng lâu chúng ta.

Cũng không phải mặc cho ức hiếp, không sợ nói cho ngươi biết, Hợp Hoan Tông chính là đại chương quỹ của chúng ta, dám động tới nơi này một lần?!” ” Hợp Hoan Tông? Phi, lão nương còn không muốn đi!” Hai người ồn ào kịch liệt, dẫn tới người trên thuyền nhao nhao nhìn lại, có người cao giọng hô: “Ngô mẫu thân.”, Đêm nay hoa khôi sao còn chưa ra? Chuyện làm ăn của ngươi có làm nữa không?!” Ngô mẫu thân vội vàng buông Lý Tiên xuống, vội vàng cười bồi nói: “Làm, đương nhiên phải làm, đây không phải nha đầu thói Lý Tiên kia đã

trở về rồi sao? Ta...” “Cái gì?!” Nữ nhân kia thật sự là Lý Tiên?! Ta nói thế nào cũng quen thuộc, ha ha ha, tiên tiên tiên, tiên tiên tiên, tiên tiên..., Nhìn bên này!” “Một ngàn lượng, Tiên, tới đây!” “Một nghìn hai trăm!” “Chẳng trách đêm nay khô nóng không chịu nổi, thì ra là tiên tiên tiểu thư trở về, tại hạ xuất ra một ngàn năm trăm lượng, cộng thêm một hộp son mật chế Hương Hoa Uyển!” “Tiên Tiên, rửa căn thân trật tự của ngươi chưa? Đêm nay gia muốn cùng quý khách đồng thời nịnh bợ ngươi, ha ha ha.

“Lý Tiên Nương sắc mặt càng lạnh, Ngô mẫu thân lôi kéo nàng rời đi: “Ngươi không phải nói muốn gặp Thúy nhi sao? Theo ta, đêm nay là Thúy nhi muốn ra khỏi các, cũng không phải là ta!” Tiêu Hi Nguyệt thuận theo hướng hai người đi, ngẩng đầu nhìn một tòa lầu các, bên cửa sổ lầu ba, có một nữ hài tuổi còn nhỏ hơn Tiểu Thanh Tiểu Lam mấy tuổi, trên môi thoa son phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kéo căng lên, sắc mặt đen sì nhìn Lý Tiên.

“Sư tỷ, ngươi không tới sao?” Lý Tiên gọi.

“Được.

“Tiêu Hi Nguyệt đi theo sau, lão hán theo sát phía sau.

Ba người Trương sư Kiệt do dự một hồi, cuối cùng không đi theo nữa, mà chọn một chiếc thuyền, uống rượu muộn rồi chờ xem màn biểu diễn tiếp theo.

Lên lầu các, nữ hài vừa rồi đứng ở cửa sổ đã đi ra nghênh đón, sau khi nhìn thấy Ngô mẫu thân, chỉ là nữ hài tuổi dậy thì cung kính hành lễ, trong miệng nói: “Mẫu thân, nữ nhi chuẩn bị xong rồi.

“Lý Tiên ngây ngẩn cả người.

“Được được, đây mới là người con gái ngoan của mẫu thân.

“Ngô mẫu thân cười đến không ngậm miệng được, còn cố ý nhìn Lý Tiên Nhân một cái.

Tiêu Hi Nguyệt hơi xuất thần, nếu không phải lúc này thân ở thanh lâu, còn tưởng đây là một hình ảnh mỹ hảo của mẹ con hiền.

Lý Tiên cười khanh khách đi tới, cũng không nói gì, chỉ nhìn nữ hài ăn mặc trang phục kia.

Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ cảm thấy không đúng.

Nàng nhìn về phía hai người, trên mặt sư muội mang theo nụ cười, nhìn thẳng vào cô bé kia, mà cô bé đã chuẩn bị xong việc rời các, thì sắc mặt bình tĩnh, mí mắt rũ xuống, sau một lúc lâu, mới thấp giọng kêu lên: “Tiên tỷ.

“Ừm...”

“Lý Tiên từ trong mũi phát ra một tiếng, đưa tay lên, nhắc lên cằm nữ hài, khẽ cười nói: “Ta còn tưởng rằng Thúy nhi không nhận ta là tỷ tỷ đây, sợ hết hồn.

“Thúy nhi cần môi, quay đầu đi: “Làm sao có thể...” Sao lại không thể? Thúy nhi người chưa kịp đợi tỷ tỷ trở về liền rời khỏi các, không phải là không cần tỷ tỷ sao?” “Tiên tỷ... Ta...” Đôi vai nhỏ nhắn của Thúy nhi run rẩy vài cái, sau khi bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn Lý Tiên: “Tiên tỷ, hôm nay ta muốn ra khỏi các.

“Chào ra khỏi các, được ra khỏi các.

“Ngô mẫu thân nhìn thấy tình hình không đúng, vội vàng nói: “Ra các mới là lớn lên, tương lai kiếm nhiều tiền, hưởng thanh phúc, người nhà cũng cao hứng, như vậy mới tốt chứ!” Im lặng!” Lý Tiên Tiên lạnh lùng nói, hai tay nắm lấy bả vai Thúy Nhi: “Thúy nhi: “Như vậy đi, người trong nhà cũng vui vẻ.”, Bây giờ tỷ tỷ có thể để người rời khỏi nơi này, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta, chúng ta muốn đi đâu thì đi!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn ra một chuyện, Lý Tiên và Thúy Nhi quan hệ rất tốt, cũng từng oán giận nhau sinh hoạt trong thanh lâu, chỉ là hiện giờ, Thúy Nhi tựa hồ có điều khó nói.

Nữ hài nhìn Lý Tiên, lắc đầu.

“Người không tin ta?” Tiên tỷ, “Cô bé thoát khỏi tay Lý Tiên, nghiêm mặt nói: “Đêm nay ta muốn ra khỏi các!” Nếu ta nói, không cho phép thì sao?!” “Tiên tỷ, tỷ đừng làm vậy.

“Cái gì mà như vậy? Không cho người ra khỏi các, người còn trách ta? Tại sao? Có phải là ả ép người không?” Không phải.

“Không phải? Người năm nay mới mười ba, lông còn chưa mọc đủ, làm sao xuất các? Nam nhân một gậy xuống, người không chết cũng phải lấy nửa cái mạng, làm sao xuất các? Nam nhân đụng mấy cái, thân thể non nớt của người phải tan rã, người có thể hầu hạ mấy nam nhân? Đợi người mang thai, lớn bụng, nam nhân còn muốn điểm người, lão Hồng này lại đến ép người, người làm sao bây giờ?! Người làm sao có thể xuất các?!” Thanh âm Lý Tiên Nhân càng lúc càng lớn, sắc mặt của Thúy Nhi cũng càng ngày càng khó coi.

“Nói bậy bạ gì đó!” Ngô mẫu thân hét lớn: “Có cô bé nào đang ôm bụng ta mà còn muốn cô ta tiếp khách?!” Có dám nói không?!” Lý Tiên Tiên lạnh lùng nhìn nàng, Ngô mẫu thân tức giận.

Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt tay, nắm chặt tay, khiến cho ngón tay rơi vào lòng bàn tay trắng nõn, lại như vậy? Lão hán bên cạnh nàng thấp giọng nói: “Xuân Hồng lâu này thật không phải đồ vật, mang thai rồi còn phải ép khách tiếp đón, bất quá, theo lão nô thấy, khẳng định là những nam tử có sở thích kỳ lạ, cứ điểm là được.

“Các nàng còn đang cãi vã, trong lòng Tiêu Hi Nguyệt càng thêm khổ sở khó chịu, sau khi ra ngoài đã gặp hai, ba chuyện, nhưng đều vượt xa tưởng tượng của nàng, so với Phong Diệp sơn trang gặp lúc trước càng thêm rung động.

“Lý tiên!!!” Thúy Nhi tức giận hô to một tiếng, đánh thức Tiêu Hi Nguyệt, nàng nhìn về phía hai người, thấy sư muội cùng Thúy Nhi không biết tại sao lại cãi nhau ầm ĩ lên.

“Người...

Tất cả đều chạy mất, còn có tư cách gì để quan tâm ta?!”

“Ta... không phải bây giờ ta đã trở lại sao?” Trở về người lại muốn làm gì? Liền vì ngăn cản ta? Ta mới không dùng hảo tâm của người! Không có người, ta khoái hoạt ở Xuân Hồng lâu!” “Người... thật ngỗ ngược sao?” “Hừ, chờ ta trở thành đầu bài này, ta cũng giống như người, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó., Muốn cái gì thì phải cái đó, tơ lụa, son phấn, nam nhân đều quay quanh ta, có cái gì không tốt?!” Chính xác, đây mới là người con gái ngoan của mẹ.

“Câm miệng, người biết...” Ta làm sao không biết? Ta hầu hạ người lâu như vậy, chuyện của người ta cũng không để vào mắt?!” Hai người cãi vã kịch liệt, Tiêu Hi Nguyệt vốn trầm mặc ít nói, hiện tại càng không biết nên mở miệng như thế nào.

“Tiên!!!!” “Tiên! Đi ra!!” “Tiên cô nương! Đi ra!!!” Trong sông đột nhiên ồn ào hô to, biết đã từng là Lý Tiên bài, vô số nam tử xem náo nhiệt cùng nhau ồn ào, tiếng ồn ào làm cho người đi đường bên ngoài nhao nhao ghé mắt.

Sắc mặt Thúy Nhi trở nên đen kịt, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tiên, vội vàng tiến vào trong phòng sửa trang, Ngô mẫu thân cũng theo sát hỗ trợ, sau đó liền mang theo nàng vội vã xuống lầu.

Lý Tiên ở lại một lúc lâu.

“Sư muội?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ gọi nàng, Lý Tiên lắc đầu, cười khổ một tiếng.

Lão hán lại không sâu thiện cảm nhiều như vậy, trực tiếp mắng: “Tiên nhân cần gì phải đi cứu một người tự nguyện sa đọa? Ta thấy nha đầu kia đã bị mê muội rồi, ước gì đêm nay sẽ bị nam nhân kia đè ép dưới thân, kiếm thật nhiều bạc mới tốt!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía Lý tiên tử, nàng đã hiểu ý tứ xuất các.

“Mang miệng thôi của người lên!” Lạnh giọng mắng hấn, Lý Tiên trầm mặt đi vào trong phòng, tựa người vào cửa sổ, nhìn ngọn đèn trong sông, định thần xuất thần.

Tiêu Hi Nguyệt đứng bên cạnh nàng, cùng nàng quan sát cảnh tượng lộn xộn bên dưới.

Trong sông liền có nam nhân trên thuyền và phụ nữ vui vẻ cuối cùng còn ngừng lại, sân khấu đã trống không, chỉ chờ người ra khỏi các đêm nay đi biểu diễn.

Sau đó, ra giá.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua sư muội, lúc đó nàng cũng bị mua tâm thân xử nữ như vậy sao? Năm ngàn lượng? Hay là một vạn lượng? So với sư muội, nàng ở trong hoa viên bị lão

hán cướp mất xử nữ... Không thể nói là tốt, cũng không thể nói xấu, nhưng giờ phút này nghĩ lại, phảng phất chính là một thác nước từ đỉnh núi rơi xuống, nhưng lại không khiến nàng rung động, mà thác nước hội tụ thành một dòng suối, chậm rãi chảy qua nội tâm.

Chỉ là trôi qua, như vậy mà thôi.

“Lên! Sao còn chưa lên?” “Tiên nhân đâu?” Các vị công tử, các vị công tử thiếu gia, đêm nay là ngày tiên đích thân dạy dỗ cô nương Thúy Yên cô nương ra khỏi các...” “Thúy Yên Yên nào? Chúng ta chỉ biết tiên nhân, không biết khói bếp, mọi người nói có đúng hay không?” Tiêu công tử nói rất đúng, ha ha ha!” “Ngô mẫu thân?”, Đừng giấu nữa, mau gọi Tiên Nhân ra đây!” Người trên sông ầm ĩ, cho dù là Thúy Yên lên sân thì cũng vẫn như vậy, Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía sư muội đang trầm mặc, không nhìn được lo lắng cho nàng, cũng lo lắng cho Thúy Yên đang đứng phía sau đài.

“Ha ha.

“Lý lão hán nhìn xuống dưới, mắng: “Những người này thật đúng là không phải đồ vật, một chút mặt mũi cũng không cho, lần này nha đầu kia còn làm sao xuất các? Sợ không phải... Một lượng bạc cũng sẽ không có người...” Lão hán nhìn về phía Lý Tiên, thấy bộ dáng nàng càng thêm trầm mặc, thức thời ngâm miệng lại.

“Tiên!!! Ta ra một vạn lượng bạc, cầu Tiên tiểu thư hiện thân!!” Có người kêu lớn, âm thanh truyền ngàn mét, có thể thấy được cũng là một vị võ giả.

“Ta ra mười vạn lượng, ha ha!” “Xì, tiên tiên tiểu thư há lại là ngân lượng bình thường có thể ngủ được? Lão tử ra cây sào dưới khố, đảm bảo...” thô tục, cút!” “Ha ha ha!” Tên chó chết giả bộ gì đó?” Tiếng cười to vang lên, khiến cho trên sông biến thành tràng vui vẻ nhất trong yến hội., Ngô mẫu thân hoàn toàn không áp chế nổi cái cục diện xao động này, rất nhiều nam nhân ôm nữ nhân bên cạnh liền khai trương, để đám kỹ nữ nắm lấy mạn thuyền, vừa uống rượu vừa cười to, vùng eo thẳng tắp, đem kỹ nữ bên hông chơi đến oa oa kêu to.

Cũng có Dương San nam tử không mấy cái liền bộc phát thân thể, bị người trên thuyền bên cạnh cười ha ha.

Bờ sông ngàn ngọn đèn dầu, chiếu ra từng cảnh tượng vô cùng đậm đặc, muôn điệu cuồng.

Một bức tường cao màu trắng, đem sự đậm hoạn trong kỹ viện ngăn cách với bức tường và áo ngoài của nhân gian. Ai có thể biết được, một kẻ đậm nhạc đi ra phía sau bức tường này., Có phải cũng biến thành quân tử mặc áo quan Sở Sở hay không đây? Tiêu Hi Nguyệt đứng ở bên giường lầu, đem thần thái cuồng vũ của những người này nhìn vào trong mắt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lại chuyển hướng sang trên sân khấu trung tâm hồ, nữ hài bị lạnh nhạt, ánh mắt ngốc trệ đứng trên đài, không có bất kỳ nam nhân nào chú ý tới nàng.

“Tiên!” “Tiên! ” Tiên nữ!!” Con rồi kỹ nữ Lý Tiên, mau ra đây một lần!” “Tiên tiên tiểu thư, ngài đừng có rụt rè nữa!” Trong tiếng ồn ào rung trời, một bóng người từ trên lầu các nhẹ nhàng hạ xuống, đi tới trên sân khấu trung tâm hồ, đứng trước mặt Thúy Yên.

Bờ sông xuất hiện an tĩnh trong tịch tắc.

“Tiên nhân, ngươi có bỏ được không!” Một nam nhân cười to nói.

Lý tiên tử không nói gì, cũng không nhìn bọn họ, thậm chí không giống như một năm trước, lộ ra nụ cười quyền rũ muôn vàn.

Nàng chẳng qua là nhìn nữ hài ngốc nghếch trang phục, mặt không chút thay đổi nói: “Hiện tại, ngươi nên biết khiếm khuyết của mình ở chỗ nào rồi chứ.

Nét mặt ngây ngốc của Thúy Nhi rốt cục cũng có biến hóa, há miệng, trong hốc mắt xuất hiện nước mắt, nhìn Lý Tiên, bỗng nhiên hét lên: “Tại sao ngươi không trở về sớm, muộn không trở về., Nhưng hết lần này tới lần khác, ngay thời điểm quan trọng nhất của ta, mới trở về!? Ngươi còn trở về làm gì?!” Bốp!! Lý Tiên lạnh mặt tát nàng một cái, lực đạo rất lớn, đánh cho thân thể thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn vừa mới xán lạn ngã

xuống đất, lại lần nữa lâm vào trong ngây dại, che mặt nhìn về phía nàng.

“Ta trở về chính là để đánh ngươi một bạt tai!” Lý Tiên Tiên nắm cổ áo của nàng, ném mạnh về phía lầu các của Tiêu Hi Nguyệt. Mọi người giật mình chứng kiến thân thể của Thúy Yên bay thẳng trăm mét, lướt qua mặt sông, được một nữ nhân trên lầu các tiếp lấy.

“Lũ đàn ông đê tiện không đẻ trứng, hãy nhìn cho bà cô của mình đi!” Lý Tiên rút bội kiếm bên hông ra, trong ánh kiếm lạnh lẽo, thân ảnh uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy múa trên sân khấu giữa lòng sông, lại không giống như kiếm vũ bình thường kia, kiếm khí tung hoành không ngừng, hàn mang lấp lóe, tôn lên dáng người xinh đẹp của Cửu U ma nữ, tràn ngập tà khí.

Trên thuyền, trên lầu các, nam nhân và nữ nhân đều ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa từng thấy biểu diễn như vậy? Sau này, ước chừng cũng không thể.

“... Ngươi vẫn ổn chứ?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng đặt cô bé xuống, giơ tay đỡ lấy cánh tay cô bé, nhưng lại bị cô nàng đẩy ra.

“Không được ngươi giả mù sa mưa!” Thanh âm tràn đầy chanh chua và xấu hổ.

Lý lão hán lúc này mở miệng mắng: “Con mẹ nó ngươi là kỹ nữ rác rưởi, kiêu ngạo...” Tiêu Hi Nguyệt dùng bàn tay trắng nõn làm thế, ngăn không cho hắn chửi rửa.

“Vâng, tiên tử!” Lão hán lúc này ngậm miệng lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, chàng Hô Ngôn của Lý Tiên không có ở đây, hiện tại đúng là cơ hội tốt! Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, cô bé kia cũng trầm mặc xuống, dựa vào bên giường, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Tiên múa kiếm trong lòng sông.

Hồi lâu sau, nàng mới yếu ớt mở miệng: “Ta vĩnh viễn cũng không sánh được với nàng...”

“Lão hán cười một tiếng, nhìn nàng từ trên xuống dưới vài lần, Lý Tiên kia tuy rằng miệng lưỡi ngoan độc, ra tay cũng ác,

nhưng vẻ đẹp cùng sóng nhiệt của nàng, há lại là một nha đầu lông vàng như người có thể so sánh sao?” Không cần so sánh.

“Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi nói: “Mỗi người, mỗi người đều có cách làm sống của mình... Nhưng mà...” Nàng dừng lại một chút, quay đầu dùng đôi mắt sáng ngời nhìn về phía cô gái:

“Ta cho rằng, thanh lâu không phải là một nơi tốt lành.

“Cô gái nhìn nàng một cái, lại rất nhanh chuyển ánh mắt qua, dường như không dám đối mặt với đôi mắt xinh đẹp thanh tịnh kia.

“Người lại không biết, làm sao người biết đây không phải chỗ tốt?!” Nhìn.

“Tiêu Hi Nguyệt đưa tay chỉ về bờ sông, nơi đó trên thuyền, nam nhân đang chèo chống nữ nhân, hoặc là tinh tráng, hoặc là mập mạp, hoặc là thư sinh văn nhược, hoặc là ngũ đại thô, các loại nhân vật, các loại tư thế, các loại nữ nhân, hình thành thối muốn biến.

“Nghe.

“Không cần phải nói, cầm nữ nhân, lại nhìn đám nam nhân đáng người xinh đẹp biểu diễn múa kiếm của Lý Tiên Yêu, từng người từng người phát ra thanh âm vui sướng khoái hoạt bát, một số nam nhân cầm tóc của nữ nhân, dâm dục cuồng mãnh làm cho phụ nữ phát ra tiếng thét chói tai, lại có một số nam nhân ngồi trên ghế rộng thùng thình, nữ nhân cười trên hông hân, vắn vẹo vòng eo, một tay chống bụng nam nhân, một tay xoa ngực của mình, nhanh chóng rên rỉ rên rỉ.

Như thế quen thuộc, không phải là chuyện lão hán cùng nàng ở Minh Nguyệt cư đã gặp lúc trước sao? ” Tiên tử!” Nhìn hình ảnh cuồng hoan đêm không hết trên sông, lão hán dưới häng rớt cuộc nhìn không được, cứng rần cứng rần, đem quần căng ra hình dạng một cái lều vải.

Thúy nhi lại trầm mặc, thanh lâu xác thực không phải là địa phương tốt, nhưng là một nơi có thể kiếm tiền, nàng là một nữ tử yếu đuối, thì có thể đi nơi nào chứ?” Ta mang nàng rời đi.

“Tiêu Hi Nguyệt chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

Lại bổ sung một câu: “Ta có thể nhìn ra, người không phải...
Người rất tốt với tiên.

“Vù vù...”

“Nhìn nàng một cái, Thúy nhi nhẹ nhàng tránh khỏi tay của nàng, cười nói: “Vị tỷ tỷ này, Thúy nhi có thể nhìn ra, xuất thân của ngài rất tốt, chắc là sư tỷ của Lý Tiên? Có khi còn biết võ công tiên pháp gì đó, cả ngày luyện võ, đọc sách, viết chữ gì đó, người xuất thân như tỷ tỷ làm sao biết chuyện của ta chứ? Ngay cả tiên tỷ cũng không hiểu, tỷ tỷ đã khuyên ta như thế nào? Chỉ uống phí sức thôi.

“Ta...” Giọng Tiêu Hi Nguyệt ngưng bật, trên mình nguyệt Tiên Vân tông, cách Lâm Thanh thành Xuân Hồng lâu khoảng cách bao xa? Ánh trăng chiếu ánh trăng xuống mặt đất nhưng thủy chung không cách nào rơi xuống được.

Huống chi ngay cả ánh trăng nàng cũng không chiếu xuống, chỉ là một phía tình nguyện mà thôi.

“Cái này có cái gì không thể hiểu?” Lý lão hán đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Thúy nhi, cười hắc hắc nói: “Cái gọi là kỹ nữ, không phải là đi bán sao? Xem người nói có bao nhiêu cao nhã, không phải chỉ là dùng thân thể để kiếm tiền, việc này có gì khó?” Không khó?” Thúy nhi bị kích thích lửa giận, bật thốt lên: “Không khó lắm người thử một lần, người cũng ra bán đi! Chỉ cần người ra bán, người khác còn không chịu điếm cho người!” Nàng nói với lão hán, người trả lời lại là Tiêu Hi Nguyệt.

“Được.

“Cái gì?” Hai người kinh ngạc nhìn về phía nàng, lão giả có chút luống cuống, mục đích ban đầu của hắn chính là cùng tiên tử biểu diễn một chút khách nữ và kỹ nữ, nhưng ý tứ của Tiêu Hi Nguyệt, sao nghe cứ như là muốn một mình nghênh chiến rất nhiều khách chơi gái vậy? Tiêu Hi Nguyệt nhìn thoáng qua lão hán, cắn môi một cái.

Môi, thở dài bình thường nói: “Đúng là ta không có lý do gì để khuyên người... Hơn nữa, ta cũng không phải là thân thể

thuần khiết gì cả, có lẽ có thể lý giải được một số cảm xúc của người.

“Thúy nhi há hốc mồm.” Ta... Ai da!” Nàng giậm chân, vội vàng nói: “Tỷ tỷ người chớ làm loạn, người bình thường này... nào có nói gì đến làm kỹ... Nữ.

“Thúy nhi nói không được nữa, con mắt mở to, bởi vì nàng thấy được một cái dương vật cực lớn không bằng hữu, bật nhảy từ trong đũng quần của lão hán, mùi hôi tanh lập tức vọt tới bên mũi nàng, mùi vị còn nồng đậm hơn cả nam nhân nhất mà nàng từng ngửi thấy! Dương vật này to lớn như thế, chỉ từ trong đũng quần nhảy ra, cũng có tư thế chọc thủng cả trời đất.

Nếu mỗi nam nhân đều lớn như vậy, đánh chết nàng cũng không dám làm kỹ nữ gì.

“Người!” Thúy nhi sợ hãi, lui về sau một bước, lão hán kia lại cười dâm dăng tiến lên trước một bước, dưới háng khê kéo một cái, điều võ dương oai với nàng.

“Thế nào? Cây nồng nọc này của lão tử, có phải là mấy kỹ nữ các các người gặp qua, uy mãnh bá đạo nhất hay không?!” Lão hán nhe răng cười, vươn tay một cây gậy, vốn nửa gói da đầu rùa đang lột xuống, cái quả trứng màu đỏ thẫm kia hoàn toàn lộ ra đầu rùa to bằng quả trứng vịt.

Trong mắt ngựa càn phát ra mùi hôi thối nồng nặc, còn hun đến mức thiếu nữ ra các muốn hôn mê bất tỉnh.

“Cái này, cái này...” Đây rốt cuộc là cái gì?! Tại sao lại to lớn như vậy? Hơn nữa, thứ này còn giống như một lão hán thấp gầy nhảy múa, quái dị dâm tà không nói nên lời.

“Người, người đừng qua đây, ta, chỗ của ta... ăn không hết.

“Thúy nhi kinh hãi gần chết, hai tay kháng cự đứng chắn trước ngực cùng chân, lại nhìn thấy lão hán cao to chùy nhỏ, từng bước từng bước đi về phía vị tỷ tỷ lạnh lùng kia.

“Tiên tử, lão nô đến rồi!” Vừa cắm vào, cự vật hung mãnh đã cắm thẳng vào đùi của tỷ tỷ sắc mặt bình tĩnh kia. Đầu rùa đỏ thẫm mặc quần áo của tỷ tỷ, Thúy nhi có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nguyên lai mộng của nàng hoàn mỹ như thế.

Lại tròn, vừa nhô lên, hai cái mông tròn vo bị cự bông đè ép quần áo mà hiển lộ ra, dưới cái mông béo tròn, cây dương vật đáng sợ kia càng ngày càng dữ tợn.

Có thể chen vào được sao? Vị tỷ tỷ này sao lại cho lão nhân này ăn? Thúy nhi há hốc mồm, khó có thể tin nhìn một màn này.

“Tiên tử!” Rốt cuộc đắc thủ, lão hán hưng phấn không chịu nổi, một đôi bàn tay gầy còm, khoảng thời gian gần một tháng sau, lần nữa vuốt ve cái mông trắng hoàn mỹ của tiên tử, xoa một cái, lòng bàn tay tràn đầy thịt mông tiên tử, sáng khoái dị thường.

Tiêu Hi Nguyệt tựa bên cửa sổ, ánh mắt âm u nhìn sư muội và những nam nhân dưới đáy cửa sổ, lại cảm nhận được cây gậy thịt nóng hổi kích thích cô ấy. Một lúc lâu sau, hần khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “Thúy Nhi, nếu là ta... con cứ đi theo ta.

“Nếu là ta cái gì? Thúy nhi thất thần, ngơ ngác nhìn vị tỷ tỷ này, bị lão hán tùy ý đùa bỡn, lôi kéo cởi quần áo ra, một thân thể mềm mại trắng như tuyết, hoàn mỹ không tỳ vết, xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

“Tỷ tỷ...” Trong nháy mắt, thân thể mềm mại trắng nõn trước mặt phẳng phất như tỏa ra ánh sáng mặt trăng, giống như lão già đã nói, vị tỷ tỷ này là một vị tiên tử.

Thúy nhi che miệng, tiên tử xinh đẹp trần truồng bị đè bên cửa sổ, hai tay vị lão hán kia vịn lấy mép giường, mông tròn giơ lên cao, nháy mắt khi ánh mặt trời vừa chạm vào, nương theo tiếng rên rỉ như thiên âm, nước mắt của nàng rớt cuộc không kịp được mà rơi xuống.

“Tỷ tỷ!!”

Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển đi của tiên tử (7)

Thanh lâu dâm tiếu trên sân khấu giữa sông.

“Các hạ lưu phôi tử, ta đẹp không đẹp sao?” Một khúc kiếm múa xong, dáng vẻ xinh đẹp của Lý Tiên Tiên Yêu đón gió đứng trên đài, gió sông thổi quần áo của nàng, thể hiện dáng người mỹ lệ của nàng không thể nghi ngờ.

Ở trên người nàng, có nữ tử phong trần tuyệt đối không tìm được tư thế hiên ngang, nhưng nàng lại xác thực đã từng là kỹ nữ xuất thân, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nam nhân ở đây đè ở dưới thân, tiêu mấy trăm lượng bạc là có thể chơi một đêm như trẻ con! Nữ kỹ nữ tư thế hiên ngang hiên ngang quyến rũ, thân có võ học, thân có võ học., Tạo thành sự tương phản kỳ diệu, khiến cho dưới khổ nam nhân ở đây cứng rắn giống như bạo tạc, không kịp chờ đợi muốn làm cho con Loan này oa oa oa, xem nó còn có thể múa kiếm nữa không?” Lý Tiên Tiên, ta muốn chơi ngươi!!” Một nam nhân dáng người khôi ngô, dùng lời nói thô tục nhất, nói ra suy nghĩ trong lòng nam nhân ở đây.

Những lời này nói ra bên ngoài tuyệt đối không nghe được, chỉ có tại thanh lâu loại địa phương có thể phóng đảng hình hài, mới có thể thoát khỏi quy củ thể tục, thống thống khoái phát tiết dục vọng.

Lý Tiên Tiên quay đầu nhìn thoáng qua trên lầu các, nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Thúy nhi, trong lòng đã hạ quyết định.

“Mịa ta?” Lý Tiên quay đầu lại, nhìn về phía hạ thể nam tử kia, che miệng cười mỉ mỉ với hắn: “Ngươi có biết hiện tại ta là ai không? Muốn đùa ta, hỏi ngươi túi tiền có đủ bạc hay không.

“Mẹ kiếp! Những thứ này còn chưa đủ sao?!” Nam tử kia móc ra một tờ ngân phiếu, lay động nàng, âm thanh ngân phiếu vang vọng rào rào, quả thật là tiếng vang tuyệt vời nhất trên

đời này, khiến cho một đám tử muội Lý Tiên đã từng nhìn thấy đầy ghen tị.

“Một nghìn ba trăm lượng? Chỉ đủ cho ta một lần.

“Lý Tiên cười quyền rũ nơi khóe môi, ngoắc ngón tay với nam tử kia: “Lên đây.

“Nam tử rất giật mình, “Ồ phía trên?!” Cho dù là ở thanh lâu, trực tiếp ở trên sân khấu giữa sông làm thịt thì cũng là chuyện hiếm thấy, trừ phi một số gia đình không nói đạo lý, lại có tiền, Ngô mẫu thân mới chịu làm như vậy.

“Làm sao, ngươi sợ à? Có phải không cứng rắn nổi hay không?” Lý Tiên khinh thường nói, người trên thuyền hoa bốn phía đều ồn ào, la hét bảo nam tử kia mau tới làm Lý Tiên.

“Nực cười, ông đây mà sợ?!” Nam nhân còn phải nể mặt, huống chi là vào lúc này.

Nam tử khôi ngô giẫm mạnh lên thuyền, tóe lên một trận bọt nước, thân ảnh bay lên trời, giẫm mấy cái xuống mặt nước, đáp xuống trước mặt Lý Tiên.

Vật mặt trời dưới háng kia, cách quần, kiên cường chỉ thẳng vào Lý Tiên.

“Được!” khinh công thật!” “Nhanh, cạn khô Lý Tiên!” Mẹ nó, chết đuối nàng!” Nam nhân bên bờ sông càng lúc càng hưng phấn, từng người mặt đỏ cổ dài nhìn, chờ đợi hoạt Xuân Cung biểu diễn tiếp theo.

Ngô mẫu thân cười đến không khép miệng lại được, nam nhân càng hưng phấn, càng bỏ tiền ra, Lý Tiên không hổ là nàng tự tay dạy dỗ ra, vừa về đến đã kiếm cho nàng mấy vạn lượng bạc! “Hồ nợ! Sợ chưa?” Nam tử không cởi quần, cứ như vậy dùng dương vật khoác đũng quần đi tới trước mặt Lý Tiên, khiêu khích ưỡn thẳng lưng.

“Chỉ có ngươi?” Lý Tiên Phong phong tình vạn chủng phát mái tóc, liếc mắt nhìn dưới háng của hắn một cái, hô với mọi người: “Đừng dừng lại, muốn chơi ta, tiếp theo tiếp tục lên, mang theo vé của các ngươi!” Mọi người hết sức giật mình. “, Cái này người đầu tiên còn chưa giải quyết xong, liền muốn

kiếm tiền của nam nhân thứ hai? Chẳng lẽ còn muốn nghênh chiến mấy trăm nam nhân ở đây?” Tự tôn tâm tính tình muốn xông lên đầu, nam tử lạnh lùng cởi quần, lộ ra cây gậy mười bảy mươi tám được ngăm đen.

Hắn đưa tay nắm lấy cánh tay của Lý Tiên, khiến nàng xoay người đưa lưng về phía hắn, lại uốn một cái về phía trước, gậy thịt liền vào giữa váy của Lý Tiên, chống đỡ bờ mông mềm mại của nàng bắt đầu phát lực, cách váy, đầu rùa từng tác một cắm vào nội đình.

“Như thế nào?” Nam tử học vào chỗ ngồi có chút đắc ý, hắn là tập võ, dưới khổ công cường kinh hữu lực, mấy nữ nhân trong nhà bị hắn thao túng không chịu nổi, không thể không để cho hắn đến thanh lâu tìm những hồ lô này chơi.

Những kỹ nữ bị nam nhân kia chọc giận, đối mặt với cây gậy thịt cường hãn của hắn, không có mấy người chịu được công kích liên tục, mấy gậy đánh xuống, liền hoa dung thất sắc kêu cha tha mạng, ông đây tha mạng.

“Cái gì thì thế nào? Mấy lần là có thể giải quyết, còn hỏi ta được không?” Lý Tiên hồ hững nói, cởi bỏ quần áo, cởi bỏ nửa người dưới, lộ ra huyết vị đỏ tươi sạch sẽ của nàng, vênh mông lên, huyết hờ mặt vừa vịn mài vào nhau với cái đầu rùa của nam nhân.

Động tác tao nhã và động tác nhập cốt làm cho đám nam nhân trên thuyền phát ra tiếng kêu to hưng phấn.

“Mấy cái đúng không? Ta ngược lại là xem ngươi có thể kiên trì được mấy cái!” Nam tử nhẹ răng cười một tiếng, lưng rắn chắc gắng sức kéo mạnh về phía trước.

Đầu rùa ra sức chui ra khỏi huyết mặt của Lý Tiên, muốn gào thét chui vào bên trong, nhưng vừa mới đi vào trong nháy mắt, nam tử liền biến sắc.

Đầu rùa tiến vào bị cường ép cách trở, huyết thịt Lý Tiên ướt át như gân quai da siết chặt lấy đầu rùa của gã, chỗ sâu nhất trong huyết lại có một cỗ hấp lực, khiến gã như không bị không chế muốn chui vào bên trong.

Sắc mặt nam tử diện cuồng biến ảo, cuối cùng cũng áp chế được dục vọng mãnh liệt muốn cắm vào, cắn chặt răng nói: “Gào, ngươi thật chặt!” Nam nhân hèn nhát, ngươi thật mềm nhũn.

“Lý Tiên Tiên dùng hai tay chống trên đầu gối, vênh cái mông tròn trịa, cái eo nhỏ nhắn uốn éo, rung rung một vòng, huyết mềm nơi chân mang theo đầu rùa của nam nhân lay động, hai cánh môi âm dương căng phồng kẹp chặt cây gậy thịt nam nhân, mang theo vật mặt trời này chuyển động một vòng.

Trên trán nam nhân toát ra mồ hôi lạnh, vô cùng kích thích bị đôi môi âm u của Lý Tiên kẹp chặt truyền đến, bật ngược lại chỉ là dục vọng phóng tinh của hắn thôi! “Sao có thể để cho ngươi kiêu ngạo!!” Nam nhân kia nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt cái mông mềm mại của nàng, dưới háng ra sức kéo mạnh một cái, mạnh mẽ phá vỡ vũ hồn lây lội, trùng trùng điệp điệp đụng vào huyết tâm Lý Tiên.

“A oa” tiếng rên rỉ kiêu my nhập cốt, không thể để nam nhân hưng phấn, ngay khi vừa cắm vào, hắn đã sưng đến cả người tê dại, gậy thịt dưới háng nhảy liên tục, gần như không khống chế nổi.

“Thế nào?” Lần này đến lượt Lý Tiên Vần hỏi, hai tay nàng chống gối, vênh mông, đôi mắt quyến rũ.

Phần eo nhỏ chuyển động, nhụy hoa lại đang hút lấy đầu rùa của nam nhân trấn an, trong huyết bao lấy gậy thịt nam nhân tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại, không ngừng nhúc nhích, mang đến cho nam nhân hưởng thụ khoái hoạt cực hạn.

“Ta, ta!” Nam tử chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, toàn thân đều đang run rẩy, gậy thịt dưới háng bị vô số thịt mềm vây quanh, hẹp, huyết Lý Tiên ướt át, từng miếng thịt mềm mại áp bách mỗi một tác trên cây gậy thịt của hắn.

Bông thịt bị nữ nhân ướt đầm không chế, thân thể của hắn cũng bị nữ nhân khống chế.

“Nằm xuống.

“Lý Tiên ra lệnh, nam nhân thật sự run rẩy ngồi trên mặt đất, gậy thịt thoát ly huyết vài phần, nhưng sau khi nàng ngồi

xuống, giọng nói ảm áp chặt chẽ lại lần nữa nuốt hết gậy thịt của hắn.

“Như thế nào?” Lý Tiên Nhân lại hỏi, đồng thời chậm rãi ngẩng lên bờ mông, để cho huyết mật kia phun ra một cây thịt bông ướt đẫm.

Nam tử sảng khoái cắn chặt hàm răng, mắt đỏ nhìn chăm chăm động tác của nàng, ngẩng cái mông tròn trịa nhô cao của Lý Tiên lên, lại rơi xuống, khi nhìn thấy bờ mông mập mạp kia đụng vào bên hông hắn, nam nhân rốt cuộc không nhịn được ưỡn thẳng sống lưng., Tiếng rống giận dữ vang lên: “Bắn!” Nhưng ngay lúc này, Lý Tiên mảnh lưng nhỏ nhắn vặn vẹo, bờ mông giống như một chiếc đĩa nước dùng sức nâng lên, huyết mật ướt sũng của hắn vút ra khỏi cây gậy thịt của hắn, nam nhân nằm dưới đất vẫn còn run rẩy run rẩy, cây gậy thịt mạnh mẽ dưới háng kia lại có sức mạnh mẽ, giống như tinh tú không thể khống chế được phun ra.

Đám người đứng xem nhìn tròn mắt há hốc mồm.

Hán tử cường tráng nằm trên mặt đất, run rẩy phun ra bọt nước, giống như suối phun tưới dội đầy đất, hình ảnh này thật sự làm rung động lòng người.

“Còn ai muốn đến nữa không?” Lý Tiên đứng trên sân khấu giữa dòng sông, nửa người trên đã được cởi trần, lộ ra huyết mật đỏ tươi ướt đẫm, từng giọt nước mật chảy ra.

Đám nam nhân nuốt nước miếng, thần trí cũng theo lỗ thịt màu phấn hồng nhúc nhích mà bị thôn phệ, cả đám như điên xông lên.

“Ta! Một ngàn lượng!” Ta, tám trăm lượng, tiên tiên cầu người cùng ta làm một lần!” “Tiên nữ, cùng ta, trước tiên cùng ta!” Trên thuyền chung quanh lập tức trống rỗng một nửa, các kỹ nữ hai mặt nhìn nhau, từ lúc nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của nam nhân, các nàng liền biết, cả đời này đều không có biện pháp thắng Lý tiên.

“Tất cả nằm xuống, bà cô sẽ cho các người một con.

“Vậy thì ai, mang theo Ôn Tửu lên cho ta. Đám hạ tiện nam nhân các người, bà cô các người vừa uống rượu vừa cùng các

ngươi làm, làm xong rồi, rượu vẫn còn ấm, tin hay không?”
“Tin, bà tiên, tiếp theo đến ta chứ?” Thật sáng khoái, Lý Tiên, ngươi được chăm sóc hơn nửa năm, quá chặt chẽ! Nửa khắc đồng hồ cũng không kiên trì được.

“Tự dát vàng lên mặt mình phải không? Còn nửa khắc đồng hồ, tiên tiên tiên tiểu thư ngồi xuống, ngươi tinh đều xuất, còn mạnh miệng, ha ha ha.

“Đám kỹ nữ lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm, Lý Tiên Tiên đặt mộng đem đám nam nhân phong nguyệt trường lão thủ này đều ngồi ra, trực tiếp kiểm được tám trăm lượng, cái mộng vừa trắng vừa cong này, quả nhiên là vạn lượng vàng.

Ngô mẫu thân cười đến mức miệng muốn nứt ra.

“Thật quá hèn mọn!” Trên một chiếc thuyền, Ôn Xương dừng chịu đựng lửa giận mắg.

“VẬY Lý tiên tử!” Hai mắt Đậu Bằng nhìn chăm chăm vào Lý tiên tử đang phóng đăng trên sân khấu giữa lòng sông, “Nguy du, hạ tiện, cố tình phát tài, cái gọi là bá nhập tiên môn, ta thấy là giả, nàng chẳng qua là đạt được một ít tiên duyên thôi., Không tính là đệ tử tiên môn, tìm cơ hội giết chết nàng ta thì thôi! Trương công tử, Nguyệt mỹ nhân kia ở cùng một chỗ với nữ nhân này, ta thấy cũng không phải là gì...” Đậu Bằng nhìn về phía Trương sư kiệt, lại phát hiện một màn dâm dục căn bản hẳn không chú ý đến trong lòng sông, một mực sững sờ nhìn lên lầu các có trăng mỹ nhân kia, thậm chí còn nhìn thấy rượu trong chén vẩy trên đùi, hoàn toàn hồi phục.

“Trương công tử, ngài thật sự là... si tình.

“Đậu Bằng lắc đầu thở dài, bùng chén rượu lên uống một ngụm lớn, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía sân khấu giữa lòng sông.

dâm dục tiêu sái.

Đang tiếp tục.

Trên sân khấu, nam nhân ngã trên mặt đất, tinh túy phun trào khắp nơi, nhưng không có một giọt nào có thể bắn vào trong hàng ngũ quan trọng lực tướng Lý Tiên Tiên non nớt.

Một đám nam nhân nằm trên mặt đất sỏi không chịu được, chỉ có thể nhìn nhau vui vẻ thở dài.

“Tiên tử, người đi đâu học kỹ thuật tốt như vậy?” Chẳng lẽ là Hợp Hoan Tông? Ta nghe nói chỗ đó với nam nhân là có thể tăng cường công lực, còn có thể đạt được thành tiên. Hắc hắc, nếu không phải ta không có linh căn, ta cũng bái nhập Hợp Hoan Tông rồi!”, Bái nhập Hợp Hoan Tông cần mười năm không thể gần nữ sắc, lại còn phải mỗi ngày đối mặt những nữ đệ tử phong tao nhập cốt kia, lại không cho người chơi, người phải nhẫn nại mười năm, mới có thể chân chính bái nhập Hợp Hoan Tông!” “Tiên Tử, lông đen của người sao không?” Có nam nhân quen thuộc thân thể Lý Tiên Tiên, cười âm thầm đưa tay sờ soạng chân nàng một cái, lại bị Lý Tiên một cước đá văng.

“Không phải là vì nam nhân nào đó ở bên ngoài mới cạo tóc chứ?” Có nam nhân có chút ghen tuông hỏi.

Lý Tiên Tiên liếc mắt nhìn hắn, trong đầu không khỏi hiện lên một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, cùng với thân thể lung linh đáng yêu của nàng.

Không phải vì nam nhân nào, mà là vì một cô gái.

Sư muội của nàng là Kim Ngọc Tước còn chưa hết lông, có lần nàng ở trong Bách Hợp Ma Kính, lại ghét bỏ bộ lông đen kịt của nàng, vì vậy mà Lý Tiên Nhân đã cạo sạch bộ lông dưới thân.

Nếu là sư muội ở đây, thấy nàng cùng đám nam nhân kia giao hoan, sẽ có vẻ mặt gì đây? Thương tâm? Thoạt nhìn khinh bỉ? Hay là, thờ ơ? Nghĩ đến tiểu Tước nhi, Lý Tiên hưng thú hoàn toàn không có, sau khi đưa tay đẩy ra một nam nhân cầu hoan, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía lầu các.

Vừa xem xét, đã dọa cho hồn phách của nàng bay thẳng ra ngoài.

Một thân thể mềm mại trắng như tuyết thò ra ngoài cửa sổ, da thịt băng cơ ngọc, thân thể sáng bóng ở trong ngàn chiếc đèn lửa chiếu rọi mặt nước sóng ánh sáng rõ ràng có thể thấy được, cúi thấp xuống, mái tóc đen buông xõa bên tai.

Trong suốt viên mãn, một đôi ngọc nhũ trong suốt trắng như tuyết, rủ xuống cùng mái tóc, tạo thành hình giọt nước tuyết vời.

Nữ nhân có thân thể mềm mại trắng như tuyết, hai tay chấp sau lưng. Không, hẳn là người đứng trong lầu các dùng sức bắt lấy, nửa người nữ nhân trần trụi treo trên bầu trời, dò ra lầu các, mái tóc đen nhánh, mái tóc rủ xuống tuyết nhũ, theo động tác đung chạm của người trong lầu các, nhoáng một cái đã lay động.

Mái tóc tung bay giữa không trung, song nhũ dập dờn trước ngực, vẽ ra từng vòng từng vòng sóng nhũ, trên tuyết nhũ lay động, ánh đào màu hồng nhạt óng ánh phản nộn, khiến cho người ta có một loại dục vọng mãnh liệt trực tiếp muốn hút mút vuốt ve.

Nhưng nữ nhân có thân thể mềm mại trắng như tuyết, thân thể hoàn mỹ, lại bị một người trong lầu các kéo hai tay, đôi chân thon dài thẳng tắp đứng bên cửa sổ, đang chịu một chút lực va chạm của nam nhân phía sau!” Lý Tiên Tiên Thiên, người nhìn cái gì vậy...” Các nam nhân còn muốn cười mắng một phen, nhưng theo ánh mắt của nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy nữ nhân có hai hàng lông mày rũ xuống từ sau lưng, cả đám đều ngây ngẩn cả người.

Loại an tĩnh quý dị này rất nhanh truyền khắp mặt sông.

Nam nhân, hoặc nữ nhân, tất cả đều vô cùng kinh ngạc phát hiện, nữ nhân cởi mở nửa người trên kia, không nhìn rõ hình dạng lại xinh đẹp như vậy.

So với bất kỳ một nữ tử nào mà bọn họ từng gặp thậm chí còn ảo tưởng đến các đại tiểu thư của thế gia còn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Trên mặt sông yên tĩnh, loáng thoáng có âm thanh bí ẩn quanh quẩn trên lầu các, có một nam nhân đang đứng sau lưng một nữ nhân hoàn mỹ, dùng sức đâm vào cặp hông mềm mại trắng như tuyết của nàng.

Một lát có lực va chạm, để lộ nửa người trên, nữ nhân xinh đẹp lưng lay ngọc nhũ, phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt khiến mọi

người không nghe được, có thể là từ mái tóc đen nhánh của nàng giấu trong mái tóc, nhìn ra nàng là một người rụt rè, ngượng ngùng, là một đại gia khuê tú dạy dỗ tốt.

Nhưng dù là Thiên Kim đại tiểu thư như vậy, lại bị người kéo đến bên cạnh cửa sổ, cởi sạch quần áo, lộ ra thân hình mỹ lệ, hai tay bị kéo ngược ra sau lưng, hai vú rũ xuống ngoài cửa sổ. Hơn một ngàn người thưởng thức được vị nữ tử xinh đẹp e thẹn này, bị nam nhân phía sau thoáng cái đụng vào hông mềm mại, để cho nhũ phong tuyết trắng không ngừng lắc lư dưới ánh mắt tham lam của mọi người.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Một cô gái hoàn mỹ có thân thể mềm mại trắng nõn, bị nam nhân sau lưng không cách nào phản kháng, tuyết nhũ tuôn ra từng vòng từng vòng sữa, biểu diễn hoạt động ở Xuân Cung trước mặt mọi người làm cho trong lòng nàng hết sức thẹn thùng, chỉ có thể giấu khuôn mặt xinh đẹp vào trong mái tóc, xấu hổ đỏ mặt, cuối cùng rên rỉ, thân thể mềm mại vô lực thừa nhận trên chọc của nam nhân sau lưng.

“A a a o.....” Mái tóc của một cô gái xinh đẹp vì nam nhân điên cuồng bay lượn mà bay tứ tán, mọi người trên mặt sông phảng phất thấy được khuôn mặt xinh đẹp, thẹn thùng, phảng phất nghe được tiếng rên rỉ động lòng người của cô.

Nữ tử kia vẽn vẹo chỉ cởi mở lộ ra nhũ ngọc trắng như tuyết cùng non nửa thân thể mềm mại uyển chuyển, liền có thể khiến hơn ngàn người trên sông ảo tưởng ra toàn thân của nàng, nên đẹp cỡ nào. Từ bộ ngực óng ánh như ngọc của nàng, cũng giống như thấy được lúc này nàng đang bị nam nhân đụng mạnh vào hông nhô lên mềm mại, lại là màu trắng nõn mượt, sờ sờ, đụng vào một cái., Thậm chí liếc mắt nhìn một cái, đều có thể làm cho người ta rơi vào điên cuồng!” Điều này...” Nhãn lực của Đâu Bằng rất tốt, cách mấy trăm mét có thể nhìn thấy rõ ràng sữa của cô gái kia đang đưa trước ngực, mượt mà sung mãn như thế, cái vàng nhũ màu hồng nhạt động lòng người, hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái, tà hỏa hạ thân liền điên cuồng toát ra, phần hồng mềm mại này.

Anh đào điểm lệ, tuyệt đối là nữ nhân hoàn mỹ nhất trong mấy trăm người hắn từng gặp qua, đẹp nhất cái kia! Vừa nghĩ tới

loại nữ nhân như vậy đang bị nam nhân khác điên cuồng dưng vào, huyết mật hẹp bị dưng đến nước dâm tà chảy xuôi, bị rên rĩ ừ ừ a, sự ghen ghét trong lòng Đậu Bằng thế nào cũng không đè nén nổi.

Nữ nhân như vậy, hẳn là bị hấn đè ở dưới thân, ra sức giãy dụa đỉnh đầu mới đứng!” Côn Bằng loảng xoảng.

“Một chén rượu rơi xuống trên bàn, Đậu Bằng quay đầu nhìn lại, phát hiện Trương sư Kiệt đang sững sờ nhìn về phía nữ nhân đang bị chơi xỏ trong lầu các kia, trong miệng vẫn còn run rẩy, tựa hồ nói ra ba chữ: “Nguyệt... Mỹ nhân.

“Nguyệt mỹ nhân?!” Đậu Bằng thốt lên, khó có thể tin nhìn về phía trên lầu các, nữ nhân bị nam nhân kia dùng sức điều khiển, tuyết nhũ rủ xuống, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, chính là nữ nhân kia, khuôn mặt bình thường., Nguyệt mỹ nhân có khí chất thanh lãnh?!” Mỹ nhân Nguyệt ở trên thuyền sau khi nghe thấy, cách gọi này rất nhanh lan tràn ra xung quanh, mọi người đều chưa từng thấy khuôn mặt của Nguyệt mỹ nhân, nhưng trong lòng lại nhất trí cho rằng, chỉ bằng vào dung nhan tuyết sữa và dáng người ôn nhu của nàng lúc này cũng xứng với danh xưng tiên nữ của Nguyệt mỹ nhân! Thêm vào đó Nguyệt mỹ nhân ngượng ngùng đem khuôn mặt đen nhánh giấu vào trong mái tóc., Dáng vẻ thẹn thùng động lòng người, không phải là thần thái tiên tử sa đọa trong tưởng tượng của nam nhân sao? Nếu là tiên tử trên trời bị nam nhân hạ giới gian dâm, bị nam nhân kia bắt hai tay từ sau lưng chơi, tiên tử kia thẹn thùng bất đắc dĩ, thần thái quyến rũ động lòng người, cũng nhất định giống như Nguyệt Mỹ Nhân hiện tại.

“Mẹ kiếp! Lão tử không chịu nổi nữa rồi!” Lúc trước bị Lý Tiên vượt qua ngũ quan trăm lực tướng, nam nhân bắn ra nhanh chóng, giờ phút này lại điên cuồng cứng rắn, trước khó dưới háng có chỗ cứng rắn, bỏ nhào một cái mãnh liệt xông tới, ép Lý Tiên Tiên ở trên đài ngã xuống đất, sống lưng ưỡn một cái, xiên liên cắm vào trong dâm huyết của nàng, bắt đầu điên cuồng hoạt động.

Nhưng nam nhân đang thao túng Lý Tiên này lại không liếc nàng một cái, mà vừa co giật vừa điên cuồng phát tiết, ánh mắt

nhìn chăm chăm vào lầu các: “Nguyệt mỹ nhân, Nguyệt mỹ nhân, lão tử cũng muốn thao túng ngươi, nói, bao nhiêu tiền, lão tử bằng lòng bao nhiêu! A a!” khiêu vũ như gió, cắm vào huyết Lý Tiên Tiên, đâm đâm chảy đầy đất.

Nhưng trong đầu Lý Tiên lại không có chút tình cảm nào, chỉ cảm thấy... ý thức mơ hồ, ngơ ngác ngác không biết đang suy nghĩ điều gì, hai mắt vẫn nhìn lên trên lầu các.

Nhìn sư tỷ của nàng, sư tỷ được người ta gọi là Hi Nguyệt tiên tử, sư tỷ được vạn người trong Tu Tiên giới ngưỡng mộ, bị lão đầu thô ráp kia đứng ở phía sau, dùng cây gậy thịt thô to dì thường, lần lượt đụng vào mông nàng.

Vì sao? Nàng mới rời đi không được một lát, sư tỷ đã bị lão hán kia đắc thủ.

Quá nhanh, thực sự quá nhanh.

Phảng phất như lúc trước là nàng ngăn trở sư tỷ tầm hoan cầu dâm, nàng vừa đi, dưới sự cầu khẩn của lão hán, sư tỷ liền nửa vờ đáp ứng, bị lão hán hèn mọn bị ổi lột sạch quần áo, dùng sức nhắc lên.

A.

Huyết mật đã ướt sũng của sư tỷ, đã đem gậy thịt uy vũ hung hãn của lão hán nuốt vào trong huyết, cảm giác ngứa ngáy và đói khát cũng giảm bớt, cái miệng hồng nhuận phơn phớt phát ra tiếng rên rỉ mê người, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ xinh đẹp, hai mắt trong suốt trở nên mê ly, mặt phấn xuân, eo nhỏ nhắn vắn vẹo, lắc lư bờ mông trắng nõn mềm mại chủ động vui vẻ với lão hán.

Tiếp theo, lại bị lão hán đẩy một nửa. Thậm chí chính là hai người sau khi chơi đùa điên cuồng, lại cùng đi tới bên cửa sổ, lấy tư thế công vào chỗ ngồi... Thậm chí chính là sư tỷ chủ động khom người xuống, đứng thẳng hai chân lên., Cúc duyên dánh trắng nõn và âm huyết chảy ra từ mông tuyết, đều bị lão hán sau lưng nhìn một cái là thấy hết, thậm chí còn mị hoặc, mời lão hán đi dâm dâm nàng, mời lão hán đi quất nàng... Dưới sự điên cuồng của lão hán đánh xuống..., Cái mông trắng như tuyết của sư tỷ không ngừng va đập vào hông lão

hán gầy gò, dùng dùng rung động, lại bị lão hán ngày càng kịch liệt, không tự chủ được thò người ra, một đôi ngọc nhũ buông xuống, vì nam nhân đâm vào mà lắc lư.

Không có chống cự, chỉ có vui vẻ.

Là như vậy sao? Sư tử là loại dâm oa này sao? Đúng không!”
“Lý Tiên Nhân đẩy nam nhân trên người ra, dưới chân điềm xuống mặt đất, thân thể mềm mại cởi trần bay lên không trung, lướt qua mặt sông, chỉ để lại cho nam nhân trên sân khấu hai cái mông trắng như tuyết, cùng với, trên đường đi chất lỏng sền sệt rơi xuống.

“Mẹ nó, Lý Tiên sao lại chạy rồi?!” Hôn... tước, khinh công này thật là cao minh!” “Tiên tiên! ” Không để ý đến đám nam nhân sau lưng níu kéo và tiếng mắng chửi, Lý Tiên Tiên về tới lầu các, thân ảnh dừng lại giữa không trung, rốt cục thấy được sau lưng sư tử.

Đúng như nàng ta tưởng tượng, lão hỗn đản gầy còm xấu xí kia, đang một tay nắm lấy cổ tay sư tử đeo sau lưng, một tay nắm lấy bờ mông trắng như tuyết của sư tử, năm ngón tay cắm thật sâu vào trong bắp mông mềm mại của sư tử, phần mông dán chặt vào phần mông trắng nõn của sư tử, cái kia thô dài dữ tợn chỉ còn lại không đến ngón tay, còn lại tất cả đều cắm thật sâu vào trong huyết...

Huyết...sư tử! Toàn thân Lý Tiên trở nên khô nóng dị thường, phiền muộn tùy theo dục vọng kích thích dị thường đồng thời vọt lên, hô hấp của nàng trở nên không trôi chảy, há mồm thở dốc, ánh mắt gắt gao nhìn Tiêu Hi Nguyệt cùng Lý lão hán, nhìn chỗ hai người này cưỡng ép.

Đôi mông của sư tử trắng quá, trắng tới chói mắt, trắng tới mức tỏa ra hào quang sáng rực cứ như là hai vàng trắng tròn, đẹp không thể tả nổi.

Đây chính là cặp mông trắng nõn của hai người, nhưng lại bị năm ngón tay nắm thật chặt, trong lòng mông xuất hiện một khe hở đen kịt.

Màu sắc của cái chủy thô to, chui thật sâu vào trong mông hai cánh Côn Bằng.

Thánh khiết thuần mỹ, lại dâm tà sa đọa.

Lý Tiên Tử từ cuối gặp qua cảnh tượng như vậy, lúc nàng hưng phấn nhất cuồng hỉ, không gì hơn là ôm lấy eo thon của tiểu sư muội nội môn Tiên Vân Tông, ôm hôn sư muội đáng yêu nhỏ nhắn đáng yêu, hôn nàng dịu dàng mềm mại thuần khiết cánh môi, dẫn dắt tiểu sư muội đã từng trải qua hôn phu, đầu lưỡi nhỏ nhắn mềm mại, mềm mại quấn quanh nàng., hôn đến mất đi thần trí ở tiểu thế giới, sau đó cởi sạch quần áo của nàng, hôn lên thân thể mềm mại của tiểu sư muội, hoặc là ôm cái đầu nhỏ xinh xắn của tiểu sư muội, để cho nàng ở trước ngực sắc mặt xấu hổ đỏ bừng vuốt ngực.

Nguyên bản là thuần khiết ngây thơ, lại mang theo một chút kiêu hãnh tiểu sư muội, cùng nàng Bách Hợp Ma Kính, Hư Hoàng Giả Phượng giao hoan, thân thể trần truồng quấn quanh hôn, những thứ này, đã làm cho Lý Tiên xuất thân thanh lâu tim đập thành thạch không ngừng, hưng phấn đến mấy ngày cũng không ngủ được.

Mà hôm nay, nhìn thấy sư tỷ thanh lãnh như tiên, bị lão hán xấu xí kia cởi sạch quần áo, nắm lấy hai tay, dùng phương thức điên cuồng dâm tà sau lưng. Một màn như thế, chuyện nàng dụ dỗ tiểu sư muội, lại tính cái gì chứ? Tiểu sư muội dù tốt đến đâu, cũng chỉ là phạm nhân như nàng, nhưng sư tỷ, lại là tiên tử.

Tiên tử sa đọa, ở ngay trước mặt nàng lộ ra thân thể mềm mại hoàn mỹ, bị một lão hán vô sỉ gian dâm sau lưng.

Sư tỷ tròn trịa hai vú trắng như tuyết, lưng ngọc mỹ lệ, cặp mông mềm mại, cùng với bị một cây côm chay thô to tiến vào trong huyết, đủ loại chuyện như thế, tất cả đều bị hai mắt của nàng nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhưng nàng tình nguyện không thấy được một màn này.

“Khà khà.

“Lý lão hán ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Lý Tiên, lộ ra một nụ cười dâm dăng đắc ý, năm ngón tay khô gầy không buông cái mông cao vút của tiên tử, eo lắc nhẹ, thật giống như rút cọc gỗ ra khỏi vùng đất lầy lội, chậm rãi rút ra, chậm rãi lay động.

Thân thể Lý Tiên run lên bần bật, nàng nhìn thấy rõ ràng phía sau cặp lông mày mềm mại trắng như tuyết của sư tử, giữa hai cặp lông của nàng có một cái nòng nọc thô ráp ngăm đen đang chậm rãi lay động rút ra.

Động tác nhỏ ra rất nhẹ, lay động biên độ rất lớn, đủ để thấy huyết mạch của sư tử chỉ chặt chặt, nòng cốt của lão hán vừa thô vừa to, chỉ có thể vừa lay động động động động động tác vừa rút ra, hoàn thành một lần cắt.

Cũng có thể, là lão hỗn đản chết tiệt này, hưởng thụ tư vị dùng gây thịt tùy ý xông xáo trong huyết của sư tử, đem huyết mạch chặt chẽ của sư tử, dựa vào động tác mềm mại khai khẩn thành hình dạng của hắn! Bất luận là loại nào, lão già này đều đáng chết! Nhưng hai mắt Lý Tiên, làm sao cũng không xê dịch được khí tức của sư tử và lão hán tính chung một chỗ.

Nơi đó, thật giống như tiên tử sa đọa, tràn đầy vẻ dâm tà bất khả tư nghị. Tiên tử là nơi bí mật nhất, lại bị một lão hán hèn mọn xấu xí dùng cào sào thô to, tính khí thô dài của lão nam nhân cắm thật sâu vào mạch huyết của tiên tử xinh đẹp.

Mà giờ phút này, nam nhân kia rút ra từng chút từng chút một, từ trong huyết mạch tiên tử, chậm rãi rút ra.

Một tác một tác.

Cây gây thịt thô đen, được chất lỏng tràn ra từ huyết mạch thấm vào một tầng chất lỏng màu trắng sữa, Lý Tiên Tiên minh bạch, đó là sư tử bị, bị... bị lão hán cắm vào sau khi thoải mái, trong huyết đáp lại chất lỏng trơn bóng của nam nhân.

Sư tử xinh đẹp như tiên tử, đang đáp lại gian dâm của lão hán - ít nhất huyết mạch của nàng, đáp lại cây gây thịt lão hán cắm vào trong cơ thể nàng.

Lỗ thịt của sư tử thoa ra chất lỏng trơn bóng, làm cho cây gây thịt dữ tợn trơn bóng, lần sau đâm vào, lại là chuẩn bị rất nhanh cho lần cắt này.

Triệu sư tử... Huyết mạch của nàng, không phải là khô khốc, mà là đã chuẩn bị để một lần nữa bị lão hán cắm vào! Lý Tiên Tiên choáng váng hoa mắt, thân thể run lên, muốn ngã xuống sông.

Sư tử sao lại như vậy? Ngài bị lão hán làm cho thư thái sao? Hí, tiên tử, ngài thật khản trương!” Lão hán cố ý nói, ánh mắt hèn mọn nhìn chằm chằm vào Lý tiên tử, cười âm thầm nói: “Lão nô muốn rút ra cũng phải tốn một phen sức. Tiên tử, ngài nói lỏng huyết mật mật, để lão nô nhúng vào ngài!” Chân hầu, rút ra, lão nô, tiên tử, mật huyết, chen vào ngài... Lý tiên tử lại bị chấn động.

Lão già đang rút cây gậy thịt trong huyết sư tử ra, mỗi chữ đều tràn đầy âm đục vô biên, phảng phất như cố ý làm cho tiên tử sa đọa, kích thích nội tâm thanh lãnh cao ngạo của nàng, đánh nát sự e thẹn cùng ngượng ngùng của nàng, dùng gậy thịt cùng ngôn ngữ, chinh phục tiên tử xinh đẹp dưới khó, khiến nàng thần phục!” Ta, ta, ta! ” Đối diện với ánh mắt hèn mọn bỉ ổi của lão hán, Lý tiên khí cả người phát run.

Nhưng con mắt của nàng vẫn không nhìn được nhìn về phía sau, nhìn về phía ngọc bội ưu mỹ trắng như tuyết của sư tử, rơi xuống trên hai cánh móng tròn trịa của sư tử, gắt gao nhìn chằm chằm vào từng cây từng cây gậy thịt được rút ra.

Thân thể lão hán đáng sợ như thế, từ trong cơ thể sư tử rút ra mười phân, mười lăm công, hai mươi công, vẫn còn thông thả rút ra như trước, trên thân thịt rồng dữ tợn này tràn đầy bạch tương, từng chút từng chút rút ra, không có chút nào hoảng loạn gấp gáp.

Mà sư tử, cũng một mực vênh cao móng tuyết trắng, cúi đầu, từ lão hán rút ra gậy thịt, chỉ có giữa móng trắng nõn nà hoặc run rẩy vài cái, tựa hồ không chịu nổi nhục bổng thô to cùng thịt mềm mại mẫn cảm ma sát với nhau.

Lão hán đầu rùa to bằng quả trứng vịt, vô tình đè nén nếp nhăn trong thịt mềm, một đực một công một phần lui ra huyết mật của nàng.

Lý Tiên Tiên Tiên...

Giống như nghe được tiếng sư tử gào thét, cúi đầu, hai tay bị sư tử của lão hán kéo lại, đang khóc lóc tiếp nhận cây gậy thịt thô to của lão hán mà rút ra, bờ móng mềm mại nõn nà kéo căng, bị cây gậy thịt này cắm vào khóc thút thít nỉ non.

“Ta giết lão già nhà ngươi!!!!” Lý Tiên Nhân hoàn toàn bộc phát, rút kiếm ra, tiếng kiếm ngân vang, hàn quang chói mắt.

Cây gậy thịt từ trong huyết Tiêu Hi Nguyệt rút ra hơn nửa, nhưng không chút hoang mang, như tướng quân uy vũ cưỡi ngựa cái trắng muốt trên chiến trường, tay nắm dây cương của ngựa mẹ, dáng vẻ hăng hái, giờ roi ngựa: “Đừng!”, Bộ rễ khô gậy đụng vào bờ mông đầy đà, gậy thịt xuyên thật sâu vào trong huyết ẩm ướt, ngựa mẹ bị dây cương của lão hán nắm chặt, phát ra một tiếng rên thật dài, bị một roi kéo căng lên, trong miệng anh đào phát ra tiếng ngâm nga bị thương.

Lý Tiên ngây ra như phỗng, nàng nhìn thấy mẫu mã bị dùng roi đánh, cũng thấy sư tử ngẩng đầu lên, bị lão hán hung hăng cắm đầu vào huyết mặt, trên mặt thoải mái, lại thông khô, lại được giải thoát, lại vẻ mặt bất đắc dĩ.

Kiếm trong tay Lý Tiên Định ở giữa không trung, hàn quang trên thân kiếm phản chiếu, chiếu lên khuôn mặt khóc lóc của sư tử bị lão hán đâm sau khi đâm vào.

Vẻ mặt này của sư tử là như thế nào? Sau khi sư tử bị lão hán đâm vào, thì ra là như vậy sao? Trong đầu Lý Tiên, lại một lần nữa trở về trạng thái đàn độn, si ngốc, đối mặt với đôi mắt mê ly của sư tử.

“Tiên, Tiên... Ân ‘Ào’!!” Nhìn nàng, Tiêu Hi Nguyệt còn chưa nói xong một câu lại bị lão già cắm sâu vào, cái đầu rùa to tròn mướt mà, đụng mạnh vào nơi sâu nhất trong lỗ chân lông vũ của nàng, làm cho nàng không khỏi rên rỉ một tiếng không không chế được.

Tiếng rên này, tiêu hồn ăn mòn xương tủy, quả nhiên là cực kỳ dễ nghe.

Lý tiên tử lại một lần nữa ngây người, thì ra sư tử nói chuyện rất êm tai, thời điểm bị nam nhân nói chuyện, phát ra tiếng kêu vui sướng, so với bình thường càng thêm tuyệt vời êm tai.

Nhẹ nhàng, mềm mại, tiếng rên rỉ nho nhỏ bị lão già cắt một cái, kêu lên một tiếng, oa o a a, lão hán lấy gậy thịt ra, sư tử lại buồn bực kêu a a. Đợi lão hán đâm vào cây gậy thịt xong, sư

tỷ lại không khổng chế nổi khẽ mở miệng anh đào nhỏ, a một tiếng kêu.

“A Thiên —— sư tỷ bị cắm vào, hai cái lỗ hồng ở giữa mông, đem cây gậy thịt thô to của lão giả dung nhập vào.

“Ân da, hu hu hu hu.

“Sư tỷ bị lão hán nhanh chóng thọc vào, phát ra tiếng rên rỉ nỉ non, đôi mắt trong suốt trở nên mê ly, ướt át, sư tỷ giống như vậy, không, sư tỷ bị chọc vào rất thoải mái, cho nên mới có thể phát ra tiếng kêu như mèo mẹ cầu hoan.

“A!!” Sư tỷ hét lên một tiếng, là vì bị lão già kia đâm mạnh vào, thân thể mềm mại trắng như tuyết bị lão già làm cho mái tóc bay lượn, ngọc nhũ trước ngực lay động không ngừng.

“A, a a o a ——” khuôn mặt vừa dài vừa vui vừa kêu lên, đại biểu sư tỷ là bị lão hán nhanh chóng giãy dụa, đau buồn lay động, mái tóc bay loạn, biểu tình trên mặt vừa thống khổ vạn phần, vừa vui mừng vạn phần, há miệng nhỏ hồng nhuận, phát ra từng tiếng rên rỉ.

“Sư tỷ...” Lý tiên tử thanh âm mềm nhũn, sát ý đối với lão hán, theo sư tỷ gạt lòng người rên rỉ mà biến mất vô hình.

Khuôn mặt nàng ửng hồng, sư tỷ bị lão hán sau lưng chen vào rên rỉ không thôi, đang thưởng thức tư vị cây gậy thịt thô to kia ra vào huyết mật của nàng.

Đúng vậy, sư tỷ đang hưởng thụ.

Lão hán thô dài, mỗi một lần đều có thể cắm thật sâu vào huyết tâm của nàng, hung ác hữu lực, có thể đẩy ra mỗi một chỗ nếp nhăn thịt mềm mại thấm đẫm đường hoa của sư tỷ, đem huyết mềm ẩm khát của sư tỷ, dùng cái đầu rùa to lớn hung hăng nghiền ép.

Lời nói tron tru, bị gậy thịt ra sức khai khẩn, tạo thành một cái huyết đạo thông suốt.

Mỗi một lần ra vào, đều khiến cho sư tỷ rên rỉ kêu rên, làm cho sư tỷ cam tâm tình nguyện bị lão hán chơi bần, như ngựa mẹ thuần phục dưới hồng hãn thừa hưởng niềm vui.

Hai tay chấp sau lưng, để cho lão hán cầm lấy cổ tay, cũng làm cho lão hán cầm lấy cái mông trắng nõn của nàng, vốn mông tròn trịa giờ đã bị năm ngón tay gầy còm của lão giả chụp thành hình dạng dâm tỳ.

Hai chân đứng thẳng tắp, còn chia ra đứng thẳng, để lão hán thấp bé có thể thuận lợi đến huyết của nàng.

Sư tử, đang phối hợp với lão hán.

Sư tử, cũng đang thưởng thức hương vị của cây gậy thịt thô to kia.

Hóa ra sư tử cũng là phạm nhân, hoặc là tiên nữ cũng có nhu cầu trên thân thể.

“A.

“Lý Tiên cười khẽ một tiếng, ánh mắt dần trở nên quyến rũ, mang theo ba phần nóng bỏng nhìn về phía sư tử.

Nàng nghĩ tới ngày bá nhập Tiên Vân tông.

Sư tử thật là cao thượng thanh lãnh, đẹp đến mức nàng không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Cũng nhờ sư tử mở miệng cầu tình cho nàng, nên nàng mới có thể ở lại Tiên Vân Tông.

Sư tử xinh đẹp bình thường như tiên tử, ánh mắt mê ly, bị gậy thịt đâm vào rên rỉ không ngừng, sư tử sắc mặt ửng hồng, dần dần dung hợp lại với nhau.

Nàng thấy được một mặt dâm đãn sa đọa của sư tử, vui vẻ hưởng thụ niềm vui của nam nữ, sư tử như vậy cũng đẹp không thể tả nổi.

Khiến nàng động lòng.

“Sư tử” lơ lửng cùng Lý Tiên trên không trung, đuổi ra một đôi tay, nâng nửa người nhô ra ngoài cửa sổ, bị cắm vào gương mặt sư tử đang lay động.

Lão giả lắp bắp kinh hãi, động tác xen kẽ dừng lại.

“Sư tử, ta thích ngươi.

“Lý Tiên Tiên vén gò má hồng hào của Tiêu Hi, sau khi mồ hôi ướt đầm, không để ý gương mặt bình thường mà sư tỷ đã che giấu, đôi môi đỏ mọng dán vào gương mặt nàng, chậm rãi hôn lên, cuối cùng, hé miệng anh đào nhỏ với sư tỷ, sau đó thì thảo, cố sức hôn lên.

“A!” Tiêu Hi Nguyệt mở to hai mắt, nhìn thấy vẻ xuân ý nhộn nhạo trong đôi mắt của sư muội, nàng biết sư muội cũng sẽ cùng nữ tử giao hoan, giống như hiện tại, thâm tình hôn nàng.

Thật ngọt.

Miệng nhỏ của sư tỷ so với nàng tin tưởng còn ngọt hơn, nếm thử một chút, còn muốn thử một chút.

Lý tiên tiên thở hổn hển, ôm lấy gương mặt đỏ bừng của sư tỷ, nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc thỏa mãn.

“Tiên, Tiên... Ừm.

“Bốn cánh môi hơi tách rời, Tiêu Hi Nguyệt phát ra âm thanh khô sở, nhưng lại được Lý Tiên hôn môi anh đào, một chiếc lưỡi nóng bỏng ướt át chui vào trong miệng nhỏ của nàng.

Từng chút từng chút một va chạm, có chút thăm dò, cũng không lập tức đi sâu vào.

Thân thể Tiêu Hi Nguyệt lại mềm đi vài phần, căn dương vật của nam nhân phía sau càng thêm bành trướng, phảng phất rất vui vẻ khi nhìn thấy đồng tính hôn nhau của nàng và sư muội.

“Lý Tiên Tiên, đậu xanh!!” Lão hán cười ha ha, ngoài miệng lại mắng: “Lão tử còn chưa từng hôn tiên tử, bị con lừa này của người cướp trước! Ta vợ người, ha ha ha!” Hắn càng thêm hưng phấn, eo lại động dậy, dưới khó bồng điên cuồng vui mừng lập đi lập lại đâm vào mật huyết tiên tử.

Cảnh tượng hai nữ tử hôn nhau như vậy có thể nào không khiến hắn điên cuồng? Khóe miệng Lý Tiên Tiên hôn Tiêu Hi Nguyệt có nghĩa là nàng đã không phản đối chuyện sau này, đêm nay nàng thả lỏng tiên tử, lại nhân cơ hội đùa giỡn Lý Tiên Nữ, xen vào nàng kêu oa oa, khiến nàng lại cường miệng! Lại lột sạch hai người này đi., Cùng xếp chung một chỗ cái mông vênh cao, cắm vào các nàng tiếng cầu xin tha thứ, ngày

sau không phải cứ tùy tiện là có thể ngày sau các nàng sao? Muốn ngày nào thì ngày đó, nằm ở nơi đó, muốn mẹ bao lâu thì mẹ nó bấy lâu! Thậm chí mua một chiếc xe ngựa!, Một bên, một bên đi đường, tư vị như thế, hắc sớm đã muốn ném thử! “Ha ha ha!” Lão hán cười không ngậm miệng lại được, chủ động buông lỏng cổ tay tiên tử ra, hai tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ nhắn, bắt đầu ra sức co rút.

“Oà hà oà o Ào o.” Tiêu Hi Nguyệt đang hôn nhau với Lý Tiên Tiên, bị một ký ức mãnh liệt của lão hán đập mạnh phát ra tiếng rên rỉ.

“Sư tử, không nên gấp gáp, gọi đi, kêu ra tiếng.

“Lý Tiên Tiên hé miệng, để sư tử có thể rên rỉ ra, để cho nàng ta vui sướng kêu ra tiếng, Lý Tiên Tiên nhiệt tình hôn lên gương mặt nàng, hôn lên mũi nàng, vuốt ve nàng ta, lại hôn lên nàng, lại cùng sư tử hôn nhau, bốn mảnh cánh môi dính vào nhau một lần, Lý Tiên Tiên thưởng thức hương vị trong miệng sư tử, hương vị ngọt ngào, ném sao cũng không đủ.

Sư tử, cuối cùng cũng bị nàng hôn rồi.

Hơn nữa sau này, nàng còn có thể cùng sư tử giao hoan, cùng với sư tử bình thường cởi sạch quần áo, ôm ấp hôn nhau trên giường.

Lý Tiên Tiên tin tưởng chuyện như vậy sẽ phát sinh, sư tử thanh lãnh cũng có dục vọng, nàng cũng khát khao được vui sướng trên thân thể.

Mà Lý Tiên này, có thể mang đến cho sư tử niềm vui không thua gì một cây gậy thịt to dài kia!” A a a a ô ô... Tiên.

“Tiêu Hi Nguyệt trước sau bị giáp công, trước mặt là Lý Tiên ôn nhu như nước, ôm lấy gương mặt của nàng, hôn nàng một cái, bờ môi đỏ mọng mềm mại, cọ xát đôi môi của nàng. Đầu lưỡi ướt át của sư muội nhẹ nhàng chạm vào hàm răng của nàng, liếm nhẹ hàm răng của nàng, sau đó lại rất nhanh rút trở về, tiếp tục vỗ vào đôi môi nóng bỏng, hôn nàng không ngừng.

Mà sau đó, lại là lão già điên cuồng thao túng, cái xiên to lớn kia nhanh chóng ra vào huyết mạch của nàng, bên hông đánh vào hông nàng, dùng dùng rung động, đụng đến mức nàng

gần như muốn đứng không vững, chân mềm muốn quỳ rạp trước mặt giáp kích, nam nhân cùng nữ nhân, nhu tình cùng bá đạo, Tiêu Hi Nguyệt ở cùng thời khắc đó đều cảm thụ... hưởng thụ được.

“Người, người, người!” Người thứ tư trong phòng, Thúy nhi cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, sau khi nhìn thấy tiên tử ở bên ngoài ôm lấy gương mặt của vị tỷ tỷ hôn lên, nàng có chút luống cuống, vội vàng đi tới, ngưng ngưng ôm lấy hông lão hán một mực run rẩy, ý đồ kéo hẳn vào trong phòng, để cho tiên tử còn đang lơ lửng tiến vào.

“Vào? Ồ, đúng.

“Lão hán không cự tuyệt yêu cầu của Thúy nhi, nhưng động tác dưới háng cũng không dừng lại, vừa tùy ý nhúng vào huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt vừa lui về phía sau.

Thúy nhi thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, huyết mật trắng nõn của tỷ tỷ kia ướt đầm chảy ra nước nóng trắng nõn, thân hình đẹp như ngọc của tỷ tỷ, bị lão nô này một bên chơi đùa, một bên kéo về phía sau, thật giống như bị gậy thịt kéo lui về phía sau.

Hai người, không, ba người, một người là một bên vừa lùi lại, một người là bên cạnh bị kéo lui về phía sau, tiên tiên tử ngoài cửa sổ thì vừa đi vào trong cửa sổ, một bên còn bung lấy gò má nàng, hôn nhau với nàng.

Trời ạ! Thúy nhi không thể nào hình dung được là như vậy, lại dám dăng, lại có hình ảnh kỳ lạ, nàng chỉ nhìn thấy Tiên tiên tử sau khi vào phòng, ngồi ở mép giường, ôm lấy nửa người trên của vị tỷ tỷ kia, một bên ôn nhu nhìn nàng bị chơi, một bên hôn nhau.

“A oa!” Cùng lúc vị kia bị lừa.

Tỷ tỷ rên dài một tiếng, bộp một tiếng, lão nô kia lại hung ác dùng sức, đột nhiên cắm sâu vào trong, nhanh chóng phun ra tinh hoa, tất cả đều rót vào huyết vị tỷ tỷ kia.

Thúy nhi ngã ngồi trên mặt đất, chân mềm nhũn thân thể, một màn dâm dục cuối cùng cũng kết thúc.

“Sư tử.

“Lý Tiên ngồi trên bệ cửa sổ, mềm mại ôm nửa người trên Tiêu Hi Nguyệt, vuốt ve gương mặt ửng hồng đầm đìa mồ hôi của nàng, thưởng thức thần thái vũ mị của sư tử khi bắn vào người lão hán.

Cực kỳ đẹp mắt.

Sư tử bình thường như tiên tử, cao trào trong lòng nàng.

Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Chuyển đi của tiên tử (8)

Trở lại trên thuyền.

“Sư kiệt, người còn cảm thấy nữ nhân kia là mỹ nhân thật sao?” Nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Trương sư kiệt, Đâu Bằng cười an ủi: “Không nói đến nữ tử thể gian ngàn vạn, chỉ nói nữ nhân kia, ta xem vừa rồi tám phần là cùng lão bộc nhà mình làm một trận., Như thế không tự trọng, cùng một cái dâm tiện nuôi chó cũng không có gì khác nhau!” Trương sư kiệt im lặng không nói, hai bức hình ảnh trong đầu vẫn còn đan vào nhau vang vọng: Một bức, là mỹ nhân ngồi trên ngựa, ôm một cô bé trong lòng., Hắn quay đầu lại nhìn hắn, bức còn lại là một mỹ nhân trần truồng thò ra từ cửa sổ, hai tay bị nam nhân chộp ngược ra sau, ngọc nhũ trắng nõn lung lay, thân thể trắng như tuyết bị nam nhân ngày sau không chế không nổi co giật.

“Nói rất đúng.

“Ôn Xương dũng cũng phù hợp nói: “Nữ nhân kia được Lý Tiên gọi là sư tử, có thể thấy được thực lực cũng không quá thấp, tư thông cùng lão bộc kia, rõ ràng chính là loại này, mặt ngoài cao lãnh như mỹ nhân nguyệt, sau lưng dâm đảng không chịu nổi, đối với ai cũng có thể cởi bỏ la bào!” Trương sư kiệt càng thêm tức giận, cầm lấy bầu rượu nhỏ nắp bình, đổ mạnh một ngụm rượu ngon vào cổ họng.

“Hắc hắc, hay là chúng ta lên xem thử?” Đâu Bằng lộ ra một nam nhân đều biết cười dâm đảng: “Nữ nhân kia mặc dù hình dáng bình thường, nhưng thân thể lại là một trắng nõn mềm mại, địa phương nên gầy, địa phương nên tròn, nơi nên đầy đà cũng không có chỗ hàm hồ, điểm này không thể không bội phục ánh mắt của sư kiệt!” Hắn chấp tay với Trương sư kiệt, sau đó tiếp tục im lặng không lên tiếng.

Rất rõ ràng, hắn không tán thành lý do thoái thác của hai người này, nhưng lại không tìm được lý do phản bác.

Nguyệt mỹ nhân...Cô gái kia và Lý Tiên ở cùng một chỗ, còn tới thanh lâu, nam nhân phía sau nàng rõ ràng lại là lão bộc xấu xí hèn mọn kia, tất cả những thứ này, đều đủ để chứng minh nàng đang sinh hoạt phóng đãng hình hài.

Nhưng một chiêu quay lại kia, lại để cho hấn quanh quẩn trong mộng, thủy chung không thể tin nàng sẽ bị nam nhân khác áp dưới thân gian dâm, càng không ngờ là bị lão bộc hèn mọn bỉ ổi kia hung hăng lộng lẫy.

“Không được!” Trương sư kiệt chột đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cửa sổ lầu ba của lầu các, nhìn thân ảnh Lý Tiên lơ lửng ở bên ngoài, căm hận nói: “Ta nhất định phải làm rõ ràng, nàng rốt cuộc là mỹ nhân, hay là... dâm oa!” Nói xong, hấn liền phong phong hỏa hỏa nhảy lên bờ, đi về phía tòa lầu các hạ kia.

“Sư kiệt, chờ ta với!” Đậu Bằng và Ôn Xương dững vội vàng đuổi theo, trong đầu không khỏi tưởng tượng, đợi lát nữa nếu đem nữ nhân trắng như tuyết kia đặt dưới người chơi đùa, không nhìn bề ngoài của nàng, không nhìn nàng bị giày vò, cũng không để ý tới nàng cùng một lão nô vừa mới dâm đẳng qua., Chỉ là chơi một thân thể trong sáng tốt đẹp của nàng, đêm nay cũng không uổng chuyến đi này! Ba người lên lầu, khi sắp tiến vào phòng, không có gì bất ngờ xảy ra, Trương sư Kiệt lại do dự, phảng phất như sợ hãi sự tồn tại hoàn mỹ nhất trong lòng bị đánh vỡ, không đành lòng nhìn thấy mỹ nhân dâm đoạ.

“Sư kiệt, đến đây đi, đến đây rồi, còn do dự cái gì?” Lúc này, Đậu Bằng không đợi nó từ từ lấy lại tinh thần, trực tiếp lôi kéo nó đi tới cửa phòng đang mở rộng.

Liếc nhìn vào, ba người liền thấy trong phòng vô cùng dâm đẳng.

Quần áo nữ tử rơi lả tả trên đất, quần áo trắng nõn, áo lót của người xấu xí, hai giày nữ tú lệ, quần lầy vãi cái quần dài của lão bộc, thân thể gầy gò của lão bộc lộ ra ngoài, ưỡn thẳng thắt lưng, bộ ngực gắt gao đặt vào một cái mông hoàn mỹ trắng như tuyết.

Một cô gái trắng nõn, tròn trịa, đẹp đến mức không thể tưởng tượng nổi bị cái hông của lão bộc đẩy lên trên, một đồng thịt bờ mông mềm mại chổng lên hông lão bộc. Lão nô này đáng chết mới cắm thật sâu vào trong huyết của nữ tử., Hai nhân tính liễu chết gắn liền với nhau, nhưng còn chưa đủ, lão nô tài vô sỉ thân cao không đủ, còn nhón chân lên đỉnh đầu, dùng sức hướng vào trong đỉnh, cắm vào huyết mật của nữ tử cơ thể hoàn mỹ.

Chỉ là động tác quơ chân này bức bách, đã ẩn chứa ngàn vạn thâm dục chi ý, làm cho ngoài cửa phòng ba nam nhân trợn mắt há hốc mồm, phảng phất thấy được lão nô này mới điên cuồng luồn lách thân thể mềm mại trắng như tuyết, cuối cùng nhấc đầu ngón chân, hung ác cắm thật sâu vào trong.

Lão nô mạnh mẽ chen một cái, một đỉnh, có thể còn kèm theo bắn tinh mãnh liệt, để Nguyệt mỹ nhân ngửa đầu yêu kiều ngâm, hai mắt mê ly rơi lệ, một đôi tay ngọc ngà nắm chặt Lý Tiên ngồi ở bên cửa sổ, được Lý Tiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt, ôn nhu an ủi nàng.

Nhưng nước mắt của mỹ nhân này, rõ ràng là bị lão nô cắm sâu vào, thân thể bị kích thích mãnh liệt, co giật, run rẩy đạt đến cao trào, phun ra nước mắt, chảy ra nước mắt vui sướng.

“...” Ba người ngoài cửa chấn động, Nguyệt mỹ nhân bị lão nô cắm sâu vào nước mắt, gương mặt rõ ràng không lộ ra ngoài.

Chúng, nhan sắc bình thường, nhưng thân thể mềm mại của nàng lại hoàn mỹ không tỳ vết, như vàng trắng sáng tràn ngập nhu hòa, toàn thân cao thấp, eo nhỏ, mông vênh, lưng ngọc, cổ tay ngọc, đều đẹp như thế, trắng nõn như ngọc.

Đôi chân ngọc gầy yếu vô lực đứng dưới đất kia càng thêm khép lại, tăng thêm một phần quá béo, giảm một phần quá gầy, dưới chân mặc dù còn mặc tất nhỏ, nhưng hình dạng bàn chân lại bị nữ nhân Đậu Bằng chơi đùa nhìn ra, thân thể nữ nhân trắng như tuyết này, bàn chân và đầu ngón chân tất nhiên thập phần đẹp mắt, giống như thân thể trắng nõn không tỳ vết của nàng vậy.

“Không...” ý thức được ngoài cửa có người, trái tim Tiêu Hi Nguyệt lại run rẩy, thân thể vẫn còn đọng lại với lão hán, cũng run rẩy theo.

Lúc giao trước giao nhau, nàng bị lão hán một bên đung phải đẩy tới bên cửa sổ, bị hắn kéo hai tay, nửa thân trần nhô ra ngoài cửa sổ.

Nhưng như vậy còn có thể lấy cớ nói, lâu các cách mặt sông hơn trăm mét, nam nhân trong đêm tối xem thường thân thể của nàng.

Nhưng bây giờ, ba nam nhân cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở cửa ra vào, ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào hông của nàng, nhìn nàng cùng lão tạp dịch kiêu chể, nàng thì vênh hông, lão tạp dịch uốn eo, nàng cùng lão tạp dịch giống như chó hoang giao thiệp, bị người đi ngang qua dùng ánh mắt nhìn xem náo nhiệt.

Tất cả sự rụt rè và xấu hổ của nàng đều bị giấu ở dưới lòng bàn chân, mỗi một chỗ trong nội tâm của nàng đều lộ ra một cách trắng trợn, tựa như muốn người ngoài xem náo nhiệt, ghen ghét tiếp bọn họ tùy ý châm chọc.

“Sảng khoái!” Bị người vây xem, lão hán càng thêm hưng phấn, một thân một mình ở Minh Nguyệt cư thâm thâm Hi Nguyệt tiên tử, lại không thể nói cho người khác biết. Đả Tiên Tử mặc dù sung sướng, cũng không thể nói ra miệng thoải mái, giống như nhìn trò hay, lại không thể lớn tiếng trầm trồ khen hay.

Tổng cộng thiếu chút gì đó.

Hiện tại có ba nam nhân đi tới, lại vừa hay nhìn thấy hắn đâm vào Hi Nguyệt tiên tử, chiếc đũa to mặt trời thật sâu, còn đem tiên tử cho tới cao trào, lại ở trong thâm huyết của tiên tử bắn ra nồng đậm tinh túy.

Bạng thau sảng khoái, trong lòng cũng sướng rồi! Cúi dưới khổ của Lý lão hán nhảy lên càng vui, bắn ra càng nhiều tinh túy, hắn cả người trên dưới khó chịu nhanh chóng, phảng phất đã từ một lão tạp dịch Tiên Vân tông hèn mọn tới bụi đất, biến thành nam nhân của Hi Nguyệt tiên tử., Biến thành thao túng

nàng, muốn chơi thì chơi, muốn chơi thế nào thì chơi đại nhân vật vĩ đại!” “Tiên tử, nòng nọc của lão nô, sảng khoái khó chịu!” Lý lão hán dùng sức nhấn mạnh một cái, nổi giận gầm lên một tiếng, đem mấy sợi tóc cuối cùng đều rút vào chỗ sâu mật huyết của Tiêu Hi Nguyệt.

Ngọc giản rất đậm, dương vật cũng rất sâu, số lượng bắn vào cũng rất nhiều, nàng càng run rẩy càng thêm lợi hại, cũng không phải bởi vì trận giao hoan này.

Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy mình không còn là Tiêu Hi Nguyệt nữa, cũng không phải đại sư tử của Tiên Vân tông, càng không phải Hi Nguyệt tiên tử.

Mà là một... kỹ nữ.

Bị người gian dâm, bị người dâm dâm dâm, bị người không kiêng nể gì đùa bỡn, trở thành trò cười.

Suy nghĩ trong lòng biến mất, trống rỗng, dương vật của nam nhân còn cắm trong cơ thể nàng, nhưng...” Sư tử, không sao cả.

“Lý Tiên Ma xoa nhẹ hai má nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng, môi hồng nhuận phơn phớt dán trên gương mặt của nàng, chuyển đến bên tai nàng, nói nhỏ: “Những người này, không biết ngươi là ai, ngươi có thể phát tiết ra ngoài, thoải mái, không cần cố kỵ, không cần bất kỳ lo lắng gì, không cần bất cứ gì, nếu lão già này dám nói ra nửa chữ, ta sẽ khiến hắn biến thành câ! Sau này, chỉ có thể dùng cây đồ chơi kia hầu hạ sư tử.

“Lý Tiên Tiên như nàng bị bại lộ cũng không sao, vì sẽ không ai ngờ được Lý Tiên lại bạo ngược, lại còn đi lịch lãm với đại sư tử của Tiên Vân Tông.

Còn lão già kia, hắn chỉ là cận bã, không ai tra ra được lai lịch của hắn.

“Ngươi!” Trương sư kiệt toàn thân run rẩy, hắn vốn tưởng rằng sau khi nhìn thấy mỹ nhân sa đọa, sẽ làm cho Nguyệt mỹ nhân trong lòng biến mất, thậm chí đã làm hừ lạnh một tiếng, khinh thường rời đi.

Nhìn thấy thân thể mềm mại hoàn mỹ của Nguyệt mỹ nhân, thấy nàng bị lão bộc cắm vào, thần thái ngửa đầu rơi lệ, lại nhìn thấy nàng được Lý Tiên ôm lấy, thần thái bất lực vừa bị thương kia, thậm chí nhìn thấy nàng bởi vì lão bộc bị dương vật của mình cắm vào, bất tỉnh mà run rẩy khóc lóc, cũng theo đó là khuôn mặt đỏ bừng của cao trào.

Hết thấy mọi thứ, đều khiến hắn không cách nào di chuyển nửa bước chân! Mỹ nhân sa đọa, vẫn là mỹ nhân như trước.

Cứ như hào quang của mặt trăng rơi xuống nhân gian, cũng không vì trần thế bản thủ mà thay đổi màu sắc.

“Ta giết ngươi!!” Mỹ nhân trong lòng bị đâm nhọc, Trương sư kiệt lửa giận cao ba trượng, run rẩy bước lên phía trước một bước, định một chưởng đánh chết lão già này.

Trong mắt Lý Tiên Nhân hiện lên một tia sáng, nếu lão già này chết ở đây... ngược lại cũng chết một cách kỳ lạ, bị chết oan uổng, hừ.

Lão hán lại không chút hoang mang, thất lưng lui lại, lại dùng sức một cái, gây thịt dưới háng thô to thể như chẻ tre, xuyên qua lỗ trống bần lầy, lần nữa va chạm thật sâu vào phía trên bắc hoa của Tiêu Hi Nguyệt.

“Ái da!” Suy nghĩ loạn như ma trong đầu bị khoái cảm của thịt tách ra. Tiêu Hi Nguyệt ngửa đầu lên, rít lên một tiếng ngắn ngủi, bị chiêu này kích thích đến mức co giật run rẩy, bản năng chất chất chất đông thịt non trong huyết cuộn lấy con giao hung mãnh đang cắm vào trong cơ thể nàng.

Chủ nhân của Nộ Giao cười ha ha, hét lớn: “Thật sướng khoái! Thật căng thẳng!” Trương sư ca nâng bàn tay lên dừng lại.

Tiếng rên của mỹ nhân Nguyệt tuyệt vời biết bao?

Những thanh âm dễ nghe nhất mà Hoàng Oanh từng nghe, từng tia trúc âm thanh, hồng chung đại lý, đều không bằng lúc này Nguyệt mỹ nhân bị cắm sâu vào trong, thất thanh kêu lên một cách tuyệt vời.

“Lão tử đánh tiểu thư nhà ta, đánh tiên tử tiểu thư nhà ta, có liên quan gì tới ngươi?” Lão hán cười lạnh một tiếng với hắn,

cái eo lại bắt đầu uốn thẳng một cái, dưới một cái ngày đậu Tiêu Hi Nguyệt còn vênh cao cái mông trắng như tuyết.

Trương sư kiệt, Đậu Bằng và Ôn Xương dừng đứng ở cửa ra vào, lại một lần nữa ngây dại.

Cái vú của lão nô tài này cũng hơi lớn một chút! Không, là cái huyết mềm mại của lão nô tài, cũng hoàn hảo hơn một chút! Nguyệt mỹ nhân khom mông hướng về phía bọn họ, theo âm huyết trắng nõn của lão hán, nàng cũng theo đó lộ ra trước mắt.

Hai môi đen mọng trắng nõn, phần hồng nhuận phơn phớt, không mọc tạp mao, trơn bóng trắng nõn, vừa phồng lên, vừa giống như một cái màn thầu trắng lớn, vừa thơm vừa mềm, cắn một cái, cắm vào một chút, đều có thể cảm nhận được huyết bánh bao không lông này chứa đầy nước.

Tình huống như hiện tại lão giả đang loay hoay, hai đôi môi to lớn trắng nõn nõn kẹp chặt lấy nhục bông thô to của lão hán, huyết bánh bao vốn đang khép kín một tuyến trời, bị buộc chống ra một hình bầu dục, tựa như một cái miệng nhỏ phần nộn, ngâm lấy hắc nhục bông của lão hán.

Trắng và đen, thô ráp cùng mềm mại, yêu kiều và cuồng dã.

Nguyệt mỹ nhân đang kiễng mông dí gậy thịt bên cạnh, cùng với lão giả sau lưng ôm cái mông điên cuồng chống đỡ, tạo thành cảnh tượng khiến người ta ghen hống trần trời.

“Mẹ nó, mẹ nó nguoi, tiên tử, tiên tử, lão tử muốn chết nguoi! tằm chết nguoi, giả vờ lạnh lùng cái gì, còn không phải bị lão tử cuồng thao sao? Nói, lão tử chơi tiên tử nguoi sướng đến khó chịu sao? Ha ha ha ha!” Lời nói càn rỡ, nương theo động tác điên cuồng, bị năm người vây xem tiên tử Lý lão hán, cả người giống như phát điên, trước kia có tốc độ, thoáng một cái, cuồng phong bạo vũ đập vào mông Tiêu Hi Nguyệt.

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!! Thanh âm dâm bang dày đặc, hông lão giả đâm trúng mông Tiêu Hi Nguyệt đỏ bừng một mảnh, nàng há miệng rên rỉ, khoái cảm như nước lũ sắp vỡ đê, tích tụ lực lượng khó có thể tưởng tượng.

“Sư tỷ.

“Lý Tiên yêu thương mà hôn môi nàng, ôm chặt lấy nửa người trên của sư tỷ, cùng nàng thừa nhận cú đập mạnh mẽ của lão hán.

Trong lòng Lý Tiên lại hết sức bình tĩnh tường hòa, phảng phất như nhìn thấy sư tỷ hưởng thụ vui sướng như vậy, nàng cũng giống vậy cảm nhận được sự vui sướng của sư tỷ.

Nữ nhân, không phải là muốn ném thử sung sướng như vậy sao? Thịt của lão hán cũng đủ lớn mạnh, đủ uy mãnh, có thể mang đến cho sư tỷ hưởng thụ vô biên. Hơn nữa thân phận hèn mọn, đã định trước sẽ không có liên quan gì tới sư tỷ.

Mặc dù có, sư tỷ cũng có thể đem hấn cất ở bên người. Giống như vị yêu nữ sư phụ kia, nam nhân huấn luyện cũng giống như huấn chó vậy.

Sư tỷ vui vẻ vì gây thịt, nên hưởng thụ thì hưởng thụ, vậy là đủ rồi!!!!” Tục hồi lâu vui vẻ, theo lão giả dùng sức, hai người lại một lần nữa lên cao trào mà tạm thời kết thúc.

Đầu óc mọi người trống rỗng, ngây dại nhìn trường hợp hỗn loạn kích thích vô cùng này: hông của lão hán chống vào hông Nguyệt mỹ nhân, gây thịt cắm sâu, bên trong túi trứng phồng lên co rút lại, bắn vào chỗ sâu trong cơ thể Nguyệt Mỹ Nhân.

Mỹ nhân Nguyệt run rẩy, chiếc hông trắng nhô cao, tiếng rên rỉ du dương tựa như tiếng trời, nhận lấy sự nồng đậm của ông lão.

Hồi lâu sau, bắn tinh kết thúc, mỹ nhân Nguyệt hư nhược đôi chân đẹp cong vẹo, muốn quỳ rạp xuống đất, lại bị Lý Tiên ôm lấy, cũng bị lão hán dùng cây chùy còn cứng rắn nắm lấy, một lần nữa trước sau giáp kích, khiến Nguyệt mỹ nhân dừng lại giữa không trung.

“Phù.

“Lý lão hán sáng khoái thở ra một hơi, mấy chục năm trước biệt khuất, tại thời khắc này đều được phát tiết.

Trương sư Kiệt tận mắt chứng kiến tình yêu của Nguyệt mỹ nhân, lại ngây ra như phỗng.

“Sư tử, thoải mái không?” Lý Tiên đẩy sư tử ra khỏi mái tóc đã ướt đầm mồ hôi, lại hôn đôi mắt mệt mỏi của nàng một cái, tràn đầy ôn nhu hỏi.

“Đương nhiên là thoải mái rồi!” Lý lão hán con còn cắm vào trong huyết tiên tử, dương dương đắc ý trả lời: “Vừa rồi, lão tử nhanh chóng nhúng vào nàng, dâm huyết của nàng cũng đang co rút run rẩy, quần chặt lấy nàng, vừa hẹp vừa ướt át, thật là sáng khoái...” “Câm miệng.

“Lý Tiên cười lạnh với hắn, lão hán ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tiêu Hi Nguyệt khép đôi mắt mệt mỏi, dư âm cao trào chậm rãi tan đi, ý thức dần trở về.

Cây gậy thịt kia càng lúc càng rõ ràng, như rễ cây thô to sinh trưởng trong cơ thể nàng, chui vào sâu trong cơ thể nàng.

“Đi ra ngoài.

“Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng nói.

“Cái gì?” Lý lão hán sững sốt.

“Xuất, đi...” Tiêu Hi Nguyệt lắc lắc cái eo nhỏ, lay động cái mông và gậy thịt trong huyết, cả hai cùng lay động.

“Lôi đầu vẩy đuôi, hay cho một con chó nhỏ, ha ha ha.

“Đậu Bằng cười to nói, dưới khó lại mơ hồ nhô lên, bị cái thân thể trắng nõn này hấp dẫn, nếu có thể đùa giỡn với con chó này, hắn tự nhiên sẽ không chối từ.

Nghênh tiếp hắn ta là ánh mắt như giết người của Lý Tiên Tiên.

Đậu Bằng mặt lạnh đi.

“Đi ra ngoài...”

!” Lý Tiên nghiêm nghị quát lên, cũng không biết là đang đối phó ba người này hay là cái nòng nọc của lão hán.

Lão già vẫn kinh sợ, cuống quýt rút thịt bông ra.

Cọc Dương vừa thô vừa to từ trong huyết mật ngọt rút ra, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Mọi người thấy được, thân thể

Nguyệt Mỹ Nhân trắng như tuyết xinh đẹp kia run rẩy một cái, huyết bánh bao trắng nõn không lỏng theo sự rút ra của cây gậy thịt nhanh chóng khép kín lại., Cảm giác co giật run rẩy một hồi, mới đột nhiên phun ra một cỗ lớn nước đục màu trắng, đủ để thấy được vừa rồi lão hán trong cơ thể nàng bắn ra bao nhiêu tinh hoa, nàng làm sao khoái hoạt, phun ra bao nhiêu âm tinh để đáp lại những tinh dịch kia.

Mỹ nhân Nguyệt đang run rẩy, âm dịch lại không ngừng phun ra tung toé, làm cho mặt đất ướt nhẹp một mảng, dưới thân nàng tràn đầy vết tích bừa bộn sau khi giao hoan, bờ môi trắng nõn mềm mại bị gậy thịt chọc vào đến đỏ cả lên, càng ngày càng dâm dăng.

Nữ nhân có mặt ở đây nhìn đến ngây dại cả người, nữ nhân hoàn mỹ không chút tì vết như vậy, cho dù là lộ ra tư thái dâm dăng nhất, cũng đẹp đến mức người ta không dời mắt được, trong lòng chỉ có hướng tới chứ không phải chán ghét.

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Tiêu Hi Nguyệt thở hổn hển, thân thể thoát ly gậy thịt cắm vào run rẩy, sự muội ôm lấy nửa người trên của cô, mới không khiến cô té nhào trên đất.

Cuối cùng, Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên mặt đất, bờ mông mềm mại trắng như tuyết lại lần nữa dính lên những hỗn hợp của cô và lão hán, giống như ngày cô phá thân, toàn thân ô uế dâm hoan trong mưa to.

“Sư tỷ...” Lý tiên tiên ôm chặt lấy nàng, hiện tại sư tỷ nghĩ như thế nào vậy? Thân thể bại lộ trước mặt người ngoài, lại bị lão già dâm lỏng như thế, nội tâm của sư tỷ, khẳng định sẽ không dễ chịu sao? Nhưng chỉ cần gánh qua cái khó khăn này, sau này chắc hẳn sư tỷ có thể trở nên thông dong một chút, đặc biệt là lúc đối mặt với nam nhân.

“Bạc.

“Tiêu Hi Nguyệt thở dốc một chút, câu đầu tiên trong miệng nói ra khiến người ở đây không hiểu nổi.

Bị lão nô dâm dâm nhục như thế, sau khi trước mặt người khác phun ra dâm thủy, chuyện đầu tiên hẳn làm chính là tìm

bạc của mình?” Bạc... Chỗ của ta.

“Tiêu Hi Nguyệt mở hai mắt ra, ngồi trên mặt đất, bị Lý Tiên ôm nửa người trên, một đôi mắt khôi phục trong trẻo nhìn về phía lão hán.

Trương sư Kiệt lại chân động toàn thân lẫn nữa, chính là như vậy, ánh mắt như vậy, xinh đẹp, mỹ lệ như vậy, như ánh trăng soi sáng trên người hán, làm cho hán thần hồn điên đảo!” Bạc? Tiên tử của ngươi hả? Ha ha ha, ha ha, ta thiếu chút nữa quên mất, vừa rồi ta là khách chơi gái!!” Lý lão hán cười hắc hắc, con rể vẫn như trước, ngồi xồm xuống sờ soạng quần áo vài cái, lấy ra mấy tấm ngân phiếu nhăn nhúm.

Không tính là nhiều, chỉ hơn ba trăm lượng mà thôi.

Trông mắt lão hán chuyển động, từ đó lấy ra một tờ vé giá trị hai mươi lượng, ngữ khí bất thiện: “Dương của ngươi rất căng thẳng, hờ ra rất thoải mái, cho dù kêu một tiếng khô khốc, phổi hợp cũng không tốt, sau này phải luyện tập bản lĩnh này ăn cơm, hai mươi lượng, cho ngươi! Sau này hầu hạ đại gia tốt rồi, ta lại cho ngươi nhiều hơn một chút!” Lý Tiên Nhân lại dùng ánh mắt giết người nhìn hán chằm chằm, lão hán trong lòng phát hự, vội vàng ném ra ngân phiếu.

Ngân phiếu nho nhỏ nhăn nhăn lại bị ném vào trong ngực Tiêu Hi Nguyệt, vừa vụn phủ lên anh đào non trắng nõn ở bên ngoài của nàng. Nàng khẽ nâng tay, cầm ngân phiếu màu hồng lên, ngón tay trắng nõn vuốt ve mặt vé.

Khuôn mặt trầm mặc, thật lâu không nói.

Ba mươi lượng, một con trâu nhỏ, ba mươi phần trăm là khéo léo, nhà bình thường hai ba năm mới kiếm được ngân lượng, nhưng chỉ có thể dùng để chơi bời một lần.

Đặt ở nội môn Tiên Vân tông, 30 lượng này rơi trên mặt đất, những đệ tử Trúc Cơ cảnh trở lên, thiên phú trắc việt chỉ sợ ngay cả cúi đầu nhìn cũng không chịu.

Kể cả nàng cũng vậy.

“Thúy nhi.

“Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nữ hài ngốc trệ ngồi một bên đã lâu, nhẹ giọng mở miệng nói: “Hiện giờ ta cũng trải nghiệm được một lần cảm giác của... kỹ nữ, ta nghĩ, ta có tư cách nói ra... Không được làm kỹ nữ, làm một cô gái bình thường.

“Giọng điệu của nàng giống như không tự tin lắm, tiên tử làm kỹ nữ thì ra là như vậy sao?” Sư tỷ, sao tỷ lại... ngu xuẩn như vậy!!” Lý Tiên Chân có cảm giác dở khóc dở cười, sư tỷ vì khuyên bảo Thúy Nhi mà cho lão hán một lần? Còn cố ý lấy tiền... Việc này đã xảy ra chuyện gì? Ba người Trương sư kiệt cũng đoán được đại khái, ba đại nam nhân hai mặt nhìn nhau, đều không thể tưởng tượng được trên đời này lại có nữ nhân ngu như vậy.

“Không phải là ngươi muốn hưởng lạc một phen đấy chứ?” Đâu Bằng trào phúng nói.

Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hấn, hai mắt vẫn nhìn về phía Thúy Nhi.

Nữ hài từ từ hoàn hồn, ánh mắt nhìn ngân phiếu trong tay nàng. Tiêu Hi Nguyệt đưa ngân phiếu cho nàng, thân thể nữ hài run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn biến hóa kịch liệt. Cuối cùng, hai tay che mặt khóc rống lên.

Một câu cũng không thể nói ra.

Nàng không biết nên đối mặt với vị tỷ tỷ này như thế nào.

Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy, giơ tay vẫy một cái, xiêm y tróc ra trở lại trên người cô, bị lão hán gian dân bừa bộn sau đó hạ thân, lại khôi phục bộ dạng đôi môi trắng nõn trơn bóng không lông, nhanh chóng khép kín khe hở màu hồng, chỉ có trong nháy mắt, lại khiến cho bốn nam nhân nhìn đến mê mẩn, cái mồm của lão hán càng cứng rắn hơn.

Tiên tử chính là tiên tử, mặc kệ trước đó gian dân như thế nào, sau đó vẫn có thể khôi phục lại dáng vẻ thanh lịch thanh lịch, khiến người ta lại muốn gian nàng!” Còn không mau cút đi!” Lý Tiên nhảy xuống cửa sổ.

Ven, hấn quát lên với ba người Đâu Bằng.

Sư tử đã mặc xong quần áo, những người này giữ lại cũng vô dụng.

“Oan, ngươi kiêu ngạo cái gì?” Ánh mắt Đậu Bằng lần nữa hiện lên vẻ giận dữ.

“Bà cô bảo ngươi mắng!” Lý Tiên đã sớm không ăn chay, giờ bàn tay lên đánh một đòn tàn nhẫn.

“Bốp!” Âm thanh trong trẻo vang lên, gọn gàng lưu loát, đánh cho Đậu Bằng trực tiếp che mặt ngơ ngác, nghĩ không ra mình cũng là Luyện Khí kỳ, thế mà ngay cả một chiêu của đối phương cũng ngăn không được sao? Còn mắng chửi sao? Cô nãi nãi đánh cho mặt mũi ngươi nở hoa!” Bái nhập danh môn, lại có chương môn phu nhân tặng làm công pháp ép đáy hòm, thực lực Lý Tiên Tiên bây giờ chỉ sợ không phải đã có thể so sánh với Trúc Cơ cảnh bình thường rồi sao.

“Đồ chó săn, ngươi muốn chết!!” Đậu Bằng cũng xuất thân danh môn Thanh Hà quận giận tím mặt, nhưng Trương sư kiệt lại ngăn cản hắn. Thực lực của Trương gia khiến cho Đậu Bằng vô cùng tức giận, không thể không nhịn xuống.

“Nhi vị tiểu thư.” Sau khi gặp mặt Nguyệt mỹ nhân dâm đẳng nhất, Trương sư Kiệt đã khôi phục một ít vẻ thông dong ngày xưa, trên mặt lộ ra một tia nụ cười ôn hòa: “Tại hạ Trương sư kiệt, nguyện giúp đỡ hai vị một chút., Giúp Thúy Yên tiểu thư thoát ly Xuân Hồng lâu, không biết ý vị tiểu thư này như thế nào?” Tiếp theo, hắn lại áy náy nói: “Không chỉ tiểu thư xưng hô thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt rút cuộc đem ánh mắt nhìn về phía hắn, một đôi mắt trong suốt, Trương Sư Kiệt nhìn thấy lại một lần nữa hồn vía lên mây, nhìn chăm chăm nàng.

“Ngươi có chủ ý gì?” Lý tiên sinh không khách khí nói: “Tuy sư tử nhà ta... phóng đảng một ít, nhưng cũng không phải ai cũng có thể được sư tử để mắt tới. Đừng tưởng rằng giúp chúng ta là có thể như ngươi mong muốn, biết không?” Biết, biết, tại hạ hiểu được., Lại hiểu!” Bị mỹ nhân mặt trắng nhìn như thế, Trương sư kiệt nói chuyện cũng không lưu loát, cũng không biết nghĩ như thế nào, cuống quýt móc ra một tờ ngân phiếu lớn từ trong túi trữ vật, đều là một ngàn lượng bạc lớn

nhất, khoảng chừng hai ba mươi tám, Thúy Nhi nhìn thấy lại một lần nữa sững sờ tại chỗ.

“Những thứ này, đủ chưa?” Trương sư kiệt tha thiết nhìn về phía Thúy nhi, lại nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt.

“Cần người sao?” Lý lão hán mặc quần áo vào, trên mặt tràn đầy vẻ không vui, từ trong túi đựng thuốc lấy ra một viên đan dược, tỏa sáng trước mặt mấy người, ngạo khí mười phần nói: “Tiểu thư xuất thân phi phàm, cần phải dùng bạc thế tục của người? Cút sang một bên đi.

“Hắc hắc, xuất thân tiểu thư phi phàm, lại bị lão tạp dịch như hần thao túng! Lý Tiên Tiên lạnh lùng nhìn hần một cái, lão già này trong lòng cười một tiếng, nàng đều biết rõ.

Trương sư kiệt đỏ mặt, đưa tay sờ túi trữ vật: “Ta cũng có đan dược!” Ôn Xương dừng ngăn cản: “Trương huynh, vì kỹ nữ, không đáng.

“Cũng không biết hần nói Thúy nhi, hay là Nguyệt Mỹ Nhân.

“Đủ rồi...” Mọi người nhìn về phía nàng, Thúy nhi cúi đầu, nắm chặt hai tay: “Ta không đi đâu cả, có nhiều người chịu tranh giành tình nhân vì ta như vậy, ở đây là tốt nhất! Các người không cần hao tâm tổn trí cho ta, ta...”

Lý tiên lại đánh nàng một cái, quay đầu không chút biểu cảm nói với đám người Trương sư kiệt: “Tất cả ra ngoài.

“Chờ ba người ra ngoài, Lý Tiên lại lạnh lùng nói: “Lão già kia, người cũng ra ngoài đi.

“Lão hán trừng mắt nhìn Thúy nhi một cái, rồi mới đứng dậy rời đi, để lại ba nữ nhân ở lại trong phòng.

Ra cửa, ba nam nhân đang đợi hần, đồng thời xông tới.

“Các người... muốn làm gì?” Lão hán tự dừng nghĩ tới ở trong Tiên Vân Tông, cũng là bốn năm đệ tử ngoại môn, hoặc là một ít tạp dịch trẻ tuổi khỏe mạnh, vây quanh hần một trận quyền đâm cước đá, thỏa thích nhục nhã hần! Nhưng bây giờ!, Tiên tử cũng bị hần thao túng, hà tất phải sợ những người này?” Con mẹ nó muốn chết phải không! ” Nghĩ tới vừa rồi Tiêu Hi Nguyệt ở dưới khổ của mình, bộ dáng suy yếu vô lực bị hần

cắm vào. Lý lão hán run rẩy, nghiêm nghị quát, tăng thêm thanh thế cho mình.

Đậu Bằng nhìn thấu tâm hần, cười lạnh nói: “Đồ lưu manh hạ tiện nhân, cũng có thể là Sa nữ, tiểu thư nhà người, không phải là một tiểu môn phái thuộc hạ của Hợp Hoan Tông chứ?” Con mẹ người! Lão hán tức giận mắng chửi trong lòng, nhưng bị ba người vây quanh, thủy chung không dám động thủ.

“Tiền bối chớ kinh hoảng.

“Trương sư Kiệt ngăn Đậu Bằng lại, mỉm cười nói: “Tại hạ chỉ là ngưỡng mộ... Mộ, chỉ là cảm thấy hứng thú với tiểu thư nhà người mà thôi.

“Ngưỡng mộ một nữ nhân bị lão nô đùa nghịch không biết bao nhiêu lần. Trương sư Kiệt còn chưa nói ra mặt mũi Trương sư kiệt cả.

“Ha ha, chỉ bằng người? Lại có thể chạm vào tiểu thư? Cút sang một bên!” Lý lão hán không dám động thủ, nhưng không có nghĩa là không dám khua môi múa mép, có Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt trong môn phái, cho dù đám người này cũng không dám chủ động đánh hần.

Không nhìn tăng diện còn nhìn mặt Phật.

“Lão cầu mau nói đi, đừng có đòi đánh!” Ôn Xương dừng ở bên cạnh uy hiếp.

“Ha ha, có gan thì động thủ đi, đánh cả nhà ta, để cho cả nhà các người chết hết!” Lão già, thật kiêu ngạo a?” Bốn người không cãi nhau bao lâu, cánh cửa kết một tiếng mở ra, Lý Tiên đen mặt đi ra, bốn người lập tức ngậm miệng lại.

Thằng côn đồ này mới thật sự là lớn gan, đủ kiêu ngạo, một lời không hợp liền động thủ đánh người.

Tiêu Hi Nguyệt đi ra, dùng hai tròng mắt nhìn Trương sư kiệt, nhìn thấy tim của Trương sư kiệt đập nhanh hơn, mặt đỏ tới mang tai, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết trào lên, hận không thể móc cả tim gan thận phổi ra cho mỹ nhân xem, để chứng minh tâm ý của mình.

“Ta, đừng họ Nam Cung.

“....” Trương sư kiệt ngây ngẩn cả người...”

Đã từng nghe qua biệt danh, chưa từng nghe qua biệt danh, huống hồ, Nguyệt mỹ nhân vì sao đột nhiên lại báo lên dòng họ của mình?”

“Nam Cung Nguyệt?” Cái tên thật đẹp, giống như vàng trắng sáng vậy! Chỉ mới nghe được tên Nguyệt mỹ nhân, Trương Sư Kiệt đã ngây đại.

“Nam Cung Nguyệt? Thật sự đã coi mình là mỹ nhân rồi sao!” Đâu Bằng cười lạnh nói.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn hẩn một cái, nhẹ giọng nói: “Đừng họ, không phải họ gốc, gọi ta là Nam Cung Nguyệt cũng không phải là không thể.

“Vâng, vâng, đương nhiên, đương nhiên, ta có thể hiểu nỗi khổ tâm của Nam Cung tiểu thư khi ra ngoài, không muốn bại lộ tính danh của mình.

“Trương sư kiệt trên mặt tươi cười: “Không biết Nam Cung tiểu thư...?” Ta muốn xin người giúp một chuyện.

“Cứ nói đừng ngại! ” Trương sư Kiệt chỉ thiếu chút nữa vỗ ngực cam đoan.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu: “Ta nghĩ, ngày mai sẽ đàn một khúc.

“Vì vậy?” Ôn Xương dừng kêu lên.

“Muốn mời người, giúp ta gọi một số người trong thành tới, cùng nhau nghe.

“Nghe Nam Cung tiểu thư đàn tấu?” Trương sư kiệt hai mắt sáng ngời.

“Ừm.

“Tiêu Hi Nguyệt gật đầu, Lý Tiên ở bên cạnh bổ sung: “Nhớ đó, tiểu thư nhà ta đánh đàn tài nghệ một bước thiên hạ, mời tất cả người có quyền có thế nhất trong thành đến đây, bảo đảm chuyển đi này bọn họ không uống!” Trương sư kiệt lại vỗ ngực bảo đảm.

Trong cửa, Thúy nhi càng lúc càng bất an, lúc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy mê mang.

... Ngày thứ hai, chạng vạng.

Ban ngày yên lặng, trong Xuân Hồng lâu ban đêm lần nữa khôi phục náo nhiệt, hơn nữa tư thế so với tối qua càng lớn hơn, đèn lồng treo đầy mỗi một cây cây bên bờ, bốn phía giăng đèn kết hoa, vui vẻ dương dương, bất luận người nào nhìn thấy, đều cảm khái một phen thịnh thế quang cảnh.

Trong lâu các, lại có cãi vã bất đồng.

“Ta nói ngươi... Ngươi nói đi, nha đầu, ngươi không coi là kỹ nữ, ngươi còn muốn làm cái gì?!” Cũng giống như mẹ ngươi, dựa vào làm nha hoàn cho người ta? Chờ lớn thêm một chút gả cho một trượng phu vô dụng? Bụng lớn còn phải đến nhà chủ nhân hỗ trợ làm việc?” tỉnh táo lại, từ nhỏ ngươi đã không yêu nữ hồng, bây giờ ngươi chỉ muốn làm nha hoàn thôi., Ai thêm ngươi, muốn làm vợ người khác, người khác còn ghét mười ngón không chạm vào Dương Xuân Thủy, không lo được chuyện nhà!” “Loại lười như ngươi, ngoại trừ làm kỹ nữ, ngươi còn muốn làm cái gì? Ngươi nói xem?” Lúc trước là chính ngươi chọn, hiện tại có chỗ dựa, hiện tại có chỗ dựa, hiện tại có chỗ dựa., Lại muốn đổi ý!” A, lão mẫu ngươi hiểu, quý nhân thấy ngươi đáng thương, chuộc thân, cho ngươi mấy trăm lượng bạc để ngươi sống qua ngày, có phải hay không? Nhưng ngươi phải biết rõ, mấy trăm lượng không đủ cho ngươi cả đời! Một vạn lượng cũng không được mất!, Bị cướp, bị chồng ngươi tham, ngươi làm sao bây giờ?” “Chờ túi tiền của ngươi trống rỗng, ngươi cũng già rồi, ngươi muốn làm kỹ nữ, ngươi cũng không mắc mưu! Ngươi chỉ có thể đi xin cơm!” Bản lĩnh không yên lập mệnh, ngươi dựa vào cái gì?” Thúy nhi bị một vị phụ nữ mắng chửi đến không ngẩng đầu lên được, ngay cả một giọt nước mắt cũng bị ngón tay nàng đè lên trán chửi mắng một phen.

Rốt cuộc Lý Tiên cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Thúy nhi lại khăng khăng muốn ra khỏi các.

Sau khi mắng chửi một hồi, mẹ Thúy nhi mới ngẩng đầu, áy náy nói với mấy người Lý Tiên: “Thúy nhi nhà ta thật sự là...

Đa tạ quý nhân đã nâng đỡ, nàng chính là bùn nhão leo lên không được tường, ngoại trừ bốn sự trong thanh lâu học được mấy phần, những thứ khác đều không biết, ra thanh lâu còn sống như thế nào? Không được, Thúy nhi không thể rời khỏi thanh lâu, nàng còn phải...” Còn phải leo lên cành cao?” Lý Tiên cười nói, làm cho phụ nhân có chút quẫn bách, ấp úng không trả lời.

Tiêu Hi Nguyệt mở miệng nói: “Thanh lâu không phải chỗ tốt, nhanh chóng rời khỏi.

“Như vậy sao được!” Sắc mặt phụ nhân thay đổi, che chở Thúy Nhi: “Ngô mẫu thân cũng nói với ta, Thúy nhi đánh đàn rất giỏi, tương lai có thể trở thành nhạc nghệ mọi người, cho dù là già, cũng có thể cho quan to quý nhân đánh đàn nghe, khi còn trẻ kiếm bạc ở trong thanh lâu, tính toán cho tương lai, làm sao lại không có chỗ tốt?! Hiện nay cô bé, trừ những người đứng đắn ra, ai có thể trở về chỗ tốt?” Những chuyện này, ngày hôm qua Thúy nhi đã nói cho nàng biết.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, không nói gì nữa, dùng sự thực chứng minh đi... cứ theo Tiên nói đi.

“Cầm nghệ mọi người?” Lý Tiên cười khẩy nói: “Bản lĩnh của người mấy phần mà dám nói mấy người cầm nghệ? Lão già kia vì muốn bán người với giá tốt, đúng là cái gì cũng dám nói! Thôi được, thừa dịp Nguyệt Nhi tỷ của người rảnh rỗi, ta sẽ cho người biết thế nào là đàn nghệ chân chính, để người chết tâm tư này.

“Thúy nhi không phục lắm, cầm nghệ của nàng không thể nói là đẳng phong tạo cực, nhưng trong Xuân Hồng lâu tuyệt đối là dòng đầu tiên, người nghe qua khen không dứt miệng, chỉ cần thời gian, bằng vào cầm nghệ đã có thể xin một miếng cơm ăn.

“Không tin? Không tin thì người lên trước đi.

“Lý Tiên chỉ lên lầu các, nơi đó có một chỗ chuyên môn biểu diễn, bốn mặt không tường, từ trên cao nhìn xuống, người trên mặt sông có thể liếc mắt một cái nhìn rõ ràng bên trên là ai biểu diễn.

Thúy nhi cắn răng, ôm một cây đàn nhả leo lên lầu các.

Lão già bên cạnh nhìn mà ngáp dài, khuyên nhủ: “Tiên tử, ngài đừng để ý mấy chuyện này, trên đời này có nhiều người đáng thương lắm, mỗi ngày nàng tiêu mấy lượng bạc, một chút cũng không đáng thương!” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời hẳn, nhìn chiếc đèn đuốc nổi bật trên mặt sông tới xuất thần.

Thanh lâu không phải là địa phương tốt, nhưng đối với Thúy nhi, một nữ hài tử như Thúy nhi, trừ thanh lâu ra, các địa phương khác cũng chưa chắc tốt hơn bao nhiêu.

Tại sao lại như thế?

Mặc dù sư muội muốn nàng làm chuyện như vậy khuyên bảo Thúy nhi, nhưng nàng cũng không biết sau khi mình thành công, tương lai Thúy nhi ra khỏi thanh lâu, sẽ biến thành cái dạng gì.

Còn có Xảo Nhi cũng vậy.

Giờ phút này nàng mê man, so với bị lão hán phá thân về sau có chỗ không bằng, lại kéo dài hồi lâu, lúc nào cũng nắm trong tim nàng, làm cho nàng không biết làm thế nào thoát khỏi tâm cảnh như vậy.

Có lẽ, cần càng nhiều lịch luyện trần thế.

“Ting.

“Tiếng đàn vang lên, trên mặt sông ồn ào náo động như trước.

Đến khi Thúy nhi đi xuống, sắc mặt đã trở nên khó coi hơn rất nhiều, chỉ cần có Lý Tiên ở đây, đàn ông đều vì nàng, về phần ai đang đánh đàn, đàn thế nào, căn bản là không để ý.

“Sư tử, cùng đi với ta.

“Lý Tiên Tiên không nhìn về mặt của Thúy nhi, nói với Tiêu Hi Nguyệt.

“Được.

“Tiêu Hi Nguyệt đứng lên, theo sư muội lên lầu các. Nàng chậm vài bước, chờ nàng kéo rèm cửa bốn phía, mới đi tới

ngồi trước đàn, không có Thái Phụng Cầm, chỉ có một cây đàn cổ hơi tinh xảo.

“Sur ty, bắt đầu đi, chờ lát nữa để ta nói là được rồi, ty chỉ cần biểu diễn cảm nghệ, sau đó ngưng trang một chút.

“Tốt... sur muội, chúng ta làm như vậy liệu có hữu dụng không?” Động tác trong tay Lý tiên tử sừng sốt, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía sur ty, đối mặt với đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng.

Một lúc lâu sau, Lý Tiên mới nhin không được cười nói: “Sur ty, chớ nghĩ quá nhiều, chuyện gì cũng phải đi làm mới biết có hữu dụng hay không. Lời tốt khó khuyên được quý chết tiệt, nếu nha đầu kia còn chấp mê bất ngộ, cũng không quản được nhiều như vậy.

“Ừm...”

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, cúi đầu tĩnh tọa một hồi, chậm rãi giơ tay lên.

Tiếng đàn dễ nghe vang lên, truyền vào trong tai mỗi người trên mặt sông.

Tiếng đàn du dương phảng phất như đang miêu tả sự phồn hoa và náo nhiệt của thành Lâm Thanh. Như một vị lữ khách đi ra ngoài thành, dùng tiếng đàn tuyệt đẹp giảng thuật lần đầu tiên nhìn thấy thành Thanh Thành kinh diễm.

“Được!” Không ít người đồn dập reo hò, mà các đại nhân vật của các mỹ nhân ở Hầu Nguyệt đã lâu, bùng chén rượu chậm rãi lắng nghe những điệu nhạc tuyệt thế của mỹ nhân Nguyệt.

Mặt sông huyền náo như trước, lại nhỏ giọng hơn rất nhiều so với trước.

Thúy nhi dưới lầu nhắm mắt lắng nghe một hồi, rất nhanh mở mắt ra, chua chát nói: “Tốt hơn ta... Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, tương lai của ta chắc chắn không thể đạt được nhạc nghệ như vậy.

“Như vậy mới đúng chứ.

“Mẫu thân nàng cười nói.

Nhưng dần dần, Thúy nhi mẫu thân phát hiện sắc mặt nữ nhi mình càng ngày càng kém, hô hấp cũng trở nên dồn dập, nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn kia.

“Làm sao vậy?” Phụ nhân không hiểu, nàng chỉ cảm thấy tiếng đàn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt, giống như là lúc trời mưa, không, là trong lò rèn, nung đỏ lạc thiết bị dùng sức đánh, mà bắn ra trăm ngàn tia lửa xinh đẹp, lúc nhìn thấy hoa lửa tản mát ra, làm cho lòng người căng thẳng, hai mắt bỗng nhiên trợn to.

Kinh diễm, xán lạn.

Phụ nhân theo bản năng nhìn ra bên ngoài, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, nàng trong lúc hoảng hốt lại cảm thấy, tiếng đàn này cùng đèn lồng chiếu rọi mặt sông, phản xạ ra sóng ánh sáng lặn tẩn, có nhiều màu sắc, đẹp mắt dễ nghe, con mắt nhìn thấy, lỗ tai nghe thấy, trong lòng chấn động, tất cả đều đồng loạt trùng kích.

Trong Xuân Hồng lâu, trên mặt sông, ngoại trừ tiếng đàn càng lúc càng sôi nổi cao vút, làm cho người ta vui vẻ nhảy nhót, không còn vật gì khác.

Hồi lâu, tiếng đàn rực rỡ mới dần dần bình tĩnh trở lại, như phồn hoa thối lui, chỉ để lại đường phố vắng vẻ cùng càng lúc càng đều hiu tiếng đàn đinh đinh đang vang lên.

Đợi tiếng đàn biến mất, tình cảnh lặng ngắt như tờ, trăm ngàn ngọn đèn lửa tản mát ra ánh sáng lạnh lẽo yếu ớt, đúng là bị tiếng đàn của Tiêu Sắt này thay thế náo nhiệt vốn có, trở nên vô cùng thanh lãnh.

“Chư vị, cảm nghệ của Nguyệt Mỹ Nhân như thế nào rồi?” Giọng nói của Lý Tiên truyền đến.

“Được!” Vô số người hoan hô.

“Hi hi, vậy, các người có muốn thưởng một ít thưởng cho mỹ nhân Nguyệt không? Cho cả đời cảm nghệ vô song này mấy ngàn lượng...” Quá ít rồi!” Một phú thương cao giọng hét lên, “Ta ra giá mười vạn lượng, chỉ cần mỹ nhân bằng lòng lộ diện, thỏa mãn một chút sự hiếu kỳ của mỹ nhân tuyệt thế này... Khả khả khả..., Nếu như cùng ta trở về, cùng đi Vu Sơn, ta lại

bỏ ra ba mươi vạn lượng!” Có người cười mắng hấn quá tục, có người ồn ào, cũng có người gấp gấp muốn nhìn phong thái của Nguyệt mỹ nhân, một số người tối hôm qua nhìn thấy nàng bị nam nhân gian dân bộ dáng, càng là đuổi cổ chờ xem.

Chỉ là... đợi Lý Tiên vén rèm lên, sau khi lộ ra đài đàn, một vị lão phụ tóc trắng xoá, nhăn nheo đầy mặt, trên mặt sông lại yên tĩnh trở lại.

Mười vạn lượng không còn, ba mươi vạn lượng cũng không thấy bóng dáng, ngay cả một ngàn lượng cũng chỉ là mấy người gom lại nói muốn mời lão bà bà này trở về, truyền thụ cầm nghệ cho các vũ nữ trong nhà.

Xuân Hồng lâu lại khôi phục tiếng động ầm ĩ, các nam nhân ầm ĩ đòi Lý Tiên ra giá, các nữ nhân bồi tiếp nam nhân uống rượu, cũng chỉ kêu gọi Nguyệt bà bà cái gì đó lại đánh đàn, có trăm lượng bạc thưởng.

Tất cả vẫn như trước.

Đợi Tiêu Hi Nguyệt đi xuống, thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc, cùng với sắc mặt đen kịt đen kịt của mẫu thân nàng.

... có khách tới từ khách sạn.

“Nam Cung tiểu thư, tất cả đều làm xong rồi.

“Trương sư Kiệt lại tới trước mặt Tiêu Hi Nguyệt dâng ân cần, sau khi nghe qua cầm nghệ của nàng, hấn càng thêm khẳng định vị mỹ nhân này chính là mỹ nhân trong lòng hấn, mặc dù không biết vì nguyên nhân nào mà vẫn bị lão bộc gian dân, vẫn như cũ không tổn hại vẻ đẹp của nàng.

Thúy nhi được hấn bố trí một nơi quan hệ tốt, sau này sẽ được người ta chiếu cố nhiều hơn, chỉ cần nha đầu kia chịu an phận sống tạm, tìm trượng phu yêu thương, mặt lai nhất định sẽ có một gia đình hạnh phúc hạnh phúc.

“Đa tạ Trương công tử.

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu với hấn, trong lòng thả lỏng rất nhiều, trước khi Thúy nhi rời đi, khuôn mặt tươi cười toát ra từ trong nội tâm của nàng khiến phiền muộn trong lòng nàng tiêu tan rất nhiều.

“Không, không khách khí.

“Trương sư Kiệt tuần tú ứng đồ mắt, bộ dáng muốn nói lại thôi, để lão hán nhìn thấy một trận hỏa đại, nhưng hán lại không có biện pháp an bài sự tình nha đầu thời kia, chỉ có thể kìm nén lửa giận này.

“Đây là tạ lễ, xin Trương công tử nhận lấy.

“Tiêu Hi Nguyệt lấy ra một cái chai nhỏ, đưa cho hán.

“Không không không, chuyện nhỏ này sao có thể nhận quà của Nguyệt tiểu thư?!” Người không mở ra xem thử?” Lý Tiên liếc mắt nhìn hán, khóe môi nở nụ cười.

Trương sư Kiệt sửng sốt, sờ sờ cái bình nhỏ này, sắc mặt kịch biến, lại mở ra, còn nhìn vào bên trong, một cổ hương vị kỳ dị liền tràn ngập ra, khiến mấy người ở đây đều khiếp sợ nhìn về phía cái bình này.

Tiểu xảo ở bên cạnh ngửi mũi, nhìn thoáng qua Nguyệt tỷ tỷ.

“Phá Linh Đan của Linh Thai cảnh?!” Đậu Bằng, Ôn Xương dừng, sợ tới mức mặt trắng bệch, trong lòng hoảng sợ.

Có thể tiện tay tặng ra mấy viên phế linh đan, rốt cuộc Nguyệt mỹ nhân này có lai lịch như thế nào?!” Không, ta... không thể thu lại!” Sắc mặt Trương sư kiệt trắng bệch, lai lịch của tiểu thư Nam Cung Uyển kinh người như vậy, hán làm sao tiếp cận được đối phương chứ? “Bảo người nhận thì người nhận đi.

“Lý Tiên Tiên đem cái bình cho hán, “Chút đan dược ấy, sư tỷ của ta còn không để vào mắt, người có thể yên tâm nhận lấy.

“Trương sư Kiệt cười khỏ một tiếng, hán còn muốn cùng theo mỹ nhân Nguyệt bước đi rèn luyện, nhưng hôm nay xem ra... Âm luyện này, nhất định chỉ có thể là vô tẩn mà thôi.

Lai lịch Nam Cung Nguyệt kinh người, nàng bị lão bộc gian dân, nói không chừng cũng là một khâu tu luyện, hán tùy tiện xông vào trong đội ngũ của nàng, chỉ mang đến cho gia tộc tai họa.

Yết hầu Đậu Bằng giật giật, đan dược như thế tiện tay tặng, vậy hán...” Đúng rồi.

“Nhìn thấy tiểu xảo bên cạnh, Đậu Bằng linh cơ khẽ động, tươi cười nói: “Nam Cung tiểu thư ngài muốn đi rèn luyện, tiểu nha đầu này khẳng định không tiện mang theo bên người, không bằng Đậu gia ta thu dưỡng, ta để phụ thân ta nhận nàng làm con gái nuôi, sau này nàng chính là muội muội của ta, không biết ý của Nam Cung tiểu thư như thế nào?” Xảo Nhi nhanh chóng nhìn hắn một cái, lại cúi đầu xuống.

Lý tiên tử nở nụ cười: “Đậu công tử thật đúng là nhắc được, lúc trước còn giữ được bộ dáng đó, bây giờ lại có bộ dáng này, thật là lợi hại.

“Đậu Bằng sắc mặt không đổi, hời hợt nói: “Lúc trước đều là hiểu lầm, ta là một kẻ thô tục, nào biết Nam Cung tiểu thư xuất thân tiên môn đại phái đâu? Làm sao biết công pháp Nam Cung tiểu thư tu hành tinh diệu tuyệt luân? Mong Nam Cung tiểu thư rộng lòng tha thứ!” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, không nói chuyện với hắn.

“Hừ.

“Lý Tiên khinh thường hừ lạnh, kéo tay khéo nhĩ nói: “Người thì không được, Trương sư kiệt này thì còn có thể, này Trương công tử, người có thể an bài một chút cho Nguyệt Mỹ Nhân không? Ta nói cho người biết nhé, Xảo Nhi có linh căn đấy, người phải tìm cho nàng sư phụ... Yên tâm, sư tỷ của ta có tạ lễ tặng người!” Nàng đã sớm muốn đưa khéo léo đi rồi, dù sao đi theo cũng không phải chuyện nhỏ.

“Đương nhiên... đương nhiên.

“Trương sư Kiệt cười khỏ một tiếng, đáp ứng xuống, nhưng khi nhìn thấy, Nguyệt tiểu thư ngồi xổm xuống, hỏi thăm có bằng lòng đi Trương gia, lại nhẹ giọng từ biệt nàng, hai mắt Trương sư kiệt sáng ngời.

“Đúng vậy! Cuối cùng Nguyệt Nhi tiểu thư nhất định sẽ đến Trương gia, nhìn nha đầu này, đến lúc đó...” Nghĩ đến Nguyệt tiểu thư đã kết thúc rèn luyện, đi tới Trương gia, lại gặp hắn lần nữa, lại không có hình ảnh lão hán này đi theo sau, ánh mắt Trương sư kiệt dần trở nên si ngốc.

Mỹ nhân như trăng, trăng như Nam Cung.

Bộ thứ hai của tiên tử (lục Cửu), bước tu hành của tiên tử (láu chín)

Trong phủ công chúa của Hồng Hạnh ngọc lâu, một vị mặc quần áo vàng nhạt, dung nhan xinh đẹp, nữ tử tươi cười xinh đẹp, đang ngồi trong ngực một thanh niên tướng mạo tuấn tú, khí chất dương cương, một đôi chân đẹp từ trong váy hoa quý được vén lên, giày gấm cùng vớ của nàng đã bị cởi ra, giày bị ném lung tung ở một bên, mang theo từng chiếc từng chiếc chén thơm của nữ tử đặt trên bàn.

Nữ tử kiều my kiều diễm, đôi mắt quyến rũ như tơ đang dùng đôi tay ngọc ôm lấy cổ nam tử, son trên môi đỏ chạy đến trên môi cùng khuôn mặt nam tử, cộng thêm nàng giờ phút này quần áo mở rộng, lộ ra một bờ vai tuyết trắng, cùng cái yếm thêu hình tơ Kim Phượng Hoàng, đều chứng minh đôi tình lữ này vừa mới kết thúc một trận môi ôm nhau, trong ánh mắt lẫn nhau tràn đầy yêu thương.

“Công chúa, ném thử cái này đi, ta đặc biệt lấy từ điểm tâm của Triệu đại nương ở Tây thành để mua về.

“Nam tử tuấn nhã cầm lấy một khối điểm tâm, nhét vào trong quần áo lộn xộn. Nữ tử xinh đẹp thở dốc một hơi, ngón tay vuốt ve trên cánh môi hồng nhuận phơn phớt.

“Ừm.

“Cô gái ngoan ngoãn mở môi son, ngậm điểm tâm vào trong miệng, hàm răng khê cắn, ném thử một phen, sau đó cắn nhẹ tâm, ngửa đầu nhìn về phía hắn.

Trong đôi mắt sáng ngời của nàng, tràn đầy cười khanh khách, lông mi cong cong, trong mắt như ẩn một vũng nước xuân, kiều mị không nói nên lời, nhu tình không hết, đủ để biến bách đoán sắt thành vòng tay mềm mại.

Nam tử trong lòng rung động, hiểu ý ôm chặt vòng eo mềm mại của nàng, hôn một cái vào điểm tâm, đầu lưỡi lại thuận thế đẩy điểm tâm về phía trước, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn

của nữ tử, môi môi đỏ mọng cùng môi anh đào nóng bỏng của nàng hôn nhau.

“Oa...” Cô gái nhiệt tình bám lấy cổ hắn, lại đẩy điếm tâm ra khỏi môi, đầu lưỡi hồng nhuận cùng đầu lưỡi của ái lang quấn lấy điếm tâm ngọt ngào, khiến cho điếm tâm hơi có vẻ cứng rắn quấn quanh đầu lưỡi hai người hôn một cái, dần dần biến thành nước kẹo, bị hai người thân mật ăn vào.

Bàn tay to lớn của nam tử chẳng biết từ lúc nào đã thuận thực thò vào trong yếm Kim Phượng Hoàng của nàng, vừa đúng lúc chậm rãi vuốt ve, vò sữa sữa sữa nữ tử thành từng hình dáng.

Dục dục dục kéo dài tinh tế, chậm rãi kích thích đôi tình lữ này, khơi dậy dục vọng càng lớn hơn của hai người.

Dần dần, tiếng rên rỉ của nữ tử càng lúc càng lớn, váy cung lông hoa lệ bị lột tới giữa eo liễu, lộ ra bờ vai tròn trịa trắng như tuyết, cùng nam nhân kia vuốt ve nhiều lần, anh đào cứng rắn mềm mại.

“Tiêu Viễn “Cô gái rên rỉ mềm mại, hai chân ma sát, mời gọi ái lang, được rồi.

Hơi thở nam tử trở nên dồn dập, đang muốn ôm lấy nàng, cởi bỏ hết thấy quần áo của nữ tử bên dưới.

Chỉ tiếc là...” khầu trừ.

“Ngoài cửa truyền đến âm thanh, thức dậy ăn trưa nguyên cả nửa canh giờ mới nâng thương lên được một canh giờ.

“Công chúa.

“Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của thị nữ.”
Thượng thư bộ hộ cầu kiến Kinh Triệu doãn, muốn báo cáo một vài vấn đề chi nhánh gần nhất cho ngài.

“Cái này...” Nam tử vẻ mặt buồn bực đương nhiên chính là Tiêu Viễn, nữ tử chính là Cửu Công chúa Hiên Viên Minh Châu, cũng là Nữ hoàng cuối cùng, đương kim Thái tử.

“Phụt.

“Cửu công chúa cười cười dùng vuốt cằm của hắn một chút, sáng giọng nói: “Cái vẻ mặt đó của ngươi là gì? Sau này cũng

không phải là không có thời gian.

“Tiêu Viễn tiếc nuối nói: “Hôm nay mới có thời gian nhàn rồi hiếm có, ngày mai ta lại phải bận rộn, lại phải duy trì liên tục rất nhiều ngày... Đúng rồi, những chuyện của Hình bộ ta thật sự không muốn quản, muốn không rõ ràng người nói cho Tổng đại nhân kia biết., Bỏ qua chuyện ta đi Hình bộ?” Nghe hấn nói không rảnh, khuôn mặt xinh đẹp của Hiên Viên Minh Châu không lộ ra vẻ quá thất vọng, từ trên người hấn đi xuống, sửa sang lại bộ thái tử thái phục màu vàng sáng của mình, dây yếm tháo ra, buộc hấn ở phía sau.

Hấn nói: “Cuối cùng ta là đại bộ đầu, người sao còn ngây thơ như vậy? Người cho rằng bộ đầu là bắt người sao? Trên thực tế, dẫn theo một đám bộ khoái lớn đi bắt người, so với tự mình ra tay thì mạnh hơn nhiều, muốn dẫn một nhóm lớn bộ khoái... ừm, người biết phải làm sao không?” Tiêu Viễn nhìn nàng chăm chăm, mãi đến khi đôi nhũ tuyết trắng kia biến mất mới tiếc nuối mở miệng: “Biết là biết, nhưng mà.....

“Công chúa dùng một ngón tay che lấy môi hấn, khẽ cười nói: “Không được oán giận, mỗi ngày ta xử lý nhiều tấu chương như vậy cũng không có oán hận, người phàn nàn cái gì? Tương lai nếu người trở thành thượng thư Hình bộ, mới thật sự giúp được ta... Còn nữa, không được quên tu luyện.

“Bản lĩnh để yên lập mệnh, đương nhiên ta phải nhớ kỹ từng giây từng phút.

“Cửu công chúa giúp hấn sửa sang lại quần áo. Cuối cùng Tiêu Viễn mới hôn một cái.

Một lát sau, nàng mới cáo từ rời đi.

Sau khi ra khỏi cửa, Tiêu Viễn khẽ gật đầu với thị nữ bên ngoài. Đôi mắt ẩn chứa thần sắc khó hiểu của nàng liếc nhau, đợi nàng lại cúi đầu, Tiêu Viễn mới lách người rời đi.

“Kỳ quái, ánh mắt Bích Hà nhìn ta, sao lại có chút quái dị... Chẳng lẽ là vì ta thường xuyên đến phủ công chúa, khiến nàng bất mãn? Cũng không đúng, gần đây ta đều bận rộn, số lần đến phủ công chúa đã ít đi rất nhiều.

“Tiêu Viễn nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ nữa, cứ thế bước nhanh rời khỏi phủ công chúa, trên đường đi thông suốt, không ai dám hỏi đến vị hôn phu cuối cùng của nữ hoàng hấn.

Bích Hà quay đầu lại, sau khi nhìn thoáng qua thân ảnh Tiêu Viễn biến mất ở góc khuất, mới tiến vào thư phòng công chúa, đóng cửa lại.

“Đóng cửa làm gì? Để bọn họ tới đây.

“Hiên Viên Minh Châu khinh thường cái loại làm việc này, người đến thì gặp, chỉ cần là có chuyện quan trọng, đều có thể cầu thấy nàng, chứ không phải làm cái gì mà lạnh lẽo, gõ một cái rồi gặp lại bọn họ.

“Công chúa.

“Bích Hà nhin cười, nhỏ giọng mở miệng nói: “Đêm nay ngài muốn đi tắm trong phòng tắm tắm rửa sao? Ta để các nàng Xuân Hoa chuẩn bị sớm.

“Tiêu Viễn đến rồi lại đi, công chúa khẳng định tích góp được rất nhiều... Cái loại ý nghĩ này, buổi tối đi tắm phòng một chút, là chuyện tốt.

Huống hồ, công chúa xử lý tấu chương các nơi mệt mỏi như vậy, còn muốn gặp mặt cùng những đại thần kia, thì càng mệt mỏi, ban đêm cần thả lỏng thật tốt mới được.

Mắt Hiên Viên Minh Châu rủ xuống, vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ đến tắm phòng, trong cơ thể đột nhiên tuôn ra một cỗ khô nóng, tình cảm thân thiết với Tiêu Viễn trước đó của nàng ta còn rút đi, tình dục đan vào cùng một chỗ, khiến lời cự tuyệt đến bên miệng của nàng ta, biến thành một chữ ngắn gọn:

“Được.

“Âm thanh vừa dứt, trên mặt Hiên Viên Minh Châu đã được nhuộm một vòng ánh đỏ, cực kỳ kiều diễm, vô cùng đẹp mắt.

Bích Hà khẽ cười một tiếng: “Đúng vậy, công chúa, bây giờ ta đi an bài một chút... Chuẩn bị đun nóng, phơi qua khăn tắm của ánh mặt trời, cánh hoa tắm rửa còn có...” Còn có cái gì... Còn có cái gì nữa? Là dùng để lau thân thể, tinh túy trăm hoa? Hay là... nam nhân nào? Hay là nữ nhân?” Từ nha đầu.

“Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu kiều mị lườm nàng một cái, Bích Hà che miệng cười trộm, tiến lên thu thập tất trên bàn, lại giúp công chúa sửa sang lại y phục kỹ càng, bổ sung son cho công chúa, lau sạch vết nước trên ghế, sau đó mới rời khỏi nơi này.

Nàng làm tương đối cẩn thận, công chúa không cần lo lắng sẽ bị phát hiện.

Sau khi bước ra khỏi phủ công chúa, Tiêu Viễn quay đầu lại nhìn thoáng qua mười tám trọng phủ công chúa của cung môn, đạo đạo tường cao không ngăn được bước chân của y, giống như lòng dạ công chúa mở rộng với y.

“Lần này lại phải bận rộn mấy ngày, công chúa, chờ ta.

“Tiêu Viễn âm thầm nói một câu, xoay người rời khỏi nơi này.

Đi chưa được bao xa, Tiêu Viễn đã nghe được một thanh âm the thé.

“Tiêu công tử, xin dừng bước.

“Ngươi là?” Tiêu Viễn nhìn về phía người tới, dáng vẻ tươi cười chân thành, chừng năm mươi tuổi, xương cốt rộng thùng thình, trên mặt lại bôi bột trắng, lộ ra vẻ rất kỳ quái.

“Ta phụng mệnh phu nhân đến đây mời Tiêu công tử đến kể lại, mong Tiêu công tử đừng chối từ.

“Phu nhân?” Tiêu Viễn trong lòng rung mình, đoán được thân phận của đối phương, mặt không đổi sắc, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Tiếp tục dẫn đường.

“Đi thì đi, mặc kệ đối phương nói gì, hấn bỏ mặc là được rồi.

“Tiêu công tử, mời...”... màn đêm bao phủ phủ phủ công chúa rộng lớn, người trong phủ đều biết, công chúa tuy đã là thái tử trữ quân, cuối cùng là Nữ hoàng, nhưng dù sao cũng đã kết thành thân, buổi tối bình thường sẽ không ra ngoài, cũng sẽ không gặp người ngoài.

Cho nên đến buổi tối, trong phủ công chúa liền tiến vào trạng thái yên tĩnh, thị nữ nha hoàn, binh sĩ hộ vệ, bà bà bà, tất cả

đều nói chuyện cẩn thận từng li từng tí, cũng không có người đi lại khắp nơi, càng sẽ không tiến vào hậu hoa viên.

“Bích Hà, bây giờ là giờ nào rồi?” Bây giờ lên làm thái tử, trong cung điện cần chính điện đổi tên, Hiên Viên Minh Châu buông bút, hợp tấu chương, hỏi thăm bích hà ngồi dưới giá sách cách đó không xa đọc sách.

Tuy là nơi xử lý chính vụ, gặp đại thần, nhưng Hiên Viên Minh Châu ưa thích hoàn cảnh thư phòng, cho nên trong Cần chính điện cũng đặt mấy cái giá sách, lúc gặp mặt các đại thần, cùng loại thư phòng cũng có thể kéo gần quan hệ với họ... Chỉ có người thân cận nhất, mới được phép vào thư phòng Hoàng đế nói chuyện.

Bích Hà là người duy nhất có thể chờ nàng trong phòng lúc xử lý chính vụ, Tiêu Viễn có thể. Chỉ có điều Hiên Viên Minh Châu lo lắng gã vô tình nói ra một ít cơ mật, cho nên mỗi lần chuyện bắt đầu xử lý đều đuổi gã ra ngoài.

Chỉ có Bích Hà có thể ở bên cạnh nàng, địa vị Bích Hà đã tương tự như nữ quan, chẳng qua cuối cùng có chức quan, cũng mặc kệ sự vụ cụ thể, chỉ phụ trách truyền đạt mệnh lệnh của công chúa.

“Công chúa, vừa mới vào đêm.

“Bích Hà không đứng lên, nhìn Cửu Công chúa cười nói: “Bây giờ nếu như quay về hậu viện, những nữ công chúa nhìn chăm chăm vào chúng quan lại hô to gọi nhỏ.

“Hiên Viên Minh Châu không khỏi mỉm cười, cười mắng: “Cái gì mà hô to gọi nhỏ, các nàng đều là nghiêm chỉnh tấu chương, lại vẻ mặt nghiêm túc trực tiếp dâng trước mặt ta, cũng không có kêu to như người.

“Công chúa oan uổng, sao Bích Hà lại hô to gọi nhỏ như vậy?” Bích Hà đứng lên, muốn đặt cuốn sách sang một bên, công chúa lại đứng bên cạnh nàng.

Đưa ngón tay chỉ chỉ quyển sách, bích hà liền cầm lên, đưa qua.

“Người đọc sách gì vậy?” Hiên Viên Minh Châu cười mở ra đọc, thấy bên trong đầy tình yêu yêu, lại cười ra tiếng: “Hóa ra là những văn nhân không thi đỗ tiến sĩ tú tài viết chữ a, cũng chỉ có bọn họ mới rảnh rỗi. À, không đúng, tên là... hai nam tử?” Hiên Viên Minh Châu kinh ngạc nhìn thị nữ của mình, cô ấy cũng không biết nha đầu kia yêu kiều tuấn tú như vậy.

“Công chúa, công chúa đã xử lý xong tấu chương chưa?” Bích Hà không trả lời ngay mà đi vòng ra sau ghế, đưa tay xoa bóp cho nàng ta: “Có muốn ta mát xa cho công chúa không? Tiễn thời gian.

“Ừ... cũng được, mấy tấu chương này không làm khó được ta, ta không lè mề như mẫu thân.

“Ngồi trên ghế rộng, tùy ý nhìn tiểu thuyết Long Dương này, Hiên Viên Minh Châu ngữ điệu lười biếng, làm Thái tử hơn tháng, cũng để cho nàng nói đến mẫu thân, càng thêm thông dong.

Mẹ nàng vẫn còn ở trong kinh thành, chỉ có điều không hề gặp mặt đại thần, tấu chương một nửa đưa cho Tể tướng và nội các bàn xử lý, một nửa khác đưa tới cho nàng.

Trên thực tế, mẫu thân nàng bốn trăm năm trước đột phá Đạo Vận Cảnh, sau đó cũng không còn tự mình đi hỏi chính sự nữa, toàn bộ đều giao cho Tể Tướng và nội các, chỉ có chuyện trọng yếu mới có thể mệnh Tể Tướng và mấy vị Đại Học Sĩ vào cung thương vấn nàng.

Có Cửu Châu trấn thủ kinh thành, cộng thêm thực lực cường đại của mẫu thân, chỉ cần tứ đại tông môn và Ma môn không gây sự, Cửu Châu đại địa không có chút uy hiếp đáng nói nào.

Bất quá, Hiên Viên Minh Châu cũng không phải là mẫu thân lười biếng, mỗi ngày ít nhất cũng sẽ bỏ nửa thời gian vào những việc làm tạp nham này.

“Công chúa, có đẹp không?” Bích Hà vừa xoa bóp cho Cửu công chúa, ngón tay Bạch Tịnh đang xoa bóp vai công chúa, vừa cười hì hì hỏi.

“Văn bút quá kém, tình cảm cũng không giải thích được, một chương lớn dùng để viết... Sự việc tinh tế rườm rà như vậy, sợ

là không phải do nữ tử làm?” Hiên Viên Minh Châu lật xem trang bìa nhìn thoáng qua, tên là Hoa Quân Tử.

Bất quá, quân tử là giả, ngược lại là hoa thật.

“Sao người lại nhìn thấy cái này?” Hì hì, đẹp nha, tiểu thuyết này à, các tiểu thư kinh thành tranh nhau xem trước... Ta ra ngoài đi một chuyến, ít nhất cũng nghe được năm nữ nhân đang thảo luận xôn xao.

Hai nam nhân này à, một là phong lưu phóng khoáng, một là thiếu niên bệnh tật yếu ớt, bọn họ...” Hiên Viên Minh Châu vẫn đang hứng thú nói, không có hứng thú với những thứ này, đôi mắt híp lại, tùy ý lật xem một ít đoạn, dừng lại trên trang sách của Long Dương.

hôn, khí tức nam tính giao nhau, tiểu yêu tinh, vuốt ve cổ, cởi quần áo, vuốt ve thân thể... A, Long Dương dễ viết giống như nữ nhân hay nam nhân, có thể thấy hoa quân tử này cũng chỉ là lý luận suông.

“Tiểu yêu tinh câu người, ta đến rồi!” Hoa tà dương bá đạo gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt của thiếu niên trong ngực, tại thời điểm hấn thích loạn tình, chống đỡ Cúc Đạo của hắn, dùng sức một chút.

“Cúc Đạo... Hiên Viên Minh Châu hai má nổi lên một tia đỏ ửng, hai chân mất tự nhiên kẹp chặt lại, trong lòng không yên tĩnh, cho dù là tiểu thuyết nam phong nhìn không thích, cũng có thể gợi lên dục vọng của nàng.

Cô nhìn xuống dưới.

“Đồ vật nóng bỏng xuyên thấu thật sâu... Cúc Đạo... Vô cùng hẹp hòi, kẹp chặt dương vật cực đại dương tà dương vào trong đó, hai người đồng thời rên rỉ, ngã vào trên giường mềm mại...”... Cúc đạo kia xiết chặt co rút lại, phảng phất muốn hút hoa tà dương vào sau lưng, không được phép hấn rời nửa bước, so với hoa tà dương bá đạo hơn....”

“Thân thể Hiên Viên Minh Châu run lên một cái, không chú ý tới sự khác biệt nam nữ trong đó, cơn gió nam tính này, nam nhân kia phảng phất như... Thật giống như, có người cũng dùng sự vật nóng rực chống vào mộng nàng, dùng cái gì đó

cực nóng áp chế phía sau nàng, khiến cho nàng không thể không khấn trương co rút cặp mông kiều mị, kháng cự sự vật nóng bỏng kia mà gắng gượng.

“Công chúa...” Bích Hà công chúa vô cùng quen thuộc sao có thể không nhìn ra? Nàng dịu dàng hô, hai tay chậm rãi hạ xuống, vuốt ve quần áo quý giá màu vàng sáng rực của Công chúa, một đôi ngực đầy đặn mềm mại.

Cách mấy tầng quần áo, chậm rãi xoa nắn. Nếu công chúa cự tuyệt, nàng lập tức sẽ buông ra, lè lưỡi một cái để qua ải.

Nhưng nếu công chúa không cự tuyệt, Bích Hà sẽ chậm rãi tăng thêm bàn tay và lực đạo lên ngón tay, chậm rãi kích thích thân thể công chúa, để nàng hưởng thụ tư vị dịu dàng vuốt ve.

Đôi má công chúa ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời, theo ngón tay nàng trấn an, phát ra một tiếng rên rỉ động lòng người.

Bích Hà hiểu rõ, hai tay lớn mật đặt trước ngực công chúa, đầu ngón tay thoáng tìm, liền tìm được hai hạt nhũ châu trên bộ ngực mềm mại của công chúa, dùng ngón trỏ cùng ngón cái vân vê, chậm rãi xoa bóp.

Làm cho Bích Hà kinh ngạc chính là, sữa công chúa vừa mới được nàng kích thích, hai hạt sữa liền nhanh chóng biến lớn, cách áo lót và quần áo đều có thể cảm nhận được sữa công chúa trở nên cứng rắn, ở trên sữa sữa sữa tròn trịa chống lên, hình thành hai cái lồi lên rất rõ ràng.

Càng làm cho Bích Hà kinh ngạc chính là, công chúa ngẩng đầu lên, miệng khẽ mở, phát ra từng tiếng rên rỉ tinh tế, thờ dốc, dùng ánh mắt mê ly nhìn nàng.

Có rất nhiều lần Hư Hoàng giả Phượng hoan vui với Cửu công chúa, Bích Hà sao lại không rõ ý của nàng chứ?”

“Bích Bích...”

Nàng nằm sấp xuống, hôn sai chỗ sau lưng ghé cùng công chúa, ngay khi cánh môi hai người khép lại, công chúa liền không kịp chờ đợi rên rỉ run rẩy, đôi môi hồng nhuận phơn phớt cọ xát mấy phen, rất nhanh thè cái lưỡi ra, chui vào trong

cái miệng nhỏ nhắn của nàng, câu lấy đầu lưỡi nàng, cùng nàng hôn nhau nóng bỏng.

Nếu không phải biết rõ quan hệ chủ tớ của các nàng, người ngoài nhìn thấy các nàng nhiệt tình nói chuyện, tất nhiên sẽ cho rằng các nàng là tỷ muội Kim Lan, kết làm bạn tri kỷ.

Hồi lâu, nụ hôn của hai người mới chia lìa, sắc mặt Bích Hà đỏ bừng, mở miệng thấp giọng gọi công chúa nhưng lại bị công chúa kéo về phía trước, Bích Hà bị ép phải ngồi trên người công chúa, cùng với công chúa vóc người cao gầy bình thường, mộng kiều diễm đặt trên bàn chân của công chúa, Bích Hà càng thêm ngượng ngùng.

Công chúa của ngày hôm nay, tình cảm vô cùng đặc biệt.

“Công chúa, người... Ừm.

“Gánh eo nhỏ được Hiên Viên Minh Châu ôm lấy, thở dốc còn dừng lại, lại bị nàng hôn lại, đầu lưỡi hai người tự nhiên quấn lấy nhau, lưỡi mềm mại quấn quanh nhiều lần, liếm láp nuốt mùi vị trong môi đỏ đối phương.

Thân thể mềm mại của Bích Hà ngồi trong kiệu công chúa, tách đôi chân ra, dưới sự săn sóc của hai người, phảng phất cảm nhận được nụ hôn nóng rực, khiến cho các nàng bắt đầu nhẹ nhàng mài giũa thân thể, hai cổ thân thể mềm mại mềm mại như hai con rắn mỹ nữ xinh đẹp quấn quanh cùng một chỗ vận vẹo.

“Công chúa...” Đôi môi đỏ mọng khẽ tách ra, sợi tơ liên kết, Bích Hà mới thuyên mấy hơi, lại lần nữa bị Hiên Viên Minh Châu hôn mê, eo nhỏ cũng bị nàng ôm thật chặt.

Công chúa và thị nữ, hai người thân mật hôn nhau, tình dục thị nữ bị câu dẫn, run rẩy, chủ động vươn ra cánh tay ngọc dài nhỏ, cũng ôm lấy eo nhỏ của công chúa, nhắm mắt lại, say mê hôn nhau cùng công chúa, đầu lưỡi lần lượt liếm láp trên môi công chúa, lần lượt thò vào trong miệng thơm mềm của công chúa, ngậm lấy đầu lưỡi thơm của công chúa, quấn lấy nàng không ngớt.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng ngáy lay động khi thân thể mềm mại, khiến trong phòng tràn đầy khí tức ngọt ngào trăm

hoa nở rộ.

Một lúc lâu sau, công chúa và thị nữ mới ngừng hôn nhau.

Hai người mở mắt ra, dùng ánh mắt mê ly ướt át, thấy được khát vọng và tình ý của đối phương.

“Bích Hà, thu thập, chúng ta trở về hậu viện.

“Hiên Viên Minh Châu lại hôn môi nàng một cái, sau đó buông ra eo thon của nàng, phân phó.

“Được.

“Bích Hà rất nhanh khôi phục lại, chịu đựng ướt át của hạ thể, đứng lên sửa sang lại y phục của mình, cũng giúp công chúa sửa sang lại quần áo hơi lộn xộn trên người nàng, liếc mắt nhìn trong phòng, xác nhận không có dị thường, sau đó hô nữ quan tới, đưa tấu chương ra ngoài.

“Sự vụ hôm nay dừng ở đây, buổi tối công chúa không khách, phải về hậu viện tu luyện một phen. Chuyện quan trọng hơn nữa, cũng phải qua bẩm báo mới có thể chuyển đạt, hiểu chưa?” Trước mặt nữ quan, Bích Hà lại không khách khí chút nào giáo huấn đối phương, chộc cho Hiên Viên Minh Châu trừng mắt liếc nàng một cái, để nàng đừng chó cạy người, chộc người chán ghét.

“Bích Hà công chúa hơi có chút ủy khuất.” Ta chỉ lo buổi tối còn có người quấy rầy ngài, vẫn giống như trước, hạt vừng lớn chuyện cũng xằng bậy bẩm báo.

Nói chung, người nhớ là được rồi, chuyện lớn hơn nữa cũng không có công chúa nghỉ ngơi, càng không có đột phá tu vi công chúa quan trọng!” “Vâng, hạ quan hiểu được.

“Nữ quan mang theo thuộc hạ, ôm một đồng tấu chương xử lý tốt, cung kính trả lời.

Hiện nay, Cử công chúa là người cần chịu khó hơn so với Nữ hoàng bề hạ rất nhiều, ngay cả những nữ Ngôn quan kia cũng không thể đưa ra tật xấu của công chúa.

“Biết rõ là tốt rồi, các người đi đi, trưa ngày mai lại đến.

“Bích Hà lúc này mới hài lòng, sau khi trách mắng các nàng, dẫn công chúa đi về phía hậu viện.

Dưới màn đêm, phủ công chúa tô điểm chút ánh đèn, u ám mà trang nghiêm, có mấy lần Bích Hà muốn tìm công chúa tìm chút chủ đề, mỗi lần nhìn qua, lại phát hiện vừa mới hôn nhau với công chúa, gương mặt kiều diễm xinh đẹp kia lại phảng phất có tâm sự gì đó, không nói một lời đi theo nàng.

Chẳng lẽ công chúa... hồ thẹn? Nghĩ đến chuyện phát sinh tiếp theo, Bích Hà thâm suy đoán, trong đầu lại không ngừng mơ màng: Công chúa sắp cởi quần áo xuống, lại để lộ thân thể thiên kim tôn quý của mình trước mặt nàng, quần quanh hôn nàng trong phòng tắm, triền miên nóng bỏng, lại cùng Dương... Thất kia.

“Bích Hà. “

“Hà? Cái gì?” Tới rồi, ngươi nghĩ lung tung gì thế.

“Hiên Viên Minh Châu giơ tay lên, búng một cái lên ót nàng, dẫn đầu đi lên bậc thang, đi tới trước cửa cung điện của tắm phòng.

Bích Hà le lưỡi, vội vàng bước nhanh về phía trước, đặt tay lên cửa phòng tắm, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn chung quanh một chút.

“Mở... Đi thôi, xung quanh không có ai.

“Hiên Viên Minh Châu nhẹ giọng nói, một cổ khô nóng quét qua toàn thân nàng, khiến cho thanh âm nói chuyện của nàng cũng run rẩy theo.

“Vâng, công chúa.

“Bích Hà chậm rãi mở cửa phòng tắm ra, để lộ phòng tắm đầy sương mù trước mặt các nàng, hô hấp của Bích Hà thoáng cái đã dồn dập hơn rất nhiều.

Nơi sâu nhất trong nội viện phủ công chúa tuyệt không dễ dàng tiến vào, trong một góc khuất vắng vẻ của hoa viên phía sau tắm điện công chúa, một cảnh tượng bí ẩn phát sinh: Một đại hán da thịt cổ đồng vóc người cao chín thước, khôi ngô nhưng không mất đi sự tinh tráng, đang ngồi trên một chiếc

ghế tròn của Cửu công chúa trong phòng tắm tôn quý, cả người trần trụi, để lộ ra từng khối cơ bắp ngăm đen.

Phân bụng đại hán rắn chắc mạnh mẽ, hai tay và bắp đùi giống như rễ cây già, ngăm đen tỏa sáng, nhưng lại tràn ngập lực đạo mạnh mẽ., Liếc mắt một cái là có thể cảm giác được thời điểm hấn phát lực va chạm, sẽ là kinh người cỡ nào! Nhưng càng kinh người hơn chính là, đại hán trên người cùng bên người vây quanh bốn vị nữ tử kiều mị như hoa như ngọc, cả một đám đều giống như hấn trần truồng, không hề cố kỵ đem thân thể mềm mại thướt tha của chính mình bày ra trước mặt đại hán.

Thậm chí có một nữ tử dung mạo xinh đẹp còn mười phần mị ý áp sát sau lưng đại hán, dùng sữa mềm cùng thân thể mềm mại của mình, ma sát lưng tráng kiện của đại hán, khắp khuôn mặt tràn đầy xuân ý.

Mà nữ tử còn lại thì cười duyên, đem bàn tay trắng nõn đưa đến giữa hông đại hán, xoa xoa cái dương vật mềm mại của hán, vũ mị trên mặt lộ ra vẻ cười đùa, giống như đang đùa giỡn cái gì đó chơi đùa.

Một màn hoang dâm như thế lại phát sinh trong phòng tắm tôn quý nhất của hoàng thất Cửu Châu Quân công chúa, càng có vẻ lực trùng kích mười phần.

“Đều đang làm gì? Không thấy công chúa tới sao?” Bích Hà khẽ quát một tiếng, trong ánh mắt mang theo ý cười, cũng không trách cứ các nàng cùng đại hán kia.

“Công chúa.

“Bốn vị thị nữ ngừng chơi đùa, cười hì hì đứng lên, toát ra mồ hôi lạnh trên thân thể mềm mại, làm cho các nàng nhìn nhu quang tỏa sáng, tràn đầy xuân tình mị ý.

Còn chưa tiến vào phòng tắm, cái loại khí tức xa xỉ hoang dâm đó đã làm cho tâm thần người ta chập chờn, khô nóng càng khó chịu.

Hiên Viên Minh Châu bước vào trong phòng tắm, sau đó Bích Hà đóng cửa lại, khéo môi mỉm cười.

“... Công chúa.

“Từ khi Hiên Viên Minh Châu xuất hiện, ánh mắt đại hán liền từ mặt sau khi rời khỏi người nàng, phản ứng chậm nửa nhịp, cho tới bây giờ mới chậm rãi đứng lên, cung kính hành lễ:
“Dương Thất ra mắt công chúa!” Có thể tiến vào Hiên Viên Minh Châu tắm, mà lại trần truồng, còn có thể hưởng thụ được bốn thị nữ kiều mị hầu hạ, chỉ có Dương Thất là vì tâm lý ỉn bệnh mà không thể không dựa vào nàng trị liệu.

Theo hắn đứng lên, sợi dương vật vốn mềm oặt nằm dưới háng của hắn, cũng chậm rãi ngẩng đầu, ngẩng đầu đứng thẳng, lộ ra hình dạng uốn lượn dữ tợn uy vũ.

“Phốc phốc.

“Nhìn thoáng qua cây gậy thịt ngẩng đầu của hắn, thị nữ Hạ Hoa che miệng nhõng nhẽo cười rộ lên: “Dương Thất ngươi không phải cố ý hay sao? Bốn tỷ muội chúng ta làm cho ngươi lâu như vậy, ngươi lại không nói một câu, hiện tại công chúa vừa mới lộ diện, ngươi lập tức hưng phấn lên sao?” Dương Thất, ngươi thật to gan lớn mật...” Thu Hoa kiều mi cười mắng., Nam nhân này chỉ có ở trước mặt công chúa mới có thể làm thịt cứng rắn, rõ ràng là muốn dùng món đồ chơi khúc khuỷu này để xâm phạm công chúa tôn quý nha! Không phải lớn mật là cái gì chứ? “Công chúa, Dương Thất... đáng chết!” Dương Thất xấu hổ không chịu nổi, khuôn mặt ngăm đen đỏ lên, rất là lúng túng.

Nhưng khi Hiên Viên Minh Châu thông dong, vẻ mặt bình tĩnh, bước từng bước một ra khỏi phòng tắm, tới trước mặt hắn, cây gậy thịt dưới khố của Dương Thất không nhịn được mà cứng cáp, cứng rắn đến cực hạn, nửa cái đầu rùa từ trong chiếc đĩa hiển lộ ra ngoài, nhô ra từng giọt nước trong suốt, phảng phất như thềm nhỏ dải với công chúa ba thước vậy.

“Hừ.

“Hiên Viên Minh Châu phát ra một tiếng hừ nhẹ, ánh mắt rủ xuống, rơi vào cây gậy thịt hình thù kỳ quái này của Dương Thất.

Giống như màu da Dương Thất, gậy thịt này ngăm đen tỏa sáng, lại không để lộ ra dơ bẩn, ngược lại uy mãnh mười phần,

hai mươi công tách ra chiều dài, từ ba phần ngựa lên trên, cùng một loại với đầu thuyền, lại phẳng phất ngẩng đầu ưỡn ngực, di thường uy vũ hùng tráng, lực đạo mười phần.

Chịu đựng thân thể khô nóng càng ngày càng khó chịu, Hiên Viên Minh Châu mở miệng hỏi: “Vẫn như cũ sao?” Đúng vậy, công chúa.

“Tính cách có chút văn tĩnh Đông Thảo nhỏ giọng hỏi đáp: “Mới vừa rồi, còn mấy ngày nữa, bất luận chúng ta làm thế nào với hắn, hắn đều không bắn ra, ngay cả cứng rắn cũng rất khó.

“Dương Thất cúi đầu, lúng túng nói: “Công chúa, không thì thôi, liền...” Một đại hán lại lộ ra bộ dáng nhát gan như vậy, thực sự ngạc nhiên quý hiếm.

Có lẽ chỉ có ở trước mặt người mình thích mới có thể hèn mọn như vậy.

Nhưng hắn ta chỉ là một tử sĩ.

“Chỉ là cái gì?” Hiên Viên Minh Châu nhận nhặt hỏi, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ cho rằng nàng tức giận, nhưng Bích Hà lại biết, công chúa... chỉ là đang xác nhận.

Xác nhận cái gì? Bích Hà chuyển ánh mắt, rơi xuống người đại hán, là xác nhận tâm ý của hắn sao?” liền... buông tha đi.

“Dương Thất được giải thoát rồi, “Sau này có thể ở bên cạnh công chúa, Dương Thất đã thỏa mãn, không cần công chúa hao tâm tổn trí, Dương Thất trong lòng có chút bất an.

“Mấy vị thị nữ liếc mắt nhìn nhau, Dương Thất này thật đúng là vừa hèn mọn vừa thâm tình, biết rõ cùng công chúa không có khả năng, lại còn bướng bỉnh như vậy.

“Ha ha hừ.

“Hiên Viên Minh Châu khẽ hừ một tiếng mang ý vị khó hiểu, khuôn mặt xinh đẹp không biểu lộ chút cảm xúc nào, hai tay mở ra.

Động tác này Bích Hà đã hiểu, tiến đến cởi váy cung màu vàng cho công chúa, cởi thắt lưng buộc buộc, cởi bỏ thái tử

thường phục của nàng, dùng hai tay vén áo yếm Kim Phượng Hoàng của công chúa, đem đôi sữa sữa sữa trắng nõn mịn màng của công chúa, lộ ra trước mặt một nam nhân khác của Tiêu Viễn.

Giữa trưa vừa mới được ái lang vuốt ve sữa tiêu, hôm nay lại lộ ra dưới ánh mắt của một nam nhân khác, thịt ngà sữa trắng nõn, sữa sữa châu màu hồng phấn, xương quai mỏng manh mềm mại, cùng với eo nhỏ mềm mại...

Bích Hà cởi quần lót công chúa ra. Lúc nàng ngẩng chân ngọc lên, giữa chân tam giác có một vết nứt thâm ướt mật yêu.

“Công... Chủ...”

“Dương Thất không khống chế được ánh mắt của mình, thâm tình nóng bỏng nhìn vào vết nứt giữa chân tiểu công chúa mang theo sương mù thâm vào màu hồng nhạt. Nơi đó, là chỗ mà tiểu công chúa bí mật nhất, xấu hổ nhất, là nơi mẫn cảm nhất, là nơi mà tiểu công chúa dùng để nghênh đón Lang Tiêu Viễn, nhưng giờ phút này lại bị hắn nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Thân thể mềm mại trần trụi của công chúa hoàn toàn bại lộ trước mặt hắn! Chân ngọc thon dài thẳng tắp, giữa chân rất ít lông âm lãnh đến mức cơ hồ nhìn không thấy, âm khàn khẽ trổng, tiếp theo một vết nứt màu hồng nhạt, trái phải âm u công chúa là cặp mông cao vút trắng nõn, lại lên trên, vòng eo mảnh khảnh, cùng với cực u trắng như tuyết.

Cuối cùng, Dương Thất ánh mắt dừng ở khuôn mặt xinh đẹp dè nén xuân tình kia, cùng nàng nhìn nhau.

Cây gậy thịt uồn lượn như chuối tiêu của Dương Thất Tiêu, cứng cáp tới cực hạn.

“Bản công chúa đẹp không?” Hiên Viên Minh Châu khẽ mở môi son, phun ra một thanh âm mười phần quyến rũ hấp dẫn.

“... Đẹp.

“Dương Thất dùng âm thanh khô khốc đáp lại, công chúa như thế nào lại không đẹp đây? Quần áo, cởi quần áo cũng đẹp, bình thường lúc đẹp, khi giao hảo với thị nữ cũng đẹp như vậy.

“Chỉ lưu lại bên cạnh ta? Chẳng lẽ người không muốn?” Lời này từ Hiên Viên Minh Châu thốt ra, trong phút chốc tầng bầu không khí mập mờ của tấm phòng lên tới cực hạn.

Muốn cái gì? Muốn đâm vào? Muốn lấy được cái gì? Nghĩ được cái mong muốn? Dương Thất hồng dưới gậy thịt kích động liên tục nhảy lên, nhưng rất nhanh lại đè nén xuống, thấp giọng nói: “Công chúa bảo Dương Thất làm cái gì, Dương Thất liền làm cái gì, không oán hận gì cả.

“Lời nói rất bình tĩnh, nghe không hiểu chút oán khí nào.

Mấy vị thị nữ và bích hà đều cười trộm nhìn một màn trước mắt, các nàng không rõ rốt cuộc công chúa có ý gì, nhưng Dương Thất phản ứng quả thực rất buồn cười.

Công chúa không muốn, nhưng các nàng không tin, chỉ có điều Dương Thất lại không dám, giữa hai người mười phần kỳ quái.

“A.

“Hiên Viên Minh Châu lần nữa nhẹ giọng cười một tiếng, hai con ngươi hơi say, toát ra vẻ lười biếng, ngọc thủ chậm rãi nâng lên, dưới ánh mắt giật mình của Dương Thất, rơi vào trên cây gậy thịt nóng bỏng kia của gã.

“Công chúa!” Cây gậy thịt bị tiểu công chúa nắm chặt, Dương Thất run lên một cái, bàn tay mềm mại mang theo ý lạnh lạnh của công chúa, nắm lấy gậy thịt của hắn, lòng bàn tay mềm mại bóng loáng dán sát vào thân gậy của hắn, năm ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn khéo léo quấn quanh người hắn.

Bàn tay nhỏ bé của công chúa, mang đến cho hắn khoái cảm khó có thể tưởng tượng.

Hô hấp mấy người Bích Hà phảng phất đều đình trệ, năm đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt Dương Thất Nhục Bổng của công chúa.

Các nàng đang chờ đợi, các nàng cũng không gấp gáp, các nàng đều biết công chúa thích kích thích thông thả dài dòng, quá thô bạo, công chúa không thích, càng chậm, công chúa càng thích, mặc dù công chúa và các nàng đang vuốt ve nhau,

quần lấy dục hỏa thiêu thân, thở dốc không ngừng, công chúa cũng nói ra nhanh một chút, dùng sức nói mấy lời khôn nạn như vậy.

Công chúa yêu thích bị dục vọng kéo dài dằng trảo chậm chậm trùng kích, lại cưỡng ép khống chế dục vọng của mình, sẽ không tùy tiện phóng túng phát tiết, vừa muốn khống chế bản thân, lại bị kích thích.

Về điểm này, Bích Hà hầu hạ công chúa ngủ trưa nhiều năm đã biết từ lâu.

“Công, chủ...” Giọng Dương Thất trở nên khô khốc vô cùng, dưới khổ bị ngọc thủ trắng nõn nhỏ nhắn của công chúa nắm chặt lấy cây gậy thịt, không chịu nổi kích thích mãnh liệt này mà liên tục nhảy lên, nhưng gã lại không thể tùy tiện bắn ra, chỉ có thể cố nén, chờ động tác tiếp theo của công chúa.

“Có muốn hay không... Cùng ta...?” Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu, dùng ánh mắt quyến rũ nhìn Dương Thất cao lớn khôi ngô, cầm chặt tay y nóng hổi dương vật thêm vài phần, lòng bàn tay của nàng có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ kinh người trên dương vật uốn lượn này, thậm chí có thể cảm nhận được trong đó... Trên thân bỗng nâng lên, mạch máu cường đại mạnh mẽ.

Vị gậy thịt trung thành với tử sĩ bên cạnh nàng lại cứng rắn như thế, hơn nữa thời gian kéo dài cũng tương đối kinh người. Sau khi nàng đại chiến một hồi với bốn vị thị nữ còn có thể cứng rắn như lúc ban đầu, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào thân thể của nàng.

Dường như chỉ có nàng mới có thể nhóm lửa trên cây gậy thịt uốn khúc này.

Cứ tiếp tục như thế, nàng sợ mình sẽ...” Công chúa hỏi người!” Bích Hà nhìn ra tâm tư của công chúa, có chút luống cuống, nhưng lại không thể trực tiếp nhắc nhở Dương Thất, chỉ có thể lặp lại: “Công chúa hỏi người, nghĩ hay là không muốn? Lời nói thật, không cho phép lừa gạt công chúa!”

“Đúng vậy, Dương Thất, người đối với công chúa... không

muốn?” Bốn thị nữ cười yêu kiều trêu ghẹo, xem đây như một bộ phận của tám phòng dâm nhạc.

“... Muốn!” Dương Thất khàn giọng nói, cúi đầu, ánh mắt thâm tình nhìn Cửu Công chúa.

Xong đời! Bích Hà trong lòng kêu khổ, này ngu ngốc thật, công chúa động tình là như vậy sao? Công chúa sẽ đi câu dẫn hắn? Đây rõ ràng là công chúa đang kiểm tra hắn! Quả nhiên, thanh âm của công chúa trở nên lạnh hơn rất nhiều.

“Ồ, ngươi muốn đi cùng ta...làm?” “Đúng!” Dương Thất khẳng định trả lời, Hiên Viên Minh Châu híp mắt, bàn tay nắm chặt gậy thịt của hắn dần dần buông lỏng lực lượng.

“Công chúa.

“Đại hán da đồng cỏ tiếp tục nói: “Ngài là người quan trọng nhất trong lòng Dương Thất, Dương Thất sâu thật... Không dám yêu cầu xa vời quá nhiều, nếu là....

Công chúa muốn... đương nhiên, vẫn phải dựa theo ý tứ của công chúa, không dám nhiều, nhiều yêu cầu.

“Lời nói lấp bắp, lại làm cho mấy vị nữ tử xinh đẹp cùng hắn ở chung phòng, thân thể trần truồng, minh bạch ý tứ của hắn.

“Phụt.

“Thị nữ Xuân Hoa không nhịn được cười nói: “Ngay công chúa hỏi ngươi có muốn không, ngươi cũng sợ hãi như vậy, ngươi lại nói... làm sao ngốc như vậy chứ?” Hai vị thị nữ còn lại đều cười rộ lên, Đông Thảo lại nhìn sắc mặt bình tĩnh của công chúa, như có điều suy nghĩ.

Bích Hà âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không thềm để ý tới bốn tên gia hỏa không có mắt này.

Công chúa vừa rồi rõ ràng có ý đuổi Dương Thất ra ngoài, chẳng qua Dương Thất lại lần nữa lấy được sự tín nhiệm của nàng... Có lẽ hắn thật sự đủ ngu trung đi, trả lời trước muốn cùng công chúa, lại theo ý của công chúa, nói xong lời hay rồi.

Cũng là những lời trong lòng của tên ngốc này.

“Quả nhiên là nghĩ như vậy?” Hiên Viên Minh nói rất bình thản.

“Vâng!” gậy thịt còn bị công chúa nắm chặt, Dương Thất cung kính trả lời, ánh mắt nhìn nhau chăm chăm vào đôi mắt trong suốt xinh đẹp của công chúa.

Hắn phát hiện, trong ánh mắt công chúa có thêm một thứ gì đó khác, hắn không nhìn ra, nhưng ít nhất lại trở nên nhu hòa, lười biếng.

“A, nếu thế... ta sẽ giúp ngươi...” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, chậm rãi mở mắt, ánh mắt rủ xuống, đặt vào cây gậy thịt Dương Thất đang nằm trong lòng bàn tay nàng.

Ánh mắt mấy vị thị nữ cũng theo ánh mắt công chúa nhìn xuống dưới.

Sau đó, các nàng liền thấy ngọc thủ của công chúa từ từ chuyển động.

Công chúa không buông lỏng lòng bàn tay mềm mại của nàng, vẫn như cũ bọc lấy cây gậy thịt của Dương Thất. Tiếp đó, dao động từ từ, lòng bàn tay trắng nõn mềm mại, gậy thịt của người khổng chế Dương Thất, cầm chặt, kéo xuống bao bọc lấy cái bọc da đầu rùa, để cho đầu rùa của Dương Thất Xích hoàn toàn lộ ra ngoài! Một giọt chất lỏng trong suốt, từ trong bụng Dương Thất công chúa liếm thịt, mà trên mai rùa lộ ra, chậm rãi nhỏ ra.

Bàn tay ngọc ngà của Cửu công chúa trắng trẻo tôn quý, giúp Dương Thất lột da bao thịt hơi dài xuống, làm cho toàn bộ rùa đầu của hắn lộ ra ngoài.

Bốn vị thị nữ trần trụi, nín thở.

Các nàng nếm qua tư vị của cái đầu rùa to bằng nắm tay trẻ con này, khi cắm vào nơi sâu nhất trong huyết, có thể khiến các nàng hét lên thành tiếng, đỉnh tới nhụy hoa, lại có thể khiến hô hấp các nàng ngừng lại, lúc rút ra ngoài, lại có thể làm cho các nàng lắc eo thon, đứng vững huyết, không biết xấu hổ theo đuôi cây gậy thịt này.

Liên tục lặp đi lặp lại, giờ phút này bị công chúa nắm chặt, có thể khiến cho các nàng hồn đều bay lên trời.

Trong phòng tắm còn lưu lại tấm thân xử nữ, cũng chỉ có Bích Hà. Nàng chưa từng ném qua dương vật của nam nhân, cũng không biết cảm giác như thế nào, cho nên nàng vẫn luôn chú ý đến công chúa.

Cũng bởi vậy có thể nhìn thấy, ánh mắt công chúa rơi xuống chiếc đầu rùa đỏ thắm bóng loáng.

“Công chúa động tình rồi.

“Làm quen với Bích Hà công chúa nhà mình, trong lòng mừng thầm, công chúa rõ ràng là nhìn thấy đầu rùa của Dương Thất, hai má ửng đỏ, xuân triều dâng lên, bộ dáng muốn sôi trào a.

Hiên Viên Minh Châu hít thở vững vàng, bàn tay chậm rãi buông gậy thịt Dương Thất ra, để cái bọc da bị nàng bóc ra rồi lại khôi phục, lại bị đầu nắm thô to chộp được, bọc da hơi dài trên thân gậy không thể khôi phục nguyên trạng, bao lấy một nửa đầu rùa của Dương Thất.

“Công chúa ngài không cần miễn cưỡng.

“Dương Thất thấp giọng nói: “Bệnh này... Không trị cũng được, có công chúa ở bên cạnh Dương Thất, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có thể tốt.

“Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu nhìn hắn, hừ một tiếng, khoe môi cười một cái: “Ngươi đừng nghĩ lung tung, ta chỉ đơn thuần muốn chữa bệnh cho ngươi, nhớ kỹ chưa?” Là... Công chúa chỉ chữa bệnh.

“Dương Thất cúi đầu, lặp lại một lần.

Công chúa cầm gậy thịt của hắn, giúp hắn hành động bản ra, chỉ là vì trị cho tâm bệnh của hắn.

“Ừm, như vậy mới đúng... Nếu ngươi dám nghĩ lung tung, ta tha cho ngươi.

“Thanh âm Hiên Viên Minh Châu dần dần nhỏ xuống, bởi vì tay của nàng đang không ngừng lay động, lặp lại động tác vừa nãy đã đem gậy thịt của Dương Thất ăn vào xấn lên.

Dương Thất hô hấp dồn dập, trước mặt hắn, Hiên Viên Minh Châu tuyệt mỹ gò má cũng nhiễm lên một tầng đỏ ửng không tiêu tan, tựa như đám mây đốt phía chân trời, tản mát ra khí tức nóng rực.

“Công chúa, đi nằm xuống đi.

“Bích Hà tiến lên, cười khê nói: “Dương Thất chết người, nửa ngày không... Đi ra, công chúa ngài... cũng không cần sốt ruột.

“Có lẽ cảm thấy những lời này thật sự là phóng đảng, Bích Hà vội vàng nói thêm: “Công chúa, ngài qua đó đi, mấy người chúng ta tới hầu hạ ngài.

“Xi, thế chẳng phải càng dâm đảng hơn sao? — Bích Hà tự mắng chính mình.

Nhưng hôm nay bộ dáng này, công chúa nắm chặt dương vật của Dương Thất, mấy người các nàng lại trần truồng, thân ở trong phòng tắm sương mù đặng đặng, bất luận làm cái gì đều có vẻ dâm dục.

“Ừm.

“Hiên Viên Minh Châu nhẹ dạ đáp một tiếng, trong lỗ mũi phát ra thanh âm vừa mềm vừa mê, đôi mắt xanh sen cong cong, trên gương mặt nhiều thêm mấy phần xuân tình, cũng theo tay nhỏ cởi quần áo, đồng dạng trần truồng, lộ ra thân thể mềm mại quyến rũ, dẫn công chúa đi lên giường ngọc rộng thềm thềm kia.

Bốn vị thị nữ kinh ngạc thấy công chúa cũng vậy.

Cuối cùng buông ngọc thủ nắm chặt lấy Dương Thất Nhục Bồng ra, công chúa vừa đi đến bên giường ngọc vừa cầm lấy gậy thịt của Dương Thất... Dẫn hắn đi.

Tựa như không muốn buông thân thể nóng bỏng của nam nhân ra để an ủi nàng.

“Còn không mau tới hầu hạ công chúa?” Bích Hà cười đùa nói.

“Là bốn thị nữ kia, liếc mắt nhìn nhau, cùng cười khúc khích
ngượng ngùng, các nàng đều có thể nhìn thấy phong tình giữa
hai đầu lông mày, ai cũng dừng chê cười ai.

Bộ thứ hai — Tiên Tử chi hành (70)

kiều diễm muốn đẩy Dương Thất ra được công chúa lôi kéo. Xác thực mà nói, là thân dưới của hắn cứng rắn, được công chúa nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn xinh xắn tinh tế, dương vị được lòng bàn tay mềm mại của công chúa bao lấy, lại được công chúa lôi kéo, đi tới bên giường bạch ngọc trong phòng tắm.

Cái giường lớn bạch ngọc này, Dương Thất mấy lần trước tiến vào phòng tắm công chúa, còn rộng lớn như thế, về sau tựa hồ là Bích Hà tiểu thư cảm thấy chỉ có thể nằm một mình công chúa, không đủ rộng, cho nên thêm nhiều một chút, đủ để chứa ba, bốn người song song nằm ở phía trên.

giường ngọc được chế từ bạch ngọc, góc cạnh được mài nhẵn nhụi, phối hợp với một cái gối bằng ngọc thạch được điêu khắc thành, mỹ lệ động lòng người, công chúa đoan trang xinh đẹp, trần truồng nằm trên giường bạch ngọc, thân thể mềm mại thướt tha mềm mại rạng rỡ trong phòng tắm, đẹp đến mức hắn không thể dời mắt, thở phì phò thưởng thức thân thể công chúa.

Nhan thạch nhũ mềm mại xinh xắn, hai hạt anh đào màu phấn hồng ngạo nghễ đứng thẳng, trên bụng mềm mại bằng phẳng, công chúa hai tay trắng nõn bao phủ lên cái rốn nhỏ xinh xắn đáng yêu của mình, đôi chân thon dài khép lại, nếu như không để ý đến cánh tay nhỏ bé đang nắm chặt cây gậy thịt của hắn, thì giờ phút này công chúa cực kỳ đoan trang ưu nhã, không bị hắn nhìn trộm chút nào, cũng không có chút nào ảnh hưởng xấu hổ nào đến việc giao hảo cùng mấy vị thị nữ này.

Bất quá, trên gương mặt công chúa, lại hiện lên đỏ ửng, khoe môi phảng phất mang theo một tia ý cười, lười biếng nằm trên giường, hơi nghiêng đầu, nhìn cây gậy thịt bị bàn tay ngọc của nàng nắm chặt dữ tợn.

“Tới gần chút.

“Công chúa khế mở môi son ra, ra lệnh cho hắn.

“Vâng.

“Toàn thân không có một tia sáng, thân thể khô ngô cường tráng của Dương Thất ở bên ngoài, cung kính tiến về phía trước, đem gậy thịt tới gần công chúa một chút, làm cho nàng nắm chắc hơn.

Nhưng còn chưa đủ.

Dương Thất có thể cảm nhận được dưới thân gậy thịt hưng phấn khó chịu, truyền đến lực kéo của bàn tay nhỏ bé công chúa, công chúa đang lôi kéo nhục bông của hắn, để hắn tới gần thêm một chút.

“Công chúa, đặc tội.

“Dương Thất thấp giọng nói, leo lên giường bạch ngọc, quỳ ở trên giường, quỳ gối bên cạnh công chúa, hơi uốn eo, để cây gậy thịt uốn khúc bên hông nhô ra một chút, để công chúa có thể dễ dàng cầm lấy.

Thị nữ Xuân Hoa thè lưỡi, vị trí Dương Thất cách công chúa quá gần, công chúa chỉ cần hơi đứng dậy, lại nghiêng đầu sang một bên, công chúa liền có thể... một ngụm đem gậy thịt của Dương Thất nhét vào trong miệng nhỏ, thềm ăn.

Hì hì.

Hoa xuân che miệng cười trộm, phảng phất thấy được một cảnh tượng rất có thể sau này sẽ phát sinh: công chúa mở cái miệng nhỏ hồng nhuận tôn quý ra, một ngụm liền ngậm lấy thân thịt Dương Thất hình thù kỳ quái, nói vậy khi đó, khẳng định rất kích thích phải không?” Công chúa?”, Bắt đầu đồ ra trăm hoa hồng sao?” Đông Thảo rất tự giác cầm lấy muôi gỗ, muôi nổi lên một bùm dầu bách hoa nóng rực, trong phòng tản tràn ngập mùi thơm càng thêm ngọt ngào, hương hoa cùng với năm vị nữ tử xích lõa thiên kiều bá mị, cộng thêm một vị công chúa tôn quý mùi thơm trộn lẫn cùng một chỗ, hình thành một loại hương thơm khiến nam nhân phải điên cuồng.

Dương Thất có thể nhìn được, thuần túy là dựa vào sự trung thành và yêu thương mãnh liệt của tiểu công chúa kia, chỉ là gã cũng biết, mình vĩnh viễn không bao giờ có khả năng cùng công chúa...”

“Lương điệu Hiên Viên Minh Châu trở nên lười biếng vô cùng, vũ mị mà đa tình.

Theo độ nóng rực, cả người nàng run rẩy, bàn tay nhỏ bé vuốt ve thân thể đang trần trụi của nàng, khiến cho cả người nàng được bao phủ bởi một tầng dinh dính trơn bóng, lại còn vô cùng mềm mại, bao bọc lấy thân thể nàng.

Nàng thả lỏng tinh thần, làm cho dục vọng một mực kìm nén dâng lên, hai chân nhịn không được kẹp chặt, nhẹ nhàng mài giũa mấy lần, trong đôi môi đỏ mọng phát ra thanh âm rên rỉ mê người.

“Bích Hà. “

“Suy vọng nhục thể trùng kích não hải, thanh âm trong trẻo thanh thúy của Hiên Viên Minh Châu ban ngày trở nên khàn khàn khô khốc, trong đôi mắt mê ly tràn đầy khát vọng nhìn thị nữ của nàng.

“Công chúa” kỳ thật cho dù công chúa không nói, Bích Hà cũng có thể nhìn ra nàng hiện tại đang muốn, giờ phút này được công chúa gọi, tâm tình nàng kích động, xuân ý trên gương mặt hóa thành dục vọng mãnh liệt.

Nàng cúi đầu, vén mái tóc bên tai, cánh môi đỏ bồng trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của công chúa.

Dương Thất hô hấp dồn dập, gậy thịt dưới háng nhảy liên tục, nhưng công chúa hôn môi thị nữ lên môi, lại cảm nhận được mùi thịt của hân nhảy lên, tay ngọc nắm chặt thêm vài phần, nắm chặt cây gậy thịt của hân ở trong lòng bàn tay.

Dương Thất há to miệng thở dốc, nhục bồng bị công chúa nắm chặt, mặc dù không biết công chúa theo bản năng hay muốn hân đừng lộn xộn, nhưng Dương Thất vẫn cảm nhận được công chúa.

Hân không dám nghĩ nhiều, ít nhất công chúa chịu làm như vậy.

“Công chúa...” Trong lòng mặc niệm, Dương Thất duy trì cái eo nhỏ như vậy, đưa cây gậy thịt thô cho công chúa nắm giữ -

vừa là nắm giữ, vừa là “Chưởng” vừa thở hỏn hển, thỏa mãn nhìn công chúa hôn nhau với Bích Hà tiểu thư.

Bốn vị thị nữ cũng đang nhìn.

Các nàng nhìn thấy, công chúa hôn nhau với bích hà, ban đầu cũng không kịch liệt, Bích Hà một tay vén mái tóc, cúi đầu hôn với công chúa, một mặt chậm rãi an ủi thân thể xao động nóng bỏng của công chúa, gạt đi dầu mỡ do mùa đông đổ xuống.

Hai vị nữ tử môi hồng mềm mại, chỉ là mưa dầm ướt cả đôi môi đỏ mọng của đôi phương, chậm rãi chạm vào nhau, quai chèo, bốn cánh môi đỏ mọng lặp đi lặp lại nhẹ nhàng tiếp xúc, lại tách ra, nhưng rất nhanh lại chạm vào nhau, hôn nhau, môi đối môi, mềm mại hôn nhau.

Không kịch liệt, tràn ngập nhu tình mật ý.

Thậm chí Bích Hà còn nhếch môi đỏ, ái mộ hôn lên mặt mũi và mũi công chúa, không ngừng hôn lên trán công chúa, dùng đầu lưỡi mềm mại liếm láp, trong lúc thở dốc, Bích Hà nỉ non gọi công chúa, lặp đi lặp lại thân mật với nàng.

Cho đến khi công chúa ngẩng đầu lên, khó chịu thở hỏn hển, mị nhãn như mỡ nhìn nàng, thì bích hà mới lại đem môi đỏ mọng của công chúa môi đỏ mọng, cùng nàng hôn một cái, nước môi nóng hồi cộ xát lẫn nhau.

“Ừm...” Công chúa phát ra một tiếng rên rỉ nặng nề, há to miệng, bích hà cong mặt nở nụ cười, cũng hé miệng ra, đầu lưỡi mềm mại lè ra chui vào trong cái miệng ướt nhẹp của công chúa, quấn quanh môi lưỡi, hai cái lưỡi nhỏ mềm mại quấn lấy nhau, lửa nóng dây dưa, khó phân thắng bại.

Giữa bốn cánh môi tách rời, đầu lưỡi hai người duỗi ra, như hai con bướm phấn hồng quấn quanh giữa không trung.

Bốn thị nữ và Dương Thất nhìn thấy vô cùng rõ ràng, công chúa và lưỡi son phấn như thể một đôi luyến người, rõ ràng các nàng đều đang hôn nhau say sưa, nhắm mắt lại, nhưng khi các nàng vươn cái lưỡi thơm mát quấn lấy nhau, lại không có nửa điểm chia lìa, một mực si mê cùng cái lưỡi mềm mại của đôi phương.

Chỉ có thời điểm thờ dóc, hai người mới đầu lười chống vào đầu lười, hai cây nhang mềm mại đầu lười nhỏ duỗi thẳng, đầu lười lưu luyến không rời móc nối cùng một chỗ, thờ hỗn hển, nhưng cho dù nghỉ ngơi, đầu lười hai người công chúa cùng bích hà cũng không tách ra.

Tựa như người yêu luyến luyến tiếc nửa khắc cũng không nỡ chia lìa.

Thật si ngốc.

Mấy vị thị nữ nhìn đến ngây dại, các nàng thậm chí còn cho rằng công chúa yêu thương Bích Hà, nhưng mặc dù không thích, không phải tình yêu giữa nam nữ, tình cảm giữa công chúa và Bích Hà càng ngày càng tốt.

Hình như là do Dương Thất gia nhập nên công chúa ngày càng vui vẻ với bích hà, hôn môi mới khiến cho hai người hôn nhau, trở nên quen thuộc như vậy, tràn đầy nhu tình, đầu lười tựa như một khắc cũng không nỡ rời xa lười đối phương.

Dương Thất cùng đám thị nữ, cứ ngơ ngác nhìn công chúa và bích hà cấu kết với nhau, nhìn đầu lười các nàng chống vào đầu lười, không tách rời nửa khắc, thẳng đến khi hơi thở ổn định, hai người mới mở mắt ra, đầu lười còn liên kết với nhau, nhìn đối phương.

Trong mắt Bích Hà tràn đầy vẻ ái mộ cùng thâm tình đối với công chúa, đầu lười từ trên cao nhìn xuống, từng sợi hương thơm chảy vào trong môi công chúa.

Còn Hiên Viên Minh Châu, trong đôi mắt tràn đầy dục vọng mê ly, hương thơm ngát dọc theo đầu lười hai người, chảy vào trong miệng nàng, nàng nhin không được khẽ ngâm một tiếng, ánh mắt nhìn về phía bích hà nhiều thêm rất nhiều tình ý, mười phần kiều mị.

Đầu lười rút về, Hiên Viên Minh Châu thờ hỗn hển, khẽ gọi: “Bích Hà tả, thanh âm vừa mềm mại vừa quyến rũ, đối với nữ tử đang hôn nàng phát ra lời mời giao hoan, ái mộ Bích Hà của nàng sao có thể nhin được? Nàng cũng không phải Dương Thất, cổ kị cái cổ kị kia, công chúa muốn, vậy nàng sẽ đi cùng công chúa giao hoan, cùng nàng dây dưa, dán chặt vào

thân thể nàng, ngọc nhũ dán chặt lấy nàng, hạ thể mài gương dính liền cùng một chỗ.

“Dương Hà công chúa kích động kêu lên, hai tay ôm lấy gò má nàng, dùng sức hôn môi đỏ mọng của công chúa.

Dương Thất rõ ràng nhìn thấy, công chúa tiếp xúc môi nàng với môi son mềm mại, cũng phun ra cái lưỡi thơm mát, đón lấy cái lưỡi hồng ẩm ướt của nàng, giống như đáp lại, Bích Hà dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn ngậm lấy miệng thơm của công chúa.

Lại đi xuống hôn, bốn miếng môi môi lần nữa nóng rực dán cùng một chỗ, lưỡi thơm công chúa bị hút vào gât gao.

Nói vậy, đầu lưỡi các nàng cũng sẽ một mực dây dưa, một mực quần quanh xoay tròn, hôn đến kịch liệt, thẳng đến lúc miệng lớn thở dốc, mới chia lìa.

Hai vị nữ tử thiên kiều bá mị, nhiệt tình si mê hôn nhau như thế, Dương Thất thấy mà dục hỏa khó nhịn được, gậy thịt không ngừng run rẩy, đến ngọc thủ của công chúa cũng không thể khống chế được, lúc nào cũng có thể nhảy ra.

Nhưng rất nhanh, công chúa trong nụ hôn mê của Bích Hà Si chuyển động, cánh tay ngọc ngà của nàng bắt đầu động đũa thịt cho Dương Thất, chậm rãi, nhưng lại kiên định, lần lượt từng cái, chậm rãi đưa cho Dương Thất một cây gậy thịt.

“Công chúa!” Cô gái trước mắt hôn một nụ, gậy thịt dưới háng bị cô giải lên, Dương Thất cuối cùng cũng không khống chế nổi nữa, cái eo run rẩy, ưỡn thẳng về phía trước.

Cây gậy thịt thô dài nóng rực, cắm vào trong vòng năm ngón tay của công chúa. Dương Thất tiến lên phía trước, gần như chống vào bốn cánh môi đỏ thắm trong nụ hôn của hai người. Mùi tanh hôi nồng nặc lập tức làm cho cái lưỡi xanh biếc của hắn thanh tỉnh lại một chút.

“Ngu ngốc biến thành bại hoại rồi?” Bích Hà buông ra.

Nụ hôn kịch của công chúa, đầu lưỡi yêu kiều câu dẫn một hồi lâu sau mới cùng đầu lưỡi phấn nhuận của công chúa chia lìa, một sợi nước miếng trong suốt nối với đầu lưỡi hai người phấn

nộn, nhưng bích hà không tách rời với công chúa, chỉ kẻ sát vào gò má nàng, cánh môi vẫn dán chặt vào cánh môi công chúa, nghiêng đầu nhìn gậy thịt của Dương Thất., Kiều kiều mỉa cười mắng: “Dương Thất, người thật là...” Lờ còn chưa dứt, Bích Hà đã thấy được cảnh liễu trắng kiện cong cong cong của Dương Thất, tựa như là trên đũa của chuỗi tiêu thật lớn, đầu rùa tròn vo đỏ thắm ở trên đỉnh đầu, ở giữa vỡ ra từng lỗ hồng, từng dòng chất lỏng trong suốt chảy ra.

Mùi hôi thối lại làm cho toàn thân nàng chột nóng lên, bay thẳng vào mũi nàng. Đầu óc nàng co rút lại, không biết nghĩ thế nào, liền rời khỏi gò má công chúa, ngẩng đầu lên, hôn một cái lên đầu nhục bông của Dương Thất.

Đôi môi đỏ mọng của công chúa vừa mới hôn qua cái miệng nhỏ nhắn của nàng, giờ phút này lại dán vào đầu rùa tròn trịa của nam nhân, sau khi hai nụ hôn thì lộ ra cánh môi vô cùng kiều diễm, mở ra, bao lấy mắt rùa, cặp mắt ngựa, hút thật chặt.

Mọi người thân thể trần truồng ngây dại, ngay cả Hiên Viên Minh Châu bị nàng hôn mê, cũng mở mắt ra kinh ngạc, nhìn thị nữ của nàng, đang hôn lên đầu rùa đỏ thắm của Dương Thất, lại thè ra lưỡi thơm, liếm sạch một giọt chất lỏng trong suốt trên đầu Dương Thất Quy kia, mùi hôi tanh tươi tràn ngập lưỡi thơm của nàng.

Nguyên bản nụ hôn nóng với công chúa, hương vị ngon miệng phần lưỡi, bị mùi tinh lọc trên thân Dương Thất Nhục Bông xông tới không còn một mảnh.

Đừng nói bốn thị nữ ngây người, ngay cả bản thân Bích Hà cũng ong ong trong đầu.

“Ta, ta... phi.

“Nhưng ngay lúc Bích Hà hoảng hốt, ngượng ngùng muốn phản muốn nôn ra mùi hôi thối, thì Hiên Viên Minh Châu ở dưới đáy nàng lại khẽ cười một tiếng, vươn cánh tay ngọc thon dài, nắm lấy cổ Bích Hà, dùng ánh mắt nhu mì mang theo ý cười nhìn Bích Hà.

Tiếp theo, Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, hôn một cái trên môi bích ngấn nước, đầu lưỡi chui vào, đầu lưỡi hồng

nhuận câu lấy nàng vừa mới hôn qua đầu của Dương Thất Quy.

Hương vị thuộc về Dương Thất Nhục Bổng, thoáng cái đánh sâu vào trong đầu Hiên Viên Minh Châu.

Cảm giác quen thuộc phá vỡ cảm giác cấm kỵ, khiến cho nàng càng thêm nóng bỏng, hai chân lặp đi lặp lại kẹp chặt, ma sát, dùng sức hôn lên bích hà, liếm láp hương vị hỗn hợp trong miệng nàng thành.

Bích Hà kinh hỉ đan xen, càng thêm nóng bỏng hôn công chúa, sau khi phát giác được thân thể công chúa không ngừng vặn vẹo, nàng chậm rãi di chuyển thân thể mềm mại của mình, đầu tiên là bám chặt, cùng công chúa ma sát, rất nhanh lại nhào tới, đôi nhũ trắng như tuyết trước ngực cùng với sữa sữa mềm mại mềm mại của công chúa đè ép cùng một chỗ, phát cứng kêm thụp vào nhau, xúc tu, khoái cảm tuyệt vời làm cho hai người không thể không buông ra nụ hôn nóng, đồng thời phát ra tiếng rên ngọt ngào sung sướng mê người.

Tự nhiên, bích hà cùng đôi chân đẹp của Hiên Viên Minh Châu quấn lấy nhau, trong tiếng rên rỉ cọ xát, hai chân càng thêm lớn, thân thể mềm mại lặp đi lặp lại nhiều lần, cả hai thân thể nữ tử dung hòa cùng nhau, bốn miếng âm môi bị nhiễm tình dục dục cánh mà cắn thật chặt, theo sự rung động của thân thể các nàng, bốn miếng môi âm huyết cũng đang nồng nhiệt hôn nhau.

“Công chúa 《 Công chúa 》 》 cùng Hiên Viên Minh Châu hưởng thụ niềm vui sướng ma sát gương, vừa theo bản năng dùng huyết mật thiếp thân nghiền nát thân thể công chúa, vừa ôm lấy mặt công chúa, hôn nhau, phát ra tiếng kêu khóc vui sướng.

Bách Hợp Ma Kính diễm lệ khiến năm người đang vây xem cũng không chịu nổi.

Hai vị thị nữ Xuân Hoa và Thu Hoa đỏ mặt, tiến lên ôm lấy đôi chân đẹp đang rên rỉ quấn nhau của Bích Hà công chúa, dùng ngực sữa đi xoa bóp cho các nàng, dùng đôi môi đỏ mọng hôn lên đùi của các nàng, mang đi vui sướng cho hai vị

nữ tử đang ngâm nga mài kính, kích thích làm cho thân thể các nàng không ngừng run rẩy, nhanh chóng nghiền nát huyết mật của nhau, thân thể mềm mại không ngừng vặn vẹo dây dưa.

Một vị thị nữ khác đánh bạo đi tới đứng ngay ngóc sau lưng Dương Thất, thân thể mềm mại áp vào lưng khô ngô của hắn, rên rỉ, dùng thân thể mềm mại của mình xoa bóp cho Dương Thất.

“Công chúa...” Dương Thất run rẩy, không phải vì thị nữ mà vì công chúa trong Bách Hợp Ma Kính với Hà Mê kịch liệt, động tác càng nhanh hơn.

“Hi hi.

“Hoa xuân hướng cây cỏ Đông Thảo cảm muôi gỗ cười duyên nói: “Đại quan nhân cho chúng ta cũng tron nhãn bóng loáng” “Ủm”.

“Người duy nhất đứng thẳng bất động là Đông Thảo, trên mặt đỏ ửng lộ ra một tia cười yếu ớt, cầm lấy thìa gỗ, hướng về phía chỗ bàn tay ngọc ngà đang nắm chặt tay Dương Thất Nhục Bổng, chậm rãi chảy xuống đầu Tinh Bách Hoa.

Hai mắt Dương Thất bỗng nhiên tròng lớn, đầu tron nóng rực dội vào trên tay ngọc của công chúa và gây thịt ở giữa hông gã. Công chúa chẳng những không buông ra, ngược lại còn tăng nhanh động tác giúp gã huy động cây gây thịt.

Bàn tay ngọc trắng nõn mềm mại của công chúa, vì trăm hoa tinh bột mà trở nên dinh dính, hơn nữa công chúa thỉnh thoảng đi đùa bỡn... Không, là dùng lòng bàn tay trắng nõn bao phủ trên đầu rùa của hắn, dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt đầu rùa của hắn, dẫn đến nước trong suốt từ mắt ngựa chảy ra, trộn lẫn với dầu mỡ Bách Hoa, lại bị công chúa chà xát lên thân gây.

Không mấy cái, thịt bổng của Dương Thất liền trở nên bóng loáng bóng loáng, tựa như đại chiến cùng bốn vị thị nữ cả đêm, thịt gây lộp đi lộp lại cắm vào huyết mật của các nàng, hình thành tron bóng như vậy.

Mà tay ngọc tôn quý của công chúa vẫn đang không ngừng giải cho nó cây gây thịt, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt, cũng càng lúc càng lớn mật, thậm chí trước mặt

Dương Thất không chịu nổi kích thích, hắn chỉ có thể vươn tay cầm gậy thịt mà thôi.

Khi để công chúa giúp hắn trấn an tốt hơn, công chúa còn nghịch ngợm dùng bàn tay trắng nõn nà, mò được lông đen tươi tốt của hắn, cùng với... vuốt ve hai viên thịt của hắn.

Công chúa, công chúa... Dương Thất thở hổn hển, nhìn công chúa và Bích Hà bên cạnh gậy thịt càng lúc càng vui mừng và hưng phấn. Bàn tay ngọc ngà của công chúa, cảm thụ được hai túi trứng đang rủ xuống dưới cây gậy thịt của hắn, dùng năm ngón tay nắm lấy, hoặc dùng hai quả trứng trắng trẻo mềm mại nâng lên, ném lên trên, dường như cảm thụ bên trong túi trứng không lồ ẩn chứa một lượng hùng hồn kinh người.

“Nha nha công chúa, khoái cảm mệt mỏi đến cực hạn, cánh môi son rời môi công chúa, phát ra tiếng thét chói tai, hạ thể ép xuống, đôi môi âm nhu run rẩy đè xuống huyết mật công chúa, tiết ra lượng lớn mật.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu cũng buồn bực theo một tiếng, bàn tay ngọc nắm chặt lấy gậy thịt Dương Thất, hạ thể nâng lên, dính sát vào huyết nhỏ của Bích Hà, cũng tuôn ra một lượng lớn nước yêu.

Hai vị thị nữ phía sau thấy rõ ràng, Bích Hà và công chúa đều giờ hai chân lên, mông công chúa đã rời khỏi mặt giường, dưới thân dính chặt cùng một chỗ với huyết Bích Hà, dừng lại giữa không trung, bốn miếng môi mật cắn chết, một cổ lớn chất lỏng từ trong cơ thể hai người tràn ra.

Đôi môi âm u của Hiên Viên Minh Châu và Bích Hà không ngừng run rẩy hôn lên nhau ở cao trào, phun ra lượng lớn mật, khiến hạ thể hai người như giao hòa với nhau, không còn phân biệt lẫn nhau.

Hồi lâu, sau khi cao trào kết thúc, bờ mông mềm mại của Hiên Viên Minh Châu mới chậm rãi hạ xuống, nằm trên người nàng không nhúc nhích, tiếp tục hưởng thụ mãi giữa huyết mật của nhau, ngọc nhũ dán chặt, thân thể quấn quanh dư vị.

“Công chúa!” Đợi nàng kết thúc cao trào, Dương Thất cố nén chịu đựng cuối cùng cũng đạt đến cực hạn, bứt ra liền muốn

rút gậy thịt từ trong tay công chúa ra, đau đón sáng khoái bắn ra.

Nhưng mà.

Hiên Viên Minh Châu quay đầu nhìn về phía hắn, chứng kiến Dương Thất đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ lên nhẫn nại chịu đựng, lại cảm nhận được gậy thịt trong tay không ngừng nhảy lên, khước môi phác hoạ ra một nụ cười quyến rũ: “Dương Thất... bắn đi, cho phép người bắn ra.

“Toàn thân Dương Thất chấn động, khó tin nhìn về phía nàng ta.

Hiên Viên Minh Châu lại tăng tốc động tác gậy thịt của hắn, không ngoài ba lần, Dương Thất đã chảy ra như trút nước, gậy thịt trong tay nàng run rẩy mãnh liệt một cái, bắn ra gọn sóng đầu tiên nồng đậm, đánh vào trên mặt Bích Hà còn có chút mê mang.

“Cái gì... đồ vật?” Bích Hà theo bản năng vươn ngón tay ra, sờ sờ tinh hoa trên mặt, ngửi thấy mùi này, vô thức để vào trong miệng nhỏ nhắm nháp một chút.

Mùi thôi khiến nàng nhú mày.

“Phụt.

“Thấy thị nữ của mình trong mơ hồ nuốt tinh thạch, Hiên Viên Minh Châu cười ra tiếng, Bách Hợp Ma Kính đạt tới cao trào thì trên mặt kiều diễm như lửa, tản mát ra khí chất sáng sủa long lanh ban ngày, càng phát mỹ không thể tả.

Dương Thất ngẩn ngơ, cái eo theo bản năng khẽ cong về phía trước, cúi người, làm cho mắt ngư mắt như một cái chuỗi tiêu, tiến đến trước mặt Hiên Viên Minh Châu, nhắm ngay khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp long lanh của nàng, đầu rùa cơ hồ đối với đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Hiên Viên Minh Châu quay đầu lại, thấy cây gậy thịt đã dán sát miệng cô.

Dương vật của nam nhân kia còn bị nàng nắm trong tay, ánh mắt Hiên Viên Minh Châu híp lại, dùng sức nắm lấy thân gậy,

khiến hắn không bắn ra được, lại giương mắt lên, thấy được gương mặt vụn vẹo của Dương Thất.

Không phải vì đau đớn, thân là tử sĩ, hắn trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cho dù vì nàng đứng ra ngăn cản phi kiếm, Dương Thất cũng sẽ không nhú mày.

Giờ phút này khuôn mặt hắn vụn vẹo thống khổ, là bởi vì không cách nào bắn tinh đến... “Công chúa! Dương Thất biết sai...!” Hắn bắn ra, nhưng vì mạo phạm, mà bị công chúa trừng phạt siết chặt dây gậy thịt. Dương Thất giờ phút này hồi hận, lại đau đớn, bọt mép đều bị giấu ở bên trong.

Dương Thất quỳ trên giường ngọc, nhìn công chúa.

Hiên Viên Minh Châu nằm trên giường ngọc, cũng nhìn hắn.

Cuối cùng, trong đầu hiện ra Hiên Viên Minh Châu có đủ loại hình ảnh liên quan đến Dương Thất, chậm rãi buông tay ra, thả gậy thịt của Dương Thất ra.

Sau đó, nhắm hai mắt lại với thần sắc phức tạp.

Chờ nam nhân này dùng gậy thịt đối với nàng, bắn ra gương mặt có vẻ cực kỳ tôn kính nàng... miễn tình.

“Công chúa...” Dương Thất lần nữa ngậy người chờ đợi, nhắm mắt đợi? Là cho phép... Cho phép tinh tú của hắn bắn ra? xạ vào gương mặt tuyệt mỹ vô song của công chúa, bắn ra hoa văn?” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt chờ một lúc lâu, môi hé mở, vừa nói ra một chữ, Dương Thất đã không khống chế nổi bắn ra tinh men.

Hoàn hảo, tinh tể đầu tiên trên mặt nàng, liền bắn vào trong đôi môi đỏ mọng, trực tiếp bắn trúng đầu lưỡi nàng, lại nhiễm lên hàm răng nàng.

“Ừm” không nồng đậm của nam nhân Tiêu Viễn, trong chốc lát lan tràn trên đầu lưỡi phấn nhuận, Hiên Viên Minh Châu không kịp cảm thụ loại tư vị này, tinh tú của Dương Thất như hồng thủy mở cống, điên cuồng bắn vào mặt nàng không thôi.

Miệng, trên cánh môi, cằm, mũi, mắt, gò má, trán, tất cả đều được Dương Thất nồng đậm bao trùm.

Miệng nếm thử, mũi ngửi thấy, trong tay nắm chặt, tất cả đều là hương vị nam nhân không thuộc về Tiêu Viễn! “A a a” cảm kỳ khoái cảm mãnh liệt, cùng bị nam nhân lần đầu tiên hướng mặt vào mặt bắn tinh xạ.

Sỉ nhục, khiến lúc Hiên Viên Minh Châu bắn ra tinh tú lần thứ hai của Dương Thất, đã là cao trào, chân ngọc thon dài cuộn chặt lấy Bích Hà, ngửa đầu lên, phát ra tiếng thét chói tai, lại bị thích thú xạ tinh làm cho đầu óc choáng váng Dương Thất, cả gan mở miệng nhỏ ra, bắn ra càng nhiều tinh tú! Bốn vị thị nữ, cùng bích ngán trên người công chúa, tất cả đều ngây người.

Đội Dương Thất bắn ra một lớp sa mạc cuối cùng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của công chúa tất cả đều bị tinh tú nồng đậm bao trùm, thậm chí ngay cả trong cái miệng nhỏ đều tràn đầy tinh tú, từ trong miệng nhỏ của công chúa chảy ra.

Liên tiếp, ngay lỗ mũi của công chúa, đều bị nồng đậm tinh tú rót đến, cả khuôn mặt trở nên mỹ lệ lại dâm dăng.

Phòng tắm yên tĩnh trở lại, chỉ có Dương Thất đang thở dốc, cùng với Hiên Viên Minh Châu đang bị hấn bắn đầy mặt, hơi thở dồn dập dồn dập, bầu không khí xung đột với nàng rõ ràng cảm nhận được bộ ngực của công chúa đang phập phồng, cũng nhìn thấy yết hầu của công chúa giật giật, uống sạch tinh tú trong miệng xuống bụng, mãi đến khi miệng không còn đậm đặc, công chúa mới thở hỗn hển, có vẻ yếu ớt vô lực.

Hồi lâu sau.

“Dương Thất đáng chết.

“Dương Thất quỳ trên mặt đất, trán lại chống xuống đất.

Bốn vị thị nữ hai mặt nhìn nhau, đối mặt với dâm ô như vậy, công chúa sẽ làm gì? Bích Hà cũng rất thấp thỏm, vụng trộm nhìn thoáng qua công chúa đang nhắm mắt, ổn định hô hấp nhưng trên mặt vẫn tràn đầy tinh hoa như trước.

Nhưng công chúa vừa mở miệng, Bích Hà đã biết tâm ý của nàng.

“Người nói xem, ta nên phạt người thế nào?” Hiên Viên Minh Châu mở mi mắt bị tinh tú dính vào ra, nhìn đại hán quý trên mặt đất, ngữ điệu lười biếng, ánh mắt nhu hòa mà thỏa mãn.

Bích Hà cũng hét lớn theo: “Dương Thất chết tiệt, dám làm ra chuyện công chúa mặt kinh cho phép, còn không mau nhận phạt!” Nàng thầm cười trộm trong lòng, công chúa căn bản không tức giận.

“Vâng, Dương Thất nhận phạt, chỉ bằng vào công chúa xử trí!” Ủ... phạt người như thế nào mà dám không có quy củ... Không phải người tên là Dương Thất sao? Đêm nay, phạt người bắn ra bảy lần.

“Mấy người trong phòng tắm ngạc nhiên nhìn về phía nàng, đều thấy được khuôn mặt công chúa bị Dương Thất bắn đầy bọt mép, cùng với trong ánh mắt nàng, nụ cười giảo hoạt kia.

“Một buổi tối, bảy lần, nhiều hơn một lần, ít một lần cũng không được.

“Lời nói trêu tức, khiến cho trong lòng Dương Thất tràn đầy cảm động, đập đầu một cái, cung kính trả lời: “Vâng!” Công chúa cười khúc khích, biểu đạt bất mãn: “Ngài không biết đây thôi, tên này đừng nói bảy lần, chính là một buổi tối cho bốn tỷ muội chúng ta, làm một buổi tối nhiều lần cũng không đủ!” Có lúc Hiên Viên Minh Châu rời đi, các nàng và Dương Thất còn đang ở trong phòng tắm chơi, nàng biết điều này.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu lại không biết, các nàng chơi với Dương Thất lâu như vậy, một buổi tối cùng bốn vị mỹ tỷ xinh đẹp của nàng, bắn ra sợ rằng không phải có mấy chục lần chứ?”

“Hiên Viên Minh Châu hí mắt, nhìn nam nhân khôi ngô quý trên mặt đất khẽ hừ một tiếng. Năng lực của tử sĩ như nàng ở phương diện này lại mạnh hơn Tiêu Viễn rất nhiều. Tiêu Viễn kiên trì lâu nhất cũng chỉ hơn một canh giờ mà thôi.

Dương Thất có chút xấu hổ, ngượng ngùng cười.

“Vây phạt người, ở trên người Xuân Hạ Thu Đông, mỗi người đều bắn ra bảy lần.

“Trên mặt Hiên Viên Minh Châu ửng đỏ, câu nói này quá hoang dã rồi.

“Mỗi người bảy lần?!” Bốn vị thị nữ hoa dung thất sắc, Hạ Hoa kêu lên: “Công chúa, ngài đây là tròng phạt Dương Thất, hay là phạt chúng ta đây? Bảy lần... Chúng ta còn không thoát được.

“Bớt đi.”

“Hiên Viên Minh Châu không để ý tới lời kháng nghị của bọn họ. “Các người đã có thể cùng hân chơi một buổi tối, bảy lần cũng bất quá là người, bắt đầu đi, một người bảy lần!” Xuân Hạ Thu đông, bốn vị thị nữ xinh đẹp nhìn về phía gậy thịt trong kho Dương Thất Mi, nghĩ đến lát nữa muốn để hân đâm ra bảy lần, thân thể của các nàng liền không khỏi nóng như lửa đốt, gậy thịt to uốn lượn kia thật sự làm cho các nàng vừa yêu vừa hận.

“Công chúa, tổng cộng hai mươi tám lần cười hì hì” Bích Hà cười hì hì giơ tay ngọc của công chúa vừa rồi lên: “Hay là nói, tổng cộng ba mươi lăm lần?” Hiên Viên Minh Châu lộ ra biểu tình kinh ngạc, tay của nàng cũng tính thế?” Hì hì, đúng đúng đúng rồi, công chúa cũng muốn bốn vị thị nữ che miệng cười duyên, trong phòng tấm trần ngập tiếng cười đùa của nữ tử, khoái hoạt vô cùng.

“Nha đầu thôi kia muốn ăn đòn!” Hiên Viên Minh Châu lau tinh tú trên mặt, nhét vào trong miệng Bích Hà, cười mỉa hoặc nói: “Đồ lẳng lơ, không phải người thích thứ này sao? Cho người.

“Hu hu hu”, miệng bị chặn lại, bị ép ngậm tinh tú của Dương Thất, Bích Hà dứt khoát ép xuống, lấy tay công chúa ra, hôn một cái trên môi đỏ của nàng, dứt tinh tú cho công chúa ăn.

Lại nếm thử tinh tú của Dương Thất, thân thể Hiên Viên Minh Châu rất nhanh trở nên nóng bỏng, hai tay ôm lấy Bích Hà, chân ngọc lại quấn lấy nàng, cái lưỡi thơn nhả ra, hôn nàng trên giường ngọc.

Bích Hà lặp đi lặp lại không ngừng liếm láp trái xoan trên mặt nàng, lại đi hôn công chúa, cần cù như một con ong mật nhỏ,

đem tất cả tinh túy bắn lên mặt công chúa, tất cả đều cho nàng ăn, hai người vừa hôn nhau vừa ăn tinh túy, lại vừa nghiền nát mật huyết thể nội lẫn nhau, phát ra tiếng rên rỉ câu hồn đoạt phách.

Theo dấu mỡ trăm hoa lần nữa tưới xuống, Bích Hà cùng Hiên Viên Minh Châu mài gương Bách Hợp càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Nguyên bản Thu Hoa đang quần chặt lấy Dương Thất đã đi tới.

Trước mặt hần, thuận theo quỳ trên mặt đất, đầu gối trắng nõn quỳ ở trên sàn phòng tắm, eo nhỏ ép xuống, hông rết lại gối lên cao, huyết khẩu ướt đầm cùng Cúc Hoa hướng về phía gậy thịt Dương Thất.

“Đến mẹ mẹ ngu ngốc.

“Thu Hoa hồi mắt quỵến rũ cười, phát ra lời mời.

Dương Thất ưỡn thẳng lưng, quỳ trên mặt đất bước về phía trước vài bước, bàn tay to lớn ôm lấy cặp hông vênh lên của nàng, sau khi nghiền cứu mấy lần, hai mắt như lửa nhìn công chúa và Bích Hà đang vui sướng đắm đuối trong gương, hạ thể hoạt động, cắm vào huyết.

“Ôi trời!” Ngón tay Thu Hoa gãi trên sàn nhà, rên rỉ thật dài một tiếng, đợi Dương Thất về sau rút gậy thịt, nàng cũng phối hợp đi về phía trước, chờ Dương Thất cắm vào, cái hông trắng của nàng lại đụng vào nhau.

Âm thanh va chạm thanh thúy vang lên, vỡ kịch mê hoặc bí ẩn mà không ai trong cửu công chúa biết chính thức mở ra.

Đêm nay, là bốn bảy hai tám lần, hay là năm bảy ba mươi lần đây? “Công chúa, đêm nay còn đi tắm phòng không?”.. Không được, dùng thùng tắm tắm một chút là được.

“Ừm.”

“... “Công chúa, đêm nay thì sao?” Trong bồn tắm.

“Vâng!” “Công chúa, đêm nay có muốn đi tắm phòng không?” Thời gian đêm nay không còn nhiều, bồn tắm là được.

“Được.”

“...” Công chúa, tối nay có đi tắm không?”

“Hi hi, đêm nay chúng ta tới hầu công chúa, tên kia cũng...”
lắm miệng.

“Hi hi, người ta còn chưa nói hết, ý ta là, cái tên kia cũng bị
nghen đến cực hạn, phải nhờ công chúa đi trị liệu cho hắn mới
được.

“...”... mấy ngày không bắn?” Ủm, già rồi, khổ cực rồi, mấy
người Xuân Hạ Thu Đông cũng không nhìn nổi nữa, hao hết
tâm tư, tên kia cũng cứng... cũng không đứng dậy nổi.

“Tự làm tự chịu.”

“Hi hi, hắn đang đợi công chúa áp úng.

“Hừ.

“Bích Hà lặng lẽ nhìn về phía công chúa, mặt công chúa đỏ a,
đuôi lông mày tràn đầy xuân tình.

Đêm nay công chúa lại có thể thư giãn một chút.

“... “Công chúa...” Đêm nay đi tắm.

“Dạ, phải, đúng vậy, kéo dài thanh âm như vậy làm cái gì?
Còn cười, đòi ăn đòn.

“Hi hi.

“...” Công chúa, ta đột nhiên nghĩ ra, người cảm thấy mùi vị
tên kia ăn rất ngon phải không?” lắm miệng.” Hi hi, lại không
có ai, người ta chính là muốn hỏi một chút, đợi buổi tối, ta có
thể giúp công chúa.

“Làm sao giúp được? Nha đầu không biết xấu hổ nói cái gì!”
Chính là... chính là ta vụng trộm, như vậy, “Mặc sen mở cái
miệng nhỏ nhắn xinh đẹp, lộ ra hàm răng cùng lưỡi phấn, làm
ra một động tác ngậm lấy gậy, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại xoay
tròn quần quanh, phảng phất đang hôn một vật hình tròn, sau
đó cánh môi khép lại, miệng khép lại, ngậm một cái gì đó lớn,
cúi đầu, hôn một cái trên miệng của Hiên Viên Minh Châu.

Một cổ khô nóng trong nháy mắt tuôn ra, phảng phất trong miệng nhỏ của Bích Hà có mùi đàn ông truyền đến, ánh mắt Hiên Viên Minh Châu mê ly, khẽ run người, ngửa đầu hôn lên cùng thị nữ, lưỡi thơm quần quanh, nuốt vào hồ điệp nam nhân mà nàng không tồn tại.

Hồi lâu, nụ hôn nóng của hai người mới kết thúc, “Tinh muội” trong miệng Bích Hà cũng bị đưa vào bụng Hiên Viên Minh Châu.

Ánh mắt hai người mê ly nhìn nhau.

“Công chúa, đêm nay đi tắm phòng đi.

“... Tốt.

“Bích Hà che miệng cười trộm, lặng lẽ nói bên tai nàng ta: “Đêm nay, ta cho công chúa ăn thứ kia “Hiên Viên Minh Châu” liếc nàng một cái, cúi đầu xử lý chính vụ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ.

Như thể không thể chờ đợi được khi màn đêm buông xuống.

... Thời gian từng ngày trôi qua, Tiêu Viễn vẫn đang bận rộn, Hiên Viên Minh Châu cũng không đi quấy rầy hắn, bảo hắn chuyên tâm làm việc.

Giữa trưa một ngày, thời tiết tươi tốt, ánh mặt trời ấm áp, nàng một thân một mình ăn cơm trưa, đi vào trong sân vắng vẻ thường nghỉ trưa, lại chỉ thấy bốn vị thị nữ đứng gác cách đó không xa, Dương Thất.

“Bích Hà đâu?” Nhà nàng đột nhiên xảy ra chút chuyện, buổi tối mới trở về, bởi vì công chúa lúc ấy đang tiếp khách, cho nên chưa kịp nói cho công chúa biết.

“Ừm.”

“Hiên Viên Minh Châu khẽ gật đầu, có chút thất vọng.

“Công chúa.

“Thị nữ Hạ Hoa sắc mặt có chút xấu hổ: “Ngài, ngài cần chúng ta hầu hạ sao?” Ba vị thị nữ còn lại sắc mặt cũng đỏ ửng lên.

Các nàng biết, công chúa lúc ngủ trưa có thói quen được Bích Hà xoa bóp tay áo, hoặc là nói, cùng nàng thân mật một phen, hưởng thụ cùng loại ôn hòa kích thích với phòng tắm buổi tối, hơi buồn lòng thể xác và tinh thần, mới có thể ngủ an ổn.

Bây giờ Bích Hà không có ở đây, các nàng muốn tiếp lời...
Hiên Viên Minh do dự một chút, lắc đầu nói: “Không được “Công chúa”.

“Bốn vị thị nữ bị thương.

“Ta đâu có trách các người, mặt mũi ra sao đây?” Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Không phải các người không tốt, mà là ta quen rồi, các người ở đây, ta lại ngủ không ngon.

“Ô ô ô” thôi, các người cũng vào phòng nghỉ ngơi đi, ngủ trưa. Đợi ta tỉnh lại, ta sẽ gọi các người.

“Hiên Viên Minh Châu luôn luôn khai sáng, không cần những thị nữ này mãi.

Chờ đợi, nàng cũng không phải là không có miệng, hô một tiếng là được rồi.

Cũng chính bởi vậy, bốn vị thị nữ mới kính mộ công chúa như thế.

“Là....” Sau khi câu trả lời dịu dàng, Xuân Hạ Thu Đông lại hầu công chúa cởi váy, khoác lên một tấm sa y mỏng, phơi y phấp phới dưới ánh mặt trời mới cáo lui.

Hiên Viên Minh Châu lưu lại, nằm trên giường trúc dưới bóng cây, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời buổi trưa rất ấm áp, hoa cỏ trong vườn trải qua ánh nắng chiếu vào, tản mát ra một mùi thơm ngát như thảo mộc, được gió nhẹ đưa đến bên mũi người khác, khiến cho tâm tình người ta không khỏi trầm tĩnh lại.

Ở trong vườn vắng không người vào nghỉ trưa, vào trong phòng ngủ thoải mái hơn nhiều so với vào trong phòng ngủ trên giường.

Ít nhất đối với Hiên Viên Minh Châu, nàng thích ở trong sân tắm nắng nghỉ ngơi một hồi.

Chỉ là, lúc bình thường bên cạnh nàng đều có Bích Hà.

Bích Hà sẽ xoa bóp lòng bàn chân nàng, hôn môi một cái, lại chậm rãi vuốt ve bắp chân, một chút tình cảm kích thích, khiến nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, ngủ say.

Nhưng hôm nay không có Bích Hà.

Dương Thất đứng ở một góc sân nhỏ, yên lặng nhìn công chúa nằm xuống nghỉ ngơi, đang nhìn công chúa xao động bất an, nhiều lần vuốt ve hai chân, nhưng cuối cùng vẫn là bộ dáng ngủ được, hắn tựa hồ minh bạch hôm nay vì sao Bích Hà tiêu thư lại gọi hắn đến.

Dương Thất vốn định do dự, chần chờ không dám tiến lên phía trước, nhưng công chúa vẫn còn lảng tránh, để cho hắn rất nhanh hạ quyết tâm, bước nhanh, nhưng bước chân lại nhẹ nhàng đi đến cách công chúa không xa.

“A...”

“Đông Thảo trong phòng nhìn thấy một màn này, khẽ kinh hô một tiếng, để ba tỷ muội nàng cùng đến gần xem.

“Dương Thất muốn làm gì?” Còn phải hỏi sao? Thằng này nhất định là muốn đi hầu công chúa!” Thật to gan, công chúa mà mắng, bảo hắn bắn lại ba mươi lần!” Hì hì, không biết xấu hổ, bắn trúng bụng người là lớn đúng không?” “Xì, người mới không biết xấu hổ, tự cời cái mông trắng ra cho Dương Thất.... Hì hì..

“Bốn vị thị nữ sắc mặt hồng nhuận, bốn mắt từ trong cửa sổ nhìn thẳng vào Dương Thất và công chúa.

“Lại nói...” Đông Thảo nghĩ tới một chuyện: “Tuy lần nào hắn cũng tới phòng tắm cùng với chúng ta, công chúa cũng chữa trị cho hắn, nhưng từ điểm cuối lại khiến Dương Thất phải chạm vào thân thể.

“Trị liệu? Hì hì.

“Các thị nữ lại che miệng cười, phảng phất biết công chúa đang che lỗ tai trộm chuông.

“Công chúa tôn quý thân thể, làm sao dễ dàng để Dương Thất đụng như vậy!” Ta không cảm thấy... các người không phát hiện tần suất sử dụng phòng tắm của công chúa càng lúc càng cao sao?”

“Suyt, Dương Thất đi về phía trước.

“Trong phòng yên tĩnh lại, bốn mắt mang theo hưng phấn nhìn nam nhân khôi ngô hữu lực kia, từng bước từng bước đi về phía công chúa khoác lụa mỏng nằm ở trên giường trúc.

Trên giường trúc, công chúa dáng người uyển chuyển, tựa hồ phát giác có người đến, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, chậm rãi mở mắt ra.

Công việc tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (7)

Ánh mặt trời giữa buổi trưa trên tường xuyên qua ngọn cây, lưu lại bóng dáng lốm đốm trên mặt đất.

Trước giường trúc dưới bóng cây, ánh mắt Dương Thất mang theo vẻ ái mộ, yên lặng nhìn dáng người yếu điệu, hai ngọn núi thẳng tắp, công chúa chân ngọc thon dài, còn Hiên Viên Minh Châu cũng mở hai mắt mê ly ra nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mới dùng thanh âm khàn khàn, chậm rãi hỏi: “Dương Thất, ngươi tới làm gì?” Ta, ta thấy công chúa... Công chúa không ngủ được, cho nên, cho nên muốn đến giúp đỡ, giúp công chúa...” Mặt Dương Thất ngăm đen đỏ lên, khô khốc trả lời.

Mấy ngày nay, mỗi lần công chúa đi tắm, y đều đi theo, đồ vật dưới khổ cũng được vuốt ve dưới bàn tay nhỏ nhắn của công chúa, có thể thưởng thức thần thái diễm lệ mà công chúa và các thị nữ yêu thích, lại có thể hưởng thụ sức sống khẩn trương của bốn thị nữ Xuân Hạ Thu Đông, khiến cho các nàng xụi lơ trên mặt đất, ngay cả thị nữ hầu hạ công chúa cũng không làm được.

Nhưng cũng chỉ như vậy.

Công chúa chỉ nắm lấy dương vật của hắn, nhưng không chịu tiến thêm một bước, Dương Thất từ mặt ma sát qua thân thể mềm mại của công chúa bại lộ trước mặt hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Người có thất tình lục dục, người hầu trung thành, đôi mắt nữ chủ nhân thơm ngon dụ dỗ, vẫn sinh ra suy nghĩ trước kia không dám nghĩ tới.

“Quả thật như thế?” Cử Công chúa ngữ điệu lười biếng, híp mắt nhìn hắn.

“Vâng!” Dương Thất cúi đầu, “Công chúa nằm xuống hồi lâu, nhưng vẫn trần trọc đi ngược lại, không cách nào ngủ được...”

Bộ dáng giống như vậy, cùng buổi tối tại phòng tắm, giống nhau như đúc.

“Đâu phải là trần trọc đi ngược lại, rõ ràng là mím chặt hai chân, có thói quen muốn trấn an một chút mới có thể ngủ.

Hiên Viên Minh Châu nhìn hấn, Dương Thất cũng nhìn công chúa.

“... Đến đây đi, “Cũng không biết qua bao lâu, Hiên Viên Minh Châu nhắm hai mắt lại, nỉ non nói: “Cũng giống mấy năm trước, Dương Thất, tên người hầu chết tiết nhà ngươi... Đến, đến, khinh nhờn ta... Đều oán hận ngươi, là ngươi.

“Lời nói mê sảng như nói, Dương Thất nghe rất tổn sức, cũng không thể lý giải suy nghĩ của công chúa lúc này, nhưng bất kể thế nào, công chúa cần hấn, hấn phải tiến lên, cho dù tỉnh lại bị công chúa trách phạt, cũng phải đi lên.

“Công chúa, Dương Thất đắc tội.

“Đại hán khôi ngô đi tới cạnh giường công chúa, bốn vị thị nữ trong phòng che miệng lại, trong ánh mắt mở to tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Không thể nào...?” A!” “Công chúa...” Tên Dương Thất kia thật to gan.

“Hi hi, bích hà trở về sắp bị chọc tức chết rồi.

“Công chúa thích chứ.

“Bốn vị thị nữ xì xào bàn tán, ánh mắt trở nên nóng bỏng, hưng phấn nhìn Dương Thất quỳ ở trên giường trúc, thân thể Cao Hùng trắng giống như là đang đè lên người công chúa mềm mại, đầu hơi cúi xuống.

Cuối cùng, Dương Thất môi dày, hôn lên một chân ngọc trắng nõn mịn màng của công chúa.

“!!” Hơi thở của bốn vị thị nữ trở nên dồn dập, các nàng nhìn thấy chân ngọc của công chúa co lại một chút, thân thể cũng theo nụ hôn này mà run rẩy kịch liệt, nhưng không mở mắt ra, ngược lại chậm rãi duỗi thẳng chân ngọc, làm cho hai chân ngọc xinh đẹp trắng nõn, lần nữa trở lại dưới môi Dương Thất.

Công chúa vẫn nằm trên giường trúc như cũ, hai tay chắp ở bụng, chờ nụ hôn và vuốt ve của y.

Ánh mặt trời vừa vắn, nam nhân khôi ngô hôn lên đôi chân ngọc của công chúa xinh đẹp, hình ảnh như vậy, nhìn thế nào cũng không đủ.

Chân ngọc mỹ lệ trắng nõn của công chúa tôn quý được Dương Thất ôm trong lòng bàn tay, cúi đầu hôn một cái, mu bàn chân bóng loáng như ngọc chậm rãi bị hấn dùng môi liếm láp.

Như si như say, như đói còn khát.

Từ mu bàn chân của công chúa, đến mắt cá chân xinh đẹp của công chúa, lại đến dấu chân đáng yêu của công chúa, Dương Thất do dự một chút, không phải ghét bỏ, ngón chân trắng nõn mềm mại như trân châu kia, hấn làm sao lại ghét bỏ chứ? Chỉ là sợ công chúa không đồng ý mà thôi.

Sau khi nhìn thoáng qua công chúa đang nhắm mắt, hơi thở có chút dồn dập, Dương Thất vẫn cúi đầu, há to miệng, ngậm lại ngón chân óng ánh mượt mà của công chúa.

Hấn thân hình cao lớn, miệng rộng, một hơi đem năm ngón chân của công chúa ngậm vào trong miệng, làm cho công chúa phát ra một tiếng “Ừm” duyên dáng, đầu ngón chân bỗng nhiên uốn cong thẳng tắp trong miệng của hấn, ngón chân thanh tú đáng yêu gầy một cái đầu lưỡi của hấn.

Dương Thất Tâm cũng mừng rỡ như vậy, nhưng công chúa giãy giụa rời đi, hấn đành phải buông ngón chân trắng nõn của công chúa ra, tập trung nhìn vào, trên cái móng ngọc trắng nõn mịn màng bị nước miếng của hấn dính vào, sáng lấp lánh, năm ngón chân trắng nõn mềm mại biến thành màu hồng phấn.

Như thể thẹn thùng, lại như bị hấn liếm cho thoải mái, công chúa còn thở hồng hộc hơn.

Lợi hại hơn, ngón chân cũng đang bắt an cuộn tròn lại.

Nhưng không lùi lại.

“Công chúa...” Dương Thất lại cúi đầu, lần này chỉ ngậm lấy một ngón chân nhỏ nhỏ của nàng, so với cái miệng rộng của

nàng, thì cái chân ngọc của công chúa cao gầy xinh đẹp tuyệt trần, nhỏ đến mức tựa như bàn chân nhỏ bé của một cô bé, đáng yêu hết sức, hấn hôn nhẹ nhàng một cái đầu ngón chân của công chúa, tựa như đang ôm một viên trân châu, chậm rãi hôn lên.

Hắn không dám dùng sức quá, từ kinh nghiệm học được ở Bích Hà, để hắn học từ từ kích thích thân thể của công chúa.

Quả nhiên, công chúa từ từ bình tĩnh lại, ngón chân vô lực buông lỏng, mặc cho Dương Thất ăn một viên, chậm rãi hôn môi.

Ngón chân trắng nõn nõn bị hấn hôn lên một cái, rồi lại lên trên, Dương Thất thuận theo đôi chân ngọc thon dài của công chúa, hôn ve vuốt đến chỗ bắp đùi trắng nõn, Dương Thất cách lớp sa y mỏng manh, run rẩy hôn lên một cái lên đùi công chúa, thở gấp, đè nén sự hưng phấn trong lòng lại.

Công chúa rõ ràng vẫn ngủ say, lúc hấn hôn, hai chân khép chặt kéo căng ra, lại chậm rãi buông lỏng ra, giống như vô lực kẹp chặt, thoáng mở ra chỗ bí mật giữa hai chân, lộ ra vết lõm mơ hồ bị siết vào giữa chân.

Dương Thất xem qua xung quanh chân của công chúa, đôi môi trắng nõn mềm mại hơi hơi mấp máy, lúc mài mòn đến đỏ bừng cùng với bích hà tiểu thư, hai cánh mật của công chúa sẽ mở ra một ít, giống như là hồ điệp, vừa mở ra hợp lại, phun ra chất lỏng sền sệt.

Bình thường, mật dịch của công chúa cùng Bích Hà tiểu thư chạm đến chỗ tưới của đối phương, hai người ôm chặt vào môi âm hiểm ma sát, tiếng rên rỉ mê người không ngừng, quá mức nhiệt liệt triền miên, làm cho yêu dịch hai người chảy ra bốn phía, chân công chúa bừa bãi không chịu nổi.

Dương Thất đã gặp qua chỗ tư mật xấu hổ nhất của công chúa, nhưng hôm nay, tư xử của công chúa bị quần áo mỏng dính và quần lót che lấp, vẫn làm cho hắn vô cùng cuồng nhiệt.

Công chúa đã buông ra bắp đùi đang xoa xoa, chứng minh giữa chân nàng còn có chỗ riêng, đã không còn thiết lập phòng vệ với hắn nữa.

Hắn có thể thoả thích vuốt ve công chúa, giống như bích hà kích thích cơ thể cho công chúa, để nàng yên tâm, mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Huyết mật của công chúa bị quần áo che lại, cũng sẽ bị hắn vuốt ve yêu dịch chảy ngang, công chúa sẽ thở dốc, sẽ rên rỉ... Mà tất cả những thứ này, đều là vì hắn! Mà không phải Bích Hà tiểu thư.

“Dương... Bầy.

“Quảng Viên Minh Châu từ lâu rồi mới vuốt ve, môi anh đào nở non, phun ra thanh âm mềm mại lười biếng, thân thể lồi lõm trên giường trúc lại nhẹ nhàng vận vẹo, bắp chân ngọc khép chặt, lại buông ra, còn hơi ươn ướt lưng, để bắp chân nhấc lên huyết mật, giống như muốn đón lấy cây gậy thịt không tồn tại kia, lại giống như là mời Dương Thất, nhanh chút... Nhanh lên.

Dương Thất thấy mà ngây dại, giờ phút này công chúa trong tình động, đối với gã mà nói, đẹp đẽ mê người hơn nhiều so với ở trong phòng tắm. Bởi vì, lúc này hết thấy sự tình của công chúa đang bộc phát muốn vận vẹo, đều là bởi vì gã.

Hơn nữa, công chúa la lên tên của hắn! Không phải bích hà, cũng không phải là Tiêu Viễn, chính là hắn Dương Thất!”
Dương Thất kích động đến luống cuống chân tay, tay chân vung về tiến lên, bàn tay lớn vòng về phía sau như trân bảo nâng cái mộng mềm mại của công chúa lên khỏi giường trúc. Trong chớp mắt này, hai người đều run lên.

Đôi mộng của công chúa lại hạ xuống giường trúc, đè chặt hai tay Dương Thất, mềm mại đầy đặn, thịt bờ mộng co giãn rất tốt, vừa vận bị cao chín thước, bàn tay to rộng thùng thình của Dương Thất không chế hoàn toàn.

Đôi mộng đầy đặn của công chúa tràn đầy thịt, cũng lấp đầy lòng bàn tay của hắn, cũng lấp đầy khoanh khắc ấy mà hắn yêu thích, để hắn nhìn về phía trong ánh mắt của công chúa, càng phát ra tình ý nồng đậm.

“Dương Thất...” Hiên Viên Minh Châu nằm trên gối bông mở đôi mắt mê ly ra, vừa vận ngẩng đầu cùng Dương Thất đang

đứng giữa hai chân, ánh mắt nồng đậm tình cảm đối mặt với ánh mắt của gã. Nam nhân trung thành tận tâm này tràn đầy tình ý nhiệt liệt và kính mộ làm cho lòng nàng run lên, hai mắt vốn mê ly cũng nhộn nhạo ra một tia nhu tình.

Giờ Ngọ ngủ say, Hiên Viên Minh Châu cũng không hoàn toàn tỉnh táo, giờ phút này trong đầu lại hiện ra rất nhiều hình ảnh có liên quan đến hắn.

Từ mấy năm trước, thừa dịp nàng nghỉ ngơi thì hắn khinh nhờn nàng, sau đó lại quỳ xuống dập đầu cầu khẩn, chỉ vì ở bên cạnh nàng, cùng với không lâu trước đó, bởi vì chấp hành nhiệm vụ mà bị Ma Môn bắt lấy.

Lại một lần nữa trở lại bên người nàng, trong phòng tắm, thân thể nam nhân cường tráng mạnh mẽ kia...” “Lang Viên Minh Châu khẽ mở môi đỏ, rên rỉ, cái eo nhỏ nhắn lần nữa nhẹ nhàng nâng lên, để mông kiêu rỏi khỏi tay Dương Thất, giữa chân khô nóng tư mật nghênh đón hắn miệng lưỡi, cánh tay trắng nõn như ngọc lại giờ lên, ấn lên sau ót Dương Thất, để cho đầu của hắn từ từ hạ xuống.

Công chúa vặn eo nhỏ, giờ chân lên huyết mật, bờ môi Dương Thất lại hạ xuống, bốn vị thị nữ nhìn mà ngây dại, trơ mắt nhìn hai người giao hội trên không trung.

Miệng Dương Thất, hôn vào hai chân đẹp của công chúa, môi hắn đặt lên huyết mật của công chúa.

“Ahaha...” Tiếng mũi động lòng người vang lên, thân thể uốn éo giờ lên cái cổ xinh đẹp, thân dưới co giật như nâng lên, run rẩy mấy lần, cái eo nhỏ nhắn không nhúc nhích.

Bốn vị thị nữ trợn mắt há hốc mồm nhìn không tới, nhưng Dương Thất có thể cảm nhận được rõ ràng, giữa chân công chúa tuôn ra một chút mật, ướt quần lót, bờ môi của hắn bị nước tình của công tử thấm ướt, vị ngọt ngọt ngào.

Đạo tại đầu lưỡi khuếch tán, lại để cho hắn xao động bất an tâm tình rất nhiều.

Công chúa đang hưởng thụ ve vuốt của hắn.

Dương Thất theo bản năng gio tay lên, lần nữa hai tay ôm lấy bờ hông mềm mại của công chúa, bờ môi như vén áo lót của người tức giận ra, chui vào giữa chân nàng, bờ môi rộng thùng thình được quần lấy bởi huyết mật ong, bờ môi của hắn, rõ ràng cảm nhận được hai bờ môi nóng nồn nà mềm mại của công chúa.

Đôi môi âm u của công chúa mẫn cảm, bị hắn hôn một cái, một chút mùi vị ẩm ướt cùng yêu dịch ám muội, khiến cho Dương Thất càng thêm mê muội, đầu lưỡi theo bản năng vươn ra, dùng sức liếm mạnh huyết mật của công chúa.

“Ái dà, lưỡi rêu thô ráp” cách xa quần lót mềm mại mỏng, cạo tại huyết khiếu của Hiên Viên Minh Châu, đôi môi mềm mại bị kích thích cực lớn, co rút lại, khép hợp thành bộ dáng giống như Nhất Tuyến Thiên, đôi môi âm hiểm dồn dập run rẩy, sau đó mới chậm rãi buông ra, tuôn ra một cổ dịch yêu.

Cũng may Dương Thất không thừa thắng truy kích, nếu không nàng cũng không biết mình có thể...” a a!” Huyết mật lần nữa bị Dương Thất liếm, Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ, hai chân bỗng nhiên mở ra, kẹp chặt lấy đầu hắn, thở hổn hển, thân thể run rẩy hồi lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Dương Thất căng thẳng, phản ứng kịch liệt như thế, thời điểm bích hà vuốt ve nàng, thì trước nay chưa từng có.

Hắn làm sai rồi sao?” Dương Thất...” Hiên Viên Minh Châu mở hai mắt mệt mỏi, con buồn ngủ và dục vọng kích thích làm cho cô đặc biệt vô lực, chỉ có thể khẩn cầu: “Khinh một chút... Chậm một chút, không nên nhanh... Không nên dùng sức... Cũng không nên nóng nảy.

“Nhanh quá sao? Không nên nóng nảy, là nói sau này còn có thể hầu hạ nàng...?” Là công chúa.

“Dương Thất hít thở thật sâu, bình phục tâm tình của mình, nhưng hắn phun ra một hơi thật lớn, phun ra một cái chân cực kỳ mẫn cảm của Hiên Viên Minh Châu, làm cho nàng lại run rẩy một chút.

Bất quá, kích thích nhẹ nhàng như vậy, lại vừa vặn tốt.

“Đến... chậm một chút.

“Thần sắc Hiên Viên Minh Châu lộ ra vẻ uể oải, kẹp chặt đôi chân thon dài của Dương Thất từ từ mở ra, bờ mông lằn nữa đặt trên giường trúc phía sau, một bàn tay vuốt ve khuôn mặt Dương Thất, một tay đặt ở trên chân, thân thể mềm mại, vô lực nỉ non.

Dương Thất lại cúi đầu, không dám trực tiếp hôn vào huyệt mật của công chúa, mà trước tiên ôm lấy ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn của nàng, ôm lấy bàn tay trắng nõn của công chúa, chậm rãi hôn một cái, đợi đến khi công chúa phát ra âm thanh lười biếng, mới đưa môi xuống, hôn lên phía trên huyệt mật ở giữa chân nàng.

Vòng qua cái chân trắng nõn nhạy cảm kia, hôn một vòng, lại vòng đến bên mông tuyết công chúa, hé miệng ra, một nụ hôn trên cặp mông mềm mại kia, may mà quần lót của Hiên Viên Minh Châu không phải chỉ che lấp phía trước, mà là bộ quần ngắn mềm mại mỏng manh, ống quần có nếp nhăn, rất là mê người.

Miệng Dương Thất, chỉ có thể hôn lên bờ mông nàng, hôn bên trái cùng bên phải, đều bị gã si mê hôn lên rất nhiều lần.

“Ừm, chính là như vậy đấy, chậm một chút...” Hiên Viên Minh Châu ngữ điệu lười biếng, thân thể thả lỏng, từ từ hôn xuống, cũng dùng đôi mắt mê ly của Dương Thất nhìn hấn, nhìn xem hấn hôn lên bờ mông của nàng, bờ môi ép xuống dưới bờ mông mềm mại, liếm láp đi lặp lại, rồi lại trở lại trong bụng nàng, lại giơ tay lên, ngậm lấy ngón tay của nàng, từ đầu ngón tay đến đốt ngón tay, đều bị gia hỏa này ngậm lại, bị cái lưỡi nóng bỏng của hấn trêu chọc lặp đi lặp lại.

Bất quá, theo một tiếng nàng chậm một chút dặn dò, Dương Thất cuối cùng cũng hiểu nên làm như thế nào, lại buông tay nàng ra, hôn lên bụng nàng.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, bàn tay ngọc đã được hấn liếm láp qua, lại một lần nữa đặt lên trên đầu Dương Thất, ngón tay nắm chặt lỗ tai khác hoàn toàn trái ngược với bích sen của hấn, để hấn từ từ đi lên, lại lên trên.

Để Dương Thất, từ bụng và rốn của nàng, một đường thuận theo vòng eo nhỏ bé, hôn lên dưới đỉnh núi tuyết cao thẳng tắp của nàng, dừng lại.

“Công chúa...” Dương Thất ngẩng đầu, ánh mắt còn đang khép chặt với Hiên Viên Minh Châu lần nữa nhìn nhau không rõ ràng, tình cảm không rõ ràng đang lưu chuyển trong mắt hai người, vừa lười biếng, vừa có tình dục, phảng phất lại mang theo một chút nhu tình mật ý, giống như bị ánh mắt nóng bỏng của y lây nhiễm, hoặc là...

“Ừm.

“Hiên Viên Minh Châu chậm rãi nhắm mắt lại, trên gương mặt đỏ bừng tràn đầy xuân tình, tay ngọc ôm gương mặt Dương Thất, lại kéo hắt, chậm rãi đi lên, lại lên trên.

Thẳng đến khi leo lên đỉnh núi tuyết tròn trịa kia, Hiên Viên Minh Châu mới ngừng động tác, thân thể run rẩy, không ngừng thở hổn hển, nhưng không tiếp tục, phảng phất nội tâm còn đang giãy dụa.

Bị hai tay nàng ôm lấy, hai chân tách ra cơ hồ chính là Dương Thất đang đè ở trên người công chúa, cúi đầu xuống, cũng há miệng thở dốc, nhìn bộ dáng đẹp đẽ của cử ảu hồng mềm mại đang phập phồng bất định của công chúa.

Trên đỉnh núi tuyết, anh đào trắng nõn sớm đã gượng gượng đứng dậy, đỉnh sa y nhô lên hai cái rất rõ ràng, kích thích tương ứng, tuyết phong tròn trịa được anh đào tô điểm, càng phát ra mỹ vị mê người.

“Công chúa!” Dương Thất thở dốc, giọng nói cứng rắn dị thường, nhưng do quá kích thích nên không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy máu nóng cả người dâng lên, trong đầu đều là công chúa, cùng với cặp đũa tròn như tuyết trước mắt công chúa.

Đẹp như vậy, lại mê người như thế.

Hắn ngửi thấy mùi sữa của công chúa, khiến linh hồn hắn dâng lên.

Đều đang run rẩy.

Nhưng hắn lại không dám trong tình huống không được cho phép, khinh nhờn bộ ngực công chúa, càng không dám cúi đầu ngậm chặt, chỉ giống như công chúa thở phì phò, không ngừng thở dốc.

Bầu không khí mập mờ nóng bỏng, đạt đến đỉnh điểm.

Bốn vị thị nữ trong phòng cũng cảm nhận được bầu không khí dâm dục ám muội này, mỗi người đều hô hấp dồn dập, chờ Dương Thất cúi đầu, dùng miệng ngậm anh đào trước ngực công chúa lại.

Chỉ cần hắn làm như vậy, công chúa cũng đã cho phép, không hiểu sao các thị nữ cảm thấy quan hệ giữa Dương Thất và công chúa sẽ có một bước đột phá lớn.

“Công chúa...” Hô hấp Dương Thất chậm rãi bình phục lại, bởi vì hắn nhìn thấy công chúa đang nhắm mắt thở dốc, nàng không muốn phản bội Tiêu Viễn, không muốn làm loại nữ nhân phóng đảng này. Những chuyện lúc trước chỉ là công chúa thiện lương mới trị liệu cho hắn mà thôi.

Nếu bây giờ hắn ngậm đưa đưa công chúa, chuyện này đã vượt qua phạm trù trị liệu.

Công chúa không muốn tiếp tục nữa, nhưng y cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.

Cái đầu Dương Thất chậm rãi nhắc lên, cách ngọn Tuyết Phong gần trong gang tấc, tay công chúa rơi xuống cổ cùng ngực của gã.

“Ngươi.

“Hiên Viên Minh Châu lại một lần nữa mở mắt ra, liếc mắt một cái, liền thấy được ánh mắt áy náy của Dương Thất.

Hai người đối mặt, không cần nói lời nào, Hiên Viên Minh Châu đã hiểu ý y, nhưng Dương Thất lại vụng về, nhìn không thấu công chúa đang suy nghĩ điều gì, chỉ mơ hồ cảm thấy công chúa vẫn chưa để y đi.

“Dương Thất.”

“Hiên Viên Minh Châu mở miệng, thanh âm thối lui mấy phần lười biếng, trở nên như bình thường.

Dương Thất bình tĩnh lại, “Có, có công chúa.

“Nếu như...” Hiên Viên Minh Châu giơ tay lên, vươn tới mặt hắn, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Dương Thất đang cúi thấp người, để lòng bàn tay trắng nõn của nàng vuốt ve, “Công chúa... Xin phân phó.

“Nếu như... Ta bảo ngươi chết, ngươi có bằng lòng không?” Nếu là ý của công chúa, Dương Thất đồng ý không?” “Vì sao?” Hiên Viên Minh Châu vuốt ve gương mặt hắn, dưới ánh mặt trời ấm áp, nam nhân khô ngô đặt lên trên thân thể mềm mại của nàng, khác với bích hà mềm mại, bên trong háng của hắn có một vật cứng rắn thô kệch, chống lại bắp chân của nàng, khiến nàng không ngừng kích thích.

Nàng muốn biết, nam nhân này đang nghĩ gì, vì sao lại nguyện ý chết?” Bởi vì... đây là ý của công chúa.

“Dương Thất nhìn hai mắt của nàng, trong thanh âm không có sợ hãi, “Công chúa tài trí hơn người, lại thiện lương ôn nhu, không phải là chủ nhân tàn bạo bất nhân, công chúa nếu muốn Dương Thất chết, tất nhiên sẽ có nhân tố mà Dương Thất không thể tưởng tượng được, không phải là muốn Dương Thất chết, mà là Dương Thất không thể không chết.

“Hiên Viên Minh Châu nhìn hắn, ánh mắt hai người nhìn nhau, để giống như đang nhấm nuốt lời của hắn.

Một lúc lâu sau, nàng lại giơ một tay lên, biến trở về tư thế hai tay ôm gò má của hắn, trong ánh mắt mang theo ý cười rõ ràng: “Thì ra ngươi là tin tưởng ta như vậy, đáng tiếc, ngươi lại không thể không chết, có bằng lòng hay không?” “Dương Thất nguyện ý!” “Đồng ý?” “Ngh ý!” “Ngại... ngu thật.

“Dương môi đỏ tươi của Hiên Viên Minh Châu mở ra, lộ ra hàm răng trắng nõn, một nụ cười rất xán lạn, lộ ra trước mặt nam nhân áp trên người nàng.

Khuôn mặt tươi cười xinh đẹp tuyệt trần như vậy, trên đời này có nam nhân nào mà không động lòng chứ? “Hiên Viên Minh

Châu ôm lấy cổ hắn, lần nữa từ từ đè xuống, làm cho khuôn mặt của Dương Thất, từ từ chậm rãi, chậm rãi, nhưng không có dừng lại gần nhũ tuyết tròn vo của nàng.

Hơi thở Hiên Viên Minh Châu đã ngừng lại, Tuyết Phong pháp phòng bất định cũng theo đó dừng lại, chờ Dương Thất tới gần bờ môi.

Mãi tới khi Dương Thất từ từ mở miệng.

“Khinh nhẹ chút... Chậm một chút, không nên dùng sức, chậm hơn một chút nữa...” Lúc miệng hắn sắp ngậm lại quả sữa của nàng, đôi má Hiên Viên Minh Châu ửng đỏ, thì thầm nhắm mắt lại, trái tim đang nhảy thình thịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, thân thể nóng quá, trước ngực lại ngứa ngáy.

Đã không thể dừng lại được nữa rồi.

“Á.” Cô rên rỉ thật dài, đôi đũa trên đỉnh núi Tuyết Sơn bị một luồng lửa nóng bao phủ, môi Dương Thất, y phục mỏng manh che kín cặp đũa của cô.

Hắn quá cao to, miệng cũng lớn hơn so với Tiêu Viễn, chỉ mở ra một cái miệng, cũng đã che đầy cả hàm sữa và gần nửa sữa của nàng.

Thịt ngà sữa, nhét đầy miệng của hắn, nhũ lâm vào trong khoang miệng lửa nóng của hắn, trong nháy mắt này, Hiên Viên Minh Châu sẽ rơi xuống.

Mà lần này, thân thể của nàng không run rẩy kịch liệt, chỉ là bởi vì quá kích thích, mật huyết không bị khổng chế chảy ra rất nhiều mật dịch, nàng thậm chí không cảm giác được cao trào của mình, chỉ là bị tình dục không ngừng không ngừng kích thích, khiến cho run rẩy không thôi.

Hiên Viên Minh Châu không kịp cảm thụ quá nhiều, đầu lưỡi Dương Thất cũng rục rịch.

Cách bộ ngực mềm mại của nàng, đối với hàm son của nàng, nhẹ nhàng cạo một cái.

“A...” Hiên Viên Minh Châu lại ngửa đầu rên rỉ, hai tay ôm thật chặt đầu Dương Thất, đè gã xuống trước ngực, để cho sữa

tuyệt của mình nhét đầy miệng của gã, run rẩy hồi lâu, mới vô lực buông ra.

Tựa như một mỹ nhân ngư lên bờ thở hôn hển, túm lấy mái tóc của nó, run rẩy để nó vuốt sữa.

Trong miệng rên rỉ, nỉ non nỉ non.

Dương Thất tự mình hướng dẫn cho nàng, nên làm như thế nào: “Chậm chút... Chậm một chút... chậm chút... nhẹ hơn chút nữa, ừm, như vậy... chính là như vậy.

“Hiên Viên Minh Châu uốn éo thân thể, phát ra tiếng rên rỉ vô lực, cầm lấy đầu hắn, chân ngọc nhiều lần đạp xuống, thẳng băng, “Ô ô, không nên cắn... A, không cần cắn môi, cũng không cần dùng... Hàm răng cắn... Cũng, cũng không nên liếm... A... A... Ta muốn ngủ... ừ ừ..., Không thể liếm được, không nên liếm chỗ kia... Dương Thất, ngu chết, “Tại công chúa tự mình chỉ đạo, không ngừng đánh đập và giầy dụa, Dương Thất dần dần nắm giữ yếu lĩnh của Tuyết Phong, giống như đối với hạ thân của công chúa, chỉ có thể ngậm lấy sữa của nàng, hôn nàng, nhưng không thể trực tiếp liếm đôi mi sữa mềm mại của công chúa, không thể dùng đầu lưỡi để gầy, càng không thể dùng răng để cắn.

Nếu không, liếm một cái, công chúa liền kịch liệt run rẩy một cái, cắn một cái trứng, công chúa trực tiếp giầy dụa muốn đẩy hắn ra.

Thế là, Dương Thất ngậm lấy bộ ngực của nàng, để đôi ngực của công chúa bị lồng ngực của hắn bọc lại, nhưng không trực tiếp kích thích, chỉ dùng lửa nóng trong miệng để trấn an đôi ngực mẫn cảm dị thường của công chúa.

Bị kích thích nhẹ nhàng như vậy, công chúa cuối cùng cũng hài lòng.

“Ừm... chính là... Như vậy, nhẹ một chút, a... Không nên gấp gấp.

“Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên chậm rãi rơi xuống, gương mặt đỏ ửng, hiện ra vẻ hài lòng thoải mái, nhẹ giọng rên rỉ, hai tay ôm lấy đầu Dương Thất, như là cho hắn bú sữa,

hơi uốn ngực lên, để Dương Thất vui đầu trước ngực nàng, từ từ liếm vuốt bộ ngực của nàng.

“Bên này... cũng muốn.

“Ngủ ý vọt tới, Hiên Viên Minh Châu dưới tình dục kích thích, thần trí càng trở nên mơ hồ, cầm lấy khuôn mặt Dương Thất, để môi của hắn rời đi nửa bên trái của sữa, đưa hắn dời nhũ ngọc bên phải, đồng thời mang theo bên hông vội vàng xoay người, để đôi vú bên phải rất nhanh nhét vào trong miệng Dương Thất.

“Ahaha...” Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng nỉ non thỏa mãn, ôm lấy mặt của hắn, thân thể từ từ nằm xuống, lại một lần nữa khẽ rên rỉ, để Dương Thất không ngừng liếm láp thịt ngà của nàng, mở miệng mút sữa khô nóng của nàng.

Khiến dục vọng của nàng càng ngày càng mãnh liệt, cơn buồn ngủ cũng càng ngày càng đậm.

“Phía dưới cũng phải... Cũng phải... nhẹ hơn một chút.

“Hơi thở lợi hại, Hiên Viên Minh Châu cũng đang ngủ lợi hại, cố hết sức mở hai chân ra, Dương Thất phối hợp với nàng, để hai chân công chúa tách ra, còn y thì quỳ gối giữa hai chân của công chúa, hai cái chân đẹp của công chúa kẹp lấy một cái bắp đùi của y.

“Ừm, bên dưới cũng phải...” Hiên Viên Minh Châu mơ mơ màng màng, còn vỗ ngực cuối cùng của Dương Thất, nàng liền chủ động vận vận eo nhỏ, khiến cho cái bắp đùi khô nóng khó nhin kia đi cọ xát vào đùi Dương Thất, huyết và đùi bị quần áo ma sát vào nhau, nháy mắt kích thích, làm cho nàng rên rỉ một tiếng thật dài lần nữa.

Dương Thất biết phải làm thế nào, hắn nhìn bích hà vừa hôn công chúa, vừa cắn môi kịch liệt, hoặc là đưa tay vuốt ve hình ảnh bí mật của công chúa cho nàng, cho nên Dương Thất cũng học theo, duỗi bàn tay lớn ra, đưa xuống dưới dò xét. Lúc sắp tìm được, gã do dự một chút, ở huyết mật công chúa lại chậm rãi vận vận cái eo thon nhỏ, lúc khát vọng quần chặt lấy bắp chân gã, rốt cuộc đè lên chân công chúa.

Lực đạo rất nhẹ.

Công chúa ừ một tiếng mũi, vặn vẹo eo nhỏ ngừng lại, ngực lại đứng lên, nỉ non nói: “Bên này...” Dương Thất lại ngậm lấy Nhũng của công chúa đứng thẳng, khẽ thử ra sức hút một cái, đè lên huyết mật của nàng, cũng đang chậm rãi dùng sức vuốt ve.

“Ừm.” Trên dưới đều bị vuốt ve, thân thể Hiên Viên Minh Châu cứng ngắc rên rỉ một tiếng, rất nhanh xụi lơ, thở hổn hển thừa nhận Dương Thất khinh nhờn, để hắn từ từ đùa giỡn ngọc nhũ cùng tư xứ của nàng.

Dục vọng từng chút từng chút một tăng lên, Hiên Viên Minh Châu lại bắt đầu vặn vẹo eo nhỏ, làm chỗ tối nghĩa nóng bỏng trong lòng bàn chân, đi nghênh đón bàn tay lớn của Dương Thất, rên rỉ ưỡn ngực lên, một tay ôm lấy đầu của gã, một tay khác cầm lấy thảm mềm trên giường trúc, chân ngọc lại bắt đầu lặp đi lặp lại đá, căng thẳng.

Cuối cùng, nàng khẽ ưỡn cái eo nhỏ, đặt tay xuống đặt lên bàn tay lớn âm huyết của Dương Thất, run rẩy liên tục không ngừng phun ra mật ong.

Dương Thất ôm lấy hông nàng, khom lưng cúi người, đầu lưỡi rớt cuộc lớn mật vươn ra, cách quần áo chậm rãi liếm láp anh đào công chúa đang nở rộ, nước miếng hắt thấm ướt quần áo trước ngực công chúa, dán chặt lên ngực, màu hồng nhạt nhô lên khiến Dương Thất mê luyện không thôi, lặp đi lặp lại, nhẹ nhàng không ngừng liếm láp.

Cao trào khiến Hiên Viên Minh Châu kéo dài thật lâu.

Chờ nàng an tĩnh lại, Dương Thất mới buông ngực nàng ra, nhìn về khuôn mặt kiều diễm sau cao trào của công chúa.

Công chúa đã ngủ rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ an tường cùng thỏa mãn, khóe môi mang theo nụ cười yếu ớt, hai đầu lông mày mị ý vạm ngàn, để Dương Thất si ngốc nhìn hồi lâu, mới cẩn thận từng li từng tí rời khỏi giường trúc.

Sau đó, hắn quỳ ở một bên.

Chờ công chúa tỉnh lại, chính là lúc hắn đáng chết.

Chỉ là... Dương Thất không nhìn được lại ngẩng đầu, nhìn về phía giường trúc, dưới ánh mặt trời và bóng cây ngủ say.

Vừa rồi công chúa dạy bảo hần nhiều như vậy, hần cũng phải chết sao? Bất quá, có thể hút được nhũ của công chúa, an ủi nàng, để công chúa đạt được một giấc ngủ trưa thoải mái, Dương Thất chết mà không tiếc.

Cảnh tượng mập mờ dâm dục cuối cùng cũng kết thúc, bốn vị thị nữ trong phòng rớt xuống.

Ngã xuống đất, giữa chân bốn người sớm đã ướt nhẹp, đối với cây gậy thịt uốn lượn cứng rắn của Dương Thất, lại bị cánh tay cường tráng mạnh mẽ của hần ôm vào trong ngực, va đập vào các nàng mà nói., Một màn vừa rồi, trái tim các nàng quả thực là nhảy lên cổ họng, sợ Dương Thất cuồng bạo cởi quần xuống, lại tháo quần lót của công chúa, hung hăng cắm vào huyết mạch trơn ướt của công chúa! Cũng không biết nàng đã từng nếm qua cây gậy thịt uốn khúc thô bạo như vậy, liệu có thể chịu được cú cắm đầu tiên hay không.

Cũng không biết qua bao lâu, Bích Hà vội vã trở về, nhìn thấy Dương Thất đang quỳ trên mặt đất cùng với trên giường trúc, trên ngực giữa chân có vết tích ướt át của công chúa, lập tức hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi... Dương Thất, tức chết ta rồi!” Bích Hà cắn răng, thấp giọng mắng hần, cũng quỳ trên mặt đất, bất an chờ công chúa tỉnh lại.

Bốn thị nữ trong phòng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng vội rời đi ra, cùng quỳ trên mặt đất.

Chờ Hiên Viên Minh Châu tỉnh lại, mở to mắt chờ cơn buồn ngủ qua đi, mới quay đầu lại, liền thấy được mấy người đang quỳ trên mặt đất kia.

“Nàng ấy cười khế một tiếng: “Ta biết là vì sao mà Dương Thất quỳ trên mặt đất, các ngươi lại làm gì?” Công chúa!” Bích Hà quỳ xuống, đáng thương nói: “Hôm nay ta có việc về nhà một chuyến, không ngờ Dương Thất này lại...” Công chúa như cười như không nhìn về phía nàng, bích sen trong lòng hoảng hốt, vội đổi giọng nói: “Công chúa, ta, ta...ta là sợ công

chúa lúc trưa nay muốn... Cho nên mới bảo hấn tới...” Nàng ta cẩn thận từng chút tư tưởng lừa gạt công chúa còn khó hơn Thăng Tiên.

“Vậy sao ngươi còn quỳ xuống?” Ngón tay Hiên Viên Minh Châu chỉ vào trán nàng, Bích Hà thả lỏng, nhỏ giọng nói: “Ta thấy hấn quỳ trên mặt đất, sợ hấn mặt kinh cho phép làm loạn.

“Các ngươi đâu?” Bọn ta... bọn ta thấy Bích Hà đã quỳ xuống, cho nên...” Đảm nhỏ như vậy, ngày xưa ta đâu có dọa các ngươi đâu, đứng dậy hết đi.

“Hi hi, đúng, công chúa.

“Bốn vị thị nữ mới đỡ lấy, đứng ở một bên, chuẩn bị thay y phục cho công chúa.

Về phần Bích Hà, nhìn thoáng qua Dương Thất, không dám đứng dậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn công chúa.

Hiên Viên Minh Châu không để ý tới nàng, nhìn về phía nam nhân khôi ngô quỳ dưới đất, một lát sau, phảng phất hạ quyết tâm, ngữ khí tận lực bình thản nói: “Dương Thất, ngươi... kể từ hôm nay, ngươi đi chết đi.

“Dương Thất trong lòng run lên, lại dập đầu một cái, cung kính nói: “Vâng!” Bốn vị thị nữ kinh ngạc nhìn về phía công chúa, câu nói vừa rồi... Sao lời nói có chút cổ quái vậy? Hôm nay, đi chết sao? Đầu óc Bích Hà vừa chuyển, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, cười mắng Dương Thất: “Ngươi ngu xuẩn, còn không mau cảm ơn công chúa!” Bốn vị thị nữ, cùng Dương Thất đều không rõ ràng, nhưng Dương Thất lại thành thật nói lời cảm ơn, dập đầu.

Chờ Hiên Viên Minh Châu được các nàng hầu hạ, cởi bỏ những quần áo bị Dương Thất Vũ nước miếng thấm ướt, thay quần áo sạch sẽ chỉnh tề, một mình đi ra khỏi mảnh sân này, sau khi chuyên môn cho nàng ngủ trưa, Dương Thất mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Bích Hà trong vẻ mặt tươi cười.

“Bích Hà tiểu thư, bốn vị tiểu thư, Dương Thất... bái biệt ở đây.

“Khanh khách, tên ngu xuẩn.

“Bích Hà cười duyên, học động tác vừa rồi của công chúa, dùng ngón tay chọc cái trán rộng của hân, cười hì hì nói: “Đoạt tiện nghi to lớn, người còn không biết, ngu chết nhanh.

“?” Bích Hà tỷ, công chúa không phải bảo Dương Thất... Chết sao?” Xuân Hoa ủ rũ cúi đầu, vừa rồi phục vụ công chúa mặc quần áo đều chậm nửa nhịp.

Dương Thất chết rồi, các nàng ở trong phòng tắm lại không cãi lại bích hà, chỉ sợ không phải là chỉ có thể an ủi lẫn nhau, nhưng đã ném qua tư vị của Dương Thất, mài kính của nữ tử làm sao so được với cây gậy thịt kia chứ? “Đương nhiên là để hân chết rồi.

“Bích Hà khoe môi mang theo ý cười: “Chỉ có điều, Dương Thất ở bên ngoài đã chết, mà Dương Thất trong phủ công chúa của chúng ta vẫn còn sống.

“A...?” Bốn vị thị nữ vẫn chưa rõ ý tứ, Dương Thất cũng ngẩng đầu lên.

“Ngu ngốc các người, ý tứ chính là nói: “Bích Hà châm chọc lời nói, cuối cùng dứt khoát cười rộ lên, nói với bốn vị thị nữ: “Các người bốn tên lẳng lơ này có thể tùy tiện làm trong phủ với hân, Dương Thất không được rời khỏi phủ công chúa nửa bước, hiểu chưa?” Đám thị nữ hai mặt nhìn nhau, nhìn Dương Thất, trong lúc mơ hồ tỉnh ngộ lại.

“Bích Hà tỷ, đồ lẳng lơ khó nghe quá!” Thị nữ Thu Hoa tỏ vẻ kháng nghị.

“Khó nghe?” Bích Hà xoay người, cúi người xuống, muốn dùng hai tay tách ra cặp mông của mình, nhưng lại cảm thấy quá xấu hổ, cố nhịn cười nói: “Là ai khi ở phòng tắm làm ra động tác thô thảm như vậy, còn lắc lư cái mông trắng nõn, kêu tên ngu xuẩn kia mau mau cắm vào đây?” Bốn vị thị nữ xấu hổ đỏ mặt.

“Không phải ta, là Xuân Hoa!” Không phải ta, mà là Đông Thảo, không nên oan uổng ta, ta đều là người cuối cùng.

“Hì hì, hoa thu mỏng manh nhất, nàng là đồ lẳng lơ”, người mới cầu nhau, vừa bị Dương Thất làm hư, vừa dùng tay chống xuống đất bò, đêm nay lại biểu diễn cho chúng ta xem một

chút?” Nói lung tung, xem ta không xé miệng nha đầu người được không.

“Hi hi, đến đây nha.

“Bọn thị nữ náo loạn ra khỏi vườn, Dương Thất ngăn người hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy.

Có nghĩa là, hắn không cần chết rồi?” Công chúa đi tới bên cạnh giường trúc, do dự một chút, nhặt lên áo lót của công chúa mà đám Bích Hà các nàng còn thu thập được.

Bí Y đưa tới bên mũi, ngửi thật sâu.

Công chúa hương vị ngọt ngào, làm hắn say mê không thôi, chết hoặc không chết, cũng không quan trọng nữa.

Bỗng nhiên.

“Người đúng là si tình.

“Một bà lão mặc áo đen xuất hiện sau lưng Dương Thất, mặt hắn đỏ lên, quần áo trong tay cũng không được thả, không thả cũng không được, trong miệng ấp úng nói: “Bà bà, ta... Là ta đáng chết, lại khinh nhờn công chúa.

“Hắc y bà bà nhìn về phía hắc ý vị thâm trường.” “Người cảm thấy, mình và công chúa sẽ có tương lai sao?” Dương Thất trầm mặc.

“Công chúa thích chính là Tiêu Viễn, mà không phải là người, cũng sẽ không phải là người. Nếu người si tâm vọng tưởng càng nhiều, sẽ chỉ khiến người lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nếu như thật sự có lúc đó, “Trong mắt Hắc y bà bà lạnh lùng.” Ta sẽ đích thân để người chết.

“Ở trước mặt nàng, nam nhân khôi ngô thấp giọng nói: “Vâng, Dương Thất kính cẩn nghe bà bà dạy bảo!” “Ừm, tự giải quyết cho tốt... tận tâm hầu hạ công chúa.

“Thanh âm của nàng dần dần đi xa, Dương Thất ngẩng đầu lên, thấy được thân ảnh của nàng bao phủ trong hắc y, thần thái đi đường có chút thướt tha mềm mại, mông trong quần áo màu đen, bờ mông rộng lớn đầy đặn, lúc đi đường thịt mềm mại kia run lên, có sức hấp dẫn vô hạn... Dương Thất cúi đầu,

không dám nhìn lại vị cường giả Đạo Vận cảnh bảo vệ bên người công chúa này.

Nhưng Đạo Vận Cảnh lợi hại cỡ nào, càng không cần phải nói nàng còn đến từ Lục Đạo môn, có quan hệ dây mơ rễ má với Nữ hoàng bộ hạ.

Chỉ một ánh mắt đã được nàng biết.

“Chưởng miện.

“Nơi xa truyền đến thanh âm nhẹ nhàng bay bổng, Dương Thất không chút do dự vung lên lòng bàn tay, chiếu vào mặt mình đánh mấy chục cái, dừng lại chờ một lát, xác nhận không có tiếng nói, mới thấp giọng tạ lỗi, rời khỏi nơi đây.

Nhưng trong đầu Dương Thất lại không nhin được hiện lên một ý niệm trong đầu: Nàng một mực thủ hộ bên cạnh công chúa, tất nhiên đã để ý chuyện của hắn cùng với mấy vị thị nữ kia rồi chứ?.. một ngọn núi hẻo lánh trong kinh thành, bên trong một trang viện xa hoa, Tiêu Viễn lẳng lặng chờ Nữ hoàng ngủ trưa tỉnh lại.

Cũng giống như Cửu công chúa, Nữ hoàng bộ cũng thích ở giữa trưa ánh mặt trời vừa đúng lúc đó, mang giường êm đưa ra bên ngoài, gió nhẹ thổi vào bên trong nghỉ ngơi.

Từ khi Tiêu Viễn bị lần đó ra khỏi phủ công chúa, sau khi bị thái giám kia mang đến, liên tiếp mười mấy ngày, hắn đều ở buổi trưa hoặc là buổi tối nào đó, lúc Nữ hoàng bộ hạ sắp mặc đồ ngủ nhẹ ngủ, Tiêu Viễn đã được đưa tới trước mặt nàng.

Nhưng Nữ hoàng bộ hạ lại không nói một lời, tên thái giám được gọi là trung hòa kia lại canh giữ ở ngoài cửa, khiến cho Tiêu Viễn không tiến lui được, chỉ có thể tro mắt nhìn Nữ hoàng bộ hạ thay quần áo, đi ngủ.

Mỗi một lần hầu hạ thị nữ, Tiêu Viễn đều thấy được thân thể yêu kiều uyển chuyển thành thực của Nữ hoàng bộ hạ, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, bờ mông đầy đặn, bộ ngực cao vút, còn có vương bình thiên hạ trên người, khiến nam nhân muốn hung hăng chinh phục khí chất của nàng đều bị Tiêu Viễn nhìn thấy tận mắt.

Hắn không muốn nhìn, nhưng nếu không nhìn, ngược lại sẽ bị nữ hoàng trách phạt, cưỡng ép giữ hắn lại đến buổi trưa mới cho phép hắn rời đi.

Lần này, cuối cùng Tiêu Viễn không nhịn được nữa, chờ nàng xoa mắt ngái ngủ tỉnh lại, nén lửa giận nói: “Nữ hoàng bệ hạ, ngài đây là... cường nhân khó! “Ta đẹp không? “Nữ hoàng lười biếng nằm trên giường êm, dãy núi cao ngất cực kỳ đoạt ánh mắt người, mị ý giữa hai hàng lông mày, càng làm cho Dương Thất chỉ cảm thụ được mùi vị ngây ngô của công chúa, rất nhanh liền cúi đầu xuống.

“Ngươi đi đi, ngày mai lại đến.

Ta nha, muốn đi dạo phố cùng nam nhân của ta uống rượu.

“Lui hoàng vị, giọng điệu của nàng ta nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Dương Thất lại nói: “Bệ hạ, ngài đều có người yêu rồi, vì sao lại...” Còn gì nữa?” Lại còn tới câu dẫn ta!” Bởi vì... Bệ hạ đáng yêu.

“Nữ hoàng! Hoàng! Oa! Hạ!” Ha ha, không đùa ngươi nữa, trẫm chỉ không đành lòng chứng kiến Cửu Châu thiếu một vị Nữ Hoàng tốt, cho nên ngươi nhất định phải vui vẻ với trẫm một trận, cam tâm tình nguyện, mà lại phải cho nàng biết!” Dương Thất trực tiếp xoay người rời đi, hắn thật sự rất khâm phục vị Nữ hoàng bệ hạ này.

Không lời nào để nói!

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (2)

Đường hồ lô Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi thành Lâm Thanh.

Thúy nhi cùng Xảo Nhi hai người đều đã được an trí, mặc dù không biết cuối cùng đến như thế nào, nhưng đã là nàng có thể an bài tốt nhất với các nàng.

Sư muội vẫn đi lại lịch luyện cùng nàng, chỉ là so với trước đó, trong ánh mắt sư muội nhìn nàng nhiều hơn mấy phần nóng rực khác thường, ánh mắt thỉnh thoảng rơi xuống hông nàng ngồi trên lưng ngựa, hoặc là vòng eo trước ngực, thậm chí chân nhỏ giẫm trên bàn đạp, đều bị nàng dùng ánh mắt cùng lão tạp dịch.

Sư muội như thế, lão hán cũng như thế.

So với Lý Tiên Tiên thu liễm, Lý lão hán càng không kiêng nể gì một chút, ba người cưỡi ngựa đi trên đường lớn, phàm là không có người bên ngoài, hẳn đều dùng ánh mắt không kiêng nể gì cả, lửa nóng lại tham lam, nhìn chằm chằm vào chỗ mẫn cảm của nàng, phảng phất sau một khắc sẽ nhảy qua cưỡi ngựa của nàng, trực tiếp đâm nàng vào.

Tiêu Hi ít lời, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu.

Kể từ đêm hôm đó lâu các chơi đùa, nàng bị lão hán giật giật từ phía sau, xô đẩy tới bên cửa sổ, đem ngực trắng nõn lộ ra dưới mí mắt mọi người, lại bị sư muội... gánh lấy nửa người trên, hôn môi nàng, đầu lưỡi thường xuyên thò vào trong răng môi, khẽ liếm nước bọt nàng, lại nhanh chóng thoát khỏi đầu lưỡi, không dám ở lâu.

Sau đó, nàng được sư muội ôm lấy, hôn sư muội, lại bị hai tay lão hán ôm lấy hai miếng thịt hông, điên cuồng đụng vào.

Tất cả những điều này đều làm cho nàng cùng sư muội, cùng lão hán quan hệ phát sinh biến hóa không thể đảo ngược.

Thân thể của nàng đã trở thành bảo vật mà hai người đang theo dõi.

Như khách chơi chơi nhìn trộm thân thể kỹ nữ? Vẫn như...
Tiêu Viễn và Cửu Công chúa.

“Tiên tử.

“Một thân tơ lụa nhưng vẫn không che giấu được khí chất hèn mọn bỉ ổi của Lý lão hán, ánh mắt rớt cục từ trên mông ngựa của Tiêu Hi Nguyệt lắc lư rời khỏi, khu trừ trên ngựa, chỉ vào một trần nhỏ phía trước: “Trời cũng không còn sớm, đêm nay chúng ta ngủ qua đêm ở trần này đi.

“Từ khi thanh lâu rớt cuộc gian gặt tiên tử một lần, lão hán tự chủ trương cũng mua một con ngựa, phốc kia rõ ràng cũng chỉ nhìn thoáng qua, cuối cùng phản đối.

Điều này làm cho lão hán càng phát giác, chỉ có dựa vào năng lực dưới khổ cường đại của chính mình, mới có thể khiến cho hai nữ nhân này ngậm miệng, ngoan ngoãn cho hắn chơi! Lý Tiên Tiên nhìn về phía sư tử, sau khi được nàng nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý, mới nói: “Được, đêm nay đi ra ngoài trần tìm khách sạn ở lại... Sư tử, đêm nay ta dự định tu luyện một chút.

“Ừm, có thể giảng giải cho người?” Không cần dùng, Trúc Cơ cảnh ta đã hiểu gần như rồi, chỉ còn thiếu một chút cơ duyên nữa thôi.

Đúng rồi, sư tử, “Lý Tiên trừng mắt nhìn lão già kia: “Lão già này mà dám làm bừa, tử chỉ cần một kiếm chém đứt cây hàng của hắn, không cần khách khí quá nhiều, tử càng khách khí thì hắn càng tiến một thước!” Lão hán sắc mặt thay đổi, nắm lấy dây cương đưa tay xuống dưới háng, kêu lên: “Sư muội, sao tử lại ác độc như vậy? Động một chút là múa kiếm động đao đấy.

“Ai bảo người quản không nổi cái trò đùa kia của mình? Cả ngày đều chống đũng quần chạy đi, nải nải nhìn liên phiên lòng, nếu người quản không tốt, ta thay người quản!” Lão hán nói không nên lời, ngượng ngùng cười nói.

Lý Tiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, hạ giọng nói: “Sư tử, nếu như người nghĩ, có thể để hắn nằm xuống, tự mình... Không cần tên này, như vậy làm xằng làm bậy!” Ý là, không thể để cho lão hán giống như lần trước, cầm cổ tay của nàng từ sau lưng điên cuồng chống đối nàng.

Sắc mặt Tiêu Hi Nguyệt hơi nóng lên một chút, rất nhanh lắc đầu.

Lão hán trong lòng vui vẻ, nếu hắn nằm xuống, tiên tử chủ động... Rất nhanh, ba người tiến vào trong trấn, Lý lão hán cướp đi tìm khách sạn tốt nhất, lấy ba gian phòng tốt nhất, để hai mỹ nhân vào ở.

Trên khuôn mặt già nua kia vẫn luôn mang theo nụ cười bi ối như đã thành công gian kế, khiến Lý Tiên mấy lần muốn đánh hắn một trận, miễn cho lão gia hỏa này lại cuồng vọng lên.

“Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Lý Tiên liếc mắt nhìn túi tiền của hắn, nhưng cái túi của lão già này thì chưa từng bị teo tóp qua.

“Hắc hắc, lão nô tự có diệu kế kiếm tiền, để tiên tử, còn có sư muội ngài sống thư thái!” Ha ha, chỉ bằng ngươi? Tám phần là lấy từ đâu ra, thành thật chút cho ta, ta muốn đi tu luyện, nếu ngày mai ta biết có chuyện gì, xem ta không đánh ngươi!” Sau khi dụ dỗ răn dạy vài câu, Lý tiên nữ lại cáo từ với sư tỷ, mới đi vào trong phòng khách chính giữa, tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện.

Sau khi bóng dáng lờ mờ của nàng biến mất, đứng quần dưới hông lão hán như muốn lòi ra, toàn thân tràn đầy dục vọng bắt đầu rục rịch, tiến đến trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, ý đồ lại tiếp tục.

Cùng tiên tử một lần triệt đêm hoan hỉ.

“Tiên tử, chúng ta...” Tiêu Hi Nguyệt đi vào trong phòng, trước khi đóng cửa, đôi mắt sáng ngời trong suốt nhìn xuống dưới một cái, có chút ý vị thâm trường nói: “Chắc ngươi cũng giống Tiên, chăm chỉ tu luyện.

“Cửa nhẹ nhàng đóng lại, để lại Lý lão hán khóc không ra nước mắt, hiện tại muốn lừa gạt tiên tử, thật là càng ngày càng khó khăn.

Nhưng hắn ta không chịu từ bỏ.

Buổi tối, ông lão gõ cửa phòng của nàng, gõ rất nhiều lần thì tiên tử mới đi ra mở cửa phòng, lộ ra gương mặt bình thường

nhưng khí chất lại hoàn toàn khác với nữ tử phàm trần.

“Tiên tử!” Lão hán vượt lên trước một bước, phòng ngừa nàng lại đóng cửa lại.

Tiêu Hi Nguyệt không ngăn cản, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, tựa như chiếc sừng xấu xí đang xem kịch.

Lão hán ngượng ngừng cười, vội vàng nói: “Tiên tử chớ trách, lão nô là muốn nói, buổi tối ngài đều ở trong phòng, còn không biết những phàm nhân bên ngoài kia đã xảy ra chuyện gì vào ban đêm, cho nên lão nô liền suy nghĩ, hay là đêm nay đi thôi, lão nô cùng ngài ra ngoài đi, nhìn một chút, rèn luyện một phen, ngài thấy thế nào?” Có lý có chứng cứ, Tiêu Hi Nguyệt khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý.

Lão hán nhất thời mừng rỡ, đi ra ngoài, làm thủ thế mời, hắn không sợ tiên tử không ra ngoài, chuyện tiên tử đáp ứng sẽ không đổi ý.

Lưu lại Lý Tiên Tiên một mình tu luyện trong phòng, hai người rời khỏi khách sạn, một trước một sau đi tới tiểu trấn nửa đêm.

Buổi tối trấn nhỏ khác với ban ngày rất nhiều, ban ngày náo nhiệt, ban đêm thanh lạnh hơn nhiều. Ban ngày người đến từ các thôn xóm phụ cận để thu thập mua bán vật phẩm, ban đêm người đi đường phần lớn là lũ khách hoặc đi ngang qua trấn, ăn mặc quần áo, khí chất tướng mạo khác biệt ban ngày.

Chớ đừng nói là còn có những người đi gây chuyện ban đêm.

“Tiểu nương tử, sao lại ra ngoài vào đêm khuya một mình?” Có vài nhị lưu tử nhìn dáng người mỹ lệ của Tiêu Hi, đi trên đường tựa như tiên hạc duyên dáng yêu kiều, tướng mạo bình thường cũng không che giấu được khí chất siêu phàm của cô ta, hấp dẫn từng ánh mắt của những người đi ngang qua.

Mấy tên nhị lưu tử này chính là đám nhát gan đặc biệt lớn mật kia, cười hắc hắc tiến lên bắt chuyện.

“Cút!” Lão hán trừng mắt tức giận, “Lão tử không phải là người sao?!” Một tên hạ nhân, vừa xấu vừa già, lại dám nói mình là người?” “Ngươi mẹ nó muốn chết phải không!” Lão

hán nổi giận, mấy nắm đấm liền đánh cho mấy người kêu cha gọi mẹ, cả đám đều chạy mất.

“Xi, thật xúi quẩy!” Lão già lại mắng một tiếng, mới quay đầu lấy lòng Tiêu Hi Nguyệt: “Tiên tử, người mặc kệ bọn họ, những người phạm tục này đều là hạ hạ hèn hèn mọn bỉ ổi, cả ngày chơi bời lêu lẩn, rảnh rỗi không làm chính sự, chúng ta tiếp tục đi, mặc kệ bọn họ!” Tiêu Hi Nguyệt lại liếc mắt nhìn hán một cái, khẽ mở môi son, giọng nói trong trẻo kỳ ảo truyền vào tai hán: “Người cũng giống như bọn họ.

“Lão hán sừng sốt, bị tiếng nói như trời làm cho kinh ngạc, cũng bị lời nói trêu chọc này của nàng, lại giống như là tiếng oán trách, kích thích toàn thân tê dại, nếu tiên tử là loại nữ tử đùa cợt tức giận kia, một câu vừa rồi tất nhiên là cười xấu hổ nói ra a? Ý là, hán cũng giống như đám nhị lưu tử kia, hạ lưu hèn mọn bỉ ổi., Nhưng tiên tử lại dùng thần thái ngượng ngùng nói ra lời như vậy, chẳng phải có nghĩa là... tiên tử sao! “Lão hán nhìn trái phải xem phải không có ai, bàn tay già nua gầy gò kia, lại cả gan vuốt ve eo nhỏ nhắn của nàng, cách quần lụa mỏng trắng, từ từ sờ soạng, từng chút từng chút một.

Bốp.

Khi bàn tay của ông lão này sắp chạm tới cái mông tròn trịa nhô lên của nàng thì bị Tiêu Hi Nguyệt đánh một cái, nàng xoay người rời đi.

Lão hán không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, thái độ của tiên tử như vậy, buổi tối xác suất lớn có thể làm lại một lần, lần này hán thề, nhất định phải gian một lần, để phát tiết những ngày này tích lũy nồng đậm! Những mật tinh này..., Tất cả đều rót vào trong mông tiên tử, rót vào trong huyết nàng, hung hăng bắn mười mấy sợi tóc, bắn tới mức thân thể mềm mại của nàng co quắp, hai tay nắm lấy mặt giường rên rỉ không ra! Lão hán gắt gao nhìn Tiêu Hi đi đường, bờ mông mớ hồ chấp chờn cùng với bờ mông vênh lên., quyết dưới khó chống đỡ quần lên, may mắn hán biết mình và hai mỹ nhân cùng đi với nhau giang hồ, thời khắc nào cũng cứng đờ, bởi vậy quần áo mặc đều khá rộng lớn, bên

trong lại thêm một cái dừng quần, mới không dễ để người khác chú ý.

“Tiên tử chờ lão nô!” Lý lão hán lại ân cần đi sau lưng Tiêu Hi Nguyệt, cùng nàng nói vài câu chê cười, đều là lời của hắn trong tai một số tạp dịch, nghe tương đối thấp kém.

Không phải quả phụ và hán tử đang tư thông nam nữ, nếu không thì thanh âm của chúng quá lớn, kinh động người khác.

Mãi tới tận khi Tiêu Hi Nguyệt hơi nhú mào, sau khi nhìn hắn một cái, lão hán mới dừng lại câu chuyện.

Đáng tiếc, đây dù sao cũng là đường phố, không thể nói một ít gian dân a, mấy lời như chẻ tre đâm vào mông, bằng không hắn chỉ mấy câu nói có thể khiến tiên tử xuân tình nhộn nhạo, lập tức trở về cùng hắn vào trong phòng đóng cửa, lột sạch quần áo nàng nhìn, hắc, trong huyết đã đầy đâm đặng, chờ hắn chọc vào.

Tiêu Hi Nguyệt không để ý tới hắn, bước chậm tại tiểu trấn vào buổi tối.

Trấn nhỏ không lớn, nhân khẩu hơn vạn người, ban đêm chỉ có một ít cửa hàng còn đang thấp đèn, tản mát ra ánh sáng mông lung, để người đi đường có thể mượn ánh đèn đi về phía trước.

Cũng có kỹ viện, nhưng so với Lâm Thanh thành, kỹ viện này chỉ là một khách sạn nhỏ, bên trong cũng không có bao nhiêu tiếng cười nói vui vẻ, chỉ có một số nam nhân thỏa mãn đề nghị.

Một màn vừa mới quần áo xuất hiện.

Thời tiết có chút lạnh, nàng là từ một số người quần áo mỏng manh, co vai đi đường, cùng với vẻ mặt có chút màu xanh nhìn ra được - Tu tiên giả Trúc Cơ cảnh trở lên, không cách nào ảnh hưởng đến nhiệt độ trí mạng của phạm nhân.

“Kẹo hồ lô, mút quả, mút quả và mút quả của núi lớn, vừa chua vừa liếm, vừa ngon lại dạ dày!” Đường phố cách đó không xa truyền đến một tiếng rao hàng già nua, lại có chút vô lực, thu hút một ít người qua đường cùng với sự chú ý của Tiêu Hi Nguyệt.

Khác biệt chính là, người qua đường nhìn một cái, liền vội vàng rời đi, mà Tiêu Hi Nguyệt lại đưa mắt nhìn chăm chú, thấy rõ bộ dáng của lão giả kia: Hắn chỉ mặc một bộ áo gai vải thô, gánh một đòn gánh, hai cái bụng to được bện từ cây trúc mà Tiêu Hi Nguyệt cũng không biết tên gọi là thứ gì, bên trên đặt vài dầu, một ít nước trái cây đỏ sẫm được bọc trong y phục.

Tiêu Hi Nguyệt nhận ra thứ này, kẹo hồ lô dùng mút quả và một ít trái cây làm thành.

Nàng từng cùng Tiêu Viễn ăn cùng.

“Này, lão đầu bên kia!” Lão hán sao có thể không thấy ánh mắt tiên tử chứ? Nhìn bên kia hô một câu, “Lại đây, cho tiểu thư nhà ta vài xâu.

“Được!” Nghe thấy có người muốn mua, giọng điệu lão giả gánh vác trách nhiệm nhẹ nhàng hơn rất nhiều, vội vàng vác trọng trách đi tới, sau lưng có một người hạ xuống, cũng khiến Tiêu Hi Nguyệt lúc này mới nhìn thấy, hóa ra sau lưng lão giả còn có một cô bé năm sáu tuổi đi theo.

Cùng là vải thô áo gai, tóc tai bù xù, trên tay bản thủ, rất gầy, lúc đi theo gia gia, bước chân có chút vội vàng, té một cái.

Tiêu Hi Nguyệt bước lên trước một bước, vượt qua khoảng cách mấy mét ôm nàng vào trong ngực.

“... A!” Nữ đồng đầu tiên là ngây người, sau đó sợ hãi kêu lên một tiếng, cuống quýt rời khỏi lòng nàng, chạy tới sau lưng gia gia, bị ông nội đánh cho vài cái không nhẹ, sau đó lại nói với Tiêu Hi Nguyệt có chút sợ hãi xin lỗi.

“Không sao.

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng ngăn lão giả lại, trong lòng hiểu rõ, hắn chỉ sợ nàng sẽ không mua những mút quả này nữa thôi.

Đêm khuya còn muốn mang theo tôn nữ trên đường hò hét bán, chỉ là nhìn thấy, trong lòng của nàng liền có một loại khó chịu nói không nên lời, phiền muộn ở trong lòng, như thế nào cũng thoát không được.

Lão già lại nhìn ra ánh mắt không đành lòng của nàng, lúc này thò tay vào túi, lấy ra một khối bạc vụn mua những thứ này. Trong một cửa hàng bên cạnh, lại chui ra một tiểu nha đầu, cũng kinh sợ kêu lên: “A! Là mút quả à!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn tiểu nha đầu đang vươn đầu ra cửa, nhìn nàng bước nhanh ra vài bước, bộ dạng rất thèm muốn ăn kẹo hồ lô, nhưng lại không dám ra cửa.

Nàng nhìn cô bé vừa rồi sắp ngã, tuổi hai người không chênh lệch bao nhiêu, nhưng một người mặc quần áo vải bố may xong, một người mặc áo gai thô, một người ở trong phòng rộng rãi, có cửa hàng của mình, người khác chỉ có thể bước chân ngắn ngủi đi theo ông nội mình, ven đường bán hàng, mãi đến đêm khuya vẫn còn trở về.

Còn nàng thì sao? Nàng từng bốn năm tuổi, vẫn luôn là cuộc sống ăn mặc đẹp đẽ, căn bản không có ký ức bị đông lạnh.

Chênh lệch như vậy khiến Tiêu Hi Nguyệt rơi vào hoảng hốt, trầm mặc không biết nên nói gì.

“Nha Nha, lại chạy đi đâu rồi?” Một vị phu nhân xinh đẹp đi ra, bế tiểu nha đầu lên, sau khi nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt và đánh con gái mình xuống: “Tối nay không được ăn mút quả, đi, chúng ta trở về.”

“Không, không, ta muốn ăn, nha đầu muốn ăn mút quả!” Tiểu nha đầu nhón nháo, trên mặt phụ nhân tràn đầy vẻ bất đắc dĩ và cứng chiều, bất đắc dĩ lấy ra mấy văn tiền, chuẩn bị mua một xâu nhỏ cho nàng.

“Chờ một chút.

“Lý lão hán đưa tay ngăn phụ nhân kia lại, móc từ trong túi ra một khối bạc vụn, chậm rãi nói: “Những mút quả này, tiểu thư nhà ta đều mua!” Phụ nhân sững sốt, sắc mặt trở nên có chút mất tự nhiên, tiểu nha đầu kia nhếch miệng, muốn khóc ra.

“Để cho các nàng đi đi.

“Tiêu Hi Nguyệt mở miệng nói, lão hán hiểu ý, ha ha cười nói: “Vừa rồi chỉ là nói đùa, tiểu thư nhà ta tâm thiện, hồ lô mà ta mua đương nhiên là mời hai tiểu cô nương ăn!” Nói xong, hất ném bạc vụn cho lão già, cầm lấy hai cây thẻ trúc trên cái gàu,

sau khi xâu một chuỗi đường hồ lô, cười ha hả đưa cho tiểu nha đầu kia.

Phụ nhân nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt, thấy nàng gật đầu, mới phân phó con gái tiếp nhận, lại bảo nàng nói lời cảm tạ vị tỷ tỷ này.

Lão hán lại xâu lại một xâu, đưa cho cháu gái của lão giả: “Nha đầu đói bụng chưa? Đáng thương, đường hồ lô nhà mình lại không thể ăn, nhưng tiểu thư nhà ta tâm địa thiện lương, chút tiền này cầm lấy, đi mua quần áo mới đi!” Lý lão hán cố ý nói rất lớn, lại lấy ra một thỏi bạc, nhìn thoáng qua tiên tử, xác nhận nàng nhìn bên này xong, mới đưa bạc qua loa cho tiểu nữ đồng.

Cô bé lần đầu tiên nhìn thấy một khối bạc lớn như vậy, trong lúc nhất thời không biết làm sao, ngơ ngác nhìn về phía gia gia.

“Đây là... Khách quý, cái này...” Lão giả chần chờ, muốn, lại sợ xảy ra chuyện.

“Bảo ngươi cầm, ngươi cứ cầm đi!” Lý lão hán dùng ngữ khí cao cao tại thượng bộ dáng không kiên nhẫn, ra lệnh, lão giả lúc này mới thiên ân vạn tạ nhận lấy, cảm động đến nổi nước mắt tràn đầy.

Một nén bạc này, bù đắp được bán dọc đường mấy tháng của hắn, tối nay thật sự là gặp được quý nhân! Tiêu Hi Nguyệt yên lặng đứng thẳng!

Một mặt chờ lão giả kích động đem toàn bộ mứt quả xâu lại, một mặt nhìn hai tiểu cô nương cùng ăn kẹo hồ lô.

Hài tử là thiên chân vô tà, tiểu nha đầu mặc quần áo xinh đẹp của cửa hàng, cùng với năm sáu tuổi liền đi ra giúp đỡ gia gia. Nữ đồng mặc áo gai vải thô, các nàng đều biết được rất nhiều chuyện đời., Giờ phút này ăn kẹo hồ lô thơm phức, hai đứa trẻ đều lộ ra nụ cười vui vẻ. Ở phía dưới đám người lớn không chú ý đến, hai bé gái đã dùng ánh mắt trao đổi với nhau, xác nhận đối phương có phải là bằng hữu chơi đùa hay không.

Nếu như thế gian có thuần túy nhất tình cảm, có lẽ chính là bộ dáng này.

Tiêu Hi Nguyệt muốn giúp nàng, nhưng lại không biết giúp từ đâu, chỉ đơn thuần đưa tiền, chỉ có thể thay đổi cuộc sống nhất thời của nàng. Theo như lời tiên nhân, tặng quá nhiều tiền, ngược lại còn đưa tới tai họa cho đối phương.

“... Không biết cô nương từ đâu tới?” Phụ nhân lặng lẽ quan sát nàng một hồi lâu, càng xem càng cảm thấy kinh ngạc.

Người trong nhà nàng mở cửa hàng, người đến từ ngũ hồ tứ hải, các ngành các nghề đều có, những hiệp khách giang hồ, tiểu thư thế gia, quan phủ Đại bà, nhưng những người kia, đều không có bộ dáng thanh lãnh xuất trần như vị cô nương này.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một hồi, lắc đầu, cô không muốn trả lời mình từ Tiên Vân Tông, nếu như trả lời từ thành Thanh Châu, lại có chút không chính xác, cô lại về nhà mẹ mình, cũng chỉ là ở tạm mà thôi.

“Ặc, xin lỗi, là dân phụ nữ nhiều lời rồi.

“Kỳ thật phụ nhân không biết nàng có phải là tiểu thư quan gia hay không, nhưng nghĩ lại, trước mặt nữ tử xuất trần như vậy, tự xưng là dân phụ luôn là không sai.

Lão hán chen miệng hỏi: “Tiên... Tiểu thư, tựa hồ ngài có tâm sự gì?” Nàng mặc dù một mực trầm mặc, nhưng bộ dáng rõ ràng khác với lúc trước đi dạo phố.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, duỗi ngón tay trắng nõn khiến phụ nhân kinh diễm ra, chỉ chỉ con gái của phu nhân, lại chỉ chỉ cháu gái của lão giả.

Ý gì? Phụ nhân không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi, lúc này nàng mới chú ý tới, nữ tử trước mặt lạnh lùng, có cái cổ trắng như tuyết ưu mỹ, ngón tay xinh đẹp vô song rõ ràng không phải người thường.

“Tiểu thư, ý của người là đưa hết mứt quả cho bọn họ?”

“Tiêu Hi Nguyệt dừng lại một chút rồi chậm rãi mở miệng:

“Ta đang nghĩ, vì sao hai người bọn họ cũng tuổi như nhau, một người mặc áo cơm không lo, một người khác lại xanh xao vàng vọt, vào đêm vẫn chưa thể về nhà.

“Cái này...” Phụ nhân kinh ngạc nhìn sang, sao những lời này lại nghe không hiểu, rốt cuộc nàng có ý gì? Vì sao? Bởi vì con gái nàng là con gái của trượng phu của nàng, nên gia cảnh của trượng phu nàng không tồi, con gái nàng đương nhiên không cần chạy chung quanh như nha đầu này, ăn không đủ no.

Nhưng đây không phải là chuyện rõ ràng sao? Vì sao còn có người cố ý hỏi ra, giống như... điên cuồng vậy.

“Này, tiểu thư!” Lý lão hán chen vào nói: “Long Sinh Cửu Tử, Cửu Tử bất đồng, hài tử hai hộ gia đình này, tiểu thư sao có thể đem các nàng ra so sánh đây?” Lão giả xâu kẹo hồ lô, cũng cười làm lạnh theo: “Nha đầu nhà ta sống đê tiện, không bằng con gái nhà ông chủ Hoàng, để các vị khách quý chê cười.

“Ông chủ Hoàng gia, là chỉ chiêu bài trên cửa hàng này, Hoàng gia nhuộm phùng.

“Đâu có.

“Phụ nhân ôn hòa cười, cùng hân khách khí một phen.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hai cô gái, đám nha đầu nghe không rõ đối thoại của các đại nhân, mở to cặp mắt ngây thơ lên nhìn nàng, ánh mắt sạch sẽ và trong suốt, khuôn mặt dơ bẩn, sắc mặt xanh xao vàng vọt khiến Tiêu Hi Nguyệt cảm thấy mình nên làm gì đó.

“Ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt nhìn nữ đồng mặc vải thô, muốn nói lại thôi, nhưng không nghĩ ra cái gì có thể làm cho cô, chỉ có thể nói: “Nếu có bạc, có thể giúp được nhà ngươi không?” Phụ nhân cùng lão giả kinh ngạc nhìn nàng, nữ đồng chớp chớp mắt, gật gật đầu, lại lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Mẹ ta nói... Phụ thân sinh bệnh, có tiền cũng không chữa được.

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.” Chỉ là chữa bệnh thôi, ta có thể giúp ngươi.

Mẹ nó nhà ngươi.

“Hả?” Cô bé vui mừng nhìn về phía vị tỷ tỷ giọng nói êm tai này.

“Nào cần phí sự như vậy!” Lý lão hán đứng ra nói: “Tôi nay đều như vậy, còn làm sao đi? Ta muốn nói, dứt khoát để lão

bản nương này thu nha đầu kia, để cho con gái người hầu hạ người phải được rồi, cho nha đầu này một miếng cơm ăn... Người quan hệ với hai nha đầu thật tốt à? Nói rõ hữu duyên a!” Phụ nhân ngốc một chút, lão giả lại vui mừng quá đỗi, tràn đầy kinh hỉ nhìn lại.

Tiêu Hi Nguyệt có chút kinh ngạc, hỏi: “Lão bá, người bằng lòng để cháu gái làm nha hoàn?” Trước đây trong mắt nàng, người nghèo khổ khi bán con cho người khác làm nha hoàn tạp dịch, đều là chuyện bất đắc dĩ, không đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không làm.

“Đương nhiên là đồng ý rồi!” Lão giả đầy vui mừng: “Nha đầu nhà ta nếu có thể hầu hạ thiên kim nhà ông chủ Hoàng, đó là phúc phận to lớn của cô ta, sao lại không đồng ý chứ?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía người phụ nữ kia, lại thấy nàng lộ vẻ do dự, trong lòng đã hiểu rõ hơn nhiều.

Không phải không nuôi nổi một nha hoàn, mà là không muốn nhìn thấy một kẻ không rõ lai lịch.

“Thực không dám giấu giếm, trong nhà dân phụ...” Người không muốn?” Lý lão hán ngang ngược cắt ngang lời phụ nhân do dự, vươn tay ra, nắm chặt nắm đấm mạnh mẽ, nắm đấm gầy còm miễn cưỡng bao phủ lên một tầng hỏa quang, dọa cho mấy người chung quanh mở to hai mắt nhìn.

“Tiên pháp!” Phụ nhân!”

Ôm con gái của mình, liên tục lui về sau mấy bước.

Tiêu Hi Nguyệt ngăn lão hán lại.

Sắc mặt phụ nhân lại thay đổi, đột nhiên thay đổi nói: “Đương nhiên, đương nhiên là đồng ý! Dân phụ... Nguyên ý giúp tiên trưởng, nhận lấy cô bé này, làm nha hoàn thiếp thân cho nha đầu nhà ta... Không, xem như con gái mình đau lòng, làm bạn... Tiên trưởng, ngài xem thế này, được không?” Ha ha, như vậy mới đúng chứ!” Lý lão hán cười to hài lòng, vừa đắc ý nhìn Tiêu Hi Nguyệt.

Phụ nhân cũng dùng ánh mắt cẩn thận nhìn về phía nàng, trong lòng hoảng loạn cầu khẩn, ngàn vạn lần không nên chọc giận tiên nhân, nếu không...”

“Tiêu Hi Nguyệt đồng ý, chậm rãi vươn tay ra, một đoàn ánh sáng màu trắng như trăng xuất hiện, bay vào trong cơ thể hai nha đầu cùng với lão phụ nhân.

Thân thể phụ nhân chấn động, chỉ cảm thấy một dòng nước trong chảy khắp toàn thân, toàn thân trên dưới không ai không thông cảm sáng khoái, thân thể so với sinh hạ hai đứa trước còn muốn cường tráng hơn.

Lão giả kia càng là khoa trương, hồng quang đầy mặt, tóc xám trắng trong chớp mắt liền đen phát sáng, có chút lưng còng cũng lập tức thẳng tắp, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Phụ nhân sao còn không biết mình gặp phải tiên nhân chân chính? Lúc này muốn quỳ xuống đất, chỉ có điều bị Tiêu Hi Nguyệt nâng đỡ, bất quá, phụ nhân lại kích động kêu to, để trượng phu nhà mình đi ra bái kiến tiên nhân.

Sau một hồi rối loạn, Tiêu Hi Nguyệt cũng là ông chủ của phường nhuộm màu hoàng gia, cùng với mấy người làm việc trong phòng thu chi, mỗi người đều chuyển một phần ánh trăng tinh khiết, khiến bọn họ không nói đến việc thoát thai hoá cốt, ít nhất cũng phải mười năm, trong hai mươi năm không có một ai quấy nhiễu.

Nguyệt Hoa tinh khiết lực lượng mà Nguyệt Linh căn mang đến còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

“Hiện tại có nguyện ý không?” Lão hán bộ dạng cẩn thận, ngẩng đầu nói chuyện với người của cửa hàng này.

“Hi vọng, dân phụ nguyện ý!” Phụ nhân kích động lần nữa đáp ứng, trượng phu của nàng nghe nói, lập tức vỗ tay quyết định, đem nữ đồng kia thu làm vợ con, cho nữ nhi của hắn làm bạn.

Tiêu Hi Nguyệt không nhìn ra thật giả dối, nàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bé, đưa cho cô ta một pháp thuật, để cô ta trở về giờ tay lên trán phụ thân, đương nhiên có thể chữa khỏi.

“Cảm ơn tỷ tỷ.” Cô bé cuối cùng cũng buông lỏng cảnh giác, nở một nụ cười lớn đối với Tiêu Hi Nguyệt.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, lại lấy ra một bình đan dược.

“Cái này không được!!” Lão hán tranh thủ ngăn cản, thấp giọng nói: “Tiên tử, đan dược này làm sao có thể cấp cho phạm nhân thấp hèn chứ? Bọn họ không có phúc khí kia dùng, lại nói, phạm nhân đạt được đan dược, còn không được đưa tới họa hỏa môn?” Tiếp đó, lão hán lại nói với ông chủ kia: “Các người cũng đừng được một tác lại tiến một thước., Tiên pháp tiểu thư nhà ta ban cho, đủ để bảo vệ con gái người cả đời bình an, nếu con gái nhà người bái nhập môn phái võ học gì đó, hắc, trực tiếp chính là thiên tài tập võ, còn chưa thỏa mãn?” Ông chủ vui mừng quá đổi, “Còn có chỗ tốt này? Thật là... thật sự là..., Hoàng gia ta thiên đại phúc vận! Lan nhi, lại cảm ơn vị tỷ tỷ này, nhớ kỹ, nàng là đại ân nhân cả đời của người đó!” “Ừm, Lan nhi cảm ơn tỷ tỷ... Ánh trăng của tỷ tỷ thật đẹp, lại rất thoải mái, hi hi.

“Tiêu Hi Nguyệt mím môi, khoe môi tựa hồ xuất hiện chút ý cười, vươn tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Lan Nhi, chọc cho nàng cười khanh khách lần nữa.

Nụ cười của trẻ con, vẫn hoàn toàn không tỳ vết như vậy.

“Không sai biệt lắm, tiểu thư, chúng ta trở về đi?” lão lạng lẽ nhận lấy bạc của lão giả, Lý lão hán vội vàng đề nghị, nếu không trở về, đêm nay sẽ không có thời gian chiếu cố nàng.

Ông chủ họ Hoàng nhìn lão bộc một cái, khẽ nhú mày, sao bên cạnh tiên tử lại có một lão tạp dịch hèn mọn bỉ ổi như vậy chứ?”

“Tiêu Hi Nguyệt tạm biệt hai cô bé này, sau đó lại gạt đầu với bọn họ rồi xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Ông chủ Hoàng nghĩ tới điều gì, cười làm lành nói: “Không biết tiên tử xưng hô thế nào? Ta để nha đầu kia cho ngài... dâng, thời khắc nào cũng ghi nhớ đại đức đại ân của thiên tiên tử ngài.

“Nói chuyện, hần lại nhìn thoáng qua lão tạp dịch nóng nảy này, nhú nhú mày, gấp gấp trở về như vậy, sẽ không... Nhìn thấy ánh mắt của hần, lão hán ý thức được cái gì, dương

ương đắc ý nói: “Hắc hắc, các người có thể gọi tiểu thư nhà ta là: Nguyệt tiên tử!” Nguyệt tiên tử, Hi Nguyệt tiên tử, hắc hắc, bất kể là tiên tử nào, đều là nữ nhân bị hấn hung hăng thao túng.

Nếu đã là nữ nhân, thì cũng chỉ đến thế này mà thôi.

“Tạ Nguyệt tiên tử, đa tạ Nguyệt tiên tử!” Một người Hoàng lão bản sau lưng mang ơn, Tiêu Hi Nguyệt lại nhanh chóng rời đi.

Bởi vì nàng cảm thấy, chính mình chỉ là tiện tay làm một việc, còn không xứng để bọn họ nói lời cảm tạ như vậy, vẫn là sớm rời đi mới tốt.

“Tiên tử... tiểu thư, chờ ta với!” Ông lão cầm mấy râu hồ lô lên, đuổi theo bước chân mờ mịt của bà, hai người nhanh chóng biến mất ở góc đường.

Ông chủ họ Hoàng để lại, để một tên tiểu nhị đưa cho đứa con gái mới nhận nuôi về nhà, định đợi ngày mai trở về bãi phóng nhà cô ấy: Nhưng lại nghĩ tới tiên pháp trên tay cô ấy, cuối cùng vẫn quyết định đích thân mình đi một chuyến.

Đáp ứng lời Nguyệt tiên tử, hấn không dám vi phạm.

“... Lão già và Tiêu Hi Nguyệt lại trở về khách sạn, lúc nàng mở cửa phòng, lão hán cũng đi vào theo, lấy ra mút quả trong tay, miệng nói: “Tiên tử, mút quả của ngài còn chưa ăn, lão nô cố ý mang về cho ngài!” Tiêu Hi Nguyệt lẳng lặng nhìn hấn, lão hán mặt dày, dưới chân quả nhiên không có.

Cử động nửa bước.

Hai người cứng đờ trước cửa phòng, sau nửa ngày, Tiêu Hi Nguyệt mới nói một câu đầy ẩn ý: “Đóng cửa lại.

“Trong phút chốc, lão hán mừng như điên, toàn thân từ trên xuống dưới đều thoải mái, dưới háng nhanh chóng cứng rắn, đêm nay ổn thỏa.

Lại có thể chạm đến tiên tử, chẳng phải là thỏa đáng sao?

“Được lệnh!” ông quần lão hán cao ngất, tay bắt thắt lưng, quay người đi đến cửa phòng, một bộ dạng vừa đóng cửa, vừa cời quần vội vàng xao động.

Thấy hần như vậy, Tiêu Hi Nguyệt không nhìn được lại mở miệng: “Không được... vội vàng.

“Một chút đỏ ửng xấu hổ rồi cục nhiễm phải gương mặt của nàng.

Không được vội vàng xao động, chính là bảo lão hán đợi chút nữa phải chậm một chút, nhẹ một chút... ăng co với nàng.

Nét dâm dục dâng lên, thân thể nàng đã trải qua rất nhiều lần tùy ý nam nữ vui chơi, bắt đầu nóng lên, ngứa ngáy, giống như cái dương vật to lớn dưới khó của lão hán, lại một lần nữa tiến vào trong huyết nàng, mang cho nàng hưởng thụ cùng vui sướng.

“Vâng! Tiên tử!” Động tác lão hán chậm lại, nhưng rất cẩn thận khóa kỹ cửa phòng, tuy nói ngăn không được Lý Tiên, nhưng khóa lại cửa phòng, nàng dù thế nào cũng không dám một cước đá văng a? Hắc hắc, nếu nàng thật sự dám làm., Khoảnh khắc đập cửa, sẽ thấy hần toàn thân xịch lỏa tiên tử, mạnh mẽ đập vào yết hầu kinh hỉ của cô, trên mặt con lừa khẳng định tương đối đặc sắc, nói không chừng còn muốn cùng nhau đi vào! Tiêu Hi Nguyệt ngồi vào bên bàn bên trong, hạ mắt xuống, hạ giọng nói: ” mút quả hồ lô.

“Đã đến.

“Lão hán vội vàng đặt mút quả lên bàn đặt chén đĩa, đặt một ít điểm tâm lên một khối, còn hần dùng ánh mắt lửa nóng tùy ý đánh giá Tiêu Hi Nguyệt.

Chuẩn bị nghênh đón tiên tử chết tiệt kia, có chút xấu hổ và mong đợi mơ hồ, thật sự là sáng khoái tới tận xương tủy.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng một hồi, làm như không thấy ánh mắt của hần, ngón tay trắng nõn duỗi ra, cầm một râu hồ lô.

Trong thoáng chốc, nàng nhìn thấy Tiêu Viễn.

Khi đó, Tiêu Viễn nắm tay nàng, mang theo nàng lặng lẽ chuồn ra khỏi Tiêu gia, đi dạo bên đường với nàng, cũng mua cho nàng một xiên mút quả.

Chỉ có điều, nàng chỉ ăn một nửa đã nằm trong lòng bàn tay, đến khi về đến nhà thì đã bị mẫu thân nhìn thấy, mút quả cũng

bị đánh bay.

Một cánh tay khô gầy hạ xuống bên hông nàng, tùy ý vuốt ve, lại chậm rãi đi xuống, chạm đến bờ hông của nàng.

Thô bạo, vô lễ, tràn ngập dục vọng.

Không để ý tới hấn, Tiêu Hi Nguyệt hé miệng, miệng dán mứt quả đỏ búng lên, hương vị quen thuộc mà xa lạ khiến trong lòng cô nhớ Tiêu Viễn, lại nhiều thêm mấy phần.

Lão hán nhìn mà tròn tròn mắt, tiên tử đôi môi đỏ mọng mềm mại, cắn lấy mứt quả tròn vo, lưỡi dính hương nhỏ mơ hồ có thể thấy được, mỹ nhân khế nhai, hàm răng, môi đỏ, miệng anh đào nhỏ, hấp dẫn như vậy làm sao hấn nhìn được?” Tiên tử, lão nô cũng muốn ăn!” Lý lão hán mặt dày, cúi người, há miệng định hôn lên miệng Tiêu Hi Nguyệt.

Nhưng bị một bàn tay nhỏ nhắn trơn trượt chặn miệng của hấn.

“Không thể.

“Tiếng cự tuyệt vừa quen thuộc vừa lạnh lùng từ chối khiến lão già rất lúng túng, nhưng nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt trong vẻ bình tĩnh mang theo thần sắc lạnh lùng, lão cũng chỉ có thể ngượng ngùng cười, làm bộ như không có chuyện gì, giật đứt sợi dây buộc váy của nàng.

Lần này, Tiêu Hi Nguyệt không từ chối, vừa chậm rãi nhai kẹo hồ lô, vừa từ đám tạp dịch cởi quần áo của nàng ra.

Mấy ngày gần đây, hấn cũng làm rất nhiều chuyện giúp đỡ nàng, đêm nay... cứ để hấn làm một lần.

“Tiên tử!” Quần áo trắng noãn dần bị hấn cởi ra, lão hán càng ngày càng hưng phấn, cuối cùng, cái yếm nửa người trên Tiêu Hi Nguyệt cũng bị hấn kéo xuống, hai quả nhũ cầu tròn trịa, trắng nõn mềm mại nhảy lên nhảy ra, run rẩy trên dưới, tính co giãn rất tốt.

Trên đỉnh thịt ngà trắng nõn, hai anh đào màu hồng kiều diễm, hấp dẫn ánh mắt của nam nhân duy nhất.

Hai bàn tay gầy còm không thể chờ đợi được nữa, nhanh chóng chớp về phía trước một cái, nắm chặt quả cầu ở trong tay của tiên tử. Mười ngón tay rơi vào trong thịt ngà vừa trắng vừa mềm, bộ ngực tròn trịa bị bóp thành hình bầu dục, hai quả sữa trên đỉnh đầu phồng to lên, cao cao thẳng đứng trên đỉnh núi sữa.

“A!” Lão hán sảng khoái rên rỉ một tiếng, trong tay nắm lấy bộ ngực tiên tử, phảng phất tam giới đều ở trong lòng bàn tay của hắn, hắn có thể không kiên nhẫn gì chơi đùa, nhào nặn, để tiên tử tròn trịa thịt ngà trong lòng bàn tay hắn không chế, biến ảo ra từng hình dạng dâm dục.

Tiêu Hi Nguyệt thở nhẹ một hơi, cố nén sự khác thường trước ngực, tiếp tục ăn viên mút quả thứ hai.

Ông lão nheo mắt, đứng bên cạnh nàng, thưởng thức đường cong uyển chuyển mềm mại nửa người trên trần trụi của tiên tử, trong tay từ từ vuốt vuốt bộ ngực mềm mại của nàng, một trao, lại bóp một cái, để lòng bàn tay thỏa thích cảm thụ thịt ngà tiên tử mềm mại cùng mềm mại.

Hai người lại lâm vào trong bầu không khí một cách khó hiểu.

Một người bình tĩnh ăn kẹo hồ lô, lại để trần nửa người trên, do hắn vuốt vuốt nắn, người còn lại dương dương đắc ý, chỉ nắm lấy sữa sữa sữa tròn trịa của nàng, từ từ chơi đùa, nhưng không tiến hành bước tiếp theo.

Mãi tới khi ông lão kia dùng ngón tay ấn lên trên đôi đũa rắn chắc của Tiêu Hi Nguyệt, thân thể cô mới run lên, rên rỉ một tiếng, mút quả trên ngón tay dính tới môi cô.

Ngón tay lão hán lặp đi lặp lại từng cái rơi vào trên búi tóc của nàng, toàn bộ bàn tay bao lại quả trứng, dùng sức một cái, hoặc là dùng dùng.

Dùng hai ngón tay niết lấy nàng, khiến hàm răng mãi cảm cảm cảm nhận được một chút đau đớn, cùng với khoái cảm toàn thân.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, cố nén thân thể khô nóng, lần nữa gợn mút quả lên miệng, đang muốn cắn xuống.

Nhưng vào lúc này lão hán lại làm quái dị, hai cánh tay gầy còm đồng thời dùng sức bóp một cái, dùng sức đầu ngón tay kẹp lấy quả sữa nhô ra của nàng.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ một tiếng, mút quả tuyền một cái vào miệng nàng, trộn lẫn một chút cảm giác đau đớn khiến thân thể cô càng run rẩy dữ dội. Khi lão hán còn đang ngấm nghĩa bộ ngực của cô, cô càng lúc càng khô nóng khó chịu, lẽ lưỡi liếm đôi môi anh đào mỏng manh.

Một cái này, triệt để đốt dục hỏa lão hán.

Tiên Tử lưỡi mềm mại liếm láp môi nàng, hồng nhuận dụ hoặc, vừa ngọt vừa ngọt, nhưng lại làm cho hán không cách nào đi hôn, thực sự tra tấn người khác.

“Tiên tử!” Lão hán chỉ có thể dùng hành động cuồng bạo để phát tiết, hán hét lớn một tiếng, ôm lấy thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, để cho nàng tròn trịa ngồi ở trên bàn, đẩy chén đĩa trên bàn qua một bên, lại dùng sức đè xuống.

Tiêu Hi Nguyệt mềm yếu vô lực, liền thuận theo nàng nằm trên bàn, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng mê ly, hai chiếc sữa sữa sữa tròn trịa run run run lay động, không mềm yếu chút nào, vẫn cao vút, hai cái mũi sữa càng ngạo nghễ đứng thẳng trên dãy núi tuyết trắng.

Ông lão nhìn mà tròn tròn mắt, giờ tay cầm một viên mút quả, không đợi được đưa tới trước ngực Tiêu Hi Nguyệt, so sánh, ánh mắt càng trừng lớn hơn.

Hai bên đều là màu đỏ au, sáng chói, hòa lẫn vào nhau khiến người ta thêm nhỏ dãi.

nhũ và mút quả, đều là thứ lão hán có thể tận tình hưởng thụ! Hơn nữa, có thể đồng thời thưởng thức! “Tiên tử, lão nô đến rồi!” Lý lão hán giật quần lót của nàng xuống, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, hơi nâng lên cái mông trắng mềm mại, để quần lót có thể thuận lợi tuột khỏi chân nàng xuống.

Nhưng ngay sau đó, trước ngực nàng bị một thứ lạnh buốt chạm vào, Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu xem, trực tiếp xấu hổ đỏ mặt.

Nguyên lai là lão hán đem mút quả đặt lên búng mỳ của nàng, cấp bách dùng mút quả áp chế búng sữa của nàng căng cứng xoay tròn, đè xuống, bôi nước trà lên trên.

Lông mai kiều diễm được bôi mật đường ngọt, màu phấn hồng bị mút quả áp đảo một vòng, không biết lại có bao nhiêu đường lưu lại trên đó?.. Không thể! ” Không thể!!” Tiêu Hi Nguyệt biết lão hán muốn làm gì, ngượng ngùng giơ tay lên muốn ngăn cản, nhưng lão già đã không kịp chờ đợi cúi người xuống, một ngụm bôi ngà sữa của nàng, ngay cả hồ lô đường kia cũng phải nuốt vào, cố gắng ngậm lại.

Trong chốc lát, một cổ khô nóng không chịu nổi quét qua toàn thân Tiêu Hi Nguyệt, nàng ngửa đầu rên rỉ một tiếng, giơ tay lên vô lực đặt ở trên đầu lão hán, tựa như đang cố vũ hấn dùng sức vỗ sữa nàng.

Lão hán không khách khí, điên cuồng liếm anh đào và mút quả của nàng một cái, miệng bọc lấy mút quả tròn vo, nhấn mạnh lên trên búi tóc của Tiêu Hi Nguyệt, đầu lưỡi lăn mấy vòng mút quả, vòng quanh cặp đũa của nàng cạo đi lặp lại, khiến hàm sữa của Tiêu Hi Nguyệt càng lúc càng cứng rắn, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn.

Đồng thời, nàng còn cảm nhận được phía dưới thân mình, cái kia thô to hỏa nhiệt đồ vật, đã đỡ lấy mật huyết của nàng bắt đầu nghiền nát, đầu rùa đánh vào môi âm của nàng, phía trên chất lỏng hỗn hợp cùng với mật huyết của nàng chảy ra, bôi lên bên ngoài toàn bộ mật huyết của nàng.

Ướt, làm xong việc bị cấm vào.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt lại uốn thẳng người, hai tay nắm chặt đầu hán, sau khi lão hán ăn xong đường, liền cắn nát mút quả, hàm răng cũng cắn bộp bộp bộp của cô, kích thích cô đạt tới cao trào một lần, trong huyết phun ra càng nhiều mật ong hơn.

Hán chắc chắn sẽ biết, bởi vì tính khí của hai người đã mài cùng một chỗ, thân thể cũng đang ngọ nguậy, chuẩn bị kỹ càng tất cả cấm vào.

Nhưng lão hán lại chậm lại, miệng mở ra búng sữa của nàng, thưởng thức tiên tử thơm ngon, búi sữa mềm mại mê người,

trên thịt ngà trắng nõn, nước miếng uốn lượn chảy xuống, trên sữa sữa và sữa sữa còn lưu lại dấu răng của hắn, thật không dám đăng.

“Tiên tử, thoải mái không?” Lý lão hán chậm rãi động thủ, dùng cái đầu rùa cực lớn chậm rãi mài mòn huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt, khi thì hơi dùng sức, đầu rùa mạnh mẽ cắm vào một ít, lách ra một cái huyết Thiên mật trắng nõn không lông của Tiêu Hinh, khiến cho hai đôi môi âm lệ của nàng bị buộc phải kẹp lấy đầu rùa của hắn, rên rỉ một tiếng yếu ớt, lão hán mới chậm rãi lui về phía sau.

Hình như là mèo bắt chuột, tùy ý lăng nhục chơi đùa, chờ nàng lộ ra mặt xấu nhất, cầu xin hắn cắm vào! Tiêu Hi Nguyệt nằm trên bàn, hai chân tách ra, cả người trần trụi, cắn môi, nhìn xuống dưới, nhìn mặt hắn, vừa ngượng ngùng chuyển ánh mắt.

“Tiên tử, đến cùng là thoải mái hay không?!” Lão hán lại dùng sức nhấn một cái lên đỉnh, bàn cùng mỹ nhân đều lắc lư một cái, đầu rùa cắm vào hơn phân nửa, hưởng thụ khoái cảm đôi môi to mập của tiên tử vuốt ve mai rùa, lão hán lại lui ra, nhưng đầu rùa cùng với bờ môi âm u ướt sũng dính chặt vào nàng, luyến tiếc không rời xa một lát, hai người tính khí vẫn như cũ dán sát vào nhau, mang đến cho hai bên tiếp tục không ngừng khoái cảm.

Tiêu Hi Nguyệt thở hổn hển, hai má hồng nhuận phơn phớt ngượng ngùng, cảm thụ được đầu Dương vật cực nóng to tròn to lớn kia của lão hán, chống đỡ khoái cảm giữa huyết mật trên chân nàng.

Hai chân của nàng, bắt tri bắt giác được phân ra càng lúc càng xa, eo nhỏ nhún nhảy khản.

Cũng đang vận vẹo không thể nhận ra, vô thức hưởng thụ càng nhiều khí tính áp sát, mài dũa khác nhau.

Tiếng rên của nàng càng lúc càng rời đi.

“Tiên tử, rốt cuộc sướng khoái hay là khó chịu?! Nói chuyện một chút!” Lão hán lại thúc giục, cái eo bắt đầu vận vẹo, đầu rùa như cọc gỗ đụng cửa thành, dưới một chút đụng vào đôi môi mềm mại không lông mềm mại vô cùng của nàng, nhưng

mỗi một lần, lại đều là dừng ở cửa thành trơn trượt không chịu nổi, không có hung hăng đụng vỡ, cắm vào trong huyết càng ngày càng nóng...

“Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt từ từ giơ bàn tay trắng như ngọc lên, ông lão này hai mắt tỏa sáng, chờ nàng.

Cho đến lúc, một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Tiêu Hi Nguyệt đã rơi xuống mép dưới núi Nhũ, bốn ngón tay xanh nhạt đẩy thịt ngà của nàng, đẩy nửa bên phải dãy núi trắng như tuyết khiến cho ngà sữa của nàng càng thêm nhô ra, ngực nàng càng thêm rắn chắc, hấp dẫn lão hán trợn mắt há hốc mồm.

Tiên tử, là đang cho nó bú sữa mẹ?” Đường... mút quả.

“Thân thể trần truồng nằm trên bàn Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, cần cổ thon dài trắng như tuyết thẳng tắp, bàn tay trắng nõn đang cầm nhũ ngọc tròn trịa, bờ môi đỏ mọng nỉ non nói ra ba chữ.

Lão già hiểu rồi, vừa rồi lão chỉ ăn nửa bên sữa trái của tiên tử, không ăn nửa bên phải, vì lẽ đó tiên tử không chịu nổi, nửa bên ngà sữa của bên phải cũng muốn bị như đường hồ lô chơi.

“Lão nô tới rồi!!!” Tiên tử xinh đẹp lạnh lùng dùng thủ đoạn chua chát câu dẫn lão hán muốn dục hỏa đại thịnh, trực tiếp cắn một viên mút quả, lại cúi người xuống, ngậm lấy sữa trên tay Tiêu Hi Nguyệt.

“A oa.” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, tay nâng Ngọc Nhũ vô lực muốn buông ra, từ lão hán ăn sữa của nàng, nhưng lão hán lại bắt được tay của nàng, tay kia cũng bắt được, để hai tay nàng khoanh ở ngực, khiến cho ngực càng nhô ra.

“Tiên tử!!” Lão hán cầm một râu mút quả lên đồ ra, trong phút chốc, mút quả ở trong vòng vây quanh cánh tay Tiêu Hi Nguyệt, ở hai ngọn núi tuyết quay cuồng quay tròn, đường kính bốn phía, ngà sữa nõn nà kiều diễm hòa quyện vào nhau, hoà lẫn với nhau, không phân rõ rốt cuộc ai là ai.

Nhưng lão hán cũng không cần phân biệt.

Gã mừng như điên, trực tiếp dùng miệng ngậm, dùng đầu lưỡi điên cuồng liếm, thịt ngà, ngà sữa, mỗ sữa của Tiêu Hi Nguyệt, rãnh sữa, mép dưới của Tuyết Phong, bên trên, cổ, xương quai xanh, tất cả đều bị gã điên cuồng gặm cắn một lần.

Vô cùng điên cuồng, khô nóng khó nhịn.

Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ thở dốc, nàng đã không ngừng run rẩy, cánh tay gàn như không thể vẫy được những mút quả trước ngực kia.

Thẳng đến khi, đường thủy dính đầy trước ngực nàng, toàn bộ lão hán dùng đầu lưỡi liếm hết, đường hồ lô lại bị lão hán ăn hết một nửa, một nửa khác lấy tay cho tiếng rên rỉ không ngừng, không ngừng giãy dụa, lão hán cảm nhận được bờ môi của Tiêu Hi Nguyệt mềm mại cùng đầu lưỡi câu đến tuyệt vời của ngón tay, hán cũng không nhịn được nữa, hai người một mực cọ sát vào hạ thể, rốt cục, cây dương vật nóng bỏng kia được đẩy thẳng vào.

“A... chậm đã.

“Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, thân thể và hạ thể đều đang thả lỏng, làm cho cây gậy thịt thô dài cứng rắn của lão hán kia, có thể thuận lợi cắm vào chỗ sâu nhất, đụng thẳng vào bắc hoa ngựa của nàng đã lâu, nàng mới run rẩy thân thể một chút, theo bản năng tách hai chân ra cuốn lấy bờ mông lão hán đứng bên cạnh bàn.

Tựa như đang cổ vũ hán.

Lại có vẻ như không nỡ tách ra.

Lão hán cũng sảng khoái thở ra một hơi, lại cầm lấy một viên mút quả, cúi người xuống, đồng thời ngậm lấy sữa và mút quả của nàng, thỉnh thoảng cắn một cái, khi thì cộng hưởng với nhau, khiến ngọn núi nhũ tròn biến thành hình cái dùi.

Lần này, hán bắt đầu chậm rãi nhắm nháp thưởng thức, đầu lưỡi từng chút từng chút nếm trái mút quả và mút quả của nàng, thân dưới lại lắc lư mạnh mẽ, dưới háng lại phập phồng, khiến cho huyết mạch của Tiêu Hi Nguyệt không ngừng chảy, tiếng rên rỉ cũng càng ngày càng mê người.

Bộp bộp bộp, keng keng leng keng.

Động tác hai người càng lúc càng kịch liệt, bàn bị đung đến hương thơm ngào ngạt, hồ lô chưa ăn xong rơi đầy đất, mái tóc của Tiêu Hi Nguyệt rủ xuống dưới bàn, mái tóc đen nhánh rậm rạp, theo động tác của lão hán, lắc qua lắc lại.

Nàng rên rỉ, mở hai chân ra, nghiêng đầu nghênh đón lão hán, ánh mắt mê ly, ánh mắt bị đung phải ngã trái ngã phải.

Sau đó, nàng vô lực sau cao trào, bị đặt trên mặt bàn, tư thế vênh mong: gậy thịt rút ra, ông lão lật qua thân thể của nàng, lại hung hăng đâm vào phía sau.

Phảng phất như ở trên bàn đá Minh Nguyệt, nàng cũng bị đẩy vào như vậy.

“A a a a, chậm... a, chậm chút.

“Tiêu Hi Nguyệt nằm nhoài trên mặt bàn, gương mặt nóng bỏng dán lên mặt bàn lạnh buốt, sữa sữa cũng như vậy áp lên mặt bàn, hai tay lại bị lão hán lật ra sau, bị hán nắm ở trên tay, mong vênh cao bị hán thoáng cái đập xuống, phát ra âm thanh đâm bang thanh thúy lộp bộp, tiếp tục không ngừng.

Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh lại cao trào, nhanh chóng kẹp lấy cây gậy thịt đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể nàng.

Nhưng lão hán không đợi khoái cảm của nàng chấm dứt, liền kéo mạnh nửa người trên của nàng, dưới háng còn đang run rẩy không ngừng, một mảnh lực va chạm cắt ngang nàng.

Nhưng... ông lão lại vừa lách sang một bên, vừa xoay tròn phương hướng của nàng, khiến Tiêu Hi Nguyệt bị ép phải đối mặt với cửa phòng, biến thành tư thế giường đối mặt.

“Đi!” Lão già va đập bộp bộp bộp bộp bộp.

Đánh, hưng phấn khu sử nàng đi tới phía trước.

Tiêu Hi Nguyệt xấu hổ không thể đè nén, nàng đã hiểu ý của lão tạp dịch này, là muốn vừa nắm lấy nàng nghịch ngợm, đập vào mong nàng, vừa sử dụng nàng đi lên giường! Thật giống như... đang cười nàng.

“Không được!” Tiêu Hi Nguyệt giãy dụa, nhưng trong huyết đã bị cắm vào một cây gậy thịt dài gần ba mươi trượng, căn bản không cách nào phản kháng lại nam nhân sau lưng, chỉ có thể bị hấn đâm một cái, liền bị ép tập tễnh đi tới phía trước một bước.

Hai chân của nàng vô lực uốn lượn, cuối cùng còn cõng xuống giày gấm giẫm trên mặt đất, toàn thân trên dưới đều dựa vào hai tay bị lão hán kéo, cùng với nửa người dưới bị lão dùng gậy thịt cắm huyết mật đâm vào chống đỡ.

Hắn bước từng bước một về phía giường.

Mỗi lần lão tạp dịch đụng vào nhau, cặp mông mềm mại của nàng lại phát ra tiếng bộp, khoái cảm như thủy triều, Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, bước chân hỗn loạn đi lên phía trước một bước nhỏ.

Sau đó, lại bị lão hán hưng phấn hăng đung một cái, bùm, sóng mông đập dòn, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi rên rỉ, lại đi tới trước một bước.

Đi một bước, bị chen một chút, chen một chút, nàng bị ép đi một bước.

Ba ba ba! Liên tục không ngừng va chạm mãnh lực, tóc Tiêu Hi Nguyệt bị đung đến lộn xộn, muốn đứng thẳng người, nhưng lão hán không đủ cao nàng, nàng lại càng bị ép càng phải uốn cong hai chân, khiến cho lão hán sau lưng có thể thuận lợi mà mạnh mẽ xen vào huyết mật giữa chân của nàng.

Chân mềm vô cùng, nàng dừng bước, dùng sức kẹp chặt hôn phách, muốn khóa chặt cây gậy thịt đang tàn phá bờ bãi của lão hán, có thể ngênh đón nàng, ngược lại càng ra vào kịch liệt hơn.

“Á!” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, hai chân run rẩy, song nhũ cũng đang run rẩy, huyết mật dưới thân phun ra rất nhiều mật ong.

“Đi, tiếp tục đi!” Vẫn còn chờ nàng dư âm biến mất, lão hán lại ngang ngược tiếp tục cắt ngang nàng, đụng vào mông nàng, khu sử nàng tiếp tục đi tới phía trước.

Cái đầu bên dưới của Tiêu Hi Nguyệt từ từ mê man nhìn xuống mặt đất, hai nhũ cũng rủ xuống, bị va đập đến run rẩy.

Nàng nhìn mặt đất, gian nan bước ra một bước, nhưng lão hán đã va chạm mười mấy lần, lại tiến lên một bước, lão hán lại cuồng bạo nhúng vào nàng rất nhiều lần, khiến nàng không thể không dừng lại, rên rỉ thở dốc, mới lại tiến lên một bước.

Rốt cuộc Tiêu Hi Nguyệt cũng đi tới trước giường, hai chân buông lỏng hoàn toàn, mặc cho lão hán nắm lấy tay nàng chống lên bờ hông, cứ như vậy cho dù nàng có ngã xuống, cũng ngã nhào về phía giường.

Cưỡi tiên tử đi tới bên giường, mãnh liệt làm cho toàn thân là mồ hôi lão hán, hài lòng quay đầu lại nhìn. Không xa, cách cái bàn cũng chỉ năm sáu mét, nhưng tiên tử lại bị hấn gian một đường, bị gian đến hai lần cao trào, thọc vào hơn ngàn lần, khiến thân thể nàng triệt để vô lực, mới đi tới bên giường.

Phía sau, trên mặt đất đầy những chất bẩn thủ của nàng, càng lộ vẻ dâm đẳng hơn.

“Tiên tử, sướng khoái không?” Lão hán giảm tốc độ, chậm rãi chen vào, cũng buông tay của nàng ra, để Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi ngã vào trên giường, nhưng cái mông tròn trịa trắng như tuyết của nàng vẫn nhếch lên cao, bị ông lão đứng bên giường cầm xuống, lại rút ra.

Dưới tư thế như vậy, Tiêu Hi Nguyệt Nhan phần nộn xinh xắn liếc mắt có thể thấy được, ở giữa hai cái mông trắng, lão hán mạnh mẽ cắm vào, Cúc Cúc mềm mại kia liền nhanh chóng co rút lại, biến thành hình hoa cúc mỹ lệ, lúc ra sức rút gậy thịt cũng sẽ siết chặt.

Chỉ có lão hán dừng lại bất động, thở dốc một hơi, cúc phong tiên tử mới có thể thở dốc trong chốc lát, chậm rãi nở rộ, biến thành một cái lỗ nhỏ trên đầu ngón tay, run rẩy co rút lại nhiều lần, như đang nghỉ ngơi, nghênh đón lần nhục bồng tiếp theo kích thích.

Bộp bộp bộp! Lão hán hưng phấn hẳn lên, lại bắt đầu điên cuồng xen vào, để cho gậy thịt không ngừng cắm vào rút ra, hưởng thụ nồng nặc mật ong của Tiêu Hi Nguyệt.

Đồng thời, hán cũng đang thưởng thức những tiếng rên rỉ của nàng. Khi cao hứng, lão hán liếm ngón tay một cái, dựa theo trí nhớ trước kia đùa giỡn với vỏ cục đang đóng chặt của nàng, dùng sức cắm xuống.

“A oa!” Cục phong mềm mại khép chặt bị ngón tay chọc thủng, Tiêu Hi Nguyệt hét ầm lên, run run lần nữa cao trào, búp cục kia trói chặt ngón tay lão hán, khiến lão hán không nhìn được thoải mái suy nghĩ, nếu như gậy thịt cắm vào nơi đây, chọc tới cao trào tiên tử cắm vào., Cục huyết hẹp như vậy liệu có kẹp chặt lấy gậy thịt của hán không?” Hắc hắc, tiên tử, lại tới một trận!” Lão hán hưng phấn nhảy lên giường, đẩy Tiêu Hi Nguyệt vô lực phản kháng thành nửa người trên dán chặt vào mặt giường, hai chân quỳ, tư thế vĩnh mộng lên cao.

Nhìn từ phía sau lưng, huyết Cục Lôi mật của nàng nhìn không sót, hai cái mộng trắng nõn mượt mà, cầm khô nhất định là thoải mái! Lão hán lần đầu tiên ở trên giường với tiên tử, gậy thịt cắm vào cơ thể nàng yên lặng bất động, thưởng thức một phen dáng vẻ xinh đẹp của tiên tử, sau đó mới hài lòng, hai tay đặt lên cái mộng mềm mại của nàng, cái mộng lắc lư khiến cho cây gậy thịt chậm rãi thôi lui.

Lại cắm mạnh vào.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt bắt lấy cái chần dưới thân, ánh mắt mê ly thở hổn hển, mộng của nàng vẫn còn nhô cao, vô lực ngênh đón lão hán từ trên xuống.

Nhưng khi lão già hơi dừng lại, lại trêu đùa nàng cúi người đặt mộng, vĩnh mộng lên, Tiêu Hi Nguyệt nhìn không được nghi hoặc, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Lại ngượng ngùng chứng kiến, lão hán sau mộng nàng, hai chân đã đứng ở trên giường, tựa như đang cưỡi ngựa, cây bông thịt thô dài từ trên cao nhìn xuống.

Đầu rùa cắm vào trong huyết của nàng, muốn cắm thẳng từ trên xuống dưới.

Cứ như vậy, lực đạo chẳng phải...” A! Lão hán cột cương mã, dùng sức ngồi xuống, bộp! Thế đại lực trầm, gậy thịt thô to trực tiếp tiến vào nơi sâu nhất trong huyết Tiêu Hi, hai người

hông cùng cái mông đụng vào nhau, khiến Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ như khóc.

Tiếp theo, lão hán từ trên cao nhìn xuống, dùng sức nắm lấy bờ mông của nàng, tựa như phá thuốc, dùng gậy thịt thô to thoáng một phát hạ từ trên xuống, rót vào trong huyết mạch của nàng, làm cho chất lỏng giàn giụa, mồ hôi vẩy ra.

“Ô ô ô...A...”

“Tiêu Hi Nguyệt nắm lấy chần mềm, phát ra tiếng rên rỉ, eo của cô càng ngày càng nặng, mông càng ngày càng vênh cao, khiến cho ông lão ngồi trên cái mông trắng mịn của cô, ngồi xuống, nâng lên, bờ mông dập dờn, ông lão lại ngồi xuống, nâng lên lần nữa.

Gậy thịt hạ xuống đảo vào huyết của nàng, để nàng...” “Ô ô a” “Tiêu Hi Nguyệt cắn vào chần, hai chân đạp trên mặt giường, mông vênh lên cao, đúng là cao gầy lão hán ngồi trên mông nàng nâng lên, tính khí của hai người dính chặt với nhau.

Lòng tự phụ của lão hán bị sỉ nhục, đè mạnh xuống đất, đè mông Tiêu Hi Nguyệt xuống mặt giường, ầm một tiếng hai người ngã xuống giường mềm mại. Lão già đầu rùa mượn cổ lực đạo này, mạnh mẽ nhập vào ngực Tiêu Hi Nguyệt.

Đầu rùa phình to, tinh lọc phun ra.

“Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ, mềm oặt nằm nhoài trên giường, ông lão cuỗi cái mông trắng mịn của cô, gậy thịt cắm sâu vào người cô, hút tinh hoa vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Ầm ầm ầm! Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, đánh thức đôi nam nữ trong suốt này, Tiêu Hi Nguyệt một bên bị lão hán bắn vào tinh hoa, một bên hoảng loạn ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa, muốn giãy dụa, nhưng lão hán lại ngồi chết trên mông nàng, thịt bông thể nào cũng không chịu rút ra, liên tục rót tinh túy không ngừng vào chỗ sâu trong bụng nàng.

“Ái da”, giãy dụa mang tới kích thích, khiến Tiêu Hi Nguyệt lại phát ra tiếng rên rỉ vô cùng mê người, thân thể mềm mại lại một lần nữa ngã xuống, tiếp tục bị lão hán rót vào tinh dịch.

“Mẹ nó, lấy đâu ra con mèo cái nầy tình! Nhỏ giọng một chút cho ông đây!” Người bên ngoài mắng một tiếng, nhưng không hề rời đi, hai người này có thể làm kịch liệt, mà tiếng kêu của nữ nhân kia lại mê người như thế, chỉ là nghe được đã khiến hần muốn lửa thiêu thân.

Lão hán không buồn để ý tới bên ngoài, cực kỳ vui sướng bắn tinh túy vào sâu trong huyết của Tiêu Hi Nguyệt, mới vén mái tóc của nàng lên, nhìn gương mặt ửng hồng kia, cười hắc hắc nói: “Tiên tử, bố trí một cái trận pháp tiêu âm, miễn cho người vương bận lại tới đây!” Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một cái.

“Chúng ta tiếp tục, đêm nay còn dài.

“Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, trong cung tràn đầy tinh túy do cô bắn vào, nóng rực sền sệt.

Lại không biết có nên đáp ứng hay không... Lão hán thấy thế, cúi người ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tiên tử, để lão nô hầu hạ ngài đi.

“Âm thanh của người đàn ông bên tai khiến thân thể Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn, ông lão chậm rãi kéo mông cao của nàng, để nàng quỳ ở trên giường, lại bày ra cái mông trắng như tuyết của nàng, tư thế lộ ra mật khiếu với hần.

Lão hán lại ôm mông nàng, chậm rãi đem gậy thịt nhô ra ngoài, tuyệt không lo lắng nàng có đồng ý hay không.

Tiêu Hi Nguyệt run rẩy cặp mông kiều mị, buông lỏng lực đạo kẹp chặt trong huyết, để cho hần rút gậy thịt ra, trước khi lão hán lần nữa cắm vào, nàng đạt được một cơ hội nghỉ ngơi, khó khăn giơ lên một ngón tay, đánh ra một trận pháp, bao trùm cả phòng, giam cầm âm thanh vào trong phòng dâm dăng.

“A ha ha!” Pháp trận bố trí xong, gậy thịt cũng nặng nề rơi xuống, Tiêu Hi Nguyệt lần nữa ngã xuống giường, nhắm hai mắt tràn ngập dục vọng, vênh mông, khiến lão hán thoáng cái đã cắm vào nàng... Bị sóng lật đổ, giường cột kệt cột kệt lay động, tiếng rên rỉ mê người tuyệt vời hòa lẫn, mãi đến khuya khoắt mới ngừng lại.

Công việc tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (73)

Buổi tối từng bước, phủ công chúa.

Có đại trận bảo vệ, lại có tinh binh tuần tra ngày đêm, tăng cường phòng thủ, thêm nữa lại gần hoàng cung, phủ công chúa gần như là một khối sắt, không ai dám xông vào trộm cắp.

Cũng không có ai biết chuyện xảy ra trong hậu viện phủ công chúa, phòng thủ nghiêm mật nhất ở một địa phương đóng chặt cửa, từ bên trong cung điện toát ra hơi nóng, xảy ra dâm ô.

“A ha ha công chúa, công chúa, ô ô ô “Dương Thất”, chậm một chút... Ừm, không chịu nổi rồi, Hạ Hoa tử, đổi cho tử đi... Ta, ta không còn sức lực nữa rồi...” “Công chúa, ừm ừm, công chúa, Bích Hà rất thích ân cần của công chúa!” Nàng thở dốc, tiếng rên rỉ vang lên, cùng với tiếng đàn ông cường tráng va vào bờ mông mềm mại của nữ nhân, phát ra thanh âm lách cách phòng thủ nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể để người ngoài biết được.

Chỉ có một vị mặc hắc y, mơ hồ có thể thấy được dáng người uyển chuyển, trên mặt lại già đến tầm năm sáu mươi tuổi, dùng ánh mắt buồn cười nhìn về phía xa xa.

Ánh mắt nàng xuyên qua cửa phòng tắm, thấy được một màn dâm tà phóng túng bên trong.

Công chúa hoàng thất Cửu Châu, không đến mấy năm, Thái tử trừ quân tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế, ban ngày mặc một bộ áo bào Phượng Hoàng của Thái tử, Hiên Viên Minh Châu oai hùng sáng suốt, giờ phút này lại trần truồng, ánh mắt quyến rũ nằm trên một cái giường bạch ngọc, hai chân thon dài mịn màng, ôm lấy thi nữ trần trụi, hai bộ thân thể kiều diễm uyển chuyển cọ xát, ôm ấp nhiệt tình.

Thân thể hai người trần trụi bởi vì vận vẹo kịch liệt mà mài vào cơ thể, lại thêm trăm hoa bột mịn mà trở nên dinh dính, thân thể trắng nõn sáng bóng, càng lộ ra da thịt các nàng bóng loáng nhẵn nhụi.

Lão phụ áo đen còn nhìn thấy, công chúa chẳng những đang hôn nhiệt cùng thị nữ, mà thân dưới của hai người cũng dính chặt cùng một chỗ. Theo động tác của các nàng, bốn mảnh môi âm nham nhở cũng đang giao thoa nhau kịch liệt, phun ra chất dính trơn bóng tựa như là bởi vì hai người đang kịch liệt phát ra nước mắt khóc lóc., Bốn cánh môi trắng nõn mềm mại tựa như khóc nức nở va chạm, chia lìa, lại rất nhanh dán lại cùng một chỗ, theo hai người eo nhỏ vặn vẹo, đôi môi trắng nõn bị ma sát đến đỏ lên, càng có nhiều mật ong chảy ra, làm cho tư vị như hai người mài gương khép lại không tách rời ra được.

Không chỉ có thế, lão phụ áo đen còn nhìn thấy bên đầu công chúa, một thị nữ khác của nàng đang hai tay vịn giường ngọc, bờ hông tuyết trắng mềm mại cong lên, sau hông có một đại hán cường tráng khôi ngô, đang gắt gao nhìn công chúa trong mai Kính giao hoan, một mặt ra sức quất vào thị nữ kia.

Thị nữ nhô cao bờ hông rên rỉ không ngừng, rất nhanh liền bị cấm không còn khí lực, mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất tấm, giữa chân toát ra cổ lớn âm tinh.

Nhưng một vị thị nữ khác rất nhanh tiếp lấy, đồng dạng tay vịn giường ngọc của công chúa, cũng vênh hông lên. Đại hán cường tráng kia cũng không khách khí chút nào, bàn tay to lớn nắm lấy hông nàng, thân hình cao lớn khiến cho hán không thể không cười ngửa, dương vật uốn lượn thô ráp hạ xuống dưới một chút, ở trong đôi môi trơn mịn của thị nữ mài giũa mấy lần, dưới ánh mắt mê ly của thị nữ mà rên rỉ, kêu “Dương Thắt, mau vào”, đại hán cường tráng mới uốn lưng một cái.

“Phụt!” Âm thanh như tiếng rầm thối của người xấu xí, dương vật quá mức thô to đâm vào trong huyết Thị Nữ, lấp đầy bên trong.

“A ặc ặc” Thị nữ rên rỉ, tay mềm nhũn, nửa người trên rơi xuống trên người hai người đang vui vẻ, trên mặt tràn đầy vẻ khoái hoạt.

Công chúa dừng lại một lát, duỗi ngọc thủ ra, ngón tay xuyên qua miệng thị nữ đang bị đại hán cấm vào, làm trò nhiễu loạn.

“Công chúa ặc ặc ặc ặc ặc! Đại hán nắm chặt hông nàng, lặp đi lặp lại va chạm, làm cho thị nữ rên rỉ không nói nên lời, hai người trên giường ngọc bị lây nhiễm, động tác nghiền ngẫm hạ thể cũng càng ngày càng kịch liệt, tiếng rên rỉ càng ngày càng cao.

Một nam năm nữ dâm dục hỗn loạn kéo dài hơn một canh giờ. Lão phụ áo đen thấy vậy thì mặt đỏ tai nhức óc, chờ cho gian phòng tắm hương diễm dâm đã kết thúc. Năm nữ tử thiên kiều bá mị thân thể mềm mại mệt mỏi co quắp ngã xuống, trong huyết đầy chất phác nồng đậm, nàng sờ sờ mặt mình.

Chẳng những nóng rực, mà da thịt cũng chẳng biết từ lúc nào trở nên trắng nõn bóng loáng, khôi phục bộ dạng trẻ tuổi.

Lại cảm thụ, giữa chân nàng càng là một mảnh ướt át, đã chảy không biết bao nhiêu dục vọng... “Phi, một lượng lớn tuổi còn tư xuân!” “Lão phụ bộ dáng thanh lệ kiều diễm” thềm mắng một tiếng, phát tay áo một cái, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại biến trở về bộ dáng già yếu kia, nhắm mắt tiếp tục đả tọa.

Chỉ có xuân ý còn sót lại giữa lông mày, chứng minh nàng đã từng thưởng thức qua sự yêu dâm trong phòng tắm.

“Ôm ta đi tắm trong hồ “Cối Kính vui thích sau này...”

Hai tay hần mở ra, hai chân đang nằm trên giường ngọc, cảm thụ được Hiên Viên Minh Châu dư vị trên cao trào, nhắm mắt lại, lười biếng phân phó.

Bên cạnh nàng, Bích Hà vẫn đang ôm nàng, sau khi vui mừng hai người liền biến thành màu phấn hồng, bốn chân vẫn còn quần quanh không buông.

Mà trước mặt Hiên Viên Minh Châu, Dương Thất đứng thẳng, thân thể khô ngô trần trụi, mồ hôi theo đường nét rõ ràng của cơ bắp cổ đồng nhỏ xuống. Xung quanh gã, bốn vị thị nữ xụi lơ trên mặt đất, giữa chân một mảnh hỗn độn, hông bị va chạm kịch liệt không ngừng phát hồng, đã vô lực ứng chiến.

“Vâng, công chúa” vừa mới ma sát công chúa xong, thân thể mềm mại vô lực, miễn cưỡng dùng cánh tay dài nhỏ chống lên nửa người trên, thân thể lại mềm nhũn, ngã xuống, một đôi

ngọc nhũ không lớn không nhỏ đặt trên dung nhan mềm mại của nàng.

“A...” Hiên Viên Minh Châu hé miệng ra, sữa sữa và sữa trắng nõn của bích hà liền nhét vào trong miệng nàng, mùi sữa sữa mềm mại ngon miệng, khiến Hiên Viên Minh Châu theo bản năng mút một cái, hàm răng khê cắn đôi môi của nàng.

“A ha ha...” Bích Hà càng thêm vô lực, thở hổn hển không thể động đậy.

“Tiểu Lãng, vừa rồi dùng sức như vậy làm cái gì?” Võ hút một hơi lâu, tại thời điểm Bích Hà kiềm chế không được thở một hơi thật mạnh, Hiên Viên Minh Châu mới từ trong môi son phun ra ngà sữa kiều diễm của nàng, mang theo xấu hổ cười mắng.

Vừa rồi bích hà áp trên người nàng, giống như một con mèo nhỏ cuồng dã, lại ôm hôn với nàng, phát ra thanh âm khóc lóc, không ngừng rên rỉ kêu gọi nàng, tình cảm động tới cực hạn, cuối cùng thậm chí học động tác của nam nhân: Cũng chính là động tác vui thích của bọn Dương Thất và Xuân Hoa., Bích Hà nha đầu kia trực tiếp vác một chân của nàng lên, eo thon nhỏ không ngừng vươn về phía trước, hạ thể ra sức mài giũa, để cho tính khí hai người tựa như nam nữ giao hoan đụng vào nhau, dính chặt nước mật thấm trơn tuột môi đen của các nàng, Hiên Viên Minh Châu đến nước đục còn lưu lại cảm giác sung phù sau khi thỏa thích đụng vào nhau.

“Bởi vì ta muốn hầu hạ công chúa.” Đầu Bích Hà tựa vào vai công chúa, lén lút cười, nàng không phải là qua loa, mà là dục vọng của công chúa bây giờ càng ngày càng mạnh, càng ngày càng không đủ, chỉ dựa vào Hư Hoàng Giả Phượng giữa nữ tử, đã không thỏa mãn được công chúa.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây, Tiêu Viễn lại bận rộn không rảnh tới phủ công chúa, dục vọng công chúa khó tiêu, gần như mỗi buổi trưa đều khiến nàng an ủi mới có thể ngủ. Mỗi tối, cũng nhất định phải tới tắm rửa, tiện thể phát tiết một chút thân thể - với Tiêu Viễn sau khi vui mừng lại càng lúc càng trở nên khô nóng uyển chuyển.

Chỉ có điều khiến Bích Hà hơi kinh ngạc chính là từ lúc giữa trưa đó Dương Thất đã vượt ve công chúa, đến bây giờ công chúa vẫn chưa cho phép Dương Thất lần nữa đụng đến nàng.

Nhiều lắm là cho hắn vượt ve dương vật, tiết ra dương tinh, kích thích tính dục vọng của hắn, lại để cho hắn cùng các nàng Xuân Hoa kết giao.

Công chúa đang nghĩ gì, Bích Hà thật sự không làm rõ được.

“Miệng lưỡi trơn tru”, công chúa tin người ta một lần!” Bích Hà lại quay mặt công chúa, bộ dáng si mê tới cực điểm, nếu không có chuyện của Dương Thất, không có nhiều lần tắm vui vẻ như vậy, quan hệ giữa nàng và công chúa sẽ không thân mật như hiện tại.

“Được rồi, được rồi, biết ngươi trung thành tuyệt đối, qua một bên... Dương Thất, lại đây ôm ta đi tắm, Hiên Viên Minh Châu mở hai mắt ra, dùng hết sức bình tĩnh nhìn Dương Thất, trong miệng giải thích: “Hiện tại dính chặt, khó chịu chết... Dương Thất, tới ôm ta cười trộm, công chúa dính chặt vào đó, còn không phải vì dính đầy dầu mỡ bách hoa sao, lại cùng nàng ấy mà hảo hảo rèn luyện một phen sao?” Dương Thất, còn không mau lại đây!” Bích Hà ngăn người quát khế Dương Thất.

“Vâng, vâng, công chúa!” Ngay cả Ngự Tứ Nữ, vẫn là sinh long hoạt hổ, một đại hán khôi ngô vác dương vật vừa thô vừa to uốn khúc, giờ phút này động tác vụng về tiến lên, cẩn thận từng li từng tí vươn bàn tay lớn, một tay xuyên qua đầu gối công chúa, một tay vươn đến chỗ vai thơm của nàng.

Hiên Viên Minh Châu đứng dậy phối hợp với hắn, để Dương Thất bế nàng từ trên giường ngọc lên, được hắn ôm vào trong ngực.

Dường như ý thức được điều gì, bốn vị thị nữ, Bích Hà, đồng loạt nhìn về phía hai người.

Các nàng không nói gì, công chúa và Dương Thất, cũng yên tĩnh lại.

Từ bên cạnh Bích Hà thấy được rõ ràng.

Công chúa vừa giao hoan cùng nàng mài kính xong, liền phần hồng hương diễm, thân thể mềm mại óng ánh ngọc nhuận, bị Dương Thất này cao chín thước, cũng chỉ là hai mét lên trên, giống như một đại hán khôi ngô hùng tráng như một con trâu mộng, một mực ôm vào trong ngực.

Hai cánh tay của công chúa đặt ở bụng dưới, cũng không có che lấp bị nàng hút qua, bị nàng dùng sữa sữa nuôi cọ qua núi non trắng nõn, công chúa tùy ý để lộ dưới tầm mắt Dương Thất.

Hơn nữa, cặp mông cao vút của công chúa đang treo lơ lửng giữa không trung. Năm cô gái bên dưới nhìn vào thật giống như hai quả đào trắng trẻo mềm mại. Sau khi dính trên trăm đóa hoa tinh nhuận phơn phớt, vô cùng hấp dẫn.

Điều này đủ thấy được, giữa hai chân của công chúa Dương Thất Thủ, đồng dạng cũng bại lộ dưới mí mắt Dương Thất.

Rất gần.

Gần giống với ánh mắt nhìn nhau của hai người.

Đúng vậy, công chúa đang nằm trong ngực Dương Thất, đầu gối lên cánh tay rắn chắc vững chắc của Dương Thất, dùng ánh mắt Bích Hà nhìn không tới, nhìn Dương Thất.

Mà Dương Thất, vị tử sĩ diễm phúc không cạn này, hai chân mạnh mẽ đứng trên mặt đất, ôm chặt lấy hân.

Công chúa, công chúa dáng người cao gầy, trong ngực hân giống như một vị nữ nhi xinh xắn như đang làm nũng với phụ thân.

Dương Thất cũng đang nhìn công chúa, bích hà không nhìn thấy công chúa nhưng lại nhìn thấy hân, trong mắt đều là nhu hòa ái mộ, làm cho người ta hoài nghi, có phải ánh mắt công chúa cũng như vậy không? Lại để cho người hoài nghi, Dương Thất và công chúa, không, công chúa đối với Dương Thất, có phải có tình cảm khác? Đặc biệt là sau khi Dương Thất bế công chúa lên, cùng nàng đối mặt thời gian đã lâu.

Lâu đến mức Bích Hà cũng đã khôi phục khí lực, bốn vị thị nữ cũng từ dưới đất bò dậy, thân thể tuyết trắng tứ chi run rẩy,

ngọc nhũ lay động, giống như vừa mới bị chó con sau này không thể đứng vững.

Thế nhưng, thẳng đến bốn con chó nhỏ đều đứng lên, Dương Thất cùng Công chúa còn đang đối mặt nhau, ánh mắt hai người không biết đang trao đổi cái gì, Dương Thất Quá Cao, Bích Hà cũng không nhìn thấy trên mặt công chúa là biểu tình gì, càng không nhìn thấy ánh mắt của nàng.

Chỉ là mơ hồ, Bích Hà nhìn ra được, công chúa rất thích đối mặt như vậy, giống như có thể nhìn thấy suy nghĩ trong lòng đối phương, nhìn thấy Dương Thất đối với nàng... ái mộ? Trong mắt Dương Thất toát ra nhu tình thuộc về đại hán khôi ngô, công chúa rất thích sao? Hay là nói, ánh mắt của công chúa giờ phút này là phức tạp, bởi vì Dương Thất không phải Tiêu Viễn, nhưng nàng lại bị Dương Thất Xích ôm lấy thân thể trần truồng.

Công chúa nghĩ như vậy sao? Bích Hà không nghĩ ra, tắm trong phòng rất yên tĩnh, bốn vị thị nữ ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ, có phải ngẩng đầu lên không, lén liếc mắt nhìn công chúa và Dương Thất.

Công chúa núp dưới khuỷu tay Dương Thất, ánh mắt đối mặt với hắn.

Hồi lâu sau.

“Công chúa?” Bích Hà rốt cuộc mở miệng, phá vỡ yên tĩnh quái dị bên trong phòng tắm.

“Ừm...” Hiên Viên Minh Châu hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, kết thúc lần đối mặt dài dằng dặc với Dương Thất này, dòng nước ấm trong lòng bắt đầu khuếch tán ra toàn thân, làm cho nàng ấm áp rất là thoải mái.

“Đi tắm rồi” nàng ngữ điệu lười biếng, thân thể trần trụi nằm trong lòng Dương Thất, cánh tay mạnh mẽ của nam nhân ôm chặt lấy nàng, giống như đối đãi với bảo vật hi thế vậy.

“Vâng, công chúa” Dương Thất cất bước, vững chắc mà mạnh mẽ, hai tay ôm lấy chân Hiên Viên Minh Châu cong cùng lưng ngọc, dùng bả vai rộng thùng thình đỡ nàng có thể gối, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng trần truồng.

Bích Hà cùng bốn thị nữ nhìn thấy vậy thì ngây người.

Dương Thất là nam nhân khôi ngô, sau khi bế công chúa đi đường, cây dương vật to dài dưới háng của gã vẫn cứng rắn như cũ, nguyên nhân quá cứng rắn, thời điểm đi đường dương vật cũng không có lung lay, cứng rắn đến cực điểm.

Chỉ có hai quả trứng tròn vo dưới thân thịt, lay động theo bước đi — không thích bộ lông kia, khiến Dương Thất bị cạo sạch.

Mà cặp mông trắng nõn của công chúa đang rủ xuống cùng với chiếc đũa quai dẹt uốn lượn hướng lên trên, chỉ thiếu một chút nữa thôi là Dương Thất buông cô công chúa xuống, sau đó lại tách chân cô công chúa ra, đâm mạnh về phía trước là có thể cắm sâu vào trong cơ thể công chúa, một cây gậy thịt cứng rắn dài nhỏ dính vào huyết mạch của công chúa.

Huyết mạch công chúa chỉ cảm nhận qua thịt của Tiêu Viễn, nghênh đón vị khách thứ hai đến thăm.

Đáng tiếc, Dương Thất lại không làm như vậy, hấn thành thật ôm lấy công chúa, theo bậc thềm đá đi vào trong ao.

“Bên kia,” Hiên Viên Minh Châu đang nhắm mắt lại mở miệng: “Có một bậc thang nghiêng, đi sang bên kia” Là tìm kiếm trong ao đầm “Dương Thất trôi nổi trên cánh hoa một phen, rất nhanh tìm được bậc thềm đá lộ ra một phần nhỏ trên mặt nước, hấn đi qua đi lại trong ao nước, đem công chúa trần trụi đặt ở trên thềm đá.

Độ cao vừa vặn tốt.

Đầu công chúa tựa trên thềm đá, mặt nước vừa vặn đến ngực nàng, cánh hoa trong nước bao lấy anh đào trên ngọc nữ tuyết trắng của nàng, sau khi chân ngọc dưới nước đẩy ra hoa cánh, mơ hồ có thể thấy được.

Công chúa nằm nghiêng trên thềm đá, lười biếng thay đổi tư thế, một chân cong lên, đầu gối tròn bóng tròn bóng lộ ra mặt nước, mấy cánh hoa nghịch ngợm dính ở phía trên, như thế mê người.

Càng khiến Dương Thất thất thần chính là, công chúa uốn cong chân trái, cho nên chỗ tư nhân uyển chuyển giữa hai chân

nàng hoàn toàn bại lộ —— không, không để phòng hiện ra trước mặt hắn, chỉ có một ít cánh hoa cùng mặt nước che lấp, bột mịn mập mạp tư vị, làm cho Dương Thất hô hấp dồn dập.

“Công chúa...” Dương Thất dùng giọng khàn khàn hô lên Hiên Viên Minh Châu, ánh mắt như lửa quét qua thân thể mềm mại của nàng.

Cây gậy thịt dưới chân hắn cũng không cách nào mềm xuống được, cứng rắn trước mặt công chúa, điều võ dương oai, lại không dám chính thức tiến lên.

Một bàn tay ngọc nâng giọt nước trong ao tắm lên, chậm rãi đi tới trước cây gậy thịt của hắn.

Dương Thất mở to hai mắt, nhìn bàn tay ngọc mềm mại trắng nõn, vẩy nước lên gậy thịt của hắn, từ thân gậy đến đầu rùa, đều tưới nước một lần.

Tiếp đó, ngọc thủ cầm lấy gậy thịt từ thân gậy đến đầu rùa, lòng bàn tay dán vào đầu rùa của hắn, xoay tròn một vòng.

“Công chúa!!” Kích thích mãnh liệt khiến thân thể Dương Thất Khôi ngô run rẩy, gậy thịt dưới háng nhảy lên liên tục, muốn phát tiết.

Nhưng nơi này là ao tắm, nếu hắn bắn tinh, chẳng phải là làm ô nước mà công chúa dùng để tắm sao? Chuyện này tuyệt đối không được.

Dưới tay công chúa, lại nâng nước ao đi tới trước cây gậy thịt, Dương Thất cuối cùng cũng chuyển dời ánh mắt đến trên mặt công chúa, trong ánh mắt tràn ngập nhu hòa.

Công chúa đã mở mắt ra, trong ánh mắt kia phảng phất có ý nghịch ngợm, giống như đang đùa giỡn dương vật của y vậy, để Dương Thất vô cùng thụ dụng.

Lần thứ nhất, lần thứ hai.

Dương Thất nhìn rõ ràng, công chúa đang cho hắn cây gậy thịt rõ ràng! “Dương Thất, ngươi không nên hiểu lầm.” Khóe môi Hiên Viên Minh Châu mang theo ý cười, “Ta chỉ là nhìn thấy trên thứ này ngươi dính rất nhiều thứ... khó ngủ chết, cho nên

mới rửa cho người một chút... “Là Dương Thất, chỉ có thể gặt đầu.

“Thu Hoa duyên dáng kháng nghị.” Làm sao có thể nói là khó nghe chứ? Tỷ muội chúng ta đều có thân thể chăm sóc tốt, tuyệt không khó nghe, tuy nói không thể bằng hương thơm của công chúa ngài., Khóe mắt Hiên Viên Minh Châu xuất hiện mỉa ý, cười mắng nàng: “Đừng có mặt mũi nói những lời này, ta nói chính là những thứ mà Dương Thất khó ngửi!” Khó ngửi? Không phải công chúa rất thích ăn sao?” Bích Hà cố ý nói lớn tiếng, khiến Hiên Viên Minh Châu lộ vẻ ngượng ngùng hiềm thấy.

“Xú nha đầu, lại đây chịu phạt!” Hi hi, ta không còn sức lực nữa, công chúa ngài muốn phạt thì phạt Dương Thất đi.” Thân thể mềm mại của Bích Hà nhập vào mặt nước, giấu kín nửa gương mặt, ánh mắt mang theo ý cười nhìn qua.

Bốn vị thị nữ cũng tiến vào ao tắm, ở một đầu bồn tắm cách xa công chúa.

Trước kia khi Dương Thất chưa tới, các nàng cũng không dám tới tắm chung với công chúa, ngay cả Bích Hà cũng chỉ là đi vào lau ngọc lưng cho công chúa mà thôi.

Nhưng sau khi Dương Thất tới, các nàng đã được công chúa gọi vào trong ao tắm, cùng thanh tẩy dấu vết vui vẻ.

Mấy vị thị nữ hi hi ha ha đùa giỡn, nước ao ào ào vang lên, đi kèm là tiếng cười kiêu mị của nữ tử, khiến cho người ta không tự chủ được lại trầm tĩnh lại.

“Dương Thất, thay ta tẩy sạch thân thể.” Nghe được công chúa nhẹ giọng nói, Dương Thất nhìn sang, phát hiện công chúa lại nhắm mắt lại, chờ hắn.

“Vâng, công chúa” vẫn lấy câu trả lời này đáp lại, Dương Thất quỳ xuống, quỳ gối trong ao, mặt nước khô không quá eo hắn, dương vật dưới háng cùng với chân của công chúa ngang hàng.

Hắn duỗi ra bàn tay lớn, vuốt ve dưới mặt nước công chúa, trên đùi ngọc trơn bóng.

“Ừm” Hiền Viên Minh Châu phát ra tiếng mũi, thân thể run rẩy một chút, không có kháng cự vuốt ve gã.

Dương Thất thở phào nhẹ nhõm, bàn tay không nhịn được nhẹ nhàng bắt lấy bắp đùi của công chúa, tay cảm giác trơn trượt đầy đà, trên đùi công chúa còn lưu lại trăm hoa tinh dầu, trơn nhẵn nhẵn, khiến Dương Thất rất hổ thẹn: Bàn tay thô ráp của hắn, có làm đau công chúa hay không? Có thể gây thương tổn cho da thịt mềm mại của nàng hay không? Dương Thất bắt đầu chậm rãi vuốt ve, chậm rãi vuốt ve., Xoa bóp, từ gốc đùi, thuận theo chân ngọc dài nhỏ của Hiền Viên Minh Châu, lòng bàn tay xoa bóp da thịt nàng, một đường sờ tới bàn chân nàng, lại ôn nhu nâng bàn chân nàng lên, chậm rãi xoa bóp.

“Công chúa, như vậy có được không?” Lạc Thanh Phong mạnh hơn một chút... “Dương Thất nặng thêm một chút, xoa xoa lòng bàn chân trắng nõn của nàng. Hắn không nhìn thấy được tình hình dưới mặt nước, nhưng có thể nghe thấy tiếng kinh hô của công chúa, cũng có thể cảm nhận được bàn chân co rút lại của công chúa, đôi bàn chân trắng nõn như ngọc đá vào tay hắn một cái.

“Công chúa, ta...”...” Người ngu chết rồi, nhẹ một chút “vâng” lên!” Dương Thất còn cuối cùng bắt đầu, vừa rồi còn đá vào chân ngọc của hắn, lại quần tới, bàn chân trắng nõn mềm mại dưới nước dí sát vào ngón tay hắn, nghịch ngợm qua cọ lại.

Dương Thất trong lòng rung động, đại thủ trao một cái, đem bàn chân bóng loáng công chúa nắm trong lòng bàn tay rộng thùng thình của hắn.

“Khà khà khà khà khà chết rồi” Công chúa lại đá tay hắn một cái, chỉ có điều lực đạo lần này nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không có mở mắt ra, chỉ là đá một cái mềm yếu vô lực, rất nhanh liền không động đậy, nhẹ thở dốc, từ Dương Thất nắm lấy lòng bàn chân của nàng, bàn tay thô ráp dán vào lòng bàn chân của nàng.

Chân ngọc nhỏ nhắn mảnh khảnh bị hắn nắm lấy, cảm giác mềm mại ngứa ngáy.

Hai mắt nhắm lại mở ra một ít, Hiên Viên Minh Châu híp mắt nhìn ông ta, lười biếng nói: “Dương Thất, tay của người sao lại thô ráp như vậy? Tốt xấu gì cũng là thần xuất cảnh “Dương Thất trầm mặc một hồi, ” quen rồi, không có biến hóa da thịt... Công chúa nếu như không thích, ngày mai Dương Thất sẽ thay đổi một chút da thịt “Hừ”, không cần, tên ngu xuẩn, sửa cũng không được, cứ như vậy đi.” Hiên Viên Minh Châu phân phó hẳn.

Bích Hà gật đầu xác thực là ngu chết tên Dương Thất này. Nam nhân không giống với tay của nữ nhân, tay ả hầu công chúa bóng loáng tinh tế, nếu tay của Dương Thất cũng như vậy, không phải là không khác gì sao? Dương Thất đáp ứng xong, sau đó cảm giác được công chúa rút chân về ngọc, nhưng rất nhanh, ả lại duỗi ra một chân ngọc khác, chạm vào bàn tay của hắn.

Dương Thất hiểu rồi.

Hắn quỳ xuống, quỳ trên thêm đá, nâng hai cái chân ngọc của công chúa lên, đặt vào trong ngực mình, dùng bàn tay chậm rãi vuốt ve, hoặc là nói đùa một chút.

Mấy vị thị nữ liếc mắt nhìn nhau, tư thế như vậy, chỉ cần Dương Thất tách hai chân công chúa ra, lại cầm gậy thịt đẩy vào, công chúa gần như không có biện pháp phản kháng, chỉ tùy ý để hắn đâm vào.

Công chúa tích đầy dục vọng lâu như vậy, chỉ cần bị cây dương vật mà Dương Thất làm cho người ta vừa yêu vừa sợ kia đâm vào, sợ là rất nhanh không chịu nổi co giật hả? Nhưng Dương Thất, tên ngu ngốc này, lại chỉ là mát xa cho công chúa, tắm rửa thân thể nàng.

Từ chân ngọc đến bắp đùi, lại lướt qua cặp mông và giữa hai chân, vuốt ve eo nhỏ của công chúa.

“Ngốc chết đi được... Chẳng lẽ ngay cả ngọc nhũ của công chúa cũng không dám sờ?” Bích Hà nhìn bằng ánh mắt công khai.

Chủ lo lắng, công chúa đã rên rỉ vắn vẹo, Dương Thất còn không dám? Cũng may hắn chân chờ, sau đó chậm rãi đem

bàn tay lớn bao phủ tại trên dãy núi tuyết trắng lộ ra mặt nước, tay trái vững vàng không chế sữa mềm mại của công chúa.

“A ha ha...” Công chúa phát ra tiếng rên rỉ kéo dài, thân thể run rẩy mãnh liệt, lại rất nhanh bình tĩnh lại, thở hổn hển, hít mắt nhìn nam nhân đang vuốt ve ngực của mình.

Bích Hà mơ hồ cảm thấy, công chúa chẳng những không cự tuyệt, ngược lại hơi ưỡn ngực, để tiêu nhũ trắng nõn trước ngực rơi vào trong lòng bàn tay Dương Thất, tiếp nhận vuốt ve bàn tay thô ráp của gã.

Trong nháy mắt Dương Thất bao trùm ngọc nhũ công chúa, hai người lại ngừng lại.

Công chúa hít mắt nhìn về phía Dương Thất, Dương Thất cũng nhìn công tử, cuối cùng thì Bích Hà cũng nhìn thấy ánh mắt của hai người, công chúa là loại ánh mắt gì.

Si mê, nhu hòa, dục vọng, áy náy, có lẽ còn có một luồng tình ý.

Quá mức phức tạp, Bích Hà đoán không ra giờ phút này công chúa rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Nàng chỉ thấy, công chúa đối mặt trực tiếp với Dương Thất, không phải bàn tay của Tiêu Viễn, đang đặt trước ngực nàng, trong mắt của hai người, đều là bóng dáng của đối phương.

“Công chúa” Dương Thất nhẹ giọng hô, lại giơ tay lên chuẩn xác nắm lấy nửa trái sữa của Hiên Viên Minh Châu.

Đôi sữa trắng như tuyết của công chúa kiều quý đều bị hấn không chế, bàn tay rộng lớn, bao trùm hoàn toàn bộ ngực của công chúa.

Hơi thở Bích Hà trở nên dồn dập, nàng biết Dương Thất cảm giác như thế nào, thịt sữa của công chúa rất mềm, rất trơn, có thể tùy ý xoa bóp, giữa ngón tay đều là thịt ngà co dãn thượng giai.

Xoa bóp vài cái, công chúa sẽ phát ra tiếng rên rỉ êm tai, sau khi tình cảm còn sẽ ôm lấy cổ nàng hôn nhau.

Công chúa có thể hôn Dương Thất không? Liệu có thuận thể mở hai chân ra nghênh đón Dương Thất thẳng tiến không?! Nhưng đều không có.

Hai người đối mặt thật lâu —— Dương Thất hai tay vẫn nắm lấy ngực công chúa, nhu hòa nhìn nàng một hồi lâu, mới chậm rãi xoa động, dùng lòng bàn tay thô ráp cọ xát ngực công chúa, dùng ngón tay, nhẹ nhàng kích thích sữa của công chúa trướng lên.

“Ân da...” Công chúa nghe được tiếng rên rỉ, đúng hạn mà tới, thân thể uyển chuyển như rắn nước uốn éo.

Dương Thất nâng nước lên, tưới lên trên ngọc nhũ của nàng, lại xoa nắn, để cho nhũ phong tuyết trắng trong lòng bàn tay hần biến hóa ra các loại hình dạng, hai ngà sữa kiêu diễm từ giữa ngón tay của hần tinh nghịch toát ra, nhìn thấy Bích Hà đều muốn nếm thử một ngụm, Dương Thất tự nhiên cũng nhịn không được.

Sau khi đổ nước ẩm ẩm xuống, Dương Thất nằm sấp thân thể, mở rộng miệng rộng, ngậm luôn cả ngọc nhũ và cánh hoa trên đó lại, cánh hoa bị hần ăn vào, vàng non bị hần hàm súc, thịt sữa bị cái miệng lớn của hần liếm láp.

“A ha ha Dương Thất nhẹ một chút...” Tiếng thở hổn hển của công chúa càng lúc càng dồn dập, tiếng rên rỉ càng kịch liệt, đôi chân ngọc lập đi lập lại mãi lại càng lợi hại. Cuối cùng Dương Thất không kìm được mà ôm lấy nàng, khi cây gậy thịt dưới háng chạm vào đùi nàng, thân thể Hiên Viên Minh Châu co rút lại, một đôi đùi thon dài thẳng tắp, huyết mạch không bị khổng chế trên, vừa vắn đặt lên trên cây gậy thịt của nàng.

Một luồng nước đặc dính, phun lên trên dương vật nóng bỏng.

Đáp lại cô, là do nam nhân cường kinh hữu lực tinh muội, đều đánh vào giữa Hiên Viên Minh Châu trắng nõn như tuyết, cùng với khe môn.

Hồi lâu sau.

Toàn thân Hiên Viên Minh Châu ửng hồng, mới rơi trở về trên thềm đá, giữa chân đầy óng ánh nam nhân, lần nữa chui vào dưới mặt nước, thở hổn hển rên rỉ.

Hai chân của nàng tách ra, bộ ngực phập phồng theo nhịp thở, tư thế mê người như vậy, thật sự hấp dẫn nam nhân tới dâm dâm nàng, cắm vào nàng, khiến nàng hưởng thụ cảm giác vui sướng chân chính.

Bích Hà nhìn thấy đều lo lắng.

“Dương Thất...” “Được rồi... Bích Hà, người tới đây thanh tẩy cho ta.” Công chúa “Bích Hà”, đứng lên, liếc nhìn bốn thị nữ, bốn người gập đầu, cùng đứng dậy rời khỏi ao tắm, lau sạch sẽ thân thể, thay quần áo, chờ công chúa chấm dứt tắm rửa.

Đêm nay vui vẻ đã kết thúc.

...Nhưng đêm hôm sau vẫn còn.

“Công chúa, công chúa, bích hà xinh đẹp” trên khuôn mặt tràn đầy khoái hoạt cùng thần sắc thỏa mãn, thân thể của Hiên Viên Minh Châu đã đổ mồ hôi đầm đìa, bị đông thảo tưới lên trên trăm giọt mật, sáng lấp lánh làm cho da thịt của nàng nhìn qua rất mịn màng.

Nàng vui vẻ tách hai chân ra, dưới thân dán thật chặt vào huyết mật ngọt mềm mại của Hiên Viên Minh Châu, rên rỉ giãy dụa, khiến thân thể mềm mại của hai người dính chặt vào nhau, thịt ngà đè ép lẫn nhau, đỉnh anh đào cứng rắn đụng vào nhau.

Mà thân dưới của các nàng, lại là một khối không tách rời dính vào cùng một chỗ, bốn cánh môi âm lệ nỉ non giống như nỉ non, phun ra mật ong tượng trưng cho sự sống.

Mấy vị thị nữ bên cạnh quần quít lấy các nàng, có thể thấy rõ ràng bích hà cùng công chúa quần chặt thân thể, bốn cái đùi đẹp lặp đi lặp lại quần chặt, dây dưa kéo căng, cuối cùng sau khi Cao trào kết thúc, mới vô lực buông lỏng xuống, lười biếng thở dốc.

“Công chúa, người...” Bích Hà có chút uể oải, tuy rằng nàng rất thích hầu hạ công chúa, nhưng cũng đạt được khoái cảm thỏa mãn trong việc kết giao với Hư Hoàng Giả Phượng, thế nhưng công chúa lại không tận hưởng. Bích Hà và công chúa có

thể cảm nhận được huyết mật của công chúa, chỉ cần phun ra một ít mật ong là liền xong.

Chỉ là cao trào nho nhỏ, cũng không phải là để cho thân thể công chúa sắp sống lại, thân thể rung động loạn xạ.

Là loại đỉnh cao cực hạn.

“Ta cái gì?” Cảm thụ thân thể mềm mại dễ chịu với nàng, giữa hai chân bị mật ong đặc dính vào nhau, Hiên Viên Minh Châu lười biếng nằm trên giường ngọc, ý bảo Đông Thảo lại tưới thêm trăm giọt dầu.

Đông thảo ngượng ngùng hiểu ý, sắc mặt hồng hào đem dầu trơn nóng rực tưới vào hai cái mông trắng muốt đóa hoa khiến bích hà nóng đến run lên cầm cập, cúc và huyết nhỏ đều bị nóng lên một lần.

“Khí tượng” Hiên Viên Minh Châu mị nhãn như tơ, ôm lấy eo nhỏ của nàng, hạ thể hơi cong lên, dính chặt vào huyết nhỏ màu bích hà.

Công chúa cuối cùng đã thỏa mãn! Sau khi ý thức được điểm này, bích hà cắn cắn môi, hạ quyết tâm.

Nàng bắt đầu vặn eo thon, để đôi môi trắng nõn của hai người lần nữa mài dũa cùng một chỗ, vừa nghiêng đầu qua, nói với Dương Thất: “Đại ngu xuẩn, lại đây!” “Đúng, Bích Hà tiểu thư” Dương Thất đang cười ngửa, chậm rãi rút gậy thịt từ trong huyết thị nữ Hạ Hoa ra, hai đầu gối quỳ trên mặt đất bị kích thích đến rên rỉ không thôi, đợi sau khi gậy thịt hoàn toàn rời khỏi huyết nhỏ của nàng, mới vẽ mặt u oán nhìn qua.

“Láo toét sau đi chơi, Dương Thất, qua bên này...” Bích Hà không để ý đến những đóa hoa trống rỗng trong huyết, đợi Dương Thất lên giường ngọc, nàng liền một phát túm lấy cây gậy thịt dính nước của bọn thị nữ kia, mở môi anh đào, trực tiếp đem gậy thịt thô to nhét vào trong miệng.

Dương Thất sáng khoái run rẩy một chút, nhưng dù sao đâm vào cũng không phải là cái lỗ nhỏ, khẩu kỹ Bích Hà cũng tương đối cứng nhắc, nàng làm nửa ngày, vẫn không bắn ra ngoài.

Roi vào đường cùng, Bích Hà chỉ có thể đứng dậy đưa tay ngọc của công chúa đang hướng thụ, đặt vào trên hai túi trứng của Dương Thất.

Bích Hà ngậm lấy gậy thịt không nhìn thấy biểu cảm của công chúa, nhưng có thể cảm nhận được, bàn tay ngọc của công chúa rất phối hợp nắm chặt túi trứng của Dương Thất.

Quả nhiên.

“Công chúa!!” Theo tiếng gầm nhẹ của Dương Thất, một cổ lớn tinh túy điên cuồng phun ra, tinh túy to lớn, chẳng những sắc đến nổi nước mắt Bích Hà đều chảy ra, rót đầy miệng của nàng, mặt nàng lại bị Dương Thất bắn ra một cái, tràn đầy mùi vị tanh hôi này.

Không rõ vì sao công chúa lại thích.

Bích Hà ngẩng đầu lên, trong miệng ngậm một ngậm lớn tinh thạch của Dương Thất, lại cúi thấp người xuống, trên mặt tràn đầy tinh túy làm cho con mắt của nàng đều mở không ra, chỉ có thể kêu a a a, gương mặt phồng lên, giống như một con hoảng hốt, bên trong chứa đầy tinh điệp.

Bích Hà không trực tiếp dán lên mặt công chúa mà kiên nhẫn chờ đợi. Nếu công chúa không thích, có thể đẩy nàng ra xa, nhưng dựa theo kinh nghiệm của nàng lúc trước... một lát sau, đôi môi anh đào mềm mại dán chặt vào môi nàng.

Đây là đôi môi mềm mại ngọt ngào của công chúa, trong lòng Bích Hà nổi lên tình cảm nhu hòa, thân thể thả lỏng áp xuống, hai vú và ngọn Tuyết công chúa dán chặt vào nhau, hai tay tự nhiên ôm lấy khuôn mặt công chúa, đung vào môi nhau, hôn nhau, đợi khi bốn cánh môi hoàn toàn dán chặt vào nhau, Bích Hà mới nhẹ nhàng hé miệng nhỏ ra, giọt nước bọt chảy ra từ trong miệng Dương Thất.

Thông qua đôi môi dán lại với nhau, chảy vào trong miệng công chúa, đút cho công chúa ăn.

Ăn sạch tinh túy của Dương Thất.

“A ha?” Nhưng mà, son phấn trong miệng Bích Hà vừa mới chảy ra chạm vào môi công chúa, nàng liền cảm giác được

một cái lưỡi màu phấn thơm mềm, nhiệt tình giống như lửa chui vào trong miệng nàng, đầu lưỡi cuốn một cái, liền cuốn non nửa gọn sóng trong miệng Bích Hà.

Công chúa vội vã như vậy sao? Bích Hà lại mở miệng, tinh tú trong miệng chảy ra càng nhiều, môi son công chúa cũng mở lớn hơn, thu nạp tất cả tinh tú vào. Bích Hà lại lè lưỡi ra dây đưa với lưỡi Đinh Hương tiểu của công chúa, Dương Thất sền sệt quấn quanh đầu lưỡi hai người.

Thỉnh thoảng tiến vào miệng công chúa, khi thì bị cái lưỡi nhỏ nhắn của công chúa đẩy trở về, sau đó lại tiến vào trong chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng, lặp đi lặp lại không thôi.

Chút tinh điệp cuối cùng kia ăn trọn vẹn một hồi lâu, bích hà cùng công chúa ghé lại hôn môi, rốt cuộc mới thở hồn hên.

“Công chúa, à, à, công chúa à!” Nữ công chúa và Hiên Viên Minh Châu miệng lưỡi vô cùng thân thiết, chiều cao của nàng vặn vẹo, dưới thân mật huyết nóng bỏng đang ma sát với tiểu huyết màu mỡ của công chúa, khuôn mặt nóng bỏng tràn đầy vẻ khẩn thiết, không thể chờ đợi được muốn cùng công chúa mài tấm gương cao trào.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, công chúa đã che mặt nàng.

Bích Hà cho rằng công chúa lại muốn hôn nàng, thở hồn hên định cúi người, nhưng công chúa lại phun ra lưỡi thơm, liếm láp trên mặt nàng.

Cùng một loại nhiệt tình như lửa, đồng dạng cấp bách không nhịn được.

“Công chúa còn đang ăn mê muội của Dương Thất...” Bích Hà bị dục vọng thiêu đốt đến mê muội, chuyển động gương mặt, để công chúa hôn lên liếm láp khuôn mặt của nàng, đầu lưỡi thơm mềm của công chúa quấn quanh trên gương mặt nàng, trong lúc hoảng hốt bích hà thấy được mị nhãn của công chúa, đang nhìn nàng.

“Công chúa à!” Bích Hà khóc thút thít nỉ non, hạ thế ép xuống Hiên Viên Minh Châu, toàn thân đều đang run rẩy, huyết mật vừa lộ ra, đều phun lên đôi môi âm hiểm đỏ hồng của công chúa.

Công chúa cũng đang run rẩy kịch liệt, nhắm mắt lại há to miệng thở dốc, thân dưới nâng lên, quần chặt lấy nàng.

“Công chúa cuối cùng cũng thỏa mãn...” Trước khi hôn mê vui sướng, Bích Hà cảm thấy mỹ mãn nghĩ.

... Nhưng lần thỏa mãn trước, lần tiếp theo cũng thỏa mãn, lần sau, lại không khẳng định.

“Công chúa” Hư Hoàng Giả Phượng sau khi giao hảo một hồi, Bích Hà rất là ủy khuất ôm lấy mồ hôi công chúa, cũng chỉ có thân thể mềm mại bóng loáng, cánh môi dính vào lỗ tai của công chúa nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói: “Hay là, để tên kia đến đây đi?” Vừa rồi Bích Hà đã cố gắng lắm rồi, vặn vẹo eo thon gần như đứt rời, lại học được cách ôm lấy một chân của công chúa như vậy, dưới cơ thể liên tục đụng vào chỗ của công chúa, cùng nàng mãi dũa kịch liệt.

Nhưng ở giữa hai chân nàng không có cái gì vừa thô vừa dài của nam nhân, đủ để không chạm đến cảm giác ngứa ngáy trống rỗng của công chúa, bên ngoài có ma thể nào cũng không mãi được công chúa càng ngày càng nóng bỏng.

Nhưng gần đây Tiêu Viễn lại vì chuyện công mà rời khỏi kinh thành, nghe nói là chủ động thỉnh cầu anh công chúa đi tuần tra chỗ nào. Mặc dù trong lòng công chúa không muốn, nhưng nàng vẫn đáp ứng hẳn.

Có lẽ cũng bởi vì quan hệ của Tiêu Viễn, Dương Thất không cách nào thỏa thích chạm vào thân thể công chúa được, chớ nói chi là dùng thứ đồ chơi kia để khiến công chúa bớt ngứa.

“Lắm lời” Hiên Viên Minh Châu nhàn nhạt nói một câu, khiến Bích Hà ngoan ngoãn câm miệng.

Bất quá, nàng vẫn không hiểu, công chúa đang kiên trì cái gì? Chẳng phải trước đó cũng đã bảo Dương Thất để nàng vuốt ve thân thể sao? Tại sao bây giờ lại không được, là mất đi cơ hội gì? Hay là thuần túy phải xem tâm tình công chúa? Sự tình đều như vậy, năm người các nàng đối với công chúa trung thành tận tâm, Dương Thất lại bị “giết chết”, biến mất, người bên ngoài vĩnh viễn không thấy Dương Thất, hẳn cũng đi ra khỏi nội viện của phủ công chúa, không ai biết sự tồn tại của hắn.

Theo Bích Hà thấy, Dương Thất là một gã đàn ông thô kệch, không ngoài việc là một thứ đồ chơi, là nam hay nữ đều không quan trọng, quan trọng nhất là thứ kia của gã.

Công chúa cũng không phải xử nữ, sau khi cắm vào lại rút ra, ai có thể nhìn ra? Ai mà biết được? Công chúa ngay cả dương vật giả mà các cô gái kia tự hào, cũng không chịu dùng, chỉ chịu mài dũa các cô gái cùng một phen, thỉnh thoảng... vuốt ve cho Dương Thất cái tên gốc ghếch này một chút.

Những thứ khác đều không chịu.

Nói như vậy... Bích Hà nghĩ tới một thứ.

Mấy ngày sau, nàng len lén thông qua mấy tầng chuyển tay, mới đem thứ này tới tay, chờ ban đêm công chúa xử lý xong chính sự, cùng nàng tiến vào nội viện, Bích Hà mới lặng lẽ lấy ra khỏi túi quần áo.

“Đây là vật gì?” Hiên Viên Minh Châu thuận tay nhận lấy, lật xem trên dưới.

Đây là một tờ ước chừng hai bàn tay rộng lớn, vừa mỏng vừa mềm, gần như là tờ giấy trong suốt, nói là tờ giấy nhưng lại bền dẻo mười phần, hơi dùng sức cũng kéo không ngừng, kéo lớn gấp hai ba lần, kéo không ngừng.

Càng cổ quái hơn là giấy này khá mềm mại, hai ngón tay vê lên, hầu như có thể cảm nhận được đường vân trên đầu ngón tay.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu không nghĩ ra chuyện này có thể dùng để làm gì, đeo mặt nạ da người đi lại trong giang hồ? Cũng quá dễ làm người ta chú ý.

“Hi hi công chúa, đó là một thứ tốt” Bề Hà che miệng cười một tiếng, nhón chân lên, ghé vào bên tai công chúa, sắc mặt mập mờ nói ra tác dụng của thứ này.

Bước tu hành thứ hai —— Công Tôn Điệp của tiên tử (74)

Xích Nhiễm Chi? Giấy làm bằng da?” “Đúng vậy, đây là dùng da Yêu thú nào đó chế thành, mười lượng bạc rẻ là đủ rồi, mấy chục lượng đắt một trăm lượng bạc, tấm này... có tới mấy trăm.

“Vật này... không có người nội lực hoặc là pháp lực, dùng để... ban đêm?” Là...

“Một tấm có thể dùng một hai năm?” Chỉ cần qua tẩy rửa sạch sẽ, một hai năm còn ít đây, nghe nói rất nhiều nhà đều dùng ba bốn năm, làm sao bạo lực cũng không phá được.

“Hừ, ngươi tự mình dùng đi!” Một phen hỏi thăm, cuối cùng tìm hiểu được thứ này để làm gì, lai lịch gì sau đó, Hiên Viên Minh Châu ném tờ giấy này tới giữa chân bích hà, một chút pháp lực bám vào, vừa vặn có thể bao trùm chân của nàng lại.

Nhẹ nhàng mỏng manh, mềm nhũn một tờ giấy, phủ lên vị trí riêng của bích hà.

“Hi hi, không phải đâu.

“Bích Hà che chân, sắc mặt ửng đỏ, phải nhìn lại không có ai, mới thấp giọng nói: “Công chúa, cách là trang giấy, không tính làm... Không tính cái gì, chỉ là xoa bóp trong cơ thể mà thôi, đồ của nam nhân không bắn vào được., Cùng lắm thì xem như là nữ nhân ban đêm dùng đồ vật tịch mịch, tên kia đàn chết chắc rồi, đối với công chúa lại trung thành tận tâm, người bên ngoài không biết hấn, chúng ta coi như là tạm cho hấn dùng đồ... Dù sao cũng không phải là nam nhân, mấy nàng Xuân Hoa mỗi lần xem hấn như nam nhân, cũng đều không xem hấn là nam nhân nha, hấn chính là... a....

“Hiên Viên Minh Châu cong ngón tay búng nàng một cái, bích hà ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nàng nói Dương Thất không phải là đồ vật, chỉ là đồ vật mọc ra cây gậy thịt, chơi với hấn một chút cũng không tính là gì.

Bất quá, Bích Hà cũng biết công chúa là người lương thiện, chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, cho nên mới nói chuyện áp úng.

“Công chúa, ngài nói sao?” An phận không được bao lâu, bích hà lại nhin không được mở miệng.

“Người dùng trước đi.

“Hiên Viên Minh Châu nhàn nhạt mở miệng.

“Được, ta dùng trước, công chúa lại dùng, ta đã chuẩn bị rất nhiều trang giấy rồi.

“Bích Hà che cái miệng nhỏ nhắn cười, bị Hiên Viên Minh Châu trừng mắt xong mới ngừng lại.

Hai người đi qua tầng tầng lớp lớp thủ vệ bảo vệ, sau khi tiến vào nội viện, lá gan Bích Hà lại lớn hơn: “Công chúa, ta mang cái mảnh giấy này vào đi, nếu ngài muốn dùng thì nói một tiếng.

“Không cần.”

“Hiên Viên Minh Châu đi vào phòng tắm, lưu lại Bích Hà cẩn thận suy nghĩ, mới cười hì hì, cũng đi theo vào.

Công chúa nói những lời “Khuyên răn” với nàng xong, lại chỉ nói không cần, chứ không phải không cần mang vào, có phải là đủ chứng minh nội tâm công chúa, mơ hồ cũng có ý tứ như vậy không? Nếu là như vậy... Đêm nay, bích hà lại hầu hạ công chúa tắm rửa, cùng nàng Bách Hợp Ma Kính một phen, mãi dũa một hồi lâu mới dừng lại.

Lại thêm một buổi tối, Bích Hà lại vụng trộm nhắc lên mảnh thư, kết quả bị công chúa trừng phạt, xoay người ép nàng xuống phía dưới, lại sai Dương Thất đem gậy thịt nhét vào trong miệng nàng, bích hà ngậm đầy nước bọt.

Buổi tối hôm sau, Bích Hà không dám nhắc tới, nhưng công chúa lại ở trong phòng tắm ngây ngốc suốt hai canh giờ, khiến cho nàng bị đánh cho sưng đỏ không chịu nổi, sức thở cũng không có, công chúa lại còn chưa thỏa mãn... Lại một buổi tối, Bích Hà lại nhắc tới, lại bị phạt.

Một buổi tối nữa, Bích Hà vẫn chưa từ bỏ ý định, lần này còn thảm hại hơn lúc công chúa ra lệnh cho Dương Thất mỗi lần muốn bắn ra, đều từ bốn thị nữ bắn lên mặt nàng, ròng rã bảy lần, cả người Bích Hà đều bị một tầng huỳnh quang trắng đục bao phủ, bị bốn vị thị nữ chê cười đã lâu.

Sau khi trừng phạt các nàng, cuối cùng Bích Hà cũng từ bỏ, công chúa xem ra sống chết không muốn tiến thêm một bước với Dương Thất.

Chỉ có điều... Lúc Bích Hà cũng phải quên chuyện này, buổi chiều một ngày, công chúa lại im lặng đối với một tấu chương.

“Công chúa?” Lúc Bích Hà đưa trà vào, phát hiện công chúa còn đang nhìn phần tấu chương đến xuất thần kia, nàng lặng lẽ nhìn nội dung bên trong mấy lần, mới bừng tỉnh đại ngộ, nhỏ giọng nói: “Lại là Tiêu Viễn à.”

“Trong lúc mơ hồ Bích Hà nhìn thấy, tấu chương viết lên hành trình gần Tiêu Viễn nhất, thay công chúa đi tuần tra Giang Nam, lại chạy tới đốt cháy cái gì trộm cướp, thuyết phục những tiểu môn tiểu phái chống cự Tứ Hoàng tử, cùng với phòng ngừa Lục Đạo môn tàn sát bừa bãi.

Nói chung bận rộn tới quên cả trời đất.

Bích Hà không nhìn ra vì sao công chúa lại trầm mặc, nàng lại nhìn kỹ một chút, vẫn không nhìn ra, chỉ thấy cuối cùng Tiêu Viễn chạy đến Thanh Hà quận, không biết lại làm gì.

Chẳng lẽ là công chúa rất nhớ Tiêu Viễn sao? Ân xanh đối với công chúa cùng với tình cảm của hắn có hoài nghi qua, công chúa đã từng cùng Tiêu Viễn hành tẩu giang hồ, hai người cùng nhau trốn ở một nơi mà ngay cả thị nữ cũng không biết, vào thời khắc nguy hiểm nhất, công chúa cũng chỉ đem Dương Thất.

Mang theo bên người.

Trở lại kinh thành, công chúa lại cho phép Tiêu Viễn tùy ý ra vào phủ công chúa, thậm chí không tự kìm hãm được niềm vui lần đầu tiên xảy ra trong vườn hoa với hắn. Sau đó hai người lại giằng co như nước sơn, lúc giữa trưa chỉ cần Tiêu Viễn đến, công chúa nhất định sẽ thoái thác tất cả sự vụ, cùng Tiêu Viễn

dùng bữa trưa với nhau, còn ăn điếm tâm hắc không biết mua từ góc nào nữa.

So với hiện tại, công chúa ngồi trước bàn đọc sách xử lý chính vụ bị tấu chương có quan hệ với Tiêu Viễn mà biến thành bệnh tương tư, rất lâu sau cũng không nói gì.

“Công chúa?” Bích Hà lại khẽ hô một tiếng, lại thấy công chúa đột nhiên đứng lên.

“Hôm nay ta mệt rồi, những tấu chương này giữ lại ngày mai xử lý.

“Nói xong, nàng liền đi ra ngoài, để lại nàng tràn đầy kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng.

Công chúa không vui?... Báo cho nữ quan bên ngoài xong, viện cố công chúa muốn đi tu luyện, tấu chương ngày mai lại đưa tới, Bích Hà mới vội vàng đi tìm hành tung của công chúa.

Sau khi hỏi thăm, rất nhanh biết được công chúa trở về nội viện, Bích Hà vội vàng trở về, tìm kiếm một phen ở nơi mà công chúa thường đến. Cuối cùng tại một ngày nọ, công chúa cùng Tiêu Viễn lần đầu tiên ở gần hoa viên, trong một cái đình nghỉ mát tìm được công chúa đang ngồi ở đó.

“Công chúa...” Xa xa nhìn nàng, do dự hồi lâu, không biết nên đi. Mãi đến khi Tử Trúc bà bà hiện thân, nói gì với công chúa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, để các nàng Xuân Hoa bưng trà nước tới, đích thân đưa qua.

“Nữ nhân ở thanh lâu kia... Người chắc chắn là nàng ta?” Bích Hà nghe thấy giọng điệu Tử Trúc bà bà mang ý cười, bà bà thật sự tốt với công chúa, chẳng những tự mình bảo vệ bên cạnh bà ta, mà còn suy nghĩ cho mình, lúc phiến nào ở trong lòng công chúa còn xuất hiện khuyên nhủ bà ta.

“Không dám chắc chắn, ba bốn phần đi, nhưng mà chỉ có một phần mười năm chắc, tên kia cũng sẽ nhanh chóng chạy đến, a.

“Công chúa cười nhạt một tiếng, Bích Hà không dám nhiều lời, pha xong nước trà, sau đó chậm rãi cáo lui.

Trước khi đi, nàng rút cuộc nghe được một chuyện.

“Người cũng đừng nghĩ mò, lai lịch của Tiêu Hi Nguyệt không đơn giản, tiểu tử kia muốn đạt được trái tim của nàng, nhất định là mơ tưởng.

“Ta không có nghĩ mò... Hắn làm cái gì, ta cũng không quản được... Bà bà, ta...” Không có việc gì, Minh Châu của ta ngoan nhất.

“Bích Hà đi xa rồi, quay đầu nhìn lại một cái, công chúa ngày thường anh khí bùng bùng, giờ phút này lại như con gái ngoan của mình được bà bà ôm lấy.

Tiêu Hi Nguyệt? Tiêu Viễn tới Thanh Hà quận tìm nàng?!
Thật đáng chết!.. Buổi tối.

“Bích Hà. “

“Đến rồi, công chúa, ta đến rồi!” Bích Hà vội vàng chạy tới vườn hoa, vẫn ở chỗ vừa rồi, công chúa vẫn đứng dưới đình nghỉ mát, sắc mặt khá hơn rất nhiều.

“Yên tâm hầu hạ công chúa cho tốt.

“Từ Trúc bà bà khẽ cười một tiếng với Bích Hà, lộ ra một hàm răng trắng nõn chảnh tề, Bích Hà cúi đầu đáp ứng, nàng cũng không dám hỏi nhiều vị bà bà này.

Chờ bà bà lại biến mất không thấy gì nữa, Bích Hà mới nhỏ giọng mở miệng: “Công chúa, chuẩn bị sẵn trong phòng tắm.

“Có Dương Thất ở đây không?”

“Công chúa hỏi Dương Thất có ở đó không?” ừ.

“Hiên Viên Minh Châu tiến vào trong phòng tắm, ngay khoảnh khắc chân sắp bước qua bậc cửa, bước chân nàng dừng lại, dường như đang do dự.

Bích Hà có chút không dám mở miệng, công chúa hôm nay đặc biệt khác thường.

“Hôm nay tính...” Công chúa?” Ngay lúc Hiên Viên Minh Châu muốn quay người rời đi, Dương Thất bước ra, nửa người trên để trần, dưới háng khoác một cái khăn lông, dương vật cứng rắn dựng lên hình dạng một cái lều vải.

Hết sức đáng chú ý.

Hiên Viên Minh Châu nhìn về phía Dương Thất, từ trong mắt nam nhân này, nàng vẫn nhìn thấy vẻ kính mộ và nhiệt tình mấy năm như trước, nhục bông của hạ thân lại thể hiện ra dục vọng tràn đầy của mình đối với nàng.

“Vào đi thôi.

“Hiên Viên Minh Châu thấp giọng nói.

“Đúng!” rộng áo cho ta.

“Vâng.”

“Theo quần áo hoa mỹ rơi xuống, cái yếm và quần lót dán sát người cũng theo đó tróc ra, thân thể mỹ lệ của công chúa lần nữa xuất hiện trong mắt Dương Thất, khiến cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập, liếc nhìn vài lần, rồi lại dời ánh mắt đi, chờ thêm chốc lát nữa, tiếp tục nhìn công chúa.

“A.

“Hiên Viên Minh Châu nhếch môi, không để ý tới hắn, bước chân ngọc thon dài, đi tới bên giường ngọc màu trắng, hai vú trắng như tuyết ép thành dạng bánh, eo thon hẹp xuống, là cặp mông xinh đẹp nở nang như hai cánh đồi núi, bờ mông xinh đẹp, thịt trắng nõn mềm mại, khiến người ta nhìn không được ảo tưởng nắm lấy bờ mông tuyết của công chúa, tùy ý nắn bóp là hưởng thụ cỡ nào.

Dương Thất đứng bên cạnh, không tiến lên phía trước nữa.

Hắn nhìn mấy vị thị nữ Đông Thảo bắt đầu hầu hạ công chúa, đổ dầu mỡ trầm hương cho công chúa, mát xa toàn thân, hai cánh mông trắng nõn bị mấy bàn tay nhỏ bé vuốt ve qua lại, mấy vị thị nữ sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, Hạ Hoa còn lớn mật dán mặt lên trên mông công chúa, gương mặt dán vào cặp mông trắng nõn ướt át, tựa như si mê.

“Ừm.” Công chúa lười biếng rên rỉ, Dương Thất nhìn thấy, đưa ngón tay vào khe mông trơn bóng trắng nõn nà của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa, thân thể công chúa run rẩy càng mạnh.

Cuối cùng, công chúa vĩnh viễn cao mông, được xanh biếc.

Bàn tay Hà Chi đề lên tư vị, kéo căng hai cái móng tuyết, theo đó thờ dốc rên rỉ, ngón tay Bích Hà cũng đang nhẹ nhàng hoạt động.

Sau một lúc lâu, công chúa vô lực nằm sấp xuống, chờ khi Bích Hà lấy bàn tay ra, ngón tay của nàng đã tràn đầy mật ngọt.

Dương Thất trừng lớn hai mắt, giống như là thả ra hỏa diễm gắt gao nhìn, khăn lông dưới hông đã bóc ra, lộ ra hung khí uồn lượn quái dị của gã, ngẩng đầu nhìn lên hướng về phía sáu nữ tử kiều mị đang trần truồng.

“Công chúa...?” Bích Hà lại có chút thấp thỏm bất an, quá khứ sau khi xoa bóp cho công chúa, công chúa đều sẽ xoay người lại đây, sau đó nàng thuận thế đề lên, giao hảo với công chúa mài gương, nếu công chúa hào hứng, nàng còn có thể vừa chiến đấu với công chúa vừa hôn môi công chúa, quần lấy môi công chúa, cảm thụ hương vị ngọt ngào.

Nhưng bây giờ công chúa lại như đang ngủ, không hề nhúc nhích nằm sấp, nếu không phải có hai cặp móng tuyết vĩnh cao ướt đầm, Bích Hà đều cho rằng công chúa đêm nay không muốn.

Sau nửa ngày chờ đợi, Bích Hà mới nghe được một câu nói rất nhẹ nhàng.

“Tầm giấy kia, có còn không?” “Ờ giấy? Giấy gì? Công chúa? Công chúa người nói chính là... A!” Bích Hà cuối cùng cũng phản ứng lại, công chúa nói chính là “Ờ giấy” kia!!” tại, ta luôn mang theo... Công chúa, ta đi lấy.

“Bích Hà đứng lên, chờ một lát, sau khi thấy công chúa không phản đối, liền bước nhanh đến bên cạnh ngăn tủ của phòng tắm, mở ra ngăn kéo ở phía dưới cùng, từ trong hơn mười tờ giấy vừa mỏng vừa mỏng vừa mỏng, lấy ra một tờ, lại do dự một chút, lại lấy ra một tờ, lại mở ra, tổng cộng ba cái ngăn kéo, lại đóng lại, chạy chậm trở về.

“Bích Hà, đây là vật gì?” Thị nữ Xuân Hoa tò mò nhìn vào tay nàng, trang giấy này mỏng manh thấu triệt, giống như khăn tay, nhưng lại không có cảm giác vải lông tơ.

Công chúa vừa rồi nói là giấy?” Đợi lát nữa các người sẽ hiểu!” Trong lòng Bích Hà giật giật liên hồi như sắp nhảy khỏi cổ họng, trong đầu cố gắng nhớ lại cách dùng của tờ giấy này: Đầu tiên thấm ướt, sau đó dán tại chỗ tự, chính giữa nhắm ngay chỗ kia, dạng nam nhân này lúc tiến vào vừa vặn có thể đem nó đè vào.

Sau đó lại rút ra, rửa sạch sẽ, phơi nắng ở nơi râm mát, lần sau lại có thể dùng.

Phương pháp sử dụng đơn giản nhanh chóng, nhưng nếu dùng trên người công chúa... “Ừng ục ừng ục”.

“Bích Hà khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, “Công chúa, vậy ta...ta...ta đến dạy ngài, không không không không không, là dạy Dương Thất, không không không không, cũng không phải, là, là để cho Dương Thất, đúng, là để cho tên ngu xuẩn Dương Thất này đến xoa bóp ngài một chút!!” Rốt cuộc tìm được cái cớ, Bích Hà tròn mắt nhìn về phía bốn vị thị nữ.

Đông thảo lập tức hiểu ý, gật đầu nói: “Vâng, đây là Dương Thất mát xa cho công chúa, ừm, chữa bệnh nang nhẹn cười, ba vị thị nữ cũng che miệng cười, thống nhất kịch bản, chính là Dương Thất cho công chúa xoa bóp.

Công chúa không mở miệng.

Trầm mặc.

Thân thể mềm mại của Linh Lung vẫn còn nằm trên giường ngọc, thân thể xinh đẹp tựa hồ đang chờ ai đó hưởng dụng.

“Công chúa.

“Bích Hà tiến lên, đem Hiên Viên Minh Châu lật qua người, để nàng gối lên gối ngọc, hơi cách ra hai chân của nàng, để chỗ tư nhân mập mạp mềm mại kia triệt để lộ ra.

Hai cánh môi âm khí vì vừa rồi mát xa nở rộ ra, lộ ra bên trong là thịt non hồng nhạt, chất lỏng màu hồng trong suốt thấm vào cửa động, ướt át không chịu nổi, chuẩn bị tinh thần mát lạnh đi vật xâm nhập.

Tựa hồ là do bị nam nhân kia nhìn thấy trong mười cái tâm mắt nóng bỏng, huyết ngực chật hẹp một trận co rút lại, như là

một cái miệng nhỏ đói khát, phun ra vài sợi chất lỏng sền sệt, nhỏ xuống phía trên Cúc Hoa Vãn màu hồng ở trong móng, dẫn tới trật tự mềm mại mãi mãi cảm kia lại một hồi co rút lại.

Mấy vị thị nữ mở to hai mắt nhìn, các nàng mơ hồ phát hiện không đúng.

Thường ngày vào lúc này, Bích Hà đã bắt đầu vuốt ve công chúa, không bao lâu nàng sẽ cùng công chúa ôm hôn nhau cọ xát.

Nhưng đêm nay...” Lấy dầu ra.

“Bích Hà phân phó.

“Vâng.

“Cái muôi Đông thảo nổi lên một muôi hương thơm ngát tinh túy bách hoa xông vào mũi, muốn tưới lên thân thể cởi trần của công chúa, lại bị Bích Hà ngăn trở.

“Ồ đây.

“Bích Hà giơ giấy mỏng manh trong tay lên, Đông Thảo hơi kinh ngạc, nhưng vẫn tưới xuống tờ giấy kia.

dầu trơn nhẵn nhụi dính trên giấy lại mềm mại, khiến nó càng thêm mềm mại nhẹ nhàng, tựa như màng da bị lột ra, dán trên da cơ thể cơ hồ nhìn không ra.

Bích Hà cũng đích xác đem giấy mềm dính đầy dầu trơn tinh xảo này, cẩn thận từng li từng tí dán vào chỗ của công chúa...!!!!” Bốn vị thị nữ bịt miệng, vì sao? Vì sao Bích Hà đem giấy mềm dính huyết mật của công chúa? Tựa như khăn tay, đem chân của công chúa che chặt lại.

Không muốn cho Dương Thất nhìn sao? Nhưng tờ giấy này lại mỏng như vậy, sau khi đắp lên liền có hình dạng hai môi trắng nõn của công chúa nhô lên, cùng với khe hở ở giữa, cộng thêm trên đôi môi âm nhu như ẩn như hiện một hạt đậu tương tư đều có thể nhìn thấy. Sau khi dán hoàn toàn vào, các nàng thậm chí thấy được đường vân Cúc của công chúa, bị giấy mềm dán chặt lấy.

Tựa như một tầng màng phủ lên.

“Ừm.

“Công chúa phát ra một tiếng thở dốc và rên rỉ đến cực điểm, hai chân run run muốn khép lại, nhưng lại bị bích hà nhẹ nhàng ngăn cản.

“Công chúa, đây chỉ là xoa bóp mà thôi, cách đây không lâu Cầm cái màng này, không coi là... hân hoan, chỉ là mát xa.

“Bích Hà nhẹ giọng nói, cẩn thận từng li từng tí quan sát về mặt hồng nhuận phơn phớt của công chúa, thấy hơi thở của nàng dần dần an tĩnh lại, hai chân cũng không tiếp tục khép lại, liền biết có thể tiếp tục.

“Lừa lớn ngu xuẩn, lại đây.

“Bích Hà vẫy vẫy tay với Dương Thất, thấp giọng nói, nói với công chúa đang nhắm mắt nghe.

Nghe được câu này, bốn vị thị nữ mở to hai mắt nhìn.

Các nàng biết giây này dùng để làm gì rồi!!” Thì ra là như vậy...” Xuân Hoa che cái miệng nhỏ nhắn của mình, nhìn chằm chằm Dương Thất đang đi tới, nhìn rễ cây dưới khổ của y làm cho các nàng vừa yêu vừa hận, uốn cong thân thể, bước từng bước một, từng chút từng chút một đến gần huyết mặt của công chúa bị màng nhĩ kia.

Dương Thất ngăm đen mặt đỏ lên, toàn thân run rẩy, phảng phất lại trở về lần đầu tiên nhìn thấy công chúa không có cảm giác gì, lần đầu tiên xúc động đến mức đụng vào công chúa.

“Lên đây.

“Bích Hà nhỏ giọng phân phó, để Dương Thất lên giường ngọc, lại ngồi bên cạnh công chúa, Bích Hà cẩn thận từng li từng tí tách đôi chân ngọc của công chúa ra, để cho huyết mặt của nàng lộ ra càng nhiều.

Sợ đêm dài lắm mộng, Bích Hà dứt khoát đẩy cái móng căng thẳng của Dương Thất, để dương vật của hắn tới gần huyết mặt của công chúa.

Nam nhân sắp bị Tiêu Viễn bắt ngờ nhúng vào, giờ phút này công chúa rất khẩn trương, nhưng ngu xuẩn người không thể

căng thẳng như vậy được! Dương Thất trở nên vụng về vô cùng, giống như một tên xử nam, tay cầm gậy hạ thân, từng chút từng chút một đi về phía trước, trên trán bốc lên mồ hôi hột, yết hầu khô khốc nói không nên lời.

“Đồ đàn!” Bích Hà lại hỗ trợ, nắm lấy cây gậy thịt to dài của hắn, dắt theo thân dương nóng rực này, chậm rãi đi về phía trước. Rốt cuộc, đầu rùa của Dương Thất chạm vào bờ môi âm hiểm phía dưới màng của công chúa.

Trong chốc lát, hai người đụng vào nhau, đều run rẩy mãnh liệt một cái.

Dương Thất không không chế nổi nhảy lên, cơ hồ muốn bắn ra, trên mặt tràn đầy mồ hôi, quỳ gối trên giường ngọc, mồ hôi chảy ròng ròng, giống như đang chịu đựng sự tra tấn tàn khốc.

Còn Hiên Viên Minh Châu, thì như bị điện giật, thét lên dồn dập, đột nhiên ngồi dậy, hai đoàn nhũ ngọc trước ngực run run run run rẩy rẩy rẩy rẩy.

Ánh mắt nàng mở ra, đang ngồi giữa hai chân nàng, dùng một cái chân nóng rực chống vào huyết mạch của nàng, vừa vặn đối mặt với nhau.

Trong phòng tĩnh yên tĩnh vô cùng.

Bích Hà nhìn không rõ, công chúa muốn trả thù Tiêu Viễn hay là dục hỏa khó nhịn? Nửa đây, ở tai trộm chuông, tình cảm khó kiềm chế, thân bất do chủ? Hoặc là, bởi vì nàng tìm được màng giấy, cho nên công chúa muốn thử một lần?” Dương Thất trán đầy mồ hôi, thở hổn hển, thân thịt không dám tiếp tục đi tới trước, vòng eo từ từ rút lui, để cho rùa đầu đang đè chặt huyết mạch của công chúa, chậm rãi rời đi.

Loại giấy này quá mỏng, Dương Thất hoàn toàn cảm nhận được huyết mạch mềm mại cùng chặt chẽ của công chúa, huyết bốc lửa kia phảng phất như đang kêu gọi hắn cắm thật sâu vào trong.

Nhưng mà, ánh mắt của công chúa như vậy, nhìn hắn chăm chăm, tựa như đang nhìn một người xa lạ lạnh lùng, khiến cho Dương Thất không muốn làm như vậy.

“Chẳng khác nào đàn độn!” Bích Hà thấp giọng mắng hấn, vỗ mông hấn một cái, để hấn duy trì tư thế áp đảo huyết mật của công chúa, vừa đi tới sau lưng công chúa, chính mình làm một cái gối, từ sau lưng ôm lấy thân thể mềm mại của công chúa., Ngọc nhũ trắng như tuyết mềm mại áp sát lưng nàng, cắn lỗ tai nàng nhẹ giọng nói: “Công chúa, chẳng qua là xoa bóp mà thôi, Dương Thất này bị ngốc cũng không biết...” Công chúa vẫn đang nhìn Dương Thất, nhưng Bích Hà lại có thể cảm nhận được thân thể cứng ngắc của nàng từ từ mềm nhũn đi.

Bích Hà cho rằng công chúa đã tiếp nhận lý do thoái thác của nàng, nhưng Dương Thất lại cảm thấy công chúa đã tiếp nhận hấn.

“Đến đây!” Đợi công chúa hoàn toàn mềm nhũn thân thể, nàng lại nhắm mắt lại, bích hà trừng mắt nhìn Dương Thất, phân phó hấn bây giờ nên cầm vào! Công chúa đều chuẩn bị sẵn sàng cầm vào, hai chân mở ra, nhắm mắt lại, trong huyết lại ướm dẫm., Cái tên ngu ngốc cơ bắp không có não này còn không hiểu sao? Dương Thất hít thở bình phục, lau mồ hôi chảy ra từ mắt, khom người, tay ấn vào gậy thịt, cái eo chậm rãi đi về phía trước, để cho hấn uốn cong cây gậy thịt, lần nữa đặt lên huyết mật của công chúa.

Khí tức lại dán lại, lửa nóng truyền khắp toàn thân hai người, làm cho hai người lần nữa run rẩy một chút.

Hiên Viên Minh Châu bắt được đuôi Bích Hà, nhắm mắt lại, cái màng mỏng manh không cách nào ngăn nhiệt lượng kinh người từ dương vật truyền đến, nàng miễn cảm với cái đầu rùa khô nóng kia, thậm chí có thể cảm nhận được làm thế nào từng chút từng chút một lách vào hai cánh môi trắng nõn nõn của nàng, đè ép vào huyết khẩu của nàng.

Cây gậy thịt cứng rắn mọc trên người nam nhân khô ngô, dùng để phá vỡ lời nói ướm át mềm mại của nàng, không thể dễ dàng hơn. Cây gậy uốn lượn quái dị kia hoàn toàn khác với Tiêu Viễn, cũng thô to hơn so với cây gậy thịt của hấn, chỉ sợ cầm vào chỗ sâu nhất của nàng mới có thể ngừng lại.

“Ta... làm sao vậy?” Dương vật của nam nhân kia chen chúc từng chút một vào trong đầu Hiên Viên Minh Châu rỗng tuếch,

nàng ngẩng đầu thở hỏn hển.

Rất chậm, quá chậm.

Từng chút từng chút một cắm vào.

Dương Thất đang chậm rãi thôn phệ nàng, nhiệt lượng kinh người nương theo lực áp bách cường đại, từ trên đầu rùa của hắn truyền đến, khiến nàng bị ép lui về phía sau, lui vào trong ngực Bích Hà.

Hai chân của nàng đang run rẩy, nhưng lại được chia như vậy.

Khi chân cô bé mở ra, nam nhân chậm rãi cắm vào trong cơ thể cô có thể không gặp trở ngại nào.

Thành trì dường như không cần phòng bị bị nam nhân kia huy động đại hồng chậm rãi công hãm, mạnh mẽ chiếm giữ.

Trong lòng hoảng loạn, Hiên Viên Minh Châu lại mở mắt ra, thấy được Dương Thất đầu đầy mồ hôi, đôi mắt lớn như chuông đồng trừng trừng nhìn nàng, ra sức gắng gượng, nhưng bộ dạng lại khẩn trương.

Dương Thất đang cắm vào trong cơ thể của nàng.

Dùng gậy thịt của hắn cắm vào nàng...chỉ có những nơi bí mật mà Tiêu Viễn từng tiến vào mà thôi.

“Dừng lại...”

“Hiên Viên Minh Châu theo bản năng vươn tay ra, bắt lấy cái cây rùa đã đâm vào huyết mạch nàng, nắm thật chặt, từ mạch máu dồn dập nhảy lên dương vật, cảm nhận được kích động trong lòng nam nhân —— nếu có thể cắm vào trong cơ thể nàng, chiếm lấy niềm vui và kích động của nàng.

Mọi người kinh ngạc.

Dương Thất mồ hôi túa ra từng giọt từng giọt, toàn thân đều đang run rẩy, nhưng lại thành thật dừng lại, để mặc cho công chúa cắm vào một nửa huyết mạch nhỏ, bị công chúa nắm thật chặt.

Đầu rùa của hắn còn bám vào vết rạn nứt giữa chân công chúa, bắp thịt giữa huyết thịt dương vật cực lớn và huyết mạch của

công chúa, chỉ cách một tầng màng mỏng manh mềm mại mà thôi.

Lá bùa mềm mại đã biến hình, một phần nhỏ bị đỉnh đầu chạm vào, hăm sâu vào huyết mật của Hiên Viên Minh Châu.

Nàng không nói gì, thở hỏn hển, nắm chặt gậy thịt nam nhân, hai chân tách ra, ánh mắt mệt mỏi nhìn hắn.

Cứ cứng đờ như vậy.

Phảng phất... Nếu là nam nhân cứng rắn một chút, không để ý đến nàng bàn tay nhỏ bé nắm chặt, trực tiếp cưỡng ép đâm vào, nàng cũng không thể ngăn cản, tùy ý để sự tình phát sinh.

Chỉ là Dương Thất bị mấy người Bích Hà trở thành con lừa ngốc, lại từ từ lùi lại, miệng lớn thở dốc cũng dần dần bình phục, đầu rùa cuối cùng cũng rời khỏi huyết của nàng.

“Ừm.” gậy thịt nóng rực rời xa, ngoài bờ môi non nớt bị đầu rùa chống lên cảm giác áp bách biến mất, Hiên Viên Minh Châu phát ra một tiếng rên rỉ rút cuộc, tay cầm gậy thịt buông lỏng vài phần, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, thân thể cũng buông lỏng xuống, đồng thời một cổ khô nóng cùng cảm giác hư không lần nữa đánh tới.

Dục vọng mãnh liệt trước đó, đúng là để cho nàng mãnh liệt run rẩy, hạ thể bị đôi môi trắng nõn của Dương Thất Quy tách ra kẹp chặt lấy, từng dòng mật nhỏ dính chặt từ đó tuôn ra, phun ra ở trên màng.

Hạ thân của nàng, trở nên vô cùng nóng bỏng.

Huyết mật sắp bị nam nhân giữ lại, nhưng vào thời khắc cuối cùng lại mất đi cây gậy thịt trống rỗng có thể an ủi, cảm giác ngứa ngáy và thất vọng tuôn ra đủ để cho người ta muốn lửa đốt, không không chế được muốn liều mạng đón đỡ.

Sao nàng lại biến thành như vậy... ” Công chúa.

“Bích Hà cúi đầu xem xét, màng giấy còn dán chặt tại chân công chúa, bao trùm giữa huyết mật ong cùng Cúc Hoa của nàng, ở giữa hai khe thịt màu mỡ kia, một cái hố lõm đặc biệt dễ thấy.

Đó là một cái hố thịt được Dương Thất dùng gậy thịt đập lên, chính là dấu vết của mặt thạch và cái đầu rùa tròn vo màu mỡ của công chúa đang hình thành tuyệt vời.

Chỉ thiếu chút nữa, công chúa có thể được hưởng thụ cảm giác sung sướng, từ nay về sau không chỉ có Tiêu Viễn mới có thể thỏa mãn công chúa, Dương Thất là tử sĩ vĩnh viễn không thể rời khỏi phủ công chúa, cũng có thể.

“Công, công chúa...” Giọng Dương Thất lắp bắp truyền đến, ngẩng đầu nhìn về phía gã, lại nhìn thấy vẻ mặt khản trương cùng đau lòng của đại hán này, còn vươn bàn tay ra, đưa về phía mặt của công chúa.

“Ngươi...” Bích Hà đang muốn khiển trách gã vô lễ, Dương Thất lại nói: “Công chúa, không, không được khóc, đúng, là ta sai...” Cái gì?! Bích Hà theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt kiêu diễm của công chúa đang chảy xuôi nước mắt óng ánh.

“Công... Chủ...”

“Bê Hà ngây người.

Trong phòng tắm yên tĩnh trở lại, mấy vị thị nữ ngơ ngác nhìn công chúa nhắm hai mắt rơi lệ, đây là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy công chúa rơi lệ.

“Công chúa...” Dương Thất dùng bàn tay thô ráp vuốt ve dung nhan của Hiên Viên Minh Châu, lau đi nước mắt vì nàng.

Hiên Viên Minh Châu mở mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Đêm nay đừng ở đây, các ngươi cùng Dương Thất trở về chơi đi.

“Vâng!” Bốn vị thị nữ ngoan ngoãn trả lời.

“Bích Hà, hầu hạ ta tắm rửa.

“Vâng!” Tâm tình khản trương của Bích Hà thả lỏng rất nhiều, công chúa ước chừng không tiếp thu được hành vi như vậy, không muốn phản bội Tiêu Viễn.

Công chúa rất si tình.

...Mấy ngày sau.

“Công chúa, Tiêu Viễn trở về rồi.

“Bích Hà đẩy cửa vào, báo cáo sự việc này, dùng để trở về hai chữ.

“Ừm, hiện tại đã đến?” Hiên Viên Minh Châu ngồi sau bàn đọc sách ngẩng đầu, kinh hỉ nhìn về phía nàng, cười hì hì nói: “Đúng vậy, hơn nữa còn lấy rất nhiều đồ vật, đoán chừng cũng sắp đến nơi rồi.

“Công chúa!” Nói xong, giọng nói trong trẻo của Tiêu Viễn truyền tới, người có thể trực tiếp quấy rầy đến việc xử lý Quân Cửu công chúa trong chính sự, ngoại trừ Bích Hà ra, cũng chỉ có hắn.

Bích Hà không hỏi nhiều, lại trực tiếp đi ra ngoài canh giữ, tận mắt nhìn thấy Tiêu Viễn thanh tú tuấn tú, tay cầm một đồng đồ vật đi tới.

“Bích Hà tiểu thư, đã lâu không gặp, đây là một ít lễ vật ta mua từ nơi khác, tặng cho tiểu thư.

“Tiêu Viễn cười với nàng một tiếng, đưa tay một cái hộp trong tay ra.

Đưa tử tử cho nàng.

“Cho ta ư? Ta cũng có?” Bích Hà hơi kinh ngạc, tên Tiêu Viễn này... thật đúng là làm nữ nhân vui vẻ, không ngu ngốc như Dương Thất.

“Đúng, tặng cho người đó.

“Ừm, vậy ta từ chối thì bất kính, đa tạ Tiêu công tử.

“Ha ha, khách khí.

“Còn không phải là người khách khí cùng ta, một mực gọi tiểu thư, ta cũng không phải tiểu thư!” Vậy... Tại hạ trực tiếp gọi là Bích Hà?” Cái này còn tạm được, vào đi, công chúa chờ người.

“Tiêu Viễn cười gật đầu, đang muốn đi vào thì Bích Hà do dự một chút rồi kéo hắn lại.

“Sao vậy?” Nhìn thấy người tặng lễ vật, “Bích Hà sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Ta chỉ điếm người một chút, công chúa gần đây đều rất nhớ người, người muốn làm bạn với công chúa nhiều hơn, nghe được không?” Nếu Dương Thất không được công chúa vui vẻ, Bích Hà trung thành tuyệt đối chỉ có thể đem trọng trách an ủi công chúa giao cho Tiêu Viễn.

Làm bạn nhiều hơn, ý tứ chính là bắt hấn qua đêm ở phủ công chúa, miễn cho công chúa... lại đi tắm phòng.

Nếu Tiêu Viễn còn nghe không hiểu, thì chỉ trách y ngu xuẩn, ngu xuẩn y như Dương Thất.

“Công chúa nàng...” Tiêu Viễn ngậy người nhìn về phía nàng, không muốn nhiều lời, cũng không thể nói công chúa muốn cầu bất mãn được?” Đi vào đi, không được để công chúa chờ lâu.

“Bích Hà đẩy hấn một cái, Tiêu Viễn liền tiến vào trong phòng, sau đó Bích Hà liền đóng cửa lại, chờ tại cửa ra vào, hấn muốn ra cũng không ra được.

“Cứ như vậy... Cho dù công chúa cùng Tiêu Viễn ở bên trong làm chuyện này, cũng không ai có thể quấy rầy được!” Bích Hà thủ ở cửa, nghiêng tai nghe bên trong, công chúa khẳng định biết nàng ở bên ngoài, nhưng nàng không để ý, công chúa cũng sẽ không mắng nàng.

“Về rồi à...”

“Lời nói vắng vẻ khiến cho Tiêu Viễn sau khi vào cửa liền sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía công chúa đang ngồi ở sau bàn sách, trong lúc nhất thời xuất thần.

Công chúa đang cúi đầu, cầm bút lông đang phê duyệt tấu chương, bên cạnh đặt một chồng thật dày, phảng phất chuyện Cửu Châu đều đặt ở phía trên, khiến người ta cảm nhận được trách nhiệm trọng đại.

Tiêu Viễn dừng lại một chút, chân chờ một lát mới chậm rãi trả lời: “Vâng, đã trở về.

“Công chúa đang tức giận với hấn.

Nếu là bình thường, sau khi hấn trở về, cho dù công chúa không rời khỏi vị trí đi ra nghênh đón hấn, cũng sẽ ở sau bàn sách cho hấn một cái nụ cười kiều mị, có thể làm cho trái tim người ta đều cười âm áp. Hấn lại thuận thế đi qua, ôm lấy vòng eo của công chúa, dán vào gò má nàng, đồng thời cánh môi ăn khớp, lại ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, để nàng ngồi ở trên đùi của mình.

Nhưng bây giờ, công chúa vẫn còn cúi đầu, thờ ơ với việc hấn tiến vào cửa.

“Công chúa.

“Tiêu Viễn mỉm cười, đi tới, đặt lễ vật trước mặt nàng, để Cửu Công chúa xử lý chính sự, bị ép phải ngẩng đầu lên, đối mặt với hấn.

Ánh mắt hai người giao nhau, cả người Tiêu Viễn hướng về phía trước, muốn hôn lên môi nàng.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu lại nghiêng đầu sang một bên, hừ một tiếng như đánh cược: “Đi đâu?” Tới... Thanh Châu thành.

“Ồ? Đi thành Thanh Châu làm gì?” Đi làm... Không, đi tìm một vị tiên tử giỏi đánh đàn kinh diễm tứ phương trong truyền thuyết.

“Tiêu Viễn nhẹ giọng trả lời.

Hiên Viên Minh Châu quay đầu nhìn về phía hấn, trong lòng chua xót khó hiểu một đường từ trong lòng tuôn ra yết hầu, lại đến mũi, cuối cùng tới gần đôi mắt, bị nàng cứng rắn dừng lại.

“Là nàng? Ta thấy cũng không đúng.

“Hiên Viên Minh Châu tự mình trả lời: “Nghe nói nàng ta đi lịch lãm, chưa từng nghe nói cùng một chỗ với sư huynh đệ tử muội nàng ta. Nguyệt Tiên Tử kia mặc dù đàn không tệ, nhưng không có kinh tài tuyệt diễm thật sự, chênh lệch rất nhiều so với nàng ta. Lại nói, Nguyệt Tiên Tử xuất hiện ở thanh lâu, còn bị...” Hiên Viên Minh Châu ngậm miệng lại.

Tiêu Viễn im lặng một lúc lâu, mới khẽ sờ mở miệng: “Còn bị người ta đặt bên cửa sổ... nửa người trên lộ ra trước mặt ngàn

vạn khách nữ, thật giống như...” Hiên Viên Minh Châu cười khúc khích, giơ ngón tay lên lau gương mặt tuấn dật của hắn, cười nhạo nói: “Người thật sự cho là nàng à? Sao có thể như vậy! Tiêu Hi Nguyệt lạnh lùng như vậy!, Sao lại tiến vào thanh lâu, còn bị người ẩn ở bên cửa sổ... Thô tục nói, chính là Côn Bằng?” Tiêu Viễn vừa cảm thấy hưng phấn, vừa cảm động không thôi từ miệng công chúa tôn quý.

Công chúa đang an ủi hắn ta.

Nàng không hỏi thăm quá nhiều, ngược lại quan tâm đến hắn, có vợ như vậy, còn cầu gì? Nhưng hắn thực sự không bỏ xuống được Hi Nguyệt, thân ảnh nhẹ nhàng như tiên, cô tịch thanh u, từng giây từng phút đều quanh quẩn trong lòng hắn.

“Vẫn không tin?” Đôi mắt Hiên Viên Minh Châu mang theo nụ cười nhìn về phía hắn.

“Vốn ta cũng không tin, nhưng về sau... Ta lại ở một chỗ khác biết được một chuyện. Vị Nguyệt tiên tử kia đã giúp đỡ một cô bé, còn đưa cho gia đình kia dùng pháp thuật điều trị thân thể. Ta đi tìm các nàng, nghe các nàng miêu tả, Nguyệt tiên tử kia...” Tiêu Viễn càng không yên lòng, hắn còn chưa nói, Nguyệt tiên tử mua một xiên mút quả.

“Người ấy...” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười: “Nếu đã không yên lòng, vậy đi xem đi, tìm một tháng tiên tử cũng không phải việc gì khó!” “Ừm?” Tiêu Viễn nhìn về phía nàng, do dự: “Ta...” Đi đi, ta không muốn trong lòng người mà ta thích còn vương bận người khác.

“Công chúa!”

Tiêu Viễn ôm chặt lấy nàng, Hiên Viên Minh Châu chân chờ một lát, sau khi cảm nhận được thân thể nam nhân này hơi run rẩy, than nhẹ một tiếng, cũng ôm lấy hắn.

Hai người như ôm ấp tình lữ vô gian.

“Đêm nay, có muốn ở lại nghỉ ngơi không?” Sau khi tách ra, Hiên Viên Minh Châu vuốt ve gương mặt của hắn, nhẹ giọng hỏi.

Trong ánh mắt không có xuân ý nhộn nhạo, chỉ đơn thuần hỏi thăm.

Tiêu Viễn có chút lúng túng: “Công chúa, ta...” viện cớ đến bên miệng, lại nói không nên lời.

Bởi vì nguyên nhân thật sự không muốn ngủ lại là vì người kia không cách nào nói ra lời với công chúa.

“Thôi, ta cũng không miễn cưỡng ngươi...” Hiên Viên Minh Châu hôn hắt, hai người áp sát môi, không có hôn sâu, chỉ dán sát vào người hắt.

“Chỉ trách thôi, ta thích ngươi rồi đấy.

“Đi đi, đi... tìm nàng đến kinh thành.

“... Tiêu Viễn ra cửa, cáo biệt Bích Hà, lại ra khỏi phủ công chúa, mới theo bản năng quay đầu nhìn về phía vô số phủ công chúa, cửa son tường cao.

Trên đường đi hắt căn bản không biết mình làm thế nào đi ra, trong đầu đều là câu nói sau cùng của công chúa.

Mang Hi Nguyệt đến kinh thành, chẳng phải là công chúa nguyện ý cùng Hi Nguyệt, cùng gả, không, là cùng nhau ở chung thật tốt sao?! Chỉ cần Hi Nguyệt muội muội nguyện ý, vậy sau này hắt... phúc của tề nhân, phảng phất như ở ngay trước mắt.

Trong mắt Tiêu Viễn tỏa ra hào quang hưng phấn, hận không thể lập tức bay ra khỏi kinh thành, bay đến trước mặt Hi Nguyệt muội muội, nói cho nàng tin tức tốt này!” Tiêu công tử, đã lâu không gặp.

“Âm thanh nhu hòa vang lên bên tai, vẻ mặt hưng phấn của Tiêu Viễn lập tức cứng đờ.

“Phu nhân đang chờ ngài đây, Tiêu công tử, mời.

“Cái này...” Ha ha, hiện tại sắc trời cũng không còn sớm, sao lại gấp gáp như vậy? Phu nhân đã chuẩn bị rượu và thức ăn, tối nay nhất định phải mở tiệc chiêu đãi Tiêu công tử, có chuyện quan trọng muốn trò chuyện cùng Tiêu công tử!” Lão

thái giám mỉm cười, tay trắng bịch đan xen vào nhau trong tay áo.

Lão già này tuyệt đối là đạo vận cảnh của một lão già bất tử, nếu Tiêu Viễn không đi chỉ sợ bị lão cưỡng ép tóm lấy rồi kéo đến trước mặt vị “Phu nhân” kia.

“Dẫn đường phía trước.

“Tiêu Viễn đúng là bất đắc dĩ.” Ngày hôm nay, ăn xong cơm tối ta sẽ rời đi!” Đương nhiên, ha ha, mời.

“... Đợi hắn đi rồi, Bích Hà mới vừa vào cửa, đã không nhìn được hét lên: “Tên kia sao lại đi rồi? Mới trở về thôi, ta bảo hắn tối nay ở cùng công chúa, hắn cũng không nghe, thực sự đáng giận!” Hiên Viên Minh Châu vạch lễ vật của Tiêu Viễn ra, sau nửa ngày không trả lời. Bích Hà ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nàng nhìn ra bầu không khí lại không đúng, tâm tình của công chúa có lẽ không tốt lắm.

“Không có hắn, không có ai khác sao?” Một câu không đầu không đuôi của công chúa, lại làm cho Bích Hà cả kinh, kinh ngạc nhìn về phía công chúa, bật thốt lên: “Đúng vậy, chỉ cần người khác không biết, làm cũng không sao... Ách, ta, ý của ta là..., Chỉ là mát xa...” Hiên Viên Minh Châu liếc mắt nhìn cô: “Thiên tri địa biết, người biết ta biết, sao có thể nói là không ai biết được?” Bích Hà không giống vậy bước lên vài bước, cười hì hì nói: “Chúng ta... kể cả tên ngốc Dương Thất kia cũng rất trung thành với công chúa, thiên địa có thể giám, không giống với hắn!” Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu âm u nhìn về phía nàng, “Bích Hà, nếu ngươi là nam tử thì tốt biết mấy.

“Bích Hà mỉm cười, vui vẻ nhướn mày, lại gần thêm vài phần, khuôn mặt xinh đẹp tiến đến trước mặt công chúa, hơi thở như lan nói: “Người ta mỗi tối đều hầu hạ công chúa thư thái, không phải là nam tử... Công chúa sao?” Hiên Viên Minh Châu không khỏi mỉm cười nói., Khuôn mặt tươi tắn của nàng khẽ hé ra, môi son khẽ hôn lên môi nàng không giống với nụ hôn lúc trước của Tiêu Viễn. Lần này nàng rất tự nhiên vươn đầu lưỡi ra, thăm dò vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, quần cùng cái lưỡi mềm mại của nàng.

Bích Hà Tuyên quát một tiếng, rất nhanh dịu dàng, nhào vào trong ngực công chúa, cánh tay ngọc ôm lấy cổ nàng, hôn nhiệt liệt vào trong ngực nàng, hai cái lưỡi thơm tho quấn quanh hồi lâu, mới thở phì phò, lưu luyến không rời.

Đầu lưỡi hai người phấn khích còn kết nối sợi tơ màu bạc, Bích Hà lại hôn lên môi công chúa một cái, liếm láp hương thơm sạch sẽ.

Trong ánh mắt Hiên Viên Minh Châu nhận nhạo ra xuân ý, ngón tay trắng nõn khẽ vượt đôi môi hồng nhuận phơn phớt mà nàng đã từng hôn, phảng phất đã hạ quyết tâm, thanh âm mang theo ba phần lười biếng và vũ mị: “Đi chuồn bị nước ẩm, tối nay... đi tắm.

“Bê Hà hiểu rõ gật đầu, rời khỏi vòng tay của công chúa, lại hỏi: “Công chúa, có muốn Dương Thất không?”

“Ừm... Cái kia, cái màng thì sao?” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, hạ thân miễn cảm như bị một cái dương vật to lớn chống đỡ, dục vọng bị cái lưỡi mềm mại của cô gọi lên, hóa thành cảm giác vô cùng ngứa ngáy, trùng kích vào tình cảm không muốn phản bội trong lòng.

Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Muốn.

“ ... ”

Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (75)

Công chúa hoa nở Dương Thất lại một lần nữa nhìn thấy thân thể xinh đẹp của công chúa.

Cao gầy uyển chuyển, chân ngọc tròn trịa thon dài, da thịt trắng nõn mịn màng, mông vênh cao, nhũ phong trắng nõn không lớn, một tay của hắn có thể hoàn toàn che lại, nhưng sữa ngọc của công chúa., Lại có lực đàn hồi kinh người, nắm lấy tay tựa như nắm chặt mỡ dê nở nang, mềm mại mềm mại, nhũ tiên phần hồng như là hàm súc trong miệng, so với thiên hạ bất luận... “Đại ngu ngốc!” Bích Hà lại một lần nữa ôm lấy công chúa sau lưng, đảm đương chỗ dựa của nàng, thấy Dương Thất ngây người lần nữa., Liền tức giận hạ giọng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, công chúa... Còn chờ nàng mát xa đây!” Nàng đã nghĩ thông suốt, cho dù tối nay công chúa sẽ không cùng Dương Thất làm bước cuối cùng, nhưng Dương Thất không bị đuổi đi, Tiêu Viễn lại bận rộn chuyện khác, còn luôn nghĩ đến dưới tình huống của Hi Nguyệt tiên tử kia, sớm muộn cũng có một ngày Công chúa không nhịn được, giống như đêm nay vậy.

“... Phải.

“Dương Thất dùng thanh âm khàn khàn trả lời, hai đầu gối quỳ ở trên giường ngọc, thân thể khô ngô chậm rãi nhích tới gần, đồng thời, vươn tay ra, vươn về hướng chân ngọc tròn trịa của công chúa.

Trong nháy mắt khi bàn tay thô ráp chạm vào, Hiên Viên Minh Châu run rẩy một cái, thân thể khô nóng càng thêm mãnh liệt, trong đầu nàng hiện ra vô số hình ảnh, Dương Thất, Tiêu Viễn, mẫu thân, phụ thân, Tiêu Hi Nguyệt, từng cái hội tụ ở trước mắt, hình thành một cục diện ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao lại biến thành như thế.

“Công chúa.

“Trong âm thanh căng thẳng và hưng phấn của nam nhân, Hiên Viên Minh Châu bị hấn chậm rãi tách ra hai chân, hô hấp của nàng trở nên dồn dập, mỗi một chỗ thân thể đều giống như bị lửa đốt, tim đập thành thịch, so với lần đầu tiên Tiêu Viễn vui vẻ với hấn trong hoa viên, còn khản trương hơn.

Không, hai người hoàn toàn khác nhau.

Lúc trước bị bích hà bao trùm lên, nhiễm Bách Hoa Tinh Chỉ, sau khi hai chân nàng tách ra, vẫn dính chặt tại vị trí riêng của nàng.

Bính giấy quá mức nhẹ nhàng mềm mại, Hiên Viên Minh Châu có thể cảm giác được nó hoàn toàn dán chặt vào chỗ của nàng, miêu tả hoàn toàn hình dạng ngoại âm của nàng, từ hai bờ môi âm nhô ra, khe hở giữa kẽ thịt, lại chạm vào hột hoa, thậm chí dưới đáy móng một chút phan mai., Tất cả đều bại lộ dưới ánh mắt nóng bỏng của Dương Thất Hỏa - nàng không mở mắt ra nhìn, nhưng có thể khẳng định, Dương Thất giờ phút này tất nhiên là nhìn chăm chăm vào tư thái giữa hai chân của nàng, dùng loại ánh mắt trung thành, hỏa nhiệt, ái mộ, nhìn chòng chọc.

Hiên Viên Minh Châu cố gắng thở dài một hơi, cô muốn tỉnh táo lại, nhưng vẫn quá mức khản trương, thậm chí cô còn không biết, Dương Thất thật sự đem dương vật vừa thô vừa to kia, chậm rãi đẩy vào trong cơ thể cô...Khiến cho cô ở sâu trong cơ thể mình ” xoa bóp”, có phải cô ta sẽ bị kích thích lộ ra sự xấu hổ trước đó không.

Nàng nằm trong ngực Bích Hà mềm mại, nhắm mắt lại, bộ ngực dán vào ngực, há mồm thở dốc.

Nàng muốn cự tuyệt, muốn kết thúc đêm nay, muốn chờ thêm một chút nữa, chậm lại một chút, chờ Tiêu Hi Nguyệt trở về, chờ khi nào Tiêu Viễn về, đợi Dương Thất bệnh tốt, chờ...” Công chúa lại gọi nàng, thanh âm khàn khàn, mang theo khát khao mãnh liệt nào đó áp chế đến cực điểm, lại yêu mến nàng kính trọng tới cực điểm, la lên nàng đồng ý.

Hấn đang chờ nàng, đồng ý cho hấn tiến vào trong cơ thể nàng.

“...” Hiên Viên Minh Châu mở mắt ra, tách đôi chân của cô ra, dùng một cây gậy thịt to uốn éo gần như chạm vào chỗ của nam nhân giữa hai chân. Ánh mắt hâm mộ nóng bỏng cùng với vẻ ái mộ sâu sắc của cô, ánh mắt ấy nảy với tình lang ban ngày, tạo thành cái cơ để cô có thể phóng túng.

Mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt này của Dương Thất, Hiên Viên Minh Châu biết, nàng đã trốn không thoát, không cách nào tránh đi được nữa, cũng không thể chờ đợi được nữa.

Đêm nay, nàng sẽ bị Dương Thất cầm vào.

Rễ Dương Càn bị lửa nóng của hắn làm cho chậm chậm lại, từng chút từng chút một cắm vào thân thể nàng.

Nàng đã không cách nào trốn thoát.

Chỉ có thể giương hai chân, khăn trương bất an thở hổn hển, chờ hắn tiến vào.

“Công chúa...” Giọng Dương Thất êm dịu lại, một bàn tay to lớn từ từ đặt lên hông nàng, lòng bàn tay thô ráp ma sát với bờ hông trắng như tuyết của nàng, mang đến cho nàng cảm giác run rẩy.

Huyệt mật của nàng, đang được Dương Thất nâng lên, hai bàn tay lớn kia đặt dưới hông nàng, dương vật nóng bỏng lại tới gần mấy phần, cơ hồ muốn chạm đến huyệt mật đã mẫn cảm vô cùng của nàng.

“Được không?” Dương Thất nhìn Hiên Viên Minh Châu, lại hỏi.

Hắn tỏ ra vô cùng nhu hòa, gậy thịt dưới chân vẫn cứng rắn như trước, nhưng đã không còn cảm giác gấp gáp không dần nổi nữa.

Có thể làm cho công chúa hài lòng, đó mới là tâm nguyện thuần túy nhất của nàng.

Công chúa đồng ý, hắn mới tiến hành bước tiếp theo.

“... Ừm.

“Hiên Viên Minh Châu nhu tình và trung thành của nam nhân, chậm rãi nhắm hai mắt lại, phát ra tiếng ngâm nhẹ quyến rũ,

tượng trưng cho phép nam nhân tiến vào thân thể của nàng.

Thân thể của nàng trở nên mềm mại vô lực, huyết mạch bị màng dính chặt trên đó nhúc nhích, khát vọng vô cùng bị chiếm giữ, bị nam nhân mạnh mẽ xỏ xuyên qua bỏ sung cho trống rỗng bên trong.

Nàng đã không chờ được Tiêu Viễn trở về.

Dương Thất đang tới gần.

Hắn cúi thấp người, đầu rùa tròn vo to lớn, cuối cùng cũng hội tụ với huyết mạch của nàng. Tính khí của nàng và Dương Thất chỉ cách nhau có một tầng màng mỏng mà thôi.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu thở mạnh một hơi, thân thể run rẩy, cảm thụ sự nóng rực của dương vật.

Yên tĩnh một hồi lâu, phảng phất như đang đợi nàng bình tĩnh lại một chút, Dương Thất mới bắt đầu phát lực.

Hắn uốn thẳng lưng, chậm rãi tiến về phía trước, ra sức chống đỡ.

Đầu rùa to lớn, chậm chậm tách hai bờ môi đen mềm mại của Hiên Viên Minh Châu ra.

“Ừm!” Hiên Viên Minh Châu bị đầu rùa tách đôi môi khép kín kêu lên một tiếng đau đớn, tay nắm chặt lấy bích tuyến bàn tay đang nắm chặt lấy nàng. Cảm giác kì lạ đến từ nam nhân bên ngoài Tiêu Viễn khiến nàng vô thức co rút đôi môi âm trầm, ra sức kháng cự việc nam nhân khác tiến vào.

Nhưng chỉ dựa vào lực môi âm của nữ nhân, làm sao ngăn cản được thân thịt vừa thô vừa dài vừa khỏe của nam nhân? Chứ đừng nói là lớp màng đã bị dầu mỡ bách hoa thấm ướt, huyết của nàng đã ướt đầm, trở nên trơn trượt không chịu nổi, sớm đã không cách nào ngăn cản được, thậm chí là đang khát vọng tình của nam nhân tiến vào.

Từng chút từng chút một, từng tác một.

Cây gậy thịt Dương Thất đang thông thả mà gắng gượng đâm vào phía trước, đầu rùa phá vỡ đôi môi âm u của Hiên Viên

Minh Châu đang run rẩy, kiên định cắm vào trong lỏng lẻo của nàng.

Hiên Viên Minh Châu dồn dập thở dốc, nghiêng đầu sang chỗ khác, tay nắm chặt tay Bích Hà, mũi chân mảnh khảnh căng ra, mười ngón chân như hạt đậu uyển chuyển giãy dụa kháng cự, hai chân của nàng tách ra một mực run rẩy, vòng eo mảnh khảnh thon vạm vỡ, muốn tránh cho nam nhân trong chân xông vào Hỏa Nhiệt Dương Chi Thân.

Nhưng mỗi lần tránh né, đều bị Dương Thất nhanh chóng bắt lấy cặp mông tuyết của nàng hóa giải, huyết mạch giữa chân tựa như bị chiếc chân của gã khóa chặt, tả đột hữu chỉ, nhưng vẫn như cũ không tránh thoát được thân thể dương khí của nam nhân, ngược lại làm cho nàng cùng Dương Thất hai người chơi đùa với nhau khoái cảm, làm cho nàng không ngừng thở dốc, phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

“Không sao đâu, không sao đâu, công chúa, rất nhanh sẽ khỏe thôi.

“Bích Hà ôm thật chặt Hiên Viên Minh Châu đang được nam nhân dùng gậy thịt mạnh đâm vào, tựa như an ủi trẻ con uống thuốc đắng, hai tay không ngừng vuốt ve thân thể nàng.

Nhưng dưới sự kích thích của gậy thịt nam nhân, đến từ vuốt ve nữ nhân có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

“Ô!” Dương Thất vẫn còn đang tiến vào nàng, cảm giác xâm nhập ngày càng mãnh liệt, vượt qua cảm giác sáng khoái của thân thể, Hiên Viên Minh Châu rên lên một tiếng, mở miệng cắn lấy bích điệp, nhưng Dương Thất lại tiến sâu vào trong người nàng nửa tấc, mạnh mẽ chiếm hữu cảm giác khủng hoảng, khiến cho Hiên Viên Minh Châu lại buông anh đào trong miệng ra, thở hổn hển.

“Công chúa...” Bốn vị thị nữ mở to hai mắt, quên cả hô hấp, nhìn công chúa mà các nàng kính trọng, bị Dương Thất dùng dương vật cực lớn tiến vào từng chút từng chút một.

Công chúa giống như bị treo rất cố sức, tả hữu vạm vỡ giãy dụa, muốn thoát khỏi bồng thịt thô to của Dương Thất. Thân

thể tuyết trắng đang không ngừng run rẩy, lại kháng cự vô lực như vậy.

Hai chân của nàng bị tách ra, huyết mật bị cây gậy thịt Dương Thất từng chút từng chút một cắm vào.

Hai cánh môi âm hiểm của công chúa bị ép mở lớn, ngậm lấy đầu rùa to lớn của Dương Thất Đại, co rút lại thật chặt, đôi môi âm hiểm run rẩy khóc lóc phản kháng dương vật không thuộc về tình lang.

Công chúa... hình như không muốn Dương Thất nhảy vào.

“A ô ô ô” Công chúa phát ra tiếng rên rỉ đau khổ, thân thể vặn vẹo càng kịch liệt, tựa như vặn phần thống khổ, như đang chịu hình phạt, gậy thịt của Dương Thất như hình cụ, vô tình dần vật nàng.

Nhưng Dương Thất, nam nhân khôi ngô này, cũng đang chịu đựng thống khổ, da thịt màu đồng cổ trên dưới toàn thân đều đang chảy mồ hôi, từng khối cơ bắp cường tráng căng thẳng, giống như đang tiến hành một trận chiến dai dẳng, chấp nhất tiêu hao hết tất cả sự ngăn cản của công chúa.

Từng chút từng chút một cắm vào.

Hắn ra sức gắng gượng.

Cho đến khi cái đầu rùa màu đỏ của Dương Thất Âm hoàn toàn tách đôi môi âm nhu của Hiên Viên Minh Châu ra, đẩy huyết mật của nàng ra, dùng đầu rùa chống lớn, huyết Hiên Viên Minh Châu bị ép phải mở thành một hình bầu dục, hai cánh môi đỏ mọng âm nhu run rẩy vô lực kẹp lấy đầu rùa tròn trịa của hắn.

Khó khăn nhất là công tác cắm vào đã hoàn thành, đầu rùa Dương Thất đã hoàn toàn mở ra huyết Hiên Viên Minh Châu, căng huyết ra có thể chứa được một ít thịt lớn nhỏ.

Lỗ thịt chặt chẽ kia của công chúa, đã bị hắn dùng đầu rùa đỏ đậm chống đẩy ra.

Sau đó, hắn chỉ cần chậm rãi hoạt động, dưới sự khai khẩn kéo dài của đầu rùa, là có thể không cần quá phí sức đâm vào

huyết công chúa, chậm rãi xâm chiếm hình dáng, đỉnh đến chỗ sâu nhất.

Nhưng ở chỗ này chen ngang, Bích Hà cùng thị nữ đều nhìn ra được thần sắc, chờ công chúa bị nam nhân ngoài ý muốn của Tiêu Viễn sử dụng.

Thời khắc gây thối an ủi, nam nhân khôi ngô lại ngừng lại.

Ngay lúc đầu rùa mở đôi môi âm u của Hiên Viên Minh Châu ra, sắp đâm vào, Dương Thất ngừng lại.

Năm vị nữ tử trần trụi, đều kinh ngạc nhìn về phía Dương Thất.

Dương Thất lại thâm tình nhìn công chúa, chậm rãi vươn tay ra, vuốt ve nàng ửng đỏ, trên gương mặt mang theo nước mắt.

“Công chúa...” Dương Thất lau đi nước mắt, hẳn tin rằng nếu lúc này dùng sức, hẳn nhất định có thể giữ lấy thân thể công chúa, dù là cách một bức màng mỏng.

Công chúa sẽ không phản đối, cũng sẽ không ngăn cản, càng sẽ không hối hận.

Bởi vì chuyện này là do công chúa đáp ứng, cho phép hắn giữ lấy thân thể nàng mà cắm vào.

Nhưng Dương Thất, vẫn ngừng lại, khi đầu rùa và đồ ăn của công chúa tương liên sát vào nhau, chỉ thiếu một chút nữa là có thể giữ lấy công chúa, hắn liền đình chỉ động tác đẩy mạnh cây gây thối.

Công chúa lau đi nước mắt bị thương đang khóc lóc.

“Công chúa...” Bích Hà ôm chặt nàng, trong lòng thầm mắng mình, chỉ chú ý thưởng thức cảnh công chúa bị Dương Thất giữ, thưởng thức cảnh hồng hạnh của công chúa, không ngờ lại không phát hiện công chúa lại rơi lệ lần nữa.

Thật đáng chết.

“Ừm.

“Hiên Viên Minh Châu thở phào một hơi, gương mặt vô lực cọ cọ, ma sát cùng bàn tay thô ráp của Dương Thất rộng thùng

thình, để hấn lau đi nước mắt cho mình.

Bích Hà ngẩn ngơ, động tác này của công chúa khiến người ta cảm thấy nàng và Dương Thất đang tán tỉnh nhau, Dương Thất bị nàng tiếp nhận, hai người đã là một đôi có ân ái.

Nhưng công chúa lại đưa tay ra, lần nữa cầm lấy thân thịt quen thuộc của Dương Thất, lòng bàn tay trắng nõn áp sát, ngón tay mảnh khảnh quần quanh, nắm chặt lấy gậy thịt của gã, chậm rãi đẩy ra sau.

“Đáng tiếc!” Bích Hà nhìn ra ý tứ của công chúa, là muốn cự tuyệt Dương Thất, nhưng con lừa ngọc này lại mất đi cơ hội tốt nhất, không biết lần tiếp theo là lúc nào.

Dương Thất cũng rất thất vọng, bất quá cũng không có kiên trì, thuận theo bàn tay nhỏ bé của công chúa, để cho đầu rùa chậm rãi rời khỏi huyết mật của công chúa.

Bốn vị thị nữ thấy rõ ràng, công chúa bị dính chặt bởi màng mỏng, hai đôi môi nổi lên âm điệu rõ ràng đã mở ra một lỗ hồng, màng mỏng manh không che giấu được chất lỏng không ngừng chảy ra từ bên trong, các nàng thậm chí có thể nhìn thấy thịt mềm trong huyết công chúa đang ngo ngoe, nhúc nhích vài cái, lại dùng sức kẹp chặt, phun ra một chất lỏng màu trắng trong suốt.

Huyết mật của công chúa đã chuẩn bị xong bị cắm vào, trở nên trơn trượt không chịu nổi, đáng tiếc Dương Thất này đàn độn như vậy chính là không, lại bỏ lỡ một cơ hội!”

“Dương Thất thất lạc đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm, hấn có thể cảm giác được, công chúa thật không phải là không muốn, cũng không phải thật sự muốn vui sướng cùng hấn, mà là xuất phát từ một loại tình cảm bất đắc dĩ nào đó, mới làm như vậy, lại nhiều lần dừng ở thời khắc mấu chốt nhất.

Dương Thất không muốn miễn cưỡng công chúa.

Hấn từ từ lui về phía sau, muốn xuống giường ngọc.

Nhưng không nghĩ tới, công chúa vẫn nắm chặt cây gậy thịt của hấn, khiến hấn không cách nào lui về phía sau.

“Ồ?” Bích Hà cũng nhận ra, công chúa nhắm mắt thờ đốc, hai môi âm lệ chậm rãi hồi phục trạng thái cũ, bị lỗ chân thịt do Dương Thất Quy tạo ra khép lại.

Nhưng công chúa vẫn không buông tay, vẫn nắm lấy nhục bông.

“Công... Chủ?” Dương Thất rất ít nói, hắn cũng không cần nhiều lời.

“...” Thân thể Hiên Viên Minh Châu run rẩy chấm dứt, thờ hồn hên, hai chân nàng vẫn là tách ra, huyết mật dán sát với màng giấy vẫn lộ ngay dưới mí mắt Dương Thất, cũng trong phạm vi cây gậy thịt tùy thời có thể cắm vào.

Nàng không trả lời, bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng vuốt ve lấy gậy thịt của Dương Thất, từ thân gậy đến đầu rùa, bàn tay chậm rãi che kín đầu rùa của gã, nhẹ nhàng nắm chặt, xoa xoa đầu rùa, những chất lỏng dọc mắt rùa của Dương Thất Quy dính vào lòng bàn tay nàng, sau đó lại quay trở về, lòng bàn tay trắng nõn cẩn thận từng li từng tí cảm nhận gân xanh huyết mạch trên người Dương Thất Bồng.

Bồng thịt cường kinh hữu lực thiêu đốt lòng bàn tay của nàng.

“Công chúa!” Dương Thất hiểu ý, ưỡn thẳng lưng về phía trước, để gậy thịt tới gần công chúa một chút, khiến công chúa có thể rất thuận tiện vuốt ve thịt bông cho hắn.

Công chúa cự tuyệt hắn, nhưng lại giúp hắn phát tiết.

Dương Thất trong lòng nhu hòa một mảnh, so với vừa rồi mờ hôi đầy đầu nhảy nhót, cắm gậy vào công chúa, giờ phút này hắn càng thoải mái hơn vài phần.

Công chúa không gánh nặng trong lòng, y cũng hưởng thụ được nhu tình của công chúa, còn có cái gì không thỏa mãn chứ?” Đại ngu ngốc, làm lợi cho người.

“Bích Hà cho Dương Thất một ánh mắt kiều mị, cúi đầu tới, hôn lên môi công chúa, đầu lưỡi mềm mại liếm liếm môi công chúa, chờ nàng mở miệng, Bích Hà lại đưa đầu lưỡi vào miệng, quấn quanh môi công chúa.

Bốn vị thị nữ thở phào nhẹ nhõm, công chúa cùng Bích Hà hoan hỉ, vừa động tay động chân vì Dương Thất Thất, cảnh tượng như vậy các nàng rất là quen thuộc nha, khi trở lại cảnh tượng như vậy, các nàng ngược lại thả lỏng rất nhiều.

Kế tiếp chỉ cần hầu hạ công chúa là được.

Nhưng các nàng đều không nghĩ tới, công chúa lại nghiêng đầu, cự tuyệt hôn lên Bích Hà, khiến cho Bích Hà sững sốt, còn tưởng mình đã làm sai.

Bất quá, công chúa thở dốc càng lúc càng nặng nề, Bích Hà theo bản năng nhìn về phía tay nàng.

Nàng nắm chặt cây gậy thịt của Dương Thất, không hề cử động nữa.

Công chúa lại đang giãy giụa trong lòng? Cũng không biết bao lâu, rốt cuộc, tay Hiên Viên Minh Châu lại động.

Các thị nữ nhìn thấy, công chúa nắm chặt gậy thịt Dương Thất, chậm rãi đẩy ra phía sau, đồng thời chậm rãi đi xuống, dẫn dắt nhanh Dương Thất Đại quanh co, vừa vặn đi tới huyết mạch của nàng.

Đầu rùa của Dương Thất, lại lần nữa về tới nơi này, cái đầu rùa đặt trên cái huyết ướt át mềm mại kia, đè lên âm hạch của nàng.

Nàng run rẩy một chút.

“!!” Bích Hà cả kinh trợn trừng mắt, lẽ nào công chúa... đồng ý? Đã nghĩ thông suốt rồi sao?! Nàng tiếp nhận Dương Thất!?” Công chúa! “Công chúa!” Dương Thất cũng rất giật mình, nhưng mà, tay Hiên Viên Minh Châu không buông ra, cũng không ở lại lâu, nàng lại thở dốc vài cái, thân thể như khó chịu vặn vẹo một phen, ngọc thủ lần nữa kéo lấy cây gậy thịt nóng rực cứng rắn, chậm rãi hạ xuống.

“Á.” Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ rõ ràng nhất kể từ đêm nay, cũng là lần buông lỏng nhất.

Cái đầu rùa của Dương Thất tròn xoe đang đè lên đôi môi mềm mại của nàng, bị nàng từ từ ép xuống. Đầu rùa từ hoa hạch của nàng, một đường đẩy ra đôi môi âm hiểm trắng nõn

của nàng, tựa như dùng ngón tay tách ra khỏi miếng đậu hũ nóng hổi. Hai người nóng bỏng cách nhau một lớp màng mỏng manh, cọ xát thật chặt, cái đầu rùa từ trên xuống dưới phá vỡ cái môi âm diệu mềm mại đang khép lại của nàng, gọi lên dục vọng càng ngày càng nóng bỏng của nàng.

Nàng run rẩy, rên rỉ thở dốc, chậm rãi dẫn dắt nhục bồng của Dương Thất, khiến cho đầu rùa của nàng áp chế bờ môi âm u, cái đầu rùa cực nóng đang róc rách toàn bộ huyết động của nàng.

Chất lỏng không khống chế nổi tuôn ra, Hiên Viên Minh Châu cơ hồ muốn vặn eo dâng tặng, để gậy thịt của Dương Thất trực tiếp cắm vào người nàng.

Nhưng nàng vẫn nhịn được, không chế thân thể Dương Thất dưới chân, lại xuống dưới, đầu rùa đã cạo qua đôi môi âm hiểm của nàng.

Cuối cùng, dưới sự hướng dẫn của nàng, đầu rùa Dương Thất đã đến trước bờ mông nàng, đỉnh đầu rùa nóng rực đã chạm tới một mái tóc còn nhỏ và khô khốc hơn cả hang mật.

“Ừm!!” Hiên Viên Minh Châu run rẩy một cái, há miệng thở dốc, bàn tay mới chậm rãi buông ra, buồng lỏng trôi buộc Dương Thất Nhục Bồng.

Mấy người trong phòng tắm hoàn toàn ngây người.

Ý của công chúa là, để Dương Thất cắm hoa cúc của nàng? Xì, đúng, là để Dương Thất, mát xa Cúc Lôi của nàng? Trong ánh mắt bốn vị thị nữ có chút nghi hoặc, chỗ đó cũng được sao? Nhưng thị nữ Bích Hà, nàng lại biết rõ, chỗ đó cũng có thể dùng để vui vẻ, thật giống như Long Dương Chi tốt, đi cũng là chỗ này... Hạng Đạo.

Nhưng, nhưng... nhưng mà! Thân thể thiên kim của công chúa, khiến cho Dương Thất cắm một huyết mật đã là ân sủng to lớn, sao có thể để cho hắn cắm đầu vào trong búp bê?! Chỗ đó... không phải là nơi xấu hổ hơn mật, càng không chịu nổi sao?!”, Bích Hà nhớ lại lúc trước, công chúa nhìn cuốn nam phong do hoa quân tử mua về kia, sẽ không làm công chúa bị ảnh hưởng, cho nên mới... Bích Hà ngoắc ngoắc giữa hai chân

của công chúa, chỗ Cúc mềm mại bị Dương Thất Nhục bồng đê lên, tựa hồ... cũng không phải là không được.

Sau khi Trúc Cơ, phần lớn thân thể tu sĩ đã trải qua rèn luyện, sạch sẽ hơn nhiều so với phạm nhân, mà công chúa lại có tu vi Thần xuất cảnh, càng sạch sẽ sạch sẽ không dính một hạt bụi. Nếu để Dương Thất an ủi công chúa, vừa có thể thỏa mãn yêu cầu của công chúa, lại không phải đi chính đạo, cũng không tính là phản bội Tiêu Viễn.

Nhất cử lưỡng tiện? Trong phòng tắm yên tĩnh một hồi, Dương Thất mới run giọng hỏi: “Công chúa, nơi này có sao không?” Đường mòn rất rộng, đầu rùa và lưỡi lê của công chúa vẫn cách tấm giấy mỏng này, nhưng Dương Thất đã tròn hoàn toàn có thể cảm nhận được một vòng đường vân xung quanh yếm của công chúa, hoa văn mềm mại màu hồng được đầu rùa của hắn chống đỡ. Công chúa tựa hồ rất khẩn trương, Cúc Lôi co rút lại, lại thoáng cái tách ra, lặp đi lặp lại mãi dũa với đầu rùa của hắn.

“... Phải.

“Hiên Viên Minh Châu nhắm hai mắt lại, khuôn mặt kiêu diễm tràn đầy màu đỏ chót, thanh âm run rẩy quyến rũ, mặt cũng nghiêng qua một bên: “Người có nguyện ý... vào chỗ này không?” Vào chỗ này, chính là hỏi Dương Thất, có bằng lòng cảm gậy thịt vào trong vỏ cây của nàng hay không.

Đây không phải là mật, mà là Cúc Lôi.

“Nguyện, nguyện! Dương Thất nguyện ý!” Dương Thất kích động không thôi, hắn có thể nhìn ra công chúa thật lòng.

Lúc trước hắn muốn tiến vào mật huyết của công chúa, công chúa không nói lời nào, chỉ để Bích Hà đóng lại, sự tình đều là Bích Hà chỉ huy.

Nhưng đến lúc này, công chúa lại dẫn theo nhục bồng của hắn tiến đến, để cho đầu rùa của hắn chống lại cúc của nàng, còn mở miệng hỏi, hỏi hắn có nguyện ý vào hay không? Dương Thất há có thể không muốn!”

“Hiên Viên Minh Châu đỏ bừng hai má, gổi lên ngọc nhũ, khoe môi phác họa ra một vòng cười nhẹ, nỉ non nói: “VẬY...

liền... đến đây.

“Chỉ ba chữ, lại khiến Dương Thất như uống rượu tiên, công chúa đồng ý, công chúa đang mời hắn, mời hắn cắm đầu vào trong lòng cúc của nàng, mặc dù không phải mặt của nàng, nhưng Dương Thất vẫn vô cùng thỏa mãn.

Hắn không tưởng tượng nổi một lát nữa từ chỗ búp bê tiến vào thể nội công chúa, bị Cúc Dung của nàng bao trùm chặt chẽ cảm thụ thế nào, nhưng giờ khắc này, hắn đã được hưởng thụ hạnh phúc tốt đẹp nhất thế gian.

“Công chúa!” Dương Thất khôi ngô run rẩy.

“Đến...” Hiên Viên Minh Châu lẩm bẩm, bàn tay nhỏ bé như bạch ngọc lại duỗi ra, nhẹ nhàng nắm lấy gậy thịt của Dương Thất, lần nữa dẫn dắt hắn không chế, không chế hắn.

Bắt hắn từ từ đẩy vào, mai rùa chậm rãi tiến hành gia tăng lực đạo cho Cúc rở của nàng.

Cái đầu rùa nam nhân nóng rực, dí sát vào hông nàng, kích thích Cúc Phong Lôi của Hiên Viên Minh Châu co chặt lại một chút, giống như một đóa hoa ngượng ngùng khép chặt, vốn nhỏ tới mức một ngón tay cũng khó có thể đâm vào, giờ phút này lại dung nạp dương vật thô to khoảng hơn hai mươi cân vuông này của Dương Thất.

Có thể tưởng tượng được gian nan cỡ nào.

May mắn còn có lớp màng mỏng bôi dầu bách hoa. Nhưng ngay cả như vậy, động cúc của Hiên Viên Minh Châu vẫn là nhỏ hẹp không gì sánh được, hơn nữa khăn trương, lại nhanh chóng co rút lại.

“Chậm đã, chậm một chút... a, nhẹ một chút... chậm hơn nữa.

“Hiên Viên Minh Châu bắt đầu há to miệng thở dốc, nghiêng đầu trái phải, chân ngọc mảnh khảnh căng thẳng, lại duỗi thẳng, như là bị Dương Thất Hỏa nóng rực quy đầu tra tấn không nhẹ.

Dương Thất hiểu được không chế lực đạo.

Lần nghỉ ngơi buổi trưa trước, hắn được công chúa dạy cách khống chế lực lượng như thế nào. Công chúa thích kích thích chậm chạp, cho dù tốn một canh giờ mới cắm được vào, đầu rùa của y cứ đi vào đi vào lại một lần nữa rồi lui ra một tia, không ngừng kích thích mái tóc của công chúa, mãi đến khi nàng đồng ý.

Quá trình chậm chạp như thế, hai người đều sẽ rất khó chịu, nhưng công chúa chính là thích như vậy.

Bích Hà cùng bốn thị nữ đều không mở miệng, sự tình đến bước này, đã không phải là các nàng có thể ngăn cản và khống chế nữa rồi, các nàng chỉ có thể mở to hai mắt, nhìn, thưởng thức, nhìn chăm chăm, hưng phấn vô cùng nhìn chăm chăm vào công chúa mà các nàng yêu mến, bị Dương Thất dùng gậy thịt thô to cắm từng chút từng chút một vào, cắm vào trong vỏ cây! Nhưng cho dù các nàng hưng phấn vô cùng, có chút quên đi thời gian, vẫn cảm thấy quá chậm.

Hai chân công chúa tách ra, được Bích Hà ôm ở sau lưng, hai má nàng đỏ ửng, nhắm mắt lại, ngửa đầu lên, không ngừng ngâm khe khẽ muốn chậm một chút, thừa sức bồng thịt to lớn của Dương Thất Đại chậm rãi uồn vào trong Cúc Lôi của nàng.

Dương Thất có đầu rùa quá to lớn, so với mái cúc khô khốc chặt chẽ của nàng lại càng lộ ra vẻ xinh xắn khôn khéo.

Huyệt Cúc non nhỏ như vậy muốn dung nạp rùa của Dương Thất, đây là chuyện đương nhiên, Dương Thất từng chút từng chút dốc sức, đầu rùa chống đỡ lấy Cúc Hoa của công chúa, thở hổn hển, chậm rãi gắng gượng.

Nhưng cho dù Dương Thất rất chậm, công chúa vẫn không ngừng rên rỉ, giống như bị một con dao nóng chọc vào vỏ cây thống khổ, không ngừng la lên: “A a chậm một chút, chậm chút... ừm ừm, chậm thêm chút nữa.

“Dương Thất... Chậm đã...

“Công chúa lắc lư trái phải, lại vung cổ thiên nga lên, trên gương mặt đỏ ửng lộ ra vẻ khó chịu. Chân ngọc của nàng đối

với nam nhân tách ra vẫn luôn run, giống như là bị dương vật giữa hai chân xông vào chịu không nổi.

Nhưng từ trên cao nhìn xuống Bích Hà rõ ràng thấy, dương vật của Dương Thất cuối cùng vẫn còn chính thức tiến vào, bây giờ chỉ là đem cái lỗ nhỏ trên đỉnh mà thôi, đầu rùa nông cạn lâm vào bên trong Cúc Hoa nhỏ nhắn mềm mại của công chúa, hơn phân nửa đều còn ở bên ngoài.

Công chúa lại đã không chịu nổi đỉnh cao như vậy, một mực rên rỉ, thân thể run rẩy lui về phía sau, sợ Dương Thất gây thịt xâm nhập, nếu không phải Bích Hà ôm thật chặt nàng, công chúa cũng đã xuống giường ngọc rồi.

Có lẽ cái tên Dương Thất khiến hấn ý thức được tốc độ vẫn còn quá nhanh, Dương Thất chậm rãi ngừng hoạt động, đầu rùa dán sát vào màng giấy, cũng dán chặt lấy Cúc Hoa mềm mại của công chúa.

Các nàng Bích Hà không nhìn ra được bộ dạng của Cúc Yên công chúa lúc này, nhưng Dương Thất có thể thông qua mai rùa cảm nhận được.

Công chúa rất khẩn trương, cúc tạng mẫn cảm của nàng lập đi lập lại co lại rồi lại buông ra, hơn nữa tần suất càng lúc càng nhanh, mỗi một lần co rút lại, đều phải hồi lâu vô lực buông ra một lần, để Dương Thất thừa cơ tiến vào một phần, nhưng công chúa lại rất nhanh xiết chặt, từ chối hấn tiến vào.

Cho nên, động tác của Dương Thất ngừng cảm, yêu thương nhìn công chúa, chờ nàng thở lấy lại bình tĩnh.

Cho dù công chúa sợ hãi, lại bảo hấn đứng dậy rời đi, Dương Thất cũng không hối hận.

“Phù, hô... Ừm.

“Trong phòng tắm rất yên tĩnh, chỉ có Hiên Viên Minh Châu đang há miệng thở dốc, nàng còn đang nắm chặt lấy cánh tay ngọc của Dương Thất Nhục Bổng chậm rãi buông ra, như là lại ngằm thừa nhận cho phép hấn tiến vào.

Dương Thất nhìn công chúa rên rỉ thở dốc, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng xinh đẹp, một màn này, cùng tất cả mọi thứ khác của

công chúa, đều khắc sâu trong đầu hấn.

“Ngu xuân chết đi được.

“Bích Hà làm bầm, chộp về phía trước một trảo, bắt lấy bàn tay lớn của Dương Thất, để cho hấn sờ lên eo nhỏ của công chúa, lại chỉ chỉ công chúa vì thờ dốt mà phập phồng, lay động ra từng vòng sữa sữa, há miệng, im lặng nói: ” sờ sờ, sờ sờ ngực công chúa!” Dương Thất do dự một chút, rất nhanh men theo đường cong uyển chuyển của công chúa, từ từ sờ đến dưới ngực nàng.

Hiên Viên Minh Châu không ngăn cản.

Dương Thất thờ phào nhẹ nhõm, một bàn tay lớn sờ lên trên ngực Ngọc mềm mại của công chúa.

Bàn tay thô ráp che cả bộ ngực, mũi nhũ mẫn cảm trực tiếp kích thích, thân thể Hiên Viên Minh Châu run rẩy một cái, nhưng rất nhanh mềm yếu vô lực, ân cần co rút kháng cự, trong thoáng chốc co rút lại, trở nên càng ngày càng lỏng lẻo.

Nam nhân kia cảm nhận được, cũng ý thức được công chúa cho phép hấn tiến vào.

Nhưng hấn vẫn phải hỏi thăm thêm một chút.

“Công chúa, ta...” Dương Thất do dự, ấp úng.

Bích Hà lại thăm mắng hấn trong lòng, đôi mắt hạnh đập một cái, bốn vị thị nữ cũng che miệng cười trộm.

Hiên Viên Minh Châu chậm rãi thờ dốt, nắm lấy tay ngọc của gậy thịt chậm rãi dùng sức kéo hấn, để hấn từ từ tiến vào bên trong mái tóc mai của nàng, môi son hồng nhuận phơn phớt ní non: “Nào... Mạnh mẽ một chút, chớ nóng nảy...” “Chủ Bằng dạy bảo, thật giống như một đứa bé trai không am hiểu tính tình, nhưng đứa bé trai này lại là một nam tử tráng kiện đáng người khô ngô, dương vật tráng kiện.

Bị không khí dâm liêm xâm nhiễm, khuôn mặt đỏ bừng, cũng giống công chúa trong ngực thờ dốt, mắt không chớp nhìn chỗ hai người giao nhau.

Bốn vị thị nữ dè dặt vươn dài cổ, cũng nhìn thấy một hồi thông thả dâm dăng... xoa bóp.

Cúc Đạo xoa bóp.

“Công chúa, Dương Thất... đặc tội rồi.

“Dương Thất nhẹ giọng xin lỗi, thắt lưng lại một lần nữa hoạt động, để cho gậy thịt dưới háng từ từ đẩy mạnh, lần nữa thêm sức vào Cúc cây mềm mại của Hiên Viên Minh Châu, đầu rùa to tròn mượt mà gắng sức mở động cúc nhỏ hẹp kia.

“Á!” Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu kêu lên một tiếng đau khổ, hai chân mãnh liệt đạp thẳng, nắm chặt gậy thịt Dương Thất, tay kia đặt tại bụng của gã, mãnh liệt kháng cự gã lần nữa cắm vào.

Nàng có thể cảm giác được, chỗ đó của mình rốt cuộc cũng bị căng ra, cửa động càng chặt lại, bị nam nhân lặp đi lặp lại nhiều lần, sau khi dùng sức đập vào, nàng co rút lại càng chặt chẽ hơn., Vẫn bị nam nhân kia đẩy ra một cái lỗ hồng, mấy lần quả tùng nhỏ bị vỡ ra, lại kẹp lấy đầu rùa nóng rực của nam nhân, khiến cho thân thể Hiên Viên Minh Châu run lên, cảm giác kích thích mãnh liệt khiến nàng không thể không buông ra, không dám dùng sức lôi kéo nam nhân xâm nhập vào miệng lưỡi Cúc của nàng nữa.

Quá nóng.

Quá lớn.

gánh đến tim nàng nhảy lên cổ họng, thở hổn hển không ra kháng cự âm thanh.

Dương Thất cũng há to miệng thở dốc, hấn kéo tay công chúa đang nằm dưới bụng của mình, cúi người hôn một cái, ôm lấy ngón tay nàng, bàn tay lớn xoa bóp ngực nàng.

Đồng thời, cái eo lại dùng sức nhấc lên.

“A ha ha!” Hiên Viên Minh Châu bị chống đỡ lại được nâng lên bờ mê, mê tuyệt mềm mại rời khỏi mặt giường, tay ngọc vô thức nắm chặt lấy gậy thịt, lại túm lấy gò má Dương Thất, nhếch miệng rộng, một dòng nước bọt óng ánh chảy ra từ khóe môi.

Mấy người bích hà, kể cả Dương Thất, đều bị tư thái dâm tà của nàng hấp dẫn, sững sốt, đồng thời lại mong đợi công chúa kế tiếp sẽ phản ứng thế nào? Dương Thất lại động, tay kia nắm chặt lấy cặp mông tròn của Hiên Viên Minh Châu, ra sức ưỡn một cái.

“Ô ô ô ô...” Hiên Viên Minh Châu lần nữa vặn vẹo thân thể, ngửa đầu lên, lần này càng thắm, nước mắt chảy xuống, huyết mật và Cúc Hoa đều co rút lại, ý đồ đối kháng lần cuối cùng cắm vào.

Không cần Nhân Giáo, hấn ý thức được Dương Thất công chúa không có cự tuyệt, giảm tốc độ lại, lực đạo lại không giảm, chậm rãi, từng chút từng chút một tiến vào bên trong Cúc đạo của Hiên Viên Minh Châu. Đầu rùa Vương Khải khai khẩn, chậm rãi mở ra một cái động nhỏ hẹp như ngón tay cái của công chúa, lớn bằng ngón cái.

Hiên Viên Minh Châu há to miệng thở gấp, bị đầu rùa dùng sức đè lên mái Cúc, co rút càng thêm kịch liệt, nhiều lần kẹp chặt đầu rùa của hấn lại buông ra, thân thể cũng không vặn vẹo, chỉ là mũi chân căng cứng, hai tay nắm chặt cây gậy thịt cùng gương mặt của hấn.

Nàng không cự tuyệt, chỉ biết thở hổn hển, cắn môi, cố hết sức dùng Cúc Đạo Dung nạp gậy thịt của mình.

Hiên Viên Minh Châu hoàn toàn chính xác không có ý từ chối, nàng chỉ muốn Dương Thất chậm hơn một chút, nhưng nàng đã không mở miệng được.

Dương Thất dương vật quá lớn, đầu rùa lại là địa phương lớn nhất của dương vật. Giờ phút này nam nhân này đã không biết rút lui, dưới một chút chậm chạp đỉnh đầu đụng, dùng đỉnh đầu rùa thô to để nàng nói không ra lời, chỉ có thể há miệng thở dốc.

Quá lớn, quá nóng.

Cúc của nàng đã khép kín không thể trở về, bị ép mở ra thành một cái lỗ thịt, đầu rùa đụng vào đỉnh đầu mạnh mẽ, ra sức cắm vào trong Cúc đạo, khai khẩn bên trong xử nữ khô khốc.

“Ách, ách, ách!” Hiên Viên Minh Châu rầu rĩ rên rĩ, nước miếng từ khóe môi nàng chảy ra, thân thể thoáng cái run rẩy run rẩy.

Dương Thất còn đang không ngừng tiến lên phía trước, dùng gậy thịt, dùng đầu rùa, cố gắng!” Đầu rùa lại tiến vào lòng chảo của nàng một chút, Hiên Viên Minh Châu bối rối chụp lấy mặt hắn, chỉ cảm thấy trên mặt Dương Thất tràn đầy mồ hôi.

Trên đỉnh đầu hắn, Hiên Viên Minh Châu lại hoảng loạn đẩy lồng ngực hắn, bấp thịt Dương Thất cơ bắp rắn chắc, lồng ngực rộng lớn, cũng đầy mồ hôi.

Toàn thân nam nhân này đầm đìa mồ hôi, cơ bắp cứng rắn dính chặt vào, phảng phất như lúc tiến vào thân thể nàng đã dùng hết sức lực toàn thân, dùng đầu rùa nóng như lửa đi đẩy Cúc Môn của nàng ra. Không, là đẩy ra.

“Ô ô ô ô!” Hiên Viên Minh Châu lại ngửa đầu rên rĩ một tiếng, Dương Thất lui lại vài phần, lại mạnh mẽ đánh vào búp cục của nàng, cục đạo khẩu chặt chẽ cơ hồ sắp bị phá vỡ, nàng co giật như kẹp chặt cánh cục, không cho Dương Thất tiến vào nữa.

Nhưng mà, không có đẩy hắn ra.

Hiên Viên Minh Châu há miệng thở dốc, nàng nhắm mắt lại, nghe thấy Dương Thất đang phát ra tiếng hít thở nặng nề, mồ hôi của hắn đã đổ xuống ngực và sữa nàng, Hiên Viên Minh Châu phảng phất cũng nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tình.

Nhưng vật lửa nóng dưới thân gia hỏa này, lại không nỡ bỏ lui về phía sau nửa phần, một mực bám lấy Cúc Hoa của nàng, đầu rùa nóng như lửa không ngừng cháy.

Bàn tay niết nhẹ lên cục môn của nàng, mang đến cho nàng sự kích thích mãnh liệt.

Hai người đều thở dốc, bích hà cùng bốn thị nữ cũng đang thở dốc, các nàng nhìn thấy Dương Thất không ngừng chống chọi với Cúc công chúa, cùng công chúa dưới thân thừa thãi bỗng tiến vào Cúc Môn. Hai người sắp giao hảo cùng một chỗ, toàn thân trên dưới đều là mồ hôi.

Dương Thất cường tráng thân thể đầy mồ hôi, công chúa bị gã đụng phải cúc môn phát ra tiếng rên rỉ, thân thể lả lướt uyển chuyển, mồ hôi cũng đầm đìa, phải thừa nhận lực đạo và thô to đến từ nam nhân khó có thể tưởng tượng được.

“Công chúa!!” Thở dốc một lúc, Dương Thất đưa hai tay xuống, ôm lấy cặp mông mềm mại của công chúa, chuẩn bị tinh thần tiếp tục phát lực.

Hiên Viên Minh Châu căng thẳng hẳn lên, muốn nghiêng người bỏ đi, nhưng Bích Hà sau lưng lại ôm lấy nàng, Dương Thất cũng đang nắm chặt mông tuyết của nàng, khiến nàng không thể động đậy.

Trừ phi nàng cự tuyệt rõ ràng, nếu không Dương Thất nhất định sẽ....” Ừ...” Dương Thất lại phát lực, Hiên Viên Minh Châu bị đẩy thẳng tới eo, cong người ngửa ra sau, cặp mông lại một lần nữa rời giường ngọc, lơ lửng trên không trung, Dương Thất tay không dùng quá sức, giống như là nàng bị đối phương dùng gậy thịt đỡ búp cúc, đẩy cho nửa người dưới rời khỏi giường ngọc.

Khí tức của hai người giao nhau giữa không trung, cố định, Dương Thất còn đang ra sức tiến lên, lực đạo lớn như vậy, đúng là vẫn chưa để cho đầu rùa cắm hoàn toàn vào trong cúc đạo của nàng.

Có thể thấy được Cúc Môn chật hẹp kia, rốt cuộc có bao nhiêu tiểu Nhu dẻo dai, lực đạo xiết chặt lại mãnh liệt cỡ nào, có thể chứa được cây bông thịt thô to của Dương Thất.

Nhưng cửa thành có chắc chắn thế nào, sau khi bị Phá Thành Chùy công kích liên tục, vẫn bị đánh vỡ ra một chút xiu.

Hiên Viên Minh Châu lại một lần nữa há to miệng thở dốc. Cúc Môn mà nàng kẹp chặt đã bị đầu rùa nóng rực kích thích mãnh liệt, đã thả lỏng từng chút một. Đầu rùa Dương Thất đang dùng cường độ bá đạo, chậm rãi cắm vào bên trong Cúc Hoa của nàng, hoàn toàn bành trướng lớn ra, có thể dung nạp được đầu rùa của nàng tiến vào.

Xích Nhiễm Chỉ từng chút từng chút hõm vào, bị đầu rùa Dương Thất chậm rãi đẩy vào trong Cúc Phong của Hiên Viên

Minh Châu.

Thời gian như ngừng trôi.

Công chúa thở dốc đã ngừng lại, vô lực nghênh đón đến thời khắc cuối cùng, mồ hôi đầm đìa, thân thể mềm nhũn mệt mỏi, chỉ có Cúc Phong vô cùng miễn cưỡng, đang co rút nhanh như co giật, lại co rút lại, rất nhanh lại buông lỏng.

Đầu rùa của nam nhân kia vẫn đang tiến tới, còn đang cắm vào người nàng.

Rốt cuộc Dương Thất cũng ngừng lại, chậm rãi đặt cặp móng tuyết của Hiên Viên Minh Châu lên giường ngọc, dừng lại bất động, chậm rãi vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, trấn an nàng.

Bích Hà thất thần, nhìn công chúa một chút, thấy nàng chậm rãi khôi phục hơi thở, mới buông lỏng một chút, theo bản năng lại nhìn xuống dưới.

Nàng nhìn thấy, cái đầu rùa của Dương Thất còn hoàn toàn tiến vào trong cơ thể công chúa, nhưng đã biến mất không còn một nửa. Cái đầu rùa đỏ thẫm mượt mà, một nửa chui vào trong tấm màng giấy, ngay chính giữa móng công chúa, nửa cái đầu rùa cắm vào cánh cổng Cúc công chúa, một nửa khác vẫn còn ở bên ngoài.

Dưới vỏ cúc của công chúa, có thể thấy rõ nửa đầu rùa của Dương Thất, một cây gậy thịt ngăm đen nối liền nhau, thật giống như công chúa... Cúc Lê bản thủ chi vật, nhưng tuyệt đối không phải là vật không lịch sự., Công chúa có tu vi Đạo tam cảnh, sao lại ăn uống thoải mái giống như phàm nhân? Nhưng chính hai người nam nữ trần truồng, diễn dịch ra một màn dơ bẩn: Dương Thất dùng gậy thịt ngăm đen cong cong, cắm vào trong Cúc Hoa của công chúa, nửa hạt rùa đầu đều chui vào cúc của công chúa, mới có vẻ dâm dăng như vậy.

dơ bẩn, lại dâm ô, trần ngập lực trùng kích mãnh liệt, khiến người ta nhìn mà ghen hòng trần trối.

Phần lớn nhất trên món đồ Dương Thất Dương, cũng chính là cái đầu rùa tròn trịa to lớn kia, đã hoàn toàn mở ra vỏ cúc công

chúa, mở ra một cái hang thịt ngay ngắn hẹp có thể cung cấp cho cây gậy thịt của hắn tiến vào.

Đầu rùa nóng rực đâm thẳng vào Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu, đẩy cánh cổng hẹp lại.

Chỉ cần đỉnh nhẹ một chút, Dương Thất có thể triệt để cắm đầu rùa vào, so với gậy của gã đầu rùa nhỏ hơn một vòng, cũng có thể dễ dàng tiến vào trong Cúc Đạo của công chúa. Đến lúc đó, Cúc Môn của công chúa dù có kẹt chặt thế nào, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ xâu hồ kẹt lấy gậy thịt của Dương Thất, bị gã dùng đầu rùa ma sát vào da thịt mềm mại, kích thích toàn thân run rẩy.

Cuối cùng, chen thẳng vào! Trực tiếp khiến công chúa... nổ tung.

“Bạo Cúc... Công chúa bị, bị Dương Thất bạo cóc... am... Chiêm, ta đáng chết! Ta, ta không nên dùng từ như vậy xúc phạm công chúa... Chỉ là xoa bóp, xoa bóp, đúng đúng, xoa bóp!” Trong lòng bích sen cùng thân thể đều đang run rẩy, hai mắt đỏ lên chờ công chúa bị nổ... Bị Dương Thất xoa bóp.

Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (76)

“Khụ phun” công chúa... tồn tại?” Trong một nơi bí mật xa hoa trong kinh thành, Tiêu Viễn cầm một trang giấy vừa mỏng vừa mềm, đầy vẻ ngạc nhiên nhìn về phía vị phu nhân xinh đẹp tuyệt trần kia.

Đương nhiên quý phụ muốn mời hẳn tới là Hiên Viên Nhã, cũng chính là Nữ Hoàng đương thời, tuy sắp thoái vị nhưng vẫn là Nữ Hoàng trên Pháp Thống bộ hạ.

Khác với dáng vẻ lười nhác quyến rũ khi gặp hẳn mấy lần trước, thời khắc này Nữ hoàng mặc một thân cung trang xinh đẹp, nghiêm ngặt che lại dáng người xinh đẹp tuyệt trần của xinh đẹp yêu kiều, chỉ lộ ra nửa cái cổ thon dài xinh đẹp.

Chẳng biết tại sao, Nữ hoàng đoan trang quý khí lại khiến Tiêu Viễn không dám lơ đãng, ánh mắt đa số thời gian đều cúi thấp xuống.

Có lẽ bên cạnh Nữ Hoàng có trượng phu của nàng, cũng chính là phụ thân ruột của Cửu công chúa, nghe nói nàng xuất thân tự do, cũng là nam nhân gặp gỡ đầu tiên với Nữ hoàng.

Gặp nhau sớm nhất, nhưng chậm nhất là Cửu công chúa, bây giờ nam nhân trung niên nho nhã này lại trở lại kinh thành, dẫn Nữ hoàng từ trong hoàng cung ra.

Chuyện này đủ để thấy tình cảm giữa hai người thâm hậu tới mức nào.

Nhưng cũng khiến Tiêu Viễn càng nghĩ không ra, yêu mến nữ hoàng nam nhân này đến tận đáy lòng, tại sao còn tới câu dẫn hẳn?”

“Hiên Viên Nhã ở bên cạnh trượng phu của nàng, hai tay đan chéo trên đầu gối, như một vị mỹ phụ đoan trang, nhẹ giọng nhỏ giọng nói: “Đây là thị nữ bên người Cửu nha đầu nhà ta Bích Hà, thông qua một ma ma bà của phủ công chúa mua được... Màng giấy.

“Tổng cộng mua mười bảy tám, tiêu năm ngàn lượng bạc.

“Hiên Viên nhả lại bỏ sung một câu.

“Nhi Chi? Đây là vật gì?” Tiêu Viễn tràn đầy khó hiểu, nam nhân bên cạnh Hiên Viên Nhã dường như cũng có nghi vấn tương tự.

“Vốn là... Ta không nên nói, chỉ là Cử nha đầu yêu mến người, rất là yêu thích người, mà người và nàng... Các người một người là trữ quân, một người lại có kỳ ngộ, cuối cùng thành tựu ta đều nhìn không rõ.

“Nữ hoàng bệ hạ cứ nói đừng ngại!” Ánh mắt Tiêu Viễn lạnh lùng nghiêm nghị.

“Cái này màng giấy...” Sắc mặt Hiên Viên Nhã ứng đỏ, mỹ phụ đoan trang quý khí lộ ra một tia quyến rũ ở trước mặt người ngoài, càng làm cho lòng người rung động.

Tiêu Viễn nhìn nam tử trung niên một chút.

“Dùng biện pháp như vậy.

“Một lúm đồng tiền của Hiên Viên nhả càng ngày càng đỏ, giống như uống say, tản mát ra yêu khí, Tiêu Viễn lại không tự kìm hãm được nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy sắc mặt Nữ hoàng bệ hạ càng thêm ngượng ngùng, gờ nhẹ hai tay, ngọc thủ mềm mại mảnh khảnh bày ra trước mặt Tiêu Viễn. Sau khi ngừng lại một lát, như là cố ý cho hắn xem, mới cầm lấy màng giấy kia, bỏ lên trên tay trái, đặt bàn tay ngọc trắng nõn mềm mại lại.

“Đây là ý gì?” Tiêu Viễn vẫn không hiểu.

“Vâng... Như vậy.

” Giọng nói của Nữ hoàng bệ hạ mang theo ba phần run rẩy, ba ngón tay bên trái vươn lên, ngón trỏ và ngón cái tạo thành một vòng tròn, tay phải lại vươn ra ngón trỏ, nhẹ nhàng hướng về vòng tròn kia, động tác run rẩy... cắm vào.

Xuyên vào trong miệng vòng tròn động kia, đi vào.

Hơi thở Tiêu Viễn chợt trở nên dồn dập.

Từ vẻ mặt đỏ bừng của Nữ hoàng bệ hạ, hấn dường như thấy được chính mình ngăn chặn nàng lại, xé quần áo nàng ra, đặt thân thể quý yêu Nữ Hoàng tôn Nữ Đế dưới thân, khiến nàng cũng ngượng ngùng như vậy, cũng run rẩy như thế, lại mạnh mẽ làm động tác như nhau: “Nhập mạnh vào!” Đúng là... Như vậy?” Nam tử trung niên chậm rãi mở miệng, giọng điệu mang theo ba phần kinh ngạc, nhưng lại càng bất đắc dĩ hơn.

“Vâng.

“Hiên Viên nhã rất nhanh đã thu hồi lại màng giấy bị chọc một cái, vẻ đỏ ửng trên mặt nhanh chóng biến mất, tràn đầy ưu sầu phiền não nói: “Cái màng giấy này... Là những bách tính kia... dùng để tránh thai nghén.

“Nàng nhìn về phía Tiêu Viễn.

Tránh thai... Trong đầu Tiêu Viễn trống rỗng, hình ảnh kinh hãi không ngừng toát ra: Dưới ánh nắng ấm áp sau buổi trưa, toàn thân công chúa trần trụi, nằm trên ghế trúc dưới bóng cây, cũng giống như mẫu thân nàng, lộ ra thân thái xinh đẹp quyến rũ, cười câu người nhìn về phía nam nhân cường tráng đang cởi bỏ quần áo bên cạnh... Người kia, không phải là hấn, mà là một người khác.

Khuôn mặt mơ hồ, thần sắc mơ hồ, chỉ có một vật mặt trời dài đến ba mươi cân trông rất kinh người... “Không! Không thể nào!!” Tiêu Viễn đứng bật dậy, nhìn về phía Hiên Viên Nhã.

...” Công chúa.

“Dương Thất ngừng lại.

Hấn dùng cây gậy thịt gõ nhẹ lên mái Cúc nhỏ nhắn xinh xắn của công chúa, mở ra, dùng cái đầu rùa cực đại như nắm, khoét một cái hang thịt chặt chẽ của búp bê công chúa. Nửa đầu rùa của hấn cắm vào trong Cúc Hoa của công chúa, lúc bị cánh cổng hẹp của công chúa siết chặt thì Dương Thất dừng lại.

Động tác cắm vào lại.

Đầu rùa của hấn cắm một nửa vào, cánh cổng cúc của công chúa như bị kéo căng, khóa chặt lấy đầu rùa của hấn, nhưng

chỉ cần Dương Thất dùng sức, dù thế nào công chúa cũng không thể ngăn cản được hẳn.

Cúc phong nhỏ hẹp của công chúa đã bị hẳn đẩy ra, Cúc Đạo nóng bỏng lửa bỏng đối với hẳn lúc này mà nói, chính là trạng thái không thiết lập phòng bị.

Dương Thất dừng lại, nhìn về phía công chúa.

Công chúa đã khôi phục thở dốc, trên gương mặt tuyệt mỹ kiều diễm như hồng hà, thân thể vụn vẹo đã đình chỉ, ngọc thủ nắm thật chặt mặt giường, như là đang chờ hẳn cuối cùng cắm xuống.

Công chúa quá căng thẳng, cũng quá căng thẳng.

“Công chúa!” Dương Thất quên mất bích hà, đau lòng vươn bàn tay lớn ra, ôm lấy công chúa đang nằm trong lòng son.

So sánh với thân thể của hẳn, dáng người cao gầy của công chúa trong ngực hẳn lộ ra dáng vẻ xinh xắn Linh Lung, dưới tư thế bị hẳn cầm một nửa vào cánh mai, đầu công chúa chỉ đâm vào cằm hẳn, ngọc nhũ dán chặt lấy ngực hẳn, mềm mại mà có co dãn.

Bích Hà giật mình nhìn về phía hẳn, nhưng không có mở miệng, để Dương Thất ôm công chúa.

Bốn vị thị nữ cũng rất kinh ngạc, nhìn dáng vẻ hai người yên tĩnh, Dương Thất ngu xuẩn vẫn duy trì tư thế như vậy, ôm công chúa, lại cắm vào trong Cúc Lôi của nàng.

Hai người dùng tư thế như vậy, duy trì rất lâu.

Dương Thất không cầm nữa, yên lặng ôm lấy nàng.

Hiên Viên Minh Châu cũng không mở miệng nói chuyện, trên mặt hồng nhuận nóng bỏng, ngọc thủ vẫn nắm lấy giường ngọc, phía sau ngửa đầu, mái tóc đen nhánh rủ xuống.

Nhưng chỉ có hai người giao hảo mới biết được, chỗ tim Hiên Viên Minh Châu bị Dương Thất cầm một nửa vào, khi đang siết chặt lấy đầu rùa của hẳn, cũng không ngừng co rút lại, bị đầu rùa nóng bỏng kích thích co giật run rẩy.

Hồi lâu sau, dưới tư thế nửa giao nửa hợp này, Hiên Viên Minh Châu mới vô lực buông Cúc Phong ra, toàn thân mềm nhũn giống như một bãi nước, vốn không cách nào ngăn cản được Cúc Đầu Quy xâm nhập, trở nên mềm mại ngứa ngáy, thậm chí bắt đầu đáng giận cái đầu rùa kia một lần nữa gắng gượng tiến tới.

“Công chúa, được không?” Phát giác được nàng đã yên tĩnh lại, ngay cả Cúc Lôi cũng buông lỏng, Dương Thất mới vuốt ve sau gáy công chúa, thâm tình nhìn nàng.

Tên nam nhân này... Đúng là một tên bại hoại ôn nhu.

Chỗ búp cục bị đầu rùa đẩy ra lại ngứa ngáy, Hiên Viên Minh Châu vạn phần khó chịu, thần sắc phức tạp mở mắt ra, liếc nhìn Dương Thất, ánh mắt hai người giao nhau.

Tên nam nhân này rõ ràng có thể trực tiếp giữ nàng, cầm trước mặt nàng, cho dù không biết sau này có đuổi nàng đi hay không, nhưng Hiên Viên Minh Châu có thể khẳng định, lúc mình bị Dương Thất đối xử như vậy, thì không cách nào nói ra bất kỳ lời phản đối nào, chỉ có thể mặc cho hắn cắt ngang.

Nam nhân này cũng có thể không chút lưu tình trực tiếp cầm thẳng vào trong Cúc Dung của nàng, dưới tình huống nàng đồng ý, người cầm vào cũng không phải là tình huống lúc trước, có lẽ nàng sẽ không đuổi Dương Thất đi.

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại cầm một nửa vào, khiến cho đầu rùa cầm ở cổng cục của cô, dùng cái đầu rùa cực lớn đẩy cửa ra, rồi lại dừng lại, không có cầm vào nữa.

Không lên không xuống, làm cho Hiên Viên Minh Châu khó chịu đến cực điểm, đầu rùa giống như cọc gỗ mềm ngăn chặn Cúc môn của nàng, khiến trong lòng nàng khó chịu.

Nhưng loại khó chịu này, lại khiến nàng cảm thụ được khoái cảm run rẩy.

Nàng vốn thích loại phương thức phát tiết dục vọng thông thả này, sau khi kích thích nhẹ nhàng, dục vọng không có được phát tiết lại chậm rãi lắng đọng xuống, như một vò rượu ngon trải qua bồi đắp lặp đi lặp lại, cuối cùng thoải mái hưởng thụ.

Lúc này Dương Thất làm, chính là như thế.

Đầu rùa nóng như lửa của hắn căng ra búp cúc của nàng, không ngừng thiêu đốt Cúc Môn mẫn cảm của nàng, huyết mật bị nhúng vào màng giấy mềm mại không được trấn an, chỗ tim lại ngứa ngáy khó chịu, Cúc Hoa lại khó chịu.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu lại biết rõ, Dương Thất chỉ cần thêm một chút nữa là có thể khiến dương vật... xoa bóp vào trong Cúc Đạo của nàng, lấp đầy trong nàng.

Như vậy một loại tùy thời bị xâm chiếm, lúc nào cũng có thể thỏa mãn, nhưng lại có cảm giác kích thích không cao không thấp, mới là nguyên nhân chân chính làm cho nàng không cách nào cự tuyệt lại lần nữa thoát đi.

“Công chúa...” Nam nhân lại dùng giọng nói dịu dàng hỏi nàng.

Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt thở dốc, gương mặt của nàng thật nóng, trong đầu bị đục vọng nóng bỏng chiếm cứ, tay phải buông ra, chậm rãi đi xuống, nắm chặt cây gậy thịt của Dương Thất.

Bích Hà, bốn vị thị nữ, cùng với Dương Thất, cộng thêm... Xa xa trong hoa viên, người mặc áo đen, gương mặt mỹ phụ hồng nhuận phơn phớt, da thịt trơn nhẵn, đang chờ đợi động tác tiếp theo của Hiên Viên Minh Châu.

Nhìn bàn tay ngọc của nàng, ngón tay mảnh khảnh lại quấn lên cây gậy thịt thô to của Dương Thất, nhìn cái mông trắng như tuyết của nàng, chậm rãi nhấc lên.

Nhìn nàng, ngọc thủ dắt cây gậy thịt của Dương Thất, chậm rãi đẩy vào trong cúc của nàng.

“Mìp...” “Không có khả năng!” Tiêu Viễn đứng lên, hai mắt gắt gao nhìn mẫu thân của công chúa.

Sắc mặt Hiên Viên Nhã phức tạp nhìn hắn, than nhẹ một tiếng: “Ta không nói là Cửu nha đầu sử dụng, ta chỉ nói là thị nữ bên người Cửu nha đầu Bích Hà, sai người mua được.

“Thần sắc Tiêu Viễn ngưng lại.

Nam tử trung niên kia buồn cười nhìn về phía thê tử của mình: “Người nha, luôn thích trêu chọc người khác, không thể trực tiếp nói ra sao?” Hiên Viên Nhã như một thiếu nữ vừa lập gia đình phản bác lời của trượng phu: “Ta nếu là người, thì không thể trực tiếp nói ra sao?”

Trực tiếp nói ra, e rằng con rể của chúng ta không trực tiếp phát điên, cho nên ta mới nói chuyện trăm ngàn lần như vậy, người cũng đừng trách ta.

“Chuyện vẫn phải biết rõ, không thể suy đoán bậy bạ!” Nam tử trung niên bác bỏ.

Hiên Viên Nhã nhìn thoáng qua Tiêu Viễn, giọng điệu yếu ớt: “Nếu tình so kim kiên, sao lại nghi kỵ sinh nghi?” Nhất thời trượng phu ghen lời.

Trong dòng chữ thê tử đều là ám chỉ, tờ giấy này là minh châu mua được, Tiêu Viễn muốn đến chỗ khác cũng là chuyện đương nhiên.

“Ta...” Tiêu Viễn lại lần nữa ngây người.

Là hẳn trước đó không tin công chúa sao? Nhưng mẫu thân công chúa trước mắt, bị mấy vị nam sủng vây quanh, hưởng thụ sự hầu hạ của bọn họ, bị bọn họ dùng dương vật chọc thủng đầu, cùng với một màn rõ ràng đến câu dẫn hẳn, lại để hẳn ở sâu trong nội tâm, lo lắng Hiên Viên Minh Châu sẽ trở thành nữ hoàng hậu., Cũng sẽ như vậy... Nhưng mà, Minh Châu sao lại phản bội hẳn?” “Tiêu Viễn, “Hiên Viên nhã nhìn về phía hẳn. “Người có tin thê tử của người, mặt lai nhất định sẽ không phản bội người không? Người có tin tưởng chính người hay không, mặt lai nhất định sẽ không phản bội nàng?” Ta... Thử!” Nhớ lại từng giọt từng giọt từng giọt với công chúa, Tiêu Viễn lựa chọn tin tưởng vào hẳn., Giọng điệu cũng trở nên kiên định: “Ta tin rằng công chúa sẽ không phản bội ta! Xích Nhiễm Chỉ này, tất nhiên không phải công chúa sử dụng!” Vào trong phòng tắm của “Công chúa”, giọng nói của Hiên Viên Minh Châu trở nên hết sức quyến rũ yêu kiều, miệng thì thảo, đang khao khát, ngọc thủ đang run rẩy dẫn dắt cây gậy thịt của Dương Thất, cặp mông tuyết nâng lên, để cho hẳn cảm từng chút một vào bên trong Cúc Cúc của nàng.

Rầm và huyết mật của nàng có một tờ giấy mỏng dính, cũng đã bị Dương Thất dùng gậy thịt đâm thủng một lỗ, rơi vào bên trong Cúc động âm áp.

“Công, chủ.

“Lần này, nếu như Dương Thất thở dốc, căng ra thịt bông của Hiên Viên Minh Châu và Cúc Lôi, lúc nào cũng có thể kích động quá mức mà bất tỉnh.

“Xoẹt xoẹt” thanh âm kiều mị của Hiên Viên Minh Châu run rẩy, tựa như tiếng khóc, bờ mông tuyết trắng nhấc lên càng cao, nghênh đón cây gậy thịt cong cong của Dương Thất.

“... “Thật sự tin tưởng?” Hiên Viên Nhã lại hỏi Tiêu Viễn.

“Vâng, ta tin tưởng Minh Châu!!” Tiêu Viễn nắm chặt hai tay.

Dương Thất cũng nắm chặt song chưởng, chẳng qua trong lòng bàn tay của gã bắt lấy cái mông tuyết của Hiên Viên Minh Châu nâng lên, hai bàn tay lớn túm chặt lấy cặp mông mềm mại vững chắc của nàng, nâng Cúc Môn lên cao vừa vặn có thể uốn lượn với gậy thịt trên không trung của gã.

“Quả thật tin?” Hiên Viên Nhã lần thứ ba hỏi.

“Tin!” Tiêu Viễn phun ra một chữ, nội tâm càng thêm kiên định.

Trong phòng tắm, Dương Thất bắt đầu phát lực.

Đầu rùa của hắn đã đẩy Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu ra từ lâu, từ lâu đã tựa như Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu không khép lại được nữa, bị đầu rùa của hắn giữ thành hình dạng chuyên thuộc về mình.

Mà Dương Thất, giờ phút này đang tiến vào trong nhục động chuyên môn của hắn.

Đầu hắn đầy mồ hôi, cơ bắp cường tráng sáng ngời, từng điểm từng điểm phát lực, đầu rùa mắc chặt trong Hiên Viên Minh Châu rút cục lại một lần nữa chậm rãi đâm vào trong.

“Chậm một chút, a a lại chậm một chút, nhẹ chút... Từ từ... tiến!” Hiên Viên Minh Châu không còn sức giãy dụa nữa, thân

thể mềm mại co quắp, cặp mông tuyết bị Dương Thất ôm thật chặt, rên rỉ khiến hắn chậm một chút, nhẹ dâm vào.

Chậm hơn chút nữa thì nhẹ hơn.

Đầu rùa nóng cháy thô to lướt qua tuyến trung gian, tiến vào trong cúc môn của nàng, khoái cảm sung mãn thỏa mãn, phá hủy hết thủy thần trí Hiên Viên Minh Châu.

Nàng ngẩng đầu lên, lại một lần nữa được bích hà ôm trong ngực.

Nàng há to miệng, không nói nên lời, nước miếng từ khóe môi chảy ra, bởi vì động tác ngựa ra sau mà chảy đến trên gương mặt nàng, lộ ra chật vật như thế.

Nàng tách đôi chân thon dài ra, Dương Thất đang quỳ giữa hai chân nàng, sống lưng khẽ động, gậy thịt từng chút từng chút tiến về phía trước, không ngừng chầm chậm cắm vào trong đường Cúc của nàng.

Cuối cùng.

Cúc môn của nàng, cùng rùa đầu của Dương Thất, đang làm lời từ biệt cuối cùng, chung quanh Cúc Môn có một vòng đường vân phấn nộn cuốn lấy mào đầu của Dương Thất.

Dương Thất ngừng lại, duỗi một bàn tay ra, vuốt ve gò má của công chúa.

... “Vì sao?” Giọng Hiên Viên Nhã bình thản hỏi.

“Vì ta tin nàng.

“Tiêu Viễn cũng đã khôi phục lại bình tĩnh rồi. “Thúc thúc, a di, các người có lẽ không biết, cháu và Minh Châu đã trải qua rất nhiều chuyện, bị Ma Môn đuổi giết, tiến vào sâu trong núi, yêu thú hoành hành, chương khí hoành hành, công chúa không rời xa cháu, giúp đỡ lẫn nhau, cuối cùng mới ra khỏi thâm sơn!”

“Hiên Viên nhã nhận hơi hợt biểu hiện đã biết.

“... Trong phòng tắm, hơn phân nửa rùa đầu của Dương Thất đã chìm vào trong Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu, chỉ kém một bước cuối cùng.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu lên, ngay cả há miệng thở dốc cũng không được, một bộ dạng vạ phần khó chịu, vì vậy Dương Thất lại dừng lại, chờ nàng khôi phục lại.

Dương Thất biết công chúa thích phương thức thông thả như vậy.

Hắn rất kiên trì, bởi vì công chúa rất thích như vậy.

Hơn nữa Dương Thất cũng biết rằng đêm nay công chúa sẽ không từ chối hắn nữa. Mặc dù công chúa đang ôm chặt Cúc Môn khiến hắn khó có thể tiến về phía trước, nhưng Dương Thất biết rằng trong đêm nay, gậy thịt của hắn cuối cùng cũng có thể tiến vào bên trong dòng Cúc Đạo ấm áp, kết làm một thể với công chúa.

ruồi...

Hồi lâu, Hiên Viên Minh Châu bị cây gậy làm mềm khôi phục hơi thở, bộ ngực phập phồng kịch liệt, hai viên trân châu trên ngà ngọc tựa như màu đỏ, ngạo nghễ đứng thẳng ở trên núi sữa.

Cùng Dương Thất duy trì tư thế nửa giao nửa hợp như vậy, lại cảm thụ một phen dục vọng bị kích thích, lại không cách nào thỏa mãn, lại bị kích thích, sau khi dừng lại, Hiên Viên Minh Châu mới dùng hai tay run rẩy, lại một lần nữa đi vuốt ve nhục bông của Dương Thất.

Đầu ngón tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng đụng vào nhau, chậm rãi cảm thụ được phần cuối của cây gậy. Cái đầu rùa cắm vào Cúc Hoa của nàng làm sao có thể mở ra Cúc Môn của nàng.

Vuốt ve cẩn thận, lại thở dốc hồi lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mới lại dẫn dắt nhục bông của Dương Thất, run giọng nói: “Nào... Đi vào... tiến thêm một chút, chậm chút.

“Cúc Cúc của nàng run rẩy co rút lại mấy lần, triệt để nói lỏng ra.

“...” Công chúa muốn bắt được hắc thủ sau màn, đuổi cả thị nữ và hộ vệ đi, chỉ có ta là vẫn còn sót lại.

“Cô ta tin tưởng ta, sẽ không bán đứng cô ta!” Ta cũng tin cô ta, có thể làm tốt mọi chuyện, chúng ta sẽ không bị người của Đạo Vận Cảnh phát hiện.

“Hơn nữa...” Tiêu Viễn mỉm cười, nói với Hiên Viên Nhã: “Ngài là mẫu thân của Minh Châu, có lẽ cũng không biết là công chúa cùng tất cả quan viên đại thần, những người có địa vị cao như hoàng thân quốc thích đều không giống nhau!”” Hiên Viên Nhã làm ra bộ dáng rửa tai lắng nghe, lão phu nhân lại khẽ cười một tiếng, tựa hồ đã biết Minh Châu khác với những Hoàng tử công chúa khác.

“Minh Châu chẳng những sáng sủa phóng khoáng, cười giống như kiêu dương, tươi đẹp diễm lệ, những người từng ở chung với nàng đều không tự chủ được mà thích nàng, lộ ra nụ cười từ tận đáy lòng.

“Chút chuyện đó ta tán thành.

“Hiên Viên Nhã nhú mày.” Cửu nha đầu nhà ta tuy thường xuyên chọc tức hắn, nhưng khi còn bé, hài tử rất ngoan ngoãn hoạt bát.

“Tiêu Viễn cười cười, đang tự hào vì mình có được Hiên Viên Minh Châu.” Phương thức nàng đối với hạ nhân, cũng là ta tận kiến, ngay cả đối đãi tử sĩ, cũng có thể tự mình hỏi thương thế của hắn, chính mình không điều tra ra vị quận thủ kia là người trong Ma môn mà ảo não.

“Tử sĩ, chính là Dương Thất.

“Thử hỏi, Nhạc mẫu đại nhân...” Tiêu Viễn nở một nụ cười thắng lợi: “Công chúa như vậy, sao ta có thể không tin nàng được?”.. Hiên Viên Minh Châu buông búp cục đang nắm chặt tay Dương Thất Nhục Bồng ra, tay kia nắm lấy lỗ tai rộng lớn của hắn, nắm chặt trong tay.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng bị đâm vào.

“Công chúa!” Dương Thất hít sâu một hơi, ôm hông nàng, lưng đột nhiên ưỡn một cái về phía trước. Cái đầu rùa của Hiên Viên Minh Châu bị kẹt ở phía trước, thế như chẻ tre, trùng trùng điệp điệp!” Một tiếng kêu kiêu diễm quyến rũ, lại mang theo tiếng kêu thảm thiết, phảng phất như vang lên bên

tai Tiêu Viễn. Hắn lại nhớ tới đêm hôm đó, khi ở trong hoa viên, hắn và Minh Châu tâm tình tương thông, kìm lòng không được mà làm một chuyện tình nhân thân thiết nhất trên bãi cỏ hoa viên.

Cũng là lúc đó, đây là lần đầu tiên hắn cướp đi thân thể của Minh Châu.

Giờ khắc này, Tiêu Viễn cực kỳ nhớ nàng, ánh mắt không nhìn được nhìn về phía phủ công chúa.

Mà trong phủ công chúa, Dương Thất đã tiến vào trong cơ thể Hiên Viên Minh Châu.

Đầu rùa cắm vào trong vỏ cây của nàng, thật sự đâm chính xác vào, hình dáng mũ rộng vành dưới đầu rùa bị Cúc Môn Hiên Viên Minh Châu cuốn lấy thật chặt. Còn cái đầu rùa cực lớn tròn trịa kia đã tiến vào bên trong lòng đường Cúc của nàng, được ngọn lửa từ Hiên Viên Minh Châu nóng bỏng và khăn trương bao vây lấy.

Cuối kinh khai khẩn dày đặc đạo, bị Dương Thất dùng đầu rùa mạnh mẽ tách ra, kịch liệt xé rách cảm giác đau đớn, khiến Hiên Viên Minh Châu đau đớn kêu lên. Nàng thậm chí có loại cảm giác khi bị Tiêu Viễn phá thân, bị nắm giữ, bị xé rách, bị tách rời ra.

Sau khi nữ nhân này hòa quyện với nam nhân, cái loại đến từ giao hòa với Âm Dương, nơi Âm Quát bị Dương Hoàn chiếm lấy.

Giống như tất cả sinh vật tự nhiên, chó đực và chó nuôi, heo đực, chim đực, chim hù, phượng, phượng, phượng, mặc kệ thực lực cao thấp, bất kể là hình thể hay nhỏ bé, lúc âm dương giao nhau, bên đàn bà kia đều khuất phục thân thể, để đực đực đặt ở trên người nó.

Sau khi chờ đợi một lúc lâu, bích hà mới thở dài một hơi.

Dương Thất đầu rùa đã cắm vào, mặc kệ công chúa phản đối thế nào, chuyện này đã phát sinh.

Công chúa, bị Dương Thất Bạo Cúc... Phi, là công chúa nhận tay xoa bóp của Dương Thất! Cúc mát xa.

“Công chúa!!” Dương Thất không chờ lâu, công chúa hẹp hòi, Cúc Đạo nóng bỏng bao trùm đầu rùa của hắn, khoái cảm mãnh liệt muốn chiếm lấy toàn bộ khát vọng của công chúa, khiến Dương Thất không muốn chờ lâu hơn nữa.

Trán hắn túa đầy mồ hôi, trên mặt lại lộ ra thần sắc thỏa mãn, hai tay ôm lấy bờ hông tuyết của Hiên Viên Minh Châu, nâng lên thân dưới vô lực của nàng, làm cho cúc của nàng hướng về phía gậy thịt của hắn.

Sau đó, từng chút từng chút rung eo, gậy thịt dưới háng trái đẩy phải, đẩy ra Hiên Viên Minh Châu chặt chặt chặt quả cúc khô khốc, chậm rãi khai khẩn vào chỗ sâu.

“...” Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu, há hốc mồm, vô cùng kích thích khiến cô không cách nào cảm nhận được khoái cảm. Toàn thân cô đang run rẩy. Cô nghĩ từ đầu đến cuối, hóa ra thời điểm thật sự bị nam nhân của Tiêu Viễn chiếm hữu, lại là cảm giác tội lỗi mãnh liệt như vậy.

Cúc đạo bị cây gậy thịt của Dương Thất chậm rãi phá vỡ, tính khí nam nhân vừa thô vừa nóng bỏng, không ngừng xoa nóng bỏng lên thân thể của nàng, thỏa mãn tất cả khát vọng của nàng.

Nhưng mà, cảm giác phản bội tình lang, khiến cho thần hồn và thân thể nàng đều đang run rẩy.

Bông thịt Dương Thất cắm từng miếng một vào nàng, cắm vào trong đường hàm mà ngay cả Tiêu Viễn cũng từng tiến vào, đau đớn và kích thích, phản bội trả thù, trong lòng hồi hận vô cùng, nhưng Hiên Viên Minh Châu cũng không cách nào cự tuyệt.

Nếu như, Dương Thất tiến vào là huyết mật của nàng, cắm vào trong lỗ tai của nàng, giờ phút này nàng nhất định sẽ giãy dụa phản kháng.

Nhưng Dương Thất chỉ tiến vào cửa sau của nàng, cho Hiên Viên Minh Châu mượn cơ phóng túng.

Đây không phải là cưỡng ép chân chính.

Chỉ là Dương Thất... đang cho nàng... Nhược Ma.

Bên cạnh làn da xoa bóp.

“...” Gương mặt Hiên Viên Minh Châu lần nữa bị một bàn tay vuốt ve, lau đi nước mắt cho nàng, chính nàng cũng không biết mình lại rơi lệ lần nữa.

Tên nam nhân này lại ngừng lại, dừng lại đâm vào động tác của nàng.

“Công chúa?” Hiên Viên Minh Châu buông tay cầm gậy thịt của hắn ra, động tác rất nhẹ, sau khi rời khỏi, đặt lên giường, hai tay lại bắt lấy mặt giường.

Nàng thở hổn hển, làm xong chuẩn bị tinh thần xâm nhập.

Dương Thất được cho phép, lại tiếp tục hành động, hắn lại chậm chạp đâm vào, đầu rùa to lớn chậm rãi cắm vào, cẩn thận cảm thụ mỗi một chỗ mềm mại của Hiên Viên Minh Châu.

Mỗi khi công chúa cau mày thở dốc, Dương Thất sẽ dừng lại, chờ nàng thở hơi ít, lại chậm rãi cắm vào.

Giữa hai thanh nhục bông và Cúc Đạo có một màng ngăn cách.

Theo động tác chui vào, Cúc Đạo cắm vào cũng càng ngày càng xâm nhập Hiên Viên Minh Châu, bị gậy thịt lôi kéo đi, lộ ra càng nhiều chỗ riêng vốn bị che lấp.

Bích Hà và bốn thị nữ nhìn càng rõ ràng, nhìn thấy công chúa bị Dương Thất đánh gãy cúc non mềm mại như thế nào.

Lần này Cúc Đạo xoa bóp rất chậm, Hiên Viên Minh Châu liên tục thở dốc, nắm chặt mặt giường dưới thân, những người khác nhìn không ra, nhưng Dương Thất có thể cảm nhận được nội tâm khẩn trương bất an của công chúa: Cúc Môn của nàng một mực co rút co rút lại, mỗi một lần co rút lại, đều gắt gao bóp chặt lấy gậy thịt của hắn, khiến hắn không thể tiến thêm nửa bước, chỉ có thể chờ công chúa cánh cổng Cúc buông lỏng, rồi mới lắc lư eo, chậm rãi đi vào.

Cắm vào chậm rãi cũng có lúc kết thúc.

Dương Thất tưởng đạt đến hơn hai mươi phân thịt bông, cuối cùng cắm vào hơn phân nửa, thân bông chỉ còn lại một ngón

tay.

Cái màng giấy kia đã bị chọc vào quá dài, cho dù bị gây thít kéo qua, kéo dài tính rất tốt, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể che lại huyết mật bình thường của Hiên Viên Minh Châu, lộ ra hai cánh môi đỏ tươi mềm mại xinh đẹp, bị kích thích tựa như hoa tươi nở rộ ra, trên đỉnh một hạt âm luật như lưỡi hoa khẽ lay động.

Chất lỏng dính dính lấy đó chảy ra, khiến cho miệng của nàng trở nên bừa bãi.

“Công chúa!” Dương Thất cắn chặt răng, một bước cuối cùng, hẳn phải dùng sức mạnh để tiến vào, hoàn thành một hơi.

Hắn đang đợi công chúa thở dốc bình phục, cũng đang đợi công chúa buông Cúc Môn đang xiết chặt ra.

“Công chúa.

“Tiêu Viễn cũng đang đợi, sau khi hắn cáo biệt Nữ hoàng và trượng phu của nàng, tâm tình không nhin được trở về phủ công chúa, muốn vào ngủ cùng công chúa một đêm, đợi vài ngày sau mới rời đi.

Nhưng buổi tối công chúa phủ phòng thủ sâm nghiêm, cho dù là hắn, cũng chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi, mặc dù được công chúa cho phép đi vào, muốn đi vào cũng phải lục soát một lần, xem có mang theo pháp khí âm độc đặc thù hay không.

Thế nhưng đợi không được vài phút, Tiêu Viễn liền cảm thấy tâm hoảng hốt khó hiểu, đứng ngồi không yên, nhiều lần nhìn về nội viện phủ công chúa trong đêm khuya, cũng cảm thấy tim đập nhanh một hồi, tựa như công chúa xảy ra chuyện.

Vì vậy, sau khi nữ quan thông báo trở về, Tiêu Viễn liền không kịp chờ đợi hỏi: “Công chúa nói gì?” Sắc mặt nữ quan cổ quái nhìn về phía hắn: “Tiêu công tử, ta khuyên ngươi trở về đi, buổi tối công chúa sẽ không tiếp khách.

“Nhưng ta không phải là khách!” “Ngươi không phải là khách, vậy ngươi là... công chúa gì?” Về mặt nữ quan càng thêm quái dị, nếu hắn là trượng phu của công chúa, vậy cũng nên ngoan ngoãn ở lại phủ công chúa, chờ trở thành thân vương.

Nhưng hắn chạy loạn bên ngoài, trong đêm không về ngủ, lại đột nhiên trở về muốn gặp công chúa.

Thành thật mà nói, nếu không phải công chúa đã dặn dò, nữ quan đã sớm đuổi hắn đi rồi.

“Ta là...” Tiêu Viễn cắn răng: “Ta là mặt hôn phu của Minh Châu, người đi thông báo một tiếng, Minh Châu sẽ gặp ta!” Bốp! Nữ quan vỗ bàn một cái làm Tiêu Viễn hoảng sợ, không phải vì tiếng bàn vang mà là... đến từ trong phủ công chúa.

Tựa như có một tiếng ba truyền ra khiến hắn kinh hãi, càng thêm bất an.

Đêm nay hắn nhất định phải gặp được công chúa!” “Bốp!” Hai quả trứng ngăm đen phồng lên, va chạm vào cặp mông tuyết của Hiên Viên Minh Châu, phát ra âm thanh thanh thúy quanh quẩn bên trong phòng tắm.

Hiên Viên Minh Châu nâng nửa người dưới lên, hai chân thẳng băng, vùng lên cổ thiên nga nhỏ dài xinh, kinh mạch lòi ra trên cổ, cố gắng ngửa đầu lên, miệng há to, mắt cũng mở lớn, tựa như thiên nga trúng một mũi tên, bị xung kích mãnh liệt làm cho không thể phát ra âm thanh.

Mũi tên nhọn kia chính là gậy thịt của Dương Thất.

Mái cong vừa thô vừa to, ngăm đen cứng rắn, dùng sức đâm mạnh xuống, toàn bộ rễ cây mềm mại chui vào bên trong, đâm thật sâu xuyên qua Cúc Đạo của nàng.

Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu kẹp thật chặt, Cúc đạo nóng bỏng chặt chẽ, hoàn toàn bao trùm dương vật thô to của Dương Thất, nhục bông cắm tận gốc vào trong cúc non của nàng. Hai viên đũa dán chặt vào hai cánh đang căng cứng của nàng.

Dương Thất mồ hôi rơi như mưa, ưỡn eo, để cho gậy thịt cắm thật sâu vào.

Hiên Viên Minh Châu không lên tiếng, bị hắn nâng bờ mông, dưới thân cao nâng lên, Cúc Phong bị gậy thịt của Dương Thất xô xuyên qua.

Bích Hà, bốn vị thị nữ, thân thể mềm mại run rẩy, bịt miệng nhỏ, huyết nhỏ sớm đã bị kích thích đến mẫn cảm không gì sánh được đồng thời run rẩy, chảy ra từng sợi mật ong, thấm ướt đùi các nàng.

Một màn trước mắt, dâm kiều khiến các nàng nhìn thấy, nhin không được run rẩy lên tới cao trào.

Lôi cúc mềm mại của công chúa bị một cây gậy bằng thịt thô ráp đen kịt cắm thật sâu vào trong, lỗ cúc hồng nhuận phơn phớt của công chúa bị ép phải mở rộng ra, to bằng cây gậy thịt lớn, Cúc Văn trắng nõn cứng rắn bị gậy thịt của Dương Thất gắng gượng chống đỡ thành màu trong suốt.

Tấm màng giấy đã hoàn toàn chìm vào trong quân ngũ của công chúa, chỉ để lại một vòng tròn... giống như một miếng vải được bọc trong túi thơm, tấm màng mỏng manh vừa vịn bao lấy cây gậy thịt của Dương Thất, từ lúc ban đầu phủ lấy thân dưới của công chúa, giờ phút này đã biến thành bao lấy thân hình bằng thịt của gã.

Giấy tay vừa nắm chặt lấy cây gậy thịt của Dương Thất, để gã có thể cắm vào Cúc Đạo của công chúa, cho công chúa... xoa bóp.

Nơi sâu nhất trong Cúc Đạo của công chúa mát xa.

Dùng gậy thịt, mát xa nơi sâu nhất hậu đình của công chúa.

“Công chúa... bị nổ tung rồi.

“Bích Hà toàn thân đều đang run rẩy, nàng lại không nhin được nhớ tới chữ thô tục này, làm thế nào để lừa chính mình mát xa, nhưng quả cúc nổ chính là bạo cúc, cho dù cách một bức thư, cũng không thể nào cải biến công chúa bị Dương Thất dùng gậy thịt thô cắm sâu vào đạo sự thật! Công chúa, bị Dương Thất đánh chết rồi! Ô ô ô ô ô, công chúa...

Bích Hà lại khóc lóc thảm thiết, lại là hưng phấn kích động, hồng triều dâng lên, cả người giống như choáng váng, nhìn bộ dáng của công chúa lúc này: Dù sao cũng là cánh cửa sau khô khốc, công chúa giờ phút này cau chặt mày, rất vất vả, thân dưới bị nâng lên, quả cúc mềm mại cố hết sức mở ra, mới có thể chứa được thân bồng của Dương Thất.

Lá bùa bị Dương Thất hung hăng cắm vào, lún sâu vào trong đường Cúc công chúa, hai môi công chúa sưng đỏ không chịu nổi trăn lộn ra, trên đó dính dính mật khiến cho bên ngoài tinh oánh âm óng ánh, trên đỉnh một hạt hoa hạc run rẩy.

Chỉ lưu lại một mẫu nhỏ ở bên ngoài, cuối cùng các nàng có thể thấy rõ dáng vẻ của cúc công chúa bị Dương Thất cắm sâu vào, cúc non nhỏ bé của công chúa bị cưỡng ép tách ra một cái cửa động hình tròn, để cho Dương Thất gây thối đâm vào, hoặc có thể nói là Dương Thất dùng gây thối cưỡng ép đẩy Cúc non của công chúa ra, cắm sâu vào bên trong.

Cúc phong mềm mại đáng thương của công chúa bị ép căng ra to bằng nắm tay trẻ con, Cúc Văn bột mịn biến thành màu trong suốt, giống như gân qua quần chặt lấy cây bông thối to dài của Dương Thất.

Một màn như thế, chỉ là thấy làm cho người ta nhin không được mặt đỏ tim, dục vọng bị cực tốc thôi phát ra, càng không thể nói đến hai người trong đó, Bích Hà công chúa giờ phút này chịu kích thích lớn cỡ nào, đến mức ngay cả thở dốc cũng không phát ra được, chỉ là há miệng, nước miếng không ngừng chảy ra.

“Công chúa, công chúa!” Bích Hà vội vàng an ủi nàng, sau một lúc lâu công chúa mới thở phào một hơi, nhú chặt lông mày, khuôn mặt kiều diễm tràn đầy vẻ đỏ ửng khác thường.

Công chúa bắt đầu trở nên rất bất an.

Thân thể không vận vẹo, vẫn như cũ thừa nhận gây thối Dương Thất, nhưng bàn tay nhỏ lại bắt đầu sờ loạn, trên giường ngọc run rẩy một chút, sau đó chậm rãi vuốt ve đến phần bụng, đè cái rốn xuống, lại ấn xuống phía dưới.

“Công chúa... Đang cảm thụ cây gây thối của Dương Thất cắm ở đâu sao? A, đúng rồi, cái đồ vật kia dài như vậy, khẳng định là đã tới bụng công chúa...” Bích Hà ôm chặt lấy công chúa, ngọc nhũ dán trên lưng nàng, nhìn nàng hoảng loạn vuốt ve phần bụng, tiếp theo công chúa lại há to miệng thở dốc.

Rốt cục, Bích Hà thấy môi công chúa giật giật.

“Công chúa, người muốn nói cái gì?” Bích Hà kẻ sát môi nằng, mơ hồ nghe được thanh âm yếu ớt.

“Chậm đã... Không nên cử động.

“Bích Hà hiểu ý, dùng ánh mắt ngăn Dương Thất lại, lệnh cho hắn không được nhúc nhích.

Dương Thất cũng không dám cử động nữa, Cúc Môn của công chúa siết chặt lấy gã, trong Cúc Đạo vừa nóng vừa hẹp, kích thích mãnh liệt khiến gã hoài nghi bản thân hơi chút động một chút, sẽ không nhận được bắn tinh tinh trong Cúc Hoa của công chúa.

Hắn không dám khinh nhờn công chúa như vậy.

Bên trong cây cúc mềm mại được cho phép tiến vào công chúa, cũng đã là ban ân cho trời cao của hắn, lại bắn tinh trong Cúc huyết công chúa... Thời gian tựa như an tĩnh lại.

Tiếng thở dốc của Hiên Viên Minh Châu dần dần giảm bớt, bàn tay đặt ở bụng, vuốt ve cái đầu cong cong của Dương Thất, nhô lên cái bụng của nàng là một cái đầu rùa to bằng nắm tay trẻ con.

Hồi lâu, nàng mới dùng thanh âm khàn khàn, cố hết sức nói: “Ra, ra ngoài...Đủ rồi, nhỏ... ra ngoài.

“Mấy người sừng sốt, công chúa không muốn à?” Ra ngoài, rút ra!” Hiên Viên Minh Châu kích động và cố hết sức, bàn tay bắt đầu xô đẩy phần bụng trắng kiện của Dương Thất, khí lực nhẹ như vậy, không giống cường giả Thần xuất cảnh chút nào, giống như bị gậy thịt của Dương Thất bóp cho mềm nhũn toàn thân, không còn chút sức lực nào.

“Vâng, công chúa.

“Dương Thất thấp giọng đáp ứng.

Cầm lấy bờ hông tuyết của công chúa, vòng eo sau lưng cắm sâu vào cây gậy thịt trong cúc của nàng, bắt đầu chậm rãi rút lui.

“Ừm!” Hiên Viên Minh Châu run rẩy rên rỉ một tiếng, nhưng lại cắn chặt răng không để cho mình rên rỉ ra.

Cây gậy thịt uốn lượn này mang đến cho nàng kích thích và khoái cảm khó có thể tưởng tượng, khiến nàng không dám trải nghiệm nhiều hơn nữa.

“Rút, ra!” Hiên Viên Minh Châu cắn chặt răng phun ra hai chữ, lại cắn chặt răng, hai tay cầm mặt giường, chuẩn bị chịu sự kích thích mãnh liệt khi Dương Thất rút thịt từ trong Cúc Hoa ra.

Không hiểu sao trong lòng nàng lại cảm thấy khiếp đảm.

Hình như là có linh tê.

“Hả?” Đông Thảo nhìn ra cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy một người gõ nhẹ lên cửa phòng tắm.

“Ai?” Nàng vội vàng đi ra, cũng không lo được che đậy thân thể, mở cửa ra liếc mắt một cái, mới phát hiện là bà bà mặc hắc y đứng ở bên ngoài.

“Bà bà? Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Đông Thảo không đóng cửa lại, nàng biết vị bà bà này địa vị đặc thù, cũng biết chuyện công chúa.

Hiên Viên Minh Châu nhìn ra ngoài cửa sổ, đỏ ửng trải rộng trên mặt lộ ra thần sắc ngượng ngùng, bất quá, bà bà đã đem chuyện của bà nhìn thấy hết, bà bị Dương Thất... Việc như vậy, chắc hẳn cũng thấy.

“...” Hắc y bà bà nhìn thật sâu vào trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, ánh mắt hơi rơi xuống, nhìn thấy công chúa tách ra hai chân, bị Dương Thất dùng một cây gậy thịt thô xỏ xuyên qua Cúc Đạo đâm dục.

Nhưng Dương Thất khăn trương đầu đầy mồ hôi, lại không chú ý tới tình huống ngoài cửa, gã còn đang rút gậy thịt ra ngoài, đem gậy thịt thô dài nõn nà, bọc ở trong màng giấy từng chút từng chút một rút ra.

Như lưỡi kiếm sắc bén rời vỏ.

“Á.” Hiên Viên Minh Châu then thùng, cuối cùng không nhịn được rên rỉ.

Cây gậy thịt của Dương Thất quá quái dị, lúc cắm vào nàng liền cảm giác được, cây gậy thịt uốn lượn này của nàng, bởi vì đầu rùa có hình dạng ngẩng cao, cho nên lúc cắm vào cũng không phải trực tiếp bẻ cong hành lang nóng bỏng trong cơ thể nàng, mà là nửa phần trên của Cúc Đạo bị đầu rùa ma sát mãnh liệt, nửa bộ phận phía dưới lại khó vượt qua được, chỉ có thân cây gậy xẹt qua, đầu rùa không tiếp xúc được.

Nửa phần trên ma sát mãnh liệt, nửa bộ phận dưới lại ngứa ngáy khó chịu, kích thích kỳ diệu quái dị, khiến Hiên Viên Minh Châu khó chịu đến cực điểm.

Lúc rút ra cũng giống như vậy, phía trên đầu rùa cong cong đang ma sát kịch liệt, phía dưới vẫn chỉ có thể quần thân gậy.

Khó chịu, ngứa ngáy, từ trong đường cúc tuôn ra cảm giác hư không còn mãnh liệt hơn khi cắm vào.

“Ái da...” Dương Thất vẫn còn nhỏ ra bên ngoài, Hiên Viên Minh Châu không chịu nổi, uốn éo cái eo, theo bản năng muốn uốn éo cái eo, để cái đầu rùa của Dương Thất cọ cọ cây gậy thịt phía dưới của nàng ta.

Dương Thất tiếp tục nhỏ, Hiên Viên Minh Châu lại uốn éo, nhưng thân thể vô lực, nàng thủy chung không cách nào giãy dụa quá kịch liệt được, chỉ có thể mặc cho Dương Thất chậm rãi rút ra.

“Bà bà?” Đông Thảo lần nữa nhẹ giọng hỏi.

“Có người tới tìm.

“Hắc y lão phụ nhân nhát nói, nhưng hai chân lại bị kẹp chặt không dễ nhận ra, ánh mắt còn nhìn cây gậy thịt Dương Thất đang rút ra.

Cùng lúc đó, thân thể trần trụi của Hiên Viên Minh Châu bị cây gậy thịt kích thích vận vẹo trái phải.

“Ai? Là chuyện khẩn cấp sao?” Đông Thảo lại vội vàng hỏi, khó trách công chúa để Dương Thất rút ra ngoài.

“Vâng...” Bà lão áo đen dừng lại, nhìn thấy cây gậy thịt của Dương Thất, hơn phân nửa đã rời khỏi Cúc Dung của Hiên Viên Minh Châu. Chỉ vịn vịn có một phần nhỏ ở bên trong,

tấm giấy mỏng kia cũng theo động tác này mà bị rút ra khỏi Cúc Đạo một nửa.

Động tác Dương Thất dừng lại, thở hồn hển, nắm chặt lấy bờ hông Hiên Viên Minh Châu, tích sức lực lượng, chuẩn bị một hơi nhỏ đầu rùa ra.

“Là...?” Đông Thảo vô thức quay đầu lại, cũng nhìn về phía Dương Thất và Công chúa.

“Là Tiêu Viễn, hẩn tìm đến công chúa.

“Ba!” Dương Thất đột nhiên phát lực, đem đầu rùa từ Hiên Viên Minh Châu ướm át đến mức nồn nà luôn. Bên trong Cúc Đạo đột nhiên rút ra, Hiên Viên Minh Châu không kịp kêu sợ hãi, Cúc Môn theo bản năng đóng chặt, ý đồ chống cự cổ kích thích mãnh liệt này.

Nhưng đầu rùa vẫn đột nhiên rút ra, ma sát với cánh cổng cúc chặt chẽ của bà ta, phát ra tiếng leng keng thanh thúy.

Hồng hà trải rộng trên khuôn mặt Hiên Viên Minh Châu, hiện lên một vòng thân sắc đau đớn, hai chân giẫm lên giường ngọc, vòng eo cong lên, nửa người dưới lơ lửng, bị gây thối rút ra kích thích co giật.

Nhưng trong đầu nàng lại quanh quẩn một cái tên: Tiêu Viễn!” Tiêu Viễn!” Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu tái nhợt, nhìn ra ngoài cửa, nửa người dưới của nàng vẫn nhấc lên rời giường, huyết mật mậ mậ nghênh đón giữa không trung.

“Là, là Tiêu Viễn, hẩn tới tìm... tìm công chúa!” Giọng nói rõ ràng của hắc y lão phụ run rẩy, hai chân vô cùng mất tự nhiên.

Tiêu Viễn... Cảm giác phản bội mãnh liệt và khoái cảm không thể ức chế được đồng thời vọt tới, khiến cho Hiên Viên Minh Châu với danh tự Tiêu Viễn vang vọng trong đầu hẩn đã đạt tới đỉnh cao của một lần cao trào.

“A!!!” Nàng thất thanh hét lên, nhẩn nại chịu đựng đã lâu hạ thể nhất nhất tiết, hai cánh môi đỏ diễm âm lệ mở ra, phun ra một cổ lớn mật, tựa như nước lũ trào ra từ thể nội phun ra.

Chất lỏng nhỏ nhẩn phun ra lực đạo to lớn, thậm chí phun tới trên mặt Dương Thất, nước mật thơm nức mũi bắn thẳng vào

mặt gã.

Hiên Viên Minh Châu cong eo nhỏ, thân thể mềm mại co quắp run rẩy, dưới.

Thân thể liên tục không ngừng phun ra mật, bồi khắp người Dương Thất.

Sau khi phun hơn mười cái, lực đạo mới từ từ nhỏ đi, từng luồng không ngừng tuôn ra, tại trọn mắt há hốc mồm Bích Hà xem ra, công chúa giống như là bị Dương Thất dùng gậy thịt đâm vào kinh mạch trái tim, lúc rút ra, mới có một cổ lớn “Máu tươi” lớn như vậy phun ra.

Trong phòng tắm yên tĩnh một mảnh.

Hiên Viên Minh Châu ngã trở về trên giường ngọc đầy nước mật, như là chết đi, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ đỏ ửng khác thường, hồi lâu sau vẫn có thể động đậy một chút.

“Ta đi trả lời hần, nói công chúa đang ngủ.

“Hắc y bà bà lặng yên không một tiếng động rời đi, Đông Thảo nhìn thấy trên mặt đất vừa rồi bà bà đứng thẳng, mơ hồ có một ít đồ vật sáng lấp lánh lưu lại, theo bản năng nàng ngồi xổm xuống, duỗi ngón tay ra muốn sờ thử, xem có phải hay không đồ vật chảy ra dưới chân bà ta.

Kết quả, một đạo kinh phong không nhìn thấy thổi tới, đem Đông Thảo thổi trở về trong phòng tắm, đại môn cũng phịch một cái đóng lại.

Trên mặt đất đồ vật sáng lấp lánh, tùy theo biến mất không thấy.

“Ách...” Đông Thảo ngây người một hồi, đột nhiên nở một nụ cười ngượng ngùng.

Nguyên lai bà bà cũng tư xuân a.

Bộ thứ hai — tiên tử chi hành (7)

Nửa tháng sau, “Tiêu... Hắc đầu?” Ngày thứ hai, một thân quần áo màu vàng sáng, dáng người cao gầy Hiên Viên Minh Châu, ở trong thư phòng hỏi thăm Bích Hà.

Bích Hà theo bản năng nhìn về phía công chúa, công chúa vẻ mặt lạnh nhạt, ngồi ở sau bàn đọc sách, trên tay cầm một quyển sách, một thân quần áo chỉnh tề bảo thủ, không nhìn thấy chút xấu hổ nào tối hôm qua phun ra nhiều mật nước như vậy.

Cũng không nhìn ra bị Dương Thất bạo...” Tiêu Viễn đâu?” Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, lại hỏi.

“Hắc... Hắc lại rời khỏi kinh thành.” Bích Hà vội vàng trả lời, suy nghĩ một chút rồi bổ sung: “Là bà bà nói, tối hôm qua...” Bích Hà cẩn thận từng li từng tí một nhìn thoáng qua công chúa, thấy trên mặt nàng không biểu lộ gì, mới nhỏ giọng nói: “Tối qua Tiêu Viễn không đợi công chúa, sau khi bà bà đi ra ngoài nói với hắc, hắc lại ở trong phủ công chúa chờ một hồi, liền... hoãn đêm rời kinh thành.

“Không đợi được... liền rời đi?” “Vâng, không biết bà bà nói gì với hắc.

“Bích Hà rất nhỏ trả lời, tiếp theo bổ sung một câu.

Không phải châm ngòi ly gián, mà là nói tình cho Tiêu Viễn, cũng cho công chúa một cái cơ.

Hiên Viên Minh Châu chậm rãi buông bút lông trong tay ra, suy nghĩ xuất thần, cô vốn không nhìn tấu chương, từ lúc tỉnh lại cô vẫn luôn muốn biết tin tức về Tiêu Viễn, nhưng hôm nay... hắc lại rời đi.

“Công chúa!” Bích Hà dài giọng, đi đến sau lưng nàng xoa bóp bả vai gầy gò, nhỏ giọng nói: “Chỉ có Hứa nam nhân đối với nữ nhân khác lo lắng, không cho phép nữ nhân đối với nam nhân khác... Ta cảm thấy không có đạo lý, hướng hồ, công chúa ngài thích hắc, Dương Thất cũng không phải là nam nhân!” Hắc chính là một kẻ nhát gan sợ sệt., Cả đời này sẽ

không bao giờ ra khỏi phủ công chúa được nữa! Đối với người ngoài mà nói, Dương Thất đã chết rồi! Nam nhân đã chết, hay là nam nhân? Không phải muốn chơi thế nào thì chơi thế đó? Dù sao hắn cũng đã chết rồi, lại không ai biết được! Những lời này, Bích Hà không dám nói ra, nhưng công chúa chắc chắn có thể nghe ra.

Hiên Viên Minh Châu không nói gì, vẫn trầm mặc như cũ.

Bích Hà suy nghĩ một chút, lại nhẹ giọng mắng: “Tiêu Viễn mặc dù là nam nhân, nhưng cũng là hồn đản, người câm kia lại có tốt như vậy sao? Có đáng để hắn lòng nóng vội chạy đi tìm kiếm a? Ta xem ra, Nguyệt tiên tử kia nếu nàng, mới thú vị.

“A...”

“Có lẽ là hai chữ câm, khiến Hiên Viên Minh Châu nghĩ tới điều gì, trên mặt trầm mặc của nàng rớt cuộc lộ ra vẻ tươi cười, có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Bích Hà trong lòng vui vẻ, biết công chúa nghe khuyên, nhân lúc còn nóng rên sắt lại hỏi: “Công chúa, đêm nay còn muốn đi tắm phòng tắm không?” Hiên Viên Minh Châu lườm nàng một cái, “Mới sáng sớm, hỏi chuyện buổi tối, đầu người chứa cái gì trong đầu vậy?” “Hi hi công chúa... “Hi hi... Công chúa... “, Có nên đi không nhỉ? Bích Hà muốn hầu hạ công chúa, tối hôm qua... còn chưa đã đổ mặt bằng ‘Hiên Viên Minh Châu’, tối hôm qua Cao trào tới tận cùng của nàng, liên mơ mơ màng màng bị các nàng chà khô thân thể, sau đó ngủ thiếp đi, Bích Hà nha đầu này chắc hắn cũng tích góp được rất nhiều dục vọng nhỉ?” Công chúa, tối nay... “Không đi.”

“Hiên Viên Minh Châu dừng một chút, cúi đầu nhìn tấu chương.” Tối mai đi.

“Là con mẹ nó! Vậy tối mai.

“Bích Hà vui mừng nhường mảy, yên tâm đi ra thư phòng pha trà cho công chúa.

Buổi tối, Hiên Viên Minh Châu không đi tắm, chỉ ngâm trong bồn tắm.

Nhưng dưới sự năn nỉ của Bích Hà, nửa đẩy nửa liền cho nàng vào thùng tắm, chủ tớ hai người cùng ngâm trong thùng tắm.

Hai người nhanh chóng ôm hôn cùng một chỗ, Bích Hà vì nàng tẩy trừ thân thể, bàn tay nhỏ bé sờ khắp toàn thân công chúa, tại thời điểm công chúa thở hồng hộc, lại hôn nàng, hai người ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của đối phương, thân thể mềm mại nồn nà áp sát, kẹp lấy bắp chân ngọc của đối phương vịn vịn, làm nước trong thùng nước văng ra tiếng ào ào.

Bích Hà vốn tưởng rằng đã xong, không nghĩ tới, lúc thị công chúa lên giường, nàng đang muốn rời đi, lại bị công chúa kéo lên giường, một phen điên loạn đảo phượng, sau Bách Hợp Ma Kính, công chúa mới thỏa mãn ôm lấy nàng ngủ, chân ướt nhẹp, Bích Hà không thể không cẩn thận lau khô cho công chúa.

Lại đến buổi tối.

Cũng chính là buổi tối lần thứ ba sau khi Dương Thất bạo cục, Bích Hà lần nữa lấy ra màng thư, cẩn thận dùng dầu mỡ bách hoa thấm vào thân thể công chúa.

Sau đó, Dương Thất chậm rãi cắm cây gậy thịt, so với lần đầu tiên bỏ ra hơn phân nửa thời gian, liền thuận lợi tiến vào trong vỏ cây công chúa, lại một lần nữa tràn đầy quả tòng đạo cực nóng đang chiếm lấy nàng.

So với lần trước, công chúa lần này khản trương hơn rất nhiều, sau khi Dương Thất đâm vào, thân thể của nàng một mực rung động, cắn chặt môi, không để cho phát ra tiếng rên rỉ.

Hơn nữa rất nhanh, nàng liền bảo Dương Thất rút ra lần nữa.

Nhưng mà, sau khi Dương Thất Ba rút cây gậy ra khỏi vỏ của nàng, công chúa lại run rẩy phun ra một ngụm mật ong lớn, cả người mềm yếu không còn chút sức lực nào, hồi lâu sau mới để cho Bích Hà ôm nàng đi tắm nước rửa thân thể, lưu lại Dương Thất cùng bốn vị thị nữ giao hảo vui vẻ.

Lần thứ ba, lại cách hai ngày.

Sau khi hôn lên Bích Hà vài cái, Hiên Viên Minh Châu liền thở hắt ra, Bích Hà hiểu ý, rất nhanh lấy giấy khải niệm ra,

một lần nữa che lại chỗ riêng của nàng.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, Dương Thất đã cảm một cây gậy thịt uồn éo, quỳ lên giường ngọc, xê dịch đến bên chân công chúa, đầu rùa to lớn đội tới cạnh Cúc Môn của nàng.

Hiên Viên Minh Châu run rẩy, hô hấp càng dồn dập.

Dương Thất cũng cảm giác được cánh cửa Cúc công chúa nhanh chóng buông ra, giống như không thể chờ đợi được nữa muốn cắm đầu vào.

Hắn không hỏi nhiều như lần đầu tiên, mà chỉ hơi vươn vai, đầu rùa tiếp tục gia tăng lực đạo cho Cúc Dung của nàng, rất thuận lợi đẩy Cúc Môn của công chúa ra.

Dương Thất lại chờ chốc lát, dùng sức nhấn một cái, đầu rùa phốc một tiếng, trôi chảy đi vào bên trong Cúc công chúa.

Phía trước là một mảnh thông lộ.

Dương Thất động tình kêu nàng, chăm chú ôm hai bên hông nàng, dưới háng không có động tác dừng lại, từ từ đẩy gậy vào.

Thân thể đẹp như Hiên Viên Minh Châu vẫn đang run rẩy, cố gắng hết sức xiết chặt cổng cức, phối hợp với sự tiến vào của hắn.

Cuối cùng, trong tiếng bộp khẽ vang lên, hai viên đá lót của Dương Thất lại một lần nữa đánh vào hông nàng, kích thích làm cho nàng thất thanh rên rỉ, kìm lòng không được ngồi dậy, hai tay hai chân cuốn lấy Dương Thất, đồng thời rên rỉ kịch liệt, run rẩy đến cao trào.

“Trầm cao của công chúa càng lúc càng sớm.

“Bích Hà từ phía sau ôm lấy nàng, tại Hiên Viên Minh Châu cảm thụ phần còn lại của cao trào, lúc Dương Thất cắm sâu vào vỏ cây, Bích Hà cũng ở sau lưng hôn an ủi nàng.

Chỉ có điều so với cây gậy thịt thô dài nóng bỏng kia, phôi thịt của nữ tử có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Minh Châu lười biếng nằm trên thân Bích Hà, đôi mắt mê ly nửa mở, thất thần nhìn

Dương Thất từng chút từng chút một rút cây gậy thịt từ trong Cúc Hoa ra, nàng cũng không biết hậu đình của mình làm sao chứa được đồ vật dài như vậy.

Dương Thất từ từ rút ra, cánh cổng cúc của nàng có một vòng hoa văn mềm mại trói chặt lấy cây gậy thịt, như là không nỡ để nó rời đi.

“A oa”, gậy thịt rút ra được một nửa, Hiên Viên Minh Châu lại không chịu nổi lên cao trào, huyết mật bắn ra một dòng chất lỏng dính dính, thở phì phò.

Dương Thất kiên nhẫn chờ sau khi nàng kết thúc, mới chậm rãi tiếp tục ra ngoài.

Hiên Viên Minh Châu lại tiếp tục xem, bên trong Cúc Đạo càng ngày càng trống rỗng, lúc chỉ còn một cái đầu rùa, Bích Hà nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, còn muốn Dương Thất xoa bóp nữa không?” Hiên Viên Minh Châu chần chờ một lát, lắc đầu, cố gắng phun ra hai chữ: “Đi ra ngoài.

“Dương Thất rút ra ngoài.

Nàng lại một lần nữa lên cao trào.

Mười ngày sau.

Cũng là trong phòng tắm.

Cũng là Dương Thất, gã lại một lần nữa tách hai chân Hiên Viên Minh Châu ra, đâm vào chỗ búp cúc mềm mại được bao phủ trong tấm màng của nàng.

“A!” Đầu rùa vừa mới tiến vào, Hiên Viên Minh Châu đã đạt đến cao trào, dưới sự kích thích, nàng xoay đầu lại, ngậm lấy bích hà tuyệt nhũ, thân thể run rẩy thừa nhận Dương Thất tiến vào.

Mặt Bích Hà đỏ hồng, nhẹn không được cúi đầu, hôn hôn công chúa không ngừng rên rỉ vãn vẹo.

Bốn vị thị nữ rõ ràng nhìn thấy, theo Dương Thất tiến vào, thân thể công chúa cũng đang không ngừng run rẩy, huyết mật không ngừng phun ra một ít chất lỏng trơn bóng, giống như suối nhỏ chảy ồ ồ ra nước suối.

Từ lúc Dương Thất cắm gậy thịt lại rút ra, công chúa mới cao trào, đến giờ Dương Thất cắm vào đã là cao trào, công chúa như càng ngày càng hưởng thụ... Lúc mới bắt đầu, Dương Thất chỉ có thể cắm một lát, nhất định phải rút ra.

Cho tới bây giờ, sau khi Dương Thất cắm vào, tuy rằng vẫn không thể động đậy, nhưng công chúa lại không cho hắn rút ra, ngược lại quay đầu lại hôn nhau với bích hà nhiệt tình, một bên bị cắm rể, một bên cùng bích hà lưỡi hôn, bộ dáng nhiệt tình kiều diễm như lửa, khiến cho bốn vị thị nữ nhìn thấy cũng nhìn không được tiến lên, cuốn lấy Dương Thất, cũng cuốn lấy công chúa.

Vui sướng thoải mái chỉ vừa mới bắt đầu...

Bộ thứ hai — tiên tử chi hành (78)

Không nói gì (2020, 20, 20 ngày 20, ngày đêm, mưa to.

“Sư tử, nhanh, phía trước có một căn phòng, chúng ta đến đó tránh mưa!” Lý Tiên kéo tay ngọc của Tiêu Hi Nguyệt chạy về phía trước, mưa vẫn còn rơi không ngừng, dưới chân một mảnh lầy lội, Lý lão hán liều mạng kéo theo một con ngựa còn lại, theo sát phía sau.

Ba người vốn là theo quan đạo đi, kết quả thời tiết đột nhiên chuyển tối, rất nhanh mây đen giăng đầy, tiếng sấm âm âm, ngựa giật mình chạy loạn, ba người bị ép xuống ngựa, lại đuổi theo đuổi, kết quả ngựa không tìm được, ngược lại lạc đường, đi vào địa giới không biết ở nơi nào.

Sau khi mưa to trút xuống, ba người nhất thời trở thành gà rơi nước, lão hán mặc dù vẫn một mực khuyên bảo dùng pháp thuật ngăn cách Đại Vũ, nhưng Tiêu Hi Nguyệt từ đầu đến cuối không có mở miệng, yên lặng cất bước trong mưa.

Không còn cách nào khác, lão cũng chỉ có thể nắm một con ngựa cuối cùng đi theo. Cho dù lão không muốn rơi mưa thì Luyện Khí Kỳ cũng không kiên trì được lâu như vậy.

Cũng may trời không tuyệt đường người, cuối cùng hán cũng tìm được một gian phòng!” Đi mau!” Lão hán thúc ngựa đi đầu, kéo dây cương dẫn đầu tiến vào bên trong căn phòng rách nát xuất hiện ở sơn dã.

Lý Tiên Tiên liếc mắt nhìn hán ta, hừ một tiếng mới kéo sư tử đi vào.

Sau khi đi vào mới phát hiện, căn phòng rách nát này coi như rất lớn, ngay chính giữa là một gian phòng lớn, bên trong tro bụi trải rộng, mạng nhện quấn quanh pho tượng một pho tượng đất lớn cao cỡ ba người, trong đêm mưa u ám đó tại sao lại nhìn thấy, ngược lại làm cho lão hán giật nảy mình.

“Mẹ nó, cái này là phòng gì? Đặt pho tượng lớn như vậy ở giữa phòng, chủ nhân phòng đã chết hay chưa?” Người chết mới đặt pho tượng.

Lý Tiên Tiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, pho tượng bằng bùn này xác thực rất lớn, đang ngồi xếp bằng, hai tay đặt ở vị trí chính giữa phòng, nhập môn liền có thể nhìn thấy, chẳng bằng nói phòng này chính là dùng để thờ phụng pho tượng.

“Tượng Phật.

“Tiêu Hi Nguyệt nói ra lai lịch của pho tượng này, thấy hai người nhìn lại, lại bổ sung: “Nơi này từng là một gian chùa miếu.

“Thì ra là miếu của hòa thượng đầu trọc trong truyền thuyết.

“Lão hán không để ý, theo mái hiên, dắt ngựa ra xa, tìm khắp bốn phía, cười hắc hắc nói: “Tiên tử, đêm nay chúng ta ngủ qua đêm trong miếu này đi, ta tìm được chút củi lửa khô, vừa vặn có thể bốc lên một đống lửa!” Đống lửa chồng lên, lại lừa gạt tiên tử cởi quần áo làm khô, đêm nay lại có thể tái hiện mấy ngày trước đó ở bên cạnh đống lửa đùa giỡn tiên tử, há khó chịu?” Coi như người cần mẫn.

“Lý Tiên Tiên kéo Tiêu Hi Nguyệt đi về phía cánh cửa nhỏ phía sau tượng Phật, trong miệng phân phó: “Đêm nay cho phép người ngủ trong phòng, ta và sư tỷ sau khi ngủ phòng, tranh thủ thời gian nhóm lửa, sư tỷ đổi y phục trở về muốn dùng.

“Nghe thấy thay quần áo, ông lão theo bản năng nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, lập tức nuốt một ngụm nước miếng.

Sau khi bị nước mưa làm ướt toàn thân, tiên tử giờ phút này có một loại đẹp khác, quần áo dán chặt lấy thân thể mềm mại mềm mại, mềm mại cặp hông tuyết, cùng với một chương khó nắm nổi ngực ngực núi đều hiển lộ ra.

Quần áo mỏng manh căn bản không cách nào che dấu thân thể uyển chuyển, song phong ngạo nhân làm lão hán không tự kìm hãm được nắm tay, giống như trong tay còn bắt lấy hai tòa tuyết phong mềm mại trắng nõn nà.

Mái tóc đen nhánh ướt sũng của Tiêu Hi Nguyệt dính trên gương mặt, sau khi bị mưa ướt, trên mặt mang vẻ tái nhợt, khiến người ta đau lòng, lại xinh đẹp yêu mị. Khiến người ta hận không thể cởi quần áo ướt của nàng xuống, đặt cái hông

tròn sẽ bị xé rách! Lại nhìn Lý Tiên, bộ ngực phồng lên so với Tiêu Hi Nguyệt còn lớn hơn một bậc, hơn nữa dưới thắt lưng lại vừa to vừa to lớn, đánh vào mông chắc chắn thoải mái hơn tiên tử một phần! Nói đến, hán cũng chưa từng nếm qua mùi hồ điệp của Lý Tiên.

“Ta tới giúp ngươi, sư muội.

“Lão hán không biết xấu hổ muốn đi theo, bị Lý Tiên tát một cái, chỉ có thể hậm hực bỏ qua, lấy cột cửa làm củi đốt, đốt lên đồng lửa.

Sau chùa miếu liên tiếp ba bốn sương phòng, đoán chừng là chỗ ở trước kia của những hòa thượng kia, còn có một cái phòng bếp nhỏ, đáng tiếc bên trong trống tuếch, nồi niêu xoong chảo nhìn thấy toàn bộ, bất quá ngược lại có một đồng củi lửa nhiều năm.

Kiểm tra xong, Lý Tiên ra phòng bếp, nhìn về phía bóng hình xinh đẹp thon thả của sư tỷ đứng dưới mái hiên, do dự một chút, ánh mắt rơi xuống hai bờ mông đầy đà của sư tỷ.

Bờ tuyết tròn trịa sung mãn, bị nước mưa thấm ướt quần áo dí sát vào bờ mông mềm mại, khe mông lõm xuống đem hai cánh tách ra, nếu lúc vui vẻ, vừa vặn có thể một tay nắm chặt hai cánh tuyết trắng cuộn cuộn của sư tỷ.

Cảm thụ... Lý tiên tử còn từng thể nghiệm cuối cùng.

Cảm giác khô nóng hiện lên trên gương mặt kiều diễm của nàng, khiến cho mặt nàng đỏ bừng, không kìm được sự mỉa hoặc.

Ý cùng khát vọng lộ ra ngoài.

Do dự, lại do dự, cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt xoay người, dùng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn nàng, hỏi ý kiến của nàng, cuối cùng Lý Tiên Tiên cũng dùng giọng điệu khàn khàn, khàn khàn lại cẩn thận hỏi: “Sư, sư tỷ, ta, ta hầu hạ ngài thay quần áo...Đêm nay, đêm nay...” Lý Tiên Tiên bắt đầu thở dốc, môi hồng hào mở ra, ánh mắt như lửa nhìn trước mắt bị nước mưa thấm ướt, lộ ra thân hình tuyết mỹ xuất trần tiên tử.

Sư tử được nàng yêu thích, dùng đôi mắt này lạnh lùng sạch sẽ, thuần túy không tì vết nhìn thấy, nhưng trong đầu nàng lại nghĩ tới chuyện xấu xa, thậm chí còn chủ động xuất kích, ý đồ, ý đồ cùng sư tử...” Đêm nay, sư tử ngủ chung một phòng với ta, được không?” Lý Tiên Tiên run nói xong, ánh mắt đã không còn dám nhìn Tiêu Hi Nguyệt nữa, dục vọng nóng bỏng hóa thành xấu hổ, nhưng lại thấp thỏm bất an chờ mong.

Nàng đã từng thấy bộ dáng xấu hổ nhất của sư tử, cũng đang ôm hôn với sư tử, đêm nay... Nàng muốn có được sư tử.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn mặt cô.

Bầu không khí trầm mặc này nhanh chóng khiến Lý Tiên không chịu nổi, nàng nhanh chóng mở miệng: “Nếu sư tử không muốn, vậy ta sẽ ngủ trong một căn phòng khác, củi lửa có lẽ vẫn còn đủ.

“Nàng sớm có cơ.

“Được.

“A?” Lý Tiên ngẩng đầu nhìn sư tử, trong mắt không nhìn được thất vọng, lão hán có thể, nhưng nàng không được sao?” Đêm nay, rõ ràng Tiêu Hi Nguyệt nói hơi dừng lại, lâu hơn lúc trước nói chuyện một chút, cũng không nhìn Lý Tiên, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Chúng ta cùng một chỗ.”

“Cùng nhau ngủ? Hay là cùng nhau làm? A! Sư tử, ta...” Lý Tiên tràn đầy kinh hỉ, nàng rất vui vẻ, trong đầu trong phút chốc hiện ra thân thể mềm mại trắng như tuyết của sư tử, phảng phất mình đã thưởng thức được mỹ vị tuyết thể, hạ thân chảy nước róc rách, không giống nước mưa ẩm ướt và sền sệt.

Tiêu Hi Nguyệt rủ mắt xuống, cùng cô đi vào một gian sương phòng.

“... Lão già, hỏa sinh xong chưa?” Sau khi thay quần áo xong, Lý Tiên hài lòng kéo tay sư tử đi ra bên ngoài. Ánh lửa phía trước tượng Phật đem rặng mây đỏ che phủ lại, làm cho mấy người bên ngoài không nhìn ra được vẻ mười phần mỉa mai hoặc đó.

“Ồ, bộ khoái?” Lý Tiên Tiên nhìn thấy bên cửa còn có mấy người, mặc bộ khoái y màu xanh, trong tay cầm bội đao, trên đầu đội mũ công gia, thần sắc có chút chinh tề.

Nhìn thấy hai người đi ra, một bộ khoái cầm đầu chấp tay, cung kính nói: “Có phải Nguyệt tiên tử?” Hay là tới tìm chúng ta? Chuyện gì?” Lý tiên tử càng lúc càng kinh ngạc.

“Sư muội, đừng quản những người này, đuổi hết đi!” Lão hán rất tức giận, những bộ khoái này mặc kệ là có ý đồ gì, kế hoạch đêm nay của hắn đều phải mức canh, có thể không giận sao? Mấy bộ khoái trừng mắt liếc hắn một cái, bộ đầu dùng ánh mắt ngăn lại, cũng không nhìn lão hán, mà là đối với Lý Tiên Tiên., Cùng Tiêu Hi Nguyệt, mở miệng nói: “Ban đầu của chúng ta, Tiêu Viễn...” Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt ông lên một tiếng, không nghe thấy cuối cùng là nói gì, đợi bọn họ nói xong, mới chậm rãi hỏi: “Đúng, không biết hắn đang tìm ta có tiện không?” “Đúng, không biết hai mắt của bộ đầu như được nhìn nàng, không cần nữ tử áo trắng tướng mạo bình thường như vậy mở miệng, hắn cũng đã nhìn ra, ban đầu của kinh thành Tiêu Viễn, là biết nàng ấy.

Lý Tiên Tiên cũng nhìn về phía sư tỷ, nhìn nàng trầm mặc, cuối cùng vẫn là lão hán xé họng: “Cái gì mà Tiêu Viễn không tiêu viễn, chúng ta là danh môn chính phái, có thể quen biết với đám bộ khoái thối tha các ngươi? Thức thời mau cút đi!” Người nói cái gì!” Mấy bộ khoái giận dữ, nhao nhao lấy đao găm ra.

“Hừ.

“Lão hán lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Lý tiên tiên cười cười, hỏi bọn họ: “Các ngươi làm sao tìm được thứ này? Chúng ta có phạm vào pháp gì, khiến mấy vị ngài xa xa đuổi theo.

“Bộ đầu rất khách khí trả lời: “Nhị vị tiểu thư cuối cùng từng phạm pháp gì, ta chỉ là biết được tin tức hai vị ở vùng này hoạt động, cứu trợ rất nhiều người, mỹ danh vang xa, người người ca tụng, cho nên theo đó tìm một chút, vừa hay nhìn thấy ngựa bị mất, liền tìm tới.

“Hắn chỉ tay ra ngoài cửa, chính là con ngựa mà Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt đã làm mất.

“Cám ơn.

“Lời nói của Lý tiên tiên lãnh đạm. “Tuy nói cảm tạ các người đã hỗ trợ, nhưng Tiêu Viễn chúng ta cũng không quen biết, xin mời trở về đi.

“Hình người mở to mắt nói dối.

Nhưng bộ đầu cũng không dám nói thêm gì, mệnh lệnh truyền xuống là muốn khách khí tìm tới Nguyệt tiên tử, hắn không dám đắc tội với nam nhân cuối cùng của Nữ hoàng.

“Nếu như thế.” Bộ đầu trầm ngâm một lát. “Vậy chúng ta về thông báo trước, nói... Không phải Nguyệt tiên tử!” Lý Tiên Tiên cười lạnh một tiếng, không phải Nguyệt tiên tử còn báo lên, đến kẻ ngu cũng có thể nhìn ra.

“Nhị vị tiêu thư, cáo từ.

“Chờ một chút.

“Tiêu Hi Nguyệt gọi bọn họ lại, ngón tay trắng mịn chỉ ra ngoài cửa, nhẹ giọng nói: “Đã vào đêm, lại mưa to, mấy vị có thể qua đêm ở đây, sáng mai thì đi.

“Mấy vị bộ khoái nhất thời nhìn về phía lão đại, bọn họ cũng đi được một đường, cả người ướt đầm, vừa mới lại vừa đói, hiện tại tượng Phật trước còn dâng lên một đồng canh thịt, thân thể ướt ướt nhóm lửa, mũi thấy mùi thịt hầu thì càng không đi được nữa.

Bộ đầu có chút chần chờ, y nhìn ra người làm chủ là Nguyệt tiên tử trong truyền thuyết, nhưng một nữ nhân khác lại không đơn giản.

“Nhìn ta làm gì.

“Lý tiên tiên lười biếng nói: “Nơi này cũng không phải của chúng ta, muốn qua đêm thì qua đêm, bắt quá, sương phòng phía sau là của nữ nhân ở, các người không được vào!” Đám bộ khoái không có ý kiến, nam nữ vốn không nên ở lẫn lộn, cổ thư văn nam nữ thụ thụ bất thân đây.

Bọn họ lại gầy trở về, tiện đường mang theo càng nhiều củi lửa, để đốt lửa trước tượng Phật thiêu đốt càng thêm dồi dào, xua tán thân thể hàn ý.

Canh thịt sôi trào, mùi thơm tràn ngập khắp chùa miếu đồ nát.

Tiêu Hi Nguyệt lấy tay ra hiệu, bảo đám bộ khoái cũng chia một chén canh, lão hán tràn đầy không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể lấy ra từ trong túi trữ vật nhiều thịt hơn, ném cho bọn họ tự mình nấu.

Nhìn thấy một lão bộc có túi trữ vật, bộ khoái thành thật hơn rất nhiều, sau khi nói lời cảm tạ, ngồi xôm ở phía xa xa chậm rãi ăn uống, còn lấy ra liệt tửu để làm ấm thân thể.

Lão già đòi bọn họ một bát, vốn định lấy lòng tiên tử, nhưng không đợi hán mở miệng, Tiêu Hi Nguyệt đã đứng lên, thấp giọng nói: “Ta đi ngủ đây.

“Nói xong thì đi về phía sau.

Ai cũng nhìn ra, tâm trạng của nàng không tốt lắm.

“Bởi vì Tiêu Viễn?” Lão hán gãi gãi cái đầu trọc dần mọc ra tóc đen, nhớ lại lần đã từng gặp Tiêu Viễn kia, cũng là cơ duyên thần kỳ mà hán có thể tiếp cận tiên tử.

Lại nói tiếp, đúng là tiên tử và tiểu tử Tiêu Viễn kia có tình cảm không nhỏ.

“Ha ha, còn không phải là bị ta chơi đùa?” Lão hán lơ đãng, xếp bằng ở bên đông lửa uống rượu ăn thịt.

...” Sư tỷ.

“Lý Tiên đi theo vào trong sương phòng chùa, nhìn thấy sư tỷ đứng bên cửa sổ, nhất định nhìn bóng đêm bên ngoài, khiến người ta rất đau lòng.

Lý tiên tiên do dự một chút, cuối cùng vẫn đi tới, đứng bên cạnh nàng, chậm rãi vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Một lát sau.

“Sư tử, người đang nghĩ tới Tiêu Viễn kia sao?” Lý Tiên dùng lời nói thẳng thắn hỏi thăm, vốn cũng không mong đợi được trả lời, cho dù có, nàng phỏng chừng cũng sẽ là sư tử thật lâu sau mới chậm rãi trả lời nàng.

Kết quả, Tiêu Hi Nguyệt lại rất nhanh lắc đầu.

“Sư tử, ý người là... người cũng không biết?” Nói không muốn Tiêu Viễn, Lý Tiên Tiên cũng không tin, chỉ có một khả năng duy nhất đó là trong lòng sư tử quá loạn, không biết nên nói ra như thế nào.

Ngẫm lại cũng đúng.

Một tiên nữ kiêu quý thanh lãnh như sư tử, lại có quan hệ không rõ với lão tạp dịch ở giữa sườn núi, đi ra ngoài lịch luyện còn mang theo gã, trên đường đi lại bị làm nhiều lần.

Đôi lại là người khác, khỏe miệng Lý Tiên đã sớm nhếch lên, lộ ra một nụ cười mỉa mai khinh thường, mắng một câu dâm dục dâm phụ! Nhưng hết lần này tới lần khác, nữ hài dâm phụ này, lại là sư tử mà nàng kính ngưỡng.

“Làm đi.

“Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, nói với cô gái đang cầm chặt tay mình.

“Làm? Ách, sư tử người... phụt.

“Lý Tiên che miệng cười ra tiếng, không đồng ý cũng không cự tuyệt, lôi tay nàng đi tới đồng nhuyễn thảo đã trải dày, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra tám tấm mỏng, cùng Tiêu Hi Nguyệt nằm xuống.

Thân thể uyển chuyển nóng bỏng của Lý Tiên, dính sát vào thân thể Tiên Lung của Tiêu Hi Linh Lung.

Nàng ôm lấy eo nhỏ của sư tử, mặt đối mặt nằm trên đồng cỏ, hai ngọn núi sữa của hai người nhẹ nhàng đụng vào nhau, có thể nghe thấy hơi thở của nhau rõ ràng.

“Sư tử thơm quá, cũng mềm oặt...” Lý Tiên cười nũng nịu ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt, gương mặt thân mật áp vào nàng, nhưng

không tiến thêm một bước, chỉ là thân mật như bạn bè trong khuê phòng.

Cửa phòng đã đóng, trong sương phòng hoang phế nhìn không sót thứ gì, chỉ có ánh trăng sáng tỏ chiếu qua cửa sổ, làm nổi bật lên hai vị nữ tử xinh đẹp đang ôm nhau trên đồng cỏ.

“Sư tử, tâm của người rất loạn sao?” Vạn âm đều tĩnh lặng, Lý Tiên Tài nhẹ giọng mở miệng, nàng có thể cảm nhận được thân thể khẽ run của sư tử, chỉ là nàng không nghĩ ra, vì sao sư tử đột nhiên nói muốn làm? Tiêu Hi Nguyệt từ từ mở mắt ra, thấy được đôi mắt sáng ngời của Lý Tiên, đang lo lắng nhìn nàng.

Im lặng một hồi, Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

“Tại sao rất loạn chứ?” Lý tiên tử cũng chậm giọng, sư tử của nàng là người mẫn cảm nhất trên đời này, xinh đẹp nhất, là tiên tử khiến người ta thương yêu nhất, so với tiểu thư khuê các gia dưỡng ở khuê phòng còn tinh tế hơn, cũng phải có nhiều thiện cảm hơn.

“Không... biết.

“Ha ha, sư tử thật là... Ngay cả mình vì cái gì mà tâm loạn cũng không hiểu... Vậy sư muội phỏng đoán một chút.

“Lý Tiên cười khanh khách nói: “Sư tử cảm thấy lão hán tử kia không tốt, không muốn tiếp tục cùng hắn nữa, nhưng không hiểu sao lại không buông bỏ được, rất khó quyết đoán, đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói.

“Sư tử có thể còn cảm thấy mình thích Tiêu Viễn, nhưng bây giờ mình lại giống như lão hán rồi, thân thể trở nên không sạch sẽ, cũng không bao giờ có thể ở cùng Tiêu Viễn, đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt vẫn trầm mặc như trước.

“Đương nhiên, sư tử còn đang vì những người nghèo khổ kia, hoặc là gặp phải khổ cực, mà cảm thấy khó chịu, không biết nên trợ giúp bọn họ thế nào, cũng không biết làm sao thoát khỏi tâm tình như vậy, hẳn là... đúng không?” Tiêu Hi Nguyệt khẽ đáp, không biết có ý gì nhưng giọng điệu nhu hòa, xúc động trái tim Lý Tiên.

“Hi hi, muốn sư muội ta nói nha, sư tỷ người chính là muốn nhận quá nhiều, trên thực tế nhiều lúc cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

Mỗi người đều có phiền não của mình, trên đời này làm gì có ai vui vẻ chứ?” Cũng như lão già kia, giờ phút này hẳn đã sắp sống rồi, nhưng nếu sư tỷ người quyết định, vô mộng một cái... Ách, sư muội nói, nếu sư tỷ bỏ hẳn ra, lão già kia cũng không tìm được người.

“Tiêu Hi Nguyệt lại im lặng.

Lý tiên vươn tay, vuốt nhẹ khuôn mặt chân thực che giấu kia của nàng, vén sợi tóc của nàng, khẽ cười nói: “Sư tỷ, người ngàn vạn lần không được vui... Hoan, ngàn vạn lần không được để lão gia hỏa kia trong lòng, sung sướng một hồi thì thôi, quyền giải sầu, thế gian này không biết bao nhiêu người đều như thế., Trời mới biết, chỉ cần người khác không biết thì có sao chứ? Đáy lòng mỗi người đều có một ít bí mật, sau khi sinh ra, sao có thể sạch sẽ? Nữ tiên trên trời, cũng có lúc suy nghĩ, sư tỷ, tỷ nói xem?”... Ta không phải tiên tử, chưa bao giờ phải.

“Tiêu Hi Nguyệt nói nhỏ.

“Phụt phụt” sau tiếng cười duyên, Lý Tiên nổi gan, nhìn vào mắt của nàng, đi tới dùng cánh môi hồng nhuận phơn phớt, hôn nhẹ lên môi anh đào của Tiêu Hi Nguyệt.

Hai vị nữ tử mềm mại môi mím lại, mềm mại đụng vào nhau.

Lý Tiên Tiên mở to mắt nhìn nàng, Tiêu Hi Nguyệt cũng nhìn nàng, bốn mắt đối mặt, hai người có động tác cuối cùng, chỉ là bốn miếng môi mềm áp sát vào nhau, cảm thụ được khí tức của đối phương.

Tiêu Hi Nguyệt không từ chối.

Đáy mắt thuần túy trong suốt, nhìn Lý Tiên, giống như đang hỏi.

Lý Tiên như vậy dán môi anh đào của nàng, trong ánh mắt dần dần mang theo vẻ ái mộ nóng bỏng, một hồi lâu sau, mới dời môi đi.

Nàng thở dốc, ngón tay vuốt ve gò má của Tiêu Hi Nguyệt, đôi môi đỏ mọng gần như dán vào môi nàng, thở ra một hơi nóng bỏng: “Ồ trong lòng tiên nhân, sư tử chính là tiên tử!” Tâm địa thiện lương, độc nhất vô nhị, lại khiến người ta thương yêu!” Dưới chân trời, chỉ có Tiêu Hi Nguyệt mới là tiên tử!” Lý Tiên Tiên Nhân lại hôn lên, đôi môi nóng bỏng dán chặt đôi môi anh đào, đầu lưỡi ướt át chậm rãi vươn ra, đặt lên đôi môi của Tiêu Hi Nguyệt, nhẹ nhàng liếm môi một cái.

Đầu lưỡi đỏ hồng ướt nhẹp, liếm lên môi Tiêu Hi Nguyệt.

Cẩn thận từng li từng tí thăm dò.

Khí tức nóng rực phun trào trên gương mặt nàng, khiến gò má Tiêu Hi Nguyệt nhiễm lên mấy phần ửng đỏ.

Khóe mắt Lý Tiên Tiên cong lên, lại dán môi lên, hôn môi dịu dàng, đụng vào môi đỏ, đầu lưỡi liếm láp, thở phì phò, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng: “Sư tử, sư tử, ta thích ngươi, sư muội thích ngươi... có thể, có thể không?” Trong giọng nói của nàng mang theo khát vọng rừng rực.

Tiêu Hi Nguyệt cao cao tại thượng, vốn là người mà nàng vĩnh viễn không cách nào chạm tới, nhưng lại vì duyên xảo hợp, khiến cho nàng có cơ hội gần gũi.

Tiên tử hạ phàm khiến một nữ nhân thấp kém như nàng có thể hôn mê trong đó.

Lý Tiên Tiên có thể nào không kích động?” Sư tử, ta, ta... yêu ngươi!” Chờ Tiêu Hi Nguyệt trả lời, Lý Tiên lại kích động nói, thân thể dán chặt vào thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, hai chân kẹp lấy một chân của nàng, nàng gần như không nhận được nữa.

Không nhận được muốn đi xoa môi anh đào, đi hôn, đi cùng sư tử vui vẻ! Tiêu Hi Nguyệt hơi thở dốc, môi anh đào hồng nhuận phơn phớt khê giật.

“Sư tử, ngươi muốn nói cái gì?”... “Vì sao? Vì sao? Vì sao? Bởi vì ta thích sư tử!” dục vọng của Lý Tiên Tiên dâng lên, ôm chặt lấy nàng, song nhũ cùng với tuyết y của Tiêu Hi Nguyệt cách nhau rất ít, dính chặt vào nhau, thịt ngà mềm mại bị đè

bẹp, nhũ mầu không khổng chế được nhanh chóng phồng lên cứng rắn, bám vào sữa của Tiêu Hi Nguyệt.

Nàng muốn.

Muốn sư tử! Muốn Tiêu Hi Nguyệt sao!!” Sư tử, sư tử chen “Lý Tiên” vào trong lòng nàng, hai tay ôm lấy gò má nàng nóng bỏng nhìn nàng, chờ tiên tử đáp lại.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đối mặt với con mắt nóng rực.

Nàng không cự tuyệt.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lý Tiên kích động muốn khóc, nhưng càng làm cho nàng không chịu được chính là, sư tử còn chủ động vươn bàn tay ngọc ra, ôm lấy vòng eo của nàng, chủ động ôm chặt lấy nàng.

“Sư tử!!” Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống trên môi Tiêu Hi Nguyệt, cái lưỡi mềm mại ướt át, liếm láp môi nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt, ôm lấy nàng, tiếp nhận hôn một cái nóng bỏng của sư muội, lúc sư muội không ngừng liếm láp cánh môi nàng, nàng khẽ mở môi son đáp lại.

Lúc ở thanh lâu, nàng đã từng làm chuyện như vậy.

Rất nhanh, lưỡi thơm của Lý Tiên đã chui vào trong miệng nàng, liếm láp hàm răng của nàng, lại chui vào trong, bám vào đầu lưỡi nàng.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ mềm mại từ trong mũi, miệng nhỏ há ra, mặc kệ lưỡi thơm của Lý Tiên đảo qua trong miệng nàng, tựa như con rắn nhỏ trơn trượt, đùa giỡn đầu lưỡi của nàng, khiến nàng không kìm lòng nổi thè ra lưỡi phấn, quấn quanh cùng cái lưỡi thơm của Lý Tiên.

Hai cô gái xinh đẹp dùng cái lưỡi nhỏ mềm mại, như là xà mỹ nữ nhảy múa, không ngừng quấn lấy nhau, hôn nhau, mềm mại áp sát vào nhau, thay đổi tư thế hôn mê, trong mũi cánh thờ ra mang theo dục vọng khí.

Tốc độ hôn của Lý Tiên chậm lại, đầu lưỡi nhẹ nhàng mềm mại vuốt vuốt lưỡi Tiêu Hi Nguyệt.

Sư tử đã động tình.

Nàng muốn sư tử cảm thụ được vẻ vui sướng tuyệt vời trên đời.

Cũng muốn...

Để cho chính mình cảm thụ được tư vị của tiên tử xinh đẹp nhất thiên hạ.

“Sư tử” hồi lâu, cánh môi hai người mới chia lìa, Lý Tiên thở hổn hển, đầu lưỡi vươn ra ngoài môi, một lũ nước bọt óng ánh, liên kết lấy đầu lưỡi mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, Lý Tiên Tiên yêu chết loại mùi vị này, cũng yêu chết sư tử trong miệng nhỏ ngọt ngào, khiến nàng muốn dùng cũng không được.

Tiêu Hi Nguyệt mở mắt, nhìn Lý Tiên, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của nàng, lại nhẹ giọng hỏi: “Vì... sao?” Lý Tiên sắp phát điên.

Đến bây giờ vì sao sư tử còn hỏi vì sao? Nàng thích nàng a! Đây chính là vì sao! Nàng ái mộ nàng, đây chính là nguyên nhân! Huống chi, sư tử hiện tại bị nàng hôn môi hồng nhuận, trên cánh môi mềm mại còn lưu lại nước bọt của nàng, đầu lưỡi mềm mại phun ra., Thở hổn hển ra hơi thở ngon, còn muốn hỏi vì sao? “Ta chính là thích sư tử!!” Lý Tiên Man đuổi ngón tay ra, chặn lại môi dưới của Tiêu Hi Nguyệt, bảo sư tử hé miệng, nàng lại lè lưỡi quấn lấy đầu lưỡi của sư tử.

Ngay khi lưỡi thơm của hai người chạm vào nhau, cảm giác ngọt ngào như nổ tung, khiến cho Lý Tiên gần như không khống chế nổi muốn dâng lên.

“Sư tử, sư tử lại là một phen nóng bỏng dây dưa, Lý Tiên hôn bỏng lên mặt Tiêu Hi Nguyệt, đầu lưỡi hai người lại quấn quanh liên miên, mùi vị ngọt ngào trong miệng Tiêu Hi Nguyệt khiến Lý Tiên không ngừng run rẩy, tham lam càng nhiều hơn.

Đợi sau khi chia lìa, Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt hòa hợp hương thơm ngọt ngào thành nước, lại lần nữa kết nối với đầu lưỡi các nàng, hồi lâu mới đứt gãy, rơi vào trên cánh môi mềm mại hồng nhuận phơn phớt của Tiêu Hi Nguyệt.

Hương diễm mê hoặc không nói nên lời.

Lý Tiên Tiên không nhìn được thè lưỡi, liếm môi son của nàng, thở hỗn hển nói: “Trong lòng sư muội, sư tỷ chính là vàng trắng trên trời, cao cao tại thượng, mỹ lệ vô cùng, là sư muội vĩnh viễn không cách nào với tới, lại vô cùng khát vọng, vĩnh viễn ngược nhìn vàng trắng sáng!” Tiêu Hi Nguyệt khẽ thở dốc, nhìn gương mặt kiều diễm của Lý Tiên, đôi mắt với ánh mắt nóng bỏng của nàng.

Một lúc lâu sau, Tiêu Hi Nguyệt vươn tay vuốt ve gương mặt nàng, dường như có tiếng thở dài phát ra từ yết hầu, hỏi lại: “Bộ dạng này, ngươi thích không?” Nhưng mặc kệ bộ dáng gì, Lý Tiên cũng quá thích! Nàng cũng trả lời như vậy.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, mím môi, đi tới, khẽ hôn môi đỏ của Lý Tiên một cái.

Khiến Lý Tiên sắp phát điên.

Nàng vô cùng kích động đáp lại, thân thể mềm mại giống như không khiêu khích người khác, liều mạng kẹp lấy một cái chân đẹp của Tiêu Hi Nguyệt chà xát, thở hỗn hển rên rỉ, hôn lên, chăm chú dán vào nàng.

Rất nhanh, Tiêu Hi Nguyệt liền cảm giác được một luồng hơi nước từ giữa chân Lý Tiên trào ra, làm ướt đùi của nàng.

Cánh môi hai người tách rời, Tiêu Hi Nguyệt vẫn còn thở dốc, Lý Tiên lại hôn lên, đặt nàng lên trên đồng cỏ.

Thân thể mềm mại của sư muội, đè lên người nàng.

Nhũ ngọc mềm mại cùng sữa của nàng siết chặt cùng một chỗ.

Tiêu Hi Nguyệt lè lưỡi, nhẹ nhàng đáp lại, chậm rãi tách đôi chân ra, để Lý Tiên lần ép tới, như ông lão ngăn chặn nàng, giữa hai chân khép chặt.

Lửa nóng khác thường khiến Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh bị lạc trong sự vui sướng của Hư Hoàng Giả Phượng, nàng thở hỗn hển vận vẹo người, đáp lại Lý Tiên đang giãy dụa kịch liệt.

xiêm y của hai người dần dần bị ném sang một bên.

Áo lót trắng nõn, được một cái yếm duyên ương bao lại, hai làn sữa mềm mại trắng như tuyết bắn ra, đọng đưa sóng sữa, thể hiện dưới mí mắt Lý Tiên.

“Đẹp quá...” Lý tiên tử nỉ non, tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng giờ phút này, đôi ngực đầy đặn tuyết trắng của sư tử lại là của nàng.

Sư tử, cũng là của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt thở hỏn hển, đôi mắt mở ra, mê ly nhìn nàng.

Bàn tay mềm mại của Lý Tiên Tiên, dần vuốt ve bụng nàng, lại chậm rãi vuốt ve dưới núi tuyết, con mắt tới gần nhìn một chút, xem hai anh đào màu hồng nhạt trên dãy núi tuyết trắng của sư tử, vì thở hỏn hển mà rung rung.

Hai quả sữa của sư tử, ngon miệng đến cỡ nào, toả ra mùi sữa thấm vào khiến nàng say mê.

Bàn tay của nàng, nâng lên bộ ngực trắng nõn của sư tử.

Lại gần thêm chút nữa, chóp mũi cơ hồ muốn chạm đến đỉnh núi tuyết non mềm mại kia.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng rên rỉ, khí tức mà Lý Tiên hô lên khiến nàng khó chịu, trước ngực ngứa ngáy.

Nguyên lai nữ tử có xung đột, cũng có thể gọi lên dục vọng của con người.

“Sư tử 】 Lý Tiên mang theo tiếng nỉ non gọi nàng.

“Ừm...” Tiêu Hi Nguyệt ánh mắt mê ly, giờ hai tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy cổ của nàng, chậm rãi ép xuống, đồng thời ưỡn ngực lên, lấy đôi đũa son phấn hồng nõn nà của Lý Tiên, chấp tay về phía bờ môi đỏ của nàng.

Động tác mê hoặc mê hoặc như vậy, chỉ thiếu chút nữa là từ trong đôi môi anh đào phun ra một chữ: Ăn.

Sư tử để cho nàng ăn trứng hàm! Lý Tiên cảm động đến rơi lệ, nức nở một tiếng sư tử, há miệng, cắn mạnh lấy hàm răng đã tiến đến bên môi nàng, gât gao ngậm lại, ngậm ở trong miệng không buông ra.

Nàng ăn sữa của tiên sư tỷ.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt ngâm một tiếng dài, buông lỏng tay ra, xụi lơ trên đồng cỏ, thở phì phò, chờ động tác tiếp theo của Lý Tiên.

Cô đã...

Kinh nghiệm rất quen thuộc cảm thụ sự sung sướng trên thân thể.

Cũng rất quen dùng bộ ngực, dùng hạ thể dung hợp với người đang vui vẻ với nàng.

Nàng nhắm hai mắt lại, cảm thụ được Lý Tiên hút hàm của nàng.

Nhẹ nhàng, chậm chạp.

liếm láp qua loa một chút, sư muội ôn nhu ngậm lấy quả sữa nàng căng lên, dùng đầu lưỡi mềm mại, chậm rãi liếm mỏ sữa trên đỉnh Tuyết Nhũ, róc rách vàng ngực, si mê thật lâu, mới nhẹ nhàng buông ra.

Tiêu Hi Nguyệt mới thở phào một hơi, sư muội lại liếm đầu ngực nàng một cái, dùng đầu lưỡi liếm láp mũi sữa bị nước miếng thấm ướt, mang tới cho nàng cảm giác vừa ngứa vừa khó chịu.

Tiêu Hi Nguyệt xoay người một cái, thịt sữa của cô lại bị sư muội ngậm, liếm láp như vừa rồi, hôn môi, hàm hàm vũ.

Một bên bộ ngực của nàng, tất cả đều bị Lý Tiên nhắm nháp qua một lần, hiện đầy nước miếng.

Tiếp theo lại bị nàng ngậm lấy, dùng sức hút vào, mũi sữa mềm mại bị hút rất mạnh, Tiêu Hi Nguyệt bị hút đến mở miệng thở dốc, lúc Lý Tiên hôn mê kéo miếng sữa của nàng, nàng không khỏi rên rỉ ưỡn ngực, mở mắt ra, nhìn thấy Lý Tiên dùng sức hút vào đôi gò má của nàng mà lồm xuong, đôi môi kiều diễm dán chặt vào ngực của nàng, hút lấy ngực nàng thành giọt nước.

Tiêu Hi Nguyệt không thở nổi, lồng ngực càng lúc càng nhô cao, ngực sữa cũng bị hút đến lợi hại, phảng phất sữa sữa của

nữ tử đều bị Lý Tiên hút ra như vậy.

Lý Tiên như dùng miệng cắn lấy ngực nàng, kéo nửa người trên của nàng lên.

Tiêu Hi Nguyệt không thể không đưa tay chống đỡ, nhìn Lý Tiên Tiên hút trứng của nàng, dùng cái miệng nhỏ kéo bộ dạng của bộ ngực của nàng.

Hồi lâu sau.

“Sư muội!!!” Tiêu Hi Nguyệt dồn dập la lên, nàng không chịu nổi nữa.

Bạch Đản Lý Tiên lúc này mới thỏa mãn buông môi ra, đôi môi Tiêu Hi Nguyệt từ trong miệng nàng bắn ra, người cũng rơi xuống trên đồng cỏ, ngực sữa lắc lư một hồi, thân thể co giật, hai chân ôm chặt lấy nàng, miệng lớn thở dốc.

Lý Tiên sắp sống lại.

Lông mai sư tử bị nàng hút đến đỏ bừng lên, phía trên mang theo một vòng răng nanh của nàng, dâm dăng mà đẹp.

Sư tử bởi vậy mà trên cao trào nhỏ nhỏ, nằm trên đồng cỏ vô lực thở dốc rên rỉ.

Nàng sao có thể không khoái hoạt?” “Sư tử, sư tử” lại ôm chặt nàng, lại nhiệt tình như lửa hôn lên nàng, tiếp theo lại lần nữa ngậm lại quả sữa khác của nàng.

“Sư muội...” Tiêu Hi Nguyệt vươn tay, kháng cự đùa bỡn như vậy, nhưng Lý Tiên Tiên vẫn không kìm nổi nhiệt tình giống như nam tử, lại một lần nữa bị nàng dùng sức che ngực, ngậm thật chặt, hút lấy, vuốt ve đầu ngực của nàng, kéo nàng từ trên đồng cỏ.

Ngực của Tiêu Hi Nguyệt lại biến thành hình giọt nước, bị Lý Tiên dùng môi gât gao kéo lấy.

Gân có chút đau đớn, nhưng mang đến khoái cảm kịch liệt.

“Á.” Lý Tiên Nhân lại buông môi ra, Tiêu Hi Nguyệt run rẩy nhận lấy tình dục đỉnh cao lần thứ hai.

Hai chân của nàng gắt gao xoắn chặt lấy thân thể Lý Tiên, co giật đến cao trào, nước mật phun ra làm ướt quần áo duy nhất trên người gã.

Rất nhanh, quần áo duy nhất cũng bị cởi ra.

Bị Lý Tiên nâng ở lòng bàn tay, khẽ liếm, nàng cũng bị ánh mắt si mê của Lý Tiên nhìn vào hạ thể.

“Nơi này của sư tỷ thật xinh đẹp.

“Lý Tiên cởi y phục của mình ra, thân thể mềm mại quỳ gối lâm vào giữa chân Tiêu Hi Nguyệt dục vọng, cẩn thận quan sát tư xử của nàng.

Ánh sáng trắng noãn, không có một cọng lông tạp, đôi môi non nót khép chặt, khe hở phần hồng ở giữa phồng lên, tựa như bánh bao trắng ngon bị cắt ra một vết rách, lộ ra nước ngọt bên trong.

Sư tỷ trời sinh là bánh bao nhất tuyến thiên, hơn nữa còn là Bạch Hổ hiếm thấy, trắng nõn không có một cọng lông nào, hoàn toàn khác loại sư tỷ cạo qua.

Lý Tiên Tiên đã gặp qua không biết bao nhiêu gậy thịt của nam nhân, cũng đã thấy qua những huyết nữ tử muội thanh lâu, Bạch Hổ cũng đã gặp mấy người, nhưng không ai xinh đẹp hơn sư tỷ, trắng noãn như vậy, ngay cả nữ đồng phát triển cuối cùng cũng không đẹp bằng sư tỷ.

Vừa trắng vừa mềm, trổng phì phì.

Huyết như vậy, đừng nói nam nhân gặp phải điên cuồng, ngay cả nữ tử không thích đồng tính, sau khi thấy cũng nhin không được muốn tiến lên, liếm liếm huyết nhỏ bạch hổ thuần khiết ô uế này, nghe giai nhân rên rỉ.

Lý Tiên cứ làm như vậy.

Nàng cẩn thận duỗi ra hai bàn tay, nắm lấy bắp đùi Tiêu Hi Nguyệt, hai ngón cái nhẹ nhàng ấn lên hai bờ môi vô cùng mềm mại, chậm rãi, nhẹ nhàng tách ra.

Giống như đang mở ra con sông, lộ ra thịt non màu hồng bên trong.

Hốc bánh bao hỏ trắng của sư tử... Lý Tiên Tiên quên cả hít thở, đây là loại cảnh đẹp gì vậy? Nước thấm ướt nhiều nước, mịn mềm mại, bên trong lỗ hồng của huyết Bạch Hỏ đầy nếp nhăn, ở giữa lộ ra một lỗ thịt nhỏ hơn ngón cái. Bởi vì Tiêu Hi Nguyệt then thùng, hình dáng không bị khổng chế co rút lại một chút, nước mật trong suốt óng ánh liền từ trong đó phun ra.

Huyết non Bạch Hỏ của Nhất tuyến thiên lại nhanh chóng khép kín, chỉ để lại cho người bên ngoài một giọt chất lỏng thơm ngon.

Một giọt chất lỏng mỹ vị này, vừa vắn lại như giọt sương, chất chồng lên phần trống béo phì của Tiêu Hi Nguyệt, lại trắng bạch.

Giữa hai cánh môi âm u vừa mềm mại lại như con trai phun ngọc, khiến người khác phát cuồng.

“Sư tử!!!” Lý Tiên vươn đầu lưỡi đỏ búng, dùng đầu lưỡi, si luyện vạn phần liếm giọt sương kia, liếm lên huyết Bạch Hỏ trắng mềm của Tiêu Hi, đầu lưỡi lướt qua khe thịt của nàng, liếm một giọt giọt sương kia rồi ăn.

Cam mỹ, ngọt ngào, là thứ mỹ vị nhất trên đời này, cũng chỉ có nàng...còn lão già kia, mới ăn chưa?” Tiên... Tiên!” Tiêu Hi Nguyệt lại thở gấp, hai chân siết chặt, kẹp lấy đầu Lý Tiên, nhưng huyết mật trắng nõn của nàng lại bại lộ trước mặt Lý Tiên.

Bị nàng...” Tiêu Hi Nguyệt rên lên đau đớn, Lý Tiên Tiên liếm nàng một cái, đầu lưỡi liếm qua bờ môi âm nhu khiến nàng run rẩy rên rỉ, rất nhanh liền mềm nhũn, hai chân chậm rãi tách ra, để Lý Tiên liếm càng thêm thuận tiện.

Nàng có thể cảm giác được, Lý Tiên Thần đã mở huyết mật của nàng ra, mồm lưỡi chui vào, như một con rắn nhỏ khuấy động bên trong.

Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên rên rỉ, hai chân vô lực tách ra.

Lý Tiên Tiên lại dùng lưỡi rêu, dán toàn bộ lên đôi môi âm nhục của nàng, thật lâu không hề rời đi, lại liếm một cái, liếm chân nàng, liếm qua khe thịt của nàng, liếm liếm huyết thịt của

nàng, cuối cùng mới ngậm lại hoa hạc của nàng, dùng sức hút một cái.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt ưỡn cái eo, huyết mật chống vào miệng Lý Tiên, run rẩy phun ra mật ong vào mặt nàng.

Sư tử, sư tử, sư tử... Lý Tiên vẫn còn nóng bỏng liếm nàng, liếm đôi môi âm hiểm của nàng, ăn mật của nàng, đầu lưỡi chui vào trong huyết nàng, lại đi ra, lại liếm đôi môi âm hiểm của nàng, lại dùng hàm răng khê cắn đôi môi mập mạp âm hiểm của nàng, ăn chất lỏng nàng chảy ra.

Sư tử, sư tử! Tiêu Hi Nguyệt xiết chặt chân, lại bị Lý Tiên tách ra, lại bị nàng liếm.

Bị Lý Tiên dùng đầu lưỡi liếm láp, huyết mật bị liếm đã lâu, Tiêu Hi Nguyệt không ngừng vận vẹo rên rỉ, lưỡi Lý Tiên mới thỏa mãn rời khỏi hạ thân của nàng, liếm bắp đùi, bắp chân, chân ngọc, ngón chân.

Tiếp theo, thân dưới của nàng được nâng lên, bờ mông được Lý Tiên nâng lên, huyết mật lại lần nữa bị Lý Tiên che đậy, tiếp tục liếm.

Huyết mật của nàng giống như trở thành thứ mà Lý Tiên thích nhất, liếm láp hôn một hồi lâu.

Tiêu Hi Nguyệt không biết đã chảy bao nhiêu mật ong, tất cả đều bị sư muội uống sạch.

Hai môi âm hiểm của nàng, cũng bị Lý Tiên liếm không biết bao nhiêu lần, liếm tới mức nàng vừa nóng vừa ngứa, toàn thân đều khó chịu.

“Tiên tử...” Tiêu Hi Nguyệt mở ánh mắt mê ly ra, nhìn Lý Tiên đang nâng nàng hạ thân lên, vươn một ngón tay về phía huyết mật của nàng, nhẹ nhàng nhúng vào huyết của nàng, nhẹ nhàng nhúng vào, khi ngón tay thứ hai cắm vào, cảm giác sung mãn khiến Tiêu Hi Nguyệt lại một lần nữa lên cao trào kịch liệt, nhảy lên hạ thân co quắp, nước mật phun lên toàn thân Lý Tiên Tiên, dính vào sữa tuyết của nàng.

Nhưng những mật này đều bị Lý tiên dùng bàn tay lấy hết, toàn bộ đều uống hết, vẻ mặt vô cùng yêu mị.

Hồi lâu sau.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu xuống, Tiêu Hi Nguyệt nằm trên đồng cỏ, thân thể mềm mại phẩn hồng thở phì phò, thân thể mềm mại bị Lý Tiên Thần bài bố, bị nàng dùng đầu lưỡi liếm qua một lần lại một lần, dùng bờ môi nóng bỏng hôn một lần, thân thể Tiêu Hi Nguyệt trở nên mồ hôi chảy ròng ròng, mồ hôi cùng nước miếng Lý Tiên trộn lẫn cùng một chỗ, khiến nàng tựa như từ trong nước chui ra vậy.

Phốc, nóng rực, xao động, mềm mại.

Hoàn toàn khác với vẻ vui thích của lão già.

Không có cảm kích liệt vào, chỉ có ngón tay mảnh mai chậm rãi an ủi; không có mưa gió thô bạo, chỉ có vuốt ve dịu dàng đến cực hạn.

“Tiên... A a a...” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ dồn dập, bàn tay ngọc ấn nhẹ lên ngực Lý Tiên đang nhai nhẹ mũi sữa nàng, thân thể mềm mại run rẩy kịch liệt, hai chân gắt gao kẹp chặt bàn tay đặt ở giữa chân nàng.

Một làn nước thơm ngọt đặc sệt phun ra.

Lý Tiên Tiên cong cặp mắt quyến rũ, buông đôi đũa đỏ bồng của Tiêu Hi Nguyệt Yên trong miệng ra, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ mấy cái, lại hôn lên đôi đũa bên kia, sau đó mới đưa đôi môi đỏ mọng lên bên trên, một đường lưu lại vô số dấu môi đỏ mọng, đi tới môi anh đào của Tiêu Hi Nguyệt, thân thể trùng trùng điệp điệp đi lên.

“Ừm.

“Tiêu Hi Nguyệt vô thức nhả ra lưỡi thơm, cùng với cái lưỡi đỏ của Lý Tiên quấn lấy nhau, hai cái lưỡi mềm mại không ngừng nhiệt tình quấn quanh, hai vị nữ tử xinh đẹp buộc chặt lấy nhau, nhẹ nhàng thưởng thức tư vị trong miệng của đôi phương.

Một lúc lâu sau, nơi môi đã hé mở.

Một chất lỏng óng ánh, từ đầu lưỡi Lý Tiên đang dè xuống của Tiêu Hi Nguyệt, tựa như Cửu Thiên Ngân Hà, buông xuống đầu lưỡi mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, hương thơm ngào ngạt

nổi liền lưỡi mềm mại mà hai người đã quán quanh đã lâu, cũng không biết các nàng đang nói gì., Rốt cuộc đã nuốt bao nhiêu nước bọt của đối phương? Tiêu Hi Nguyệt mở mắt ra, chỉ bạc đứt đoạn từ trên xuống dưới, từ đầu lưỡi của Lý Tiên hạ xuống lưỡi của nàng, khiến nàng run rẩy trong lòng, theo bản năng làm ra động tác nuốt nước miếng.

Một điểm môi son vạn người nếm thử.

Cô đã trở thành một trong vạn người kia.

Tiêu Hi Nguyệt lẳng lẳng nhìn Lý Tiên, há miệng thở dốc, ánh mắt dần trở nên mê ly.

“Sư tử”, Lý Tiên Nhân vươn đầu lưỡi hồng nhuận phơn phớt, như một con rắn nhỏ, quăn rữ dụ dỗ nàng.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt càng lúc càng mê ly.

Nàng cũng vươn đầu lưỡi ra, thở hỗn hển, nhìn sư muội mắt.

Trong màn sáng nở rộ nụ cười mỉ hoặc, chậm rãi cúi đầu xuống, đầu lưỡi lại một lần nữa quán quanh đầu lưỡi của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, nhắm mắt lại, hai tay quán lấy cổ sư muội.

Toàn thân nàng đều nóng lên, có một loại cảm thụ hoàn toàn khác với lão hán.

Nàng và Lý Tiên, lại lần nữa ôm hôn với nhau.

Lại một hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt run rẩy lên cao trào, trong lúc mơ hồ, nàng bị Lý Tiên tách ra hai chân, biến thành cùng nam nhân giao hoan, hai chân mở rộng, lộ ra tư thế giữa hai chân dính chặt chỗ kín đáo.

“Tiên tử...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt thở dốc, toàn thân xụi lơ không có sức lực, nàng từng thấy Lý Tiên và Ngọc Tước sư muội vui vẻ, biết rõ chuyện này có ý nghĩa gì.

“Sư tử, vỡ kịch vừa mới bắt đầu nha.” Lý Tiên cười mỉ hoặc, cũng chia ra hai chân, huyết mật nở rộ ở giữa, mấy lần vọt tới huyết Bạch Hồ không lông ướt sũng của Tiêu Hi Nguyệt, ép lên.

“Mẹ nó... kỹ nữ này!” Ngoài cửa sổ, một đôi mắt đục ngầu nhìn qua dâm đãng giữa hai nữ tử.

Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử (7)

Không nói gì: Hai mươi hai tháng mười năm, Lý Tiên Tiên Nhân đặt huyết mật của mình lên.

Sớm đã ướm sưng, giải trừ huyết hỏa nhiệt mật của thảo phương, đặt ở trên cái cổ béo phì của Tiêu Hi Nguyệt, trắng trắng không lông, lại cao trào mấy lần lên huyết bánh bao.

“Ân!” “A!” Bốn cánh tay dính chặt đôi môi mập mạp âm hiểm chạm vào nhau, hai người đồng thời rên rỉ. Lý Tiên Tử ngẩng đầu lên cất tiếng hoan hỉ, Tiêu Hi Nguyệt nằm dưới thân nàng, bị kích thích mà run lên.

Ngoài cửa sổ, ánh mắt Lý lão hán nóng rực, hận không thể lập tức phi thân đi vào, thưởng thức hai vị Hư Hoàng giả phượng, nhìn các nàng dâm huyết làm thế nào từng chút một tới gần.

Nhắc tới cũng kỳ, nếu là nam nhân khác đụng Tiêu Hi Nguyệt, hẳn không thể không nổi giận ba trượng - tuy rằng không thể làm được gì.

Nhưng Lý Tiên Lung này, hiện tại đã làm chuyện giống hần, khiến toàn thân Tiêu Hi Nguyệt cởi sạch trên đồng cỏ khô, không, là mài giữa trên cỏ! Cốt kính! Lão hán vẫn hiểu được từ này, giờ phút này hẳn nhìn thấy Lý Tiên dùng dâm huyết một chút xíu để áp chế huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt., Chẳng những không có tức giận, ngược lại ánh mắt tham lam nhìn chăm chú, gậy thịt dưới khố sớm đã cứng rắn, một tay thò vào, một bên trong miệng Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt, một bên bóc thịt đánh.

Cả người trở lại lúc đầu đùa bỡn tiên tử ngọc túc, tâm tình kích động vô cùng.

“Sư tỷ để ta dạy ngươi, dạy ngươi như thế nào, như thế nào cùng nữ tử hoan hỉ.

“Lý Tiên cũng kích động như vậy, gương mặt nàng đỏ ửng hưng phấn, vòng eo nhỏ nhắn, khiến huyết mạch giữa hai chân chậm rãi ép về phía trước, để cho huyết mạch nóng hừng hực của mình, từng chút từng chút đè ép huyết mạch mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt, cảm thụ độ mềm mại của huyết Bạch Hổ.

“Á.” Cuối cùng, Lý Tiên rên rỉ, đôi môi mềm mại ướt át cắn chặt lấy đôi môi mập mạp của Tiêu Hi Nguyệt, cắn chặt môi, hôn lên nhau, tựa như hai cái miệng nhỏ ướt át dán chặt.

Mặt Lý Tiên Hồng đầy rặng mây đỏ, nàng nhìn xuống dưới, bốn đôi môi âm hiểm —— nàng và còn có sư tỷ, đang dán chặt lấy, huyết bánh bao không lông của sư tỷ bị nàng dùng huyết nhỏ gắt gao chống đỡ, cái màn thầu béo phì phì bị cọ sát, ở giữa vỡ ra từng lỗ, trên đó có một hạt âm hạch giống như trân châu toát ra, run nhè nhẹ.

Lý Tiên bị một màn dâm dục này kích thích đến không còn ý thức, theo bản năng vặn vẹo eo nhỏ, để cho huyết của mình đi ma sát huyết hồ mềm mại trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt.

“Á!” Trong phút chốc, nàng lại ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ sống động.

Cùng sư tỷ mài gương, đúng là đẹp hơn nam nhân nhiều.

Huyết của nàng dính chặt vào huyết Vô Cầu của sư tỷ, chất lỏng dính dính liền với bốn cánh môi âm tình, Lý Tiên Hậu rút lui một chút, vô số sợi tơ bạc xuất hiện, nối liền với huyết của hai người.

“Ô ô, sư tỷ má ơi” Lý Tiên phát ra thanh âm khóc thút thít, lại đụng vào đỉnh đầu, nàng nóng như lửa đốt, không thể chờ đợi được nữa, lại một lần nữa cọ xát vào huyết non của Tiêu Hi Nguyệt, khoái cảm tuyệt vời làm cho nàng mê ly trong cơn mây xuất hiện nước mắt.

Sao lại đẹp như vậy? Chỉ là mài kính mà thôi, ngứa ngáy bên trong còn được giảm bớt, nhưng dưới thân nàng, mỹ nhân mài kính với nàng lại là Tiêu Hi Nguyệt, bách hợp giao hoan đã khiến Lý Tiên vui vẻ vô cùng.

“Sư tỷ.... sư tỷ ừ ừ...”

“Lý Tiên Tiên thoáng cái vặn vẹo eo thon, khuôn mặt kiều diễm tràn đầy khoái hoạt, mật huyết của nàng ở cùng huyết mềm mại của sư tử mài giũa, sư tử cắn môi, rên rỉ thở dốc, đè nén, nhưng huyết Bạch Hồ của sư tử lại nhiệt tình hoan nghênh, phun ra rất nhiều nước bắn, khiến cho Lý Tiên cùng nàng ma sát càng thêm vui vẻ.

“Mẹ nó...” Lý lão hán nhìn ngây dại.

Nữ nhân kia toàn thân trần trụi, mồ hôi đầm đìa vặn vẹo trên người Tiêu Hi Nguyệt, giữa chân không ngừng đâm huyết đọng vào đỉnh đầu, âm huyết hai người ở hỏa nhiệt ma sát, hương diễm vô cùng.

Quá sung sướng! Lão hán lý giải có chút ít đê tử tạp dịch nói, bao kỹ nữ chơi chung, nhìn các nàng an ủi lẫn nhau, chính mình ở một bên thưởng thức, thỉnh thoảng sờ soạng một hồi sung sướng.

Hóa ra nam nhân kia nhìn nữ nhân chơi đùa lẫn nhau, lại vui vẻ như vậy! Nếu có thể gia nhập vào... “sư tử, ô ô ô a a a!” Lý Tiên ngửa đầu, phát ra tiếng rên rỉ cao vút, áp mạnh hai cái môn đạo trên người Tiêu Hi Nguyệt, cánh môn co rút lại, không ngừng run rẩy.

Dưới thân nàng, Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng kêu ngán ngủi, thân thể trắng như tuyết cũng đang run rẩy, hai chân mở ra, đón lấy mật ong từ trên người Lý Tiên trào ra.

“Ta... mẹ nó... Hai kỹ nữ!!” Lão hán trừng to mắt, ánh mắt như lửa, gắt gao nhìn hai nữ nhân trong cao trào của ma kính, gậy thịt dưới háng sắp nổ tung.

Giống như muốn nổ tung! Hắn phản phát thấy được huyết mật của hai vị nữ tử Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt, đang gắt gao cắn lấy nhau, thịt bờ môi mập mạp giao thoa lẫn nhau, hai người lỗ thịt phần phơn phớt mở ra như khát nước, miệng hang ghép lại với nhau, phun ra nước bắn, đổ vào trong động của đối phương.

Vừa run rẩy, vừa chăm chú nghiền nát phun ra âm tinh, mật huyết.

Đây chính là niềm vui của Cốt Kính.

Lão già dứt khoát cởi quần, đi về phía cửa.

Cao trào của nữ nhân luôn diễn ra lâu như vậy, trọn vẹn qua gần nửa khắc, Lý Tiên run rẩy mới dừng lại, hai chiếc mông đào mượt mà trắng như tuyết buông lỏng xuống, thân thể xụi lơ trên người Tiêu Hi Nguyệt.

Hai người túm tụm lại với nhau, sau cao trào, huyết mật còn dán chặt lấy nhau, là một mảnh đặc sệt, hai người môi mềm mại quần đỏ lên, giờ phút này đang đè ép lẫn nhau, như ngực sữa bị các nang đè ép cùng một chỗ hình thành bánh.

Tiêu Hi Nguyệt mở đôi mắt ướt đầm mê ly ra, nhìn ra ngoài cửa, Lý Tiên lại nhiệt tình ôm lấy mặt nang, vẻ mặt gọi một tiếng sư tử, môi đỏ mọng sát lại, hôn nang.

Tiêu Hi Nguyệt mở to mắt, hôn nhau với Lý Tiên Tiên đang nhắm chặt hai mắt.

Lưỡi mềm của nang thè ra, Tiêu Hi Nguyệt cũng phun ra đầu lưỡi của mình, nhảy múa với nang, Lý Tiên nuốt vào lưỡi của nang, Tiêu Hi Nguyệt cũng theo nang đi mút, thậm chí Lý Tiên phun hương thơm vào miệng nang, Tiêu Hi Nguyệt cũng khẽ nhúc nhích cổ họng, nuốt nước bọt.

Tiếng nước miếng tư tư không ngừng.

Tiêu Hi Nguyệt và cô quần môi nhau, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa, nhìn về phía bóng người vừa xâm nhập, thấp bé hèn mọn.

“Phanh!” Cửa bị đóng lại.

“Ai!?” Lý Tiên kinh hãi đến mức buông đôi môi thơm của sư tử ra, quay đầu lại đang muốn xem, một cây gậy thịt nóng rực thô to bỗng nhiên cắm vào trong huyết nang và sư tử cọ vào nhau, cắm mạnh vào chỗ sâu nhất.

“Á!” Lý Tiên đột nhiên hét lên chói tai, cây gậy thịt vừa thô vừa to này cắm thẳng vào, phá tan hình dáng ướt át của nang, khiến nang có cảm giác đau đớn và bị phá thân mấy năm trước.

Nhưng nang không kịp phản ứng, cây gậy thịt vừa thô vừa to này đã đục vào tim nhụy hoa của nang, hung hăng đập vào

một kích.

“Ai da!” Lý Tiên lại kêu, thân thể run rẩy, toàn thân như bị xuyên qua, ngay cả một thân thể thấp bé thô ráp đè ép trên người nàng cũng không có phản ứng.

Quá dài, quá thô kệch, còn mạnh mẽ như vậy, một cú va chạm mãnh liệt khiến nàng không ngừng... Cao trào.

Lý tiên run rẩy phun ra mật, thở hổn hển.

Một lúc lâu sau, nàng mới mắng: “Lão già kia, mau rút ra!!” Thậm chí không cần nhìn người phía sau, chỉ riêng thân thịt vừa thô vừa to trong huyết đã đủ để Lý Tiên biết người xông vào là ai.

Trên đời này cũng chỉ có lão câu này mới có thứ thô to như vậy! “Rút ra? Tốt, đương nhiên tốt!” Lý lão hán cười hắc hắc, hài lòng đặt trên thân thể đầy đặn của Lý Tiên, nhìn Tiêu Hi Nguyệt ở dưới, nhưng bộ dáng cũng bị hán áp chế., Giờ phút này hán đang đè hai mỹ nhân thiên kiều bá mị trần trụi, trong lòng đều sáng khoái, làm sao mà không rút ra được?” Lão nô rút ra, không rút ra, làm sao... cắt!!!! Lão hán uốn éo eo., Cây gậy thịt từ trong huyết Lý Tiên Đạo bay ra, đập mạnh vào mặt Lý Tiên, khuôn mặt hán tràn ngập vẻ hưng phấn sung sướng: “Rút ra, lại cắm vào! Ha ha ha!” “Lão già kia... a ha ha!” “Lão tiên tử bị đụng phải thân thể run lên, sau khi đánh vào huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt, thân thể khô nóng hư vô của hán căn bản không ngăn nổi Giao Long hung mãnh của lão hán xông vào, không bao lâu liền tiết ra hết.

Lão hán vui mừng nhảy múa điên cuồng, thân thể gầy còm đặt ở sau lưng Lý Tiên, cái mông đen kịt nâng lên, lại hạ xuống, không ngừng gắt gao với nàng, một đôi tay bỉ ổi sờ loạn trên người Tiêu Hi Nguyệt dưới thân thể Lý Tiên Tiên, thỉnh thoảng lại sờ soạng hàm răng của hai người, đôi khi lại bị Lý Tiên Tiên bị rên rỉ không ngừng kéo lên, đặt hai tay của mình lên ngực Tiêu Hi Nguyệt, lại để cho Lý Tiên Tiên đè lên.

Bàn tay của hán bị hai đôi ngực kẹp lấy, gậy thịt dưới háng điên cuồng xen vào, đụng vào làm cho nữ nhân vốn đang ở Hư Hoàng Giả Phượng Ma Kính lay động.

“Sảng khoái, sung sướng quá!” Lão hán lần đầu tiên ném thử nữ nhân bên ngoài Tiêu Hi Nguyệt, tuy Hồ Lô Lý Tiên bị vô số nam nhân liến qua, nhưng hai chân cấu kết lại chặt chẽ, so với Tiêu Hi Nguyệt hơi rộng hơn một chút, nhưng Âm Dương dài hơn, hoàn toàn có thể dung nạp hẳn cả cây thịt, cắm vào không tổn chút sức nào.

Không sâu hơn Cửu Thiên Nhất, mỗi một cái lão hán đều là xen vào nhau, lực đạo mãnh liệt khiến Lý Tiên dờ dẩn không nói nên lời, miệng không ngừng rên rỉ.

“Lão già á o o o.... A... Người muốn chết, đợi lát nữa người chết chắc!” “Chết chắc rồi chết chắc? Lão tử hiện tại sẽ chơi chết người!” Lão hán lại phát lực, hai tay từ trong sữa tuyết hai người rút ra, ấn lên vai ba người Tiêu Hi Nguyệt, kẹp lấy Lý Tiên ở giữa, thắt lưng mãnh liệt rung động, thịt rùng mỗi lần đại lực ra vào, đều mang theo rất nhiều nước bắn, thấp giọng rơi vào huyết Tiêu Hi Nguyệt Bạch Hồ vốn cùng Lý Tiên Ma Kính.

“Đậu xanh chết người, khô chết người, đồ lừa đảo! Khó chịu, lão tử lớn không lớn đâu!!” Lão hán như phát điên, không lưu tình chút nào, bộ rễ kịch liệt va chạm vào cái mông trắng nõn mịn như tuyết của Lý Tiên Tiên.

Quá mãnh liệt, khiến cho thân thể Lý Tiên lắc lư trước sau, ngọc nữ, huyết mật đều nằm ở dưới cùng.

Tiêu Hi Nguyệt ma sát kịch liệt, phía dưới là thân thể mềm mại hoàn mỹ của sư tỷ, không ngừng mài qua, phía sau là cây gậy thịt thô to của lão già này cài, Lý Tiên bị kích thích đến mức ngứa đầu thét lên.

Cuối cùng, nàng cúi người hôn lên miệng Tiêu Hi Nguyệt, trong huyết co rút thật chặt, gắt gao khóa chặt cây gậy thịt thô to của lão.

Một dòng chất lỏng lớn từ sâu trong huyết của nàng phun ra.

Lý Tiên hu hu hu hu rơi lệ, lại nhiệt tình thè lưỡi nhỏ ra như lửa, câu ra lưỡi thơm của Tiêu Hi Nguyệt, một bên bị lão hán gian tói cao trào, một bên triền miên cùng sư tỷ miệng lưỡi quần nhau.

Nhìn xem hai nàng diễn trò, lão hán híp mắt, rút từ trong huyết ra, nhưng không có lập tức cắm vào, mà chờ.

Quả nhiên, Lý tiên nữ dâm phụ rất nhanh nhẹn không được, lại uốn éo vòng eo, làm cho mình vừa mới bị hán gian dâm qua dâm huyết, đi mài dũa Tiêu Hi Hi mật ngọt.

Còn tiếp tục hôn phu tiên tử, ôm cùng một chỗ, vuốt ve ngọc thể của nàng.

“Oan, quả nhiên là rồi rắm!” Lão già trong miệng mắng chửi, vươn bàn tay ra, bộp một tiếng đánh vào cái mông trắng ngần của Lý Tiên Tuyết, trên mông tóe ra một vòng sóng thịt, cái mông này còn lớn hơn cả Tiêu Hi Nguyệt.

“A!” Lý tiên tiên kéo căng mông, ép xuống dưới, khiến cho huyết mật nóng bỏng của nàng dính sát vào huyết non của Tiêu Hi Nguyệt dưới thân, khoái cảm sung sướng khiến nàng quên quay đầu răn dạy lão hán, tiếp tục cùng sư tỷ vuốt mông, cùng sư tỷ mài gương làm nhạc.

” cọng cỏ! Oan, tiên tử là của ta!” Nhìn hai nàng cọ xát vào huyết, dâm dịch chảy xuôi hương diễm một màn, lão hán nhin không được, lần nữa đứng thẳng lên, đem thân thịt thô to nóng như lửa giội vào trong đôi môi âm hiểm của hai nàng.

Tiêu Hi Nguyệt và Lý Tiên đều run lên, bị cái đầu rùa nóng như lửa này kích thích.

Lão hán cười hắc hắc, có lẽ là vì đỉnh đến huyết Bạch Hồ của tiên tử, động tác của hán đã chậm lại rất nhiều, một bên để hai người tiếp tục mài gương, một bên thì chậm rãi tiến lên phía trước, mạnh mẽ cắm gậy thịt vừa dài vừa to vào trong đôi môi âm hiểm của hai nàng.

Đầu rùa nóng rực, cắt đôi môi trắng nõn nõn nà của hai người ra, nước mật mà Tiêu Hi Nguyệt và Lý Tiên quần lấy trên đầu rùa của lão, để cho hán vừa mới cắm đầu vào trong vòng vây của hai người, liền cảm giác hạ thể tê rần, thiếu chút nữa thì bắn ra ngoài.

Ba tính người đánh nhau.

“Thoải mái, sung sướng quá!” Vẽn vẽn chỉ là cắm vào một cái đầu rùa, lão hán lại sướng khoái há mồm thở dốc, so với lúc điên cuồng là Lý Tiên Tiên lúc này còn sướng hơn! Huyệt mặt trong xoa gương trên đỉnh đầu lão đầu, dưới đáy là huyết Bạch Hồ mập mạp của tiên tử, phía trên là cái huyết Bạch Hồ vừa mới bị lão cạ vào một lần, tron bóng dị thường của Lý Tiên cần nhằn., Trước sau, trái phải đều là Mập Nhu ẩm áp, đôi môi mềm mại dễ chịu của nữ tử, sao lại chỉ có một chữ thoải mái? Lão hán quỳ gối giữa hai chân, thở hổn hển một cái, thấy Lý Tiên cũng bị kích thích đến phát ra tiếng rên rĩ không thôi, thân thể mềm mại hoàn toàn xụi lơ trên người Tiêu Hi Nguyệt, không còn khí lực mài gương ôm hôn.

Còn Tiêu Hi Nguyệt.

Sau khi lão hán đi vào, nàng vẫn trầm mặc nằm ở phía dưới cùng, bắt quá gương mặt hồng nhuận, đối với Lý Tiên, đùa giỡn với hần cũng không lên tiếng, giờ phút này cũng nhẹ giọng rên rĩ, huyết Bạch Hồ mềm lại ướt, nghĩ đến cũng hết sức thoải mái, chỉ là lần đầu ba người chơi cùng, có chút không buông bỏ được.

Không sao, hần lập tức bảo tiên tử buông ra chơi, hắc hắc.

“Đồi, động!” Xoạt một cái, lão hán lại vỗ lên cái mông trắng của Lý Tiên, thanh âm thanh thúy quanh quẩn trong sương phòng của chùa miếu rách nát.

Lý Tiên Tiên quay đầu lại, tức giận trừng mắt.

“Cho ngươi động!” Lão già rút thịt ra, lần nữa cắm vào, đầu rùa hưởng thụ đôi môi âm hiểm của hai nàng, bốn cánh môi âm hiểm bị đầu rùa kích thích, co rút lại một chút, Tiêu Hi Nguyệt cắn môi rên rĩ một tiếng.

Dường như nàng không nhận được nữa.

“Sự tỷ.

“Lý Tiên thấy nàng như vậy, thương yêu cúi người hôn môi anh đào của nàng một cái, bắt đầu chậm rãi uốn éo vòng eo, để tính khí ba người cùng cọ xát với nhau.

Lão già đầu rùa vừa thô vừa to, Tiêu Hi, Bạch Hổ, huyết bánh bao, Lý Tiên Hồn Độn, dính chặt vào nhau, nước trộn lẫn nhau, làm cho thân thể ba người chặt vật không chịu nổi, chất lỏng đầy đất.

Lão hán rút đầu rùa ra, Lý Tiên hạ xuống thất lưng, huyết nhỏ tiếp tục mài vào huyết không lông không lông của Tiêu Hi Nguyệt, lão hán lại cắm vào đỉnh đôi môi âm hiểm của Lý Tiên, để thịt của hai nàng giáp lấy đầu rùa.

Hoặc là vô mộng Lý Tiên một cái, khiến nàng chủ động mài dũa, ba người khí tính nóng như lửa quần quanh.

Ba ba ba.

Sau khi hưởng thụ một phen, lão hán bắt đầu phát lực, trước sau bồng thịt sau ra vào giữa chân hai nàng.

Cuối cùng lão già cắm cây gậy thịt xuống, đột nhiên cắm xuống, đầu rùa xông phá huyết Hỏa Hi Nguyệt bị mài bén nhọn, cắm vào huyết nàng.

“A...” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ thật dài, mở mắt mê ly nhìn hai người, lại chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể mềm mại tiếp tục, bắt đầu thừa nhận cú va chạm của lão hán.

Ba ba ba.

Lão hán đụng nàng mấy chục lần, lại đột nhiên rút ra, tiếp theo là Lý Tiên bắt đầu lay động, Tiêu Hi Nguyệt biết là lão hán cắm vào trong huyết của nàng... Đợi một hồi, lão hán lại cắm vào nàng, khiến nàng nhẫn nại hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt khô nóng khó chịu rên rỉ lên cao trào.

Lão hán mặc kệ, lúc cao trào nàng vẫn tiếp tục chen ngang, tiếp theo lại rút ra, lại đi cắm đầu vào Lý Tiên.

“... Không biết qua bao lâu, cũng không biết cao trào.

Vội vàng, Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại hôn Lý Tiên, lão hán lại xen vào nàng, nàng cũng rất nhanh lên cao trào.

Trong mơ hồ, Lý Tiên Nhân trên người nàng cuốn lấy nàng lật người một cái, biến thành nàng bị Lý Tiên đè xuống, sau lưng là tư thế của lão hán.

“Á.” Cây gậy thịt nóng rực từ sau lưng xông vào trong huyết, Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ, xụi lơ trên thân thể mềm mại của Lý Tiên, thừa nhận xung kích của nam nhân sau lưng.

“Sư tử, Lý Tiên lại hôn nàng, Tiêu Hi Nguyệt phun ra lưỡi thơm, hôn hôn nàng, bờ mông kề sát vào đỉnh đầu lão hán, chậm rãi nhô cao. Thế nhưng Lý Tiên Tiên lại không nỡ để nàng rời đi, nhấc hai chân lên, để lão già kia ép xuống, âm thanh bên ngoài của Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa đề lên huyết Lý Tiên.

Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh lại lên cao trào.

Lão hán lại rút từ trong cơ thể nàng ra, đi chọc Lý Tiên.

Nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nghe sư muội bị lão hán chen vào than khóc không thôi, mông nàng còn bị lão hán nắm lấy, thân thể mềm nhũn đặt ở trên người sư muội, cùng một chỗ bị lão hán đẩy tới trước sau lắc lư.

“Tiên tử, lão nô... cũng muốn!” Sau khi Lý tiên tử gào lên trong cao trào, lão hán một lần nữa cắm vào thân thể Tiêu Hi Nguyệt còn chưa kịp nghỉ ngơi, nàng theo bản năng nâng mông lên nghênh đón nam nhân sau lưng.

Nào ngờ, lão già lại ôm vai nàng từ sau lưng, cả người đều áp tới, sống lưng còn không ngừng lay động, cài vào nàng.

“Ân da.

“Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ, nhưng vào lúc này, một khuôn mặt già nua tới gần cô, bờ môi đỏ rực đầu tiên là hôn lên gương mặt của cô, ngay sau đó, hôn một cái lên môi của cô.

Khí tức của nam nhân kia đập vào mặt.

Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên mở to hai mắt.

Bị hán hôn, bị hán ôm lấy, bị hán chen vào.

“Tiên tử, tiên tử, quá ngọt! Hương vị, miệng nhỏ của tiên tử thật sự là ngọt quá đi!” Lão hán dựa vào gậy thịt quất vào, gian dân đến mức nàng không xuất ra khí lực, miệng điên cuồng hôn lên môi anh đào của Tiêu Hi Nguyệt, căn bản là không có kết cấu gì, đầu lưỡi điên cuồng liếm liếm môi, lại

tham lam chui vào, tìm ra cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng, sau đó điên cuồng liếm môi.

Tiên tử ngọt ngào ngọt ngào, bị hấn há miệng nuốt từng ngụm lớn.

Đinh Hương cái lưỡi nhỏ mềm mại bị đầu lưỡi của hấn quần lấy nhảy múa.

Huyết Bạch Hồ mặt tuyệt vời, bị hấn dùng gậy thịt điên cuồng làm.

“.....” Tiêu Hi Nguyệt im lặng không nói gì.

Thần trí phảng phát thoát ly thân thể, tiến vào thế giới mênh mộng trống trải vô ngần.

Nàng bị lão hấn đưa tay lên miệng, lại giống như không có bị hôn, thần niệm phiêu phiêu không biết tung tích.

Ý thức trở nên trống rỗng.

Nàng nghe được tiếng chửi rửa của Lý tiên tiên, cùng với tiếng cười ha ha của lão hấn, lại nghe được âm thanh lớp bọt phát ra khi miệng nàng bị đụng vào, chuyển hướng ra bên ngoài, lại nghe thấy các bộ khoái trong chùa, khinh bỉ chửi rửa.

Nàng thấy được tượng Phật kia cũng đồng dạng không nói gì.

“Lão già, không cho người đích thân làm sư tử!! Sư tử là của ta!” Hô Ngôn nghĩ có đúng không?” Lão già người muốn chết... A a...” Lão tử chết người, tiên tử còn chưa nói cái gì, người nói cái rắm gì! Hơn nữa, người hôn được lão tử là không được? Lão tử muốn hôn!” Lão hấn tiếp tục hôn Tiêu Hi Nguyệt Nguyệt., Đem cái lưỡi đinh hương của nàng nếm thử một lần, lại xán lạn một cái, tiếp theo chống đỡ cuối cùng khí lực, mãnh liệt trêu đùa Lý Tiên, một trận điên cuồng, triệt để không còn khí lực, mới thư thái đem nồng tinh bắn vào trong cơ thể nàng, chống lớn bụng nàng.

Một đêm dâm loạn.

... Ngày thứ hai.

Đám bộ khoái sớm rời giường, vành mắt biến thành màu đen chuẩn bị thu thập hành lý rời đi.

Về phần tại sao vành mắt lại biến thành màu đen, thử hỏi ai có thể nghe tiếng dâm kêu một đêm còn có thể nghỉ ngơi tốt? Nhưng không nghĩ tới, thời điểm bọn họ sắp ra khỏi chùa, một nữ tử lạnh lùng mặc váy trắng, lại từ sương phòng hậu viện đi ra.

“Nguyệt...Tiên tử, còn có việc gì sao?” Thủ lĩnh bộ khoái nói hai chữ Đạo Tiên Tử, rất là do dự, tối hôm qua vui đến nửa đêm, hơn nữa còn là ba người cùng nhau loạn giao, người như vậy..., Gọi tiên tử? Gọi là tiên tử? Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của hắn, Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Làm phiền các người nói cho Tiêu Viễn biết, “Bộ khoái mọi người đều nhìn về phía nàng, trong lòng suy nghĩ về nàng., Cái này gọi là gọi nửa đêm, còn là nữ nhân cùng một lão nô, cùng vị đại bộ đầu thân vương ở kinh thành kia, rốt cuộc là có quan hệ gì!” Không biết Nguyệt tiên tử muốn chúng ta báo cáo cái gì?” Nói cho hắn, “Tiêu Hi Nguyệt lại dừng lại, cánh môi khép mở, lặp lại lần nữa: “Nói cho Tiêu Viễn... nói đi: “Nói cái gì? Còn có thể nói cái gì?”

Không biết nàng có thể nói gì nữa.

“Không cần...” Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, thủ lĩnh bộ khoái nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người đi ra ngoài.

“Tại hạ sẽ không nói thêm gì nữa, chỉ nói là... đã gặp Nguyệt tiên tử ở đây.

“Chỉ có vậy thôi.

“Hắn lại bổ sung.

Có nghĩa là, ngay cả bên người Nguyệt tiên tử là người phương nào, hắn cũng không định báo cáo lên.

Sau khi đi thật xa, một bộ khoái mới bất ngờ mở miệng: “Ban đầu, vì sao lại nói chỉ có vậy? Đã vậy... Nữ nhân kia ở cùng một chỗ với một lão nô, ban đầu nếu như báo cáo lên, không chừng có thể thăng quan phát tài đấy!” Bộ khoái trừng mắt nhìn hắn.

Một bộ khoái khác mắng: “Người nói nhảm cái gì, biết chuyện này của kinh thành à? Vị bộ khoái kia không chỉ là bộ khoái.

Cũng không chỉ là quan Hình bộ, hắn còn là sủng thần của phủ thái tử, cuối cùng là thân vương, người dám nói lung tung sao?! Đây không phải rước họa vào thân ư!” “Chính là phò mã của Cửu Công chúa cũng không hiểu!” “Phò mã... Ồ, ta hiểu rồi!” Cuối cùng người nọ cũng hiểu rồi, Cửu Công chúa đã là thái tử, Phò mã của nàng cũng chính là thân vương mặt hạn.

Mọi người lại nhìn về phía ban.

Ban đầu lại quay đầu, nhìn lại tòa chùa miếu rách kia một lần nữa.

“Lão đại?” Bộ khoái đổi cách xưng hô, cẩn thận dò hỏi.

“Ta không định báo cáo nguyên nhân.” Thủ lĩnh bộ khoái dường như đã nghĩ thông suốt, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Là vì nàng là Nguyệt tiên tử.

“Nguyệt tiên tử?” Mọi người không hiểu.

“Đúng, cũng là bởi vì nàng là Nguyệt tiên tử!” Một đường hành thiện, chém đầu sỏ, cứu giúp dân chúng cùng khổ, thi triển tiên pháp trợ giúp người chịu khổ.

Tiên tử như vậy, hắn có thể nào ở phía sau làm việc bất nghĩa? Về phần buổi tối nàng như thế nào, không liên quan đến chuyện của hắn.

... Ba người rời khỏi chùa miếu đổ nát.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói, không phản ứng gì với chuyện tối hôm qua.

Lý Tiên Tiên chẳng biết tại sao cũng không mở miệng nói chuyện, lão hán ngược lại tìm chút lời nói mà nói, lại không thể thay đổi bầu không khí trầm mặc của ba Phàm gian.

Buổi tối, ba người không ngủ lại đi ngang qua tiểu trấn, lần nữa đốt đồng lửa bên ngoài.

Lão hán ân cần làm việc, lại vội vàng nhặt củi đốt, lại vội vàng đi săn thú, tìm mấy con gà rừng rừng, đi tới nội tạng rửa sạch lông rồi gác lên đồng lửa nướng, cuối cùng tìm một ít cỏ khô sạch sẽ mềm mại trải trên mặt đất, lát nữa phải dùng làm giường.

Khà khà.

“Cút!” Lý tiên tiên tát bay bàn tay của lão già đang rục rịch kia, còn chưa hết giận, lại đá hấn một cước.

“Sống là do ta làm, ta thu phí lợi lộc thì sao?” Lão hán mặt dày quần lầy, Lý Tiên mắng hấn, đánh hấn, nhưng đánh hấn thế nào cũng không được, đánh không được, hiện tại nàng đã minh bạch lúc trước vì sao sư tỷ bị hấn đoạt tới tay.

Da mặt này dày hơn tường thành rất nhiều.

Dây dưa lôi kéo, đai lưng của nàng bị cởi ra, quần lót cũng bị cởi ra, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, phảng phất ý thức được cái gì.

“Á!” Nương theo một tiếng rên rỉ, huyết của Lý Tiên lại lần nữa bị thân thể to lớn của lão hán chiếm cứ, trên khuôn mặt kiều diễm lộ ra thần sắc thỏa mãn.

Ba, ba, ba, ba.

Bên cạnh đồng lửa vang lên tiếng va chạm có tiết tấu.

Bộ dạng nam nhân tận tình đụng vào hông nữ nhân, sóng hông dập dờn, chất lỏng chảy xuôi.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng ngồi bên đồng lửa, thiên địa hoàn toàn tịch liêu, chỉ có vầng trăng chiếu theo đêm tỳ.

“Sư tỷ, thanh âm mềm mại quyến rũ, khiến Tiêu Hi Nguyệt nhìn qua ánh mắt.

Hai chân Lý Tiên uốn lượn, bị lão hán sau lưng cắt ngược hai tay, vừa đi vừa chảy một dòng nước bắn dọc đường.

Nàng quen thuộc hình ảnh như vậy.

Khác biệt chính là, sư muội vẽ mặt xuân tình nhộn nhạo, uốn éo hông eo nghênh hợp nam nhân sau lưng, khoái hoạt hưởng thụ.

Nam nhân kia cũng khoái hoạt như vậy, thỏa thích uốn cái lưng, khu sử sư muội đi tới trước mặt nàng.

Tiêu Hi Nguyệt biết, nàng không thể trốn thoát được.

Đêm nay lại là một đêm vui vẻ.

Có lẽ sau này, cũng đều như vậy, một đường dâm đẳng giống như lúc trước nàng lo lắng.

“Sư tử má ơi” Lý Tiên bị đánh cho mềm mại, đôi mắt quỵn rũ như tơ, nàng tiến đến trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, dịu dàng gọi nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, đôi mắt trong suốt.

“Sư tử không muốn sao? Không có... gì gì gì đó, ừm ừm, lão tiên rên rỉ một tiếng, lão hán lại mạnh mẽ chống đỡ, sữa của nó nhảy nhót trước mặt sư tử không ngừng, “Coi như đi đường mệt mỏi, buổi tối khoái hoạt một chút, buông lỏng... Ài, lão già này chậm một chút, ừ ừ... A, thả lỏng thân thể, hưởng thụ một chút mà thôi, mà thôi a...”

“Quá to, cũng quá dài.

Lý tiên tiên ngửa đầu rên rỉ, thoải mái đến nước mắt chảy ra.

Trên thực tế, từ sáng sớm đến vừa rồi, trong đầu nàng vẫn quanh quẩn chuyện tối hôm qua, huyết nhi khát vọng lần nữa bị chiếm lấy, cũng muốn thưởng thức mùi vị trong miệng sư tử lần nữa.

Vừa đẩy ra nửa đường, nàng đã bị lão hán cắm vào.

Ba ba ba! Lý lão hán hưng phấn điên cuồng va chạm, quả nhiên là hán nói đúng, trước chơi con Loan này, cho nó, lại tiên tử, trình tự như vậy mới đúng.

Ngược lại, cứ đi tìm tiên tử đã, nhất định sẽ ngăn cản.

“Sư muội, dễ chịu, thoải mái không thoải mái? Ha ha ha ha!” Lão hán vươn tay, đè ép cái hông của nàng, để Lý Tiên trầm eo vênh hông, phối hợp với hán gian dâm.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, tiếng rên rỉ của Lý Tiên bốc ra khí tức nóng rực khiến đôi mắt từ từ mê ly.

“Sư tử... A...” Lý Tiên bị đại lực đập mạnh, đầu vô lực đặt trên vai của nàng, rên rỉ liên tục, ngay cả Tiêu Hi Nguyệt cũng bị đụng phải không ngừng lung lay, cuối cùng hét lên một tiếng, run run lên cao trào.

Lão già ngừng lại, thoải mái hưởng thụ mật ong co giật.

“Sư tử, hôn muối.” Lý Tiên ghé vào vai Tiêu Hi Nguyệt, ánh mắt mê ly, xuân triều dâng mặt.

Thoạt nhìn nàng vô cùng xinh đẹp.

Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, hôn nhẹ lên môi đỏ của sư tử, nàng chủ động khiến Lý Tiên kích động không thôi, nhiệt tình đáp lại, rất nhanh thè ra lưỡi, lần nữa thưởng thức hương vị trong miệng Tiêu Hi Nguyệt.

Lưỡi lưỡi quấn lấy nhau, hương thơm trao đổi lẫn nhau.

Lão hán thỏa mãn thưởng thức cảnh mỹ nữ hôn một cái, thịt bồng chậm rãi rút ra, mặt của Lý Tiên phun ra, hắn cầm cái đầu rùa chấm nước dâm đẳng này, chậm rãi đẩy vào, hai tay ôm lấy cái hông đầy đặn của nàng.

Lý Tiên Tiên có thể ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt, ôm nhau nói hôn sư tử.

Ba, ba, ba! Chậm chạp mà mạnh mẽ giật giật, khiến Lý Tiên dần dần ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt, ngã về phía đông cỏ phía sau, lại một lần nữa biến thành hai nàng ôm nhau hôn nhau, lão hán ở sau lưng thao túng tư thế hai người.

Bóp bóp bóp bóp!” “A a a a sư tử, ừ ừ.

“Trong lúc cắn mạnh vào, Lý Tiên uốn éo thân thể, cởi quần áo trên người Tiêu Hi Nguyệt ra, ném qua một bên, lại đứng thẳng người, cởi sạch y phục của mình, lần nữa áp lên thân thể mềm mại của sư tử.

“Sư tử ba ba ba ba ba! Lý Tiên đang hôn hôn mê Tiêu Hi Nguyệt mãi gương, còn bị lão già này thao túng.

Tiếp đó, lại biến thành Tiêu Hi Nguyệt bị thao túng, sắc mặt đỏ ửng rên rỉ, dịu dàng phát ra tiếng kêu vui sướng.

Lý Tiên bị kích thích, ôm lấy gò má nàng, nhiệt tình như lửa nói với nàng, sư tử sư tử kêu to.

“Lão tử cũng muốn hôn một hôn tiên tử!” Nhìn hai người hôn nhau tràn đầy hương diễm, lão hán từ trong huyết Tiêu Hi và Bạch Hổ rút ra thịt bồng, vỗ hông Lý Tiên, để nàng nằm xuống mặt, tiên tử ở giữa bị hắn thao túng.

“Cút!” Lý Tiên Nhân vội vàng mắng, ôm thật chặt lấy thân thể Tiêu Hi Nguyệt, cúi đầu tiếp tục nói với sư tỷ, ngậm lấy đầu lưỡi sư tỷ, tham luyến hưởng thụ hương thơm ngọt ngào, lại phun ra đầu lưỡi của mình, để sư tỷ ngậm lấy nàng.

Đôi môi mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt khẽ mấp máy, nàng chủ động mút một cái cũng đủ khiến tâm Lý Tiên cũng tan chảy, càng thêm nhiệt tình quấn lấy môi nàng, trao đổi nước bọt.

“Mẹ nó, lão tử lo chết người!” Lão hán nếm không được mùi vị tiên tử, đột nhiên cắn gậy thịt vào trong huyết Lý Tiên, bắt đầu điên cuồng co rút.

Lý Tiên dậm kêu không ngừng.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, thân dưới chậm rãi nâng lên, huyết không lỏng mềm mại mềm mại dán chặt lấy huyết sư muội, cảm thụ chấn động trong lòng, thở nhẹ một hơi.

“Sư tỷ, sư tỷ “Lý Tiên” bị đùa nghịch kêu lên, Tiêu Hi Nguyệt ôm nàng, bộ ngực sữa dán chặt lấy nàng, lại nâng lên hạ thể, mài bóng bên ngoài của nàng, mặt ngọt dính dính chặt rất nhiều.

Lý Tiên đột nhiên hôn nàng một cái, hạ thân co giật ép xuống, cùng Tiêu Hi Nguyệt cận kề với nhau mài huyết, mặc cho lão giả phía sau điên cuồng giăng co.

Tiêu Hi Nguyệt lè lưỡi giao hội cùng với lưỡi mềm của Lý Tiên trên không trung, quấn chặt lấy nhau, hai cái lưỡi mềm mại trắng nõn quấn lấy nhau.

“Mẹ nó!! ” Lão hán bị một màn hương diễm kích thích, động tác nhúng tay cũng chậm một chút.

Nhưng sau khi phản ứng lại, lại là một trận thao túng, triệt để mềm nhũn Lý tiên tử.

Lão hán không để ý nàng còn đang ở cao trào co giật, một tay hất Lý Tiên lên trên cổ, lại bổ nhào mạnh xuống, ngăn chặn Tiêu Hi Nguyệt, nhục côn thô to cắm vào.

“A oa oa.” Cách một hồi lâu lại bị đâm lần nữa, Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ thật dài, êm tai như tiếng trời, vừa mềm mại vừa mê hoặc.

Tiên trần bó sát hỏa nhiệt, khiến lão hán hưng phấn liên tục mấy lần, liền áp vào sau ót Tiêu Hi Nguyệt, mặt cổ nặn lên, hôn lên môi anh đào của tiên tử.

“Lão già chết tiệt...” Lý Tiên Tiên không còn chút sức lực nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn lão hán một bên ôm lấy sư tỷ, một bên không kiêng nể gì hôn nàng, ánh mắt tràn đầy đắc ý, điên cuồng hôn môi hút nước trong miệng sư tỷ.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, tách đôi chân ra, miệng mở ra, lưỡi mềm mại không hề bị động, cũng không có chủ động, lúc thì hợp vài cái, quần quanh lưỡi của ông lão này, thế nhưng cũng đủ khiến lão hán hưng phấn và thỏa mãn.

Đánh xong một trận, lại liếm hôn hồi lâu sau, lão hán mới thả nàng ra, để Tiêu Hi Nguyệt từ phía sau lưng ngăn chặn Lý Tiên, hán cũng từ phía sau lưng đè lên, trực tiếp cắm vào huyết tiên tử mật.

Ba người biến thành tư thế trùng điệp La Hán, Lý Tiên Nhân ở dưới cùng, Tiêu Hi Nguyệt ở giữa, lão hán ở trên cùng.

Từ sau lưng nhìn lại, dưới ánh trăng, sáu cánh chồng lên nhau lắc lư, cái mông trên cùng ngăm đen khô gầy, cái mông ở giữa trắng như tuyết trơn bóng, hoàn mỹ không tỳ vết, bị một cây gậy thịt thô dài dưới mông đen phía trên cắm vào chính giữa.

Dưới cùng cái mông đầy đặn mềm mại, tiếp nhận hai người phía trên đâm lưu, lại rên rỉ không ngừng, không bao lâu sau, nàng nghiêng đầu, hôn lên chủ nhân cái mông trắng như tuyết.

Dưới ánh trăng, cái mông sáu cánh cùng run rẩy.

Tiếng rên rỉ, bộp bộp, tiếng rên rỉ, tiếng xì xì, cùng với —— lão hán lúc hưng phấn, một cái tát đánh vào cái mông hoàn mỹ tuyết trắng, phát ra tiếng vỗ thanh thúy, hỗn hợp cùng một chỗ, tạo thành hình ảnh dâm dục vạn phần.

Không biết qua bao lâu, đám mây nhẹ nhàng mới che khuất được mặt trăng.

Nhưng đến tối hôm sau, vàng trăng vẫn dâm dăng như trước.

Ba người nằm trên bãi cỏ sạch sẽ, toàn thân trần trụi.

Tiêu Hi Nguyệt trần truồng, hai má ửng đỏ, bị ông lão kia đâm vào sau lưng, đỉnh đầu va chạm, mà Lý Tiên thì chính diện ôm lấy nàng, ôm chặt lấy nàng, nhiều lần si mê, thân thể mềm mại, Tiêu Hi Nguyệt chỉ có thể lè lưỡi đáp lại lưỡi sư muội, đôi đùi đẹp quấn chặt lấy chân ngọc của nàng, không ngừng mài dũa.

Lại một buổi tối.

Lý Tiên cái mông vênh cao đầy đặn, hai tay ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt vốn đang đứng bên bờ sông ngắm nắng chiều, sau lưng là lão hán đang cõng nàng.

Đêm nay ba người nghỉ chân bên bờ sông, kết quả Tiêu Hi Nguyệt đi tới bờ sông mới nhìn ánh nắng chiều một hồi, bên kia liền vang lên tiếng lớp lớp.

Tiếp theo Lý Tiên Nhân bị lão hán dắt đến bên cạnh nàng, đâm lưu lại một đường.

Tiếng đôm đốp không ngừng vang lên.

Tiêu Hi Nguyệt yên lặng nhìn mặt trời lửa đỏ từ phía chân trời rơi xuống, một lúc sau, nàng nâng tay ngọc lên, nhẹ nhàng kéo sợi dây buộc bên hông xuống, quần lót rơi xuống, tiếp theo quần lót bị Lý Tiên lôi xuống, huyết mặt trắng nõn bị lửa nóng bao trùm.

Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, ôm lấy đầu Lý Tiên.

Lão hán đi tới, còn cọ cọ lấy Lý Tiên, lại đang tìm kiếm hôn của tiên tử.

Lý Tiên xoay người, nhiệt tình liếm huyết Bạch Hổ của sư tỷ, ăn mật ngọt của sư tỷ, đầu lưỡi quyến luyến liếm đôi môi mập mạp của Tiêu Hi, đột nhiên nghe thấy trên đó có giọng nói, ngẩng đầu lên nhìn.

Lão hán hôn sư tỷ, không, là... sư tỷ hôn lão hán.

“Lão già này...” Lý Tiên ngây người.

Lại một đêm.

Nàng gắt gao ôm lấy sư tỷ, vừa bị thao túng, vừa hôn môi cùng sư tỷ, cuối cùng là cao trào kịch liệt.

Chờ khi nàng phục hồi lại tinh thần, lại phát hiện sư tử đang ôm hôn với lão hán, bị hán câu ra lưỡi thơm, cùng nàng vừa rồi giống nhau, một bên bị thao túng, một bên hôn một cái.

Lão già đang thao túng nàng, ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt mê ly, đầu lưỡi mềm mại vươn ra, nhảy múa với lưỡi của lão già giữa không trung, cuối cùng đạt tới cao trào, rên rỉ thở hổn hển, mới quay đầu đi, không hề hôn môi nữa.

Lý Tiên Tiên nhìn thấy thân thể của sư tử đang run rẩy, nàng nhắm mắt lại, thở hổn hển.

“Sư tử...” Lý Tiên Tiên nôn nóng đẩy lão hán ra, để cho gậy thịt của hán rút ra, lặn qua một bên, một cổ lớn nồng đậm từ trong huyết của sư tử phun ra. Lý Tiên Tiên lại không chê mà tiến tới, há miệng ngậm huyết Bạch Hồ bị thao túng sung đỏ không chịu nổi, ướt đến không thôi.

Sau đó, nàng lại cùng sư tử ôm hôn, trong miệng còn lưu lại nồng đậm mùi mật của lão hán cùng sư tử của mình.

Tiêu Hi Nguyệt mở đôi mắt vô lực, nhìn Lý Tiên rớt nước mắt, lè lưỡi ra, lại hôn môi sư muội.

“Sư tử sư tử sư tử.

“Lý Tiên nhiệt tình như lửa, cầm gương mặt nàng, ôm hôn nàng.

“Khà khà.

” xạ hai tóc lão hán, thỏa mãn nằm ở một bên, nhìn hai nữ tử xinh đẹp này miệng lưỡi diễm lệ, dưới háng dần dần ngẩng đầu lên, lần nữa uốn bồng tiến lên, chui vào trong huyết Lý Tiên.

“Cút!” “Xoạt!”...một đêm nữa, Lý tiên tử lạnh lùng xuất một cước đá văng lão già kia, nói thẳng không được giao hoan vân nhiều lần.

Một đêm nữa, Lý Tiên lại đá văng hán ra, lôi kéo sư tử ở cách đó không xa xem phong cảnh nói chuyện phiếm, chờ trời tối mới trở về ăn thịt nướng, ăn xong sẽ ngủ.

trẻ ba, Lý Tiên cho phép hắn trước tiên cùng sư tử vui mừng, chờ sư tử bị chơi đùa đến mê ly ánh mắt, rên rỉ thở dốc, nàng mới tiến lên, hôn sư tử.

“Mẹ nó!” Lão hán nổi giận, lại lơ đãng, cuồng thao một trận Lý Tiên trút giận.

Tên côn đồ này vẫn không muốn hắn và Tiêu Hi Nguyệt hôn nhau, luôn tự mình bá chiếm, hắn chỉ có thể trút giận một trận.

Bất quá, dù sao hai nữ nhân này đều đã là của hắn, trên giường thế nào cũng không sao cả, muốn hôn gái, liền để cho nàng hôn một cái! Hắc hắc, lão hán trong lòng đắc ý, mấy năm cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt rèn luyện, hắn có thể thư thái thoải mái hai nữ nhân này mấy buổi tối, trăm tám mươi loại tư thế đều hưởng thụ đủ.

Không thiếu lần hôn này hai lần, hắn muốn nếm thử mùi vị của miệng nhỏ tiên tử, có thể đợi sau khi đã tọa một trận Lý tiên tử, sẽ lại đi hôn.

“Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi trước đi, không nóng lòng nhất thời... Thời gian còn dài.

“Nhìn thấy tiểu trần phía trước, hai mắt Lý lão hán tỏa sáng, ý vị thâm trường nói với Lý tiên tử.

“Hừ, đêm nay chúng ta bế quan tu luyện!” Lý Tiên Thần kéo tay Tiêu Hi Nguyệt đi về phía trước, không để ý tới ánh mắt nóng bỏng của lão hán kia.

“Mẹ nó!”

Bộ tu hành thứ hai —— bước hành trình của tiên tử (80)

“Không nói gì” Hai mươi hai tháng mười bốn” Lý Tiên gõ gõ cửa Tiêu Hi Nguyệt, thấp giọng nói: “Sư tử, ngủ không?” Một lát sau, cửa phòng lặng yên mở ra, một vị nữ tử mặc áo trắng ngồi trên ghế trong phòng, trong tay cầm một quyển sách, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía nàng.

Lý Tiên Đế trong lòng không khỏi run lên.

Rõ ràng từng thấy bộ dáng dâm dục nhất của nàng, nhưng trên người của sư tử thủy chung có một loại tiên khí không nói nên lời, phảng phất lại dâm đãng, cũng chỉ là nước bùn dưới đóa hoa, không ảnh hưởng chút nào tới vẻ xinh đẹp cùng trắng nõn nà của nàng.

Lý Tiên thay đổi chủ ý.

“Sư tử, có muốn ra ngoài một chút không?”... Được.

“Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, đứng dậy, cầm quyển sách trong tay thả lại trong nhẫn trữ vật, đi ra ngoài cửa, tiếp theo được Lý Tiên Chân thân mật kéo tay, hai người cùng ra khỏi khách sạn.

Bóng đêm ở ngoài trấn nhỏ cũng không khác gì các nơi khác, Lý Tiên Tiên nhìn chán ghét cũng không có tâm tư gì. Ngược lại sư tử vẫn luôn dùng đôi mắt trong suốt nhìn bốn phía, đặc biệt là những đứa trẻ quần áo đơn bạc đều lộ ra thần sắc không đành lòng.

Sư tử kỳ thật là người tốt.

Nàng có thể bá nhập Tiên Vân tông, cũng là nhờ vào sư tử lúc ấy nói thêm một câu.

Nàng cũng phải giúp một đám sư tử mới được!”.. Sư tử.. Ta, cái kia...

“Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, Lý Tiên châm chọc lời nói, cuối cùng quyết định nói thẳng ra: “Sư tử cảm thấy, cuộc

sống gần đây sẽ trôi qua?” Liên tiếp nhiều ngày, các nàng đều ngủ ở bên ngoài, cũng đều ở cùng với lão hán, một đường dâm dăng.

Một tên dâm dục phóng dăng, ngay cả lúc trước từng là kỹ nữ hay là Lý Tiên cũng cảm thấy hơi quá mức, mỗi lần mặt trời nhô lên cao, khi nhìn thấy lão hán, nàng liền không khỏi nhớ tới ba người vui vẻ, tiếng kêu dâm hoan, tùy ý xen vào nhau, cùng với tiếng kêu của tiên sư tỷ đè nén dục vọng, rên rỉ nhẹ nhàng, cuối cùng ngâm nga một tiếng giải thoát.

Không có ai không khiến nàng mặt đỏ tới mang tai, chờ mong buổi tối đã đến.

Lão hán nhiều lần đắc thủ, cùng nàng bỏ mặc không quan hệ.

Sư tỷ luôn không cự tuyệt người khác.

“... Tiêu Hi Nguyệt liếc mắt nhìn cô, không trả lời.

Lý tiên tiên hơi có chút quẫn bách, lại nói: “Chính là... sư tỷ cảm thấy gần đây ba người chúng ta đứng chung một chỗ được không?” Thiếu gì trực tiếp nói ba người Hồ Thiên Hồ hoan cuối cùng ra sao.

Lý Tiên Tiên nhìn nàng, lại bổ sung: “Gần đây sư tỷ luôn trầm mặc, hình như còn không vui hơn lúc trước, là... à?” Tiêu Hi Nguyệt lại im lặng.

Một lúc lâu sau mới nhẹ giọng đáp lời: “Gần đây... cũng tạm được.

“Sư tỷ má” Lý Tiên làm nũng nói: “Ngài nói thêm vài câu đi, sư muội lo lắng cho ngài quá.

“Tiêu Hi Nguyệt không còn gì để nói.

“Ta không biết nên nói như thế nào.

“A a? Sư tỷ muốn nói, cứ nói đi.

Nói cái gì cũng được.

“Ban đêm trong trăn, đèn lồng rất ít, dù có vài cửa hàng mở cửa nhưng cũng không có bầu không khí náo nhiệt gì truyền ra.

Lý Tiên Tiên kéo tay nàng, ôn nhu nói: “Ví dụ như, sư tỷ chán ghét hắn hay không? Nếu như không thích, chúng ta hoàn toàn có thể đuổi hắn đi, hoặc là đêm nay chúng ta sẽ lặng yên không một tiếng động rời khỏi đêm nay, hắn cũng không tìm thấy chúng ta đi đâu! Cho dù về Tiên Vân tông, cũng không ai sẽ lại cho hắn vào sơn môn! Một là xong!

“Một lần xong trăm rồi? Tiêu Hi Nguyệt có chút xuất thần.

“Trên đời này có rất nhiều nam nhân.

“Lý Tiên lại bổ sung: “Tuổi trẻ lực mạnh mẽ, cao lớn uy mãnh, còn có thư sinh văn nhược, giai công tử uyển chuyển, vân vân, nhiều quá!” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu.

Lý Tiên Tiên che miệng cười một tiếng: “Ta hiểu rồi, sư tỷ không phải loại người như ta, hì hì, nhưng không sao... Sư tỷ vui vẻ là được rồi.

Nhưng chắc sư tỷ đã nhìn ra? Lão già kia... không phải là ta đang mắng hắn sau lưng đấy chứ, lão già kia...

Đồ vật vốn không phải thứ tốt, sư tỷ người tán thành sao?” Tiêu Hi Nguyệt trầm thừa nhận, lão tạp dịch đúng là không phải người tốt.

“Cho nên...” Lý Tiên Tiên cũng không biết phải nói thế nào, nhưng lại muốn nói ra, chỉ có thể kiên trì: “Cùng hắn chơi một chút còn được, ta tuyệt đối không thể nào ưa thích loại nam nhân này, không có chút khí khái nam nhân, dâm tà thô tục, dễ tiện vô sỉ... chơi đùa thì tốt, tuyệt đối đừng... Ta sẽ không tin lời hoang đường của hắn!” Tiêu Hi Nguyệt lại một lần nữa không nói gì, Lý Tiên Tiên lo lắng nắm chặt tay nàng, nhìn nàng.

“Ta hiểu, nhưng...” Nhưng... việc đã đến nước này, tâm loạn như vậy, không biết nói gì...” Ngữ khí càng ngày càng nhỏ, cũng càng ngày càng loạn.

“Sư tỷ không cần rối loạn, cũng không cần phiền lòng!” Lý Tiên Tiên ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt, ôm thật chặt eo nhỏ của nàng, thân thể áp sát vào nàng, nói nhỏ: “Thuận tự nhiên là được rồi.

Sư tử là một người xinh đẹp như vậy, thực lực lại mạnh như vậy, về sau phải là tiên tử phi tiên thành đạo, chuyện trước mắt, bất quá là quá mắt mây khói mà thôi.

“Nghênh đón ánh mắt lo lắng của nàng, Tiêu Hi Nguyệt chỉ có thể gạt nhẹ đầu.

“Sư tử, hay là ta...” “Mẫu thân, mẫu thân!” Một cô bé bên cạnh cắt đứt lời Lý Tiên muốn nói, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện là một bé gái năm sáu tuổi, tết hai bím tóc búng lên trời, giọng non nớt lay lay cánh tay một phụ nữ: “Con muốn ăn mút quả, muốn ăn mút quả nha lít nhít.” Tiểu nữ hài chỉ vào một hướng, Tiêu Hi Nguyệt nhìn sang, phát hiện bên kia còn có mút quả màu đỏ mà nàng yêu thích.

Lý Tiên Tiên nhìn ra ánh mắt của nàng, khoe môi mỉm cười buông cô ra, gọi ông chủ tới, mua mấy xiên mút quả, đưa cho sư tử.

Tiêu Hi Nguyệt giật mình, nhận lấy kẹo hồ lô, ánh mắt của cô bé kia cũng nhìn theo, thèm thuồng nhìn nàng, suýt nữa thì chảy nước miếng.

Lý Tiên Tiên ngồi xuống đùa giỡn với nàng: “Tiểu muội muội, có muốn ăn mút quả không?” “Muốn!” Cô bé đáp.

- phủ công chúa, hơi nóng bốc lên, ẩm áp trong phòng tắm thoải mái dễ chịu.

Hiên Viên Minh Châu đang nghiêng đầu, hôn với thị nữ của mình, lưỡi mềm lè ra, quần lấy lưỡi Bích Hà.

Toàn thân nàng trần truồng nằm trên giường ngọc trong phòng tắm, giường ngọc trải thảm lông mềm mại, một nam nhân đáng người khôi ngô đang quỳ gối trên thảm lông, quỳ giữa hai chân nàng tách ra.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, ngừng hôn môi cùng bích hà, trắng như tuyết óng ánh, thân thể bị bôi dầu tinh lên run nhè nhẹ.

Khuôn mặt kiều diễm kiều mị lại càng đỏ bừng như say rượu.

Nam nhân khôi ngô kia, đang dùng dương vật dưới khó của hắn, dùng đầu rùa muọt mà nóng rực như lửa kia, bám vào cây

cúc ở giữa bông nàng.

Cái đầu rùa của nam nhân quá lớn, cũng quá nóng, cong tới mức Cúc Tâm mềm mại run rẩy không thôi, Cúc Văn sợ hãi lại vừa chờ mong liền thu lại, như một cái miệng nhỏ nhắn đang hút đầu rùa, hôn nó một cái thân thiết với nó - Cúc Đản của nàng đang hôn nhau với đầu rùa của nam nhân.

Gương mặt Hiên Viên Minh Châu xấu hổ đỏ bừng, há miệng nhỏ thở dốc, tiêu nhũ trắng như tuyết trước ngực phập phồng lên xuống.

Nàng bất an rên rỉ, thân thể cũng đang vặn vẹo.

Nàng biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Cũng biết, cộng dương vật này đã rục rịch đâm vào nàng sẽ là cảm giác thế nào.

“Á.” Hiên Viên Minh Châu lại kìm nén không được rên rỉ một tiếng, thân thể run rẩy một cái.

Tên nam nhân khôi ngô cường tráng đang mài nàng, dùng cái đầu rùa tròn vo bóng loáng, quét nhẹ lên trên dưới trái phải của nàng, không nhanh không chậm mài giữa, lại thử nghiệm đẩy nhẹ mái tóc mai của nàng một chút. Cái đầu rùa đang nghiền ép hoa cúc của nàng, làm cho nàng run rẩy run rẩy, không khỏi rên rỉ một tiếng.

Dương Thất đang dùng đầu rùa mài cây cúc của nàng.

Từ trên xuống dưới trái phải, trước sau chậm rãi đỉnh đụng.

Giống như khách nhân trước khi bái phỏng gõ cánh cửa, hỏi thăm chủ nhân, muốn đi vào trong đó.

Tốc độ gõ cửa không nhanh không chậm, lại kiên nhẫn như vậy khiến cho chủ nhân không đợi được, bên trong lửa nóng lại ngứa ngáy, nôn nóng muốn có khách đến thăm.

Nhưng vị khách nhân này, chính là phải đợi nàng phát ra thanh âm cho phép mới chịu đi vào.

Cũng mặc kệ nàng có xấu hổ hay không.

“Thằng ngọc này...” Hiên Viên Minh Châu khẽ than nhẹ, bàn tay như bạch ngọc duỗi ra, lại một lần nữa nắm chặt khách quen thuộc thô kệch của Cúc Môn.

Kéo nó, dẫn dắt nó, từ từ đi vào.

“Đến... vào đi.

“Hiên Viên Minh Châu hai má nóng bừng, thở hỗn hển, dẫn dắt khách nhân thô to từ từ đâm vào người nàng.

Cánh cửa quá mức chặt chẽ, khách nhân lại quá mức thô to, Hiên Viên Minh Châu không thể không mở rộng hai chân, lộ ra cánh cửa hoa văn có màu phấn hồng, lại nâng lên hạ thân, lấy tư thế vạn phần xấu hổ đi nghênh đón khách nhân thô to tiến vào.

Thậm chí, nàng còn không thể không cố gắng buông cánh cửa ra, để cánh cửa chặt chẽ lỏng lẻo, Hiên Viên Minh Châu lại thở hỗn hển, tay ngọc nắm lấy khách nhân thô to, răng ngà cắn môi, cố gắng mở ra Cúc Môn, nghênh đón khách nhân tiến vào.

“Phốc!” Thanh âm như đánh rầm thẹn phát ra, đầu của khách nhân thô to rốt cuộc đã xâm nhập vào trong Cúc Môn của nàng, kích thích mãnh liệt khiến cho Hiên Viên Minh Châu há to miệng, ngẩng lên.

Đầu, Cúc Môn kẹp chặt, khóa chặt khách nhân, gắt gao trói vào bên trong.

Một lúc lâu sau, đôi lông mày cong cong của nàng mới giãn ra, buông bỏ khách nhân, cho phép khách nhân tiếp theo tùy ý ra vào - Đương nhiên, chỉ cho phép một lần.

Bốn vị thị nữ nhìn đến đỏ mặt tía tai, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nhìn nhau một cái, che miệng cười khẽ.

Công chúa lại bị Dương Thất bạo cú... Phi, là công chúa lại bị Dương Thất mát xa.

“Trước không được động đây!” Thấy công chúa thở hỗn hển hưởng thụ, bích hà bắt đầu chỉ huy Dương Thất, nàng biết công chúa thích thời điểm này, đặc biệt ưa thích đầu rùa mái

tóc lớn, lại không tiến vào hoàn toàn, dục vọng được an ủi, nhưng lại không có hoàn toàn phóng thích ra.

Công chúa thích như vậy.

Bích Hà cũng thích, công chúa thích, nàng thích.

“Vâng, công chúa, Bích Hà tiểu thư, ta, ta không vào trước.

“Đem đầu rùa cắm vào Cúc công chúa Dương Thất, lau mồ hôi trên trán, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn cùng hưởng thụ.

“Xì, cái gì cắm vào, là cho công chúa mát xa! Ngu xuân chết người!” Bích Hà đỏ mặt mắng hấn một cái, cúi đầu hôn công chúa.

Dương Thất không dám lên tiếng, yên lặng thưởng thức đôi môi yêu kiều của hai người, đợi công chúa lại có tình cảm, gã mới chậm rãi động eo, để cho đầu rùa phá vỡ quả cúc nóng hừng hực, từ từ cắm vào chỗ sâu nhất.

Bốp.

Hắn dùng gậy thịt cắm vào... Không, là mát xa đến chỗ sâu nhất của Cúc Dung đạo của công chúa, hai túi trứng đánh vào bờ hông trắng nõn của công chúa, phát ra một tiếng thanh thúy.

Dương Thất thỏa mãn.

Cả cây gậy thịt của hắn đều bị cắm vào, bị công chúa vây quanh bởi một con đường mòn nhỏ bé nóng rực, lòng cúc ôn ấm ướt át trơn nhẵn, dù cách một tấm màng nhưng vẫn khiến hắn vô cùng hưởng thụ.

Hiên Viên Minh Châu kết thúc hôn phu cùng bích hà, nằm trên giường ngọc thảm mềm trải, thở hổn hển rên rỉ.

Trong cúc của nàng cắm một cây gậy thịt Dương Thất, thân còn thô to làm Cúc đạo của nàng căng đầy. Đỉnh đầu rùa tròn vo đến tận cùng bên trong, nhiệt lượng nóng rực truyền đến chỗ sâu trong bắc hoa của nàng.

Vừa nóng vừa nóng.

Lại căng vừa tròn.

Khiến nàng vừa ngứa vừa mềm, vừa sống lại chảy ra mật, lại khó chịu đến mức vặn vẹo cái eo, để hắn tiếp tục xâm nhập, hung ác nhanh chóng xen vào.

Hiên Viên Minh Châu nhìn xuống, chỉ giường môi hồng nhuận phơn phớt thờ dốc, cánh cúc mềm mại bị gậy thịt đẩy ra không ngừng co rút lại, như đang mút lấy gậy thô to.

Trong phòng tắm yên tĩnh trở lại.

Hiên Viên Minh Châu nằm trên giường ngọc, thân thể trần truồng, chân bị Dương Thất dùng gậy thịt xỏ xuyên qua Cúc Đạo.

Nàng không nhúc nhích, nhắm mắt lại, trên gương mặt nổi lên ửng đỏ say lòng người.

Cây gậy bằng thịt của Dương Thất leng keng cắm vào cây cúc của nàng.

Bàn tay Bích Hà nhẹ nhàng xoa xoa thân thể công chúa, hai vị thị nữ đang đè dưới bàn chân công chúa, một thị nữ khác Hạ Hoa dán vào sau lưng Dương Thất, môi liếm ve cổ hắn, dùng sữa ngọc xoa bóp cho hắn.

Đông thảo đã tưới cho Dương Thất và Công chúa trăm hoa tinh huyết, khiến dầu nóng cuộn cuộn của Bích Hà sôi hết lên toàn thân công chúa, cũng khiến Hạ Hoa dính chặt Dương Thất.

Trong phòng tắm, một nam nhân và một đám nữ nhân đều không mở miệng.

Dương Thất quỳ gối trên giường ngọc, đem gậy thịt chôn sâu trong cúc nóng rực của Cửu công chúa, thân thể khô ngô vẫn không nhúc nhích.

Hiên Viên Minh Châu cũng không nhúc nhích, hai chân tách ra, há cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt thờ dốc.

Cúc của nàng bị dương vật thô to của Dương Thất chiếm cứ.

Cúc đạo bị đẩy ra, cảm giác lửa nóng và lửa nóng tràn ngập liên tục không ngừng truyền khắp toàn thân nàng.

“Công chúa” tựa hồ nhìn ra Hiên Viên Minh Châu đang hưởng thụ, Bích Hà cúi đầu, hôn với công chúa, Hiên Viên Minh Châu quay đầu, hôn cùng nàng, môi môi xen vào nhau.

Hai người hôn rất nhẹ cũng rất chậm, so với kích thích cây gậy thịt trong lúc công chúa kia, miệng lưỡi các nàng quần quanh chỉ là món ăn khai vị mà thôi.

Thu Hoa và hoa xuân đè ép ngọc chân công chúa thấy thế, liếc nhau một cái, trong ánh mắt ẩn chứa xuân ý, cũng phun ra lưỡi thơm, hôn nhau.

Hạ Hoa dính chặt lấy Dương Thất, hôn lên cổ đại hán cường tráng này, nàng cơ hồ nằm nhào trên lưng Dương Thất, thân thể mềm mại của nữ tử dính chặt lấy hắn, nước ngọt giữa chân chảy đến trên người Dương Thất, còn đang không ngừng cọ xát.

Sắc mặt Đông Thảo hồng hào, dùng muôi gỗ đồ dầu lên người Hạ Thất và Hạ Hoa, khiến Hạ Hoa mài mòn trong tay run rẩy, hai chân xoa xoa eo trắng kiện của Dương Thất, run rẩy phun ra mật ong.

Nàng cố hết sức áp chế, nhưng vẫn bị công chúa nghe được.

“Ừm” khẽ ngâm một tiếng, Hiên Viên Minh Châu kết thúc hôn một cái thật dài với Bích Hà, ánh mắt mê ly nhìn Hạ Hoa và Dương Thất, cùng với hai thị nữ bên chân ngọc dâm hí.

Hai thị nữ kiều my Thu Hoa và Xuân Hoa chẳng những hôn nhau, mà còn cùng nhau ôm lấy đầu ngón chân trắng nõn mềm mại của nàng, hai cái lưỡi xoay tròn, lại hôn nhau, tiếp theo lại dùng gương mặt cọ cọ vào lòng bàn chân nàng, liếm liếm đầu lưỡi.

Vừa ngứa vừa tê, mềm nhũn làm cho nàng không có khí lực nâng lên.

“Dương Thất Tình” Hiên Viên Minh Châu mở mắt mê ly, nhìn nam nhân còn cầm chặt mái tóc của mình, chậm đã.

Chậm rãi nâng bàn tay trắng nõn lên.

“Ừm, Dương Thất hiểu rồi.

“Dương Thất ánh mắt hiện lên một tia mát mát, hấn cho rằng công chúa muốn đẩy hấn ra, để hấn rút ra ngoài. Dù sao hấn đã nhiều lần dùng dương vật xoa bóp mái tóc mai công chúa, nhưng từ mạt năng cắm xuống nhiều lần, mỗi lần đều cắm vào, chỉ có thể bất động, chờ công chúa thở dốc một hồi rồi mới rút ra.

Nhưng hấn và mấy người Bích Hà đều không nghĩ tới, bàn tay trắng nõn của Hiên Viên Minh Châu lại rơi xuống dưới bụng của nàng.

Bàn tay trắng như bạch ngọc đặt tại chỗ kia nhấc lên.

Nơi đó, là đầu rùa của Dương Thất! nhục bông của hấn là loại hình móc câu uốn lượn, cắm sâu vào Cúc Đạo của công chúa, không phải là đâm vào bụng Hiên Viên Minh Châu to bằng nắm tay một đứa trẻ sao? “Hiên Viên Minh Châu” khẽ cười một tiếng, lười biếng nói: “Ngươi hiểu không? Ngươi hiểu cái gì? Ta đều không nói gì, ngươi làm sao mình bạch? Bích Hà các nàng nói ngươi ngu xuẩn chết, quả nhiên.

“Dương Thất không lên tiếng, mặt đỏ hồng, thành thành thật thật quỳ xuống, duy trì tư thế cắm gây thọt vào cúc công chúa.

Hai mắt Bích Hà sáng ngời.

Lúc công chúa bị Dương Thất cắm búp cúc, còn mở miệng nói chuyện? Nàng còn nhớ rõ, Nguyệt trước công chúa bị Dương Thất lần thứ nhất bạo cúc, căng thẳng đến không biết phải làm sao, cuối cùng Dương Thất rút ra, công chúa mới run rẩy phun trào.

Sau đó công chúa lần lượt thay đổi, từ rút ra cao trào, đến khi vào phía sau liền không ngừng phun ra chất lỏng, giống như nước suối.

Cho đến bây giờ, Dương Thất vừa rồi cắm vào, công chúa lại không cao trào, chỉ là sắc mặt hồng hào hưởng thụ, thậm chí còn có tâm tình trêu chọc Dương Thất! Công chúa, bị Dương Thất bạo cúc, bị hấn cắm sâu vào trong vỏ cây, hơn nữa lúc hoàn toàn không có rút ra một phần, còn trêu chọc hấn!! Loại cải biến này, làm cho Bích Hà kinh hãi.

Bích Hà lại nhìn, phát hiện tay trên bụng công chúa đang chậm rãi vuốt ve, trên mặt mang theo một loại ý cười vũ mị, như hài tử mẫu thân vuốt ve trong bụng, nhưng lại không giống, công chúa hiện tại đang vuốt ve cái đầu rùa của nàng a! “Người không nói gì sao?” Bích Hà trừng mắt nhìn Dương Thất.

“Ách...” Con mắt Dương Thất cũng nhìn về phía bụng công chúa, nhìn cái đầu rùa đang vuốt ve bụng của nàng, kích thích Dương Thất cắm sâu vào trong cây cúc công chúa, không nhịn được nhảy lên vài cái, ngay cả cái bụng của Hiên Viên Minh Châu cũng căng ra.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu cắn môi, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại từ cổ họng, eo thon vặn vẹo, hạ thân nhấc lên, lại nhanh chóng mềm nhũn.

Cây gậy thịt uốn lượn như móc câu cắm sâu vào trong cúc của nàng ta.

Nàng khẽ động, kích thích vô biên theo đó mà đến.

Cảm giác ngứa ngáy, khô nóng khó chịu.

“Công chúa, muốn nói gì?” Dương Thất thành thật hỏi, nhưng gậy thịt cắm dưới háng nàng lại không thành thật, lại nhảy vài cái.

Bàn tay Hiên Viên Minh Châu đè xuống bụng mình, cố gắng cắn môi, để gậy thịt trong Cúc Đạo an phận một chút, một hồi lâu, mới oán giận như oán trách hỏi: “Thứ này của người, vì sao có thể cong cong uốn lượn...” Một người kinh ngạc nhìn về phía nàng.

“... Tạo ra rồi, ư ư” Dương Thất Nhục Bổng nhảy lên, Hiên Viên Minh Châu lại rên rỉ một tiếng, thở phì phò, tiếp tục nói: “Làm cho nên... khiến người ta khó chịu đến chết.

“Dương Thất ngạc nhiên, phải trả lời thế nào đây?” Đông Lăng cầm cây gậy che miệng bật cười, Hiên Viên Minh Châu quay đầu nhìn về phía nàng.

Đông thảo nổi gan, ngồi xổm xuống, vừa dùng đầu tinh đội lên ngực công chúa, vừa xoa bóp nàng, nói: “Công chúa nha, ngài còn không biết sao? Lúc Dương Thất cắm khúc khuỷu này

vào, chỉ có thể róc thịt qua một bên, bên kia rất thoải mái, nhưng nơi khác lại khó chịu vô cùng.

Nhưng nếu là hấn động, liền... liền..." Đông Thảo hôn công chúa một cái, mặt đỏ bừng không nói tiếp.

"Cứ thoải mái như vậy.

"Thu Hoa vui cười bổ sung: "Sau đó thì sao, Dương Thất nếu đòi lại phương hướng khác... Những địa phương khác cũng có thể róc thịt, lại càng thoải mái.

"Vẫn là xử nữ, Bích Hà trợn mắt há hốc mồm, lại có chuyện này sao? Nàng nhìn về phía công chúa bị nắm thịt đắp lên bụng, ảo tưởng một chút: Dương Thất Loan Câu giống như một cây gậy thịt, nếu là từ sau lưng, đâm vào Cúc Hoa bên cạnh công chúa, đích xác sẽ là hưởng thụ bất đồng.

"... Thật không biết xấu hổ, các người tự mình dùng đi.

"Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, không dám nghĩ tiếp nữa, ấn tay vào bụng đẩy Dương Thất, run giọng nói: "Rút, rút ra đi.

"Mấy người lộ ra vẻ thất vọng.

"Vâng, công chúa!" Dương Thất theo lời chậm rãi đi ra ngoài.

Cái mai rùa kia chậm rãi róc rách Cúc Đạo của nàng, thân thể Hiên Viên Minh Châu mềm mại xuống, mềm nhũn co quắp trên giường ngọc thờ dốc, tùy ý Dương Thất Thi làm.

"Chậm một chút.

"Bích Hà dằn dò, cắm vào, còn rút ra ngoài, đều là công chúa có thể hưởng thụ hồi lâu.

Động tác của Dương Thất vốn là chậm, Bích Hà tiểu thư vừa nói, hấn càng chậm, với tư thế này, sợ là gần nửa canh giờ cũng không thoát ra được.

Nhưng mà, công chúa cũng thích cái này.

"Dương Thất."

"Hiên Viên Minh Châu thở hắt hắt, lại gọi hấn.

"Công chúa, xin hãy phân phó!" Dương Thất dùng gậy thịt lại.

Động tác của nó, trên thực tế cũng không có rút ra bao nhiêu, đầu rùa còn nâng bụng công chúa lên nữa chứ.

“Được rồi, không phải gọi người.” Hiên Viên Minh Châu dừng lại một chút, mở mắt ra, đặt hai tay lên bụng, nghỉ ngơi một chút, tiếp tục nói: “Sau này ta sẽ rời khỏi kinh thành, ra ngoài du lịch mấy ngày, đoán chừng phải năm sáu ngày mới có thể trở về.

“Bích Hà cúi đầu nhìn nàng.

Công chúa ra ngoài, vì sao phải đặc biệt nói cho Dương Thất? Là lo lắng mấy ngày nay hắn không thể cầm rế trên người nàng...? Hay là đơn thuần thuận miệng nói một câu, coi như là nói chuyện phiếm.

“Công chúa, Dương Thất đi bảo vệ người!” Nam nhân khôi ngô còn nhớ rõ chức trách của mình, hắn là tử sĩ của công chúa.

“Người đi đâu đó, ngoan ngoãn ở lại.

“Đúng vậy, người đều chết cả rồi, hì hì.

“Công chúa, ta có thể thay đổi khuôn mặt, hoặc chịu đựng một ít cải tạo của công pháp.

“Những công pháp kia không phải thứ tốt... Người đúng là ngu xuẩn, chỉ đứng bên cạnh công chúa?” “Không được đi... Ừm, người cứ ở lại đây, còn có bốn người các người ở lại, Bích Hà đi cùng ta là được rồi.

“Là “Cửu lục” phân phó xong, trong phòng tắm lại yên tĩnh trở lại, chỉ có dương vật của Dương Thất còn cắm trong Cúc Đạo của Cửu công chúa, không có ý rút ra, lưu luyến không muốn, đặc biệt là sắp đến rồi.

Hiên Viên Minh Châu cũng không bảo hắn rút ra nữa, yên tĩnh lại, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng trong Cúc Phong của nàng vẫn cảm, còn có một cây gậy thịt thô to của Dương Thất, không ngừng xoa nóng lên người nàng.

Liên miên kích thích kéo dài khiến Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu kẹp chặt thêm vài phần, siết chặt lấy bỏng nóng hổi. Một hồi lâu sau, Cúc Môn của nàng mới thả lỏng ra.

Không bao lâu sau, tựa hồ quá kích thích, cúc môn mềm mại của Hiên Viên Minh Châu lại không nhịn được xiết chặt, co giật một hồi lâu, mới chậm rãi buông ra.

Cúc Môn cùng gây thịt thiêu đốt động tác bí mật cùng nhau, người ngoài không nhìn thấy, Dương Thất lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Công chúa.

“Dương Thất ánh mắt như lửa nhìn Hiên Viên Minh Châu, thanh âm khàn khàn.

“... Không cho phép!” Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu mê ly, thờ hờn hờn. Biết hẳn muốn làm gì, cây gây thịt nóng rực kia nhảy lên vài cái trong lòng bà ta, bà ta không cảm giác được? Nhưng, nam nhân này cắm vào trong Cúc Trần nhiều lần như vậy, bị Cúc Đạo của bà ta quán chặt lấy rất nhiều lần, có thể nhịn đến bây giờ mới đưa ra yêu cầu, đã rất hiếm có rồi.

Nhưng nếu thật sự phải cắt ra nhiều lần, chẳng phải là biến thành...” “Công chúa, xanh hà muốn ” bích hà” nhìn ra tâm tư của hai người, cũng nhìn ra được suy nghĩ của công chúa. Nàng khẽ cười một tiếng, cúi đầu, hôn một cái trên môi công chúa.

Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, thè ra cái lưỡi đỏ mềm mại, quán lấy thị nữ của mình.

Nàng không để Dương Thất rút ra nữa.

Thân thể hắn đang run rẩy, cây cúc mềm mại khóa chặt lấy gây thịt Dương Thất, cũng đang co rút lại mở ra, tựa như một cái miệng nhỏ đang đói khát muốn ăn cái gì đó.

Đây Dương Thất một cái, để cho hắn nhường ra vị trí, đè lên, thân thể thân thể thân mật mật áp trên thân thể mỹ lệ Hiên Viên Minh Châu.

Huyết mật của hai người dính sát vào nhau.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu lại ngâm khẽ một tiếng, ánh mắt mê ly nhìn nàng: “Người...” “Công chúa... Bích Hà Chi Chu muốn ma sát công chúa... đau khổ một phen.

“Bích Hà si mê hôn nàng, cầm lấy khuôn mặt nàng, hôn môi công chúa, eo nhỏ bắt đầu vặn vẹo, mật huyết động tình hôn vào huyết công chúa, mãi đến mức nước chảy ra rất nhanh, âm huyết của hai người dính đầy.

Hiên Viên Minh Châu run rẩy kịch liệt.

Dưới chân cô và bích hà không ngừng mài, cây gậy thịt thô to của Dương Thất vẫn cắm thật sâu vào trong Cúc Hoa của nàng, thân thịt cong cong nóng hổi xỏ xuyên qua Cúc Dung của nàng.

Hơn nữa, theo sự vặn vẹo của Bích Hà nhỏ, quần chặt lấy màng kính của Hư Hoàng Giả Phượng, thân thể của nàng cũng bắt đầu rung động theo, ngay cả nửa người dưới cũng đang rung động, thế cho nên... củ cải của Dương Thất tựa như bắt đầu nhúng vào vỏ cây của nàng, không ngừng trái phải trong cơ thể nàng.

Cái đầu rùa đang ngẩng cao kia đang đỡ lấy cái bụng của nàng... Cả cây gậy thịt của Dương Thất đang quần chặt với Cúc Hoa đạo hỏa của nàng.

“Á!” Hai chân Hiên Viên Minh Châu co giật, kẹp chặt lấy Dương Thất đang quỳ gối của nàng, eo nhỏ uốn éo nâng lên cao hạ thể, gậy thịt của Dương Thất thoát ly gần một nửa, huyết mật của nàng quần chặt lấy bích hà.

Chất lỏng trong người tuôn ra rất nhiều.

“Công chúa...” Dương Thất cũng bị kích thích, Bích Hà tiểu thư và công chúa ở trước mặt hẳn là Bách Hợp Ma Kính, mà gậy thịt của hắn còn cắm chặt lấy Cúc Hoa của công chúa, hai người không ngừng giãy dụa, khiến cho gậy thịt cũng được an ủi thật lớn, hưởng thụ tư vị của những mầm cây mơn hơi nóng.

Hắn đầm đìa mồ hôi nhần nại nhần nại, gậy thịt nhảy lên một trận, lại bị hắn cưỡng ép đè xuống đục vọng muốn bắn tinh.

Nếu lúc này mà bắn thì không cách nào xuyên qua công chúa được nữa rồi.

Hiên Viên Minh Châu bị đục vọng nhảy lên, tay ngọc ôm lấy Bích Hà, chính mình vận vận eo nhỏ, bắt đầu mài dũa với Bích Hà áp trên người nàng.

Dương Thất mở to hai mắt, cắn chặt hàm răng, cố gắng chịu đựng.

Công chúa đang vận eo.

Mà cây gậy thịt của hắn còn cắm sâu trong công.

Bên trong Cúc Dung chủ.

Mỗi lần eo công chúa vận vẹo, hắn đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Công chúa đang giao hoan cùng Bích Hà Ma Kính, hắn cũng đang giằng co... hưởng thụ chậu than nóng bỏng của công chúa.

Bốn vị thị nữ tròn mắt há hốc mồm, Bích Hà và công chúa ôm nhau hôn nhau, mà Dương Thất cứ như vậy cắm vào cúc công chúa, thân thể khô ngô cũng hơi rung động theo, gậy thịt dưới háng bị động, nhanh chóng tiến ra khỏi vỏ cây cúc của công chúa.

Mặc dù biên độ rất là bé nhỏ, nhưng so với Dương Thất đâm vào sau này chỉ có thể ở yên thật hơn nhiều.

“Ái da, Hiên Viên Minh Châu rất nhanh đã lên cao trào, gương mặt đỏ bừng, mật huyết và huyết Bích Hà dán chặt vào nhau, phun ra chất lỏng dính vào nhau. Trong Cúc Đình còn có một cây dương vật nóng rực...” “Công chúa, ta, ta không được!”

Cúc phong của Hiên Viên Minh Châu kịch liệt co rút vào trong cao trào., bỗng thịt cắm vào trong đó bị kích thích, kịch liệt nhảy lên, Dương Thất không chịu nổi, một tay ôm lấy hai cánh của công chúa vênh lên, lại uốn éo lùi lại phía sau, làm cho gậy thịt dưới hông nhanh chóng rời khỏi công chúa.

Bỗng thịt như những thanh phi kiếm bay nhanh, nhổ ra, quả cúc thu nhỏ nhanh chóng trong cao trào bị cây dương thô bạo phá vỡ, vô tình rời khỏi đó.

“!!” Hiên Viên Minh Châu mở to hai mắt nhìn, mũi chân căng cứng, kích thích quá mức kịch liệt khiến cao trào của nàng bị gián đoạn, thân thể run rẩy cũng đình trệ lại, há miệng không phát ra âm thanh.

Một lát sau.

Một luồng hương vị nam nhân nồng nặc lan đến trên người nàng, phun lên mặt nàng, phun tới trên cánh cửa cúc đang khép kín, kích thích cánh cửa kia run rẩy siết chặt, Cúc Văn nhỏ tới mức cơ hồ nhìn không thấy.

Thoáng một cái, hai cái... Dương Thất đậm đặc phun lên người nàng và Bích Hà, Hiên Viên Minh Châu theo bản năng nhìn qua, lại thấy một làn khói trắng từ trên đầu rùa của hắn phun ra, phun thẳng vào mắt nàng.

Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, nghênh đón tinh thể.

Thân thể nàng căng cứng, tựa hồ đang chuẩn bị một loại chuẩn bị nào đó.

Một hồi lâu.

“Dương Thất đáng chết!!” Không đợi gã bắn tinh xong, Dương Thất đã sợ hãi quỳ xuống xin lỗi.

Nhưng cảnh tượng kế tiếp lại khiến hắn giật mình không thôi.

“A ha ha!” Công chúa ôm chặt Bích Hà, ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ cao vút, hạ thể cũng giống như nam tử phun ra, một cỗ mật ngọt to lớn từ trong đôi môi đỏ thắm có lực phun ra, tựa như nước lũ mở cổng, làm cho mấy người nhìn thấy mà sợ ngây người.

Hồi lâu, Hiên Viên Minh Châu mới thở hên hên nằm trên giường ngọc, thân thể không một chút run rẩy, đáp lại dư vị cao trào.

...Ngày thứ hai, theo thường lệ là trong phòng tắm.

“Công chúa, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi kinh thành.” Bích Hà cởi quần áo trừ quân phục tạy ra, để lộ thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc của công chúa.

“Ừm.

“Hiên Viên Minh Châu nhẹ dạ một tiếng, ánh mắt híp lại nhìn xuống dưới thân Dương Thất, thấy được dương vật cực lớn kia đã cương mãnh lần nữa, ngẩng đầu vênh lên nhìn nàng.

Trong lòng Hiên Viên Minh Châu run rẩy, cảm giác khô nóng lại dâng lên.

“Đêm nay chúng ta hảo hảo hầu hạ công chúa.” Bích Hà Kiều Lan nói, cũng cởi quần áo của mình ra, thân thể mềm mại áp sát tới, ngọc nhũ ma sát công chúa, buồn bã nói.

Đông thảo nhìn thoáng qua ánh nến trong phòng tắm, lại nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, le lưỡi một cái.

Bây giờ mới vừa tới chạng vạng tối, còn có hơn một canh giờ mới vào đêm, công chúa liền khẩn trương đến tắm phòng tắm tắm rửa... Hì hì, đêm nay sợ rằng không phải canh ba mới ra phòng tắm.

Thân thể Đông Thảo có chút mềm nhũn, nàng biết đêm nay lại là một đêm hoang dã.

Sau khi cấp cho bọn Hạ Hoa một ánh mắt, mấy vị thị nữ nhìn xuống công chúa nằm xuống, xoa bóp thân thể cho công chúa, tưới dầu bách hoa nóng hổi, bích hà lại quần lấy nệm hôn, qua lại vài lần, rất nhanh đã gọi lên dục hỏa của công chúa, làm cho nàng nằm ở trên giường nhẹ giọng rên rỉ.

Các nàng chứng kiến một màn như vậy, liền biết nên đến Dương Thất lên sân - cũng chính là lúc Dương Thất xoa bóp chậu cúc cho công chúa.

Hoa thu mang tới màng giấy, bỏ vào trong thùng tinh dầu thấm vào, lại cẩn thận bao trùm tư vị công chúa, đem hai cánh môi âm lệ kiều diễm cùng phần nộn cúc phía dưới che lại.

Trong quá trình, công chúa một mực phối hợp tách ra hai chân, giữa mũi chân hoặc căng thẳng, bất an chờ đợi.

xuân hoa cho Dương Thất một ánh mắt, không cần nhiều lời, nam nhân khôi ngô chờ ở một bên, liền uốn một cây gậy thịt cong cong cứng rắn, quỳ trên giường ngọc công chúa.

Thân thể cường tráng của hắc quỳ gối giữa hai chân Hiên Viên Minh Châu, đầu gối đè lên thâm lông mềm mại trên giường

ngọc, một đôi tay to đẽ xuống, không cần hỏi nữa, trực tiếp nâng lên cặp mông của Hiên Viên Minh Châu, chậm rãi nâng lên, huyết mật của nàng hướng lên bầu trời, huyết Cúc cũng nâng lên cao, đi tới độ cao thích hợp cho gậy thịt của hắn tiến vào.

“Công chúa, Dương Thất đến rồi.

“Dương Thất thấp giọng nói, khom lưng, đem gậy thịt đưa về phía trước, rất thuận lợi đẩy lên tới tận màng giấy, đem tờ giấy mềm mại này áp vào bên trong, đỉnh đầu rùa tại Hiên Viên Minh Châu miễn cảm với Cúc Môn mềm mại.

“Ừm”, thân thể trần truồng, Hiên Viên Minh Châu bị tử sĩ nâng lên huyết Cúc, thân thể run rẩy, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại mê người.

Trên đầu rùa, Dương Thất có thể cảm nhận được rõ ràng, Cúc Môn của công chúa đang khẩn trương không ngừng thu hồi.

Súc nhỏ, hậu đình tựa như đóa hoa đang khép mở, cúc vặn hôn lên đầu rùa của hắn, bị kích thích đến mức không ngừng run rẩy.

Sau một hồi lâu, Dương Thất mới cảm giác được công chúa đang yên tĩnh trở lại, cúc và cúc vô lực nổi lỏng, chuẩn bị cho việc xoa bóp của mình.

“Công chúa!” Dương Thất hét lên một cách rõ ràng, dự báo mình phải phát lực, bàn tay lớn cũng nắm chặt lấy bờ mông mềm mại của nàng.

Hơi thở Hiên Viên Minh Châu lập tức dồn dập, Cúc Môn rút lại lần nữa, kháng cự, một lúc lâu sau nàng mới buông Cúc Nhan ra.

Khoảnh khắc sau, một con dương vật nóng như lửa to đột nhiên xông vào Cúc Môn của nàng. Hiên Viên Minh Châu kêu lên một tiếng đau đớn, Cúc Môn đóng chặt, ôm chặt đầu nam nhân này, run rẩy, thở hổn hển.

Hồi lâu sau, nàng mới vô lực buông Cúc Môn ra, nghiêng đầu sang một bên, tay cầm lấy thảm lông dưới đáy —— thảm lông này, vốn là vì để lúc nàng thừa nhận một ít đồ ăn to thô của

Dương Thất, có thể nắm được một ít thứ, Bích Hà cố ý đem lên.

Quả nhiên, Dương Thất lại giơ gậy tiến lên, dùng lực hết sức vào cây cúc chặt chẽ của nàng, từng chút từng chút một cắm vào.

“A a oa o a o o..” Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ kéo dài, tay cầm lấy thảm lông, lại buông ra, trở tay nắm lấy bích hà, tiếp theo lại túm lấy Dương Thất đang cúi người xuống, sờ lên mặt của hắn.

Chờ gậy thịt tiến vào, nàng lại dùng sức đẩy Dương Thất, chân cũng đang vặn vẹo, giấy dựa khó chịu giống như cá trên bờ.

Nhưng nàng không mở miệng ngăn cản, đẩy Dương Thất, nhưng lại không dùng ngôn ngữ ngăn cản hắn, chỉ để hắn chậm một chút mà thôi.

Dương Thất cúi đầu, nâng eo lên, miệng ngậm quả trứng của công chúa, chậm rãi hút mút.

Hiên Viên Minh Châu run rẩy im lặng, chỉ thở hỏn hỏn, để nam nhân này tiếp tục cắm vào. Cúc môn của cô đã buông ra, nam nhân biết lúc nào nên phát lực.

Bộp! Đoạn cuối cùng là một đoạn Cúc Đạo, Dương Thất Đại Lực mạnh mẽ cắm vào, hai viên bi đập vào trên mông của nàng, Hiên Viên Minh Châu bị kích thích kéo căng thân thể, Cúc Đạo cũng kẹp chặt, lại rất nhanh mềm nhũn ra.

Con rắn đã hoàn toàn mềm nhũn.

Bông thịt của Dương Thất đã hoàn toàn tiến vào trong người ả, bổ sung đầy người ả bằng Cúc Đạo đang bó chặt như lửa.

Hiên Viên Minh Châu thở phào một hơi, đôi mắt đẹp mở ra, nhìn về phía Dương Thất.

Nam nhân này nhìn nàng đầy thâm tình.

Hơn nữa muốn nói lại thôi.

Khóe môi Hiên Viên Minh Châu nhếch lên, nàng biết nam nhân hai mắt đang cắm vào má nàng đang muốn nói điều gì đó.

Nhưng cô không chủ động nói ra.

“Con lừa ngu ngốc nhà ngươi, muốn nói cái gì hả?” Bích Hà không nhìn nổi nữa, lờ mờ hắt một cái, bàn tay chậm rãi xoa bóp trên ngực công chúa, xoa nhẹ Đáy sữa của nàng, Đông Thảo tưới dầu mỡ vào, khiến thân thể công chúa dính chặt, xoa xoa ngọc nhũ của nàng thật sự là một cái hưởng thụ.

“Công chúa, ta... ta, ta muốn... muốn...” Muốn gì?” Tiểu ý của Hiên Viên Minh Châu càng lớn, bàn tay trắng như ngọc nhấc lên, đặt lên cái bụng đang phập phồng.

Dương Thất còn đang ôm lấy bờ mông nàng, bàn tay to lớn nâng lấy bờ mông, cây gậy thịt cắm chặt lấy búp cục của nàng.

Ở dưới tư thế này, Hiên Viên Minh Châu nằm trên giường ngọc, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy Cúc Lưu Lô bị Dương Thất Dương vật mở rộng, Cúc Môn màu hồng bị gậy thịt đẩy ra, biến thành trong suốt, thân bông thô to chống đỡ cổng Cúc to lớn, liếc mắt một cái đã làm cho mặt nàng đỏ lên.

Đương nhiên, nàng bị cây gậy da thịt hình móc câu của Dương Thất dí lên bụng, cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Hiên Viên Minh Châu đặt tay lên, chậm rãi vuốt ve, che cái bụng của mình, đi trấn an cái đầu rùa cắm vào cục của cô — rõ ràng cô ta bị ép cắm vào một bên mái tóc, bây giờ lại trấn an dương vật của nam nhân này.

Dương Thất thân thể kịch chấn.

Hiên Viên Minh Châu vắn eo, làm cho mình thoải mái hơn một chút, nhưng giờ phút này nàng lại tương liên với Dương Thất - nhục bông và Cúc Cúc Lãng. Nàng khẽ động, gậy thịt của Dương Thất cũng động theo, nhảy nhót trong hành lang của nàng.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ như mèo lười kêu, bàn tay bao lấy đầu rùa của Dương Thất, cách cái bụng, ánh mắt mê ly xoa bóp cho hắn.

Mấy người Bích Hà che miệng cười quỵn rũ.

Chỉ sợ người ngoài có đánh chết cũng không tin, nữ hoàng Cửu công chúa kiêu diễm kiêu diễm, cuối cùng lại phát ra

tiếng mèo kêu như vậy, rên rỉ như thể xuân, hơn nữa còn như vậy, dùng tay xoa bóp cây gậy thịt cắm sâu vào huyết Cúc Hoa của nàng.

“Công chúa, công chúa, công chúa!” Dương Thất mồ hôi rơi như mưa, há miệng thở dốc, nắm lấy bàn tay lớn trên mông nàng run rẩy, nhanh chóng chống đỡ không nổi, xoay người định rút khỏi huyết Cúc công chúa.

Quá kích thích, hấn nhẹn không được muốn bắn ra.

“Ngươi vừa rồi... Muốn gì?” Hiên Viên Minh Châu kẹp chặt cây cúc, không cho Dương Thất rút ra, ngữ khí như đang khiêu khích hấn.

“Dương Thất nghĩ, muốn cùng công chúa đi ra ngoài... Nhưng mà, không được công chúa, muốn bắn!!!” Toàn thân nam nhân khô ngô đều đang run rẩy, rút ra một nửa, cũng đã run rẩy, cố gắng bế quan, nhưng tay ngọc của công chúa vẫn luôn tác quái, một mực giữ cái bụng để đè ép đầu rùa của hấn.

“Ngươi muốn cùng ta ra ngoài dạo chơi?” Hiên Viên Minh Châu lại hỏi, động tác xoa bóp không hề dừng lại, nhìn hấn quyết định.

“Vâng, vâng! Dương Thất, suy nghĩ như vậy, muốn đi theo công chúa, công chúa, công chúa... không được rồi, buông ra, buông ra.

“Hương Thất nôn nóng, muốn cho Hiên Viên Minh Châu buông cây cúc ra, để hấn rút ra.

Nhưng vào lúc này, một đôi chân ngọc quần lấy eo của hấn, quần chặt, mũi chân vòng lại sau lưng, đặt vào mông hấn.

“Đến oạt” nương theo tiếng cười quyến rũ, Hiên Viên Minh Châu siết chặt chân ngọc, đè Dương Thất, để hấn... lại cắm trở về.

Dương Thất khó tin nhìn nàng.

Hiên Viên Minh Châu trừng mắt nhìn, da dẻ xinh đẹp lại quyến rũ, khoe môi mang theo nụ cười: “Đêm nay... Cách mài giấy... cho phép ngươi bắn... A!” “Công chúa!” “Chấn!” “!” Hấn kích động hô to, Dương Thất nhanh chóng tiến vào, rút ra

một nửa gậy thịt, cắm sâu vào cặp mông to lớn của Hiên Viên Minh Châu, phát ra âm thanh trong trẻo.

Đầu rùa nóng rực cắm sâu vào trong, căng bụng của Cửu công chúa lên, ngay sau đó, gậy thịt nhảy lên kịch liệt.

Ý thức sắp đến, Hiên Viên Minh Châu trong lòng run lên, nhìn Dương Thất, đôi mắt với ánh mắt hẩn.

Cây gậy thịt của nam nhân kia đang nhảy múa.

Nàng càng dùng sức cắn chặt hàm răng, một đôi chân gắt gao bám chặt lấy cái mông to lớn của Dương Thất Tráng, làm cho gậy thịt của hắn cắm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Phốc! Rốt cục, Mã Nhãn mở ra, một cổ lớn tinh túy nóng hổi bắn ra, liền bắn vào trong bụng của nàng.

Một thời kỳ tế nhất, nhất thời bắn sâu vào trong.

Bị nung nóng đến, Hiên Viên Minh Châu run rẩy một chút, lại dùng sức lần nữa, dùng chân ngọc, cắn chặt răng, tay nắm chặt bả vai Dương Thất, tựa như cố gắng nhẫn nại, hết sức thừa nhận, con mắt nhìn chăm chăm Dương Thất.

Trong toàn bộ quá trình nam nhân cắm Cúc Đình bắn tinh, Hiên Viên Minh Châu nhìn hắn, thân thể căng cứng, chân ngọc cũng quấn chặt lấy Dương Thất.

Hắn run rẩy thừa nhận tinh túy.

Mấy người Bích Hà đều ngây dại.

Công chúa và Dương Thất giống như đang làm động tác gì đó rất vất vả, đôi chân công chúa xinh đẹp như rắn mỹ nữ quấn chặt lấy Dương Thất. Dương Thất thì kéo mông, cố gắng cắm sâu vào, tóc bắn ra tinh anh.

Hoa xuân ở phía sau hắn, có thể nhìn thấy hai viên bi to lớn của hắn, đang co rút lại, kề sát cái mông tuyết trắng của công chúa, đem một sợi tóc nước bọt nóng hổi đặc trưng, rót vào trong Cúc Hoa công chúa.

Bụng công chúa căng lên rồi.

Sau khi đụng vào rất nhiều nòng đậm, lại không chảy ra được, bị ép chống đỡ hết nổi.

Hồi lâu sau.

Dương Thất Xạ Tinh đã kết thúc, nhưng động tác chú tình giữa không trung của hai người vẫn không dừng lại.

Hiên Viên Minh Châu được Dương Thất nâng cái mông, thân thể từ từ mềm đi, hai chân vô lực rũ xuống, gương mặt hồng nhuận phơn phớt mà thỏa mãn.

Trong bụng nàng tràn đầy bọt nước của Dương Thất nóng hổi.

Bàn tay bị phỏng đến mức thần trí choáng váng, luyện cho Dương Thất ôm lấy nàng, dịu dàng hôn lên gò má nàng. Hiên Viên Minh Châu cũng không có động tĩnh gì, còn hôn lung tung trên khuôn mặt hấn vài cái, làm Dương Thất kích động phát điên lên, cây gậy thịt còn cắm Cúc Hoa của nàng lại nhanh chóng cứng ngắc.

“Không được.

“Hiên Viên Minh Châu hờn dỗi đẩy hấn ra, lần nữa nằm trên giường ngọc, kéo Bích Hà tới, hôn nàng với hấn một cái đầy nhiệt tình.

Dương Thất thành thật cắm chặt cây cúc của nàng, ngâm tinh túy mình vừa bắn ra, cảm thụ Cúc đạo của công chúa.

Hấn vươn tay ra, đi xoa bụng công chúa bị tinh túy chống đỡ lớn.

“Đau quá, khách sáo quá, Dương Thất, không được sờ!” Hiên Viên Minh Châu giơ chân đá lung tung, phát ra tiếng cười thanh thúy như con gái trẻ.

Trên mặt Dương Thất rộng thùng thình lộ ra vẻ tươi cười, thử nghiệm xen vào bên trong, để cho cây gậy thịt đâm vào tận gốc.

“Chỉ có thể một lần!” Hiên Viên Minh Châu cảnh giác nhìn về phía hấn, Dương Thất lại thành thật dừng lại, mấy người Bích Hà nhìn thấy, đều che miệng cười rộ lên.

Mi mắt Hiên Viên Minh Châu cong cong, kéo qua Bích Hà, ôm lấy nàng hôn, cọ sát thân nàng.

Dương Thất thoải mái thở phào nhẹ nhõm, công chúa đang vặn eo, cũng đang kẹp Cúc, đang dùng phương thức của nàng xoa bóp cho hắn, hắn còn có cái gì không hài lòng chứ?” Công chúa, “Đợi Hiên Viên Minh Châu và Bích Hà Ma Kính đến cao trào, sau đó thở hắt ra, Dương Thất do dự một chút, mở miệng nói: “Dương Thất muốn bầu bạn bên cạnh công chúa, cùng công chúa đi ra ngoài! Bảo vệ công chúa!” Hiên Viên Minh Châu liếc mắt nhìn hắn, lại nhắm mắt lại: “Không cần người bảo vệ... Không phải, không phải là không cần, mà là... thân phận của người rất phiền phức, biết không?” Nếu Dương Thất bại lộ, nàng cũng không biết nên xử trí hắn thế nào.

Giết, chắc chắn không thể giết, đây không phải phương thức đối nhân xử lý của nàng, tuyệt đối không thể giết.

Lưu lại?” Thế nhưng... kết.. kết.

“Lúc Dương Thất khẩn cầu, cửa tắm phòng mở ra, mấy người Bích Hà sợ hết hồn, Hiên Viên Minh Châu lại đỏ mặt, có chút ngượng ngùng vươn tay ra, che khuất đi cây cúc bị Dương Thất Nhục Bổng cắm sâu.

“Bà bà?” Người có thể vào lúc này, tự nhiên cũng chỉ có thể là Tử Trúc bà bà một mực sát thân bảo hộ Cửu công chúa.

“Chơi đủ chưa?” Một bà lão áo đen cười tủm tỉm nhìn cảnh dâm tà trong phòng tắm.

“Bà bà!!” Bị nói là vui đùa, Hiên Viên Minh Châu hai má xấu hổ đỏ lên, mạnh miệng nói: “Ta đang trị liệu cho hắn!” Bị cấm vào hậu đình trị liệu?” Tử Trúc bà bà lại cười, đi đến, quần quít lấy ba của Dương Thất.

Một vị thị nữ tránh ra vị trí, thân thể trần truồng buông tay đứng một bên, thành thật cúi đầu, mặc kệ bộ ngực và âm huyết chảy chất lỏng lộ ra trước mặt bà bà.

Càng thêm dâm ô - công chúa bị Dương Thất cắm một chậu cúc ngay trước mắt, các nàng cũng không cần quá thẹn thùng.

Hiên Viên Minh Châu cắn môi, không trả lời.

“Hơn nữa còn bị hấn bấn vào?” Ngồi bên giường ngọc, Tử Trúc bà bà tức giận vươn tay ra, đặt lên bụng Dương Thất nồng đậm, đè xuống, bên trong tràn đầy tinh túy sền sệt nóng hổi, còn có thể mò được Dương Thất vẫn còn cứng rắn như trước, cắm sâu vào trong hoa cúc nha đầu này.

Dương Thất thành thật thật, không dám lộn xộn.

“Bà bà 】 Hiên Viên Minh Châu lộ ra bộ dáng đáng thương, làm nũng, để cho nàng đừng nói nữa. Giờ phút này, trong hoàn cảnh mọi người không mặc quần áo vui vẻ, ở trước mặt bà bà thân nhất, Nữ hoàng cuối cùng hoàn toàn lộ ra con gái nhỏ.

“Ngươi nha, mẹ ngươi... Được rồi.

“Tử Trúc bà bà đổi giọng, từ trong túi quần lấy ra một ngọc bội màu đen.

“Bà bà, đây là cái gì?” Hiên Viên Minh Châu thậm chí không để ý đến vấn đề còn bị Dương Thất cấm võ, tò mò hỏi.

“Đây là đồ chơi vui cho ngươi.

“Tử Trúc bà bà ném ngọc bội màu đen lên người Dương Thất, nàng nhận lấy, thần niệm thăm dò vào, rất nhanh biết rõ tác dụng của món đồ chơi này.

“Bà bà, cái này...” “Dùng!” “Đúng!” Dương Thất mặc niệm khẩu quyết, rất nhanh thi triển ra công dụng của ngọc bội này, hoàn toàn che đậy khí tức của hắn, thoát nhìn thật giống như một phạm nhân bình thường, hoàn toàn không có tu hành! Hiên Viên Minh Châu ngây người, bây giờ nàng còn đang bị Dương Thất cấm vào, hai người tiếp xúc chặt chẽ như thế, theo lý thuyết Dương Thất làm sao che giấu khí tức, nàng cũng có thể cảm giác được thực lực của đối phương mới đúng.

Nhưng bây giờ lại không cảm giác được cái gì, ngọc bội màu đen này che lấp khí tức, lại có hiệu quả mạnh như thế?” Trước kia ta luyện chế hai cái đồ chơi nhỏ, một cái tặng cho... “Tử Trúc bà bà dừng một chút, không nói ra một cái khác đưa cho ai.

Hiên Viên Minh Châu vươn tay, Dương Thất đưa ngọc bội cho nàng.

Nàng vuốt vuốt, nhíu mày suy nghĩ một chút, có ngọc bội này, Dương Thất đại có thể tùy ý ra vào phủ công chúa, chỉ cần phối hợp với một ít pháp khí nhỏ thay đổi hình thể là được.

Kể từ đó, Dương Thất cũng có thể hóa trang thành một thị nữ theo sát bên người nàng, không cần lo lắng bị người phát hiện.

Dương Thất nam nhân này thật sự triệt để ẩn nấp, không có bất kỳ ngoại nhân nào biết.

Mặc dù vậy, tình huống không có khả năng nhất, mấy người Bích Hà nói ra, có ngọc bội này che giấu, Dương Thất cũng sẽ không bị người chỉ ra, người ngoài chỉ cho rằng mấy người Bích Hà là đang nói bậy bạ mà thôi.

“Bà bà!” Hiên Viên Minh Châu hít sâu một hơi, Cúc Phong của nàng cũng kẹp chặt lấy gáy thịt của Dương Thất, sau nửa ngày mới từ từ buông ra: “Cảm ơn bà bà!” Nha đầu của bà còn nói với ta những thứ này sao?” Hì hì, đã không nói cảm ơn, vậy... Bà bà, ta để tên này cho bà chơi một chút.

“Hiên Viên Minh Châu đẩy Dương Thất một cái, đẩy hẳn đi về phía bà bà.

Dương Thất ngây người.

Tử Trúc bà bà cũng ngây người chốc lát, lập tức trừng mắt dọc nhìn Nữ hoàng bệ hạ. “Ngươi cái đầu này...” Hiên Viên Minh Châu nghiêm túc nói: “Bà bà đột nhiên đi vào, lại nhìn chúng ta, hẳn là muốn gia nhập vào?” “Gia nhập sao? Ta làm sao... Cái mông thối kia lại ngứa rồi?!” “Bà bà không cần phải rụt rè, bà bà, tới đây, bà bà., Lộ ra khuôn mặt thật sự của thiên tư quốc sắc của ngươi “làm sao ngươi...” “Ta làm sao biết được? Ha ha, bà bà ngươi xấu như vậy, vóc người lại tốt như vậy, rõ ràng là có gì đó không đúng a, bà bà hưng phấn nhào lên ôm lấy nàng, cũng mặc kệ chính mình còn bị Dương Thất cầm hoa cúc, làm nũng nịu, làm đồ đen, lộ ra bả vai mềm mại cùng cái yếm tinh xảo của nàng.

Mấy người Bích Hà ngây người, quả nhiên, bà bà Đạo Vận Cảnh này, còn tương đối trẻ tuổi, dáng người tương đối tốt, Xuân Thảo thậm chí đang suy nghĩ, khó trách nơi bà bà đứng lần trước có một bãi nước xuân.

“Buông tay!!” Tử Trúc bà bà xấu hổ đến hai má nóng bừng, bà nhìn qua rất nhiều dâm hí của Hiên Viên Minh Châu và Dương Thất, vừa rồi đột nhiên xông vào, ngay chính bà cũng không biết vì sao mình lại gấp gáp như vậy.

Đẩy Hiên Viên Minh Châu ra, Tử Trúc bà bà sửa sang lại quần áo, đè xuống xao động trong lòng, tức giận vỗ vỗ bờ mông trắng kiện của Dương Thất Sinh, để cho một nửa gậy thịt vừa mới đánh nhau rút ra, lần nữa cắm sâu vào trong đó.

“Bà bà không cần... a.. a..” Không thể ngăn cản, Hiên Viên Minh Châu ưỡn eo phun trào, một lượng lớn mật vừa vắn phun lên trên người nàng.

“...” Tử Trúc bà bà bị tưới một thân chạy trời chết, buồn tẻ đến mức màng tai cũng đỏ lên.

Hồi lâu sau, tiếng rên rỉ trong phòng tắm mới ngừng lại.

.....

“A? Mấy ngày nay chúng ta không được phép làm cùng Dương Thất sao?” “Đúng! Ta nhìn ra, công chúa không chịu đưa Dương Thất ra ngoài, mấy ngày nay các người không được phép cùng hắn xảy ra chuyện gì, càng không được khiêu khích hắn, hết thảy chờ công chúa cùng ta trở về rồi hãy nói!” Tại sao?” Bởi vì... bỏ đi, không nói nữa, các người trở về suy nghĩ một mình.

“Được rồi, hết thảy chờ công chúa trở về rồi hãy nói.

Công việc tu hành của tiên tử —— bộ thứ hai (81)

Chơi đủ hai mươi một tháng mười bốn...” Đứa nhỏ này...”
Phụ nhân bắt đầu xoa đầu cô: “Nếu muốn ăn thì phải nói thế nào?” Tiêu Hi Nguyệt vén váy ngồi xuống, ánh mắt nhu hòa, đưa mút quả tới trước mặt tiểu cô nương, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của cô.

“A, nói... Tỷ tỷ, ta muốn ăn mút quả nóng hổi...” Tiểu cô nương làm khuôn mặt nũng nịu, mặt mày Tiêu Hi Nguyệt cong lại, đưa mút quả tới bên miệng cô, nhìn cô bé há hốc mồm, a một tiếng, một ngậm cắn lấy mút quả, trên khuôn mặt đỏ bừng là nụ cười hạnh phúc.

Đứa bé luôn khiến người ta vui vẻ.

“Cảm ơn tỷ tỷ.” Bé gái ngọt ngào hô lên.

“Ừm, ăn đi.

“Tiêu Hi Nguyệt xoa đầu cô, tâm trạng thả lỏng rất nhiều.

Lý Tiên ở một bên, nhìn thấy sư tỷ lộ ra thần thái ôn nhu trước đó, đúng là sững sốt một chút, bị năng toát ra vẻ nhu hòa xúc động.

Đột nhiên, Lý Tiên cũng thò đầu ra, há miệng cắn mút quả trong tay sư tỷ, cắn nửa trái cây đỏ bừng, nhìn Tiêu Hi Nguyệt một cái, đột nhiên ôm chặt lấy nàng, ngăn cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Bốn miếng môi dán lại cùng nhau, mút quả tiến vào trong miệng hai người.

Phụ nhân kinh ngạc mở to hai mắt, che miệng, khó có thể tin.

Bé gái cũng kinh ngạc nhìn về phía hai vị tỷ tỷ này. Cô bé nhìn thấy môi của các tỷ tỷ đung vào nhau, vị tỷ tỷ kia rất nhiệt tình, không ngừng dùng đầu lưỡi kịch liệt liếm liếm, nóng bỏng thân thiết với nhau.

Trong lúc mơ hồ còn có thể thấy một viên mút quả truyền qua lại trong miệng các nàng, mãi đến khi đường hồ lô bị cắn vỡ, bị hai tỷ tỷ ăn vào, mới các nàng mới chậm rãi tách ra.

Trên đầu lưỡi, có cả một sợi tơ bạc.

“A!” Bé gái vui vẻ vỗ tay, ” mút quả còn có cách ăn như vậy nữa, mẫu thân, con cũng muốn ăn như vậy, cùng tỷ tỷ cùng nhau ăn “Phụ nhân mặt đỏ bừng”, quần bách quên mất con mắt che giấu của mình.

“Hi hi.

“Ỗ vào sư tỷ không lộ ra diện mục thật sự, Lý Tiên tới đây một lần, gương mặt dán lên mặt sư tỷ, quyến rũ nhìn về phía người phụ nữ kia: “Vị tỷ tỷ này, người đã từng thấy nữ tử chúng ta yêu thích nhau như vậy chưa?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía phụ nhân.

“Ách, cái này...” Phụ nhân nuốt vào phun ra nuốt vào, bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Hi Nguyệt nhìn tới có chút ngưng ngừng, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Hai vị cô nương thích thì tốt, người ngoài nói cái gì, cần gì phải để ý?” Tiêu Hi Nguyệt định trước nhìn nàng, hóa ra những người khác là nghĩ như vậy sao? Lý tiên nữ che miệng cười.

Phụ nhân cũng mỉm cười, ôn nhu nói: “Chúc nhị vị cô nương thuận lợi.

“Nàng suy đoán, hai vị này tuổi còn trẻ nữ tử tất nhiên là đã phá tan trùng điệp trời buộc, mới đi tới bước này, thuận lợi thuận lợi lời là tốt nhất.

Lý Tiên cười cười, ánh mắt híp lại, tràn đầy cao hứng.

“Nếu...” Tiêu Hi Nguyệt lại mở miệng, giọng điệu chần chờ: “Nếu là, ta và sư muội, còn có một lão nô bộc, ở cùng nhau... Người sẽ nhìn chúng ta như thế nào?” Phụ nhân ngạc nhiên, Lý Tiên cũng ngạc nhiên.

Nàng đang hỏi cái gì?” Nhìn thế nào... Nhìn sao, cô gái này... đại khái là... cô gái này thích như vậy, nếu ba người...” Bị Tiêu Hi Nguyệt hỏi như thế, phụ nhân đều không biết nên nói gì, hai người hôn nhau cùng ăn kẹo hồ lô hồ lô., Lại cùng một

lão nô bộc hồ đồ? Đây không phải là loại hỗn độn dâm đảng nhất, không biết xấu hổ mới làm chuyện như vậy sao? Nhưng hai vị nữ tử trước mắt, lại rõ ràng là người thiện tâm, đặc biệt là cô gái trầm mặc lạnh lùng này, từ khí chất của nàng mà nói, thực khó có thể nhìn ra được nàng đang dâm tà như vậy.

Ánh mắt cô gái này trong suốt thuần túy.

Phụ nhân nhìn nàng một cái thật sâu, ánh mắt rủ xuống, thấp giọng nói: “Cô nương nếu thích như vậy, có thể đi làm, chỉ bất quá không nên để ngoại nhân biết, cũng không cần dễ dàng nói cho người khác biết, người người đều có chuyện tư mật, không phải sao?” Nàng nhìn ra, cô gái này rất đơn thuần, thậm chí có thể nói là có chút.

Trong lúc ngây ngốc, không phải bị lừa chứ?” Cô nương, xin cẩn thận một chút, chớ có... đi vào đường mòn.

“Để lại một câu, phụ nhân lại để nữ nhi nói cảm ơn, mới kéo nàng rời đi.

“Cảm ơn tỷ tỷ, “Tiểu cô nương không biết xảy ra chuyện gì, còn quay đầu lại dùng tay mập cầm mút quả cảm tạ nàng.

“Sur tỷ?” Lý Tiên muốn nói lại thôi.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, đứng dậy nhưng lại bị Lý Tiên ôm lấy, môi cắn vào tai nàng: “Sur tỷ, chúng ta về thôi?”

“Mị ý tràn ngập.

“Sur tỷ!” Trở lại khách sạn, mới bước vào trong phòng đóng cửa, Lý Tiên liền không kịp chờ đợi quay đầu hôn một cái lên môi Tiêu Hi Nguyệt, tiếp đó đè lên nàng hôn lung tung trên cửa phòng, gặm cắn gò má nàng, lặp đi lặp lại hôn lên nhau, hôn nhau đến mức hai người đều thở hồng hộc, lúc Lý Tiên lại kéo nàng đi vào trong phòng.

Tiêu Hi Nguyệt lão đảo, dưới chân mềm nhũn, gò má đỏ ửng, đi tới bên giường, nàng bị Lý Tiên đẩy lên giường.

“Ừm.” Một tiếng rên thật dài, Tiêu Hi Nguyệt bị Lý tiên tử đè lên giường, bờ môi hai người đối đáp, đầu lưỡi câu dẫn, giữa răng môi mùi hương ngọt ngào như hoa bách hợp, khiến cho trong phòng tràn ngập dục vọng nóng bỏng.

Xoạt xoạt, dây dưa, hôn một cái, lẫn lộn, thần trí của Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ, bị Lý Tiên hôn lên vuốt ve đến toàn thân mềm mại, hai người trên giường quay cuồng, quần áo vứt bỏ lung tung, rất nhanh liền lộ ra thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc bày ra trước mặt đối phương.

“Đẹp quá...” Nhìn Tiêu Hi Nguyệt đang nằm ngửa trên giường thở hổn hển, hai ngọn núi nhũ tuyết trắng chập chùng, Lý Tiên hoa mắt mê man, không nhìn được lắm bả nói.

Thân thể mềm mại của tiên sư tử nhìn thế nào cũng không đủ, dù ăn uống thế nào cũng rất tham lam.

“Sư tử” Lý Tiên động tình gọi nàng.

Tiêu Hi Nguyệt mở ánh mắt mê ly ra, nhìn gương mặt cô ửng hồng, lại nhìn xuống đôi tuyết nhũ cao ngất của Lý Tiên.

“Hi hi, sư tử, muốn ăn không?” Lý Tiên cầm nhũ ngọc của mình, nắm lấy thịt ngà, khiến anh đào càng nổi bật hơn, tiến tới bên bờ môi đỏ của Tiêu Hi Nguyệt, vũ mị then thùng dẫn dắt.

À ta câu dẫn Kim Ngọc Tước như vậy đây.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, không trả lời.

“Sư tử thật là 《 Lý Tiên cựa giận buông tay ra, để hai ngọn núi mềm mại đặt trên đỉnh núi tuyết của Tiêu Hi Hi, hai vị ngọc nhũ mỹ lệ đè ép lẫn nhau, biến hình, ở bên cạnh hình thành hình dáng tròn trịa hoàn mỹ.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ thở dốc, rất nhanh liền bị Lý Tiên hôn mê, hai người lại một lần nữa môi lưỡi quấn lấy.

Lần này, các nàng trần truồng ôm cùng một chỗ, lưỡi thơm duỗi ra, quấn vào nhau, hàm súc nhụy hoa mềm mại của đối phương, hút đến rung động tư tư tư tư.

Tiêu Hi Nguyệt tách đôi chân ra, dung nạp đôi chân ngọc của Lý Tiên, khiến đầu gối của nàng chạm vào cái chân đã ướt át của nàng, lại nhẹ nhàng kẹp chặt, rên rỉ, cắn răng, hôn môi.

Hai người vừa hôn vừa quấn lấy nhau, hai chân ngọc thon dài ưu mỹ đan xen vào nhau, như hai con rắn xinh đẹp tuyết trần

quấn chặt lấy nhau.

Huyết mật ướt đầm dán chân ngọc đối phương, lặp đi lặp lại quấn lấy nhau, cọ xát, chảy ra mật dịch bôi xát cho đùi hai người dính vào nhau một mảnh.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt kéo căng hai chân, gắt gao kẹp lấy một cái chân ngọc của Lý Tiên, huyết mật co rút kề sát đùi nàng, sâu trong huyết tuôn ra một nhóm lớn mật.

Lý Tiên Tiên cũng kẹp chặt đôi chân đẹp, nàng quấn chặt lấy sư tử, Ngọc Nhũ dán chặt, trong lúc nàng run rẩy đến cao trào, Lý Tiên vẫn dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ bồng của Tiêu Hi Nguyệt, cho nàng sự kích thích dịu dàng nhất.

Hồi lâu, Tiêu Hi Nguyệt mới kết thúc cao trào, thân thể ngã trên giường, từng ngum từng ngum thở dốc.

Nàng không nhắm mắt lại, chỉ mê ly nhìn Lý Tiên, trong thân vận tràn đầy mỹ thái động lòng người sau cao trào của nữ tử, mặc dù che đậy dung mạo tiên tử, nhưng đẹp đến kinh tâm động phách như trước.

“Sư tử” Lý Tiên động tình lè lưỡi, đi tới bên cánh môi Tiêu Hi, khẽ liếm nàng, hôn môi mềm mại của nàng.

Cao trào về sau, thân thể tê dại, cũng không bị nam nhân mạnh mẽ đánh cho mệt mỏi, giờ phút này Tiêu Hi Nguyệt chỉ cảm thấy ấm áp, không kìm lòng nổi khẽ mở môi son, cái lưỡi thơm tho vươn ra, quấn cùng cái lưỡi mềm của sư muội.

Hai cái lưỡi thơm phức, quấn quanh nhau, hút vào, thăm dò vào trong miệng của đối phương, tận tình thưởng thức hương thơm bên trong.

Hồi lâu sau.

Lý Tiên mới thở hắt ra, rời khỏi cái miệng anh đào của Tiêu Hi Nguyệt, trên lưỡi rỏ xuống một sợi tơ bạc, nổi lấy đầu lưỡi nàng.

“Sư tử má” Lý Tiên lại hôn nàng, tựa hồ còn có chút không hài lòng, lại đứng dậy đi lấy mút quả vừa rồi, ngậm miệng, vừa động tình hôn Tiêu Hi Nguyệt, vừa cho nàng ăn.

nhắm nháp mút quả ngọt ngào, hôn nhau cùng tiên tử sư tử, Lý Tiên đem mật huyết tiến lên, nhẹ nhàng áp vào huyết Bạch Hồ của Tiêu Hi Nguyệt, bốn cánh tình dục nóng bỏng sau khi bùng cháy, bờ môi âm hiểm dán chặt vào nhau.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt thoát khỏi hôn của nàng, lại là một tiếng ngâm dài, run rẩy đạt tới cao trào, mật ong phun ra bị huyết Lý Tiên Nhi chặn lại, trở thành mật huyết của hai người.

Thăng nhai này mài dịch trơn trượt.

“Sư tử sư tử, thật đẹp nha.” Lý Tiên tận tình mài vài cái huyết, cùng sư tử mài Kính một phen, khoái cảm khi sinh sôi ra, mới thở hắt hắt dừng lại, thưởng thức vẻ mê hoặc sau cao trào của Tiêu Hi Nguyệt.

Chờ sư tử bình tĩnh lại một chút, nàng mới cười hì hì nói: “Sư tử, tiên tiên dạy cho ngươi một ít chiêu thức... Ừm, có thể làm cho nữ nhân chúng ta ở giường thứ ba thoải mái hơn “Lý tiên tử nhìn không được ôm lấy nàng hôn, hai người trần truồng ôm nhau, huyết mật cọ xát nhau.

“Sư tử, muốn học không?” Sau khi hôn một cái, Lý Tiên thở hắt hắt hỏi lại.

Tiêu Hi Nguyệt không đáp.

Lý Tiên lại ma sát nàng, lắc lắc cái eo thon, thoáng cái đã ma sát hang Bạch Hồ của nàng.

“Sư tử, sư tử muốn học không?” Tiêu Hi Nguyệt há mồm thờ dốc, rên rỉ run rẩy, huyết mật bị huyết của Lý Tiên mài đến khô nóng khó chịu, vừa ướt vừa nóng.

“Sư tử, có muốn học không? Rất thoải mái!” Lý Tiên Tiên tiếp tục mài, bốn miếng môi mật của hai người cọ xát vào nhau, dùng sức mài gương với nhau.

“A ô o Áo o, má má ơi.

“Hai má Tiêu Hi Nguyệt ửng hồng, tay cầm chân bông, nâng lên eo nhỏ, để hạ thân nâng cao cùng Lý Tiên dùng sức mài, mật chảy khắp nơi, làm ướt tấm chăn.

“Sư tử, sư tử 《 Lý Tiên 》 tách đôi chân của nàng ra, để cho Bạch Hổ của tiên sư tử triệt để lộ ra huyết Thiên Tuyền Nhị Đản, nàng cũng theo đó tách ra hai chân, ép về phía trước, bốn cái chân của hai người tách ra, biến thành hình nhất tự, huyết mật ong lại chạm vào nhau, âm huyết ẩm ướt cắn chặt chẽ.

Dưới tư thế như vậy, Lý Tiên Nhai vặn eo hướng về phía trước, huyết nhỏ của nàng liền đọng vào huyết mật của sư tử, chất lỏng văng khắp nơi, sư tử lại rên rỉ một tiếng, khó chịu cầm chân đệm, giường cũng cọt kẹt theo một tiếng, tựa như nam nữ kìm nén vui vẻ, nếu có một con rồng hai đầu, đó mới là hoàn mỹ.

Hai người mỗi chân tách ra một chữ, huyết mật đọng vào nhau, giường cọt kẹt cọt kẹt..t..tt..ttt..

“Ây da, tiên tiên nhân ơi.

“Hai gò má Tiêu Hi Nguyệt đỏ bừng, nàng lấy tư thế to lớn tách ra hai chân, bị Lý Tiên Không không ngừng chống đỡ, hai tay bị ép về sau chống trên đầu giường, mới ổn định lại thân hình, bị Lý Tiên Tiên cũng bị tách ra hai chân kia hưng phấn lập đi lập lại chống đỡ.

Huyết mật của hai người, bị mài đến đỏ lên.

Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh đã lên cao trào, chân ngọc căng thẳng, nâng lên hạ thân, mật ong run rẩy phun ra một lượng lớn mật ong.

Lý tiên theo sát nàng, cũng nâng lên hạ thân, mông hai người rời khỏi mặt giường, huyết tựa như hai đóa hoa nở rộ đón gió, đối trời phun ra mật ngọt ngọt ngào.

Một lúc, hai lần, ba lần... Ba lần tư thế dâm tranh mới nổi, khiến thân thể Tiêu Hi Nguyệt nghênh đón khoái cảm không thua gì so với lão hán kia, phun ra trọn vẹn hơn hai mươi lần, lại run rẩy hồi lâu, mông vĩnh mới chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Huyết của Lý Tiên cũng hạ xuống theo, lại tiếp tục chiến đấu với nàng.

“Sư tử, con mẹ nó, chúng ta chơi như vậy.

“Lý Tiên thay đổi tư thế, ngồi dậy ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt thân thể mềm mại, mặt đối mặt ôm lấy nàng, bốn cái chân đẹp tách ra quần lấy nhau, huyết lại tiếp tục mài dũa cùng nhau.

Vừa xoa, vừa hôn nhau.

Tiêu Hi Nguyệt và Lý Tiên Nhân nhanh chóng ngã xuống giường, lăn lộn dây dưa, mài gương hôn.

Bị sóng đỏ cuốn cuộn cả đêm không ngủ.

... sang tối ngày thứ hai, ba người lại ngủ nhờ trần nhỏ.

“**Sư tử oỷ**】 Lý Tiên nâng sữa tuyết đầy đặn lên, cười quyến rũ đem hàm son dí vào miệng Tiêu Hi Nguyệt.

Tiêu Hi Nguyệt do dự một chút, lè lưỡi, liếm anh đào của cô một cái.

Lý Tiên lập tức kích động khó nhịn, nhét bộ ngực trắng tuyết vào trong miệng nàng, ê a kêu, lại đưa thân huyết xuống tới, giao hoan với Tiêu Hi Nguyệt mài gương một hồi lâu, mới mệt mỏi đến nằm liệt giường, ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt, bộ ngực mềm mại dán vào sau lưng, cùng nàng giao hôn nhau, si mê một hồi lâu mới ngủ.

Đến tối thứ ba, nơi đã ngoại.

Lão hán kìm nén không được muốn gia nhập, mỗi sáng sớm hắn đều nhìn thấy hai nữ nhân này trải rộng khắp giường, không cần đoán cũng biết buổi tối các nàng đánh nhau loạn, sợ là mài mòn đến huyết cũng sung, cũng không biết la hét đã muện, hắn đã sớm không nhịn được rồi.

Kết quả, Lý Tiên đem hắn trối lại, còn vỗ vỗ tay đắc ý cười nói, đêm nay không có khả năng, sư tử vẫn là của ta, lão già nhà người... Chờ tối mai.

Tối mai? Chờ nàng kéo Tiêu Hi Nguyệt đi, lão hán tránh thoát khỏi sợi dây thừng, phụ cận tìm được hai người rời khỏi đồng lửa mật hội.

Quả nhiên, hắn liếc mắt liền thấy phía sau một tảng đá ở sườn núi, sau đó thấy được hai người đang ôm nhau hôn, quần áo của các nàng đã tróc ra hơn phân nửa, hai đôi ngọc nhũ tuyết

trắng ở dưới ánh trăng cực kỳ xinh đẹp, thỉnh thoảng lại có động tác ôm eo hôn nhau, tuyết nhũ của hai người đọng vào nhau, bốn hạt anh đào đỏ tươi cứng rắn đọng vào nhau, đè ép xuống.

Hương diễm không nói nên lời.

“Oeng, thật biết chơi!” Lão hán núp sau cây, ánh mắt như phun lửa nhìn hai người, dưới háng rất đau.

Hắn nhìn thấy, Lý Tiên Tiên dụ lưỡi thơm của Tiêu Hi Nguyệt từ trong miệng ra ngoài, vừa chậm rãi khê cắn, miệng thì thắm nóng bỏng, hô hoán sư tử sư tử, vừa chậm rãi ưỡn ngực, để nôi chạm vào anh đào của Tiêu Hi Nguyệt, như đang nhai anh đào.

chuồn chuồn gật đầu lia lịa như nước, hàm răng và sữa dán vào nhau hôn môi.

Lần đọng đũa này, thật khiến người ta thấy mà tà hỏa nổi lên.

Lão hán thở hổn hển, đưa tay đến dưới háng.

Oan kia thật là kiên nhẫn, dạng này chơi gần nửa khắc đồng hồ, hôn môi hết lần này tới lần khác, hôn nhau trên cỏ với Tiêu Hi Nguyệt, đè ép ngọc nhũ, vui đùa dâm nhạc. Sau khi thỏa mãn, Ngụy mới bị chơi mềm quăng lên tảng đá lớn, ngồi xồm xuống liếm qua huyết đối phương.

“Á.” Lão già mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ của Tiêu Hi Nguyệt, lại thấy nàng kẹp chặt hai chân, ôm lấy đầu Lý Tiên, run rẩy một hồi lâu mới vô lực buông ra.

Phỏng chừng sau khi bị liếm một cái, nàng sẽ là cao trào a? nóc, tiên tử cũng là phốc! Cùng nữ nhân đều vui vẻ như vậy, còn chơi đã lâu như vậy, ngay cả nam nhân cũng không cần nữa! Lão hán trong lòng mắng hai nữ nhân không biết xấu hổ này, ánh mắt lại không nỡ rời đi một lát.

Sau khi liếm huyết mật một hồi lâu, Lý Tiên Tiên mới thỏa mãn rời khỏi huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt, cũng không biết uống bao nhiêu mật ngọt, lão hán lại thấy nàng ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt, hai người ôm nhau hôn nhau trên tảng đá, theo lệ là môi lưỡi quấn quanh, đầu lưỡi mềm mại nhiều lần quấn quanh, nóng bỏng mà diễm lệ.

Sau đó, lão già nhìn thấy Lý Tiên Thần kéo Tiêu Hi Nguyệt lên tảng đá lớn, ngã xuống tảng đá, ánh trăng chiếu thẳng xuống.

Rõ ràng vô cùng.

“A a o o..” Hai nữ nhân xinh đẹp ở trên cự thạch mài kính, đầu các nàng một mình hướng về một bên, hai chân mở ra, quần vào nhau, mỗi người ôm một cái chân của đối phương, dưới huyết mật gất gao đung đung đỉnh mài, tiếng rên rỉ cùng nước bắn tung tóe ra bốn phía.

“Oánh!” Lão hán mắng, lại thấy hai người biến thành mặt đối hôn một cái, tư thế mài kính với nhau.

“Mẹ kiếp, thật biết đùa!” Tiếp đó, lại nhìn thấy hai người ôm nhau điên cuồng, ôm hông của đối phương, liếm liếm huyết mật của đối phương, dùng ngón tay đi móc móc.

“Cái này tắc trách...!” Lão hán thấy ánh mắt bốc lửa, hẳn thấy được quá nhiều tư thế mới mẻ.

Hoặc là Lý tiên ky nằm trên người Tiêu Hi Nguyệt, dùng ngón tay cắm lên người nàng, hoặc là nằm sấp trên người nàng, giãy dựa cái hông trắng của nàng, khiến cho hai cái hông trắng run run xoay tròn, hoặc là nằm trên tảng đá lớn, để cho Tiêu Hi Nguyệt ngửa mặt nằm trên người nàng, Lý Tiên hôn nàng dưới thân, trên đỉnh, tay sờ loạn lên.

Hai nữ tử xinh đẹp yêu mị ở trên tảng đá lớn, dưới ánh trăng dâm dăng hồi lâu, đổi lại từng cái tư thế, toàn bộ tảng đá đều bị nước dâm của các nàng làm ướt.

Cuối cùng các nàng lẫn xuống, ôm hôn trên cỏ, chậm rãi mài vào thân thể, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại.

Lão giả thở hắt hắt như trâu, bắn ra một luồng tinh khí nồng đậm.

“Sư tỷ”, tiếng kêu rên như tiếng khóc của Lý Tiên, hai người ôm chặt lấy nhau, cả hai thân thể kề sát vào nhau, hang động vừa ẩm ướt vừa phun ra chất lỏng, lại run rẩy hồi lâu, hai người mới một mới đến không còn động tĩnh.

“Nên đến phiên lão tử ra sân rồi!” Lão hán trần truồng, ưỡn một cây gậy thịt, ánh mắt xâm lược mười phần đi tới, không chút khách khí treo hai cây gậy lên hai khuôn mặt kiêu diễm của các nàng.

Mùi tanh hôi nồng nặc phả vào mặt.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt thở nhẹ, không phản ứng gì, như là cùng Lý Tiên với mài kính làm nàng mệt chết đi được, mặc cho ông lão này chơi tiếp nàng thế nào.

Về phần Lý Tiên... “Cút”.

“Trong lúc giao hoan với ma kính, Lý Tiên là người xuất lực nhiều nhất, huyết nữ bị mài đến sưng đỏ, vô lực mắng một tiếng.

Lão hán hừ lạnh một tiếng, chùy nhỏ đâm vào miệng nàng.

“Đừng, đêm nay không được, tối mai! Nghe không?!” Lý Tiên mở mắt, cắn lấy đầu rùa của hắn, nửa cầu xin, nửa uy hiếp, răng cùng môi cánh đồng thời cắn lấy đầu rùa của lão hán khiến hắn giật mình.

“Tối mai?...” Người ngu sao? Ta ở giáo sư tử có một số chuyện vui vẻ, tối mai, để người hưởng thụ... Phi, tối mai người nghe ta, không được làm loạn!” Không được xằng bậy? Ha ha, ta đã hiểu, người là con cưng của ta, sợ người không chịu nổi sao?” Đồ chơi con mẹ người!”, Cút về ngủ, bà cô không hầu hạ người!” Lý Tiên vỗ dương vật của hắn, lão hán sáng khoái không ít, sau khi mặt dày bảo Lý Tiên dùng tay đưa cho hắn, lại sờ lên cái mông trắng của Tiêu Hi Nguyệt đang nghỉ ngơi trong đôi mắt, mập mờ vỗ vỗ, mới cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Tối mai, mới là thời điểm hắn lên sân khấu, khi triển lộ hùng phong, cũng không biết Hi Nguyệt tiên tử dạy dỗ Lý tiên tử thế nào rồi? Hắc hắc.

“Ha ha.

“Hắn đi rồi, Lý Tiên cười lạnh một tiếng, kéo Tiêu Hi Nguyệt trên bãi cỏ, ôm chặt lấy nàng, hai người trần truồng, lần nữa ngực sữa dán chặt vào nhau.

“Sư tử, ngươi có nhìn thấy không?” Lý Tiên đẩy lộn tóc dính trên hai gò má nàng ra, khẽ hôn nàng, nói nhỏ với nàng: “Lão già kia tuyệt đối không thương lòng người, đổi lại là nam nhân khác nhìn thấy, nhất định sẽ bế chúng ta lên bờ sông, ôn nhu rửa sạch thân thể chúng ta.

“Nàng hôn môi nhắm hai mắt, nhiều lần cao trào về sau có vẻ sư tử rất an tĩnh.

“Nếu như vậy, hai người chúng ta chơi cho hần một chút, Nhị Phượng Thị Nhất Long cũng không sao.

“Nhưng hần chỉ lo hưởng thụ bản thân, tiểu nhân đặc chí.

“Mười phần thối tha!” Hừ, vẫn là sư tử tốt.

“Lý Tiên Đế ôm Tiêu Hi Nguyệt đang trầm mặc, hôn nàng một cái, dịu dàng hôn một hồi lâu.

“Trở về đi.

“Tiêu Hi Nguyệt nói nhỏ.

“Ừm, tối mai chúng ta lại chơi... hay là đêm hôm đó? Đợi mấy ngày cũng được.

“...” “Sư tử “Tối mai”.

“Tốt! Chỉ tối mai... Ngày thứ hai, chạng vạng.

“Tiên tử, sư muội, chúng ta bắt đầu đi?!” Lão hán không kịp chờ đợi tìm một chỗ ẩn nấp, tiến lên ôm hai người.

“Hầu vội cái gì?” Lý Tiên đẩy hần một cái, ánh mắt mang theo mỉa ý: “Trước cút đi tìm củi đốt đã, đánh tiếp mấy con thỏ, đêm nay... đêm dài lắm.

“Một buổi nói chuyện đơn giản, khiến cho dưới khó lão hán cứng rắn hơn, lòng nóng như lửa đốt chạy đi nhặt củi, lại làm gà rừng. Sau khi trở về, lại phát hiện xiên kia lại dính hôn cùng Tiêu Hi Nguyệt, tay sờ loạn trên người nàng, quần áo hai người đã hơn phân nửa lộn xộn, lộ ra vai hương tuyết trắng cùng ngọn núi tuyết cao ngất trong bộ đồ lót.

“Oánh, sao lại bắt đầu rồi? Không đợi lão tử tới!” Lão già ném củi và gà rừng xuống, cười đậm đắng xông tới, ôm lấy hai mỹ

nhân, hai tay túm lấy ngực các nàng, thỏa mãn kêu lên một tiếng khoái hoạt, tách hai nàng ra, lúc ánh mắt mê ly của các nàng, một cái hôn một cái.

Tả ôm phải ấp, thật khoái hoạt.

“Tiên tử, sư muội, chúng ta bắt đầu đi!” Lão hán xé rách quần áo cuối cùng trên người các nàng, miệng nói lung tung trên mặt hai nàng, bàn tay gầy còm cũng đang sờ loạn.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi.

“Hầu vùi cái gì.

“Lý tiên quyến rũ cười lật đổ hán trên mặt đất, đứng lên, để cho thân thể trắng như tuyết của mình lộ ra dưới ánh nắng chiều.

“Tự vịn lấy.

” Ngón tay trắng nõn của Lý Tiên vuốt vuốt sợi tóc, cho sư tỷ một ánh mắt.

” diu?” Lão hán ngây người một chút, thuận theo ngón tay của Lý Tiên, mới hiểu được, vùi vàng vịn dương vật to lớn của mình, làm cho cái đầu rùa to lớn kia chỉ thẳng lên bầu trời, gần ba mươi phần dương vĩ đại đứng sừng sững, uy vũ như cột Bàn Long, phảng phất như muốn phá vỡ bầu trời.

Hô hấp của Lý Tiên trở nên dồn dập.

“Hắc hắc, phốc, mau lên! Lão tử muốn thao ngươi!” Lão hán nằm trên bãi cỏ, uốn lưng một cái, làm cho gậy thịt to lớn dưới háng cũng theo lên trên đỉnh.

Tư thế cười của nữ thượng vị này hán cũng biết, chẳng qua chưa dùng qua quá nhiều lần.

“Hừ, la hét cái gì? Ngoan ngoãn nằm xuống cho ta!” Sau khi hôn một cái, Tiêu Hi Nguyệt yên lặng ngồi ở một bên, Lý Tiên mới bước ra một cái chân đẹp thon dài, bước trên người lão hán, âm huyết giữa hai chân hoàn toàn lộ ra ngoài.

Lão giả hô hấp dồn dập.

Nhưng như vậy còn chưa đủ, Lý Tiên Nhân lại dùng tay trái chống trên người hắn, tay phải thò xuống, vươn tới chỗ vết nứt giữa chân, dùng ngón trỏ và ngón giữa đè hai hàng môi âm hiểm xuống, chậm rãi tách ra hai bên.

Miệng huyết ướm át lộ ra trước mặt lão hán.

Bên trong mâm thịt đỏ ẩm ướt nhẵn nheo, còn có cái động thịt nhúc nhích, rõ ràng có thể thấy được!” Hô hấp, nhanh! “Trong mắt lão hán bốc cháy, gắt gao nhìn chăm chăm âm huyết của Lý Tiên, dưới háng liên tục nhúc nhích, hận không thể lập tức đi vào trong đó! Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rủ xuống, tựa hồ không muốn nhìn nữa, nhưng lại bị Lý Tiên dùng tay trái nâng cằm, cánh môi lại lần nữa bị nàng hôn vào.

“Sur tử, xem thế nào? Tiên dạy ngươi một ít hoạt bát, nữ tử trên giường hưởng lạc kỹ xảo đi.” Lý tiên nữ vũ mị nói nhỏ, để Tiêu Hi Nguyệt nhìn huyết của nàng, nàng lại thở hổn hển, chậm rãi ngồi xuống, cái mông đầy đặn chậm rãi ép xuống, hoàn toàn khác hẳn với thân thể gầy gò khô gầy của lão già bên dưới.

“Ái da.” Đầu rùa nóng rực, nóng tới tận huyết Lý Tiên.

Nàng thậm chí còn run run một chút, sau khi xác nhận sư tử còn nhìn nàng phía dưới, mới chậm rãi bắt đầu, lắc lắc cái eo nhỏ.

Đôi môi chảy đầy chất lỏng dính dính dính, cùng mai rùa thô to mượt mà của lão hán ở giữa không trung lắc qua lắc lại, tựa như nàng đang dùng gậy thịt trong âm huyết mang theo lão hán nhảy múa.

Tả Diêu uốn phải, huyết Nhi ướm át cùng gậy thịt dính chặt lấy nhau, nước bắn chảy xuống thấm ướt thân gậy, ánh mắt lão hán như lửa, nhiều lần muốn uốn eo lên, cắm vào, lại bị Lý Tiên cười mỉa hoặc trốn thoát.

Lão hán gấp đến độ mồ hôi đầm đìa, cầu xin: “Sur muội, ngươi xuống dưới một... Hí!!” Đúng lúc này, cái mông trắng nõn của Lý Tiên Bạch vươn lên, bỗng nhiên ngồi bệt xuống, huyết màu đỏ tươi trong khoảnh khắc nuốt trọn cây gậy thịt của lão hán vào, ba mươi phân, cắm thẳng về phía cuối.

Đầu rùa phá vỡ tầng tầng lớp lớp thịt mị hoặc, rồi lại trùng trùng điệp điệp đụng vào chỗ sâu trong tâm hoa nàng, lão hán sáng khoái cuồn hồng một tiếng, ưỡn eo, đúng là đẩy Lý Tiên lên. Mất ngựa giận dữ, phun ra cổ lớn nồng đậm, bắn thẳng vào chỗ sâu nhụy hoa của Lý Tiên.

Lý Tiên Tiên cắn răng, hai mắt mở to, thừa nhận tinh túy của lão già này, thân thể trắng nõn đầy đặn bị dương tinh nóng bỏng kịch liệt run rẩy, nhục thân mềm mại bám chặt lấy, nhụy hoa hút đầu rùa của hắn, sáng khoái khiến lão Hán kêu to bắn lại bắn, tay chân múa loạn, một sợi tóc dày đặc bắn ra làm cho bụng Lý Tiên Cảnh căng phồng lên.

Hồi lâu sau, cái mộng của lão già mới rơi xuống đất, dưới háng vẫn cứng rắn như cũ, lại giống như bị vắt khô vậy, chỉ có thể thở dốc, dưới bụng phập phồng một hồi, về phía con khỉ màu đen không còn sức lực.

“Hừ, đây chính là năng lực của ngươi sao?” Lý Tiên giống hệt Lý Tiên.

Thắng tướng quân, lộ ra nụ cười yêu mị.

“Oánh, lại đến!” Lão hán cũng không phục chịu thua.

“Thua chính là thua, còn quỵt nợ? Ngoan ngoan nằm chết đi!” Lý Tiên ngồi im, âm huyết kẹp lấy gậy thịt, hai người tính khí dày đặc hợp lại một chỗ, khiến lão hán không thể động đậy, muốn phản kháng, nhưng lại bị Lý Tiên bỗng nhiên ngồi xuống vài cái, cái mộng mềm mại hướng về phía hạ thân của hắn một trận đập loạn, thịt sườn đập vào bắp đùi hắn, lão hán sáng khoái kêu gào, dừng lại nghỉ ngơi một hồi.

“Sư tử, tới đây nào” Lý Tiên vươn hai tay ra, ôm lấy Tiêu Hi Nguyệt đang đứng bên cạnh mềm nhũn thân thể, nắm lấy bắp chân ngọc của nàng, bảo sư tử cũng ngồi xuống, đặt mộng ngồi lên mặt lão già.

“Cái gì?” Lão già giật mình không thôi, nếp nhăn lão hán bị cái mộng trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt che lại, khắp khuôn mặt đều là thịt bờ mộng mềm mại, mũi và miệng vừa vịn bị mặt của nàng ngăn chặn, một cổ hương vị ngọt ngào ngọt ngào mật huyết đập vào mặt.

“Ái da tuyết trắng mông ngồi trên mặt lão hán Tiêu Hi Nguyệt, run rẩy một cái, ôm lấy Lý Tiên rên rỉ, hai chân không tự chủ kẹp lấy đầu lão hán, mật huyết hướng về mặt và miệng của lão, phun ra một lượng lớn mật.

Lão già ngơ ngác, sau khi phản ứng lại, cuồng hi thè lưỡi ra, liếm loạn huyết mật của Tiêu Hi Nguyệt.

“A a a o.” Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ, hai chân run rẩy muốn đứng lên, trốn khỏi cái lưỡi nóng bỏng của lão hán dưới đáy sông liếm láp.

Nhưng mông nàng vừa nhấc lên một chút, Lý Tiên lại đè xuống hai bên mông nàng, cười mị mị đè xuống, khiến cho nàng đặt mông ngồi lên mặt lão hán, huyết mật hạ thân hướng về phía miệng hắn, đôi môi âm hiểm mãi cảm lại bị một tia liếm loạn.

“Ô ô a a.

“Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng khóc hồ thẹn rên rỉ.

“Không sao, thoải mái lắm.” Lý Tiên hôn nàng, hai người hôn nhau, nửa người trên ôm nhau, môi lưỡi quấn nhau, nửa người dưới lại một bên. Lý Tiên chiếm lấy gáy thịt của lão hán, Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên mặt lão hán, bị hắn liếm vào huyết.

Lý Tiên mang theo thân thể mềm mại phập phồng, Tiêu Hi Nguyệt nhanh chóng co giật lại cao trào, run rẩy phun ra mật ong lên mặt lão.

Tiếp theo, Lý Tiên Nhân lại bế nàng lên, dìu nàng ngồi xuống, để cho dương vật cực đại của lão hán từng chút từng chút một xuyên qua huyết mật của nàng.

“Oa oa oa.” Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ, vô lực phản kháng, chỉ có thể từ từ ngồi xuống, huyết bạch hồ phẩn gày gò nuốt trọn cây gáy thịt của lão già.

Lý Tiên Tử ôm nàng sau lưng, vuốt ve ngọc nhũ của nàng, hôn lên gương mặt nàng.

Ba! Tiêu Hi Nguyệt ngồi được một nửa, lão già nhe răng cười một tiếng, ưỡn eo, đột nhiên cắm vào.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt lại ngâm một tiếng dài, sau đó ngẩng đầu lên, hai tay lung tung ôm lấy Lý Tiên ở sau lưng, hôn nàng.

Lão hán đặt mông xuống, Lý Tiên lại mang nàng theo gậy thịt, đặt mông ngồi xuống.

Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ lần nữa, mềm nhũn ngã vào trong ngực Lý Tiên ở sau lưng, hai chân nàng tách ra ngồi giữa chân lão hán, huyết mật bị hán cắm vào.

Lão hán vạn phần hưởng thụ, hai tay chấp sau lưng nàng, tách ra hai chân, híp mắt nhìn Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt ôm hôn, thưởng thức thân thể mềm mại của hai người.

Chậm rãi ưỡn người, để cho cây gậy thịt thoải mái đi vào huyết Bạch Hồ của Tiêu Hi Nguyệt, thoáng cái ngày sau của nàng.

Lý Tiên Tiên và Tiêu Hi Nguyệt hôn một cái, lại cho lão già một ánh mắt, bày thành tư thế quán quanh chính diện với lão hán: Hai người tính khí lắm liệt, hai chân tách ra, quán đến sau lưng đối phương, mũi chân câu trụ, dưới thân nổi, sau lưng ngửa ra, anh đào của Tiêu Hi Nguyệt ngọc cao ngất, anh đào phấn hồng lạng lẽ bay lên trời, ánh mắt thất thần.

“Á.” Lão hán cười đậm đắng một cái, Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, lão hán cuồng mãnh run rẩy mấy chục lần, nàng liền run rẩy lên cao trào.

Thấy sư tử đang hưởng thụ nam nhân, Lý Tiên che miệng cười quyến rũ, lệnh cho lão hán không được động đây, lại để cho hai người nắm chặt tay đối phương, nửa người trên ngửa về phía sau, mông hai người ngồi trên cỏ, tay Lý Tiên đè xuống đất, lão hán liền nằm xuống đất, còn Tiêu Hi Nguyệt bị hán cắm vào huyết, liền bị hán dùng gậy thịt đẩy lên cao, tựa như kèn kẹt được đẩy lên cao, huyết mật bị cắm thật sâu vào.

Tiêu Hi Nguyệt bị vênh cao lên không ngừng than khóc, mông trắng tuyết vênh lên run rẩy, nước mắt chảy ra.

“Sư tử chó sợ, thoải mái lắm.

“Lý Tiên lại ôm lấy nàng, kéo nàng về phía sau. Khiêu Khiêu bản quay ngược lại, biến thành Tiêu Hi Nguyệt tại hạ, lão hán

được nâng lên, thân thể thấp bé mập lùn uốn thẳng một cây gậy thịt thô to, mượn lực đạo vĩnh cao, cắm mạnh vào huyệt Bạch Hổ của Tiêu Hi Nguyệt.

“Ái da.” Tiêu Hi Nguyệt lại run rẩy kêu rên.

Lý Tiên Tiên lại đè ông lão nằm xuống, Tiêu Hi Nguyệt lại được vĩnh cao, cái mông trắng như tuyết nhìn mặt trắng, bị ông lão này đánh vài cái.

Tiếp đó, lại tới phiên ông lão này được chống tay, Tiêu Hi Nguyệt nằm xuống bên cạnh.

Dưới sự trợ giúp của Lý Tiên, hai người một lên một xuống, giống như ván cà rốt chơi của trẻ con, xóc nảy phập phồng, chất lỏng dính dính dính vào không biết bao nhiêu lần.

Tiêu Hi Nguyệt lại tiết ra, Khiêu ván chơi không được nửa canh giờ, thân thể co giật, kêu dài một tiếng phát tiết âm tình rồi ngất đi.

“Tiên tử?” Lão già rất giật mình, Tiêu Hi Nguyệt đạt tới ba cảnh giới Đạo Cảnh lại bị hấn đánh ngất? Ngay cả khi phá thân bà ta cũng không ngất, nhưng...

Trò bịp này, lại nhanh như vậy đã hôn mê rồi!” Tư thế này của người...” Lão hán sắc mặt cổ quái nhìn về phía Lý Tiên, cái sau tràn đầy đắc ý.

“Còn không mau rút ra, cô nãi nãi cũng muốn chơi một chút, xem người còn chống đỡ được bao lâu!” Soạt, có thể khô sống người! Mau!” “Hừ!” Hai người kỳ phùng địch thủ, đem gập lưng tài, một mạch dâm nhạc.

Tiêu Hi Nguyệt nằm trên đất mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy sắc mặt Lý Tiên hồng nhuận phơn phớt liên tục, ngọc nhũ trắng như tuyết nhảy nhót không ngừng, bộ dáng tràn đầy khoái hoạt.

Cũng không cần nàng.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi.

Bộ tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ 2 (82)

Sau bảy ngày thứ hai mươi hai mươi chín tháng Mười chín.

“Cửu công chúa đã trở về!” Tin tức Hiên Viên Minh Châu trở về trong phút chốc truyền khắp kinh thành, vô số người tuôn ra đầu đường, vươn cái cổ dài nhìn Cửu công chúa từ cửa Đông chậm rãi trở lại phủ công chúa.

Thấy công chúa xinh đẹp cười một con bạch mã bay lên trời, sau khi mỉm cười với mọi người, tất cả mọi người đều vui mừng.

“Công chúa đẹp quá!” “Nào chỉ có vậy, công chúa chẳng những xinh đẹp, hơn nữa hiền minh thánh đức, tất nhiên là một vị minh quân! Những nơi mấy ngày tuần tra này, bắt được bao nhiêu kẻ tham quan ô lại? Mấu chốt là còn có chứng cứ xác thực, làm cho những tên tham quan kia á khẩu không trả lời được!” Công chúa hiền minh! “Công chúa hiền minh!” Mọi người cao giọng hoan hô, khiến cho những người trong kinh thành rục rịch không nói gì, đều im lặng không nói.

“Dích Hà công chúa cao hứng thấp giọng nói: “Những người kia sợ là đều bị hù dọa rồi, hì hì...” Nàng ước chừng đã biết công chúa ra ngoài làm gì, gõ núi liên tục lay hổ, sự thật chứng minh, quyết định của công chúa là chính xác vạn phần, vẫn luôn là chính xác.

Hiên Viên Minh Châu mỉm cười, không trả lời, mang theo đội ngũ trực tiếp tiến vào hoàng cung.

Buổi tối, nàng cưỡi ngựa rời khỏi hoàng cung, về tới phủ công chúa.

Đám quan chức phía sau đi ra, nhìn bóng lưng công chúa, lau mồ hôi trên trán, không dám nói chuyện nhiều, cúi đầu rời đi.

Từ nay về sau, kinh thành chính là vật trong túi công chúa, chỉ chờ Nữ Hoàng Phi Tiên, Cửu công chúa sẽ đăng lâm đại bảo.

Những Đại hoàng tử, Thất hoàng tử Tam hoàng tử khác, đều đã là chương mắt.

“...” Ta mệt rồi, tắm trì chuẩn bị xong chưa?” Trở lại phủ công chúa, lại đi thư phòng xử lý một ít chuyện, Hiên Viên Minh Châu ngồi trên ghế dựa mắt hỏi Bích Hà bên cạnh.

“Đã chuẩn bị xong, tên Dương... Ừ, chuẩn bị xong rồi.” Bích Hà vốn định trêu chọc Dương Thất, nhưng mấy ngày nay công chúa đã chuẩn bị kỹ càng, cùng với uy nghiêm vừa rồi tranh phong cùng với bá quan, làm cho nàng không dám dùng những lời nói đê tục này để khinh nhờn công chúa nữa.

Hiên Viên Minh Châu lườm nàng một cái, “Là dê gì? Không phải Thất muội à?” Bích Hà hừ một tiếng che miệng cười: “Vâng, Thất muội, là Thất muội, hần cũng chuẩn bị xong. Công chúa, xin hãy rửa mắt xuống “Hiên Viên Minh Châu”, dùng một chút, mới đứng dậy cùng Bích Hà đi về phía hậu viện.

Dưới bóng đêm, phủ công chúa lại yên tĩnh trở lại, tầng tầng lớp lớp thủ vệ cùng đại trận bảo vệ phủ công chúa, bảo vệ phủ công chúa không tiến vào.

Nhưng ai có thể biết được, nội viện phủ công chúa, nhưng thủy chung có một nam nhân...” Tiêu Viễn thì sao?” Tới gần phòng tắm, Hiên Viên Minh Châu đột nhiên hỏi.

Bích Hà kinh ngạc nhìn về phía nàng: “Tiêu Viễn? Vừa rồi công chúa ngài đi thư phòng, không phải muốn tìm hần tấu chương sao?” Trong lòng càng kinh ngạc hơn, công chúa đột nhiên hỏi, là bởi vì chuyện này đã đặt trong lòng rất lâu rồi sao? “Ta cũng lười tìm hần!” Bích Hà cúi đầu, ra vẻ thị nữ nhu thuận, nàng biết công chúa đang tức giận.

Cũng biết công chúa thực sự rất nhớ Tiêu Viễn.

“...Được rồi, không có tin tức của hần thì không sao, lúc trở về sẽ trở lại.” Hiên Viên Minh Châu cất bước đi lên bậc thang, vươn tay đẩy cánh cửa phòng tắm ra.

Ảo giác sao? Bước chân công chúa nhẹ nhàng hơn một chút, giống như thổi phào nhẹ nhõm.

Bích Hà theo sát phía sau.

Trong phòng tắm, bốn vị tỳ nữ xinh đẹp đã cởi hết quần áo chờ đợi, sau khi nhìn thấy cửa được mở ra, cùng lúc nở nụ cười, đồng thanh hô: “Công chúa Hiên Viên Minh Châu ừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước bước ra, mặt mũi tràn đầy vẻ sốt ruột nhưng lại ưỡn một cây gậy thịt cong vút với nàng.

“Người làm cái gì đó?” Lời nói lạnh lùng khiến đại hán khôi ngô ngây ngẩn cả người: “Ta, Dương Thất... nhớ công chúa!” Hiên Viên Minh Châu nhìn hắn chằm chằm, không khí trong phòng tắm mơ hồ động lại.

“Nhớ ta?” Dùng cái này để tưởng nhớ?” “Hả?” Một tiếng sau nghiêm khắc hơn tiếng trước, nhưng tay của nàng lại rơi vào trên cây gậy thịt hình móc câu của đại hán.

Nắm chặt.

Bàn tay trắng nõn bao lấy hắn.

Rễ Dương.

Ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo ý cười trêu tức, phong tình quyến rũ quyến rũ, đều trong ánh mắt này.

“Công chúa!!” Dương Thất không nhận được dự vọng trong lòng nữa, vươn bàn tay to ra, ôm chặt lấy Hiên Viên Minh Châu, gậy thịt đâm vào bụng nàng, mặc váy phượng của nàng đẹp để hoa mỹ.

Hiên Viên Minh Châu ngậm khẽ một tiếng, lại nhen nhóm dự hỏa của Dương Thất.

Hắn ôm lấy vòng eo của công chúa, miệng rộng hôn lên mặt nàng, cái cảm bóng loáng trắng nõn nà của nàng, thở hỗn hển hôn lên cổ nàng.

“Công chúa!” Dương Thất đói khát kêu gọi, ôm lấy nàng, để nàng xoay người, biến thành tư thế ôm lấy hôn của nàng ở sau lưng.

Trong lúc dây dưa, cởi quần áo của nàng ra, gậy thịt không kịp chờ đợi đâm vào miệng Hiên Viên Minh Châu, trượt vào trong quần lót của nàng.

Cái đầu rùa đang quấn chặt lấy một cánh cúc mềm mại, không có bất kỳ trở ngại nào, thịt kề sát lấy nụ hôn của nó.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, bảo hán hôn lên cổ mình, cũng để hán chống đỡ mái tóc, thở hỏn hển.

Bích Hà rất giật mình, vội vàng ngăn cản: “Người làm gì vậy? Tên khốn kiếp Dương Thất, mau dừng tay, còn chưa tròn, sẽ làm công chúa bị thương...” “Người cuối cùng nàng nói không nên lời.

Bởi vì Bích Hà nhìn thấy, trên mặt công chúa lộ ra vẻ khác thường, cau mày, bị cái chân ngọc nhấc lên nhấc lên đá một cái, căng thẳng kéo căng, sau nửa ngày mới buông ra.

Dương Thất ôm chặt công chúa sau lưng, uốn thẳng lưng, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, gậy thịt dưới thân rõ ràng là đã cắm vào a! Vậy mà nhanh như vậy!! Bích Hà nhìn ngây người, quần áo nửa người trên công chúa còn chưa sạch, tên khốn này Dương Thất đã cắm vào.

Giờ phút này công chúa được Dương Thất ôm sau lưng, thân thể mềm mại được đại hán khôi ngô ôm vào trong ngực, nửa người dưới trần trụi, bị đẩy lên, nửa người trên còn lưu lại áo và cái yếm mỏng manh.

Công chúa đang thở hỏn hển, bất an giãy giụa thân thể. Ở hậu viện, một cây gậy thịt thô to đã đâm vào trong mông nàng, hán là đã cắm vào một cái đầu rùa rồi.

Mấy vị thị nữ cũng ngây người.

“Còn chưa có giấy mà...” Bích Hà nhỏ giọng oán trách, nhưng cũng chấp nhận mệnh lệnh, để Dương Thất bế công chúa đi vào, lại phân phó Xuân Hoa đóng cửa lại, nàng dẫn Dương Thất từ từ đi đến bên giường ngọc.

“A ha...” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ, bị Dương Thất cắm một mái tóc mai sau lưng, được hán ôm đi như ôm một cô bé, hai chân rời khỏi mặt đất, cánh cúc kẹp chặt, nhưng Dương Thất cũng chỉ có thể dùng gậy thịt đỡ lại, chậm rãi ôm lấy nàng đi tới bên giường ngọc.

Nhưng tiếp theo nên làm gì bây giờ? Bích Hà phát sầu rồi, công chúa mềm nhũn không còn chút sức lực nào, ánh mắt mê ly.

Tư thế hiện tại, nếu công chúa trực tiếp nằm sấp lên, chính là tư thế bị Dương Thất cắm sau lưng, nếu như xoay người, thì cần phải rút cây gậy thịt ra điều chỉnh tư thế nữa, tóm lại là phát sầu.

Mà Dương Thất gia hỏa này, rõ ràng cũng không muốn rút ra! Hắn đã nhìn lâu như vậy, thật sự là một khắc cũng không muốn rời khỏi công chúa mà! Hai người đứng bên giường ngọc, công chúa bị Dương Thất cắm một khắc đầu rùa, thở dốc, run rẩy.

Bích Hà biết rõ, công chúa cũng rất khát vọng, trong bảy ngày rời đi này, công chúa ngay cả hôn nhau cũng không có, vẫn đang bận rộn, có thể tưởng tượng được đã tích góp được bao nhiêu dục vọng phát tiết ra ngoài.

“Công chúa...” Dương Thất từ sau lưng ôm lấy Hiên Viên Minh Châu, quyến luyến hôn lên cằm cổ trắng nõn của nàng, thấp giọng hỏi.

Hiên Viên Minh Châu nắm lấy cánh tay trắng kiện của hắn, ngửa đầu ra sau, để hắn hôn lên cổ nàng, thở dốc, đầu lưỡi liếm môi khô khốc một cái.

Dục vọng bùng bùng của nàng.

Thân thể dán chặt lấy Dương Thất, khí tức nam nhân bao phủ toàn thân nàng, khiến ánh mắt nàng mê ly, cắn chặt lấy cây cúc của cây gậy, từ từ buông ra.

Dương Thất đang cắm chặt vào nàng lập tức cảm nhận được, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi, ưỡn eo, bắt đầu chậm rãi tiến vào.

“...Không được!” Đầu rùa nóng rực không hề ngăn trở bàn đạp của Hiên Viên Minh Châu cùng với mái cúc mềm mại, chậm rãi phá tan cánh hoa cúc bó chặt của nàng, cắm vào bên trong.

Không thấy tấm hơi màng gì nữa cả, chỉ riêng cây gậy thịt và vỏ cúc của nàng không có bất cứ trở ngại nào cả.

Hiên Viên Minh Châu trong lòng run rẩy, tiếng run ngăn cản hẳn, “Rút, rút ra!” Cuối bảy ngày từng vui vẻ, nàng cũng không biết mình rốt cuộc khát vọng như thế nào. Nếu Dương Thất đâm thẳng vào, nàng thật sự sẽ điên mất!” “Là, công chúa “Dương Thất” đây thất vọng, nhưng cũng không có ý vi phạm nàng, bàn tay to lớn ôm chặt hai cái mông thật của công chúa, sau lưng eo, rút con rùa ra khỏi vỏ cúc của nàng.

“Phốc”, “Phốc” một cây gậy thịt rời khỏi cúc huyết, Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, mũi chân căng cứng, đã đủ để hạ xuống mặt đất, thân thể nhũn ra nằm trên giường ngọc, hai đầu gối quỳ trên giường ngọc, ngọc chống, hai cái mông trắng như tuyết giơ lên cao.

Trên mái hiên bị cắm một hạt Cúc Đầu Quy còn mở ra một cái lỗ thịt màu hồng cỡ ngón cái, đang không ngừng co rút lại, thân thể run rẩy.

Một lúc lâu sau, chờ cho Hiên Viên Minh Châu lắng lại một chút, Bích Hà mới ôm lấy nàng, điều chỉnh lại tư thế, để nàng nằm ngang như trước đó, gối đầu lên gối.

“Dương Thất...” Khẽ thở hắt hắt mấy hơi, Hiên Viên Minh Châu mở mắt ra nhìn về phía hẳn, sau khi nhìn thấy bộ dạng cô đơn của Dương Thất Lạc, nhin không được phì cười một tiếng: “Người đang bày ra cái biểu cảm gì vậy? Bản công chúa cũng không phải là không cho người cảm... Hừ!” Những lời tiếp theo nàng nói ra.

Không nói ra, mặt đã đủ đỏ rồi.

Tình huống Cứu Công chúa tự xưng là công chúa cũng không nhiều, giờ phút này trong lời nói tràn đầy ý xuân triều xấu hổ.

Mấy vị thị nữ che miệng cười, các nàng có biết ý của công chúa không? Công chúa, đồng ý để Dương Thất cắm cúc.

“Cười cái gì!” Bạch, lườm các nàng một cái, Hiên Viên Minh Châu phân phó: “Bích Hà, lấy thứ kia ra...” Bích Hà vội vàng đi tới góc phòng tắm, mở ngăn tủ, lấy ra giấy lau sạch: Ý tứ của Bích Hà lúc đầu, một lần dùng là đủ rồi, mỗi đêm tắm

tám mươi lượng bạc là được rồi, nhưng công chúa lại mắng nàng phô trương lãng phí, Bích Hà và các nàng đành phải thanh tẩy sạch sẽ trang giấy ở ngày hôm sau, bỏ đi.

“Cho, công chúa!” Bích Hà đem trang giấy giao cho Hiên Viên Minh Châu, có chút nghi hoặc.

“Cho cái gì, đi thăm nhuận một chút đi.” Là “Bích” dùng đầu gao bách hoa thăm thăm thăm vào màng giấy, sau khi cầm về, muốn đem cái màng này đắp lại đến giữa chân của công chúa.

“... Cho ta đi.” Hiên Viên Minh Châu vươn tay ra nhận lấy màng giấy ẩm ướt trơn trượt, hai má đỏ bừng như uống say, ngón tay vuốt ve trang giấy mỏng manh này, một đôi mắt phượng xấu hổ nhìn về phía Dương Thất.

Dương Thất có chút bối rối, nếu là bình thường, sau khi Bích Hà phủ lên tám cúc và chỗ riêng của công chúa, công chúa sẽ an tĩnh nằm, tách ra hai chân, chờ nàng lên giường.

Nhưng đêm nay...?” Hiên Viên Minh Châu cắn răng một cái, phân phó.

“Vâng, công chúa “Dương Thất thành thật lên giường, Hiên Viên Minh Châu tách chân ra, lộ ra mật huyết và hậu đình mềm mại kiều diễm của mình, hần liền tự giác quỳ xuống, quỳ gối giữa chân ngọc của công chúa.

Cây gậy thịt thô to nằm ngang trên huyết mật của nàng, chuẩn bị kỹ càng.

“Hừ” nhìn cây gậy thịt cong như móc câu kia, phát ra một tiếng hừ nhẹ nho nhỏ, Hiên Viên Minh Châu đỏ mặt, kéo cây gậy thịt thô to của hần lại, giống như là nhận mệnh, vồ qua một cái.

Rầm.

Lá bùa dán trên gậy thịt của Dương Thất, vừa vắn che lại đầu rùa và một nửa bồng của gã.

Mấy người Bích Hà sợ ngây người, công chúa muốn...” Tự kéo khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, Hiên Viên Minh Châu buông tay ra, màng giấy dán chặt lấy gậy thịt của Dương Thất.

Nhưng Dương Thất hiểu được, ý của công chúa là kéo lấy phần cuối của mảnh màng giấy, để mảnh giấy này bao trùm lấy thân dương của hắn, miễn cho khi cắm vào, toàn bộ màng giấy này sẽ bị đâm vào trong cúc non của công chúa.

“Vâng, công chúa!” Dương Thất rất kích động.

“Đến đây đi...” Mang theo tiếng rung, Hiên Viên Minh Châu cắn môi, chậm rãi nâng lên huyết mật của mình, đem mật huyết của cô ta đã ướm nhẹ cùng với búp cúc mềm mại trong khe mộng, đều bại lộ dưới gậy thịt Dương Thất, bị nam nhân này tận tình thưởng thức chỗ tối mật của cô ta.

Rễ đỏ hồng, phun ra chất lỏng trắng nõn, phân phong mềm mại, hoa văn đóng chặt, thỉnh thoảng mở ra một chút, rất nhanh liền khép chặt.

Mấy vị thị nữ thở hổn hển, nhìn, chờ.

Hiên Viên Minh Châu mặt đỏ tới mang tai, eo nhỏ phát lực, nâng lên, lại nâng lên, tiếp tục nâng lên, cuối cùng, nàng hoàn toàn nghênh đón Dương Thất, tựa như đem huyết mật cho hắn cắm vào.

Có lẽ sợ Dương Thất hiểu lầm, Hiên Viên Minh Châu bồi rồi ngượng ngùng, lại vươn bàn tay như bạch ngọc của mình ra sau mộng, mười ngón tay nắm lấy hai bờ mộng mềm mại, tách ra hai bên.

Đóa hoa mềm mại ngay chỗ mộng, xấu hổ tỏa ra.

Trong phòng tắm có thể nghe được tiếng kim rơi, tất cả đều ngơ ngác nhìn bộ dáng của công chúa lúc này.

Trong đình nghỉ mát bên ngoài phòng tắm, Tử Trúc bà bà thềm gất một cái, ánh mắt cũng không có rời đi, hai mắt như ánh nến nhìn về phía xa.

Cửu công chúa của hoàng thất Hiên Viên tôn quý, Nữ hoàng cuối cùng của Cửu Châu, giờ phút này thân thể trần truồng nằm dưới thân một nam nhân, chủ động vươn người lên, hai tay tháo ra hai cái mộng trắng nõn, lộ ra những mầm non nót, ra hiệu nam nhân cắm vào... Vào lúc này, tình cảnh này lại làm cho người ta cảm thấy hợp tình hợp lý: Bóng đêm bao phủ

hậu viện công chúa, cửa lớn đóng chặt, trận pháp sâm nghiêm, lại có cường giả đạo vận cảnh bảo vệ thương yêu.

Thêm nữa thân phận tử sĩ Dương Thất, không ai biết được bí mật này, đối với công chúa lại hết sức trung thành.

Dưới tình huống bí ẩn như vậy, cho dù dân bang có truyền ra bên ngoài cũng không ai biết được.

Hiên Viên Minh Châu, có thể phóng túng dục vọng của mình, bày ra tư thế xấu hổ nhất, thỏa thích giao hoan với nam nhân, để hấn cắm vào... Á!” gây thối mang theo tâm tình kích động của Dương Thất, xua tan đi, Hiên Viên Minh Châu vươn đầu ngón chân ra, phát ra tiếng thét ngắn ngủi, hai tay nắm lấy cánh tay Dương Thất, lưng uốn ra, miệng phun ra từng dòng mật ong nhỏ.

Nhiều ngày qua từng vui vẻ, làm cho nàng đặc biệt miễn cảm, giờ phút này huyết mật giống như suối nhỏ.

Mọi người nhìn công chúa với hai gò má ửng hồng, bị cắm chặt vào đóa cúc.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mềm nhũn nằm trên giường ngọc, ánh mắt mê ly nhìn Dương Thất.

Dương Thất thở phào một hơi, thân thể khô ngô vốn căng cứng cũng buông lỏng hơn rất nhiều, bất động quỳ xuống, dùng gây thối hưởng thụ mầm cây của công chúa.

Công chúa đang kẹp chặt bính, lại buông ra, tựa như hút vào một cái động tác, dùng Cúc Lôi xoa bóp lấy gây thối cho hấn.

Dương Thất rất muốn khê động một cái, cắn một chút, nhưng cuối cùng...

Vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Thấy cắm vào xong, mấy vị thị nữ siết chặt bắp đùi từ từ buông ra, huyết giữa chân ướt đẫm một mảnh, chất lỏng chảy đến trên đùi lớn đầy đà, nhưng các nàng đều không để ý tới, bắt đầu hầu hạ công chúa, cho nàng dùng trăm hoa tinh mỡ mát xa, hoặc là hôn bắp chân ngọc của nàng, gian hoặc dính lấy Dương Thất một chút.

Tử Trúc bà bà dưới đình, bung chén trà lên, tựa như thở hắt hắt, chậm rãi buông hai chân ra, nhắm hai mắt lại, sau khi hồi tưởng lại ý vị vừa rồi, mới nhấp một ngụm trà.

Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nhìn công chúa cũng không sao.

“Công chúa hôn vài cái, sau đó Bích Hà nhìn ra Dương Thất rục rịch, cười hì hì nói: “Gia hỏa này đại khái muốn đến lần thứ hai” Hiên Viên Minh Châu kẹp lấy búp cục, liếc cái mặt to của nam nhân cắm vào nàng một cái, không nói gì.

“Nói...” Bích Hà xoa bóp hai vú, bôi qua một lần dầu Tinh Bách Hoa hầu hạ, vừa ân cần vừa nói: “Nếu là một ngày một lần thì cũng đã bảy ngày rồi, có phải nên để Dương Thất cho công chúa xoa bóp mấy lần không? Ví dụ như, ba bốn lần, bốn năm năm, như vậy.” Dương Thất quỳ gối trên giường ngọc, đặt cục công chúa, đây về chờ mong nhìn về phía nàng.

Khóe môi Hiên Viên Minh Châu nhếch lên, duỗi ngọc thủ ra, lại một lần nữa vuốt ve bụng mình, đồng thời cũng đang xoa bóp cái đầu rùa cho Dương Thất.

Mấy thị nữ líu ríu nói chuyện, thảo luận có phải nên để Dương Thất xoa bóp mấy lần không? Xuân Hoa nói có thể, Hạ Hoa nói không được, Thu Hoa nói nhiều nhất ba lần, dù sao mỗi lần cắm vào rút ra đều phải rất lâu, Đông Thảo lại đề nghị ban thưởng nhiều hơn một lần, không thể tham lam.

Không nói tới điểm này.

“Dương Thất”, “Công chúa”, Dương Thất cũng... định thốt ra cho nam nhân “Ách ngô” kia.

“Muốn gì?!” Hiên Viên Minh Châu trừng mắt liếc hắt, Cục Lôi kẹp chặt gậy thịt của hắn, lại giơ chân ngọc đá hắn một cái, trừng phạt hắn.

Chẳng qua kẹp chặt Cục Lôi lại để Dương Thất hưởng thụ hơn, về phần công chúa Ngọc Túc một chiêu kia, đối với lồng ngực rộng dày của gã càng không ngứa, lại khơi dậy dục vọng của gã.

“Công chúa!” Dương Thất không kìm lòng nổi nắm lấy chân ngọc trắng nõn của Hiên Viên Minh Châu, đầu xuống, miệng

rộng há ra, ngậm lấy năm ngón chân trơn bóng bóng của nàng, mút mút, liếm môi.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ mềm nhũn một tiếng, đôi chân ngọc duỗi thẳng trên ngực hắn, từ hắn cắn xuống, bị hắn gặm loạn hôn.

Mấy vị thị nữ cũng không kinh ngạc, đừng nói là chân ngọc, ngay cả nhũ ngọc cũng vênh mông lên, Dương Thất còn không phải đã chơi rất nhiều lần sao? Huống chi công chúa vẫn bị hắn cắn một quả cúc non, liếm một cái xem là cái gì.

“Dương Thất Trần” Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu mê ly, Cúc Phong kẹp chặt, lại buông ra, lại kẹp chặt lấy thịt bông, bó chặt lấy một cây gậy thịt vừa thô vừa nóng, một hồi lâu sau mới run rẩy buông ra, như là cái miệng nhỏ đói khát, khát vọng ăn được đồ ngon hơn.

“Công chúa!” Nếu đúng, “Hiên Viên Minh Châu dừng lại một chút, “Người có thể đoán được tâm tình của bản công chúa lúc này, bản công chúa... đặc biệt cho phép người mấy lần “Mặt của nàng giống như ánh bình minh kiều diễm, đôi mắt đẹp mỉm cười nhìn hắn.

“Dương Thất... Không dám đoán!” A? Không dám đoán? Sao người lại dằn như vậy!” Hơi thở Bích Hà gấp gáp, công chúa đã tìm một cái cớ a, cái này còn không hiểu! Ngu ngốc muốn!” Để người đoán, người liền đoán “Hiên Viên Minh Châu dịu dàng nói ra, giống như đang nói... để người chen vào, người sẽ xen vào.

“Vâng!” Dương Thất do dự, cúi người xuống, thân thể khôi ngô nửa đặt lên người Hiên Viên Minh Châu, lồng ngực rắn chắc đè lên ngực nàng như ngọc trắng nõn, đè chặt hàm răng như ngà sữa vào trong.

Hiên Viên Minh Châu hừ một tiếng, không ngăn cản hắn, xem hắn muốn làm gì.

Là muốn ôm lấy nàng, hay là muốn hôn môi nàng một cái...

“Công chúa” Dương Thất vén sợi tóc trên mặt nàng, cẩn thận nhìn chăm chú vào ánh mắt Hiên Viên Minh Châu, chậm rãi vuốt ve gương mặt nàng.

Trong lòng Hiên Viên Minh Châu mềm nhũn một chút, ánh mắt nam nhân này quá mức thâm tình, khiến nàng có loại cảm giác run rẩy.

Sự run rẩy phát ra từ sâu trong thần hồn đủ để lay động trong lòng nàng một loại kiên trì nào đó.

Nếu là lúc này, Dương Thất rút ra, lại cắm vào nàng, phía trước cũng tốt hơn, nàng cũng sẽ không phản đối, sẽ chỉ cắn răng thừa nhận.

“Công chúa... đại khái là rồi rắm...” Ta xoắn xuýt đủ kiểu?”

“Là Dương Thất nhìn nàng, nói: “Trong lòng công chúa có một số thứ không thể buông bỏ, nhưng... lại biến thành bộ dáng như bây giờ, công chúa không nở, lại không đành lòng, lại...” Hiên Viên Minh Châu trầm mặc lại.

Bích Hà không hiểu lắm, lại cảm thấy rất quái dị: Công chúa còn bị Dương Thất cắm một búp bê nho nhỏ, quả cục mềm hẹp bị cây gậy của hắn nuôi lớn, không chịu buông tha, nhưng công chúa lại thảo luận với Dương Thất những chuyện này.

Thật kỳ quái.

“Người nói một chút, “Hiên Viên Minh Châu đưa tay vuốt ve lồng ngực rộng thùng thình của hắn, chậm rãi sờ chỗ ngực của hắn, cảm thụ được Dương Thất tim đập, đôi môi đỏ mọng khê mở: “Rốt cuộc ta có thứ gì không bỏ xuống được.” Dương Thất do dự, không trả lời.

“Nói!” Là Tiêu Viễn!” Hai chữ Tiêu Viễn vừa ra, trong ngoài phòng tắm đều yên tĩnh trở lại.

“Nha đầu này...” Tử Trúc bà bà khê thở dài.

Tiêu Viễn giống như ma chướng trong lòng nàng, không biết nên loại trừ như thế nào, nhưng nếu loại trừ, chẳng phải nha đầu lại trở thành khó chịu như mẫu thân nàng sao? Hiên Viên Minh Châu nhíu mày nhìn Dương Thất, cắn răng.

Dương Thất cũng nhìn hắn.

“Người nghĩ sao, nói!” Bị gậy thịt ép xuống.

Vị công chúa tôn quý cảm vô xù xì lên, tựa như cổ tình ra lệnh.

Đôi lại là nam nhân hèn hạ hèn mọn khác, không thể không chọc nàng một trận, hạ thấp tính tình của nàng!” Dương Thất giờ phút này có thể có được công chúa, đã đủ rồi!” Nam nhân cảm vào cúc mềm của nàng, chỉ chăm chú ôm chặt lấy nàng.

Hiên Viên Minh Châu ngây người.

Nàng và Dương Thất áp sát chặt chẽ, cây gậy thịt kia đi sâu vào trong, cảm vào Cúc Đạo của nàng, đẩy bụng nàng vào trong lòng nàng.

“Dương Thất...” “Vâng!” “Bảy lần” là sao?” Hiên Viên Minh Châu chậm rãi nằm trên giường ngọc, nhắm mắt lại, hai chân lại móc lên, cuốn lấy eo Dương Thất, cố định lại, rồi lại vịn vẹo eo nhỏ của mình, tìm một vị trí thích hợp thích hợp.

“Bảy lần...” Hiên Viên Minh Châu nhẹ giọng lẩm bẩm, lúm đồng tiền đầy vẻ động lòng người, “Cho người bảy lần “Hai chân của cô ta ngoắc cái móng Dương Thất, phát lực quần chặt, làm cho cây gậy thịt kia cảm thật sâu vào quả cúc của cô ta, rên rỉ một tiếng, lại run rẩy buông chân ngọc ra.

ám chỉ như vậy đã đủ rõ ràng, thậm chí có thể nói là nói rõ! Đêm nay, Dương Thất nam nhân này có thể ra vào cúc của Hiên Viên Minh Châu bảy lần! Bích Hà mở to mắt, mấy vị thị nữ cũng che miệng lại.

Dưới đình nghỉ mát, Tử Trúc bà bà lại chậm rãi kẹp chặt hai chân, hô hấp dồn dập.

Bảy lần rồi... “Công chúa!!!” Dương Thất kích động đè xuống, ôm lấy nàng, hôn lên gò má nàng, ngậm lấy ngọc nhũ của nàng, vuốt ve toàn thân nàng.

“A ặc ặc Hiên Viên Minh Châu tình động rên rỉ, hai tay đặt lên eo của hắn, vuốt ve lồng ngực cường tráng của hắn.

Lại khẽ đứng dậy, môi đỏ mọng hôn lên cổ Dương Thất, ngửa đầu nỉ non về phía lỗ tai của hắn: “Rút ra, lại, vào nữa...” “Rút ra, lại vào nữa.

Thế gian rung động lòng người nhất, động lòng người nhất, câu nói khiến người ta say mê sâu sắc, đối với Dương Thất mà nói, không thể như vậy được.

Hắn run rẩy hai tay xuống dưới, ôm thật chặt hông công chúa, nắm lấy bờ hông mềm mại, thân eo bắt đầu lui về phía sau, để gậy thịt chậm rãi rút Hiên Viên Minh Châu ra.

“A ha ha ha...” Hiên Viên Minh Châu nắm lấy mặt của ông ta, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại, buông lỏng cánh mai, khiến ông ta run rẩy nói: “Khinh nhẹ chút, ừm, chậm chút... Không nên gấp gáp, bảy lần a... đủ bảy lần rồi, đủ rồi, đủ chậm rãi rên rỉ...” Trong tiếng rên rỉ kiều mị của bà ta, Dương Thất Nhục Bông từ từ rút ra, chỉ chôn một con rùa ở trong đạo cốc của mình, con rùa to lớn khó mà rút ra cánh cửa hẹp hòi của Cửu công chúa.

Mấy vị thị nữ thở phào nhẹ nhõm, Hiên Viên Minh Châu cũng nhẹ nhàng thở ra, ngay cả Tử Trúc bà bà dưới lương đình, thân thể kéo căng cũng từ từ thả lỏng một chút, giữa chân dính dính một mảnh.

Các nàng đều cho rằng lần này đã đủ rồi, Dương Thất sẽ không rút ra nữa, kế tiếp chính là lần thứ hai đâm vào, mà mỗi lần Dương Thất rút ra, đều sẽ tiêu phí thời gian rất lâu, các nàng cần thở dốc một hơi, lại nhìn.

Ngay cả Hiên Viên Minh Châu cũng phải thở dốc một chút, đợi sau khi hắn chuẩn bị sẵn sàng đặt gậy thịt của Dương Thất vào.

Nhưng không nghĩ tới.

Dương Thất đột nhiên phát lực, trực tiếp rút đầu rùa từ trong cốc công chúa ra, khiến cho Hiên Viên Minh Châu thét lên một tiếng chói tai, run rẩy cao trào, mặt huyết lại giống như suối phun tuôn ra nước.

Kích thích quá lớn.

“Ngươi!” Hiên Viên Minh Châu xấu hổ nóng nảy, bóp mặt y, cắn răng trừng y.

Cao trào đột nhiên làm cho nàng rất không thích ứng, tuy rằng đích xác rất thoải mái.

“Công chúa” Dương Thất nở một nụ cười chất phác, đầu rùa lại tiến về phía trước, đỡ lấy Cúc Môn của Hiên Viên Minh Châu. Cái đầu rùa to lớn nóng rực đang nhếch lên những đường vân mềm mại, nghiền ép hoa văn, chậm rãi mài giũa.

“... Làm gì vậy?” Ngỡ khí Hiên Viên Minh Châu mềm nhũn ra, nam nhân này lại muốn cắm đầu vào nàng, chỉ riêng việc nghiền cứu mái tóc mài của nàng, cả người như nhũn ra, không chạy được cũng không muốn trốn.

Trên đầu con rùa to tròn bóng loáng nghiền trái phải của nàng ta, nam nhân giải thích: “Dương Thất muốn cảm thụ lại một lần nữa, cảm thụ được tư vị của công chúa sau cúc, cho nên vừa rồi hoàn toàn nhờ ra cái liếc mắt trắng bệch của “Hiên Viên Minh Châu, mặt đỏ hồng lắm lắm nói: “Người cứ dày vò ta đi... đồ vật kia của người lớn như vậy., Một lần cắm vào khó chịu đến chết... Mà thôi, tùy người thích thôi, lúc người tiến vào, không nên chậm trễ! ” Thì thảo nói như vậy, khuôn mặt của nàng liếc qua một bên.

“Công chúa, ta, nếu ta muốn trải nghiệm cảm giác cắm nhanh vào một lần thì sao?” Người còn muốn mỗi lần khác nhau... Vậy thì phải nói trước với ta “Được, công chúa, vậy... lần này là chậm...” Dương Thất một thanh thịt to, từ từ cắm vào.

Mấy người bên cạnh thấy có chút ngây ngốc, công chúa đang cò kè mặc cả với Dương Thất, còn chưa hết suy nghĩ, để hấn muốn đâm vào là đâm, muốn nhanh muốn nhanh thì chậm lại sao? Nhìn cây gậy thịt to kia chậm rãi cắm vào trong Cúc Hoa công chúa, nghe công chúa rên rỉ thở dốc, sắc mặt Bích Hà cổ quái, công chúa càng ngày càng sung phục Dương Thất.

Bốp! Bông thịt lại cắm vào, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Dương Thất hưởng thụ mái tóc hẹp của Hiên Viên Minh Châu, nằm xuống, hôn lên gò má nàng, tràn đầy quyến luyến.

Hiên Viên Minh Châu ôm lấy hấn, nâng lên hạ thể, hai chân kẹp lấy eo hấn, Cúc Lôi cùng gậy thịt của hấn tương liên, co

rút nhanh chóng thả lỏng, trấn an trụ chỉ có thể ra vào bảy lần.

Một cây gậy thịt.

Hai người vuốt ve nhau một hồi lâu, Dương Thất Tài mới thấp giọng nói: “Công chúa, lần này ta chậm rãi rút ra “Ừm” “Ừm” “Tranh Viên Minh Châu Cúc Môn nói lỏng ra.

Dương Thất rút ra gậy thịt.

“Công chúa, lần này ta muốn nhanh một chút đâm vào” được một tác lại muốn tiến một thước...” Hiên Viên Minh Châu đỏ mặt, buông hai chân đang quấn chặt ra, để hấn phát lực.

Dương Thất Quy chống đỡ cánh cổng hẹp đang căng ra kia, ưỡn eo dùng sức, gậy thịt đột nhiên cắm sâu vào một nửa, Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu thét chói tai, nhanh và chậm, lại khác hẳn!” Chậm một chút, “Bích Hà công chúa đều sốt ruột vì thét lên.

Dương Thất từ từ đưa thịt bông vào, Hiên Viên Minh Châu lại run rẩy lên cao trào, mặt ong dính rất nhiều chất lỏng trơn trượt.

Đội hấn cắm sâu vào, hai vị duy trì tư thế bất động, nhục bông cùng Cúc Lôi đốt cùng một chỗ.

“Công chúa, lần này ta muốn nhanh hơn một chút” bông thịt của Dương Thất bắt đầu nhảy lên, trên trán tràn đầy mồ hôi.

“Đến...” Bàn tay Hiên Viên Minh Châu trèo lên gương mặt của hấn, cẩn thận vuốt ve, rên rỉ thở dốc không thôi.

Dương Thất rút thịt bông ra ngoài, nâng cây chuối lên, buông cây cúc đang run rẩy ra, bảo hấn rút ra.

Đến cuối cùng, khi đầu rùa kẹt tại Cúc Môn, Dương Thất ngừng lại, thở dốc, trên trán đầy mồ hôi, biểu tình lại vạn phần thỏa mãn, chậm rãi vuốt ve cái mông tuyết trắng của công chúa.

Mấy vị thị nữ cũng thở dốc, hình như các nàng ý thức được điều gì.

Bốp! Dương Thất mãnh liệt đâm vào, hai viên hàm răng nặng nề đánh vào cái mông mềm mại của Hiên Viên Minh Châu,

nhục bông mạnh mẽ phá vỡ Cúc Đạo ẩm ướt, lại tựa như phá vỡ tâm phòng của những cô gái nhìn thấy một màn này, khiến cho các nàng kẹp chặt hai chân, huyết mạch khép mở, run rẩy đến cao trào.

Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, kinh mạch trên cổ thon dài trắng nõn nhô ra, bắp chân đẹp cuốn chặt eo Dương Thất, Cúc Phong gắt gao co rút lại, xiết chặt, một cổ mật nước theo đó phun ra.

Dương Thất rên lên một tiếng, thẳng lưng, gậy thịt đâm sâu vào trong, hai túi trứng lớn đỏ thẫm dán chặt vào cái mông trắng muốt của nàng, mắt rùa mở ra, tinh tú nồng đậm điên cuồng bắn ra.

“A ha ha...” Hiên Viên Minh Châu run rẩy, vặn vẹo một chút, hai chân quăn chặt lại, để nam nhân cắm sâu vào trong Cúc Hoa của nàng, bắn tinh, bụng của nàng rất nhanh bị nồng đậm mềm mại chống đỡ, hai tay nắm lấy, đồng thời phun ra mật ong, toàn thân đều đang run rẩy, bụng càng ngày càng trướng, thái dương toàn bộ bắn vào, bị màng nhĩ bao lại, không lan đến toàn thân nàng.

Hồi lâu, Dương Thất mới ngã xuống, thân thể khô ngò đặt lên người công chúa.

Hiên Viên Minh Châu bị tinh nhuệ há miệng thở dốc, ánh mắt mê ly, thân thể mềm nhũn, cánh tay ngọc dài ôm chặt nam nhân này, thân thể không chút run rẩy, Cúc Văn kẹp chặt lấy nhục bông của hắn, tinh tú không chảy ra nửa phần.

Mấy người Bích Hà run rẩy cao trào, bị dâm trò của hai người kích thích.

Dưới đình nghỉ chân, ngón tay trắng nõn của Tử Trúc bà bà chậm rãi vươn đến giữa chân, khi chạm đến quần áo ướt nhẹp thì nhanh như chớp rút về, trên mặt tràn đầy rặng mây đỏ.

“Công chúa!” Dương Thất không nhận được ôm lấy công chúa, trở mình một cái làm cho cái thân thể đầy mồ hôi đầm đìa của công chúa đè lên người hắn. Hắn làm một cái đệm, ôm lấy công chúa xoa xoa toàn thân nàng.

Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, thân thể vô lực vặn vẹo một chút, lại mềm nhũn xuống.

Ba người Xuân Hoa đứng dưới chân giường, vô thức nhìn lại, khuôn mặt càng đỏ hơn.

Công chúa nằm nhào trên thân thể Dương Thất Khôi ngô, gây thịt Dương Thất Cao Khiêu uồn lượn cắm vào trong Cúc Hoa của nàng, nhìn từ phía sau lưng nàng phi thường rõ ràng, công chúa bị căng phồng biến thành Cúc Vằn trong suốt, gắt gao quần lầy gây thịt thô to cứng rắn của Dương Thất.

Tựa như không nở bung ra, cắn chặt lấy hân.

Cái màng giấy kia đã biến mất không thấy gì nữa, bị Dương Thất cắm toàn bộ vào trong Cúc công chúa, lát nữa còn không biết làm thế nào đây.

Thân thể mềm mại trắng như tuyết của Hiên Viên Minh Châu cứ như vậy đè lên người Dương Thất, thở hổn hển, ngực sữa dán lên ngực gã, Dương Thất vươn tay vuốt ve mồ hôi công chúa, sờ đến cái mông của nàng, xoa bóp hai cái.

Công chúa cũng không phản đối, chỉ hừ một tiếng, để y xoa mông.

“..... Công chúa!” Hai chân bích hà nhũn ra, tay cắm vào giữa thân thể hai người, sờ sờ bụng công chúa, hai má nóng lên, mở miệng nói: “Bảo Dương Thất rút ra trước đi, còn có... Năm lần? Năm lần hay sáu lần?” Đông Thảo lau sạch chất lỏng chảy xuống giữa chân mình, tức giận liếc Bích Hà một cái, rõ ràng là đã bốn lần, hay là năm lần?”

“Sáu lần gì chứ, năm lần! Năm lần! Còn năm lần!” Sáu lần cũng quá bất hợp lý, Hạ Hoa đổi giọng nói năm lần.

“Đó chính là năm lần” bích hà nghiêm trang, vỗ vỗ Dương Thất, để hân rút ra: “Đi ra trước, trong công chúa tràn đầy, không chịu nổi mấy người “Thu Hoa mấy người liếc nhau, xấu hổ cười một tiếng.

Kỳ thực, bị Dương Thất gia hỏa này bắn một bụng tinh xảo, vẫn là rất dễ chịu, toàn thân đều ấm áp, nhanh sống lại.

Nhưng nàng vẫn là xử nữ, không hiểu.

“Nói bậy bạ gì đó ” Hiên Viên Minh Châu dán mặt vào ngực Dương Thất, ghé vào người hắn, đôi mắt đẹp mê ly nhìn thị nữ của mình: “Đã bốn lần... Hay là năm lần rồi?” Nàng không nhớ rõ, bị cao trào kịch liệt vừa rồi chấn động khiến tâm thần chập chờn, quên mất mình bị Dương Thất cắn mấy lần vào.

Nói xong.

“Dương Thất, ngươi nói mấy lần rồi?” Bích Hà thử ôm bờ mông trắng nõn của công chúa, để nàng chậm rãi nâng lên, Hiên Viên Minh Châu không cự tuyệt, nhưng dưới cái tư thế này, quả thực không dễ làm.

Bởi vì giờ phút này nàng đang nằm sấp trên người Dương Thất, mà Dương Thất cắn vào hậu cức của nàng, dẫn đến Bích Hà ngẩng lên bờ mông của nàng, cây gậy thịt thô to kia cũng ma sát vào bờ mông nàng, gân xanh trên thân gậy nhô ra cùng da thịt dưới huyết mật của nàng ma sát, khó chịu muốn chết, nàng nhịn không được lại kẹp chặt cây cức.

“Công chúa?” Từ từ, chậm một chút.” Hiên Viên Minh Châu bất an giãy dụa, bích hà hiểu ý, dán lên cái mông trắng như tuyết của nàng, cười duyên, hôn môi, nơi hai người kết hôn, để công chúa được thả lỏng.

Phốc.

Bông thịt rút ra, một cổ lớn huỳnh quang từ lỗ thủng thịt phía sau Hiên Viên Minh Châu chảy ra, nàng run rẩy cao trào, lại kẹp chặt vỏ cây, khép lại lỗ thịt màu hồng.

Bích Hà đã dán môi lên, cái cổ dán vào nhục bông của Dương Thất ở phía dưới, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy búp bê kiều diễm trong tay công chúa, uống hết toàn bộ tinh dịch phun ra.

Quá nhiều, một lần uống không hết Bích Hà, nàng tranh thủ thời gian ngoắc tay với mấy người xuân hoa.

Ba vị thị nữ không rõ ràng cho lắm, mặt ghé qua, lại bị bích hà hôn một cái.

“A...” Xuân Hoa mở to hai mắt nhìn, sau đó một mùi nồng nặc sền sệt đã bị Bích Hà rót vào trong miệng nàng.

“Âm chặt, không được nhả ra một tiếng cười mê hoặc, lại đi ngậm cúc non của công chúa, kích thích cái cúc mềm mại kia, để công chúa rên rỉ thả cánh cửa Cúc, phun ra tinh túy của Dương Thất bắn vào trong miệng, lần lượt thông qua miệng hôn nhau, truyền cho bốn vị thị nữ.

Chờ các nàng đều ngậm một miệng lớn tinh túy, mặt đỏ hồng thẹn thùng, Bích Hà mới vươn ra hai ngón tay tinh tế, căng Cúc Môn Hiên Viên Minh Châu ra, cẩn thận từng li từng tí bắt lấy bị Dương Thất đâm sâu vào trong màng giấy, từ đó chậm rãi rút ra.

Hiên Viên Minh Châu bị ép phải nâng lên cái mông vênh lên, cánh tay ngọc ôm lấy Dương Thất, thân thể mềm mại, khiến Bích Hà lấy ra còn một nửa lớp màng giấy, mãi đến khi toàn bộ màng đã rời đi, nàng mới rên lên một tiếng, lại lần nữa cao trào.

“Công chúa” Bích Hà mấp máy miệng nói một tiếng, thân thể mềm mại đè lên lưng ngọc của Hiên Viên Minh Châu, biến thành tư thế ba người Điệp La Hán, Dương Thất ở dưới cùng, gậy thịt cắm giữa hai chân Hiên Viên Minh Châu, xuyên qua hai chân của nàng, đặt lên cái mông xanh của nàng.

Bích Hà không quản hấn, quỳn rữ ôm vai công chúa, miệng nhếch lên đi tới, hôn nhau với Hiên Viên Minh Châu sau lưng, vượt qua, để nàng uống xong.

Hiên Viên Minh Châu quay đầu lại hôn nàng, nuốt nước bọt, toàn thân nóng hổi, nhịn không được vặn vẹo.

Chờ các nàng uống xong mê tinh túy, hoa xuân chủ động sáp lại, truyền tinh túy trong miệng mình cho Bích Hà, nhưng quá nhiều, tinh túy từ bên miệng hai người chảy xuống, mà miệng nhỏ của công chúa lại ở bên cạnh, hoa xuân tình động nhịn không được quay đầu, chính mình cũng hôn lên môi công chúa.

Hiên Viên Minh Châu hôn nàng, ăn tinh túy của nàng.

Hạ Hoa cũng tiến tới, đem tinh túy trong miệng nhỏ nhắn đút cho công chúa, lại cho xuân hoa ăn.

Bích Hà có chút ghen tuông, quẩn qua hôn công chúa.

“Hu hu hu”, Thu Hoa che cái miệng nhỏ nhắn, miệng đều tê rần, chỉ có thể đưa tinh túy cho tử muội của mình, đợi đến lúc công chúa thở dốc, lại hôn công chúa.

Đông thảo nuốt một ít tinh lọc, nhắm mắt nhỏ nhắn, mang những thứ khó ăn này cho công chúa ăn, lại lưu luyến ngậm lấy đầu lưỡi công chúa, khó có được một lần hôn một lần.

“Doanh Hà công chúa” lại quần lên, biến thành tư thế hôn nhau cùng ba người.

Rất nhanh, bốn người, năm người, sáu người... Mấy vị thị nữ thiên kiều bá mị, cùng Hiên Viên Minh Châu sau khi bị lướt qua cây cúc cao trào mị hoặc, dính vào nhau hôn lung tung, mấy cái lưỡi trắng nõn mềm mại quần quanh không trung, nhẹ nhàng nhảy múa.

thường thức một màn này, Dương Thất không khỏi mở to hai mắt nhìn, gậy thịt dưới khó trương cứng ngắc khó nhìn, nhìn không được ưỡn thẳng lưng lên, làm cho bốn năm nữ nhân mỹ lệ đặt ở trên người gã đồng thời lắc lư, cùng nhau rên rỉ lên tiếng.

Hiên Viên Minh Châu quay đầu, nhìn về phía hắn, trong ánh mắt tràn đầy mị ý mê ly, khẽ mở môi son: “Dương Thất... Nam nhân khôi ngô bị các nàng ngăn chặn không có lập tức hành động, do dự một chút, hỏi: “Công chúa, còn mấy lần?” gậy thịt của hắn còn dán chặt vào chân Hiên Viên Minh Châu, cắm vào trong khe của nàng, lửa nóng thiêu đốt nàng.

“Người nói mấy lần?” “Sặc, chậm một lần, nhanh một lần, chậm một lần... Ba lần, hay là bốn lần? Ta, cũng không nhớ được...” Đó chính là ba lần... tiến vào...” Toàn thân Hiên Viên Minh Châu đều đang nóng, vừa nóng vừa ngứa, đã không không chế nổi muốn.

“Ừm, công chúa, Dương Thất đến hầu hạ ngài.” Dương Thất đang nằm trên giường ngọc ngồi dậy, mấy vị thị nữ buông cánh tay đang quần lấy ra, chuẩn bị nhìn hai người lại một lần nữa giao nhau.

Trên bàn chân trắng nõn của các nàng sớm đã dính đầy chất lỏng, toàn thân cũng đầm đìa mồ hôi, nhưng giờ phút này,

hưng phấn của các nàng đã không còn quan tâm nữa, chỉ tham cầu niềm vui của đêm nay.

Dưới đình nghỉ mát, một vị nữ tử xinh đẹp mặc hắc y, dáng người yếu điệu, thân thể không biết từ lúc nào đã mềm nhũn ngã xuống bàn đá. Khuôn mặt trắng nõn gồng lên cánh tay, hai chân tách ra, tay phải nhiều lần do dự, cuối cùng cũng tiến vào giữa hai chân.

Hai ngón tay mảnh khảnh cách quần lót.

Nó kẹp lấy hai cánh Âm hộ béo mập.

Nàng run rẩy một chút, toàn thân nóng lên.

Trong phòng tắm.

Hiên Viên Minh Châu bị Dương Thất ôm vào trong ngực, hai miếng thịt mông bị bắt lại, cái mông của cô nâng lên, sau đó đặt lên một cây gậy thịt nóng rực.

Lôi cục mềm mại ngồi lên trên đầu rùa.

Một lát sau.

Ngồi xuống.

“A ha ha” Cô gái áo đen xinh đẹp cùng Hiên Viên Minh Châu đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ, ngón tay của nàng trượt vào trong quần áo, theo Hiên Viên Minh Châu đi xuống, chậm rãi nuốt lấy gậy thịt, ngón tay của nàng cũng đang hoạt động trên dưới, hai cái môi âm miều phun ra từng dòng chất lỏng dính dính, rất lâu sau.

Bảy lần va chạm cuối cùng cũng hoàn thành.

Nữ tử áo đen chống lên nhiều lần cao trào sau đó thân thể mềm mại, miễn cưỡng gọi ra một tấm gương, ánh mắt ướt át nhìn trong gương chẳng biết lúc nào khôi phục trắng nõn gương mặt, thần sắc quyến rũ đa tình, làm trong lòng nàng run lên.

“Ta vậy mà...” Nàng cắn môi nhìn bản thân quen thuộc mà xa lạ trong gương, cắn răng một cái, lại vung tay lên, dung nhan trong gương lần nữa biến trở về bộ dáng già nua.

“... Tiêu Viễn chết tiết, người hại chết ta.” Là Tiêu Viễn, không phải Dương Thất.

Trái tim nàng yên lặng hồi lâu, là đêm đó bị xúc động.

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Chuyến đi tiên tử (8)

Sáng sớm ngày thứ chín tháng mười chín Nữ Hoàng, Tiêu Viễn đã trở về.

Về tới kinh thành, trước tiên đi tới phủ công chúa, đến thư phòng của nàng, cùng nàng ngây ba canh giờ, giữa trưa, vì không muốn quấy rầy công chúa nghỉ ngơi, mới thỏa mãn mà hưng phấn ra khỏi thư phòng.

“Ồ” Tử Trúc bà bà mặc hắc y hiện thân, gọi Tiêu Viễn lại.

Nàng quay đầu, nhìn thoáng qua thư phòng, xuyên thấu qua cửa phòng, có thể thấy Hiên Viên Minh Châu đang nằm trên một cái giường dùng để nghỉ ngơi sau thư phòng, thân thể tuyết trắng lộ ra dấu vết vui vẻ, giữa chân cẳng là bừa bộn không chịu nổi.

“Bà... Bà?” Tiêu Viễn sắc mặt cổ quái. “Bà bà, một tiếng này của bà... tựa như...” Như một thiếu nữ trong trẻo, dễ nghe.

“Khụ” Tử Trúc bà bà tăng hắng một cái, thanh âm một lần nữa trở nên trầm thấp khàn khàn. “Đi theo ta!” Tiêu Viễn không rõ cho lắm, nhưng vẫn đi theo nàng đến trước lan can hành lang gấp khúc, nhìn hoa sen trong nước hồ.

“Bà bà, tìm ta có việc gì sao?” Không có việc gì không tìm người?” “Ách, không phải, ta chính là...” “Hừ” hừ” xong, lại đợi một hồi, Tử Trúc bà bà mới mở miệng: “Lần này người ra kinh thành, có tìm được Tiêu Hình Nguyệt không?” Cái này...” Tiêu Viễn dừng lại một chút, cười khổ nói: “Bà bà, ta mới nói với công chúa chuyện này, thật vất vả mới đỡ được nàng ta, sao bà lại hỏi?” Tử Trúc bà bà lườm hắc một cái, Tiêu Viễn sững sốt, ánh mắt nàng thanh tịnh sáng ngời, không hề đục ngầu như hai mắt lão nhân gia.

“Người có biết... lúc người rời khỏi kinh thành đã xảy ra chuyện gì không?” “Cái gì?” Nàng chần chờ và do dự, làm cho Tiêu Viễn vẫn không hiểu cho lắm, nghi hoặc hỏi: “Trước khi rời đi, ta muốn tìm công chúa, là bà bà nói công chúa

ngươi ngủ, để ta đi.” Nói nhảm, lúc đó...” Lúc đó cái gì?” Lúc đó...” Công chúa bị Dương Thất cầm cúc., Thịt dán thịt cùng một chỗ, nếu ngươi đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng tắm còn không phát điên? Tử Trúc bà bà nhìn hấn thật sâu một cái, xoay lưng về phía hấn, nhìn cảnh sắc trong hoa viên, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào.

Tiêu Viễn nhìn xuống dưới một chút, kỳ quái. Dáng người bà bà giống như trở nên đầy đà hơn rất nhiều, đặc biệt là bờ hông, tròn tru...” “Ừm?” Đạo Vận cảnh đối với ánh mắt của người khác miễn cảm đến cực điểm. Tiêu Viễn chỉ liếc mắt một cái, lập tức bị bà ta phát hiện.

Tiêu Viễn vội vàng dời ánh mắt đi, “Bà bà, lúc đó làm sao vậy? Công chúa mệt mỗi sao? Công chúa của bà bị Dương Thất cầm đến toàn thân run rẩy, có thể không mệt mỗi sao? Suy nghĩ lung tung sau đó, suy nghĩ thu liễm, Tử Trúc bà bà khẽ thở dài.

Vốn định phá giải tâm cảnh bị đẩy ra đêm hôm đó, không ngờ lại bị kéo vào trong đám người Công chúa, Dương Thất, Tiêu Viễn, Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiêu Hi Nguyệt, quan trọng với ngươi như vậy sao?” Tiêu Viễn trầm mặc một lát, lắc đầu, cười khổ nói: “Ta biết bà bà muốn hỏi cái gì, nhưng... Ta cũng không biết, chỉ biết ta không bỏ rơi được cô ấy...” Nếu cô ấy có nam nhân khác thì sao? Nam nhân mà ta yêu, hơn nữa sắp thành thân, không phải tân lang ngươi!” Thân thể Tiêu Viễn run lên bần bặt.

“Ngươi sẽ như thế nào?” Tử Trúc bà bà nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hấn.

“Ta... sẽ bảo vệ vệ nàng!” “Bảo vệ? A... Nếu là công chúa, có nam nhân khác thì sao?” Tiêu Viễn khó có thể tin.

“Ngươi sẽ như thế nào?” Tiêu Viễn tỉnh táo lại, lắc đầu: “Công chúa sẽ không! Nếu Hi Nguyệt muội muội có, ta có thể hiểu được, tính tình muội muội của Hi Nguyệt ôn hòa, nam nhân khác nếu là quần lấy nhau gắt gao., Nếu cô không phản cảm, rất có thể sẽ rơi vào tay... Cũng may tiếp cận cô ấy, đều là nam tử số một, ta cũng yên tâm... Cô ấy là “Nếu cô ấy là công

chúa thì sao?” “Công chúa không biết!” “Chắc chắn vậy?”
“Đúng vậy!” “Nếu như, vẫn có chuyện phát sinh thì sao?” “Bà
bà, vì sao người lại...” “Người trả lời ta trước!” Tiêu Viễn
trầm mặc hồi lâu.

“Người muốn rời đi? Vĩnh viễn không gặp nhau?” Trong thư
phòng truyền đến tiếng vang rất nhỏ, Tiêu Viễn không nghe
thấy, nhưng Tử Trúc bà bà lại nghe thấy.

Là công chúa.

“Không, Tiêu Viễn lắc đầu.” Ta... Ta có lẽ sẽ ngồi xuống cùng
công chúa, hỏi nàng, vì sao...” Chỉ có vậy thôi sao?” Ta cũng
có lỗi với nàng “Tử Trúc bà bà quay đầu lại nhìn hắn, đột
nhiên cười nói: “Tiểu tử, người cảm thấy ta vừa mới nói đó...”

Lời nói có mấy phần thật?” Tiêu Viễn nói: “Thật giả giả giả,
có gì đáng ngại chứ? Ta tin tưởng công chúa, mặc dù có, vậy
nàng cũng là công chúa!”... cùng ta đánh đố khó hiểu?” Đúng
là nàng không đoán được một câu “Cũng là công chúa”.

Tiêu Viễn cười ha ha, sau khi hành lễ liền xoay người rời đi.

“Nói đi là đi, gia hỏa không có lễ nghĩa... Tiêu Viễn, lại hỏi
người “Ách” một lần nữa?” Tiêu Viễn quay đầu lại, nhìn thấy
bà bà hít sâu một hơi, ánh mắt cũng có chút tránh né.

“Đêm đó, người nghĩ như thế nào?” Cái gì? Đêm nào?” Tiêu
Viễn cảm thấy không hiểu thấu, hôm nay bà bà tựa hồ có chút
kỳ quái.

“Ha ha, không biết được rồi, trở về nghĩ kỹ đi, chờ nghĩ tới, lại
đến nói với ta.” Tử Trúc bà bà khoát tay áo với hắn, trước một
bước biến mất không thấy gì nữa.

Tiêu Viễn sờ sờ đầu, trái phải nghĩ không thông, cũng chỉ có
thể rời khỏi phủ công chúa.

Trong thư phòng.

“Bà bà.” Hiên Viên Minh Châu ôm lấy Tử Trúc bà bà hiện
thân, dán sát vào thân thể mềm mại mà Tiêu Viễn sau khi vui
vẻ đã không còn chút sức lực.

Mùi nam nhân bừa bộn trên giường đập vào mặt không chịu nổi, quần thân thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu khiến Tử Trúc bà bà rung lên, vội vàng ôm chặt nàng không cho nàng nhúc nhích đi lại, hỏi: “Nha đầu ngươi đều nghe được, hiện tại ngươi cảm thấy thế nào?” Nàng không biết Tiêu Viễn rốt cuộc nghĩ thế nào, chỉ nhìn ra y đích xác rất thích công chúa.

Hiên Viên Minh Châu ở trong lòng bà bà, xuất thần hồi lâu, mới yếu ớt nói: “Bà bà, bà nói xem, hắn có nên rời kinh thành không?” “Hắn? Dương Thất? Nha đầu bà là muốn...” Tử Trúc bà bà ngậm miệng lại.

Công chúa cũng rất thích Tiêu Viễn.

Nhưng nàng lại... biến thành dáng vẻ như bây giờ.

“Dương Thất rời đi, còn có thể đi đâu? Với tính cách chất phác kia của hắn, tám phần là ở dưới góc hoàng thành, yên lặng chờ người đi triệu hoán hắn!” Hiên Viên Minh Châu trầm mặc xuống.

“Yên tâm đi nha đầu Tử Trúc bà bà ôm nàng, nói nhỏ: “Bà bà sẽ giúp ngươi, không có ai biết việc này, ngọc bội trên người Dương Thất đã không còn, vĩnh viễn không thể hiện ra chân thân trước mặt người ngoài, mà nằm nha đầu kia...” “Hả?” “Ha ha, ta hạ cấm ngôn cổ cho các nàng!” Hiên Viên Minh Châu biểu đạt bất mãn.

“Được rồi, được rồi.” Tử Trúc bà bà trấn an nàng, “Cấm ngôn sâu nặng nhất cũng là cách xử lý thỏa đáng nhất. Chỉ cần các nàng không nói ra ngoài, cổ trùng sẽ không có hiệu quả, thậm chí lúc Vô Tâm nói toạc ra cũng chỉ khiến các nàng ngậm miệng lại, đau đến nỗi “không ai biết được”, vĩnh viễn sẽ không ai biết chuyện này.” Tử Trúc bà bà dán lỗ tai nàng nói nhỏ, tựa như là lời khiến người ta đọa lạc yêu ma.

Hiên Viên Minh Châu mệt mỏi nhắm mắt lại, ôm eo nàng, ép bà bà ngã xuống giường, cọ cọ bà.

“Bà bà theo ta ngủ trưa ” hảo hảo”, ngủ một giấc” Tử Trúc bà bà ôm nàng, nhắm mắt lại.

Nhưng mà, thân thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu trong ngực cùng mùi tinh lọc của nam nhân trên giường khiến nàng vốn đã có kẽ nứt tâm cảnh, bị xâm nhiễm càng ngày càng không thành hình dạng vốn có.

Mặt nàng càng ngày càng trắng bệch, càng ngày càng non.

Không biết từ lúc nào, một đôi bàn tay trắng nõn nhỏ bé đặt lên gò má nàng, chậm rãi vuốt ve, cảm giác quen thuộc làm cho nàng càng thêm khốn đốn, tinh thần không phân chấn nổi.

“Hóa ra bà bà cũng là tiên nữ xinh đẹp...” “Cái gì?” Không có gì, ngủ một chút, bà bà ngủ đi, ôm mỹ nữ ngủ say, trong lòng Hiên Viên Minh Châu chậm rãi nghĩ ra một ý tưởng.

... Tiêu Viễn lại bận rộn.

Lần này hấn ra ngoài, thật ra không gặp Tiêu Hi Nguyệt, cũng không thấy vị Nguyệt tiên tử kia, nhưng thông qua các bộ khoái trong thiên hạ nói lại với nàng, hấn ở kinh thành chờ nàng.

Trước khi Tiêu Hi Nguyệt tới, một khắc nào đó hấn cũng không ngồi yên được, sau khi ngồi xuống thì đầu đầy suy nghĩ về nàng.

Lúc ở chung với công chúa cũng vậy, cho nên Tiêu Viễn không dám đi tìm nàng, chỉ có thể dựa vào sự tình nha môn một mực trốn tránh.

Buổi tối bốn ngày sau.

“Ừm, trong phòng tắm, kèm theo một tiếng rên rỉ, hai chân Hiên Viên Minh Châu quăn chặt lấy cặp chân trần trụi của nam nhân khôi ngô, cái mông trắng như tuyết rời khỏi giường ngọc, càn cúc mềm mại bị một chiếc giường bằng mặt trời vừa thô vừa to che kín.

Trong ngoài phòng tắm đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Viễn trở về bốn ngày sau, công chúa lại tiếp nhận Dương Thất, bị hấn cấm vào trong Cúc Lôi, xoa bóp.

“Chúng ta tới hầu hạ công chúa.” Bích Hà lệnh cho Đông Thảo búi cho hai người đang yên lặng ngâm tinh túy trăm hoa

nóng rực lên, lại hôn công chúa, gọi lên dục vọng của nàng.

Dương Thất ôm công chúa mềm yếu vô lực, muốn nàng ở trên đó.

Bất quá, lúc ôm lấy Hiên Viên Minh Châu trong ngực, hấn lại không nỡ buông lỏng, ôm thật chặt lấy nàng, để cho ngọc nhũ của công chúa kề sát lồng ngực hấn, dưới thân một mực cắm sâu vào trong Cúc Lô chặt chẽ, được Cúc Đạo âm áp vây quanh.

Hiên Viên Minh Châu tựa đầu vào vai hấn thờ dục, thấp giọng rên rỉ.

Nàng càng đè nén, mấy ngày sau dục vọng càng mãnh liệt.

Thêm nữa bà bà yêu cô ta bảo đảm, chuyện này tuyệt đối không truyền ra ngoài, khiến cô ta càng thêm xao động, trong mấy ngày không biết bao nhiêu lần nghĩ tới tắm phòng, lại nhin xuống, cho đến đêm nay, bị Bích Hà từ phía sau đẩy vào trong phòng tắm, mê hoặc... Dương Thất ôm eo cô ta, không lỗi.

Thân thể cường tráng bó sát nàng, nhìn theo thái độ mỉa mai hoặc của công chúa, nhin không được mà lắp bắp hỏi: “Công, công chúa, tối nay... mấy lần đêm nay?” Hiên Viên Minh Châu run lên, Cúc Phong vốn buông lỏng lại không chịu được gắt gao co rút lại, kẹp lấy gậy thịt của hấn.

Bảy lần? Lần trước bảy lần, trải qua trọn vẹn hai canh giờ mới chấm dứt, đêm nay cũng phải bảy lần hai canh giờ sao? Dục vọng của thân thể không ngừng tuôn ra.

“Cái gì mà bảy lần!” Bích Hà trợn mắt nhìn hấn một cái, cũng ôm lấy công chúa, hôn lên gò má nàng, mập mờ nói: “Đã bốn ngày rồi, thêm hôm nay, bảy lần thì chính là ba mươi lăm lần nha, chẳng lẽ Dương Thất ngươi không muốn mát xa cho công chúa?” Mấy vị thị nữ nhìn nhau cười một tiếng, cùng nói chuyện, tối nay chính là ba mươi lăm lần, một lần không được phép ít, để cho Dương Thất Hư thoát vãn.

Nam nhân không ngờ bị mấy nữ nhân trần trụi trêu chọc đến đỏ mặt, gậy thịt cứng rắn cắm trong cúc huyết Hiên Viên Minh nhảy vài cái. “Muốn, muốn...” “Hà?” Hiên Viên Minh Châu

được hấn ôm trong lòng. “Hả?”, Mở đôi mắt ướt át ra, nhìn chăm chăm vào hấn: “Người còn muốn ba mươi lần?!” Thanh âm mang theo vài phần lảng lệ ác liệt, nhưng lại có chút lảng lệ, cũng không có cách nào che dấu được lúc này nàng đang bị Dương Thất cởi sạch quần áo ôm vào trong ngực. Hậu Đình Cúc mềm mại bị nam nhân cắn thật sự.

Dương Thất ôm chặt lấy nàng, gậy thịt dưới khó cứng rắn, cắn sâu vào nàng, do dự một lát, mới mở miệng: “Vâng, muốn, muốn! Ta, muốn...” “Muốn gì?” Hiên Viên Minh Châu hỏi.

“Muốn...Phải công chúa, ba mươi lần!!” Dương Thất bùng phát, hai tay nắm lấy cái mông mềm mại của nàng nhấc bổng lên cao, để cho cây bông thịt từ trên cây cúc rút ra, sau đó lại dùng sức đè xuống, đồng thời từ dưới háng trèo lên một đỉnh.

Bốp! Bông thịt cắm mạnh vào.

“A ha ha!” Hiên Viên Minh Châu cắn bả vai Dương Thất một cái, hai chân bên hông gã đột nhiên duỗi thẳng, mười ngón chân như hạt trân châu đứng song song song song kéo căng.

Mật ong dán vào bụng Dương Thất, run rẩy phun ra rất nhiều chất lỏng.

“Công chúa!” Dương Thất hôn lên gò má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu, nói: “Dương Thất muốn công chúa, bảy lần cũng tốt, ba mươi năm lần cũng được, bao nhiêu lần cũng được, công chúa đáp ứng, ta sẽ giúp công chúa mát xa nhiều hơn...” “Hừ...” Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng yêu kiều, nhưng không trả lời.

Dương Thất không biết nàng ta có ý gì, có điều, nếu đã hai lần rồi, vậy thì bảy lần hấn là có thể.

Hấn nằm xuống, để công chúa nằm trên người hấn, ngọc nhũ cao ngất kê sát vào lồng ngực hấn.

Sau đó, đôi tay lớn của Dương Thất nắm lấy mông của nàng, chậm rãi rút lên, để cho gậy thịt thối lui.

Hai miếng thịt dưới mông Hiên Viên Minh Châu bị bóp đến biến hình, nhưng gậy thịt nam nhân ma sát với Cúc Hoa của nàng, lại có một loại cảm giác tê dại khó chịu, khó chịu khiến nàng nhin không được lắc nhẹ vòng eo, kéo cây gậy thịt cắm vào cúc của nàng đung đưa trái phải.

Nhưng vẫn rất ngứa.

Lần thứ tư cắm vào, Dương Thất thay đổi tư thế, đứng lên, hai tay ôm lấy công chúa. Hiên Viên Minh Châu biến thành con gấu túi cây treo trên người hắn. Khi gậy bằng thịt được rút ra, nàng run run vài cái, mông lại nhanh chóng ép xuống, Cúc Phong đi tìm gậy thịt của Dương Thất.

Nói chính xác hơn là tìm kiếm một cái đầu rùa to lớn tròn vo.

Mấy vị thị nữ đỏ mặt nhìn, nhìn công chúa treo ở trên người Dương Thất, lắc eo, dùng mặt huyết Cúc Lôi đi cọ Dương Thất bồng, rên rỉ cả buổi, mặt ngọt chảy không biết bao nhiêu lần, Dương Thất mới đỡ lấy đầu rùa, đỡ lấy cây cúc của nàng.

“A... thật là ồ ồ, Dương Thất, thứ này của ngươi tệ quá...”
Hiên Viên Minh Châu giống như gấu túi bụi hạ xuống eo, nức nở nuốt cây gậy vào.

Bốp! Khoảng cách cuối cùng, Hiên Viên Minh Châu phối hợp với Dương Thất phối hợp ăn ý, một cái eo thon chùng xuống, một cái eo vươn ra cắm vào, trong phút chốc thịt bồng cùng Cúc Lôi kết hợp lại một chỗ.

Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu lên, không nhin được mà rơi lệ, hai chân run rẩy.

Nam nhân kia cắm sâu vào người nàng như vậy, nàng có thể cảm giác được hai viên cà sa dưới mông dán chặt vào nàng, đôi đũa vừa lớn vừa nóng, ẩn chứa rất nhiều tinh túy, lát nữa phải rót toàn bộ vào trong bụng nàng...Hiên Viên Minh Châu run rẩy.

Dương Thất ôm lấy nàng, nâng cái mông đi đi lại lại lại trong phòng tắm, không xen kẽ trước sau, chỉ xem như một lần cắm vào.

Nhưng khi đi, hắn lại nhắc chân hạ xuống, gậy thịt của hắn cũng ở trong Cúc Dương Châu của Hiên Viên Minh Châu ra ra vào vào vào, biên độ rất nhỏ, cũng đã đủ dùng một chút ngứa ngáy.

Trên mặt Hiên Viên Minh Châu tràn đầy ửng hồng của xuân triều, hai tay hai chân quấn chặt hắn, bị Dương Thất cắm vào ba vòng, một đường lưu lại vô số chất lỏng dâm dăng.

Cuối cùng Dương Thất không chịu nổi nữa, rút ra, lại cắm sâu vào trong vỏ cây của nàng, bắn tinh, bỗng đến Hiên Viên Minh Châu thét chói tai trên cao trào, mật ong từ dưới chân rơi xuống.

Nước mắt cũng chảy theo.

Hiên Viên Minh Châu thần trí ngơ ngác, chỉ cảm thấy Dương Thất đã rút thịt bông ra, tấm màng được lấy ra, nhưng rất nhanh lại có một tấm thứ hai đóng lại, Dương Thất lại cắm vào nàng.

Lần thứ sáu, Dương Thất rút ra, để nàng trong lòng quay người lại, Hiên Viên Minh Châu biến thành tư thế được ôm sau lưng hắn.

Giống như bé gái bị tè ra quần vậy.

“Không, không... A!” Cây gậy thịt lại đỡ lấy Cúc Phong của nàng, cái đầu rùa của Hiên Viên Minh Châu đang giãy dụa bị nóng bỏng.

Bàn Bình, dưới sự vuốt ve của Dương Thất, nàng chậm rãi ngồi xuống, rồi thu đầu rùa thô to vào trong.

Dưới đình nghỉ mát, một nữ tử áo đen vì tình muốn lần nữa khôi phục dung nhan, hô hấp đột nhiên xiết chặt, ngón tay giữa đôi môi mập mạp âm hiểm lồm vào.

Hầu như có thể nói, Hiên Viên Minh Châu được một tay nàng nuôi lớn, giờ phút này đang được một nam nhân ôm ở trong ngực, dùng tư thế đi tiểu dâm vào.

Nam nhân cắm từng chút một vào người nàng, sau đó nàng ngửa đầu lên, rên rỉ một tiếng, huyết mật phun ra một ít mật ong nhỏ, tựa như thật sự đang tiểu.

Bốp! Bốp thịt cắm thật sâu vào, đập vào mông trắng Hiên Viên Minh Châu, phát ra thanh âm thanh thúy vang dội.

Nàng lại lần nữa lên cao trào.

Lần thứ bảy.

Dương Thất đã lâu không muốn động đây, không muốn rút ra, cũng không muốn cắm vào, cứ như vậy cắm vào cúc con công chúa, hôn lên gò má nàng, vuốt ve ngọc nhũ của nàng.

Thế nhưng, dục vọng của Hiên Viên Minh Châu đã bị khơi dậy.

Nàng cố hết sức vặn eo, để lưu luyến gây thịt rút ra, do dự một lát, trong ngoài mềm mại ngứa ngáy khiến thân thể nàng rất nhanh đưa ra quyết định.

Hiên Viên Minh Châu xoay người, lại biến thành tư thế ôm nhau chính diện với Dương Thất, Cúc Phong ngồi trên đầu rùa được đỡ dậy từ bích hà, từ từ ngồi xuống.

Cho đến khi cắm thật sâu vào, nàng mới thở hên hên dựa vào vai Dương Thất, thân thể trần trụi vô lực áp vào nàng.

“... Động.” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, sắc mặt hồng nhuận phun ra một chữ.

“Cái gì?” Dương Thất có chút không dám xác định, ôm chặt lấy nàng, nhìn nàng.

“Động!” Hiên Viên Minh Châu nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ cho y một cái cổ trắng như tuyết và khuôn mặt đỏ bừng.

Toàn thân nàng đều đang nóng lên, run cầm cập, Cúc Lôi nắm chặt lại buông ra, ngượng ngùng vừa bất an, lại vừa chờ mong.

“Nguy chết rồi” Gương mặt Bích Hà tràn đầy hưng phấn, chủ động nâng lên cặp mông của Công chúa, để nàng nâng lên, sau đó đặt xuống.

“A ha ha!” Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ, giờ cái mông của nàng lên, nàng vô thức theo động, khi rút ra thì thả lỏng mái tóc, khi rơi xuống lại kẹp chặt lấy nàng.

Bốp.

Bốp.

Bốp.

Ba lần cắt ra nhanh chóng, khiến cho Dương Thất khiếp sợ rút cục cũng hồi phục tinh thần, run rẩy vươn bàn tay lớn ra thay cho công việc của Bích Hà.

Hắn nâng bờ mông mềm mại của công chúa lên, nâng lên, bần thân thì uốn éo, rút ra gậy thịt.

Sau đó, duỗi thẳng lưng, cắm thật sâu vào trong.

“Ây da!” Hiên Viên Minh Châu nhú mày, buồn bực hừ một tiếng, bị một gậy cắt đứt ngón chân.

Dương Thất lại nâng mông nàng lên, để cho gậy thịt rút ra một nửa, liền buông tay ra, để nàng hạ xuống, đồng thời uốn eo cắm vào.

Bốp! Toàn bộ gậy thịt lại cắm vào, Hiên Viên Minh Châu hai tay nắm lấy sau lưng hắn, móng tay lung tung nắm chặt lấy, cắn chặt hàm răng nhằn nại khoái cảm vô biên này.

Nhưng Dương Thất, lại nâng cái mông của nàng lên, lưng lại trèo lên một đỉnh nữa.

Bốp!!” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, khuôn mặt nóng bỏng dán lên lồng ngực hắn, hàm răng cứng rắn quần chặt lấy hắn.

Dương Thất lại nâng lên, dùng sức, đỉnh!!!!” Hai tay ôm lấy cổ Dương Thất!!” Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu ra sau, mái tóc ướt sũng rủ xuống, toàn thân run rẩy, hai luồng ngọc nhũ trắng như tuyết run rẩy, Cúc Văn co rút, quần lấy cây gậy thịt, huyết mật trong chân phun ra một lượng lớn mật.

Dương Thất há mồm thở dốc, cắm nàng vào, chậm rãi ngồi lên giường ngọc, để công chúa ngồi ở trong lòng hắn, Cúc Văn Lôi nuốt lấy gậy thịt của hắn.

Thân thể hai người trần trụi dán chặt, cao trào cực hạn, làm cho Hiên Viên Minh Châu run rẩy hồi lâu, vô lực nằm ở trong ngực hắn, thỏa mãn gương mặt dán vào bả vai Dương Thất, há miệng thở dốc.

Ngón tay bích hà duỗi xuống phía dưới, ma sát một chút, cũng thở hắt hắt nhìn hai người giao hòa.

Bốn vị thị nữ khác cũng không khác lắm, bộ dáng tràn đầy động tình.

“Công chúa, Dương Thất còn muốn...” hôn lên gò má nàng, vuốt ve thân thể mềm mại mồ hôi đầm đìa sau cao trào của nàng, cây gậy thịt Dương Thất lại đang rục rịch.

Hiên Viên Minh Châu mở mắt ra, vẻ mặt phức tạp nhìn cô nhiều lần, rất thích nam nhân nhiều lần so với người cô yêu nhất.

Nam nhân kia cũng đang nhìn nàng.

Y ôm chặt lấy nàng.

Xâm nhập vào nàng.

Không nổi buông lỏng nửa phần.

Một lát sau.

“Động đi.” Giọng Hiên Viên Minh Châu yếu ớt, lại nhắm mắt lại, gương mặt hồng nhuận phơn phớt kẻ vai hấn, Cúc Lô co rút lại rồi buông ra, cho phép hắn bắt đầu động dục.

“Vâng, công chúa!” Dương Thất hít sâu một hơi, chậm rãi rút gậy ra, từ từ cắm vào.

Rút ra, lại cắm vào.

Lại rút ra, lại thâm nhập lần nữa.

Hiên Viên Minh Châu há miệng cắn vào bả vai Dương Thất, vất vả thừa nhận gậy thịt ra vào.

Rễ thịt vừa thô vừa to không ngừng ma sát với Cúc Hoa của nàng, Cúc Đạo mềm mại bị đầu rùa không ngừng nghiền ép, nàng cố gắng buông lỏng Cúc Đạo, để cho Dương Thất ra vào thuận lợi hơn chút, nhưng kích thích quá mức mãnh liệt vẫn làm cho nàng không nhịn được mà kẹp chặt lấy Cúc Môn, ý đồ khóa chặt lấy cây gậy thịt.

Đáng tiếc, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể nam nhân khôi ngô, cùng với sự cường thế của cây gậy thịt thô to đối với Cúc Lô

của nàng, căn bản là thế.

Không phải Hiên Viên Minh Châu có thể ngăn cản.

Cúc môn dù co chặt thế nào cũng sẽ bị thân bông vô tình kéo theo.

Lúc đâm vào, cúc môn Hiên Viên Minh Châu bị ép lõm vào, Cúc Văn phần nộn hầu như không thấy, bị cắm vào.

Lúc rút ra, cúc phong của Hiên Viên Minh Châu lại như bị kéo ra, biến thành một vòng thịt trong suốt, quấn quanh trên thân gậy.

“Hu hu hu hu hu!” Mấy vị thị nữ nhìn thấy công chúa bị Dương Thất lặp đi lặp lại cắt ra, xen vào tiếng khóc thút thít nỉ non, thân thể mềm mại thoáng một phát nuốt lấy một cây gậy thịt.

Thân thể công chúa túa đầy mồ hôi, không ngừng phập phồng trong ngực Dương Thất.

Bông thịt đánh xuống, đục ngầu không ngừng đánh vào mông nàng.

Hai người đang thiêu đốt lửa nóng.

“Ba ba ba ba” thanh âm đặc biệt thanh thúy.

Có khi công chúa sẽ không chịu nổi, cắn chặt bả vai của Dương Thất, nước mắt cùng chảy ra, có lúc công chúa sẽ buông hàm răng ra, nghẹn ngào rên rỉ, hai tay nắm chặt lấy ngực của nàng, tóm lấy mặt của nàng.

Có lẽ Dương Thất không chịu nổi loạn trào của Hiên Viên Minh Châu, hoặc là muốn công kích, hấn dụ dàng cầm lấy bàn tay ngọc của công chúa, đặt nàng lên giường ngọc.

“A ha?” Hiên Viên Minh Châu mở cặp mắt ướt át, mê ly nhìn nam nhân này, Cúc Lôi vô thức thu liễm, hút lấy gậy thịt của hắn.

“Công chúa!” Dương Thất động.

Hắn bắt đầu phát lực, từ từ rút ra, dùng tư thế nam thượng nữ để hưởng thụ những mầm cây mềm mại của Cửu công chúa.

“A ặc ặc ” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ, hai chân mở ra, giò mông lên, nghênh đón nam nhân ra vào.

Là một nữ nhân, nàng quen với tư thế như vậy. Nàng nằm trên giường, chân bị nam nhân quất vào, thân thể mềm mại bị đụng phải lắc lư trước sau, Ngọc Nhũ tựa như thỏ hoạt bát nhảy lên.

Dưới tư thế như vậy, nữ nhân là người xấu hổ nhất, thần thái yêu mị nhất, tất cả đều bị nam nhân nhìn lại.

Chẳng qua, nam nhân có thể thưởng thức được vẻ quyến rũ nhất của nàng lại không phải tình lang của nàng.

“Chậm chút, chậm chút nha o o ” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ, đón lấy nụ hoa cúc khai khẩn của nàng, để cho cảm giác mẫn cảm, bị cấm một chút liền muốn kẹp chặt cây cúc đã lâu, giờ phút này lại hoàn toàn buông ra, Cúc Môn mở rộng, mặc cho Dương Thất ra sức nhúng tay.

Mỗi một lần gậy thịt ra vào đều thông suốt.

Hai hạt chéo vỗ vào mông nàng.

Ba ba ba ba.

Trong trẻo mà vang dội.

“A ha ha ha.” Dương Thất nói với nàng.

Thân thể Hiên Viên Minh Châu phía dưới lay động, mặt đỏ hồng, rên rỉ không ngừng.

Cuối cùng.

“A ha ha Dương Thất!” Hiên Viên Minh Châu bị cấm vào cực hạn, đột nhiên ngồi dậy, hai tay cuốn lấy Dương Thất, cắn vào vai hắn một cái.

Nàng cao trào.

Run rẩy đến đặc biệt lợi hại.

Dương Thất bắn ra nồng tinh, rót vào trong bụng nàng.

Gương mặt Hiên Viên Minh Châu hồng nhuận phơn phớt, nàng có thể cảm giác được hai hạt châu châu dán sát mông Dương Thất, đang không ngừng co rút, rót tinh túy vào trong bụng nàng.

Nóng quá, thật sung mãn.

Hai mắt hần trợn lên, Hiên Viên Minh Châu hôn mê bất tỉnh.

“Công chúa!” Bích Hà sợ hãi, vội vàng đi ôm lấy nàng, sau khi điều tra rõ ràng công chúa không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy vị thị nữ giữa chân trần đầy mật, liếc nhau, vừa kinh ngạc, vừa cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Cây gậy thịt của Dương Thất quá thô to, còn uốn lượn khúc khuỷu, các nàng cũng từng bị mặt trời tươi sáng làm hôn mê, chỉ có điều sau đó các nàng cũng không dám làm càn nữa, chỉ hơi không chịu được một chút liền vội vàng thay đổi.

Công chúa vừa bị cấm lâu như vậy, hôn mê cũng là đương nhiên.

... ngày thứ hai.

Hiên Viên Minh Châu mặc một bộ váy trang sức hoa lệ phức tạp, ngồi trong Tỉnh Chính điện xử lý chính vụ.

Bích Hà bụng nước trà đi đến, liếc nhìn công chúa.

Công chúa đoan trang vừa đẹp, uy nghiêm lại không thiếu thân hòa ái, không có nửa điểm tối hôm qua bị Dương Thất chọc hôn mê bất tỉnh, cho đến khi lau khô thân thể mặc quần áo mới tỉnh lại.

Hì hì.

“Tiêu Viễn đâu?” Không đợi Bích Hà mở miệng, Hiên Viên Minh Châu đã hỏi.

Vẫn cúi đầu, xem tấu chương.

“Hắn ra khỏi thành, nhưng nghe nói hai ngày sau sẽ trở về, rất nhanh “Ừm” Hiên Viên Minh Châu đáp lại một tiếng, không tiếp tục truy vấn.

Bích Hà cũng không mở miệng.

Sắc trời âm đạm xuống, Bích Hà nhìn ra ngoài cửa sổ, lại ra ngoài nhìn quanh, mới đi trở về, đi tới buồng xuống phía sau công chúa tấu chương, mát xa bả vai nàng.

“Công chúa, đêm nay nàng còn đi tắm phòng không?” “Không đi...”... đúng, không được cười hì hì...” Bích Hà lớn mật nói: “Tối hôm qua lợi hại như vậy, hôm nay nghỉ ngơi một ngày... Ai da!” Bị Hiên Viên Minh Châu kéo vào trong lòng, Bích Hà nhìn thấy ánh mắt của công chúa, mơ hồ biết nàng muốn cái gì.

“Công chúa” Bích Hà Thuần gọi nàng, chủ động đi tới hôn.

Đôi môi đỏ mọng của công chúa, thần tình tràn đầy ám muội và xuân tình.

Hiên Viên Minh Châu thản nhiên nói: “Đêm nay không đi, tối mai cũng không đi... Hai ngày này, để người hầu hạ ta!” Bích Hà được công chúa dẫn vào trong phòng, hai người vui vẻ với Hư Hoàng Giả Phượng đã lâu, lúc ngủ cũng quần lấy nhau, hai buổi tối đều như thế.

Bích Hà có thể cảm nhận được dục vọng của công chúa càng lúc càng mãnh liệt.

Hai ngày sau, Tiêu Viễn trở về.

“Bích Hà, tiến đến” Trong thư phòng, truyền đến thanh âm Hiên Viên Minh Châu, canh giữ bên ngoài Bích Hà liếc vào.

Nhưng vừa đẩy cửa ra, lại thấy bộ dạng Tiêu Viễn, cầm theo quần muốn mặc vào.

“Tại sao để Bích Hà vào được?” Tiêu Viễn luống cuống muốn mặc vào khóc, lại bị Hiên Viên Minh Châu ngăn lại.

Mặt Bích Hà đỏ lên, nàng nhìn thấy dưới háng của Tiêu Viễn có một cái rế thịt khá thô to treo ở đó. Bị công chúa nắm chặt tay, khiến y không thể mặc được vào quần.

“Công chúa?” Tiêu Viễn rất lúng túng, không rõ vì sao công chúa đột nhiên lại gọi Bích Hà vào, rõ ràng là thời gian hai người ở chung rất hiếm thấy.

Lông mày cong cong của Hiên Viên Minh Châu nhướng lên, tay nắm lấy gậy thịt, ra hiệu cho thị nữ của mình.

Bích Hà ngoan ngoãn đi tới, đi tới trước mặt hai người, ánh mắt nhìn cây gậy thịt trong tay công chúa.

So với Dương Thất Tiểu Tiểu Nhất, cũng không có uốn lượn khúc khuỷu, bộ dáng tựa hồ rất bình thường.

“Minh Châu!” Tiêu Viễn rất là quần bách, càng lúc càng không hiểu vì sao.

“Phốc phốc!” Hiên Viên Minh Châu nhìn bộ dáng của hắn, cười ra tiếng, tiếp đó, kéo tay xuống, đặt lên đầu rùa của hắn.

Tiêu Viễn toàn thân giật mình một cái.

Nghiêm túc mà nói, đây là hắn bị nữ nhân thứ hai chạm vào bên dưới, kích thích là khẳng định kích thích, nhưng trong lòng hắn thì...” Vì sao?” “Bích Hà là người của ta” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười, cùng Bích Hà chậm rãi vuốt ve lấy cây gậy thịt của Tiêu Viễn.

Chủ tớ hai người lần đầu tiên cùng một chỗ hầu hạ một nam nhân, nhưng bởi vì các nàng thường xuyên cùng một chỗ trong Bách Hợp Ma Kính, phối hợp tương đối quen thuộc.

Bích Hà thuần thục vuốt ve đầu rùa Tiêu Viễn, theo bản năng nhìn về phía công chúa.

Nàng từng làm chuyện như vậy, đã từng chạm đến dương vật của Dương Thất.

Nhưng ở trong phòng tắm, nàng đều đang hầu công chúa, đối với Dương Thất chỉ là thuận tiện mà làm, công chúa vẫn không mở miệng để Dương Thất phá thân thể của nàng.

Hôm nay... Công chúa lại ban cho Tiêu Viễn? Vì sao? Trong lòng Bích Hà cũng có nghi vấn tương tự.

“Nếu là người của ta.” Hiên Viên Minh Châu dừng một chút, nhìn về phía Tiêu Viễn, nói: “Vây cuối cùng ta gả cho ngươi, không, ngươi gả cho ta trở thành Thân vương, Bích Hà cũng trở thành người trong phòng của ngươi.” Tiêu Viễn đây vẻ ngạc nhiên.

Bích Hà sắc mặt cổ quái, nhất thời không biết nên nói gì.

Công chúa nhắc nhở ai đó? Nhìn Tiêu Viễn, hai mắt Hiên Viên Minh Châu lóe lên sắc thái khó hiểu: “Gần đây ngươi luôn chạy ra bên ngoài, ta lại không thể đi theo ngươi, cứ để Bích

Hà thay thế ta... giải quyết một ít cần có “Ta” trên thân thể cho người!” ta cũng không phải không tin vào “Hiên Viên Minh Châu” của người cắt ngang lời hắn, dùng tay nắm chặt dương vật của hắn. “Chỉ là... Ánh mắt người như vậy rơi xuống, rơi vào gậy thịt của Tiêu Viễn.

Dương vật bành trướng, đôi đũa sừng phù, cũng không biết đã tích lũy được bao nhiêu tinh túy.

Tiêu Viễn á khẩu không trả lời được.

“Hừ, nam nhân.” Hiên Viên Minh Châu cúi người, trong ánh mắt giết mình của hai người, lưỡi thorn nhả ra, thử điểm nhẹ mai rùa của Tiêu Viễn, thử hương vị của dương vật, chần chờ một lát, sau đó há miệng nhỏ, hai cánh môi mềm mại dán sát vào mai rùa của hắn.

“Hí!” Tiêu Viễn bị kích thích đến hít vào một hơi khí lạnh.

Hiên Viên Minh Châu nắm lấy đầu rùa của hắn, nuốt vào trong cổ họng, lại nuốt xuống, mãi tới khi ăn hết nửa cái rễ thịt mới thôi.

Tiêu Viễn ngây dại.

Giờ phút này công chúa ngậm lấy gậy thịt của hắn, lưỡi thorn dán lên đầu rùa của hắn, nâng lên đôi mắt sáng ngời, nhìn hắn.

Gương mặt của nàng vì hàm hàm nhục bông mà lõm xuống, nhục bông của Tiêu Viễn cắm vào trong miệng nhỏ của nàng, thân gậy bị cánh môi đỏ tươi dán chặt vào.

“Ồ” Hiên Viên Minh Châu nhắm hai mắt lại, đầu phía sau, trong miệng chăm chú hút lấy gậy thịt của Tiêu Viễn, để cho dương vật chậm rãi rút ra khỏi miệng nàng.

Nàng há hốc miệng, làm cho đầu rùa dừng lại trong miệng nàng, đầu lưỡi duỗi ra, đi vuốt ve đầu rùa đang hôn nam nhân.

Mùi hương mãnh liệt khiến Hiên Viên Minh Châu rơi lệ.

“Công chúa!” Tiêu Viễn luống cuống tay chân muốn rút ra, Hiên Viên Minh Châu lại tiến lên, đem gậy thịt ăn vào.

Lần này càng sâu hơn.

Hiên Viên Minh Châu ghen ngào, rơi lệ lần nữa.

Trong đầu Tiêu Viễn trống rỗng.

Công chúa lại liếm láp gây thịt của hắn nhiều lần, mang đến cho hắn kích thích vô biên.

Bích Hà cũng ngồi xổm xuống, phối hợp với công chúa, nằm rạp dưới háng hắn, cùng nhau liếm láp hôn lên gây thịt của hắn.

Chủ tớ hai người, cực điểm phụng nghênh đón.

Cuối cùng Tiêu Viễn nhin không được, ưỡn thẳng lưng cắm cây gậy vào cổ Hiên Viên Minh Châu, mở rộng cửa, phun ra một lượng lớn tinh điệt.

Bích Hà há to miệng ngậm đầu của hắn lại.

Nhưng lại đóng cửa...

Lên mắt, đưa tay nắm lấy tay công chúa.

Nàng đoán được vì sao công chúa lại làm như vậy.

Công chúa đáng thương... Trong hoa viên của tòa phủ đệ nào đó.

“Người uống nhiều như vậy còn chưa đủ sao?” Hiên Viên Nhã híp mắt, nhìn về phía nam nhân cô đơn trước bàn rượu.

Tên gia hỏa này sau khi được nàng mời tới liền lấy một bàn rượu và thức ăn, không nói một lời bắt đầu uống rượu.

Uống hết một bình, liệt tửu thanh tửu, tất cả đều rót vào trong cổ họng.

“Đáp án” Hiên Viên nhã nhận cong ngón tay búng ra, bầu rượu trong tay Tiêu Viễn văng ra, rượu vẩy toàn thân y.

Nhưng hắn giống như bị choáng váng, bình tĩnh ngồi đó.

“Ha ha ha...” Hiên Viên Nhã híp mắt cười: “Nhìn bộ dáng của người... là con gái của ta, đúng là tìm người đứng đầu?” Tiêu Viễn trầm mặc.

“Tìm ai? Tú Khí thư sinh, hay là Dương cương nam nhi? Ta có chút tò mò, người làm sao phát hiện ra?” “Ta hỏi người một

vấn đề...” Tiêu Viễn khàn khàn mở miệng.

“Hỏi” Hiên Viên nhả nằm trên giường mềm mại, cong hai chân, lụa mỏng che giấu thân thể mềm mại của nàng.

“Bồn Nữ Hoàng biết gì nói vậy...” “Người thích hấn hay không thích?” Ánh mắt Tiêu Viễn lấp lánh có thần, nhìn chăm chăm vào Yêu Mị Nữ Hoàng đang dụ dỗ hấn.

Đáng tiếc, từ trên mặt của nàng, Tiêu Viễn nhìn không ra bất kỳ biểu cảm gì.

“Ai?” Người nên biết ta hỏi là ai, là phụ thân của công chúa!” Yêu thích vô cùng, vẫn luôn không quên hấn, luôn nhớ hấn, nghĩ tới hấn... Nhưng mà, thế thì sao?” Hiên Viên Nhã đứng dậy, chân trần đi tới trước mặt Tiêu Viễn, thân thể mềm mại chậm rãi ngồi vào trong lòng hấn.

Cánh tay ngọc nhỏ dài nắm lấy cổ hấn.

Bên tai hấn thở ra như lan.

“Sau lưng trẫm là hàng tỷ bách tính cửu châu, người nói xem, hai người ai quan trọng hơn?” Ngự và Hùng chương, vì sao không thể có được hết?!” kiêm cả hai tính thế nào, không tính thì đã sao?” Ngón tay trắng nõn của Hiên Viên Nhã trượt vào trong thắt lưng quần của hấn, sau đó là toàn bộ bàn tay tiến vào, nắm lấy thân thể mềm oặt nằm sấp.

Tiêu Viễn nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng.

“Ngồi sau ghế rồng, ta không phải là ta, nàng cũng không phải là nàng.” Hiên Viên Nhã chậm rãi xoa cây gậy thịt mềm mại của hấn, nói nhỏ đầy ẩn ý: “Chúng ta là nữ nhân, rất muốn có người bạn bên cạnh mình, nhưng chúng ta lại là Nữ hoàng.

Người hiểu chưa?” Tiêu Viễn nắm chặt nắm đấm chậm rãi buông ra, thân thể mềm nhũn.

Nhưng thân thịt dưới chân lại nhanh chóng cứng lại trong tay nữ hoàng.

Hiên Viên nhã vuốt vuốt nhục bông của hấn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thân là mẫu thân, ta xin lỗi.” Đôi môi thanh nhã của Hiên Viên Viên dán lên mặt Tiêu Viễn, hương thơm ngát tràn ra trên mặt của hắn, trong ánh mắt ẩn chứa mỉa mai: “Để bồi thường, người có thể đánh mẹ của nàng ta, đặt mẫu thân của nàng ta dưới thân, hung hăng khi dễ, tùy ý đập mông nàng ta, điều khiển nàng ta, tùy ý làm nhai: “Trên đời này không có nam nhân nào có thể cự tuyệt dụ hoặc như vậy.

“Nữ hoàng xin tự trọng!” Tiêu Viễn hít sâu một hơi, đẩy nàng ra, bỏ chạy.

“Ha ha ha ha.” Hiên Viên Nhã đặt bàn tay trắng nõn của mình lên mũi, nhẹ nhàng ngửi.

Nếu như có nam nhân nào cự tuyệt dụ hoặc như vậy, thì lần tiếp theo khi hắn bộc phát ra sẽ càng thêm mãnh liệt.

“Bệ hạ” thanh âm âm nhu hòa vang lên, chậm rãi xuất hiện thái giám mà Tiêu Viễn mời tới.

“Chuyện gì? Hắn thấy được?” Hiên Viên nhã có chút khản trương, vẫy tay một cái, một kiện xiêm y rơi xuống trên người nàng.

“Không phải, Cửu Thân Vương hắn đi tới phủ công chúa “Đó là chuyện gì?” Là Hi Nguyệt tiên tử, nàng đã tới kinh thành...” “Đúng vậy, “Thái giám” thấp giọng nói: “Nguyệt tiên tử mà Giang Nam mang theo về vang, hắn là nàng, chỉ có điều... có chút kỳ quái là...” Hiên Viên Nhã không hỏi cái gì kỳ quái, cười nói: “Nàng đến thì đến đi, đến càng tốt hơn, để cho Minh Châu càng có thể nhận thức rõ đến cùng là nam nhân...” Nàng ngậm miệng lại, dường như nghĩ tới một nam nhân khác, khẽ thở dài.

“Để cho Minh Châu, để nàng... đau lòng đi.” Hiên Viên Nhã nhắm hai mắt lại, nàng cũng trải qua những chuyện này, bây giờ vẫn còn đang chịu đựng.

Nàng muốn làm một chuyện cuối cùng.

“Đi an bài chỗ ở cho Tiêu Hi Nguyệt, ở bên cạnh phủ công chúa!” Đúng, bệ hạ!”

Công việc tu hành của tiên tử ; Bộ thứ hai (84)

Nước bùn hai mươi hai năm mười chín tháng tám, Tiêu Hi Nguyệt lấy thân phận Hi Nguyệt tiên tử, tiến vào kinh thành.

Cùng ra nghênh đón nàng, ngoại trừ một ít quan viên, còn có Tiêu Viễn, cùng với Hiên Viên Minh Châu.

Khi nhìn thấy nàng, vị Cửu công chúa này từng nói muốn cùng nàng tranh chấp, giờ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên khuôn mặt kiều diễm lộ ra dáng tươi cười, tiến lên đón.

“Hi Nguyệt, nàng đến rồi!” Cửu công chúa nắm chặt tay nàng khiến Tiêu Hi Nguyệt có chút không thích ứng, nhưng phần nhiều là nghi hoặc.

Rốt cuộc sao nàng đột nhiên trở nên nhiệt tình vậy? Lần trước rời khỏi kinh thành, không phải nàng còn nói muốn tranh với nàng Tiêu Viễn, sao...” Hi Nguyệt muội muội kích động, nhưng sâu trong ánh mắt lại có một loại cảm xúc phức tạp mà Tiêu Hi Nguyệt nhìn không rõ.

Trong lúc đó ba người nhất thời trầm mặc xuống.

“Hừ!” Lão hán âm hồn bất tán, hừ lạnh một tiếng, rất bất mãn với cách xưng hô của Tiêu Viễn đối với tiên tử.

Mấy ngày qua, hấn cuồng thao Tiêu Hi Nguyệt cùng Lý Tiên, đem hai nữ nhân này đặc ý phục tùng, cơ hồ mỗi một đêm đều bắn các nàng đến đầy bụng tinh điệp.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại nhất định phải vệ sinh sạch sẽ một phen mới có thể tiếp tục lên đường.

Trong lòng lão hán, hai nữ nhân này đã trở thành cấm chế của nàng, hai người các nàng muốn chơi thế nào thì chơi, nhưng nếu là nam nhân khác muốn nhúng chàm, a a., Phải hỏi dừng long dưới háng hấn đồng ý chứ không đồng ý!” “Người vậy mà!” Toàn thân Tiêu Viễn chấn động, nhận ra ông lão xấu xí thấp bé này, chính là gia hỏa hèn mọn lúc trước hấn đi Tiên Vân tông, đã từng gặp ở dưới chân núi, cởi quần vén hành

động gây thối của Minh Nguyệt Phong! Hấn không ngờ lại đi theo! Làm sao có thể... Hi Nguyệt muội muội vậy mà đồng ý., Cho phép gia hỏa hạ lưu này đi theo bên cạnh hấn!” Ha ha, ta lại nói cái gì...” Lão hán nhếch miệng cười một tiếng, đang muốn khoe khoang một phen, mặc dù không nói ra, nhưng cũng có thể thỏa mãn lòng hấn nhin không được muốn chiếm hữu Tiêu Hi Nguyệt.

Thế nhưng, Lý tiên tử đẩy hấn ra, ánh mắt sắc bén trừng tới, lão hán ngoan ngoãn nhận thua, ngoan ngoãn ở lại.

Hiên Viên Minh Châu hí mắt, nhìn thoáng qua lão hán.

“Hi Nguyệt muội muội, hấn...” Tiêu Viễn quay đầu nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt vẫn luôn im lặng, nôn nóng khó dần nổi muốn tìm kiếm đáp án.

Tại sao?”...” Tiêu Hi Nguyệt càng thêm trầm mặc, ít nói hơn bất cứ lúc nào trước, tựa như trong lòng chất đọng vô số trọng thạch, ép tới mức cô không cách nào mở miệng nói ra được.

“Hấn là một tạp dịch của Minh Nguyệt Phong...” Lý Tiên Tiên hơi hợt giải thích giúp Tiêu Hi Nguyệt: “Su tử ra ngoài rèn luyện, bên cạnh không có người phục vụ, cho nên bảo hấn đi theo “Lão hán phía sau” nổi giận.

Tối hôm qua, hấn còn chất đọng hai nữ nhân này lên lộn xộn, Lý Tiên lộn xộn này lại bị hấn làm ô cầu xin tha thứ, hiện tại còn dám nói những lời này? Tốt! Đêm nay lại đem nàng cho Bang, xem nàng phục không phục! Mẹ nó!” Nguyên, thì ra là “Tiêu Viễn tiếp nhận lời giải thích này, chỉ là trong ánh mắt như trước có chút nghi hoặc không thể bỏ đi.

Một cây thô to dị thường của lão hán kia, bắn ra tinh tế hết sức to lớn, xoay quanh trong đầu hấn, làm thế nào cũng không thể quên.

Đặc biệt, hấn còn mơ hồ nghe được một ít tin đồn... về thanh lâu ở Thanh Hà quận.

“Vào thành trước đi.” Hiên Viên Minh Châu cười khẽ một tiếng, chủ động kéo bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hi Nguyệt: “Ta và Hi Nguyệt đã lâu không gặp, đêm nay phải hảo hảo trò chuyện một chút. Tiêu Viễn, ngươi cũng cùng nhau “A?”...”

Tiêu Hi Nguyệt vào ở phủ công chúa, không phải là tòa phủ công chúa gần đó, mà là ở trong phủ công chúa.

Mặc dù vào trong hậu trạch, nhưng có hành lang gấp rút liên thông, rất thuận tiện đi lại.

Lão hán ban đêm điên cuồng suy nghĩ một trận Lý Tiên thất bại, hẳn được an trí ở ngoài cùng phủ công chúa, cùng đám tạp dịch tụ tập ở đây.

Bảo hần chửi thẳng lên con mẹ nó.

Lý Tiên Tiên ở bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt, sau khi vào đêm nàng đã bắt đầu tu luyện, gần đây vẫn luôn vui vẻ, khoảng cách đến Trúc Cơ cảnh thủy chung vẫn kém một tia. Bản dịch tặng Nam Cung Uyển Hồng Trần Quyết , nàng càng luyện càng cảm thấy khó luyện, giống như có cái gì ngăn trở nàng tiến lên một bước.

Ngày thứ hai...

Giữa trưa, Lý Tiên Nhân mới mở cửa đi ra.

Đi tới cửa phòng bên cạnh, nhẹ nhàng gõ, sau khi nghe được thanh âm bên trong, Lý Tiên đẩy cửa đi vào.

Chỉ liếc mắt, lại nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt đang ngồi một mình trên ghế, yên tĩnh im lặng đọc sách.

“Sư tỷ...” Trong lòng Lý Tiên Nhân căng thẳng, không nhận được đau lòng vì nàng, đóng cửa lại đi tới, ôm chặt lấy nàng.

Ôm chặt lấy hân.

“Sư tỷ, tối qua ngươi có nói chuyện gì với Tiêu Viễn không?” Lý Tiên Tiên biết sư tỷ sẽ không chủ động nói, chỉ có thể tự đi hỏi nàng.

“Vâng.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng trả lời.

Quả nhiên, sư tỷ niệm mong Tiêu Viễn.

Từ khi bắt đầu rèn luyện, sư tỷ cũng không nói gì.

Sau khi nàng gia nhập, hoặc có thể nói, ba người bắt đầu thâm hoan, sư tỷ lại càng trầm mặc.

Nàng đối với người vui mừng không từ chối, chủ động giang hai chân ra nghênh đón huyết của Lý Tiên, cũng chảy ra mặt đối với cây gậy thịt thô to của lão hán biểu thị tiếp đón; Chủ động câu dẫn Lý Tiên Tiên, cùng nàng mài kính giao hoan; lão hán xoay chuyển thân thể của nàng, để nàng quỳ xuống, làm cho cái mông cao lên hoàn mỹ, sư tử cũng thờ dốc, chậm rãi xoay người, để hai cánh môi ướt nhẹp lộ ra, bị lão hán cắm vào.

Lý Tiên Tiên hôn nàng, sư tử cũng sẽ đáp lại hôn, phun ra lưỡi thơm quần lấy nàng.

Lão hán hôn nàng, nàng cũng sẽ không phản đối, điểm khác biệt duy nhất là, sư tử không chủ động vươn đầu lưỡi quần quanh lửa nóng với lão hán mà thôi.

Sư tử càng như vậy, Lý Tiên càng lo lắng.

Nàng biết, sư tử nhất định phải đến kinh thành một chuyến.

Cũng phải thấy Tiêu Viễn!” Hấn nói gì vậy?” Lý Tiên Tiên đặt đầu lên vai Tiêu Hi Nguyệt, thân mật với nàng.

Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu.

“Cái gì cũng không nói? Còn công chúa kia đâu?” “Cô ấy cũng ở” à? Thật không biết xấu hổ, không ngờ nàng cũng ở đây! Một chút thời gian cũng không cho sư tử người, quá keo kiệt đi!” Không phải “Tiêu Hi Nguyệt phủ quyết lời nói của cô ấy”, khiến Lý Tiên Tiên có chút kinh ngạc, hóa ra sư tử đều nhìn thấy trong mắt, cũng không phải là không nghĩ gì cả.

“Nàng ấy...” Tiêu Hi Nguyệt không trả lời tiếp, nhẹ giọng nói: “Đêm nay ta muốn có một người, đi một lần “được!” Lý Tiên Nhân lập tức đồng ý, cười hì hì nói: “Sư tử nếu có gì cần giúp đỡ, cứ việc nói với sư muội, sư muội cái gì cũng giúp sư tử “Ừm” “sư tử”! “Lý tiên nữ” một tiếng, ôm lấy nàng, hôn nhau, càng nhiệt tình hơn so với dĩ vãng, tựa hồ sợ nàng rời đi.

Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, hôn nhẹ một cái với cô.

Cánh môi hai người dán lại với nhau, đầu lưỡi quần quanh cùng một chỗ, nếu có người ngoài đẩy cửa vào nhìn thấy, tất nhiên sẽ chấn động: Hai vị nữ tử xinh đẹp, trong đó có một vị

tuyệt sắc tiên nữ thế gian hiếm có, các nàng lại lặng lẽ trốn ở trong phòng thân thiết? Lý Tiên Tiên lại thất vọng mở môi ra, đầu tựa vào ngực nàng.

Sư tử không có dục vọng, chỉ đáp lại nàng mà thôi.

“Tiên nhân?” Sư tử, người theo đuôi Tiêu Viễn đi!”...” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, lại cầm sách lên, nhưng không thể đọc nổi một chữ.

Đêm xuống, trăng sáng treo cao.

Tử Trúc bà bà mặc một bộ áo đen, vẫn ngồi dưới đình nghỉ mát ở hậu viện phủ công chúa như thường lệ. Vị công chúa mà bà bảo vệ kia đã chấm dứt chính vụ trong một ngày. Sau khi trở về hậu trạch bắt chuyện với bà, bà cũng theo lệ tiến vào trong phòng tắm.

Nam nhân khôi ngô chất phác kia, thập phần thành thật, toàn thân trần trụi chờ nàng ở bên trong.

Công chúa tiến vào dục phòng, thị nữ đóng cửa phòng, nam nhân chào đón, ôm chặt lấy nàng, dưới háng gậy thịt thô to đâm vào trên quần áo hoa mỹ của công chúa.

Mấy vị thị nữ cười duyên dán lên, cởi quần áo cho công chúa.

Thân thể cô công chúa trắng muốt nhanh chóng bị ánh mắt của nam nhân kia nhìn chăm chú.

Đến lúc này, nam nhân không phải là ôm lấy công chúa, trong tiếng kinh hô của nàng đem nàng ôm lấy giường ngọc, chính là nâng gậy tiến lên, nóng bỏng vuốt ve thân thể mềm mại mềm mại của công chúa.

Có lúc thậm chí còn chờ không kịp lấy giấy ra, nam nhân khôi ngô đang cầm gậy đập loạn lên mông, đâm vào mông công chúa, đâm vào thân thể công chúa mềm mại, bị hấn cắm vào trong vỏ, sau đó lại bị hấn ôm vào giường ngọc.

Đêm nay cũng vậy.

Dương Thất dường như biết chuyện của Tiêu Viễn, càng ngày càng quyến luyến với công chúa, gần như là điên cuồng ôm

lấy nàng, hôn lên gò má nàng, xé rách xiêm y trên người công chúa.

Cuối cùng, hai người trần truồng ôm lấy Hiên Viên Minh Châu với ánh mắt mê ly, cẩn thận đặt xuống giường ngọc, hôn lên gò má nàng.

“Ừm.” Hiên Viên Minh Châu nhắm mắt lại, cong chân thon dài, thân thể khẽ run, để Dương Thất từ trên gương mặt của nàng chậm rãi hôn lên.

Từ cái cổ, đến ngực sữa, cái miệng rộng của nam nhân ngậm hơn nửa viên ngọc nhũ của nàng lại, kích thích kịch liệt khiến Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ thật dài, uốn ngực nhét luôn vào trong miệng Dương Thất.

Bích Hà hôn nàng một cái, Đông Thảo tưới dầu đặc dính xuống, ba vị thị nữ dây dưa qua.

Dương Thất hàm súc ngực nàng hôn xuống, vuốt ve eo nàng, lại xuống dưới, đầu lưỡi liếm láp rón, phun ra hơi thở vào giữa chân mẫn cảm của nàng. Hiên Viên Minh Châu run rẩy tách hai chân ra, nhanh chóng kẹp lấy đầu Dương Thất đuổi ra khỏi chân nàng, lắc cái eo uốn ra, đón đầu lưỡi lớn của nàng chui vào trong đó.

Đầu lưỡi không giống bằng thịt bồng nhiều cảm kị, cái miệng Dương Thất ngậm toàn bộ Âm Quát của nàng, đầu lưỡi khoan hậu liếm láp bờ môi âm dương của nàng, thưởng thức nước mật dính dính đầy, đầu lưỡi cạo môi âm nhu, từ trên xuống dưới, lại mẫn cảm với hai bờ môi mềm mại của Hiên Viên Minh Châu, dùng sức liếm láp.

Lại chui vào, đầu lưỡi đâm vào trong âm hồn ẩm ướt đã lâu của nàng, khiến Hiên Viên Minh Châu rên rỉ khóc nức nở, uốn éo thân thể trái phải, đứng thẳng lên, tách hai chân ra khiến đầu lưỡi Dương Thất chui vào sâu hơn.

“Nha đầu kia...” Dưới đình nghỉ mát, Tử Trúc bà bà nhìn thấy gương mặt nóng hồng, thấy nàng từ nhỏ đã được Dương Thất liếm âm hộ làm cho toàn thân mềm mại run rẩy, sau khi khóc lóc thảm thiết một hồi, nhin không được lắm bầm: “Bị Dương Thất như vậy phụ họa nịnh nọt.”, Nàng rốt cuộc là thoải mái

như thế nào? Mới có thể kêu loạn như vậy, không chút rụt rè... Nếu người ngoài nhìn thấy, mặt đều... Ồ?” Bỗng nhiên nàng có một loại cảm giác bị nhìn trộm, quay đầu nhìn lại, nhìn về hướng lối vào hậu viện, nhưng cái gì cũng không cảm nhận được.

Chỉ có ánh trăng buông xuống, chiếu sáng vườn hoa yên tĩnh, không ai biết trong phòng tắm phát sinh âm sự gì.

“Kỳ quái...” Nàng nhắm mắt lại, thần niệm đảo qua bốn phía, vẫn như cũ không phát hiện được gì.

“Xem ra là ta lo lắng quá rồi.” Lấy tu vi Đạo Vận cảnh của nàng, lại thêm thuật pháp bí ẩn tu hành trong Lục Đạo môn, trong Nhân giới có thể lặng yên không một tiếng động tới gần người của nàng một tay thì có thể đếm được, nếu trong lòng có ác ý, tiến vào phủ công chúa sẽ bị nàng lập tức phát hiện.

Người có ác niệm, tuyệt đối không thể giấu được nàng tiến vào hậu viện phủ công chúa.

Cho dù tiên nhân hoặc ma đầu đi vào Nhân giới cũng sẽ bị áp chế lực lượng, không giấu được nàng.

“Ta xác thực lo lắng quá rồi.” Tử Trúc bà bà nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nhìn trong phòng tắm.

hí kịch hương diễm vẫn còn tiếp tục, công chúa đã cao trào một lần, thân thể trần trụi trở nên phấn hồng, trên người tràn đầy dầu trơn nhẵn bóng, hỗn hợp mồ hôi, làm cả người nàng giống như từ trong nước chui ra, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm.

Dưới vuốt ve của Dương Thất, Hiên Viên Minh Châu sau cao trào mê mang tách hai chân ra, đặt ở hai bên thân thể gã, vòng eo nâng lên, khiến cho hai chân mập mạp âm huyết và Cúc Dung phấn hồng đều bại lộ trước mặt gã.

Nàng đón tiếp nam nhân.

Âm huyết phun ra mật, nồn co rút lại, cả hai đều chuẩn bị sẵn để nam nhân cắm vào hưởng dụng. Chỉ là nam nhân may mắn bình phẩm hai huyết của công chúa, lại là một tên nhát gan,

chỉ dám thành thật dùng khăn lụa bọc lấy thân thể Dương Càn, đem quy sặc tới chỗ Cúc môn mềm mại của công chúa.

Phát lực từ từ đâm vào.

“A ha ha...” Một từng của công chúa trần quý bị bạo, bị nam nhân dùng một cây gậy bằng thịt thô to cắm vào, mang đến cảm giác kích thích cùng cảm giác căng phồng, làm cho nàng run rẩy không thôi, nam nhân cắm vào một chút, nàng liền phải kẹp chặt quả cúc, để cho hắn chậm một chút.

Có lẽ, cũng chính bởi vì chậm, bởi vì nam nhân thật thà nhất gan, mới có thể từng bước công hãm Cửu Công chúa sắp đăng cơ.

Trên đời này, người có thể làm nở hoa cúc công chúa như vậy, chỉ có một mình Dương Thất hấn.

Từng chút từng chút, từng chút một, đầu rùa kéo Cúc Môn căng rộng ra, chậm rãi cắm xuyên vào.

Bốn phía an tĩnh lại, một đôi mắt đang nhìn một màn tấu chương đậm hỉ dài đằng đằng.

“Phốc” ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng tắm, bên trong lại có một tiếng đâm đục ô uest, xấu hổ đến cực điểm tiếng đánh rầm vang lên, khiến thân thể mọi người run lên.

Cuối cùng cái mai rùa của Dương Thất cũng cắm vào trong Cúc non của Hiên Viên Minh Châu, lần nữa đánh nát cúc công chúa tôn quý.

Hiên Viên Minh Châu cắn chặt răng, Cúc Môn cuốn chặt lấy thân gậy, bên trong Cúc Đạo nuốt lấy toàn bộ đầu rùa Dương Thất.

“Nha đầu kia cuối cùng cũng... Không đúng!!” Sau khi xem xong tổ chức khai cúc đêm nay, Tử Trúc bà bà với gương mặt ửng đỏ bỗng nhiên mở mắt ra, bỗng nhiên hóa thành bóng đen, lao thẳng ra ngoài cửa tắm.

Nhưng lại vô huyệt.

Ngoài cửa phòng tắm im ắng, bậc thang được ánh trăng dát lên một tầng ánh sáng màu bạc.

“Bà bà?” Hiên Viên Minh Châu nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, đưa ánh mắt cho đầu rùa tiến vào trong Cúc Hoa Dương Thất, bảo hấn đừng lộn xộn.

Sắc mặt Tử Trúc bà bà trở nên rất khó coi.

Ngay khi đầu rùa của Dương Thất đâm vào trong Cúc Dung công chúa, nàng mơ hồ cảm giác được có một người đang đứng ngoài cửa tắm, đối phương dường như bởi vì nhìn thấy sự dâm tà trong phòng tắm mà tâm thần rung động, thân hình ần nấp lộ ra một tia sơ hở, bị nàng bắt được.

Nhưng chợt, người nọ lại ần thân, vô tung vô ảnh, như là sáp nhập khắp nơi trong ánh trăng, tìm không thấy vị trí ở đâu.

Nhưng nàng không dám khẳng định trăm phần trăm, tự nhiên cũng sẽ không nói chuyện này cho công chúa, miễn cho nàng lo lắng.

Chỉ là kể từ đó, nàng càng không dám rời cửa phòng nửa bước, cũng không dám nhìn lại trong phòng tắm nữa, miễn cho bị ảnh hưởng.

“Bà bà, làm sao vậy?” Bích Hà mở cửa phòng tắm ra, sương mù bốc lên không thể che giấu được sự dâm hí bên trong.

Bốn vị thị nữ trần truồng, thiên kiều bá mị, vây quanh một đôi nam nữ giao nhau.

Nam nhân cường tráng khôi ngô, bắp thịt rắn chắc, quỳ gối giữa ngọc thể ngang dọc, một cây gậy thịt vừa thô vừa to uốn lượn nhô ra, nối liền cùng huyết Cúc công chúa dưới hông.

Nếu không phải bà bà đi vào, nam nhân đã bắt đầu tiếp tục phát lực, cầm toàn bộ gậy thịt vừa thô vừa dài vào trong.

Đi vào.

“Bà bà?” Hiên Viên Minh Châu lại hỏi, hai chân bên hông Dương Thất có chút bất an xiết chặt, Cúc cây bị đầu rùa đâm vào cũng co rụt lại.

“Không có việc gì, chỉ là...” Tử Trúc bà bà không trả lời được, xoay người, muốn để cho các nàng tiếp tục, nhưng Bích Hà lại kêu lên: “Bà bà, mặt của người...” Bà bà!” Trong phòng tắm, Hiên Viên Minh Châu cắt ngang lời nói của Bích Hà, cười tủm tỉm nói: “Đến đây.”, Theo ta cùng một chỗ “Tử Trúc bà bà” xấu hổ, “Nha đầu người sao...”, theo châu nhi cùng tự xưng là ” Châu Nhi”, Hiên Viên Minh Châu đã rất nhiều năm rồi không dùng, thuộc về cách xưng hô của nàng khi còn bé khi làm nũng, một khi nói ra, hiệu quả thể hiện ra, yêu thương nàng đến tận xương tủy, Tử Trúc bà bà lập tức mềm lòng.

Sau đó, phục hồi lại tinh thần, cười hì hì từ phía sau đẩy nàng, cùng nhau tiến vào trong phòng tắm.

“Phanh!” Cửa phòng lần nữa bị đóng lại, bên ngoài chỉ có ánh trăng thăm thẳm chiếu lên đỉnh phòng tắm, trên đó là bóng hình xinh đẹp trắng nõn của di thể.

Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Thần niệm của nàng chia làm hai nửa.

Một nửa nhìn lên vàng trăng sáng trên trời, dung nhập ánh trăng thuần túy vào bản thân, khiến khí tức của nàng và ánh trăng khắp nơi giao hòa.

Nửa còn lại đi xuống, lẳng lặng nhìn chăm chú vào dâm diễn trong phòng tắm.

Nam nhân tên Dương Thất kia đang dùng dương vật, từ từ cắm vào, tự xưng muốn tranh giành với nàng, nói rất thích thú với công chúa của Tiêu Viễn.

Dương vật vừa thô vừa to, Cúc Nhan mềm mại.

Nam nhân không phải Tiêu Viễn nhưng có thể dùng gậy thịt chiếm hậu viện của công chúa, được nàng cho phép, từ từ gắng gượng đi vào.

Bọn thị nữ ở một bên hầu hạ, thân thể trần trụi, không hề che giấu.

Công chúa nắm lấy eo nam nhân, nằm ở trong ngực nữ tử áo đen, vuốt ve bờ vai của nàng. Gương mặt xinh đẹp tan mát ra đỏ ửng quỵên rũ, một bên cùng nữ tử áo đen phát ra tiếng kêu

nũng nịu, một bên eo thẳng tắp vắn vẹo, đón không phải là nam nhân Tiêu Viễn, để hấn cắm gậy vào bên trong Cúc Lôi của mình.

Dương vật của nam nhân kia từ từ đâm vào.

Công chúa rên rỉ, hôn môi một cái trên cổ cô gái áo đen. Sắc mặt cô gái đỏ bừng, lạnh giọng mắng nàng, nhưng công chúa vẫn hôn nàng, cọ cọ nàng, thân thể mềm mại vắn vẹo trong ngực nàng, môi đỏ mọng mở ra, phát ra từng tiếng rên rỉ quyến rũ mê người.

Một nửa dương vật của nam nhân kia đều đâm vào trong cúc của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt lẳng lặng nhìn ánh trăng, nội tâm đã lâu không xúc động, giờ phút này nổi lên phiền muộn khó hiểu.

Cô nhìn thấy, Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu ra sau, rên rỉ càng thêm kịch liệt, thân thể không ngừng run rẩy.

“Chậm đã, chậm đã, Dương Thất, ngươi là tên khốn nạn, nhẹ đâm vào một chút.” Nữ tử áo đen ôm lấy Hiên Viên Minh Châu, vươn tay ngọc vuốt ve chỗ riêng của nàng, hòa hoãn một chút vì thân thể thô kệch Dương Thất.

Được một mực chiều cổ bà bà vuốt ve chỗ tư của nàng, thân thể Hiên Viên Minh Châu mềm nhũn xuống, theo sát Cúc Lôi cũng buông lỏng, thở hỏn hển, mặc Dương Thất Nhục Bổng cắm vào.

“Bốp!” Đoạn nhục bổng cuối cùng, theo lệ Dương Thất tăng thêm trọng lực, dùng sức nhấn một cái, cả cây gậy thịt cắm rể trong Cúc huyết của công chúa, hai viên lớp đóp phồng lên cũng quán lệ đánh vào mông tuyết trắng của Hiên Viên Minh Châu, kích thích khiến nàng co rút lại phần mông, vỏ cúc kẹp chặt lấy gậy thịt.

Trong phòng tắm, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bờ môi Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhúc nhích, Dương Thất cắm sâu một màn râu của Hiên Viên Minh Châu, chiều thật sâu vào trong đầu nàng.

Nàng nghĩ tới Tiêu Viễn, lại nghĩ tới trong hoa viên lần đó, Hiên Viên Minh Châu và Tiêu Viễn lẫn lộn trên thảm cỏ, bốn cái mông trắng bốn phía vạn vẹo cùng nhau, nàng bốn lần đầu tiên đến với Tiêu Viễn.

Nhưng hôm nay... Tiêu Viễn ở kinh thành, Hiên Viên Minh Châu lại cùng nam nhân khác, ẩn nấp trong hậu trạch không người biết được, tách hai chân ra, cho phép không phải là nam nhân Tiêu Viễn, dùng gậy thịt cắm vào trong cúc của nàng.

Toàn bộ quá trình đâm vào rất chậm, bất cứ lúc nào, Hiên Viên Minh Châu phản kháng, hoặc không đồng ý đều có thể bỏ dở giao chiến với Dương Thất.

Nhưng nàng không có.

Hắn tách hai chân ra rồi để cho nam nhân khô ngô cắm vào, chủ động nâng lên cái mông, để cho Cúc Dung tiến về phía nam nhân, đón hắn tiến vào.

“Vì sao... ngươi sẽ làm vậy...” Môi Tiêu Hi Nguyệt khẽ nhúc nhích, nỉ non lên tiếng.

Ban ngày, Hiên Viên Minh Châu mặc trang phục hoa mỹ, cùng nữ nhân đang giang hai chân ra cầu hoan; Hiên thân trong hoa viên, trốn trong phòng tắm cùng với nàng tranh đoạt Tiêu Viễn, vĩnh viễn không nhận thua.

Cùng thời khắc này, bấp chân ngọc kẹp lấy vòng eo Dương Thất, Cúc Nhan bị gậy thịt cắm sâu, sắc mặt đỏ ửng, thỏa mãn thở dốc... Tiêu Hi Nguyệt thấy mình.

Từ lúc nàng được thể nhân xưng là tiên tử, cho đến một ngày bị lão hán ca ngợi ô ử, tựa như nhập ma, cho phép lão hán từng bước đến gần, không biết xấu hổ cùng xấu hổ, không biết tốt xấu, lấy tâm linh xúc động vì tu hành, bị kích thích thân thể tham luyến nam nữ, kích động thần hồn câu khởi dục vọng.

Cho nên mới bị lão hán phá thân thể.

Sau đó là ngơ ngơ ngác, dùng thịt để che giấu sự mê man trong lòng, sau khi ra ngoài rèn luyện thì lại tự bạo mà vứt bỏ, lại cùng sư muội vui vẻ.

Một đường dâm dăng vốn là chuyện nàng lo lắng lúc trước, nhưng lại trở thành hiện thực.

Hơn nữa càng cần rõ, không chỉ có lão hán, còn thêm cả Lý Tiên.

Ba người cùng vui dâm, bàng hoàng cùng mê man bị thân thể hưng phấn cọ rửa, một đường đi tới.

Đi, thần hồn không chỗ nương tựa, phiêu dăng phiêu dăng.

Nàng không biết mình tu hành như thế nào, cũng không biết làm sao kết thúc tất cả những chuyện này, càng không biết nên đi về phương nào.

“A ha ha!” Tiếng rên rỉ mị nhân vang lên, thần niệm bốn phía tán dạt của Tiêu Hi Nguyệt trầm xuống.

Dương Thất rút ra một cây gậy thịt thô to được bao bọc trong giấy, kích thích kịch liệt khi thịt và thịt ma sát vào nhau khiến Hiên Viên Minh Châu rên rỉ không ngừng, cũng may sau khi Dương Thất rút ra, đầu rùa bị kẹt ở trong Cúc Môn của nàng bất động, làm cho nàng có cơ hội thở dốc.

Nhưng bà bà còn đang sờ nàng.

Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu ửng hồng, nàng có thể cảm giác được nước mật chảy ra thấm vào tay bà bà. Âm hộ phía trước và Cúc Môn phía sau bị căng ra, khiến nàng càng thêm buông lỏng, lười biếng gối trên vai bà bà, Cúc tòng lỏng lỏng, ánh mắt mê say, than nhẹ, để Dương Thất từ từ dâm vào.

Tử Trúc bà bà thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, liền buông lỏng bàn tay tư xử của nàng ra.

“Bà bà.” Hiên Viên Minh Châu nũng nịu nắm lấy bàn tay ngọc trơn bóng của nàng, lần nữa hạ xuống, đặt vào vị trí tư vị xấu hổ của mình, vặn vẹo eo, bờ môi ướt nhẹp để chạm vào ngón tay của bà bà.

Ý tứ cầu hoan đã rất rõ ràng.

Gương mặt cô gái áo đen đỏ ửng, nhẹ nhàng vâng vâng Âm Đế lộ ra đôi môi âm lãnh bên ngoài, bất đắc dĩ mà cung chiêu nói:

“Đứa nhỏ nhà ngươi, muốn chơi thì phải tìm thị nữ của ngươi,

còn có cái này... Còn chưa thỏa mãn người được sao?” nhục bông của Dương Thất ở dưới bàn tay nàng, lại một lần nữa chậm rãi đâm vào Cúc Dung Nhan của Hiên Viên Minh Châu., Nàng có thể cảm giác được sức nóng cuộn cuộn trên dương vật của nam nhân cùng với khi đi vào trong đó, lực lượng kinh người kia đã phá vỡ đạo Cúc của châu mà cắm sâu vào, tiếng rên rỉ của châu nhi rung động, cảm giác thoải mái cũng truyền tới cho nàng.

“Bà bà...” Hiên Viên Minh Châu lại kéo tay còn lại của nàng, đặt ở trước ngực.

Phía trên, phía dưới đều bị kích thích.

Dương Thất đang chậm rãi cắm vào trong Cúc Lôi của nàng, bà bà thương yêu đang dùng hai ngón tay, vừa vịn ma sát đôi môi nàng, tay bà bà lại rơi xuống trước ngực nàng...” Bà bà, bà bà, u u oán, sờ soạng, tìm kiếm “Hiên Viên Minh Châu” ánh mắt mê ly, trong đôi môi đỏ lộ ra vẻ như không thuộc về Cửu công chúa rên rỉ duyên dáng, uốn éo thân thể đi truy đuổi ngón tay của bà bà yêu nàng, uốn ngực lên để nàng sờ.

Cúc Lôi càng kẹp một cái thả ra, cùng gây thịt lít nha lít nhít hòa hợp.

Mấy người Bích Hà nghe vậy tròn hai mắt, đây là lần đầu tiên các nàng thấy công chúa mềm mại như vậy, hoàn toàn không giống Thái tử Trữ Quân thịnh khí lẫm nhẫm.

Dương Thất thở hổn hển, xiên thịt cắm sâu vào trong, đôi môi dán chặt vào cái mông mềm mại của công chúa, dừng lại bất động, để gây thịt tiến sâu vào chỗ sâu nhất trong vỏ công chúa, hưởng thụ tiếng cúc nhỏ chặt nhất bên trong.

“A ha ha.” Hiên Viên Minh Châu uốn éo thân thể, đôi môi âm u cùng bà bà sờ mó ngón tay tư xứ của nàng nhiều lần, trước ngực bị bà bà không ngừng chà xát, búi sữa bị ngón tay gầy, mang cho nàng cảm giác mãnh liệt.

Nàng rất nhanh cao trào.

Đang lúc bà bà đau thương yêu bà, bị bà bà sờ lấy, bị Dương Thất cắm lên cao trào, phun ra một cổ mật ong lớn, hai cánh

môi mấp mạp âm hiểm kẹp chặt lấy ngón tay trắng nõn bóng loáng của bà bà, đưa mật lên ngón tay bà bà.

“Hạt nhi thật là... phá hoại hài tử...” Tử Trúc bà bà ôm Hiên Viên Minh Châu đang co giật trong cao trào, gương mặt kiều diễm tràn đầy thần sắc hưng phấn mê say, môi son khép mở, thở hỏn hển, ngón tay trượt vào trong đôi môi âm hiểm của Châu Nhi, lúc cao trào cũng không ngừng từ từ móc âm huyết của nàng, ma sát đôi môi âm dương của nàng, mang theo kích thích kéo dài không ngừng.

“Bà bà, hôn ta, dư vận cuối cùng, Hiên Viên Minh Châu lại nũng nịu ngẩng đầu, hôn lên gương mặt bóng loáng của bà bà, lại sáp đến bên môi của bà, nỉ non: “Bà bà, thân thiết với bà bà, phải thân nhau với...” “A!?” Tử Trúc bà bà cả kinh.

hôn với hầu hạ nàng không giống nhau, hướng hồ mặt nàng...”
Hi hi, bà bà còn chưa phát hiện sao?Ồ, không đúng, hiện tại hẳn là phải gọi là Tử Trúc tiên tử, hi hi, tiên tử bà bà, hôn tình châu “Hiên Viên Minh Châu” hoàn toàn buông xuôi, bàn tay vuốt ve khuôn mặt bóng loáng của nàng, tiếp tục cầu thân mật.

Tử Trúc bà bà hoảng hốt, ngón tay chạm vào gương mặt mình, quả nhiên đã trở nên trẻ lại, không bằng nói, đây mới là khuôn mặt chân chính của nàng.

“Bà bà, hôn nhi “Cái này... Cái này thân thể nào đây?” Tử Trúc tiên tử tràn đầy quần bách, hôn nhau với hài tử mình nuôi lớn. Đối với nàng mà nói, giống như là hôn nhau giữa mẫu thân và con gái ruột vậy.

Vẫn là miệng đôi môi, môi đôi môi.

“Coi như là khi còn bé thân mật với Châu Nhi, cho châu nhi ăn kẹo.” Nơi này làm gì có bánh ngọt?” Hiên Viên Minh Châu làm cho Bích Hà cầm một cánh hoa kiều diễm ngọt ngào, mười phần mị ý đặt ở trên đầu lưỡi hồng nhuận, đưa tới trước mặt bà bà, đầu lưỡi mềm mại nở rộ hoa, đi tới bờ môi đỏ mọng của bà bà.

Tử Trúc tiên tử đỏ mặt, Châu Nhi là đang dụ dỗ nàng a!
Nhưng mà... Nói là thương yêu nữ nhi cũng tốt, nói là nhìn các nàng dâm tà mà bị dẫn dắt dục vọng cũng tốt, giờ phút này

Tử Trúc tiên tử khôi phục khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi, dĩ nhiên là tình cảm.

Huống chi vừa rồi còn âm thầm vuốt ve bộ ngực và tư nhân cho châu nhi, bây giờ lại hôn một cái, đã là cái gì? Đầu lưỡi của Hiên Viên Minh Châu, điểm vào môi nàng một cái, thúc giục nói.

“Được được được, sợ nha đầu nhà ngươi rồi.” Tử Trúc tiên tử cắn môi, cuối cùng vẫn khê mở môi, cúi đầu, cái lưỡi trơn trượt mềm mại vươn ra, chậm rãi hướng về Hiên.

Lưỡi Viên Minh Châu tới gần, mang theo xấu hổ.

“!!” Dương Thất ngừng xen kẽ, hưng phấn nhìn cảnh tượng này.

Công chúa bị hấn cảm chậu, cùng cặp mông đầy đặn của bà bà khôi phục tuổi trẻ, đầu lưỡi các nàng duỗi ra, sắp...” Hai vị nữ tử mỹ lệ “Tình đồng mẫu nữ”, đầu lưỡi chạm vào nhau, chiếc lưỡi mềm mại mềm mại quấn lấy nhau.

Hiên Viên Minh Châu mị nhãn như tơ, đầu lưỡi thuận theo đầu lưỡi bà bà ngọt ngào, đưa cánh hoa vào trong miệng của nàng.

Cuối cùng, hai mẹ con mở ra cánh môi dính chặt, bốn con ngươi đối mặt, bao hàm xuân tình cùng nhu tình, một bên tràn đầy cung chiều, một bên tràn đầy ngây thơ.

Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu dịu dàng nở nụ cười, đầu lưỡi thò vào trong miệng bà bà, câu dẫn lưỡi thơm của bà quấn quanh bà một phen, lại lui ra. Lúc bà bà buồn bã mất mát, rất nhanh lại lần nữa dán lên môi, hôn nàng.

Hai mẹ con hôn nhau một cách dài, mềm mại chặt chẽ.

Không kịch liệt như tình nhân, hôn lên ngực mang theo tình yêu mẫu thân, tựa như chim non gào khóc đợi nuôi, hương thơm từ đầu lưỡi chảy ra, cho con gái ăn; mà nụ hôn của con gái lại mang theo sự quyến luyến nồng đậm, mê hoặc, cánh môi nhếch lên không ngừng đụng vào cánh môi mẫu thân, ngậm lấy lưỡi thơm của mẫu thân, mở miệng, ngoan ngoãn nghênh đón rượu của mẫu thân.

Mẫu nữ bách hợp, hương diễm mà duy mỹ.

“.....” Tiêu Hi Nguyệt đứng trên đỉnh đầu các nàng, yên lặng nhìn chăm chú hôn của các nàng, không khỏi đưa nụ hôn của các nàng cùng Lý Tiên với nàng, cùng với nàng dây dưa thân mật với Lý Tiên.

Dường như là giống nhau, nhưng lại khác.

Nàng càng nhìn không hiểu Hiên Viên Minh Châu, cũng không hiểu nổi mỗi người trong phòng tắm.

“Ngu ngốc, còn không mau động thủ?” Bích Hà vờn quanh đến sau lưng Dương Thất đang ngơ ngác ngác nhìn, vòng qua eo của hắn kéo về phía sau, để cho cây gậy thịt của hắn được rút ra từ trong cúc công chúa rồi chậm rãi đẩy vào.

Nàng tràn đầy hưng phấn.

Công chúa vừa hưởng thụ gậy thịt của Dương Thất, vừa hôn với bà bà yêu nàng, giờ phút này công chúa chắc chắn vạn phần hạnh phúc nhỉ?” Hiên Viên Minh Châu quay đầu lại, bảo Dương Thất rút ra ngoài.

Sau đó nàng quay người, ôm mặt đối diện với bà bà hồng nhuận trên má, ôm vòng eo của bà bà, lần thứ hai hôn nàng, môi lưỡi quấn lấy nhau, cảm thụ sự cung chiều và yêu thương của bà bà đối với nàng.

Đồng thời, Hiên Viên Minh Châu giẫm hai chân lên giường ngọc, chậm rãi vênh mông lên, để cho huyết cúc trong khe mông kia hướng về phía Dương Thất.

Mật ong sền sệt từ trong huyết mật ướt nhẹ nhỏ xuống, một sợi tơ bạc thật dài kết nối với quần áo màu đen của bà bà.

Cúc Lôi buông lỏng, Hiên Viên Minh Châu nâng mông lên thở hổn hển, thè đầu lưỡi ra khỏi đầu bà bà, vắn eo vắn vẹo, lắc lư hai bên mông.

“Thanh âm yêu mị đến cực điểm.”

Mấy vị thị nữ che mũi, chuyện dâm đẳng nhất trên thế gian ngay trước mắt: Cửu công chúa hầu các nàng cái mông trắng như tuyết vươn cao, mời nam nhân cắm vào cây cúc của nàng, đồng thời còn ôm hôn nhau với bà bà thân thiết.

Tình cảnh này, sao lại là một chữ thâm chứ.

“Công chúa!” Hai mắt Dương Thất đỏ lên, gậy thớt dưới háng sắp nổ tung, đứng thẳng lên eo, bàn tay lớn đỡ lấy cái mông Hiên Viên Minh Châu, tách ra hai bên, để cho mằm non trong khe mông nở rộ ra.

Hắn thở hổn hển, nâng gậy lên, đỡ lấy cành cây của công chúa.

“A ha ha...” Đỉnh đầu con rùa to lớn nóng hổi đến lêu lêu, Hiên Viên Minh Châu và cánh môi bà bà tách rời, thở hổn hển, bất an chờ Dương Thất phát lực, cúc môn tận lực buông lỏng — mỗi lần Dương Thất tiến vào, nàng đều khăn trương bất an, thô to như cây gậy thớt đỉnh mở ra hẹp, tư vị làm cho nàng chống đỡ đến khó chịu.

Nhưng mỗi một lần, lại nhịn không được hưởng thụ loại cảm giác chậm rãi bị xâm nhập này.

hưởng thụ tư vị khi bị Dương Thất bạo cúc, khó chịu lại run rẩy.

“Dương Thất, chậm một chút.” Tử Trúc tiên tử liếc mắt nhìn Dương Thất Nhục bông và Cúc Châu, sắp đến nơi đàn phệ liên cúi đầu, nghiêng mặt hôn đôi môi đỏ mọng của Châu nhi.

Đồng thời, hắn duỗi tay ra, lần đầu tiên chạm đến cây gậy thớt của nam nhân kia, lôi kéo cái que nóng hổi vừa thô vừa to này, từ từ cắm vào bên trong Cúc Châu.

Dương Thất tuân mệnh.

Dưới sự phối hợp phụ trợ của Tử Trúc tiên tử, bàn tay lớn nắm lấy bờ mông Hiên Viên Minh Châu, phát lực, khom lưng, từng chút từng chút một cắm vào.

Từ đầu rùa làm ra Cúc Môn, rồi lại chui vào đầu rùa. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, hắn chậm rãi tiến lên, cuối cùng bộp một tiếng, một cây bông thớt thô dài vút đi vào thật sâu.

“Bà bà ơi là...” Hiên Viên Minh Châu than thở rên rỉ, ngẩng đầu lên, đặt bà bà lên trên giường ngọc, ôm lấy nàng, ân cần hôn môi nàng.

Dương Thất đang cầm cúc của nàng liên kết cùng nàng, cũng bị ép đi lên, biến thành tư thế quỳ rạp trên người hai mỹ nữ kiều diễm, gậy thịt dưới háng cắm vào bên trong Cúc Dung của Hiên Viên Minh Châu, thờ hồn hển nhìn hai người đang hôn nhau.

Dương Thất không nhịn được, bắt đầu co rút: Thân eo cường tráng của hắn kéo về phía sau, lúc rút ra gậy thịt, cái mông trắng như tuyết của Hiên Viên Minh Châu cũng bị ép nâng lên, cánh cúc chặt bị gậy thịt kéo về phía sau.

Dương Thất đi xuống, ngày sau lúc Cúc non, huyết mật giữa chân Hiên Viên Minh Châu cũng sẽ đặt dưới chân bà bà, đôi môi âm hiểm của hai nàng cọ xát qua quần áo.

Rút ra một cảm, Hiên Viên Minh Châu bị gậy thịt kéo theo, thân bắt do kỷ mài Kính với bà bà phía dưới.

Giao hoan, nhưng nàng chẳng những không cự tuyệt, ngược lại đón lấy Dương Thất vừa vặn phía sau, bắt đùi chen ra hai chân bà bà, huyết mật giữa chân chống đỡ huyết bà bà, dưới sự kéo dài của Dương Thất, Hiên Viên Minh Châu và bà bà mài qua lại.

“Bà bà, ” Hiên Viên Minh Châu khuôn mặt đỏ bừng như giọt nước, sau lưng là Dương Thất cắm vào Cúc Hoa của nàng, phía dưới là bà bà yêu thương nàng, dục vọng như liệt diễm thiêu hủy hết thủy lý trí của nàng, giờ phút này chỉ muốn vui vẻ giao hảo.

Nàng ôm khuôn mặt tuyệt mỹ của bà bà, hôn môi nàng, cong người uốn éo, cánh cúc hoàn toàn mở ra, không có nửa điểm siết chặt, mặc cho Dương Thất thoải mái cắt vào.

“Cách tạch tạch tạch!” Dương Thất quỳ ở phía sau nàng, ôm cái mông trắng bệch của nàng, sống lưng không ngừng cong lên, cánh cửa được cài lên mở ra nói.

Hiên Viên Minh Châu rên rỉ, uốn éo, nhiệt tình ôm hôn với bà bà, thân thể hai người dán chặt, mật từ huyết động của nàng chảy ra, nhuộm xiêm y của hắc y mỹ nhân phía dưới, hai vị nữ tử môi lửa nóng cọ xát cùng nhau.

Cuối cùng, Dương Thất gọi một tiếng công chúa, dùng sức đè xuống, bông thịt mãnh liệt cắm vào chỗ sâu nhất, huyết mật của Hiên Viên Minh Châu bị ép phải dán thật chặt vào huyết âm của bà bà phía dưới.

Nàng thoát khỏi hôn của bà bà, gò má ửng hồng, mím môi, chờ thời khắc đó đến.

Quả nhiên, cây bông thịt của Dương Thất nhảy lên kịch liệt trong chốc lát, sau khi ngừng lại một chút, liền điên cuồng phun ra nồng đậm.

Tinh túy lượng lớn bắn vào trong bụng nàng, khiến cho toàn thân Hiên Viên Minh Châu đang run rẩy, cái miệng trắng như tuyết căng lên, Cúc Văn Lôi kẹp chặt cây gậy thịt kia, ngo nguậy, đè nén, nạy nạy tất cả tinh dịch mà Dương Thất bắn ra.

Hồi lâu sau, Dương Thất đã bắn tinh trong Cúc Phong nàng, Hiên Viên Minh Châu vẫn không nhúc nhích, cái miệng bị Dương Thất Nhị Mi ép dẹp, tính khí kết hợp chặt chẽ, trên khuôn mặt sáng chói hiện ra vẻ quái dị, hưởng thụ, thỏa mãn.

Bên trong vỏ cúc bị bắn tinh, là cảm giác hoàn toàn khác biệt với trong huyết hoa.

Người trước là Dương Thất, người sau là Tiêu Viễn.

“Nha đầu, đã thoải mái chưa?” Tử Trúc tiên tử buồn cười đẩy mái tóc ướt sũng trên mặt nàng ra, hôn môi nàng một cái, chịu vị trí tinh của Hiên Viên Minh Châu, mới mềm oặt nằm sấp xuống, thở hổn hển nghỉ ngơi.

Tử Trúc tiên tử áp sát vào thân thể nàng, có thể cảm nhận rõ ràng được nàng đã chảy ra bao nhiêu mật, lúc Dương Thất bắn tinh tiến trong bụng nàng, bụng nàng phình lớn, nha đầu cũng theo đó cao trào, mật ong như nước chảy ra, mà không phải phun nước.

Dương Thất bắn tinh, nha đầu này cũng rơi nước chảy.

Để cho Tử Trúc tiên tử khó hiểu chính là, những thứ nam nhân kia bắn vào, có thể thoải mái sao? Nha đầu kia lúc bị Dương Thất bắn tinh, cũng không nhúc nhích chịu đựng, hơn nữa lúc

Dương Thất Thâm tiến sâu vào sắp bắn tinh, nha đầu liền đợi Dương Thất bắn tinh.

Trực tiếp bắn vào trong bụng nàng.

Sợi màng giấy kia không phải đã bị cuốn đi, tiến vào trong bụng nàng, đợi lát nữa còn phải dùng pháp lực bức ra.

“Ừm.” Gương mặt Hiên Viên Minh Châu dán lên gương mặt bà bà, trong bụng tràn đầy sức nóng, ôm lấy nàng, mị ý tung tăng nỉ non: “Bà bà cũng muốn thoải mái sao?” “Chính là... giống như châu nhi vậy, bị Dương Thất mát xa một chút, trong đầu run rẩy, trong đầu hiện ra chính mình cởi sạch quần áo, cũng vĩnh viễn lên, hai tay đẩy hông ra cánh mai, đối với Dương Thất lộ ra vẻ kiều diễm, miệng thở hồng hển chờ hấn cắm vào.

Đợi giao hợp chấm dứt, nàng cũng giống nha đầu, bị Dương Thất bắn tinh, nàng đường đường là một cường giả Đạo Vận cảnh, cũng vĩnh viễn cái hông cao, không nhúc nhích tiếp nhận tinh túy của Dương Thất, ngoan ngoãn thụ tinh, bụng bị no mạnh, sờ một cái, bên trong tất cả đều là tinh túy của Dương Thất.

Không phải Tiêu Viễn xúc động đạo tâm của nàng, mà là Dương Thất.

“Hồ đồ!” Tử Trúc tiên tử xấu hổ đỏ mặt, quả cúc mà các nàng không nhìn thấy nhưng lại bị kẹp chặt, giống như đã bị Dương Thất Hỏa nóng rực chặn lại, sắp cắm vào.

“Hi hi, bà bà không nên then thùng, rất thoải mái, nào, chúng ta làm lại một lần nữa “không...” “Hiên Viên Minh Châu lại hôn nàng.

“Dương Thất, cho phép người tiếp tục động “Vâng, công chúa...” Dương Thất hít sâu một hơi, cũng không rút ra, tiếp tục như vậy Hiên Viên Minh Châu đang đau bụng.

Tử Trúc tiên tử nằm ở phía dưới cùng, tư vị bị ép phải chịu đựng hai người giao hòa mang đến, tựa như Dương Thất cũng đang chơi nàng vậy.

“Bà bà, chúng ta cởi quần áo đi, khó chết “Không, không được lại hồ nháo!” thoát nha, châu nhi muốn nhìn dáng vẻ kiều mị của bà bà” tối nay Hiên Viên Minh Châu sau khi giao hoan thân mật với bà bà hoàn toàn buông lỏng, cười mị mị muốn đi cởi quần áo màu đen của bà bà ra, sau khi bị cường ngạnh cự tuyệt, nàng lại đưa tay vào, lấy áo lót đi xoa nhũ trơn bóng trơn bóng kia, yêu thích chơi đùa, còn muốn ném thử một lần.

Mấy vị thị nữ khác cũng tiến lên hỗ trợ, Đông Thảo dùng trăm hoa tinh luyện đổ xuống, Tử Trúc tiên tử kinh hô một tiếng, toàn thân ướt sũng, áo đen dính trên thân thể mềm mại của nàng cơ hồ bằng với toàn bộ trần trụi.

Nàng muốn rời đi, nhưng nha đầu bị phá hỏng thủ đoạn đều xuất ra hết, sờ tới mức toàn thân như nhũn ra, huyết giữa chân lại bị nàng ma sát, bị ép triển miên quán chặt lấy nàng, vặn vẹo không ngớt, tiết ra lại tiết, nháo loạn hai canh giờ mới chấm dứt.

Một đêm phóng dăng, cao trào không biết bao nhiêu lần Tử Trúc tiên tử mềm thành một bãi bùn, giữa chân bị Hiên Viên Minh Châu mài đến đỏ lại sưng, lại bị Dương Thất thao túng đụng đỉnh đầu, càng làm cho nàng cơ hồ chính là cảm nhận được tư vị bị nam nhân thọc vào.

Cuối cùng.

Bích Hà đuổi Dương Thất đi, sau đó mới cởi áo lót màu đen của nàng, tắm rửa thân thể nàng và công chúa.

Nhưng các nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới, đứng trên nóc phòng các nàng, một vị nữ tử váy trắng như tiên đem các nàng dâm đùa thu hết vào trong mắt.

Mãi đến khi mấy người Hiên Viên Minh Châu rời khỏi phòng tắm, trở lại phòng ngủ ngủ, nữ tử trên nóc nhà vẫn như cũ động đậy một chút.

Chỉ có lay động váy của nàng làn gió mát, cùng trăng sáng treo cao trên trời sánh vai.

“Không nên như vậy...” Tiêu Hi nhắm mắt lại với vẻ mệt mỏi.

À thấy sự thâm tà của Hiên Viên Minh Châu, giống như ba người Lý Tiên, lão hán, Lý Tiên ở cùng nhau tới mức nào? Hình hài phóng sóng, nhục muốn tung hoành.

Sự rụt rè ban ngày ở trong ban đêm đều hóa thành dục vọng điên cuồng, tham cầu sự vui thích của thân thể, hăm sâu vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

Không nên như vậy mới đúng.

Nàng không nên như vậy, Hiên Viên Minh Châu không nên như vậy. Tiêu Viễn, Lý Tiên, lão hán... Tất cả mọi người, không nên như vậy.

Hết thấy mọi thứ, đều cần một đáp án.

Chỉ là, ngàn vạn nỗi đau thì nên làm như thế nào?

Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Chuyển đi tiên tử (8)

phơi bại hai mươi một tháng chín, Tiêu Hi Nguyệt gặp được Tiêu Viễn.

Ngày đầu tiên nàng đi tìm, Tiêu Viễn bận rộn với công việc nên cuối cùng có thể gặp mặt.

Ngày hôm sau, Tiêu Viễn ra khỏi thành để bắt một tên ác đồ cùng hung cực ác, hai ngày sau mới trở về.

Ngày thứ tư, Tiêu Hi Nguyệt thấy hắc tử phủ công chúa đi ra, sắc mặt có chút khó coi, sau khi lên một chiếc xe ngựa đã tới một dinh thự vắng vẻ.

Tiêu Hi Nguyệt đi theo vào.

Trong một hoa viên thanh u, nàng nhìn thấy Tiêu Viễn đang uống rượu giải sầu.

Cùng với, ngồi ở bên cạnh hắn, quần áo lụa mỏng mặc bại lộ, nửa người đều dựa vào trên người hắn là Hiên Viên Yến.

Có năm sáu phần giống Hiên Viên Minh Châu, nhưng càng yêu mị, càng trưởng thành hơn, cũng càng thêm nhiệt tình như Nữ hoàng bệ hạ, mẫu thân của Hiên Viên Minh Châu, Tiêu Viễn... nhạc mẫu.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía chân trời, ráng chiều chiếu rọi phía chân trời, quần sơn hoàng thành bao phủ một tầng hào quang, mà bên trong hào quang này, bên trong một hoa viên không ai biết được, hắn cùng uống chung với một cô gái xinh đẹp.

Những con chim bí mật nấp kín trong thế gian như thể những con chim nhỏ ẩn nấp trong núi rừng, lơ đãng vỗ cánh bay lên.

“Sao lại mất hứng vậy?” Hiên Viên Nhã dùng ngón tay mảnh khảnh, chậm rãi rót rượu cho hắn, mỉm cười hỏi: “Bây giờ Tiêu Hi Nguyệt tới kinh thành, con gái của ta lại hết sức tức giận, còn thân kỳ mời nó vào ở phủ công chúa, hai cô gái một

người hầu, đổi lại là ta là nam nhân, giờ phút này đã là xuân tiêu ngắn, ban đêm ca hát sắc sỡ, sao ngươi còn không vui?” Tiêu Viễn môi giật giật, lại tiếp tục uống rượu.

“Trả lời thận trọng” Hiên Viên nhã đưa gương mặt kiêu diễm tuyệt lệ của mình lại gần, khí tức ôn nhu tỏa ra trên gương mặt Tiêu Viễn, bờ môi đỏ hồng như lửa có thể hôn lên người đối phương.

Tiêu Viễn không đẩy hấn ra.

Chỉ là không tự nhiên quay đầu lại, lại tiếp tục uống rượu: “Công chúa...” Cô ta đánh Tiêu Hi Nguyệt? Hay là Tiêu Hi Nguyệt đánh con gái của ta?” “Sao có thể!” Lúc này Tiêu Viễn phản bác: “Hi Nguyệt muội không phải là người như vậy!” “Con gái của ta đâu? Cô ấy là người như vậy...” “...” “Cũng không phải...” Trầm không hiểu “Hiên Viên nhã như yêu người thân mật, hơn phân nửa thân thể mềm mại đều dựa vào Tiêu Viễn., Ngọc thủ nhẹ nhàng nhéo lên mặt hấn, mũi nhăn mang theo nụ cười: “Nữ nhi tốt của trầm mà cũng chịu khoan dung một nữ nhân khác như vậy, ngươi còn gì không biết?” Tiêu Viễn run lên, giống như bị kích thích, hít sâu một hơi mới đè nén được cơn sóng trong lòng.

“Hôm nay...” Tiêu Viễn muốn nói lại thôi.

“Nói!” Cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của Hiên Viên Viên ôm lấy cổ hấn, hơi thở như lan, hai con ngươi nhìn chăm chăm vào hấn.

Tiêu Viễn do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Trầm đoán một chút, giờ phút này hỏa khí của ngươi đã tiêu tan, chứng tỏ ngươi đã tiết hỏa trong phủ công chúa, đúng không?” Về mặt Tiêu Viễn quần bách, bị Hiên Viên Nhã khẽ vuốt bên hông.

“Nhưng ngươi lại không cao hứng, chứng minh ngươi đoán được, hoặc là trong lúc vô tình nhìn thấy cái gì đó!” Hiên Viên Nhã đầy hưng phấn: “Ngay ở phủ công chúa, ngay trên người con gái trầm, ngươi thấy nàng...có nam nhân khác!” Không phải! Lúc này Tiêu Viễn phủ nhận, cũng đã đồng thời thừa nhận.

Hiên Viên Nhã chỉ cười, rất vui vẻ.

Tiêu Viễn nhắm hai mắt lại: “Ta chỉ là... nhìn thấy nàng, ủy khúc cầu toàn, tận lực lấy lòng ta... Vốn không nên nói ra ý tứ của hấn như vậy.

Hiên Viên Minh Châu nếu không phạm sai lầm, người nên áy náy là Tiêu Viễn ca ca mới đúng.

Nhưng hấn không biết vì sao công chúa lại lấy lòng hấn, chỉ là mơ hồ cảm thấy không đúng, chỉ có nhìn qua Hiên Viên Minh Châu và Dương Thất dâm đẳng Tiêu Hi Nguyệt ở phòng tắm, biết vì sao nàng lại áy náy.

Nói chính xác, Hiên Viên Minh Châu đang ở trong phòng tắm, được Dương Thất dùng trang giấy đắp lại dương vật, cắm sâu vào trong vỏ cây, lặp đi lặp lại ngắt.

Phía trước còn luân hãm, cũng cách một tầng mỏng tờ giấy, muốn lấp đầy, lại cuối cùng hoàn toàn phản bội.

“Nàng ta nịnh nọt người như thế nào?” Hiên Viên Nhã cười xong, chớp mắt hiệu kỳ hỏi.

Tiêu Viễn tiếp tục uống rượu.

“Là như vậy?” Hiên Viên nhã dùng ngón tay vẽ một cây nho, nhét vào trong miệng Tiêu Viễn, ngón tay mềm mại vạch qua môi hấn, gọi lên dục vọng của hấn.

“Vẫn là như vậy?” Hiên Viên Nhã ghé bên tai hấn nỉ non, thân thể áp sát hấn, bộ ngực cao ngất của phụ nữ đè lên bộ ngực cường tráng của hấn, hai trái Hồng Quả lặng yên mọc lên cách một lớp vải mỏng quần chặt lấy hấn.

“Hoặc là... như vậy?” Bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt đặt xuống, phủ lại trên đũng quần của hấn, chậm rãi vuốt ve.

Hai mắt Tiêu Viễn đỏ lên, thở hổn hển.

“Không ngờ cũng không phải như vậy... Chẳng lẽ nói, nữ nhi của trẫm, là như vậy?” Thân thể Hiên Viên Nhã ngã trượt xuống, khuôn mặt mịn hoặc yếu đã tiến đến dưới háng của gã, hai cánh môi đỏ mọng mấp máy, mang theo vẻ vui mừng trên đỉnh đầu đũng quần gã, nhẹ nhàng hôn một tiếng.

Trong đũng quần ẩn giấu vật cực nóng, bật lên vài cái, giống như không thể chờ đợi được muốn thoát khỏi trời buộc.

Tiêu Viễn đẩy nàng ra, xoay người chặt vật bỏ chạy.

Sau lưng truyền đến tiếng cười như chuông bạc: “Viu ca ca, ngày mai vẫn còn a... Nữ nhi của trẫm mắc nợ ngươi, trẫm tự mình đến bồi thường! Dùng thân thể của trẫm... bồi thường cho “Tiêu Viễn trốn càng nhanh, hơn nữa hạ quyết tâm, mấy ngày nay sống chết đều bận rộn với việc công.

“Đi ra đi.” Tiêu Viễn đi rồi, thần sắc Hiên Viên Nhã trở nên lạnh lẽo, nói với hoa viên không có một bóng người.

Một lão thái giám xuất hiện: “Bệ hạ?” “Không phải là gọi ngươi, là tên còn lại, “Hiên Viên Nhã” không mời tự tới nhìn về một hướng khác, lão thái giám cũng theo đó nhìn lại, an tĩnh một lát, chỉ thấy một bóng người thanh lệ chậm rãi hiện ra, dưới ráng chiều, váy áo trắng nõn khiến nàng trông như tiên tử lả lướt.

“Là ngươi!” Lão thái giám vô cùng khản trương, vốn định động thủ nhưng sau khi nhìn rõ hình dáng tuyệt mỹ của nàng thì ngậm ngẩn cả người.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

Hiên Viên Nhã không nói lời nào, híp mắt nhìn về phía nàng.

Tiêu Hi Nguyệt thản nhiên đi tới trước mặt mẫu thân Hiên Viên Minh Châu.

Lão thái giám ngạc nhiên nhìn về phía Nữ hoàng.

“Lúc nào tiên tử cũng làm mấy chuyện nhìn trộm này?” Khóe miệng Hiên Viên Nhã cười lạnh, mặc cho ai bị lén lút tiếp cận đều sẽ không thoát mái, huống chi là bị nàng nhìn ra một ít chuyện không thể lộ ra ngoài.

Nhìn Tiêu Hi Nguyệt tới gần, trong lòng nàng trở nên cảnh giác, đại sư tỷ của Tiên Vân Tông, quả nhiên Nguyệt Linh Căn huyền diệu phi phàm.

Nếu không phải nàng đang ở kinh thành, dựa vào một tia lực lượng của Cửu Châu đỉnh, thật đúng là không cách nào phát

hiện có người đến gần.

Với thực lực sắp phi thăng thành tiên của nàng, lại bị Tiêu Hi Nguyệt đi tới bên cạnh mới cảnh giác được, thật là kinh người.

Nguyệt linh căn... Hiên Viên Nhã cười lạnh: “Người muốn làm gì?” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc.

“Hừ!” Hiên Viên Nhã hừ lạnh một tiếng: “Đến rồi lại không nói, người câm à?” Nàng không phải người câm, nhưng thiên ngôn vạn ngữ, nên nói thế nào đây? Tiêu Hi Nguyệt khẽ mở môi: “Ta muốn biết, tại sao?” “Là “Tiêu Viễn?” “Hừ ha” Hiên Viên Nhã bật cười. “Người đúng là... cái gì cũng không hiểu., Tại sao lại như vậy? Người đường đường là một tiên tử, tại sao lại nhìn trộm? Sợ Tiêu Viễn bắt trung? Nhưng người và hắn có quan hệ gì? Nếu ta nhớ không lầm, quan hệ giữa con gái ta và Tiêu Viễn mới là phu thê kết hôn cuối cùng, người lại là cái gì?” Lời này Tiêu Hi Nguyệt nghe được, rơi vào trong lòng, nhưng một câu cũng không trả lời được.

“Ta muốn kết thúc tất cả những chuyện này” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, linh hoạt kỳ ảo.

Đúng là rất êm tai.

Hiên Viên Nhã nhắm mắt lại, hỏi ngược lại: “Người muốn kết thúc cái gì?” Đã lâu không trả lời.

Hiên Viên Nhã mở mắt ra, nhìn thấy một đôi mắt sáng như trăng sáng, thuần túy không tì vết, lạnh lùng nhìn nàng.

Nói chuyện với tiên tử, không cần nói dối.

Hiên Viên Nhã rót một chén rượu, đưa cho nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nhận lấy chén rượu, nắm trong tay.

Ánh chiều tà cùng mặt trăng vừa lên, đan xen mà thành ánh sáng rơi vào trong chén của nàng, nổi lên từng trận gợn sóng.

“Người cảm thấy Tiêu Viễn có ngồi trên giường với ta không?” “Vì sao?” Câu trả lời, vẫn là không!” Tiêu Hi Nguyệt lại im lặng, nhìn chén rượu mà Tiêu Viễn đã uống qua, nhẹ giọng nói: “Có lẽ... Ha ha...”, Đáp án của ta, nhất định sẽ!” Hiên Viên Nhã lại cười: “Thiên hạ này không có nam nhân

nào có thể chống lại khoái cảm chinh phục được Nữ hoàng, huống chi còn là sau khi ta là mẫu thân của vợ hắn, phá vỡ ràng buộc đạo đức, loại khoái cảm thần hồn run rẩy đó, không ai có thể từ chối “Tiêu Hi Nguyệt im lặng không nói.

“Huống hồ, con gái ta, cùng với nam nhân nam nhân người thích, hắn đặc biệt thích chinh phục nữ nhân cao quý.” Hiên Viên Nhã nhĩ chỉ vào mình: “Mỗi lần ta tự xưng là trẫm, dưới khó của hắn đều sẽ không kiềm chế được run rẩy. Có lẽ qua mười ngày nửa tháng nữa, hắn không nhịn được nữa vờ sẽ nửa vờ xông lên giường với ta.” Trong vườn hoa yên tĩnh không tiếng động.

Lời nói lộ ra xương lại không tạo nên chút gợn sóng nào, giống như Tiêu Viên và Nữ Hoàng vui vẻ, đã trở thành sự thật.

“Đây là sai.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói.

Hiên Viên Nhã từ chối cho ý kiến: “Có một số việc, nhất định phải đi làm, đúng cũng được, sai cũng được, trước sau gì cũng phải có người đi làm “ha ha” ta không hiểu. Người thật đúng là tỷ lệ “Hiên Viên Nhã bị nàng chọc cười, nhưng nhìn mặt của nàng, lại thở dài: “Người không nên tham dự vào những chuyện này, tìm một phu quân tốt, cả đời ở trên đỉnh tiên sơn, đánh đàn, xem sách, tương lai đắc đạo phi tiên.

Đây mới là hình nguyệt quy tụ tốt nhất của người - Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, “Thân ở hồng trần, có thể nào không dính bụi bặm? Đúng cũng tốt, sai cũng được, từ đầu đến cuối đều sẽ lồm vào “Nhập vào”? Tiêu Hi Nguyệt không trả lời.

“Thanh lâu?” Hiên Viên nhã lại hỏi.

“Vâng...” Hiên Viên nhã đứng lên, kinh ngạc vạn phần nhìn về phía nàng, muốn nói gì đó, nhưng trước mặt chỉ có một đôi mắt sáng ngời.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Nhã mới mở miệng: “Ta đáp ứng người, sẽ không miễn cưỡng hắn, nếu hắn chịu thì tới, không chịu, thôi vậy “Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu”, “Được rồi, nàng xoay người, nhẹ nhàng bước đi, bóng người nhạt dần, muốn biến mất trong gió nhẹ.

“Hi Nguyệt, người!” Hiên Viên Nhã gọi nàng lại.

“Ta không sao, hẳn là lúc chấm dứt “...” Sau khi nàng ta rời đi, Hiên Viên Nhã trầm mặc một hồi lâu, mới ngã ngồi xuống ghế dựa, cả người đã không còn khí lực, mềm nhũn ra.

Lão thái giám đi tới, muốn hỏi gì cũng không biết.

“Bệ hạ” Trầm có nên tiếp tục làm chuyện này không?” Bệ hạ...” Lão thái giám cung kính đáp: “Có một số việc, đến lúc đó nên đi làm, cũng chỉ có bệ hạ đi làm, làm công chúa, cũng vì người trong thiên hạ mà ‘Huống hồ, lão thái giám cười nói: “Hi Nguyệt tiên tử không phải cũng hiểu nỗi khổ tâm của bệ hạ sao?” Cũng bởi vì lý giải, trầm mới lo lắng cho nàng?” Hiên Viên Nhã nhìn vầng trăng sáng trên trời càng sáng, lâm vào trầm tư.

Ánh trăng sáng hoàn mỹ đã đánh bật trần thế, tiên tử còn là tiên tử sao?... Tiêu Hi Nguyệt không đi tìm Tiêu Viễn.

Nàng trở lại phủ công chúa, bế quan ba ngày.

Trong ba ngày này, lão hán nhiều lần tìm đến, ngay cả cửa phòng Lý Tiên cũng không vào được.

“Tiên sư muội, đêm nay được rồi chứ?” Nhịn mấy ngày, hông dưới của Lý lão hán căng phồng muốn nứt, cho dù trong túi có tiền có thể đi thanh lâu tìm tiểu thư, nhưng những son phấn kia, cũng thấy nhiều.

“Cút!” Lý Tiên buồn bực, vì sư tỷ, cũng vì tu luyện của mình mà không được tiến thêm mà phiền muộn.

Lão hán đụng vào trên miệng thương, bị một cước của nàng đá văng ra.

“Xích cái kỹ nữ giả cái gì, đêm nay làm thịt ngươi!” Lão hán nhịn không được, tính toán cứng nhắc, dù sao chỉ cần hắn cắm vào huyết lộn này, cam đoan nàng không phản kháng được, chỉ có thể tách ra hai chân bị khô.

Thấy hắn nhào tới, Lý Tiên Tổ nhướng mày, giơ bàn tay lên định vỗ tới.

Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh cột kệt mở ra, một vị tiên tử mặc quần áo trắng nõn chậm rãi đi ra.

“Sư tử...” Lý Tiên ngây người.

Phảng phất như lần nữa về tới lần đầu tiên gặp sư tử, tiên tử tuyệt thế thanh lãnh như tiên ở trên chín tầng trời kia lại một lần nữa đứng trước mặt nàng.

“Tiên tử!!” Ông lão vui mừng khôn xiết, nhào tới muốn kéo quần áo của Tiêu Hi Nguyệt, nhưng lại bị nàng nhẹ nhàng lắc lư.

“Tiên tử?” Lão hán không thể chờ đợi, uốn thẳng lưng, để cho dưới hông cứng rắn biểu diễn ra, khi vội vàng nói: “Lão nô đã làm cùng tiên tử ngài vài ngày rồi, nhìn thật nhiều bọt nước đậm đặc, chúng ta bây giờ....!! Lý tiên tử vung một bàn tay lên, đánh cho lão hán xoay vòng tại chỗ.

“Mẹ nó...” Một tát nữa, rút cuộc lão hán tỉnh táo lại, cắn răng nhìn chằm chằm nàng.

“Ngu xuẩn, có biết bây giờ là lúc nào không?” Lý Tiên Tiên lạnh lùng nói: “Cút sang một bên!” Lão hán... nhịn xuống.

Đánh không lại nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn Lý tiên tử, lại nhìn về phía lão hán, môi son khẽ mở: “Lý bá, mấy ngày gần đây người có tu luyện không?” Lão hán lúng túng một hồi, “Tiên tử, ngài cũng không phải không biết tư chất của lão nô, cho dù luyện thể nào cũng không luyện ra được thứ đồ chơi gì, lão nô chỉ muốn ở trong mấy năm sau này chăm chỉ bồi tiên tử, cười hắc hắc “Miệng lưỡi trơn tru”, nói nhảm một đồng!” Lý tiên tử châm chọc nói.

Lão hán giả bộ không nghe thấy gì.

Tiêu Hi Nguyệt nói: “Người nên tu luyện cho tốt vào “Tu luyện” đi?” Lý Tiên cười nói: “Lão già này bán hết đan dược mà sư tử tặng cho người, mấy ngày nay ngày ngày chạy tới thanh lâu quỷ hồn, còn đặt tên là: “Lão cầu tử!” Người đừng vu oan cho “Lão hán” người ta.

“Có dám cùng thanh lâu giằng co?” Đi, ai sợ ai!” “Tốt, đi ngay bây giờ” “Ách... nói giỡn...” Lão hán lại sợ, ngượng ngùng cười, lại đề cập tới chuyện tối nay.

“Người nên tu luyện rồi.” Tiêu Hi Nguyệt tiếp tục nói chuyện này.

Lão hán bắt đầu nói: “Tiên tử, lão nô cái tuổi này... Nếu không, lão nô đi tìm một ít công pháp song tu, tiên tử ngài tự mình... Mẹ nó!” Lý Tiên Ba giờ chường lên, lão hán cuống quýt né tránh, do dự một hồi, xem biểu tình của Tiêu Hi Nguyệt biết đêm nay không được vui rồi, chỉ có thể rời đi, tiếp tục đi thanh lâu tìm một ít nữ nhân đến chơi.

“Sư tử, người đừng nghe hắn!” Lý Tiên mắng: “Lão già này chết thì đã chết rồi, còn song tu, nghĩ hay lắm!” Tiêu Hi Nguyệt không tiếp lời, nhẹ giọng nói: “Đêm nay ta muốn đi xem một chút...” “Tốt... Đi đâu? Đi đâu?” Lý Tiên vẫn không nhận được câu trả lời, chỉ thấy thân ảnh của nàng dần dần nhạt đi, biến thành hư vô, giống như tiên tử trở lại Thiên cung, để nàng lại một mình buồn bã.

... phủ công chúa, trong phòng tắm.

“Cạch!” “Ầm ục” Nương theo tiếng ly đào to bằng nắm tay đánh vào cái mông trắng ngần, một tiếng rên dài rung động nhân tâm cũng tiết lộ ra.

Trong phòng tắm, sáu vị nữ tử thở phào nhẹ nhõm, các nàng đều thân thể trần trụi, bất đồng chính là trong đó có một người trung niên.

Tránh vào trong ao, tựa hồ là lần đầu tiên tham dự, gương mặt càng xấu hổ đỏ bừng, thân thể ẩn núp trong ao tắm cánh hoa, thấy không rõ dáng người đến tột cùng như thế nào.

Năm nữ tử xinh đẹp còn lại bắt đầu bận rộn.

Chỉ có nữ tử mỹ lệ nằm trên giường ngọc, hai chân dang ra, lộ ra hai huyệt dưới thân, ánh mắt mê ly, há miệng thở hổn hển. Ngọc thủ đặt ở dưới bụng, cảm thụ khoái cảm của dương vật nóng rực kia xuyên qua.

Cúc của nàng bị nam nhân kia dùng gậy thịt cắm vào.

Cọc dương cực nóng mà thô to, lấp đầy vỏ cây của nàng.

“Sao... Sao lại... lớn như vậy, quanh co khúc khuỷu... khó chịu tới chết, Hiên Viên Minh Châu hí mắt lại, mị ý hiện lên

trên lông mày nàng, nỉ non, bàn tay ngọc vuốt ve bụng mình, cảm thụ cây gậy thịt uốn khúc thô to bên trong làm thế nào xuyên qua cơ thể nàng.

Bốn vị thị nữ của nàng liếc nhau, đều che miệng cười một tiếng.

Các nàng biết rõ tư vị bị cây gậy thịt to như cái móc câu của Dương Thất cắm vào, vừa thoải mái, vừa khó chịu, thịt lúng túng, người vừa tê vừa mềm, nhưng mà, thịt cách không đến chỗ lại ngứa ngáy khó chịu, khó chịu muốn chết, thế nào cũng phải khiến Dương Thất gia hỏa này động đậy, không ngừng lại liên tục cắm vào, lặp đi lặp lại nhiều lần, còn phải thay đổi mấy vị trí khác nhau, cắm vào các nàng ở các phương hướng khác nhau.

Mới có thể giải tỏa ngứa ngáy.

Công chúa bị Dương Thất cắm lâu như vậy, kiên trì hơn một tháng, chỉ cắm vào cho hắn không động đậy được, đã rất khó rồi.

Huống hồ, giờ phút này, công chúa tách hai chân ra bị cây gậy thịt của Dương Thất uốn lượn cắm vào, không nhúc nhích, Cúc Lô lẳng lặng cắn lấy gậy thịt của gã, tư vị như vậy, các nàng chỉ nghĩ thôi đã thấy khó chịu rồi.

“Công chúa khó chịu sao?” Dương Thất đang cắm Tử Viên Minh Châu vào quả cúc mềm mại, hai tay chống ở hai bên ngực nàng, nhìn nàng từ trên cao xuống, ôn nhu hỏi.

“Sao lại không khó chịu?” Gương mặt Hiên Viên Minh Châu đỏ bừng, xấu hổ hiển lộ hết, nhưng vẫn mở miệng trả lời hắn: “Thứ này của người... cũng không biết trông như thế nào...” Cô rên rỉ một tiếng.

Bởi vì Dương Thất bị lời nói của nàng kích thích, loạn câu nhục bồng ở trong cúc của nàng nhảy lên vài cái, làm cho Hiên Viên Minh Châu rên rỉ.

Thở dốc một hồi, nàng lại tiếp tục nói: “Dáng dấp thô to như vậy, dài như vậy... Ừm, “Dương Thất” nhịn không được, xen vào biên độ nhỏ một chút, gậy thịt nhanh chóng ra vào.

Hiên Viên Minh Châu nắm lấy bả vai hắn, con mắt sáng ngời trừng hắn một cái, nhưng chỉ kẹp chặt cây cúc, không kháng nghị gì.

Mấy vị thị nữ thấy vậy cũng không trách được.

Công chúa cũng bị như vậy cầm vào, tức giận còn có thể làm gì? Còn không phải là chỉ có thể bị Dương Thất Nhục bồng bế vào Cúc Lôi, nhỏ cũng nhỏ ra không được, kháng nghị cũng chỉ là hờn dỗi trên giường, để Dương Thất càng mãnh liệt giằng co.

Vụt trúng a a a a của công chúa, phun đến mức độ một trận.

“Công chúa!” Dương Thất vuốt ve gò má trơn bóng của nàng, hưng phấn thở hổn hển: “Lớn như vậy, sau đó thì sao?!” Hắn đã không kịp chờ đợi muốn hưởng thụ mái tóc của công chúa, vội vàng muốn nghe nàng nói, lúc này công chúa bị hắn chọc thủng mỗi câu nói ra.

Hai người va chạm, Cúc công chúa bị hắn chiếm giữ, lúc này mỗi câu nói của nàng đều đại biểu công chúa đang tỉnh táo, mà không phải bị dục vọng tra tấn, nói lung tung.

Công chúa càng nói, Dương Thất lại càng kích động.

Bởi vì đại biểu cho việc này, cho dù công chúa đang tỉnh táo cũng tiếp nhận hắn!” Hừ!” Hiên Viên Minh Châu hừ một tiếng, mỉa mai mười phần nhưng không chịu nói.

Dương Thất bắt lấy hai tay nàng, bàn tay to lớn đè lên bàn tay mềm mại ngọc ngà của nàng, đặt ở trên giường ngọc, toàn bộ thân thể khô ngô đều đặt trên thân thể mềm mại của nàng.

Xoẹt xoẹt qua một lần.

Bông thịt rút ra, lại vội vàng tiến vào, một lần nữa được Hiên Viên Minh Châu âm áp chặt chẽ Cúc Đạo bao trùm.

“Công, công chúa!” Dương Thất cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt mang theo khát vọng nhưng lại muốn nàng nói xong câu kia, rồi lại nghịch vào Cúc Đan.

Hai tay Hiên Viên Minh Châu bị đặt ở hai bên đầu, Cúc Nhan bị hắn cầm vào, muốn nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể

ánh mắt u oán nhìn nam nhân đang đè nàng.

Cô biết ý của nam nhân này.

Nhưng là, nàng gọi lên dục vọng của hắn, phải nói xong.

“Hỗn đản” thân thể Hiên Viên Minh Châu dán lên, thịt ngà mềm mại dán chặt lấy bụng hắn, há miệng cắn vào bả vai hắn, lại buông lỏng, thanh âm chán ngán mắng: “Dương Thất, cây dương vật này của ngươi vừa thô vừa to, còn uốn lượn khúc khuỷu, cảm... xuyên đến mức bản công chúa khó chịu chết! Mau rút ra!” Thanh âm mềm mại, mỉa ý lan tràn.

Dương Thất dựa theo ý tứ của nàng, rút ra thịt bông, đợi đến khi chỉ còn đầu rùa ở lại trong vỏ cây, lại uốn lưng phát lực, để cho thịt bông lần nữa đi vào.

“A ha ha!” Hiên Viên Minh Châu thét lên chói tai, thân thể mềm mại bị gậy thịt kích thích ra vào không ngừng run rẩy, đợi Dương Thất hoàn toàn tiến vào, Hiên Viên Minh Châu mới cắn bả vai của hắn, mắng: “Không phải bảo ngươi rút ra sao? Mau rút! Không được xen vào!” Mấy vị thị nữ, cùng với nữ tử xinh đẹp ngâm trong ao, trên khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

Công chúa bị cắm vào, nam nữ xen lẫn nhau, nói như vậy không có nửa phần uy hiếp, vẻn vẹn là sự điều hòa gia vị khi vui vẻ.

Ngay cả nam nhân hèn mọn tới cực điểm như Dương Thất trước mặt nàng, giờ phút này cũng không có nghe lời nàng.

Mà là —— lần nữa rút ra, lại một lần nữa đâm vào.

Rút ra, cắm vào.

Lại...

Rút ra, lại cắm vào.

Cây gậy bằng thịt thô to kia đẩy búp cục mềm mại của Hiên Viên Minh Châu ra, động tác xen vào kéo lấy thân thể mềm mại của nàng, phần thịt mềm của công chúa bị cưỡng ép lặp đi lặp lại lật ra, lại bị mặt trời chiếu vào, hai viên bội của nam nhân không ngừng đánh vào hông nàng, phát ra thanh âm lộp bộp bộp.

“A ha ha ha, Dương Thất, khốn kiếp, dừng lại!” “Ai da, ai cho phép người chen vào...” Nói rồi rút ra, bộ dạng tinh tráng của người không cho phép người nhúng tay vào, “Ai bảo người cắt tiết公牛 chúa... Rõ ràng là mát xa...” Hiên Viên Minh Châu vừa mở chân bị hấn chọc thủng vỏ cây, vừa chửi lung tung, cái miệng nhỏ nhắn há ra cắn loạn lên thân thể tinh tráng của hắn.

Dương Thất mặc kệ, ấn vào tay nàng, tiếp tục cắt, dần dần gia tăng lực đạo, tăng nhanh tốc độ, hai viên võ môn trắng của Hiên Viên Minh Châu.

Cuối cùng公牛 chúa chịu thua.

Bị Dương Thất cầm đến chỉ còn lại tiếng rên rỉ.

Cúc Lô buông ra, mặc cho Dương Thất dùng gậy thịt nhanh chóng ra vào, toàn thân mềm nhũn, dưới thân gãi rên rỉ, bờ môn khẽ nâng lên, hợp nhất với sự cầm rết của Dương Thất.

Mắng Dương Thất cái miệng nhỏ, cũng biến thành hôn lên vai cùng lồng ngực gãi, thở phì phò, lè lưỡi, liếm mồ hôi do nam nhân dốc sức mà ra.

Hai người phối hợp ăn ý, ba ba ba ba, dần dần tiến vào giai cảnh.

“公牛 chúa...” Thị nữ và Tử Trúc bà bà trong ao tắm đều đỏ mặt thưởng thức cảnh tượng Hiên Viên Minh Châu và Dương Thất Lãng.

B公牛 chúa bị Dương Thất đè lên, hai chân bám vào eo của y, môn rời khỏi giường, Cúc Lô đi ra ngoài đón lấy gậy thịt.

Một người uốn eo cầm xuống, một người xoay lưng hướng lên nghênh tiếp.

Một người rút lên, một người trườn eo đè xuống, làm cho gậy thịt nhanh rút từ trong cốc ra, chờ mong lần cầm vào tiếp theo.

Bảy lần? Ba mươi lăm lần? Lúc trước số lần bố trí xuống, giờ phút này bất quá là hai người một hơi thở là có thể hoàn thành: Dương Thất đại lực mạnh mẽ xen vào, gậy thịt nhanh chóng ra vào vỏ cốc của Hiên Viên Minh Châu đang buông lỏng trôi buộc, hậu môn Cúc Môn mềm mại bị mang ra lặp đi lặp lại

đâm vào, màu sắc phấn nộn xen lẫn kịch liệt mà trở nên đỏ tươi.

Nhưng Hiên Viên Minh Châu vẫn run rẩy nâng mông lên, tận lực buông Cúc Môn không ngừng bị kích thích mà không bị kẹp chặt, để Dương Thất ra vào thuận lợi hơn một chút.

Dưới sự phóng túng và phối hợp của nàng, Dương Thất càng thêm mãnh liệt.

Thân thể cường tráng khôi ngô đè lên nàng, hai tay đè lên hai tay nàng, một mực khóa lại, để Hiên Viên Minh Châu chạy không thoát cũng không trốn được.

Dương Thất nâng cái eo lại hạ xuống, rút ra lại cắm vào nữa, hơn nữa để cho càng tiến sâu vào bên trong, mỗi một lần hấn đâm vào, còn tận lực kéo căng bờ mông, làm cho gậy thịt càng thêm cứng rắn, tiến lên phía trước nhất định, dùng gậy thịt cực nóng ngày một đi sâu vào trong con đường Cúc của công chúa, mai rùa trên bụng nàng nhô ra một nắm đấm lớn chùng quả đấm.

“A ha ha ha Dương Thất, ngươi ân cần tìm tìm...” Nam nhân không ngừng xen vào nàng, hai viên lớp bóp cực lớn đánh vào mông nàng, Hiên Viên Minh Châu đỏ bừng mặt, bị mạnh mẽ cắm đầu vào, thanh ti bay loạn, eo càng lúc càng cao, cuối cùng Dương Thất cơ hồ là từ trên xuống dưới, mạnh mẽ đập vào cây cúc của nàng.

Cây gậy bằng thịt như móc câu, cái bụng của Hiên Viên Minh Châu bị giật giật liên tục, đầu rùa không ngừng tiến ra, vận động qua lại trên bụng nàng, tựa như một con chuột nhỏ chạy tán loạn bên trong.

Mãnh liệt giao nhau, khiến các nữ nhân xích lõa trong phòng tắm nhìn không được bắt đầu tự xúc phạm mình, bàn tay nhỏ bé vuốt ve ngực, hôn nhau, hoặc là vuốt ve nhau, phát ra tiếng rên rỉ đói khát khó chịu.

“Nha đầu kia... thật sự thoải mái như vậy sao?” Từ Trúc bà bà ở trong ao tắm sắc mặt ửng hồng, nhìn công chúa bị Dương Thất chơi đến mất hồn rên rỉ lung tung, hàm răng cắn loạn lên thân thể tinh tráng của nam nhân, nhưng lại không ngừng nâng

mông lên, để Cúc huyết hướng lên trời tư thế, đi nghênh hợp Dương Thất tự lên mà cắt xén động tác của nàng.

Hai bàn chân nhỏ của nàng treo trên bầu trời, bám sát vào eo Dương Thất, bị hấn đâm một cái, ngón chân trắng nõn dựng thẳng lên, lúc rút ra, ngón chân lại bởi vì vỏ cước bị ma sát mà run rẩy run rẩy.

Dương Thất mãnh liệt co rút, nàng vẫn thẳng ngón chân, phối hợp với tiếng rên rỉ liên miên, đủ để thấy giờ phút này công chúa rốt cuộc thoải mái thế nào.

Cuối cùng.

Tử Trúc bà bà nhìn thấy hai chân công chúa quán chặt Dương Thất, tiếng rên rỉ càng ngày càng cao, biết nàng sắp lên cao trào.

“Chậm đã.” Tử Trúc bà bà nhin không được mở miệng, để Dương Thất rút lực cắm vào hòa hoãn một chút, miễn cho công chúa đợi lát nữa phun loạn một trận, nước mắt nước miếng chảy ra.

“Công chúa, công chúa, ta, ta không nhin được nữa!” Dương Thất cắn chặt răng, Cúc Cúc của công chúa đã bắt đầu co rút lại từ lâu, hấn phải gia tăng thêm một chút sức lực mới có thể cắt ra được.

“A ha ha, tiến đến... xạ, a ha ha!” Hiên Viên Minh Châu siết chặt hai chân, để Dương Thất đi vào sâu, chờ nàng nói xong, khoái cảm mãnh liệt đã làm cho nàng cao trào.

lộc cộc khép mở, phun ra một lượng mật ong lớn lên trên bụng Dương Thất, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, gương mặt ửng hồng.

Dương Thất vốn đang muốn bắn tinh, liền ngừng lại, yêu mến vuốt ve gương mặt mồ hôi của nàng, đè lên trên người nàng, làm cho gậy thịt cắm sâu vào, cảm thụ cảm giác bông cước công chúa lúc cao trào không ngừng co rút lại.

Hồi lâu sau, Hiên Viên Minh Châu mới mềm nhũn ra.

Ở dưới thân Dương Thất há mồm thở dốc, trên khuôn mặt kiêu diễm mười phần thỏa mãn.

Dương Thất vuốt ve nàng, nàng cũng quấn lấy Dương Thất.

“Sao ngươi còn chưa bắn?” Hai chân Hiên Viên Minh Châu cuốn lấy eo hắn, thanh âm vũ mị hỏi.

Vốn dĩ nàng đã chuẩn bị tốt để nội bắn, không nghĩ tới Dương Thất đang trong lúc khẩn cấp dừng lại.

Thị nữ Xuân Hoa lặng lẽ liếc mắt nhìn, vừa rời Dương Thất và công chúa giao hòa nhau kịch liệt, sớm đã đâm tẩm màng giấy vào bụng công chúa, cũng may giấy mỏng mềm, chỉ là một khối nhỏ, lát nữa dùng pháp lực bức ra là được, Dương Thất đi lấy cũng được, lấy tay đè nén bụng, có thể vắt giấy màng ra ngoài.

Cũng không cần lo lắng.

Ngược lại là công chúa, sớm đã bị Dương Thất Không màng sâu trong giấy bắn đi rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều cố chấp dùng trang giấy mới chịu để cho hắn đâm vào.

“Dương Thất muốn chờ công chúa kết thúc cao trào “Nam nhân khôi ngô thành thật nói, duy trì động tác nhục bông nhật cục lõi của nàng, bụng dính đầy chất lỏng của công chúa.

“Hừ... Bây giờ còn muốn bắn tiếp không?” Hiên Viên Minh Châu ôm chặt lấy hắn, thân thể áp sát, mặt mũi núp sau lồng ngực, người ngoài không nhìn ra rốt cuộc nàng có biểu cảm gì.

Nhưng nghĩ lại, cho phép một nam nhân như vậy ở bên trong Cúc Lôi của mình bắn vào tinh lọc, tất nhiên là cực kỳ xấu hổ.

Nhưng nam nhân vừa rời phối hợp với nàng cao trào, nàng cũng muốn báo đáp đối phương, cho phép hắn nội bắn mới được.

Hiên Viên Minh Châu nàng từ trước đến nay không thiếu người khác cái gì, chỉ có Tiêu Viễn...” “Muốn!” Hiên Viên Minh Châu còn từ áy náy và cao trào tỉnh táo lại, đã được Dương Thất bế lên.

“Chờ một chút.” Hiên Viên Minh Châu tưởng hắn muốn đổi tư thế gì, vội vàng ngăn cản.

Chẳng qua là kêu chờ một chút, mà không phải dừng lại.

Lát nữa vẫn sẽ xen vào cho hấn.

Nàng đã không thể dừng lại được nữa.

“Công chúa!” Dương Thất cũng không đổi cái tư thế gì, ôm nàng vào trong ngực, để nàng ngồi trên gậy thịt, bờ mông mềm mại áp vào đùi hấn, cả người đều bị hấn ôm vào trong ngực.

Gương mặt Hiên Viên Minh Châu hồng nhuận phơn phớt, có chút ngượng ngùng vắn vắn eo, cũng không biết là đang trấn an gậy thịt trong cốc, hay là đang điều chỉnh tư thế giao hòa tiếp.

“Dương Thất nghĩ, muốn bắn vào như vậy ‘Cái gì?’” Hiên Viên Minh Châu nhất thời chưa lấy lại tinh thần, Dương Thất lặp lại một lần, dùng ánh mắt thâm tình nhìn nàng, nàng mới bừng tỉnh.

Tên gia hỏa này muốn nhìn mặt của nàng, cùng nàng ôm khuôn mặt như vậy, nhìn chăm chú vào nàng.

Sau đó lại bắn nàng vào trong.

Một mặt nàng bắn tinh vào chỗ sâu trong cốc, một mặt đóng lại biểu tình biến hóa của nàng, lúc bị nội xạ, bị nồng đậm nóng bỏng lúc, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ.

Dương Thất, muốn nhìn nàng bị nội bắn như vậy.

“Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi!” Hiên Viên Minh Châu cả khuôn mặt đỏ bừng, cắn một cái trên mặt hấn, cắn môi đỏ mặt mắng: “Sao ngươi lại trở nên xấu như vậy? Ai dạy cho ngươi?” Không, không phải, không người dạy “không người dạy? Ngươi chắc chắn? Ngươi dạy người thế nào mà không ai nghĩ đến cách nhục nhã như vậy... ý nghĩ của ngươi?” Mấy vị thị nữ che miệng cười, nhìn khích lệ của hai người.

Công chúa trốn vào trong ngực Dương Thất, bị gã ôm eo nhỏ, cũng bị gã dùng gậy thịt cắm cây cốc non, lại còn giương nanh múa vuốt, không có chút nào xấu hổ như lúc cao trào lúc trước.

Hơn nữa, công chúa còn cùng Dương Thất thảo luận chuyện bắn nội bắn... nhục nhã nàng? Đổi lại là người khác, công

chúa đã sớm ngang mày dọc, hoặc là lạnh lùng đối đãi, mà không phải hiện tại ôm lấy eo người nhục nhã nàng, còn bị hấn cắn cú, đỏ mặt mắng, không có nửa điểm ý tứ tức giận.

“Dương Thất chỉ muốn nhìn công chúa...” Dương Thất ôm chặt nàng, để Tiêu Nhũ của Hiên Viên Minh Châu áp lên lồng ngực nàng, hôn lên mặt nàng, che vành tai nàng.

Đại hán nhu tình như nước, có thể làm tan rã tâm phòng của người khác nhất.

Cũng không biết là vì hấn khiêu khích, hay là vì thâm tình của hấn, thân thể Hiên Viên Minh Châu mềm nhũn, cãnh cú bó chặt cũng buông ra, mặt tựa vào bả vai hấn, hai tròng mắt không khép lại, chỉ mê ly nửa mở, nhìn nam nhân sắp sửa đùa giỡn với nàng này lần nữa: “Động đi, cho phép nam nhân này lần nữa chơi nàng.

Cứ như cho phép Tiêu Viễn tiến vào nơi sâu nhất của nàng.

“Không.” Dương Thất cự tuyệt.

“Hả?” Hiên Viên Minh Châu trong lòng hấn mở to đôi mắt sáng ngời, giống như đang hỏi: Người lại không muốn xen vào ta? Chẳng lẽ còn muốn ta chủ động? Không thể nào! Nam nhân có chút xấu hổ, ôm chặt lấy nàng, nói: “Công chúa, Dương Thất, Dương Thất đã muốn bắn...” “Vây... Xạ hai má Hiên Viên Minh Châu đỏ ửng, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng bị bắn vào trong đó, vừa rồi chỉ là bỏ dờ mà thôi.

“Dương Thất muốn nhìn công chúa” Hừ” “Hừ” một tiếng, thân thể Hiên Viên Minh Châu mềm mại hơn, thân thể mềm mại áp sát Dương Thất, chắc chắn hấn cũng cảm nhận được.

“Nhìn công chúa bắn, bắn vào...” Dương Thất lấp bắp.

“Hừ” Hiên Viên Minh Châu cắn hấn một cái, nhưng không cự tuyệt.

Cây gậy thịt cắm vào trong vỏ cây của nàng thì bắt đầu nhảy múa, quả nhiên tên khốn này thích làm nhục nàng như vậy.

Dương Thất tâm tình kích động, được vây công chúa, lúc tỉnh táo nàng bắn vào chuyện của nàng mà hưng phấn.

Công chúa không cự tuyệt, chờ tinh túy của hắn bắn vào, thân thể mềm nhũn, hô hấp cũng dồn dập, đang chờ hắn bắn tinh.

Nhưng hắn còn muốn nhiều hơn nữa! ” Công chúa, ngài, ngài có thể... ” Dương Thất vuốt ve ánh sáng của nàng.

Lưng ngọc sạch sẽ thở hắt ra.

Hiên Viên Minh Châu đã hiểu ý y.

“Được một tác lại tiến một thước, Dương Thất, người liền là một người xấu!” Trên gương mặt kiêu diễm lộ ra vẻ vũ mị, Hiên Viên Minh Châu nâng hai tay lên, ngọc thủ bao quanh cổ của hắn, ánh mắt mị ý lưu chuyển nhìn hắn, hơi thở như lan: “Xoẹt, bại hoại bắn vào, bắn công chúa, ân cần cho phép người, bắn... A ha ha ha!” Dương Thất đặt tay lên hông nàng, cầm cây gậy thịt trong cây cúc của nàng, đột nhiên phun ra một cỗ nồng đậm.

Hiên Viên Minh Châu ngửa đầu thét lên, tinh túy bị bắn trúng run rẩy.

Đôi chân ngọc cuốn lấy Dương Thất càng lúc càng chặt, khiến cây gậy thịt cắm sâu trong Cúc Hoa của nàng bắn ra nồng đậm.

Dương Thất ngồi ở trên giường ngọc, lúc này hông lại rời khỏi giường, để cho dưới gậy thịt gánh lên thân thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu, thở hắt ra cắn răng, bắn ra một sợi râu mép, rót vào trong bụng công chúa.

Trong phòng tắm, mấy người đã tới cao trào.

Bên ngoài ánh trăng xa xăm, bên trong là dâm tà Phi Phi.

Hồi lâu sau.

“Thật nhiều...” Hiên Viên Minh Châu bị thương mềm nhũn, bàn tay nhỏ bé xoa bụng, gương mặt ửng hồng nỉ non.

Toàn bộ tinh túy của Dương Thất bắn vào trong cơ thể nàng, nếu đi chính đạo, chỉ sợ đã làm cung phòng của nàng lớn hơn, tinh túy này... So với Tiêu Viễn còn nhiều hơn.

“Công chúa, ta lấy cho người một tấm màng.” Dương Thất vuốt ve nàng một hồi, sau khi được cho phép một tiếng, chậm

rãi nâng cái mông công chúa lên, để cho gậy thịt rời khỏi vỏ.

Đầu rùa to lớn rời vỏ, nhưng cúc môn Hiên Viên Minh Châu sau khi bị kích thích, rất nhanh khép kín lại, khiến cho tinh lưu bên trong chảy không ra.

Dương Thất được công chúa mềm mại sau cao trào quay người lại, để nàng tách hai chân ra, đưa lưng về phía hắn ôm lấy.

Tựa như tư thế khiến tiểu nữ hài tè ra quần.

“Công chúa, thả lỏng chút.” Dương Thất đại thủ trấn an cái bụng căng tròn của Hiên Viên Minh Châu, hơi dùng chút pháp lực, vuốt ve xuống dưới, để cái bụng và gợn sóng trong đó chảy ra.

Đây không phải lần đầu tiên, nhưng Hiên Viên Minh Châu vẫn rất ngượng ngùng.

Nàng nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải, mũi chân như kéo căng, Cúc Nham then thùng đóng chặt, đồ vật bên trong không cách nào chảy ra được.

Cũng may Dương Thất cũng có kinh nghiệm, hai chân tách ra hai chân của nàng, một tay hạ xuống, dùng đầu ngón tay xoa bóp Cúc Môn của công chúa.

Ngón tay thô ráp và búp cúc mềm mại cọ sát vào nhau, công chúa rất nhanh không chịu nổi, run rẩy mở ra cánh cửa Cúc, để bên trong tinh lọc chảy ra.

Bích Hà ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn, rất hưng phấn.

Cúc Môn nũng nịu của công chúa, bởi vì vừa mới giao hợp mà trở nên đỏ bừng, phía trên huyết mật chảy xuống chất lỏng hỗn hợp với nam nhân, thật giống như công chúa đang tiểu vậy.

Bị Dương Thất ôm vào trong ngực đi tiểu.

“Dương Thất, cái tên bại hoại nhà ngươi...” Hiên Viên Minh Châu yếu ớt vô lực, chỉ có thể mặc cho bài bố.

Nhưng không nghĩ tới, Bích Hà lại tiến đến, dùng đầu lưỡi liếm huyết mật của nàng, cạo đi bờ môi âm nhu của nàng, khiến Hiên Viên Minh Châu run rẩy, kẹp chặt đầu nàng.

“Đừng... Ồ!” Hai thị nữ cũng tiến tới, ngậm quả trứng của cô bé.

Tĩnh rỗng, đầu rùa của Dương Thất lại đâm vào cúc của nàng, thăm dò đâm vào bên trong.

Hiên Viên Minh Châu theo bản năng kẹp chặt Cúc Môn, nàng ý thức được, lần giao dịch tiếp theo rất nhanh sẽ đến. Lần này, mấy thị nữ cũng sẽ gia nhập, thậm chí bà bà có thể cũng sẽ không nhìn được, bọc khăn tắm đi tới, ôm hôn với nàng.

“Tờ giấy, trang giấy...” Đầu rùa Dương Thất bắt đầu phát lực, giang rộng hai chân giống như bé gái bị tiểu Hiên Viên Minh Châu nóng nảy, giờ tay nắm vào hư không, để Dương Thất đeo lên lại cắm vào nàng.

Đầu rùa rời đi, chiếc khăn nhỏ nhanh chóng được đẩy lại, tiếp tục bám chặt lấy nàng.

“Ừm...” Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, buông lỏng trói buộc cánh cửa, sắc mặt ửng hồng: “Vào chậm đã... đừng có nhanh đấy... Bích Hà à, không được liếm bên trong.”
Dương Thất ôm nàng, chậm rãi cắm vào.

Bốn vị thị nữ và bích hà vờn quanh hai bên, phục vụ hai người bắt đầu giao chiến.

Đầu rùa xé vỏ, từng chút từng chút một đi vào.

Ánh trắng ngoài cửa sổ lóe sáng.

Dương Thất vẫn đang ra sức, tóc mai trên đầu rùa chậm rãi phúi phúi phủa Cúc của Hiên Viên Minh Châu, lớn hơn cái miệng mịn màng của nàng.

“Ừm...” Hiên Viên Minh Châu ngẩng đầu, thở hỗn hển, cảm nhận được cánh cổng cúc bị căng ra, cảm giác sung sướng khó chịu lại khó chịu, mái tóc co rút, quần chặt lấy đầu rùa, từ bỏ rung động, để đầu rùa tiến hành đâm vào động tác của cô.

Nàng mềm nhũn ra.

Ánh mắt mê ly.

Hai chân hần mở ra, huyết mật hướng về phía cánh cửa phòng tắm, cúi đầu nhìn cây cúc của mình sắp bị gậy thịt xỏ xuyên

qua.

Ánh trắng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng tắm đậm tỳ.

Tử Trúc bà bà bên trong ao tắm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy ánh trắng dị thường sáng ngời này.

“Đừng...” Nàng đưa tay ra muốn ngăn cản hai người.

Thế nhưng Dương Thất lại uốn thẳng lưng, đầu rùa cắm vào cánh cửa, cắm vào trong, bao phủ toàn bộ vỏ cây nóng rực.

“A ha ha!” Hiên Viên Minh Châu nắm chặt nắm tay phần, mũi chân giơ lên thẳng tắp, bị cắm vào như mất hồn, cúi đầu nhìn nơi Dương Thất tiến vào, mái tóc che kín đầu.

Sẽ che gương mặt nàng lại.

Đúng lúc này.

Ánh trắng chìm vào trong phòng tắm, cánh cửa từ từ mở ra, một bóng người thuần trắng chậm rãi hiện lên trong ánh trắng.

Ánh trắng sáng chiếu sáng một phòng tắm lờ mờ.

Hiên Viên Minh Châu hoang mang ngẩng đầu lên, thấy được người xuất trần tuyết thể kia, đang dùng một đôi mắt thuần túy hoàn mỹ nhìn nàng.

Mà giờ phút này, hai chân nàng mở rộng, mũi chân giơ cao, huyết mật ướt đầm đối diện cửa lớn, ngồi trong ngực Dương Thất, bên trong cây cúc cắm một cái đầu rùa, thịt bông to dài nổi với cúc non của nàng.

“...” Nhìn nhau không nói gì.

Bí mật của tất cả đều lộ ra trước mặt vàng trắng.

“Tiêu Hi Nguyệt!!!”

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành trình (88)

Đôi mắt với Hiên Viên Minh Châu ngày thứ hai mươi hai mươi hai mươi chín, Nhật Nguyệt Viên Minh Châu hét lên.

Toàn thân nàng đều đang run rẩy, ngay cả cây gậy thịt cắm trong đóa cúc của nàng cũng đang run rẩy.

Hết thấy bí mật của nàng, đều bại lộ trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, đứng ở cửa phòng tắm, Tiêu Hi Nguyệt trong treo nhưng lạnh lùng như tiên tử, hoàn toàn nhìn lại.

Tất cả những điều cơ mật của hắc đều không có chỗ để trốn.

Đôi mắt trong suốt kia đã xuyên thủng thần hồn của nàng.

Nàng ngây dại.

“Tại sao lại là nàng...” Trong ao nước, Tử Trúc bà bà quá mức khiếp sợ đứng lên, một đôi thạch nhũ tròn trịa lộ ra, vô số giọt nước trong suốt từ trên thân thể tuyệt mỹ của bà rơi xuống, âm huyết trắng nõn sạch sẽ giữa hai chân đã đỏ lên, hai cái mông đào xinh đẹp được bọt nước tưới tắm, bờ mông run run run run.

Bốn vị thị nữ há hốc mồm.

Bích Hà Đồng tử phóng đại, trong đầu hiện lên một ý niệm: Xong rồi.

Đầu rùa cực đại cắm vào trong cúc mềm mại của công chúa, Dương Thất cũng khiếp sợ nhìn ra ngoài cửa. Công chúa cũng quá mức khiếp sợ, cửa cúc đóng chặt, khóa chặt đầu rùa của gã, cắn rất chặt.

Trong phòng tắm yên tĩnh trở lại.

Tiêu Hi Nguyệt đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn vào bên trong, ánh trăng từ cánh cửa mở rộng chiếu vào bên trong, như đi sát bên cạnh nàng, giống như tiên tử lạc phạm.

“Ha ha ha ha ha.” Hiên Viên Minh Châu nở nụ cười, hai vai run run, bị Dương Thất ôm sau lưng cắm vào cây cúc, lấy tư

thể đá ra một đôi chân ngọc, cũng đang run rẩy.

Mọi người ngơ ngác nhìn về phía nàng.

Nàng cười càng lớn tiếng hơn.

Sau đó, chính là tiếng gào thét như sấm sét vang lên: “Tiêu Hi Nguyệt!!!” “Vì sao lại là ngươi!!” “Tại sao ngươi muốn tới thăm ta?!” “Một lần còn chưa đủ, còn muốn tới lần thứ hai?!” “Vì sao!!!” “Bí mật của người nhìn ra vui lắm hả? “Bây giờ ta không dễ nhìn lắm!” “Ta là dâm phụ, ta là dâm phụ!” “Ta không xứng với Tiêu Viễn!” “Nhìn kỹ chưa, xem kỹ một chút, xem ta bị Dương Thất Ta đâm vào, xem đi! “Ngươi thắng...” “Tiêu Viễn là của ngươi. “Tiêu Viễn là của ngươi.”, Ta là dâm phụ, ta là dâm phụ, ngươi là tiên tử, có thể cắt, cắt ra ngoài, cắt! Cút!” “Tiêu Hi Nguyệt... Ngươi là tiên tử, ta là dâm phụ... Ha ha ha, đều cắt ra ngoài!!!!” Nàng đỏ mặt gào thét, thanh âm như đá cả ngàn quân rơi vào trong tai mọi người.

Mấy vị thị nữ nơm nớp lo sợ, Bích Hà không biết làm sao, Tử Trúc bà bà trong ao tắm nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt.

“Công chúa, ta bảo vệ ngươi.” Dương Thất cũng nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, ánh mắt kiên định, cho dù tối nay mình chết ở đây, cũng phải để nàng lại!” Cửu công chúa bị cấm chầu cức, như báo mẹ bị chọc giận, phát tiết lửa giận với bất cứ ai.

Trong phòng tắm yên tĩnh trở lại.

“Cút đi!!! Đều cắt ra ngoài!!!” Âm thanh bi thương, kiệt lực suy yếu.

Không cần nhìn, cũng biết công chúa đang rơi lệ.

Trì xanh cúi đầu, trong lòng đau thương.

Nàng biết rằng, lần trước có sỉ nhục cuối cùng, công chúa chỉ sợ phải thật lâu mới có thể đi ra, cũng rất có khả năng, từ nay về sau không gặp lại các nàng nữa, Dương Thất cũng tốt, các nàng cũng tốt, đều sẽ không lưu lại.

Sau này, chỉ sợ sẽ rất lâu không lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Có lẽ, không chỉ là nhục nhã, mà còn là vì Tiêu Viễn.

Một tiếng đàn “keng” vang lên, tác động đến trái tim của mọi người trong phòng tắm.

Các nàng ngơ ngác nhìn ra, chỉ thấy một cây đàn tiên huyền diệu lơ lửng trước thân ảnh trắng nõn kia, theo ngón tay trắng nõn mềm mại của nàng gảy gảy, rơi vào trong lòng mỗi người.

Phủ ồ hết thấy tâm tư chập chùng.

“Tiêu, Hi, Nguyệt...” Hiên Viên Minh Châu gằn từng chữ một, lẩm bẩm.

Giờ phút này nàng dang hai chân ra, phanh cúc bị đầu rùa của Dương Thất Quy cấm, huyết mật xấu hổ nhất hướng về phía cánh cửa tắm.

Ngoài cửa, là tiên tử trong treo nhưng lạnh lùng như tiên đang gảy dây đàn.

Trong cửa chính là đám người dâm tà nhất, thị nữ trần trụi, là hán tử cường tráng, chỉ riêng đạo vận cảnh và công chúa bị cấm cúc.

Nếu người ngoài nhìn thấy, tất nhiên sẽ không thể không suy nghĩ.

Một màn nghị luận rung động.

Một lúc lâu sau, tiếng đàn cũng kết thúc.

Hiên Viên Minh Châu lại chảy nước mắt một lần nữa, tại sao có thể có người như vậy? Trong lòng nàng bối rối, giận dữ và xấu hổ, bị tiếng đàn làm tan rã, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không thể suy nghĩ, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc hết thấy trước mắt.

“Đi ra ngoài đi.” Ả mệт mội lên, nhắm đôi mắt lại.

Nhưng thị nữ kêu lên một tiếng sợ hãi, khiến Hiên Viên Minh Châu lại mở mắt ra.

Nàng nhìn thấy, tiên tử ngoài cửa cởi quần áo ra, váy trắng nõn như đám mây nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Tiên tử thậm chí vươn bàn tay ngọc ra, dùng ngón tay mảnh khảnh kéo lại hệ thống áo lót sau thắt lưng.

“Người làm cái gì đó?!” Hiên Viên Minh Châu tràn đầy kinh ngạc, nhưng rất nhanh nhìn thấy một đôi ngọc nữ tuyết trắng tròn, từ trong áo lót nhảy ra ngoài.

Bộ ngực trắng nõn mềm mại kinh người kia, co dãn mười phần, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở đây.

“Đẹp quá...” Trong đầu hiện lên ý niệm này, Hiên Viên Minh Châu vội vàng quát: “Dương Thất, ngậm mắt lại!” “Vâng, công chúa “Dương Thất” ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng đôi ngọc nữ chỉ tràn đầy đặn kia vẫn luôn xoay quanh trong đầu hấn.

Nam nhân kia nhắm mắt lại, nhưng nữ nhi có thể thưởng thức được thân thể tuyệt mỹ của tiên tử.

Bí Y rút xuống, thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc của Tiêu Hi hiện ra trước mặt các nàng.

Tăng một phần thì mập, giảm một phần thì gầy, không có chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không đẹp.

Ánh trắng sáng trong, quanh quẩn trên thân thể mềm mại của nàng, như vàng trắng trên trời theo sát hai bên.

Da thịt Tiêu Hi Nguyệt tản mát ra quang mang nhu mỹ, trên ngực sữa có hai sừng sữa óng ánh phần nhuận, giữa chân là âm lit thuần khiết thuần khiết, huyết khẩu đã bế hợp thành một đường, đều lộ ra dưới tầm mắt của các nàng.

Hóa ra đây là thân thể tiên tử.

“Người đang làm cái gì vậy?” Hiên Viên Minh Châu dờ dẫm hỏi, nàng hoàn toàn không nhìn ra nàng.

Tiêu Hi Nguyệt trần trụi đứng ngoài cửa tắm, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía nàng, để mặc cho thân thể của mình bị ánh trắng che đầy lại, bị các nàng nhìn chăm chăm.

Bên trong phòng tắm, tất cả đều là người trần trụi nhất, lộ ra vẻ mặt xấu hổ nhất.

Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu phức tạp, minh bạch ý tứ của nàng.

“Tiêu Hi Nguyệt, người vào đi” Bích Hà ngơ ngác nhìn công chúa, trên thực tế, cô ấy từ Tiêu Hi Nguyệt đánh đàn đến cởi quần áo, vẫn là trạng thái thoang thoảng, bao gồm cả công chúa bây giờ bảo Tiêu Hi Nguyệt vào cũng vậy, đều xem không hiểu.

Lẽ nào người được gọi là Hi Nguyệt tiên tử phải gia nhập? Cũng muốn được Dương Thất Tư? Nàng nơm nớp lo sợ đứng lên, lại cẩn thận đi tới cửa, ra dấu mời Tiêu Hi Nguyệt ở bên ngoài.

“Người muốn bị vạch, muốn bị nổ cốc, vậy thì đi vào! cởi sạch quần áo vào, lát nữa chúng ta sẽ hầu hạ người cùng Dương Thất!” Bích Hà cúi đầu, nội tâm không có ác ý, nàng rất muốn kéo Tiêu Hi Nguyệt xuống nước, che giấu bí mật của công chúa.

Chỉ là.

Khi nhìn thấy một đôi chân ngọc bước vào trong tầm mắt nàng, Bích Hà nhin không được ngẩng đầu, thấy được ánh trắng xanh cùng với Nguyệt Hoa cùng vào trong phòng tắm, ánh sáng trong sáng chiếu sáng căn phòng sương mù bốc hơi, xua tan dơ bẩn và dâm ô trên mặt đất này.

Bích Hà cúi đầu thật sâu, dẫn vị tiên tử này đi đến.

“Ngồi” Hiên Viên Minh Châu duy trì mũi chân nhô cao, tư thế dâm đẳng hai chân, Cúc Phong vẫn bị Dương Thất ôm ở phía sau nàng cầm vào.

Nhưng vẻ mặt của nàng lại lạnh như băng, không có chút nào mê ly, cũng không hề che giấu thân thể của mình lúc này.

Cùng với tính khí của Dương Thất, liền bại lộ dưới đôi mắt thanh lãnh của Tiêu Hi Nguyệt.

Xuân Hoa cuống quýt đem một cái ghế trúc đến, đặt ở cách giường ngọc không xa, để vị tiên tử không mời mà đến, đột nhiên cởi sạch quần áo ngồi xuống.

Nàng cũng giống như mấy vị thị nữ khác, đầu óc đã không còn suy nghĩ được điều gì nữa.

“Tới gần chút.” Hiên Viên Minh Châu phân phó, Xuân Hoa lại vội vàng xê dịch ghế gỗ.

“Lại gần, gần hơn, đặt trước mặt ta.” Cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt ngồi xuống trước mặt Hiên Viên Minh Châu đang mở hai chân, gần như chỉ cần thò người là có thể chạm tới chỗ bí mật giữa nàng và Dương Thất, có thể thấy rõ dáng vẻ nàng giao hòa với Dương Thất lúc này.

Mấy vị thị nữ càng xem càng không hiểu.

Mà trong ao tắm, thân thể Tử Trúc bà bà từ từ chìm xuống, lần nữa để cánh hoa cùng nước ao che giấu thân thể mềm mại của bà.

Nàng đoán được minh châu muốn làm gì.

Bích Hà nơm nớp lo sợ, lại không nhìn được nhìn về phía hai cái mông ngồi trên ghế trúc của Tiêu Hi Nguyệt. Sau khi bị ép, cái mông tròn vo trắng như tuyết của quả đào hơi mở ra, hình thành một cái bánh nướng bằng quả hồng, căng căng ra, ngon miệng.

Mà giữa hai chân mê người của nàng lại bóng loáng trắng noãn, không hề có một cọng lông nào sinh trưởng cả, căng phồng đẹp đẽ, càng làm cho người khác tiến sát tới, dùng cánh môi hôn lấy sự xúc động của bản thân.

“Cũng không biết nam nhân nào có thể may mắn khinh nhờn tiên tử xinh đẹp như vậy?” Trong đầu Bích Hà hiện lên một ý niệm, nhưng càng ngày càng không hiểu nổi Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiêu Hi Nguyệt...” Sau nửa ngày, Hiên Viên Minh Châu thấp giọng mở miệng nói chuyện, trong giọng nói lộ ra một tia bất đắc dĩ, cùng với, phần nhiều là được giải thoát.

“Ừm” thanh âm rất nhẹ nhàng, mấy vị thị nữ nhìn thấy, nàng liền ngồi ngay ngắn xuống.

Ở trên ghế trúc, hai chân khép lại, hơi nghiêng nghiêng, tư thái tao nhã nói không nên lời, ngay cả huyết bánh bao trắng phồng lên giữa chân cũng lộ ra một loại tuyệt mỹ, không phải dâm uế.

Nhưng trước mặt Tiêu Hi Nguyệt thanh lãnh, công chúa xinh đẹp cao quý lại bị nam nhân cầm cốc, đầu rùa chìm vào trong cánh cửa cốc của cô, búp mai kết nối với gậy thịt ngăm đen to lớn, lộ rõ thái độ xấu hổ.

“Không phải người muốn xem ta sao? Vậy thì nhìn xem, làm sao ta lại bị nam nhân khác đánh bại!” Hiên Viên Minh Châu cắn răng phân phó: “Dương Thất, xử ta đi!” Nam nhân ôm cô ta, run một cái.

Không làm theo sự phân phó của nàng.

“Dương Thất!!!” Hiên Viên Minh Châu nghiêm nghị quát, giữa hai chân mở rộng, con Cúc Lôi hẹp hòi kia nhanh chóng co rút lại, kẹp chặt lấy gậy thịt của hắn.

Công chúa căng thẳng tới cực điểm, cũng giận dữ và xấu hổ tới cực điểm.

Nhưng nàng vẫn phải làm như vậy.

Bởi vì... là một nam nhân khác.

“Công chúa” giọng nói khàn khàn của nam nhân khô ngô nói: “Dương Thất có thể chết, chỉ cầu công chúa đừng giẫm đạp chính mình” người!” Trong lòng Hiên Viên Minh Châu run lên, nàng biết rõ ý tứ của nam nhân này, nhưng mà...” Các người đều đến bắt nạt ta!! Đúng không?!” Trong ao tắm, Tử Trúc bà bà nắm chặt tay, nhưng không đứng dậy an ủi được châu nhi của nàng. Bây giờ thứ duy nhất có thể an ủi nàng, chỉ có thể phá vỡ chuyện này là Tiêu Hi Nguyệt.

Hay là, nam nhân mà châu nhi thích xuất hiện ở đây.

“Minh Châu” Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng nói, nắm lấy tay của nàng, hai bàn tay mềm mại nắm chặt cùng một chỗ, khiến cho Hiên Viên Minh Châu ngừng rơi nước mắt.

Sau đó, nàng được Tiêu Hi Nguyệt ôm vào lòng.

Hai bộ thân thể mềm mại xinh đẹp trắng nõn ôm nhau cùng một chỗ, sữa ngọc tròn trịa dán lại, mềm mại trong một điểm nhô ra, chống đỡ lại đối phương.

Trong đêm ngao, lại lộ ra vẻ dịu dàng.

“Không phải ta tới giễu cợt ngươi.” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng: “Cũng không coi thường ngươi, ta chỉ là... muốn biết vì sao.

Vì sao lại như vậy?” Vì sao? Ngươi hỏi ta vì sao?” Hiên Viên Minh Châu vừa khóc vừa cười, hoàn toàn không nói nên lời.

Người trước mắt, thật sự là tiên tử hạ phàm của Nguyệt cung, không am hiểu thế sự chút nào, cũng hết sức tự tin, tùy tiện liền ỷ Nguyệt linh căn lén vào nhà người khác, còn quang minh chính đại tước đoạt, vào lúc nàng xấu hổ nhất, đột nhiên xuất hiện ở cửa, trộm lấy tất cả bí mật của nàng.

Nhưng người này lại rất tự nhiên cởi xiêm y xuống, khiến thân thể mềm mại hoàn mỹ của nàng bại lộ, không chút thương tiếc... Không thương tiếc thân thể của mình, vậy chẳng phải là... “Tiêu Hi Nguyệt!!!” Hiên Viên Minh Châu đột nhiên phản ứng lại, đẩy bả vai của nàng ra, nắm lấy tay nàng, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, hỏi: “Trong thanh lâu, trước mặt trăm ngàn khách chơi gái, bị nam nhân ấn vào Nguyệt mỹ nhân bên cửa sổ, là ngươi?!” Mấy thị nữ vô cùng kinh ngạc, ngay cả Tử Trúc bà bà trong ao tắm cũng khiếp sợ đứng bật dậy.

“Là ta...” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng trả lời, trong mắt không có gợn sóng, thản nhiên nghênh tiếp tất cả những chuyện này.

Khuôn mặt minh diễm của Hiên Viên Minh Châu trở nên tương đối đặc sắc, nàng kẹp chặt mái Cúc của đầu rùa Dương Thất Quy chậm rãi buông lỏng, thân thể cũng mềm nhũn xuống.

“Vì sao?” Biết rõ Tiêu Hi Nguyệt sẽ không trả lời, nhưng cô không khỏi hỏi.

Tiên tử vì sao lại sa đọa? Nhưng vấn đề này, không phải chỉ là một công chúa đường đường với nàng, mà là Nữ hoàng mặt mang tình cảm thâm hậu với Tiêu Viễn, nhưng sau lưng lại cầu thả với tử sĩ của mình, trốn trong phòng tắm ở hậu viện, giống nhau như đúc sao? ” Ha ha ha ha, Hi Nguyệt, ngươi, à không, ngươi, không nên như vậy “Hiên Viên Minh Châu ôm lấy nàng, ôm chặt, vừa cười vừa khóc, cảm xúc phức tạp trong

lòng sớm đã không còn khả năng bị phần trộm vui sướng nữa rồi.

Hồi lâu sau, nàng mới bình tĩnh lại.

“Dưới chân trời, ai cũng có thể trở nên dâm dăng, ai cũng có thể phóng túng, bất luận kẻ nào cũng có thể có mặt bản thủ... Duy chỉ có người là không được...” Duy chỉ có người...”
Hiên Viên Minh Châu kích động vuốt ve khuôn mặt Tiêu Hi Nguyệt, tràn đầy thờ dài và trù mến.

“Ta không phải tiên tử” trả lời nàng, chỉ có giọng nói nhu hòa.

“Nhưng trong mắt mọi người, người chính là tiên tử!” Hiên Viên Minh Châu buông nàng ra, lần đầu dùng ánh mắt nghiêm túc đánh giá thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc của Tiêu Hi.

Hoàn mỹ như thế, thuần khiết thuần khiết như thế, giống như đúc tiên tử Tiên giới trong tưởng tượng của nàng, cũng giống như đúc tiên tử trong thiên hạ tưởng tượng.

Cũng không biết người đẹp như vậy, có nam nhân nào có tư cách ôm nàng lên giường, cùng nàng tùy tiện vui vẻ.

Nếu như không phải chính miệng nàng thừa nhận, Hiên Viên Minh Châu cũng tuyệt không chịu tin tưởng, nàng sẽ tiến vào nơi bản thủ như thanh lâu.

“Ta muốn biết, chuyện của người về Minh Châu.” Tiêu Hi Nguyệt lại lần nữa nói ra mục đích của mình.

“Tiêu Viễn? Hay là ta?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hai mắt nhắm nghiền, ôm lấy nàng, quy lẫm chui vào người nam nhân then thùng của nàng: “Vì sao, lại đi cùng hắn?” Ta còn nhớ đêm đó, vườn hoa “Tiêu Hi Nguyệt” lại nở sung.

Chỉ là chuyện Hiên Viên Minh Châu đêm đó chủ động hiến thân trong hoa viên.

“Người muốn ta nói thế nào?” Giọng nói của Hiên Viên Minh Châu cay đắng.

“Chuyện không liên quan đến công chúa!” Dương Thất ôm nàng sau lưng lên tiếng.

Tiêu Hi Nguyệt lẳng lẳng nhìn hắn.

“Là ta!” Đều là bởi vì ta!” Dương Thất hít sâu một hơi.

“Ta là Dương Thất, là tử sĩ của công chúa “Hiên Viên Minh Châu” mềm nhũn, thân thể lại bắt đầu run rẩy.

Dương Thất dừng giảng giải.

Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ta đang nghe “Dương Thất” vẫn không mở miệng, mãi tới khi Hiên Viên Minh Châu cười khỏ: “Nói đi, nàng muốn nghe, thì cứ nói cho nàng nghe, kể cho vị này...Tiên tử nghe!” Hai chữ tiên tử, chỉ sợ không ai biết ý tứ của hắn.

“Vâng!” Dương Thất đang nhắm mắt chậm rãi mở miệng: “Khoảng một năm trước, ta nhận lệnh của công chúa, đi điều tra chuyện của Lục Đạo môn, nhưng bất hạnh trúng mai phục... Sau đó, chỉ thấy công chúa mà ta yêu thương nhất, có phản ứng “Tiêu Hi Nguyệt nhìn xuống, ánh mắt rơi xuống cây gậy gỗ thô to uốn lượn của hắn, đầu rùa đã cắm vào cây bông của Hiên Viên Minh Châu.

Bởi vì bị tra tấn, cho nên chỉ ngạnh kháng với Hiên Viên Minh Châu?” Công chúa nhân từ, không muốn nửa đời sau của ta giống như thái giám, cho nên... Đều là do ta!” Dương Thất lại tự trách mình.

Phản lưng Hiên Viên Minh Châu tựa vào ngực hắn, tay ngọc chậm rãi đưa xuống, cầm lấy gậy thịt của hắn.

“Công chúa?” Cho nên liền nói ra, cho Hi Nguyệt nghe, cho nàng...” Hiên Viên Minh Châu đỏ bừng mặt.

Thân thể Dương Thất chấn động một cái, khó có thể tin nhìn về phía nàng, công chúa thật sự muốn biểu diễn trước mặt người ngoài, không, trình diễn cũng không đúng, đúng, là giao hảo với hắn? gậy thịt của hắn, lần nữa trở nên cứng rắn, thanh âm cũng trở nên run rẩy: “Lúc đó, lúc công chúa... Lúc mới bắt đầu, công chúa là để ta nhìn nàng cái gì?” Hiên Viên Minh Châu lại hỏi, đôi mắt của nàng sớm đã nhắm lại, thân thể mềm oặt dựa vào hắn.

“Nhìn kia, nhìn công chúa ngài kia, cùng với thị nữ — “Mấy người Bích Hà đỏ mặt lên.

“Nói!” Công chúa khẽ nói.

“Giao hảo với thị nữ...” “Sau đó thì sao? Ta làm thế nào... trị liệu cho ngươi?” Sau đó, công chúa liền... đục lỗ “Phì” Dương Thất thò lỗ thốt ra một câu, Hiên Viên Minh Châu xấu hổ khó nhin, mắng hấn một cái, bị Dương Thất cầm cây cúc, cũng nhanh chóng kẹp chặt lấy gậy thịt của hấn, tựa như một cái miệng nhỏ khẽ nhúc nhích phun ra nuốt vào, khát vọng ăn cái gì đó.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rủ xuống, nhìn biến hóa tính khí giữa hai người vào trong mắt.

“Sau đó thì sao?” Bích Hà cũng phấn khích, hỗ trợ truy hỏi, nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt, thân thể mềm mại quăn lên, dán vào mặt công chúa, hôn môi nàng.

Trong phòng tắm, lại nổi lên dâm đẳng.

“Tiếp nữa ——” Dương Thất Nhục Bổng bắt đầu nhảy lên, thanh âm run rẩy nói: “Công chúa, lấy tay sờ sờ... Hí!” Hiên Viên Minh Châu nắm chặt tay gậy thịt của hấn, nghịch ngợm bóp một cái, cười mị mị nói: “Hi Nguyệt, chính là như vậy... Ngươi xem đi, thích nhìn thì nhìn... Dương Thất, sau khi sờ xong ngươi với ta, lại làm cái gì?” “Vậy, cứ...” Dương Thất lấp bắp., Mỗi ngày chờ đợi công chúa, sau đó có một ngày giúp công chúa tẩy trừ thân thể, sau đó... Bích Hà tiểu thư lấy ra màng giấy, cấm, cắt... không, là xoa bóp!” “Mạc mai của công chúa mát xa” to gan, có lẽ ở trước mặt người ngoài, nàng càng thêm hưng phấn, cắn chặt lấy hàm răng của công chúa, liếm liếm trong miệng.

Hiên Viên Minh Châu rên rỉ một tiếng, ánh mắt mê ly, nỉ non nói: “Là như vậy... Hi Nguyệt, ta chính là dâm phụ như vậy, ta và các nàng, cùng Dương Thất, cứ như vậy mỗi đêm đều hoan hỉ dâm, ngươi xem thường ta phải không? Đúng, đúng, ta là dâm phụ, ta thích kích thích như vậy... A..., Dương Thất, đi vào, ở trước mặt Hi Nguyệt... chen vào!!” Dương Thất một mực ôm lấy cái hông trắng của nàng, giờ phút này được cho

phép, rút cục cũng bắt đầu cắm vào, để công chúa ngồi xuống, Cúc Phong nhỏ bé xinh xắn ăn gậy thịt của hắn, còn hắn thì thẳng lưng, phối hợp với công chúa, để cho cây gậy ngày ngày tiến vào trong vỏ cây của nàng.

Ngay trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, dưới ánh nhìn chăm chú của nàng.

Như thấy Tiêu Hi Nguyệt nhìn chăm chú, nhục bông của Dương Thất trở nên vô cùng cứng rắn, hắn uốn eo, từng chút từng chút một cắm vào bên trong Cúc Hoa của Hiên Viên Minh Châu.

“A ha ha Dương Thất, chậm chút... Ô ô, Hi Nguyệt, Hi Nguyệt, người xem thường ta đi, mắng ta, mắng ta là dâm phụ!” gậy thịt từng tác một đống vào cây cúc của nàng, Hiên Viên Minh Châu thất thanh hét lên, mũi chân nhấc lên run rẩy, không nhìn được đặt lên vai của Tiêu Hi Nguyệt, đá lung tung lên nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của cô, cảm nhận được Hiên Viên Minh Châu bị Dương Thất cắm vào vỏ cây, mà tràn đầy dục vọng mãnh liệt.

Nhưng trong lòng nàng lại vô cùng bình tĩnh, không hề bị sự dâm dăng trước mắt tạo nên gợn sóng.

“A ha ha Dương Thất, chậm một chút, ô ô, nhẹ nhàng cắm vào, nhường, để Hi Nguyệt thấy rõ ta như thế nào dâm dăng a!” Hiên Viên Minh Châu buông lỏng hết thấy, nắm chặt tay Tiêu Hi Nguyệt, hai má ửng đỏ nhìn nàng, dưới thân quả từng buông lỏng, xoay người cắm vào eo nhỏ của Dương Thất.

Bông thịt cắm từng chút một vào trong vỏ cây của nàng.

Cúc đạo cảm giác căng tròn mãnh liệt, kích thích với bị đôi mắt lạnh lùng của Tiêu Hi Nguyệt nhìn chăm chú, khiến Hiên Viên Minh Châu phát ra tiếng rên rỉ như khóc, hai cánh môi mật biến thành kiều diễm không gì sánh được, ướt nhẹp chảy ra nước mật.

Ở trên người nàng, Tiêu Hi Nguyệt thấy được chính mình.

Cũng bị dục vọng quấy nhiễu như vậy, phóng túng lão hán, bị hấn từng bước cởi sạch quần áo, từ bị hấn hôn chân, lại bị hấn cởi hết quần áo, dưới ánh trăng lộ ra bờ mông tuyết trắng.

Sau đó.

Nhất cử bất ngờ.

Dục vọng dựa vào cố tu hành, từng bước lớn mạnh, cuối cùng làm cho nàng theo đuổi thân thể cao trào hưng phấn, bị lão hán dùng dương vật hung hăng xỏ xuyên qua.

“A ha ha!” Một cây gậy thịt cuối cùng, theo lệ thường của Dương Thất thì dừng lại một lát, sau đó lại cắm mạnh vào, toàn bộ cây gậy thịt đều chui vào trong vỏ của Hiên Viên Minh Châu, lấp đầy bên trong, hoàn toàn mở ra con đường hẹp hẹp.

Hiên Viên Minh Châu kéo căng mũi chân, nắm chặt tay Tiêu Hi Nguyệt, đối với thân thể trần trụi của nàng phun ra một luồng mật ong, chất lỏng dính chặt bắn tung tóe lên thân thể mềm mại trắng nõn của nàng.

Chậm rãi trôi xuống.

Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới lúc bản thân bị lão hán hoặc bị sư muội bắn tung tóe khắp người, hoặc là, khi nàng đang giao hoan cũng đồng thời phun ra một thân lão hán và sư muội.

Trong phòng tắm yên tĩnh trở lại, chỉ có dục vọng cùng thờ dốc tràn ngập bốn phía.

Hồi lâu sau.

Hiên Viên Minh Châu mới mềm xuống, thân thể bị Dương Thất ôm, Cúc Phong bị hấn cắm, gậy thịt hoàn toàn bị Cúc Phong của nàng nuốt mất.

Chỗ hai người kiềm chế, là ngay trước mặt Tiêu Hi Nguyệt.

bồng thịt của Dương Thất hoàn toàn cắm vào trong Cúc Châu của Hiên Viên Minh Châu, hai hạt châu to lớn rủ xuống, vì tâm tình kích động mà chậm rãi nhúc nhích, tựa như nồng tinh bên trong đã vận sức chờ phát động, sắp rót vào huyết Cúc của công chúa cao quý.

“Đẹp không?” Hiên Viên Minh Châu vươn tay ra, nỉ non, dùng bàn tay vuốt ve bụng của mình, vũ mị khẽ cười: “Hi Nguyệt, thấy không? Thịt của Dương Thất, dương vật không thuộc về nam nhân Tiêu Viễn, nó đang ở trong bụng ta... Dùng cách thức đâm hạ của ta..., Cây gậy thịt của Dương Thất, đánh vỡ Cúc Hoa của ta, là hạ lưu sao? Ta phát hiện ta rất thích như vậy, thích bị Dương Thất nổ cúc, bị hấn cắm sâu vào trong đôi đũa, đụng lung tung, cũng thích bị hấn dùng đỉnh đầu của mình đẩy Cúc Môn ra, cứ như vậy dừng lại bất động., Đầu rùa của hấn bị Cúc Môn của ta kẹp chặt, vừa phòng vừa mềm, ngứa ngáy trong cơ thể, nhưng lại không lập tức đi vào, ta chỉ thích nhẩn nại như vậy, cho đến khi khoái cảm bộc phát! Hi Nguyệt, nàng thấy sao? Thấy rõ ràng ta bị Dương Thất, bị nam nhân ngoài Tiêu Viễn làm nổ hoa cúc.

Hạ lưu nhất là đâm ướ, trên đời này có ai giống ta? Ta... có phải rất đâm đặng không?” Cửu công chúa giơ eo lên, tách chân ra, làm cho nàng và Dương Thất chia tay, dáng vẻ như Cúc Lê bị gậy thịt đâm trúng, bại lộ trước mặt Tiêu Hi Nguyệt.

Mấy vị thị nữ liếc nhau, bà bà trong ao cũng có chút bất an.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi vươn tay về phía bụng của nàng.

“Nào, ngươi tới cảm nhận đi.” Hiên Viên Minh Châu thở hắt hển, trong ánh mắt có ý hưng phấn, kéo tay Tiêu Hi Nguyệt, đặt ở trên bụng trắng như tuyết mềm mại của mình, gậy thịt nóng rực của Dương Thất Kiệt cắm sâu vào bên trong.

Ngọc thủ của Tiêu Hi Nguyệt cách bụng Hiên Viên Minh Châu, vuốt ve nhục bông của Dương Thất.

Cô ta và Hiên Viên Minh Châu, hai nàng đều có thể cảm giác được, nam nhân này hưng phấn, gậy thịt nhảy lên.

“A, Dương Thất, ngươi khốn nạn!” Hiên Viên Minh Châu dụi dụi mắt: “Không ngờ ngươi lại cảm thấy hứng thú với nữ nhân bên ngoài của ta, phạt ngươi tối nay bắn bảy lần, tất cả đều bắn vào... bên trong hoa cúc của ta!” Dương Thất không lên tiếng, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, hôn lên gò má nàng, chậm rãi ôm lấy nàng, lại bảo công chúa chậm rãi ngồi xuống, đem gậy thịt hấn ăn, hoàn thành một động tác xen vào một lần.

Bông thịt kéo ra hậu môn phần nộn của Hiên Viên Minh Châu, lại cắm trở về, đầu rùa cong cong hất bụng nàng lên, vừa vào ra, hai người ngay trước mặt tiên tử, co quắp một lần.

“Hi Nguyệt!” Hiên Viên Minh Châu há miệng thở dốc, nhìn nàng: “Nói chuyện!” Tiên tử cái gì cũng tốt, chỉ là không chịu mở miệng, khiến cho người ta không thể nhìn ra nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Im lặng tới mức nàng sợ hãi.

“Ta có phải là dâm phụ không?!” Hai chân Hiên Viên Minh Châu rộng thùng thình dẫm lên vai nàng, chủ động uốn eo ra, để cho một nửa gậy vào huyết Cúc, trứng yêu đuối bị kéo ra, miệng thở hổn hển hỏi Tiêu Hi Nguyệt, đồng thời chậm rãi ngồi xuống, miệng cắn chặt hàm răng, để cho cúc của mình ăn Dương Thất Nhục Bông, hai cái mông mềm mại lại lần nữa ngồi lên trên đùi Dương Thất.

“Nói, nói! Người nói xem, ta có phải là Nữ hoàng dâm đẳng không?!” Hiên Viên Minh Châu run rẩy, kẹp chặt lấy cây cúc, thả cây gậy thịt vào bên trong, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tiên tử bình tĩnh trước mặt.

Ngón tay trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt từ từ ngón tay dọc theo cây gậy cắm trong cúc huyết công chúa cao quý kia, rơi xuống trên huyết mật đỏ kiêu diễm của nàng, hai ngón tay tinh tế đặt lên hai bờ môi âm hiểm của nàng.

“A ha ha...” Hiên Viên Minh Châu bị sờ đến thắt lưng, trong miệng run rẩy: “Người người người người, buông ra, không nên bóp... A ha!” Đáng tiếc, tiên tử trầm mặc chẳng những bóp được, hơn nữa dùng hai ngón tay tách đôi môi mật của nàng ra, làm cho nàng hoàn toàn lộ ra cả thịt hồng phần ướt sũng.

Âm hồn của nàng, chảy ra mật ong dính đầy đặc sệt.

Ngay trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, nước chảy tí tách, đôi môi âm lệ bị nàng tách ra run rẩy, vũng cháo phần hồng bên trong nhúc nhích, nhả ra mật ngọt thơm ngát.

“Hu hu hu!” Hiên Viên Minh Châu được Tiêu Hi Nguyệt nhìn chăm chú lại lần nữa cao trào, rên rỉ, cái eo nhỏ nhắn uốn một

cái, mỗi lần vươn lên đều phun ra một luồng chất lỏng, dính vào tay Tiêu Hi Nguyệt, lại dính vào toàn thân nàng.

Mấy vị thị nữ ngây người.

Hồi lâu sau...

Hiên Viên Minh Châu mới kết thúc cao trào, mềm mại vô lực ngã vào trong ngực Dương Thất, tràn đầy u oán nhìn Tiêu Hi Nguyệt.

Tên gia hỏa này quả nhiên không phải tiên tử! Bởi vì, nào có tiên tử bài trừ huyết người ta, cho hắn thấy tinh quang, còn xoa xoa âm tà của nàng, để cho nàng càng sáng khoái?” Tiêu Hi Nguyệt, quả nhiên người đã chơi đùa với nam nhân!” Hiên Viên Minh Châu tỉnh táo lại, chỉ pháp vừa rồi, so với Bích Hà cũng không kém, có thể thấy được Tiêu Hi Nguyệt quả thực là hiểu được.

Bất quá nàng thủy chung không có biểu tình ba động gì, khiến người ta hoài nghi nàng có phải ở trên giường cũng không kêu một tiếng bị người ta quăng ra hàng ngàn tám trăm loại tư thế, nhưng sắc mặt vẫn đỏ bừng như bị khô.

Hừ.

“Người dâm đẳng?” Hiên Viên Minh Châu khôi phục tinh thần, nguyên lai nàng thông qua bề gãy huyết, xác nhận nàng là dâm phụ?” Người cũng không kém!” Hiên Viên Minh Châu mỉa mai lại, mấy vị thị nữ che miệng cười rộ lên.

Tâm tình của Bích Hà thoáng buông lỏng, bởi tâm tình của công chúa đã tốt hơn, không còn bị phần, mà đã tìm được người giống như nàng, có lẽ tâm tình sẽ tốt hơn.

Tiêu Hi Nguyệt không phản bác, nàng bị ngón tay dính dính dính dính dính vào, lại hạ xuống, đầu ngón tay chạm vào quả cúc mềm mại của Hiên Viên Minh Châu bị gậy thịt đâm vào.

Cúc Môn hẹp đặc bị ép ngậm một cây gậy thịt, thịt dê Cúc Môn bị căng ra, biến thành màu trong suốt, như là một đạo vỏ bọc chặt lấy gậy thịt Dương Thất.

Như thế chặt chẽ cúc môn, nếu không phải Hiên Viên Minh Châu bị bạo cúc tận lực đón hợp, Dương Thất căn bản không

cách nào nhúng vào.

Chỉ từ điểm này Tiêu Hi Nguyệt đã có thể tưởng tượng ra được, lúc hai người đan xen vào nhau Hiên Viên Minh Châu sẽ ngênh đón hắn tới cỡ nào, mà lần đầu tiên Dương Thất đâm vào nàng lại căng thẳng đến cỡ nào, Cúc Môn hẹp lại càng nhỏ hơn, chỉ sợ phải làm thật tốt thời gian, thật bỗng mới chậm rãi cắm vào.

Trong thời gian này, Hiên Viên Minh Châu có đủ thời gian từ chối đây là cây gậy thịt thô to không thuộc về Tiêu Viễn.

Nhưng cô không làm vậy.

Mà tách hai chân ra, lộ ra lổm đổm, buông Cúc Môn ra, để Dương Thất cắm vào.

“A ha...” Hiên Viên Minh Châu cả kinh kêu lên một tiếng, Cúc Môn bị Tiêu Hi Nguyệt vượt ve co rút thật chặt, cùng cây gậy thịt cực nóng cắm vào trong đó trói chặt, cắn chặt, kín kẽ.

Mấy vị thị nữ, còn có Tử Trúc bà bà trong ao tắm đều nhìn ngây người.

Các nàng nhìn thấy, Tiêu Hi Nguyệt với khuôn mặt lạnh lùng, dùng đầu ngón tay chậm rãi chà xát Cúc công cắm thịt của công chúa một vòng, kích thích công chúa rên rỉ không thôi, chân đẹp nhấp nhô rung động, trong huyết không ngừng chảy ra chất lỏng.

Dương Thất thở phì phò.

Tiêu Hi Nguyệt vượt ve Cúc Vãn của công chúa, hắn cũng cảm nhận được.

Ngón tay mềm mại của tiên tử không thể tránh đụng phải cây gậy thịt cắm trong cúc công chúa của hắn, cũng kích thích hắn không ít, vài lần nhin không được mở mắt ra, nhìn một chút tiên tử xinh đẹp xích lỏm trước mặt hắn.

Nhưng lại nhìn được, chỉ duy trì tư thế cắm cây cúc non công chúa, chậm rãi cho tiên tử xem.

Quái vật không nói nên lời.

Nghe thấy nam nhân thở dốc, ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt lại rơi xuống, nhìn thấy phía dưới chỗ hai người giao nhau, hấn co rút không chừng hai cái túi, căng phồng, chất đầy nồng đậm.

Hai hạt đậu phộng rủ xuống dưới cái mông trắng như tuyết của Hiên Viên Minh Châu, gây thít cắn sâu vào, chỉ để lại hai viên gùi lớn ở bên ngoài, vừa co rút lại, đung đưa. Tiêu Hi Nguyệt có thể tưởng tượng ra, cây gây thít kia động trong cục của Hiên Viên Minh Châu thế nào.

Dù sao nàng cũng đồng dạng bị nam nhân cắn vào, dưới mông cũng đồng dạng có hai viên bồng bi chứa đầy tinh túy, bị bắn vào không biết bao nhiêu lần...” Dục vọng nam nữ Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng thở dài, ngón tay đưa lên, đầu ngón tay ướm dẫm lại lần nữa vuốt ve đến môi trắng mịn của Hiên Viên Minh Châu, dính nước mật, sau đó lại lên trên, kéo lên trên bụng nàng, đè lên ngực, đầu ngón tay vờ nhẹ mũi ngực nàng.

Cuối cùng, bàn tay vuốt ve gương mặt quật cường của Hiên Viên Minh Châu.

Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng, Hiên Viên Minh Châu đối mặt với nàng.

Hai người để trần, ngực trắng như tuyết cao ngất, sữa công chúa cắn cục bành trướng, thở phì phò nhìn nàng.

Đột nhiên.

“Tiêu Hi Nguyệt!!” Hai chân Hiên Viên Minh Châu bám vào mông nàng, câu dẫn nàng từ trên ghế, ôm thật chặt lấy nàng, bộ ngực hai người dán chặt, đôi môi nóng bỏng của Hiên Viên Minh Châu, đột nhiên hôn lên môi anh đào của Tiêu Hi Nguyệt.

Chúng nữ trong phòng tắm giật mình, vì sao công chúa lại muốn hôn Tiêu Hi Nguyệt? Hơn nữa đầu lưỡi nàng kịch liệt chui vào trong miệng nhỏ của nàng, tùy ý liếm liếm lưỡi thơm của nàng, ôm chặt lấy nàng, thở hỗn hển hôn nhau.

Một lúc lâu sau.

Đầu lưỡi các nàng mới tách ra.

Ánh mắt Hiên Viên Minh Châu mê ly, nhìn nàng, nhưng ánh mắt nàng vẫn như cũ sáng như vàng trắng, không có chút khí tức dục vọng nào.

Tiên tử như vậy, ai có thể khinh nhờn được?” Tiêu Hi Nguyệt...” Đôi môi của Hiên Viên Minh Châu hôn lên gương mặt tuyệt mỹ của nàng: “Ngươi là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng thấy, ngươi thắng, ta chịu thua, mặc kệ sau này ngươi làm thế nào, ta đều nhận “Chúng nữ minh bạch”, nàng vẫn chỉ Tiêu Viễn.

“Chỉ là... ta muốn biết, lúc ngươi ở trên giường, hình dạng thế nào?” Hiên Viên Minh Châu nắm lấy hai vú của nàng, nhìn nàng, chậm rãi vuốt ve sữa sữa mềm mại noãn, ngón tay vân vê sữa của nàng, làm cho trên mặt tiên tử xinh đẹp rớt cục lộ ra từng sợi tơ nhỏ.

Hồng hà mị ý.

“Ta cũng giống như nữ nhân bình thường, đều có dục vọng như ngươi, cùng mẫu thân ngươi, cùng Tiêu Viễn, cùng sự muội của ta, cùng chúng sinh ở Phàm gian, dục vọng giống nhau...” Tiêu Hi Nguyệt đồng dạng vươn tay vuốt ve ngọc nhũ của Hiên Viên Minh Châu, nhẹ giọng ôn lại, đứng lên, tách ra hai chân của mình, để giữa hai chân trắng nõn mỹ miều, phô ra trước huyết của các nàng.

Hiên Viên Minh Châu ngậy người.

Ngón tay Tiêu Hi Nguyệt tách ra huyết mật của mình, đi tới phía trước, eo thon vặn vẹo, huyết mật trắng nõn ép tới huyết Âm của Hiên Viên Minh Châu.

“Hi Nguyệt, Hi Nguyệt, ngươi ngươi ngươi...” Hiên Viên Minh Châu run rẩy, muốn khóc thành tiếng, lại theo bản năng nâng lên hạ thể, để gây thịt rút dây cục huyết ra, để cho âm huyết của mình đi vào mật huyết tiên tử.

Giống như tiếp nhận chén rượu của Minh Nguyệt, huyết mật của nàng đón Cam Lộ mà tiên tử cống hiến ra.

Bốn miếng âm môi, dán lại với nhau.

Hiên Viên Minh Châu mở miệng, không phát ra tiếng rên rỉ, nhưng hạ thể lại run rẩy đạt tới cao trào.

Trong phòng tắm, hai má chúng nữ nóng rực, thở hồng hển nhìn hai cô gái tuyệt mỹ ôm nhau, gương mặt bách hợp.

Đáng tiếc, không có giao tranh kịch liệt.

“Minh Châu” Tiêu Hi Nguyệt đè lên người nàng, ôm lấy nàng, dưới đôi môi âm u của hai người dính sát vào nhau, chỉ có Dương Thất cắm gậy thịt trong cức của Hiên Viên Minh Châu, nam nhân này chỉ cần rút gậy ra, đâm lên trên một cái là có thể hưởng thụ được mật huyết của tiên tử.

Chỉ là cuối cùng hắn cũng mở mắt ra, chớ nói chi là chịu rút cây cức của công chúa ra.

“Người muốn nói cái gì?” Thân thể Hiên Viên Minh Châu nóng lên, giống như trở lại lần đầu tiên cùng Tiêu Viễn, lần thứ nhất cùng Dương Thất lúc kích thích, không ngừng vuốt ve thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc của Tiêu Hi.

Nếu lúc trước chỉ là trêu đùa, vậy bây giờ quả thật nàng đã có giao hảo với Tiêu Hi Nguyệt, triền miên với nàng, thậm chí học theo 《Lệ Hương》, có tiên tử xinh đẹp như vậy bầu bạn bên cạnh, như bạn thân trong khuê phòng, lại có thể ngồi trên giường vui vẻ, lại cùng nàng vui vẻ.

“Tiêu Viễn đâu...” Tiêu Viễn...” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói ra những lời này, giống như sấm sét vang lên bên tai nàng.

Hiên Viên Minh Châu ngây người.

Chính nàng nghĩ đến Tiêu Viễn, còn chưa có kinh hãi, nhưng từ trong miệng Tiêu Hi Nguyệt nói ra, lại làm cho nàng mất hồn.

dục vọng của tất cả tan thành mây khói, cây gậy thịt cắm trong đó khiến nàng đau đớn, cấp bách muốn vứt bỏ, thoát khỏi tên dâm tặc không bình thường này.

Nam nhân phía sau “Công chúa” ân cần hỏi han.

Hiên Viên Minh Châu dần dần tỉnh táo lại, dị vật trong Cúc Lôi chậm rãi tán đi, nàng lại tiếp nhận sự thật trước mắt.

“Tiêu Viễn, hửn!” Hiên Viên Minh Châu cố gắng hít thở:
“Hửn... ta muốn đền bù hửn, ta biết, ta thật có lỗi với hửn!”
Hiên Viên Minh Châu ôm chặt lấy Tiêu Hi Nguyệt, run rẩy nói trong lòng, muốn nói không nên lời.

“Ta không viện cớ, chính là có lỗi với hửn!” Hửn thích người, thích quang minh chính đại, mà ta lại không đối xử thẳng thắn với hửn, ta và Dương Thất, ở hậu trạch của phủ: “Cửu Lô hành dâm” Hiên Viên Minh Châu, nhin không được kẹp chặt lấy gáy thịt của Dương Thất.

Cô run rẩy.

“Ta biết ta không đúng, có lỗi với Dương Thất, ta muốn bồi thường cho hửn, ta muốn tặng Bích Hà cho nàng, kể cả người và hửn, ta cũng đồng ý!” Ta, thiếu nợ hửn... Quá nhiều phòng tẩm yên tĩnh.

Dương Thất nhắm hai mắt lại, từ từ mở ra.

Trong mắt tràn đầy kiên định.

Vốn là như vậy, công chúa thích nhất chính là Tiêu Viễn.

Hửn có thể có công chúa một thời gian dài như vậy, có thể cắm vào trong cúc của nàng, vuốt ve nàng, hôn môi nàng đã là một vinh hạnh cực lớn rồi.

Cho dù hiện tại đã chết, mặc dù sau này chỉ có thể rời xa công chúa, chỉ có thể nhìn thấy công chúa và Tiêu Viễn kết hôn sinh con, hửn cũng không oán không hối.

“Công chúa...” Bích Hà ảm đạm tổn thương. Lần trước nàng và công chúa cùng nhau hầu hạ Tiêu Viễn, ngậm gáy thịt cắn, quả nhiên là vì công chúa cảm thấy thiếu nợ hửn, cho nên bồi thường cho hửn.

Thân thể của nàng, cũng nhất định là Tiêu Viễn, thậm chí về sau, công chúa sẽ cho phép Tiêu Hi Nguyệt cùng nàng gả cho Tiêu Viễn.

Chỉ vì che giấu sự tồn tại của Dương Thất, làm cho tâm của công chúa dễ chịu hơn một chút.

“Minh Châu” Tiêu Hi Nguyệt nâng khuôn mặt cô, ôm lấy Tứ Nhũ sát vào nhau, ngữ khí nghiêm túc, như một đứa trẻ ngây thơ: “Không thể như vậy nữa, không nên như vậy, ta, người, bọn họ, đều không nên như vậy...” Nàng nhìn nam nhân khôi ngô nhắm mắt dưới đáy, lại quay đầu nhìn Bích Hà, nhìn mấy vị thị nữ thân thể trần truồng bên cạnh, lại nhìn về phía Tử Trúc bà bà trong ao tắm.

Những người này, đều cúi đầu xuống.

Ngay cả Tử Trúc bà bà, sắc mặt đều có chút mất tự nhiên.

Đúng là không nên như vậy, thế nhưng: “Không ai biết rõ những chuyện này!” Bích Hà phản bác, nàng không muốn cho công chúa bỏ qua cơ hội đêm đêm buông lỏng thân thể như vậy, công chúa xử lý chính vụ mệt mỏi, buổi tối nên thả lỏng thật tốt, Dương Thất rất thích hợp với công chúa, thành thật nghe lời, lại không ra khỏi phủ công chúa, không ai để ý tới.

“Chúng ta biết.” Tiêu Hi Nguyệt giơ tay lên, Ngọc Nhũ rời khỏi bộ ngực của Hiên Viên Minh Châu, bàn tay trắng nõn khép lại trên ngực phải của cô. “Tâm của chúng ta, cũng biết” Trong lòng biết áy náy, cũng biết đau.

Bích Hà cắn chặt môi, tâm của công chúa hoàn toàn khác với nàng.

Nàng không quan tâm, công chúa thì không được.

Hiên Viên Minh Châu vươn tay ra, nâng lấy nhũ phong tròn trịa buông xuống của nàng, động tác không có nửa phần dâm tà, thanh âm mềm mại: “Hi Nguyệt, ta nên làm thế nào?” Âm sai dương sai khiến, cho nên như vậy.

Nếu như không có Tiêu Hi Nguyệt, chỉ sợ Hiên Viên Minh Châu vĩnh viễn sẽ không nói ra lời như vậy, càng không thể hiện ra lòng mê man của mình, hỏi người khác nàng phải làm sao, làm sao đi xuống dưới.

Công chúa kiên cường, trên thực tế đã đến biên giới không áp chế nổi, tẩu hỏa nhập ma cũng không thể biết được.

Thế nhưng lại không thể trực tiếp đuổi Dương Thất đi, càng không có khả năng đuổi Tiêu Viên đi. Nói như vậy, chỉ có thể

để nàng tạm thời thoát khỏi phiền não, nhưng thủy chung vẫn đè nén trong lòng nàng.

“Để Dương Thất đi thôi.” Trong đầu xẹt qua đủ loại ý niệm, Tử Trúc bà bà khẽ thở dài nói.

Dương Thất thân thể run lên, nhưng không nói gì.

“Hắn đi?” Rểm nhan Hiên Viên Minh Châu xiết chặt, năm xưa vui vẻ dâng lên, lại thêm Dương Thất đối tốt với nàng, khiến nàng không cách nào hạ quyết tâm này.

Nếu Dương Thất rời khỏi nàng, sẽ biến thành cái xác không hồn, sống không bằng chết.

“Vâng” thanh âm của nàng, lại để cho Tử Trúc bà bà minh bạch ý tứ của nàng, lại nói: “Bất quá không phải hiện tại, mà là lúc Dương Thất “Nhanh đột phá”, rời khỏi kinh thành “Dương Thất ôm chặt công chúa.

“Nếu hắn không đột phá, cũng không cho phép trở về kinh thành.” Tử Trúc bà bà tìm một cái cớ, Dương Thất chỉ là một tử sĩ, có thể đến Thần Hồn cảnh đã dùng hết tiềm lực, mặt lai cơ hồ không có khả năng đột phá nữa.

Mà hắn tu hành đến muốn đột phá, cũng ít nhất cũng mấy chục năm, khoảng thời gian này đủ cho công chúa ở cùng một chỗ với hắn, hành hoan cũng tốt, sinh ra hài tử nuôi lớn cũng tốt, đủ xài rồi.

Tiêu Viễn vẫn là người bên cạnh công chúa, cuối cùng hai người bầu bạn, cùng nhau phi thăng Tiên giới. Dương Thất chỉ ở trong mấy chục năm ngắn ngủi làm bạn với công chúa mà thôi.

Hai bên đều đẹp.

“Cần tuân lệnh bà bà.” Dương Thất không phản đối, thấp giọng đồng ý.

Hắn nghe ra ý tứ “Bà bà sắp đột phá”, cũng biết, đây đã là lựa chọn tốt nhất của hắn.

“Công chúa!” Dương Thất nhin không được ưỡn thẳng lưng, để cho hông mình dán chặt vào hông Công chúa, gây thẹn cảm

thật sâu vào trong búp hoa cúc của nàng, cắm tận gốc vào trong lòng nàng.

Mặc dù hắn còn có thể ở lại bên cạnh công chúa mấy chục năm, nhưng loại tình cảm lưu luyến này, đã vào thời khắc này, thông qua gậy thịt xâm nhập Cúc Đạo không nở tách rời một chút nào, truyền lại cho Hiên Viên Minh Châu.

Đề tâm của công chúa lại rối loạn.

“Ta, ta... Dương Thất!” Hiên Viên Minh Châu luống cuống, kẹp chặt Cúc Môn, phối hợp với Dương Thất, Cúc Lôi cắn lấy gậy thịt của hắn không tha, chặt chẽ với hắn, phía trên miệng không nói nên lời, nhưng cái miệng phía sau lại đáp lại hắn.

Tình nhu của Dương Thất, làm cho nàng không cách nào dứt bỏ.

Nhưng Tiêu Viễn, lại khiến nàng bỏ mặc không tha.

“Không cần như vậy” Tiêu Hi Nguyệt xoa xoa gương mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Dương Thất thích ngươi, ngươi cũng thích hắn.” Ai thích hắn, ta chỉ... giúp hắn trị liệu thôi!”

Gương mặt Hiên Viên Minh Châu nóng rực, nhưng Cúc Hoa lại bắt đầu nhúc nhích, duy trì động tác chui vào sâu nhất trong Cúc Dương Thất nàng.

Dương Thất không nở chia lìa với nàng chốc lát, tính khí vẫn luôn cắm chặt vào nàng, cho dù nàng muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng Dương Thất quyết tâm để nàng rời đi, nhưng Cúc Nham lại không bị khổng chế quán chặt lấy gậy thịt của hắn.

Vô cùng cảm phần.

“Ta chỉ là...” Tiêu Hi Nguyệt mềm lòng, cô biết chuyện trước đó hậu quả, Dương Thất và Hiên Viên Minh Châu cũng gặp cơ duyên xảo hợp nên mới trở nên thân mật như vậy, Dương Thất cũng rất yêu cô.

Cũng khó trách Hiên Viên Minh Châu chịu bỏ cây cúc xuống dưới mí mắt Tiêu Viễn, để Dương Thất cắm vào.

Sao nàng lại chia rẽ hai người này được?” Cảm thấy, không nên như vậy: “Tiêu Hi Nguyệt mím môi: “Tiêu Viễn, cùng ngươi... Hắn thích ngươi, Minh Châu, ngươi nên thẳng thắn

nói chuyện với hắn?” Hiên Viên Minh Châu lặp lại lần nữa, cười khổ không thôi, cô ta phải nói thật với Tiêu Viễn như thế nào?” Sau khi nghĩ thông suốt câu này, cô ta nghĩ ra sao?”, Tiêu Hi Nguyệt thuận miệng nói ra rất nhiều lời: “Minh Châu, người không nên giấu hắn, hai người các người thân mật khăng khít không gian, không nên giấu diếm, bằng không, tâm sẽ càng ngày càng nặng nề “Hiên Viên Minh Châu” trầm mặc xuống, nàng biết chuyện bí ẩn thế nào, cũng không gạt được tâm của mình.

Nhưng Dương Thất, còn đang ôm chặt lấy nàng, đi sâu vào như thế, yêu mến như thế, phảng phất một khắc sau hắn sẽ bị đuổi đi, từ nay về sau không thể tới bên cạnh nàng nữa.

Nàng làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hắn rời khỏi kinh thành? Ở bên ngoài thân thương ảm đạm, một mình quanh quẩn bên ngoài? Tựa hồ cảm nhận được tâm ý của nàng, gậy thịt của Dương Thất đỡ được càng sâu, Hiên Viên Minh Châu bị áp xuống, dán chặt vào chỗ tư mật của Tiêu Hi Nguyệt.

Trong lòng nàng càng loạn hơn.

Nam nhân cầm chặt cây cúc nàng, tình cảm với nàng quá sâu.

Tình ý kéo dài, khiến nàng không thể bỏ qua, thật giống như giờ phút này không thể vứt bỏ nhục bồng của hắn.

“Không!” Bích Hà phát ra tiếng thét ngăn ngủi: “Không thể nói cho Tiêu Viễn, không thể, không thể, sao phải nói? Chúng ta ở phủ công chúa, Dương Thất cũng vĩnh viễn không ra ngoài, không ai biết chuyện này!” Không ai nói gì.

Ngược lại Dương Thất trầm mặc mở miệng lần nữa: “Công chúa, ta đi nói chuyện với Tiêu Viễn, hắn muốn giết ta, ta cũng chấp nhận, sẽ không phản kháng nửa phần.

Hắn muốn ta rời đi, ta cũng không có một câu oán hận nào.

Chỉ cầu hắn, bảo ta đợi ở gần kinh thành, lúc nào cũng làm bạn với công chúa!” Đi cùng nhau, công chúa chạy ra khỏi thành hẹn hò với người.

Mấy nàng nghĩ như vậy, nhưng đột nhiên lại cảm thấy thế cũng không tệ, công chúa ngẫu nhiên ra khỏi thành, bồi tiếp

Dương Thất, bình thường ở ngay trong kinh thành cùng Tiêu Viễn.

Cũng là một phương pháp vẹn toàn đôi bên.

“Người thành thật ở lại cho ta, không có phần cho người nói chuyện!” Hiên Viên Minh Châu quát.

“Vâng.” Dương Thất quả nhiên thành thật, nhưng vẫn giữ nòng, cây gậy thịt cắm rất sâu, tham luyện không chịu rời đi.

Trong phòng tắm lại lâm vào yên tĩnh.

Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi đứng dậy, mũi ngọc đứng thẳng, thân thể mềm mại trắng như tuyết nhìn không sót chút gì.

Khuôn mặt thanh lãnh không có thay đổi, nếu như không phải các nàng nhìn thấy chân nàng mơ hồ có chút vết ướt, chỉ sợ thật sự cho rằng nàng là tiên tử không dính khói lửa.

“Người muốn đi đâu?” Hiên Viên Minh Châu nhạy cảm phát hiện được ý đồ của nàng.

“Đi tìm Tiêu Viễn...” Tiêu Hi Nguyệt xoay người rời khỏi, để lại cho các nàng một bóng lưng xinh đẹp, thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc một lần nữa được ánh trăng bao phủ.

Hiên Viên Minh Châu há to miệng, nhưng không nói ra lời.

Vẫn là Bích Hà hỏi ra: “Tiên tử, người muốn nói chuyện này cho Tiêu Viễn?!” “Không, Tiêu Hi Nguyệt đi ra ngoài, tắm ánh trăng, nhẹ giọng nói: “Minh Châu, ta tin tưởng người, sẽ không trở nên giống như mẫu thân người, cũng tin các người, có thể thẳng thắn thẳng thắn nói chuyện với nhau “Ta đương nhiên sẽ không trở thành... cái gì? Cái gì!” Hiên Viên Minh Châu đột nhiên ý thức được trong lời nói của nàng ẩn giấu ý gì đó, không phải nuôi nam sủng, mà là một câu sau.

Nói chuyện thẳng thắn với nhau? Nàng dựa vào Nguyệt linh căn, lại nhìn trộm được cái gì?! Tiêu Hi Nguyệt giơ chân ngọc lên, bước ra ngoài cửa, giẫm lên ánh trăng, quần áo tróc ra bay trở về trên người nàng, thân ảnh bỗng bồng bềnh rời đi.

“Đợi chút, Tiêu Hi Nguyệt, lời này của muội là có ý gì?!” Hiên Viên Minh Châu lên tiếng, tiên tử lại dung nhập vào

trong ánh trăng, biến mất không thấy gì nữa.

“Khốn kiếp!” Cả ngày xem bí mật cá nhân của người khác, là tiên tử gì chứ?!” Công chúa phí công phát tiết, không đuổi kịp, dù sao trong huyết Cúc còn cắm một cây gậy thịt thô to.

Mấy vị thị nữ liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ... tâm tình của công chúa đã tốt hơn rất nhiều. Sau khi được Tiêu Hi Nguyệt biết chuyện này, trái lại tâm tình còn tốt hơn lúc trước.

Tử Trúc bà bà bên trong ao tắm tràn đầy áy náy: “Là bà bà thực lực quá kém, không phát hiện được chuyện bà bà đến.”
Hiên Viên Minh Châu bất đắc dĩ nói: “Đối với bà ấy, mẫu thân ta cũng rất coi trọng... Huống hồ, cũng phải đối mặt với “Công chúa”!” Dương Thất ôm chặt lấy nàng, uốn thắt lưng, chân hông nhấc lên, gậy thịt chìm thật sâu vào trong Cúc Lôi của nàng., Chỉ chừa lại tá tá tá ở bên ngoài, với tư thế dâm dục như thế, nhu tình vạn phần nói: “Mặc kệ quyết định của công chúa như thế nào, Dương Thất đều có thể tiếp nhận!”...
“Hừ... Hiên Viên Minh Châu nằm trên người hử, mặc cho nam nhân thâm tình này uốn eo, hai mắt mở ra, bình tĩnh nhìn nóc nhà tắm, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai người cứ như vậy duy trì tư thế cắm vào: Dương Thất nằm trên giường ngọc, ngọc thể mềm mại của Hiên Viên Minh Châu nằm trên thân thể cường tráng của hử, Dương Thất uốn thẳng lưng, dùng gậy thịt xuyên qua sau lưng nàng.

Hử cắm thật sâu vào đó, dùng sức chống đỡ nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ duy trì tư thế cắm vào đóa cúc.

Thỉnh cầu vô cùng.

Một lúc lâu sau.

“Động đi, ngu xuẩn.” Nàng phun khẽ một tiếng.

“Vâng, công chúa” Dương Thất ôm chặt lấy nàng, hai tay nắm chặt ngọc nhũ của nàng, eo bắt đầu hoạt động.

Một lát, hai ba lần, ba lần... mái tóc ướt sũng của Hiên Viên Minh Châu bay lượn, bị quăng lên lại rơi, gậy thịt của Dương Thất từ trong cúc của nàng rút ra lại cắm vào, gương mặt nàng ửng đỏ, bắt đầu rên rỉ, dục vọng lại nổi lên trong phòng tắm.

Đêm đó còn dài dằng dặc như vậy.

Tiên tử trên trời vừa đến lại đi, giống như hết thủy triều không thay đổi.

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (87)

Bảy phủ hai mươi hai mươi một năm, mười bốn ngày cuối cùng cũng tới chạng vạng.

Tiêu Viễn ra khỏi nha môn, lần đầu tiên nhìn thấy một bóng người trắng noãn, sợi tơ màu xanh trên đầu nàng theo gió tung bay, giống như một vị tiên tử từ trên trời giáng xuống, dùng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng yên tĩnh nhìn hần.

“Hi Nguyệt!” Tiêu Viễn có chút kinh ngạc, nhưng vô thức bước nhanh hơn, đi tới trước mặt nàng, muốn kéo hai tay nàng lên nhưng lại dừng lại.

Thúc đẩy giống như một đứa trẻ.

“Ca ca ca xa” Tiêu Hi Nguyệt che bớt được một chút khuôn mặt thật sự, hình dáng thiên tư tuyệt sắc của nàng không khiến người ta chú ý, thanh âm vẫn êm ái như âm thanh của mình truyền vào tai Tiêu Viễn, nhẹ nhàng du dương, làm cho tâm của hần cũng nhu hòa theo.

Tình cảm mãnh liệt trong lòng Hi Nguyệt muối muối rất cuộc không đè nén được nữa, Tiêu Viễn ôm lấy người trước mắt, hai tay vòng vòng vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, cảm thụ được thân thể mềm mại của nàng.

Từ khi nghe được tin tức về Tiêu Hi Nguyệt, rồi đến khi nàng tới kinh thành, đây là lần đầu tiên Tiêu Viễn ôm lấy nàng.

Rõ ràng chỉ cách không đến một năm lại khiến hần có cảm giác phảng phất như đã cách một thế hệ.

Từ lúc một mình lên đến Tiên Vân Tông, lại đến bây giờ, hần và Hi Nguyệt muối muối và công chúa, cộng thêm nữ kỹ nữ của vị nữ tu sĩ Nữ hoàng, Lý Tiên kia, lão tạp dịch họ Lý các loại nghi hoặc và tình cảm, khiến cho Tiêu Viễn không dám đối mặt trực diện với nàng.

Cho tới bây giờ, sau khi ôm chặt Hi Nguyệt muối muối, Tiêu Viễn mới có tình cảm giao hòa với nàng, về tới thanh mai trúc

mã lúc trước.

“Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã.” Trước khi đến cửa Công Nha có người đi lại, không phải chỗ để nói chuyện. Tiêu Viễn nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại của Hi Nguyệt muội muội, cùng nàng đi trên đường.

Giờ phút này chính là thời gian ăn cơm chiều, trên đường phố kinh thành người đến người đến người đi, vội vàng về nhà ăn cơm với người nhà, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười, trong quán rượu hai bên quán ăn tiếng người huyên náo.

Khí tức khói lửa chốn nhân gian đã xua tan khí chất lạnh lạnh như tiên trên người Hi Nguyệt muội muội, khiến nàng trở nên như một vị nữ tử bình thường.

Mà hẳn chính là người bầu bạn với cô.

“Hi Nguyệt muội muội, muội tới tìm ta có việc gì sao?” Tiêu Viễn nắm chặt tay nàng, không nỡ buông tay.

Bước chân dừng lại, Tiêu Hi Nguyệt hơi quay đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía hắn.

“Cái gì?” Tiêu Viễn bối rối, mình đã làm sai cái gì?” Viễn ca ca, ngươi đã thay đổi: “Bình đạm không có ngữ điệu bắt nạt, lại để cho toàn thân Tiêu Viễn chấn động, “Ta, ta thay đổi? Thay đổi như thế nào? Là... trở nên khiến Hi Nguyệt muội muội không thích sao?” Nhìn hắn, giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt giống như mang vài phần thờ dãi: “Ta cũng thay đổi... Viễn ca ca, nếu là trước kia, ngươi sẽ không hỏi ta chuyện gì chứ? Là ngươi không thích sao?”, Mà trước tiên dẫn ta đi ăn đồ ngon, sau đó mới hỏi...” “Tiêu Viễn sắc mặt đặc sắc, ta, “Ta, ngươi!” Trong lòng đè nén thiên ngôn vạn ngữ, sao có thể giống như trước kia, đơn thuần chỉ nghĩ tới việc ở cùng với người mình yêu? Hi Nguyệt muội muội, người nàng muốn chính là người như vậy.

Nhưng ở cái thế tục hồng trần này, làm sao một mực đơn thuần không tỳ vết? Tiêu Viễn trầm mặc xuống, trong lòng không có đau đớn, cũng không có chua xót, chỉ là suy nghĩ một ít chuyện.

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều thay đổi, chỉ có Hi Nguyệt muội muội muội người không thay đổi.” Có lẽ nghĩ thông suốt, Tiêu Viễn khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt càng thêm nhu hòa.

“Ta cũng thay đổi...” Không, Hi Nguyệt muội vẫn không thay đổi, vẫn là Hi Nguyệt muội muội của ta! Đi, Viễn ca ca dẫn muội đi ăn cơm trước!” Tiêu Viễn cũng mặc kệ nàng đồng ý hay không, lôi kéo nàng đi về phía trước như khi còn bé, trên gương mặt đẹp trai tràn đầy ý cười.

Hai người tìm một tửu lâu, leo lên lầu hai tìm một nhã vị gần cửa sổ, Tiêu Viễn Hi Nguyệt chọn món ăn.

“Đang nhìn gì vậy?” Tiêu Viễn nhìn về phía nàng, Hi Nguyệt vẫn bình tĩnh nhìn người đến người ngoài cửa sổ, tựa như trong lòng cũng có chuyện vô hạn.

Hắn không khỏi có chút cảm khái, trải qua một năm sau, Hi Nguyệt muội muội hoàn toàn chính xác thay đổi, trở nên đa sầu đa cảm, bắt quá, tâm của nàng vẫn một mực thuần túy sạch sẽ, không bởi vậy mà thay đổi.

“Nhìn bọn họ.” Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rơi xuống trên đường, ôm hai vợ chồng trẻ: “Xa ca ca, gần đây ca có khỏe không?” Nàng đưa đôi vợ chồng này ôm đứa nhỏ rời đi.

“Được, cũng không tốt.” Ánh mắt Tiêu Viễn dừng lại trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng: “Ồ kinh thành rất tốt, chỉ có một.

Là rất muốn “ngươi” đây là nói thật.

Tiêu Hi Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn, môi son hé mở: “Xa ca ca, ngươi thích ta không?” Tiêu Viễn không nhịn được bật cười, lời nói thẳng thắn. Nếu đổi lại là nữ hài tử khác thì đã sớm xấu hổ đỏ mặt rồi, nhưng Hi Nguyệt muội muội lại có thể thản nhiên nói ra.

“Thích!” Tiêu Viễn cũng rất trực tiếp trả lời, chủ động nắm chặt tay nàng: “Ta thích ngươi, Hi Nguyệt, từ khi ở Thanh Châu đến bây giờ, kể cả sau này, đều luôn thích!” Trong mắt hắn có ý nhu hòa, tình ý của hắn đối với Hi Nguyệt vẫn luôn không thay đổi.

“Là, thích nam nữ?” “Đúng vậy!” Công chúa đâu?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn hắn, trong mắt ẩn chứa thâm ý khiến Tiêu Viễn thất thần trong chớp mắt.

“Công chúa...” Tiêu Viễn chậm rãi buông tay nàng ra, chỉ có cười khô, không biết nên trả lời thế nào.

Muốn nói chút lời vô sỉ, nhưng dưới đôi mắt trong suốt của Hi Nguyệt, hắn như thế nào có thể đem trong lòng một mực huyền tường ra quyết định? Đối với công chúa, đối với Hi Nguyệt đều không công bằng.

Đặc biệt là Hi Nguyệt muội muội.

“Viễn ca ca” Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống, nhìn đôi tay đang rút về, nhẹ giọng nói: “Nói chuyện của nàng cho Hi Nguyệt nghe!” “Được!” Nàng rất ít khi tự xưng là Hi Nguyệt, Tiêu Viễn nhìn xuống tâm tình kích động mãnh liệt trong lòng, bắt đầu giảng thuật cho nàng nghe những gì mình biết với Hiên Viên Minh Châu.

Từ lần đầu tiên hai người gặp nhau ở miếu cổ vì duyên xảo hợp, gặp được vị tướng quân dưới trướng Tiên Đế kia đã vào luân hồi, lại đến hai người dần dần quen thuộc, sau đó bị Lục Đạo môn đuổi giết vào trong rừng rậm, vượt qua một thời gian gian khổ kéo dài.

“Sau lần đó, nàng thích người.” Tiêu Hi Nguyệt nhìn Tiêu Viễn: “Người cũng đã thích nàng từ lâu, đúng không?”...” “Đúng!” Tiêu Viễn đứng trước mặt Hi Nguyệt muội muội, không nói dối được.

Bí mật của tất cả đều không thể ẩn giấu dưới ánh trăng sáng sủa tĩnh lặng.

“Sau đó thì sao?” Sau đó... Chúng ta đi tới một tiểu sơn thôn, ở nơi đó, chúng ta đã gặp được một cô nương tên là Thanh Thanh, thân thể của nàng rất không tầm thường...” Từ Thanh Sơn thôn đến kinh thành, Tiêu Viễn nói đến chuyện vui vẻ đầu tiên giữa công chúa ở kinh thành và công chúa, cũng không nói ra chuyện Mã chiến giữa Thanh Sơn thôn và công chúa, một số âm mưu tranh đấu trong kinh thành cũng không nhắc tới.

Tiêu Hi Nguyệt yên lặng lắng nghe, đột nhiên hỏi hần: “Người có biết Dương Thất không?” “Dương Thất?” Tiêu Viễn sững sốt một chút, nhúu mày suy nghĩ, rồi mới nhớ tới tử sĩ chất phác lại trung thành này.

“Biết rõ.” Tiêu Viễn cười nói: “Lúc chúng ta đi ngang qua một thành, vừa đúng lúc cứu hần. Lúc ấy hần bị đánh tai mắt công chúa, điều tra chuyện của Lục Đạo môn, kết quả bị bại lộ ngoài ý muốn, bị người đuổi giết chạy thoát được.

Công chúa nổi lên nghi ngờ với hần, dùng kiếm thăm dò, sau đó qua điều tra, mới tán thành “Sau đó” hần trốn ra được thì sao?” Tiêu Hi Nguyệt truy vấn.

“Sau đó?” Tiêu Viễn hơi kinh ngạc, tại sao Hi Nguyệt muội muội lại quan tâm tới một người đàn ông như vậy?” Sau đó, ở kinh thành “Tiêu Hi Nguyệt lặp lại lần nữa, tỏ vẻ nhất định phải biết chuyện này.

Tiêu Viễn suy nghĩ một chút: “Về sau ta cũng không biết, có một lần ta nhắc tới chuyện này, sắc mặt công chúa lúc đó có chút không tốt, nói nàng đang trị liệu cho Dương Thất, thủ đoạn của Lục Đạo môn quá âm hiểm, để lại căn bệnh gì “Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, đem chuyện này làm rõ rồi.

Căn bệnh, chính là Dương Thất đã chịu đựng được sự tra tấn của Lục Đạo môn, tàn phá ý chí của hần, từ đó không cách nào có thể tái phát bệnh.

Hiên Viên Minh Châu không nói dối, đúng là nàng đang trị liệu cho Dương Thất.

Bất quá, nàng dùng thân thể của chính mình kích thích hần, tại trước mặt hần lộ ra thân thể xinh đẹp, dần dần phát triển đến có thân thể tiếp xúc, da thịt thân nhau.

Từ vuốt, đến thân mật, lại giao quần.

Sự ái mộ của Dương Thất thật sâu, khiến cho công chúa lương thiện từng bước rơi vào tay giặc, cho phép hần làm càng nhiều chuyện.

Cuối cùng, ở hậu viện phủ công chúa bí ẩn, trong phòng tắm dưới bóng đêm, dùng một tờ giấy mỏng manh cách ly, Hiên

Viên Minh Châu trần truồng tách hai chân ra, để Dương Thất từ từ cắm vào trong Cúc Hoa của nàng.

Biến tướng hoàn thành giao hòa.

Âm sai dương sai, cùng nàng cùng lão hán tương tự thế nào? Không, cũng không tương tự.

Nàng chỉ là ham muốn tu hành, vậy khốn lấy nhục dục, tâm trí mê muội, từ đó bị lão hán từng bước dâm dăng, cuối cùng bị hán đoạt đi tấm thân xử nữ.

Mà Hiên Viên Minh Châu lại là vì trị liệu cho Dương Thất, trong lòng lo lắng thiện ý, lại bởi vì Dương Thất ái mộ nàng, cho nên hán mới cho phép hán cắm vào trong cúc của nàng.

Lúc va chạm, Hiên Viên Minh Châu xấu hổ không chịu nổi, trong lòng hối hận, cảm thụ khác hoàn toàn so với lúc nàng bị người đung vớ Tiêu Hi Nguyệt.

“Hi Nguyệt” Tiêu Viễn không nhìn được nắm chặt tay nàng, nắm thật chặt: “Đang suy nghĩ gì? Tiêu Hi Nguyệt xuất thần nhìn về phía hán, môi son mở ra, nhưng lại hỏi không ra.

Nếu là xa ca ca biết, hán yêu công chúa, bị một nam nhân khác ở trong phòng tắm dùng gậy thịt chậm rãi dùng, không nhanh không chậm phá vỡ vỏ cây, mà công chúa thủy chung không kháng cự, từ nam nhân kia chậm rãi đem gậy thịt cột vào trong vỏ cây, thân thể trần truồng quần lấy nhau.

Nếu là xa xôi ca ca biết, sẽ như thế nào? Nếu xa xôi ca ca biết, hi Nguyệt muội trong mắt hán, nhìn như tiên tử thuần khiết dơ bẩn, lại bị một lão tạp dịch đè ở dưới thân, phá đi thân thể trong hoa viên, sau đó lại là mấy lần chủ động tìm hán giao hòa, phát tiết nội tâm phiền muộn.

Từ đó về sau đi ra lịch sử

Luyện, Hi Nguyệt muội muội của hán cùng Lý Tiên, cùng lão hán, ba người một đường dâm dâm, phóng túng dục vọng, trong ban đêm tùy ý giao hợp hơn trăm cái đêm, dâm dăng vậy vậy đầy đất, ngày thứ hai rời giường, trong ngoài thân đều là một mảnh hỗn độn, ngẫu nhiên còn có thể bị lão hán đạt được, buổi sáng sau khi giao hảo một phen mới rời đi.

Nếu hần biết, sẽ... như thế nào?” “Khi kết thúc, Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, càng tự trách bản thân tự trách bản thân mình, phóng túng bản thân cũng được, thả lỏng hán Lý Tiên cũng được, cùng với, Viễn ca ca, công chúa, tất cả đều cần kết thúc hết thấy.

“Hi Nguyệt muội muội?” Tiêu Viễn có chút bất an, biểu hiện của Hi Nguyệt càng ngày càng trở nên nặng nề.

“Viễn ca ca” “Ừm! Ta đang nghe...” Nếu có một ngày...” Tiêu Hi Nguyệt muốn hỏi hần về công chúa, lại cảm thấy không ổn.

Một khi mở miệng nói công chúa ra ngoài gây rối, hần tất nhiên có thể đoán được là Dương Thất.

Tiêu Viễn nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, thở dài nói: “Hi Nguyệt muội muội, trước kia muội có lời gì cũng nói ra được, hiện tại lại do dự không quyết, thật không biết một năm qua muội đã trải qua cái gì “có thể nói cho ca ca được không?” Tiêu Viễn nắm chặt tay nàng.

Trong đầu Tiêu Hi Nguyệt hiện lên đủ loại tin tức liên quan tới lão hán và Lý Tiên, há to miệng.

“Được thôi.” Tiêu Viễn không ép buộc nàng, lắc đầu cười khò, cầm chén rượu mà tiểu nhị đưa lên lên uống một ngụm: “Ta biết, mỗi người đều có tâm sự, ví dụ như ta, “Viễn ca ca” người?” “Là” Tiêu Viễn thở dài, câu dẫn chuyện của nữ hoàng, thay đổi cách khác, không phải nói thẳng thừng với Nữ hoàng, mà là dùng một cô gái khác để chỉ.

Thật ra Tiêu Hi Nguyệt đã biết chuyện giữa hần và Hiên Viên Nhã.

“Biết vì sao ta không lập tức cự tuyệt không?” Tiêu Viễn thấp giọng hỏi nàng, biết Hi Nguyệt sẽ không trả lời, lại tiếp tục nói: “Thật ra ta, rất lo cho công chúa sẽ biến thành mẫu thân nàng như vậy, vì bách tính thiên hạ mà không thể không thỏa hiệp, cũng sinh ra chín vị hoàng tử.” Tiêu Hi Nguyệt không khỏi nắm chặt tay của hần.

Minh Châu... Thì ra nàng gánh trách nhiệm lớn như vậy.

Cân bằng thế lực khắp nơi, trấn an tứ đại tông môn còn lại, còn có bách tính thiên hạ sinh tử tồn vong, so với những thứ này, nàng ở trong phòng tắm thích cùng Dương Thất, chẳng qua là chuyện nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Nhưng cho dù là nhỏ bé không đáng kể, liên quan đến nàng và Tiêu Viễn, vẫn như cũ làm cho người ta khó có thể lấy hay bỏ.

“Ta tin cô ấy, nhưng cũng tin tưởng Nữ hoàng Tiêu Viễn, nhìn chén rượu. “Cô ấy ngồi lên ghế rồng, không thể không thay đổi. Có lẽ cô ấy vẫn là hạt châu của ta, cũng có thể trở thành Nữ hoàng cộng chủ thiên hạ - Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía cô ấy. Lần này mới thật sự là nửa câu cũng không nói ra được.

“Công chúa, nàng ấy...” Tiêu Viễn dừng lại một chút: “Trong lòng ta áy náy, chủ động hầu hạ ta, nhường thị nữ bên cạnh cho ta, nàng càng làm thế, ta càng bất an...” Viễn ca ca đoán được chẳng? Hay là chắc chắn?” Giọng nói của Tiêu Viễn trở nên đáng ghét. “Ta cũng có lỗi với nàng ấy, ta không cự tuyệt nàng ấy, trên thực tế ta tình nguyện nàng ấy tìm một nam nhân phong lưu phóng khoáng, còn ta lại rời khỏi kinh thành, đi...” Đây là lời nói dối.

Tiêu Hi Nguyệt đã nhận ra.

Nhưng câu nào là giả?” Nếu...” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng mắt, chủ động nắm lấy tay hắn, môi son khẽ nói: “Dương Thất đâu? Ầm! Như một tia sét xuyên qua toàn thân, toàn thân Tiêu Viễn rung lên bần bật, con người phóng đại, trước mắt như thể xuất hiện một hán tử khôi ngô da ngăm đen đang quỳ trên mặt đất., Đem Minh Châu công chúa cởi sạch quần cung, đặt ở dưới thân, tính khí hai người rất cứng rắn, mồ hôi toàn thân ròng ròng, tại Minh Châu công chúa từng tiếng rên rỉ quyến rũ vào tận xương tủy, nam nhân cường tráng liền ưỡn eo, ra sức quất vào.

Công chúa của hắn, minh châu của hắn bị nam nhân cắm vào ngọc thể tê dại, mặt ửng hồng, hai chân hợp lại, hai người ở trong hoa viên hoàng cung, dưới ánh mắt chăm chú của những cung nga kia, thỏa thích vui vẻ.

“...” “...” “Dương, Thất...” đọc tên nam nhân này xong, Tiêu Viễn muốn cầm lấy chén rượu, lại phát hiện tay mình đang run rẩy.

Tiêu Hi Nguyệt nhận lấy chén rượu của hắn, đặt lên bàn.

“Không có...” Nàng nhẹ giọng nói, lắc đầu với Tiêu Viễn, vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán hắn.

Công chúa và Dương Thất không giao thiệp nam nữ cuối cùng, chỉ cầm chậu, cách một tờ giấy mềm.

Tiêu Hi Nguyệt chỉ có thể dùng cách không phải lời nói dối để an ủi hắn.

“Dương Thất!” Tiêu Viễn run rẩy nắm chặt tay, lại từ từ buông ra, ánh mắt từ lạnh lùng, lại từ từ mê mang.

“Hắn là ai, thế nào?” “Không có” ta chỉ biết hắn trung thành và tận tâm, nhưng không biết có phải thật hay không đối tốt với công chúa...” Không có... Tiêu Hi Nguyệt lại lặp đi lặp lại lời mình, cảm thấy sợ hãi, lo lắng viễn ca ca sẽ mất lý trí, lo lắng huynh ấy sẽ đến phủ công chúa, mắng to... Không, viễn ca ca sẽ không mắng người, huynh ấy không phải người như vậy, huynh ấy sẽ lặng lẽ rời đi, thành toàn công chúa.

“Ta không sao, thanh âm Tiêu Viễn trầm thấp, nhìn bàn tay đang nắm cùng Hi Nguyệt. “Ta biết rõ, có hay không, công chúa sẽ không phản bội ta, ta chỉ muốn biết, Dương Thất, rốt cuộc ra sao?!” Tiêu Hi Nguyệt hỏi hận chuyện mình đã làm, nhưng lại cảm thấy..., Giữa ba người từ đầu đến cuối đối mặt những điều này, đến lúc đó sẽ như thế nào? Chẳng lẽ đều không nói sao? Để công chúa cùng Dương Thất ở trong phòng tắm vui vẻ, không ai biết được, mà Tiêu Viễn lại bị nữ hoàng câu dẫn, đồng dạng im lặng không lên tiếng, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân không mở miệng được, giữa hai người nhìn như sung sướng sung sướng.

Nhưng sau lưng lại làm ra chuyện phản bội đối phương.

Trên đời này, chuyện như vậy có phải rất nhiều hay không? Trong hồng trần, lại có bao nhiêu chuyện tương tự xen lẫn cùng một chỗ? Bao nhiêu si tình nam nữ, tất cả đều trầm luân.

“Hắn... rất tốt.” Tiêu Hi Nguyệt quyết ý nói ra: “Dương Thất có quan hệ rất sâu với công chúa, cũng rất tuân thủ mệnh lệnh của công chúa.” Để hắn nhắm mắt lại, để hắn cắm đầu vào bất động, để hắn chậm lại, Dương Thất chậm lại, bảo hắn bắn vào, hắn liền bắn vào, mặc kệ là ở trên giường ngọc vui vẻ, hay là ôm vào trong ao tắm, hoặc là để hắn giao hảo cùng thị nữ, Hiên Viên Minh Châu ra lệnh, Dương Thất hoàn toàn vi phạm.

“Vậy sao? Công chúa kia đối với hắn đâu?”.. Rất tốt.. ” Tốt đến mức có thể mở hai chân, cho phép hắn từ từ cắm chặt dương vật vừa thô vừa to vào trong Cúc Hoa của nàng, để cho gậy thịt nóng hồi nường chín bên trong, còn cho phép hắn bắn vào, tinh túy của nam nhân làm cho bụng nàng phình to ra.

Dương Thất cùng với các loại dâm dục của công chúa hiện lên trong đầu. Tiêu Hi Nguyệt khẽ thở dài: “Ta có thể nhìn ra, giữa hắn và Minh Châu có tình cảm khác sao? Chỉ là tình cảm? Hơi thở của Tiêu Viễn trở nên dồn dập, thân thể lại run rẩy, xác thật công chúa và nam nhân khác có nhiệm, vẫn làm cho hắn khó có thể tiếp thu.

“Viễn ca ca, ngươi nên đi nói với công chúa.” Tiêu Hi Nguyệt bổ sung: “Nói chuyện một chút đi.” Mặc kệ là ngươi và Nữ hoàng, hay là chuyện của công chúa và Dương Thất, hoặc là nàng và Tiêu Viễn.

Tất cả đều nên đặt sự tình âm u lên ánh sáng ngời, không thể giấu diếm nữa.

“Nói chuyện trực tiếp?” “Đúng!” Hi Nguyệt muội muội, ngươi...” Tiêu Viễn lại bật cười khanh khách, lắc đầu nói: “Những chuyện này Hi Nguyệt muội muội nói với ta, không sao, nói với công chúa cũng không sao, nói chuyện với ai cũng không sao cả.

Thế nhưng, ta lại không thể nói với công chúa, công chúa cũng không thể nói với ta: “Vì sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn chăm chăm hắn.

“Bởi vì Hi Nguyệt muội muội là tiên tử...” Trên mặt Tiêu Viễn lộ ra vẻ sủng ái, nhìn hai mắt của nàng: “Chỉ thuần túy là tiên tử hoàn mỹ, cho dù nhìn thấy dơ bẩn thể gian, cũng sẽ

không vì vậy mà trở thành ô uế. Chúng ta lại không giống như vậy, có đôi khi nên vẫn ở trong bóng tối, như một số quý tộc ngằm trên chốn quan trường. Ai ai cũng biết, ai ai cũng tham dự, mỗi người đều biết là ác hành, nhưng không ai đứng ra tuyên dương.

Quan viên ngằm nhận Lại Tốt lấy bạc của dân chúng, một lời không hợp liền đại hình hầu hạ, bị đánh thành chiêu, đồng môn tặng lễ lẫn nhau, ngay cả tể tướng đều viết thư cho người giúp chăm sóc con trai mới làm quan của mình.

Càng đừng nói tới đặc quyền của tu tiên giả, giết người xong ném một ít bạc là có thể miễn đi truy đuổi.

“Cũng có ai nói ra những chuyện này?” Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt tay hắn: “Nói ra, trong lòng sẽ dễ chịu...” Tiêu Viễn mỉm cười gật đầu: “Ta sẽ trò chuyện với công chúa, đến giờ ta còn tin cô ấy có tình ý với ta, cũng tin tưởng ta và cô ấy, không phải dễ dàng bị người ngoài phá vỡ “Nói chuyện”. Hắn còn dám chắc chắn.

Có lẽ công chúa và Dương Thất sẽ phát sinh chuyện gì đó, nhưng đến lúc đó, có lẽ đối với hắn, đối với công chúa, đều được giải thoát.

Hắn cũng không cần giống như một người phụ nữ, bởi vậy lòng căm hận công chúa, thù hận Dương Thất.

Minh Châu là một nữ hoàng tốt, còn hắn là một người tìm tiên cầu đạo.

Có lẽ, hắn còn có người trước mắt.

“Hi Nguyệt muội muội” giọng nói của Tiêu Viễn ôn nhu nói: “Ta có thể nhìn ra được trong lòng ngươi có rất nhiều chuyện, có thể nói với viễn ca ca được không?” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một hồi, đôi môi đỏ mọng, đang muốn nói gì đó, đột nhiên ánh mắt lại nhìn thấy một người quen thuộc đang ôm hai nữ tử dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt cười bỉ ổi đi tới quán rượu.

Là lão tạp dịch của Minh Nguyệt phong nàng.

“...” Lý lão hán một thân trang phục quý giá, lại không che giấu được mùi vị dâm ô của con hạ lưu kia, cũng nhìn thấy

nàng, nụ cười hèn mọn trên mặt đọng lại.

Ánh mắt của hắn nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt và Tiêu Viễn đang nắm chặt tay nhau.

“Oánh! Kỹ nữ!” Một luồng lửa giận trào ra, lão hán há mồm mắng một tiếng.

Trong tử lâu có rất nhiều người, mắng chửi cũng không ít. Tiêu Hi Nguyệt nghe thấy tiếng mắng chửi của hắn, Tiêu Viễn lại không nghe thấy.

“Hi Nguyệt muội muội?” Lần sau đi...” Tiểu nhị vừa vặn lại đưa thức ăn lên, Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng tránh khỏi tay hắn, lạng lẽ cúi đầu ăn cơm, trong lòng lại có chút bực bội.

Nàng biết, đêm nay trở về không tránh khỏi phải ứng phó lão hán đây đưa.

Quả nhiên.

Đợi nàng trở lại phủ công chúa, ở cửa hông, lão hán liền vọt ra, nắm song quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng.

“Tiên tử, người đang đi đâu vậy?” Ha ha, lão nô mới vừa rồi tựa hồ nhìn thấy một nữ nhân không khác gì tiên tử ở tử lâu, đang nắm tay một phu nhân có phụ nữ, thần thái thân mật, không biết có phải là ngài hay không!” “Nếu như là, vậy cũng quá không biết xấu hổ, dâm phụ, kỹ nữ, đều tốt hơn nàng ta!” Ôm một cổ âm dương quái khí rất cục mựn âm dương quái khí phát tiết ra, lão hán mở miệng mắng to, trong lòng ngực tràn đầy phần hận bị phản bội.

Nếu Lý Tiên ở đây, chắc chắn hắn ta sẽ vung tay tát tới một cái.

Nhưng giờ phút này, chỉ có một mình Tiêu Hi Nguyệt.

“Mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi.” Nàng hỏi một đằng trả lời một nẻo, lửa giận của ông lão lại bùng lên, tiến lên tát một cái vào mông nàng, cười lạnh nói: “Lão tử cũng không nề mặt người, đường đường một tiên tử, còn cùng nam nhân có chồng quỷ quái...”

Lần cùng một chỗ, dâm phụ như người còn không biết xấu hổ ở trong nhà người khác?! Còn câu dẫn phu phụ công chúa người ta?!” Tiêu Hi Nguyệt bình tĩnh trả lời: “Không phải người nghĩ như vậy “ha ha, không phải ta nghĩ như vậy sao? Vậy thì thế nào?” Lý lão hán hôm nay hạ quyết tâm hung hăng nhục nhã nàng một chút, miễn cho ả kỹ nữ này dâm đẳng trên giường., Xuống giường lại cố ra vẻ thanh cao, còn bày ra vẻ không biết xấu hổ lừa gạt với nam nhân khác, không chút nào không để Lý Minh Vân hấn vào mắt! ” Ta hỏi người, Tiêu Viễn có hôn ước với người không?” “Cuối cùng “Hai người các người”, Đã có ước định gì, nói cuối cùng muốn kết hôn?” “Mặt phụ” lại hỏi nữ nhân dâm phụ nhà người, chủ nhân của phủ công chúa này có phải là nam nhân mà ban ngày người nắm trong tay nàng hay không?, Là quan hệ vợ chồng cuối hôn?! ” Chính là “Xích! Còn nói người không phải kỹ nữ? Còn nói người không phải kỹ nữ? ả dĩ có chồng, người dâm phụ còn có mặt mũi? Đi, cùng lão tử về nhà, xem lão tử không giáo huấn một chút!” Lão hán nắm quần áo trước ngực nàng lên, thân thể kiều diễm mềm mại của Tiêu Hi Linh hiển lộ ra, bị hấn lòi đi, dấy núi trước ngực một hồi phập phồng.

“Dừng tay...” Tiêu Hi Nguyệt đẩy hấn ra, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước.

Lão hán cường ngạnh đối mặt với nàng.

Là nam nhân không biết bao nhiêu lần, từng thấy nàng dâm đẳng nhất, bắn một mặt nàng, làm thịt nàng mềm mại, than thở không thôi. Lý Minh Vân hấn hà tất sợ dâm phụ này? Cùng lắm thì cho nàng ăn thêm một trận!” Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng nói: “Người không nên như vậy.”, Ta cũng không nên như vậy, rất nhiều chuyện này, nên kết thúc “Lý lão hán nghe không hiểu nàng nói cái gì, cũng không muốn suy nghĩ nàng có ý gì, trong biểu hiện này không đồng nhất dâm đẳng tiên tử, luôn khó hiểu, không phải tâm tình không tốt, chỉ là lạnh một gương mặt, bao nhiêu lần cũng đều là như vậy.

Dọc theo con đường này, hấn cũng đã quen, căn bản lười để ý tới những lời này.

“Không nên như vậy?” Lão hán áp sát, vóc người thấp bé thon gầy chỉ đến ngực Tiêu Hi Nguyệt, hắn mở ra năm móng vuốt, trắng trợn không kiêng nể gì bắt một cái, trên bàn tay tất cả đều là thịt ngà đầy đặn, sáng khoát không thôi.

Từ sau thao mộ Lý Tiên, hắn cũng hứng thú với những nữ nhân khác. Mỗi ngày nay hắn chỉ chơi đùa với không ít nữ nhân thanh lâu ở kinh thành, nhưng thường thường chỉ chơi một lần, liền nhạt nhẽo vô vị, thế nào cũng không bằng hai nữ nhân nhà mình.

Đặc biệt là Tiêu Hi Nguyệt.

Tuy nói thời điểm đùa giỡn với nàng, phần lớn thời điểm nữ nhân này đều không nói tiếng nào. Nhưng tiên tử dù sao cũng là tiên tử, là tiên tử trong huyết, trên người mang theo mùi thơm, sữa tròn trịa trắng tấp, cũng không phải là thứ mà những nữ nhân bên ngoài có thể so sánh.

Hắn cũng đã mấy ngày không thao túng nàng.

“Hắc hắc...” Lý lão hán nghĩ ra một biện pháp, con mắt thâm tà nhìn chằm chằm vào nàng: “Tiên tử, tiên tử nói lão nô nói đúng không? Tiêu Viễn và công chúa mới là một đôi, ngài lại mò mẫm tiến vào, phá hỏng nhân duyên của hai người, như vậy sao được?” Tiêu Hi Nguyệt lâm vào hoảng hốt, có lẽ, hắn nói rất đúng.

“Theo lão nô xem, tiên tử ngài không bằng như vậy, hắc hắc, để lão nô giúp ngài giải quyết chuyện này!” Sau khi nghe xong phương pháp của hắn, Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc thật lâu.

Một đôi tay gầy còm đặt lên ngực của nàng, tùy ý nhào nặn.

“Tiên tử, ngài không nên suy nghĩ nhiều, dù sao ngài và lão nô làm không phải một hai lần, còn thiếu một lần này sao? Hay là nói, tiên tử ngài không dám bại lộ chuyện này? Muốn một mực sống sót với lão nô sao?” Lý lão hán đến nay còn nghĩ tới chuyện muốn lộ ra ngoài ánh sáng, bởi vì hắn biết, một khi bị người ta biết được, hắn khẳng định sẽ bị sư phụ trưởng bối của Tiêu Hi Nguyệt giết chết, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Nhưng nếu như chỉ cho Tiêu Viễn một người biết, gia hỏa bị đội nón xanh đầu không trứng này khẳng định sẽ không dám lộ ra ngoài! Khả khả khả.

“Tiên tử, ngài nói một câu đi!” Bàn tay lão hán trượt vào trong xiêm y của nàng, đang muốn cởi bỏ cái áo lót kia.

“Được.” Tiêu Hi Nguyệt lại đẩy hắn ra, thân ảnh đi vào phía trong cửa: “Ba ngày sau, ngươi lại tới “Thêm ba ngày? Đêm nay lão nô liền...” Không đợi hắn nói xong, Tiêu Hi Nguyệt đã biến mất không thấy đâu, để lại một bụng hỏa thiêu lão hán.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, lão hán lại cười đắc ý, ưỡn thẳng lưng.

“Vậy ta sẽ nhịn thêm ba ngày, đến lúc đó sẽ bắn một bụng của dân phụ nhà ngươi!”... Trong kinh thành dường như lại có cảm giác gió êm sóng lặng một lần nữa.

Hiên Viên Minh Châu mỗi ngày đều xử lý chính sự, Tiêu Viễn ở nhà môn làm việc, buổi trưa đến thăm nàng, hai người triền miên một hồi, buổi chiều lại chia lìa.

Lúc trời tối Tiêu Hi Nguyệt sẽ cùng hai người ở trong hoa viên tán gẫu, có mấy thị nữ làm bạn, Lý Tiên cũng có mặt.

Khi bọn thị nữ nhìn thấy nàng, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Đêm đó Hiên Viên Minh Châu bị Dương Thất cầm Cúc Lô, cũng vẫn cười tươi như cũ, đối đãi với Tiêu Viễn.

Chỉ có Tiêu Hi Nguyệt là nàng.

Đại đa số thời gian đều trầm mặc.

Nhìn Tiêu Viễn và công chúa.

Giữa hai người, tựa hồ không có chuyện gì xảy ra, cử chỉ trước sau như một thân mật, nàng không biết viễn ca ca có nói gì với công chúa hay không, cũng không biết công chúa có nói chuyện gì với Vân ca ca hay không.

Đến ngày thứ ba, sau khi ăn trưa xong bữa trưa, mọi người tới hoa viên nhàn tản, Hiên Viên Minh Châu tìm một chỗ nhàn rồi, thấp giọng hỏi nàng một câu: “Ngươi nói?” Hóa ra nàng không nói cho Tiêu Viễn biết, Tiêu Viễn cũng không tìm nàng.

“Nói rồi.” Hiên Viên Minh Châu nín thở.

“Cũng không nói.” Sắc mặt Hiên Viên Minh Châu đặc sắc, biến ảo bất định, nhìn về phía Tiêu Viễn nơi xa, bỗng nhiên khẽ cười.

Một chút: “Ba ngày này ta, đều cuối cùng đi qua phòng tắm “Tiêu Hi Nguyệt lắng lắng lắng nghe.

“Hắn không đi, rất nghiêm túc tu luyện “Không có oán hận”, không có oán giận, yên lặng chờ xử trí của ta.” “Hi Nguyệt, người nói xem ta nên làm gì bây giờ?” Hiên Viên Minh Châu hái một đóa hoa, nhẹ nhàng ngửi, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Tiêu Hi Nguyệt giờ tay chạm vào đóa hoa trước mặt.

Hai vị mỹ nhân đứng trước vườn hoa, ba người hòa thành hai bên, khiến mấy người Tiêu Viễn nhìn thấy mà ngây dại.

“Người thích hắn không?” Tiêu Hi Nguyệt không hỏi hắn là ai, Hiên Viên Minh Châu cũng không trả lời tên hắn, có lẽ là Tiêu Viễn, có lẽ là Dương Thất, hoặc là cả hai đều có.

“Dương Thất ở bên cạnh người, người sẽ làm thế nào?” Lần hỏi này, Tiêu Hi Nguyệt nói ra tên của Dương Thất.

Nàng biết, trong lòng Hiên Viên Minh Châu chắc chắn có thiên chuyển hồi dạ không thua gì nàng, cho nên mới không nhin được mà hỏi nàng: Biết được bí mật của nàng, Tiêu Hi Nguyệt là người kể chuyện tốt nhất, cũng là điểm mấu chốt của Tiêu Viễn.

“Không biết.” Hiên Viên Minh Châu nói nhỏ, xoay động hoa tươi trong tay: “Ta rất buồn rầu, Hi Nguyệt, không biết người có thể lý giải “người” là người tốt...” Tiêu Hi Nguyệt một lời vạch trần, khiến Hiên Viên Minh Châu cười khẽ.

“Ta là người tốt sao? Người đang nói là ta không muốn đuổi Dương Thất đi? Nhưng ta là thương hại hắn, không muốn nhìn thấy hắn vì tình bị vây khốn, hay là ham muốn bí ẩn này? Lưu luyện phóng túng vào mỗi buổi tối? Hi Nguyệt, ngay chính ta cũng không biết.” Cử công chúa mím cười, nói ra bí mật lớn

nhất của mình dưới ánh mặt trời Liệt Liệt liệt, để lộ nội tâm của mình trước mặt Tiêu Hi Nguyệt.

Cách đó không xa, Tiêu Viễn, Bích Hà, Lý Tiên, cùng với mấy vị thị nữ, đều tuyệt đối không nghĩ tới, vẻ mặt công chúa thoải mái, tán gẫu với Tiêu Hi Nguyệt lại là người này! Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng một cái thật sâu, “Tiêu Viễn nói” “Cái gì?” “Hắn còn tín nhiệm ngươi, tin tưởng ngươi sẽ không phản bội hắn” lời này: “Ngươi cũng tin sao? Chính ta cũng tin, không tin hắn, cũng không tin ta bí mật bại lộ, Hiên Viên Minh Châu trước mặt Tiêu Hi Nguyệt thập phần thân nhiên, không nói gì thêm.

“Nếu như không có ta, ngươi và hắn có thể khôi phục như trước không?” Cái gì?! Ngươi...” Hiên Viên Minh Châu vô thức tiếp được đồ vật trong lòng bàn tay nàng đưa tới, nhìn Tiêu Hi Nguyệt phiêu nhiên đi xa, vẻ mặt kinh ngạc.

Đợi sau khi nhìn rõ đồ vật trong tay, nàng lại càng kinh ngạc phi thường.

“Hắc ngọc bội? Thứ này không ở chỗ Dương... Sao nàng ta cũng sẽ có chứ?!” Nàng ta nói... ý tứ gì?” Hiên Viên Minh Châu hoảng hốt, lúc ở trong phòng tắm Dương Thất cởi sạch quần áo, trên người không mang theo hắc ngọc bội.

Còn Tiêu Hi Nguyệt lại giao ngọc bội có thể che giấu khí tức cho cô ta... là cho cô ta một lựa chọn à? Nhưng lựa chọn này không phải khiến cô ta khó có thể lựa chọn hơn à?” Tiêu Hi Nguyệt, người thật là... ban đêm.

Hôm nay là ngày nghỉ của Mộc Kỳ.

Tiêu Viễn ngủ lại phủ công chúa, ăn xong một bữa cơm tối với các nàng, lại tán gẫu một lúc, Tiêu Hi Nguyệt cáo từ rời đi.

Trước khi đi, ánh mắt tựa hồ có chút khác thường, nhìn hắn nhiều hơn vài lần, tựa hồ có chuyện muốn nói với hắn.

Tiêu Viễn do dự một chút, sau đó bị công chúa đẩy ra khỏi cửa, đuổi theo Hi Nguyệt.

Trên đường lại chân chờ, một lúc lâu sau mới tới một cái hồ ở bên ngoài phủ công chúa, chuẩn bị tiến về phòng của Hi

Nguyệt muội muội.

“Rầm!” Bỗng nhiên.

Một tiếng vỗ tay vang lên khiến Tiêu Viễn dừng bước.

Thanh âm này trong trẻo vang dội, truyền bá rộng rãi trong bóng đêm, cách rất xa cũng có thể nghe được.

Chỉ là... tám chương đập vào? ” Ba!” Lại một tiếng vang lên, lần này càng lúc càng có lực dồn dập, giống như có thể nhìn thấy một nam nhân đang dùng chân, mạnh mẽ đâm vào hai cái mônг mập mạp, âm thanh thanh thanh thúy phát ra khi va chạm với thịt.

“Những hạ nhân này thật không có quy củ!” Tiêu Viễn nhíu nhíu mày, đang muốn đi qua, lại là một tiếng va chạm mạnh truyền đến.

Cùng với một tiếng kêu kiêu mị thấu xương truyền vào trong tai của lão.

Tiêu Viễn dừng bước, nhíu mày, thanh âm này, thật giống như... Hắn xoay người, nhìn về phía một gian phòng bên hồ hoa viên.

Nơi đó có ánh sáng truyền ra, hai cái bóng chồng lên nhau chiếu vào trên cửa sổ.

Một nữ tử dáng người yếu điệu nằm phía dưới, thân thể trần truồng, hai vú cao ngất thông qua cửa sổ cũng có thể thấy được rõ ràng.

Một nam nhân thấp bé yếu ớt gác hai chân nàng lên vai nàng, một tay vuốt ve bộ ngực và lực lượng của nàng.

Bộ dáng hai người hỗn loạn, hoàn toàn chiếu lên cửa sổ.

Nam nhân thấp bé liên kết thân thể với nữ nhân yếu điệu, gât gao cùng nhau.

Có lẽ là vừa cắm vào, nam nhân kia có chút đắc ý xoay eo một cái, dùng miếng thịt phía dưới nữ nhân cọ sát vào tim nàng - Tiêu Viễn nhìn không thấy bên trong, cũng không nghe thấy thanh âm, nhưng có thể từ nữ nhân co giật run rẩy thân thể,

nhìn ra nàng bị đầu rùa cọ xát vào tim, bị kích thích lớn đến mức nào.

Mũi chân nữ nhân đã thẳng băng, mười ngón chân co rút lại, bị hấn mài đến mức mềm mại, khó có thể chịu đựng.

Cũng may là nam nhân không để tâm quá nhiều tới nàng, sau khi mài vài cái, liền chậm rãi lui về phía sau, đem cái thân thịt vừa thô vừa to kia chậm rãi rút ra.

Một vật mặt trời vừa thô vừa to chiếu lên cửa sổ.

Tiêu Viễn đột nhiên mở to hai mắt.

“Cái này, cái này... Là hấn!!” Hấn không nhận ra hình dạng của thân rễ dương này, cũng nhìn không ra rốt cuộc cô gái nằm trên mặt đất là ai.

Thế nhưng là, nam nhân thấp gầy thon gầy này lại mọc ra một cây gậy thịt vừa thô vừa to lạ thường, làm cho Tiêu Viễn lập tức nghĩ đến lão tạp dịch xấu xí kia.

Lúc đó, lão tạp dịch hèn hạ trốn sau núi Minh Nguyệt, quay sang chỗ Hi Nguyệt muối muối trên đỉnh núi, hai tay lão đang cầm một cây gậy thịt dài gần ba mươi cân!” Chẳng lẽ là lão? “Tiêu Viễn lại nghĩ tới, lão tạp dịch này cũng theo Hi Nguyệt muối muối đi ra, cũng ở tại phủ công chúa.

Mà Hi Nguyệt muối muối... “Không thể nào!” “Đừng!” Sau khi cái mộng của lão tạp dịch nâng lên, lại trùng trùng điệp điệp hướng về phía trước, một vật mặt trời vừa thô vừa to được rút ra một nửa trong cơ thể nữ nhân lại một lần nữa nặng nề xen vào.

Chất lỏng vấy ra.

Lần này va chạm quá tàn nhẫn, nữ nhân tựa như trúng mũi tên nhọn, nằm trên mặt đất bỗng nhiên co rút, ngửa đầu, từ trong đôi môi phát ra một tiếng rên rỉ rõ ràng.

“Ừm, thanh âm như tiếng trời, mềm mại đến tận xương.

Tay chân Tiêu Viễn lạnh buốt, như rơi vào hầm băng.

Sau khi cắm vào người nàng, nam nhân thấp bé lại một lần nữa uốn lượn vòng quanh sống lưng, đặc ý dùng đầu rùa to lớn

tròn xoe mãi giữa nàng.

Nữ nhân lại một lần nữa run rẩy, phát ra tiếng thở dốc nặng nề, một đôi chân ngọc bị hấn đặt trên bờ vai gắt gao nắm lấy cổ.

Là nàng sao? Thần niệm Tiêu Viễn bao phủ qua, lại không thấy rõ nữ nhân bên trong rốt cuộc là ai, một tầng quang ảnh mờ lung bao phủ khuôn mặt chân thật của nàng lại.

Mà nam nhân trên người nàng, đích thật chính là lão tạp dịch khôn kiếp đáng chết kia!!” Hắc hắc, sáng khoái hả? ” Lão tạp dịch chống lưỡi hoa đung đưa một hồi, bàn tay gầy còm lại càn quấy vuốt vuốt bộ ngực cao ngất của nàng, hai ngón tay nắm lấy lồng ngực của nàng, nhắc lên.

“A!” Tiếng rên rỉ êm tai phát ra, hàm sữa nữ nhân bị kéo lên, cây gậy thịt cắm trong huyết nàng cũng đang từ từ rút ra, tích sức lực lượng.

Tiêu Viễn run rẩy.

Sau một khắc, lão tạp dịch lần nữa dùng sức nhấn một cái, đồng thời buông quả trứng non ra.

“A!!” Một tiếng rên rỉ du dương phát ra, bộ ngực nữ nhân run run, thân thể đang nằm trên mặt đất bị đụng phải nhích về phía trước vài phần, tiếng va chạm như sấm rền truyền vào tai Tiêu Viễn.

Là Hi Nguyệt muội muội của hấn sao? Là Hi Nguyệt muội muội của hấn sao? Có phải nàng hay không?! Hai chân run rẩy của Tiêu Viễn di chuyển về phía trước một bước, tới gần một chút, lần va chạm tiếp theo của nam nhân lại tới.

“Bóp!!” Vẫn là thế đại lực trầm đắm vào, vẫn là tiếng rên rỉ động lòng người, vẫn như cũ không chút kháng cự nằm trên mặt đất, bàn chân ngọc câu lấy cổ nam nhân, thân dưới bị cây gậy thịt thô to kia xỏ xuyên qua.

“Bóp!” hông của lão tạp dịch đụng vào cặp mông mềm mại của nàng, hưng phấn vui sướng ôm hai cái chân nàng, một bên chống vào tim làm cho nàng run rẩy rên rỉ, một bên lê lưỡi, hôn lung tung lên da thịt trơn bóng như ngọc của nàng, phát ra tiếng đàn ông thở hân hân khi nam nhân chen vào nữ nhân.

“Bóp!” Lại va chạm, Tiêu Viễn nhìn thấy chất lỏng sền sệt từ chỗ hai người va chạm bắn ra, đủ thấy lần này dùng sức quá nhiều.

Nam nhân cắm vào nữ nhân dùng sức, nữ nhân cũng tiếp thu thuận theo, hai người phối hợp cùng một chỗ cưỡng ép, thịt cùng thịt ép, va chạm vào nhau.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng đánh nhau, tiếng nước chảy của gậy thịt cùng huyết đánh nhau vang vọng bên trong gian phòng bên hồ.

“A ha ha ha...” Nữ nhân run rẩy, toàn thân bị cây gậy thịt của lão tạp dịch thô to cắm chặt vào, sau khi bàn chân ngọc quần đến trên cổ nam nhân thấp bé, liền nắm chặt lấy.

Nàng uốn ngực lên, bị bàn tay to của nam nhân bóp nát bộ ngực cao ngất của nàng, quả trứng bị nhấc lên lại buông ra, bị hấn dùng năm ngón tay lặp đi lặp lại đùa giỡn, cứng rắn đứng vững ở trên núi sữa tròn trịa.

“Ây da, chậm... ài, à không, “Nữ nhân” bị cắm vào từng tiếng kêu rên, thân thể bỗng nhiên căng thẳng, sắp bị cắm vào cao trào.

Nhưng lúc này, lão tạp dịch lại dừng lại, không có chống lại tâm hoa của nàng, gậy thịt rút ra một nửa, dừng lại bất động.

“Ngươi...” Nữ nhân trầm ngâm, thanh âm lấp lập, lộ ra vài phần cầu khẩn.

Tiêu Viễn tiến thêm một bước nữa, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Cầu ta” Lão tạp dịch chậm rãi vượt bộ ngực lớn của nàng, eo lưng lay động một chút, cây gậy thịt chọc vào lòng ngực nàng, làm nàng rung động kịch liệt.

“Không...” “Cầu không cầu?” “Không cầu không cầu? Cầu không cầu?” Lão tạp dịch mất kiên nhẫn, bắt đầu điên cuồng chống trả, cùng với nàng giống như hai con sâu thịt nhúc nhích trên mặt đất.

Nữ nhân được ngày lắc đầu đắc ý hét lên: “Không, không, không.... À không!!” Nàng nâng vòng eo lên, bị cắm vào cao

trào.

Cây gậy thịt của lão tạp dịch cắm vào huyết bà, hưởng thụ cảm giác trống rỗng co giật của Âm Dương.

Tiêu Viễn lại bước lên trước một bước, chờ dần nhìn bóng dáng yếu điệu của nữ nhân trong cao trào kia.

Hồi lâu sau.

Cái mộng của nàng mới rút xuống, thở hổn hển.

Lão tạp dịch vuốt ve nàng, dương dương đắc ý nói ra một câu khiến cho trong lòng Tiêu Viễn như tro tàn: “Thoải mái không? Tiên tử?”

Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (8)

Cúc Khai (lảng giềng) khó chịu, tiên tử?” “Nói!”! Nói!! Nói!”
Lão tử thích thú với tiên tử? “Trên mặt đất, nữ nhân được lão tạp dịch gọi là tiên tử, không nhúc nhích thở hỏn hển, gác hai chân mảnh khảnh ở bả vai lão nam nhân, từ căng ra đến thả lỏng.

Dường như dư âm của cao trào chậm rãi khuếch tán, làm cho nàng cực kỳ thoải mái.

Ánh mắt Tiêu Viễn chết lặng.

Mí trùy thô to của lão tạp dịch chôn ở trong âm huyết nữ nhân được hắn gọi là tiên tử, động tác buông lỏng, thần sắc thích ý, tựa hồ căn bản không sợ tiên tử đào tẩu, trốn không thoát đâm vào chiếc chùy vũ này.

Tiên tử muốn chạy trốn, hắn chỉ cần bay lên phía trước một cái là có thể dễ dàng hóa giải sự phản kháng của nàng, khiến tiên tử cao thượng kia chỉ có thể thần phục dưới hông hắn.

Lão tạp dịch giờ phút này thả lỏng, chính là vì ngày sau càng tốt hơn, dùng chùy chùy thô to mạnh mẽ tiếp tục đâm vào hông tiên tử.

Mà tiên tử nằm trên mặt đất, căn bản cũng không có đào tẩu cùng phản kháng.

Hai chân nàng hướng lên trời, rất thân mật đặt trên vai lão hán, mật huyết giữa chân bị gậy thịt lão hán cắm vào, sau cao trào là hình dáng chầm ụt bóng loáng, chăm chú bao vây lấy chiếc đũa thô to của lão hán nhân.

Nàng nghiêng đầu, thở hỏn hển.

Hắn chưa rời đi, cũng không mở miệng nói chuyện, không nhúc nhích, trước ngực là một nhũ phong hoàn mỹ nhấp nhô bất định.

Tiên tử, đang chờ vòng lưng tiếp theo của lão hán.

Mật của nàng kẹp lấy thân thịt của lão tạp dịch, hai người tính khí tương liên, dùng tư thế thân mật nhất cùng một chỗ với nam nữ.

Tự nhiên như thế, phối hợp như thế, tựa như đã trải qua vô số lần, hình dáng cùng lách cách của tiên tử cũng đã nhớ kỹ thịt bồng thô to của lão tạp dịch, hai cánh môi mập mạp không lông ngậm lấy gậy thịt, thịt mật trắng nõn phảng phất chói mắt, nhưng đôi môi âm của tiên tử lại gắt gao cắn lấy gậy thịt của lão tạp dịch không tha, chậm rãi ngọ nguậy.

Chờ đợi lần giao hợp tiếp theo.

Ý thức của Tiêu Viễn đã lâm vào trong hỗn độn, trong đầu chỉ có một ý niệm: Tại sao? Sau khi cao trào tiên tử vẫn chưa thỏa mãn sao? Hay là đang chờ lão tạp dịch bắn ra dương tinh? Sau khi nàng rời đi, trước tiên liền tìm đến lão tạp dịch, cởi xiêm y xuống., Lăng Hòa không thể chờ được ở trên mặt đất?” Tiên tử, cái miệng nhỏ nhắn của người thật là cứng rắn!” “Không nói đúng không?” Lão tử thích nói!” Lão tạp dịch tức giận, thân thể gầy còm đè nén về phía trước, áp lên thân thể trắng nõn mịn màng của tiên tử, cái chuỷ thô dài dưới háng cũng đi theo lâu vào trong., Trên đầu rùa đội lên mái tóc của tiên tử, tiếp tục đi lên đỉnh, tiên tử đỉnh bị ép phải rên rỉ, không chịu nổi kéo dài đâm vào như thế, tựa như đang trợn mắt há mồm, một đôi tay nhỏ bé trắng trẻo gian nan đẩy đầu lão tạp dịch, khăn cầu hăn không nên cao như vậy.

Tiêu Viễn phảng phất như nhìn thấy cái khổ ba mươi phần của lão tạp dịch kia. Theo động tác của hắn đè lên người tiên tử, cắm sâu vào trong đó, tiên tử cắm vào không chịu được bàn tay nhỏ bé một mực đẩy hắn.

Thế nhưng là, lại không có cách nào rút bỏ hắn.

Mí thịt thô dài của lão nam nhân cắm sâu vào trong lỗ mông của nàng, làm cho phản kháng của nàng đều hóa thành vô hình.

Nàng ta động một chút, con rết của lão tạp dịch cũng động theo, nàng ta vùng vẫy một chút, lão tạp dịch liền dùng cái bấc hoa ở sâu trong huyết của nàng đâm vào, đâm vào làm mùi

thơm mềm nhũn, há cái miệng nhỏ thở dốc, không thể động đậy.

Chỉ có thể bị ép phải dùng mật óc hẹp, tiếp nhận cây gậy thịt dài thô của lão tạp dịch đâm vào, trái tim run run hôn lên đầu rùa của hắn, chạy trốn cũng không thoát, muốn tránh cũng không trốn được.

“Khà khà.

“Thấy tiên tử phản kháng biến mất, cả người mềm nhũn bị gậy thịt của hắn cắm xuống đất, tạp dịch lão tạp dịch phát ra tiếng cười bỉ ổi đắc ý.

Nhưng còn chưa đủ.

Hắn đã trấn áp tiên tử, dùng nòng nọc đem nàng thần phục dưới háng, cắm vào thân thể mềm mại của nàng, chỉ có thể thở hổn hển rên rỉ.

Cũng đã đem một đôi đùi đẹp đặt ở trước ngực nàng, một đôi ngọc nhũ cao ngất bị ép dẹp, làm cho ngọc túc cùng nàng đạt đến song song, toàn bộ thân dưới đều bại lộ dưới gậy thịt của lão tạp dịch, cái mông trắng bị buộc nhấc lên rời mặt đất, âm huyết hướng lên trời, bị gậy thịt từ trên đâm xuống, môi âm cắn thân, quả nhân kiều nhân đáng thẹn dán sát vào nhau cùng hai viên ốt trưa của lão hán, co rút lại, cục vẩn phần nộn cơ hồ nhìn không thấy.

Nhưng lão tạp dịch còn chưa thỏa mãn, còn muốn làm nhục nàng.

“Ôm chân!” Tiêu Viễn nhìn thấy, lão tạp dịch kia kéo tay nàng đặt trên mắt cá chân trắng như tuyết, hai bàn tay ngọc của tiên tử đặt trên mắt cá chân, vô lực nắm lấy.

“Mau ôm lấy!” Lão tạp dịch quen đường cũ, vốn đang cầm chặt gậy thịt nơi tim nàng, lần nữa đỉnh đầu về phía trước, tiên tử cao ráo dưới háng phát ra tiếng rên rỉ khó chịu.

Sau đó, dưới thần niệm dò dẫm của Tiêu Viễn, nàng bị gậy thịt điều khiển, chậm rãi đem đôi chân ngọc câu đến trên đầu mình, dùng đầu thay thế cho một chút sẽ bị lão hán cắm hai tay vào vô lực, ngăn hai chân lại.

Tư thế của tiên tử, dâm đãng đến cực hạn.

Thân thể mềm mại trắng nõn vắn lại, chân ngọc chạm vào mặt đất, nhấc mông lên, lộ ra huyết bánh bao trắng ướt sũng, một đôi ngực cao ngất bị bắp chân nhỏ kẹp lấy, càng ngày càng thẳng tắp.

Nàng gồi chân ngọc lên, nghiêng đầu đi, huyết mật mím chặt lại buông ra, đang run rẩy, cũng hôn lên gáy thịt, chờ một khắc cuồng phong bão táp xen kẽ.

Sau khi kết hợp tư thế xong, không phải chỉ là điên cuồng dùng sức sao? Tư thế thân thể như vậy, vốn chính là vì cưỡng ép mà làm, tựa như ếch lật chuyển thân thể, tứ chi câu lấy, lộ ra cái bụng trắng và tính khí giữa chân, chỉ vì chờ đợi đối phương đâm vào.

Là người ngoài như Tiêu Viễn, chỉ cần nhìn thấy tiên tử làm ra tư thế như vậy cũng đã biết nàng quen thuộc tới cỡ nào.

Đã quen với tư thế xấu hổ như thế, có thể dễ dàng làm ra, cũng quen thuộc nam nhân cắm vào nàng, biết hẳn tiếp theo sẽ dùng động tác như thế nào để vuốt ve nàng.

Chính vì quen thuộc nên mới dùng chân ngọc ôm lấy đầu chứ không phải dùng hai tay —— sau khi bị cắm vào thân thể mềm nhũn, tay không cách nào bắt lấy mắt cá chân Hợp Hợp tạp dịch.

“Tiên tử...” Tiêu Viễn run rẩy, là nàng sao? Là nàng sao? Là Hi Nguyệt muội muội sao? Tại sao? Tại sao tiên tử tạp dịch dưới khổ lại quen thuộc tư thế này? Tại sao không phản kháng, lại chủ động nâng thân thể mình lên, lấy phương thức xấu hổ nhất đi tiếp đón đối phương? Tại sao... ” Ha ha ha, làm cũng không tệ!” Lão tạp dịch đề lên người nàng ta!”, Nhìn nàng tự mình làm ra tư thế như vậy, tán dương nói: “Tiên tử ngài ngộ tính thật cao, lão nô tự thẹn không bằng, lần trước dạy ngài một lần liền học được!” Giáo dục tư thế? Ngộ tính? Lão nô? Không phải lão tử? Tiêu Viễn ôm đầu, trong thức hải ông ông vang lên.

Hắn không không chế nổi bản thân.

Không khổng chế nổi gọi tiên tử và Hi Nguyệt muội muội các loại, cũng không khổng chế được thần niệm của mình, nhìn một hồi, nhìn xem, lão tạp dịch cùng nữ nhân được hấn gọi là tiên tử trên mặt đất giao nhau.

Nhìn hai người nằm trên mặt đất, thân thể áp sát, kết nối khí tức.

Nhìn lão hán, đè tiên tử, bắt đầu chậm rãi nhúc nhích cái mông gây còm, để cho gây thịt chậm rãi ở trong huyết tiên tử đỉnh đỉnh, tựa hồ câu dẫn dục vọng của nàng, chuẩn bị cho sự giao hòa mãnh liệt kế tiếp., Lại như đang tìm kiếm một cây gây thịt thích hợp nhất, lão tạp dịch hơi nhấc mông lên, lại hạ xuống, thăm dò sức phản kháng của tiên tử hiện tại: Xem huyết nhi của nàng có bị kẹp chặt hay không, đã bắt đầu buông lỏng, có thể nghênh đón một lát nữa mạnh mẽ xen vào.

Tiêu Viễn ngây dại.

Lão hán dùng nhục bổng thô to không nhanh không chậm quấy huyết tiên tử kia, mà tiên tử, lại bị gây thịt làm cho run rẩy không thôi, thanh âm rên rỉ mềm mại đáng yêu phát ra, thân thể mềm nhũn xuống, chân ngọc gắt gao kéo đầu, cái mông trắng thắt chặt cũng buông lỏng ra.

Tiêu Viễn có thể nhìn ra, hai người đã đến điểm giới hạn, tựa như pháo hoa bay lên không, sắp bộc phát ra khói lửa mãnh liệt khó có thể tưởng tượng nổi.

Quả nhiên.

Lão hán đè ép tiên tử nâng mông lên, sẽ bị mật bổng to lớn ầm ụt ụt rút ra lách cách của nàng.

Tiên tử chặt hẹp lỗ thũng bị kéo theo, mông trắng vừa tròn lại vênh lại bị buộc theo gây thịt nâng lên, như phu phu xướng phụ theo, hạ thể hai người đều nhấc rời khỏi mặt đất.

Gây thịt rút ra hơn mười phân, ướt nhẹp chảy xuống chất lỏng dính vào hương thơm ngào ngạt.

Lập tức dừng lại.

Định lại giữa không trung.

Tiêu Viễn thống khổ che con mắt lại, nhưng thần niệm của hắn lại vô cùng rõ ràng nhìn hai người trong lòng sắt: Lão hán hất mông lên, tiên tử theo sát, hai người tính khí kết nối cùng một chỗ.

“Bốp!” Lão tạp dịch bỗng nhiên dùng sức, xiên thịt từ trên xuống, như một cái búa tạ đập xuống mặt đất, gây thịt thô to hung hăng cắm vào huyết mật tiên tử, một lượng lớn mật trong suốt dính chặt từ chỗ khí tức hai người tuôn ra, tựa như suối nhỏ tản ra.

Tiên tử bị cây gây thịt cắm vào, cái mông trắng mềm mại không bị khổng chế rơi xuống, bị nam nhân dùng hông gắt gao đè trên sàn nhà, biến thành hình dạng bằng phẳng.

Hai hạt gui to lớn đánh vào trên mông của nàng, phát ra thanh âm dâm dăng dị thường.

Mặt hồ phủ công chúa nổi lên gợn sóng.

Lần đầu tiên Tiêu Viễn thống hận chính mình trở nên mạnh mẽ, cho nên hắn có thể nhìn thấy tiên tử bị cái này cắm xuống, cái phản ứng kinh người kia: huyết của nàng cắn chặt cây gây thịt, cái mông lại một lần nữa căng ra, huyết mật co rút lại, kẹp chặt lấy gây thịt của lão tạp dịch, tựa hồ không chịu nổi, bịt miệng nhỏ lắc lắc đầu, dùng tiếng rên rỉ rầu rĩ cầu khẩn lão hán chậm một chút.

Nhưng tư thế mới vừa rồi là giao hòa mãnh liệt mà đã hoàn thành, hiện tại ở đâu dừng lại đây? “Bốp!!” “Lão già!”

Tạp dịch không chút lưu tình, lại nâng mông lên, lần nữa dùng sức nện xuống, gây thịt như cây cột thông thiên, lại một lần nữa hung hăng đâm vào.

Gân xanh trên cổ tiên tử căng thẳng.

“Bốp!” Lại một lần nữa đâm vào, tiên tử không chịu nổi nữa, vươn tay ra đẩy lão hán, lại bị hắn trấn áp gắt gao, cái mông giờ lên, lại rơi xuống, tiếp tục dùng sức đâm nàng.

“Không...” Tiên tử phát ra âm thanh kháng cự mơ hồ, Tiêu Viễn nghe không ra, lại có thể nhìn thấy hai chân nàng vẫn như cũ ngoắc cái đầu, cái mông cũng theo lão hán lên xuống,

mà không ngừng nâng lên lại rơi xuống, thân thể bị ngày ngày run rẩy không thôi, nhưng vẫn không phản kháng.

Lão tạp dịch cắn chặt răng, phảng phất khí lực toàn thân đều tập trung ở hạ thân, ra sức rút ra.

Cái mông gây cộm giờ lên, gây thịt được rút ra khỏi mật ngọt, lại uốn eo, rơi xuống, mạnh mẽ cắm vào.

“Bộp bộp bộp bộp bộp!” Âm thanh đan xen dày đặc vang lên liên tục.

Tiên Tử rất nhanh không còn lực phản kháng, ngọc thủ từ chối, biến thành ôm lấy đầu lão già, ngực sữa cao thẳng lên, đầu gối ngọc chân, chân ngọc cũng dẫn đầu, eo thon bắt đầu vặn vẹo, đón lấy nghiến cứu của nam nhân.

Lão tạp dịch cắm vào, nàng liền nâng mông lên, lão tạp dịch rút ra, nàng liền rơi xuống, giúp hắn rút ra.

Mơ hồ Tiêu Viễn còn nhìn thấy đôi môi trắng nõn của nàng, khi lão tạp dịch tiến vào, nàng liền buông ra hồn phách, tận lực nạp nhục bồng tiến vào, đợi lúc rút ra, lại kẹp chặt lấy cây gây thịt không tha.

Cây gây thịt và hình ngô, kéo một cái, tiên tử nhăn nheo không ngừng bị gây thịt mang ra, lại lần nữa bị gây thịt đâm vào.

Bởi vì mật sền sệt cọ xát kịch liệt, mà biến thành màu bọt trắng, chổng chát lên môi âm của tiên tử, lại từ từ chảy xuống, chảy vào trong quả cúc hướng lên trời, lại chậm rãi bôi lên cái mông trắng mềm mại, động tác đan xen rơi xuống sàn nhà.

“Bộp bộp bộp bộp bộp!” chen vào không ngừng nghỉ, lão tạp dịch nằm sấp trên thân thể tiên tử mềm mại trắng như tuyết, không ngừng lắc lư cái mông.

Mà tiên tử dưới khổ của hắn, bị cắm đến thân thể mềm nhũn, thịt bồng to lớn chẳng những quán xuyên Biện Dương của nàng, cũng tựa hồ quán xuyên thần thức của nàng, nàng bị cắm đến vô lực phản kháng, chỉ biết uốn éo eo thon để đón hợp, bị gây thịt cắm đến mềm mại rên rỉ.

Mức độ mềm mại không giống một tiên tử bình thường.

Mà như làn da mềm mại trên thớt gỗ, sẽ chỉ bị lão hán tùy ý làm thịt mà thôi.

Lão tạp dịch xen vào nàng, nàng cũng không phản kháng, lão tạp dịch cắn lấy quả sữa của nàng, cũng không có trốn đi, lão tạp dịch rút cây gậy thịt ra hơn phân nửa, cái mông của nàng cũng nhấc lên cao theo. Lúc rơi xuống, lại thuận theo không vặn vẹo mông chạy trốn, mặc kệ huyết thịt của mình bị cây gậy thịt thô to mãnh liệt xỏ xuyên qua.

Nàng, chỉ phát ra “A” một tiếng than nhẹ.

Bị gậy thịt cắm loạn càn run rẩy, bị lão hán hung hăng thần phục.

Chất lỏng theo tính khí hai người ma sát mà không ngừng tuôn ra, nước bọt chất chồng chồng lên đôi môi âm của tiên tử, lại bôi lên bộ lông đen cứng rắn của lão già, theo va chạm của lão hán, bọt trắng ở dưới mông hai người không ngừng vung vẩy, một mảnh hỗn độn.

dơ bản tới mức không có chút dáng dấp tiên tử nào.

Hai người không ngừng nhúc nhích trên mặt đất, một người ưỡn eo rút ra, một người xoay eo nghiêng hợp, thân thể nữ nhân bị đụng đến không ngừng lay động trước sau, ngọc nhũ nhảy lên, giữa hoặc bị lão hán cắn nuốt, hoặc là bị lão hán nắm ở trong tay xoa bóp.

Cuối cùng Tiêu Viễn nhìn thấy lão tạp dịch kia sau một hồi quất vào nhau, hai cây gậy thịt cắm thật sâu, hai chân đặt trên mặt đất, phần hông dùng sức ép xuống, cắm vào nơi sâu nhất của tiên tử.

“Hắn sắp bắn tinh rồi.

“Nhìn xong dân diễn, sắc mặt Tiêu Viễn không chút biểu tình.

Quả nhiên, ngăn chặn tiên tử, hạ thân không hề động tới lão hán, tại đem đầu rùa gắt gao chặn lại tinh thần của nàng, phá hủy hết thủy lực phản kháng nàng theo sau, mới bắt đầu bắn ra nồng đậm tinh hoa.

Phốc phốc phốc.

Một cổ lớn tinh túy bắn vào huyết tiên tử, lướt qua bắc hoa xông vào cung phòng của nàng, hai viên dán vào cúc và đậu phộng của nàng co rút lại, không ngừng rót nồng đậm tinh túy vào chỗ sâu nhất.

Tiêu Viễn nhìn không ra biểu lộ của nàng lúc này, nhưng lại có thể nhìn thấy hai tay nàng đang nắm lấy hai cánh tay của lão già, đôi chân ngọc vẫn như trước, không nhúc nhích, tiếp nhận tinh túy của lão tạp dịch rót vào.

Bụng nàng hơi căng lên, nhưng vẫn không mở miệng, cũng không phản kháng, chỉ là thở hổn hển, run rẩy nghênh đón nồng đậm bắn vào, hai cái mông trắng nõn kẹp chặt, hình dáng cũng theo sát, đợi lão hán bắn tinh xong tinh thần, mông nàng lại lắc một cái, tựa hồ đang lấy một giọt tinh huyết cuối cùng.

Hồi lâu sau.

Xạ tinh xong lão hán, mới giống như chó chết nằm nhoài trên người nàng.

Hai tay cầm lấy sữa nàng, đầu tóc thừa thớt cũng gói lên miếng thịt mềm mại, thở dốc thoải mái.

Tiên tử thụ tinh cũng đang thở dốc.

Hai người giống như vô số nam nữ sau khi kết hợp, hưởng thụ dư vị của cao trào.

Không có phản kháng, cũng không có từ chối.

Rủy của lão tạp dịch cứng rắn vẫn cắm vào trong huyết của nàng như cũ, chắn miệng huyết lại, một giọt tinh túy cũng không chảy ra được.

Thân thể tiên tử bị lão hán ngăn chặn, cái bụng trắng như tuyết mềm mại căng lên đầy nồng đậm, bờ mông cùng Cúc Nhan bị hai hạt châu dán lên, mật huyết cũng bị cây gậy găm vào.

Hai người cùng nghỉ ngơi.

Hai người...

Đều không có ý tứ kết thúc chiến đấu.

Ôm lấy một chỗ khôi phục thể lực, chuẩn bị cho lần va chạm tiếp theo.

Tiêu Viễn không đành lòng nhìn thêm.

Lão hán cầm tiên tử, thân thể của lão chỉ cao tới ngực của nàng, nếp nhăn mặt gò lên một cái sữa trơn bóng, mở miệng rộng, rất tự nhiên ngậm lấy ngực tiên tử, liếm láp một chút, bôi nước bọt lên cặp hàm hồng của tiên tử, lại vươn lưỡi ra liếm láp mỏ của nàng.

ngậm một con, lại xoay đầu, đi ngậm một con khác, cắn vào trong miệng, thích ý mút vào, thoải mái dùng đầu lưỡi đi gãi tóc.

Hai người cũng không nhúc nhích.

Tiên Tử bị lão tạp dịch dùng gậy thịt cắm vào, bị hấn cắn ngực hút sữa, nhưng vẫn như cũ mười phần quen thuộc, phảng phất đã trải qua hàng trăm hàng ngàn ăn, phản ứng chơi đùa không được quá lớn như vậy.

Nàng chỉ dùng cánh tay nhỏ bé che khuất cặp mắt, thở hỗn hển, trước ngực hơi phập phồng nhưng không thể ảnh hưởng tới việc bú sữa của mình.

Tiên tử cao gầy xinh đẹp, cùng lão hán thấp bé xấu xí, tựa như đang cho hấn bú sữa, hình ảnh đậm dục không nói nên lời.

Tiêu Viễn xoay người, cúi đầu.

“Tiên tử, chúng ta lại làm một lần nữa!” Bà lão tạp dịch phun ra hàm bà, cười hắc hắc nói.

“... Như vậy là đủ rồi.

“Như nhìn thấy người thứ ba rời đi, tiên tử nói nhỏ.

“Đủ? Ta thấy ngươi vẫn còn phóng túng đấy!” Lão nô lại chen vào bà ta một chút, chẳng thềm để ý tới lời nói của tiên tử.

Tiêu Viễn bước ra khỏi chân, bước đầu tiên để rời đi.

“Đêm nay, dừng ở đây đi!” Tiên tử đẩy hấn một cái, làm cho lão tạp dịch tức giận, đè nàng một trận.

Đột nhiên.

“Sư tử, sư tử, đêm nay người muốn ăn cơm tối à?!” Xa xa truyền tới một tiếng la, khiến cho ba người ở đây đều giật mình.

“Sư tử?!” Tiêu Viễn đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía hai người đang giao thoa cùng một chỗ trong phòng.

Lý Tiên gọi sư tử, vậy chẳng phải mang ý nghĩa, bên trong bị lão tạp dịch điên cuồng, lại bị hắn gọi là tiên tử nữ nhân, không phải Tiêu Hi Nguyệt?! Không phải nàng?!” Không phải Hi Nguyệt muội muội?! Không phải Hi Nguyệt muội sao?, Không phải...” Tiêu Viễn run rẩy, thế giới u ám thoáng cái trở nên sáng sủa, hắn nghĩ tới một chuyện: đàn ông trên giường thường đều không kiêng nể gì cả, đem nữ nhân kia làm đối tượng trong suy nghĩ trong lòng, cũng là chuyện thường thấy cũng không có gì kỳ quái! Hi Nguyệt muội muội của hắn, làm sao lại ở cùng một chỗ với một lão tạp dịch?! Trong phòng nhỏ.

“Ăn màn đêm? Hắc hắc, tiên tử đích thật là đang ăn màn đêm. Đến đây, lão nô cho tiên tử ăn bữa ăn khuya ngon lành!” Lão tạp dịch cười rộ lên, rút cây gậy thịt ra, lật lại tiên tử đang nằm dưới đất.

Tiêu Viễn ở bên ngoài vốn định rời đi, đêm nay không nghĩ tới chuyện này nữa.

Nhưng mà, hắn vẫn nhịn không được quay đầu nhìn lại.

Liếc mắt này, lại một lần nữa làm cho tim mật hắn run rẩy.

Trong phòng ốc bên hồ, tiên tử yếu điệu kia bị lão tạp dịch bày thành tư thế tứ chi quỳ xuống đất, đầu gối và bàn tay chống trên mặt đất, đầu cúi thấp xuống như một đầu chò đợi giao hoan, đem huyết mật xấu hổ cùng Cúc Hoa tất cả đều bại lộ dưới mí mắt lão hán.

Cũng bại lộ trong phạm vi cái gậy thịt cực lớn kia.

Tiêu Viễn nhìn qua, thân ảnh hai người rõ ràng chiếu trên cửa sổ: tiên tử quỳ trên mặt đất, hai vú non rủ xuống, eo nhỏ sụp xuống, chống lên hai cái mông tròn trịa; lão hán hai tay chống nạnh, đắc ý đứng ở sau lưng tiên tử. Dưới thân thể thấp bé còm nhom, lại là một vật mặt trời cứng rắn đáng sợ, ngẩng đầu

đứng thẳng, đầu rùa tròn quay tròn hướng về phía hai cái
mông của tiên tử, chậm rãi nhỏ xuống chất lỏng dinh dưỡng.

Sau khi biến tiên tử thành tư thế quỳ xuống đất chờ đợi, lão
tạp dịch bước lên trước một bước, theo bước đi của hắn, hai
viên dưa cực lớn bên dưới háng hắn cũng đong đưa theo.

Dưới dưa dương là cặp dưa, cặp mông trắng nõn đối diện với
cặp mông trắng nõn của tiên tử! Một màn kinh người như thế,
cho dù biết người bên trong không phải Hi Nguyệt muội muội,
Tiêu Viễn cũng nhìn đến thất thần.

Hắn có thể nghĩ ra tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì: tiên tử đã
quỳ xuống đất như nuôi chó, chờ lão tạp dịch đâm vào, hai
người sắp sửa phát sinh lần áp, lão hán đâm tiên tử vào, có lẽ
còn có thể bắt lấy hai tay của nàng, kéo mái tóc của nàng, thắt
lưng khẽ động, ngày qua ngày nàng, thẳng đến cao trào, lại
một lần nữa đem nồng đậm tinh túy rót vào trong huyết nàng.

Giống như hiện tại, huyết mật của tiên tử chậm rãi chảy ra mật
và mật ong của nam nhân, chờ lần giao hòa tiếp theo.

Sự tình cũng giống như hắn tưởng tượng: Lão tạp dịch đi về
phía trước vài bước, chiếc chủy dài dài ba mươi phần nặng nề,
đặt ở trên cặp mông vênh lên của tiên tử, tựa như một cái cung
nỏ, cái chum găm vào giữa hai cái mông, một trước một sau
đâm đâm, độ dài của nó đủ để cắm vào chỗ eo nhỏ lõm xuống,
đạt tới chỗ eo nhỏ của nàng.

Lão hán kia lại giống như đang mài dao, dao là cái xiên to
dưới khố của hắn, mài dao đá là hai cái mông của tiên tử, một
trước một sau đâm tới chà xát lách của hắn, thân côn ma sát
nhiều lần với khe mông tiên tử, càng lúc càng phát uy vũ hùng
tráng.

Tiêu Viễn lưng lay sắp đổ, càng lúc càng không tin đó là Hi
Nguyệt muội muội.

Hắn nhìn thấy, trong toàn bộ quá trình đó, tiên tử vẫn luôn như
vậy.

Yên tĩnh quỳ gối, cúi thấp đầu, hai tay chống trên mặt đất, nhũ
phong tròn trịa rủ xuống, hai cánh trong mông hoặc kẹp chặt,
bị mài không chịu nổi kích thích.

Nhưng cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Tiên tử không có né tránh, cũng không có thúc giục.

Thật giống như người tâm tử, làm cái gì cũng không có phản ứng gì, lại giống như những kỹ nữ thu tiền kia, tùy ý để khách chơi gái chơi đùa thế nào cũng được.

Nhưng nàng... Hoàn mỹ như vậy, tư thái uyển chuyển, hai mông tròn trịa, cặp mông đẹp đẽ, sao có thể chịu để một lão già đối đãi như vậy?! Chẳng lẽ, là chiếc đũa to dài kia đã thuận phục nàng, khiến nàng không cách nào phản kháng lại lão hán? Tiêu Viễn không dám nghĩ tiếp.

Dao, mài xong rồi.

Lão tạp dịch đặt hoàn toàn vào hai lỗ hồng trên mông tiên tử, hai viên son môi dán vào mông cùng huyết mật nàng, có chút nhúc nhích, tựa hồ đang súc tích chờ đợi bắn vào tinh điệt.

Dựa vào tính khí, chuyện nam nữ thân mật nhất trên thế gian không thể như vậy được.

Nhưng tiên tử vẫn đang chờ đợi.

Đợi cho đến khi lão tạp dịch vặn eo lui về phía sau, đầu rùa to lớn chậm rãi đi xuống, dọc theo sống lưng hơi lõm xuống, đỉnh đến chỗ mông đậu cúc của nàng, nàng mới run lên một cái, vặn vặn eo nhỏ nhắn.

Nơi đó, là địa phương cuối cùng bị tiến vào, chỉ có cùng một vị nữ tử hoan hỉ lúc, mới bị đối phương dùng ngón tay đâm đâm xuyên vào, mỗi một lần làm như vậy, nàng đều sẽ phát ra tiếng buồn bực kháng cự.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nàng lắc eo, lắc lắc cái mông, như thể lắc đầu đắc ý hất văng cái đầu rùa đang phồng chặt lấy nàng ra.

Lão hán hắc hắc cười thâm, đưa tay nắm lấy cán của mình, lôi kéo nó lại vẽ xuống dưới, thân gậy cùng rùa đầu theo bắp mông mềm mại mẫn cảm của tiên tử, từ Cúc Phong trượt tới huyết Bạch Hổ ướt đầm.

Hắn dừng lại một chút.

Đầu rùa phá vỡ bờ môi âm u mềm mại, vùi nửa hạt đầu rùa ở bên trong, chống lên huyết huyết của tiên tử Bạch Hổ bánh bao, dính lên mặt ong, lại trở nên bóng loáng bóng loáng.

Ngay lúc Tiêu Viễn và tiên tử cho rằng hắn muốn đâm vào cái eo ưỡn ngực, lão tạp dịch lại rút đầu rùa ra, đôi môi âm hiểm của tiên tử nhanh chóng khép lại, biến trở về huyết Thiên Mật.

“Hắn muốn làm gì?” Tiêu Viễn và tiên tử, trong đầu cùng hiện lên ý niệm như vậy.

Khác biệt chính là, trong đầu Tiêu Viễn trống rỗng một mảnh, mà tiên tử thì đang bất an chờ đợi, chờ đợi một đầu rùa nóng bỏng lại lần nữa chạm vào da thịt trên mông nàng.

Cuối cùng, đầu rùa dừng lại trên lưỡi của nàng.

“A!” Đầu rùa nóng rực to lớn, bám chặt lấy cái vỏ cúc mẫn cảm của nàng, cánh cửa trắng nõn như vỏ non khép chặt như sợ hãi, lại như muốn hút đầu rùa vào trong, như một vòng xoáy.

Nhưng đầu rùa của lão tạp dịch lại quá to lớn, cả cái đầu rùa hoàn toàn nghiền nát cúc văn của nàng, thử thăm dò hương vào bên trong.

Không có tác dụng, đỉnh đầu không chui vào mảy may, chỉ có thể làm cho tiên tử tứ chi khó chịu rên rỉ một tiếng, lắc lắc cái eo thon, muốn thoát ra bám vào vỏ cây.

Cúc non của nàng quá mức nhỏ bé, từ cuối có người thăm dò qua, giờ phút này lại nhanh chóng co rút lại, sợ là ngay cả ngón tay út cũng không đâm vào được, đừng nói là lão tạp dịch giờ phút này lại thô to như vậy.

Nhưng lão già không hề từ bỏ, ra sức xông về phía trước, đầu rùa dùng sức đỡ lấy cây cúc của nàng, ý đồ cắm vào trong đó.

“Không, không!” Tiên tử tựa hồ mới phản ứng lại, lần này lão tạp dịch không phải khinh nhờn cúc của nàng xấu hổ, mà chính là muốn cắm vào! Đem cái xiên mật kia của nàng cũng khó có thể thừa nhận, cắm vào hậu đình càng thêm chặt chẽ can thiệp, dùng Lý Tiên Tiên âm thầm nói qua, chính là... lớp hoa của nàng.

Khí tính của nam nhân, cắm vào trong cúc của nữ nhân, chính là cúc vỡ.

Dưới cửa lưu, kỹ nữ không đáng tiền nhất, cũng sẽ không dễ dàng bạo cúc khách chơi gái, đó là nơi phụ nữ xấu hổ nhất, vốn không nên dùng cho chuyện vui nam nữ.

“Không!” Tiên tử tứ chi quỳ xuống đất lắc lư cái mông trắng như tuyết, ý đồ đem gậy thịt bám vào mông nàng đẩy ra.

Một màn này khiến sợi tóc lay động, cặp mông trắng như tuyết run rẩy, Tiêu Viễn khắc sâu trong lòng.

Tiên tử không thể lắc mông! Cho nên, nàng quyết không thể là Hi Nguyệt muội muội!! Hi Nguyệt muội muốn thoát khỏi dương vật của lão tạp dịch, hoàn toàn có thể một chương đánh bay hắn, mà không phải hiện tại, giống như đang dụ dỗ nam nhân vậy, tứ chi không biết liêm sỉ quỳ xuống lắc mông, hai tay vẫn chống trên mặt đất như cũ.

Động tác như vậy, làm sao có thể để cho nam nhân cười thâm trong đầu? Quả nhiên, lão già vung tay lên, dùng sức đánh xuống.

“Bốp!” Tiếng vang lạnh lạnh, bàn tay khô gầy vỗ vào bờ mông mềm mại trơn bóng của tiên tử, phát ra thanh âm du dương đậm đục, truyền khắp vườn hoa của phủ công chúa.

Tiêu Viễn toàn thân run rẩy, hai nắm tay nắm chặt.

Tiên tử quỳ trên mặt đất kia, cái mông bị đánh cho run lên, không cần dùng thần niệm dò xét, cũng không cần tận mắt nhìn thấy, đều biết giờ phút này trên mông nàng tất nhiên sẽ lưu lại một dấu bàn tay rõ ràng! Tiên tử, bị một lão tạp dịch đánh vào mông! Hơn nữa còn là tứ chi quỳ xuống đất.

Hơn nữa còn là hai bàn tay!” Trốn, để cho người tránh!”

“Bốp!” Hai bên cung, lão tạp dịch trở tay tát xuống một cái, dùng mu bàn tay đánh vào phần mông còn lại của tiên tử, đánh cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy, hai nhũ rú xuống không ngừng lắc lư.

“Vì sao...

...?” Tiêu Viễn suy nghĩ nhiều lần xuất hiện ý nghĩ này trong đầu.

“Còn trôn sao?” Lão tạp dịch vươn hai tay ra, không chút khách khí nắm lấy hai cái móng đang quỳ trên mặt đất của tiên tử, nắm chặt lấy, mười ngón tay lún vào trong móng, trong miệng hung hăng mắng chửi, nòng nọc dưới háng lại lần nữa phát lực, liều mạng cắm vào chỗ lạt sền sệt kia.

“A!!” Tiên tử ngửa đầu kêu thảm thiết, gần như làm cho Tiêu Viễn tưởng lão tạp dịch đầu rùa đã cắm vào. Lão cũng có thể ngửa đầu thét to lên, trong động tác thân thể mềm mại cùng với thân thể mềm mại này có thể nhìn ra được sự đau đớn đến mức nào đối với nàng.

Nhưng lão già lại lui về phía sau, chứng minh một chiêu vừa rồi còn cắm sâu vào.

Cúc huyết tiên tử quá mức chặt chẽ, lúc này lại đang khép kín lại. Cúc vẫn hầu như không nhìn thấy, chỉ có một vết lõm mờ mờ mà thôi.

Lão hán lại không chút nản lòng.

Hắn đang tích lũy lực lượng, hai cái túi dưới hông co rút lại, tựa như con rồng còn sống đang giương nanh múa vuốt.

Tiêu Viễn ngừng thở, hai mắt đỏ ngầu, Lý Tiên ở phía xa hơn bụng kín cái miệng nhỏ nhắn.

Cặp tay kia quỳ xuống đất, tiên tử bị cắm một tiếng kêu thảm thiết, tựa hồ cũng đã nhận ra nguy hiểm đã đến.

Nàng bắt đầu càng thêm bất an, không ngừng lắc móng, eo nhỏ vặn vẹo, lắc lư không thôi, đem lão hán thấp bé nắm lấy móng nàng lắc lư không thôi.

“Bốp!” Lại một cái tát nữa, lão tạp dịch cắn răng, tựa như đang thuận phục mẫu mã, một lần nữa đánh ra, rút cục lại một lần nữa đánh nàng dừng lại.

Tiên tử há miệng thở dốc, bàn tay vô lực chống trên mặt đất, hai cái móng tuyệt bị vỡ đỏ bầm.

Quái cục đang đóng chặt kia cũng bắt đầu co rút lại, giống như đang hôn hôn.

Nhiệt độ trên dương vật của lão tạp dịch bắt đầu thiêu đốt cây cục của nàng, làm cho nàng run lên, cánh cửa đóng chặt lộ ra một ít sơ hở.

“Xích ngươi!” Thông qua quy thủ cảm thụ tìm kiếm đúng thời cơ, lão hán thừa dịp tiên tử buông cục ra lực đạo, bỗng nhiên phát lực, hướng về phía trước thêm một đỉnh nữa, đầu rùa trong phút chốc đẩy Cục Môn của nàng ra.

“A!!!” Tiên tử cảm quả cục trong tay lần nữa thét chói tai, Cục Môn khép kín, kẹp tới mức lão hán phải hít một hơi khí lạnh. Cục Phong Lôi chặt như thế, không biết khi tiến vào sẽ có bộ dáng ra sao? Hắn càng cảm thấy hứng thú, đầu rùa cũng không lùi lại, lại một lần nữa uốn eo, ra sức phá vỡ cánh cổng cục vô cùng chặt chẽ của nàng, chui vào bên trong.

“Không, không, không...” Bốn chân quỳ xuống đất, tiên tử bị phủ hoa cục bám móng, mười ngón tay nắm chặt sàn nhà, nhãn mặt chống cự.

Vừa rồi cái mộng này khiến nàng quên mất lắc lư cái eo, giờ phút này chỉ có thể kẹp chặt Cục Môn, lấy lực đạo càng ngày càng cường đại đối kháng gậy thịt kia. Cái đầu rùa to như muốn phá vỡ mộng của nàng chui vào trong bụng.

“Tiên, Tử, Tùng, buông lỏng!!!” Lão hán yêu tinh quan răng quan.

Quá nhanh, thật sự là quá chặt! Cục huân tiên tử nhỏ đến một ngón tay cũng không xuyên vào được, hắn lại muốn chính mình bỏ đầu rùa to như trứng vịt đi vào trong, độ khó có thể tưởng tượng được.

Nếu là nữ nhân bình thường thì đã sớm bị hắn chọc vào rồi.

Nhưng dù sao tiên tử cũng là tiên tử, Cục Nham nhỏ bé nhưng lại vô cùng khắt trương, dùng sức đi lên phía trước đỉnh đầu, đầu rùa chậm rãi tiến lên, từng chút từng chút một cắm vào bên trong! Nhưng tiên tử, lại gắt gao bám chặt cái mộng tròn trịa của mình, lúc này hai cặp mộng căng tròn siết chặt, phần

bờ mông bao phủ hoàn toàn đầu rùa của hắn, Tiêu Viễn cũng không nhìn thấy tình huống bên trong.

Nhưng mà, bất kỳ người nào cũng nhìn ra được, hai người này đang phân cao thấp với nhau.

Lão tạp dịch liều mạng cắm vào trong, ý đồ cắm đầu rùa vào trong Cúc tiên tử.

Mà tiên tử thì sợ hãi, nhanh chóng thu hồi Cúc Môn, đối kháng với cây rắm uy mãnh của lão già, Cúc Văn miễn cảm giờ phút này đã hoàn toàn dán chung một chỗ với đầu rùa, nhưng bị uy hiếp, khiến tiên tử không thể không tiếp tục xiết chặt.

Nhưng bên bị cấm thì làm sao ngăn được? Người ngoài không nhìn thấy, gậy thịt cấm từng chút từng chút một, dần dần mở ra cánh cổng cúc đang khép chặt của tiên tử, mở ra một cái hang nho nhỏ màu hồng nhạt.

“Không, không...” Tiên tử run rẩy đứng lên, sức mạnh của mái tóc đã yếu bớt, cây bồng vừa to vừa to, hơn nữa lại nóng hổi dị thường khiến cho nàng không ngừng run rẩy, dần dần mất đi sức lực.

Lão hán cười hắc hắc, hai tay nắm lấy vòng eo của nàng, lần nữa dùng sức đẩy về phía trước.

Tiêu Viễn nhìn thấy, tiên tử đã vô lực kêu thảm thiết.

Chỉ sợ cái đầu rùa kia đã tiến vào gần một nửa, sắp sửa căng rộng tới nơi.

Tiên tử, sắp bị nổ tung rồi.

Hi Nguyệt muội muội của nàng, nếu bị một lão tạp dịch... không, không, sẽ không phải là nàng!” Hi Nguyệt muội muội!” Tiêu Viễn bước thêm vài bước, muốn đi cứu vớt tiên tử kia, nhưng lại nhìn thấy, nàng ta...” “Ngươi, không! “Tiên tử một tay chống đất, tay kia cố hết sức chụp lấy gậy thịt của nàng, đầu cũng chuyển hướng nam nhân sau lưng, khẩn cầu nói: “Không được, nơi này không được, ngươi đi vào phía trước.

“Cho dù là thời khắc như vậy, tiên tử cũng duy trì tôn nghiêm: Đi vào phía trước.

Tiêu Viễn cười khỏ.

“Phía sau không giống nhau sao? Đều là động, đều có thể chứa đựng!” Lão hán bắt lấy bàn tay nhỏ bé che khuất vỏ cây nàng muốn, eo phát lực, lại đẩy lên.

“Không giống nhau... A!” Tiên tử lần nữa sợ hãi hét lên, tựa như đầu rùa lại tiến vào bên trong Cúc Hoa của nàng.

Một chút, khiến nàng bị ép càng chặt chẽ hơn.

Bốp! Lão hán vung bàn tay lên đánh xuống, đánh cho tiên tử toàn thân run rẩy.

“Buông ra!” “Không, không, không!” Cái đầu rùa đáng sợ không ngừng thâm nhập, sau lưng lại là hùng hổ dọa người, quỳ trên mặt đất chịu cảm tiên tử, đúng là sợ hãi đến mức đầu gối đi một bước nhỏ.

Đi thêm một bước ngắn nữa.

Cúc của nàng rút cuộc cũng thoát khỏi cái đầu rùa to lớn của lão hán.

Lão tạp dịch sừng sốt, lại đi lên phía trước một đỉnh, tiên tử run rẩy đứng lên, hai cánh tay chống trên mặt đất, bò về phía trước.

Một lão tạp dịch lại nhảy lên, nàng lại bò, cặp mông trắng như tuyết vẫn luôn vênh lên hướng về phía hắn.

Lại một đỉnh nữa, đầu rùa đâm vào cành cúc, kích thích nàng bò về phía trước.

Trong đầu Tiêu Viễn ông lên một tiếng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thân hình tiên tử dịu dàng, dưới ánh đèn chiếu rọi, cái bóng chiếu lên trên tấm rèm cửa sổ, cong người, vênh mông, tứ chi quỳ xuống đất, hai tay, đầu gối, luân phiên bò, bị lão hán dùng gân gà đâm vào lồi cúc bò về phía trước, một màn đâm dăng lại không biết liêm sỉ.

Tiên tử, bị lão hán dùng nòng nọc đuổi đi, ở trong phòng bò khắp nơi.

Sau thân thể trắng như tuyết là lão hán hưng phấn.

Râm và huyết mặt của nàng nhìn một cái là biết ngay, lão tạp dịch ở ngay sau lưng nàng, nàng bò một cái, lão hán liền đi về phía trước một bước, cái chày dưới háng đâm vào vỏ cây của nàng, thỉnh thoảng lại giống như roi: “Cạch!” Đánh roi lên cái mông tròn vo trắng như tuyết của nàng, đánh cho nàng tiếp tục bò lên phía trước.

“Tốt, tốt, tốt!” Lão hán hưng phấn kêu to, như đang dùng roi thuần phục một con ngựa mẹ không muốn thần phục.

Con ngựa mẹ đã mất đi lý trí, bị đập một cái, bị roi quất một cái, liền bò về phía trước.

Cả phòng bò, tứ chi bò lung tung, sóng sữa lay động, bờ mông tuyết run rẩy, miệng âm huyết chảy ra rất nhiều chất lỏng, chỉ vì tránh né cây gậy tiêu hoa của nàng ta sau lưng!” “Lý Tiên Tiên nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn lại, tiên tử quý trên mặt đất, rốt cuộc là thích Tiêu Viễn hay thích lão hán? Thích bị hán đùa bỡn như vậy sao?

Nhưng đã không thể vẫn hồi.

Nàng biết rõ, trong phòng con ngựa mẹ bò đi đã không cách nào phản kháng lại người cưỡi ngựa phía sau, cái nòng nọc thô to kia thoáng cái đâm đâm đâm đâm cây cúc của nàng, đánh mông nàng, vô biên đâm dục cùng dục hải, đã hoàn toàn bao phủ nàng.

“Hi Nguyệt, muội muội...” Tiêu Viễn cũng nhắm hai mắt lại, thần niệm đau khổ nhìn mọi chuyện.

Tiên tử trên mặt đất giống như phát hiện ra, ngẩng đầu lên, khó khăn nhìn về phía hán.

Nàng ngừng lại.

Tựa hồ bò mệt rồi, không phản kháng.

Tứ chi quý trên mặt đất, hai cái mông tuyết trắng vẫn cao ngất như trước.

Con rết của lão già theo sát phía sau, cái đầu rùa lại đâm vào vỏ cây của nàng.

Tiên tử run rẩy, thu hồi cúc vắn, một lúc lâu sau mới chậm rãi buông ra.

Tay của nàng cũng đang vô lực mềm nhũn, đầu rũ thấp xuống càng thêm lợi hại, thân thể không ngừng run rẩy.

“Còn bỏ không?” Người thẳng đứng ở sau hông nàng, ưỡn một cái chùy trúc thô to điều võ dương oai, một tay vịn thân gậy, một tay chậm rãi vuốt ve cái hông của nàng, giống như đang cảm thụ được phẩm chất của mẫu mã bị hấn thuần phục.

Quật nhuần, bóng loáng, bó sát, cái hông tiên tử đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Mà giờ khắc này, lại bị hấn tùy tiện chơi đùa.

“Nói chuyện a tiên tử!” Lão hán đỉnh đầu, dưới háng treo hai viên bàng bạc lay động không ngừng —— vừa rồi đuổi theo tiên tử bỏ đi, đầu phụ của hấn một mực lay động, cùng với bóng dáng của cây đuăa thô to phản chiếu trên cửa sổ.

Tiên tử không nói gì.

Cúi đầu xuống, hai cái hông buông lỏng xuống.

Quái cúc chặt kia cũng chậm rãi buông ra.

“Vậy mới đúng chứ!” Lão già hết sức hài lòng, ưỡn thẳng lưng, chậm rãi đi về phía trước.

Tiên tử lại một lần nữa kẹp chặt lấy som cúc.

Bốp! Lão già không chút khách khí dùng bàn tay đánh xuống, đánh cho bờ hông tiên tử run rẩy, trì hoãn một hồi lâu, mới chậm rãi buông Cúc Môn ra.

Đầu rùa của lão tạp dịch lại một lần nữa tiến lên phá vỡ Cúc Môn nhỏ nhắn, hấn uốn éo vòng eo giống như muốn luồn vào cánh cửa bên phải của nàng, trái đột phải, vạn phần đắc ý từ từ cắm vào.

Hai tay tiên tử chống trên mặt đất, nắm chặt bàn tay, đầu rũ xuống, từ từ hạ xuống.

Mái tóc của nàng rũ xuống, che khuất khuôn mặt nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn rõ dáng vẻ của nàng lúc này.

Chồn của nàng đang từ từ buông lỏng ra.

Cái đầu rùa cực lớn kia đang chậm rãi đâm vào người nàng, tạo ra một lớp vỏ cứng của nàng, mãi đến khi lại mở ra thêm một cái lỗ thịt hồng nhợt nữa.

Nàng kẹp chặt Cúc Môn, lại cảm nhận được không cách nào khép lại, hoàn toàn bị đầu rùa đẩy ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái lỗ nhỏ nhỏ.

Đầu rùa lại phát lực lần nữa, Cúc Đan của ả lại bị ép ra, run rẩy, cố hết sức nghênh tiếp một kẻ khách vừa thô vừa to dị thường.

Mồ hôi từ toàn thân nàng túa ra.

Hàm răng nàng đang run rẩy.

Đầu rùa còn đang đi sâu vào trong.

Từng chút từng chút một, phân ra.

Lão giả xoay eo, khiến cho cái đầu rùa to lớn nóng như lửa, như cá chạch vẩy đuôi luôn hang.

Phá tan Cúc Môn của nàng.

Tiên tử lại một lần nữa xiết chặt lấy mái tóc, hai bờ hông căng cứng khiến Tiêu Viễn cho rằng nàng sắp bị đánh tiếp.

Nhưng không có.

Lão tạp dịch hưởng thụ cái tư vị bị kẹp chặt này, trầm eo phát lực, cắn răng, ra sức gắng gượng.

Bộ dáng gian khổ vạn phần khiến người ta hoài nghi, nếu tiên tử buông lỏng Cúc Môn, sợ rằng con cự long ba mươi phần này sẽ nhanh chóng cắm vào bụng nàng, đâm thủng bụng nàng.

Nhưng Cúc Hoa của tiên tử lại vô cùng khấn trương.

Đầu rùa từng chút từng chút một tiến vào, chậm rãi đánh tan lực phản kháng của nàng.

Chiếc trán của tiên tử đã chặn lại được mặt đất.

Lão hán thở phào một cái.

Thần niệm Tiêu Viễn quét qua, nhìn thấy cái mông của tiên tử kia theo đó run lên, cũng nhìn thấy, trên cái mông của nàng đã nối liền với một cái đầu rùa.

Nửa khối nắm quy thô to chui vào trong Cúc Môn của nàng, triệt để căng phồng Cúc Lôi căng ra, Cúc Văn màu hồng nhạt bị căng thành màu trong suốt, gắt gao cuốn lấy đầu rùa to lớn.

Lão tạp dịch sau lưng chỉ cần dùng sức, cả cái đầu rùa có thể cắm hoàn toàn vào trong đó! Giết chết tiên tử.

“Hi Nguyệt... Muội muội.

“Tiêu Viễn dùng thần niệm kêu gọi nàng.

Tiên tử lại run rẩy, cả khuôn mặt sát mặt, Thanh Ti dày đặc che khuất khuôn mặt của nàng.

Đôi mông vênh cao lên, Cúc Lôi chậm rãi buông ra.

“Tiên tử, lão nô đến rồi!” Lão tạp dịch nắm lấy cái mông của nàng, ưỡn eo, phát lực, đầu rùa thô to thể như chẻ tre.

“Phụt!”

Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (8)

Cúc Khai (Hại hạ) Tiêu Viễn nhớ tới Hi Nguyệt muội muội, nhớ tới lúc còn bé, thời gian vượt qua hai tiểu vô phòng đoán với nàng ở Thanh Châu thành lúc trước.

Khi đó, nó mới tám tuổi, cũng giống như những đứa trẻ khác, tinh nghịch không ngừng, cả ngày gây chuyện thị phi.

Thẳng đến khi Hi Nguyệt muội muội theo mẫu thân trở lại Thanh Châu thành.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ, lần đầu tiên thấy Hi Nguyệt muội muội thì ngạc nhiên.

Một cô bé khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, xinh xắn như búp bê sứ, lẳng lặng ngồi trên ghế.

Xung quanh nàng đều là những người lớn đang khách sáo ôn chuyện. Bọn nhỏ đang vui vẻ đánh nhau, thân ở trong hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, nhưng nàng lại giống như bứt ra đi ra, đứng ở thiên ngoại nhìn những người khác. Khi cặp mắt nàng nhìn lại, trong đầu Tiêu Viễn trống rỗng.

Hắn muốn làm bằng hữu với cô bé này, chiều cô nàng, sủng ái yêu nàng.

Sau đó, dưới sự đánh giết gắt gao của hắn, cuối cùng Hi Nguyệt muội muội cũng bắt đầu quen thuộc với hắn.

Nhưng mà sao? Ở thành Thanh Châu, những nữ hài đồng tuổi khác hoặc là báii nhập tiên môn, tu hành tiên pháp, hoặc là tu hành trong gia tộc mình. Nếu thật sự không có thiên phú, cũng chỉ có thể học tập nữ hồng, đọc nữ nhắc nhở, nữ thì, tương lai cũng chỉ có thể tương phu phu giáo con.

Hi Nguyệt muội muội lại khác.

Nàng không làm gì cả, cả ngày ngồi yên, lẳng lặng nhìn người của hắn, người khác nhìn thấy, đều nói nàng đầu óc không tốt, tương lai khó tìm phu quân.

Tiêu Viễn lại biết rõ trên người Hi Nguyệt muội muội có ngàn vạn hào quang, chỉ chờ một khắc này bắn ra.

Quả nhiên, để cho hần tu hành, Hi Nguyệt muội muội đã làm ra một hành động mà tất cả mọi người đều không thể ngờ tới: Leo lên Phượng Hoàng sơn ở thành Tống gia, lấy một khúc tiên nhạc, đưa Phượng Hoàng xuất hiện, nương theo tiếng phượng hát, ngàn vạn chim chóc từ bốn phương tám hướng bay tới, rơi xuống bốn phía thành Tống gia, yên lặng nghe khúc tiên khúc này, dừng lại một lúc lâu mới rời đi.

Cái tên tiên tử, thiên hạ đều biết.

Hi Nguyệt muội muội rời khỏi Thanh Châu thành không chịu nổi dung tục, đi tới Tiên Vân Tông một trong ngũ đại tông môn, trở thành đại sư tử đương thời của Tiên Vân Tông, thiên phú lại khiếp sợ thế nhân, tu hành tiến triển cực nhanh.

Khi đó, Thanh Châu thành đã lưu truyền một câu: tiên tử, vốn không nên ở trong phạm trần, phạm nhân may mắn gặp mặt một lần đã là một vinh hạnh lớn rồi.

“Tiên tử, vốn không nên ở phạm trần...” Tiêu Viễn run rẩy nhìn về phương xa, ở nơi đó, có chuyện vốn không nên thuộc về tiên tử, đang phát sinh.

“Phụt!” Cái đầu rùa của lão tạp dịch thô to đâm thủng cúc non của tiên tử, cả cái đầu rùa đều biến mất trong mộng nàng, chui thật sâu vào trong vỏ cây của tiên tử.

Tiên tử tứ chi quỳ xuống đất, mộng vĩnh cao, trung tâm hai mộng tròn mượt mà, nối với cái chày đen của lão tạp dịch thô kệch, hai viên răng cửa to lớn đang rủ xuống.

“Sảng khoái!” Đứng sau lưng tiên tử là cây cúc của nàng, lão tạp dịch hưng phấn đến run lên.

Hắn giơ tay lên, bộp một cái đánh vào cái mộng trắng nõn của tiên tử, đánh cho tiên tử toàn thân run lên, bờ mộng căng cứng, Cúc Môn kẹp chặt, chăm chú cuốn lấy cây gậy thịt của lão hán.

“Ôi, không cho phép kẹp, thả lỏng chút cho lão tử!” Lão hán bị tiên tử kẹp trong Cúc Môn hít vào một hơi thật sâu, quá

nhANH, Cúc Hoa của tiên tử quá chặt, kẹp đến mức cây com lớn của hấn run rẩy một hồi, cơ hồ sắp khoái muốn bắn ra ngoài.

Hấn nhìn không được lại tát một cái, khiến cánh cúc của nàng buông ra, đừng kẹp chặt như vậy, đợi lát nữa còn phải cài cúc non của nàng, bây giờ còn làm sao mà bảo nàng? Giờ phút này, hấn giống như Tiên Vương, một cây Trân Châu cắm ở hậu đình của Tiên Tử, đầu rùa kẹt ở bên trong, hơn phân nửa lộ ra bên ngoài, điều võ dương oai.

Mà tiên tử, trán chống xuống mặt đất, cái mông vẫn còn nhô lên cao, bị một cây chùy của lão tạp dịch cắm vào.

Càng ngày càng giống như một con ngựa mẹ bị thuần phục, ngoan ngoãn chịu cú quất của người cưỡi.

Tiêu Viễn lại trở nên chết lặng.

Hấn nhìn bóng hai người khuất trong căn phòng bên hồ, tiên tử dáng người mềm mại nằm rạp xuống đất, sau mông là một vật mặt trời thật dài, lão hán thấp bé hèn mọn đứng sau lưng nàng, dương vật của hấn từ trên cao đâm vào trong khe mông nàng.

Tiên tử eo nhỏ nhắn trầm xuống, cùng hai cánh vênh mông tạo thành đường cong ưu mỹ, nhưng đầu của nàng lại có vấn đề.

Lại chống lên mặt đất, hèn mọn như bụi đất.

Lão hán phía sau nàng, dưới nòng nọc thô dài, là hai viên chùy lớn, nhoáng một cái, chờ sau khi nhai đũa hoàn toàn cắm vào, trứng vịt lớn mới có thể dán lên trên mông tiên tử, hoàn thành tiếp xúc thân mật nhất.

Tiêu Viễn thần sắc dờ dẩn.

Sau khi hấn nhìn thấy tư vị của lão già này khi cắm đầu vào trong vỏ cây tiên tử thì mới bắt đầu chuyển động.

“Buông ra!” Lão tạp dịch vung tay phải lên, tùy ý vỗ vỗ cái mông trắng của bạch tiên tử bị mái tóc mai của hấn cắm vào, phát ra âm thanh leng keng thanh thúy, bờ mông tiên tử lại căng cứng, Cúc Môn lại lần nữa kẹp chặt lấy gáy thịt.

“Để cho ngươi buông ra, không nghe thấy?!” Lão tạp dịch nổi giận, hai cánh tay nắm lấy cái mông của nàng, uốn eo dùng sức, lách vào trong vỏ cây thô dài của tiên tử.

“Ừm!” Tiên tử bị cấm vào phát ra tiếng rên rỉ, vỏ cúc vốn đang kẹp chặt lại sợ hãi co rút lại, gắt gao cuốn lấy cây gậy thịt vừa thô vừa to, khiến nó không cách nào tiến lên mấy may.

Thế nhưng, cái đầu rùa to lớn đã hoàn toàn chui vào trong vỏ cúc của nàng. Nàng càng kẹp chặt, càng cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trên đầu rùa, đang không ngừng thiêu đốt Cúc Môn mềm mại của nàng. Cảm giác thích thú từ từ từ căng tràn lan truyền ra khiến thân thể mềm mại của nàng bắt đầu run rẩy.

“Hừ, ta không tin không chen vào được!” Lão hán nổi giận, thật giống như lúc trước cùng nàng phân cao thấp, cũng chính là dùng đầu rùa liều mạng chống vào bụng nở hoa của nàng, làm cho nàng ghen hòng nhìn trần trời cầu xin tha thứ.

Lần này, hán cũng giống như vậy.

Dựa vào tiên tử quỳ trên mặt đất lúc này, hán đang đứng trên mặt đất ưu thế cao nhất, lão hán hít sâu một hơi, giống như đang cưỡi ngựa, quất lên thanh thế mười phần, sau đó phát lực, đập hủ dưới háng ra sức đâm vào chỗ sâu trong Cúc Đạo tiên tử.

Hai tay khô gầy của hán nắm chặt lấy hai cái mông của tiên tử, mười ngón tay cắm sâu vào trong cặp mông trắng nõn, nắm chặt nửa người dưới của tiên tử, khiến cho nàng không cách nào lắc lư cái mông, cũng không cách nào trốn ra được, chỉ có thể vĩnh cái mông cao lên chịu sự cắt ngang của nó.

Lực đạo kinh người từ cán cân cứng rắn truyền đến, tiên tử toàn thân đều đang run rẩy, mồ hôi không ngừng chảy ra, hai tay nắm trên mặt đất, trong đầu trống rỗng, chỉ biết cắn răng đối kháng lực lượng của nó.

Quá lớn, quá dài và cũng quá nóng.

Lão tạp dịch uốn lấy một vật mặt trời vừa thô vừa to, gần như từ trên cao nhìn xuống. Lực đạo đáng sợ cùng với cái đầu rùa đã cắm vào kia khiến cho ả không thể phát ra bất cứ thanh âm

gì, chỉ có thể run rẩy siết chặt Cúc Môn, đối kháng với lực lượng của nam nhân.

Thế nhưng, đầu rùa đã cắm vào trong vỏ cây của nàng, bên trong là một con đường, chỉ có Cúc Đạo mềm mại chặt chẽ, thì làm sao đối kháng được với nam nhân?” Lão tử, hôm nay, muốn nổ, tiên tử, Cúc Hoa của ngươi!!!” Lão tạp dịch cắn răng, nắm chặt lấy móng nàng, dùng sức liều mạng, gân xanh dưới háng nổi lên, đầu rùa to lớn đâm đương tiên phong mở đường, ra sức phá vỡ đường hầm của tiên tử, lại bị Cúc Môn kẹp chặt.

Nửa bước khó đi.

Cúc tiên tử quá chặt! Cây cũng không chen vào được, nhô cũng không ra, hai người đứng là dùng tư thế nửa vùi cứng ngắc tại chỗ, kéo dài một đoạn thời gian.

Hồi lâu sau.

Hơi thở Tiêu Viễn chậm rãi khôi phục lại, bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười.

Hai người trong phòng, một người tứ chi quỳ xuống đất, vênh móng lên, một người điều võ dương oai, đầu rùa đã cắm vào trong vỏ của nàng.

Giằng co như vậy, còn ý nghĩa gì nữa? Nếu chống cự, cũng không thay đổi được sự thật “Tiên tử cúc” bị vạch trần.

“Sư tử, sư tử, ngươi muốn ngủ sao?” Xa xa lại truyền đến âm thanh của Lý Tiên, Tiêu Viễn nhìn về phía bên kia, do dự một chút, định rời đi, lại nghe được: “Mẹ nó!” Lão hán vỗ vào móng nàng, chuyển thành lắc eo, vòng móng, lại để cho dưới háng vòng sau móng tiên tử, cái đầu rùa bên trong tựa như cá chạch ra sức chui vào.

Quật Cúc buông lỏng, khoái cảm nóng bỏng truyền khắp toàn thân, Cúc Môn xiết chặt lại buông lỏng một chút.

Lão hán đại hỉ, ra sức cắm sâu vào bên trong, đầu rùa rút cục cũng tiến lên được vài phân.

“Không, không, không cần...” Tiên tử lại một lần nữa kẹp chặt Cúc Môn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, run rẩy bò về phía

trước.

Nàng lại bắt đầu bò loạn, muốn thoát khỏi vỏ cây, hỏa nóng nhục bông kia đã gần như không kẹp được.

Quá nóng.

“Không muốn? Lão tử muốn!” Lão hán quen với việc nàng bò loạn, huống chi giờ phút này đầu rùa của hán đã cắm vào trong vỏ tiên tử, muốn rút ra cũng phải tốn một phen sức, chỉ dựa vào tiên tử bò một mình, nàng có bò cũng vô dụng.

Lão già ưỡn một cây gậy thịt, xe nhẹ đường quen điều khiển mẩu mã tiến lên, dùng rế dưới khó làm dây cương, mẩu mã không nghe lời, liền đẩy nàng một cái, lòng bàn tay làm roi ngựa, một cái tát đập xuống, mẩu mã liền trung thực.

Chờ nàng dừng lại, lão hán lại xen vào, ngựa mẹ sợ sệt, lại bò.

Dừng lại, cấm lại.

Phản đi lặp lại nhiều lần, trong lúc phân cao thấp với mẩu mã rốt cuộc cũng chiếm được thế thượng phong.

Cây chủy lớn kia, chui vào làm cho cúc dày của nàng căng đầy, làm toàn thân nàng nóng vô lực, gương mặt trắng nõn ứng hồng bị ép áp sát sàn nhà, thở phì phò, không còn lực bò đi nữa.

Người cười cũng thở ra một hơi, đứng ở sau lưng của nàng, củ cải vẫn cắm vào mông cao của nàng.

Hai người liền dùng cách này để nghỉ ngơi.

Vừa rồi cũng giống như vậy, cũng là gà như vậy.

Cột vỏ cây, tiên tử bò lồm ngồm trên mặt đất, lão hán đuổi theo ngay nào.

Nhật đó hoa cúc của nàng cắm vào chồi non của nàng.

Tiêu Viễn nghĩ tới cuối cùng, dâm hành giữa nam nữ lại kịch liệt như thế! Vô cùng ô uế dâm tà, khiến người ta chán ghét, lại... lại, làm cho người ta không thể dời mắt đi được.

Trong phòng.

Lão tạp dịch cắm hoa cúc tiên tử, hẳn đang nghỉ ngơi, tiên tử cũng đang nghỉ ngơi, cuối cùng vẫn là chợ phiên kết thúc.

“Tiên tử.

“Lão hán đột nhiên ôn nhu xuống, hai tay chậm rãi vuốt ve cái mông của nàng, hai cánh ở trên cái mông hoàn mỹ của Tiêu Viễn nhìn ra như thế, cứ như vậy bị lão hán chậm rãi không chế.

Xoa bóp, véo nhéo, vuốt ve, vỗ nhẹ, cầm lấy hai cây gậy thịt hai cánh kẹp chặt lấy gậy thịt của hắn, lại chậm rãi bóc ra, để cho bên trong gậy thịt cắm cúc dính đâm đục bại lộ ra.

Cái mông trắng hoàn mỹ của tiên tử bị lão hán ngắm nghía.

“Ngài hãy để lão nô gia nhập đi.

“Lão tạp dịch thay đổi thô bạo lúc trước, ngữ khí nhu hòa nói.

Tiêu Viễn run rẩy một cái, thần niệm gần như trong chớp mắt đã rơi xuống cái mông tiên tử. Y thấy được cánh cổng cúc của nàng và lão già đang giao nhau, chậm rãi buông lỏng trôi buộc.

Tiên tử, buồng Cúc Môn đang nắm chặt lấy nhục bồng của lão hán ra, cho phép hắn tiếp tục cắm vào bên trong, từ từ cắm vào sâu bên trong Cúc Đạo của nàng.

Một trận choáng váng kéo tới, dưới chân Tiêu Viễn lão đảo, vịn lan can, gắt gao nhìn chằm chằm vào căn phòng bên hồ.

Hi Nguyệt muội muội của hắn... chính là tính tình như vậy a! Chịu mềm hay không cứng, không thấy được người khác cầu khẩn nàng, chỉ một chút khẩn cầu, nàng liền đáp ứng, mềm lòng không hề giống tiên tử cao lãnh, mà giống như là đang cứu khổ cứu nạn.

Thế nhưng, là...” Hi Nguyệt muội muội, người... Vì sao... lại cho phép chuyện như vậy?!” Tiêu Viễn thống khổ vạn phần, nhìn thấy tiên tử kia kéo căng hai cái mông chậm rãi buông ra, Cúc Môn đang khép lại co rút mềm nhũn, chỉ nhẹ nhàng quán lấy một cây gậy thịt, như là vuốt ve nó mà nhúc nhích, hắn biết ngay hôm nay tiên tử sẽ bị triệt để... phanh hận rồi.

Nàng đã buông Cúc Môn ra, đầu rùa lại đã cắm vào trong Cúc Hoa của nàng, có thể không bị nổ cóc hay sao? Có thể không bị gậy thịt hoàn toàn cắm vào?!” Tiêu Viễn lão đảo chạy đi, xa xa lại truyền đến âm thanh lạnh nhạt của Lý Tiên: “Sự tử, ngủ đi.

“Ngủ đi? Hi Nguyệt muốn ngủ? Bên kia tiên tử, không phải Hi Nguyệt muội muội sao?! Trong lòng Tiêu Viễn hết sức tê dại, nhưng lão tạp dịch lại không chờ hán.

“Tốt lắm, tiên tử, làm tốt lắm, làm tốt lắm, buông ra, buông ra, buông ra một chút, lão nô, sắp đến rồi đây!!” Lão hán đỡ dành một chút, cảm giác tiên tử dưới háng đã hoàn toàn buông vó cây ra, đột nhiên phát lực, đầu rùa thể như chẻ tre, cắm thật sâu vào trong.

“A a!!!” Tiên tử bị bạo cóc thét lên, Cúc Môn lần nữa gắt gao co rút lại, kẹp chặt lấy nhục bông của lão hán.

Cây gậy bằng thịt này ra sức đi tới lập tức bị khóa chặt, cây gậy bằng thịt và cóc phát sinh va chạm kịch liệt, mang đến cho hai người cảm giác kích thích khó có thể tưởng tượng và khoái cảm.

“!!” Lão hán sáng khoái trừng to mắt, dưới háng run rẩy, cơ hồ bị tiên tử kẹp lấy làm tỉnh.

Mà tiên tử, lại bị cắm đầu thét chói tai, hai cái mông lần nữa gắt gao kẹp chặt, mười ngón tay nắm lấy mặt đất, lưu lại mười dấu tay trên mặt đất.

Sự cưỡng ép của hai người lại dừng lại.

Cúc non của lão hán cắm vào tiên tử, một nửa cắm vào, một nửa ở bên ngoài, túi trứng co rút bất định.

Hai người ổn định bất động, cảm thụ được dư vị vừa rồi.

Tiêu Viễn ngây ra như phỗng.

Hồi lâu sau.

Tiên tử lại cúi đầu một chút, sắc mặt ửng hồng, run rẩy thở hổn hển.

Cúc môn của nàng không cách nào kẹp chặt được hỏa bồng trong đó. Nếu lão hán cắm thêm một lần nữa vào, chỉ sợ nàng sẽ không bao giờ trói được nhục bồng nữa, chỉ có thể mặc kệ cho hắn cắm thật sâu vào trong Cúc Đạo mà thôi.

Hậu Đình hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Thế nhưng, mặc dù lão giả không đột nhiên phát lực, nàng cũng biết, đêm nay đã chạy trốn không thoát, tất nhiên sẽ bị hắn xỏ xuyên qua Cúc Đạo, mang đến cho nàng một loại khoái cảm khác với âm huyết trước đó.

Vốn không nên như vậy, nhưng người nhìn lên kia, vẫn không rời đi, thế cho nên nàng không khống chế nổi, tình thế phát triển vì nàng mà bị ông lão kia chọc vào chỗ xấu hổ.

“Tiên tử, ngài buông lỏng cái môn, để lão nô cắm vào trong.

“Lão hán cắm cúc phía sau nàng, chậm rãi vuốt ve bờ môn nàng, tùy ý vuốt ve hai cánh thịt, vỗ đập chúng nó, dùng ngón tay ấn vào chỗ giao thoa của Cúc Hoa của nàng, nghiền ép Cúc Văn, làm cho nàng run rẩy co rút Cúc Môn, kẹp chặt cây gỗ lại, sau đó lại bị bồng buông ra.

Cúc môn bị lực soát nhiều lần.

Sờ tới mức nàng thở hổn hển, thân thể mềm nhũn, búp cúc cũng thả lỏng.

Dục vọng mãnh liệt lại một lần nữa quét qua toàn thân.

Cúc rờ mềm mại sau khi đau đớn lại phồng lên, tê dại khó chịu, khát khao được lửa nóng và chà đạp vui sướng.

Bồng thịt cắm bên trong đã mở ra Cúc Môn của nàng, khiến cho vỏ cây của nàng thích ứng với thứ vừa thô vừa to này, dục vọng khó mà tiêu tán.

Giờ khắc này, dường như nàng đã hiểu rõ công chúa, vì sao không nở để Dương Thất rời đi.

Vừa có chân tình, lại vừa bị cắm rể cây, phóng thích khoái cảm với hắn giao hoan.

Huống chi, Dương Thất rất yêu công chúa, nguyện ý cả đời ở trong phủ công chúa, không bước ra ngoài nửa bước, có lẽ

công chúa đang ở bên ngoài.

Là ham muốn bị cấm vớ, thân thể sung sướng, thêm nữa lại không đành lòng nhìn thấy thống khổ của Dương Thất rời đi, cho nên khó có thể lựa chọn được.

Chỉ là, công chúa có thể, nhưng nàng không nên như vậy.

“Tiên tử, ngài buông cái mộng ra, lần này lão nô từ từ cấm vào, được không?” Sau lưng nàng, lão giả bắt đầu lừa gạt, cây gậy thịt kia chậm rãi đi về phía trước, tiến vào bên trong Cúc Lôi của nàng.

Nàng theo bản năng kẹp chặt Cúc Môn, dùng cảm giác căng đầy này truyền vào sâu bên trong Cúc Đạo.

Nàng hơi sợ hãi, mình sẽ cấm hoàn toàn vào cây gậy thịt, sau khi chiếm được Cúc đạo của nàng, sẽ lộ ra thái độ xấu ở trước mặt người kia.

Lúc giao hảo với lão già, hân hoan thịt nướng thường khiến đầu óc nàng trống rỗng, chỉ biết rên rỉ, vận eo lấy làm chuẩn.

Nếu giờ phút này bị cấm rể, tất nhiên cũng sẽ như vậy.

“Tiên tử, buông lỏng một chút, sẽ ngay thôi!” Lão tạp dịch hưng phấn thờ đốc, sờ soạng cái mộng của nàng lừa nàng.

Bồng thịt tiến lên một phần, lại lui về phía sau nửa phần, đầu rùa hương trong cúc đạo của nàng khai khẩn, thân bông thô to nhiều lần ma sát Cúc Môn của nàng, như là quấy đi vào bên trong.

Nàng rất nhanh không chống cự nổi, gương mặt nóng bỏng dán sát mặt đất, cái mộng xấu hổ giờ lên cao, Cúc Môn sau khi run rẩy co rút lại mấy lần, rốt cục lại một lần nữa hoàn toàn buông lỏng.

Cúc của nàng, cánh cửa mở rộng, biến thành trạng thái không cần phòng bị, hoàn toàn bại lộ dưới cây gậy thịt.

“Khà khà.

“Lão hán cấm vào đóa cúc của nàng phát ra tiếng cười dâm đãng, nàng biết rõ điều này có ý nghĩa gì: Xuyên nhập vào nàng, chiếm hữu nàng, dùng gậy thịt xuyên qua búp bê của nàng, lại

đâm thêm mấy lần nữa, đâm vào mông nàng, đè sau lưng nàng.

Nhưng nàng lại vô lực ngăn cản.

Cây bông thịt to mọng đang từ từ tiến vào, từng chút từng chút một cắm vào trong vỏ cây của nàng.

Cúc Môn của nàng đã vô lực nắm chặt thân bông, chỉ có thể mặc cho vật mặt trời thô to của lão tạp dịch, từ từ đâm vào, da thịt mềm mại của Cúc Môn ma sát với gậy thịt, mang đến cho nàng cảm giác run rẩy.

Nàng muốn quán chặt Cúc Môn, nhưng mỗi lần siết chặt lại sẽ khiến cho thịt mềm trong cúc cùng gậy thịt ma sát kịch liệt, khoái cảm kinh người khiến nàng không thể không buông ra, run rẩy nghênh đón cây gậy thịt tiến vào.

“Tiên tử, không nên gấp gáp.

“Lão hán lúc trước mạnh mẽ đỉnh đầu nàng, giờ phút này nhiều lần hưởng thụ loại này... Cái loại này, dùng thô tục mà nói, chính là, lão hán đang hưởng thụ quá trình nổ tung hoa cúc của nàng.

Gương mặt nàng đỏ bừng lên vì nóng bông.

Những chữ đâm đăng nhất trên người nàng đều rất chuẩn xác.

Nàng vốn cũng không phải là tiên tử.

Chẳng qua là một nữ nhân, một nữ nhân tu hành.

Là nữ nhân, có thể sẽ bị nam nhân... lác đác, dùng điểm xấu hổ, dung nạp nam nhân tiến vào.

“Ái da...” Lão hán vỗ vỗ cái mông của nàng, làm cho nàng không khỏi kẹp chặt Cúc Môn, nửa người trên nằm trên mặt đất, cái mông vênh lên phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Nghe vậy khiến nàng hổ thẹn.

Bị lão tạp dịch nổ cúc, cũng sẽ có khoái cảm nhục dục.

“Thoải mái đi? Lúc trước ngươi còn không muốn!” Lão hán vẻ mặt thích thú, quơ quơ cái mông, để hơn phân nửa thịt bông

cắm trong cúc của nàng quấy động, phảng phất tại lớn nhỏ Cúc Môn, hưởng thụ loại cảm giác khai khẩn này.

Nàng run rẩy một chút.

Chẳng những vì thụ phần bị gây thít đâm vào khoái cảm, mà càng là bởi vì cảm thụ được, mộng của nàng bị hai viên đá lót đánh trúng, phát ra thanh âm ba ba rất nhỏ.

Đối với loại thanh âm này nàng cũng không xa lạ gì.

Ngược lại, âm thanh ly gián đập vào mộng rất quen thuộc như vậy.

Nàng cũng biết, sau khi cây gây thít của nam nhân hoàn toàn cắm vào vỏ cúc của nàng, sẽ có nhiều thanh âm vỗ mộng như vậy vang lên.

Phải duy trì liên tục một thời gian dài, mộng nàng bị đánh cho đỏ lên mới kết thúc.

“Không...” Nàng phát ra tiếng than vô lực.

Lão hán đang tách hai cái mộng của nàng ra, tựa hồ đang nhìn Cúc Phong của nàng dung nạp một cây thít to như thế nào.

Điểm xấu hổ nhất chính là bị gây thít cắm chặt, được hấn cùng với một nam nhân khác nhìn thấy, khiến cho nàng bỗng nhiên muốn khóc.

Vốn không nên như vậy.

“Được rồi, được rồi, liếc mắt một cái, hắc hắc.

“Lão hán buông mộng nàng ra, hai cánh mềm mại lại co dẫn mười phần bờ mộng run run lại khôi phục nguyên trạng, bờ mộng dán chặt vào dương vật nóng bỏng to lớn kia.

Nàng lại rên lên một tiếng, Cúc Môn nới lỏng ra.

Nàng biết, ngọn lửa cuối cùng sắp cắm tới.

Quả nhiên, ông lão nằm rạp xuống, toàn bộ thân hình nhỏ gầy đều đặt ở trên người của bà ta, bà ta và ông lão cũng dùng tư thế đó để vĩnh mộng lên, bốn cái mộng của hai người chồng chát lên nhau.

Điểm khác biệt chính là, lão hán đặt trên cái mông mềm mại của nàng, cây gậy thịt dưới háng cắm chặt lấy cây cúc của nàng, từ trên cao nhìn xuống cắm vào nàng.

Nếu từ sau lưng mà nhìn, nàng biết rõ một màn này sẽ vô cùng dâm dăng, bởi vì nàng đã gặp qua rất nhiều cảnh tượng tương tự.

Bất quá, người kia thấy, sẽ như thế nào? Nàng vẫn không nhúc nhích, gương mặt dán sát mặt đất, cái mông cao vút kề sát bên cạnh.

Nàng phối hợp buồng Cúc Môn ra, để lão hán lắc eo, cái mông nhúc nhích trên nàng, từng chút từng chút một gậy thịt từ trên cây gậy đè xuống cây cúc non của nàng.

Tiêu Viễn nhìn thấy hết thấy.

Hai chân lão hán chống ở hai đùi đẹp của tiên tử, quần lấy nàng, bên hông đặt lên cái mông mềm mại hoàn mỹ của tiên tử, lão hán và tiên tử giống như chồng la hán, mông hai người chát cao, dương vật dưới khó của lão hán không nhanh không chậm, dựa vào cái mông nhúc nhích, từng chút từng chút một lấy gậy thịt từ trên cao nhìn xuống, đè vào trong cúc non gắt gao của tiên tử.

Áp vào chứ không phải cắm vào.

Cái trước thì thông thả, cái sau thì nhanh chóng.

Thật giống như thợ mộc, cầm một cái búa nhỏ, gõ cái đinh từng chút một vào trong lỗ thùng, khảm chặt vào cùng một chỗ.

Lão hán áp lên trên sống lưng bóng loáng tiên tử, uốn éo cái eo, để cho hàm râu không nhanh không chậm chui vào trong cúc non hẹp của nàng.

Trong quá trình, hai hạt chéo của hán không ngừng đánh vào trên mông trắng của tiên tử, đánh vào huyết mật tiên tử vênh mông, đánh cho nàng không ngừng run rẩy, nhưng vẫn duy trì hình dạng như cầu vòm, cái mông trắng như tuyết chống đỡ lão hán gầy nhỏ, thừa nhận hán không ngừng vặn vẹo eo đi ngày khác của nàng.

Tiêu Viễn đã mất đi khí lực đứng thẳng, toàn thân run rẩy.

Tiên tử quỳ gối có vô số lần thoát khỏi lão hán, lại mặc kệ đối phương cười lên mừng nàng, dùng phương thức thâm tà như thể nhập vào trong Cúc Hoa của nàng. Hai người dùng phương thức điệp La Hán hoàn thành một hồi thâm diễn.

Cuối cùng, con rắn lớn của lão hán hoàn toàn cắm vào trong Cúc Đan của nàng.

Hắn hài lòng dùng động tác lại.

Phảng phất như để cho Tiêu Viễn nhìn thấy rõ ràng hơn, hắn nhếch cánh mai tiên tử như thế nào: Tiên tử xinh đẹp, tư thái mềm mại, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, đầu vùi vào giữa hai tay, gương mặt kề sát mặt, miệng nhỏ cao.

Mà ở phía sau nàng, trên cái miệng trắng nõn hoàn mỹ của nàng, lão hán xấu xí nhỏ nhắn đang đè lên nàng, một cái nòng nọc thô to hoàn toàn cắm vào trong vỏ cây của nàng, cắm sâu đến gần ba mươi gậy thịt đều cắm cả vào hết gốc, nhét vào trong lòng nàng đầy đinh đóng, chỉ để lại hai viên u to lớn, trên viên trước có lông đen cong cong cong ở bên ngoài.

Hai người bất động bất động, duy trì tư thế nhẫn nại sau đó, tiên tử bị cắm Cúc Lôi tựa hồ đang run rẩy thở dốc, cảm thụ được cây cúc đạo bên trong bị gậy thịt chiếm cứ tràn đầy cảm giác khác thường.

Lão hán ung dung nằm nhoài trên thân thể mềm mại trắng nõn của nàng, hai chân đạp trên mặt đất, dưới thân thể ép xuống, nhục bông cắm thật sâu vào trong cúc sau lưng tiên tử, ngày càng sâu, cũng không xê xích, cứ như vậy chiếm lấy Cúc Đạo của nàng.

Gian phòng bên hồ trở nên yên tĩnh.

Tiên tử và lão hán ở bên trong xích mích.

Cái miệng hai người đan vào nhau, ánh trắng không chiếu vào bên trong, nhưng vẫn có thể nhìn ra, cái miệng tiên tử trắng nõn mỹ lệ như thế, lại bị lão hán gậy gò cắm vào miệng.

Lão hán chân đạp đạp, làm cho nòng nọc cắm sâu vào, động tác rất nhỏ lại làm cho tiên tử rên rỉ lên, lắc lắc eo, để lão hán

áp trên mông nàng lắc lư.

“Đừng nhúc nhích!” chân lão hán lại đạp xuống, dưới khó dưới lại hướng về phía trước một cái, tiếp tục cắm sâu vào trứng cúc của nàng, hai viên ái châu dán sát vào mông cùng huyết mật của nàng, chậm rãi co rút lại, chứng minh hắn đang hưởng thụ tư vị Cúc Phái tiên tử cúc mềm mại.

Chỉ riêng cây cúc tiên tử đã đủ cho người ta sướng khoái không thôi.

Đặc biệt là hiện tại, tiên tử cao thượng thanh lãnh như nuôi chó quỳ rạp trên đất, cái mông vênh lên bị hắn nỏ tung, búp cúc chặt chẽ bị ép căng ra, nhúc bồng của hắn cắm sâu vào.

Tiên tử cho dù không muốn, lại thấy xấu hổ, bị hắn thô lỗ trường uy mãnh Dương Càn đi vào, sau đó cũng chỉ có thể than thở chịu đựng, chạy trốn cũng không thoát, cũng không vậy được chơi của hắn, chỉ có thể bị hắn cắm vào.

Chờ khi nào hắn sung sướng rồi hắn nói.

Tiêu Viễn nhìn thấy, tiên tử thật sự vẫn không nhúc nhích.

Trong phòng hai người tiếp tục duy trì tư thế cưỡng ép cùng một chỗ, tiên tử quỳ ở cái mông trắng nõn, cạy của lão hán cắm vào nàng búp mai, đè lên trên người nàng, lặng lẽ ngày nào cũng như cúc non.

Cực kỳ giống như con chó giao phối và nuôi ở trên đường cái, sau khi con chó con bắt tinh, con chó cũng kẹt ở trong huyết nuôi, duy trì một đoạn thời gian dài mới có thể rút ra.

Trong lúc đó cho dù có người cầm côn bổng đánh dã hợp hai con chó, chúng nó cũng sẽ không tách ra, mà là sẽ chặt vật chạy trốn, hai con chó sáu chân chạy dưới đất — hai chân trước của con chó, còn đặt trên lưng nuôi.

Cũng giống như bây giờ.

“Hi Nguyệt... Không, tiên tử là nuôi chó...” Trong đầu Tiêu Viễn trống rỗng hiện lên ý niệm như vậy, làm cho hắn mờ mịt luống cuống.

Lý Tiên ở phía xa, dựa vào cây cột, hai môi mím chặt, không nói một lời nhìn xem.

Nàng đã hiểu vì sao trên đường đi sư tử lại trầm mặc như vậy.

Chỉ là, còn có thể vẫn hỏi không?” Chân căng thẳng.

“Lão tạp dịch nói một câu hài lòng, lại khiến cho Tiêu Viễn run rẩy lần nữa.

Thật chặt, thật chặt, thật xiết.

Cúc của tiên tử thật chặt.

Bị nam nhân cắm vào, bị lão hán chơi đùa, như chó hoang hiếp...” Hắc hắc, người đừng khóc nữa, rất nhanh đã sưng rồi!” Lão hán nhắc mông lên, cây gậy thịt cắm sâu vào cúc tiên tử, rút cuộc cũng chậm rãi rời khỏi, lôi lấy thịt non của nàng, khiến cho nàng bị ép cũng phải nâng cái mông lên, run rẩy nâng lên.

Khóc? Tiêu Viễn mờ mịt, thần niệm nhìn về phía gương mặt của nàng.

Cố gắng xem, nhưng không thấy rõ rút cuộc là ai.

Cũng không thấy rõ lắm, nàng bị một lão già cắm mông vào, rút cuộc là về mặt gì.

Đau đến phát khóc? Hay là khổ đến phát khóc? Hay là, sắp chán sống rồi?”

“Lão hán xuống dưới, hai viên Thạch ca đập vào mông tiên tử nhô cao.

Hắn lại đâm thẳng vào bên trong Cúc Tiên Tử, lần thứ nhất được cắt ra.

Lão già dừng lại, hưởng thụ tiên tử cúc đạo nhúc nhích, cảm nhận được nàng lại chậm rãi buông Cúc Môn ra, lần nữa nâng lên cái mông, rút ra thịt bông.

“Khóc?” Tiêu Viễn lão đảo đứng lên, muốn tự mình nhìn một cái.

“Người muốn đi đâu?” Về mặt Lý Tiên lạnh lùng đi ra.

“Ta!” Tiêu Viễn nhìn về phía nàng, nói không nên lời.

“Sư tử đã ngủ rồi.

“Lý Tiên ngồi trên lan can bên hồ, nhìn về hai thân ảnh pho tượng và giọng nói xa xa, không vui không buồn: “Bên kia, chỉ là một lão tiên tử tham lam hưởng thụ, cùng với một tiên tử tâm địa thiện lương.

“Tiên... tử?” Tiêu Viễn lẩm bẩm.

“Bốp!!” Trong phòng bên kia, truyền đến một tiếng thịch va vào thịch.

Hai người cùng nhìn lại.

Lão hán nằm nhoài trên lưng tiên tử, cái mông rung động rút ra một cây gậy thịch, hai cánh của hắn đặt ở trên mông tiên tử, một cây gậy thịch thô to nối liền với Cúc Hoa của nàng.

Súc súc chờ phát động.

“Không!” Tiêu Viễn vươn tay ra, muốn ngăn cản.

“Bốp!!!” Cái mông của ông lão đập mạnh xuống, nện thẳng lên trên cặp mông mềm mại của tiên tử, cây gậy bằng thịch dài bay vào, bờ mông đập dòn, vỏ cây kẹt chặt lấy.

Nương theo tiên tử bị hàng ngày “A a” một tiếng thét dài, Tiêu Viễn và Lý Tiên cũng cơ hồ có thể tưởng tượng được, trong nháy mắt nàng bị chiếc đũa dài thô của lão hán kia đâm vào, vì sợ hãi mà búp cúc mềm mại kẹt chặt, cùng gậy thịch xảy ra ma sát kịch liệt như thế nào.

Dương vật của nam nhân kia vừa vừa thô vừa dài, cuồng bạo xen vào, khó trách hoa cúc mềm mại của tiên tử cao quý không chịu nổi, bị bạo phát thét lên.

“Sảng khoái!” Lão tạp dịch hưng phấn hẳn lên, hai tay đỡ lấy bả vai của nàng, hai chân đạp trên mặt đất, cả người đặt lên cái mông mềm mại của nàng, đặt cái mông tiên tử thành hình dạng bánh nướng.

Sau đó, lão tạp dịch hất mông lên, cắm mạnh xuống.

“A a” tiên tử lại một lần nữa bị bạo cúc, nghẹn ngào kêu lên, trong thanh âm thống khổ xen lẫn một tia vui sướng.

Lão giả lại rút ra thịt bông nữa, ba! Lại thêm một lần tàn nhẫn đâm vào, hai viên bi đập vào huyết mạch của nàng.

Tiên tử bị cắm vào run rẩy.

Tiêu Viễn thấy vậy cũng run rẩy.

Lão già đã bắt đầu phát lực, chỉ trong thoáng chốc đã cắm một cọng tóc mai của nàng xuống, mãnh liệt như thế, hai viên đá châu lấp đi lấp lại đánh vào mông nàng, phát ra âm thanh leng keng thanh thúy, cho nên Tiêu Viễn đang lo lắng, tiên tử nếu như bị cắm vào cục non, nên làm gì bây giờ? Bóp bóp bóp bóp.

Cột thăm dần thuận lợi, không cần nhìn thần thái tiên tử lúc này, đã biết nàng đã hoàn toàn buông tha động tác kẹp chặt vỏ cục, mặc kệ cho cây gậy lão hán trong vỏ cây đi ra, vô cùng thoải mái hưởng thụ Cục Hoa của nàng.

Tiên tử không ngừng run rẩy, đầu càng lúc càng thấp.

Bồng nhiên.

Lão hán vươn tay, vén mái tóc bên tai nàng, lại một phát bắt được, nắm mái tóc làm dây cương, kéo đầu nàng xuống, cười trên cái mông trắng của nàng không ngừng giãy dụa.

Bông thịt thô to không ngừng ra vào chồi non của nàng.

“Không, không...” Tiên tử bị đàn ông ngày đó phảng phất chỉ biết một câu này, từ chối run rẩy, vòng eo mềm mại giãy dụa chống lại người đàn ông nhúng sau lưng mình.

Lão tạp dịch không để ý chút nào, hạ thể duy trì động tác ra sức, đung vào mông nàng một mảnh đỏ hồng, gậy thịt thô to ở trong cục lấp đi lấp lại ra vào, Cục Môn đã sớm vô lực xiết chặt, hoa văn bị nghiền nát lấp đi lấp lại, tan rã về e dè cuối cùng của nàng.

Khoái cảm như nước thủy triều.

Nàng càng ngày càng mềm, bị chen vào đến mất đi khí lực, thần thức dần dần, bản năng thân thể theo đuổi khoái cảm thoải mái.

“A a a o.” Trong tiếng rên rĩ rất nhỏ, mông của nàng càng ngày càng thấp, bị lão hán đánh đến toàn bộ nằm rạp trên mặt đất.

“Đứng lên!” Ông lão dứt khoát đứng thẳng người, tư thế như ngựa đứng thẳng, ôm cái mông của nàng, dưới háng không ngừng lắc lư, không ngừng quật mạnh lên những cành cây của nàng.

Tiên tử cao gầy bị lão hán gầy gò ôm mông cuồng nhật, hai tay vô lực nắm lấy cái gì đó phía trước, nhưng cái mông lại không ngừng va chạm, khiến cho nàng đau khổ lắc lư đầu, những tiếng rên rĩ đứt quãng, tóc đen bay loạn, tứ chi lay động, vĩnh viễn khắc sâu trong đầu Tiêu Viễn.

Hắn trầm mặc lại.

Cùng Lý Tiên nhìn xem trong phòng, nam nữ giao hòa càng ngày càng kịch liệt.

“Quý xuống!” Tiên tử lại bị bày thành tư thế quý xuống đất, lão hán dùng gậy thịt cắm vào Cúc Hoa của nàng bò trong phòng, dùng bên hông đẩy mông nàng, một ngày nào đó nàng phải rên rĩ bò dậy.

Đến khi nàng bò mệt rồi, thở hổn hển rên rĩ, lão già đã đè cả nàng xuống sàn nhà, cắm vào cúc non của nàng.

Sau đó lại kéo nàng lên, đặt trên vách tường, để tiên tử nằm sấp như thần lẩn, còn lão hán thì cõng trên lưng nàng.

Sau đó, không ngừng bám vào cái mông của nàng, đẩy nàng lên một chút, Cúc huyết lập đi lập lại nuốt lấy gậy thịt của nàng, giống như là chơi đùa với con rối bị ném đi vậy.

Lão hán lại ôm tiên tử cao gầy dáng người vào trong mơ, từ sau lưng ôm chặt nàng, cùng nàng ngồi xỏm trên mặt đất, để tiên tử ngồi trên đùi hắn, một cái khó lập đi lập lại đâm vào búp cúc của nàng.

Trên dưới xóc nảy, tiên tử pháp phòng bất định, cúc huyết ma sát với gậy thịt không ngừng, đôi tuyết nhũ tròn trịa kia cũng nhảy lên không ngừng.

Lão hán đưa tay nắm chặt lấy ngực mềm mại, hét lớn một tiếng, hướng lên trên một đỉnh, quăng tiên tử lên, đợi nàng hét lên một tiếng, lúc rơi xuống, dưới háng lại dùng sức đỉnh.

Bông thịt lần nữa trở lại trong vỏ cây của nàng, cắm sâu vào trong.

”bắn!!!” Lão hán nắm chặt thịt ngà của nàng, đầu rùa nhảy lên một trận, nòng đâm phun ra.

Tiên tử ngẩng đầu lên, cổ thiên nga mảnh khảnh hiện lên gân xanh, đầu tựa vào vai hán ta, há to miệng nhưng không thể kêu lên được, hai tay muốn nắm lấy cái gì, gợn sóng nóng hổi đã từ lỗm đốm dưng mãnh tràn vào trong bụng nàng ta, khắp nơi đều tràn đầy.

Nàng bị phỏng đến toàn thân đầm đìa mồ hôi, hồi lâu sau mới mềm nhũn trên thân thể gầy gò của lão hán.

Hán há miệng thở dốc.

Một hồi thịnh yên say sưa vui vẻ, mới tạm thời dừng lại.

Lý Tiên Tiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Viễn, chỉ thấy ánh mắt đờ đẫn của hán ta.

“Thoải mái sao? Tiên tử!” Lão hán cảm thấy mỹ mãn.

Tiên tử vẫn không trả lời, nhắm mắt lại, Cúc Nham vô lực kẹp lấy gậy thịt của hán, huyết bánh bao Bạch Hổ phía trước bởi vì tình dục mà sưng đỏ, chất lỏng dính dính liên tục chảy ra từng giọt từng giọt.

Lão hán sờ sờ ngón tay, thò đầu vào nghiên cứu một chút, rút ngón tay ra xem thử, trên ngón tay dính đầy mật ngọt.

“Hắc hắc, thì ra tiên tử còn chưa sướng khoái, nào, lão nô lại hầu hạ ngươi!” Lão hán đẩy tiên tử ngã xuống đất, để cho nàng quỳ xuống, nhổ ra một cái bát nhỏ, tinh điệp trắng đục từ trong Cúc Hoa của nàng chảy ra.

Nhưng rất nhanh, tiên tử liền kẹp lấy cúc non, Cúc huyết lần nữa khô phục chặt chẽ bộ dáng, một bụng chất chứa tinh túy.

Lão hán cũng không để ý tới, cây gậy thịt đâm xuống đâm đâm một cái, xỏ xuyên vào huyết, rất nhanh tìm được mật

huyết ẩm ướt tiên tử, xe nhẹ đường quen hướng phía trước một đỉnh.

Phốc! Bông thịt lại cắm vào trong huyết mật của nàng.

“A...”

“Tiên tử nửa người trên nằm nhoài trên mặt đất, lại một lần nữa vênh cao môn, thừa nhận lão hán từ phía sau va chạm.

Ba, ba, ba.

Lão giả trước sau đứng thẳng lưng, đung phải tóc đen bay lượn, tiếng rên rỉ kiều mị quanh quần bốn phía.

Chất lỏng ẩm ướt không ngừng chảy ra từ nơi hai người giao nhau, mật dịch bị mài thành bột phấn chồng chất xung quanh đôi môi mềm mại. Lão hán vừa thô vừa to ở trong cái bọc hai cánh môi âm của tiên tử nhanh chóng ra ra ra vào, mang theo từng giọt mật ngọt dính dính đây.

Bỗng nhiên.

Lão hán đột nhiên rút cây sào ra, khiến tiếng rên rỉ của tiên tử im bật đi, hai tay nàng chống trên mặt đất, khom lưng vênh môn, đợi một hồi, hoang mang quay đầu đi.

“Sảng khoái?” Lão hán cọ cọ ngoài huyết mật nàng, đầu rùa tròn vo khiêu khích đôi môi sưng đỏ ướt sũng của nàng, khiến cho huyết Bạch Hồ rút lại một trận, khoái cảm cuốn tới.

“Ừm.

“Nhỏ giọng, mềm mại quyến rũ tới tận xương tủy, khiến cho Tiêu Viễn đau lòng muốn vỡ vụn.

“Nói, sảng, hay là khó?!” Lão hán còn không chịu buông tha nàng, đầu rùa cắm vào, mở đôi môi mập mạp của nàng ra, lại đột nhiên rút ra, mang theo rất nhiều nước bắn.

Tiên tử tứ chi quỳ xuống đất run rẩy một cái, từ yết hầu tiết ra một chữ.

Giọng nói quá nhỏ, Tiêu Viễn nghe không rõ rốt cuộc là cái gì, nhưng lão lại rất hài lòng, tay cầm bông, kéo đầu rùa lên trên, dọc theo môn, lại đâm vào cúc non của nàng.

Ba! Ba! Lão hán quát: “Buông hoa cúc của ngươi ra, để lão tử cắm vào!” Tiên tử run rẩy một chút, lại chậm rãi buông Cúc Môn kẹp chặt ra.

Lão hán chờ đúng thời cơ, lưng thẳng tắp xuyên vào, gây thịt dài ba mươi phần trăm trực tiếp cắm vào hơn phân nửa, hơi dừng lại, sau đó phát lực lần nữa, cắm vào trong đó.

“A oa.” Tiên tử mềm nhũn ngã xuống đất, cái mông trắng như tuyết vĩnh viễn cao, Cúc Lô nổi rõ lên trời, một cây gây thịt ngăm đen thô to lần lượt xen vào.

“Đi!” Lão già mặt đầy hưng phấn đặt lên cái mông mềm mại của nàng, đánh roi vào mông nàng, khu sử nàng bò, giống như con ngựa mẹ khổng chế người khổng chế tuyết trắng, ở trong phòng vừa bò sát.

Tiên tử cao ráo như trở thành dâm phụ sa đọa.

Tiêu Viễn không đành lòng nhìn thêm.

“Nàng rất thoải mái.

“Lý Tiên Tiên nhẹ giọng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Thoải mái?” “Tạm thời quên mất phiền não và ưu sầu, còn không thoải mái sao?” Lý tiên đột nhiên kéo tay của hắn, đi về phía căn phòng bên kia.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Tới đây, ta cho ngươi thấy thoải mái!” Lý Tiên Tiên đẩy Tiêu Viễn nằm xuống giường, cởi y phục của hắn ra, xoay người cười lên.

“Ngươi!” Tiêu Viễn muốn đẩy nàng ra nhưng Lý Tiên Tiên lại ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Ngươi không muốn biết Hi Nguyệt muội muội của ngươi đã trải qua chuyện gì sao?” Tiêu Viễn ngây ngẩn cả người.

Một thân thể mềm mại dán lên người hắn.

“Ta nói cho ngươi toàn bộ.

“Dương môi mềm mại hôn lên mặt hắn.

“Chỉ cần ngươi đáp ứng ta... Sẽ không rời xa nàng.

“Bóng ảnh nam nữ trên cửa sổ đan xen cùng một chỗ, cùng với cái bóng trên cửa sổ đối diện hồ chiếu rọi vào giữa hồ, theo gợn sóng trên mặt nước chập chờn.

Bước tu hành thứ hai —— Công Tôn Điệp của tiên tử (90)

Son Vô Lăng, cửa của huyện nha thiên địa.

“Ai, người nói đại bộ đầu ba ngày không thấy bóng dáng, lại không nhìn thấy thư mời, bên trên nếu trách tội xuống, phải làm thế nào cho phải!” Sợ gì, Tiêu Đại Bộ đầu chúng ta là ai, người còn không biết?” Cũng đúng, hắc hắc.

“Này!” Hai tên nha dịch đang sắp xếp lại cho lão đại nhà mình, một chiếc xe ngựa lạng lẽ đi tới trước nha môn, một thị nữ mặt mày như vẽ vén rèm lên hô một tiếng.

“Người là người phương nào? Vì sao...” “Xuyt, xem!” Một nha dịch đang muốn quát hỏi cửa nha môn làm gì, một nha dịch khác thì vội vàng kéo hắt lại, dùng ánh mắt chỉ chỉ vào trong xe ngựa, chỉ lộ ra non nửa nữ tử váy hạ.

Nha dịch nhìn kỹ lại, nữ tử trong xe ngựa mặc một đôi giày gấm tú lệ mỹ lệ, váy có màu vàng, vải vóc nghiên cứu, hoa văn rực rỡ, mơ hồ có thể thấy được một con 5 trảo...” “Cửu, Cửu Công chúa điện hạ!!” Hai người cuống quýt khom lưng hành lễ, lại đột nhiên cảm thấy không đúng, chân mềm nhũn, liền quỳ trên mặt đất.

“Không cần hành đại lễ.

“Trong xe ngựa truyền ra thanh âm hơi mang uy nghiêm, lại ba phần thân thiết, làm cho trong lòng hai người buông lỏng.

“Đứng lên đi.

“Vây thị nữ xinh đẹp quyền rũ phân phó nói.

Đội hai người đứng dậy, thị nữ hỏi: “Đại bộ đầu của các người - tên họ Tiêu kia, sao không thấy bóng dáng? Đi đâu rồi?” Hai tên nha dịch liếc nhìn nhau, thầm nghĩ quả nhiên là tới tìm Tiêu lão đại.

“Ặc, không biết.

“Không biết? Ý gì?” Đúng vậy, chính là chúng ta cũng không biết Tiêu Đại Bộ đầu đi đâu, ba ngày qua đã từng gặp qua, chúng ta cũng đang nghị luận xem rốt cuộc đại bộ đầu đi đâu, cũng không ai dám đi hỏi...” Lấy quan hệ sau lưng Tiêu Đại Bộ Đầu, ai dám lăm miệng? Nếu hắn ở trong phủ công chúa, nha môn còn có thể phái người đi tìm hay sao.

Thị nữ tuyệt lệ quay đầu lại nhìn Cửu công chúa phía sau, nhận được chỉ ý, sau đó quay đầu lại phân phó hai người kia: “Biết rồi, việc này không được nói ra ngoài, nếu không đại hình hầu hạ!” “Vâng!” Hai nha dịch cung tiễn công chúa điện hạ, nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, đợi lát nữa còn không biết giải thích thế nào với người khác.

Thị nữ hài lòng gật đầu, buông rèm xuống trở lại trong xe ngựa.

“Người ấy, luôn lăm mồm nói một câu, cái miệng này không thể tha cho người khác?” oan uổng à công chúa, cái miệng bích hà này khi nào thì không tha cho người khác?” Tự xé nát đi.

“Hi hi, xé nát thì không thể hầu hạ công chúa?” hầu hạ công chúa? Dừng... Miệng? Lương Nha dịch loáng thoáng nghe thấy những lời bên trong, nhất thời có chút nghĩ sai.

Ước chừng, thị nữ kia nói rách miệng là không thể nói chuyện, không hầu hạ được công chúa đâu.

“Công chúa đối xử với Tiêu Đại Bộ Đầu chúng ta thật sự không biết nói gì.

“Vậy thì không, chuyện công chúa và một vị đại bộ đầu hàn vi mến nhau đã sớm truyền khắp Cửu Châu. Nghe nói các đại thần và các quận vương hoàng thất đều đang rầu rĩ không thôi, nên khuyên công chúa nên chiêu mộ thêm mấy vị thân vương.

“Ha ha, nếu thật sự như vậy, Tiêu Đại bộ đầu còn không...” Dù thế nào cũng phải chịu, phải làm sao?” Công chúa không phải đã từng nói, chỉ một mình đại bộ đầu mà thôi?” “Ách, có lẽ như thế.

“... tuần mã kéo xe ngựa đi vào nhà Tiêu Đại bộ đầu ở gần nha môn. Thị nữ mà công chúa ngồi định đứng dậy, nhưng

nhìn công chúa ngoài cửa sổ, đột nhiên biến sắc, vén rèm lên, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, nhảy vọt ra ngoài.

Bóng hình xinh đẹp màu vàng sáng mang theo hương phong, vấy tung bay, dung nhan tuyệt sắc, để cho người đi ngang qua kinh diễm không thôi.

Bọn họ cuối cùng kịp phản ứng, mỹ nhân tuyệt sắc cũng đã tiến vào trong nhà Tiêu Đại bộ đầu.

“Công chúa!” Thị nữ vội vàng đuổi theo, theo tiến vào cửa lớn được công chúa đẩy ra, tiến về phía trước vài bước, đợi sau khi thấy rõ tình hình bên trong, bước chân lại dừng lại.

Một nam nhân tuấn tú bất phàm, đầu gục xuống quỳ trên mặt đất, đối mặt với đại môn, tựa hồ đã quỳ hồi lâu, tràn đầy dáng vẻ tang thương thương.

Mà công chúa, đang đứng trước mặt hắn, hai môi mím chặt, không nói một lời.

“...” Bích Hà lặng lẽ đi về phía sau, dừng xe ngựa lại, lại vào cửa, cẩn thận đóng cửa lại, thở mạnh cũng không dám thở mạnh, cúi đầu đứng tại chỗ chân tường.

“Ngươi quỳ bao lâu rồi?” Nghe tiếng nói, Bích Hà ngẩng đầu lên nhìn công chúa một cái, lại lập tức cúi đầu.

Công chúa tức giận! Âm thanh lạnh nhạt, mang theo chất vấn, hơn nữa, lại... còn có chua xót? Khuất vả?” Ba ngày.

“Âm thanh của Tiêu Viễn rất là khàn khàn.

“Ba ngày?” Bích Hà lại nghe thấy giọng của công chúa.

“Ba ngày trước, chúng ta còn cùng Hi Nguyệt ngồi dưới ánh trăng tán gẫu, ba ngày sau ngươi lại im lặng quỳ xuống chờ ta tới...” Đảm xin lỗi? Hóa ra là thế.

Lúc này Bích Hà mới hiểu được, vì sao Tiêu Viễn lại quỳ xuống, nói như vậy... Tên khốn này! Quả nhiên, công chúa còn nói thêm: “Dù sao cũng không thể... Là ngươi phá vỡ thân thể Hi Tuyên tiên tử của chúng ta, trong lòng áy náy, mới như thế chứ?” Nước mắt Bích Hà đều rơi xuống, vì thương tâm của công chúa mà thương tâm.

Tiêu Viễn cúi đầu, hồi lâu sau mới đáp lại.

“Đứng lên.

“Để người đứng dậy!” Muốn ta quỳ xuống mới thỏa mãn sao?” Quần áo rũ xuống, đầu gối chạm đất. Tiêu Viễn kinh ngạc vạn phần ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mang theo giọt nước mắt óng ánh của Hiên Viên Minh Châu.

Công chúa quỳ xuống.

Trong đình viện phía sau đại môn, không khí phảng phất động lại, đầu óc bích hà trống rỗng.

Tại sao? Nàng không nghĩ ra, nhưng đối diện với nam nữ, lại phảng phất thiên ngôn vạn ngữ, tất cả đều dốc hết tâm sự cho đối phương.

“Minh Châu!” Tiêu Viễn nâng tay lên run rẩy, trèo lên vòng eo Hiên Viên Minh Châu, sau đó ôm chặt lấy nàng.

Hai trái tim dán chặt lấy nhau, cho dù đã từng rời xa nhau, nhưng giờ khắc này lại lần nữa tới gần đối phương.

Hắn biết một số chuyện của nàng, cũng mơ hồ có chút suy đoán, nhưng giờ khắc này cũng không sao cả, công chúa vẫn là công chúa của hắn, vẫn như trước cùng hắn biết.

Nàng cũng biết vì sao hắn lại quỳ xuống, nhưng cũng không có truy hỏi đến cùng là ai.

Là Tiêu Hi Nguyệt hay là mẹ nàng? Mặc hắn đi.

“Tiêu Viễn, ngươi là của ta!” Ngươi cũng là của ta!! Ai cũng cướp không được!” Ha ha...

“Bích Hà ngơ ngác nhìn hai người đột nhiên quỳ xuống, lại đột nhiên ôm hôn cùng nhau, trong đầu tràn đầy kinh ngạc.

Tại sao? Vì sao? Vì sao công chúa lại quỳ xuống? Tại sao nàng và Tiêu Viễn lại đột nhiên tốt đẹp như lúc ban đầu, hơn nữa hôn lại kịch liệt như thế, ngay cả quần áo đều...” “Tiêu Viễn” đâm thương vào. Công chúa phát ra tiếng kêu ngọt ngào, thở hổn hển, lấy tay chống vào ngực Tiêu Viễn, nhưng lại dùng ánh mắt hưng phấn mà lảng lệ nhìn hắn.

Tiêu Viễn rút gậy ra, lần nữa hung hăng đâm vào, dường như cũng đang dùng sức phát tiết.

Công chúa lại kêu lên tiếng, Bích Hà cuống quýt xem xét bốn phía, lại bố trí một trận pháp cách âm, để hai người trực tiếp giao hòa trong đình viện sau đại môn.

Dùng sức, lẫn lộn điên cuồng.

Tiêu Viễn tựa như hóa thân thành sài lang hổ báo, mỗi một lần đâm vào đều tràn đầy lực đạo hung ác phát tiết, đụng phải bờ hông mềm mại của công chúa, phát ra âm thanh đùng đùng.

Còn công chúa thì sao? Kéo kéo hấn, dùng sức nắm lấy mặt hấn, gãi lưng hấn, mỗi lần bị đâm một cái, liền lớn tiếng rên rỉ dùng hai chân xoắn lấy eo hấn, hoặc dùng răng cắn lấy hấn.

Hai người lẫn lộn trên mặt đất, quần áo nhanh chóng tróc ra hầu như không còn, thân thể xinh đẹp của công chúa trắng nõn bị Tiêu Viễn đè ở dưới thân, hai chân giờ cao bị hấn kéo ra, không bao lâu lại thay đổi tư thế. Công chúa ngồi trên hông Tiêu Viễn, giống như muốn đập chết hấn từ trên xuống dưới, hai cánh ôm chặt bờ hông nện xuống.

Ba ba ba ba.

Thanh âm giao hòa kịch liệt khiến người nghe đỏ mặt, công chúa chảy rất nhiều nước.

Tiêu Viễn... Cũng bắn ra rất nhiều.

“Phù, hô, hô.

“Hai người ngã xuống đất thở dốc, tính khí còn tương liên chặt chẽ, toàn thân đều là mồ hôi, hai bộ thân thể trần trụi nhưng không nở tách rời.

Công chúa lại hôn nhau với Tiêu Viễn, thân mật như lúc trước.

Hồi lâu sau.

“Mười năm.

“Hiên Viên Minh Châu nằm trong ngực Tiêu Viễn, hai vú mềm mại đè lên lồng ngực của hấn, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt hấn, yếu ớt mở miệng.

“Mười năm?” Xa, cho ta thời gian mười năm.

“Bàn tay Tiêu Viễn vuốt mái tóc của nàng, mười năm của công chúa... Cuối cùng, sau mười năm nàng phải đưa mẫu thân nàng đi, muốn đăng cơ, cũng phải xử lý chính vụ. Mười năm mới có thể giúp thiên hạ từ trong rung chuyển của Nữ hoàng mà ổn định lại.

Nói cách khác, mười năm trong miệng công chúa nói là muốn hẳn cùng nàng mười năm, ngàn vạn câu giữa hai người không nói ra được, không cách nào chọn lựa chuyện, đưa tới mười năm sau rồi hãy nói.

“Được chứ.

“Thanh âm của công chúa rất nhu hòa nhưng cũng mang theo vài phần bất an, sợ hẳn không đáp ứng.

“Được.

“Tiêu Viễn ôm chặt nàng.” Tiêu Viễn: “Mười năm không đủ, hai mươi năm! Ba mươi năm, mãi tới khi...” Hiên Viên Minh Châu mỉm cười, ghé vào bên tai hắn, nói nhỏ: “Ta cũng cho ngươi hai mươi năm, ba mươi năm, một trăm năm cũng được, ta thích ngươi.

“Tiêu Viễn sững sốt, còn chưa hiểu rõ lời nàng nói, Hiên Viên Minh Châu cũng đã đứng thẳng lên, vẫy vẫy tay về phía bích hà đang đứng gác.

“Đến đây.

“Dược Hà nàng kéo lại, chậm rãi đứng lên, để cho thân thể Tiêu Viễn thoát ly khỏi hang mật của nàng. Hai người vừa mới hòa hợp với nhau, chất lỏng chảy ra, khắp nơi.

Tàn tạ.

Bích Hà che mắt lại, giả bộ xấu hổ đỏ mặt, thực tế nàng đã nhìn nhiều rồi, sớm đã quen rồi.

Công chúa cùng Dương Thất giao hảo trong phòng tắm, mặc dù chỉ là mầm của công chúa Dương Thất bạo, nhưng dâm dục còn lâu hơn cảnh tượng trước mắt. Đặc biệt là công chúa bị Dương Thất cầm củ tỏi, lại hôn nhau với nàng, bốn thị nữ

quanh Xuân Thu Đông, bà bà lại nằm trong ao tắm, so với hiện tại càng hoang đường gấp trăm lần.

Chỉ tiếc, từ khi Tiêu Hi Nguyệt đi qua đêm đó, công chúa không bao giờ chịu đi tắm, cũng không muốn thân mật với nàng, ngay cả buổi trưa nghỉ ngơi cũng không cho phép nàng tới gần.

“Công chúa...” Tiêu Viễn đoán được nàng muốn làm gì, nhất thời không biết có nên phản đối hay không.

“Không được cự tuyệt.

“Đoán ra được ý tứ tình lang, Hiên Viên Minh Châu khoe môi mỉm cười, đứng lên, để cho thân thể xinh đẹp trắng nõn của mình lộ ra dưới ánh mắt của Tiêu Viễn và Bích Hà.

Tiếp theo, nàng lại vươn tay, tự mình cởi áo cho thị nữ của mình.

“Thị nữ này của ta, nhìn hoạt Xuân Cung của chúng ta, xuân tâm sớm đã dập dờn.

“Bích Hà đỏ mặt lên, cầm chặt tay công chúa sờ soạng phía dưới nàng, để cho mình nhanh chóng ướt lên.

Thật ra nàng không có xuân tâm dập dờn, ngược lại bị công chúa sờ vài cái mới ướt huyệt.

“Công, công chúa, để ta đi.

“Bích Hà chủ động cởi quần áo ra, đem tắm thân xử nữ của mình hiện ra trước mặt Tiêu Viễn, bàn tay nhỏ bé che đôi nhũ ngọc được công chúa che miệng đặc ý hôn lên không biết bao nhiêu lần, cùng với phía dưới cùng công chúa cọ xát rất nhiều lần huyệt mật mật ở chân.

Công chúa bảo nàng cùng Tiêu Viễn làm, nàng liền cùng Tiêu Viễn làm, để nàng cùng Dương Thất, nàng liền cùng Dương Thất.

Nàng là thị nữ của công chúa, sinh là người của công chúa, chết cũng là quỷ của công chúa.

“Đến đây nào.” Hiên Viên Minh Châu ôm lấy vòng eo của nàng, đẩy nàng về phía trước, chân sải ra bước trên người Tiêu

Viễn, dưới chân là huyết mật màu hồng phấn, hướng về phía Tiêu Viễn.

“Không phải sợ, rất nhanh sẽ tốt nha.” Hiên Viên Minh Châu ôm nàng từ sau lưng, Nhữ Phong mềm mại rắn chắc đè lên lưng thị nữ, đôi môi nhẹ nhàng cọ xát, mang theo ý cười hôn gò má nàng.

Bích Hà rất nhanh tỉnh động, huyết mật dưới chân chậm rãi chảy ra chất lỏng trơn trượt.

Động tác ám muội như vậy, chủ nhân hai người đã làm vô số lần.

Nhưng đây là lần đầu tiên Tiêu Viễn gặp hấn.

Hai vị mỹ nhân thiên kiều bá mị, thân thể trần truồng, ôm si mê trước mặt hấn, vẻ mặt công chúa mập mờ liếm láp vành tai bích hà, ma sát cùng gương mặt nàng, phát ra tiếng thở dốc nhu mì.

Bích Hà vội vàng quay đầu, muốn hôn với công chúa, lại bị công chúa né tránh, chỉ hôn lên gò má nàng.

Nhưng như vậy Bích Hà cũng rất thỏa mãn, nỉ non kêu gọi công chúa, nhiệt tình hôn nàng như lửa.

Tiêu Viễn đang nằm trên mặt đất nhìn thấy rõ ràng, bàn tay ngọc ngà của công chúa đã tách ra khỏi huyết mật ngọt, đè nén nàng từ từ ngồi xuống.

Một cây gậy thịt của hấn cứng đờ không chịu khổng chế, cảnh tượng trước mắt quá mức kích thích: Công chúa tự thân xuất mã, khiến hấn vì thị nữ của mình.

Tại Bích Hà chậm rãi ngồi xồm xuống, mật huyết tới gần đầu rùa của hấn, công chúa lại một tay tách huyết của nàng ra, một tay nâng cánh chim của hấn lên, để cho hai người chậm rãi tới gần.

“Công chúa!” Công chúa.

“Tiêu Viễn muốn ngăn cản, Bích Hà cũng xấu hổ phát ra tiếng, uốn éo cái eo nhỏ của mình.

“Không được mở miệng.

“Hiên Viên Minh Châu trấn an cây gậy thịt của Tiêu Viễn, cúi người, hôn ve đầu rùa của hắn một cái: “Ta là của ngươi, thị nữ của ta cũng là của ngươi, cuối cùng con của ta là cộng chủ cửu châu, mà Bích Hà... Con cháu nàng cho ngươi, chính là nối dõi tông môn của Tiêu gia ngươi.

“Tiêu Viễn ngậy người, Bích Hà cũng ngậy đại.

Hai người bọn họ đều không nghĩ tới điểm này, công chúa lại nghĩ tới.

Điều này chứng minh rằng, công chúa đã cân nhắc đến chuyện sau khi thành hôn với Tiêu Viễn, chứ không phải là những chuyện phức tạp trước mắt.

“Minh Châu!” Tiêu Viễn rất cảm động, đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng.

Hiên Viên Minh Châu cười khẽ một tiếng, cắn lỗ tai Bích Hà: “Ngoan ngoãn, ngươi có đồng ý không?” “Đồng ý!” Công chúa bảo ta làm gì, ta sẽ làm cái đó!” Được... Tới, ngồi xuống, nhẹ hơn chút, sẽ không đau lắm.

“Công, công chúa. “

“Bích Hà kết thúc.

“Cái gì?” Bích Hà, Bích Hà muốn... xoay người.

“Nàng ngượng ngùng nhìn thoáng qua Tiêu Viễn, sau đó khởi động thân thể vô lực, xoay người biến thành quay lưng về phía hắn, còn đối mặt với tư thế của công chúa.

Trong đôi mắt Tiêu Viễn nhìn không thấy tràn đầy sự ái mộ.

Hiên Viên Minh Châu vô thức liếc nhìn Tiêu Viễn, hắn đại khái cho rằng Bích Hà đang thẹn thùng, nhưng lại không biết...” Tên ngốc này.

“Hiên Viên Minh Châu mềm lòng, ôm lấy nàng, bộ ngực và sữa con của nàng dán sát nhau, thịt ngà bị ép bẹp, hai trái tim cũng gần gũi rất gần.

“Đồ ngốc thì ngốc, Bích Hà đã muốn đi theo công chúa!” Bích Hà nũng nịu nói, đầu tựa vào vai nàng, ở một nơi Tiêu Viễn

không thể nhìn thấy, dùng cái lưỡi thơm liếm cổ công chúa thon dài, dùng ngọc thủ vuốt ve công chúa.

Nói là giao hảo lâu ngày với công chúa, lửa nóng giao nhau nhiệt tình sinh ra tình cảm cũng tốt, nói là người hầu phục tùng chủ tử cũng được, trong lòng Bích Hà chỉ có công công.

Chủ nhân, không còn ai khác.

Cũng may nàng là nữ tử, tất cả đều thuận lợi, chỉ cần đi theo Tiêu Viễn, sau này có thể một mực đi theo bên cạnh công chúa, hầu hạ nàng, một mực ân cần hôn nhau với công chúa ngày đêm.

“Được rồi, ta biết lòng ngươi.

“Hiên Viên Minh Châu nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

“A!” Bích Hà đầy kinh hãi, công chúa lần đầu tiên đáp lại nàng, mặc dù không biết công chúa có bao nhiêu tình ý với nàng, nhưng như vậy đã đủ rồi, giữa nữ tử và nam nữ lại không giống nhau, chỉ cần như thế là đã đủ rồi.

“Đến đây, ngồi xuống đi.

“Ừm!” Bích Hà dùng sức gạt đầu, ôm chặt lấy nàng, sau khi quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Viễn, xấu hổ đến tai Quách Thông Hồng, dưới sự phục thị của công chúa, chậm rãi ngồi xuống.

Một đồ vật nóng rực to lớn chống đỡ âm huyết của nàng, cùng công chúa ma sát hoàn toàn bất đồng khoái cảm, làm cho nàng không khỏi rên rỉ lên tiếng.

Công chúa tạo cho nàng cảm giác ngọt ngào phức tạp, mà Tiêu Viễn... lại là kích thích kịch liệt nhất giữa nam và nữ, đồng thời có thể khơi dậy dục vọng của nàng.

Huống chi công chúa còn đang đứng bên cạnh nàng.

“Chậm đã.

“Hiên Viên Minh Châu buông tay đỡ lấy Tiêu Viễn thịt bồng ra, mị nhãn như tơ nhìn hấn một chút, ôm lấy Bích Hà, đưa môi sát lại, cùng thị nữ sắp phá chỗ hôn nhau.

“!!!” Tiêu Viễn giật mình trợn tròn mắt, gậy thịt dưới khó bị từng điểm từng điểm huyết mật nhỏ hẹp của Bích Hà cắn nuốt, nhưng ánh mắt của hắn lại không nở rời đi một chút nào.

Đôi môi đỏ hồng của công chúa và bờ môi mềm mại của Bích Hà chạm vào nhau, chủ tớ hai người hôn nhau đến kịch liệt, tiếng nước miếng tư tư tư rung động, lưỡi thòm của hai người thè ra, quấn lẫn nhau.

Các nàng lại quen thuộc như thế, phối hợp mật thiết như thế! Nói cách khác, ở hậu viện phủ công chúa, ở trên giường của công chúa, hai người các nàng... “A!!” Bích Hà thoát khỏi hôn của cùng công chúa, ngửa đầu phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Nơi màng trong huyết nàng bị thân thể của Tiêu Viễn xỏ xuyên qua, máu tươi đỏ thẫm uồn lượn chảy xuống khiến toàn thân nàng run rẩy.

“Không phải sợ, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Hiên Viên Minh Châu xoa xoa toàn thân nàng, ăn khớp với ngọc nhũ của nàng, biểu diễn một vở kịch trăm hiệp cảnh đẹp tuyệt vời trước mặt Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn nhìn thấy ánh mắt như lửa, chờ đau đớn của Bích Hà hơi chậm lại, liền ngồi dậy, ôm người chủ tớ vào trong kiệu.

“Dhá Lang, tham tâm quý quá!” Công chúa cười mỉ hoặc lườm hắn một cái, vuốt vuốt mái tóc, lộ đầu ra.

Tiêu Viễn và nàng hôn nhau, hai người kẹp lấy bích hà mới vừa phá thân ở giữa, thân thể mềm mại của ba người quấn chặt lấy nhau.

“Công chúa...” Bích Hà thở nhẹ ra một hơi, ôm lấy thân thể mềm mại của công chúa, cảm thụ được cảm giác kích thích khi trong huyết bị chống đỡ, hai tay ôm chặt lấy bờ hông rắn chắc của công chúa, bắt đầu chậm rãi vận vẹo eo nhỏ.

Được cùng công chúa chiến đấu, lại dùng huyết mật nuốt lấy thân dương của Tiêu Viễn, khoái cảm cuối cùng trước mắt khiến nàng rất nhanh cao trào, cả người run rẩy ôm chặt lấy công chúa.

Cao trào dâng mang đến trong thoáng chốc, nàng nghĩ tới một chuyện: Cũng không biết Dương Thất ngẩng đầu cong cong, so với Tiêu Viễn còn lớn hơn mấy phần, cảm trước mặt nàng, hoặc là cảm vào sau giống như công chúa, lại là khoái cảm thế nào? Bích Hà run rẩy càng lợi hại, hóa ra công chúa phản bội Tiêu Viễn, bị Dương Thất đâm vào vỏ cúc, cảm thụ được tư vị là như vậy kích thích tuyệt vời.

Tiêu Viễn đã là phu quân của nàng, nhưng nàng lại nghĩ đến việc cùng Dương Thất vui vẻ!” Cái này không trách, Tiêu Viễn... Không, phu quân, cái này không thể trách ta, cũng không thể trách công chúa được...” Gương mặt Bích Hà hiện lên vẻ hưng phấn, ôm lấy công chúa, hầu hạ nàng ngồi xuống, lại lần nữa ăn gậy thịt của Tiêu Viễn.

“Phu quân, bích hà phun ra cái lưỡi thơm hôn với Tiêu Viễn, xấu hổ đỏ mặt gọi hắn là phu quân, nhưng trong lòng lại không ngừng run rẩy: “Đừng trách ta, không thể trách ta, muốn trách ta, thì trách lão thiên tặc này... Ai bảo lão công chúa lại để cho lão công chúa là Hoàng Đế chứ?” Công chúa lại cùng Dương Thất, ta cũng sẽ cùng Dương Thất... Phu quân, chớ trách chúng ta!” “A a a công chúa cặp mông nhô lên giúp nàng vui vẻ, lại là một bước lên cao trào, thân thể mềm oặt trên người hai người.

Nàng vô thức quay đầu nhìn về phía phủ công chúa, phảng phất thấy được phòng tắm, thấy được Dương Thất.

Chỉ cần công chúa tiến vào trong phòng tắm lần nữa, tất nhiên sẽ không nhìn được lần nữa cùng Dương Thất vui vẻ.

nhẫn nhịn càng lâu càng kích thích.

“Phu quân, thật xin lỗi.

“... Tiêu Viễn mặc áo đen, đi tới trước cửa Tiêu Hi Nguyệt.

Vừa lúc hắn nhìn thấy lão hán thân lông dương vừa thô vừa to từ xa đi tới, thấy hắn liền sững sờ.

Do dự một lát, lão già kia đi tới, hơi mang theo vẻ sợ hãi, lại có vẻ mặt dương dương tự đắc, đi tới trước mặt hắn, cười hắc hắc rồi đi về phía cửa phòng Tiêu Hi Nguyệt.

Tiêu Viễn mặt không đổi sắc, dường như không nhìn thấy chuyện đêm hôm đó, cũng không nhận ra được tiên tử quỳ xuống đất kia rốt cuộc là ai, chỉ bình tĩnh đứng đó.

“Khà khà.

“Lý lão hán lại cười đắc ý.

Tiêu Viễn vẫn bình tĩnh như trước, dường như không hề quen biết với hắn, không có chút suy nghĩ nói chuyện với hắn.

“Hừ!” Lý lão hán hừ lạnh một tiếng, khó chịu chấp hai tay sau lưng, ngay trước mặt Tiêu Viễn đi tới trước tiên tử, vươn tay muốn gõ cửa nàng.

“Kẹt kẹt...t...ttt.

“Tiêu Hi Nguyệt mặc áo trắng tổ nhã, mở cửa phòng ra, ánh mắt lạnh lùng lướt qua lão, rơi xuống mặt Tiêu Viễn, đối mặt với ánh mắt của hắn.

“Hi Nguyệt.

“Tiêu Viễn nhẹ giọng gọi nàng.

Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống.

“Tiên tử!” Lão giả vội vàng nói: “Lão nô muốn đến gọi người, phải, là...” Hắn đến chính là muốn có tiên tử san hô, căn bản không có chuyện gì, giờ phút này cũng tìm không ra cái có gì.

“Hi Nguyệt muội muội.

“Tiêu Viễn mỉm cười: “Đi ra ngoài với ta một chuyến?”

“Sau khi nhìn thoáng qua lão giả, Tiêu Hi Nguyệt đáp ứng, lướt qua hắn, đi về phía Tiêu Diêu.

“Mẹ nó!” Lão giả mắng thầm sau lưng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người sóng vai rời đi, giống như thần tiên quyến rũ, nhất thời đổ kị đến đỏ mắt.

Hắn lại gõ cửa Lý Tiên một cái, lại bị một tát cách cửa đánh bay, chỉ có thể hậm hực rời đi.

Tiêu Viễn kẻ vai sát cánh đi trên đường phố kinh thành, lúc này lại là chạng vạng tối, người đi đường như dật, sắc trời dần

dần ảm đạm hôn ám, bóng trắng ảm đạm đã hiện ra, cùng với rắng chiều còn sót lại treo trên bầu trời.

“Trọng nham trùng điệp, ần thiên tế nhật, tự nhiên không phải đình nửa đêm, không thấy hi... Nguyệt.

“Tiêu Viễn nhìn về phía chân trời, dùng ngữ khí khẽ than nói một đoạn lời, để Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hấn.

Nhưng rất nhanh hấn lại hạ mắt xuống, tránh đi.

Hi, là mặt trời, hi nguyệt, chính là mặt trời và mặt trăng.

Nhật nguyệt nhô lên cao, cũng chỉ có thời khắc Thần Hi và hoàng hôn một chút, mà chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy.

Mặt trời lặn xuống, chỉ còn lại ánh nắng chiều, lúc trăng vừa mới mọc, có thể gọi là Hi Nguyệt.

Cũng hoặc là, mặt trời lên cao, phá vỡ lò mờ, thời điểm ánh trăng biến mất... ” Hi Nguyệt, quả nhiên người đã thay đổi.

“Tiêu Viễn nhìn về phía nàng, Tiêu Hi Nguyệt lại cúi đầu, trầm mặc không nói, mỗi một bước chân bước ra đều vô cùng nặng nề.

“Ngày đó, ta và Lý Tiên đã làm.

“...” Ngày đó.

Là ngày hôm đó.

Chỉ có một ngày.

“Nàng nói, nam nhân đều rất tham lam, những người không chiếm được đều đang xao động, trong lúc khó chịu, có một nữ nhân cùng hấn nằm xuống giường, lại để cho nam nhân kia tốt lên giường.

“Ta không cảm thấy nàng nói đúng.

“Nhưng ta đã làm với cô ấy.

“Tiêu Viễn giả vờ ảo não nói: “Ta không nên như vậy, tâm tính bất định, định lực bất ổn.

Chẳng qua, hôm nay xem ra, thật ra trời xui đất khiến làm một việc chính xác.

“Vì, sao vậy?” Giọng nói của Tiêu Hi Nguyệt rất khô khốc, tuy vẫn êm tai nhưng lại vô cùng gian nan.

“Bởi vì ngươi cũng là công chúa.

“Tiêu Viễn nói: “Ngày hôm qua, ta và công chúa hàn huyên một chút.

“Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hắn.

“Nàng không nói, ta cũng không nói.

“Tiêu Viễn cười khở, mang theo vài phần cô đơn: “Ta với nàng đều không phải là Hi Nguyệt ngươi, cũng chỉ là hạng người thô tục mà thôi.

Ta đoán, nàng cũng đoán, mặc dù ta tin nàng, nàng cũng tin ta, nhưng cũng không thể mở miệng nói ra, một khi nói ra, hoàn chỉnh bình sẽ vỡ ra, bây giờ chỉ có thể xoay chuyển cái bình, đưa lưng về phía người, lại khôi phục như lúc ban đầu.

“Hai người đi tới bên hồ một cái bình tĩnh không gợn sóng, Tiêu Hi Nguyệt thu liễm váy, ngồi xổm xuống, dùng đầu ngón tay chạm vào mặt hồ như gương kia.

Gợn sóng khuếch tán rồi truyền về nơi xa, rất lâu sau mới hồi phục lại như cũ.

“Không thể như vậy à?” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Tiêu Viễn trầm mặc, hồi lâu mới nhẹ giọng mở miệng: “Hi Nguyệt, ngươi biết trước kia ta nghĩ thế nào không? Giữa nam nữ, phu thê.

“Tiêu Hi Nguyệt sẽ không trả lời như vậy, trước đây thì không, hiện tại càng không.

Tiêu Viễn vươn tay chỉ vào ngọn núi phía xa: “Trước kia, ta nghĩ: Muốn biết với Quân, trường mệnh không bao giờ tuyệt suy.

Sơn Vô Lăng — “Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía ngọn núi, núi Vô Lăng?” Nước sông cạn kiệt, mùa đông chán động, Hạ Vũ Tuyết, thiên địa hợp, chính là đám cùng Quân Tuyết!” Lòng Tiêu Hi Nguyệt như gió đêm thổi qua mặt hồ, nổi lên gợn

sóng, lẩm bẩm tự nói: “Sơn Vô Lăng, nước sông vì kiệt...
Thiên địa hợp, chính là đám, vua... Tuyệt.

“Ta còn muốn, bao la, bao la, bao la toàn diện.

Tay cầm tử, cùng giai lão.

Sau khi tới Tiên Vân Tông, ta lại nghĩ, ở trên trời nguyên làm chim cánh, ở trên đất nguyên làm cành cây liên tục.

“Trước mắt Tiêu Hi Nguyệt tựa như xuất hiện một bức tranh, ráng chiều chiều rơi đỉnh núi, nàng ngồi trước bàn đá bê một quyển sách, một nam nhân ở phía xa gọi nàng trở về ăn cơm, nàng ngẩng đầu, muốn đáp lại hắn, lại không thấy rõ rốt cuộc hắn bộ dáng thế nào.

Là người kia, hay là người bên cạnh?” Tay cầm tử, cùng con... giai... “Nàng nỉ non lặp lại, không biết ai có thể cùng nàng giai lão.

“Bây giờ...” Tiêu Viễn cười nhẹ một tiếng: “Ta chỉ nghĩ là trăm năm tu hành cùng thuyền, ngàn năm tu luyện được chung gối ngủ.

“Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía hắn.

Đây là lời nói ly biệt.

“Nếu không cách nào ngủ cùng gối, thì chứng minh kiếp trước tu hành không đủ, kiếp này bỏ qua duyên phận, mặc dù muốn có thật chặt muốn lấy được.

Bắt lấy, cũng không làm nên chuyện gì.

“...” Mặt hồ nổi lên gợn sóng, ánh chiều tà càng ngày càng ảm đạm, trăng sáng treo cao.

“Hi Nguyệt, kỳ thật người vẫn chưa hề thay đổi, trên đời này không hề có người nào hoàn mỹ hơn cả người, thiên hạ vô cùng bản thủ, ngàn vạn hồng trần, cũng không cách nào dính dáng chút nào.

“Tiêu Viễn ôn nhu nói: “Xa ca ca chỉ hy vọng người có thể tìm được một phu quân tốt.

“Tiêu Hi Nguyệt đứng lên, đối mặt với bốn mắt hắn.

“Được.

“Ngoan, về thôi.

“Tiêu Hi Nguyệt liếc mắt nhìn ra xa, đi vài bước vào trong hồ, lại quay đầu lại nhìn Tiêu Viễn, quay đầu, bóng người biến mất trong ánh trăng.

“Đi rồi?” Hiên Viên Minh Châu từ từ đi ra, tràn đầy oán hận:
“Cô ta có thể nhìn trộm ta, nhưng ta không thể nhìn trộm cô ta được, đi theo cả buổi mà chỉ nghe được ba câu, thế là sao?”
Tiêu Viễn cười khẽ, Hi Nguyệt muội muội biết tất cả mọi chuyện của bọn họ.

“Cười cái gì?” Hiên Viên Minh Châu liếc mắt nhìn hắn.
“Người thật sự cho rằng nàng có thể tìm được phu quân tốt sao? Với tính cách trầm mặc không nói lời nào của nàng ấy, à.

“Minh Châu, người cũng đừng xem thường Hi Nguyệt muội muội, nàng rất vụng về, nhưng thế gian không có ai nhìn rõ hơn nàng.

“Hừ.

“Hiên Viên Minh Châu không cách nào phản bác.

Không biết Tiêu Hi Nguyệt là ai, hắn sẽ cho rằng cô là tiên tử lạnh lùng, biết người biết cô sẽ âm thầm cười nhạo cô là người hồ lô khó hiểu, vừa ngu vừa ngốc, đừng nói là làm việc, nói chuyện cũng không biết nói gì.

Nhưng khi nhìn rõ người của nàng thì chỉ biết cảm thán, phàm nhân bản thủ thì làm sao có thể lý giải tiên tử thuần khiết chứ?... Ba ngày sau, ban đêm.

Một bên phủ công chúa cung điện, đại môn đóng chặt, trong cung điện treo lơ lửng đèn lồng đỏ vui mừng, chiếu rọi cung điện đến vàng son lộng lẫy.

Ngay chính giữa trên sân đá, trải thảm mềm mại rộng thung thình, chiếm hơn phân nửa gian cung điện, đủ để chứa mấy chục người nghỉ ngơi ở phía trên.

Mà giờ phút này, trên thảm rộng rãi chỉ có ba người đang ngồi.

Một lão hán xấu xí hung phấn, một người nhắm mắt suy tư, một tiên tử mặc áo trắng, cùng với một nữ tử dáng vẻ yêu mị, giữa lông mày lại mơ hồ có chút lo lắng.

Lão hán thấp bé thon gầy, trên mặt treo nụ cười thâm tà, ánh mắt nóng bỏng nhìn hai vị nữ tử yếu điệu xinh đẹp, cùng các nàng đối lập hoàn toàn.

“Nên bắt đầu rồi chứ? Tiên tử!” Lão hán là Lý lão hán, tiên tử tự nhiên cũng chỉ có Tiêu Hi Nguyệt.

“Gấp cái gì!” Lý tiên tử trừng mắt liếc hắt một cái, chậm rãi lấy ra một quyển sách, chỉ liếc mắt một cái, mặt liền đỏ lên.

Trên đời này, thứ có thể khiến nàng đỏ mặt cũng không nhiều, đủ để thấy nội dung quyển sách này nhiều bao nhiêu.

Lão hán lại càng thêm hung phấn, nóng lòng muốn đứng dậy cởi y phục ra, lại bị Lý Tiên khế quát một tiếng: “Ngươi ngồi xuống cho ta!” Đúng, ta lập tức ngồi xuống.

“Trong miệng nói, lão hán lại thuận tay cởi quần áo ra, lại kéo quần áo xuống dưới, thả Ác Giao Nộ dưới háng ra ngoài.

ngăm đen, to lớn, to dài, gân xanh lượn lờ, hơi nóng hừng hực.

Dưới bóng đêm, trong cung điện treo đầy đèn lồng, dưới bầu không khí mềm mại và hai vị mỹ nhân bên cạnh, nhàn nhạt Dương kinh người này càng phát ra uy mãnh hung hãn, mùi tanh nồng đậm tỏa ra, làm cho hai nàng ở đây ngửi thấy, sắc mặt đều nổi lên một tia ửng hồng.

“Xi, chó chết!” Lý Tiên mắng hắt một cái, lão hán chẳng những không giận, còn cười thâm đả đàng thẳng lưng, thịch rỗng dưới háng càng thêm rục rịch, ý đồ phát động công kích hai mỹ nhân.

Tiêu Hi Nguyệt hạ tầm mắt xuống, không nhìn thấy vẻ hổ thẹn của hắn.

Lão hán có chút khó chịu, tiến lên một bước, con rết dưới thâm thẳng vào cái cằm trơn bóng của nàng, dùng cái cằm thô dài vén lên, ánh mắt nhìn chăm chăm, vênh váo hung hăng: “Tiên tử: “Tiên tử!”, Đêm nay chúng ta đều phải một đêm ăn khuya, cùng nhau giao hoan, làm sao ngươi còn không có nửa điểm

thú vị? Lúc nào cũng cúi đầu, ra vẻ cho ai xem?” Lý Tiên Liễu nhướn mày, đang định nổi giận cho hắn một chương, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó., Dừng lại, nhìn về phía lão hán, trong đôi mắt hiện lên một tia cười lạnh: Tên ngu xuẩn này, ngay cả sư tử vì sao cùng người song tu cũng không biết, người không chết thì ai chết? Đáng đời người cả đời chỉ là hạ tiện tạp dịch!” Tiên tử, đừng rụt rè!” Lão già này còn đang lải nhải, dùng tay vịn chủy thủ., Đầu rùa cực lớn xông vào cái miệng đỏ bừng của Tiêu Hi Nguyệt Yên, không chút do dự: “Người bị lão nô rình mò cũng toi rồi, ngay cả rắm thối cũng bị lão tử đánh nổ, vẫn luôn giữ bộ dáng lạnh lùng như vậy, lời nói ra sao?” Củy của hắn hướng về miệng tiên tử chọc tới, cái đầu rùa sáng loáng như một thanh đao cùn, ý đồ lấy phương thức hạ tiện làm nhục nàng nhất.

Ngay tại thời điểm sắp đạt được, một bàn tay ngọc trắng muốt nhẹ nhàng nắm lấy đầu rùa của hắn.

Lão già không cam lòng, uốn thẳng lưng, nhưng thủy chung không cách nào tiến lên phía trước một bước.

Nắm chặt đầu rùa của hắn, Tiêu Hi Nguyệt khẽ mở môi son: “Người nên tu hành, không nên phóng túng như vậy.

“Mẹ nó!” Bị một nữ nhân không biết bao nhiêu lần của mình dạy dỗ, Lý lão hán có chút tức giận, dưới khổ lại đỉnh đầu: “Lão tử không phải là đang...” “Bốp!” Lý Tiên Tiên vung một cái tát, đánh cho hắn ngồi lại trên vị trí cũ.

“Oan, người!” Lão hán vừa sợ vừa giận, đã thấy Lý Tiên vung bàn tay lên, hắn nhất thời không dám nói nữa.

Lộc và tạch..t..ttt

Tiên tử, hoàn toàn là người nóng nảy, nói đánh là đánh.

“Còn dám nói nhảm, ta sẽ cho Tiêu Viễn cùng sư tử song tu!” Lý Tiên mắng.

Lão già càng không dám lên tiếng.

“Hừ.

“Lý tiên khinh thường cười lạnh: “Sư tử có lòng tốt giúp người, người lại không cảm kích chút nào, đồ chó này nửa

điểm lương tâm cũng không có.

“Lời nói của nàng hòa hoãn lại, lão hán vội vàng cười làm lành, nhưng trong lòng tính toán, đợi lát nữa hung hăng gạt nàng một phen, để nàng dám mắng loạn.

Bản lĩnh quan sát lời nói của Lý Tiên khi ở thanh lâu, sao có thể không nhìn ra? Chỉ có điều, vì sư tử, nàng lười để ý tới mà thôi.

“Bắt đầu đi.

“Tính tình sư tử thanh lãnh xấu hổ mà nhắc tới, lão hán lại là đồ không bằng heo chó, song tu này tu như thế nào, tự nhiên cũng chỉ có thể là Lý Tiên đích thân chỉ đạo.

Hai mắt lão hán sáng ngời, đem cái eo thẳng lên, để cho dưới háng lần nữa ngẩng đầu, nôn nóng không nhịn được nói: “Tốt! Chúng ta tranh thủ thời gian bắt đầu song tu, vừa có thể vui vẻ hưởng thụ niềm vui sướng, lại có thể tu hành đại đạo, sớm nên song tu rồi!” Lý Tiên Tiên Nhân liếc mắt nhìn cây gậy thịt dưới khó của hắn, hừ một tiếng, đặt cuốn bí thuật Âm Dương giao hợp xuất xứ của Hợp Hoan Tông kia vào giữa ba người.

Sau đó im lặng.

Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên làm thế nào.

Đêm qua, sư tử đột nhiên lấy ra một quyển bí tịch song tu, khiến nàng kinh ngạc hồi lâu, mới mơ hồ đoán được sư tử muốn làm gì.

Sư tử không phải nàng.

Lòng sư tử sáng ngời như vầng trăng trên bầu trời, mềm mại như ánh trăng.

Sư tử muốn kết thúc hết thảy, nhất định phải xử lý cùng lão hán, cùng nàng, cùng Tiêu Viễn hỗn tạp không chịu nổi dây dưa.

Mặc kệ là chặt đứt hay là tiếp nhận, sư tử đều đã quyết không còn như vậy, hành dâm mơ hồ hồ, càng không thể như ba người các nàng lúc trước, dọc theo đường đi giao hòa, giống như dã cầu hạ tiện.

Nếu đổi lại là Lý Tiên, một chàng đánh chết lão hán là chuyện đáng chết.

Sư tử lại không thể.

“Mau bắt đầu đi!” Lão nô thúc giục: “Đợi lão nô thành tựu Trúc Cơ, có mấy trăm năm thọ mệnh, ba người chúng ta có thể ban đêm giao hoan, vừa song tu vừa hưởng thụ, nếu lão nô có thể đạt tới ba cảnh giới Đạo Cảnh, hắc hắc hắc.

“Hắn cười âm thầm, vừa hay Tiêu Hi Nguyệt cũng ngừng đầu, lão hán nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, vuốt tới sờ lui, giọng điệu nhu hòa nói: “Lão nô và tiên tử có thể ngủ cùng nhau ngàn năm!” Tiêu Hi Nguyệt rũ mắt xuống.

Nàng nhớ tới câu nói đêm hôm đó.

Tu trăm năm cùng thuyền, ngàn năm mới cùng nhau ngủ.

Nàng cùng nam nhân này gút mắc như thế, nói vậy trên chăn cũng có rất nhiều nhân quả dây dưa, cho nên đời này có kết quả như vậy.

Nhìn thấy sư tử rũ mắt xuống, hô hấp của Lý Tiên Tiên căng thẳng.

Lẽ nào, sư tử thật sự... thích hắn? Thích thứ này ư?! Không, không phải.

Sư tử chỉ là...” Tiên tử.

“Lão hán nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, thấy bộ dáng xấu hổ của nàng, nhin không được đắc ý cười âm thầm: “Lão nô cũng có thể hiến người một ngàn năm, ngày đêm đêm không ngừng, tiên tử, người nói khó chịu ư?” Hắn còn giờ đùa dài dưới háng, giống như khi bóp vào tiên tử vậy.

“...” “Câm miệng.

“Tiêu Hi Nguyệt hất tay hắn ra, khiến vẻ mặt của Lý lão hán trì trệ.

Lý Tiên Tiên cười, giờ tay mở công pháp song tu ra, nói: “Bắt đầu đi, sư tử người và hắn song tu trước, lát nữa sẽ đổi ta.

“Nàng nhìn thoáng qua sư tử, lại nhìn về phía lão hán.

“Được!” Đôi môi của Tiêu Hi Nguyệt giật giật, cuối cùng còn mở miệng, ông lão này lại đồng ý ngay lập tức, vốn nên như vậy.

Tiêu Hi Nguyệt không nói nữa, mà nhìn về phía quyền bí tịch song tu kia.

Công việc tu hành của tiên tử —— bộ thứ hai: Cứu mốt)

Tựa hồ trên song tu bí tịch kia vẽ một đồ án trông rất sống động.

Chỉ thấy một gã nam tử cường tráng, như cây cầu hình vòm nằm trên mặt đất, thất lưng hướng lên trên mông rời mặt đất, dưới khố dương vật chỉ lên trời cao.

Mà một nữ tử trẻ tuổi khác ăn mặc đồ lụa mỏng manh, lơ lửng ở phía trên hẳn, chậm rãi hạ xuống, song nhũ tròn trịa rủ xuống, trong dây lưng như ẩn như hiện, giữa chân một huyết mật rõ ràng nhỏ xuống chất lỏng sền sệt, nhỏ xuống đầu rùa nam nhân dương vật.

Nam nhân kia ánh mắt như lửa, khom lưng, nữ nhân yêu mị, lơ lửng giữa không trung, khí tức như ly biệt, diễm lệ mà kỳ mỹ.

Phía dưới mấy bức tranh, đều là thoả thích thỏa thích câu dẫn, hai người chơi dâm: Hoặc là nam nhân cố sức khom lưng, ý đồ dùng gậy thịt cắm vào nữ nhân, hoặc là nữ nhân làm dáng điệu múa mê người trên bầu trời của hẳn, tay ngọc, chân đẹp, ngực, mông, mông, thỉnh thoảng lướt qua dương đấng của nam nhân, câu dẫn khiến hẳn muốn lửa thiêu thân.

“Đây là... dục khởi.

“Cuối cùng vẫn chính thức bắt đầu, Lý Tiên Thiên cảm giác yết hầu khô khốc của mình, hai gò má nóng lên.

Chỉ thấy những bức tranh dâm này, ảo tưởng sau này sư tử cũng sẽ làm ra những chuyện tương tự, dẫn nàng và lão hán câu dẫn muốn đốt người, nàng nhịn không được muốn nhìn về phía sư tử, ánh mắt như lửa, khát vọng nhìn nàng.

Lý Tiên Tiên còn như vậy, càng đừng nói là lão hán.

“Tiên tử, chúng ta mau chút đi!” Lý lão hán thở hổn hển, lấy tay vuốt cây gậy thịt dưới chân, muốn nhào tới ép Tiêu Hi Nguyệt ở dưới thân.

Hắn đã từng làm vô số chuyện như vậy!” Thanh tĩnh, ngưng thần.

“Tiếng nói như tiếng trời, như một dòng suối nhỏ xông vào lửa của hai người. Lý Tiên Tiên rất nhanh bình tĩnh lại một chút, trước đó lão hán đã nhiều lần bị tâm pháp của Tiêu Hi ảnh hưởng, chỉ dừng một chút, lại nhào tới, đưa tay muốn nắm lấy sữa của nàng.

Mãi đến tận khi Tiêu Hi Nguyệt giơ bàn tay trắng như ngọc lên, dùng pháp lực ấn hắn trở lại, lão hán Dục Hỏa thiêu thân mới hậm hực ngồi xếp bằng xuống, gậy thịt dưới háng vẫn cao thẳng như trước, chất lỏng trong suốt tanh hôi chảy ra.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn không chớp mắt, quen với chuyện này.

Nàng mở song tu bí tịch, môi son khẽ mở: “Nam nữ tương thành, còn được trời đất tương sinh.

Đạo về giao tiếp giữa thiên địa... đạo về bất tử.

“Có thiên tài ngàn năm không một ở tu tiên giới tự mình chỉ đạo tu hành, mà lại là đạo song tu, Lý Tiên và lão hán hai người đúng là phúc phận không cạn.

Chỉ tiếc, cái lỗ tai trước dựng thẳng lên cẩn thận lắng nghe, cái sau lại gãi gãi tai, đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng vuốt ve dưới khó, nói mấy lời dâm đẳng: “Ta đã sớm nói rồi mà.”, Nữ nhân chính là cần nam nhân, người xem xem, trên bí tịch song tu cũng viết như vậy!” “Nam là dương, nữ là âm, nữ nhân trời sinh chính là muốn thần phục nam nhân!” “Câm miệng!” Ta nói sai? Đạo giao hội của thiên địa chính là đạo thành tiên., Con Rồng thịt dưới háng lão tử chính là cột trụ chống trời, nữ nhân có thể hưởng thụ được, đó là phúc khí do thập thế hệ tu luyện tới!” Lão hán đỉnh đầu, làm cho cuộc trên cột thịt càng nhô ra, bộ dáng dữ tợn khiến Lý Tiên Tiên nhìn thấy mà hai gò má nóng lên, nhin không được liền nghĩ đến tư vị bị thứ đồ chơi thô to này cắm vào trong huyệt.

“Khà khà.

“Lão hán cười đắc ý, đưa tay bắt lấy song nhũ của nàng, lòng bàn tay tràn đầy thịt ngà sữa, tùy ý xoa xoa một hồi.

Khóe lông mày Lý Tiên lộ ra một tia mỉa ý, ở trong phòng đóng chặt cửa cung, đèn lồng đỏ mừng rỡ treo trên cao, ngoài cửa sổ là bóng đêm vô biên, ngồi trên thảm mềm mại, bầu không khí mập mờ ấm áp khiến người ta say mê, muốn mở chân ra muốn tìm vui, tham một đêm phong lưu.

Chỉ là... Lý Tiên Tiên nhìn về phía sư tỷ, lại thấy vạt áo chính của nàng ngồi ngay ngắn, vòng eo thắt tấp, cái cổ thon dài mảnh khảnh, từ trong xương lộ ra vẻ thanh lãnh đoan trang, thật sự là học không ra nửa phần bộ dáng.

“Buông ra!” Lý Tiên Nhân lạnh lùng đẩy lão ra, tự ti mặc cảm cúi đầu xuống, thành thật nói.

Lão hán đắc ý cười âm một tiếng, rắc này đã bị khổ dưới khổ của hán chinh phục, không giờ khắc nào không loạn, muốn đến cũng được!” Song tu có ba cảnh giới.

“Tiêu Hi Nguyệt dùng âm thanh lạnh lùng áp chế dục vọng của hai người, tiếp tục nói: “Tầng thứ nhất, có dục... vô tình.

“Nàng dừng một chút, thần sắc lâm vào trong hoảng hốt, nghĩ đến chính mình tu hành Thái Thượng Vong Tình Tâm Quyết.

Từ sau khi bị lão hán phá thân thể, nàng đã...

Qua một năm không tu thái thượng vong tình.

Bây giờ lại nghĩ tới, chỉ cảm thấy mình sai rồi lợi hại.

Thái Thượng Vong Tình tầng thứ nhất là vân vô tình, nguyệt vô tình.

Ban đầu nàng cho rằng Vân là nam nhân, Nguyệt là nữ nhân, Vân Nguyệt cách xa nhau ngàn vạn dặm, hai người không liên quan với nhau, tất nhiên là Vân Vô Tình, Nguyệt cũng vô tình.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Vân cùng Nguyệt lại tập trung cùng một chỗ, mây vây quanh trăng, trăng chiếu mây, hai cái nếu như ly, một cái u lãnh yên tĩnh, một cái mờ mịt không rõ, cả hai đều vô tâm, tự nhiên là vân vô tình, nguyệt vô tình.

Tới tầng thứ hai, vân hữu tình, nguyệt hữu tình.

Nguyệt đã bầu bạn với Vân, càng thể hiện hào quang sáng sủa, có trăng chiếu rọi, càng thêm linh động phiêu dật.

Nếu như nàng đứng trên mặt đất ngược nhìn, hai thứ như ánh sáng, thành tựu cảnh đẹp như vẽ trên không trung.

“Vô tình... hữu tình.

“Hai mắt Tiêu Hi Nguyệt rủ xuống, thì thầm nói nhỏ: “Có dục vọng, vô tình?” Lý Tiên như có điều suy nghĩ: “Vậy chẳng phải ta đã luyện thành đệ nhất trọng?” Chỉ bằng ngươi? Còn vô tình?” Lão hán rõ ràng khinh thường, tay lại đại đi.

Lý Tiên Tiên cười lạnh: “Mỗi lần ta giao hoan với nam nhân, tuy là phóng đảng dâm du, nhưng chưa bao giờ động tới tình cảm gì, những nam nhân trên giường nói muốn đối xử tốt với ta, chuộc ta, nửa chữ ta cũng không tin... Kể cả ngươi, lão già kia!” Lão hán ngượng ngùng cười một tiếng, rút tay về, nhưng lại không cam lòng, thử thăm dò Tiêu Hi Nguyệt.

“Không phải.

“Tiêu Hi Nguyệt mở miệng, bàn tay của ông lão lập tức cứng đờ.

“Không phải?” Trong song tu, tình không chỉ là tình cảm mà là chỉ thần trí.

“Tiêu Hi Nguyệt lật xem sách, chậm rãi nói: “Trong sách nói, muốn trong lúc nam nữ giao hảo thì vẫn giữ được tỉnh táo, thân có dục vọng thế nhưng không thể chìm đắm được.

“Lý Tiên Tiên sắc mặt cổ quái, đột nhiên tiến tới hôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ của sư tỷ, quyến rũ cười nói: “Ta cùng nam nhân giao hảo, bảo trì tỉnh táo có thể không khó, nhưng nếu cùng nữ nữ nữ của sư tỷ giao hảo, có thể sẽ biến thành hì hì.

“Ba người cùng tu trên giường, bầu không khí ám muội không chỉ khiến lão hán ngo ngoe muốn động, cũng khiến Lý Tiên Xuân Tâm xao động, lại nhớ tới hành trình phóng túng cùng sư tỷ và lão hán.

“Vậy chúng ta mau bắt đầu đi, có dục vọng, vậy trước tiên phải có dục vọng, đúng không?” Lão hán đứng lên, dưới háng thẳng tấp chỉ vào hai vị mỹ nhân.

Lý Tiên Tiên cho hấn một cái liếc mắt đầy quyến rũ, nhưng cũng dùng ánh mắt dò hỏi ý kiến của sư tử.

Đêm nay, lại là đêm không ngủ.

Nàng liềm liềm môi hồng nhuận phơn phớt, dục vọng không cần câu dẫn, đã bùng bùng phần khích.

“Sư tử, nên làm như thế nào?” Lý Tiên nhìn chằm chằm Tiêu Hi Nguyệt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nhìn đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng, nhìn mũi ngọc tinh xảo của nàng, môi mỏng mềm mại, nhìn cái cổ nhỏ dài của nàng, giấu trong xiêm y trắng nõn tròn trịa bộ ngực.

Mỗi một chỗ thân thể của sư tử đều có thể gợi lên dục vọng mãnh liệt của nàng, làm cho nàng kìm nén không được muốn ôm chặt lấy sư tử, hôn nàng, sờ nàng, cùng nàng tận tình triền miên, một đêm giao hoan.

Về phần lão hán, hừ, cũng chỉ có một ít đồ vật thô to kia còn có chút tác dụng.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt nhìn xuống dưới, cũng không biết là tránh ánh mắt nóng rực của cô, hay là đang đọc sách, trong miệng nhẹ giọng nói: “Trong sách có mây, một đoạn quá trình song tu hoàn chỉnh cần phải trải qua ba giai đoạn.

“Thứ nhất, dục khởi!” Lý Tiên giành trả lời trước, hai mắt càng nóng rực nhìn sư tử.

Ông lão cũng kích động nhìn nàng, hai người đang chờ Tiêu Hi Nguyệt nói.

Chỉ cần nàng vừa đáp ứng, đêm nay mặc cảm vui vẻ, lập tức sẽ bắt đầu! Trong cung điện treo đèn lồng cao, khí tức dâm đãng bắt đầu tràn ngập.

“... Phải.

“Dưới cái nhìn chăm chú của hai người, Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi mở miệng: ” giai đoạn thứ nhất, chính là nam nữ... Hoặc nữ, câu dẫn dục vọng, tình dục đạt tới đỉnh phong, ả mà không phát, nhẫn nại càng lâu, dục vọng tích góp càng mãnh liệt, lại bởi vậy mà dẫn động pháp lực, giữ vững trạng thái bảo trì, tiến hành... trối buộc.

“Song tu công pháp, không chỉ là ở giữa nam nữ, nữ tử, nam tử, đều có thể tiến hành song tu.

Về bản chất là đang trong lúc vui sướng, để pháp lực cấp tốc lưu chuyển, đồng thời rèn luyện thần trí, ở trong dục vọng rút ra thần niệm, nhục muốn tróc ra.

Tiêu Hi Nguyệt từng có trải nghiệm tương tự, chỉ có điều tùy theo thân thể bị ép, tâm tư của nàng cũng không ở trên con đường tu hành, trở nên ngờ ngợ ngác.

Bây giờ lại nhìn tâm cảnh tu hành, khiến nàng có loại cảm giác buồn bã quay đầu lại.

“Như vậy... Sư tỷ, sư muội trước hết đem xấu mặt ——” Lý Tiên che miệng cười mỉa hoặc, đứng lên, thân thể cao gầy thành thực đứng ở trước mặt lão hán, vẻ mặt kiêu ngạo liếc mắt nhìn dưới háng hắn một cái.

Cành dương vật thô dài kia chỉ đủ dài đến mức bấp đùi nàng thon dài, nhưng lão hán lại dùng chiều dài dưới khố, đủ đến huyết Lý Tiên Nhi, thư thả thoải mái chống vào chân nàng lấy.

“Sảng khoái, thật sảng khoái!” Lão hán quát to một tiếng, mũi chân đồng thời hạ xuống, không ngừng dùng đầu rùa đi cọ xát âm huyết của Lý Tiên.

“... Hừ.

“Lý Tiên híp mắt hưởng thụ một hồi, hoặc có thể nói là dùng lửa nóng và thô tráng trên nhục bồng của lão hán, gọi lên dục vọng càng mãnh liệt hơn của chính mình.

Sau đó, nàng đẩy lão hán ra, cởi thắt lưng buộc váy bên hông.

Lý lão hán trừng to mắt.

Tình, nhắm nhìn cảnh mỹ nhân cởi quần áo.

Quần áo, hạ y, nội y.

Từng cái tách ra.

Lý Tiên Nhân lại kéo dây thừng áo lót cao ngất trên bộ ngực mình, đưa ánh mắt quyến rũ như tơ về phía sư tỷ, nhẹ nhàng kéo ra.

Hai vú tuyết trắng tròn trịa, bật nhảy ra.

Trên đỉnh núi hai hạt yến tước nhảy nhót không ngừng, phảng phất tản mát ra mùi sữa. Lão hán nhìn thấy hai mắt bốc lửa, thở phù phù, thịt rùng dưới háng càng vận sức chờ phát động, muốn nhào tới.

“Thơm không?” Lý Tiên Ngọc đưa tay vân vê dây lưng áo lót, đắp bộ áo lót còn lưu lại ấm áp màu tím lên mặt lão hán, cười mỉ hoặc câu dẫn.

“Hương, hương, hương, quá thơm!!!” Lão hán điên cuồng hít mũi, ngửa đầu, tựa như một con chó lè lưỡi điên cuồng ngửi ngửi, há mồm cắn áo lót của nàng, điên cuồng liếm môi.

Tiên tử tuy tốt, nhưng không chịu nổi Lý Tiên thật sự quá phô trương thái mỉ, mê hoặc khiến người ta nổ tung.

“Hừ” Lý Tiên ngại ngùng đem áo lót ném ra, lão hán tranh thủ thời gian cầm lấy, điên cuồng liếm, điên cuồng hút, hai con mắt nhìn chăm chăm vào đôi song nhũ tuyết trắng lộ ra bên ngoài của nàng.

Bộ dáng hèn hạ tới cực điểm.

Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới lúc ban đầu, hán cũng hạ lưu bỉ ổi như vậy, điên cuồng liếm chân ngọc của cô, cách không vung gậy thít về phía cô.

Khi đó, lần đầu tiên nàng cảm nhận được dục vọng thân thể, tâm tình kích động, làm nàng lầm tưởng là tâm tình dao động, cho nên phía sau...” Lão già kia, muốn xem sao nơi này?” Lý Tiên câu dẫn vẫn tiếp tục.

Tay của nàng rơi xuống chân của mình, hai ngón tay đè chặt áo lót, tơ lụa mềm mại áp lên bờ môi âm lệ, lộ ra hình dáng dâm dục tư xử, lại có một tầng quần lót che chắn, chỉ thấy vết tích mưa dầm ướt kia.

Lộ cuối cùng, muốn cự tuyệt còn đón, vạn dạng phong tình đều giấu ở trong huyết động bị che giấu.

Lão hán điên cuồng gật đầu, dưới khó nhảy nhảy đến vô cùng lợi hại.

“Muốn nhìn à? Muốn học vài tiếng chó sủa, ta liền đáp ứng ngươi ‘Uông Uông Uông Uông’!” Lão hán không do dự, trực tiếp kêu lên, cùng lắm thì đợi lát nữa hung hăng so sánh với nàng! Lý Tiên cười khanh khách, cởi quần lót ra, thuận theo bắp đùi thon dài, dùng ống quần lót câu trụ lấy, vươn đến dưới háng lão hán, rơi xuống trên đầu rùa của hắn.

Lão hán trừng to mắt, không biết nên nhìn bắp đùi nàng, hay là nên nhìn thấy huyết điểm lệ điểm lệ trên đùi nàng.

“Hí!” Đầu rùa của hắn bị Lý Tiên dùng ngón chân óng ánh ma sát, gây thịt không nhìn được đâm về phía trước, nhưng nàng lại né tránh, che miệng cười duyên.

“Lão già, tiện nghi cho ngươi ‘Anh’, Lý Tiên Trần cởi mở thân thể mềm mại, đôi mắt đẹp chứa tình cảm nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, quyến rũ vạn ngàn nói: “Sur tử, ta từng học qua không ít chiêu thức gợi dục vọng con người, lát nữa sẽ biểu diễn một lần, giúp đỡ sư tử dẫn tới dục vọng, cùng nhau... Trong ba người song tu, cũng chỉ có Tiêu Hi Nguyệt vẫn ngồi ngay ngắn, vừa rồi hai người dâm đùa phảng phất không liên quan gì đến nàng, một mực yên lặng nhìn chăm chú.

“Được.

“Tiêu Hi Nguyệt đáp ứng, nếu đã quyết ý muốn làm thì buông ra một chút.

Lão già nhìn chăm chăm, Lý Tiên Lộ này xuất thân thanh lâu, lát nữa nàng thỏa thích dụ dỗ, không biết thế nào là thâm nhập cốt! Cho dù không phải câu dẫn hắn, mà là đi câu dẫn Tiêu Hi Nguyệt, nhưng cũng khiến lão hán kích động vạn phần.

Đến lúc câu dẫn tiên tử đốt lửa đốt người, vậy kẻ tiếp còn không phải là thời điểm hắn có thể thỏa thích hưởng dụng sao?” “Ừm” Lý Tiên vuốt vuốt mái tóc, dùng tiếng hừ nhẹ, vừa mỉa vừa mềm, lão hán chỉ nghe thấy, nhìn không được khẽ run rẩy.

Quá rối loạn! Ánh mắt của hắn nhìn Lý Tiên không chớp một cái, nhìn thấy thân thể của nàng chậm rãi nằm xuống, đầu gối quỳ xuống đất, hai cánh tay duỗi về phía trước, cái mông trắng

như tuyết vênh lên cao, tất cả các khiêu huyết hoa cúc kiều diễm và phong lưu đều bại lộ trước mặt lão hán.

“Hài!!” Lão hán nhìn không được vươn tay ra, đánh bộp một cái vào mông Lý Tiên, bờ mông bốc lên.

Hắn rất quen thuộc với tư thế này, thông thường đều là hắn đứng sau lưng, điên cuồng thao túng tiên tử, khiến nàng bò lồm ngồm trên mặt đất.

“Ồ, kê” Lý Tiên phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, nhưng không hề né tránh, ngực sữa hoàn toàn dán chặt vào mặt đất, dáng vẻ như ngọn núi tròn bị đè thành bánh, lộ ra một vẻ trắng trẻo chói mắt.

Hai tay nàng duỗi về phía trước, mông tuyết trắng lại vênh phía sau, hai cái mông tròn tựa tựa như hai gò núi cao chót vót, tản mát ra hình dạng mê người.

Lão già đứng sau lưng nàng hai mắt tròn tròn, đôi mắt hận không thể nhét vào mông nàng, sau đó liếm như điên! “Sư tử véo vẹt” không để ý tới nam nhân phía sau, Lý tiên tiên mị mắt như tơ nhìn Tiêu Hi Nguyệt, tiếng Kiều vừa mềm vừa mềm, nửa người nằm trên đất, mông vênh lên, như mèo duỗi lưng, toàn thân đầy sức mê hoặc.

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc cái eo, hai cái mông cao vút cũng run rẩy theo, run lên một cái, cực kỳ đoạt lấy ánh mắt người khác.

Lão già há hốc miệng, bị dụ dỗ đến thở dốc cũng quên.

Rối loạn, thật sự quá rối loạn!! Lý Tiên vươn cao mông lên không ngừng lay động, phía dưới là vòng eo mảnh khảnh, cùng hai cánh của nàng hình thành đường cong tuyết mỹ. Dưới động tác nằm rạp trên mặt đất không ngừng lay động vòng eo, cả người nàng tràn đầy mị lực câu hồn, khiến cho người ta nhìn không được muốn nhào tới, hung hăng quất roi nàng!

“Sư tử thích sư muội như vậy sao? tạp nguyệt chú ý tới Tiêu Hi Nguyệt nhìn cái mông mềm mại của nàng, Lý tiên nữ toàn thân khô nóng ăn phải nộ cười, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại lay động, đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng mèo kêu mê người.

Tiêu Hi Nguyệt hai gò má hơi nóng, thần sắc cũng có chút mất tự nhiên, khẽ cắn môi.

Dường như hẳn ta đang nhẫn nại.

Lý Tiên Tiên rất ít khi thấy nàng như vậy, ngược lại ngây ngốc một lát, bị vẻ đẹp thiên nhiên thuần khiết của Hi Nguyệt tiên tử hấp dẫn, nhìn mà hoa mắt thần mê.

Sư tử thật xinh đẹp.

Nhưng sư tử xinh đẹp như vậy, lại bị nàng dụ dỗ, muốn cùng nàng song tu —— mặc dù là ở cùng một chỗ với lão hán, nàng có thể nào không động tâm?!” Nghiên cứu! Ta muốn thiến ngươi! “Ta sau khi lấy lại tinh thần, lão hán phấn chấn tiến lên, hai tay ôm cái mông Lý Tiên đang vênh lên, hung hăng cắm vào.

Đầu rùa nhập vào cơ thể, thân thể Lý Tiên mềm nhũn, cảm giác no bụng trong huyết khiến nàng mê mẩn.

“Không được, vẫn còn đủ.

“Tiêu Hi Nguyệt giơ tay ra ngăn cản, Lý Tiên vốn đã chuẩn bị hưởng thụ liền uốn éo cái eo nhỏ, cặp mông mập đong đưa, ném đầu rùa cắm vào trong huyết của nàng ra.

Lý Tiên Tiên thở hổn hển, chán nản nói: “Sư tử, lão già này bắt nạt ta ‘Nàng song chưởng chống trên mặt đất, mông vẫn vênh cao như cũ, hai tay luân chuyển về phía trước, như mèo con bò vào trong lòng Tiêu Hi Nguyệt.

“Sư tử thích hoạn?” Lý tiên tiên vươn lưỡi liếm láp lên cổ Tiêu Hi Nguyệt, liếm cho thân thể nàng run rẩy, mắt trần cũng có thể thấy được mặt nàng đỏ ửng.

Sư tử không phải là Thạch nữ, sư tử cũng muốn.

Lý Tiên Tiên cắn môi cười ha ha, thò tay vào túi trữ vật lấy ra một vài thứ, chất đống trên thảm.

“Đây là...?” Đây là tên đã từng ăn cơm của sư muội, sư tử, giúp một đám sư muội.

“Lý Tiên há mồm ngậm một thứ cổ quái, ngậm lại, mị nhãn như tơ nhìn Tiêu Hi Nguyệt, ngậm lấy nàng.

Càng ngày càng giống một con mèo con.

Lão hán bị hất văng ra không có tức giận, càng nhìn càng hưng phấn.

“Ây da, sư chương tử” Lý Tiên mơ hồ gọi nàng.

“Ừm.

“Ừ, nghe một tiếng, Tiêu Hi Nguyệt lấy vật từ trong miệng cô ra, nhìn kỹ một chút, phát hiện thứ này chế tác rất tinh xảo, hình bầu dục, tay trơn bóng mượt mà, một đầu trông như giọt nước, một đầu khác nối liền một cái đuôi màu trắng, lông tơ, tay cảm thấy rất tốt.

Mới đầu Tiêu Hi Nguyệt còn không biết cái đuôi này dùng để làm gì, mãi tới khi Lý Tiên xoay người lại tiếp tục quỳ rạp mông cao, giọng run rẩy kêu: “Sư tử liếm liếm.

“...” Tiêu Hi Nguyệt đỏ mặt, lúm đồng tiền như hồng, cúi đầu xấu hổ nhìn lại.

Trong tay nàng là một thứ gì đó nhét vào hậu đình, mà ở trước mặt nàng chính là cặp mông trắng nõn mềm mại của sư muội.

Giữa khe mông, chính là...a hoa mà sư muội kiêu diễm nở rộ.

Sư muội, là bảo nàng nhét vào chỗ đó.

Lão hán nhìn mà ngây người, tiên tử ngượng ngùng bộ dáng, so với Lý tiên tử rối loạn đẹp hơn gấp trăm lần! Mà như vậy tiên tử then thùng bất thắng, lại muốn làm, đem nút nhét vào Lý Tiên Cúc Lôi, làm ra cử động dâm đãng như thế! Lý lão hán ngừng thở, trợn mắt há hốc mồm chờ xem! Một cái đẹp, một cái tao, hán có thể nhìn đến bây giờ quả thực không dễ.

“Sư tử cái mông trắng như tuyết của Lý tiên tiên tử, đáng thương quay đầu lại: “Sư muội vo ve, muốn đuôi...” nàng lắc lắc cái mông.

“Đuối, sư muội muốn đuôi Chiết.” Nhu mì tới tận xương cầu khẩn, hai chân của Tiêu Hi Nguyệt co lại một chút, hô hấp cũng dồn dập.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy được hoa cúc kiêu diễm nở rộ trong hai cặp mông trắng như tuyết, đang co rút lại, phía

dưới, chính là huyết mật sau khi động tình sư muội chảy ra chất lỏng sền sệt kia.

Tùng màn giao hoan vui với Hư Hoàng cùng sư muội, lần nữa chiếu vào trong đầu.

hôn với sư muội, cùng sư muội mài kính, sư muội hôn nàng toàn thân, nàng cũng dưới dục vọng thúc giục, vuốt ve thân thể nàng.

Cuộc giao tranh đầy nóng bỏng lại lần nữa diễn ra.

Lão hán mặt mày bốc lên mùi hôi thối nồng nặc, truyền vào trong mũi nàng, chờ một chút, hắt sẽ...” Tĩnh, tâm... “Mim Niệm một tiếng, Tiêu Hi Nguyệt không áp chế dục vọng như trước kia, mà mặc kệ khô nóng truyền khắp toàn thân, thần trí của nàng vẫn duy trì thanh tỉnh.

Đêm nay, vì để cho Lý lão bá tu hành, mà không phải vì sự vui mừng của thân thể.

“Được.

“Hai gò má của Tiêu Hi Nguyệt hồng nhuận phơn phớt, khẽ vuốt cằm, gờ bàn tay ngọc lên, cầm một cái nút tròn vo trong tay, từ từ chặn lại cái búp cục mềm mại của sư muội.

“Ồ, kê” Lý Tiên ngẩng đầu lên, mở miệng kêu xuân tới, thanh âm run run, mộng mơ rút lại, vỏ cúc bị nút buộc lại cũng khép lại, trên mặt tràn đầy vẻ yêu mị cùng chờ mong.

“Sư tỷ, phò, nhờ, cần đuôi, cần đuôi, sư muội không biết là nàng tình động khó nhịn, hay là muốn câu dẫn dục vọng của ba người, Lý Tiên phát ra tiếng rên mềm mại, cái mộng tròn vo khẽ lung lay, dùng Cúc Đình cọ vào cái nút trong tay Tiêu Hi Nguyệt.

Rắc, đã không thể hình dung thân thái của nàng lúc này.

Lão hán nhìn xem...

Phải trợn mắt há hốc mồm, dưới khó chậm rãi chảy ra chất nhờn trong suốt, lại không lo nổi động dậy, hai con mắt hận không thể thay thế vào cây tăm mềm mại của Lý Tiên Tiên!”

“Ừm...” Tay khác của Tiêu Hi Nguyệt vuốt mái tóc, vén sợi

tóc trên tai, tay phải mắt tự nhiên bắt đầu phát lực, ép cái nút bóng loáng vào phía bên trong cây cúc mềm mại của sư muội.

” Chiết, kê, A...” Lý Tiên cái mông trắng muốt nằm rạp xuống đất, ngẩng đầu lên không ngừng phát ra tiếng mèo kêu, cứ như không chịu nổi, vòng eo của nàng dừng lại, nhẵn nhụi sự khác thường của sư tỷ nhét vào trong cúc nàng.

Đôi nghịch với tiên sư tỷ dâm dâm, sự kích thích mãnh liệt, làm cho nàng không khỏi kéo mông căng ra, Cúc Môn rụt chặt, đôi kháng cái nút trong tay sư tỷ.

“Ô ô, sư tỷ, sư tỷ, thật lớn đỉnh bạch, sư tỷ, nhẹ chút rên rĩ” rên rĩ, trong cung điện tràn đầy khí tức dâm dục.

Tiêu Hi Nguyệt hơi dùng sức đâm cái nút mịn màng vào vỏ cúc của sư muội, sư muội ăn căng, Cúc Môn lại càng đóng chặt, run run phát ra tiếng mèo kêu.

Tiếng kêu dâm đang muôn phần.

Tiêu Hi Nguyệt che gương mặt nóng lên, quay đầu nhìn về phía lão già, thấy hắn thở hổn hển như trâu, bị dụ dỗ đến quên mất hành động, rể cây nhảy liên tục.

“Thế gian dâm sự, đừng có quá đáng.

“Tiêu Hi Nguyệt cố gắng duy trì ý thức hải không minh, tay phải lại dùng sức nhưng không thể nhét nút vào được, ngược lại khiến sư muội luôn ngẩng đầu lên húp, cứ như rất đau đớn, hai tay đang cầm thảm tay.

Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới đêm hôm đó.

Lão già cũng là Lý Tiên ở phía sau nàng, dùng quy đầu to lớn mạnh mẽ phá vỡ hậu đình của nàng.. “Sư tỷ, đỉnh bạch ô ô, sư tỷ nhẹ máo, không biết là tức giận, hay là tình khó kiềm chế, quỳ rạp xuống đất. Lý Tiên Tiên bị Tiêu Hi Nguyệt dùng cái nút cắm vào cúc, rên rĩ run rẩy không ngừng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng bướm, khiến hai người tâm thần xao động.

Tiêu Hi Nguyệt xoa xoa gương mặt nóng bỏng, nhìn sư muội kêu quàng hùm như khó chịu, do dự một chút, vươn tay trái, nhẹ nhàng đặt lên cặp mông trắng muốt của cô.

“Ừm.” Lý Tiên run rẩy, quay đầu lại, dùng ánh mắt ướt át quỳn rũ nhìn nàng, run rẩy cầu khẩn: “Sư tử sờ mông của sư muội nhé, thêm cái đuôi cho sư muội, liếm liếm, tào, sư muội cái đuôi càng nặng, mông trắng càng vểnh lên, hai tay bám vào trên thẳm, cái cầm hoàn toàn là một con mèo mềm mại vươn vai, để lộ ra Tiêu Hi Nguyệt ở sau lưng.

“Oan, hôn!!” Lão hán ưỡn lấy gậy thịt đi tới bên cạnh mông Lý Tiên, muốn sờ thử, lại bị Lý Tiên lắc eo một cái.

“Sư tử Chiết chút, muốn, cần đuôi...” Lý tiên mặt đỏ tới mức có thể nhỏ nước.

Cúc của nàng cũng khẩn trương co rút lại, bất an chờ mong.

“Ừ...” Tiêu Hi Nguyệt muốn nhắm mắt lại nhưng ngại
“Muốn” lên, không thể không mở mắt, tay phải phát lực, chậm rãi đẩy nút lọ vào.

“Phục a ngô.” Lý Tiên bị nút thắt lại rít lên, cái mông run rẩy.

Tiêu Hi Nguyệt tay trái trấn an cái mông của nàng, chậm rãi vuốt ve để nàng bình tĩnh lại rồi chậm rãi đẩy cái nút vào trong.

“Sư tử, sư tử, dìu cái mông lên, Lý Tiên Tiên bắt đầu thở dốc, cố gắng buông Cúc Lôi ra phối hợp với nàng.

Thực ra chuyện như vậy nàng chưa từng chơi một trăm cũng tám mươi, cái nút bình thường căn bản không làm khó được nàng, nhưng sau lưng đùa bốn nàng, lại là sư tử của nàng, là người người người trong giới tu hành đều kính mộ... Hi Nguyệt tiên tử.

Lý tiên tiên khó chịu, lại dễ kích thích.

Sư tử đang dùng nắp nhấn, từng chút từng chút một đẩy vào trong vỏ cây của nàng.

Thật lớn, thật cứng.

” Chiết, kê, sư tử, sư tử, tý chút chút, ân, hoá cầu sư tử, bạch nhật a!” Lý tiên tiên kêu loạn, mãi tới khi Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên phát lực, đẩy nút vào miệng nàng, khiến nàng co quắp kêu lên.

Trán Tiêu Hi Nguyệt chảy ra mồ hôi thơm, gương mặt hồng nhuận say lòng người.

Về phần lão hán, cả người đều ngây dại.

Tiên Tử không cam lòng dùng sức hoàn toàn, nút thắt chỉ mới tiến vào một nửa, sau khi triệt để mở ra vỏ cúc của Lý Tiên thì kẹt ở đó, một vòng Cúc Văn của loạn biến mất không thấy gì nữa, biến thành màu trong suốt, gắt gao bóp chặt cái nút tròn bóng.

Cái đuôi màu trắng buông xuống lại tựa như có sức sống, bắt đầu rung lên lộn xộn, thật giống như Lý Tiên cũng có một cái đuôi dài.

“Nếu là Cúc non của tiên tử cũng cắm vào một cái đuôi...” Lý lão hán dùng ánh mắt tham lam nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt đang nhét cho Lý tiên tử cái đuôi, đột nhiên vươn tay, bộp một cái đánh vào hông Lý tiên tử.

“Ai da!” Lý Tiên lại thét lên, cánh cửa cúc đột nhiên xiết chặt, cái nút bị đẩy ra, như gà mái đẻ trứng, phun nút tròn tròn bóng ra ngoài - từ trong cây cúc phun ra.

“Lão già kia!” Lý Tiên quay đầu mắng hán, lão hán cười hắc hắc, lại nhặt cái nút lên, đặt vào trong tay Tiêu Hi Nguyệt: “Một lần nữa, tiên tử, sư muội, chúng ta lại đánh một lần!” Lý Tiên Nhân râm rì, không cự tuyệt, tiếp tục vênh hông cao chờ.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn lướt qua thân dưới khó của hán, tay phải tiếp tục dùng sức.

Lần này rất thông thuận, Lý Tiên áp úng kêu lên.

Vài tiếng sau, liền buông vỏ quýt ra, nút thắt để cho nó tiến vào.

Sau khi mở cổng cúc của nàng ra, Tiêu Hi Nguyệt đôi dùng một ngón tay mảnh khảnh, ấn vào cái nút kia, từ từ đẩy vào bên trong.

“Ô tô đậm quá, thật là phòng lên!” Lý Tiên mềm nhũn, thần sắc sa sầm, giống như mèo con đã ăn no, khiến hai người đều ngây dại.

“Sư tử”, bàn tay Lý Tiên chống trên mặt đất, eo liễu lại lắc lư vài cái, mông lắc nhẹ, kéo theo cái đuôi màu trắng kia.

Cũng không biết nàng không chế như thế nào, cái đuôi kia lại giống như vật sống, lay động tới lui, nâng lên lại hạ xuống, rất là linh hoạt.

Mà phần cuối của cái đuôi lại nối liền với cái mông trắng như tuyết của nàng, nơi bờ mông run rẩy của nàng nổi lên gợn sóng, phối hợp với cái đuôi trắng lắc lư, tựa như hóa thành một Yêu tộc hình người đầy quyến rũ không nói nên lời.

Lão hán hận không thể đem Côn Bằng Côn Bằng nhét vào trong bụng nàng!!” “Khanh khách” Lý Tiên từ từ xoay người, ánh mắt quyến rũ nhìn chằm chằm Tiêu Hi Nguyệt, đợi ánh mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía mình, bàn tay Lý Tiên Nhân chống xuống mặt đất, thân ảnh xinh đẹp hướng Tiêu Hi Nguyệt đánh tới, làm nàng ngã nhào xuống đất.

Hai nữ tử mỹ lệ lẫn lộn trên mặt đất.

“Sư tử, sư tử”, Lý tiên nữ véo véo má tuyệt mỹ của Tiêu Hi, cơ thể trần trụi, nũng nịu như mèo con, hôn nàng, liếm láp quần áo của nàng, dùng huyết động đi cọ sát dưới chân nàng, cái đuôi trắng lay động không ngừng, miệng không ngừng kêu quàng quạc.

Vừa như thiên chân vô tà, đáng yêu thuần khiết, lại yêu mị mị, mê hoặc người.

Trong thanh lâu, tuyệt đối không có khả năng mê hoặc như vậy, cũng chỉ khi đối mặt với sư tử mà nàng kính mộ có thêm, Lý Tiên Tiên mới có thể phát huy ra gấp trăm lần thực lực, ở trong lòng Tiêu Hi Nguyệt giống như mèo con nũng nịu, vuốt ve hôn nàng, xé rách xiêm y của nàng.

“Mẹ kiếp...” Lão hán thấy vậy ngây người, hai vị mỹ nhân trước mắt đang đùa giỡn trên thảm mềm mại, Lý Tiên lão đảo... Không, nàng dường như cũng không còn khí tức phong trần phiêu lãng nữa, lấy thần thái của Thuần Chân Yêu, đi hôn nhau với Tiêu Hi Nguyệt.

Lý Tiên Thân trần truồng, dùng bờ môi nhiệt tình hôn lên mặt Tiêu Hi Nguyệt, ngực sữa đè lên ngực nàng, thân thể mềm mại

vặn vẹo.

Lại đi hôn môi Tiêu Hi Nguyệt, ngậm môi mềm mại của cô, miệng phun ra nụ hôn nóng bỏng.

Vừa hôn, vừa cởi quần áo sư tử của nàng ra. Đợi khi Tiêu Hi Nguyệt thở phì phò, ánh mắt mê ly chỉ còn lại có áo lót quần, Lý Tiên Tiên lại lắc lắc cái đuôi, dùng cái đuôi đầy lông tơ kéo giữa chân Tiêu Hi Nguyệt.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt nghiêng đầu than thở, đuôi đầy lông tơ quần lấy áo lót của cô, khiến cô rất nhanh tình cảm, tư vị trở nên ướt át, ngực phập phồng kịch liệt, kéo theo ngọn núi sữa đang căng phồng lên theo gợn sóng trên dưới.

“Sư tử chiêm lap hi hi, muốn ăn sữa của sư tử...” Lý Tiên đuôi của nàng quét qua áo lót của nàng, nụ cười quyến rũ, cúi đầu xuống muốn cắn bộ ngực anh đào của sư tử.

“Sư muội...” Tiêu Hi Nguyệt vươn tay chặn nàng lại, khiến Lý Tiên kinh ngạc không thôi.

Trước kia khi nàng làm như vậy, sư tử sẽ không cự tuyệt.

“... Tu hành.

“Tiêu Hi Nguyệt thở hổn hển, cắn môi nhìn về phía lão nam nhân đứng ở một bên.

“Hắc hắc, ta biết tiên tử sẽ không quên lão nô mà!” Lão hán vui mừng khôn xiết, vươn cây sào về phía trước, vươn đôi thịt thô to tới trước mặt hai người.

“Sư tử má ơi” Lý Tiên tràn đầy oan ức, nàng còn muốn vui vẻ với sư tử một phen, sau đó lại cho lão hán.

“Không thể phóng túng.

“Tiêu Hi Nguyệt giống như mèo cưng vậy, ngọc thủ vuốt ve gương mặt sư muội, hai chân thon dài mở ra, để Lý Tiên Tiên có thể dùng âm huyết ngăn chặn mật huyết giữa chân nàng.

Lý Tiên Nhân thừa cơ dùng gò má cọ vào tay nàng, lại bạch bạch hai tiếng, eo liễu lại lén lút uốn éo, dùng huyết nhỏ của mình ngăn quần lót sư tử đi cọ cọ huyết của nàng, mài gương một phen, giảm bớt đói khát.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt ngậm khẽ một tiếng, hai chân quắn lên eo nàng, cố định lại, ngón tay nhéo nhéo gương mặt nàng, cắn môi răn dạy: “Không thể quá nhiều, lúc muốn nổi lên thì lại như dòng nước nhỏ, kéo dài chậm chạp.

“Thay lạp sư muội biết sai rồi...” Lý tiên tiên lại làm nũng, tay lại lén vươn xuống, mò tới chân Tiêu Hi Nguyệt, sờ tới run lên, lại rên lên một tiếng.

” Chiết, đây là triện tinh tể luân phiên?” Tay lấy ra, Lý Tiên cười quyến rũ, trên ngón tay nàng rõ ràng đã có chất lỏng sền sệt bám vào, chứng minh tiên sư tử đã động tình.

Tiêu Hi Nguyệt mặt mày hồng hào, cắn môi lắc đầu, không biết là phủ nhận hay là bảo nàng đừng nói nữa.

” lẩn ô sư tử thật đáng yêu!” Lý Tiên ôm lấy cổ nàng, môi lại hôn lên môi đỏ búng, ngậm môi sư tử, cạy hàm răng của nàng ra, cùng nàng nói chuyện.

Đồng thời, bị sư tử cuốn lấy vòng eo, cũng bắt đầu quắn quýt cùng nàng.

Hai vị giai nhân xinh đẹp lại bắt đầu mài kính giao hoan như bình thường, nhìn thấy cảnh tượng hương diễm như thế, lão hán đã bỏ nhào lên, đem hai nàng chơi cho thống khoái! Nhưng hiện tại hán có thứ tốt hơn chơi.

“Soạt, để ta xem xem!” Lão hán ưỡn cái chày lớn, dọc theo sống lưng Lý Tiên một đường cạo sát, đầu rùa đi tới cái rắm trắng như tuyết của nàng.

Chỗ cũ, một đôi tay nắm lấy bờ mông, tách ra.

“Ách mi.” Lý Tiên kinh ngạc kêu lên một tiếng, ông lão này lại nắm lấy đuôi của nàng, muốn nhổ ra ngoài.

“Không được!” Lý Tiên học theo lời của sư tử, liều mạng kẹp chặt Cúc Môn, nếu không đuôi đã bị rút ra, Cúc văn của cô bị lôi ra, nhưng lão hán không thể rút đuôi cô ra được.

Lý tiên buồn bã cười, Cúc Môn là bó chặt, nhưng cái mông của nàng bị kéo ra sau, cái nút từng chút từng chút một được rút ra.

“Lão già mau buông ra!!!” Lý Tiên hét lên, đây là đồ vật sư tử nhúng vào, làm sao có thể để cho hắn rút ra? Lão hán mắt diếc tai ngơ, thậm chí dùng chủy đen cứng rắn đè chặt cái móng mềm mại của nàng, làm điểm phát lực, tay nắm lấy đuôi nàng dùng sức nhỏ.

“Đợi một chút!” Lý Tiên ôm Tiêu Hi Nguyệt bối rối kêu dừng lại: “Ta còn một cây, cho ngươi, cho ngươi nhé?” Nàng đoán được lão hán muốn làm gì.

Sự vật có thể nhục nhã người khác như vậy, trên đời này có nam nhân nào có thể nhìn không đeo vào cho Hi Nguyệt tiên tử được không? “Không cần!” Tiêu Hi Nguyệt vô thức phản đối, tựa hồ quá mức khiếp sợ cùng xấu hổ, đúng là nói không cần, mà không phải là không thể.

Như thể một cô bé bình thường rất đáng yêu.

Mắt lão già đỏ ngầu, lấy được một cái đuôi màu đen mà Lý Tiên lại lấy ra, cũng đánh về phía Tiêu Hi Nguyệt.

“Ngươi...” Nhìn cái nút trong tay lão già nối với cái đuôi đầy lông tơ màu đen, gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Hi Nguyệt ửng hồng, trong trẻo nhưng lạnh lùng không còn, tràn đầy xấu hổ.

Nàng nhắm chặt mắt, hai tay hai chân đều cuộn lấy sư muội, dùng sư muội ngăn trước ngực, chính mình thì nằm dưới thân sư muội.

Lão hán muốn đùa giỡn nàng hậu súc, lấy tư thế như vậy tuyệt không có khả năng.

“Tiên tử!!” Lý lão hán cuống lên, muốn đem nàng vượt qua, để tiên tử áp chế Lý Tiên, để cho cái móng nàng lộ ra, lại đem đuôi thọc lên, hai mỹ nữ đeo vào đuôi trước mặt hắn, cảnh tượng kia tuyệt đối làm cho người ta kích động! Tiêu Hi ôm chặt lấy Lý Tiên, không cho hắn thực hiện được.

Lần trước ở bên hồ đã là ngoài ý muốn, là vì muốn Tiêu Viễn buông tha nàng. Lần này không có lý do gì phải làm như vậy nữa.

“Hi hi hi” Lý tiên mị mị tiểu không thôi” bị sư tử ôm lấy, cúi đầu không ngừng hôn lên sư tử vô cùng đáng yêu, mặc kệ lão

hán làm thế nào, nàng chính là một mực thân sư tử, cùng sư tử ôm chặt lấy nhau, phân biệt cũng không được.

Lão già nổi giận, dứt khoát chọc con rắn vào cái miệng đang hôn của hai người, đâm vào mặt các nàng.

Tiêu Hi Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác, nhỏ giọng thở dốc, dương vật thô to kia chỉ có thể đâm vào lỗ tai cô.

“Tiên tử, không phải ngài nói muốn giúp lão nô tu hành sao?” Lý lão hán kéo tay nàng đặt trên gậy thịt, cầu khẩn nói: “Ngài lại phát ra một lời từ bi đi, lão nô lát nữa cam đoan tận tâm tu hành!” Lý Tiên Tiên Phục hồi tinh thần lại, nheo mắt nhìn về phía lão hán.

Hắn sẽ tận tâm tu hành? Chó cũng không tin! Nhưng sư tử lại mềm lòng.

Lý Tiên Tiên có thể nhìn ra, sư tử bị hắn ta nói cho động rồi.

Bàn tay ngọc của sư tử, nắm lấy cái vỏ của nàng, thân sắc vốn kiên quyết cũng thả lỏng.

Sư tử ơi sư tử, sao tử lại ngốc như vậy. Thôi được rồi, để sư muội giúp tử nhận rõ diện mục của con chó này đi!” Sư tử ơi, chúng ta cùng nhau song tu đi.

“Lý Tiên ôm nàng, chậm rãi xoay người với nàng, vị trí của hai người đối nghịch, biến thành Lý Tiên Tại hạ, tư thế trên người Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiên tử!” Lão hán vui mừng quá đổi, bàn tay khô quắt không chút do dự sờ tới, nắm chặt cái mông trắng của tiên tử, trực tiếp cởi quần lót của nàng xuống.

Cổ ngọc phương tiên tử, lần nữa lộ ra dưới mí mắt lão hán, tuyết trắng, tròn trịa mềm mại, giữa khe mông lõm xuống hoàn mỹ không một tí vết, dưới ánh nến chiếu rọi, tản mát ra ánh sáng mê người.

Tiêu Hi Nguyệt run rẩy một cái, bờ mông giật giật.

“Lão già kia.

“Lý Tiên Tiên vuốt ve sư tử, hôn môi nàng, giao hòa với khí tức của nàng, miệng nói: “Lần này sư tử giúp ngươi song tu,

nếu người không làm được tận tâm tận lực., Ta và sư tử tất nhiên sẽ không tha cho người, người có biết hay không?” Đó là đương nhiên! Lão nô cam đoan sẽ tốt nhất cùng hai vị tiên tử song tu! ” Lý lão hán trong miệng không có nửa điểm chần chờ, động tác trên tay cũng không dừng, hai tay lột bỏ hai móng trắng của Hi Nguyệt tiên tử, sau khi nhìn thấy cục dày mềm mại đáng yêu hơn Lý tiên tử, trên mặt lão liền lộ ra ý cười hèn mọn bỉ ổi.

“Lão nô, bảo đảm, song tu cho tốt!!” Cái nút trong tay lão không chút lưu tình đâm thẳng về phía Cục Lôi tiên tử, mười phần mạnh mẽ, lão không lo lắng tiên tử sẽ không chịu được vấn đề này.

“Ừm.” Nương theo tiếng kêu rên, Tiêu Hi Nguyệt Cục Lôi đang ôm chặt sư muội lại lần nữa bị phá, cái nút bầu dục tiến vào trong đường cục của nàng, đẩy cổng cục của nàng ra, hăm ra một cái lỗ thịt bên trong.

Một cái đuôi lông tơ màu đen dài ra đằng sau cặp móng mềm mại của nàng.

Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn, há miệng thở dốc, Cục Phong khẽ run rẩy, cái đuôi kia cũng lay động theo, Cục Lôi run run một cái, cái đuôi lắc một cái, hóa ra sư muội lại khổng chế đuôi... phòng lên, ngứa quá.

So với việc bị nam nhân phá vỡ Cục Đản, lại có thêm vài phần đâm đặng, giống như vừa rồi sư muội ru rú, hồn nhiên lại tà dâm.

Thân thể Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn hơn, dục vọng hoàn toàn bị khơi dậy, mềm nhũn nằm trên người Lý Tiên.

“Sư tử không sao, không ai biết, chỉ có người và ta biết việc này... Lão hán kia, ha ha, sư tử người nhìn đi, lát nữa hấn sẽ lỡ miệng.

“Lý Tiên hôn nàng, khẽ nói bên tai nàng, lại cởi áo lót của nàng ra, ôm chặt lấy nàng, tứ nhũ áp sát, ngọc cước giao nhau.

Lão hán không nghe thấy lời nàng nói.

Hắn đã bị cảnh đẹp quyến rũ trước mắt hấp dẫn: Tiên tử xinh đẹp trong treo nhưng lạnh lùng, để trần trên người sự muội của nàng, cùng nàng vui đùa, mà sau cái mông vênh lên của tiên tử, cắm vào một cái đuôi lông tơ màu đen.

Tiên tử khăn trương ngượng ngùng run rẩy, kẹp chặt lấy cây cúc, cái đuôi màu đen sau cái mông trắng như tuyết của nàng cũng lắc trái lắc phải, giống như một con chó màu đen đang lắc đuôi.

Đúng, chó săn màu đen, khuyến mỹ nữ! Tiên tử nuôi chó! ”
Hô Ngôn, lão tử đến rồi!!!” Lão hán cuồn hồng một tiếng, cô cứng rắn nhào tới.

Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (92)

dâm thức, lục đạo, ly biệt hai mươi hai tháng năm “Công chúa” hai ngày.

“Bẩm tẩm cung của công chúa Bích Hà vào, lại thấy công chúa đứng ở bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống phương hướng hai người Tiêu Hi Nguyệt và Tiêu Viễn ở đằng xa.

Công chúa đang nhìn phía trước, hay là nhìn phía sau?”... Công chúa, vẫn chưa ngủ sao?” Bích Hà kiên nhẫn chờ một lúc, nhưng vẫn không thấy nàng nhúc nhích một chút nào, cũng không thấy nàng nói chuyện, trầm mặc không nói nhìn về phía xa, không khỏi có chút lo lắng.

Ban ngày, biểu hiện của công chúa rất bình thường, phê duyệt cải tấu chương, gặp quan viên, mấy ngày sau sẽ lên triều một lần, thay mặt Nữ hoàng.

Cùng Tiêu Hi Nguyệt, Tiêu Viễn nói cười nói chuyện phiếm, cuối cùng thấy nàng lộ ra vẻ mặt khác thường gì đó.

Nhưng buổi tối, đặc biệt khi gần tới nơi tắm, công chúa sẽ trầm mặc dị thường.

Trước kia là vì Tiêu Viễn, hiện tại lại bởi vì Dương Thất.

Bích Hà đại khái biết, công chúa không biết nên đối mặt với Dương Thất như thế nào.

“Công chúa”, Bích Hà khẽ sát nàng, nũng nịu ôm lấy eo nàng, không để cho công chúa tiếp tục buồn bực như vậy nữa.

“Người nói...” Hiên Viên Minh Châu nhìn lên bầu trời, khẽ nói: “Vị tiên tử kia, giờ đang làm gì vậy?” Nàng không trả lời được.

Lúc mới bắt đầu, Bích Hà còn mắng nàng là nhà quê quê, cái gì mà nhân tình thế đời cũng không hiểu, nhưng hiện tại, chuyện xấu hổ nhất của công chúa lại bị nàng biết, công chúa

chẳng những không tức giận, ngược lại mơ hồ có ý muốn dẫn nàng làm bạn thân trong khuê phòng.

Nàng đoạt trái tim của Tiêu Viễn, công chúa lại đối xử với nàng như vậy, khiến nàng hoàn toàn không hiểu được.

“Cô ấy... cô ấy à.” Suy nghĩ một chút, Bích Hà nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, hình như cô ấy và lão đầy tớ kia...” Hiên Viên Minh Châu trầm mặc một hồi rồi mới thở dài: “Đúng thì sao, không phải thì đã sao, cô ấy vẫn là tiên tử, không ai có thể kéo cô ấy xuống phàm trần.

“A?” “Hừ, bắt quá, nàng nhìn trộm ta, vậy ta cũng đi xem nàng!” Hạ quyết tâm, Hiên Viên Minh Châu xoay người đi ra ngoài, còn gọi bà bà phòng bên cạnh, để nàng yểm hộ.

“...A?” Bích Hà choáng váng, công chúa cũng muốn đi trộm sao?.. Hiên Viên Minh Châu đi tới trước một góc phòng ở hậu viện vắng vẻ, nàng còn đi tới cuối, bóng người khôi ngô dương cương kia đứng ở trước cửa, cung kính chờ đợi.

“Công, Công chúa!” Lần thứ hai gặp lại nàng, Dương Thất lộ ra vẻ mặt kích động, nhìn vào ánh mắt nàng không có ai oán trách, chỉ có sự kính mộ và áy náy nồng đậm.

Thiệt Hán dịu dàng, không ngoài trừ như vậy.

“Ngươi!” Hiên Viên Minh Châu muốn bảo hấn lấy ngọc bội màu đen ra, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng lại mềm nhũn.

Nàng biết Dương Thất đang suy nghĩ gì, cũng biết sự áy náy trong ánh mắt của gã là có ý gì. Nhưng gã càng như thế, càng khiến Hiên Viên Minh Châu khó có thể lựa chọn.

Nếu lúc này bảo hấn lấy ra ngọc bội màu đen, thì chẳng khác nào quá tàn nhẫn.

“Công chúa, ta không sao.

“Dương Thất thanh âm trầm thấp, dưới chân khẽ nhúc nhích, muốn tiến lên một bước, nhưng lại không dám tiến lên ôm lấy nàng.

Nơi này không phải là bồn tắm.

Ở đây, hấn là tử sĩ, nàng là công chúa.

Hiên Viên Minh Châu thấy động tác rất nhỏ của hấn, trên mặt hơi đỏ lên.

Nếu là ở trong phòng tắm, giờ phút này nàng đã được ôm lấy, được Dương Thất ôm ở trong ngực, bị hấn hôn lên gò má, xé rách xiêm y, cuối cùng bị hấn dùng dương vật nóng rực chống đỡ mái tóc, ôm nàng từng bước một đi tới bên giường ngọc.

Tiếp theo là một trận triền miên kéo dài.

“Ngươi vẫn ổn chứ?” Hiên Viên Minh Châu đè nén xao động trong lòng, ra vẻ thoải mái hỏi.

“Được, ta, Dương Thất ta... rất tốt!” Đại hán đứng trước mặt nàng trả lời lấp ba, làm cho Hiên Viên Minh Châu nhận không được cười khúc khích, nụ cười tươi sáng tươi cười như đoá hoa nở rộ dưới ánh mặt trời, làm cho người ta nhìn thấy ngây người.

“Ngươi... Ngu chết!” Hiên Viên Minh Châu vén sợi tóc, che giấu gương mặt đỏ bừng của mình, trực tiếp hỏi: “Ta không phải đưa... miếng ngọc bội màu đen của ngươi đâu?” Nàng tạm thời sửa lại.

Bởi vì tác dụng của hắc ngọc bội, chính là để che giấu sự tồn tại của Dương Thất.

Nói cách khác, Hắc Ngọc bội chính là Dương Thất đang ở trong nội viện của phủ công chúa, cùng nàng vui vẻ tiến vào phòng tắm, dùng thân thịt cắm vào vỏ cây của nàng.

Vật tượng trưng.

Cho nên nàng không thể không đổi giọng, nếu không có thể làm nàng xấu hổ chết.

“Ở chỗ này.

“Dương Thất lấy từ trên cổ ra ngọc bội, đặt trên bàn tay to lớn, đưa cho nàng.

Hiên Viên Minh Châu không lập tức đi lấy, nhìn hấn: “Không phải ta nói, bằng vào ngọc bội này ngươi có thể tự do ra vào phủ công chúa được không?” Không cần dùng.

“Dương Thất lắc đầu. “Công chúa ở đây, ta cũng ở đây, đi ra ngoài cũng không có nơi nào để đi... Nếu công chúa cần Dương Thất bảo vệ, Dương Thất có thể đi theo bất cứ lúc nào!” Hừ, không cần người bảo vệ ta!” Hiên Viên Minh Châu vung tay cầm lấy ngọc bội, xoay người rời đi.

Dương Thất ngậy người, nhìn bóng lưng nàng, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi nàng vì sao tức giận, cũng không dám hỏi ngọc bội sẽ không cho hắn nữa.

“Ta dừng trước một chút, ngày mai trả lại cho ngươi.

“Được!” Công chúa ngượng ngùng nói khiến khuôn mặt chất phác của Dương Thất lộ ra nụ cười vui mừng.

Trả lại cho hắn, chứng minh công chúa đã đồng ý cho hắn ở lại trong phủ công chúa.

“Công chúa, mặc kệ bao lâu, Dương Thất cũng sẽ tiếp tục chờ đợi!” Hiên Viên Minh Châu không quay đầu lại, chỉ dừng bước một lát.

“... Lấy được?” Tử Trúc bà bà mỉm cười nhìn về phía nàng.

“Đây vốn là đồ vật của bà bà, cái gì mà lấy được chứ!” Hiên Viên Minh châu tiến lên kéo lấy nàng, hờn dỗi nói.

“Ngươi nha, khẩu tâm phi, muốn chơi thì tiếp tục chơi, còn lo lắng cái gì?” Hiên Viên Minh Châu không nói gì.

Tử Trúc bà bà lấy ra một miếng ngọc bội khác, quơ quơ trước mặt nàng: “Vị tiên tử kia đều tán thành, cũng cho ngươi một miếng ngọc bội, ngươi lại cứ nhất định phải đi tìm Dương Thất.

“Hiên Viên Minh Châu vô thức quay đầu nhìn về phía chỗ Dương Thất, nắm chặt ngọc bội trong tay.

Sao nàng lại quên Tiêu Hi Nguyệt cũng đưa cho nàng một miếng ngọc bội?” Bà bà, ngọc bội này không phải ngươi luyện chế à? Vì sao Tiêu Hi Nguyệt cũng có?” Ai mà biết được, bà bà luyện qua mấy miếng, đều đưa ra ngoài.

“Đưa cho người của Lục Đạo môn?” Nói bừa, bà bà không liên quan gì đến Ma môn “Đó chính là Tiêu Hi Nguyệt và Ma

môn?” Trong lúc tán gẫu, hai người đi tới bên ngoài cung điện đèn đuốc sáng trưng kia, liếc mắt nhìn nhau, ăn ý không sử dụng thần niệm mà đi tới trước cửa, ngón tay chỉ phá cửa sổ, dùng con mắt nhìn vào bên trong.

Đối với người có linh giác nhạy cảm mà nói, thần niệm nhìn trộm càng dễ bại lộ hơn, bắt quá, mặc dù bị Tiêu Hi Nguyệt phát hiện, Hiên Viên Minh Châu cũng sẽ không bối rối.

Ai bảo tiên tử lần trước quang minh chính đại nhìn trộm nàng?” Ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi nhốt ở bên trong làm cái gì!” Hiên Viên Minh Châu đưa mắt nhìn tới trước cửa sổ, thần sắc có chút vi diệu, mang theo vài phần hưng phấn, lại có chút ngưng ngung.

Vào thời khắc này, trong tưởng tượng của nàng, Tiêu Hi Nguyệt rất có thể là đang cùng lão bộc kia phiên vân phúc vũ, thân thể tuyệt mỹ tiên tử bị một lão hán gầy còm xấu xí lại ngăn chặn, tùy ý ra vào.

Khuôn mặt của nàng không còn vẻ thanh lãnh thường ngày, trở nên quyến rũ, yêu kiều động lòng người, khẽ thở hổn hển, hai chân tách ra, thừa nhận lão hán - hoặc là nói, cùng lão bộc kia cầu thả.

Tiên tử có tình dục, cũng có dục vọng.

Không tận mắt nhìn thấy, Hiên Viên Minh Châu nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, lúc nàng nằm trên giường có hình dạng gì.

Ngay cả nàng phỏng đoán cũng không thể tưởng tượng được, trong phòng tắm phủ công chúa lại có hình dáng như vậy.

“Tiêu Hi Nguyệt ơi Tiêu Hi Nguyệt, rốt cuộc ngươi vì cái gì... cái gì?!” Gương mặt Hiên Viên Minh Châu nổi lên rặng mây đỏ, sau khi thấy rõ cảnh tượng đèn đuốc sáng trưng trong cung điện, lập tức hoa dung thất sắc.

Nàng rốt cuộc nhìn thấy cái gì?! Trong đại điện treo đèn lồng đỏ, trải thảm mềm mại, ở giữa, thân thể hai nữ nhân hoa râm đoạt nhãn nhân cầu.

Một vị đầy đặn, một vị thanh lệ; một vị xinh đẹp, một vị tuyệt mỹ.

Hai nữ nhân trần truồng ôm nhau, hôn nhau vui vẻ, bộ dáng hai người giao hoan, hương diễm đậm lệt, nữ nhân., Tất cả đều bại lộ cho lão già đứng sau lưng các nàng, là một cây gậy thịt thật to!” Vậy mà, lại... Đúng là... sánh ngang hai cánh!” Tiên tử và lão hán nói chuyện cầu thả đã đủ kinh người, giống như một công chúa lại cùng tử sĩ ám thông ca khúc, đều là chuyện không thể thấy được., Nhưng tiên tử chẳng những cùng lão hán lên giường, còn cùng một vị nữ tử khác, cùng hân ôn hòa! Còn chơi ra trò? Đúng rồi, không phải chỉ là bích hà cùng nàng, lại giống Dương Thất sao? Chỉ là?, Không tận mắt nhìn thấy, Hiên Viên Minh Châu thế nào cũng không tin, Tiêu Hi Nguyệt lại hôn nhau với một vị nữ tử, lại để cho lão hán đứng ở một bên, tùy thời chuẩn bị ăn cái kia cực lớn vô bằng... “Thật là lớn!” chú ý tới lão hán thâm tiểu, lúc cái thân hình to dài dưới chân kia, con ngươi Hiên Viên Minh Châu co rút lại, bị kích thước kinh người của hắn làm cho rung động.

Nàng vô thức nhìn về phía bà bà một cái.

Hiên nhiên, bà bà cũng đang khiếp sợ, tức là kinh ngạc vì hành động của ba người này, lại là kinh ngạc với nhành dương thô to dị thường của lão già kia.

Dương vật lớn như thế, chẳng trách tiên tử lại cam tâm đoạ lạc, cùng lão bợc cầu thả hợp chung một chỗ.

Dương vật trắng kiện uy mãnh bọc này mọc ở dưới khố của một lão nô, còn trắng kiện hơn Dương Thất, so với Tiêu Viễn, cũng không biết thứ này cắm vào trong Cúc Lôi...” Không, ta đang nghĩ gì!” Hiên Viên Minh Châu rất nhanh đã khôi phục lại từ trạng thái thâm tà, nàng còn khinh thường nam nhân nào đó, nếu không phải Dương Thất có tình cảm sâu đậm với nàng, nàng cũng không chịu cho Dương Thất cắm đầu vào trong cây cúc của nàng, làm cho nàng đau xót nói.

Bên trong vừa căng vừa căng, khó chịu đến cực điểm.

Gương mặt xinh đẹp long lanh của Hiên Viên Minh Châu lại đỏ lên.

Chuyện tối nay thấy, vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nguyên lai tiên tử thật sẽ sa đoạ phạm trần, cùng nam nhân hạ giới giao hòa, cũng sẽ có dục vọng...” Quý lên!” Trong cung điện, lão hán kia đang điều võ dương oai, đảo quanh thân thể Tiêu Hi sư muội Lý Tiên, khiến cho nàng bò sang một bên, đem thân thể tuyệt mỹ của Tiêu Hi Nguyệt Nguyệt lộ ra dưới đáy mắt mấy người.

“Đẹp quá.

“Tử Trúc tiên tử nhìn không chớp mắt vào mỹ nhân đang rên rỉ trên mặt đất.

Mặc dù nàng cùng tỷ tỷ tuổi còn trẻ, cũng từng có xinh đẹp động lòng người như vậy, khó trách tỷ tỷ nàng không tiếc đại giới cũng muốn thu nàng làm đồ đệ.

Chẳng qua, tỷ tỷ của nàng nếu biết bộ dạng đồ đệ này... sẽ tức giận cỡ nào?” Lý lão hán vỗ mông Lý Tiên, tiếng vang thanh thúy quanh quần trong bóng đêm, mấy người nhìn thấy Lý Tiên chậm rãi vênh cái mông lên cao.

” Chiết kê sư tỷ? Hiên Viên Minh Châu thấy một cái đuôi màu trắng, sờ tới động lui, nhẹ nhàng vung vẩy, hai cái mông tròn trịa, lại có một cái đuôi...” Nàng là yêu tộc? Không đúng, đây là... dân vật!” Hiên Viên Minh Châu khô nóng mặt, thềm mắng một tiếng, Lý tiên nữ này lai lịch gì mà lại sử dụng mấy kỹ xảo kỳ dân như vậy.

Nhưng tiếp theo, cô lại thấy Tiêu Hi Nguyệt gầy yếu vô lực ôm lấy ông lão, đẩy tiên tử ra tứ chi dưới đất, tư thế dân đang vênh mông lên.

Cái đuôi lông tơ màu đen kia, một mực hấp dẫn sự chú ý của Hiên Viên Minh Châu.

“Chuyện này...” Nàng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong trí nhớ ngày xưa vị kia trong trời nhưng lạnh lùng như tiên, giờ phút này lại trần trụi quý trên thềm, phủ phục trên mặt đất, mông trắng mịn trơn như tuyết vênh lên cao.

Trong hai cánh mông trắng nõn mềm mại của nàng, một cái đuôi màu đen rủ xuống, che khuất huyết Bạch Hổ của nàng, cuối cùng nói liền... Cúc lê của nàng! Hi Nguyệt tiên tử và sư

muội nàng, một người cắm vào đuôi màu đen, một người cắm cái đuôi màu trắng, quỳ gối trước mặt một lão già xấu xí.

Các nàng đồng thời nhón lên mông, bày ra tư thế dâm dăng phóng dăng, cung cấp cho lão tạp dịch kia chơi đùa! Hiên Viên Minh Châu lâm vào trong hoảng hốt, thế gian ly kỳ, nào có gì so với màn trước mắt càng chấn động hơn? “Sao lại như vậy?” Chẳng lẽ ta nhìn lầm?”, Nàng... không phải tiên tử?” Nhưng lần trước, lần thứ hai... Vì sao nàng có thể bảo trì khí chất nhẹ nhàng như tiên, lạnh lùng thuần túy như vậy?” “Nàng không phải tiên tử, trên đời còn có thể có ai là tiên tử?!” Hiên Viên Minh Châu che miệng lại, nàng sợ mình kêu ra tiếng., Hình tượng tiên tử trong đầu từng chút từng chút một sụp đổ, biến thành cảnh tượng trước mắt: Tiêu Hi Nguyệt quỳ trên mặt đất, cởi sạch y phục, cùng một nữ nhân khác dùng sặc sỡ kẹp một cái đuôi, nhếch mông chờ trác thí.

Nàng hồi hận hành vi lỗ mãng đêm nay.

Tại sao phải để cho nàng nhìn thấy Tiêu Hi Nguyệt chịu không nổi như vậy, ô ư, đề tiện sa đọa cảnh tượng này?” Đây mới gọi là muốn nổi lên!” Lão hán đang dương dương đắc ý, duỗi tay hạ thấp thắt lưng của hai cô gái, cái mông các nàng cong lên cao hơn.

“Bà bà...” Hiên Viên Minh Châu không đành lòng nhìn tiếp, quay đầu nhìn về phía bà bà, lại thấy nàng đã khôi phục dung nhan trẻ tuổi.

“Muốn?” “Muốn?” “Muốn...” Tử Trúc tiên tử thấp giọng nói, giống như đang thở dài: “Các nàng là song tu.

“Song tu? Cùng lão hán kia?!” Hiên Viên Minh Châu rất là kinh ngạc, Tiêu Hi Nguyệt tam cảnh giới Đạo Chi, sao lại cùng một lão tạp dịch song tu?!” Bên trong lại truyền ra một tiếng vỗ mông thanh thúy, Hiên Viên Minh Châu lại nhìn lần nữa, trong lòng lập tức nổi nóng.

Lần này, người bị đánh là Tiêu Hi Nguyệt.

Trên cánh phải mềm mại trắng nõn của nàng, rõ ràng ấn lên một cái Ngũ Chỉ Ấn mềm mại như móng gà, thịt mông run rẩy kẹp chặt, cái đuôi màu đen nhét vào cùc của nàng dựng đứng

lên, như mèo con bị dọa sợ, thiếu chút nữa phát ra tiếng mèo kêu.

“Vậy mới đúng chứ, hắc hắc, vênh đuôi lên!” Lão hán lại vỗ vỗ cái mông của nàng, cười âm thầm, ý bảo đầu của Tiêu Hi Nguyệt, càng thấp hơn.

Chiếc đuôi bất an của nàng run run, không linh hoạt như cái đuôi màu trắng của Lý Tiên Tiên ở bên cạnh, có thể thấy được nàng đang dùng cánh Cúc Môn kẹp lấy cái nút, điều khiển cái đuôi màu đen, để lão hán vui đùa.

Vì sao? Hiên Viên Minh Châu lại lần nữa sinh ra nghi vấn.

Nàng thấy Lý Tiên tiến tới hôn môi Tiêu Hi Nguyệt, nàng cũng cuối cùng từ chối, dịu dàng lè lưỡi quần lấy cô.

Cũng nhìn thấy ông lão đứng ở phía sau hai người, tận tình vuốt ve cái mông của các nàng, quơ hai cái đuôi, hoặc là quần chặt lấy nhau, hoặc là dùng mũi đuôi quét qua sống lưng trơn bóng mềm mại của các nàng, hoặc là kéo lại, rút ra ngoài.

Lão già rút Tiêu Hi Nguyệt và Lý Tiên cắm vào cái đuôi trong cúc! Hiên Viên Minh Châu nhìn thấy nàng run rẩy liên tục, nửa người trên không chống đỡ nổi ngã trên thảm, hai cánh vươn lên cặp mông trắng nõn kẹp chặt lấy, đối kháng lão hán rút đuôi nàng ra ngoài.

Mái cúc mềm mại của nàng cũng bị kéo ra, một vòng thịt trong suốt cuốn lấy cái đuôi.

Ông lão dùng sức, bà ta cũng dùng hết sức, một người dùng sức rút đuôi ra, một người dùng sức kẹp chặt.

Hiên Viên Minh Châu thấy vậy vô cùng lo lắng, sợ lúc rút ra, cảm giác và kích thích kịch liệt kia sẽ khiến Tiêu Hi Nguyệt thét lên như thủy triều.

Trong phòng tắm, nàng từng thể nghiệm loại cảm giác thoải mái khi được rút ra từ trong búp hoa cúc này...!” Bốp! ” Hiên Viên Minh Châu lại nhìn thấy, bàn tay lão hán đánh vào mông nàng, nhưng nàng vẫn không buông Cúc Môn ra, phảng phất như cánh cửa đã biến thành động tác theo bản năng, Cúc Lôi theo bản năng xiết chặt.

“Ba ba!” Lão hán thoáng một phát đánh xuống, tiên tử lại rũ đầu càng thấp hơn.

“Vì sao?” Hiên Viên Minh Châu thất thần nhìn nàng trần truồng.

“Cùng ta gánh đứng không?” Lão già đột nhiên nổi giận, kéo cái đuôi trên mông của Tiêu Hi Nguyệt, phảng phát kéo nửa người dưới của nàng lên treo trên bầu trời, lộ ra huyết Bạch Hồ ướm sùng dưới thân.

Bồng thịt tiến lên, cắm mạnh vào giữa hai bờ môi béo mập.

Hiên Viên Minh Châu như nhìn thấy, tiên tử trước mặt nàng bị giữ lại: Dương cụ thô to phá thẳng vào, đại lượng đâm tặc bị đẩy ra, cho dù tiên tử thanh lãnh, nhưng lại bị một cây gậy thịt thô to như thế chiếm lấy, đều sẽ không nhìn được rên rỉ sao? Nhưng mà, lại không có.

“Không thể.

“Bị nhục nhã, bị đập, bị cắm đuôi bị khiêu khích Tiêu Hi Nguyệt, duỗi bàn tay ngọc ra chặn lại huyết của mình, dùng bàn tay che khuất âm hộ.

Lão hán tức giận va chạm mấy lần nhưng không vào được cửa, càng lúc càng điên cuồng, đánh vào mông nàng, kéo đuôi nàng, nóng nảy muốn đâm vào! Lý Tiên Tiên lạnh lùng nhìn.

Mãi đến khi sư tử nhẹ giọng nói ra hai chữ song tu, lão hán mới dừng lại.

“Suy vọng của lão tử đã nổi lên, có thể phạt các ngươi rồi!”... còn chưa đủ.

“Tiêu Hi Nguyệt cố nén dục điểm cuộn cuộn trong cơ thể, nhìn về phía sư muội.

“Đúng là còn chưa đủ.

“Lý Tiên cười một tiếng, nhào tới, đập sư tử ngã xuống đất, hôn một cái với nàng, ở trước mặt lão hán, dưới cái nhìn chăm chú của hai người Hiên Viên Minh Châu diễn ra một hồi hoạt bát hương diễm.

Hiên Viên Minh Châu cùng thị nữ Bích Hà của nàng chơi đùa, môi lưỡi quấn nhau, xoa xoa, hàm nhũ, liếm huyết, xoa xoa gương, đầu đuôi tương giao, ôm hôn động, âm huyết cọ, các loại chiêu thức, Lý Tiên đều nhiệt tình cùng Tiêu Hi Nguyệt làm một lần.

Tiếng rên rỉ, tiếng dâm dục tư tư, tiếng hô hoán, tiếng thở dốc, liên miên không dứt.

Lão hán trừng to hai mắt nhìn một hồi, liền nhào tới, cắm rễ cây vào bờ môi lúc hai người đang hôn.

Lý tiên há mồm cắn, nhưng lão hán không tránh không né, gây thịt dưới háng đâm vào.

“A a a!” Lý Tiên bị ép ngậm rễ của lão hán, gương mặt căng phồng lên, ánh mắt tức giận dị thường.

“Thật sướng khoái!” Lão hán run rẩy một chút, hán ở kỹ viện cũng chơi loại này, nhưng kỹ viện cùng tiên vân tông rối loạn hoàn toàn không thể so sánh! Càng đừng nói bên cạnh còn có một vị tiên tử, đang khẽ thở hổn hển nhìn hán.

Lão hán uốn eo, để cho cái khô trong miệng Lý Tiên tùy ý đâm vài cái, mới bị một bàn tay của nàng đánh bay.

“Xì, lão già!” Một cước đá tới, Lý Tiên Tiên đè ép Tiêu Hi Nguyệt, lại dây dưa với nàng, cũng không để ý vừa ngậm gây thịt của lão già, lại đi hôn sư tử.

Tiêu Hi Nguyệt mở miệng hôn nàng. Đây không phải là lần đầu tiên nàng cảm nhận được mùi vị tinh khiết của nam nhân.

Khi đó, lão hán đối với nàng vén dương vật, tinh túy phun ra kia từng bắn vào trên miệng nàng.

Bây giờ nghĩ lại... Như cách một đời.

“Sư tử, sư tử, tử là của ta, tử là mẹ của ta nha.” Lý Tiên kịch liệt ôm hôn với nàng, phảng phất sau một khắc sẽ mất đi sư tử quấn chặt lấy nàng, còn kẹp chặt lấy Cúc Lôi, dùng cái đuôi kéo lấy đuôi của sư tử, một bên giao hảo với nàng, một bên cái đuôi quấn chặt lấy đuôi nàng, gần như là luật pháp co giật.

“Sư muội...” Tiêu Hi Nguyệt thở hỏn hển, môi mím chặt, lắc đầu: “Không thể tha thứ.

“Lý Tiên há miệng thở dốc, nhìn sư tỷ dưới thân, cánh môi đỏ bừng còn lưu lại hơi ấm của sư tỷ, đột nhiên chảy ra nước mắt, nằm xuống ôm chặt lấy tỷ ấy.

Hiên Viên Minh Châu nhìn Tứ Nhũ dán sát, âm huyết hai người mài giũa, mơ hồ hiểu ra.

Tiêu Hi Nguyệt dung túng sư muội, hôn nhau với nàng, hoàn toàn là bởi vì nàng là sư muội của nàng, cũng là vì muốn gọi lên dục vọng, lại cùng lão hán, cùng nhau song tu với sư muội.

Tiêu Hi Nguyệt, cô ấy... “Người...!” Người làm sao...”

Giọng Hiên Viên Minh Châu cứng lại, ngơ ngác nhìn lão già lại nhào tới, cắm thẳng vào giữa hai người, nhét cây gậy thịt vào trong đôi môi âm hiểm.

“Soạt, động! Nhanh lên!” Lý lão hán thô dài bị bốn miếng chùy âm nhu kẹp lấy, dục vọng trong cơ thể trào ra rút cục đạt được một tia giảm bớt, bàn tay vỗ vào hông tròn của Lý Tiên, khiến nàng lần nữa giao hảo với Tiêu Hi Nguyệt.

Chẳng qua lần này không phải mài kính, mà là mài nó.

Lý Tiên không hề động dậy, Tiêu Hi Nguyệt cũng không hề nhúc nhích.

Hai người trần trụi ôm lấy nhau, âm huyết cách nhau một cây nòng nọc nóng bỏng, cũng không biết có phải bị nhiệt lượng trên nhục bồng của nam nhân làm cả người khoan khoái dễ chịu hay không, lười biếng không động dậy, hoặc là đang cảm thụ cái gì.

Lão hán thúc giục các nàng.

“Sư tỷ...” Lý Tiên Tiên ngẩng đầu, nước mắt đã lau đi, đôi mắt híp lại cười rất xán lạn: “Ta tới giúp người đi, dục vọng của người chính là câu dẫn chúng ta lên, lại câu lấy dục vọng của nam nhân.” Bà bắt đầu vặn vẹo eo, để âm huyết của hai người đi tới.

Hắn ta đang lè mề với cây gậy thịt của lão hán.

“Lúc này mới sướng khoái!” Lý lão hán thoải mái nheo mắt lại, huyết nhỏ và mật huyết của tiên tử cùng cọ vào hắn, dính dính đến nước chảy đến trên Quy Đầu Bồng của hắn, tính khí nóng bỏng của ba người quấn cùng một chỗ, tận tình cọ xát với nhau.

“Ừm.” Rồi chậm rãi, muốn lên, mới có thể tiến hành... bước tiếp theo.

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng rên rỉ, nhắm hai mắt lại, chủ động ôm lấy cổ sư muội, môi sát vào, hôn nàng một cái.

Lý Tiên Tiên cảm động trong lòng, thè ra lưỡi thơm, vừa vắn eo, cọ cọ cùng lão hán râu quai nón, vừa chậm rãi nói chuyện với sư tỷ.

Lão hán hưởng thụ vô cùng.

Thân eo duỗi thẳng, để cho gậy thịt dưới bụng lặp đi lặp lại vào trong động quật lửa nóng cầu thành huyết mật hai người, nơi đó sền sệt trơn trượt, lửa nóng mềm mại, lúc đâm vào hai nữ nhân đều sẽ rên rỉ một tiếng, lại mị hoặc sóng, quả thực sướng khoái khiến hắn cũng theo đó rên rỉ.

Hai túi trứng của lão hán đứng bên ngoài vỗ vào ngực các nàng, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ba ba ba ba.

“Á, khốn kiếp, lão già này.

“Tiêu Hi Nguyệt cắn môi nhẫn nại, Lý Tiên ở trên lưng nàng lại rên rỉ, lại cúi đầu hôn nàng.

“Sướng khoái, tiên tử, lão nô đến rồi!!” Sau một phen thao túng, chơi đùa không đủ tận hứng, lão hán tay nâng gậy thịt, để cho đầu rùa thô to chống đỡ huyết ẩm ướt của Tiêu Hi Nguyệt, định đâm vào.

“Còn chưa đủ.

“Hai má Tiêu Hi Nguyệt hồng hào, xoay nhẹ eo, để cho hạ thân né tránh đòn tập kích của gậy thịt kia, thở hổn hển ngâm nga: “Song tu, dục vọng còn chưa đủ.

“Còn chưa đủ?” Lão hán có chút tức giận, “Song tu này cũng quá phiền toái, đơn tâm muốn chơi người, khổ của lão tử cũng cứng đến phát đau, hai người các người cũng đã sớm phát bạc chơi cùng nhau, thế mà còn chưa đủ? gạt ta đi?”... chưa đủ.

“Tiêu Hi Nguyệt chủ động vươn tay nắm lấy thân thể hắn.

“Co” “Co” —— “Tiêu” sách: 767. áp khung. lão hán mở to hai mắt, dưới khó khẽ run rẩy, khoái trí từ xương sống một đường lan tràn đến toàn thân, thoải mái thiếu chút nữa bắn ra tinh hoa! Kể từ cái đêm đó thân thể tiên tử bị phá, nàng đã không chịu chủ động thủ cầm gậy thịt của mình, cũng chỉ tách đôi chân cho hắn, tuy rằng rất thoải mái, nhưng lại giống như một khối thịt chết, khó tránh khỏi không đủ hưng phấn, ngược lại là so với Lý Tiên chơi sáng khoái một chút, kỹ nữ này đủ loạn, cũng đủ loạn.

Nhưng bây giờ nàng lại chịu cầm gậy thịt của hắn sao?” Song tu, hắc hắc, song tu mới là tốt nhất!” Lý lão hán nói năng lung tung, uốn eo, đâm gậy thịt tới trước ngực Tiêu Hi Nguyệt và Lý Tiên, một bên dùng sữa của hai người cọ xát, một bên hưởng thụ bàn tay ngọc ngà của tiên tử.

Hiên Viên Minh Châu thương thức một vở kịch đâm đặng kéo dài.

Ba người quần lấy nhau, hoặc là hai nàng ôm nhau, lão hán dùng gậy thịt đâm vào các nàng, hoặc là lão hán ôm tiên tử, Lý Tiên Nhân ở phía sau cọ sát, hoặc là hai nàng đồng thời lắc lắc đuôi, dùng chân ngọc giẫm lên cây gậy thịt thô to của lão hán, hoặc là, Tiêu Hi Nguyệt mở hai chân ra, lộ ra huyết mật, mạnh mẽ chống đỡ thân thể mềm mại của lão hán, trên gương mặt tràn đầy vẻ xấu hổ đỏ bừng.

Nàng ngồi xồm trên nòng nọc của lão hán, cái huyết mật trắng nõn xinh đẹp kia, chậm rãi, thoáng cái đầu rùa của lão hán, mật ngọt chảy ngang, xấu hổ không thể ức chế, Lý Tiên ở dưới gầm miệng ngậm gậy của lão hán, dùng miệng đỡ lấy.

Hỏa nhiệt đâm đâm diễn, tiên tử lại chủ động như thế, làm cho lão hán hèn hạ hèn mọn kích động khoa tay múa chân, dưới

khó liên tục nhúc nhích, muốn cắm vào trong huyết Tiêu Hi Nguyệt.

“Còn chưa đủ...” Tiêu Hi Nguyệt cắn môi, cố gắng đứng thẳng, nhờ Lý Tiên hỗ trợ ấn vào lão hán bên hông, nàng chậm rãi ngồi xuống.

“Á!” Hai tay Tiêu Hi Nguyệt nâng sữa trắng như tuyết của mình lên, ngăn đầu rên rỉ, khuôn mặt tuyệt mỹ đầy xuân triều.

Nam nhân kia đầu rùa, phá vỡ huyết động sền sệt trơn nhẵn, làm huyết mật của nàng căng phồng, hai đôi môi âm hiểm bị kẹp lấy đầu rùa đỏ thẫm thô to, tình cảm động lòng người, trong huyết run rẩy chảy ra rất nhiều mật ong, đổ vào trên đầu rùa, làm cho tính khí hai người dính chặt vào nhau.

“Tiên tử, tiên tử, tiên tử!” Lão hán thở hổn hển, nhìn chăm chăm trước mắt nhắc chân ngồi ở trên người hắn, tay nâng ngọc nhũ, chủ động nuốt nhục bồng của hắn.

Hắn phảng phất lại về tới Minh Nguyệt cư, về tới cái tên tiên tử hèn mọn kia, thời điểm vô cùng kích thích!” Hắn nằm phịch xuống cho ta!” Lý Tiên Tiên không ngừng uốn thẳng lưng muốn đi lên, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua vị sư tử không ngừng muốn gọi dục vọng bản thân, chủ động tiến tới, dùng cái lưỡi thơm của mình liếm qua vị trí kết hợp của hai người.

“Ừm.” Tiêu Hi Nguyệt lại run rẩy một chút, ép xuống mấy phần, để bắp thịt màu hồng chủ động nhét con rùa vào, thỏa mãn cảm giác dục hỏa đốt cháy thân thể, khiến cho ánh mắt nàng mê ly.

Lý Tiên Tiên lại đi lên, lè lưỡi liếm âm hạch trên huyết Bạch Hồ của sư tử, nhẹ nhàng khua một cái, Tiêu Hi Nguyệt liền run rẩy rên rỉ một tiếng, hai chân gàn như chống đỡ không nổi muốn dùng gậy thịt nuốt trọn.

Hai mắt lão giả phảng phất có thể phun ra lửa, bị câu dẫn đốt đến dục hỏa thiêu thân.

“Nhưng, được rồi...” Mạnh mẽ rút thân thịt từ trong huyết ra, chất lỏng trơn bóng không ngừng chảy xuống.

Tiêu Hi Nguyệt ngã xuống, bắt lực nằm trên thảm rên rỉ, bộ ngực mềm mại khi dễ, thân thể trắng như tuyết tỏa ra khí tức quyến rũ mê người.

Lý Tiên buông lão hán ra, lão giả điên cuồng hét lên một tiếng, bay nhào tới tiên tử ép xuống, gây thối dưới háng nhắm ngay chỗ huyết chảy đầy đất kia, xuyên vào.

“Không thể kích động...” Tiêu Hi Nguyệt vận chuyển song tu bí pháp, ngưng ngưng kẹp chặt Âm hộ, không ngờ lại một mực khóa chặt cảnh Dương thô to lại, chỉ cho hán tiến vào một nửa, cưỡng ép bỏ dở và cưỡng chế.

“Tiên tử!” Lão già không dần nổi, ưỡn thẳng lưng, chọc tới Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ một tiếng, hai tay che tại hạ, run giọng nói: “Phương pháp song tu, cần tuần hoàn tiến dần, không thể lỗ mãng muốn tiết lộ, nếu không làm chơi ăn thật.

“Song tu cái rắm chó gì, tu cái rắm!” huyết mật tiên tử mềm mại chặt chẽ, diệu không thể nói, Lý lão hán cũng không tin trên đời này có nam nhân nào có thể ngăn cản dục vọng của cuồng trần tiên tử, chỉ chậm rãi kéo, đây không phải là chuyện cười sao? Lý tiên tử là nữ nhân, cũng không kìm được dục vọng cùng nàng triền miên bất tuyệt., Huống chi hán đường đường là một đại nam nhân?” Lão tử, hôm nay, chính là muốn chèo chết ngươi!” Lão hán mặc kệ song tu gì, cắn chặt hàm răng, ra sức ưỡn eo, lắc lư trái phải, dưới háng gây thối mãnh lực chui vào phía trong.

“A a oa oa, không được 《 》 , dục vọng sau khi bị kéo lên mờng bóng loáng không chịu nổi, mãi cảm đến cực điểm, Tiêu Hi Nguyệt bị cái đầu rùa cực lớn chui vào toàn thân run lên, phát ra tiếng nữ tử dịu dàng, cánh tay mảnh khảnh liều chết muốn ngăn trở hán.

Không biết, phản kháng như vậy khiến lão hán càng thêm hưng phấn.

“Xoẹt ngươi chết!!!” Lão già phát lực, gây thối thô to thể như chẻ tre, hung hăng cắm sâu vào chỗ sâu nhất trong huyết Bạch Hồ tiên tử, chất lỏng ở đáy huyết bị đẩy ra, giống như nước canh bắn tung tóe, rải đầy đất.

Tiêu Hi Nguyệt bị hấn đâm tới thân thể co giật, há to miệng, hai chân căng thẳng, cứng đờ một hồi lâu mới dừng lại.

“Thoải mái không?” Lão hán dùng đầu rùa dí vào tim nàng, chậm rãi nghiền nát, gây thịt bị tầng tầng lớp lớp thịt mật ong trong huyết nhỏ của nàng bao vây lấy, thoải mái đến mức móng cũng run lên, hai cái túi co rút lặp đi lặp lại.

“... Tu hành.

“Tiêu Hi Nguyệt bị cắm vào huyết, phát ra âm thanh vô lực.

“Tu hành? Hắc hắc, trước tiên sáng khoái rồi hẵng tu!” Lão hán đem chuyện song tu vất ra sau, bắt đầu đánh cuộc, dùng gây thịt tùy ý đâm vào mật tiên tử, phát tiết dục hỏa vừa rồi bị khơi mào đã lâu.

Tiên tử uyển chuyển vui mừng, bị hấn nói không nên lời, thiên hạ có nam nhân có thể chậm rãi song tu cùng nàng lúc này sao? Không được điên cuồng một trận lại nói? Còn nữa, tiên tử dưới khó đã là của hấn, hấn muốn song tu lúc nào, thì song tu lúc nào! Cần gì nóng lòng nhất thời? A o a o, xấu hổ... Được, người....

“Thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt dưới công kích của gây thịt đã run lên, hai chân duỗi thẳng, lại buông lỏng, bàn tay trắng nõn đẩy trở về, hai vú cao thẳng, vừa ngượng ngùng vừa che lấp, động tác bị lão già này cấm bừa bãi không chịu nổi, cái miệng nhỏ mịn màng lại còn lẩm bẩm tu hành.

“Rồi tiên tử nói gì vậy?” Lão hán bắt lấy song nhũ của nàng, nửa người trên đề lên nàng, nửa người dưới mạnh mẽ nhô lên lại rơi xuống, tính khí hai người quấn chặt lấy nhau, đâm thủy ở chỗ giao nhau chồng chất thành một bãi bọt nước.

Tiêu Hi Nguyệt nhanh chóng hóa thành một bãi bùn, tiếng rên rỉ trong ánh mắt mê ly.

Bên trong miệng, lờ mờ có vài lời.

“Tu hành... Ân, a, từ từ di chuyển, a a a a nhập dục a...” lấy đó làm tiết, a a cẩn thận không dám làm trái, nữ tức vui mừng, nam thì không suy.

“Tu... Tu...Đại đạo, tung dục... A, bắt đắc dĩ, không thể. a a...” “Không thể? Lão tử có thể! Lão tử ngáy đến người có thể!” Không thể... lâu dài.

“Hai người giao nhau kịch liệt trên thảm, tấm thảm chiếm diện tích rộng lớn trở thành chiến trường kìm và nam nữ.

Lý tiên thân sắc lạnh lùng nhìn, nhìn sư tử bị lão hán làm càn.

Hiên Viên Minh Châu cũng đang nhìn.

Tiêu Hi Nguyệt khi thì được hấn bế lên, tứ chi cuốn lấy hấn, bị lão hán đẩy một cái lên một cái, mặt không ngừng chảy xuôi; khi thì lại bị lão già lật qua lật lại, tứ chi quỳ xuống đất, lão hán đè lên người nàng, để nàng biến thành ngựa cái cống hấn, bị đẩy đi bò.

Thỉnh thoảng lại có tư thế đứng thẳng một chân, một chân giơ cao quá đầu, để lộ huyết Bạch Hổ, lão hán hưng phấn cầm lên một cái ghế thấp, đứng ở phía trên gom đủ cao thấp, gậy thịt dưới háng cắm vào - Tư thế này do Lý Tiên giáo dục, bây giờ lại dùng trước mặt hai người Hiên Viên Minh Châu.

“A a a”, cuối cùng, thân thể mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt sau khi đổ mồ hôi say sưa nằm sấp trên thảm, hai tay cầm thảm lông, hai cái chân nhỏ giơ lên, lão hán cười trên mông nàng, mặt đầy hồng quang, thân thể gầy gò gắt gao đè chặt cái mông mềm mại của nàng, để gậy thịt cắm sâu vào, phun ra một cổ nồng đậm.

Dương Tinh của nam nhân kia nhảy vào cung phòng, Tiêu Hi Nguyệt cắn tấm thảm dưới thân, trong ý thức mơ hồ của cô hiện lên một ý niệm: “Hấp Dương Hoàn Âm, Âm giao hòa...” Ánh trắng lờ mờ từ nơi nàng và lão hán giao nhau tỏa ra hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở đây.

Ánh trắng màu trắng sữa như ngân hà rơi xuống, đọng vào trên thảm bắn ra, biến thành quang mang ôn nhu, tràn đầy bốn phía.

“Tốt, tốt, đây mới là song tu!!” Lão hán cắm vào nàng mừng như điên, từ lần trước phá vỡ thân thể Tiêu Hi Nguyệt, sau đó vẫn không thấy tinh hoa của tiên tử có thể giúp hấn khôi phục thanh xuân.

Cuối cùng cũng gặp lại! Lý Tiên Tiên lạnh lùng nhìn hấn.

“Thế mới đúng chứ!” Lý lão hán hưng phấn vuốt ve cô một cái, tham lam hấp thụ Nguyệt Hoa trong huyết mạch của Tiêu Hi Nguyệt. “Lão tử chỉ cần chen ngang tiên tử lão đạo là có thể tu hành thành công, còn song tu cái gì?” Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt không nói, sau cao trào, vẻ mặt hồng hồng trầm say dần dần khôi phục bình tĩnh.

Bị ánh trăng bao phủ, càng ngày càng thánh khiết cao quý, như tiên tử trong Thiên Hạ Nguyệt cung, rải ánh trăng xuống mặt đất, khiến cho mỗi một người ở đây đều đắm đuối trong ánh trăng nhu mỹ.

Lão hán lại bắt đầu run rẩy, ý đồ muốn xuất ra càng nhiều Nguyệt Hoa.

Dưới cái nhìn của hấn, thứ này chính là vật mà Tiêu Hi Nguyệt tiện thể phun ra, cuộn cuộn không dứt, diệu dụng vô cùng, nhưng trên đời này hấn cũng chỉ có thể hưởng thụ được, là thứ thuộc về hấn!” Đồ vật chó chết dừng tay.

“Lý Tiên đứng dậy đi tới, ngang ngược ngắt lời hấn, thanh âm lạnh lùng: “Nên là giai đoạn thứ hai rồi!” giai đoạn thứ hai gì?” Đồ dân.

“Nữm thức?” Lão hán trong lòng khê động, dừng động tác lại, nhìn về phía tiên tử đang ôm chặt lấy hấn.

“Ngươi nên tu hành.

“Tiêu Hi Nguyệt mở mắt ra, tay trắng đẩy hấn, thấp giọng nói.

“Tu hành? Tiên tử đến phối hợp một chút, làm ra một ít dân thức, ta sẽ tu hành!” Lão hán mặt dày, uốn thắt lưng vài cái, lại để gậy thịt dưới háng đâm sâu vào nàg mấy lần.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi rên rỉ, chậm rãi gật đầu.

Hiên Viên Minh Châu ngoài cửa thấy vậy, hận không thể xông vào, một chưởng đánh chết lão đầu vô sỉ kia.

“Tiêu Hi Nguyệt, sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy?” Hiên Viên Minh Châu trơ mắt nhìn nàg, bày ra tư thế dân đang dưới sự trợ của Lý Tiên.

“... đoan là hổ bộ, lệnh nữ phủ phục, hươu bào ngựa đầu phục, nam quỳ gối, ôm bụng, chính là mật ngọc, đâm cực kỳ trong đó, lệnh tiến sâu dày đặc, tiến thối bạc, tốc độ tự đắc, nữ âm bé trướng, tinh điệp tràn ra ngoài, nghỉ ngơi, bách bệnh không phát, nam càng thịnh.

“Lời nói lạnh lùng của Lý Tiên truyền vào trong tai lão hán kia, khiến hắn có chút không kiên nhẫn, mắng: “Cái thứ chó má gì vậy, không phải thức sau đó sao? Ta sẽ làm cái này!” Nói xong, gậy thịt ưỡn thẳng đến Tiêu Hi Nguyệt ngồi sau cái mông vênh cao trên mặt đất, hai tay ôm lấy bụng nhỏ của nàng, dưới háng mọc xiên đâm vài cái, tìm được huyết mật của nàng, cắm vào.

“Á.” Tiêu Hi Nguyệt ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt đỏ ửng ngượng ngùng.

Lão hán sáng khoái, ra sức rút một gậy thịt ướt đầm ra, lại cắm mạnh một cái.

“Phốc phốc.

“Nước đọng văng khắp nơi, đôi mông mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt bị đụng tới mức nhộn nhạo không thôi.

“Không được nha oa!” Sau khi thân thịt bị cắm vào, Tiêu Hi Nguyệt mới rên rỉ hét lên một tiếng, run rẩy gấp lấy âm hộ, khóa chặt gậy thịt, khó khăn quay đầu lại ngượng ngùng nói: “Cắm vào trong cực điểm, lệnh tiến sâu... Tiến bạc bạc, hành ngũ bát.

“Có ý gì?” Lão già cười hắc hắc, rút ra gậy thịt, lần thứ hai cắm vào: “Không phải là mạnh mẽ mạnh mẽ sao? Như vậy mới sáng khoái!” Tiêu Hi Nguyệt lại rên rỉ một tiếng, run giọng chỉ điểm hắn.

Lý Tiên Nhân thầm nhủ trong lòng.

Sư tử của nàng vì một loại chấp nhất nào đó trong lòng, liều mạng vui sướng, thân thể mềm nhũn chỉ điểm cho lão hán tu hành.

Nàng đã không muốn mắng lão hán, chỉ đau lòng cho sư tử.

Trong nháy mắt, trong cơ thể nàng đã buông lỏng, tu vi chậm rãi tăng lên, từ Hồng Trần Quyết Nam Cung Uyển luyện thành pháp lực huyền diệu, giờ phút này cuối cùng cũng sinh động.

Nhưng cuối cùng Lý Tiên vẫn không biết, ánh mắt vẫn đặt trên người sư tử.

“Sáu hoa Phượng Tường.

Lệnh nữ tử đang nằm, tự nâng chân nàng, nam quỳ xuống, hai tay ngồi ở hai bàn...” Từng tên dân chiêu, Lý Tiên chỉ đạo cho hai người tiến hành song tu, sáu tư thế song tu, hai người một tên cũng không hoàn thành, mỗi lần đều là lão hán cười dân đảng, khiến Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ run rẩy, chỉ tiết ra Nguyệt Hoa, để cung cấp cho lão hán hấp thụ.

Sau khi làm xong Phượng Tường, Lý tiên tử không ôm hi vọng nữa, lạnh lùng nhìn vui vẻ của hai người.

Đợi khi sư tử vô lực đón hợp chỉ có thể bị động va chạm, nàng mới đi qua, đem sư tử rút ra, lại đẩy ngã lão hán, không chút do dự ngồi xuống.

“Ừm!” Cây gậy thịt thô to nhập thể, khơi dậy dục vọng của nàng, nhưng thần thức của Lý Tiên lại dị thường không minh.

Nàng tiến vào trạng thái ngộ đạo huyền diệu.

Những việc đã xảy ra trong thanh lâu cũng như tiến vào Tiên Vân tông, quen biết với Lưu sư tử, nhận được sự chiếu cố của nàng thế nhưng lại câu dẫn nàng, câu dẫn sư muội, vui sướng cùng nàng, lại cùng sư tử du lịch với nhau, chứng kiến cảnh phạm lạc của sư tử, lại từ phạm trần rút đi những chuyện bẩn thỉu.

Từng hình ảnh đan xen trước mặt nàng, vô số hồng trần cuộn cuộn mà đến.

“A!!!” Lý Tiên ngửa đầu phát ra tiếng thét thê lương, hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây.

Lão hán giao hảo với nàng sợ hết hồn, đang muốn mắng một tiếng, lại đột nhiên nhìn thấy, Lý Tiên nâng tay phải lên.

“Phanh!” Huyết nhục văng tung tóe, tay phải của nàng bỗng nhiên hóa thành lệ quỷ, mặt xanh nanh vàng, dữ tợn đáng sợ, sau khi xuất hiện lập tức phát ra một tiếng kêu chói tai, quay đầu bay nhào tới, cắn vào cổ Lý Tiên.

Lý Tiên Tiên lại kêu thảm thiết lần nữa, thân thể vỡ vụn, phun ra một đồng lớn bọt máu.

Nàng giơ tay trái lên, đánh quỷ đối về phía cổ. Lão già sợ đến mức cái rắm.

đái ra quần, phát hiện tay trái nàng vậy mà cũng biến thành một cái móng vuốt huyết hồng to lớn, bắt được quỷ đối.

Nói xong gắt gao kéo lấy nó.

Nhưng còn chưa xong.

đùi phải Lý Tiên đá một cái, máu thịt hóa thành côn trùng bay ra, đánh tới chân trái khô quắt như người chết của nàng, điên cuồng gặm cắn, phát ra tiếng kêu chi chi chói tai.

“Mẹ ơi!” Lão hán sắc mặt tái nhợt, gậy thịt dưới khó lui chậm một bước, bị một con sâu cắn chặt, phun ra máu tươi, giống như bắn tinh vậy.

Vô số oan hồn tụ lại, ập vào ánh nến, vây quanh Lý Tiên phát ra tiếng ô ô trầm thấp.

Trong nháy mắt, Lý Tiên xinh đẹp yêu kiều liền biến thành quái vật không người, quỷ không ra quỷ, côn trùng không sâu, nằm trên mặt đất tròn tròn mắt, giống như có oán giận không cam lòng chết đi.

Tay trái trắng kiện của nàng còn đang nắm lệ quỷ, chân phải của côn trùng bò đầy chân trái khô quắt, ngực bụng lộ ra xương trắng, trái tim đầm máu vẫn còn đập thành thịch, bị ánh đỏ bao trùm.

Toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ còn sót lại cái đầu.

“Sư muội.

“Tiêu Hi Nguyệt thân thể trần truồng từ trong kinh hãi lấy lại tinh thần, hô một tiếng, vươn tay, muốn cứu cô.

“Su, tử...” Lý Tiên Nhân cứng đờ quay đầu lại, hai người đưa mắt nhìn nhau. Trong nháy mắt, đầu Lý Tiên cũng biến thành bộ xương khô, chỉ để lại một con người đang trừng mắt nhìn thế giới này.

Lệ quỷ oan hồn từ bốn phương tám hướng đánh về phía nàng, xua tan ánh trắng, nhào vào trong cơ thể nàng, thể lương tràn vào trái tim kia.

Xé rách.

Huyết quang bắn ra.

Trong cung điện hiện ra liệt hỏa, chảo dầu, kéo, thiết thụ, lồng hấp, trụ đồng, núi lửa, huyết trì đủ loại dị tượng đáng sợ, oan hồn lệ quỷ tràn vào bị trói ở trên hình cụ tra tấn, phát ra tiếng gào thét im ắng.

Trong màng tai mọi người phảng phất vang lên tiếng kêu khóc, tiếng ai oán, bi thương, thanh âm vang lên, thanh âm nhập hồn, làm cho lòng người sợ vỡ mật, nhìn qua hoảng sợ.

Lão già tè ra quần, dùng cả tay lẫn chân bò ra ngoài, dùng đầu húc mở cửa lớn, nhào tới ngoài cửa, nhìn thấy hai người đứng bên cửa sổ.

Hiên Viên Minh Châu không nhìn hấn một cái, giọng nói mang theo vài phần run rẩy: “Bà bà, đây là...” Lục Đạo... Chúng sinh.

“Lục Đạo Chúng Sinh?!” Nàng là Lục Đạo môn?!” Lục Đạo chúng sinh trong hồng trần cuộn cuộn.

“Từ Trúc tiên tử thanh âm trầm thấp, nàng đứng lên, đi tới trước cửa, ngược nhìn mười tám địa ngục đáng sợ bên trong cung điện, trên dung nhan thanh lệ tuyệt sắc tràn đầy thần sắc phức tạp, nỉ non nói: “Năm trăm năm trước, ta cũng đã từng thấy một người thành tựu Thiên Nhân Đạo, khi đó, nàng đã trải qua cử tử nhất sinh, suýt chút nữa rơi vào luân hồi trong đó rồi cũng không cách nào thoát ra được.

“Năm trăm năm? Hiên Viên Minh Châu chỉ biết một người thành tựu Thiên Nhân đạo vào năm trăm năm trước, đó chính là yêu nữ đời trước của Lục Đạo môn, Bắc Minh Tiểu Uyển.

Không ngờ tới hiện tại, lại có người có ý đồ bỏ đi phàm thai trong phủ công chúa của nàng, hóa thành thiên nhân! Hơn nữa người này, còn là đệ tử Tiên Vân tông, người có quan hệ mật thiết với Tiêu Hi Nguyệt.

“Tiền bối.

“Tiêu Hi Nguyệt trần trụi đi ra, trên người trần đầy tinh tú bắn thủ, giữa hai chân còn đang không ngừng chảy ra, kỹ nữ hạ tiện nhất trong thanh lâu, cũng không ngoại lệ.

Nhưng đôi mắt nàng lại sáng ngời, có ngàn vạn ánh sáng hội tụ lại.

Tử Trúc tiên tử khẽ gật đầu chào Tiêu Hi Nguyệt, thở dài nói: “Ta biết ý của tiên tử, nhưng Thiên Nhân đạo thuộc về người đứng đầu Lục Đạo, cũng là mấu chốt để duy trì luân hồi của chúng sinh, là đạo siêu thoát, làm sao đi ra, cho tới bây giờ không ai có thể nói rõ, cũng không thể tham khảo.

“Nàng nhìn về phía mặt đất không ra hình người, chỉ để lại hai mắt Lý Tiên, còn nói thêm: “Nàng đang chịu khổ nạn hồng trần cuộn cuộn chúng sinh, không thua gì đi lại trong địa ngục mười tám tầng một lần, muốn cứu nàng... khó, khó, khó!” Ba chữ khó, phảng phất Đại La Kim Tiên đến cũng chỉ có thể nhìn mà than thở.

“Làm cái gì đều là đúng, làm gì cũng đều là sai?” Hiên Viên Minh Châu rất nhanh nắm bắt được mấu chốt, nhìn dị tượng chúng sinh gặp nạn, hoàn toàn chính xác không biết nên hạ thủ từ đâu.

Nếu muốn xua tán, đoán chừng nàng cũng có thể làm được, nhưng nếu muốn cứu Lý Tiên kia... Phải vào địa ngục, tiến vào luân hồi.

“Đừng cứu được đừng cứu, chúng ta đi nhanh đi!” Lão hán trốn ở đằng xa hô lên: “Con Hôn kia đã biến thành lệ quỷ, côn trùng, thân khô, còn cứu thế nào được? Đừng cứu!” Tiêu Hi Nguyệt nhìn hẩn một cái, lại cúi đầu, thần sắc có vài phần ảm đạm, xoay người, ngẩng đầu nhìn mười tám tầng địa ngục trên đỉnh đầu.

Xác nhận an toàn xong, lão giả có tâm tư nhìn nàng lộ ra cái mỉm cười dưới ánh trăng, dưới häng lại rục rịch.

“Khà khà!” Tiêu Hi Nguyệt gọi Thái Phụng Cẩm ra, một khúc tiên âm tấu lên, mười tám tầng địa ngục oan hồn ác quỷ chịu khó lại đồng loạt chấn động, điên cuồng giãy dựa kêu gào.

Ngón tay đánh đàn của nàng ấn lên dây đàn, ngừng lại.

“Vô dụng.

“Tử Trúc tiên tử lắc đầu: “Nhân gian tiên nhạc, đối với chúng nó ngược lại là vật oán hận, chúng nó đã chết, trong lòng có bi oán, căm ghét tất cả mọi thứ ở Phàm gian.

“Hiên Viên Minh Châu nhìn về phía nàng, nhẹ giọng nói:

“Đúng là không thể cứu được, Hi Nguyệt, sư muội của ngươi tu luyện công pháp gì? Lại tùy tiện đột phá... Không, không phải đột phá, mà là hóa thành Thiên Nhân.

“Tu luyện giả bình thường đột phá, không ngoài việc từ Luyện Khí kỳ tiến vào Trúc Cơ.

Nhưng Lý tiên tử này đã không còn thi cốt, chỉ có thể tiến vào trong đạo Thiên Nhân Đạo của Lục Đạo, hóa thành Thiên Nhân thần bí khó lường, nếu không, chết.

“Còn có cách khác.

“Tiêu Hi Nguyệt không chịu từ bỏ, thu hồi đàn Thái Phụng, lại gọi ra pháp bảo bảo sinh của cô ấy: Nguyệt Luân, dùng lưỡi dao sắc bén chém lên cánh tay của mình, từ đầu ngón tay thẳng tắp vẽ ra một vết rách sâu có thể thấy được xương, huyết nhục lan tràn.

“Hi Nguyệt, ngươi!” Hiên Viên Minh Châu muốn nàng đừng làm chuyện ngu ngốc, nhưng oan hồn Lệ Quỷ đã nhào tới, gặm nhấm huyết nhục của nàng.

Nhưng vô số quỷ hồn từ bốn phương tám hướng vọt tới, căn bản không cách nào thanh vắng được ác quỷ Địa Ngục.

Con người của Lý Tiên bỗng nhiên bay lên, mười tám tầng Địa Ngục dị tượng chấn động, ác quỷ bay ra bị ngăn cản.

Trong mắt Tử Trúc tiên tử hiện lên dị sắc.

“Sư... muội?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn con người duy nhất mà Lý Tiên để lại, thanh âm đả động, áy náy vạn phần: “Là lỗi của sư tỷ, là sư tỷ... Mới khiến tỷ luyện công pháp này, biến thành bộ dáng như vậy.

“Sau khi nàng thấy dị tượng Địa Ngục mới biết được, hóa ra Lý Tiên Tiên lấy được phương pháp tu hành của Thánh Nữ Lục Đạo môn từ chỗ sư phụ mình.

Cũng chỉ có Lý Tiên ở chỗ sư phụ nàng, mới có thể lấy được công pháp Lục Đạo môn.

Đôi mắt kia run rẩy, nhìn ra phía ngoài.

“Người muốn giết hấn?” Hiên Viên Minh Châu lạnh lùng nhìn về phía lão hán, nếu Lý Tiên Tâm nguyện là cái này, nàng không ngại tự mình động thủ! Những hành động vừa rồi của lão tạp dịch này, nàng đã nhìn thấy trong mắt, không có nửa phần đồng tình với hấn.

“Ta!” Lão hán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cũng không dám tự tiện đào tẩu.

Tròng mắt lại run rẩy, nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt.

Quỷ hồn Địa Ngục mười tám tầng cùng nhìn về phía nàng, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, ánh mắt lại cùng lộ ra vẻ nhu hòa.

“Không trách hấn được.

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng nói với nàng: “Hấn vốn là phạm nhân, ý chí không kiên định, tham lam hảo sắc... Ta sẽ kết thúc tất cả những chuyện này.

“Trong đại điện an tĩnh lại.

Con người hóa thành phần vụn, lệ quỷ oán hồn trong địa ngục biến thành hình dáng Lý Tiên, từng con nối tiếp nhau, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ mười tám.

Vẻ mặt nàng khác nhau, dung mạo không đồng nhất, hoặc quỳ xuống hô to, hoặc đập đầu rơi lệ, hoặc cầm lưỡi dao sắc bén, hoặc dẫn cổ tự vẫn, hoặc đau khổ, hoặc bị thương, hoặc cười hoặc vui vẻ.

Một người là Lý Tiên, hiện ra chúng sinh muôn màu.

“A di đà phật.

“Phạm âm truyền qua Địa Ngục, thần tình Lý Tiên Tiên với tư thái khác nhau dần dần nhu hòa xuống, từng người một tiêu tán đi.

Mười tám tầng địa ngục khép lại, hóa thành một đóa bạch liên, rơi trên mặt đất.

Bạch liên nở rộ, một thiếu nữ tuyệt mỹ đoạt tạo hóa thiên địa, lấy tinh hoa nhật nguyệt nằm nghiêng trên đài sen.

Hương hoa sen kỳ lạ từ từ truyền khắp kinh thành.

... Tiên Vân Tông, Thiên Nhân Điện.

“Ai vậy?!” Bể Phủ ngực lộ nhũ, ôm một mỹ phụ thiếu niên cho bú sữa, đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía kinh thành, tràn đầy kinh ngạc.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Một vị lão nô hiện thân, nhìn thoáng qua mỹ phụ trong lòng ngực thiếu niên hồng nhuận phơn phớt thịt ngà trong thịt ngà, cung kính hỏi.

Hắn phát hiện có ai tới gần, chưởng môn Tiên Vân Tông không thể lặng yên không một tiếng động tiến vào.

“...” “...” “...” Không ngờ lại là nàng?!” Không ngờ lại là nàng?” “Sao lại là nàng?” “Sao lại là nàng?” Mỹ phụ càng thêm kinh ngạc.

“Tỷ tỷ?” Thiếu niên nhỏ trướng của nàng ra, gương mặt dán lên da thịt của nàng, thanh âm mềm mại hỏi nàng: “Thế nào? Là ai vậy? Là Hi Nguyệt tỷ tỷ sao? Hay là tiên tiên tỷ tỷ kia?” Lúc này lão nô mới bừng tỉnh.

Trên đời này làm cho tiểu thư kinh ngạc không nhiều lắm, có thể làm cho nàng khiếp sợ như vậy, cũng chỉ có pháp môn Lục Đạo Thiên Nhân lúc trước tặng cho Lý Tiên, vả lại Lý Tiên còn tu thành, vào thiên nhân đạo, mới có thể làm cho tiểu thư kinh ngạc như thế.

“Nàng ta luyện thành rồi sao?!” Lão nô cũng rất kinh ngạc, lúc đó hắn xem ra, Lý Tiên Tiên chắc chắn phải chết, bất quá chỉ

là một con cờ của tiểu thư mà thôi, không ngờ nàng ta thật sự có thể vào Thiên Nhân Đạo!” Hi hi.

“Bảo nhi lại ăn trứng của Nam Cung Uyển đồ tươi, uống vài ngụm, hàm hồ nói: “Đương nhiên rồi, Tiên Tiên tỷ tỷ cũng rất lợi hại nha, hình như có người từng nói với Bảo nhi, Tiên tỷ tỷ... Ồ, ai nói với Bảo nhi chứ? Không nhớ rõ.

“Nam Cung Uyển gảy trán hấn một cái.

Là Tàng Thiên Kiêu nói.

“Tiểu quý thôi, ăn đủ chưa? Còn không mau buông ra!” “Tỷ tỷ”, thiếu niên nũng nịu, “Bảo Nhi lạnh quá, phải uống sữa của tỷ tỷ mới có thể sưởi ấm.” Lăn cái đầu to... Quý.

“Nam Cung Uyển vốn định mắng hấn một trận, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, lời kéo hấn lên, chống đỡ trán hấn, một luồng thần niệm thăm dò vào.

Trong thân hồn của Bảo nhi, tràn ngập khí tức âm hàn, lạnh buốt khiến nàng rung mình một cái.

Quá lạnh.

Hoàn toàn không có nửa phần dương khí, ngay cả nữ hài thuần âm thân thể sinh ra ở Cực Âm chi địa cũng không có nửa điểm dương khí như hấn.

“Hấn không sống quá nửa năm.

“Thanh âm lão nô chỉ truyền vào trong tai Nam Cung Uyển.

Khiến sắc mặt nàng càng thêm khó coi mấy phần.

Tàng Thiên Kiêu thất bại.

Nói xong.

Nàng không tìm được kẻ đứng phía sau thay đổi mệnh cách của Bảo nhi, trong luân hồi cũng không tìm được cách thay đổi tính cách của hấn.

Nam thân nữ mệnh, mệnh cách của nữ nhân đang không ngừng cọ rửa hấn, khiến cho hấn hóa thành tồn tại không biết là thứ gì tồn tại.

Có lẽ, mệnh cách của bảo nhi sẽ biến thành cách vận dụng của nữ nhân đáng chết kia, từ đó dung nạp chuyển thể của nàng.

“Rốt cuộc là ai?!” Nam Cung Uyển nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể trở lại U Minh giới, tìm sáu vị sư phụ đỡ đầu của nàng đích thân hỏi thăm!”

“Lão nô nhìn về phía trước ngực của nàng ta, nuốt một ngụm nước miếng: “Còn nữa, còn có một biện pháp có thể kéo dài tính mạng của bảo nhi thiếu gia.

“Người có biện pháp sao? Người như thế nào lại có biện pháp, người cũng không phải Thiên Nhân Đạo, người...” Nam Cung Uyển mắng hấn, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, khuôn mặt giận dữ hóa thành kinh ngạc: “Chu lão cầu... Họ Chu, người muốn...” “Vâng!” Lão nô quỳ xuống đất, kích động nói: “Ta nguyện cùng bảo nhi sử dụng thiên mệnh, một mạng hai thân, lấy bảo nhi thiếu gia làm chủ, từ nay về sau, tiểu thư và thiếu gia đều là chủ nhân của ta!” Ánh mắt của hấn nhìn về phía dưới bảo nhi, cái kia bị ép thành hai cục sữa trắng nõn tròn trịa.

“Chó má!!!” Nam Cung Uyển cắn răng mắng, một cước đá bay hấn, lão nô lại không biết xấu hổ lăn trở về, tiếp tục năn nỉ.

“Tỷ tỷ?” Bảo Nhi không hiểu, tỷ tỷ rõ ràng là cảm động, cảm động vị Chu gia gia này nỗ lực, tại sao lại đạp người ta chứ? Nó đâu có cảm ơn Chu gia gia đâu.

Nam Cung Uyển trầm mặc lại.

“Bảo Nhi.

“Ừ ừ? Bảo nhi vẫn còn, tỷ tỷ, không sao đâu, Bảo nhi không sợ chết.

“Hừ... Muốn chết dễ vậy sao.

“Nam Cung Uyển chỉ vào lão cầu: “Hấn muốn truyền dương khí cho người, yên tâm, không phải Long Dương Cúc... Phi, dù sao cũng không cần người đụng vào hấn, là hấn đem mệnh cách phụ thuộc vào người, từ nay về sau, người có thể không chế sinh tử của hấn.

“A?” Mà người... nhìn thấy, nghe được, nghe được, ngũ giác đều bị hấn cảm giác được, người làm cái gì, hấn đều biết rõ ràng.

“A?” Ban đầu bảo nhi vẫn không rõ, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của tử tử, đột nhiên phản ứng lại, há miệng ngậm chặt hàm son của nàng: “A a, nói là Bảo Nhi bú sữa của tử tử, Chu gia gia cũng có thể cảm nhận được sao?”... Đúng!” Nam Cung Uyển xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Nhưng thiên nhân cộng mệnh, chính là sẽ có kết quả khiến người ta bất đắc dĩ như vậy. Bảo nhi còn nhỏ, không cách nào ngăn cản được cảm giác của chó già, chỉ có thể mặc cho nó dò xét.

Bảo nhi làm cái gì, nó phảng phất cũng làm theo cái gì. Bảo nhi bú sữa, nó cũng có thể... ăn được.

“Ách... A? Cái này, thật kỳ quái.

“Cầu bảo thiếu gia thành toàn!!” Lão nô dập đầu nói, rõ ràng là hấn đi cứu bảo nhi, lại yêu cầu hấn thành toàn.

Thế gian sự, không ngoài một chữ tình.

Bảo nhi nhìn về phía tử tử, tử tử đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lại nhìn Chu gia gia và Chu gia gia lại dập đầu.

Trong lòng Bảo nhi mềm nhũn: “Được.

“Đồng ý.

... Sau khi thuật pháp Thiên Nhân cộng mệnh kết thúc.

“Cút đi!!” Nam Cung Uyển đập bay lão cầu, cắn răng mắng: “Về sau không nên xuất hiện trước mặt ta, cút đi xem đồ đệ của ta thế nào rồi. Nếu như nhìn thấy Lý Tiên, cứ để nàng cũng cút về gặp sư phụ đi!” “Vâng, tiểu thư!” Bước chân lão nô phiêu hốt, rời khỏi Tiên Vân tông.

Cũng không lâu lắm, hấn đột nhiên cảm giác được mình đụng phải thứ gì đó mềm mại, một viên anh đào nhét vào miệng hấn.

Hương thơm nức mũi, miệng đầy cảm giác ngon lành. Đó là cảm giác hần đã nếm qua từ hơn năm trăm năm trước.

Đúng, đúng, là sữa của tiểu thư!!! hần thông qua miệng Bảo Nhi, lại nếm được hương vị tuyệt vời như vậy.

Tâm nguyện của năm trăm năm nay cuối cùng cũng được thực hiện!” Tiểu thư, tiểu thư, lão nô quá cảm động! Bảo nhi, con ngàn vạn lần phải sống lâu một chút a!” Lão nô vừa chạy đi vừa cuồn nhiệt chép miệng, hút lấy ăn uống, nhưng cái gì cũng không hút được, liếm cũng không được.

Chỉ có Bảo nhi lúc mút dương của tiểu thư, hần mới có thể cảm thụ được tư vị tuyệt vời kia.

“Tiểu Uyên!!!”

Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (93)

“Sáng sớm, ngoài kinh thành, bên cạnh đường lớn.

Mưa phùn lất phất bay xuống, người đi trên đường mang theo dù, đội nón che, vội vàng bay qua.

“Người phải đi rồi à?” Hiên Viên Minh Châu nhìn cô gái áo trắng như tuyết trước mặt.

Nàng càng ngày càng thanh lệ thoát tục, tóc đen không kéo lên nữa, mà đơn giản là dùng một cây mảnh vải màu trắng đâm vào giữa, rủ xuống phía sau mông, bên hông buộc ngang, làm nổi bật ra vòng eo và dãy núi đầy đặn của nàng.

Quần trắng tao nhã, tay áo nhẹ nhàng, khuôn mặt bình tĩnh mà an lành, hai đầu lông mày không còn ưu sầu, phảng phất thanh lãnh ngày xưa cũng không thấy bóng dáng, chỉ còn lại yên tĩnh thanh u.

Nàng cầm một cây dù, đôi mắt trong trẻo mang theo vài phần nhu hòa.

“Vâng.

“Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng và Tiêu Viễn, nhẹ giọng trả lời:
“Ta muốn đi các nơi xem một chút.

“Vì lịch lãm?” Tiêu Viễn lộ ra vài phần cười khở, cho dù hắn không muốn Hi Nguyệt muội muội rời đi nhưng cũng không thể ngăn cản, không có lý do gì phải giữ nàng lại.

“Không phải.

“Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu, ánh mắt nhu hòa, âm thanh nhẹ nhàng du dương: “Không vì tu hành, không vì lịch luyện, chỉ muốn đi một chút, nhìn nhiều một chút.

“Hiên Viên Minh Châu cười nói: “Nếu chỉ là muốn đi một chuyến, vậy không bằng ta nhờ Hi Nguyệt người đi xuống Tam Mộc trấn ở quận Kính Dương một chuyến, tìm một thôn

trang tên là Thanh Sơn thôn, nơi đó có một thiếu nữ, tên là Thanh Thanh, nàng... Có lẽ có thể cho người một ít gợi ý.

“Tiêu Viễn kinh nghi nhìn về phía công chúa: “Đi tìm Thanh Thanh? Ta đây...” Hắc hắc, không cần làm phiền Tiêu công tử, ta ở cùng tiên tử là được rồi, các người không cần phải lo lắng!” Lý lão hán ngắt lời hần.

Hiên Viên Minh Châu nhíu mày, nhìn về phía lão già bỉ ổi đứng bên cạnh Tiêu Hi, có vẻ không hợp với vẻ bỉ ổi, xúc động trong lòng khiến nàng không thoải mái: “Hi Nguyệt, người muốn dẫn theo hần?” Gương mặt lão hán lập tức kéo xuống.

“Vâng.

“Câu trả lời không hề do dự, ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rủ xuống, nhìn về phía lão tạp dịch: “Ta sẽ giúp Lý bá người đột phá Trúc Cơ cảnh, sau này, người rời khỏi Tiên Vân tông đi.

“Mấy người đầu tiên là giết mình, sau đó thì về mặt khác nhau.

Tiêu Viễn thở phào nhẹ nhõm, Hiên Viên Minh Châu sắc mặt quái dị, Bích Hà chống dù không nhìn được nhìn về phía lão hán, trong lòng kinh ngạc vạn phần: Lão đầu này, thật sự có tình cảm với Tiêu Hi Nguyệt sao? Nếu không Tiêu Hi Nguyệt làm sao lại chiều cô hần như vậy, lại để hần sau khi Trúc Cơ rời đi.

Lúc đầu Lý Minh Vân cũng rất giết mình, nhưng sau đó lại nghĩ đến, trong lịch luyện sau đó không còn con Loan của Lý Tiên nữa, hần nghĩ sao khám phá Tiêu Hi Nguyệt, lúc nào đó Xoạt, còn sợ không thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý? Trúc Cơ cảnh sau đó rời khỏi Tiên Vân tông? Hắc hắc, cho dù rời khỏi Tiên Vân tông, Tiêu Hi Nguyệt bị hần cải trang cũng không rời được con chim sẻ này!” Được, đa tạ tiên tử!” Hần nhếch miệng cười, đồng ý.

Tiêu Hi Nguyệt chống dù giấy nhắm mắt lại, mưa rơi tí tách, đủ loại chuyện cũ không chịu nổi cũng rơi vào trong lòng cô, nhưng cuối cùng tiêu tán trong vô ảnh.

Cùng hấn gút mắc là vì tu hành, cùng hấn kết thúc cũng quy về tu hành, Lý bá từng trợ giúp nàng, nàng cũng muốn giúp hấn đột phá Trúc Cơ cảnh.

“Viễn ca ca.

“Mở mắt ra, Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía Tiêu Viễn, lại nhìn Hiên Viên Minh Châu một chút. “Mười năm sau...” Tiêu Viễn mỉm cười: “Chỉ cần Hi Nguyệt muội muội không có việc gì, vậy mười năm sau ta... Minh Châu, ngươi nói xem sau mười năm sẽ có chuyện gì xảy ra?” Nàng hỏi vốn là chuyện Tiêu Viễn và Hiên Viên Minh Châu thắng thắn với nhau mười năm sau, Tiêu Viễn cũng biết, nhưng không trả lời chính xác.

“Mười năm sau nha.

“Hiên Viên Minh Châu vờ nghiêm nghị khí thế: “Ta sẽ trở thành Nữ hoàng để được vạn dân ca tụng, còn Tiêu Viễn ngươi...” Ta thì sao?” Ừm, ngươi sẽ trở thành phụ thân của con ta.

“Ha ha ha!” Tiêu Viễn cười to, đứng trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, nắm lấy tay Hiên Viên Minh Châu trịnh trọng nói: “Được!” Mơ hồ trong lúc mơ hồ, hấn tựa hồ nhìn thấy Hi Nguyệt muội muội trong mưa phùn, khóe môi cũng lộ ra vài phần ý cười.

Hi Nguyệt muội muội... đang cao hứng vì hấn sao?” Mười năm sau, Bích Hà cũng tới tham gia náo nhiệt, cười hi hi nói: “Bích Hà vẫn ở bên cạnh công chúa, vẫn luôn oạt oạt o. Tiêu Viễn ngươi...” gò má nàng hiện lên vẻ ngượng ngùng ửng đỏ.”

Cũng sẽ trở thành phụ thân của con trai ta.

“Thời điểm ngày đó, công chúa đã nói rồi. Nàng sinh hài tử cho Tiêu Viễn, sẽ trở thành người thừa kế Tiêu gia.

Tiêu Viễn ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Bích Hà, nàng cắn môi trừng hấn, tựa hồ muốn nói, dám không đáp ứng liền để công chúa đánh ngươi.

“... Được.

“Tiêu Viễn đồng ý, theo bản năng nhìn về phía Hi Nguyệt muội muội.

“Thì ra xa ca ca cũng sẽ cưới Bích Hà.

“Tiêu Hi Nguyệt cầm cây dù, đứng cách hẳn hơn một trượng, dù bay nghiêng, che khuất gương mặt của cô cùng với mưa phùn mờ mịt.

Dường như Tiêu Viễn nghe được giọng nói u oán của nàng, nhìn thấy vẻ mặt cô đơn, cảm nhận được nỗi buồn vô cớ của nàng.

“Hi...” Tiêu Viễn muốn mở miệng nhưng yết hầu lại dị thường khô khốc, môi mím lại, thế nào cũng không mở ra được.

Hắn chỉ thấy bóng hình xinh đẹp màu trắng của Hi Nguyệt muội muội đã rời đi.

“Bảo trọng, viễn ca ca.

“Dùng dù giấy, Tiêu Hi Nguyệt mặc một bộ xiêm y màu trắng, chậm rãi biến mất trong cơn mưa phùn mờ lung.

Thanh ti đen nhánh nồng đậm rủ xuống eo nàng, sau lưng chỉ có một lão hán xấu xí.

“Tiên tử, mười năm sau, lão nô vẫn lạc vào ngài như trước, thế nào? Hắc hắc!” Thanh âm hèn mọn không truyền vào trong tai Tiêu Viễn, chỉ truyền vào nhánh cây bên đường, lắc lư một đôi chân ngọc trắng muốt thiếu nữ.

Trong tay nàng cầm một đóa hoa sen màu trắng, sau khi đưa mắt nhìn hai người rời đi, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi ngắt xuống một mảnh cánh hoa, dùng đầu ngón tay khắc lên trên ba chữ đậm máu: Lý Minh Vân.

“Lão già, ngươi đáng chết! Ngươi không chết, sư tỷ không thể sống yên, cho nên ngươi đáng chết!!” Thiếu nữ há mồm, hàm răng biến thành hàm răng trắng hếu, cắn về phía cánh hoa.

“Tiểu nha đầu, không nên ăn bậy.

“Tử Trúc bà bà mặc hắc y hiện thân, cong ngón tay búng một cái, đánh rớt cánh hoa bị cắn trong miệng bà, như mưa phùn bay xuống.

“Trở lại!” Thiếu nữ nhoáng một cái bạch liên, cánh hoa bỗng nhiên biến mất về trong hoa sen.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ tái nhợt.

Tử Trúc bà bà nhìn nàng một cái thật sâu, nói: “Lực lượng luân hồi, không phải bây giờ ngươi có thể không chế, ngươi muốn nguyên rửa Lý Minh Vân, làm loạn số mệnh của hắn, sẽ chỉ khiến Tiêu Hi Nguyệt bị ép phải nảy sinh xích mích với hắn thêm nữa.

“Thiếu nữ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đám hòa thượng Công Đức Liên đài kia không phải dùng như ngươi.

“Tử Trúc bà bà nhìn chăm chăm hoa sen trong tay nàng: “Tuy ta không phải Thiên Nhân Đạo, nhưng ta cũng biết phương thức hành sự của các ngươi, nếu ngươi tùy ý làm bậy, chẳng mấy chốc sẽ rơi vào luân hồi, chuyển thành súc sinh.

Số mệnh của ngươi đã thay đổi, nếu còn làm súc sinh nữa thì thật quá đáng tiếc.

“Bớt nói nhảm, ta nên làm thế nào?!” Ta không dạy được Thiên Nhân.

“Ngươi!” Huống hồ, ngươi nên làm thế nào.

“Tử Trúc bà bà nhìn nàng, một lúc lâu sau mới thấy thiên nhân mới sinh ra này lại giơ ngón tay ngọc lên, viết xuống ba cái tên trắng noãn lên cánh hoa: Tiêu Hi Nguyệt.

Nàng viết lần lượt từng cái tên, trên mỗi cánh hoa lại như tơ liễu trong gió, thổi một cái là tan.

Giết người dễ dàng cứu người.

“Thiên mệnh chó má!!!” Thiếu nữ một tay nện Bạch Liên lên mặt đất lầy lội, thân ảnh hóa thành hoa sen biến mất không còn tăm hơi.

Tử Trúc bà bà chờ hồi lâu, cũng cuối cùng thấy bóng dáng của nàng.

“Thật không trở về? Đồ vật cũng không cần?” Từ Trúc bà bà xoay người nhặt đài sen trên bùn đất lên, rũ đi lầy lội, cánh sen trắng nõn thanh u, thần quang nội liễm, đã từng là bảo vật trời sinh được nuôi dưỡng.

Lại bị nàng vứt bỏ.

“Nha đầu này... Quả nhiên là thiên nhân.

“Từ Trúc bà bà thất vọng thật lâu.

Biết tình cảm của chúng sinh, cảm nhận nỗi khổ của chúng sinh, độ khó của chúng sinh, hiểu biết về thiên số, chương luân hồi, là thiên nhân.

... Chương thứ chín mươi ba so với tiên nhân còn tốt hơn Tam Mộc trấn.

“Thanh Thanh Thanh, đến chỗ của ngươi...” Biết rồi, nhìn ta đây!!” Một tòa dựa vào nước, chiếm diện tích rộng lớn, vị trí sơn trang giữa sườn núi, trên sườn cỏ, hai thiếu nữ tuổi chừng năm đang chơi đùa.

Các nàng mặc váy xinh đẹp, chạy băng băng trên cỏ, ngửa đầu nhìn lên một hạt giống trên bầu trời.

Đợi hạt giống này hạ xuống, thiếu nữ linh hoạt đá ra một cước, để cho phách tử lại bay trở về trời trên trời, hai vị thiếu nữ truy đuổi ở bãi cỏ nhảy nhót.

Dưới ánh nắng chiều, tiếng hoan hỉ thanh thúy truyền khắp sườn cỏ, truyền vào mấy vị phu nhân ngồi nói chuyện phiếm bên cạnh bàn đá dưới bóng cây, cùng một vị lão gia.

“Hà hà nhỏ, đến phiên ngươi!” Cô gái kia hưng phấn, hoạt bát, thanh âm mơ hồ ngân thơ lại truyền đến, lão gia mập mạp lại nhin không được nhìn lại, nhìn thấy hai vị thiếu nữ nhảy nhót trên thảm cỏ đáng người mềm mại, lạch cạch bay tới bay lui giữa hai người, bộ ngực nho nhỏ mơ hồ nhảy nhót, lúc cúi người, hai cái mông nhỏ xinh xắn cũng chỉ như ẩn như hiện, căn bản không có bộ dáng phu nhân mập mạp mềm mại.

Nhưng dù vậy, trong mắt lão gia này vẫn toát ra ánh sáng.

“Đi đi, phu quân xinh đẹp” Một vị phu nhân trong đó đẩy hẳn một cái, cười duyên nói.

“Không phải, phu quân ta... chính là muốn nhìn Thanh Thanh và Tiểu Hà.

“Lão gia đó đỏ mặt lên.

Hắn vội giải thích.

“Chỉ là muốn xem?” Quý phụ xinh đẹp vươn ngọc thủ ra, sờ soạng dưới hông hẳn một cái, vật cứng rắn bất văn kia đã làm cho tấm vải tơ lụa của hắn nổi lên.

Lão gia mặt lại đỏ lên, lại muốn giải thích một phen, nói là mây mù mê hoặc của năm vị phu nhân.

“Đi đi đi, đừng quấy rầy tỷ muội chúng ta nói chuyện phiếm, xú nam nhân” Một vị phu nhân khác trên mặt mang theo ý cười, cũng đẩy hẳn một cái.

Lão gia nhìn về phía chủ vị, lộ ra vẻ đoan trang mỹ phụ ưu nhã nhất, thấy nàng cũng không tức giận, mới ngượng ngùng cười một tiếng, đứng dậy đi về phía Thanh Thanh cùng Hà.

Đi không được bao nhiêu bước, hẳn lại gấp trở về, ở trên bàn đá lấy một ít điểm tâm, thuận tiện lấy hẳn một cái khăn tay của Nhị phu nhân, hôn nàng một cái, mới hưng phấn đi tới.

“Phu quân vẫn thương người như vậy.

“Nhị phu nhân hiền lành che tay áo cười khẽ, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ Thanh Thanh mang theo vài phần hâm mộ.

“Hi hi, Nhị tỷ cũng có thể đi đá lúm đồng tiền nha.” Ta không đi, thật kỳ cục.

“Cái gì mà không nói, thật tốt nha... Người xem Thất muội cùng Tiểu Hà, chơi đùa vui vẻ bao nhiêu? Đợi chút...” Đợi chút nữa lão gia sẽ bị Thất muội dùng kiếm gõ “Khanh khách.”

“Mấy vị phu nhân cùng cười rộ lên.

“Các tỷ tỷ, các người nói...” Lục phu nhân vừa mềm mại vừa quyến rũ, mắt đảo vừa cười hi hi nói: “Thất muội của chúng ta

khi nào thì thật sự vào cửa?” Không nhanh như vậy chứ Thanh Thanh cũng không phải là Lục muội nàng.

“Cái gì mà cái gì mà không phải là ta nha? Nói lung tung!”
Cái gì mà nói lung tung, lúc trước là ai gả tới, sống chết cũng không chịu tới gia yến, hay là phu quân ôm nàng đi, nhưng kết quả thì sao? Không tới mấy tháng, người đầu tiên cởi sạch quần áo ở nhà là ai? Lần đầu là ai?”... Cái gì cởi quần áo... Không phải ta!” Là người!”, Chính là Lục muội muội người khi dễ người khác, buổi tối muội muội phải mang thứ kia, làm cho tỷ tỷ không thể xuống giường được. “Muội mị” Lục phu nhân đem thân thể dán sát vào anh khí tứ phu nhân, ôm eo nhỏ nhắn, hơi thở như lan ở bên tai nàng nói, một đôi mắt đẹp mị hoặc đã dĩ nhiên tình động.

“Sợ người chắc? Không bằng hiện tại Tứ phu nhân nhú mày lại, một tay kéo nàng vào trong ngực, hướng về phía nụ hôn đầy đà đỏ tươi của nàng, cánh tay ngọc cũng đưa xuống dưới, vén chiếc váy vốn mỏng manh của nàng lên, chui vào dưới thân Lục muội muội nàng, thuần thực vuốt ve hạt châu nàng mãi mãi cảm chơi đùa.

“Oà... tứ tỷ tỷ...” Lục phu nhân mở đôi môi đỏ mọng, thè ra lưỡi thỏ, quấn chặt lấy cái lưỡi mềm mại của nàng, vuốt ve lẫn nhau.

Hai vị phu nhân xinh đẹp hôn nhau như không có ai, quần áo hai người rất nhanh trở nên hỗn loạn không chịu nổi, rên rỉ thở phì phò.

Dưới ánh nắng ban mai, hai nữ tử nóng bỏng quấn hôn, thậm chí quần áo của Lục phu nhân rơi xuống, lộ ra một đôi sữa sữa phu nhân tròn trịa, được Tứ phu nhân hôn từ gương mặt đến cổ, lại một ngậm ngậm lấy đôi vú hồng của nàng, hút lấy, khẽ cắn, dùng khuôn mặt xinh đẹp cọ xát cặp song nhũ của nàng.

“Tứ tỷ tỷ, tứ tỷ a a a o” Lục phu nhân rên rỉ càng thêm mị nhân, hai chân cuốn lấy eo của Tứ phu nhân, thốt tha, thân thể run lên một cái.

Yêu kiều, dâm kiều, hương diễm.

Một màn đồng tính dâm hoan trước mắt làm cho người ghen hống nhìn trần trối, nhưng ba vị phu nhân ngồi cùng một bàn đá với các nàng, lại phảng phất giống như cuối cùng, trên mặt ửng đỏ, vừa tiếp tục tán gẫu, vừa thưởng các nàng càng ngày càng lộ xương dâm điển.

“... Vương đại phú, người tới làm gì?” Triệu Thanh dùng mu bàn chân đỡ lấy lông môi rơi xuống, động tác nhẹ nhàng thoải mái, anh khí bừng bừng từ trên người nàng tản mát ra, hoàn toàn không giống tứ phu nhân.

“Ta đưa cho các người chút đồ ăn, Thanh Thanh, Tiểu Hà, trước ăn một chút rồi chơi!” Vương đại phú phúc mặt dày tiến tới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán nàng.

Thiếu nữ sau khi chơi đùa vui đùa, bị ánh mặt trời ầm áp chiếu qua thân thể mềm mại lung linh sau buổi trưa, tản mát ra mùi mồ hôi mê người, ngay cả khí tức nàng thở ra cũng là thơm lây.

Tiểu Hà xấu hổ đỏ mặt, kéo Thanh Thanh tới, đẩy vào trong lòng phụ thân.

Vương Đại Phú cảm động ôm lấy, ôm thật chặt Thắt phu nhân của hắn, ôm lấy eo nhỏ của nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng.

“Buông ta ra!” Triệu Thanh Thanh giãy dụa mấy cái, lại giãy giụa không thoát, thêm nữa mấy ngày nay đã bị Vương đại phú dùng đủ loại biện pháp, thủ đoạn, bắt lấy các loại thời cơ từng khi dễ, ôm lấy hôn, vuốt ve, đều làm ra mấy lần.

Dần dần, Triệu Thanh Thanh cũng quen với việc bị hắn chiếm tiện nghi.

Nhưng thói quen thì về sau, được Vương Đại Phú ôm lấy, khí tức nam giới mãnh liệt đập vào mặt, lại thêm Vương Đại Phú nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt híp lại tới cực điểm, khiến Triệu Thanh rất nhanh đỏ mặt, không dám đối mặt với gã, hai má đỏ bừng quay đầu đi.

“Thanh Thanh...” Vương Tiểu Hà Thước nhìn bạn tốt của mình, hoặc là nói, nhìn mẹ trẻ Tiểu Thắt của nàng... mặc dù

mẹ trẻ cũng lớn tuổi như nàng.

Thanh Thanh vừa tới Vương gia sơn trang, tuy cũng biết xấu hổ, nhưng đối với chuyện nam nữ không có khái niệm gì, cho dù tham gia yến tiệc cũng vậy.

Nhưng mấy ngày nay, Thanh Thanh không ngừng bị phụ thân nàng hôn mê, hôn mê, khiến Thanh Thanh bất tri bất giác... hưởng thụ dục vọng nam nữ.

Tựa như hiện tại.

Thanh Thanh chỉ bị phụ thân nàng ôm lấy, liền biết.

Đạo tắc chờ đợi đến khi phát sinh chuyện gì, cũng biết sẽ được hưởng thụ cái gì.

Quả nhiên, phụ thân nàng sau khi ôn nhu lau mồ hôi trên trán Thanh Thanh, lại lấy ra một miếng điểm tâm dụ dỗ nàng.

Thanh Thanh mặc dù ngoài miệng nói kháng cự, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ ửng lại.

Bị phụ thân nàng ôm ở trong ngực, cũng không giãy giụa nữa.

Vương Tiểu Hà có thể nhìn ra, sau khi phụ thân lau mồ hôi, thái độ Thanh Thanh mềm mại rất nhiều, phụ thân cầm miếng điểm tâm đưa đến bên miệng nàng, nàng liền mở cái miệng anh đào đỏ mọng ra, muốn ăn miếng điểm tâm.

Nhưng nàng ăn được, lại là miệng của phụ thân nàng.

“A, tên khốn kiếp Vương béo Thiên óng ánh, mặt đỏ bừng, tiếng mắng cùng giấy dựa đều rất nhanh tan rã, hai môi mềm mại của nàng bị đôi môi béo phì của Vương Đại Phú che kín, bị hấn liếm lấp một cái, hôn môi, cọ xát.

Nam nhân kia nhiệt tình như lửa xâm lược, khiến thiếu nữ ngây ngô rất nhanh ngăn cản không nổi, lạc lối trong nụ hôn nồng nhiệt này.

Nàng không phản kháng nữa, bờ môi nóng lên, thân thể mảnh mai mềm mại bị Vương đại phú hôn đến mềm nhũn không có sức, đôi mắt khép hờ, kinh ngạc nhìn hôn nàng miệng nhỏ nam nhân.

Thanh Thanh cảm thấy mình thật nóng.

Thân thể mềm nhũn không sử dụng ra được một tia khí lực, được Vương Đại Phú ôm lấy eo nhỏ, hai tay cũng không nhìn được bao quanh gã, ngửa đầu, miệng nhỏ há to, ánh mắt mông lung hôn nhau với gã.

Nóng quá.

Vương đại phú vẫn luôn hôn nàng.

Môi và môi nàng dán chặt, khí tức nóng bỏng không ngừng phun ra trên mặt nàng, từ trước đến nay chưa từng có người nào nhiệt tình thân mật như nàng.

Miệng, lưỡi, gò má, eo, tóc, bàn tay... Tất cả đều được Vương Đại Phú vuốt ve.

Đôi môi của hắn vẫn luôn chảy dài trên môi nàng, trước kia cảm thấy bờ môi của nam nhân mập mạp rộng rãi, hiện tại lại trở nên dị thường ngọt ngào.

Hắn đang dùng môi hôn nàng, hôn miệng nhỏ của nàng.

Hai người miệng nhỏ cắn nhau, thở hổn hển, khí tức nóng rực giao hòa cùng một chỗ.

Nàng thật nóng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, cái miệng nhỏ của ngươi thật ngọt, cả đời hôn phu cũng không đủ!!” Trong lúc nàng thở dốc, Vương Đại Phú lại nhiệt tình hôn lên mặt nàng. Thanh Thanh vốn cũng không muốn cho nàng hôn, nhưng Vương đại phú thực sự là lòng tham không đáy, hôn nàng cái miệng nhỏ, lại đi hôn môi nàng, dùng lưỡi liếm liếm gương mặt của nàng, dùng môi cọ xát, còn ngậm lỗ tai của nàng, lần lượt gọi tên nàng.

chán ghét chết.

“Ây da, má má ơi, a a, dừng lại một chút, để cho ta thở hồng hộc, tại sao lại tới, đáng ghét.

“Mập Mập lại tới hôn nàng, Thanh Thanh cũng không có chống cự mà mở cái miệng nhỏ nhả ra, nhắm mắt lại, say mê hôn lên hắn.

Một cái lưỡi mềm nhũn dày đặc chui vào, nàng cũng đã biết đây là cái gì, dưới sự dụ dỗ của cái lưỡi mềm của nam nhân, nàng cũng nhanh chóng thè ra cái lưỡi thơm phức, quấn chặt lấy miệng của hắn.

Thân thể càng lúc càng nóng.

“Thật là ngoan! Đến đây, hôn cho phu quân một lần nữa
“Vương đại phú” lại ôm Thanh Thanh ngồi trên cổ, để nàng ngồi trên đùi mình, bàn tay lớn ôm vòng eo mảnh khảnh, vuốt ve chân thon dài của nàng.

Đôi chân đẹp của thiếu nữ đã từng đá vào hắn, lúc này lại mềm oặt được hắn vuốt ve.

“Thanh Thanh, hảo lão bà của ta” Chờ nàng thở dốc một hồi, Vương Đại Phú lại đi hôn nàng, câu ra cái lưỡi thơm của nàng, lửa nóng mút tư vị ngọt ngào thiếu nữ.

Tiểu Hà ngồi trên cổ, hai tay ôm đầu gối, mắt không chớp nhìn phụ thân và Thanh Thanh hôn một cái thật dài.

Lúc trước ở Thanh Sơn thôn lớn lên, thuần túy thẳng thắn, Thanh Thanh đáng yêu vô cùng đáng yêu, đã học được cách hôn nhau với nam nhân: Cũng học được cách hôn với nữ nhân, thân thể ngây ngô của thiếu nữ cảm nhận được tình dục dâng lên, cái cảm giác khó chịu xao động lửa nóng kia, cũng hưởng thụ... Được an ủi, tiêu hôn kia ăn xương, tư vị làm người ta say mê.

Xem ra.

Thanh Thanh đã học được khi đang hôn, dùng hai tay vòng quanh cổ nam nhân, động tác vô cùng thân mật dựa vào trên người hắn; cũng học được lúc mở cái miệng nhỏ đỏ búng hôn nhau, dùng cái mũi hít thở, mà không phải là lúc trước bị phụ thân nàng hôn vài cái liền hôn mê bất tỉnh.

Càng học được nữ hài tử tại lúc thân mật, dùng xoang mũi phát ra tiếng kêu rên mềm mại như mèo kêu xuân, câu dẫn người dục hỏa thiêu đốt.

Tiểu Hà cũng muốn hôn lên Thanh Thanh rồi.

Mấy tháng nay, nàng cùng Thanh Thanh cùng tiến ra, cùng ngủ cùng ăn, một lần tham gia mấy lần gia yến.

Ngày đầu tiên Thanh Thanh vào Vương gia, nàng đã hôn với nàng.

Những ngày này, Tiểu Hà cùng Thanh Thanh không rời đi nhiều.

Lúc tắm, sau khi vui đùa, ngủ dậy lại hôn một phen, lúc mở tiệc cưới hai người cũng sẽ ôm nhau, thỉnh thoảng cùng đi thư phòng đọc sách, Tiểu Hà cũng sẽ ôm nàng hôn một phen.

Nữ hài tử bên ngoài, lúc chơi đùa với nhau tuyệt đối sẽ không thân mật như các nàng chứ? Nhưng Vương gia chính là như vậy đó nha.

Hà nhỏ quay đầu nhìn về phía mẹ.

Tứ mẫu thân không biết từ lúc nào đã lẫn lộn trên cỏ cùng Lục mẫu thân, thân thể hai người trắng nõn quấn vào nhau, tiếng rên rỉ như có như không truyền tới bên này, mơ hồ còn có thể nghe được Tứ mẫu thân cười trên người Lục mẫu thân, lúc như nam nhân khê lưng, tiếng lộp bộp dâm đãng.

Đây là Song Đầu Long, nối liền với huyết Tứ mẫu thân và Lục mẫu thân.

Các nàng đang vui vẻ giao hảo với Hư hoàng giả phượng.

Vương gia có một Song Đầu Long, cũng chỉ có một con.

Các nàng dùng rồi, đại mẫu thân và nhị mẫu thân không dùng được.

Các nàng cũng đang hôn nhau.

Quần áo tróc ra hơn phân nửa, vuốt ve lẫn nhau, ánh mắt chứa tình mạch.

Tuy nhiên, nhị mẫu thân hiền lành ôn nhu, nàng cũng rất ít khi dùng Song Đầu Long, chỉ thích hôn lên Cốt Kính đơn giản một phen, dục vọng không phát tiết cũng không sao, dù sao phụ thân không đến vài ngày, tất nhiên sẽ kéo các nàng đại ngủ say, hoặc là khai gia yến, cùng vui vẻ một phen.

“A....” Nghe thấy tiếng rên rỉ bên cạnh, Tiểu Hà lại quay đầu.

Thân mật đã lâu, ý thức Thanh Thanh mơ hồ thè ra lưỡi thom, thò vào trong miệng Vương Đại Phú, chủ động trao đổi nước bọt với gã. Nguyên bản trước đó Thanh Thanh còn mắng chửi đến buồn nôn chết đi sống lại, nhưng bây giờ cũng đã như si như say, giống như ăn điểm tâm vừa ăn nước miếng phụ thân nàng.

Thanh Thanh cùng phụ thân nàng hôn hồi lâu.

Từ lúc Thanh Thanh và nàng đã xong rào, được phụ thân nàng hôn mê, hai người lại ngồi trên cỏ, Thanh Thanh ngồi vào trong ngực hắn, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ hắn, động tác thân mật hôn nhau, trao đổi nước uống.

Phụ thân nàng cầm một cái bánh nướng nhỏ tới, dùng miệng cho Thanh Thanh ăn, Thanh Thanh cũng không chê, ánh mắt mê ly hôn nhau với nàng, nuốt đồ ăn trong miệng của hắn, lại nghịch ngợm đem lưỡi thom chui vào trong miệng, cạo những điểm tâm cắn bã bên trong, đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau, quấn lấy nhau, làm cho bánh ngọt hòa tan thành nước đường, ăn vào.

Vương Tiểu Hà nhìn Thanh Thanh cùng phụ thân mất nửa khắc thời gian mới ăn hết một miếng điểm tâm nhỏ.

Thanh Thanh bị thân mềm nhũn, thân thể mảnh khảnh giống như biến thành nước tê liệt trên người hắn.

Vương đại phú đi hôn nàng, nàng liền hé cái miệng nhỏ ra, đôi môi anh đào của Vương đại phú rời môi nàng, nàng ôm lấy cổ hắn, mở cái miệng nhỏ nhả thở dốc.

Vương đại phú cười tùm tùm thò đầu lưỡi ra, Thanh Thanh liền chủ động thè lưỡi ra, vụng về và ngượng ngùng quấn hôn với hắn, đầu lưỡi hai người quấn quanh cùng một chỗ, lại nhớ tới cái miệng xanh, lại chui vào trong miệng phụ thân nàng.

Một điểm tâm, hôn một hồi lâu.

Vương Tiểu Hà lý giải nàng lúc này ánh mắt mê ly, nhu thuận nhu thuận là vì sao.

Nàng biết rõ loại cảm giác hôn này.

Phụ thân nàng rất lợi hại, nụ hôn nóng bỏng có thể khiến người ta rất cứng chiều, vẫn luôn muốn hôn nàng.

Cho dù phụ thân nàng mập mập, nhưng trên đời này không ai thâm tình hơn phụ thân.

Thấy Thanh Thanh Thanh và phụ thân nhất thời không có ý kết thúc, Vương Tiểu Hà đi tới chỗ mẹ, nhào vào ngực tam mẫu thân nũng nịu, ăn son phấn trên môi tam mẫu thân.

Nàng... cũng không nhịn được nữa.

Nhìn Thanh Thanh và phụ thân hôn nhau lâu như vậy, bên người lại có hai vị mẫu thân dùng long hai đầu giao hoan, đại mẫu thân cùng nhị mẫu thân lại ôm nhau hôn hôn vuốt.

Thân thể của nàng cũng trở nên nóng quá.

Tiểu Hà và Tam mẫu thân hôn nhau, rất nhanh, nàng không kìm nén được nữa, đưa tay vào trong ngực Tam mẫu thân, bàn tay đè lên đôi ngực đầy đặn kia.

“Đứa nhỏ này khi còn bé không ăn đủ no sao?” Tam phu nhân chủ động cởi bỏ vạt áo trước ngực, vẻ mặt quyến rũ, như ôm lấy tiểu hài tử, nhét đôi hàm son đỏ tươi trước ngực thẳng lên ngực vào trong miệng của nàng.

“Ừm.

“Tiểu Hà quốc há miệng ngậm lấy sữa tam mẫu thân, mặc cho tình dục khô nóng lan tràn qua thân thể mềm mại của thiếu nữ, trở nên nóng hổi.

Nàng dùng sức mút một miếng sữa của Tam mẫu thân, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ thở của mấy mẹ, khiến cho nàng càng thêm khát vọng phát tiết.

Không chỉ thân thể khô nóng phát tiết, mà còn phát tiết... Một số cảm giác phiền muộn ngay cả nàng cũng không biết.

Nàng cắn chặt trướng của Tam mẫu thân, dùng sức hút, Tam mẫu thân rất nhanh tình cảm, dùng ngón tay vuốt ve chỗ tư nhân mềm mại cuối cùng của mình, khe khẽ móc lên, ngón tay nhúc nhích, khiến cho nàng rất nhanh đạt tới cao trào, tiết thân vào ngực tam mẫu thân.

Chất lỏng nhàn nhạt phun lên người Tam mẫu thân, run rẩy run rẩy, nước nở rơi lệ, Tam mẫu thân lại hất cằm lên, hôn vai nàng, vuốt ve bờ mông kiều mị của nàng, khiến nàng cảm thụ được vẻ ngoài cao trào.

Sau khi kết thúc.

Đứa nhỏ mềm nhũn nằm nhoài vào ngực tam mẫu thân, sữa tiêu và tuyết mẫu thân khép lại, cái cằm đặt lên vai tam mẫu thân, ánh mắt mê ly nhìn về phía xa.

Phụ thân và Thanh Thanh còn đang hôn trên cỏ.

Hai người không tiến thêm bước nào mà chỉ hôn môi.

Phụ thân rất tôn trọng các nàng, Thanh Thanh không đồng ý, hẳn sẽ không tiếp tục ở lại.

“Đến chỗ phụ thân ngươi đi.

“Mẫu thân đại mẫu thân đi tới, ôm lấy thân thể thiếu nữ trần trụi sau lưng, khuôn mặt dán vào nhau một hồi, ôn nhu mặc lại bộ quần áo cho nó, cúi người hôn lên môi nàng một cái, rồi mới trở lại bên cạnh phụ thân.

Phụ thân... Vương Tiểu Hà dưới chân mềm yếu không còn chút sức lực, lão đảo trở về, ngồi trên cỏ, ánh mắt mang theo tình ý tiếp tục nhìn phụ thân Thanh Thanh và Thanh Thanh.

Điểm tâm đã ăn hơn phân nửa.

Thanh Thanh bị hôn gần một canh giờ, sớm đã không còn chút ý thức nào, thân thể mềm nhũn...

Dựa vào trong lòng hắn, để mặc hắn hôn.

Phụ thân tặng cho nàng chiếc váy xinh đẹp, dưới nụ hôn của hai người cũng bị kéo xuống, lộ ra bờ vai thanh thanh thanh mượt mịn và một cái yếm hoa sen xanh biếc tinh xảo. Sau khi hai người môi kề cận nhau, Thanh Thanh thở dốc, cổ trắng nõn cùng vai phụ thân lại được phụ thân hôn hôn.

Hầu như mỗi một khắc nàng đều được Vương Đại Phú dùng môi nồng hôn.

Guơng mặt, miệng, cằm, tai, trán, mi mắt... Hấn vừa la lên sự hưng phấn, khí tức nóng rực phảng phất đem nàng đốt cháy.

“A a o.... Thanh Thanh ánh mắt mê ly rên rỉ, cổ của nàng ngứa ngáy, cũng thật nóng. Ngay cả cái loại địa phương như bà vai này, Vương đại phú cũng không ngừng hôn nàng, thỉnh thoảng môi còn rơi xuống, hôn lên bộ ngực của nàng.

Nơi đó càng kỳ quái.

Vương đại phú thân một chút, nàng liền run run một chút, hai hạt phấn hồng trước ngực đột nhiên nho nhỏ trở nên căng phồng, vừa nóng lại khó chịu, phảng phất cũng khát vọng bị Vương đại phú hàm hàm hàm hút một phen.

Đúng là hấn cũng muốn làm như vậy.

“Thanh Thanh tốt, cởi quần áo ra đi, ngoan.

“Vương đại phú lừa gạt nàng.

“Không được, tên mập đừng cởi y phục của ta.

“Thanh Thanh mơ hồ giơ tay lên muốn cự tuyệt, nhưng Vương đại phú lại đem môi đi tới, mùi vị quen thuộc cùng cảm giác run rẩy từ đáy lòng, làm cho nàng không thể cự tuyệt.

“Ồ” Thanh Thanh không biết mình đang làm gì, nàng mơ hồ chủ động vươn hai tay ra, ôm lấy cổ Vương đại phú, đôi môi hồng hồng mềm mềm sát tới, chủ động hôn vào trên môi của tên mập.

Không có kinh tởm chút nào, cũng không có nửa điểm mùi, ngược lại khi va chạm môi với hấn, có khoái cảm rã rời, làm cho nàng không nỡ rời đi, chủ động mở môi anh đào, cùng hấn môi giằng co.

Thân thể thiếu nữ đang run rẩy hưởng thụ.

Ánh mắt Thanh Thanh mê ly, rời môi hấn, thở phì phò, hai tay ngoắc cổ nàng nhìn hấn.

Mặt hai người gần thật, thở ra hơi cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Hơi thở của bà ta nóng quá, Đại mập mập cũng khá nóng, hơn nữa còn luôn dùng loại cung chiều này, ánh mắt nóng rực nhìn bà ta.

Thanh Việt thấy vậy lại càng căm ghét hẳn, thậm chí, bởi vì lúc trước hôn quá nhiều, còn chủ động vươn đầu lưỡi mềm mại của mình ra, thăm dò vào trong môi hẳn.

Cái lưỡi của tên mập mạp lại đang chờ nàng, quấn chặt lấy nàng.

“Ừm.” Thanh Thanh thoải mái nheo mắt lại, cái lưỡi thơm mát quấn lấy đầu lưỡi hẳn, thân thể tựa vào thân thể mềm mại của hẳn, hai tay ôm cổ hẳn.

Hắn híp mắt, vừa nhìn, vừa dùng đầu lưỡi quấn quanh người hẳn.

Tất cả mọi thứ trong đầu nàng đều đã biến mất, chỉ biết là chạy theo đầu lưỡi của tên mập, không một chút ghét bỏ hôn hẳn, cảm thụ cái cảm xúc nóng bỏng nhất của hẳn.

Trái tim thiếu nữ đang từng chút một bị bắt giữ.

Vương đại phú hôn nàng, nàng tiếp nhận, Vương đại phú bắt lấy lưỡi nhỏ của nàng, nàng cũng chủ động phun ra đầu lưỡi, ngoan ngoãn quấn đầu lưỡi với hẳn. Vương đại phú sờ sờ eo nàng, sờ đến mức nàng vừa ngứa vừa nóng, nhưng Thanh Thanh chỉ giãy eo tránh né mấy lần, rất nhanh liền bị chính tay không còn khí lực, cũng bị sờ đến không còn khí lực.

Bàn tay to của Vương Đại Phú lại hạ xuống, nặn nàng một chút nho nhỏ —— so với phu nhân nhỏ hơn rất nhiều, cũng một chút không mềm mại đầy đặn... Cái miệng nhỏ, Thanh Thanh ngượng ngùng thân thể căng thẳng, cố gắng ngồi xuống, không để cho hẳn sờ.

Tên mập vẫn luôn hôn nàng, đầu lưỡi nhỏ của nàng bị hẳn ngậm chặt, tân dịch cũng không biết đã chảy bao nhiêu vào trong miệng hẳn, bị hẳn ăn sạch, nàng cũng không biết ăn bao nhiêu ngụm nước bọt của tên mập.

Không khó ăn, cũng không bẩn, tuyệt không buồn nôn...

Chính là sau khi ăn, miệng của nàng càng thêm nóng, làm cho nàng muốn uống nước, nhưng nơi này không có nước, chỉ có thể tiếp tục ăn cái lưỡi mềm mại của tên mập, quấn quanh đầu lưỡi của hẳn.

“Thanh Thanh, phu quân mập mạp của ngươi muốn xem thân thể của ngươi, được không?”

“Thanh Thanh mơ mơ màng màng đáp ứng, nàng nóng quá, thân thể cũng khá nóng, hạt đậu nhỏ căng phồng trước ngực càng nóng hơn.

Sau đó, Vương Tiểu Hà liền thấy nàng bị phụ thân đè trên bãi cỏ.

Phụ thân to lớn mập mạp, quỳ ở hai bên thân thể mềm xanh, ánh mặt trời bị hắt ngăn trở, làm cho thiếu nữ ngây ngô càng thêm đáng thương.

Nàng thở phì phò, ánh mắt mê ly nhìn Vương đại phú cởi bỏ quần áo, lộ ra thân thể mập mạp trắng nõn của hắn, cũng không khó nhìn, lồng ngực rộng thùng thình, thịt mềm nhũn.

“Không được...” Theo sự áp chế của hắn, ý thức thuộc về nữ hài tử, làm cho Thanh Thanh bối rối lên, cả người nàng bị trói chặt, không thể động đậy trước người tên mập, hai gò má nóng rực.

Nàng đã biết nam nhân kiềm chế nữ hài tử có ý nghĩa như thế nào.

Cây trường côn kia không giống với trường côn của nữ hài tử, lại cắm vào trong cái hang nhỏ hẹp giữa chân nàng, không ngừng co rút lại.

Nàng, nàng biết, nữ hài tử bị nam nhân như vậy đi dạo, sẽ thoải mái kêu loạn giống như các tỷ tỷ vậy.

“Ngoan.

“Vương đại phú áp chế thân thể thon thả của thiếu nữ, ôm lấy khuôn mặt nàng tiếp tục hôn nàng.

Thanh Thanh rất nhanh tâm tình loạn tình mê hoặc, phun ra lưỡi thorn, vây quanh hắn, thân thể nhỏ xinh vằn vẹo dưới thân hắn, một đôi chân nhỏ ma sát qua lại.

“Thanh Thanh...”

Vương Tiểu Hà mặt đỏ tía tai, nàng nhìn thấy cái yếm xanh đen bị kéo xuống, lộ ra nàng trắng muốt mềm mại, đáng yêu

nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ có thể uyển chuyển nắm chặt sữa nhỏ.

Lại vừa nhỏ vừa đáng yêu, trắng trẻo mềm mại, chỉ hơi nhô lên một chút, cùng loại với trứng sen, đỉnh cao nhất là một hạt hạt đậu vàng lớn nhỏ, phần hồng mềm mại nhô ra, mê người không gì sánh được.

Thiếu nữ đã hôn với nam nhân lâu như vậy, nàng đã sớm tình cảm động lòng người, trong lòng ngượng ngùng rung động, duỗi tay muốn che dấu bộ ngực nhỏ của mình, nhưng lại bị nam nhân dịu dàng kéo ra.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, ta muốn ăn sữa con của ngươi.

“Vương đại phú ôm lấy ngực nàng mà gặm, lửa nóng liếm môi, hàm răng khê cắn, thở dốc, hưng phấn vô cùng.

Thuộc về mùi sữa cùng mồ hôi của thiếu nữ, để cho hấn dưới khó cứng rắn, nếu không phải bận tâm Thất phu nhân cuối cùng chính thức nhập môn, cũng hết sức nhân sự, hấn đã sớm nhắc thương lên rồi.

Nhưng mấy tháng dạy dỗ, không ngừng va chạm với Thanh Thanh, thời khắc này rốt cục trái ngược rơi xuống.

“A.” Thanh Thanh ý loạn tình rên rỉ, bàn tay mảnh khảnh ôm lấy đầu Vương đại phú, lắc cái eo thon, uốn ngực, đem nụ hoa như nụ hoa tươi nở đưa vào trong miệng Vương đại phú.

Vương Tiểu Hà xấu hổ đỏ mặt, sờ sờ trước ngực, hì hì, nàng so với Thanh Thanh còn lớn hơn một chút.

Nhũ Nhi trước ngực Thanh Thanh mới vừa phát dục, xanh chát, nhỏ nhắn xinh xắn, đáng yêu, lúc tắm rửa nàng cũng đã từng sờ qua mấy lần, mỗi lần Thanh Thanh đều rất miễn cưỡng che kín không cho nàng sờ.

Nhưng bây giờ, sữa nhỏ của Thanh Thanh lại bị phụ thân ngậm ở trong miệng, miệng lớn hôn lên, dùng môi nhếch nhẹ, dùng răng khê cắn, dùng sức hút vào.

“Ây da, to béo... bót... Ác...” Thiếu nữ bộ ngực miễn cưỡng bị đùa nghịch, nàng xấu hổ lắc lư trái phải nhưng vẫn không thoát khỏi miệng nam nhân. Mũi sữa trắng nõn được hấn ngậm

chặt, đầu nhọn mẫn cảm bị hấn dùng lưỡi không ngừng đảo quanh.

khoái cảm như thủy triều dâng lên khiến Triệu Thanh đã hôn hấn một canh giờ, hôn đến mức thân thể mềm nhũn của y nhanh chóng run rẩy.

Đôi chân nhỏ kẹp chặt lấy eo nam nhân, ưỡn lên lồng ngực, da thịt xung quanh đôi môi đỏ bồng phồng hiện lên một tầng hạt tròn nho nhỏ, trắng noãn nhẵn nhụi, đôi môi anh đào hơi mỏng phát ra tiếng kêu run rẩy.

Triệu Thanh Thanh gần như sắp đạt tới cao trào.

Nhưng ngay lúc này.

Nàng đột nhiên đá ra một cước, đá bay Vương Đại Phú đang nằm sấp trên người nàng.

Vương Tiểu Hà sợ ngây người.

Nàng nhìn thấy, Thanh Thanh giống như thay đổi thành một người khác, thần sắc mềm mại đáng yêu, trở nên lạnh lẽo lùng, trong đôi mắt thanh tịnh tản mát ra hào quang chói mắt.

“Vương, Đại, Phú!!!” Thanh âm thanh thúy chấn động cả mây xanh, hai vị tiên nhân phàm nhân một nam một nữ đứng trên đỉnh núi phía xa, cùng nhau nhìn lại.

“Là bệ hạ!” Nét mặt Tàn Hồng Liên đầy kinh hỉ, định qua đó gặp bệ hạ nhưng lại bị một người khác giữ lại.

“Hồng Liên.

“Tiểu Tửu Tiên kéo tay nàng, nhìn sơn trang giữa sườn núi dưới, lắc đầu.

“Người làm gì vậy? Mau buông tay!” Bây giờ người đi có thích hợp không?” Có cái gì không thích hợp, bệ hạ đã...” Tàn Hồng Liên nói không được nữa, nàng đã thấy “Bệ hạ” để trần nửa người trên, bị thương nhân béo kia vuốt quần áo xóc xếch, bộ dáng quỵên rũ.

Mặc dù bệ hạ đã thức tỉnh, nhưng cảm thụ còn sót lại trên người Thanh Thanh vẫn ảnh hưởng đến nàng.

“Khốn kiếp Vương Đại Phú! Ta giết hắn!” Tần Hồng Liên nóng nảy, lần này Tiểu Tửu tiên lại không lôi kéo nữa, bởi vì biết nàng sẽ không đi.

“... “Triệu Thanh” nhìn về phía bộ ngực trần trụi của mình, hai quả trứng óng ánh kia vẫn còn lưu lại nước bọt và tiếng hàm răng của Vương đại phú, dâm dăng và sa đọa không nói nên lời.

Triệu Thanh Thanh tức giận đến cả người phát run.

Tại thời điểm nàng ở nhân gian chật vật nhất, cũng từng bị địch nhân bắt được, càng chưa từng bị chơi đùa như thế!” Vương đại phú, người đáng chết!” Triệu Thanh giơ tay lên, hai ngón tay khép lại thành kiếm, ánh mắt lăm liết, muốn một kiếm đâm chết y.

“Nữ Kiếm Thần chậm đã!” Vương đại phú tuyệt không hoảng hốt, hắn hoàn toàn không biết thực lực của nữ Kiếm Thần, cũng không có nửa điểm e ngại, không hoảng hốt không vội vàng ngồi dậy, đứng dậy nói: “Xin hỏi phu quân người vì sao ta lại đáng chết?” Bộ ngực nho nhỏ của Triệu Thanh Thanh phập phồng, bị sự vô sỉ của hắn chọc giận.

“Không nên!” Đến lúc này, tiểu Hà mới phục hồi tinh thần, hô to ngăn cản.

Trên thực tế nàng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy Thanh Thanh đột nhiên biến thành người khác, trở nên không còn là Thanh Thanh nữa.

“...” Triệu Thanh rũ mắt xuống, thò tay kéo xiêm y che trước ngực xuân quang, lạnh lùng nói: “Cho người cơ hội giải thích, vì sao không để ý tới nguyện vọng của Thanh Thanh, cưỡng ép bắt nàng lại, lại làm ra chuyện không xấu hổ như vậy với nàng, vì sao?” Vương Tiểu Hà ngơ ngác nhìn.

“Nữ Kiếm Thần, ngài đã oan uổng cho ta rồi.

“Vương đại phú oan uổng kêu to.” Nhập Vương gia lấy ta làm vợ, sao không phải là nguyện vọng của Thanh Thanh?” Uy bức dụ dỗ, đây chính là thủ đoạn của người?” Triệu Thanh tiến lên một bước, khí thế lăm liết, như một thanh thần kiếm được rút ra khỏi vỏ.

“Cái gì là uy bức lợi dụ dỗ?” Vương đại phú vẫn không hoảng hốt, ngực đã tính trước nói: “Phụ mẫu nói như vậy, là lệnh của mai mối, trưởng bối nàng đồng ý, trưởng thôn đồng ý, tam cô lục thẩm cũng đều đồng ý, Thanh Sơn thôn không tha cho nàng.

Nàng chỉ có thể gả vào Vương gia hưởng phúc, dung túng Thanh Thanh trong lòng có phiền muộn, nhưng cũng dần dần tiếp nhận, không phải sao?” Mới vừa rồi Thanh Thanh cùng hấn quần hôn hồi lâu, không phải là tiếp nhận hấn sao? Triệu Thanh nhìn hấn một cái thật sâu, “Thanh Sơn thôn trông trọt, đều là thủ đoạn của người.

“Sao lại như vậy, nữ Kiếm Thần lại vu oan cho ta.

“Vương đại phú cũng tiến lên một bước, trên mặt mập mạp không có nửa phần xấu hổ: “Nam hoan nữ ái, theo đuổi nữ tử dùng một chút phương pháp, có thể gọi thủ đoạn sao? Cái kia Hắc Ngưu, cũng không phải để hấn làm như vậy, ta chính là muốn nịnh nọt Thanh Thanh người một chút, vậy cũng không được?” Tàn Hồng Liên vừa đi tới, làm cho cha con Vương đại phú nữ giật nảy mình, người này đột nhiên xuất hiện là ai? Triệu Thanh Thanh dường như đã đoán trước được.

Tàn Hồng Liên đứng ở phía sau nàng, hai chân cách mặt đất, quạt đỏ trong tay chỉ một cái, che phủ thiên địa, chỉ có Dư Vương đại phú cùng Triệu Thanh.

“Lại là một nữ Kiếm Thần!” Hai mắt Vương đại phú phát sáng, nhưng đối với Tàn Hồng Liên cũng không có hứng thú, hai mắt nhìn về phía Thanh Thanh.

“Một phàm nhân như người, xứng với Thanh Thanh?” Tàn Hồng Liên kìm nén lửa giận, tay nắm cây quạt: “Người là một tên mập chết bầm, làm sao xứng với Thanh?!” Làm sao không xứng?” Vương Đại Phú ưỡn ngực, hào khí ngút trời: “Vương đại phú ta ngoại trừ mập ra thì toàn thân đều là ưu điểm., Tại sao không xứng với Thanh Thanh?” Không đợi các nàng nói chuyện, hấn lại cướp lời nói: “Ta thương vợ, sáu vị phu nhân trong nhà đối với ta đều là tình thâm nghĩa trọng, cho dù bị ép gả vào, vốn chỉ thích nữ tử, đối với ta thập phần kháng cự Ngũ phu nhân, hiện tại cũng không kháng cự cùng ta vui vẻ nữa.

“... Phi!” Tần Hồng Liên nhìn về phía Triệu Thanh Thanh, lại cuống quýt cúi đầu, sau đó nhìn thấy chân của mình, vội vàng lại rơi xuống mặt đất, khom lưng đứng sau lưng Triệu Thanh.

“Ta liên quan đến con cái, con gái lớn, con gái lớn đều đã có tiền đồ tốt, một người lập gia đình, một người bá nhập Tiên môn.

“Vương tiểu Hà như vậy?” Tần Hồng Liên nhin không được ép hỏi.

Nàng đã sớm xem dân uế loạn luân này, loạn đến rối tinh rối mù một nhà xâm phạm buồn nôn, chỉ là không chịu hiện thân mà thôi.

“Tiểu Hà thì sao?” Vương đại phú nói: “Nàng hiện tại sống vui vẻ, thế này còn không tốt?” Luân Lý Cương Thường!” Triệu Thanh chỉ nói bốn chữ.

“Thanh Thanh, thế này là không đúng rồi.

“Vương Đại Phú cười nói: “Lai lý cương thường, dùng tiên nhân tu tiên của các ngươi nói chính là chương ngại đi thông đại đạo, tiên nhân nên tiêu điều tự tại, ta là người cha thương yêu con gái, chỉ bất quá hơi vượt qua mức độ mà phụ thân bình thường nên có, xuất sắc có, nhưng cũng không hại thể nào thể xác và tinh thần nàng đau đớn, so với những phụ thân đánh chửi tử nữ, ta còn chưa đủ tốt sao?” Tần Hồng Liên muốn mắng to, nhưng nhất thời không tìm được lời phản bác thích hợp.

Thế gian đúng là có quá nhiều con cái cực kỳ ác liệt, thậm chí có thể nói là cha mẹ độc ác.

Vương Đại Phú ưỡn ngực, nói thêm: “Ta vẫn là người tốt không tìm được đèn lồng trên đời này!” Triệu Thanh nhìn về phía y, lửa giận trong ánh mắt tản đi rất nhiều.

“Nữ Kiếm Thần, ngài là người chỉ nhìn nam tử bề ngoài thôi à?” Bệ hạ đã lâu không trả lời.

Tần Hồng Liên run rẩy ngẩng đầu, nhìn bệ hạ một cái, lại cuống quýt cúi đầu.

Luôn cảm thấy, một câu nói kia của Vương đại phú không có ý tốt, tên mập mập chết bầm này không chỉ nhìn trộm Thanh Thanh, còn nhòm ngó bệ hạ!”

“Triệu Thanh đáp, nàng đã gặp qua bao nhiêu đạo cảm thú tướng mạo, cho dù một thân tiên khí phiêu diêu, cũng không phải là người lương thiện, làm sao có thể lấy dung mạo lấy người được?” Lời này đúng rồi, ta chính là phu quân tốt nhất của nữ Kiếm Thần ngài!” Vương Đại Phú tiến lên một bước, thân thể mập mập tiến tới gần Triệu Thanh Thanh Thanh., Trong miệng nói ra: “Nữ Kiếm Thần, ngài xem đi, Vương đại phú hương hiền danh vang xa, sau khi vào Tam Mộc trấn liền dựa vào kinh thị để dân chúng qua được ngày an nhàn, người trong trấn đều khen ta, nói ta là đại thiện nhân, muốn lập bia dựng miếu cho ta.

Thanh Sơn thôn từ trên xuống dưới tên thôn, không khỏi tươi cười đón chào ta, trên đến tám mươi lão đầu quá già, dưới đến tiểu hài tử chảy nước mũi, thấy ta đều vui mừng không thôi.

Toàn bộ Tam Mộc trấn đều vì ta mà kiếm lời, những người đến mua hàng bên ngoài cũng đều cảm thấy mỹ mãn mà rời đi. Mỗi người đều lộ ra khuôn mặt tươi cười., Thế này còn chưa đủ tốt sao? “Vương đại phú hai tay chống nạnh, xách đai lưng mới vừa rời hôn lên bộ ngực xinh xắn của nàng mà liếm láp, hăng hái nói: “Ta còn tốt hơn tiên nhân!” Tàn Hồng Liên trừng đôi mắt như có thể phun lửa, muốn giết người! Nàng chính là tiên nhân!” Hoàn hảo hơn tiên nhân?” Triệu Thanh từng thống soái chúng tiên, bình thản hỏi.

“Không sai!” Vương đại phú lại đi về phía trước một bước: “Tiên nhân không giúp chúng ta cày ruộng, cũng không giúp chúng ta chăn bò, khô hạn không thấy tiên nhân rải vũ, Đại Vũ cũng không thấy tiên nhân Tán Ô Vân, lập thu có thể giúp chúng ta hái trái cây hay không, Đại Hàn cũng sẽ không đưa quần áo cho chúng ta, tiên nhân có ích lợi gì chứ?” Tàn Hồng Liên trợn mắt há hốc mồm.

Bố Vũ Tán Vân còn dễ nói, cày trâu chạy là vì sao? Khiến tiên nhân cao cao tại thượng làm loại chuyện này? Đại nghịch bất

đạo như thế lại là cái miệng màu xanh mà bệ hạ chuyển thế?!
Ha ha.

“Triệu Thanh khỏe môi cong cong, lộ ra vài phần ý cười nhạt nhẽo. “Nha đầu này, quả thật không muốn tu tiên.

“Vương đại phú cười hắc hắc, ánh mắt vẫn nhìn trên người nàng, giống như đang quan sát, hiện tại nữ kiếm thần thanh thanh, so với Thanh Thanh ngày xưa có cái gì khác biệt.

“Vương đại phú.

“Phu quân ta ở đây!” Vương đại phú mặt dày, tiếp tục tiến lên, cơ hồ thân thể dính trên người nàng.

“Người nếu như... muốn cưới Thanh Thanh.” Trên mặt Triệu Thanh ửng đỏ: “Phải được nàng đồng ý, mà rõ ràng phải cưới nàng, còn phải dùng dâm hành trong sơn trang của người lại.

“Tần Hồng Liên ngạc nhiên, bệ hạ làm vậy là sao?” Phía trước để nói, sau đó chẳng lẽ không được.

“Vương đại phú giải thích: “Trong nhà chúng ta rất tốt, các phu nhân ở chung một chỗ cùng mỹ mỹ nữ, các nàng xem, các nàng hiện tại cũng đang chơi đùa, lại không ảnh hưởng người khác, sao lại không được?” Ta không nghe người nói vậy nói bạ.

“Tại sao lại nói vậy?” Vương đại phú gan lớn lên, tiến lên ôm lấy vòng eo Triệu Thanh, trước khi nàng tức giận, vội hỏi: “Nữ Kiếm Thần ngài cùng Thanh Thanh có quan hệ gì?” Ý là, ta ôm chính là Thanh Thanh, không chỉ là nữ Kiếm Thần ngài.

Tần Hồng Liên nhìn mà toàn thân run rẩy.

Bệ hạ thống lĩnh tam giới lại bị một thương nhân chết bầm ở Phàm gian ôm lấy!!” Ta là Thanh Thanh nhưng Thanh Thanh không phải là ta.

“Có ý gì? Nữ Kiếm Thần, rốt cuộc ngài có chuyển thế không?” Vương đại phú ủng hộ nàng, vẻ mặt cọ vào nàng, miệng bắt đầu rục rà rục rịch, hôn nhẹ trên gương mặt nàng.

Triệu Thanh không hiểu sao thân thể mềm nhũn, mặt trở nên khô nóng, lỗ tai trở nên đỏ bừng, hô hấp dồn dập, sâu trong nội tâm phảng phất khát vọng cái gì.

Bờ môi nàng, trở nên rất dễ làm.

Dường như nhu cầu cấp bách cần phải ngậm miệng nàng, vội vàng muốn thân mật với Vương đại phú.

“Ngươi!” Con ngươi Triệu Thanh trợn to, hôn lên môi nàng mềm mại.

Ôn nhiệt như lửa hàm hàm bờ môi mềm mại của nàng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, bất kể ngươi là Thanh Thanh, hay là nữ Kiếm Thần, đều là phu nhân của Vương đại phú ta!!” Vương đại phú dùng sức hôn nàng, Triệu Thanh Thanh bị ép phải há miệng nhỏ, giờ tay lên, ngón tay khép lại thành kiếm.

Một cái đầu lưỡi xông vào bờ môi của nàng, ngậm lấy đầu lưỡi của nàng.

Đầu lưỡi như điện như bị kích thích truyền đến, tay nàng mềm nhũn xuống.

Cuối cùng, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cổ Vương Đại Phú, ngửa đầu, si mê hôn nhau, thè ra cái lưỡi thơm, quấn cùng Vương đại phú.

“... A!” Vương Tiểu Hà lại nhìn thấy Thanh Thanh và phụ thân. Thanh Thanh lại bị phụ thân đè ở trên cổ. Hai người ôm hôn nồng nhiệt, môi đối môi, lưỡi đối lưỡi, triền miên.

Nữ nhân kỳ quái vừa rồi không thấy đâu nữa, Thanh Thanh cũng khôi phục lại vẻ mềm mại của thiếu nữ, dưới thân phụ thân nàng không ngừng rên rỉ.

“Mập mập, ta thật là khó chịu.” Ngoan, há mồm, lè lưỡi ra, hôn một cái cho vị phụ cũng không khó chịu.

“Ừm.” Ánh mắt Thanh Thanh mê ly, nàng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết nói theo lời của tên mập, đôi môi anh đào hé ra, hôn nhau với hắn, nuốt nước miếng của hắn, mới có thể làm giảm bớt sự khô nóng và khó chịu của cơ thể một chút.

Nhưng càng thân, nàng ngược lại càng khó chịu, không ngừng hôn, hôn không ngừng, nàng cùng với Đại mập mập lăn lộn trên thảm cỏ, mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống, cơn nóng khô của nàng vẫn còn giảm bớt.

Mập mập, hôn đến nàng thật khó chịu, lại rất thoải mái...

Công việc tu hành của tiên tử —— bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (94)

Buổi tối ở trong nhà của Vương gia.

Thanh Thanh ngồi một mình bên cửa sổ, ngẩn người nhìn cảnh đêm ở sơn trang bên ngoài.

Vương gia sơn trang rất lớn, từ chân núi đến giữa sườn núi, dùng tường vây cả tòa núi thấp, dưới chân núi có mấy trăm gia phó, nha hoàn, thị nữ, bà, hộ viện, tá điền, đều ở dưới chân núi.

Đến giữa sườn núi, là hậu viện của Vương gia.

Hậu viện bình thường cấm những người khác tiến vào, chỉ có một ít người biết nội tình, cũng thường xuyên tham dự... Những thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp tham dự vào chuyện này, có thể tiến vào bên trong.

Thanh Thanh không biết tại sao mình lại trở về, nàng thậm chí còn không biết hiện tại mình có tỉnh táo hay không, ngày trước ở Thanh Sơn thôn chăn bò sống cùng mấy tháng nay ở Vương gia sơn, cùng tiểu Hà, cùng mấy tỷ tỷ, cùng Vương đại phú.

Nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì, muốn cái gì, chính nàng, không biết..." Ta... đại khái ta đã bị tên mập mập kia hôn mê.

"Thanh Thanh đột nhiên đỏ mặt, ban ngày Vương Đại Phú không ngừng hôn nàng, quần lấy môi nàng, nàng nuốt nước miếng của Vương Đại Phú, ôm lấy cổ hân, ánh mắt mê ly nhìn cảnh tượng của hân, lại hiện lên trong đầu nàng.

Nàng khẽ vuốt bờ môi của mình, lờ mờ lưu lại mùi vị cùng Vương đại phú miệng lưỡi quần lấy nhau, môi anh đào bạc mềm mại lại trở nên nóng hổi, dường như đang khao khát ai đó thân nhất hôn, thân thể tựa như có một cỗ hỏa diễm, như thế nào cũng nhào không ra lửa.

"Ta đây là... làm sao vậy?" Thanh Thanh cố gắng ngồi thẳng lưng, muốn đuổi Vương đại phú từ trong đầu ra ngoài. Nhưng càng nghĩ, càng không nhận được mà nghĩ đến hân.

Thân thể của nàng lại nóng lên, toàn thân đều khó chịu.

Đôi mắt trở nên mơ màng, phảng phất như Vương Đại Phú đang ôm chặt lấy nàng, ghé vào bên tai nàng gọi tên nàng, dùng đôi môi dày cộp hôn lỗ tai và gương mặt nàng.

Nàng cắn răng, trong miệng phát ra khí tức nóng rực đánh vào mặt nàng, khiến nàng cũng trở nên nóng bỏng, bị ép phải ngẩng cổ lên, thở hổn hển, ngượng ngùng quay đầu không muốn hôn nàng.

Nhưng tên mập mạp này, chính là không chịu buông tha nàng, lần lượt gọi tên của nàng, đẩy hẳn cũng không được, chỉ có thể bị hắn ôm lấy.

Thanh Thanh được hắn ôm trong ngực, được hắn dùng môi hôn lên gò má. Nàng biết rõ, mỗi lần như vậy nàng đều nhanh chóng mềm nhũn, đặt vào trong ngực hắn, để cho tên mập tùy ý hôn môi.

Cuối cùng, môi anh đào được hắn ngậm lại, vô cùng thân mật hôn lên môi với hắn.

“Thanh Thanh, đi tắm rửa đây.

“Thanh Thanh?” Thanh Thanh!!”... ừm, không cần.

“Thanh Thanh bị Tiểu Hà từ phía sau ôm lấy, thân thể run lên, nhin không được rên rỉ, hai chân ôm chặt, gương mặt đỏ bừng nhìn về phía nàng.

“Phụt.

“Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Tiểu Hà nở hoa, sao nàng có thể không nhìn ra, Thanh Thanh đang suy nghĩ gì chứ? Thiếu nữ Hoài Xuân là quyến rũ nhất.

Hàm xấu hổ mang theo xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, da thịt đỏ tươi tỏa ra ánh sáng nhu hòa khiến người ta không nhìn được muốn gặm một miếng.

Vương Tiểu Hà cũng làm như vậy, từ phía sau lưng ôm Thanh Thanh, nhô đầu ra, một ngụm liền hôn lên môi của nàng.

Đôi môi mềm mại của thiếu nữ có tư vị hoàn toàn khác với cái miệng rộng của nam nhân, Thanh Thanh xấu hổ đan xen, mở

to hai mắt nhìn nàng.

“Hi hi, phụ thân có thể thân đã lâu, một chút ta cũng không thể thân a?” Cái gì thân lâu như vậy... Tiểu Hà người nói lung tung!” nào có nói lung tung? Các người đều hôn cả buổi chiều, ngay cả lúc ăn cơm cũng luôn thân thiết, ngay cả cơm tối cũng là miệng phụ thân cho người ăn, Thanh Thanh người lúc ấy... A....

“Miệng nhỏ của Vương Tiểu Hà đã được bịt kín, nhưng con người của nàng xoay động, lưỡi liếm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Thanh Thanh.

“A!” Thiếu nữ không nghĩ tới nàng lại dùng chiêu này, cuống quýt rút tay về, vừa then vừa vội vàng trừng nàng.

Vương Tiểu Hà cười đến dương dương đắc ý, hàng lông mày thật dài cong lại, nụ cười thanh xuân tươi đẹp làm cho trong phòng trong phút chốc đẹp như mùa xuân trăm hoa đua nở.

Thanh Thanh ngây người trong chốc lát, Vương Tiểu Hà lại một lần nữa ôm lấy nàng, môi anh đào mềm mại hôn lên cái cổ dài nhỏ của nàng, lại hôn lên gò má trắng nõn đỏ hồng của nàng.

Nắm vào vành tai óng ánh của nàng.

“Thanh Thanh” thanh âm nhu kiều mị vang lên bên tai Thanh Thanh.

Tiểu Hà đang cầu hoan với nàng.

Khí tức nóng rực rơi vào lỗ tai nàng, ngứa ngáy khiến nàng cũng trở nên khô nóng.

Nàng không biết vì sao, mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng lại không nói ra được, rõ ràng Tiểu Hà là bạn tốt, hai cô gái hôn nhau cũng không có gì, nhưng là.... Thanh Thanh Thanh, Nguyệt ” Vương Tiểu Hà lè mề, thân mật gọi nàng, lại đi hôn lên mặt nàng, chiêu này cơ hồ là học được từ phụ thân nàng.

“Ừm...” Thanh Thanh nhắm lại tầm mắt đang run rẩy, nàng biết rất nhanh sẽ có chuyện phát sinh, nàng cũng biết đây là cảm giác gì: tim nàng đập nhanh hơn, cự tuyệt không được, không cách nào ngăn cản được hưởng thụ và khoái cảm.

Quả nhiên, sau khi nàng đáp ứng, hai môi hơi mỏng liền dán lên, hôn lên môi nàng.

“Thanh Thanh, Tiểu Hà rất thích sự tách rời của cánh môi người, Vương Tiểu Hà si mê gọi nàng, khiến cho thân thể Thanh Thanh mềm nhũn thêm vài phần, từ cuối nàng được người khác ôm như thế, cũng từ cuối cùng bản thân cùng người này vốn thân mật vô gian.

Trừ bỏ Vương Đại Phú.

“Hài nhỏ... Ồ.

“Bốn cánh môi tách rời lại rất nhanh khép lại, lúc này đây nhiệt liệt, si mê, hai vị đậu phụ hoàn toàn quấn quýt lấy nhau, khí tức giao hòa lẫn nhau, hôn lại hôn, hôn xong lại hôn, không biết là ai chủ động phun ra lưỡi thơm, hai vị thiếu nữ liền cùng nhau nhảy múa, cùng nhau thưởng thức hương vị thơm ngon trong miệng nhỏ của đối phương.

Hai thiếu nữ hôn nhau trong phòng, hơi thở ngọt ngào của hoa bách hợp tràn ngập, cảnh đẹp chứng kiến liền khiến người ta say lòng.

Hồi lâu sau.

Đầu lưỡi Thanh Thanh và Tiểu Hà tách rời ra, ánh mắt mê ly nhìn đối phương, đầu lưỡi phấn nhuận còn kết nối với một sợi tơ bạc, lại bị Tiểu Hà nghịch ngợm liếm qua một cái, ngay cả những sợi chỉ bạc trong miệng Thanh Thanh cũng bị nó ăn hết.

“Ừm.

“Thanh Thanh đỏ mặt.

Nàng mơ hồ cảm thấy như vậy không đúng, nhưng cùng hảo hữu nhiệt tình hôn nhau, dùng ánh mắt liên miên nhìn đối phương, hết thấy đều làm cho Thanh Thanh nhin không được mềm lòng.

Nàng thích người bằng hữu như Hà Tiểu, cho dù là nhỏ đến đâu cũng phải hôn nàng, có vẻ rất kỳ quái.

“Hi hi, Thanh Thanh còn thẹn thùng sao? Đi nào, chúng ta đi tắm rửa, lúc đi tắm lại đi hôn “Vương Tiểu Hà kéo nàng đi, vui

về đi đến cái thùng tắm khác.

“Vẫn còn thân à?” Đương nhiên ‘Vương Tiểu Hà’ lại sáp lại gần vào gương mặt của nàng, “Phụ thân hôn lâu như vậy, ta cũng phải thanh quan lâu như vậy, không thể chống lại...”... chống chế?” Thanh Thanh không nghĩ ra lý do gì cả, mơ hồ cởi bỏ xiêm y cho nàng, toàn thân trơn láng đứng trước mặt nàng.

Thân thể thiếu nữ nhỏ nhắn non nớt, một đôi chân ngọc trắng tấp đứng thẳng, giữa chân kín kẽ, chỉ thấy chỗ chân trắng nõn mềm mại không lông của thiếu nữ kia, hơi nhô lên hai mảnh môi âm nhu khép kín lồm xuống., Thiếu nữ hồng nhạt khe nhỏ đều giấu ở trong đó; nàng ngượng ngùng bảo vệ trước ngực, che lại hàm răng nhỏ trước ngực nàng, nho nhỏ, bột phấn, như một trận mưa xuân sau nụ hoa màu hồng phấn vừa mới toát ra., Mái hoa non nớt thanh tú động lòng người đứng thẳng, làm cho người nhìn không nhịn được sinh lòng thương tiếc, mặc kệ là đụng chạm hay là hàm súc, đều cần mười hai phần cẩn thận, cẩn thận che chở, mới có thể trước ngực thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi chậm rãi thưởng thức tư vị của nàng.

“Đẹp quá.” Vương Tiểu Hà cầm áo lót hoa văn xanh biếc trên tay, vừa dùng đôi mắt to nhìn nàng, vừa đem áo lót mang theo cơ thể thiếu nữ đưa lên mũi ngửi một chút.

Thiếu nữ thanh u thể hương xen lẫn một chút mùi sữa hôi sữa, khiến Vương Tiểu Hà có một loại cảm giác đã bị phụ thân vuốt ve, hạ thân tuôn ra một cỗ khô nóng, làm cho nàng động tâm không thôi.

“Ai nha, tiểu Hà không được nghe!” Thanh Thanh đoạt lấy áo lót, giấu ở sau thân thể, thật giống như thời điểm giữa trưa cùng nàng chơi đùa.

Vương Tiểu Hà cười khúc khích thành tiếng, nhào tới ôm chặt lấy nàng: “Không ngủi cũng không ngủi, có Thanh Thanh thơm ngào ngạt ở đây, ta trực tiếp hôn Thanh Thanh thì tốt hơn, nói xong, nàng liền cúi đầu, ngậm chặt hàm hàm răng non nớt của thiếu nữ vừa mới phát dục, một ngụm cũng đủ nhét toàn bộ vào trong miệng.

“Ái chà chà, không được cắn, khó chịu chết đi được” Thanh Thanh mặt đỏ hồng đầy nằng, nhưng thế nào cũng không đẩy được Vương Tiểu Hà.

Bị nữ sinh hôn vuốt ve, có cảm giác hoàn toàn khác với bị tên mập mạp này hôn.

Tên mập một bên thở hân hân, một bên há to miệng, dùng sức liếm liếm ngực của nàng, ăn đến nỗi trước ngực nàng tràn đầy nước miếng của tên mập, khiến nàng vạn phần khó chịu.

Mà tiểu Hà, lại là dịu dàng hôn một cái, dùng hai đôi môi anh đào ngậm lấy đầu ngực nho nhỏ của nàng, chậm rãi vuốt vuốt, hoặc là vươn lưỡi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng liếm láp sữa nhỏ trở nên cứng rắn của nàng.

Cũng rất khó chịu.

“Đừng có mà “Thanh Thanh” vắn vắn eo nhỏ nhắn, tránh né nụ hôn của tiểu Hà.

“Thanh Thanh tốt, để tỷ tỷ hôn một cái, lại hôn một cái —— Chân Hương.

“Sau khi vuốt ve đôi mai ngọc non này một hồi, nhũ phong nho nhỏ đầy nước miếng, hai thiếu nữ mới vui đùa nghịch vào trong thùng tắm.

Hai thân thể trắng nõn mềm mại của thiếu nữ chìm trong thùng tắm đủ các loại cánh hoa, xuân ý đầy phòng mới giảm bớt một chút.

“Thanh Thanh, ngươi có muốn ăn ta không?” Tiểu Hà đứng dậy trong nước, mở tay ra, để cho ngực của mình lộ ra ngoài mặt nước.

Thanh Thanh nhin không được nhìn sang.

Bộ ngực nhỏ của nàng hơi lớn hơn một chút so với nàng, nhưng cũng rất nhỏ, chỉ cỡ quả trứng gà, một tay nàng có thể đóng lại, mềm mại, trơn trượt, đỉnh ngọn núi nhỏ lại cứng rắn, sờ vào sau đó sẽ nhin không được mà gáy, cứ lúc này, Tiểu Hà sẽ phát ra tiếng thở dốc làm cho mặt nàng đỏ tới mang tai.

“Không được!” Nửa cái đầu của Thanh Thanh bị vùi ở trong nước, mặt đỏ hồng lắc đầu.

Nàng đã kiêng sữa rồi, hơn nữa lòng dạ của nàng cũng không lớn, không giống mấy tỷ tỷ lớn như vậy.

“Đến đây nào, vừa nãy ta đã ăn thịt Thanh Thanh rồi, Thanh Thanh cũng đến ăn của ta, nếu chơi bộ dạng này có thể khiến cho ngực của chúng ta rất nhanh lớn lên a “Thật sao?” Thanh Thanh ngạc nhiên nhìn nàng, lại rất nhanh phản ứng lại, quay đầu lại: “Muốn lớn như vậy làm gì, mập mạp luôn nhìn là muốn ăn., “Không cần!” “Oa!” Tiểu Hà nhào tới, cười hì hì ôm nàng: “Thanh Thanh ngoan ngoãn nha, đã biết bộ ngực cô gái này lớn như vậy chính là để cho... phụ thân ta ăn phải không? “Không phải nam nhân khác cho nam nhân ăn, chính là cho Vương Đại Phú, cho phụ thân của nàng ăn, đi ăn, ném thử.

“Mới không phải!” Chính là Thanh Thanh người khâu thị tâm phi.

“Hai thiếu nữ trẻ tuổi đang chơi đùa trong thùng tắm, cơ thể trắng nõn xinh xắn nổi lên bọt nước, cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Các nàng rất nhanh hôn nhau.

Thanh Thanh được Tiểu Hà ôm lấy, trên mặt ửng hồng, ngọc nhũ nho nhỏ dính sát vào bờ câu và nụ hôn của nàng.

“Vương Tiểu Hà đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng, câu ra đầu lưỡi mềm mại xanh biếc, hôn nàng một cái.

“Ân da, ẩm ẩm” trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có tiếng thở hơi của hai thiếu nữ lúc ôm hôn, tiếng thơm mát, cùng với hai cái lưỡi thơm quần quanh, hai bên mép phát ra tiếng vang mê người.

Thế gian có lẽ có hai thiếu nữ tình si sơ khai, tò mò về chuyện nam nữ, mà ở trong khuê phòng bí mật mặc áo giải y, quan sát nhau vuốt ve thân thể đối phương, cũng có lẽ sẽ hôn nhau, thử hôn, thậm chí sẽ vì thân thể thiếu nữ rung động mà làm ra chuyện riêng tư, giao thiệp triền miên.

Nhưng không có cô gái nào khác, giống như Thanh Thanh cùng Vương Tiểu Hà, đầu lưỡi quấn quanh, nhiệt tình hôn nhau, si mê thưởng thức hương thơm trong miệng đối phương, khác biệt với nam nữ trong thiên hạ nhiệt tình.

Hai người các nàng, một người mềm tính, mặc dù có làm chuyện vui mừng, thiếu nữ cũng không biến thành dâm phụ muốn cầu vô mất.

Một người là từ nhỏ đã quen với việc này, hôn nhau với tỷ tỷ, hôn nhau với các mẫu thân, được tỷ tỷ vuốt ve, được các mẫu thân vuốt ve, được phụ thân vuốt ve, cũng có thói quen triền miên với tỷ tỷ, triền miên với các mẫu thân, cùng phụ thân... Vương Tiểu Hà lớn lên trong hậu trạch hỗn loạn không chịu nổi., Phương thức nàng biểu đạt yêu thích bằng hữu chính là hôn đôi phương, hôn đôi phương, triền miên với đôi phương, dùng ngón tay, dùng tư xứ, dùng bộ ngực, dùng thân thể, để bằng hữu của nàng đạt tới dục vọng đỉnh cao, cảm thụ được cô gái vui sướng nhất.

Người bạn duy nhất của nàng chính là Thanh Thanh.

Hồi lâu sau.

Hà nhỏ mới thu hồi đầu lưỡi từ hảo hữu Thanh Thanh Thanh vào miệng nàng, thở hỗn hển, liếm láp đôi môi màu xanh đen cũng đang thở hỗn hển, vây quanh nàng nghỉ ngơi.

Thanh Thanh mở mắt mê ly, môi anh đào thở hỗn hển, vẫn còn dư vị tư vị vừa mới hôn với tiểu Hà nóng.

Nàng mơ hồ cảm thấy không tốt, nhưng Tiểu Hà lại đối xử với nàng rất tốt, Tiểu Hà muốn hôn nàng, nàng cự tuyệt không được.

Hơn nữa, được Tiểu Hà hôn như thế cũng làm cho thân thể của nàng nóng lên, đầu óc mơ hồ, chỉ muốn hôn môi vui đùa cùng tiểu Hà triền, hưởng thụ phương thức ở chung thân mật với Tiểu Hà.

Nàng có thể nói tất cả tâm sự của mình cho đối phương biết, Tiểu Hà cũng đã nói với nàng rất nhiều chuyện.

“Thanh Thanh.

“Tiểu Hà lại hôn lên mặt nàng, hai chân ngọc cuốn lấy chân nàng, quần lấy nàng.

“Hà?” Thanh Thanh lại đỏ mặt, nàng biết rõ tiểu Hà muốn làm gì.

Kẻ nhỏ muốn kẹp chân nàng, dùng chỗ riêng giữa hai chân cọ xát với nàng, vừa ma sát, Tiểu Hà còn vừa hôn nàng, phát ra tiếng rên rỉ càng kịch liệt, cuối cùng... Chân Thanh Thanh trở nên dính dính trơn trượt, bị nước bắn từ chỗ Tiểu Hà tuôn ra làm ướt.

“Có muốn cùng ta ma luyện hay không?” Vương Tiểu Hà nói giọng to gan rất trực tiếp, đặt ở bên ngoài, bị những nữ tử khác nghe được, cho dù là giữa khuê mật cũng xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được.

Nhưng ở trong nhà Vương gia, nàng lại rất tự nhiên nói ra, thật giống như hỏi thăm Thanh Thanh, có muốn cùng nàng chơi đùa một chút hay không.

“Mao?” Thanh Thanh ngơ ngác hiểu, mơ hồ biết đây là ý gì, dù sao nàng cũng từng thấy các tỷ tỷ hôn nhau mãi dĩa lẫn nhau, nên cũng từng làm chuyện tương tự với Tiểu Hà.

“Đúng vậy, như vậy đi.” Đôi môi Vương Tiểu Hà dán vào lỗ tai nàng, hơi xoay người, biến thành bốn chân đan chéo, tư thế khếp chặt.

Cái khe giữa chân Thanh Thanh cùng với bắp chân mềm mại của Tiểu Hà dán lại với nhau.

Một cảm giác gần gũi, dính dính, da thịt nóng bỏng từ vết nứt giữa chân truyền ra, lan đến bốn phía thân thể nàng.

Trong tay nàng...

Trái tim lập tức run rẩy.

“Không, không được ‘Thanh Thanh xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nàng biết ” Xoa” của nó có nghĩa là gì.

Chính là hai cô bé, dùng cái chỗ xấu hổ nhất dính vào cùng một chỗ, bốn cánh môi trắng nõn âm nhu dán chặt vào nhau, hai nữ hài tử thở phì phò, lắc eo, ở trên giường, ở trong thùng

tắm, rung động hôn nhau cọ vuốt, không phải ở chỗ hạ thân mài dũa chân đối phương, mà là để cho tư tâm cảm thụ lửa nóng tư xử tư của đối phương, dán sát vào luật động.

Thanh Thanh cơ hồ có thể cảm nhận được tư vị như vậy rất cuộc là như thế nào.

Bởi vì tư vị của Tiểu Hà đã vô cùng chặt chẽ khi nàng từ dưới mặt xúc phạm, được bảo vệ rất tốt chỗ dựa trắng nõn của nàng dính sát vào nhau.

Nàng đã có thể cảm nhận được sức nóng của thân dưới Tiểu Hà, chất lỏng của thiếu nữ đã chảy ra.

“Không muốn? Không muốn cái gì?” Tiểu Hà trêu chọc nàng, eo thon khẽ cong, để cho hai người áp sát đôi môi âm hiểm bắt đầu cọ xát, trong phút chốc tuôn ra khoái cảm, lại để cho đôi vợ chồng trần trụi thiếu nữ đồng thời rên rỉ lên tiếng.

“Xoèn cùng Thanh Thanh, thật thoải mái.” Vương Tiểu Hà ánh mắt mê ly, nỉ non, không kịp chờ đợi mài nàng một cái.

Cảm giác run rẩy giữa chân khiến nàng muốn ngừng cũng không được, loại khoái cảm này quần quít với tỷ tỷ nàng, giao hảo với các mẫu thân, cùng phụ thân... đều không giống nhau.

Giao hoan với Thanh Thanh lần đầu tiên, lại thoải mái như vậy.

“Thanh Thanh, Thanh”, Vương Tiểu Yểm dịu dàng gọi nàng, ôm chặt lấy nàng, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Cuối cùng mấy chục năm qua, nàng và Thanh Thanh mỗi ngày đều có thể mài như vậy, hai người là bằng hữu thân thiết nhất, cũng là đồng bọn tốt nhất trên giường an ủi lẫn nhau.

Nàng thích hôn Thanh Thanh, cũng thích cọ sát nàng.

“Tiểu Hà, không cần!!” Lần đầu tiên gặp nữ hài tử mài gương, cảm thụ được có khoái cảm từ trước đến nay của thiếu nữ, nhưng lại sợ hãi run rẩy, ôm chặt lấy hai chân.

Nàng mơ hồ cảm giác được, nếu như mình cứ tiếp tục như vậy thì sẽ lại hôn mê, mà một “cô” khác thì sẽ đi ra.

Một người khác tính tình nàng rất nóng nảy, cũng không thích Tiểu Hà cùng đại thương nhân, nếu nàng đi ra nhất định sẽ đánh bay Tiểu Hà.

“Ách? Thật không muốn a?” Vương Tiểu Hà không bức bách nàng, sau khi xác nhận Thanh Thanh không muốn như vậy, trong lòng tràn đầy thất vọng cùng nàng chia lìa, hai người mím chặt đôi môi hỏa nhiệt âm phảng phất như lưu luyến không rời, chất lỏng lại chảy ra.

“... Hiện tại không được.

“Thanh Thanh cần môi trả lời.

“Hi hi, bây giờ không được sao? Vậy lúc nào có thể?” “Không biết!” Thanh Thanh tức giận trả lời, nàng cũng không biết lúc nào, có muốn tiếp tục hay không, có nên từ chối tiểu Hà hay không? Có nên để nàng rời đi, tách ra ngủ? Nhưng ngủ tách ra thì nàng lại rất không muốn, nàng rất thích ngủ chung với tiểu Hà.

“Thanh Thanh một chút cũng không thích ta!” Tiểu Hà nhếch miệng lên, làm bộ tức giận.

“Không có, ta thích nhất là tiểu Hà.

“Thật sao? Ta không tin trừ phi “Thanh Thanh” minh bạch ý tứ của nàng, vặn vẹo một chút, chủ động ôm lấy cổ nàng, đôi môi anh đào mềm mại của thiếu nữ kề sát vào, hôn lên môi nàng.

Ánh mắt tiểu Hà Mị như tơ, ôm lấy vòng eo của nàng, tiếp tục hôn mê với nàng trong thùng tắm.

Khí tức nhàn nhạt hương diễm bách hợp lại tràn ngập ra.

Vương Tiểu Hà thở hắt hắt, ban ngày chỉ thấy Thanh Thanh hôn phụ thân. Mặc dù nàng và Tam Nương Nương triền miên một chút, nhưng căn bản chưa có thỏa mãn. Giờ phút này lại hôn nhau với Thanh Thanh lâu như vậy, khiến nàng đã sớm nếm qua cảm giác dục vọng của tình cảm.

“A, a a, chậm một chút, a...” Thanh Thanh bị hôn của nàng không đứng nổi, bị ép khom người về phía sau, ngửa đầu, ôm lấy cổ nàng hôn với Tiểu Hà, cái lưỡi thơm tho không ngừng

quấn quanh cái lưỡi mềm mại của nàng, khoái cảm thoải mái nóng bỏng khiến nàng mê mẩn.

“Không cho phép chính diện mà nói, vậy từ phía sau đi, có phải tốt hơn không?” Sau đó?” Thanh Thanh mơ mơ màng màng bị nàng xoay người lại, sau đó một thiếu nữ lửa nóng mềm mềm từ sau lưng dán sát vào nàng, trên cái mông nhỏ nhắn của nàng cảm nhận được thứ gì đó dính đầy lửa nóng.

Là chất lỏng chảy ra từ giữa bắp chân Hà nhỏ.

“Tiểu Hà?” Thanh Thanh xấu hổ đỏ mặt, từ sau lưng... Hình như là mập mạp đi kiểm tra thể của các tỷ tỷ.

“Sau này Thanh Thanh người quen thể vị này rồi, không bằng sớm thích ứng một chút đi.

“Vương Tiểu Hà từ phía sau ôm lấy nàng, hôn lên mặt, đồng thời vòng eo bắt đầu vận vẹo, đôi môi lửa nóng dán vào bờ mông mềm mại xinh xắn xanh biếc, thoáng cái mài giũa, va chạm đỉnh đầu.

Thanh Thanh bắt đầu rên rỉ.

Nàng cứ như bị nam nhân đẩy lùi ở phía sau, cái mông trắng nõn của nàng không ngừng bị Tiểu Hà đỉnh đụng vào.

Ba, ba, ba.

Dưới mặt nước, Vương Tiểu Hà tự vận dụng một chỗ riêng, liên tục đụng vào cái mông nhỏ non nớt, phát ra thanh âm dâm liệt như nam nữ giao hoan.

Thanh Thanh nào trống rỗng, nàng bị Tiểu Hà đụng phải trước sau lay động, cái mông nhỏ như bị đánh, không ngừng thanh âm ùng ùng truyền ra, khó có thể tưởng tượng nóng nực xâm nhập toàn thân nàng.

Trong mơ hồ, nàng nhìn thấy một hư ảnh nữ tử phong hoa tuyệt đại hiện lên trước mắt nàng, dùng ánh mắt triu mến nhìn nàng.

“Người...” Thanh Thanh muốn hỏi nàng, nhưng lại bị cảm giác kích thích do va chạm vào mông gây nên.

Nói không ra lời, nước trong thùng tắm không ngừng chảy qua tư xử của nàng, khe hở nhỏ nhỏ màu hồng nhạt co rút lại, lại mở ra, cảm thụ được khoái cảm gần như giao hoan.

“Người thích như vậy?” Cô gái tuyệt mỹ cúi đầu hỏi nàng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, ta thích người lắm, chúng ta cả đời đều như vậy, được không?” Tiểu Hà dán chặt vào thân thể của nàng, hai tay bắt lấy ngọc nhũ nhỏ nhỏ, hôn môi lên cổ nàng, khiến cho Thanh Thanh bị ép phải ngẩng đầu lên, quần lấy cổ của nàng, rên rỉ lên một tiếng.

Thanh âm vừa mềm vừa mềm, câu dẫn tới dục hỏa bốc lên.

“Xem ra người thích rồi.

“Tỷ tỷ giống như nữ thần, nhẹ giọng thờ dài nói.

“Không...” Thanh Thanh cố nén cảm giác lắc đầu sáng khoái.

“Không thích ư?” Vị tỷ tỷ kia lại hỏi.

“Thích...” Thanh Thanh lại lắc đầu.

Nàng cũng không biết thích hay không thích, nhưng thân thể của nàng càng ngày càng nóng, da thịt trên dưới toàn thân đều không nỡ rời khỏi tiểu Hà, cái mộng nhỏ nhấn lại chủ động về phía sau, nghênh đón bộ hông cùng lửa nóng tư nhân va chạm.

Ba, ba, ba.

Hai thiếu nữ đang bắt chước trò nam nữ giao hoan, không ngừng đầu đá trong thùng tắm, môi lưỡi quần nhau.

Nhìn thấy trong Thanh Thanh Thiên, tỷ tỷ đang chậm rãi biến mất.

Nhưng nàng đã ngăn không được.

Nàng nóng quá, nóng đến không chỗ phát tiết, chỉ có dốc sức xoay người về phía sau, va chạm kịch liệt với Hà tiểu hà, làm cho cái mộng nhỏ nhấn của nàng đỏ bừng, phía trên tràn đầy chất lỏng do Hà nhỏ chảy ra.

Mãi đến khi lượng lớn chất lỏng phun tung tóe lên trên mộng nàng, Tiểu Hà ôm lấy nàng run rẩy cao trào, khiến Thanh

Thanh cũng run rẩy theo, cảm thụ cảm giác như thủy triều khoải cảm.

Đột nhiên trong đầu nàng xẹt qua một ý niệm: Để tỷ tỷ cũng cảm thụ được tư vị hiện tại của nàng, hỏi tỷ tỷ một câu, nàng thích hay không thích thì vẫn là không thích.

“Tiểu nha đầu nguoi, tự đi chơi một mình đi, đừng kéo ta lên.

“Tính cách sùng ái, lại dở khóc dở cười.

Tỷ tỷ không muốn như vậy sao? Ồ, không đúng, tỷ tỷ không ra tay ngăn cản, nghĩ đến tỷ tỷ cũng là thích nó mà.

Thích, cũng không thích. Không thích, cũng thích.

Tỷ tỷ cùng cảm nhận của bọn họ lúc này đều giống nhau!..
Ngày hôm sau.

“Thanh Thanh!!” Vương Đại Phú mập mạp từ sáng sớm đã đi tới phòng con gái và Thanh Thanh, không kịp chờ đợi tiến vào trong phòng, đưa tay vén chăn của hai người, miệng nói: “Nên rời giường thôi!” Vương Đại Phú lập tức nhìn đến ngậy người.

Trên giường có hai cô gái mảnh khảnh đang ôm chặt lấy nhau.

Các thiếu nữ tới gần đầu, ngọc nhũ non nớt kề sát bên, bốn cái chân ngọc trắng nõn quấn chặt lấy nhau, tư vị phẫn nộ gần như dán chặt vào nhau.

Trong thuần khiết, lại mang theo hương diễm mê người dục hỏa.

Vương đại phú nhào tới, ôm lấy Thanh Thanh rồi gặm.

“Ồ, bé mập mạp? Phóng ra, thả ra ừ ừ.

“Thanh Thanh vừa mới tỉnh lại, không nhận được sự nhiệt tình thân mật của Vương đại phú, nhanh chóng bị hôn mê, bất tri bất giác lại chủ động ôm lấy hắn, thở hổn hển tiếp nhận hôn Vương đại phú.

Môi anh đào, gò má, cổ... Trên giường thanh thanh thanh đang vận eo rên rỉ, há miệng thở dốc, hàm son phấn của nàng lại bị đại mập mạp ngậm lại, bị liếm láp đến tràn đầy nước miếng.

Ánh mắt nàng mê ly, đôi chân ngọc bất tri bất giác quẩn lên vòng eo rộng thùng thình của hắn.

Đôi môi mấp mạp rời khỏi sữa của nàng, lại đi xuống, hôn môi một đường, mãi đến khi... “Cha!!” Vương Tiểu Hà tỉnh lại, tức giận đẩy phụ thân ra, không cho nàng tiếp tục làm thịt Thanh Thanh nữa.

Còn chưa qua cửa, sao có thể như vậy?” Hắc hắc, là phu quân không tốt, Thanh Thanh không cần tức giận, đều do Thanh Thanh quá xinh đẹp, khiến phu quân ta nhìn không được.

“Vương đại phú chân thành xin lỗi, sau khi Thanh Thanh sắc mặt đỏ bừng, dùng chăn che Thanh Tâm ngọc thể, hắn lại nhào về phía nữ nhi của mình.

“Con gái ngoan cũng tức giận sao? Để phụ thân dỗ dành.

“Hừ, không được ” Vương Tiểu Hà” đôi mắt hiện lên một tia xấu hổ, lại chủ động mở miệng nhỏ ra, đi tới hôn phụ thân.

Thanh Thanh ngơ ngác nhìn Tiểu Hà cùng Mập Mạp hôn nhau.

Phụ thân và con gái đang nói nhau.

Ngọc thể nữ nhi thanh xuân mỹ lệ chậm rãi rơi xuống, nằm ngang trên giường, bị hôn đến động tình không thôi, chủ động hai tay ôm lấy cổ phụ thân, hôn phụ thân nàng một cái, đầu lưỡi mềm mại quăn lấy đầu lưỡi phụ thân, hôn đến mức nước miếng sôi trào.

Nàng rất nhanh bị Vương Đại Phú đè lên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở phì phò rên rỉ, bộ ngực mềm mại phập phồng.

Phụ thân nàng đè thân thể mềm mại của nàng, môi hôn lên gò má nàng, lại hôn lên cổ nàng, khiến con gái rên rỉ dưới thân nàng vận vẹo, hai tay vuốt ve gò má nàng, trong miệng không ngừng hô phụ thân.

Tình cảm phụ nữ, tại thời khắc này lộ ra quái dị như thế.

Thanh Thanh nhắm hai mắt lại, nàng không muốn nhìn, nhưng thân thể mềm oặt không có sức, vừa rồi tên mập mạp kia đích

thân nàng rất thoải mái, tiểu Hà chắc hẳn cũng thoải mái như vậy nhỉ? Lúc nàng mở mắt ra, Tiểu Hà đã ưỡn ngực lên, gom hết bồ câu non nót vào ngực.

Đến bên miệng phụ thân nàng, bàn tay nhỏ nhắn nâng lên, mê loạn hô: “Phụ thân, phụ thân, hôn một giấc nhỏ, bộ ngực nhỏ của Hà tiểu mẫu muốn phụ thân cưới phụ thân, phụ thân, hôn một hôn con gái, Thanh Thanh Thanh nghe xấu hổ đỏ mặt.

Tiểu Hà sao lại nói ra những lời xấu hổ như vậy? Nhưng nàng lại không nhin được mà nhìn, nhìn mập mạp ngậm lấy bộ ngực nhỏ của Tiểu Hà, lửa nóng hút mút, liếm láp.

“Phụ thân, phụ thân ơi là con nít a...” Hai tay ôm lấy tóc của phụ thân nàng, thân thể mềm mại run rẩy, sự thật được phụ thân ngậm lấy bộ ngực nhỏ làm cho nàng cảm thấy xấu hổ, lại có cảm giác khoái thú vô biên ập tới, khiến nàng rất nhanh đạt tới cao trào, âm hộ vẫn còn dán trên bụng phụ thân, run run phun ra âm tinh.

Nàng che mắt lại, không dám nhìn Thanh Thanh, không muốn biểu hiện ra bộ dạng bị phụ thân hôn đến cao trào trước mặt nàng.

“Hài nhỏ ngoan.

“Vương đại phú hưng phần đem ngọc thể của nữ nhi hôn một lần, từ trên trán môi môi, lại đến bộ ngực rón, lại không chút do dự rơi xuống chỗ tư nhân ướt nhẹp giữa chân nàng, há to miệng, phun ra mật ong, tư xử sinh trưởng lông tơ nhàn nhạt, hai cánh sau cao trào lên biến thành đôi môi màu hồng phấn, cũng bị lửa nóng hút mút môi.

“Ôi cha không muốn...” Vương Tiểu Hà đưa tay đẩy ra, rõ ràng vừa mới bị phụ thân đưa bờn đến cao trào, thân thể thiếu nữ đã bại lộ trước mặt hắn. Nhưng giờ phút này phụ thân hôn thăm nàng, lại kích thích sự phản kháng mãnh liệt của nàng.

“Con gái, con gái... Ô ô ô, con gái rõ ràng.... a.... không thể vui với phụ thân...” Thanh âm Vương Tiểu Hà đứt quãng, nàng vừa sinh ra lông tơ mềm mại bị phụ thân không ngừng hôn lên, khoái cảm mãnh liệt làm cho nàng run rẩy, trong miệng nghẹn ngào cự tuyệt, thắt lưng lại vặn vẹo lên, đem tư

vị đưa vào miệng lớn của phụ thân, làm cho hắn không ngừng hôn lên, thậm chí còn dùng sức hút nước trong huyết động mềm mại của nàng.

Đêm qua vui vẻ với Thanh Thanh, chỉ là chơi đùa, kém xa giờ phút này.

“Tại sao không thể? Nữ nhi ngoan chính là bị phụ thân yêu thương.

“Ô ô... thương ái, thương yêu con gái cũng được, nhưng mà, không thể hôn con gái... A, phụ thân 《Vương Tiểu Hà Kiều Lan kêu gọi, rất nhanh lại một lần cao trào, trong huyết nhỏ tuôn ra chất lỏng đều bị Vương Đại Phú ngậm ở đôi môi âm tình của nàng uống hết, ngay cả hạt sương trên môi âm cũng bị hắn liếm láp đến không còn một mảnh.

Vương Tiểu Hà mềm thành một bãi bùn, đôi mắt đẹp mê ly nhìn phụ thân.

Nếu phụ thân nàng mặc kệ không quan tâm lại ép lên, dùng cây dương vật nóng rực dưới khó đâm đâm đâm nàng, muốn đâm thân thể nàng, nàng tất nhiên phản kháng không được... Nhưng phụ thân lại không biết.

“Thanh Thanh!” Sau khi trấn an tiểu hà xong, đại mập mập lại áp tới, hôn môi nàng ta, Thanh Thanh biết sẽ như thế này mà!... non nửa canh giờ sau, hai nàng ăn mặc chỉnh tề mới vô lực rời khỏi phòng, dùng điềm tâm để ăn.

Sáu vị phu nhân đã ở đó, sau khi nhìn thấy các nàng, Lục phu nhân trực tiếp cười rộ lên: “Tiểu Hà cùng Thanh Thanh lại chơi cùng lão gia sao? Hay là tối hôm qua hai người các người chơi quá điên cuồng, sáng sớm mà không thức dậy được?” Ngũ phu nhân lạnh lùng nhìn thấy các nàng, trong đôi mắt hiện lên một tia ý cười, tựa hồ rất nguyện ý nhìn thấy hai vị thiếu nữ ở cùng một chỗ.

Thanh Thanh đỏ mặt lên.

Tối hôm qua tắm rửa xong, nàng lại cùng Tiểu Hà nằm trên giường đánh đùa một phen, cũng không biết như thế nào, Tiểu Hà lại tới hôn nàng, quần áo vừa mặc lại bất tri bất giác bị cởi sạch.

Cuối cùng, Thanh Thanh cùng nàng ở trên giường ôm hôn, đắp chăn, chậm rãi hôn môi, lúc thở dốc thì nói vài lời, cánh môi nàng tựa sát lại gần, vừa nói vừa hôn nhau, bốn cái chân ngọc mềm mại đang quấn lấy nhau dưới chăn.

Lúc hôn đến thân thể khô nóng, ngọc chân quấn lấy sẽ không nhìn được đặt lên, tự do ở bên đùi, Thanh Thanh chơi đùa với nàng một lúc lâu, mơ mơ màng màng ngủ.

“Thanh Thanh, lại đây.

“Đại phu nhân hô lên, khoe môi mang theo ý cười: “Việc buổi sáng ta cần làm.

“Thanh Thanh nhu thuận đi tới, chủ động nhào vào trong lòng Đại phu nhân, ngọc thể thiếu nữ ngây ngô cùng mỹ phụ đầy đà thành thực dính sát vào thân thể.

Nàng duỗi cánh tay mảnh khảnh ra, ôm lấy cổ Đại phu nhân, ngượng ngùng đưa bờ môi lên.

“Ngoan lắm.

“Đại phu nhân cúi đầu, hôn môi anh đào của Thanh Thanh, đầu lưỡi nhô ra nắm lấy cái lưỡi đinh hương nhỏ của nàng, quấn chặt lấy môi nàng.

hôn một hồi, Thanh Thanh lại bị đưa vào lòng Nhị phu nhân, cũng hôn nàng.

Tiếp theo lại là Tam phu nhân, Thanh Thanh cũng hôn nàng, đầu lưỡi nhô ra quấn lấy lưỡi mềm của Tam phu nhân, hôn thẳng đến thở hồng hộc.

Điều bất đồng chính là, sau khi kết thúc Tam phu nhân cũng không có lập tức để nàng rời đi, mà là cởi bỏ y phục của mình, đem một đôi sữa tròn trịa lộ ra.

Ngay lúc mấy vị phu nhân, Vương đại phú, Tiểu Hà, cùng với mấy vị thị nữ dưới ánh mắt, Tam phu nhân thật lớn sữa từ vạt áo bắn ra, run run, mùi sữa toả ra bốn phía.

Ánh mắt mê ly của Thanh Mê ly lập tức bị hấp dẫn.

“Đến đây, sáng sớm nên uống một ít sữa, Tam tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ cho Thanh Thanh Thanh bú sữa uống ‘Tam phu nhân xưa nay

luôn hiền thực văn tĩnh, giờ phút này lại như uống say, gương mặt đỏ ửng, đang cầm bộ ngực to tròn to lớn nhất của phu nhân Vương Đại Phú, ngượng ngùng tiến đến bên miệng Thanh Thanh.

Hương thơm của sữa đập vào mặt, ngà sữa màu đỏ bồng đã nở rộ, Thanh Thanh bị sự trắng nõn cùng với màu đỏ tươi trước mắt kích thích.

Nhẹ nhàng run rẩy, mở cái miệng nhỏ ngậm lấy hàm son của Tam tỷ tỷ của nàng, ghen ngào dùng sức hút một cái.

Một ngụm nước sữa ngọt ngào tràn vào trong miệng nàng, đầu lưỡi trong phút chốc tê dại.

“A ha ha...” Tam phu nhân mềm nhũn ngã ngồi trên ghế, nàng dịu dàng ôm lấy Thanh Thanh, ánh mắt cưng chiều, vuốt ve mái tóc của nàng, như đang nuôi nấng hài tử của mình, để Thanh Thanh nằm ở trước ngực nàng uống nước sữa.

“Chậm đã, chậm chút nhỉ, không vội, sữa của Tam tỷ đều là màu xanh mơn mơn óng ánh, “Phụ nữ xinh đẹp” đang cho thiếu nữ non nớt bú sữa, trên ngọn sữa to lớn trắng nõn, hai hạt anh đào bị thiếu nữ hấp thu đến cứng ngắc, phía trên tràn đầy vết hương thơm của thiếu nữ, cùng với một ít sữa chảy ra.

“Không nên lãng phí.” Lục phu nhân yêu mị cười duyên tiến lại gần, cũng theo đó liếm một miếng thịt ngà của Tam phu nhân, liếm bộ ngực xanh lét còn chưa uống xong, lại thè lưỡi ra liếm sữa của nàng một cái, liếm cả mùi thơm của Thanh Thanh trình sáng cũng liếm xuống.

“A a”, thân thể Tam phu nhân run lên, hờn dỗi đẩy nàng một cái: “Lục muội muội không nên náo loạn, đây là “Tiểu Hà” Thanh Thanh đâu?” Ngũ phu nhân cũng tới gần, thèm nhỏ dãi nhìn đứa nàng, tựa hồ đang nóng lòng muốn thử.

Hà nhỏ là con gái ruột của nàng.

“Ta không cần!” Vương Tiểu Hà đã ngồi xuống từ lâu, cảm đầu ăn điểm tâm, sớm đã không còn cảm thấy kinh ngạc với cảnh tượng hỗn loạn trong nhà.

Thanh Thanh sau khi ăn sữa của Tam phu nhân xong, lại bị Lục phu nhân ôm lấy, hung hăng hôn một cái, mới bị Tứ phu nhân đoạt đi.

Đến lượt Ngũ phu nhân, Thanh Thanh rõ ràng ngượng ngùng rất nhiều.

Ngũ tử tử khác với tất cả mọi người khác, nàng... rõ ràng là rất thanh lãnh, nhưng một khi cùng nàng, hoặc là cùng các tử tử khác hôn đùa, Ngũ tử luôn nhiệt tình nhất, đặc biệt là một đôi mắt hàm tình mạch, tựa hồ...” Được rồi, bên cạnh Thanh Thanh phu quân, chúng ta nên ăn điểm tâm rồi! ” Vương đại phú nhạc ha ha cười cười nhìn các phu nhân cùng Thanh Thanh chơi đùa, có vẻ đặc biệt thỏa mãn.

Hậu trạch của hắn không có người khác tranh giành tình nhân như vậy, mỗi một phu nhân đều hòa thuận, cùng hưởng thụ sự ấm áp của đại gia đình, chẳng phải là chuyện tốt nhân gian, ngay cả làm thần tiên cũng không vui vẻ như vậy.

Thanh Thanh đương nhiên biết sau khi bên cạnh hắn sẽ xảy ra chuyện gì, vì lẽ đó nàng dứt khoát trốn vào trong ngực của Tứ phu nhân, kết quả tên mập cũng không biết xấu hổ tiến tới, một mình ôm lấy nàng.

Không nói hai lời, ôm chặt lấy nàng hôn.

“Ồ” Thanh Thanh lại mất phương hướng trong hôn mê, mấy tháng qua dè dặt, trong sự thân mật lần lượt biến thành vô hình, sau khi được mập mập hôn lên, nàng rất nhanh liền chủ động vươn cánh tay ra ôm chặt lấy hắn, cùng hắn triền hôn.

Mấy vị phu nhân một bên ăn điểm tâm, một bên thưởng thức sự thân mật thân thiết của Thanh Thanh cùng phu quân, khi nhìn thấy Thanh Thanh thở hổn hển nằm nhoài trong lòng phu quân, không có sức nhúc nhích, mà phu quân các nàng lại uống một ngụm cháo, tiến đến bên miệng nàng, Thanh Thanh chủ động vươn đầu lưỡi ra, thăm dò vào trong miệng của nàng, dùng lưỡi phần cuốn đi cháo nhỏ bên trong.

Các nàng liếc nhau một cái, trong đôi mắt đều hiện lên vẻ mỉm cười.

Cũng phải đến lúc Thanh Thanh chính thức gả vào Vương gia, trở thành Thất muội muội của nàng rồi.

... Hơn mười ngày này Thanh Thanh cảm thấy có chút kỳ quái.

Đại mập mập cơ hồ mỗi giây mỗi khắc đều quần quanh nàng, nhiệt tình như lửa hôn nàng, ở trong phòng, trên cỏ, dưới bóng cây, Vương gia hậu trạch các loại, Thanh Thanh đều bị ép mở miệng nhỏ, bị đại mập mập hôn mê mơ màng.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn không biết đã được hấn vuốt ve bao nhiêu lần, toàn thân khô nóng khó chịu, giãy dụa thân thể mềm mại trong ngực tên mập, ngẩng đầu lên, hôn lên cổ hấn một cái.

Nhìn hôn đến trời tối mịt mờ, từ sáng sớm đến buổi tối ngủ, Thanh Thanh không biết một ngày bị hấn hôn bao nhiêu lần.

Rất nhiều lần, nàng sẽ còn bị mập mập cởi quần áo, xóc lên áo lót, lộ ra ngọc nhũ non nớt của nàng.

Nàng chỉ ngồi trong ngực của tên mập, nửa thân trên để trần, hai người đang ngủ say trong bụi hoa, hôn lên hừng hực nhiệt tình.

Hoặc là buổi chiều hay là lúc ánh mặt trời vừa tốt, Vương đại phú đem nàng áp sát trên cỏ, hôn môi nàng, Thanh Thanh cũng phun ra lưỡi thơm, duyên dáng nói với hấn rằng giao nhau, tại nàng miệng lớn thở dốc, tên mập lại hạ xuống, hôn nàng nửa người trần trụi, đem mỗi một tắc da thịt của nàng đều hôn hết.

Bờ môi, cái cổ, ngọc nhũ, cái rốn, có đôi khi tên mập mập còn có thể lật nàng lại, để nàng nằm nhào trên quần áo trên bãi cỏ, bờ môi lại hôn lên sống lưng của nàng, không ngừng vuốt ve nàng.

Đích thân thanh âm thanh ô rên rỉ, giãy dụa trên cỏ, thân thể mềm nhũn, mặc cho mập mập hôn lên, toàn thân đều biến thành màu hồng phấn, đợi sau khi chấm dứt còn cần hấn cõng trên lưng mới có thể đi.

Có đôi khi là buổi sáng, nàng còn đang ngủ, đã bị đại mập mạp mang đến đỉnh núi nhìn mặt trời mọc, Thanh cùng với hấn núp trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi, núp trong chăn, vừa phun ra cái lưỡi thơm mát cùng nụ hôn của hấn, một mặt bị hấn chậm rãi vuốt ve, toàn thân dán chặt lấy Vương Đại Phú, bị sờ đến toàn thân mềm nhũn, không có nửa điểm khí lực phản kháng.

Về phần mặt trời mọc, Thanh Thanh cũng là bị hấn ôm sau lưng, đang bị hấn hôn lên cổ, cùng hấn triền miên lúc, thái dương chậm rãi từ phía đông bay lên.

Một ngày kia, Thanh Thanh tựa đầu vào ngực của hấn, ánh mắt bình tĩnh nhìn ánh nắng mai, cùng với Đại mập mạp trốn ở trong chăn. Hai cái ngọc nhũ bị bàn tay mập mạp của hấn che lại, một bên bị một bên nắm đấm to lớn che lại.

Hấn chậm rãi vuốt bộ ngực nhỏ xinh xắn, vừa nhìn mặt trời mọc.

Mãi tới khi mặt trời lên cao, Thanh Thanh mới quay đầu lại hôn nó một cái, cho tên mập một cái tươi cười.

Chỉ một cái hôn, liền làm cho mập mạp kích động đến kêu ngao ngao, lại đem nàng đặt ở trên đơn hôn loạn thân, sữa nhỏ nhỏ bị hấn ăn mấy lần, Thanh Thanh cũng không biết chính mình còn chưa lớn lên... trực ngực nhỏ, có cái gì ăn ngon.

Tên béo ú đã hư hỏng rồi.

Thanh Thanh mềm nhũn ôm đầu nó, ưỡn lên bộ ngực trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhỏ nhắn dụi dụi cho nó. Thật giống như Tam phu nhân cho nó bú sữa vậy.

Có lúc lại là đêm.

Cũng giống như đêm nay.

Ăn cơm chiều xong, Vương đại phú liền ôm ngang nàng, nói với các tỷ tỷ một tiếng, sau đó liền ôm nàng rời đi.

Lúc đi ra ngoài, Thanh Thanh rõ ràng nhìn thấy trên mặt sáu tỷ tỷ hiện lên nụ cười bồn chồn.

Mặt nàng đỏ lên, hai tay ôm lấy cổ tên mập, đầu chui vào trước ngực hắn.

Sáu tỷ tỷ biết nàng và đại mập mập muốn đi làm gì, Thanh Thanh cũng biết.

Quả nhiên.

Thanh Thanh bị hắn ôm đến một chỗ bí mật, lập tức bị hắn hôn mê.

Rất nhanh, Thanh Thanh lại bị hắn cởi quần áo, lộ ra bộ ngực nho nhỏ của nàng đã được vuốt ve nửa tháng nay.

“Lớn hơn rồi.

“Vương đại phú ôm Thanh Thanh, để cho thiếu nữ ngồi trong ngực của hắn, thỏa mãn dùng bàn tay lớn đi vuốt ve núi non nho nhỏ của nàng.

Thịt gà sữa của cô gái không quá mềm, ở giữa còn có một khối thịt cứng, còn có thể nghiền nát ra thành thịt gà mềm mại, nhưng sữa sữa của cô gái lại có một loại cảm giác thỏa mãn khác thường.

Thanh chua chát, khéo léo, càng hay chính là, tiếng rên rỉ nơi đáy lòng thiếu nữ kia thở dốc, thân thể mảnh mai vụn vụn dưới bàn tay của hắn, thỉnh thoảng còn chủ động dâng lên nụ hôn, thiếu nữ đầu tình như hạt đậu, tuổi tác động lòng người nhất.

Mà Vương Đại Phú, lại có được một thiếu nữ xinh đẹp như Thanh Thanh, có thể chứng kiến nàng từ một tiểu nha đầu ngây ngô dần dần trưởng thành tuyệt thế mỹ nhân. Mỗi một chỗ nhỏ bé đều được nàng vuốt ve ngàn vạn lần.

Thanh Thanh trong thời đại thiếu nữ, lớn lên một chút Thanh Thanh, mới đầu là Thanh Thanh, là con của Thanh Thanh, biến thành phụ nữ, tất cả đều sẽ từ từ được lão yêu thương, chứng kiến quá trình Thanh Thanh biến thành giai nhân tuyệt thế.

“Mới không lớn lên...” Thanh Thanh nhu mềm nhũn tựa vào người hắn, nửa người trên cởi trần, Ngọc Nhũ nhỏ nhắn xinh xắn biến hình trong bàn tay to mập của Vương Đại Phú, được hắn chậm rãi vuốt ve.

Hàng mi xinh xắn được hấn dùng hai ngón tay kẹp lấy, hơi đau đớn một chút, nhưng lại khiến cho khoái cảm run rẩy truyền đến, Thanh Thanh không cự tuyệt được vuốt ve như vậy.

Cái ngực nho nhỏ của nàng bị tên mập chậm rãi ngắm nghía một lần rồi mới lại đến hôn nàng.

Ánh sao trên bầu trời lóe lên, dế mè trên mặt đất kêu lên chi chi, Thanh Thanh lại bị hấn cởi ra quần lót, toàn thân trơn bóng được Vương đại phú ôm lấy.

Cả người hấn đều được vuốt ve.

Nàng lại bị hôn đến không còn sức lực, chân khô nóng không chịu nổi, nhưng mập mập một mực không có vuốt ve nơi đó...

“Thanh Thanh, ngày mai chúng ta đi đến một bữa tiệc gia đình, đợi bữa tiệc kết thúc, ta sẽ... ta và ngươi về Thanh Sơn thôn một chuyến.

“Được.”

“Thanh Thanh đáp ứng, hai gò má bị gió thổi qua, làm cho nàng khôi phục một chút thanh tỉnh.

Nàng ta muốn gả cho Vương đại phú.

Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử (8)

Gần son, gần hai mươi một tháng Mười hai nhà Vương gia lại bắt đầu thịnh yến.

Lần này là lúc ở vườn hoa thảo nguyên giữa sườn núi, lúc chạng vạng tối, mặt trời lặn.

Tham gia yến gia có sáu vị phu nhân, bảy tám thị nữ, Vương đại phú, Tiểu Hà, cùng nàng Thanh Thanh.

Các phu nhân cùng thị nữ đều cởi hết quần áo trên người, ở trong ánh chiều tà để lộ ra thân thể diễm lệ của mình, thân thể mập mạp cũng lộ ra, cái đầu kia có chút nhọn, dài nhỏ giống như một cái dùi.

Nhưng phần gốc của chùy tử, Thanh Thanh lại có thể nhìn thấy hai viên tròn vo to lớn đang lơ lửng, hiện lên màu đỏ thẫm, hai đồ vật rất đáng sợ, Thanh Thanh mỗi lần nhìn thấy đều sẽ giật mình.

Cái này tròn vo cuộn cuộn... Trứng quá lớn —— đây là cô gái từng nghe mắng nam nhân không biết, trước kia cô còn không hiểu, bây giờ đã hiểu, nguyên lai trứng là dạng này.

Nếu như mắng nam nhân không trứng chính là mắng hần không có trứng, thì trên đời này không ai có thể mắng đại mập không có hạt giống.

Nó quá lớn, thứ gì đó so với lưỡi nam nhân mà Thanh Thanh đã gặp trong đũng quần của mình cũng lớn hơn nhiều! Một quả trứng của Đại Bàn Tử so với hai nắm đấm đấm của nó còn lớn hơn, hai quả trứng lớn như vậy chộp vào nhau, treo ở hạ thân của Đại Bàn Tử, động tác bước đi trên mặt đầy tươi cường, dưới người hần là hai quả trứng lớn đang lắc lửng ở bên cạnh.

Rất đáng sợ.

Thanh Thanh thấy bộ dáng chúng nó phát uy, thật sự rất đáng sợ, có thể làm cho sáu vị tỷ tỷ thân thể mềm nhũn, nửa điểm khí lực cũng không có, trên dưới toàn thân đều là màu trắng đục sền sệt, các tỷ tỷ một bộ dáng bị phá hủy, nàng còn thấy Lục phu nhân bị làm cho khàn giọng hét lên, nước mắt nước mũi nước mũi, còn có cả nước tiểu phun ra.

Rất chật vật.

Nhưng Lục tỷ tỷ lại lén lút nói với nàng, dáng vẻ như vậy rất thoải mái, nữ nhân trên đời này có thể bị cái trứng của phu quân bắn vào... Dương Tinh, là phúc khí của nữ nhân, không có nữ nhân nào có thể từ chối hấn đem nồng độ đậm bắn vào trong cơ thể, trải nghiệm qua một lần, chắc chắn nàng sẽ thích.

Nàng mới không thích.

Cũng giống như cô không thích bữa tiệc này.

Rất kỳ quái.

Nhưng có sáu tỷ tỷ cùng với mấy người mập mạp đều rất ưa thích.

“Phu nhân, chúng ta bắt đầu đi!” Vương đại phú cười đến cực kỳ vui vẻ, hấn đốt đồng lửa trên cỏ, chiếu sáng thân thể trần truội của sáu con yêu kiều, bảy tám thị nữ đồng dạng trần truồng, lộ ra thân thể thanh xuân tốt đẹp của các nàng, hậu trạch Vương gia trong chốc lát trở nên dâm dục.

Trần ngập khí tức sung sướng.

Cô gái xinh đẹp đã cởi sạch quần áo, hơn nữa trên yêu cầu của Vương đại phú, quần áo, áo lót, giày bông, quần lót, giày gấm, tùy tiện vứt lung tung trên bãi cỏ, khiến nơi này trở thành “Chiến trường” hỗn loạn không chịu nổi.

Thanh Thanh đã biết chiến trường là có ý gì, lát nữa sẽ phát sinh chuyện vô cùng hỗn loạn dâm lang, nam nữ sẽ tổ hợp lại với nhau ăn mừng, còn có cả âm thanh ba ba ba cùng với bóng dáng y y a, không giống như đánh nhau, không phải là chiến trường sao? Mặt của nàng đỏ lên, cũng rất nóng.

Toàn bộ bãi cỏ chỉ còn lại nàng và Tiểu Hà còn chưa cởi y phục ra.

Hơn nữa, yêu mị nhất, Lục tử tử thích chơi nhất trong miệng mấy tử tử, đã cười đùa nhào về phía Vương Đại Phú, ở trước mặt hấn cúi người quật khởi cái mông trắng như tuyết tròn vo.

“Lão gia muốn!” Bản lão gia đã đến!!!! Vương Đại Phú uốn eo, cái xương dài nhỏ như cái dùi xông thẳng vào huyết Lục phu nhân, bên hông mập mạp trắng nõn, thân thể mềm mại va vào da thịt ở trên mông, phát ra những tiếng vang thanh thúy.

“Ây da...” Lục phu nhân thỏa mãn ngâm nga dài, mắt hoa đào say lòng người nhìn về phía ánh nắng chiều phía xa xa, thần sắc thỏa mãn như mèo con ăn được thịt, bắt đầu uốn éo mông nhọn đón hợp với lão gia.

Ba, ba, ba, ba.

Tiếng thân thể va chạm thanh thúy, như từng viên đá rơi vào mặt hồ, nhắc lên gợn sóng, gợi lên rung động vui thích trong lòng mọi người.

“Tứ phu nhân”, “Tứ phu nhân” ôm lấy Nhị phu nhân nằm trên thảm cỏ, thân mật cọ sát mặt, thân thể mềm mại ma sát, đôi chân ngọc quần lấy nhau, khuôn mặt đối phương hiện lên vẻ hàm tình.

Mạch mạch đôi mắt, sau đó bắt đầu hôn nhau.

“A ha, Nhị tử tử, “Hảo tử muội” nhẹ một chút, người biết Nhị tử tử không thích nặng nề mà, chậm chậm một chút, chỉ là biết Nhị tử tử không thích trọng, nên ta mới để tử tử ở trên đó chăm sóc ta một chút, tử tử ôm lấy nhau, phát ra tiếng rên rỉ mê người, thân thể mềm mại dán sát vào nhau, thờ dốc vô cùng.

Các thị nữ nhìn thấy sắc mặt hồng hào, tiến lên cầm thịt nướng đặt bên cạnh đồng lửa, nướng vài thứ, chờ phu nhân cùng lão gia chơi đủ rồi ăn lửa, bên cạnh còn đặt bảy tám cái ghế dài, cũng có chiếu chiếu mềm trên cỏ, còn có giường rộng thùng thình mềm mại có thể cho bốn năm người quay cuồng chơi đùa ở phía trên.

Lại có hơn mười thị nữ đi tới, lúc bọn họ đi tới thì trên người vẫn còn mặc quần áo, nhưng vừa đi vừa cởi quần áo trên

người ra, ôm một ít rượu, hoa cánh, hoa, bánh điểm, sau khi đặt xuống thì cùng tới hầu hạ đám phu nhân lão gia.

Một người đi dán vào người Vương đại phú, thân thể yêu kiều áp sát với vóc người mập mạp, sắc mặt xấu hổ đỏ bừng, khoe môi mang theo ý cười, uốn éo eo nhỏ trợ giúp lão gia nghịch khô Lục phu nhân.

Bên kia cũng không hạ xuống, lại có một thị nữ mặt đôi mắt hôn Lục phu nhân, vừa hôn với nàng, vừa vặn eo giằng co, đồng thời trợ giúp Lục phu nhân cùng lão gia bóp bóp giao.

“Phu nhân ặc ặc, chúng ta tới xoa bóp cho ngài đây.” Hai thị nữ uể oải tiến đến chỗ đại phu nhân đang nằm trên giường, vẽ mặt quyến rũ vươn tay vuốt ve trên người phu nhân, dùng bàn tay nhỏ bé, hôn môi, hôn vuốt ngọc thể của phu nhân.

Rất nhanh, Thanh Thanh liền thấy có thị nữ hôn vào chỗ riêng của Đại phu nhân, cuồng nhiệt vươn lưỡi thơm ra liếm láp, tôn ti ngày xưa đã không còn, nhìn Đại phu nhân phát ra tiếng rên rỉ vô lực dưới miệng mình, thị nữ kia tựa hồ đặc biệt hưng phấn, lưỡi mềm liều mạng chui vào chỗ riêng của phu nhân.

Một thị nữ khác bưng lấy chân ngọc của nàng, hôn từng miếng từng miếng một lên đầu ngón chân ngọc của nàng, liếm sạch đôi chân ngọc của phu nhân đến mức chảy đầy nước miếng. Khuôn mặt thị nữ tràn đầy vẻ quắc thước, thân dưới không ngừng chảy ra chất lỏng, nhỏ xuống tám tám mềm trên bãi cỏ.

Lại có một thị nữ đi hôn môi nàng, môi dính sát môi, đầu lưỡi chui vào trong hàm răng của Đại phu nhân, nức nở nghẹn ngào nói với nàng.

Ba thị nữ cùng quần lấy cô.

“A ha, Thúy Lan, ừm, nhẹ một chút, chớ có cắn nặng như vậy, bộ ngực ời ỏn đều bị người... A... Đại phu nhân ung dung hoa lệ chính là nữ chủ nhân Vương gia hậu trạch, mấy phu nhân đều lấy nàng làm tôn, Vương Đại Phú càng sợ nàng không được, nhưng hôm nay, đại phú Vương gia lại bị thị nữ liên hợp ức hiếp chặt vật không chịu nổi, thân thể mềm mại, rên rỉ, tùy ý đùa giỡn các nàng.

Đây có lẽ là nguyên nhân khiến các thị nữ chờ mong không thôi.

Thường ngày, phu nhân là nữ chủ nhân cao cao tại thượng, nhưng ở nhà trong yến tiệc, mặc dù nữ chủ nhân vẫn là nữ chủ nhân, nhưng các nàng là thị nữ, lại có thể bỏ qua tôn ti, tranh sủng ái với các nàng, dụ dỗ lão gia các nàng trước mặt các nàng, hoặc dứt khoát chính là đám đông trò phu nhân, để cho các nàng rên rỉ rên rỉ, sau tình cảm, cùng nhau ôm nhau với các phu nhân, xoa gương giao nhau, hôn nồng nhiệt triền miên.

Tuy nói chuyện trong yến tiệc không coi là chính thức, chẳng qua là hành vi hoang đường sau lưng gia đình giàu có, ngày thường cũng không ai dám bất kính với phu nhân, càng sẽ không đề cập đến chuyện trong bữa tiệc gia đình.

Nhưng người không phải cây cỏ, ai có thể vô tình? Nếu có thể ở nhà cùng phu nhân phát sinh quan hệ, cùng nhau khua môi múa mép, mài gương cao trào, để các phu nhân vui vẻ, hưởng thụ, các nàng ngày thường cũng có thể được các phu nhân chiếu cố nhiều hơn.

Vương gia từ trước đến nay không cấm việc hương diễm của Hư Hoàng Giả Phượng, thậm chí lão gia còn rất vui vẻ khi nhìn thấy nàng.

Nếu trong nhà có bữa tiệc, các nàng là thị nữ để các phu nhân thỏa mãn, sau đó, các phu nhân cũng có thể tùy ý gọi các nàng đến bên người, lúc nào muốn cũng cởi quần áo ra, hôn nhau, ngã xuống giường rên rỉ một phen.

Các nàng đã gặp qua quá nhiều lần phu nhân cùng phu nhân, thị nữ, thị nữ, phu nhân cùng thị nữ, cùng nhau mài mắt vui vẻ, buổi tối ôm nhau ngủ, tình ý trùng trùng điệp điệp dính vào chuyện đồng xuất hiện, không ít người còn tham dự vào chuyện này, có một vị, hoặc là mấy vị đạo lữ tình cảm tốt hơn.

Hầu như là quan hệ “Đối thực”, nhưng so với các cung nữ trong cung môn giàu có khác thì hạnh phúc hơn nhiều.

Mà một ít thị nữ ngày thường bị lạnh nhạt, trên nhà cũng sẽ chủ động mang lên phu nhân cùng lão gia, tranh thủ một ít yêu

thương, để cho mình tại hậu trạch Vương gia có địa vị cao hơn một chút.

Tuy nhiên, lão gia chỉ có một, phu nhân lại có sáu.

Lão gia muốn chú ý sáu vị, không, bảy vị phu nhân, phu nhân lại chỉ cần chú ý lão gia.

Bởi vậy hầu gái phần lớn lựa chọn hầu hạ phu nhân, cùng phu nhân cùng nhau mài dũa vui vẻ, ngày sau lập gia đình, cũng có thể đạt được một ít giúp đỡ từ phu nhân, lão gia cũng mặc kệ những việc vặt này.

Về phần muốn trở thành Thất phu nhân... Nhìn bộ dáng hoạt bát động lòng người của Thanh Thanh, mềm mại mảnh mai, các nàng liền biết vì sao mình không thể thành Thất phu nhân.

Vương gia không có tiểu thiếp, chỉ có phu nhân và lão gia.

Cùng lúc đó, ba vị tiểu thư.

“Phu nhân” ba thị nữ đang quần với Đại phu nhân cuối cùng cũng nhin không được, trong đó một thị nữ mặt đỏ ửng đi thường, tựa hồ được hai vị thị nữ khác nhường nhin, nàng hạ xuống mềm nhũn, cầm lấy mấy món đồ chơi đặt ở trên bàn.

Một con rồng hai đầu có cùng dạng với Vương Đại Phú, tách chân ra, chậm rãi đẩy một con vào trong huyết đã sớm ướt át của nàng.

Bình thường, hậu trạch Vương gia chỉ có thể dùng một cây Song Đầu Long, chỉ có ở nhà mở tiệc, những đồ vật mua vui này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Ừm, phu nhân đang suy nghĩ, muốn cùng phu nhân nói chuyện ân cần.” Thiếu niên của thị nữ cùng lắm thì xanh xanh bao nhiêu, trước mặt Đại phu nhân, bàn tay nhỏ bé run rẩy cầm đầu rồng vào trong huyết của mình, dưới chân của nàng nhất thời hình như mọc ra dương vật thuộc về nam nhân, sáng loáng như một thanh bảo kiếm, theo sự thẹn thùng của nàng mà run run.

“Tiểu Ngọc đã chờ mong rất lâu rồi.” Thị nữ Thúy Lan dán mắt vào phu nhân che miệng cười trộm, nhìn tiểu Ngọc nha đầu ngốc nghếch lên giường, ườn lấy một con Song Đầu Long

tương tự cây gậy thịt lão gia, từ từ bò lên trên thân thể Đại phu nhân, hô hấp của nàng cũng theo đó trở nên dồn dập, hai chân ma sát với nhau.

Lại nhìn Đại phu nhân.

Các nàng ngày thường kính sợ Vương gia đại phụ, giờ phút này gương mặt phỉếm hồng, không có quất mắng Tiểu Ngọc vô lễ, cũng không có mắng nàng hoang đường, càng không cự tuyệt.

Đại phu nhân nằm trên giường êm, thần sắc lười biếng quyến rũ, ngọc thể ngang dọc hiện ra màu hồng phấn, chân ngọc thon dài bị nha hoàn Tiểu Ngọc dùng động tác vụng về tách ra, lộ ra một chỗ tư nhân mềm mại ướt át dưới nhúm rùng rậm màu đen kia.

Khóe môi nàng ẩn hàm ý cười quyến rũ, ánh mắt có chút hứng thú nhìn nha đầu ngốc nghếch này tách đôi chân nàng ra, rõ ràng là mới vừa phá thân không lâu, cũng là mới học dùng Song Đầu Long, càng là lần đầu tiên đến vui vẻ với phu nhân.

Thường ngày cần phải hầu hạ, cần có nữ chủ nhân tôn kính, lúc này lại tùy ý để nàng sắp xếp, muốn bị nàng dùng công việc kia đâm vào, nha đầu này vừa khản trương lại hưng phấn là điều không thể tránh được.

“Phu, phu nhân, tiểu Ngọc lắp bắp, quỳ gối giữa đôi chân thon dài của đại phu nhân, bàn tay nhỏ bé đỡ lấy hai con rồng hai đầu trong huyết, sợ hãi không dám tiến lên.

“Nha đầu ngốc kia cũng dám chẻ chân của ta ra, lại sợ sao?” Đại phu nhân thể hiện ra sự dịu dàng như thể thê tử, duỗi bàn tay trắng nõn ra, nắm chặt lấy Song Đầu Long trong huyết ngọc, chậm rãi kéo về phía trước.

Nữ nhân dùng Song Đầu Long tuy nói có thể làm cho các nàng mọc ra dương vật, nhưng dù sao cũng không giống với nam nhân.

Đại phu nhân giơ tay kéo một cái, Song Đầu Long liền từ trong huyết Tiểu Ngọc trượt ra, làm cho nàng nhin không được phát ra tiếng rên rỉ tinh mịn, tiểu huyết theo bản năng xiết chặt, mới kẹp lấy Song Đầu Long bị phu nhân kéo đi.

“Ta, ta, phu nhân “Tiểu Ngọc xấu hổ sắp khóc rồi.

Đại phu nhân lại càng thêm ôn nhu, dẫn dắt nàng: “Dùng chặt chút, đừng để nó rơi xuống, chuyển lại đây, tới gần “Thúy Lan cùng mấy thị nữ bu lại nhìn xem.

Phu nhân là một hiền thê hiếm có trong thiên hạ.

Mà các nàng, lại có thể cùng như vậy ôn nhu phu nhân lên giường, cùng nàng ôn nhu hôn phu nhân, cùng nàng ma sát hạ thể, thậm chí có thể sử dụng những chuyện xấu hổ này cùng phu nhân giao hòa.

Tiểu Ngọc vụng về di chuyển hai chân, đầu gối quỳ xuống, chậm rãi đi về phía trước, con Song Đầu Long đang nắm chặt, một đầu khác rút cục cũng chống đỡ được huyết mật của phu nhân.

Trong chốc lát, thân thể mềm mại của nàng run lên, phảng phất cảm nhận được lửa nóng từ nhân.

“Phu nhân” toàn thân khô nóng cùng kích thích, làm Tiểu Ngọc lần đầu kinh lịch khẩn cấp đứng lên, lắc cái eo nhỏ, ra sức bay lên phía trước.

Hai con rồng phân biệt giữ chặt huyết mật dưới huyết của nàng và huyết mật của phu nhân, huyết mật quá chặt, bắc hoa của nàng lại quá miễn cảm, chỉ chống được một cái, nàng liền nhịn không được run rẩy rên rỉ, lúc này tiết ra thân thể.

Chất lỏng sền sệt từ trong huyết của nàng phun ra, theo con rồng hai đầu chảy ra ngoài.

“Phốc phốc phốc” Mấy vị thị nữ trần trụi vây xem bật cười khanh khách.

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên, xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được.

Thật giống như một vị trượng phu vào phòng cưới, đối mặt với kiều thê cởi mũ phượng, xấu hổ đáp lại, tiến vào cuối cùng liền tiết ra một đồng.

Mà giờ phút này, Đại phu nhân chính là thê tử dịu dàng hiền huệ của một trượng phu.

“Đồ ngốc, xấu hổ cái gì?” Thê tử dịu dàng như nước ngồi dậy, ôm lấy Tiểu Ngọc, hôn lên gò má nàng, dính vào nhũ ngọc của nàng, hai má cọ xát, hôn lên triền miên, dịu dàng vuốt ve sự ngượng ngùng của nàng.

“Thê tử” dịu dàng, làm cho ”trượng phu” dưới thân cảm hai đầu rỗng, thoáng cái ngây dại, con mắt sáng lấp lánh nhìn nàng, ánh mắt tựa như đang nhìn thê tử, lại tựa như nhìn trượng phu, nhưng mặc kệ là trượng phu hay thê, đều là người nàng rất quyến luyến.

Mấy thị nữ càng thêm hâm mộ, nhu tình của Đại phu nhân, cho dù là nữ tử tim đập thành thạch, hành vi hoang đường của lão gia, hơn phân nửa là dựa vào Đại phu nhân duy trì, không phải sau đó nhà có nhiều nữ nhân như vậy, sớm đã náo loạn đến trời rồi.

“Phu nhân Thiên Thiên Thiên Thiên... Xem... Tiểu... giấc mộng nhỏ, bảy trăm tám mươi... Thiếu nữ hốt hoảng, hai má đỏ bừng, dùng sức ôm chặt phu nhân, ngẩng đầu si ngốc nhìn nàng, eo nhỏ bắt đầu vặn vẹo, dùng hai đầu rỗng đâm lung tung vào hạ thân của phu nhân, như một thiếu niên mới vừa nếm mây mưa, “Quy đầu” hướng về phía hạ thân nữ nhi đâm loạn đâm lung tung, trên mặt đầy vẻ nôn nóng, nhưng thủy chung vẫn không thể vào cửa.

“Nha đầu ngốc, là thê tử dịu dàng hiền lành mỉm cười quyến rũ, một tay bắt được gậy của trượng phu, một tay tách cánh hoa ướt nhẹp của mình ra, khom lưng nghênh đón, để đầu rùa ”trượng phu” có thể chống đỡ được huyết của nàng.

“Ừm...” Quy đầu tìm được hang động, ”trượng phu” phát ra tiếng rên rỉ mềm mại, ôm lấy thê tử của mình, vặn vẹo eo nhỏ ép xuống, sau khi tình cảm ứng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ thỏa mãn.

Nàng từng chút từng chút vặn vẹo eo thon, mở rộng miệng huyết chặt chẽ kia, hưởng thụ ”thê tử” hẹp hòi, trong tai nghe ”Thê tử” ôn nhu”, hoặc là “ông trượng” nhu tình như nước ngâm nga, làm cho tâm mềm mại mềm mại, thân thể mềm mại run rẩy muốn càng nhiều hơn.

Bất kể là trượng phu hay là thê tử, đêm nay đều là đêm hoa chúc động phòng của nàng.

“Phu nhân ặc ặc” Tiểu Ngọc đặt trên người Đại phu nhân, hạ thân của nàng hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với hạ thể của nàng, một cái huyết của Song Đầu Long thật dài bị hai người kia nuốt hết, biến mất không thấy gì nữa, bốn cánh môi âm u của hai người dính liền cùng một chỗ.

“Nha đầu ngọc, thoải mái không?” Đại phu nhân ôm lấy nàng, trên khuôn mặt kiều mị đồng dạng thỏa mãn.

“Hừm, thật thoải mái!” Tiểu Ngọc vui đầu trước ngực nàng, cọ bộ ngực cao vút của phu nhân, không nhịn được mở miệng, ngậm lấy hàm son đỏ tươi.

“Thế nào là thoải mái?” Đại phu nhân lần đầu tiếp nhận nha đầu, yêu mị truy hỏi nàng.

Tiểu Ngọc lập tức xấu hổ đỏ mặt, hạ thể của nàng và hạ thể của phu nhân nối liền với nhau thông qua Song Đầu Long, vật này rất bảo bối cũng rất thần kỳ, nàng có thể cảm nhận được lửa nóng trong huyết phu nhân rất chặt, kẹp đến mức nàng rất thoải mái.

“Phu nhân.

Giọng nói “Tiểu Ngọc quá ngây thơ, làm mấy thị nữ che miệng cười, phu nhân đích xác rất khẩn trương, rõ ràng là đã sinh hài tử.

“Nha đầu ngọc, hai tay cũng rất mạnh.” Đại phu nhân vuốt ve cặp lông non nớt của nàng, khẽ vỗ một cái, lười biếng hừ một tiếng nói: “Động lòng đi, đồ ngọc... Nếu không biết thì xem nhà ngươi hoạt động như thế nào...” Tiểu Ngọc quay đầu nói., Phát hiện lão gia đã đem Lục phu nhân chừa một bãi bùn nhão, Lục phu nhân mềm nhũn trên cỏ, hai chân mở rộng ra, lão gia ra sức khom lưng, làm cho nàng rên rỉ, một đôi chân ngọc nhô cao đong đưa theo nhịp đập của lão gia.

“Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc... Có!” Lần đầu tiên thiếu nữ hít sâu một hơi, dùng sức nâng cái eo nhỏ, muốn rút con rồng hai đầu ra khỏi huyết phu nhân.

Không biết rằng, sau khi Song Đầu Long bị đâm dịch của nàng thấm ướt, trở nên dị thường bóng loáng, nàng vừa nhấc eo nhỏ, xoẹt một tiếng, từ trong huyết nhỏ của nàng trượt ra, ngược lại phu nhân ôm thật chặt nó, để cho đầu rồng kia ở lại trong huyết.

“Ha ha ha ha...” Mấy thị nữ vây xem không thể chống đỡ nổi, cùng cười nói: “Tiểu Ngọc bị ngốc chết rồi, người phải kẹp chặt huyết, lại đi thao túng phu nhân!” Mẹ của phu nhân... Thiếu nữ lại đỏ mặt, nghe đến khô nóng khó chịu.

“Không có gì đáng ngại, ai không phải lần đầu tiên tới đây? Nha đầu Thúy Lan này lần đầu tiên cùng ta làm, tiết lộ bảy tám lần còn chưa học được chặt chẽ.” Đại phu nhân ôn nhu an ủi, một tay ôm hông nhỏ của nàng, một tay vịn Song Đầu Long, nâng lên trời cao, đối với Tiểu Ngọc khẩn trương bất an, chậm rãi hạ xuống cái hông nhỏ bé của nàng.

Tiểu Ngọc há mồm rên rỉ, miệng lại nuốt hai con rồng hai đầu vào, lại cùng phu nhân dùng đôi môi âm hiểm dán vào đôi môi âm nhu, hai con rồng hai đầu cắm vào hình dáng lẳng lơ của hai người, căng đầy.

Nàng không kịp cảm thụ, phu nhân liền nắm lấy hông nàng, hướng ra phía ngoài kéo, Tiểu Ngọc bị buộc phải nâng lên vòng eo, song đầu long liền trượt ra một chút.

Nhưng rất nhanh, phu nhân lại áp xuống cái hông của nàng, làm cho nàng lại một lần nữa đem song đầu rồng nuốt vào trong huyết.

Trải qua mấy lần, thiếu nữ mới nếm thử mùi vị đã rên rỉ, thân thể mảnh mai run rẩy, huyết nhi chảy ra rất nhiều chất lỏng, thuận theo song đầu rồng chảy vào huyết mật của phu nhân.

“Chính là như vậy đây, ngoan, tới động một chút nào.” Đại phu nhân đôi má hồng nhuận phơn phớt, dạy tiểu nha đầu xong, nàng liền hai tay ôm lấy eo nhỏ của nha đầu này, cổ vũ áp chế thiếu nữ của mình.

Nữ hài tử nếu nói có một cái lợi ích chính là có thể tiết lộ hậu quả rất nhanh.

Tiểu Ngọc vẫn còn dư âm cao trào, nhưng đã bắt đầu ngưng ngừng, cái eo thon vặn vẹo, rên rỉ, run rẩy, Song Đầu Long trong huyết, eo liễu ra sức hoạt động, nâng lên, hạ xuống, thoáng một phát “Uy nhu” dưới thân nàng.

Hai người cùng rên rỉ, cùng vặn vẹo động thân, để Song Đầu Long ở trong huyết của nhau ra ra vào vào.

Thỉnh thoảng có con Song Đầu Long trượt ra từ trong huyết các nàng, Tiểu Ngọc sẽ rất vội vàng dùng huyết đi tìm đầu rùa, hoặc là không thể chờ đợi được nữa mà kẹp lấy Song Đầu Long, để cho đầu kia lần nữa chui vào trong huyết của phu nhân.

Giống như một con mèo nhỏ tham ăn, không thể chờ đợi được nữa.

“À, phu nhân ài, Tiểu Ngọc của phu nhân thật là xinh đẹp...” Thiếu nữ ngốc nghếch lại vội vàng uốn eo, cài vào Đại phu nhân, rên rỉ, rất nhanh đã ướt đầm mồ hôi, bị ”thê tử” kẹp lấy không còn khí lực.

“Đổi lại để ta cử động, nha đầu ngoan, dang chân ra biến thê tử thành trượng phu, Tiểu Ngọc bị đặt dưới thân phu nhân, Trương Đại Song Chân, ánh mắt mê ly nhìn phu nhân dùng con rồng hai đầu thoáng một phát sờ lên huyết nhỏ của nàng, hai chân mảnh khảnh nhịn không được quần lấy eo phu nhân, rên rỉ nức nở, kêu khóc phụ nữ.

Mấy vị thị nữ thấy vậy khô nóng không chịu nổi, cũng đi lên trên mặt bàn lấy hai cái Song Đầu Long, một trong số đó được một thị nữ mang lên, đi tới sau lưng phu nhân, dán bờ mông mềm mại của nàng, đi theo phu nhân cùng nhau chuyển động, cùng nhau cảm Tiểu Ngọc.

Một chi khác thì đi tới sau lưng Tiểu Ngọc, cũng muốn dán lên, lại bị một người hầu khác dán lên.

Nữ nhân ngăn cản.

Đại phu nhân cười quyến rũ, nhả con rồng hai đầu ra, xoay người Tiểu Ngọc, ôm lấy nàng từ phía sau, đỡ đầu rùa chậm rãi tìm tới cửa động khác.

“Ồ ồ ồ!” Đại phu nhân ưỡn ngực, Tiểu Ngọc ngẩng cổ phát ra tiếng kêu thảm thiết, một dòng máu đỏ thẫm từ trên đùi nàng chảy xuống.

“Ngoan, Tiểu Ngọc ngoan, rất nhanh liền bình tĩnh lại.” Phu nhân ôm chặt lấy nàng, hôn lên cổ, từ phía sau lưng chậm rãi tiến vào thân thể của nàng.

Toàn thân Tiểu Ngọc đều đang run rẩy, hơn nữa rất nhanh, một thị nữ khác cũng mang theo Song Đầu Long, từ phía trước dán nàng, cũng cắm vào.

“Hu hu hu hu hu vũ...” Tiểu Ngọc tiết lộ đến mức đến mức nghiên cứu.

“...” Dưới màn đêm, Vương gia sơn trang là cảnh Thanh Thanh đã từng tưởng tượng... đây yêu dị.

Vương Đại Phú dùng một ngón nghề năng đang giao hảo với Lục phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân, cộng thêm Tứ phu nhân quần quýt cùng một chỗ, ngã trên bãi cỏ, ba người lăn một vòng, đầu đuôi đụng nhau, liếm láp hạ thân của đối phương.

Các thị nữ hoặc là đang nướng thịt, đang trần truồng chơi đùa, hoặc là hôn Vương Đại Phú, hoặc là hôn với Lục phu nhân, hoặc là mang theo con rồng hai đầu, từ sau lưng bám vào bờ hông của các phu nhân, sắc mặt hưng phấn vặn vẹo eo nhỏ.

Đại phu nhân đang bị mấy thị nữ hôn, lúc trước nàng mặc một con rồng hai đầu, sau lưng cũng bị một cái khác dán chặt.

Thanh Thanh xem không hiểu, thị nữ sau lưng Đại phu nhân tại sao cũng đang hưng phấn cố gắng xen vào? Không phải tư phòng của Đại phu nhân bị chiếm cứ rồi sao? “Phì” “Hi” Tiểu Hà gắt một cái, mặt cũng xoay qua một bên.

Thanh Thanh theo bản năng nhìn về phía nàng, người duy nhất còn mặc y phục chỉ có một mình nó.

Còn có nàng.

“Thanh Thanh, mặc kệ các nàng!” Tiểu Hà ôm Thanh Thanh, hai người trốn ở dưới một chiếc ghế dài nhóm lửa chờ ăn thịt nướng.

Mà trên bãi cỏ, khắp nơi đều là người hoan đàm giao nữ.

Âm thanh kêu gào dâm dục, va chạm vào thân thể hỗn tạp lúc giao nhau, cùng đồng lửa đom đóp thiêu đốt tản ra nhiệt lượng, làm cho hai thiếu nữ ngây ngô đã ném qua nhục thể, rất nhanh mặt đỏ tới mang tai.

“Thanh Thanh”, Tiểu Hà đỏ mặt nhìn về phía nàng, Thanh Thanh biết ý của nàng nên khẽ gật đầu.

Sau đó, hai vị thiếu nữ cũng ôm hôn sát nhau, cánh môi mềm mại khép lại, bốn miếng môi trên dưới cắn vào nhau, đầu lưỡi chậm rãi vươn ra, cùng đối phương cái lưỡi mềm mại quấn lấy nhau.

“Ừm ừm, “Ừm” so với các nữ nhân bên kia mài dũa kịch liệt, hai vị thiếu nữ hôn một cái thì mềm mại hơn rất nhiều, cánh môi chậm rãi chạm vào nhau, đầu lưỡi mềm mại từng chút từng chút liếm lên môi đối phương, lưỡi mềm mại, lại nhẹ nhàng chạm vào, lại then thùng tách ra, sau một lúc lâu mới quấn lấy nhau, ân oán quấn vào nhau.

Nhìn hai thiếu nữ ôm nhau hôn nhau, Ngũ phu nhân thấy vậy che miệng nhỏ lại, nước mắt trong mắt chớp động.

Đây mới là lúc cô gái nhỏ, bạn thân trong khuê phòng ước mơ tha thiết nhất.

ngọt ngào nhất, quen thuộc nhất, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi thời mỗi khắc đều bầu bạn với nhau, mà không phải cùng nam nữ bình thường, nhất định phải tách ra, lại còn phải suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, còn phải dấn xúng đáng với niềm vui của nam nhân xấu xa.

Trong khuê trung mật hữu, lại không có những phiền não này.

Hai vị thiếu nữ cùng ăn cùng ở, thành song nhập đối, vui cười đùa giỡn náo nhiệt, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ăn cơm, buổi tối cũng đắp chung một tấm chăn, tịch tịch lúc, lại có thể... an ủi lẫn nhau.

Giống như Tiểu Hà cùng Thanh Thanh.

Mộng tưởng thiếu nữ lúc này không thực hiện được, nữ nhi giúp nàng thực hiện.

“Phu nhân? Lại nhìn Thanh Thanh sao rồi?” Vương đại phú của Lục phu nhân, cười tủm tỉm, cầm lấy một cây gậy thịt được bọc trong bạch tương đi tới trước mặt nàng, uốn thẳng lưng.

Ngũ phu nhân u oán nhìn hắn một cái, cam chịu số phận quỳ xuống, hai đầu gối đặt trên cỏ, sau khi thuận thực dùng tay xoa xoa cái đầu rùa của hắn vài cái, cái miệng nhỏ nhắn há ra nuốt vào thân thịt phu quân của nàng.

Cảm giác khô nóng bò lên người nàng.

Ngũ phu nhân ánh mắt mê ly, đầu lưỡi vuốt ve đầu rùa phu quân, từng ngậm từng ngậm nuốt lấy đầu rùa của phu quân.

Trong lòng rất chán ghét nam nhân, thân thể đã được phu quân dạy dỗ ngoan ngoãn, phu quân lúc nào sảy nàng, nàng đã ướm thân lúc nào.

Phu quân nàng tới đây là vì không muốn nàng chìm đắm trong vui sướng của nữ tử.

Phu quân quá xấu xa.

“Thanh Thanh không thích cởi quần áo sao?” hưởng thụ sự ra sức của phu nhân bên dưới, Vương đại phú từ sau lưng ôm lấy Thanh Thanh đang hôn với con gái nhỏ, mặt béo đưa tới, cọ vài cái lên mặt Thanh Thanh, cắt đứt hôn môi của hai thiếu nữ.

“Phụ thân, người tới đây làm gì?” Giờ phút này Vương Tiểu Hà không có chút thanh khí gì đối với hắn, mở cái miệng nhỏ nhắn của Thanh Thanh ra, phồng má nhìn hắn.

“Hắc hắc, bữa tiệc gia đình đêm nay chính là vì Thanh Thanh a.” Vương đại phú từ phía sau ôm lấy Thanh Thanh, bắt được cái miệng nhỏ nhắn của nàng để hôn, tay cũng xoa xoa trên người nàng, làm cho Thanh Thanh một lần nữa lâm vào mê ly tình cảm.

Ngũ phu nhân đứng lúc đứng lên, con mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ xấu hổ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn nàng cùng lão gia hôn nồng nhiệt, lúc bị hôn đến đã ướm sưng, xiêm y trên người cũng từng bộ từng bộ từng bộ bị lão gia chậm rãi cởi ra.

Thân thể thiếu nữ mảnh khảnh, mềm mại, thon thả giống như đoạt đi thiên địa chi linh, thân thể mềm mại lộ ra dưới ánh trăng.

Một đôi mắt đang nhìn.

“Ô ô” Thanh Thanh xấu hổ dùng hai tay che lại bình thân trước ngực, hai chân khép chặt, xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được.

“Thanh Thanh xinh đẹp” Ngũ phu nhân ôn nhu nói rồi ôm lấy Thanh Thanh vào trong ngực. Thiếu nữ ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, cảm giác vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc làm nàng quên đi những ủy khuất khi ngậm gậy thịt lão gia, trên mặt nở rộ nụ cười đầy vui sướng và quyến rũ.

Tiểu Hà cắn môi, mẹ mình đại khái là phu nhân kỳ quái nhất Vương gia, không thích nam nhân, nhưng hết lần này tới lần khác lại thích nữ tử.

Nàng nhìn thoáng qua phụ thân, hấn lại kéo thị nữ tới, đè ở dưới thân soạt, ánh mắt trộm cắp thưởng thức Thanh Thanh cùng Ngũ phu nhân ôm chung một chỗ.

Phụ thân thật hạ lưu.

“Ngũ tỷ tỷ” Thanh Thanh Thanh run rẩy từ từ bình phục trong lòng Ngũ phu nhân. Ngũ tỷ tỷ không mặc quần áo, nàng cũng không mặc, da thịt hai người nhìn nhau, dùng tư thế thân mật nhất vô cùng ôm lấy cùng một chỗ, hai má nàng dán vào nhũ ngọc của tỷ tỷ, co dãn mềm mại khiến Thanh Thanh nhin không được cọ cọ, hít thở mùi vị sữa của tỷ tỷ, ngọt ngào khiến đầu nàng lại choáng váng.

“Ừm, Thanh Thanh ngoan, thôi, ngậm một lọ sữa của tỷ tỷ vào.” Ngũ phu nhân hai má nóng bừng, thở hổn hển, ưỡn ngực, nâng ngọc nhũ của mình lên, đưa mũi nhọn màu hồng phần lên môi mềm mại của thiếu nữ.

Nàng phảng phất đã muốn lửa đốt thân, há miệng thở dốc, ánh mắt giống như đang thiêu đốt dục hỏa, nhìn vào thiếu nữ trong ngực, đem đầu ngực của mình dí vào bên bờ môi mềm mại của nàng, cầu xin thiếu nữ mở miệng ăn sữa của nàng.

Nàng đã sắp điên rồi.

Hà nhỏ xem đến đâu vì mẫu thân mình mà cảm thấy xấu hổ.

Mẫu thân nàng nghe nói trước kia cũng là một thực nữ đoan trang thủ lễ, xuất thân gia đình giàu có, ông ngoại nàng cũng làm quan, nhưng từ sau khi gả vào Vương gia, mẫu thân nàng liền trở nên... phóng đãng.

Với tiêu chuẩn thực nữ mà nói, mẫu thân của nàng quả thật đã phóng đãng rất nhiều, ở trong nội trạch Vương gia, cùng từng phu nhân đều triền miên vui vẻ, còn lôi kéo Nhị mẫu thân cùng nhau thảo luận thơ từ, cùng nhau xem sao, buổi tối lại cùng nhau ngả trên giường chơi đùa vui vẻ, học theo Tứ mẫu thân học kiếm, học theo không biết làm sao quần áo rơi xuống, cùng Tứ mẫu thân trần truồng luyện kiếm trong diễn võ trường, luyện tập đầy tình cảm, lại cùng ôm nhau vui đùa.

Thậm chí, ngay cả con gái cũng..." Thanh Thanh, lại đây, ăn một miếng sữa của Ngũ tỷ tỷ vào đôi môi xinh đẹp của nàng bị hàm răng nòn nà của Ngũ tỷ tỷ không ngừng cọ xát, bên tai nghe tỷ tỷ giống như tiếng khóc thút thít nỉ non, Thanh Thanh nhìn nàng vẻ mặt vội vàng, nghĩ đến ngày thường tỷ tỷ rất tốt với nàng, trong lòng mềm nhũn, liền chủ động mở miệng, đem hàm súc và hàm răng của tỷ tỷ ngậm vào trong miệng.

"A ha ha..." Ngũ phu nhân phát ra tiếng rên rỉ thật dài, sắp chết đến nơi rồi.

Thảo nào nam nhân đều thích tầm hoa vãn liễu, thì ra các cô gái khác nhau đều có vẻ đẹp khác nhau.

Đại phu nhân đoan trang, Nhị phu nhân hiền thực, Tam phu nhân hiền lành, cùng Nhữ Phong cực đại, Tứ phu nhân tư thế hiên ngang, Lục phu nhân yêu mị nhập cốt.

Cùng với đó, thanh thanh thanh nhỏ nhắn mềm mại, thuộc về hạt đậu mềm mại của thiếu nữ.

Chư vị phu nhân của hậu trạch Vương gia, còn có rất nhiều thị nữ, nàng đều có thể giao hoan cùng các nàng, hưởng thụ được cảm giác vui sướng cùng các nữ nhân mỹ lệ khác nhau mài kính quán quýt lấy nhau.

Lão gia nói đúng, nếu không phải là lão gia, nàng cũng không thể tiếp xúc nhiều nữ tử như vậy, càng không có khả năng ôm nhau ngọt ngào với các nàng, cái cổ quấn chặt lấy nhau.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh Bối ngoan “Ngũ phu nhân khô nóng khó nhìn, ưỡn ngực để thiếu nữ trong ngực không ngừng hút sữa của nàng, nàng bị hút đến sắp phát điên rồi.

“Tỷ tỷ của nàng không có sữa” Thanh Thanh phun ra sữa của nàng, đột nhiên nói một câu.

Tam phu nhân có sữa, Thanh Thanh hấp có thể hút ra sữa uống, không biết từ lúc nào, Tam phu nhân cơ hồ mỗi ngày đều cho nàng bú sữa, đem nàng ôm vào trong lòng, cõng bỏ trước ngực lộ ra sữa sữa viên mãn, để Thanh Thanh chậm rãi hút lấy.

Ngũ phu nhân cười khúc khích thành tiếng, nhét một đũa khác vào miệng nàng, để cho nàng hút lấy, ôn nhu nói: “Vậy tỷ tỷ tái sinh một đũa trẻ, tỷ tỷ sinh Thanh Thanh, đến lúc đó tỷ tỷ cho con của chúng ta bú sữa, được không?” Nữ nhi của nàng Tiểu Hà nghe vậy tròn mắt há hốc mồm.

Thanh Thanh cũng có chút há hốc mồm, nàng cùng Ngũ phu nhân sống như thế nào?” Không phải là Đại Bàn Tử?” Thanh Thanh nhìn về phía Vương Đại Phú, nàng vung tay lên, bốp một cái đánh vào cái miệng mềm mại của Ngũ phu nhân, bờ miệng run run, làm cho nàng rên rỉ một tiếng.

“Ta muốn cùng Thanh Thanh Sinh, không cùng xú nam nhân sinh khung!” Ngũ phu nhân làm nũng, tư thái giống như tiểu nữ nhi, ôm Thanh Thanh trốn ở một bên, lại cho nàng bú sữa ăn.

Ăn đến cuối cùng, Thanh Thanh hút hai quả trứng hàm của nàng đến đỏ bưng, dựng thẳng trên núi Nhũ Bạch Sương, Ngũ phu nhân co quắp thành bùn nhão, một mực rên rỉ thở dốc, giữa chân cũng không biết đã cao trào bao nhiêu lần, ướt đến mức bôi cả nước bọt.

“Hóa ra Tam tỷ tỷ cho Thanh Thanh bú sữa... Là khoái hoạt như vậy...” Ngũ phu nhân đứng dậy, ôm khuôn mặt Thanh Thanh hôn nồng nhiệt, thuộc về cái lưỡi mềm mại của thiếu nữ

làm cho nàng như mê như say, liên tục hôn nàng, làm cho dục hỏa của nàng càng thêm thịnh vượng.

“Thanh Thanh, cùng tỷ tỷ mài một cái, được không?” Ngũ phu nhân ôm lấy nàng, ôm lấy gò má nàng, thở hổn hển hỏi.

“Xoè?” Thanh Thanh tỉnh lại một chút, theo bản năng nhìn xuống dưới, thấy được hai chân của Ngũ tỷ chia ra giữa hai chân.

Cánh hoa đẹp đẽ kia đã nở rộ, giống như đang đói khát hợp lại.

Cối dũa một chút, chính là để Thanh Thanh phải cảm thấy xấu hổ, dán chặt vào chỗ bí mật của Ngũ tỷ tỷ.

Thanh Thanh xấu hổ đỏ mặt.

“Thanh Thanh tốt, cùng tỷ tỷ mài một cái vào mặt nàng đi, hai người đang cọ sát vào nhau: “Bây giờ Thanh Thanh vẫn là tiểu thư thư, bị xú nam nhân lấy thân thể, sau này mài mặc dù cũng rất thoải mái, nhưng ngũ tỷ tỷ thì không thể thương thức tư vị của tiểu thư được, Thanh Thanh Thanh thật xinh đẹp., So sánh với tỷ tỷ bây giờ đi, tỷ tỷ không cần nhiều, liền nhẹ nhàng “Mẫu thân!”! “Vương Tiểu Hà kêu lên, tràn đầy xấu hổ và giận dữ, nhưng phụ thân hấn lại không ngăn cản, hai mắt tỏa sáng chờ mong.

Nghe tiếng cầu khẩn của tỷ tỷ, Thanh Thanh mềm lòng, mặt đỏ bừng nhắm hai mắt lại, đồng ý mài dũa cùng tỷ tỷ...”

Thanh Thanh tốt, tỷ tỷ rất yêu người tách rời hai chân ra, run rẩy ôm lấy thân thể căng cứng Thanh Thanh, sờ lên cái mông nhỏ nhắn của nàng, hai cánh thuộc về mông của thiếu nữ còn rất nhỏ, chỉ là hai cái mông non nớt của nàng, lại có cảm giác vô cùng căng thẳng.

Nàng điên thật rồi.

Nắm lấy Thanh Thanh, bảo nàng tách chân ra, để cho nàng giữa chân không còn lông tơ mịn mà lộ ra. Ở giữa hai cánh trắng nõn nhô lên, một cái khe phấn sắc, thẹn thùng khép chặt.

Nhân huyết mạch sôi sục.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh Tú tỷ tỷ đến rồi” Ngũ phu nhân ôm lấy nàng, trên khuôn mặt ửng hồng lộ vẻ hưng phấn, trong đôi mắt phảng phất có thể nhỏ ra nước, đè lên bờ môi của thiếu nữ trẻ tuổi, làm cho nàng có một khe hở nhỏ nhắn, chậm rãi nhích tới gần huyết mật của mình.

“A ặc ặc” “Ân tỷ tỷ” áp sát huyết nhi, hai người đồng thời phát ra tiếng rên rỉ, Thanh Thanh thân thể run lên, mềm nhũn ngã xuống trên người Ngũ tỷ tỷ.

Huyết nhỏ của nàng, dán lên môi âm nhu ẩm ướt mềm mại của tỷ tỷ, khí tức nóng bỏng từ chỗ tư tâm của tỷ tỷ không ngừng truyền đến huyết nhỏ mềm mại không lông, kích thích làm thân thể Thanh Thanh mềm nhũn, há miệng nhỏ thở dốc, mềm nhũn không nhắc nổi khí lực.

Chung quanh đều là người dâm hoan, mập mạp ở bên cạnh làm thị nữ, tiểu Hà xấu hổ đỏ mặt nhìn nàng, nhìn nàng cùng Ngũ tỷ tỷ... Cột kính.

“Thì ra đây chính là Cột Kính...” Thanh Thanh đè lên người của Ngũ tỷ tỷ, thân thể nóng hổi, không còn sức mà động đậy, cùng với Ngũ tỷ tỷ kề sát huyết nàng, cũng không nhúc nhích mà ôm lấy nàng.

Hai người trần trụi ôm nhau, bốn môi dưới thân khép lại cùng một chỗ, ngũ tỷ tỷ màu đen lông mao dán vào nàng, theo hai người càng ngày càng dồn dập hô hấp, huyết của các nàng cũng có chút rung động.

Ngũ tỷ tỷ chảy nước.

Ngũ tỷ tỷ ôm nàng không nhúc nhích, nhưng nàng có thể cảm giác tỷ tỷ chảy ra rất nhiều nước.

Thanh Thanh mê man nghĩ, nàng có thể cảm giác được hạ thân bị một cỗ hỏa nhiệt đặc sệt tưới ướt, phần nộn nộn nà dính vào trên bờ môi âm của Ngũ tỷ tỷ, bờ môi âm của tỷ tỷ một mực rung động, như một cái miệng nhỏ hút lấy đôi môi trắng nõn không lông của nàng.

Nóng quá.

Bên tai đều là tiếng rên rỉ vui thích dâm dăng.

Thanh Thanh đè năm tử tử, không biết làm gì, Ngũ tử tử tựa hồ đã thỏa mãn, rên rỉ dưới thân nàng, tay sờ loạn nàng.

“Mẫu thân xấu xa yếu như vậy, đừng một cái là mềm, còn muốn tranh cãi với Thanh Thanh Ma Kính?” Tiểu Hà u oán nói một câu, đi tới, ghé vào bên tai Thanh Thanh nói nhỏ, tay sờ lên cái mông của nàng, chậm rãi xoa xoa.

Ánh mắt Thanh Thanh mê ly, mở miệng ngậm hàm son của Ngũ tử tử, vừa mút vào, vừa dưới sự giúp đỡ của Tiểu Hà, bắt đầu lắc cái eo mảnh khảnh, nàng mặt kinh phần nộn tiểu huyết không lỏng, cũng cọ sát với huyết mặt của tử tử.

“A ha ha ha!” Ngũ tử tử phun ra một dòng chất lỏng lớn, nắm chặt lấy nàng, run cầm cập, hồi lâu còn chưa có ngừng lại.

Cuối cùng có cao trào, làm cho ánh mắt Ngũ phu nhân mê ly nhìn Thanh Thanh, thiếu nữ tuổi tác xinh đẹp chủ động mài giữa nàng, kích thích quá lớn.

“Đây mới là Ma Kính?” Gương mặt Thanh Thanh đỏ lên. Sau một khắc, thân thể mềm mại của Ngũ tử tử bị Vương Đại Phú ôm lấy, thân dưới dính lại một chỗ bắt buộc phải tách ra. Giữa đôi môi âm hiểm bị tách ra, từng sợi tơ bạc sền sệt nối liền nhau, kéo căng ra rất dài mới bị đứt rời.

Hình ảnh thật xấu hổ.

Toàn thân Thanh Thanh nóng bỏng, thân thể mềm mại bị mập mạp ôm lấy, quay đầu đi hôn hân.

Rất nhanh, nàng được Tiểu Hà ôm đi, mập mạp cùng Tam phu nhân kiểm chế, nàng cùng Tiểu Hà, cùng Đại phu nhân, cùng Nhị phu nhân, hôn nhau.

“Thanh Thanh xinh đẹp...” Thất phu nhân của chúng ta hoàn toàn xứng đáng a, hì hì “Thanh Thanh phu nhân”, ta có thể hôn nàng một cái không?” Sau khi phu nhân xong, các thị nữ cũng không chịu yếu thế, từng thị nữ xúm lại, ôm lấy Thanh Thanh hôn nàng mấy lần, hôn đến mức toàn thân đều là vết hôn, gương mặt, cổ, cổ., Tiêu nhũ nho nhỏ, nhũ sữa phàn non kiêu ngạo đứng thẳng, chân ngọc cũng bị ngậm lại, cuối cùng mê man mê muội xoay người lại, được mấy thị nữ tử tử liên hợp hầu hạ, cùng nhau hôn lên lưng nàng, ngay cả cái mông

nhỏ của nàng cũng bị chà xát, bị liếm láp, bị hôn môi, bị đùa cho thấu triệt.

Thanh Thanh mềm nhũn ngã trên ghế dài, toàn thân đều đang nóng lên, càng ngày càng khó chịu, nhưng chính là phát tiết không ra.

Cái khe lửa cháy hừng hực trước nay đều không ai vượt ve, như thể đến đêm tân hôn của nàng thì mới để Mập Mạp đi vào.

“Thanh Thanh Thiên đã tới ăn cơm.” Ngũ tử nói.

Tỷ lại tới ôm lấy nàng, trong miệng cắn miếng thịt nướng, sau khi cắn nát, dùng cách hôn đưa nàng ăn.

Thanh Thanh ôm lấy cổ nàng, ngửa đầu lên, miệng ăn từng miếng đồ ăn trong miệng tỷ tỷ, đầu lưỡi quấn chặt lấy nàng, Ngũ tử tỷ tỷ nở một nụ cười quyến rũ, cho nàng thêm nhiều đồ ăn.

“Mẫu thân thật sự là, không nên quấn quýt lấy Thanh Thanh mãi như vậy!” Trong tiệc đêm tà của Vương gia, Vương Tiểu Hà mặc quần áo duy nhất đi tới, bế nàng rời đi.

Thanh Thanh cho là mình có thể thở dốc, không nghĩ tới tiểu Hà cũng ăn một miếng điểm tâm, sau khi cắn nát, lông mày mang theo ý cười tiến tới, há miệng nhỏ với Thanh Thanh, lè lưỡi, phía trên tràn đầy điểm tâm ngọt ngào.

Thanh Thanh ngoan ngoãn thè lưỡi ra, ngậm lấy cái lưỡi mềm mại, ăn điểm tâm, lại cùng nàng hôn nhau.

Không biết hôn bao lâu, cũng không biết đã thay đổi mấy người, là tỷ tỷ, hay là thị nữ? Hoặc là đại mập mập? Ở trên cỏ, hay là tại ghế dài, hoặc là tại mềm nhũn? Là cùng một cái nhận thức, hay là hôn môi hai người? Là hôn môi, hay là Hấp Ngọc nhũ? Là hút sữa của Tam tỷ tỷ, hay là cùng Đại phu nhân mài gương? Là dùng ngón tay vuốt huyệt tỷ tỷ?, Cuối cùng được các thị nữ ôm lấy, được các nàng hôn đến mềm nhũn? Một canh giờ, hay là hai canh giờ?” Ánh kiếm lạnh lùng bừng tỉnh Thanh Thanh, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Tứ tỷ tỷ trần truồng dưới ánh trăng đang múa kiếm, kiếm quang hiển hách, dáng người xinh đẹp, tư thế hiên ngang, lại xinh đẹp tuyệt trần.

Xung quanh là một nữ tử trần trụi đang vỗ tay khen hay.

Các nàng hoặc là ôm nhau quần quýt, đang cọ xát, hôn nhau, hay là ăn mặc Song Đầu Long, cùng nhau vây quanh đồng lửa, ăn điểm tâm ăn thịt nướng, cùng nhau hoan hô dâm dăng.

Đây là một cảnh tượng yêu dị như thế nào?” “Thanh Tố?” Dưới thân truyền đến thanh âm vũ mị, Thanh Thanh cúi đầu xem xét, phát hiện mình vậy mà ngồi trên đùi đầy dãi của Lục tử tử, bắp đùi của Lục tử tử tách ra, lộ ra mật ong ướt sũng, mà trên miệng của nàng...” Ô ô?!” Thanh Thanh che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại., Nước ướt trơn nhẵn, dính dấp, vừa rồi nàng đang liếm huyết Lục tử tử? Chuyện này là khi nào? Thanh Thanh ngẩng đầu lên, thấy được trăng sáng treo cao, nàng không biết mình ở đây bao lâu rồi, cũng không biết rốt cuộc cùng các nàng chơi cái gì.

Thân thể nàng trần truồng, trên người đầy vết hôn cùng nước dâm dăng của các tử tử, cùng các tử tử... giống nhau như đúc!” Thanh Thanh Thanh thật mệt mỏi sao? Tử tử giúp nàng ngồi dậy, ôm lấy Lục phu nhân, hôn nàng, đè nàng xuống cỏ cây, vừa quay cuồng vui đùa, dùng hai chân kẹp lấy bắp chân thon thả của Thanh Thanh, vừa thở hân hân, chậm rãi hôn mê nàng.

“Mau mau vào phòng động đi, như vậy mới có thêm niềm vui thú, đến lúc đó tử tử dạy người mài gương, mài gương thật sự cũng không phải là chuyện bình thường như vậy.” Lục phu nhân thân mật ôm lấy nàng, sờ cái mũi nhỏ nhắn của nàng., Ở bên tai nàng ha ha cười nói: “Cũng có thể, tử tử dạy người dùng Song Đầu Long, tử tử để cho Thanh Thanh xen vào chỗ nào cũng có thể được... Chờ Thanh Thanh xen vào rồi, tử tử lại cấm Thanh Thanh vào “Ô ô”, tử tử đừng nói đến ‘Khí’ cho dù là rất nhiều thiếu nữ đã trải qua rất nhiều dâm li’, đều xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Bách Hợp Ma Kính, vui vẻ triền miên, hai đầu rồng đan xen vào nhau... Những thứ này, đều là nàng đã từng gặp qua, nhưng cuối cùng còn phải trải qua, tất nhiên sau này sẽ tiếp tục trải qua những chuyện.

“Hì hì, còn then thùng? Còn không chỉ là do Lục phu nhân thờ phỉ phò, chỉ vào các phu nhân yêu kiều: “Chờ tỷ tỷ của ngươi, Đại phu nhân, Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, còn có Tứ tỷ tỷ đang nhảy múa, Thanh Thanh tỷ tỷ đều có thể đi mài kính với các nàng, dùng Song Đầu Long đi xen vào các nàng, hì hì, những tỷ tỷ này của chúng ta, bị Thanh Thanh đè ở dưới thân, xen vào tiếng ai oán đấy, Thanh Thanh hay sao?” Thiếu nữ ngây ngốc.

Nàng muốn mang Song Đầu Long đi cấm các tỷ tỷ sao?” Còn có cả Thanh Thanh cũng muốn dang chân ra, bị chúng ta...” Các phu nhân!” Trên yến nhục, một nam nhân duy nhất, Vương Đại Phú đứng dậy, gió xuân đầy mặt hồ với một đám nữ tử không treo: “Gia yến đêm nay còn chưa kết thúc, tiếp theo, chúng ta đi ngâm mình trong suối nước nóng, tiểu Hà tiểu hà., Đợi lát nữa ngươi cũng theo mẹ ngươi đi tắm một chút thân thể, có thể cởi quần áo ra “Thanh Thanh nhìn về phía Tiểu Hà trầm mặc, mặc trên người còn mặc y phục, lại chỉ còn lại một kiện quần áo lót và quần đùi, trên mặt, da thịt trước ngực, còn có chân cũng đầy dấu hôn, không biết rốt cuộc bị bao nhiêu người hôn, cũng không biết bao nhiêu người thân.

Chút rụt rè giữ chặt kia, gần như ném xong rồi.

“Được... Thanh Thanh, chúng ta đi trước.” Vương Tiểu Hà cúi đầu, đi tới kéo Thanh Thanh chạy về phía rừng cây nhỏ ở phía xa.

Trên đỉnh núi, hai vị tiên nhân từ Tiên giới xuống, đưa mắt nhìn thiếu nữ bóng dáng nhỏ nhắn trắng trẻo chạy nhảy dưới ánh trăng, lâm vào trầm mặc.

Phương hướng tu hành của tiên tử.. bộ thứ hai... Chuyển hành trình của tiên tử (lồng)

Vương gia dầm dẫm hàng hai mươi một ngàn năm mười hai tháng Mười hai ngày Thanh Thanh Thanh cùng tiểu Hà kéo tay đi tới Ôn Tuyên Trì ở hậu trạch Vương gia.

Ao nước nóng rất lớn, rộng khoảng năm mẫu, đủ chứa ba, hơn bốn mươi người chơi vui đùa thỏa thích ở bên trong.

Hình dáng ao nước rất giống đồ án bát quái, ở giữa là khu vực nước sâu. Nước suối âm áp vừa vặn không cần cõ một người, ở giữa đặt một cái đình nghỉ mát, khu vực nước cạn thì ở bốn phía, mặt nước từ mắt cá chân đến eo, lại chậm rãi chảy đến khu vực nước sâu.

Bốn phía Ôn tuyên trì đều có cây cỏ che kín, dưới gốc cây lớn có dây đu, ghế dựa, bàn đá, bàn đá mềm có thể dâm đẳng bất cứ lúc nào... nhạc.

“Cái này...” Thanh Thanh mặt lại nóng lên, nàng lần đầu tiên đến đây, nhưng vừa thấy được cơ hội tiện nghi nơi này, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng được, trước kia, còn có một lát nữa, nơi này sẽ phát sinh chuyện gì, đại mập mạp cùng các tỷ tỷ sẽ ở chỗ nào chơi đùa, còn có các thị nữ tỷ tỷ tỷ sẽ ở chỗ nào vân vân.

Bữa tiệc gia đình hỗn loạn trên bãi cỏ vừa nãy đã được dời đến nơi này, sau đó tiếp tục diễn ra tiết mục dâm tà Phi.

Từ chiếc ghế dài và bàn đá bên cạnh Ôn Tuyên trì, còn có bàn đu dây đu đưa, khu vực nước cạn của đá cẩm thạch màu trắng, sau khi các tỷ tỷ nằm xuống, mặt nước vừa vặn không tới chỗ ngực của các nàng, để cho tên mập quỳ trên mặt đất, vừa vặn có thể... bẫy vào trong các nàng.

Tiếp tục kết giao.

Mà khu vực sâu trong hồ nước, nghỉ ngơi lại có thể lên tiểu lương đình nghỉ ngơi, có thể dung nạp bốn năm người, các tỷ

tỷ trần truồng ở phía trên cũng có thể ma sát vui vẻ, cùng yêu dâm bên bờ đầy hoan hỉ hoan uyển trong Ôn tuyến trĩ lên cao trào.

“Thích nơi này không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, thẹn thùng vùng lên không được, do dự một lát, nghe được tiếng cười đùa ở phía xa, nàng cắn răng, dùng hai tay run rẩy cởi cái yếm nhỏ và quần lót trên người ra.

Thiếu nữ lấp lánh hạt đậu, thân thể mảnh khảnh thon thả, liền đứng ở trước mặt Thanh Thanh, ngượng ngùng dùng cánh tay bảo vệ đầu ngà sữa mềm mại như nụ hoa, hai chân kẹp chặt, giữa chân lông tơ nhàn nhạt, hai cánh môi lặng yên mưa dầm nước mơ hồ có thể thấy được.

Thanh Thanh ngây người.

Nàng mơ hồ nhớ ra, trong bữa tiệc gia đình vừa rồi, nàng chẳng những từng hôn môi đôi môi với phu nhân, miệng đối môi cho ăn, ăn thức ăn mà tỷ tỷ cho ăn, lại dùng lưỡi đẩy về cho tỷ tỷ ăn, môi quần quanh, vuốt ve thân thể lẫn nhau, ý thức ngơ ngác, toàn thân nóng bỏng, khó chịu vô cùng, hỗn loạn vô cùng.

Hơn nữa... nàng nhớ ra rồi.

Dưới sự đề nghị của Ngũ tỷ tỷ, sáu tỷ tỷ của nàng xếp thành một hàng nằm trên thảm cỏ mềm, đều là một tia không treo, mở ra hai chân, ngọc nhũ cao ngất, tư thế huyết mật triều.

Sáu tỷ tỷ nằm song song, cười yêu kiều gọi nàng đi qua.

Khi đó nàng mới vừa bị mập mạp hôn đến hoa mắt chóng mặt, nghe được tỷ tỷ kêu gọi, quay đầu nhìn các nàng, kia dâm dục dị thường bắn xuống một màn không làm cho nàng cảm thấy khó chịu, ngược lại làm cho nàng nhìn thấy dục hỏa thiêu đốt, muốn cùng các tỷ tỷ lần nữa thân mật một lần, chơi một chút.

Cùng hôn với người mập mạp, đều là cảm giác bất đồng với nụ hôn của các tỷ tỷ.

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của nàng, mập mạp ôm nàng đi tới vị tỷ tỷ đầu tiên, cũng chính là đại phu nhân đi trước mặt.

“Ngoan.” Tên mập mạp nói một câu đầy cung chiều rồi xoay người lại, biến thành tư thế phụ thân ôm con gái đi tiểu, giữa chân có một cái huyết nhỏ không lông. Các tỷ tỷ phần lớn đều có lông, nhỏ cũng có, chỉ có mỗi mình nàng không mọc ra một cái, chỉ là một chỗ riêng tư trắng nõn, đã bại lộ trước mặt các tỷ tỷ.

Hai chân của nàng tách ra thật lớn, giữa hai chân lộ ra các huyết nhỏ, được người mập mạp ôm lấy, chậm rãi đem nàng đặt ở trên người Đại phu nhân.

Huyết nhỏ của nàng, vừa vặn đặt trên huyết mật tiên diễm của Đại phu nhân, đại phu nhân màu đen rùng rậm dán vào bụng nàng, ngứa ngáy, hai cánh môi mềm mại dán chặt với khe hở, cảm giác âm áp mềm mại, làm cho Thanh Thanh cùng đại phu nhân đều rên rỉ: Thanh Thanh là kéo căng hai chân., Đôi chân thon dài dán chặt lấy Đại phu nhân, tiếng rên rỉ ô ô, cái mông nhỏ nhắn kẹp chặt lấy, khe nhỏ mềm mại lại ngượng ngùng khép chặt, bị mật ong mà đại phu nhân phun ra từ âm huyết làm ướt nhẹp, Thanh Thanh cảm giác huyết nhỏ của mình run run mở ra, cái lỗ nhỏ màu phấn hồng hút vào một ít mật mật của đại phu nhân, xấu hổ đáp ứng cùng Đại phu nhân.

Huyết mật của phu nhân nhanh chóng khép lại.

Đại phu nhân thì ngửa đầu lên, trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp lộ ra thần sắc vô cùng thỏa mãn, hai tay nắm chặt lấy cái mông nhỏ màu xanh thẫm, ép xuống dưới, để cái khe hở trắng nõn noãn cuối cùng của thiếu nữ dính sát vào huyết mật của nàng, đem mật ong mà mình trào ra sau cao trào vào trong huyết non không lông của thiếu nữ.

Hồi lâu, hai người cũng không nhúc nhích một cái, duy trì ôm chặt nhau, bốn cánh tư thế hỏa nhiệt môi âm áp sát.

Thanh Thanh cao chỉ tới ngực Đại phu nhân, lúc này vừa vặn có thể cúi đầu trong ngực nàng, khuôn mặt được mỹ phụ cao ngất bao quanh bởi ngọc nhũ, mùi sữa mềm mại mê người, nhưng khi đó Thanh Thanh lại quên mất, chỉ là vùi đầu vào ngực nàng, thỉnh thoảng mới cọ cọ một chút.

Khi đó, tất cả giác quan của nàng đều tại tư xử của tại hạ, một huyết non nho nhỏ bị lửa nóng ẩm ướt của phu nhân áp sát, mang đến cho nàng cảm giác khô nóng khó chịu không gì sánh được, nhưng lại không nở rời đi một lát.

Nàng cũng không dám nhúc nhích chút nào.

Cảm giác sợ thân thể quá mãnh liệt, xấu hổ phun ra những chất lỏng kia, nếu ngắt đi, vị tử tử trong cơ thể nàng sẽ chịu ra.

Khi đó, nàng vẫn luôn dán môi âm nhu lên môi đại phu nhân, không có mài, chẳng qua là dán chỗ riêng của mình, cũng đã làm cho nàng rất thoải mái rồi.

Cho đến khi năm vị phu nhân bên cạnh che miệng cười truyền vào trong lỗ tai Thanh Thanh, nàng mới bừng tỉnh, ngưng ngưng dựa đứng lên.

Nhưng nàng kiều tiểu Linh Lung, thật ít đến mức mộng còn bị Đại phu nhân nắm chặt trong tay, dù nàng có gãy dựa thể nào cũng vô dụng.

“Rất ngoan ngoãn.” Đại phu nhân cười quyến rũ, buông cái mộng nhỏ nhắn của nàng ra, thay vào đó là ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của thiếu nữ, hôn môi nàng, nỉ non nói: “Không bị lão gia chà đạp, tiểu thư ngây thơ làm chuyện người say sưa, khó trách ngũ muội muội lại động tâm như vậy... bỏ qua những ngày này..., Sau này lại cùng Thanh Thanh muội muội cọ xát hôn nhau, cũng không phải là cái miệng nhỏ nhắn mềm mại” cảm khái trong lời nói của Đại phu nhân lại ôm chặt cái mộng non nớt của Thanh Thanh Thanh, lắc lắc eo, ưỡn lấy huyết mật, từ từ cắn nuốt cùng Thanh Thanh, bốn cánh môi lửa nóng quần lấy nhau, chất lỏng dính dính vào đó không ngừng tuôn ra.

“Ô ô, thật khó chịu, khó chịu... Tử tử “Thanh Thanh” rất nhanh đã chịu không nổi, há miệng dùng sức cắn quả trứng của đại phu nhân, hàm răng trắng nõn nhỏ nhắn cắn thật chặt lấy mũi ngà phượng của nàng.

“A ha ha! Về đâu đón ở trên mồm ngực “Thanh Thanh” khiến cho Đại phu nhân run rẩy đến cao trào, về mặt vũ mị tràn đầy thỏa mãn sự sống. Một lượng lớn mật tuôn ra, phun tung tóe

trên cái huyệt nhỏ màu xanh đen đang đóng chặt, hai cánh môi trắng nõn như bột mịn bị bôi lên nhau, nước mật dính chặt lấy nhau.

“Tỷ tỷ...” Thanh Thanh nào trông rỗng, giống như thích thú, lại không đạt tới đỉnh phong. Chỉ chốc lát sau, nàng lại được Nhị phu nhân ôm lấy, hôn nàng cùng nhị phu nhân hiền lành ôn nhu, sau khi cọ xát mấy lần, Thanh Thanh lại đi tới trong lòng Tam phu nhân.

Tam phu nhân đặc biệt thích cho nàng ăn đồ ăn, sau khi ôm lấy nàng, không có lập tức cùng nàng ma sát hoặc hôn lên, mà là bưng lấy ngực to tròn, đem cái đầu đỏ bồng bồng cứng rắn nhét vào trong miệng Thanh Thanh.

“Thanh Thanh Tịnh” Tam phu nhân thở hỗn hển cho nàng bú sữa, một đôi tay sủng ái vuốt ve thân thể nhỏ bé của thiếu nữ xích lỏa, bú hàm không ngừng bị nàng hút nhẹ vào bên trong, từng đợt khoái cảm rất nhỏ cùng mẫu thân vận vẹo hành vi sữa mẹ, khiến cho trên mặt nàng phủ lên một tầng đỏ ửng, thánh khiết lại yêu mị.

Ăn xong bên trái, Thanh Thanh lại nhu thuận đi qua bên phải, đồng thời dùng bàn tay nhỏ bé bóp sữa tuyết bên trái cho Tam tỷ tỷ, bàn tay mảnh khảnh đem thịt sữa đầy đặn vò thành từng cái hình dáng.

Cho đến khi hai viên nhũ được ăn đến đỏ bồng, trên anh đào, cùng với thịt ngà tuyết trắng đều là thiếu nữ ngọt ngào nước miếng, Tam phu nhân mới sốt ruột ôm lấy gương mặt nàng, hôn môi môi nàng, đem nước bọt trong miệng cho nàng ăn, lại ăn rất nhiều hương vị của nàng.

Thanh Thanh ngẩng đầu lên, ăn nhiều nước bọt của Tam tỷ tỷ, bị nàng hôn đến mê muội, miệng lớn thở dốc, mới tạm thời kết thúc.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy bên cạnh có tiếng rên rỉ, quay đầu nhìn bên trái.

Đại phu nhân vốn đang nằm, bây giờ lại xoay người áp lên người Nhị tỷ tỷ, bốn chân đan vào nhau hôn nhau, đầu lưỡi quấn quanh nhau, ngọc nhũ ép thành hình bánh, hạ thân cũng

dính sát vào nhau cọ xát, động tác vui vẻ của hai tử tử Bách Hợp Ma Kính so với nàng còn kịch liệt hơn nhiều.

“A ha ha, tử tử ặc ặc ặc “Nhị phu nhân hiền lành, giờ phút này lại ma sát với Đại phu nhân, phát ra từng tiếng rên rỉ mê người, Thanh Thanh nghe được thì mặt đỏ tía tai, xấu hổ không dám nhìn tiếp nữa: huyết nhỏ non nớt của nàng, còn dán sát vào hỏa nhiệt mật huyết của Tam tử tử.

“Tiểu Thanh ngoan ngoãn, tới Tứ tử tử “Tứ phu nhân nằm bên phải, đón lấy Thanh Thanh từ trong lòng Tam phu nhân, lúc đầu đỏ bừng là không thể chờ đợi được hôn lên miệng nhỏ của nàng, đồng thời hạ thể chậm rãi lẻ mề, dần dần khếp lại cùng một chỗ với huyết nhỏ dưới thân Thanh Thanh.

Thanh Thanh mềm thành một bãi bùn, ôm Tứ tử tử cắn bộ ngực của nàng, ô ô cắn, eo nhỏ uốn éo, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ cùng tiếng kêu rên như của thú con.

Nàng hoàn toàn rối loạn.

Đại phu nhân bên cạnh cũng đi theo nàng, hôn Tam tử tử một cái.

Tiếp theo, Thanh Thanh lại đi dây dưa cùng Ngũ phu nhân, Ngũ tử tử được các nữ nhân yêu thương hôn đến nước miếng đầy mặt, chân ngọc mảnh khảnh bị nàng kẹp chặt, mài dũa thật lâu, mới bị Lục phu nhân cướp đi.

Đại phu nhân đặt trên người Ngũ phu nhân.

Bá đạo nhắc cầm nàng lên, Ngũ phu nhân giả bộ ghét bỏ, hung hăng hôn lên.

“Để Ngũ muội muội người rất thích cô gái, hôm nay ta muốn chức trách hành đại phụ, chuyển biến người sang đây!” Ta rất thích, tử tử có bản lĩnh làm cho muội muội khóc lóc, “Ngũ phu nhân” bỗng hét lên một tiếng, bị đại phu nhân Vương gia nâng lên một cái chân ngọc, dùng huyết mật ở giữa chân hung hăng đung tới âm huyết của nàng, đôi môi hở ra, nước miếng văng tung tóe, giống như là của nàng.

Tình dục tràn ngập toàn thân trong ngoài, ý thức Thanh Thanh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy đại phu nhân cùng Ngũ tử tử kịch liệt va chạm, Nhị tử tử đang mài môi với Tứ tử tử, đại mập

mập cũng không biết lúc nào gia nhập, đang giằng co với Tam phu nhân.

“Thanh Thanh”, Tiểu Hà cũng không biết từ lúc nào đã nằm bên phải Lục phu nhân, ôm lấy nàng hôn mê.

Chân ngọc Thanh Ngọc kẹp chặt nàng, xoa quần lót cuối chân nàng, lúc đó nàng là cái gì vậy? Vương đại phú đi Xoú phu nhân, vừa rồi Tam phu nhân bị xoa mềm nhũn, thân thể đứng lên đè lên người Ngũ phu nhân.

Giọng dâm dục kéo dài không biết bao lâu.

Phụ nhân đè Lục phu nhân, hạ thân áp sát, nửa người trên nâng lên, một đôi tuyết nhũ rủ xuống trước mặt Lục phu nhân. Thần sắc hai người giống như là đang cau mày với tiểu tiện bên kia, nhưng hạ thể lại rất cố gắng, run rẩy một chút.

Thanh Thanh sau khi hôn xong thì nằm sấp trên người Tiểu Hà, ánh mắt mê ly nhìn các nàng, biết hai tỷ tỷ này đang ở trong cao trào, mật huyết run rẩy phun ra mật ong, rót vào trong huyết của đối phương.

Một lúc lâu, Đại phu nhân, chất lỏng phun xong, mới mềm mại hôn lên người Lục phu nhân, chậm rãi hôn nàng, hưởng thụ dư vị cao trào.

Mà bên kia, tên mập mạp cũng đang công tử tử nào vậy?” Thanh Thanh... Đại phu nhân đi tới, ôm lấy nàng từ trên người từ nhỏ, ôn nhu bảo nàng nằm trên bãi cỏ, đè nàng xuống, hôn hôn nàng.

Hai má Thanh Thanh xấu hổ đỏ lên, ôm cổ nàng hôn nhau, hai chân mảnh khảnh tự nhiên mở ra, lắc lắc eo nhỏ, cuối cùng người ta ma sát với một cái huyết nhỏ trắng noãn không biết bao nhiêu lần, giống như đang khao khát cái gì, thoáng một phát đụng vào hông đại phu nhân, đùi, nhưng thủy chung vẫn không tìm được vị trí, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên.

“Thực sự là tiểu gốc ghéech.” Sau khi thè lưỡi ra, đại phu nhân xoay người vài cái, mật huyết chuẩn xác tiến đến bên ngoài huyết Thanh Thanh, dán sát vào đó.

“A ha ha” Thanh Thanh mềm mại rên rỉ, cảm nhận được mật ngọt nồng của Đại phu nhân, mật ong vừa rồi cùng với Lục tỷ tỷ sau khi mài mòn cao trào, cùng nhau sôi lên tiểu huyết mềm mại của nàng, không còn một chút khí lực nào.

Nàng được Đại phu nhân đặt lên trán, gò má, mũi, cằm, cái cổ, hôn lên rón, bấp chân, lại nâng chân của nàng lên.

“Tỷ tỷ?” Thanh Thanh Hương thân thể mềm mại, ánh mắt mê ly nhìn đại phu nhân đang ôm lấy chân nàng.

“Chân nhỏ thật dễ thương, lại trắng lại non, tỷ tỷ thân một chút.” Đại phu nhân ôm đầu ngón chân của nàng, Thanh Thanh khẽ run rẩy, đá chân một cái, đá trúng bộ ngực mềm mại của tỷ tỷ.

“Ô ô, tỷ tỷ thật xin lỗi...” Nếu đã xin lỗi, có phải hay không nên trừng phạt một chút?” “Liền trừng phạt Thanh Thanh, người bị chúng ta hôn mê” Đại phu nhân dùng hàm răng khẽ cắn, dùng đầu lưỡi liếm qua, Thanh Thanh lại mềm nhũn, há miệng thở dốc, ánh mắt mê ly nhìn bầu trời đêm.

Bàn chân của nàng, được đại phu nhân hôn một lần lại một lần, hôn lên bấp chân của nàng, cuối cùng đi tới phía trên huyết nhỏ của nàng.

Thanh Thanh run rẩy một chút, tỷ tỷ thở hôn hên, phun lên huyết của nàng, khiến cho nàng không khỏi xiết chặt hai chân, kẹp lấy đầu tỷ tỷ.

“Thanh Thanh buồn bực chết tỷ tỷ.” Nghe được tiếng hô của nàng, Thanh Thanh lại run rẩy buông ra.

“Thanh Thanh, để tỷ tỷ hôn một cái, được không?” Đại phu nhân hỏi nàng.

Nhưng khi đó Thanh Thanh đã không biết trả lời thế nào, dường như là hơi vặn vẹo thân thể, dường như cũng ừ một tiếng.

Kết quả cuối cùng là, nàng vẫn bị tỷ tỷ mở miệng như cũ, bị tỷ tỷ tách ra hai chân, một cái miệng nhỏ nhắn bao lấy.

“Ô ô ô” khi đó, Thanh Thanh căng thẳng thân thể rên rỉ, hai chân ôm chặt, không cho tỷ tỷ động đây một chút, hồi lâu mới

buông ra, thân thể không ngừng run rẩy.

Đại phu nhân không có thoả thích liếm nàng, chỉ ngậm lấy huyết nhỏ của nàng mà thôi, nếu không như vậy, tỷ tỷ trong đầu nàng kia cũng sẽ đi ra.

“Thật là ngọt.” Đại phu nhân vươn đầu lưỡi, không dám kích thích thiếu nữ quá mức, chậm rãi liếm một cái huyết không lông không lông của nàng, đầu lưỡi cạo qua một cái khe hở da trời khép chặt, làm cho Thanh Thanh lại run lên một cái.

“Thanh Thanh sau cùng, tỷ tỷ lại hôn một cái” Đại phu nhân lại mở miệng, bao lấy toàn bộ tiểu huyết của nàng.

“Ừm...” Thanh Thanh Mê mê man rên rỉ một tiếng, mềm nhũn không nhúc nhích, mặc cho tỷ tỷ ôm lấy nàng.

Không có mút, cũng không hôn môi liếm láp, tỷ tỷ chỉ ngậm miệng, đầu lưỡi dán vào chỗ mềm mại khi nàng đi tiểu, vết nứt màu hồng nhạt bị đầu lưỡi ướt đầm dính đầy lửa nóng dán vào.

Hồi lâu, đầu lưỡi Đại phu nhân mới rời đi, lại lưu luyến liếm một cái, đầu lưỡi cẩn thận nhấm nháp, thỏa mãn nói: “Nơi này quả thực ngọt” đúng không? Ta cũng muốn nếm thử mùi vị của Thanh Thanh Thanh ủa” khóe môi Nhị phu nhân mang theo một chút.

Cười, đẩy Đại phu nhân một cái, để nàng nằm bên phải Thanh Thanh, còn mình thì áp lên thân thể mềm mại của Thanh Thanh, hôn nàng.

Sau đó cũng làm giống như Đại phu nhân lúc này.

Tiếp theo lại là Tam phu nhân.

Vừa rồi là Thanh Thanh áp chế các nàng hôn, bây giờ là lúc các nàng lấy tay đè lên môi Thanh Thanh, mãi đến lượt Lục phu nhân, đến phiên Vương đại phú, đến phiên Tiểu Hà, Thanh Thanh vẫn luôn mở chân, bị từng người một đi hôn nàng, thưởng thức mùi vị ngọt ngào giữa hai chân nàng.

Mơ hồ, nàng lúc đó nghe được thanh âm nghị luận của đám thi nữ: “Dương của Thanh Thanh thật là đẹp mắt, lại trắng vừa non, không có lông, đẹp hơn chúng ta nhiều “Nếu không nói cái gì là của Thất phu nhân của chúng ta đây?” “Phu nhân đều

nói rất ngọt đây, ta cũng muốn ném thử “Phì”, không tới phiên ngươi.” “Ai nói không tới vòng, chờ chút nữa ta sẽ đi xếp hàng”...”... Hồi ức xấu hổ của nàng mãi cho đến khi nàng quỳ ở chân Lục tỷ tỷ., Dùng cái miệng nhỏ liếm láp huyết mật của đối phương, đầu lưỡi nhỏ nhắn mềm mại liếm một cái, như mèo con uống nước, liếm sạch chất lỏng của Lục tỷ tỷ, Lục tỷ phát ra thanh âm vui vẻ, kẹp lấy đầu nàng, bò qua eo liễu, miệng không ngừng nhào tới đón nàng liếm.

“Ta...” Hai má Thanh Thanh nóng lên, mấy tháng gần đây rốt cuộc nàng đã trải qua những gì? Không kịp nghĩ nhiều, Tiểu Hà đã ôm chặt lấy nàng.

Hai cô gái mảnh mai dán sát vào nhau, đôi môi trắng nõn xinh xắn mềm mại dính sát vào nhau, búi hàm trắng nõn vừa vặn đụng vào hàm răng của đối phương, mũi ngà mẫn cảm đè lên nhau, da thịt lăn lộn, khiến hai thiếu nữ đều phát ra một tiếng rên rỉ êm tai, ánh mắt nhìn về phía đối phương trở nên ướt át.

“Thanh Thanh xinh đẹp”. Tiểu Hà ôm eo nhỏ nhắn, trên mặt hồng nhuận phơn phớt như uống say, môi anh đào hôn lên gương mặt và tai nàng, nói nhỏ như lan: “Ở trong phòng tắm ta có thể cởi quần áo... Thanh Thanh, đến chơi với ta vừa rồi, nàng vẫn luôn mặc quần lót lót, không cởi hết, tựa hồ còn có một loại e dè nào đó.

Nhưng đi tới bên cạnh suối nước nóng là có thể quang minh chính đại cởi sạch, làm vui vẻ không mãi đủ.

Mặt Thanh Thanh đỏ lên càng lợi hại hơn, nàng phát hiện mình không cự tuyệt được, trong đầu chỉ còn một nửa thanh tỉnh, một nửa lại mê muội, tham cầu khoái cảm thân thể đến từ đầu đó.

“Ồ” nàng bị Tiểu Hà hôn hôn hôn, môi anh đào dán môi đối phương, cánh môi mềm mại của thiếu nữ làm nàng mê muội, một nửa thanh tỉnh cũng biến thành dục vọng.

Đội Vương Đại Phú dẫn theo phu nhân và thị nữ một đồng lớn không có cảm giác trần truồng, trên người còn đầy dấu vết vui vẻ đi vào ao tắm, liếc mắt liền thấy hai thiếu nữ xinh đẹp ngồi

bên hồ nước ấm rộng thùng thình, ôm nhau hôn nhau, vuốt ve lẫn nhau.

“Vậy là bắt đầu rồi? Được rồi!” Ánh mắt Vương đại phú lóe sáng, con gái ngoan của hắn đang hôn Thất lão bà, hai người cái miệng nhỏ ngây ngô ngồi dưới suối nước nóng, mặt nước không vượt quá bàn chân thon thả của các nàng, hai thiếu nữ non nớt kề sát vào nhau hôn hôn, hình ảnh này thật sự lại kích thích lại hương diễm.

Thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp, tình cảm giống như nước suối ấm áp nhu hòa, Vương đại phú hưng phấn đến dưới khó cứng rắn, sau khi cùng phu nhân cáo lỗi một tiếng, tiến tới tham dự hôn môi hai cô gái này.

“Mập Mập, sao ngươi...?” Thanh Thanh và Hà nhỏ quần quanh đầu lưỡi, bị một cái lưỡi thô to xâm nhập vào, cái lưỡi thơm của cả hai cùng bị cái miệng rộng ngậm lại, mùi vị kích thích quen thuộc, làm cho Thanh Thanh lập tức biết rõ là mập mập đến.

“Con gái ngoan, để phụ thân cũng thân thích “Thanh Nhu”, để vi phu thân cận, miệng nhỏ “Vương đại phú gia ngồi ở mép Ôn Tuyền Trì”, cái miệng to tròn, một tay ôm lấy eo thon của hai thiếu nữ, làm cho hai cái miệng nhỏ nhắn ngây ngô của nàng ngồi sát trên đùi hắn, thân thể thiếu nữ mềm mại cũng sát lại với hắn, da thịt mềm mại mịn màng, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhất là lúc nhỏ nhắn đáng yêu nhất.

Thanh Thanh bị bàn tay lớn của y ôm bụng, ngửa cổ hôn với y một cái, mập mập hôn nàng một cái, lại đi hôn một cái Tiểu Hà, hoặc là sờ sờ cái miệng, bóp chân, bộ ngực, cũng sờ sờ Tiểu Hà.

Đồng thời, Đại mập mập còn bảo nàng đi thân nhỏ, đi tìm tiểu Hà, cũng để cho nàng vuốt ve nàng, ở trước mặt đại mập mập biểu diễn sự thân mật chơi đùa giữa nữ hài tử: “Đại mập mập”, Ngươi không được phép sờ loạn!” Thanh Thanh hồng hồng khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt tràn đầy ý cười hờn dỗi, cuối cùng trong ánh mắt nàng đã mang theo một chút quyến rũ, bộ ngực nho nhỏ bị vuốt ve hoài niệm, toàn thân nàng mềm nhũn,

chóp sữa trắng nõn bị nàng sai bảo giữ lại, bị hai cha con bắt nạt.

Bàn Tử cười hắc hắc, đưa miệng tới, trên mặt Thanh Thanh khê đỏ, mím môi, mồm môi, liếm một cái trên miệng của hắn.

“Không đủ, làm lại một lần “không cần” nữa!” Thanh Thanh Thanh, lão bà ngoan, đến đây nào, lại một lần nữa “Thanh Thanh bị đồ đồ phịch vào lòng, lại chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn lên trên gương mặt hắn một cái.

Tiểu Hà ôm nàng cười khanh khách.

“Ngowan lão bà, lại một lần nữa “Vương đại phú sờ ngón tay trên đùi của nàng, lần lượt sờ soạng, Thanh Thanh bị đắc ý đến rối loạn tình sắc mặt, không ngừng thở dốc trong ngực hắn.

” “Thanh Thanh, đến thân thích nào” Đại Bàn Tử gọi nàng, Thanh Thanh lại ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn đặt lên đùi hắn, cái eo nhỏ nhắn được một vật mặt trời nóng rực bao quanh. Nàng lắc người vài cái rồi ngồi thẳng dậy, đưa tay ôm lấy cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn chia thẳng vào miệng của hắn mà hôn.

Vương đại phú mở miệng, một cái lưỡi mềm mại liền chủ động thò vào, xấu hổ thăm dò.

Thiếu nữ cao ngạo ngày xưa liên tục liếc mắt dục mắt dục đối với hắn, bây giờ lại chủ động bày đặt hôn, vẫn là thân thể trần truồng ngồi ở trong ngực hắn, bị hắn tùy tiện sờ soạng, thân thể bị hắn sờ soạng mấy lần, còn chủ động thè lưỡi ra muốn nói với hắn.

Chuyện tốt nhất trên đời này, đừng có làm như vậy, nam nhân vui nhất trên đời này chính là Vương đại phú của hắn!” Thanh lão bà thật là ngoan ngoãn đáng yêu!” Vương đại phú vừa hôn nàng, hàm súc sự mềm mại của nàng, vừa dùng bàn tay lớn vuốt ve trên người nàng cùng con gái, rên rỉ đáng yêu nha, thân thể mảnh khảnh không ngừng vắn vẹo, nhưng vẫn hôn nhau, thân thể mềm mại được hắn xoa xoa.

“Phụ thân háo hỏa đốt cháy” bên cạnh Hà Dục hỏa thiêu đốt, huyết giữa chân luôn luôn dán vào eo Vương Đại Phú mãi, nhưng vẫn không ngừng ham muốn.

Vương đại phú há miệng thở ra lưỡi mềm của Thanh Thanh lão bà, cúi đầu, lại hôn một cái lên nữ nhi của mình, ngậm lấy đầu lưỡi của nàng cùng miệng lưỡi của nàng.

Tiếp theo lại đến lượt Thanh Thanh.

Bên cạnh Ôn Tuyên Trì, các phu nhân khác đang chơi đùa ôm hôn, hoặc quần quít cùng thị nữ, có thị nữ hơi thẹn thùng lúc này mới lấy dũng khí đi tìm phu nhân mình thích mãi hôn.

Về phần cùng các thị nữ khác, ngược lại là không cần, ngày thường các nàng cũng đã quanh quần dây dưa với nhau, lúc ăn tiệc chính là muốn cùng phu nhân cùng lão gia giao hoan.

Toàn bộ trong Ôn Tuyên trì tràn ngập khí tức dâm dăng.

Thanh Thanh nằm trong suối nước nóng nhẹ nhàng, gối lên đùi Vương Đại Phú, thần sắc mê ly nhìn các nàng.

Lục tử bị hai thị nữ một trước một sau kẹp lấy, đang làm càn vừa nhanh chóng hoạt động, lắc eo thon với nhau.

Đại phu nhân đang cùng một thị nữ gọi là Tiểu Ngọc giao hoan, nàng nằm nhào bên cạnh Ôn Tuyên Trì, Tiểu Ngọc từ phía sau lưng đè nàng, ôm cái hông cao to mềm mại của nàng, dùng Song Đầu Long dùng dùng liên tục cọ xát, trong miệng nức nở khóc nức nở, đầu lưỡi liếm qua đai lưng phu nhân, tựa hồ có thể cùng Đại phu nhân lần thứ hai giao hoan, làm cho nàng vạn phần kích động.

Nhị tử tử nằm trong suối nước nóng, mấy thị nữ đang xoa bóp cho nàng, Tam phu nhân cũng nằm bên cạnh nói chuyện phiếm với nàng, thỉnh thoảng hai người lại có bốn chân quần quanh nhau, ôm nhau hôn nhau, một thị nữ không biết từ chỗ nào tìm một cây Song Đầu Long, cười hì hì nhập vào trong huyết, dán lưng Tam phu nhân, thoáng cái đã hoạt động, chọc cho Tam phu nhân hờn dỗi mắng nàng.

Nhưng rất nhanh dục hỏa dâng lên, một bên thở hổn hển bị thị nữ đùa bỡn, một bên hôn Nhị phu nhân.

Tứ tử cùng Ngũ tử tử đang so tài bơi lội, vòng quanh đình nghỉ chân, ai thua thì vĩnh viễn lên chầu trừng phạt.

Dưới đình nghỉ mát trong Ôn Tuyền Trì, mấy thị nữ vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ngọc nhũ nhảy nhót tung bừng, có thị nữ ngã vào trong Ôn Tuyền Trì, khiến mọi người cùng cười hì hì, lại bị thị nữ trong nước kéo xuống, uốn lượn đánh nhau trong suối.

Không biết tại sao lại biến thành hôn phu quay cuồng trong nước, xoa xoa đỉnh gương, tùy ý giao hoan dâm hí lộng.

Còn có một vài thị nữ trần trụi đi đi lại lại bên cạnh hồ nước nóng, tay cầm khay, phát điểm tâm rượu ngon cho thị nữ đang vui vẻ, thi thoảng cũng gia nhập vào, hoặc là dứt khoát ngâm một ngum rượu vào miệng những người khác, rồi lại hôn môi các nàng một phen.

Cục diện hỗn loạn tới mức sụp đổ.

Mỗi người đều đang tìm kiếm thứ vui sướng nhất, thoải mái nhất: Đại phu nhân ung dung hoa lệ bị thiếu nữ non nớt vuốt ve, kêu ôn nhu, khiến thiếu nữ chơi đùa lần thứ hai càng ngày càng ra sức, khóc lóc không ngừng liếm láp sau lưng nàng, vòng eo không ngừng hoạt động; Nhị phu nhân hiền lành giang hai chân cùng Tam phu nhân cùng mấy thị nữ vui vẻ; tứ phu nhân võ công cao cường, võ công cao cường., Kiếm pháp tuyệt vời, Ngọc Túc đập trên mặt nước, thân thể trần truồng biểu diễn múa cho mọi người xem, Ngũ phu nhân xem đến tình động không thôi, không biết nói cái gì, để Tứ phu nhân xuống cùng nàng triền miên., Hai người cùng nhau bơi lội vui vẻ; Lục phu nhân là người gọi cảm nhất, lớn tiếng nhất, chơi đến phát điên nhất, thân hình xinh xắn lả lướt, cong eo đều đứt đoạn, hai chân Trương Đại lơ lửng trên mặt nước thờ dốc.

“Người thích như vậy?” Trong đầu, thanh âm của vị tỷ tỷ được gọi là Nữ Kiếm Thần mập mạp kia vang lên, lý trí của Thanh Thanh tựa hồ khôi phục một chút, mê mang nhìn bốn phía.

Trong Ôn Tuyền Trì, tiệc thịnh vui vẻ dâm đãng, khắp nơi đều có thể thấy được thân thể mềm mại, tiếng kêu dâm đãng vang vọng không ngớt, khiến nàng cho rằng mình đang trong mộng.

Nàng thích nàng, hay là không thích? Tại sao lại biến thành như vậy?” Thanh âm “Phụ thân, Tiểu Hà bên cạnh truyền vào

lỗ tai Thanh Thanh, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện mập mập không biết từ lúc nào đã đặt Tiểu Hà nhỏ vào trong suối nước nóng., dịu dàng hôn lên mặt nàng, Tiểu Hà ngửa đầu lên tiếp nhận vuốt ve thân mật của phụ thân, cánh môi xinh xắn mở ra, không ngừng thở dốc, hai tay cũng trèo lên eo rộng của phụ thân, không ngừng vuốt ve.

“Bảo bối ngoan ngoãn rất ngứa ngáy sao?” Vương đại phú hàm hàm môi nàng, lửa nóng vuốt ve gò má nóng bỏng của nữ nhi hỏi.

“Ừm, phụ thân, thật ngứa ngáy, nữ nhi, muốn phụ thân ngứa ngáy...không, phải phụ thân, phụ thân tới giúp con gái rửa thân thể một chút.” Tiểu Hà bị sờ đến toàn thân đỏ bừng, tình cảm dán thân thể thiếu nữ vào, trong miệng vẫn kiên trì không phải là dâm hí giữa phụ nữ, mà là phụ thân đang tắm rửa thân thể.

“Ba ba đến ngay!” Vương Đại Phú hưng phấn hôn nhau với con gái mình, lại hôn lên cổ nàng, khiến con gái càng dồn dập thở dốc, lại xuống, khẽ cắn.

Hàm lấy bộ ngực nhỏ nhắn xinh xắn của con gái, miệng rộng hút lấy hàm răng trắng trẻo mềm mại, đầu lưỡi liếm sữa của cô bé, hàm súc nói: “Nữ nhi ngoan lại lớn rồi, con gái ngoan của phụ thân càng ngày càng thủy linh, bộ ngực nhỏ đã lớn như vậy rồi, có phải công lao của phụ thân hay không? Phụ thân mỗi ngày liếm liếm sữa cho Tiểu Hà xem, Tiểu Hà liền trưởng thành “Ô ô ô ô”., Phụ thân xấu xa, phụ thân xấu xa, không cho phép người dùng miệng hút... A a a, Tiểu Hà ngậm mình trong nước suối, mái tóc dày đặc tung bay sau đầu, ngẩng đầu thở dốc dồn dập, được phụ thân cố gắng vuốt ve bộ ngực thướt tha, để phụ thân hôn con gái tốt hơn, hai trái ót nhỏ được hàm đầy màu hồng, tựa như hạt ót nhỏ đứng thẳng trên hạt đậu.

Nàng nhìn xem nửa đêm dâm tà, mẫu thân nàng cùng các mẹ nhỏ, mẫu thân cùng cha mẹ của nàng cùng nhau, nàng cũng tự mình gia nhập, che tai như trộm quần lót, cùng mẫu thân mình hôn nhau, cùng Thanh Thanh vỗ vai lẫn nhau, cách quần lót cùng các nàng cọ xát.

Lúc này, tư khu hạ thân sớm đã tràn ngập không chịu nổi, dục vọng trùng kích sâu trong cơ thể khiến cho nàng có nhu cầu cấp bách phát tiết ra.

Thanh Thanh che mặt, tiểu Hà là đang học cách nói chuyện của nó mà! “Hu hu, phụ thân, nữ nhi rất ngứa ngáy: “Vương Tiểu Hà, cảm giác mình sắp phát điên rồi, toàn thân nóng lên, hai chân quắn lấy eo phụ thân, hạ thân đi mài dũa, càng ngày càng nóng, hai chân ngứa ngáy khó chịu.

Da thịt khô nóng nóng bỏng, dục vọng như lửa thiêu đốt khiến cho nàng gần như khóc, nước nở cầu xin phụ thân mau mau thương yêu nàng.

Cũng may phụ thân của nàng cũng là người thương yêu nhất.

Một dương vật nam nhân nóng như lửa to chặn lại chỗ khó chịu nhất của nàng, chống lại những chỗ mềm mại ẩm ướt nhất dưới lớp lông tơ mềm mại của nàng, nhẹ nhàng đỉnh đầu nàng, liền khiến cho nàng há miệng kêu ra tiếng, trong thanh âm mềm mại tràn đầy chân vuốt được sung ái, cùng với một tia hoảng loạn không che giấu được.

“Bảo bối ngoan, muốn phụ thân cho bảo bối cắn ngứa sao?” Vương đại phú cúi đầu, trên khuôn mặt béo tràn đầy nhu tình cùng dục vọng, dùng đầu rùa chậm rãi mài dũa con gái, đầu gậy nhỏ mang tính khí phụ thân lớn bé, cùng con gái mềm mại mềm mại âm trầm nghiền nát cùng một chỗ với con gái. Cái đầu rùa thật nhỏ vừa vặn có thể tách đôi môi âm của con gái ra, trên dưới róc rách, đầu rùa cọ xát đôi môi sền sệt của con gái mình.

Miệng lớn thở dốc, âm hộ hướng về phía cây gậy thịt phụ thân, một cái đầu rùa rất nhỏ rất dễ dàng phá vỡ bờ môi âm của nàng, tiến vào bên trong, non nửa đầu rùa bị đôi môi khô nóng ẩm ướt bao bọc, mới là thiếu nữ đôi môi âm u tuổi chùng như hạt đậu., Thiếu nữ quá bóng loáng, quá mềm mại, môi nhếch lên, khoái cảm run khiến nàng nghẹn ngào khóc nước nở: “Phụ thân, vòng eo của nàng ra sau lưng, muốn né tránh đầu rùa của phụ thân, nhưng phụ thân lại nhanh chóng ép xuống, đầu rùa đuổi theo âm hộ mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cắm xuống.

“A ha ha” Hà nhỏ che miệng lại, nước mắt thoáng cái chảy ra, thân thể cũng cứng đờ: Hai đôi môi âm hiểm của nàng, đã được phụ thân dùng đầu rùa tách ra, âm hộ thiếu nữ hẹp hòi đã được chống đỡ, bên trong lỗ thịt ẩm ướt nóng như lửa, đã bị hút ra một chất lỏng trơn bóng, khát vọng được chiếm hữu.

“Hài nhỏ!” Thanh Thanh nằm trong hồ nước, đau lòng kêu lên.

Cũng may Mập mạp không phải là người vô tình, cũng không phải là người tham lam, thấy nữ nhi giờ phút này không muốn bị phá, rất nhanh liền thoát khỏi quy đầu, dùng gậy che đôi môi âm hiểm của nữ nhi, chen vào, để đôi môi mềm mại ngậm lấy gậy của nữ nhi, chính mình thì lại cúi thấp người, không ngừng hôn lên gương mặt ngoan của nữ nhi, vừa gọi nàng, vừa dùng môi hôn nhau nước mắt nàng.

Thanh Thanh ngơ ngác nhìn hai cha con mình, tiểu Hà rất nhanh ngừng rơi lệ, cánh tay ngọc ôm lấy phụ thân, tham luyện hôn nhau, đầu lưỡi vờn vào miệng phụ thân, quần vào đôi môi dày của phụ thân nàng.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, hai người vận vẹo âm thanh rèn luyện thân thể, cùng với thanh âm đập Ôn Tuyên Thủy, phụ nữ mãi giữa khí đậm đặc, khắc thật sâu vào trong đầu Thanh Thanh.

Nàng đầu gối lên cánh tay mảnh khảnh, nằm trong nước nóng nhàn nhạt, nhìn hai người.

Nàng nhìn thấy, Tiểu Hà rất nhanh không chịu nổi cái kiểu ma sát này, chủ động chấm dứt hôn phụ thân, thở phì phò, ngượng ngừng vận phần cần môi của phụ thân, nói: “Phụ thân, giúp Tiểu Hà rửa ráy một chút đi.” Thanh âm vừa mềm mại vừa mê người, trong mơ hồ có một loại ý tứ thanh xanh không đoán được, khuôn mặt của Tiểu Hà so với bình thường càng đỏ hơn, như là uống say rượu.

Ánh mắt vừa quyến vừa mềm, giống như sắp được hưởng thụ cảm giác sung sướng cực hạn nào đó, loại thần sắc khát vọng này thở ra.

“Tốt, con gái ngoan nằm ngoan, phụ thân tắm cho con này.”
Vương đại phú tử ưỡn ngực, để cho vũ khí của con va chạm
đỉnh với âm hộ của con gái.

Hà nhỏ lại mềm nhũn, nằm trong suối nước nóng, quay đầu
nhìn thoáng qua Thanh Thanh, liền thẹn thùng che mặt lại:
“Thanh Thanh, ta, ta để phụ thân rửa ráy thân thể cho ta...
Người, người có thể học một chút “Học”?” Trong sự nghi
hoặc của Thanh Thanh, Vương đại phú đã bắt đầu.

Bàn tay lớn bắt đầu xoa xoa toàn thân nữ nhi, cảm nước suối
nóng làm nữ nhi thân thể trần truồng thanh tẩy, đồng thời,
miệng to lần lượt hôn nàng.

Rất nhanh, tiểu Hà phát ra tiếng kêu mềm nhũn, môi, cổ, tai,
ngực nhỏ, dưới thân đều bị phụ thân tẩy sạch một lần, cũng
hôn một lần.

Cuối cùng, nàng bị phụ thân xoay người, đầu gối mềm mại
mảnh mai quỳ gối trong Ôn Tuyền trì, mặt nước vừa vặn còn
chưa qua bắp chân của nàng.

Thiếu nữ xinh đẹp mềm mại, cái mông nhỏ trắng nõn, vênh
cao với phụ thân nàng.

Thanh Thanh ngậy người.

Một đóa Cúc non mềm mại như đóa hoa mềm mại đang run
rẩy co rút lại.

Đóa hoa vừa mềm vừa nhỏ này nở rộ cặp mông trắng mịn của
thiếu nữ, run rẩy theo nhịp hô hấp của nàng.

Một tờ hợp, bột phấn mềm mại, không có một chút dơ bẩn và
không sạch sẽ, thiếu nữ ngượng ngùng nhất lại xinh đẹp như
thế sao?” Tiểu Hà quỳ gối trong suối nước nóng, hai tay chống
lên, đầu rũ xuống, tiêu nhũ nhỏ nhỏ hoàn toàn không tròn trịa
kinh người, chỉ là hai quả đậu vừa rồi căng phồng, phần nộn
mềm mại điểm lệ, một giọt nước từ nhũ nhi căng lên rủ xuống,
tản mát ra ánh sáng mê người.

Mái tóc của nàng rủ xuống trong hồ nước, Thanh Thanh Chi
nhìn thấy gương mặt đỏ bừng ngượng ngùng của nàng.

Tiểu Hà đã hoàn toàn nhắm mắt lại, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Con gái ngoan, phụ thân cho con tắm rửa non nớt”, Vương đại phú hộ loé lên ánh mắt hưng phấn, nâng lên cái mông nhỏ của thiếu nữ, bọt nước văng khắp nơi, da thịt trắng nõn mềm mại phản chiếu ra bốn phía, trắng nõn nà đến mức không thể tưởng tượng nổi, cũng xinh đẹp đến mức Thanh Thanh cũng không dời mắt đi được.

Các phu nhân, thị nữ, cũng đều dừng lại vui vẻ dâm dăng, đến gần, thưởng thức... thưởng thức cái gì? thưởng thức phụ thân tắm rửa cho con gái? Vẫn là thưởng thức, phụ thân rửa mông cho con gái, dùng bàn tay to dụi cái mông nhỏ của con gái lên cao, dùng bàn tay chậm rãi vuốt ve., Đem cái mông ngây ngô của con gái nặn thành từng cái từng cái hình dạng, làm cho con gái nức nở rên rỉ, khẽ vặn eo, lại không có né tránh hành vi sờ mông của phụ thân? Hay là ở trong lòng, phụ thân an ủi cho con gái, bàn tay đè lên toàn bộ cục non, để cho con gái kêu rên sợ hãi., Nàng ôm chặt mông và thân thể, run rẩy run rẩy bị sờ đến mềm nhũn ra, phụ thân lại dùng ngón tay đè lên cục hồng nhật của nàng, chậm rãi nghiền ngẫm, nhẹ nhàng mài, làm cho tiếng rên của nữ nhi càng ngày càng lớn, thân thể mềm mại cũng càng ngày càng hồng phấn? Hoặc là, thưởng thức, thưởng thức., Phụ thân liếm mông con gái, làm hai cái mông non nớt của con gái, dùng gương mặt quệt lấy cặp mông trắng nõn của con gái, vươn đầu lưỡi liếm liếm bờ mông của con gái một lần, nước miếng bôi đầy mông con gái, dùng hàm răng khê cắn vào cái mông nhỏ nhắn của con gái, trên bờ mông mềm mại cắn đầy răng, bị chơi đùa đến đỏ hồng, cuối cùng lại một ngụm hàm răng trắng nõn nà của con gái, dùng sức mút môi một cái.

“Bá Tể Ti, Phụ thân, rì ô ô ô khó chịu, thật là khó chịu.” Tiểu Hà uốn éo cái eo nhỏ, ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên rỉ, cái eo nhỏ nhắn không có uốn éo nữa, mà là hướng về phía sau đón chào, đem búp cục mềm mại tặng cho phụ thân, để phụ thân càng dùng sức liếm cảm nhàu nát.

Các phu nhân, thị nữ đều đang vui vẻ thưởng thức cảnh tượng này.

Chỉ có Ngũ phu nhân có chút bất mãn, cắn môi, không biết nên làm sao đối mặt với nữ nhi sắp bị trượng phu của mình bạo súc.

Đây là lựa chọn của nữ nhi, cũng là chuyện nàng thích.

Nhưng mà...” Phụ thân, phụ thân, muốn A hu hu, cho nữ nhi đi, cô gái ngựa móng cao kia rốt cục cũng bị phụ thân liêm cam chịu đến mất đi lý trí, eo nhỏ vắn vẹo, vứt bỏ mặt phụ thân, vội vàng nắm lấy cây gậy thịt của phụ thân kéo mạnh xuống dưới móng mình, để búp súc của mình chạm vào cây bông thịt của phụ thân.

Nháy mắt khi đỉnh đầu của nó chạm vào chồi non thì hai tay lại chống trên mặt đất, móng nhô lên cao. Trong hai bờ móng non của nó có hai cánh màu xanh nhạt, những chồi non trắng nõn xấu hổ nở rộ.

“Con gái ba ba ba đang đau buồn nhờ cha.” Vẻ mặt nhỏ bé mê ly, rên rỉ cầu hoan.

“Con gái ngoan, phụ thân tới rồi!” Vương Đại Phú uốn ngực đỡ cái móng của con gái, phát lực, mai rùa nhỏ chậm rãi phá vỡ trình tiết mềm mại của con gái, hai quả trứng to lớn dị thường đang theo dực vọng hưng phấn của hắn mà co rút lại, bên trong tinh muội nồng đậm, đã không kịp chờ đợi muốn rót vào trong súc con gái ruột của mình.

Thanh Thanh bịt miệng lại, không dám tin nhìn cảnh tượng này.

Hai tay Hà nhỏ chống ở đáy nước suối nóng, đầu gối quỳ, ngẩng đầu, cắn môi, con mắt mở ra, bên trong là thống khổ cùng vui sướng, thỏa mãn tạo thành thần sắc cực kỳ phức tạp.

Phụ thân Vương Đại Phú dùng gậy thịt, từng chút từng chút một cắm vào trong vỏ cây của nàng.

Cúc môn đóng chặt của Hà nhỏ bị cây gậy thịt phụ thân đẩy ra, tiếng cúc chặt chẽ lại nghênh đón thêm một vị khách quen thuộc nữa.

“Phụ thân...” Lúc đầu rùa chìm vào trong vỏ cây, thân thể tiểu Hà bỗng nhiên mềm nhũn, tay vô lực chống đỡ, đầu đập xuống

mặt nước, sau đó lại được Vương đại phú ôm lấy, dưới háng một tiếng, toàn bộ cây gậy thịt dài nhỏ đâm vào.

“Ây da!” Tiểu Hà buồn bực hừ một tiếng. Cúc non bị phụ thân cắm vào co giật, khoái cảm như thiểm điện cùng thỏa mãn toàn thân, trong nháy mắt, khoái cảm tích lũy đã lâu đều phóng xuất ra, đạt đến cực hạn cao trào.

Vương đại phú ôm trước ngực nàng, đai lưng lần nữa dùng sức nhấn một cái, đúng là đây nữ nhi đang quỳ từ phía sau đứng lên, biến thành tư thế non nót hướng lên trời.

Cúc Lô bị hấn cắm sâu vào bên trong, âm hộ mềm mại của nữ nhi cao cao hướng lên bầu trời.

“A ha ha!” Một tiếng thét chói tai, một lượng lớn chất lỏng phun ra, bay thẳng lên cao một mét.

Thiếu nữ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, cùng Thanh Thanh đồng lứa bị cha ruột của nàng cắm cúc nhúng lên cao trào.

Ba ba ba ba.

“Vâng, thừa phụ thân, ba ba ba ba ba ba ba, muốn nữ nhi, con gái phải có phụ thân.

Thật ngứa ngáy, phụ thân thật khoái hoạt, thiếu nữ từ nhỏ lớn lên ở Vương gia sơn trang, sau khi phụ thân cắm vào cúc non, liền phóng xuất ra yêu mị kinh người.

Khẽ eo, cúi thấp đầu, quay đầu lại hôn một tiếng, tiếng thét chói tai dâng trào, ngứa mặt lên trời bị cấm, được phụ thân đẩy đi về phía Ôn Tuyên trì, vừa đi vừa cấm.

Lại gục trên người mẫu thân, hôn nhiệt với các nàng.

Lại cùng phụ thân ở trong nước cạn ôm nhau cuộn cuộn, đẩy phụ thân ngã vào trong nước suối, cất bước đi lên, không cần vịn lấy gậy thịt, cây cúc non căng phồng cắm vào, sau đó chính là làm càn vắn vẹo, eo nhỏ vẽ vòng tròn, để cho gậy thịt lay động trong tiếng cúc.

Ba ba ba.

Thiếu nữ đang cùng phụ thân chơi trò chơi ngựa.

Ba ba ba.

Thiếu nữ bị phụ thân cuỡi đi, đôi chân ngọc giẫm trên mu bàn chân phụ thân, vừa bị hấn vừa mang đi.

Ba ba ba.

Thiếu nữ bị phụ thân tách ra thành một đường thẳng tắp, huyết nhỏ bại lộ, cúc non bị một trận điên cuồng cắm vào.

Ba ba ba.

Thiếu nữ quỳ gối bên cạnh Ôn Tuyên trì, hai tay nắm lấy vách đá, cái mộng nhô cao, bên hông phụ thân không ngừng va chạm vào cái mộng nhỏ nhắn của nàng.

Lại đi tới bên cạnh Thanh Thanh, ôm hôn nàng, lắc cái eo thon thon duyên dáng giao hoan cùng phụ thân.

Đi đến khu vực nước sâu, phụ thân phiêu phù trên mặt nước, thiếu nữ cùng hấn ở trong nước cuộn cuộn vui vẻ, còn lên đình nghỉ mát, trước mặt bảy vị phu nhân, hơn hai mươi thị nữ, bị nhiều đôi mắt như vậy nhìn, ở trung tâm suối nước nóng biểu diễn nữ nhi cùng phụ thân thâm hí.

Cuối cùng, thiếu nữ ôm lan can, phụ thân nàng hôn nàng, hôn nàng, trấn an nàng, đôi đũa to lớn dị thường của phụ thân, dán sát vào cái mộng nhỏ trắng như tuyết của nàng, chậm rãi nhúc nhích, tựa hồ đem thứ gì đó trút vào trong huyết của nàng.

Quá trình này, dài đằng dặc đến mức khó mà tin nổi.

Vương Đại Phú vẫn luôn dán vào nữ nhi, sau đó chậm rãi mấp máy pháp phối, vuốt ve nàng, tựa như đang chậm rãi nhét những thứ âm nang trong bụng nữ nhi vào trong bụng.

Thanh Thanh nhìn không hiểu.

“... Hồi lâu, nàng mới nhắm mắt lại, hình ảnh cuối cùng trong đầu, là cái bụng nhỏ của Tiểu Hà chống đỡ rất lớn, tựa như tháng bảy hoài thai, phồng lên.

Sau khi rút ra gây thịt, Tiểu Hà ngã ngựa ra sau, toàn thân run rẩy, há miệng thở dốc, hai tay nâng bụng phình to, chân ngọc đá vào không khí, đầu ngón chân co quắp bất an, giống như co giật, thân thể vận vẹo.

Nhưng dường như các tỷ tỷ không cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nàng còn đầy hâm mộ, rõ ràng Tiểu Hà đang phồng lên vụn vụn dưới đình nghỉ mát, không phải rất khó chịu sao?” Thanh Thanh không biết phải không?” Vương đại phú lại đi tới bên cạnh ôm lấy nàng, cười hắc hắc, tràn đầy tự hào: “Phu quân người có bản lĩnh nhất của ta, bản lĩnh này chỉ có các phu nhân mới biết được, ngay cả các thị nữ cũng không biết bản lĩnh lợi hại, biết là cái gì không?” Thanh Thanh lắc đầu.

Sau đó bị hôn ngủ.

“Phu quân tới nói cho Thanh Thanh lão bà biết, bổn sự này của phu quân, chính là...” Một bàn tay lớn sờ lên cái mông nhỏ của nàng, Thanh Thanh run rẩy một cái rồi nhanh chóng mềm nhũn, lười đáp lại nụ hôn của tên mập.

Trong vẻ mê hoặc, nàng cảm thấy một ngón tay đã đâm thẳng vào giữa cặp mông của nàng, nhẹ nhàng đâm một cái.

Đầu óc Thanh Thanh trống rỗng, tỷ tỷ, đi ra rồi!”!!” Triệu Thanh mở to đôi mắt sắc bén, kẹp chặt lấy cây cúc, nhưng cả người lại run lên, mạnh mẽ xoay eo, vung ra ngón tay thô to kẹp lấy bên mông.

“Chết!!!” Sau đó, tát một cái.

“Bốp!!!” Vương đại phú dáng người mập mạp quay cuồng bay lên trời, bay thẳng xuống trăm thước, vòng mấy trăm vòng mới ầm ầm rơi xuống nước suối nóng, nhắc lên những bọt nước cao mấy chục mét.

Vương gia dâm dâm trong hang, mấy chục nữ nhân trần trụi đang trợn mắt há hốc mồm.

“Thanh Thanh, người!!!” Ngũ phu nhân vừa kinh vừa sợ.

“Nữ Kiếm Thần!!!!” Vương đại phú hoa chân múa tay chạy lên bờ, đánh về phía Thanh Thanh, lại bị một nha hoàn trắng noãn đập trúng, thân thể nặng nề như liễu tơ bay lên cao ngàn mét, lúc rơi xuống, đám thị nữ hét chói tai tránh né, các phu nhân trở mắt cứng lưỡi.

“Oanh!!!” Toàn bộ hang động dâm tà trong Ôn Tuyên trì biến thành hư ảo.

Dưới đáy hồ trời cực lớn, Vương Đại Phú liền nằm ở chính giữa, một cây trúc dài nhỏ bất khuất chỉ vào bầu trời.

“Nữ Kiếm Thần!! Cho dù ngươi có đánh ta, phu quân vẫn yêu ngươi!!!”

Phương hướng tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (7)

Nếu như chỉ mới bắt đầu thấy hai mươi hai tháng sáu, Lý Minh Vân sống quá nhanh.

Kể từ khi ả kỹ nữ kia bị không biết tại sao sau khi chết, hắn ta đã sống một cuộc sống khoái hoạt như thần tiên.

Nữ nhân không còn, tiên tử còn ở đây.

Sau khi ra khỏi kinh thành, hắn ra ngoài không tới sáu mươi dặm, mượn cớ đột nhiên Tiêu Hi Nguyệt trong rừng cây nhỏ, ngộ đạo linh cảm muốn song tu, cởi quần áo trắng đặt nàng xuống bãi cỏ có hạt sương, hung hăng dịch sang một lần.

Từ buổi sáng đến xế chiều, mỗi lần Tiêu Hi Nguyệt bị hắn rên rỉ thở dốc, luôn khiến hắn tu luyện. Lý Minh Vân lười chim, lại là một trận cuồng bạo, cắn thẳng vào người nàng khiến cơ thể mềm nhũn, ngay cả cái miệng tuyết trắng cũng không làm được, chỉ có thể mềm nhũn nằm trên cỏ, bị hắn đập miệng điên cuồng cắn xuống, miệng là tiên tử tâm không phải mới rất cuộc ngoan ngoãn trở lại.

Đến buổi chiều, tiên tử chần mèn ung dung tỉnh lại, sau khi liếc nhìn hắn đang ngồi trên tảng đá vui vẻ hút khói, không nói một lời mặc váy trắng muốn đi.

“Người đứng lại cho ta!” Lý Minh Vân buồn bực, nhảy từ trên tảng đá xuống, nhào tới cởi váy của cô. Dùng蛮 lực khiến cô cong chân cong, kéo quần lót của cô ra, một cây gậy thịt to lớn không lông hướng về phía cái huyết bánh bao trắng nõn kia.

“Buông ra!” Âm thanh lạnh lùng xen lẫn nghiêm khắc, Lý Minh Vân trong lòng run rẩy, nhưng nhìn thân thể mỹ lệ của tiên tử, vết tích bị hắn lăng nhục, trong lòng có một cỗ tà hỏa hùng hực bốc lên.

“Con mẹ nó người giả bộ ở trước mặt ta làm cái gì?! Ta còn không biết người là ai?” Lý Minh Vân dùng gậy thịt thô dài

cắm vào huyết mềm mại của cô, dùng ngón tay thô lỗ đẩy nàng đi tới bên cạnh tảng đá, gây thít đuối theo mặt trời, cuối cùng bóp chặt hai cái mông trắng nõn của cô, cái eo bắt đầu vặn vẹo, bị buộc phải co eo uốn éo lấy chân mà đón chào tiên tử, làm cho tóc đen bay lượn, mông run rẩy.

“Sảng khoái?! Lão tử lo ngươi thoải mái đến vậy sao?!” Trên mặt hân hưng phấn mà dữ tợn, gây thít dưới háng điên cuồng ra vào huyết tiên tử diệu kì hấp dẫn, tiếng nước xì xì vang vọng, tính khí hai người dính đầy nước bắn, khiến cho Tiêu Hi Nguyệt bùm lấy miệng nhỏ phát ra tiếng rên rỉ vô lực.

Thấy vậy, Lý Minh Vân cười ha hả, giơ tay lên, bóp một cái đánh vào mông nàng, cực kỳ vui sướng: “Tiên tử gì, còn không phải kỹ nữ giống như Lý Tiên à?” “Cũng sảng khoái kêu lên, còn giả bộ cái gì?” Cái trò vật lớn này của lão tử, chính là chuyên môn dành cho người sinh ra, đủ dài., Đủ thô, đủ lớn, dùng để chơi lỗ mãng của người là vô cùng thích hợp!” Nói, sảng khoái?!” Một trận cuồng loạn, Tiêu Hi Nguyệt bị ép nằm sấp trên tảng đá lớn, mười ngón tay nắm lấy tảng đá, đầu gối cong cong, mông vênh cao, bị Lý Minh Vân ở phía sau hung ác va chạm.

Huyết mật của nàng, ở trong một trận cuồng mãnh đỉnh đầu này, chảy ra rất nhiều chất lỏng dinh dính, bị Lý Minh Vân đụng đến môi thít tung bay, chất lỏng tràn ra bốn phía.

Tiêu Hi Nguyệt đạt tới cao trào, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ ửng, run rẩy quỳ trên mặt đất, vô lực chống đỡ.

Nhưng cuối cùng cắm cắm sau lưng nàng cũng dừng lại.

Hai tay nàng đuối ra trước, bờ mông hơi vênh lên, eo thon cong lên, lão nam nhân dáng người thấp bé thon thả không ngừng cắt ngang thân thể mềm mại của nàng, hai tay gây còm nắm chặt bộ ngực của nàng, thít ngà tuyết trắng mềm mại mềm mại từ kẽ ngón tay tràn ra, lồi lên cao đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì nhục thể của nàng quá mức hưng phấn, hay là bởi vì bị nam nhân siết chặt mà nảy sinh ra.

Nhưng bất kể thế nào, Tiêu Hi Nguyệt cũng ôm đầu xuống đất, mông vênh cao, lão nam nhân nằm nhoài trên người nàng,

lưng nhanh chóng hoạt động, dùng đôi đũa thô dài dưới hông cắm vào nòng - dưới tư thế như vậy, Tiêu Hi Nguyệt ánh mắt mông lung có thể thấy rõ ràng mình bị siết chặt hai ngón nhũ phong tuyết trắng, đỉnh hàm sữa nhô ra cỡ nào.

Những cửa Yên Hồng mê người như vậy, nòng còn bị nam nhân rên rỉ không ngừng, nếu sư muội vẫn còn, tất nhiên sẽ chui vào trong ngực nòng, mở miệng ngậm đũa của nòng chậm rãi hút lấy, con mắt mang theo mạch tình nhìn nòng.

Sau đó lại hôn nòng, nòng vừa bị lão nam nhân đánh, vừa hôn dịu dàng với sư muội.

“Sư muội...” Tiêu Hi Nguyệt vô thức thở hổn hển, mở tay muốn bắt lấy cái gì đó nhưng lại bị Lý Minh Vân đặt trên mông chụp lấy, cắt ngược ra sau, cái mông bật ngược lên cao.

“Thoải mái không?”

Sảng khoái?!” Lý Minh Vân vui mừng xen ngang, kéo tay Tiêu Hi Nguyệt, như cười con ngựa mẹ cười cái mông tròn trịa mềm mại mười phần mềm mại của nòng, hai chân vừa gầy vừa ngắn rủ xuống hai bên người Tiêu Hi Nguyệt, ngồi trên mông tuyết trắng, vặn eo, để dưới hông dùng gậy thịt nghiến cứu đáy huyết Tiêu Hi Nguyệt.

“A ặc ặc ặc “Vị tiên tử bị cười trên mông cao, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại nhẹ nhàng, đôi má nóng bỏng dán sát trên bãi cỏ, cái mông vênh lên làm yênm lưng ngựa, lão hán liền cười lên trên mông nòng.

“Tiên tử cái gì, dưới chùy lớn của lão tử, còn không phải bị đùa cho kêu la sao?” Hắc hắc, tiên tử, về sau ngươi ngoan ngoãn làm mẫu mã của lão tử, thế nào? Đánh! Đánh! Chạy! Chạy cho lão tử!” Lý Minh Vân nhấc mông, rút cây gậy thịt từ trong vũng bùn lấy ra, hung hăng ngồi xuống.

Bổng thịt lại cắm vào.

Tiêu Hi Nguyệt rên rỉ một tiếng, đầu vùi sâu trên cỏ, dục vọng thịt vô biên thấm nòng vào trong.

Nàng biết, kế tiếp... quả nhiên.

Lão nam nhân giống như cưỡi ngựa ở mông mềm mại của nàng, ngồi dậy, lại ngồi xuống, đụng vào mông nàng kêu lộp bộp, hai cái túi thật lớn cũng đập vào đùi nàng.

Tiêu Hi Nguyệt đầu càng lún xuống thấp hơn, eo nhỏ trằm xuống, hai chân khép lại, cái mông tuyết trắng vênh cao hoàn mỹ được hấn cưỡi, bị hấn cắm vào, quên mất mình đang ở nơi nào, quên hết thấy kinh thành, tự nhiên cũng quên mất song tu.

Trong rừng cây nhỏ, chỉ có nam nữ còn lại là vẻ dâm dăng.

Từ giữa trưa đến xế chiều, lại đến chiều tối, Tiêu Hi Nguyệt vênh mông chịu tinh thần, nằm xuống một lần nữa mềm nhũn, thở hổn hển, miệng sung đỏ co rút lại, phun ra mật ong nồng đậm của lão già và nước phụ nữ.

“... Chắc là tu luyện rồi.” Tiêu Hi Nguyệt vô lực trở mình, dùng váy trắng bị ngâm che khuất thân thể, ánh mắt nhìn Lý Minh Vân mang theo vẻ trách cứ.

Nàng vừa rồi lại chìm đắm trong thân thể sung sướng, thật sự là không nên.

Hắn cũng không nên phóng túng, cả ngày lười biếng.

“Còn tu luyện cái gì nữa? Cũng không nhìn xem lúc nào, ngày mai lại nói: “Lý Minh Vân lại rút tẩu thuốc hạn hán, thân thể nhỏ bé trần trụi, ngồi trên tảng đá lớn, dưới háng một con sâu thịt lớn mềm oặt nằm sấp, phía trên tràn đầy dấu vết dâm nước, chim sẻ sinh trưởng trên người lão già thấp bé, phối hợp với da thịt vàng như nền của hắn, đặc biệt chói mắt.

“Ngươi sai rồi.” Tiêu Hi Nguyệt che giấu hình thể, nhỏ giọng thở dài: “Tu hành há có thể đầy hậu? Phàm nhân tuổi thọ do thiên định, một ngày không tu luyện đã bỏ lỡ lời dạy của Hi Nguyệt tiên tử thanh lãnh. Trên đời này cũng chỉ có một người này, nhưng sự chú ý của Lý Minh Vân lại bị một chuyện khác hấp dẫn.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hi Nguyệt: Sau khi bị điên cuồng một trận, trên người nữ nhân này tràn đầy dấu vết sau khi vui sướng, da thịt mềm mại tuyết trắng trải rộng dấu bờ môi và dấu vết hấn lưu lại, lại bị hấn bắn một thân, trên thân thể mềm mại tràn đầy troc trắng.

Càng diệu kỳ hơn chính là, nữ nhân giả vờ giả vệt này còn lồi kéo che lại thân thể, bàn tay trắng như ngọc đặt ở ngực, mũi ngà cao ngất kia làm cho váy trắng nổi lên hai bên tuyết diệu, đỉnh núi tròn trịa nhô lên, làm cho người ta nhìn thấy muốn lửa nổi lên.

Vị tiên tử lẳng lơ này vẫn ngồi bên cạnh, hai cái đùi ngọc khép lại cùng một chỗ, thân thể mềm mại linh hoạt như ẩn như hiện dưới quần áo trắng, quần áo trắng nõn thanh nhã như muốn che đi, thân thể tuyết mỹ tiên tử không còn một chút thất lung, da thịt trắng nõn mang theo một luồng đỏ hồng ửng.

Hấp dẫn như vậy, Lý Minh Vân sao có thể nhịn được? Hắn nhảy xuống tảng đá lần nữa, cũng không đáp lời tu hành gì, cầm một cây gậy thịt vừa thô vừa to đi tới đi lui, tìm vài nhánh cây khô thô to ở bên cạnh, đốt đồng lửa lên, lại lấy từ trong túi trữ vật ra một tấm thảm, trải trên thảm cỏ.

“Người muốn làm gì?” Tiêu Hi Nguyệt ẩn ẩn phát hiện ý đồ của hắn, hai chân kẹp chặt váy trắng, tay cũng nắm chặt váy.

Nhưng lão già đã đánh tới.

“Làm cái gì? Đương nhiên là băm người!” Lý Minh Vân hưng phấn đến đỏ bừng hai mắt, kéo váy trắng của nàng ra, lại tách hai chân của nàng ra, giơ cao cây gậy thịt thô to liên tục hăng đâm vào.

“A ặc ặc” Tiêu Hi Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ ngán ngùi, ngọc thủ che miệng lại.

Tiến vào nhục bồng dễ dàng như vậy, không có bất kỳ trở ngại nào, miệng huyết vô tình tách ra, chất độc ban ngày vui vẻ lưu lại bị gậy thịt thô to đè ép bắn tung tóe ra, theo sự dao động của lão nam nhân rơi xuống trên thảm lông.

Bộp, bộp, bộp bộp, bộp bộp bộp! Lý Minh Vân không nói chuyện, sau khi cắm vào, là một trận hung ác nhanh chóng xen vào, gần ba mươi thanh gậy thịt uy mãnh không chút lưu tình ra vào huyết bánh bao trắng nõn của Tiêu Hi Nguyệt, xuyên thẳng tới mức nước chảy tứ tán, rất nhanh liền cảm thấy mê hoặc, chủ động giang hai chân ra nghênh ngang trước ngực nam nhân.

“Phì, thật tao nhã! Không nói lời nào ngươi cũng tao nhã, còn tao nhã hơn cả kỹ nữ!!” Lý Minh Vân vừa điên cuồng cầm vào, vừa tùy ý nhục mạ, hẳn chính là để cho nữ nhân dưới khó biết, cả đời này nàng đều không thoát khỏi liễn của hắn! Hắn muốn mẫu thân nàng lúc nào, lúc nào!” Tu hành lão hán càng cầm càng nhanh..., Tiêu Hi Nguyệt toàn thân khô nóng, huyết mật tựa như bị lửa đốt, thất lung nhỏ nhắn cũng không nhìn được nâng lên, mật huyết tiến tới nghênh đón gậy thịt của lão đàn ông, huyết phụ ướt đầm bị thân bông thô to ma sát lặp đi lặp lại, chỗ sâu trong tâm hoa cũng bị va chạm mạnh, vừa tê vừa tê vừa ngứa ngáy đến khó chịu, dục vọng thân thể mấy cái muốn áp đảo lý trí của nàng.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn nhớ kỹ song tu.

Việc.

Đây là thứ quan trọng nhất, cũng là thứ có thể giúp nàng thoát khỏi sự khống chế, đặt vào sâu trong lòng nàng.

“Tu hành? Ngươi còn định tu hành? Tiên tử tu hành đúng không, ta cho ngươi tu!” Lý Minh Vân nghiêng răng nghiêng lợi mắng nữ nhân quật cường, hít sâu một hơi, ôm lấy cái hông của nàng, đặt về phía trước, ép nàng tách ra hai chân, huyết khẩu bộc lộ ra.

Lý Minh Vân lại tiếp tục đi về phía trước, cây gậy thịt thô to hung ác mạnh mẽ chui vào bên trong, thân thể dài tới ba mươi cân đã sớm chặn được nhụy hoa của tiên tử, nhưng vẫn gắt gao bám lấy, cái vòng thịt mềm mại kia đã bị thay đổi hình dạng.

Cửa cung của tiên tử mở ra.

“Không...” Tiêu Hi Nguyệt nghẹn họng trừng mắt: Con mắt tròn tròn, đầu lưỡi phun ra, hương thơm chảy xuôi, bắc hoa của nàng bị đâm thủng, miệng cung mẫn cảm bị một cái đầu rùa tròn vo liềm mạng chống đỡ, lực áp bách mạnh mẽ, khiến cung điện của nàng thay đổi hình dạng.

Cảm giác vừa chua vừa trướng làm cho nàng không sinh ra được một chút khí lực nào, cảm quan toàn thân đều đặt ở trên cái đầu rùa to lớn nóng hổi kia.

Thật sâu.

Hắn lại dùng chiêu này.

“Không, đừng vào nữa...” Tiêu Hi Nguyệt giơ bàn tay nhỏ bé đẩy bụng hắn, vô lực như vậy.

Lý Minh Vân lại đỉnh, dùng đầu rùa va vào bắc hoa dưới huyết tiên tử, bông thịt thô dài bị Bhụy của Tiêu Hi Nguyệt gắt gao kẹp lấy, nhưng vẫn bị hắn ra sức khai khẩn một con đường, liều mạng đỉnh đến chỗ sâu nhất.

Trong rừng cây nhỏ, hai người cứng đờ bất động.

gậy thịt và hình màn đỏ sức, huyết tâm đối kháng với đầu rùa, tiên tử đấu cận thân với lão nô tại thời khắc này diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn.

Tiên tử hẹp hòi gắt gao kẹp lấy nhục bông thô to, đối kháng lực lượng cắm vào này, nhục tâm của nó cũng đang co rút thật chặt, không cho đầu rùa xông vào.

Tiên tử cắn răng ngà, mở to đôi mắt sáng giận dữ đầy giận dữ, đối mặt với ông lão này.

Cái mộng của nàng lại bị cây gậy thịt nhắc lên, bờ mộng rời khỏi tầm thăm lơ lửng giữa không trung.

Trong mắt lão giả phun ra lửa giận, liều mạng đón lấy nàng.

Hai người va chạm với nhau, tranh đấu giữa không trung.

Đỉnh đầu rùa đánh bắc hoa, thân gậy ngâm ở trong hẻm ướt nhẹp.

Hồi lâu sau.

Lão hán trước chống đỡ không nổi, thở ra một hơi, đầu rùa rời khỏi bắc hoa của nàng nửa ngày sau.

Tiêu Hi Nguyệt cũng thở phào một tiếng, bàn tay che miệng của mình, vừa định nghỉ ngơi một lát thì gậy thịt cắm trong lỗ mông của cô nhanh chóng lùi lại.

“Không.” Trong lòng nàng sinh ra không ổn, tay che miệng nhỏ muốn đi ngăn cản, nhưng Lý Minh Vân đã phát lực, hung ác va chạm.

Phốc!! Nước bắn tung tóe, một cái đầu rùa to lớn cắm vào bên trong tâm hoa của nàng, tiến vào trong cung điện nóng rực của nàng, đỉnh lên trên đồng thai của nàng.

“!!!” Tiêu Hi Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân đạp trên thảm, mặt trời bị san bằng như cá nằm trên thớt, co giật cao thẳng eo, mộng rời mặt đất, nâng hai lão già lùn đang cắm mặt bà ta lên, hai cái mộng co rút thật chặt, tinh đường chết kẹt chặt.

Nước huyết không bị không chế chảy xuống, kéo dài không dứt, thật giống như thác nước từ chỗ hai người chảy ra, nhỏ xuống, cắm vào Lý Minh Vân của nàng cũng ngây dại.

“Còn nói không phải Học tiên tử? Ha ha ha!” Lý Minh Vân cười ha hả, cũng mặc kệ cao trào tiên tử vui sướng chưa, tiếp tục chọc nàng.

Tiên tử bị hấn thao đến không còn tính tình, mộng bị hấn ôm lấy treo trên bầu trời, một ngày sau.

Miệng cung mở ra, lão hán mỗi một lần đâm vào đều cắm tận gốc vào, treo trên thành thai thai của nàng hung hăng quấy phá, lại rút ra.

Miệng bắp thịt mềm mại của Tiêu Hi Nguyệt bám chặt lấy gây thịt, hai đôi môi dính chặt lấy thân thịt bị kéo ra, tựa như áo da quần chặt lấy gây thịt, nước bắn cũng theo đó được mang ra ngoài.

Ba ba, ba ba ba.

Một đêm vui chơi.

Sáng hôm sau tỉnh lại, ánh mặt trời chói mắt.

Lý Minh Vân và nàng ôm nhau, cây gây thịt mềm mại vẫn cắm chặt trong huyết mật, khiến hấn thoải mái lại giật giật.

“Ân, tiên tử trong lòng ” một tiếng, từ từ tỉnh lại, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vẻ mệt mỏi đối mặt với hấn.

“Hắc hắc, tiên tử, tối hôm qua sướng khoái không?” Củ của Lý Minh Vân nhanh chóng biến lớn, lại cắm thật sâu vào trong

huyết của nàng ta.

Đủ loại hình ảnh không chịu nổi hôm qua dâng lên trong đầu, Tiêu Hi Nguyệt nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Người nên tu luyện “tốt tốt, tu luyện cho tốt!” Nghe ra trong giọng nói của nàng mang theo vẻ không vui, Lý Minh Vân qua loa cho xong một câu nhưng lại không để trong lòng., Sớm tu luyện một ngày, muộn một ngày tu luyện không giống nhau sao? Hắn dẫn Tiêu Hi Nguyệt ra ánh trăng, hấp thu những ánh trăng kia, không nhanh hơn song tu công pháp gì chứ? Huống hồ, sớm muộn gì hắn cũng tiến vào Trúc Cơ kỳ, có thêm mấy trăm năm thọ mệnh, đến lúc đó muốn thưởng thức nàng lúc nào.

Lý Minh Vân ưỡn eo, màng khô khốc rất nhanh ướt át, hang động thịt nóng bỏng như trời sinh đã có hắn nhúng tay vào.

“Ài” một tiếng than nhẹ, Tiêu Hi Nguyệt phát tay đẩy hắn ra, gây thịt thô to từ trong huyết rút ra, thịt và thịt ma sát khiến cho nàng run rẩy một hồi.

Nàng chống thân thể mềm mại đứng dậy, tay khẽ vẩy, vẩy trắng bắn thiêu về lại trên người nàng, ánh trăng trắng noãn từ trên người nàng lan ra, xua tan vẻ không sạch sẽ trên người.

Tiêu Hi Nguyệt xoay người rời khỏi.

“Tiên tử? Tiên tử chờ ta với!” Lý tiên tử chờ ta một lát.

Minh Vân xách quần lên, cuống quít đuổi theo, nói vô số lời tốt, cuối cùng cũng khiến sắc mặt Tiêu Hi Nguyệt tốt hơn một chút.

“Mẹ nó! Lại giả vờ lạnh lùng!” Lý Minh Vân âm thầm gắt một tiếng, nhìn chằm chằm vào eo thon và cặp mông lắc lư của nàng, nuốt nước miếng, tìm cơ hội xoa dịu nàng.

Xem ra tối hôm qua vẫn không đem nàng cho thau phục, rõ ràng đã cho nàng ta ngày ngày chết đi sống lại, trợn trắng mắt như muốn ngắt đi, hai chân liều mạng đá, kết quả sáng nay đứng lên lại giả vờ lạnh lùng! Không có kỹ nữ kia quấy nhiễu, Lý Minh Vân cơ hội rất nhanh sẽ tới.

Giữa trưa, hắn liền tìm một cái cỏ để tu luyện lúc ăn cơm, cường ngạnh kéo Tiêu Hi Nguyệt tìm một chỗ gió mát hẻo

lạnh, xúc lên quần áo màu trắng của cô.

Một chút lời nói của hắn cũng bị hắn dùng mãnh liệt cắt ngang hóa giải, điên cuồng cắm lên người nàng làm Chử Bằng xụi lơ trên mặt đất. Lý Minh Vân mới hài lòng ngồi ở trên người nàng cho ăn.

Ăn xong lại một trận dâm hoan.

Từ giữa trưa tới chạng vạng tối, lại không đi được, Lý Minh Vân dứt khoát ôm hông nàng, để nàng hai chân kẹp lấy eo nàng, gậy thịt thô cắm vào huyết nàng, một tay ôm hông nàng, ôm lấy rồi rời đi.

“Thả ra, buông ta ra, thả ta đi đường, gậy thịt trong huyết trái đột trái đột phải, lộn xộn trên dưới, không có kết cấu gì xen vào, khiến thân thể Tiêu Hi Nguyệt mềm nhũn, hai tay không thể không ôm chặt lấy hắn, bị hắn cầm chặt bước đi, mấy canh giờ vui vẻ làm tay chân nàng mềm nhũn, ngay cả huyết mặt cũng bị ép kẹp chặt thịt to dài, mới không đến mức ngã xuống.

Lý Minh Vân không buồn để ý tới nàng, bàn tay ôm hông nàng buông ra, khiến Tiêu Hi Nguyệt sợ tới mức ôm chặt lấy nàng, huyết nhỏ cũng liều mạng kẹp chặt, khiến Lý Minh Vân cười ha ha, lại chơi mấy lần, rồi quay sang điên cuồng với nàng.

Tiếp theo lại đem nàng lật ngược trở lại, để cho bị lúng túng không có năng lực phản kháng ôm lấy một cây đại thụ, vẫn như cũ hai tay ôm lấy, cái hông treo trên không trung tư thế.

Chỉ có điều Lý Minh Vân lại đứng sau lưng nàng, chống nạnh đứng thẳng, một cây gậy thịt dài dưới háng cắm thẳng vào huyết mặt của nàng.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt mê ly, hai tay ôm lấy thân cây, bị ông lão sau lưng không ngừng va chạm, thân thể bị đụng tới mức phập phồng bất định, ngọc nhũ ma sát với vỏ cây thô ráp, mũi sữa cứng rắn đến độ nóng lên.

Túc nhấp nhô, tóc đen bay lượn, lão già sau lưng đắc ý cười to: “Một chiêu này gọi là Ngọc Nữ ôm cây!” Túc Thụ nói đúng, nhưng Ngọc Nữ lại không phải.

Sau khi kết thúc, Tiêu Hi Nguyệt nằm ngửa mặt lên, tứ chi mở rộng, ánh mắt mông lung nhìn trăng trên trời, ngơ ngác xuất thần.

Cuộc sống như vậy, lúc nào mới có thể kết thúc? Ngày thứ ba, nàng lại bị lão hán ngày qua ngày.

Ngày thứ tư, hần đi không tới ba dặm đường, gặp phải một gian nhà gỗ nhỏ, lại bị lão già lôi vào cấm mật một ngày.

Ngày thứ năm, Tiêu Hi Nguyệt quyết ý không để ý tới cái cốt tu hành của hần nữa, mặt lạnh đi bộ. Đến buổi tối ở khách sạn, lại bị hần thừa dịp đưa cơm tối đẩy lên giường, hai người ở trong chăn vui vẻ một đêm.

Ngày thứ sáu, Tiêu Hi Nguyệt không ra khỏi khách sạn, miễn cưỡng để hần tu luyện hai canh giờ, thời gian còn lại vẫn luôn bị khô.

Ngày thứ bảy, sau khi rời khỏi khách sạn, hai người cưỡi lên ngựa, lúc ở trên đại đạo, lão hán còn có thể nhìn được, chỉ dùng ánh mắt màu sắc híp mắt nhìn chăm chăm vào mông ngựa của nàng, nhưng sau khi đi đến con đường nhỏ, lão hán liền bay vọt tới, ngồi ở sau lưng nàng, cởi quần xuống, chui vào trong khe hở của nàng.

Mã nhi gật gù đi về phía trước, gây thịt nóng rực của lão nam nhân đã được nàng ma sát lại, Tiêu Hi Nguyệt cố gắng nhìn xuống, nhưng vẫn bị sờ đến chảy nước, rất nhanh lại bị nâng lên, giẫm lên chân ngựa đứng lên, lại ngồi xuống, ngồi lên gây thịt của hần.

“Ồ!” Cây gây thịt bị tiên tử nuốt vào, Lý lão hán hưng phấn vỗ mông ngựa, tuần mã phi nhanh lên, lần này thật sự là cưỡi ngựa rồi.

Vừa cưỡi ngựa, vừa ngày Hi Nguyệt tiên tử.

Tuần mã đạp bốn chân chạy băng băng, cảnh sắc bốn phía bay vút qua, Tiêu Hi Nguyệt ngồi trên lưng ngựa nhấp nhô, bịt miệng phát ra tiếng kêu đau đớn, gây thịt trên yên ngựa không ngừng nhắc cô lên, ngực cũng bị một đôi tay chui vào trong vật áo. Lão giả sau lưng cô điên cuồng chống đỡ.

“Ha ha ha!” Tiếng cười khoái hoạt vô cùng chói tai, nhưng Tiêu Hi Nguyệt đã không còn ý niệm nào khác, bị hấn cắm vào mũi dậm đường, hai con ngựa không biết đi tới nơi nào.

“Đại ca, mau nhìn dưới chân núi!” Đột nhiên, trên đỉnh núi truyền đến một thanh âm, đánh thức hai người nóng rực trên lưng ngựa.

Tiêu Hi Nguyệt nằm sấp trên lưng ngựa, trên trán tràn đầy mồ hôi, cố hết sức ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy hai người hái thuốc công sọt thuốc đứng trên vách núi nhìn xuống nàng, vẻ mặt giật mình.

Sau đó, sắc mặt kinh ngạc biến thành vẻ khinh thường nồng đậm, chán ghét, chửi ầm lên: “Hóa quang thiên hóa dưới ánh nắng ban mai đã phát sóng, thật tiện nghi!” Tiểu đệ, tên đồ chó hoang này đúng là bỉ ổi, nhưng lớn lên thì không tồi, da thịt mềm mại này, vừa nhìn liền biết không phải là “mẹ trong núi” trong lúc ban ngày đang phát sóng., Ta thấy cũng không phải là hảo nhân gì, vị đại ca dưới chân núi này thật sự rất hứng thú, cưỡi ngựa thao túng nữ nhân, sợ không phải hàng phóng trong thanh lâu đấy chứ?” Ha ha ha, tiểu đệ nói đúng, cũng chỉ có buổi trưa ở thanh lâu mới bị người ta cười lên mặt trời!” Trên vách đá truyền đến tiếng xấu hổ, Tiêu Hi Nguyệt lấy tay áo che mặt, xấu hổ muốn tuyệt.

Những ngày qua, dục vọng tràn ngập trời đều hóa thành xấu hổ nồng nặc, hận không thể tự hủy bỏ sự trong sạch.

Nhưng bây giờ nàng, nào còn có cái gì trong sạch? “Tiên tử, tiên tử!” Sau lưng nàng, lão hán càng phát ra hưng phấn, nắm lấy hai cánh bờ mông điên cuồng vươn lên, nhục bông thô dài ra ra vào, phát ra thanh âm ba ba ba, quanh quẩn trong núi rừng.

Hai người hái thuốc trên vách núi thấy vậy tròn mắt há hốc mồm.

Cái xiên này, cái mông này, tốc độ khô cạn này, nước chảy được, còn có hình ảnh dâm li trên lưng ngựa này, đều vượt xa khả năng tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ chỉ có một suy nghĩ: Người trong thành thật biết chơi.

“Buông ra!” Tiêu Hi Nguyệt cắn răng ngà, nổi giận và giận dữ kẹp chặt thân, chống lại cú va chạm mãnh liệt kia.

Lý Minh Vân mất điếc tai ngơ. Sau khi bị người ngoài nhìn thấy nữ nhân hấn đang điều khiển là Hi Nguyệt tiên tử, hấn lại mừng rỡ như điên.

Cứ như trở lại lúc trước, sau lần đầu tiên cuồng thao Tiêu Hi Nguyệt trong Vũ Dạ, cái loại hận không thể khiến toàn thiên hạ đều biết Lý Minh Vân hấn khuấy động khí phách như tiên tử. Nam nhân khắp thiên hạ đều không sánh bằng hấn, vạn tượng hào tình như vậy lại lần nữa dâng lên.

Lúc ấy Lý Tiên Tiên Tiên thăm dò một chút, hấn liền gấp gấp không đợi được nói ra chuyện bói toán tiên tử của mình, không phải là vì người ngoài khoe khoang công tích vĩ đại của mình trước mặt tiên tử sao? Tiên tử thì sao chứ? Còn không phải nữ nhân thần phục dưới khổ của hấn sao? Chỉ riêng một mình hấn biết bí tiên tử của mình, thật sự quá đáng tiếc., Tốt nhất là người trong thiên hạ đều biết, là Lý Minh Vân hấn cướp đi thơ sinh huyết của Hi Nguyệt tiên tử, là Lý Minh Vân hấn, đem tiên tử nuôi chó mà!” Lão tử đùa chết người!” Lý Minh Vân giơ tay bắt lấy cái mông trắng nõn mềm mại của nàng., Ở trên lưng ngựa thoáng một phát gian lộ, yên ngựa đã sớm bị hai người chảy ra nước bắn thấm ướt, dưới háng của hấn ươn ra như gió, thoáng cái nằm trên lưng ngựa cùng tương dâm với hấn! Trên vách núi, hai người hái thuốc thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Nữ nhân có cái mông trắng như tuyết, được ngày không nâng nổi eo, thân thể run run, nằm sấp trên lưng ngựa, cái mông bị gậy thịt cắm vào, nàng còn ngượng ngùng lấy tay áo che mặt, trong lúc bốc phét lại xen lẫn thánh khiết cao quý, hai cái mông trắng bị đụng đến rung động lách cách, sóng mông cuộn cuộn, dâm thủy chảy xuống dưới lưng ngựa.

“Phì, thật tao nhã!” Hai người kích động móc ra cái nòng của mình, đứng ở trên vách núi thở hổn hển cười nói, bàn tay thô ráp điên cuồng bóc ra hơn mười gậy thịt dài, hai mắt hăm mộ đến đỏ lên, hận không thể thay thế, đập lão gia hỏa kia xuống ngựa, tự mình đập nữ nhân cái mông trắng kia.

“Ha ha ha ha! Hai người các người có thấy không? Lão tử là tiên tử đó!!!” Thấy hai người bọn họ tay cầm gậy thịt, Lý Minh Vân thoải mái cười to, từng có lúc nào đó hắn cũng chỉ có thể mơ tưởng tiên tử một phen, ngay cả lộ cũng chỉ có thể trốn dưới ngọn núi Minh Nguyệt, xa xa nhìn đỉnh núi tự cô.

Nhưng hôm nay, hắn lại có thể trên lưng ngựa cuồng nhật Tiêu Hi Nguyệt, phạt chết cô ta sống lại, đâm lẹ như thác nước chảy.

Sảng khoái như vậy, há lại là thứ lúc trước có thể so sánh? Cái gì mà tu luyện, thành tiên thì làm gì đã nghiên? “Bộp!” Không phải tiếng va chạm của đâm thú, mà là Tiêu Hi Nguyệt che mặt xấu hổ giơ tay lên, miễn cưỡng tát một cái vào lưng ngựa, khiến tuần mã bị đau, bỏ móng ngựa chạy băng băng.

Cuồng phong gào thét, Lý Minh Vân phía sau lại nổi giận, tăng thêm lực va chạm, gần như là đứng thẳng dậy, đứng trên đầu từ trên cao nhìn xuống chống đỡ nòng, điên cuồng đâm vào mông nòng.

“Đừng đi, tiên tử, tiên tử!” Hai nam nhân trên vách núi nhanh đến cực hạn vội vàng hô to, tay cũng điên cuồng mân mê, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hai nam nữ trong đó đi xa.

Bất quá, nữ nhân ngượng ngùng kia nằm sấp ở lưng ngựa, bị lão nam nhân gạt cái mông lên, lộ ra huyết khẩu cùng Cúc Nhãn, hình ảnh thịt mông bị đụng đến quay cuồng không ngớt, đã khắc sâu vào trong đầu bọn họ.

Mượn hai kẻ đâm đâm cuối cùng chạy vội, bọn họ hét lớn một tiếng, bắn ra hai sợi tóc dày, nằm xụi lơ trên mặt đất há miệng thở dốc.

Cả đời này bọn họ chưa bao giờ sung sướng như vậy! Lý Minh Vân cũng không được thoải mái như vậy.

Không tính thanh lâu, người ngoài không nhìn thấy, cũng không tính là lần bên hồ kia, hắn không biết Tiêu Viễn nhìn thấy lỗ mông của tiên tử, liền nói lần này: Ở trước mặt người khác, coi như là hai thôn phu sơn dã, không phải người trong tu hành. Nhưng loại khoái cảm quang minh chính đại cuồng bạt tiên tử này, đủ để kích thích hắn phát cuồng. Hắn cũng

không còn là nhân vật ti tiện thấp bé, không phải tạp dịch Tiên Vân Tông, không phải lão phế vật bảy mươi tuổi còn chưa Trúc Cơ.

Mà là tam giới đế vương, Tiên Đế, Ma quân, tôn chủ, thiếu niên thiên tài, U Minh công tử cái gì, thần kiếm chó má gì, tất cả đều không khoái hoạt như hấn! Bọn họ có thể Túc đạo tiên tử? Bọn họ có thể chạm mặt Hi Nguyệt tiên tử sao? Lý Minh Vân hấn mới là người duy nhất của tam giới! “Thoải mái!!” Lý Minh Vân đứng trên ngà ngựa!, Gần như muốn bẻ gãy cái eo của Tiêu Hi Nguyệt, khiến cái hông của nàng nhếch lên cao, cắn chặt gậy thịt từ trên cao xuống. Mắt ngựa buông lỏng, rớt vào trong huyết mật tiên tử, khiến Mạn Hi Nguyệt tiên tử co quắp vặn vẹo, phát tay vỗ lấy hấn, lại bị Lý Minh Vân nắm lấy tay nàng, gắt gao đè nàng lại, từng luồng từng luồng tinh tú bắn vào.

Lão nô đứng xoa ngựa, tiên tử cái hông, tuần mã cộc cộc đi, hình ảnh kỳ dị mà dâm dục, kéo dài không biết bao lâu, lão hấn mới sảng khoái đặt hông ngồi xuống, miệng lớn thở phì phò, thoải mái đến bắp thịt đều muốn tê cả ra.

“.....” Tiêu Hi Nguyệt nằm trên lưng ngựa, gương mặt trắng bệch ửng đỏ, nhắm mắt thở hổn hển một hồi, vung chưởng đánh hấn ngã ngựa định nói.

Rời đi.

Lý Minh Vân thấy tình thế không ổn vội vàng hô: “Tiên tử, lão nô sai rồi, xin tiên tử ban cho lão nô Nguyệt Hoa! Giúp lão nô tu hành thành công!”...” Tiêu Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, khẽ thở dài.

Thôi vậy.

“... Hơn mười ngày sau, một chiếc xe ngựa lão đạo đi trên đường lớn. Xe ngựa treo màn cửa nhưng không thấy có người ngồi ở phía trước, mặc kệ cho kéo xe ngựa dọc theo con đường đi về phía trước.

Có người cảm thấy kỳ quái, sau khi tới gần đang muốn hỏi một tiếng, lại đột nhiên nghe được, trong xe ngựa vang lên tiếng kéo kẹt, còn truyền ra thanh âm phốc phốc phốc phốc

phốc phốc, giống như có người lại dùng một cây gậy da, dùng sức quất vào khối mìn sền sệt, khuấy đến nước chảy tứ tán.

“Bốp!” Âm thanh trong trẻo truyền vào trong tai, sắc mặt người nọ rớt cuống cũng thay đổi.

Trong xe ngựa này rõ ràng là một đôi nam nữ đang giao hòa với nhau!!!” Mẹ nó! Hầu gấp gấp đứng dậy, ta còn tưởng rằng người kia đang hùng hùng hổ hổ chạy đi nhưng lại nghe thấy trong xe truyền ra tiếng rên rỉ của một nữ nhân.

“Ân da ha ha...” Ba tiếng ngâm xướng nhẹ nhàng, làm cho người ta nghe được muốn hỏa thiêu thân, thật sự là vô cùng êm tai, khiến người ta hoài nghi có phải là có tiên nữ sa đọa nhân gian hay không, ở bên trong cùng nam nhân hoan hô dâm dăng.

Người nọ dưới chân mọc rễ, thế nào cũng không đi được, nhưng lập tức lại đuổi theo, tham lam nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Không, không... không... Tu hành, ài... người lại hò hò!” Hôm nay đến đây.... A ha ha ba ba ba!” “Để cho người lắm mồm! Ta sẽ cho người chết!” Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng uyển chuyển, hưng phấn vui mừng thở dốc, dâm dăng tiếng nước của Phi Phi Phi, nam nhân bên cạnh xe ngựa giống như đã nhìn thấy được tiên nữ có thanh âm tuyệt vời bên trong, được thể hiện ra vẻ mị hoặc lúc thao túng.

Toàn thân hấn đều bốc cháy, run rẩy đưa tay vào trong dưng quần, mạnh mẽ xoa xoa cây Trâu của chính mình, uốn một cái, dùng đầu rùa đâm ra dưng quần, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào.

Với tư thái mất mặt như thế này, tự nhiên là rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của người bên ngoài.

“Làm phở chính, còn thể thống gì!!” đâu ra con súc sinh hư hỏng phong khí, còn không mau cút!” Nhìn con mắt bắn thiu, cuộn cuộn!” Chỉ là những tiếng mắng này, gần đây bọn họ nghe thấy tiếng rên trong xe ngựa, tất cả đều thở hổn hển.

Một đám nam nhân đi theo sau xe ngựa, thở hổn hển đưa tay vuốt thít dưới háng.

Ba ba ba ba.

Có lẽ cũng biết bên ngoài có người nghe trộm, xe ngựa bắt đầu lắc lư kịch liệt, thùng xe vang lên phanh phanh, mọi người trợn mắt há hốc mồm, tay nắm lấy quần áo dẫm vật không buông. Như thể đã thấy trong xe ngựa, nam nhân điên cuồng đóng đưa nữ nhân, ngày ngày phải rón rén, che miệng cố gắng nhẫn nại một màn điên cuồng.

Quá kích thích! Xe ngựa lắc lư kịch liệt, nam nhân rốt cục nghe được tiếng rên rỉ của nữ nhân trong xe ngựa, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, tiếng sau êm tai hơn tiếng trước, hơn nữa trên dưới xe ngựa run rẩy, bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng, nam nhân trong xe ngựa chính là nữ nhân từ dưới háng xuống, ngày nào cũng quay đầu, rên rỉ kêu rên, dẫm lư một thùng.

Có người nhin không được tới gần một chút, mũi người người, trên mặt lập tức lộ ra vẻ say mê, trong miệng lầm bầm nói: “Đây là tiên tử gì, ngay cả dâm thủy cũng thơm...” Mọi người càng thêm kinh ngạc, dâm thủy là thơm?” Ha ha ha, sáng khoái, sáng khoái., Một đám phàm phu tục tử, nghe nói Lý Minh Vân ta là tiên tử, cũng đã là phúc khí tam thế tu luyện được, còn không mau cảm ơn ta?” Trong xe ngựa truyền đến thanh âm già nua, khiến nam nhân vây quanh càng thêm hâm mộ, mọi người hoàn toàn vây quanh xe ngựa tiến lên, khiến người chứng kiến xa xa còn tưởng rằng bọn họ đều là hộ vệ.

“Đại gia” mọi người, có người không nhin được nữa, nịnh nọt cầu xin: “Ngài kéo rèm lên đi, xung quanh đều không có người ngoài, không có gì đáng ngại.” Con mẹ ngài, về nhà xem mẹ ngài đi!” Lão nam nhân cười mắng, lại càng đắc ý vắn eo, xoa xoa nữ nhân vô lực dưới khổ.

“Đại gia, ngài đại phát từ bi đi, chúng ta cũng nghe đoạn đường này, còn không biết nữ nhân của đại gia ngài đáng về gì...” Lời này của “Đại gia” chạm tới vuốt mông ngựa của lão già, hấn cười hắc hắc, nói một câu chờ.

Mọi người mở to hai mắt nhìn.

Bọn họ dường như nghe thấy trong xe ngựa có giọng nữ nhân đang phản kháng, nhưng lại bị một loạt âm thanh dồn dập vang dội xen vào cho thuận phục.

Cuối cùng, bọn họ nhìn thấy một bàn chân ngọc trắng nõn đẹp đẽ, được người kéo lên, vén hai bên màn cửa xe ngựa, đặt ở trên bệ cửa sổ.

Hai bên xe ngựa, mỗi bên đều có một cái chân ngọc.

Trắng nõn, xinh xắn, ưu mỹ.

Gân xanh trên da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, cổ chân tròn trịa xinh xắn, đầu ngón chân óng ánh đáng yêu, song song giống như từng hạt trân châu, mu bàn chân trắng nõn bóng loáng.

Đây là hai chân ngọc đẹp đến không thể tưởng tượng nổi.

Đột nhiên hơi thở của đám nam nhân kia căng ra, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Bọn họ đã không tưởng tượng nổi, rốt cuộc nữ nhân trong xe ngựa đẹp đến mức nào mới có đôi chân nhỏ xinh như vậy.

Cho dù nàng có mặt mũi đầy mụn nhọt, nhưng chỉ cần đeo cái túi lên, lúc dán mắt lên nhìn đôi chân ngọc của nàng, không, chỉ là thưởng thức một chút, hàm một chút, liếm một cái, là đủ để cho người ta bất tỉnh tụy ra! “Đẹp, đẹp, đẹp... Thật là một nam tử xinh đẹp “Một phú thương, ngơ ngác nhìn hai chân ngọc lác lác trong đó, như si như say, hoàn toàn quên mất nữ nhân xinh đẹp còn đi theo bên cạnh mình.

“Đây là nữ nhân thế nào?

Chỉ có đôi chân ngọc như vậy thôi sao?” Người bán hàng rong run rẩy, càng lúc càng khát vọng nhìn thấy nữ nhân trong xe ngựa.

“Bốp!” Trong xe ngựa, lão nam nhân dùng sức đập vào, chân ngọc xinh đẹp căng thẳng, mười ngón chân như hạt đậu co rút lại, tựa hồ toàn thân co giật, thoải mái không kêu thành tiếng.

Cũng có thể xấu hổ đến mức che miệng lại.

Nhưng miệng có thể che được, thân thể nàng cảm thụ được khoái cảm nhưng lại không che được.

Cửa sổ xe ngựa hai bên, chân ngọc của nàng bị một trái một phải gác ở phía trên, mọi người hoàn toàn có thể tưởng tượng được tư thế của nàng lúc này là thế nào: Nằm giữa xe ngựa, hai chân mở lớn, chân ngọc đặt trên cửa sổ trái phải, giữa chân bị bả vai sưng đỏ, điệu huyết thẩm thấu ra toàn bộ.

Nam nhân già nua đang quỳ giữa hai chân nàng, ưỡn một cây gậy thịt lớn, thoáng cái thoáng thoáng rơi xuống.

Xoạt được ngón chân của nàng co lại, căng thẳng, lúc rút ra gậy thịt, lại chậm rãi buông lỏng ra, tựa hồ đầu rùa đang kéo thịt mềm trong lỗ tai của nàng, khiến toàn thân nàng đều buông lỏng, âm huyết mở ra, hưởng thụ khoái cảm co dãn ma sát tính khí.

Có lẽ, nữ nhân có đôi chân ngọc mỹ lệ này còn sẽ bị cấm vào môn, dựa vào hai chân gác ở cửa sổ xe ngựa, cùng với hai tay phía sau lưng chống đỡ, cặp môn trắng nõn mềm mại hoàn toàn rời khỏi xe ngựa, tiếp nhận, phối hợp với sự xen kẽ của nam nhân, bị nức nở gào khóc.

“Bộp bộp bộp bộp!” “A a ặc ặc, ân cần, ân cần!” Xe ngựa lão đảo, chít chít chít, từ buổi trưa lác lác đến xế chiều, một đường chạy ra không biết bao nhiêu dặm thủy, cũng không biết bao nhiêu nam nhân thở hổn hển ướt cả đũng quần.

Lại càng không biết đôi bao nhiêu nam nhân nghe lén dặm diễn trong xe ngựa, cuối cùng đều xuôi lơ trên mặt đất.

Chỉ có phú thương kia vẫn bám theo gắt gao, không chịu từ bỏ.

Nữ nhân bên cạnh hẳn tựa hồ là thê tử của hắn, nhưng sớm đã trở về trong xe ngựa, không nhìn hắn nữa.

Ban đêm.

Xe ngựa dầm hoan suốt đoạn đường, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng đồ nát.

“Đại ca, xin ngài chậm một chút!” Phú Thương bước một bước xông lên, lấy lòng vén rèm che cho lão già bên trong,

ánh mắt vô cùng nóng bỏng nhìn vào bên trong.

Hắn chỉ thấy được một nữ nhân mỹ lệ bị bấm vằm trên ghế, vóc người tuyệt hảo, da thịt trắng như tuyết, đầu rối bù, không thấy rõ đến tột cùng là hình dáng gì, đã hoàn toàn bị thao túng đến mất hết thần trí, bộ ngực cao ngất đầy chỉ ấn và tinh ban.

Ừng ục.

phú thương nuốt nước miếng, lều vãi dưới háng giật giật.

“Tên tiểu tử nhà ngươi...” Lão nam nhân kia cười mắng hắn, nhìn thoáng qua trong xe ngựa, đắc ý nói: “Đây là đại gia ta... Nữ nhân Lý Minh Vân ta, thế nào, xinh đẹp không?” phú thương gật đầu một cái, mãi tới khi ông lão kia buông rèm che thân thể trần trụi của nữ nhân bên trong lại, ông ta mới lưu luyến không rời dời ánh mắt đi.

“Đại gia, ngài...” Phú Thương tiến tới.

“Đừng có mơ!” Lý Minh Vân lại đẩy hắn một cái, vẻ mặt đầy ngạo khí.

“Đừng vội từ chối, đại gia, ta nói là...” Phú Thương nhìn thoáng qua thê tử của mình sau đó ghé vào tai hắn, nhẹ nhàng nói một câu.

“Đổi vợ?!” Trong xe ngựa, Tiêu Hi Nguyệt giật giật.

Bước tu hành thứ hai của tiên tử.. Bộ thứ hai... Công việc của tiên tử (98)

Bi Phong họa thu phiên hai mươi hai tháng sáu ngày đôi thê tử.

Xuân Nương quá quen với những từ này, mở to mắt đến mức có thể nhớ tới những cảnh tượng không chịu nổi kia, thuận thực tới tận xương tủy nàng.

trượng phu của nàng, chính là vì đôi thê.

Đem nàng hiến cho quý nhân quan to, để bọn hắc dâm nhạc, đổi lấy tín nhiệm của quý nhân.

Tuyền Cơ gia có thể có gia nghiệp lớn như ngày hôm nay, ít nhất Hoa Xuân Nương cũng có một nửa công lao.

Nhưng ai lại liếc nàng một cái? Hôm nay lại từ trong miệng hắc nghe được hai chữ đôi thê, nàng lại không cảm thấy chói tai, chỉ cảm thấy buồn cười.

Lúc trước nàng cười, vì sao lại tin lời người này.

Chỉ là... Đổi lại là vợ, thê tử của lão già này là ai? Trước căn phòng đồ nát, Xuân Nương dùng ánh mắt lạnh lùng mang theo thương hại nhìn về phía chiếc xe ngựa lắc lư cả buổi trưa kia.

Bị một lão già vo ve lâu như vậy, nữ nhân trong xe ngựa tám phần đã bị ngốc rồi phải không? Cũng là đáng thương giống như nàng ta, nếu đối phương có ý thì đêm nay cứ thế mà làm..... “Đổi vợ?!” Lý Minh Vân sững sốt, ánh mắt khẽ động, tựa hồ đang suy nghĩ rốt cuộc đổi vợ là có ý gì.

Đôi mắt đục ngầu kia lại nhìn nàng, sắc mặt Xuân Nương càng lạnh thêm vài phần, nàng biết mình tư sắc không tồi, nếu không cũng sẽ không bị Xương Hưng nhìn trúng, tám nâng kiệu lớn cưới về nhà, cũng chính vì nàng xinh đẹp như vậy., Thân thể mềm mại, ngực cao ngất, mới có thể ở Chủ Hưng mang theo quý nhân, bị đám nam nhân kia hai mắt phát sáng nhìn! Quả nhiên, lão già sau khi nhìn rõ tướng mạo của nàng, ánh mắt thoáng cái trở nên tham lam mà nổi nóng., Khác với

ánh mắt cảm thú! Xương Hưng cũng nhìn lại, Xuân Nương hạ mắt xuống, thấp giọng nói: “Phu quân, việc này chỉ sợ không hay “Thanh âm nhu hòa” có vị hàm súc đặc trưng của nữ tử Giang Nam, lão hán cười ngửa của nữ nhân chiều nay, dưới khó lại cứng hẳn lên.

“Có cái gì không tốt chứ!” Trượng phu Xuân Nương không kiên nhẫn được nữa mà la lên.

Đúng vậy, có cái gì không tốt? Nàng đã bị quý nhân liên không biết bao nhiêu lần, ít đi một lần lại sao? Nữ nhân trong xe ngựa kêu dễ nghe như vậy, một đôi chân ngọc lại đẹp như vậy, nghĩ đến cũng là một đại mỹ nhân, thân thể rách nát được vô số người chơi đùa như vậy, có thể được trượng phu dùng để đổi lấy một vị mỹ nhân, có cái gì không tốt? Xuân Nương khoanh tay trước ngực, chậm rãi nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch, nắm chặt lấy ngón tay.

“Đại gia, ngài nói sao?” Xương Hưng không để ý nàng quá nhiều, lại đi lấy lòng hỏi lão hán, mặt đầy nịnh nọt.

Lý Minh Vân lưu luyến không rời nhìn theo bóng dáng đầy đặn của Xuân Nương, hắng giọng một cái, đang định nói chuyện thì rèm xe ngựa đã vén lên.

Một vị tiên nữ mặc quần áo màu trắng đi ra.

Xuân Nương ngây dại.

Nàng biết nữ nhân trong xe bị lão nam nhân kia thao túng một buổi chiều nhưng vẫn êm tai như cũ, đôi chân ngọc kia cũng rất đẹp, đặc biệt trắng nõn, lúc bị trói chặt, ngón chân trong suốt như ngọc cũng rất đẹp mắt. Đừng nói là nam nhân, ngay cả nàng thấy cũng nhìn không được nhìn thêm vài lần., Nghĩ thoáng qua chủ nhân chân ngọc này rốt cuộc đẹp đến mức nào, lúc bị nam nhân chen vào lại quyến rũ động lòng người, càng nhìn càng đẹp, thậm chí sau khi xem nhiều, sẽ sinh ra một loại nâng đôi bàn chân ngọc này lên lòng bàn tay, chậm rãi vuốt vuốt ve hôn, thưởng thức một chút tư thái thị cận kề đôi chân ngọc này trắng nõn mềm mại.

Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy nữ nhân trong xe ngựa đi ra, Xuân Nương vẫn bị chấn động.

Đây là một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục.

Tiên khí quanh quẩn bốn phía nàng, hoàn toàn không giống phàm tục, một đôi mắt thanh lãnh sáng ngời, lúc nhìn lại, Xuân Nương lại có một loại đứng dưới đất nhìn thẳng vào mặt trắng, được vàng trắng trên trời tản mát ra ánh trắng bao phủ, trong lòng bỗng bẽ bàng, đầu óc trầm lắng, không biết suy nghĩ gì.

Tỳ Hưu Hưng Tài của nàng cũng há hốc miệng, khuôn mặt đầy vẻ kinh diễm.

Dáng vẻ mảnh mai, tóc xanh và bờ mông, môi son mũi ngọc, trên gương mặt thanh lãnh mang theo một tia đỏ ửng sau khi vui mừng, mấy sợi tóc hơi có vẻ lộn xộn, tiên nữ trên trời rơi xuống phàm trần, khiến người ta rốt cục phục hồi lại tinh thần: Đây là một vị tiên nữ thích hợp với lão nhân.

Cô bị ép quá mức rồi.

Bị đánh một buổi chiều.

Hai chân hần bước ra khỏi cửa sổ xe ngựa, hai chân ngọc bị lão giả gác bên cửa sổ.

Nam nhân kia cài cắm cả buổi chiều.

Cũng gọi cả một buổi chiều.

Tiên nữ, bị phàm nhân xử lý rồi.

Đây là một tiên nữ bị nam nhân đi ngang qua! Lão già chết tiệt, ta không chịu được?! Xương Hưng thở phì phò, gắt gao nhìn nàng, hưng phấn đến đỏ mặt lên dữ tợn.

Hắn cũng muốn chơi tiên nữ này! Tối nay, hắn nhất định phải mẹ nó! Cút!” Lý Minh Vân đột nhiên khó chịu, đánh tới một chưởng, đánh cho đầu đầy dục vọng của Chử Hưng vang lên ong ong, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

“Ngươi!” Xương Hưng mới bùm mặt nhìn lão hán, biểu tình trên mặt hết sức đặc sắc, nhưng sự khôn khéo của thương nhân làm cho gã ý thức được lão già này không đơn giản, khó trách có thể chơi tiên tử, còn ở trong xe ngựa quang minh chính đại chơi nàng cả buổi trưa.

“Đại, đại gia.” Sán Hưng mới cúi người xuống, nịnh nọt lần nữa: “Vừa rồi tiểu nhân đề nghị như thế nào?” Trên mặt Xuân Nương tràn đầy vẻ chán ghét.

trượng phu của nàng vẫn đang tiếp tục nói: “Đại gia ngài càng già càng dẻo dai, tiểu nhân bội phục, nữ nhân của đại gia ngài cũng rất xinh đẹp, nói thật, ta đã đi nam ra bắc nhiều trăm năm như vậy., Còn từ cuối bãi kiến nữ nhân xinh đẹp như đại gia ngài!” Nữ nhân đại gia gì đó, Lý Minh Vân thoải mái cười ha hả, còn có cảm giác thoải mái hơn cả mẹ Tiêu Hi Nguyệt. Trước kia hắn chỉ là một tên tạp dịch, bị người ta gọi tới quát lui., Có chỗ nào hưởng thụ qua tư vị được người ta vuốt lông ngựa chứ? Cho dù là tiên tử, cho dù là tiên tử, cũng chưa từng có sắc mặt tốt đẹp trước mặt các nàng. Thậm chí Lý tiên tiên tử còn muốn đánh nhau với hắn đã muốn mắng chửi rồi, khiến cho hắn rất chật vật.

Cũng tại thanh lâu tiêu tiền lúc, còn có ở chỗ này, hắn mới có thể bị người gọi một tiếng đại gia.

Hai chữ “đại gia”, có thể nói là vỗ trúng chỗ ngứa khoái của hắn, đối với chuyện đổi vợ của Chử Hưng cũng không tức giận như vậy.

“Nữ nhân của đại gia ta là tiên tử, nữ nhân của ngươi là hạng người gì, cũng xứng tới để đổi với đại gia ta?” Lý Minh Vân vẻ mặt ngạo nghễ chỉ Tiêu Hi Nguyệt trong im lặng, lại xem thường nhìn về phía Xuân Nương, có vẻ như không động tâm, dưới khó lại cao lớn.

“Vâng, thừa đại gia, nữ nhân của ngài là tiên nữ, thê tử của ngài đúng là một tên tầm thường.” Chử Hưng tiếp tục nịnh nọt, bước tới cười đậm đặng: “Nhưng thừa đại gia, ngài biết không, nữ nhân này và nữ nhân không thể so sánh, dung mạo như tiên nữ nhân, sau khi chơi chính là như vậy, chơi nhiều sẽ thấy chán.

Ta gặp không biết bao nhiêu đại quan, lão bà của bọn họ tất cả đều là nữ tử xinh đẹp hiền thực lương đức, nhưng các quan lớn thì sao? Một đám nạp thiếp, một đám nạp thiếp tìm tiểu lão bà, đi thanh lâu, phu nhân xinh đẹp như hoa trong nhà vẫn bị lạnh nhạt., Các đại quan đều không hèn mà cùng thử cảm nhận tư

vị bất đồng của nữ nhân, không phải nữ nhân mỗi người mỗi vẻ, mà là các nữ nhân khác nhau mới là hưởng thụ nhất. Đại gia ngài nói, có phải đạo lý này không?” Lý Minh Vân trong lòng khẽ động, ánh mắt lại nhìn về phía thê tử của Chủ Hưng Nhi.

Đám kỹ nữ ở thanh lâu thì không nói, chỉ nói riêng Lý Tiên Tiên và Tiêu Hi Nguyệt, tiên tử không thể nghi ngờ là đẹp hơn so với hô hấp kia, nhưng trên giường cho hắn hưởng thụ lại tuyệt đối không kém, vòng eo uốn éo lại thật sự là muốn mạng của hắn, không phải nửa câu cũng không chịu nói Tiêu Hi Nguyệt có thể so sánh.

Còn có tiểu tình nhân của Lý Tiên - Kim Ngọc Tước, nha đầu kia không hề nở, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, lại trắng trẻo, bộ ngực cũng hơi lớn một chút, lúc bị Lý Tiên chơi đùa thì vừa mềm vừa đáng yêu, bộ dáng động lòng khiến người ta động lòng.. Thật muốn đem cô ta lên giường, con chuỷ lớn cắm vào trong cái lỗ vừa hẹp vừa cạn của cô ta, không biết là hưởng thụ gì? Đặc biệt nha đầu kia rõ ràng là một cái lỗ nhỏ, chỉ bị Lý Tiên chơi đùa, ngay cả chuỷ của nam nhân cũng chưa từng chạm vào, lúc cho cô ta và Lý Tiên Linh cùng ma kính, hắn lại nâng cái chuỷ lớn lên đập vào, khẳng định là rất thoải mái.

Đáng tiếc, kỹ nữ Lý Tiên kia lại chết như thế nào, khiến hắn bây giờ chỉ có Tiêu Hi Nguyệt có thể chơi.

“Đại gia, ngài... A, tiên nữ chờ ta một chút!” Xương Hưng mới vừa muốn nói gì đó, lại nhìn thấy vị tiên nữ xe ngựa bị cõng suốt buổi chiều, không nói một lời đi vào trong phòng rách nát, hắn tranh thủ thời gian đuổi theo, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào nàng.

Xuân Nương liếc xéo dưới háng của lão già kia, món đồ chơi này của hắn rất lớn, không biết buổi tối sau khi cất xuống, có thể có bao nhiêu lượng? Ha ha! Khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, âm thầm vuốt ve một thanh đao nhỏ trong ngực, Xuân Nương cũng vào phòng, để lại hai cỗ xe ngựa và lão hán ở bên ngoài.

Lý Minh Vân thầm tức giận, lại bị Tiêu Hi Nguyệt bỏ qua, Lãng tiên tử kia sao lại không phục, nửa tháng gần đây chỉ

chịu thôi, nửa câu cũng không nói, nói cũng là để hấn tu luyện, khiến cho hấn chơi tới không tận hứng.

Sắc trời vào đêm, trong phòng dâng lên đồng lửa.

“Đại gia, ngài nghĩ xem, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ai biết nữ nhân của ngài bị chơi đùa chứ?” Lại nói, buổi chiều không phải ngài mẫu thân ở trước mặt mọi người chúng ta lâu như vậy sao? Có thể thấy được đại gia ngài cũng rất tự giác “Nơi hoang vu này”, không kịp thời hành nhạc thì thật đáng tiếc., Đại gia ngài nói sao?” “Hắc hắc, đại gia, e là ngài không biết lúc thê tử của ta ra khỏi các, cũng là một nữ nhân nổi tiếng trong phạm vi trăm dặm, dáng người và khí chất đều là nhất đẳng đấy, ngài cũng thấy rồi chứ?”, Nếu như đại gia đặt thê tử dưới thân, thì đã biết cái gì gọi là huyết vòng xoáy ngọc, tuyệt không thể tả!” Xương Hưng vừa nói vừa lấy lòng Lý Minh Vân, ánh mắt lại gần như chưa rời khỏi vị tiên nữ luôn trầm mặc kia, nhìn nàng từ trên xuống dưới không chỉ mười lần.

Càng xem, dục hỏa của hấn càng mãnh liệt.

Tiên nữ hoàn mỹ như vậy, thật sự vẽ không thấy! Bỏ qua đêm nay, chắc chắn sau này hấn sẽ không gặp được tiên nữ xinh đẹp như vậy! Hơn nữa còn từng bị nam nhân kia nhúng tay vào.

Loại tiên nữ như vậy hấn cũng không thể tới tay, những tiên nữ khác càng không có khả năng.

Hấn mặc kệ tiên nữ có lai lịch gì, cũng mặc kệ lão hán làm thế nào đem nàng tới tay, hấn chỉ muốn đem tiên tử đặt ở dưới thân, xử nàng, chơi một buổi tối, tất cả tinh túy của mình đều bắn vào trong cơ thể tiên nữ! Xạ, bắn., Xạ! Xương Hưng mới sắp bị dục hỏa tra tấn đến điên rồi, tại sao lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy? Còn sa đoạ như vậy, để mặc cho lão nam nhân đùa bỡn cũng không lên tiếng, rốt cuộc nàng là ai?” Người nói chính là vòng xoáy ngọc a?” Lý lão hán càng nói ra lý do của hấn, Sán Hưng mới vội vàng gật đầu đồng ý, lại một đồng mộng ngựa vỗ tới, kiến thức rộng rãi, già nua vân vân.

Xuân Nương ngồi bên cạnh tiên nữ, ánh mắt buông xuống nhìn đôi chân của nàng, đột nhiên có chút không đành lòng.

Chân ngọc tinh xảo ưu mỹ như vậy, một vị tiên nữ xinh đẹp như vậy, còn có khí chất như thế, có hàm dưỡng, bị hai nam nhân trước mặt đàm luận, tùy ý khinh nhờn cũng không nói một lời.

Tiên nữ như vậy, làm sao có thể bị trượng phu của nàng, còn có lão già kinh tởm này đùa bỡn?” Vòng xoáy ngọc xoáy...” Đôi mắt đục ngầu hèn mọn của Lý lão hán nhìn về phía Xuân Nương, tròng mắt sáng lên, liếm môi một cái: “Nghe nói loại huyết này giống như là vòng xoáy, nhô lên đặc biệt thoải mái, thoải mái vô cùng., Cũng không biết thật giả “Hùng Hung” mới lập tức tiếp lời: “Đương nhiên là thật, lúc trước thê tử của ta cũng đi hầu hạ một số quan lại quý nhân, bọn họ đều kiên trì không tới một phút liền thả người, không thể không uống thuốc mới có thể tiếp tục điều khiển thê tử của ta. Có mấy người thậm chí ăn bảy lần, sáng khoái tới mức ngất xỉu đi “Xuân Nương đầu càng thấp, biểu hiện ra bộ dáng thuận theo như trước.

“Đó là bọn chúng vô dụng!” Lý lão hán thanh âm lớn lên, vỗ vỗ dưới khó của chính mình: “Lão tử ta là nòng nọc thiên hạ vô song, nếu là đánh thê tử của ngươi, tất nhiên có thể đem vợ ngươi chết đi sống lại, đến lúc đó thê tử ngươi không có cơm lớn, chỉ sợ tiêu tử ngươi sẽ không thỏa mãn được nàng ta rồi, hắc hắc!” Chưa thử qua, làm sao biết được?” Trong bóng đêm, ở một nơi hoang dã, hai nam nhân không kiêng nể gì đàm luận chuyện dâm tà, hai nữ nhân trầm mặc không nói một lời.

Trong lòng lão già này động, nhưng vẫn không chịu.

Xương Hung mới dời ánh mắt khỏi tiên nữ đang ngồi ngây ra tại chỗ, nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng cũng bỏ qua được ánh mắt nhìn về phía thê tử của mình: “Xuân nương, đến nhảy một điệu múa, cho đại gia chúng ta nhìn một chút “Xuân Nương ngẩng đầu, nhìn thoáng qua trượng phu của mình, lại cúi đầu.

Tựa hồ nhu nhược hèn mọn.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía nàng, bình tĩnh, trong lòng nổi lên gợn sóng.

Nữ nhân này, trong lòng có oán hận và không cam lòng, cần người đi trợ giúp nàng.

“Nhanh lên!” Trọng phụ không kiên nhẫn thúc giục.

Xuân Nương chậm rãi đứng lên, phát tay áo.

“Không được” thanh âm như tiếng trời vang lên ngăn nàng lại, cũng làm cho Chử Hưng ngây người, khó có thể tin nhìn về phía nàng: “Tiên nữ, người, người, thanh âm của người, ngài...” Hắn lắp bắp, bởi vì từ cuối nghe được thanh âm tuyệt diệu như thế, như tiên nhạc trên trời truyền về nhân gian, đây thật sự là nhạc âm Tiên Cung!” Tiêu Hi Nguyệt không cần nhảy, ánh mắt nhìn xuống Xuân Nương, lần nữa nói ra, trong ánh mắt thanh lãnh lóe lên, có chấp nhất không hiểu.

“Người ta muốn nhảy, người ngăn làm gì?” Lý Minh Vân bất mãn kêu lên, lại vỗ vỗ dưới háng mình: “Ta thấy người là mỗi nhữ, luôn nói những lời khó hiểu!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc không nói, chỉ nhìn Xuân Nương.

Xuân Nương ngơ ngác đứng tại chỗ, nàng nhảy múa nhiều như vậy, thể hiện tư thế khiêu vũ cho nhiều người như vậy, đây là lần đầu tiên có người nói, người không cần phải ra ngoài nhảy múa cho người khác, càng không cho phép người khác ra lệnh cho nàng nhảy.

Hơn nữa còn là một nữ nhân, là một tiên nữ.

“Người phải nhớ kỹ, người không phải tiên tử, là tiên tử thú!” Lý Minh Vân bá đạo đi tới bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt, dùng tay ôm eo nàng, bắt lấy ngực nàng.

Lúc này trong mắt Xương Hưng mới trợn tròn.

Đây là kỳ cảnh thế nào? Thanh lãnh tiên tử trên trời bị một lão hán xấu xí khinh nhờn, tiên nữ bộ ngực cao ngất tròn trịa, bị một bàn tay khô gầy che lại, ngón tay rơi vào trong thịt ngà mềm mại, hàm sữa mơ hồ lộ ra.

Đây là ngà sữa tiên nữ! Thật muốn hút một hơi, cũng muốn ngâm một miếng, ném thử đôi sữa tiên nữ là mỹ vị thế nào.

“Không sao.” Xuân Nương che miệng cười một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Hi Nguyệt, dịu dàng cười: “Vũ này là vì

cô nương mà nhảy lên, nàng duỗi thẳng người, duỗi thẳng tứ chi, đầu ngửa ra sau, mái tóc buông xõa, ngọc nhũ trước ngực cao thẳng, dáng điệu mềm mại, Lý Minh Vân nhìn mà tròn hai mắt.

Nữ nhân này nghe nói có huyết ngọc tuyền diệu, chậm rãi vươn một chân ngọc, hướng lên trên, lại giơ cao vai thành hình chữ nhất, váy bị căng ra, lộ ra quần lót bên trong. Cái quần lót mềm mại bí mật kia cũng không biết dùng cái gì làm thành, trong suốt như lụa mỏng, mơ hồ có thể thấy được bên trong là một cánh rừng rậm sơn đen cùng với hai bờ môi âm u đang nhấp nháy.

Một luồng dục hỏa xông thẳng lên, Lý Minh Vân thở hôn hển: “Được! Nhảy lên, nhảy cho đại gia một cái!” Giờ khắc này, hắn như thể là đế hoàng nhân gian, đang thưởng thức điệu nhảy của phi tử hân.

Nhưng phi tử của hắn lại then với sự xấu hổ, cho hoàng hậu một ánh mắt, bắt đầu nhảy múa.

Lý Minh Vân không chú ý tới ánh mắt của nàng, chỉ chú ý tới Ngọc Tuyền Xuân Nương đang chậm rãi hạ xuống.

Đặt thân thể, mở ra hình chữ nhất chân dè ép xuống mặt đất, eo nhỏ vặn vẹo, hạ thể hướng xuống sàn nhà dè lên, đôi môi âm hiểm trong hai sợi quần lót vì động tác của nàng mà khép mở, như là một cái miệng nhỏ đang hút cái gì.

Lý Minh Vân mở to hai mắt nhìn, tưởng tượng mình đang nằm trên mặt đất, Xuân Nương trần trụi dùng huyết để áp chế gậy thịt của hắn tuyệt vời.

Nhưng còn không kịp suy nghĩ tới diệu dụng của tư thế này, Xuân Nương lại vòng đùi một cái, đôi đùi đẹp thon dài như khiêu khích xẹt qua trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, điểm nhẹ lên không trung, mũi chân câu người.

“Ừm.” Nương theo tiếng rên rỉ quyến rũ, Xuân Nương nhìn chăm chăm vào Tiêu Hi Nguyệt, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, chân ngọc quấn chặt, mũi chân đá văng ra, đá rơi hai chiếc giày của mình, lộ ra móng chân đã được bôi đỏ hồng, hai chân chậm rãi uốn cong, nằm trên mặt đất, hạ thể hoàn toàn

nâng lên, bộ Âm bộ đột nhiên nhô ra, cái quần lót ở giữa kẹp lấy một khe hở lõm.

Quần áo đã sớm tản ra, trải trên mặt đất. Xuân Nương lộ ra hạ thể của mình với Tiêu Hi Nguyệt, gọi nàng là nam nhân khiêu khích.

Loại khiêu khích này, so với thường ngày nàng bị trượng phu ra lệnh dụ dỗ nam nhân, càng hấp dẫn vài phần.

“A ha ha...” Gương mặt Xuân Nương đỏ ửng lên, lại rên rỉ một tiếng, uốn thẳng người xuống, để hai đôi môi âm hiểm nhô ra, một ngón tay ngọc ngà cũng đi tới khe hở, nhẹ nhàng hoạt động, gãi gãi.

Lý Minh Vân hai mắt phun lửa, huyết Ngọc Tuyền khẽ nhếch miệng nhỏ, dưới động tác ngón tay nàng xuất hiện một ít vết ẩm ướt, làm cho âm bộ của nàng ướt bóng loáng.

Đây đâu phải vũ đạo gì, rõ ràng chính là hướng dẫn nam nhân trăm tám mươi tư thế! Phì phò! So với Lý Tiên còn hơn!!” Lý Minh Vân rống to lao tới, bị Xuân Nương thuần thực né tránh, mắng một tiếng lão gia không cần, thân thể xinh đẹp như rắn uốn éo, đang định mỉm cười khiêu khích hắn thì đột nhiên giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt.

Trong ánh mắt tiên nữ mang theo thương hại và yêu thương.

Thân thể mềm mại của Xuân Nương cứng đờ.

Nàng làm cái gì? Loại khiêu khích này đã thâm nhập cốt tủy nàng, chỉ cần là ở trước mặt nam nhân, nàng sẽ làm ra đủ loại tình cảm xấu, thuần thực câu dẫn bọn họ, để hoàn thành mệnh lệnh của trượng phu.

Nàng, đã hết thuốc chữa, dâm dăng nhập cốt, đời này cũng đừng hòng muốn làm nữ nhân bình thường, chớ đừng nói chi là giáo tử của phu nhân.

“Tỷ tỷ” Tiêu Hi Nguyệt nhìn hai mắt nàng, nhẹ nhàng mở miệng: “Trò múa này không hay lắm, còn có cái khác?” Xuân Nương há miệng, kinh ngạc nhìn vị tiên nữ với đôi mắt trong trẻo này, thờ ơ thúc giục lão hán và trượng phu, nhìn nàng.

“Tay lão giả xấu xí kia còn đập trên ngực tiên nữ, làm cho người nhìn thấy chán ghét.

“Vũ điệu khác? Đó... đương nhiên rồi...” Xuân Nương nhoen miệng cười, đứng dậy thi lễ, dịu dàng cười nói: “Tỷ tỷ đã từng học, chỉ là đã lâu không nhảy, cũng không ai nhìn thấy... Hôm nay, vừa vặn cho tiên nữ muối muối thưởng thức một phen, cũng không uổng công đi một chuyến trên thế gian.” Tiêu Hi Nguyệt khẽ cau mày, lời này không hay ho gì.

Nàng quay đầu nhìn về phía hai nam nhân này, một người đang nhìn hai mắt phát dâm quang. Một người khác, trượng phu của Xuân Nương, lại một mực nhìn nàng, đối với thê tử của mình không quan tâm.

Lòng người xấu xí, dục vọng tham lam, tại thời khắc này hiển lộ không bỏ sót.

Nàng ghét loại người như vậy.

“Thế gian trăm khổ, đừng có làm phụ nữ” Xuân Nương bắt đầu khiêu vũ, trong miệng hát những diễn văn không biết từ đâu tới, dáng người mềm mại triển lộ ra, trên mặt lại tràn đầy vẻ đau khổ ai oán.

“Độc sách khổ, hàn môn khổ, mười năm không người hỏi ” Lao Dịch Khổ”, ác lại một tức giận sợ hãi...”...” “Thế gian trăm cay đắng, chớ qua làm phụ nhân, trăm cách khổ sở do người khác, hiện tại mới bắt đầu biết người xấu xa tiện súc, cuộc sống này oán hận ai oán” thanh âm ai oán thê lương, trăm khổ cực đều không sánh được với phụ thân, ở nhà lấy phụ thân, xuất gả gả tùy tùng, phu tử từ tử, di chuyển mờ mịt, không biết đi nơi nào.

Hai mắt Xuân Nương rung rung nước mắt, vừa nhảy vừa rơi lệ, Lý Minh Vân lại không có thưởng thức điệu văn nhân nhã này, chỉ cảm thấy bài hát này khiến dục hỏa dưới khổ cũng bắt đầu biến mất, tức giận hô: “Thế này là nhảy cái gì, còn không bằng ngay từ đầu còn tốt hơn!” Xương Hưng mới hoàn hồn lại., Đưa mắt rời khỏi tiên nữ, quát lớn thê tử của mình: “Mau nhảy nghiêm trang, đừng nhảy những điệu múa lung ta lung ta lung tung này, ngày xưa dạy ngươi như thế nào? Thật không

biết xấu hổ!” Đôi mắt Xuân Nương rung rung, nhìn thoáng qua Tiêu Hi Nguyệt, chậm rãi cời sạch mình ra, lại làm ra tư thế xấu hổ.

Tiêu Hi Nguyệt xuất thần nhìn Xuân Nương, khi lão hán nhào tới ôm lấy nàng, Tiêu Hi Nguyệt muốn đứng dậy ngăn cản, nhưng bị Xuân Nương dùng ánh mắt ngăn lại, nàng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, nhìn Xuân Nương bị tách hai chân ra, cây gậy thịt thô to dị thường của lão hán lập tức đâm vào.

“Lại lớn như vậy... Oan gia, người giết chết ta được rồi!” Xuân Nương vốn là nhìn Tiêu Hi Nguyệt, bảo nàng đừng nhúng tay vào, để nàng thấy rõ diện mục của lão già này: Cho dù nàng cũng không biết rốt cuộc tiên nữ vì sao lại đi theo lão già này.

Nhưng sau khi lão hán cắm vào thân thể của nàng, sắc mặt lập tức thay đổi, bị lão hán mạnh mẽ đâm vài cái, thân thể bắt đầu run rẩy, trực tiếp tiết âm tinh.

“Vòng xoáy ngọc, ha ha ha ha, sướng khoái! Sướng khoái chết lão tử đi!” Lý Minh Vân vui mừng khôn xiết, nữ nhân này nhan sắc không bằng Lý Tiên và Tiên Tử, nhưng huyết Ngọc Tuyền này đích thật không tầm thường, sau khi cắm vào liền hấp thụ thật nhanh, may mắn là hán không bị ảnh hưởng gì.

Chén nhỏ không tầm thường, mới có thể chống đỡ được hấp lực này.

Xuân Nương tiết lộ đến mức sụp đổ.

Hai người giao nhau trên mặt đất, tiếng kêu càng lúc càng lớn.

Xương Hưng mới hai mắt tỏa sáng, hô mấy tiếng đại gia, không nhận được câu trả lời, rốt cuộc kìm nén không được xao động trong lòng, đánh tới phía tiên nữ.

Một đạo bạch quang nhu hòa chặn hán lại.

Tiêu Hi Nguyệt đứng yên tại chỗ, bình tĩnh xuất thần, nhìn lão hán giao hoan với Xuân Nương.

“Tiên nữ, ngài, ngài, không ngờ ngài cũng là Tiên nhân...” Xương Hưng mới lấy làm kinh hãi, lại nhìn lão hán đang chiến đấu trên người vợ mình, càng thêm khó hiểu.

Tiên nữ tu tiên, vì sao lại bị lão già này đánh cho một buổi chiều? Hơn nữa tiên nữ này nhìn như ngây ngốc, lúc nào cũng chờ người ra.

Nhưng bất kể thế nào, hấn cũng muốn vợ nó! “Tiên nữ, xin thương xót, cho tiểu nhân một lần đi.” “Tiên nữ tốt, ngài đi theo lão già này, vì sao không thể cho ta một lần?” “Ta cam đoan để Tiên nữ ngài thoải mái!” Sấn Hưng mới gấp đến nỗi vò đầu bứt tai, nhưng tiên nữ này không chịu buông ra hạn chế, trên người một mực bao phủ bạch quang, khiến hấn không tới gần được nửa phần.

Nhìn một chút, Xương Hưng mới đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói: “Tiên nữ, có phải ngài đang tu hành không?” Tu... Đi?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn sang hấn, hai chữ tu hành, mấy ngày nay nàng luôn nói, nhưng chỉ nhắm vào lão hấn.

Tu hành của nàng đâu? Ban đầu lúc ở Minh Nguyệt phong, nàng...” Đúng, tiên nữ, chắc chắn tiên nữ đang rèn luyện ở chốn hồng trần?” Tiên nữ để ý tới mình, Chử Hưng mới đại hỉ, ẩn theo câu chuyện tiên nữ hạ phàm rèn luyện mà mình từng nghe, kể lại một lần, và tỏ vẻ., Lão hấn có thể giúp nàng tu hành, hấn cũng có thể! Hấn hoàn toàn không sợ lão hấn, lão già này hô tiên tử, chứng minh thực lực của hấn không bằng tiên nữ, cũng chỉ là một tên tội tó, sợ cái gì? Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi ngồi trở lại, trong đầu nhớ tới rất nhiều loại ngày xưa, lần nữa hiện lên trong lòng.

“Con bà nó!” Lý Minh Vân không rút gậy thịt ra, ở bên kia chửi ầm lên: “Tiểu tử ngươi muốn tu hành cho tiên tử? Cái đồ chơi này của ngươi có thể làm tiên tử thoải mái được không? Cút con mẹ ngươi!” Xương Hưng mới nhìn thoáng qua trướng của Tiêu Hi Nguyệt, hưng phấn tới mức cởi quần ra, để lộ cây gậy thịt không lớn không nhỏ so với lão già kia.

Lý Minh Vân cười ha ha, lại dùng sức với vợ hấn.

Xương Hưng mới không để ý tới nàng, liên tục cầu khẩn, để tiên nữ cho hấn tạ lỗi một lần, lão hấn điên cuồng mắng chửi, hấn cũng không để ý tới, chỉ cầu tiên tử.

Mấy lần sau, lão hán cũng không để ý tới hấn, chuyên tâm làm vợ chồng, cấm nước của Xuân Nương vào, tay chân loạn vũ.

Xương Hưng thấy thê tử mình sắp không chịu nổi, càng nóng nảy, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, đập đầu phanh phanh cầu khẩn: “Tiên nữ, tiên nữ, van xin cô, tiểu nhân đập đầu cho cô, cầu tiên nữ cũng cho tiểu nhân một cơ hội tu luyện, tiểu tiên tử đã như vậy, xin cô nương thương xót!” Hấn đập đầu phanh phanh phanh, máu tươi chảy ra rất nhanh, bộ dáng tiên nữ không đáp ứng sẽ chết ở chỗ này.

Tiêu Hi Nguyệt nhất định nhìn hấn, chìm vào chuyện cũ trong hồi ức.

Cảnh tượng trước mắt quen thuộc tới cỡ nào.

Đã từng có một nam nhân quỳ gối trước mặt nàng, ra sức đập đầu, tìm đường sống tìm chết cầu xin nàng ở lại Minh Nguyệt phong, có năng lực cầu xin cực điểm, bộ dáng đáng thương, khiến nàng động lòng trắc ẩn, lưu hấn lại Minh Nguyệt phong.

Bây giờ nam nhân này lại biến thành một người mắng chửi nàng, nói tới nói lui với nàng, muốn sờ thì sờ, muốn làm thì làm, không để ý chút nào cảm thụ của nàng.

“Người cũng vậy à?” Tiêu Hi Nguyệt thì thảo, thu hồi pháp lực, nam nhân đang quỳ kia sững sốt, sau đó điên cuồng vui mừng nhào tới, ôm chặt lấy nàng.

“Tiên nữ!!” Bị một nam nhân khác ôm lấy, Tiêu Hi Nguyệt nghiêng đầu sang, nhìn về phía bên kia, cùng Xuân Nương bị san sát đến bất lực đối mặt.

Lý Minh Vân giật nảy mình, vội vàng rút cây thịt ra, lôi kéo Chủ Hưng Tài. Hấn biết hiện tại trạng thái của Tiêu Hi Nguyệt không bình thường, bị hấn phá hỏng hồn phách, căn bản không thể nào phản kháng được các nam nhân khác.

“Buông tay!” “Không buông! Tiên nữ, để lão già này cút đi, ta theo ngươi, hầu hạ ngươi!” “Người muốn chết!” Hai nam nhân lôi kéo, lộ rõ thái độ xấu xí, hai cây gậy thịt đâm tới trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, bốn cái túi trứng lắc lư không ngớt.

“Im lặng, xuống đây” Bạch quang hiện lên, hai nam nhân ngã trên mặt đất.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ có Dư Xuân Nương giật mình che miệng thở dốc, lại nhìn về phía nàng, ánh mắt lấp lánh, tràn đầy sùng bái.

Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới rất nhiều chuyện, Viễn ca ca, lão tạp dịch, tu hành, luyện tâm, Vũ Dạ, phiền não rèn luyện, ba người rèn luyện, kinh thành, sư muội... ký ức trong đầu lần lượt hiện lên, lại chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ.

Nàng nhìn về phía Xuân Nương.

Tay chân Xuân Nương luống cuống, thân thể mềm nhũn ra, giãy dụa trên mặt đất, dùng quần áo che khuất thân thể.

Nàng không dám ngẩng đầu, cũng không dám đối mặt với tiên tử, trước mặt đối phương nàng tự ti mặc cảm, chỉ là một người có thể tận dụng hết sự dâm phụ của phu nhân.

“Tỷ tỷ, xin hãy mặc áo vào.” Nghe lời nàng nói, Xuân Nương luống cuống tay chân mặc lại quần áo, sờ sờ con dao găm trong quần áo, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cô nương, không, tiên nữ muội muội?” Gọi Hi Nguyệt ta là được.” Hi Nguyệt? Tên của muội muội thật dễ nghe, Xuân Nương cả gan gọi một tiếng Hi Nguyệt muội muội: “Xuân Nương ngẩng đầu, cảm kích nhìn.

Nàng liếc một cái, vì nàng không xem nhẹ mà cảm kích.

“Muội muội, muội...” Xuân Nương mở miệng, lại do dự, không biết nên nói thế nào.

“Tỷ tỷ” Tiêu Hi Nguyệt vươn tay chỉ vào ngực nàng: “Ngươi là chủ thủ, có thể dùng để...” Không sai, ta chính là dùng để thiến hấn!!!” Xuân Nương nhìn hai nam nhân đang mê man, đột nhiên kích động, lấy con dao găm trong áo khoác ra, run rẩy nắm trong tay, đi về phía trượng phu của mình.

Đi được một nửa, lại đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt, trong mắt lóe sáng: “Hi Nguyệt muội muội, ta thiến hấn giúp muội! Không, không, ta giết hấn, giết hai nam nhân

buồn nôn này, bọn hắc đều phải chết!” Gương mặt xinh đẹp đầy dử tợn, hận ý dâng lên, vịn vẹo mặt cô: “Nam nhân chết tiệt, đều phải chết!” Cô nàng hét lớn, dao găm trong tay vung loạn.

Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy, đi tới, đuổi ra bàn tay nhỏ bé, ôm nàng vào trong lòng.

Xuân Nương ngây dại.

Bị tiên nữ muội muội ôm lấy, mùi hương thơm như lan xông vào trong mũi, là hương thơm nàng nghĩ thấy được cuối cùng, cũng là những quan hoài nàng đã từng cảm thụ từ rất lâu rồi.

Nàng ném con dao găm đi, che mặt khóc lớn, thân thể mềm nhũn ngã xuống, quỳ trên mặt đất.

Tiêu Hi Nguyệt ôm nàng, khẽ vuốt sau lưng.

Xuân Nương chậm rãi yên tĩnh lại.

Rất kỳ quái, Hi Nguyệt muội muội không nói một lời nhưng nàng lại có thể hiểu được đối phương rốt cuộc muốn nói gì.

Cũng biết đối phương dùng cái tâm lương thiện như thế nào an ủi nàng.

Nàng giống như nhìn thấu hết thảy nhân thế gian, yên lặng đến, yên lặng quan sát, yên lặng quan tâm người.

“Hi Nguyệt muội muội, ta thay người giết hắc!” Xuân Nương lại nhặt dao găm lên, đột nhiên đâm về phía lão hán, lại bị một đạo bạch quang ngăn cản, không thể đâm xuyên ngực đối phương.

“Muội muội?” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu.

Xuân Nương bình tĩnh lại: “Đúng rồi, lấy tiên pháp của muội muội, giết lão cẩu này dễ như trở bàn tay, muội muội giữ hắc lại, chỉ là vì...” Nàng thử thăm dò lời nói của Hi Nguyệt muội muội, nhưng đối phương lại không nói ra, chỉ im lặng.

“Xin lỗi, tỷ tỷ không nên tìm hiểu mấy chuyện này.” Xuân Nương á náy nói.

“Tỷ tỷ thì sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng hỏi cô.

“Ta? Ta chính là một dâm phụ!” Xuân Nương kích động, lại nhanh chóng tỉnh táo, chậm rãi đẩy nàng ra, dường như là sợ bản thân thể nàng, hai tay ôm gối ngồi trước đống lửa, một mình cô đơn.

“Không có ai trời sinh dâm phụ” Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới sư muội, sư muội hiện tại đã đi đâu? Sư muội nhập vào Thiên Nhân Đạo, mang theo pháp bảo hoa sen bạn sinh sống lại, sau khi nhìn nàng một cái liền biến mất vô tung vô ảnh, đến nay vẫn không có tin tức.

“Thật sao, ha ha.” Xuân Nương cười tự giễu, Hi Nguyệt muội muội lại không tiếp lời, chỉ trầm mặc, chờ lời của nàng.

Xuân Nương cũng thật sự muốn thổ lộ một phen.

“Lúc ta rời khỏi các, khuê phòng tên là Hoa Nghênh Xuân, sau đó gả cho hấn, liền bị gọi là Hoa Xuân Nương.” Xuân Nương chỉ tay về phía trượng phu của mình, trong giọng nói thiếu đi rất nhiều oán hận, rất nhiều Tiêu Tác.

“Khi đó, trong lòng ta còn cho rằng mình đã gả được một trượng phu tốt, ai ngờ, Chữ Hưng mới chính là kẻ lòng lang dạ sói, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, thậm chí còn tặng cho gia hỏa ác độc thê tử của mình!” Thanh âm Xuân Nương run rẩy, bàn tay nhỏ bé vẫn luôn mềm mại nắm chặt lấy tay nàng.

“Hi Nguyệt muội muội” Xuân Nương cảm kích nhìn về phía nàng, bình ổn lại tâm tình, lại tiếp tục kể chuyện.

Sau khi gả nàng vào Huyền gia, đủ loại chuyện gặp phải cũng không chịu nói ra.

Bị trượng phu dẫn đi quý nhân, một mình bị lưu lại, lần thứ nhất bị cưỡng bạo, lần thứ hai, lần thứ ba... bị ép học những vũ đạo xấu hổ, vân vân.

Nói đến đau lòng, Xuân Nương nắm chặt con dao găm, khóc lóc oán hận nhìn trượng phu của mình.

“Tỷ tỷ...” Tiêu Hi Nguyệt lại ôm lấy nàng, khiến nàng khóc ròng một hồi.

“Ta, ta cho rằng, chờ sau khi hấn kiếm được tiền, thì cuộc sống này liền kết thúc... nào biết, cửa hàng của hấn đã mở rộng khắp quận thành, nhưng vẫn còn chưa đủ, lại muốn dẫn ta đi bán phỏng một quý nhân khác!” Ta đi, ha ha, ra về không cần thận hung hăng đá trứng của quý nhân kia một cái., Khiến hấn đau đến mức run rẩy! Ha ha ha “Ta và hấn bị đuổi ra, cửa hàng của hấn trong đêm lại hóa thành tro tàn, lưu lạc tới tận bây giờ, ha ha ha...” Nhưng hấn không dám đuổi ta đi, bởi vì ta là người duy nhất có thể giúp hấn, hấn lại muốn đưa ta vào nhà Triệu đại nhân gì đó, ta chịu đủ rồi, ta muốn thiến hấn!!” Xuân Nương giãy dụa trong lòng Tiêu Hi Nguyệt, chủ thủ trong tay lại vung loạn lên.

“Nhất định phải làm như vậy?” Tiêu Hi Nguyệt do dự một chút rồi buông cô ra.

Không biết lúc này sư muội sẽ làm gì?” Đúng, ta muốn báo thù, không thiến hấn, trong lòng ta phần hận khó tiêu được!” Xuân Nương cắn răng, đầy vẻ oán hận, khiến trong lòng Tiêu Hi Nguyệt nổi lên gợn sóng.

Hận ý như vậy, làm sao có thể tiêu tan dễ dàng được chứ?” Muội muội, muội biết không?” Xuân Nương cúi đầu, cười khổ một tiếng.

Tiêu Hi Nguyệt nắm tay cô.

“Thật ra lúc ban đầu, ta còn sợ sẽ mang thai con của những nam nhân khác.” Sau đó mới biết, ta bị nó lừa gạt, mỗi tháng đều uống nước thuốc tuyệt tử, đợi tới lúc ta biết, ta đã không còn bất cứ đứa trẻ nào, chỉ có thể cả đời làm thạch nữ, cái gì cũng không sinh ra được...” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc.

Nàng phát hiện, nàng không dám nghe một âm thanh như vậy.

Đây là vẻ thê lương thê lương như thế nào, nửa đời trước của Xuân Nương lại phải trải qua tra tấn thống khổ như thế nào.

Nàng làm sao nhìn đến bây giờ được? So với Xuân Nương, nàng chẳng qua chỉ là... chuyện nhỏ mà thôi.

“A, ta nói cái này để làm gì?” Xuân Nương lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói: “Dù sao ta cũng không muốn cho xú nam nhân sinh con, sinh không ra thì không ra đi.” Thật lâu

sau, Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng mở miệng: “Đây là nói dối...”
“Nhìn nàng, sắc mặt Xuân Nương quá dị, Muốn cười, lại muốn khóc, một hồi lâu, mới yếu ớt nói: “Muội muội người thì sao? Có muốn cùng tỷ tỷ nói chuyện, người vì sao... cùng lão già chết tiệt này ở cùng một chỗ?” Nàng lại chỉ thần mê man, nghĩ mà sợ: “Lão già này vừa già vừa xấu lại vừa xấu.”,
Ngược lại mọc ra một cây gậy lớn, muội muội nếu ưa thích, tỷ tỷ cũng sẽ không xem thường người, càng sẽ không nói cái gì...” Nàng nhẹ giọng, nàng tự biết mình quá bản thủ, nhìn thấy Hi Nguyệt muội muội giống như tiên tử vậy cũng đâm uế, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Loại vui trộm cắp này đã làm cho nàng xấu hổ.

“Dã dục, niềm vui” Tiêu Hi Nguyệt từ trong miệng nhẹ nhàng nói ra những lời này, trong đầu trong chốc lát nhớ lại rất nhiều dâm sự cùng lão hán, thân thể nóng bỏng kia đây đưa, dục vọng phát tiết, làm cho nàng vừa tham cầu, vừa chán ghét căm hận.

“Muội muội” ngược lại nắm tay nàng, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ chỉ là một kẻ bản thủ, cũng không hiểu cái gì là tu hành, kiến thức nông cạn, nhưng nếu muội muội chịu nói ra, tỷ tỷ cũng nguyện nghe một chút chuyện của muội muội.” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía muội muội, đôi mắt sáng ngời lóe lên chói mắt.

“Được.” Tiêu Hi Nguyệt ôm hai đầu gối, như một cô gái nhỏ đặt cằm lên đầu gối, đôi mắt sáng nhìn đồng lửa, dùng âm thanh như tiếng trời chậm rãi kể lại chuyện của cô.

Từ Tiêu Viễn, đến lão hán, lại đến Lý tiên tử, từ lần đầu tiên nhìn thấy tinh tú của lão hán, đến vì phát tiết phiền muộn buồn bực cùng hán mấy lần, lại đến trong hơn mười ngày này, cùng hán ngơ ngơ ngác ngác xích mích.

Lấy có tu hành làm chuyện dâm dăng.

Một loạt sự tình không thể tưởng tượng nổi truyền vào trong tai Xuân Nương, làm cho tâm thần nàng run rẩy dữ dội, thật khó có thể tưởng tượng thế gian này lại có chuyện ly kỳ như thế.

Nàng nhìn về phía Hi Nguyệt muội muội, ánh mắt tràn đầy vẻ thương tiếc: Tiên nữ muội đáng thương này, sợ là chưa bao giờ kể cho người khác chuyện về nàng? Người ngoài sao có thể biết được, những thứ dơ bẩn này... Không, tiên nữ muội muội không có dơ bẩn, nàng chỉ là... chỉ là nhất thời bị che giấu.

“Lão già này đáng chết!!!” Xuân Nương hận đến nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn lão hán say mê: “Lừa gạt thân thể của Hi Nguyệt muội muội, liền vọng tưởng từ tạp dịch lác mình biến thành chủ nhân? Phì, chó chết nghĩ thật đẹp! Muội muội, ngươi đừng để bị lừa!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc nửa ngày, lắc đầu.

Không phải nàng bị lừa, mà là Côn Bằng vẽ.

Lư Đồ vừa búống bình vừa u mê, vừa búống bình, vừa uê oải vừa do dự, cho nên từng bước đi tới hôm nay.

“Lão già này!” Xuân Nương lại mắng: “Đạt được thân thể muội muội của ngươi, liền càn rỡ càn rỡ, tưởng mình đã thành đại nhân vật? Hay cho là mình có một cái bình lớn là có thể đem người Hộc đến phục khẩu phục? Chó chết cho rằng trên đời nữ nhân đều là đồ lừa đảo? Ta nhỏ vào, kỹ nữ kỹ viện cũng sẽ không vì cái rắm của khách nhân mà không thêm lấy tiền, huống chi... hừ!” Sau khi chửi bậy xong có thể toét miệng., Xuân Nương lại nắm tay nàng an ủi: “Muội muội chỉ là nhất thời suy nghĩ không thấu, chỉ cần nghĩ thông suốt, lấy tiên pháp thần thông của muội muội, đại khái có thể lên trời xuống đất, đi đâu cũng được, không hề bị loại oan ức này nữa!” Một lúc lâu sau Tiêu Hi Nguyệt không mở miệng.

“Muội muội đang suy nghĩ gì? Đêm nay dứt khoát đi cùng tỷ tỷ!”...” Tiêu Hi Nguyệt trả lời: “Ta muốn báo đáp hấn, ta đã từng dùng hấn để rèn luyện tâm chí, bây giờ nên trả lại ân tình cho hấn, để hấn tu hành “lão già này còn có thể tu hành? Còn tu hành? Còn chịu tu hành?” Xuân Nương kêu lên, Tiêu Hi Nguyệt á khẩu không trả lời được.

“Muội muội ngươi thật là xinh đẹp, dung túng túng... Mà thôi.” Xuân Nương thở dài: “Hi Nguyệt muội muội tâm địa tốt, nếu không phải như vậy, sao lại để hấn đắc thủ? Chỉ là tỷ tỷ khuyên ngươi một câu, đừng quá mức thiện lương, nếu

không hại chính mình, cũng hại người khác “Nên giết”, vẫn phải giết!” Xuân Nương lại nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt con dao trong tay.

Tiêu Hi Nguyệt không ngăn cản nàng, trầm mặc.

Xuân Nương chậm rãi buông con dao găm ra, nhìn nàng, lại nhìn con sâu to nằm oặt dưới háng của ông lão kia, đột nhiên nghĩ tới điều gì, gương mặt ửng đỏ, lại gần, thấp giọng hỏi: “Người nói thật với tỷ tỷ, giữ tỷ lại có phải nên hưởng thụ một phen không?” Tiêu Hi Nguyệt lắc đầu.

“Phải nói thật.” Xuân Nương cười khê: “Dương vật dưới chân lão già này thật là lớn, cũng rất có lực, muội muội nếu muốn giữ hân từ từ chơi đùa, có thể tiếp tục, nam nhân có thể chơi nữ nhân khác nhau, dựa vào cái gì mà nữ nhân không thể chơi như vậy?” Không phải Tiêu Hi Nguyệt có thể trả lời rất chắc chắn với Xuân Nương.

Nàng không xấu hổ đàm luận những chuyện này, vô luận là vui mừng cùng lão hán, hay là đã được chứng kiến chuyện trộm tình của Minh Châu và Dương Thất, hoặc là trước mặt Vân ca ca bị lão hán phá vỡ, đều vượt xa một buổi nói chuyện của Xuân Nương trước mắt.

Như muốn cho nàng hưởng thụ, nhưng sẽ không để nàng trầm luân, nàng chưa bao giờ sa đọa ở nơi này.

Người biết nàng, sẽ tán thành nàng, có lẽ, chỉ có người không biết trái tim nàng, mới cho là nàng sa vào nhục dục.

Nàng ngơ ngơ ngác ngác, do dự, làm việc cũng chưa bao giờ xinh đẹp, gặp chuyện cũng không xử lý được, không hiểu sao chấp nhất một số chuyện, có thiện tâm lại không biết nên làm như thế nào để trợ giúp người khác, bàng hoàng không biết làm sao.

Nhưng nàng từ trước đến nay đều không phải là nữ nhân bị thịt tươi vây khốn.

Đống lửa lẳng lặng thiêu đốt.

Xuân Nương nhất định nhìn nàng đang bị ánh lửa bao phủ, đột nhiên có một cảm giác, vẻ mê man trầm mặc đã biến mất trên

người tiên tử muội muội. Đôi mắt của tiên tử muội muội trở nên vô cùng sáng ngời, sáng chói đến mức có thể chiếu sáng thiên địa bát hoang, thế gian này không còn chuyện gì có thể vây khốn nàng nữa chứ?” Ta đi thiến hắc!” Xuân Nương hạ quyết tâm, muốn cùng chuyện cũ kết thúc mọi chuyện.

Sợ Hi Nguyệt muội muội lo lắng, nàng lại nói: “Cho dù không phải vì muội muội đánh ngất hắc, ta cũng sẽ ở đêm nay sau khi hắc ngủ xong thiến hắc!” “Oan oan tương báo, khi nào thì ta mặc kệ, không thiến hắc ta thì oán khí khó tiêu. Muội muội người ra ngoài, ta tự mình thiến hắc, ta có thể hạ độc thủ!” Cuối cùng, Xuân Nương vẫn không thể hạ tử thủ trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, cũng không biết có phải ảo giác hay không, nàng nhìn thấy trong mắt Hi Nguyệt muội muội hiện lên ý cười.

“Muội muội vẫn quá lương thiện.” Xuân Nương lầm bầm, sau khi quyết định xong lại thiến chồng mình, sau đó đi ra giang hồ, mặc kệ sống hay chết, đều sống một cách sảng khoái!

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai... Chuyến hành trình của tiên tử (99)

Lần thứ nhất trong năm trăm năm qua cô âm bất sinh lão nô sống nhanh như vậy! Hấn lao vùn vụt giữa thiên sơn vạn thủy, hoặc là sung sướng ngửa mặt lên trời thét dài, hoặc là hưng phấn ưỡn eo, hoặc là xao động liếm láp bờ môi, trong miệng cuồng nhiệt hô hào Uyển Nhi tiểu thư.”

Thực lực chuẩn Tiên Nhân ở Đạo Vận Cảnh khiến hấn có thể tùy ý đi lại ở bất kỳ nơi nào, Giang Hà, Sơn Xuyên, Thảo Mộc, chân đạp tường thành, nhìn xuống nhân gian phồn hoa, hoặc là đi trong con đường quan đạo, đồng hành hiệp khách giục ngựa, mà đối phương lại không hề phát giác.

Tiêu Dao khoái hoạt, sáng khoái vô cùng.

rẻ của hấn không hề mềm yếu chút nào.

Xuất phát từ Tiên Vân Tông, vượt qua vạn dặm dao động, rẻ của hấn một mực cứng rắn, cuối cùng từng có nửa khắc nghỉ ngơi.

Hấn quá sáng khoái! Một đường cười ha hả, ưỡn thẳng một cái gậy thịt, chạy như bay. Nếu là người ngoài nhìn thấy một lão già Đạo Vận cảnh lại bỉ ổi như vậy, thật không biết làm sợ hãi bao nhiêu người.

Hấn thực sự quá sung sướng! Sau khi cảm nhận được sự đồng cảm với thiếu niên Thiên Nhân tên Bảo nhi kia, Chu lão nô cảm nhận được việc mình đã làm.

Nhìn thấy, ngửi thấy, nghe được, sờ thấy, đụng, ăn được, hút, vân vân.

Bảo nhi hết thấy đều bị hấn cảm ứng được, hấn cơ hồ chính là bám vào trên người Bảo nhi, cùng sử dụng một thân thể với hấn! Tự nhiên, tất cả những gì Bảo nhi làm với Nam Cung Uyển tại Thiên Nhân Điện, hấn đều cảm nhận được.

Buổi sáng rời giường, Bảo Nhi mơ mơ màng màng mở miệng liền bú sữa.

Sau khi ăn sáng, Bảo Nhi nũng nịu muốn ăn sữa.

Qua một canh giờ, Bảo Nhi lại quẩn lấy Uyên Nhi tiểu thư muốn ăn sữa.

Trước cơm trưa, Bảo Nhi bú sữa một miếng.

Sau bữa trưa, Bảo Nhi lại búng mấy miếng sữa, thỏa mãn híp mắt cười.

Buổi trưa ngủ, Bảo Nhi ngậm sữa ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn gò qua thịt ngà dịu đầy đặn của Uyên Nhi tiểu thư.

Sau khi tỉnh lại, Bảo Nhi lại lười biếng ăn sữa Uyên Nhi tiểu thư, ăn sữa trái lại quay đầu đi ăn bên phải, mãi đến khi cái mông nhỏ nhắn bị vỗ xuống, mới cười hì hì rời giường.

Buổi chiều, Bảo Nhi nhào vào trong ngực Uyên Nhi tiểu thư nằm phơi nắng trên ghế trúc, làm nũng nịu, đầu nhỏ nhắn mang vạt áo của mỹ phụ, kéo vạt áo vốn mỏng manh mềm mại của nàng ra, một đôi ngực to tròn trắng nõn nháy ra, mỹ phụ còn mắng chửi hần cuối cùng, Bảo Nhi không thể chờ đợi được cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, một ngậm ngậm anh đào lại, làm cho Uyên Nhi tiểu thư hờn dỗi hóa thành một tiếng rên dài.

“Vâng, tiểu quỷ thôi tha, hít nhẹ một chút.

“Uyên Nhi tiểu thư kêu một tiếng, cách xa ngàn dặm thân thể Chu lão nô liền mềm đi một phần, Bảo Nhi hít một hơi cái đầu sữa, xương cốt của hần liền nhẹ một lượng.

Bảo Nhi lại vươn tay xoa sữa của mỹ phụ một cái, Chu lão nô sáng khoái đến toàn thân tê dại, mặc kệ là ở nơi nào, đặt tay vào đũng quần là cuốn, miệng thở dốc.

Đến cuối cùng, bảo Nhi được mỹ phụ ôm trong ngực, bá tằng ăn sữa của nó, Chu lão nô thoải mái toàn thân nhẹ nhàng, ngửa mặt lên trời thét dài, chạy loạn khắp nơi, sau khi phát tiết đủ mới tiếp tục tìm phương hướng xuất phát về kinh thành.

“Uyên Nhi tiểu thư, Uyên Nhi tiểu thư, Uyên Nhi tiểu thư, lão nô ta yêu ngươi quá rồi!” Năm trăm năm, năm trăm năm, cuối cùng ta lại ăn được Miêu Nhi tiểu thư!” Quá sung sướng,

Uyển Nhi tiểu thư, ha ha ha!” Chu lão nô cảm động chung với Bảo nhi, hưởng thụ cảm giác giống hệt thiếu niên.

Bảo nhi bú sữa, trong miệng nó cũng ngậm sữa Uyển Nhi tiểu thư, Bảo nhi hít một cái, nó cũng không nhịn được dùng sức hút một cái, giống như đang cắn sữa Uyển Nhi tiểu thư. Bảo Nhi sờ sữa của nàng, Chu lão nô cũng đưa móng vuốt ra, làm ra động tác vuốt, giữa ngón tay giống như có thịt ngà tràn ra, vừa mềm vừa mềm vừa búng.

Đây là sữa Uyển Nhi tiểu thư! Quá thoải mái, quá dễ sờ, cũng giống như năm trăm năm trước! Không, năm trăm năm, hay là sáu trăm năm? Hắn không nhớ rõ, nhưng lại giống nhau! Không giống nhau, không giống nhau! Mấy trăm năm trước Uyển Nhi tiểu thư cuối cùng còn trở thành thánh nữ Lục Đạo môn, nàng còn thuần khiết thanh tịnh, chớp chớp đôi mắt linh động hoạt bát, đi tới đi lui trước mặt mười người bọn họ, gương mặt ửng đỏ, tươi tắn hoạt bát.

Khi đó....

Uyển Nhi tiểu thư, còn không biết chọn lựa nam nhân là có ý gì, còn tưởng rằng là chọn một loạt thị vệ của nàng, trêu đùa, chơi đùa cùng nàng mấy lần, sau đó Chu lão nô trở hết tài năng trong mười người, được Uyển Nhi tiểu thư chọn trúng.

Đêm đó, hắn liền lạch bạch làm Uyển Nhi tiểu thư.

Vẫn là cô gái Uyển Nhi tiểu thư, nhũ nhi non mềm mại, thân thể cũng mềm mại, bị hắn ngăn chặn, còn hờn dỗi hỏi hắn muốn làm gì, có phải muốn tạo phản hay không.

Hắn đương nhiên là muốn tạo phản, một cái hôn vào miệng nhỏ của Uyển Nhi tiểu thư.

Uyển Nhi tiểu thư trừng to mắt, một bàn tay liền đánh bay hắn.

Thiên phú của nàng thật sự là vô cùng tốt, mười bốn mười lăm tuổi đã tu thành Thiên Nhân Vũ tạng thứ ba, trơn trượt đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn đặt ở trên giường, nặng nề hôn xuống.

Uyển Nhi tiểu thư rất nhanh trầm mê trong kích thích mới lạ này, bị hắn hôn đến mũi thở phì phò, lúc chia lìa, đầu lưỡi hai

người vẫn lưu luyến không rời câu thông với Tân dịch.

Nàng xấu hổ quay đầu đi, Chu lão nô còn nhớ rõ lúc đó, hân khi đó quá vội vàng, cũng có lẽ là quá thích Uyển Nhi tiểu thư, không kịp chờ đợi đã cởi sạch quần áo của nàng, cuồng nhiệt hôn lên thân thể mảnh mai của nàng, uốn lẩy gây thịt liền lên.

Cũng may lúc ấy Uyển Nhi tiểu thư cũng là một tiểu thư thư thư tận kinh nhân sự, bị hân dễ dàng đắc thủ.

Chu lão nô vẫn còn nhớ rõ, lúc lão phá vỡ thân thể Uyển Nhi tiểu thư, nước mắt óng ánh của nàng từ khóe mắt chảy ra làm cho người ta thương tiếc.

Hân dịu dàng rung rung nước mắt Uyển Nhi tiểu thư, gây thịt đậu ở trong huyết nhỏ, bị nàng hút vào trong.

Hân không ngừng vỗ mông ngựa hay là Uyển Nhi tiểu thư của thiếu nữ, hôn nàng, hôn nàng, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi nàng.

Uyển Nhi tiểu thư của thiếu nữ rất nhanh đã động lòng, ánh mắt như ẩn chứa sương mỏng, mềm mại nỉ non: “Át thị vệ, ta thật khó chịu...” Nàng cho rằng hân là thị vệ của nàng, chỉ làm những chuyện khác người, nhưng Uyển Nhi tiểu thư luôn dịu dàng nũng nịu nói mình khó chịu, loại hấp dẫn tuyệt vời này khiến thân thể Chu lão nô run rẩy không thôi, rất nhanh đã bắt đầu co rút lại.

Uyển Nhi tiểu thư rên rỉ dưới thân hân, vặn vẹo, đón lấy sự co giãn của hân, huyết non hấp sát nhục bông của hân.

Từ nhỏ tu hành Thiên Nhân Đạo, lại là Uyển Nhi tiểu thư dưới nhân sinh, sinh ra đã có mị lực kinh người, càng không nói đến sau khi tu hành có chút thành tựu, trên người nàng tỏa mát ra mị lực kinh người, càng làm cho nam nhân không cách nào cự tuyệt.

Đêm đó, Chu lão nô lang bạt nàng một đêm, ở trong huyết nhỏ vừa nóng vừa lạnh bắn ra mười lần.

Uyển Nhi tiểu thư cũng cao trào hai mươi lăm lần.

Giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh dậy.

Lại đánh hân.

Chịu đựng thân thể mềm mại sau khi vui sướng một đêm đuổi đánh, mắng hấn lừa gạt thân thể nàng, đánh đập, Chu lão nô lại đè Uyển Nhi tiểu thư xuống đất thao túng, hai người quần áo ném một cái, Uyển Nhi tiểu thư quỳ trên mặt đất, bị hấn cầm bờ hông ngây ngô quẹt mấy ngàn cái, cái hông nhỏ nhắn bị đụng đến đỏ bừng.

Ngày thứ ba, Uyển Nhi tiểu thư rời giường, trang điểm trang điểm vào gương, trên gương có thêm vài phần ý vị nữ nhân.

Đây là ý vị của hấn.

Chu lão nô đặt món điểm tâm lên bàn, ôm lấy hôn nàng, hút lấy cổ nàng, khiến cho nàng trang điểm lộn xộn, trong sự hờn dỗi cởi váy nàng mới mặc xong, dùng gậy thịt cứng rắn cắm vào, vừa ăn sáng vừa cho nàng ăn cháo hạt gạo.

Ngày thứ tư, hai người chạy đến hoa viên khô mịch ở U Minh giới chơi đùa, lăn tới lăn lui, lăn tới lăn lui một ngày một đêm.

Ngày thứ năm, Uyển Nhi tiểu thư ngồi trên người hấn, bụm mặt, ngượng ngùng lắc lắc eo nhỏ, làm cho gậy thịt trong huyết không ngừng lay động, phun ra nuốt vào, chất lỏng trơn bóng chảy đầy đất, hấn lại vươn tay nâng cái hông nhỏ nhắn của Uyển Nhi tiểu thư giúp nàng phập phồng.

Ngày thứ sáu, Uyển Nhi tiểu thư được hấn nuôi dưỡng một ngày, hấn thể lực rất tốt, Uyển Nhi tiểu thư thể lực cũng rất tốt, hai người một ngày đều lấy một tư thế giằng co cùng một chỗ, lúc thị nữ đưa cơm tới, Uyển Nhi tiểu thư còn có thể ngượng ngùng giãy dụa, để hấn rút ra, nhưng Chu lão nô vẫn ở trước mặt thị nữ, làm cho nàng không ngừng mắng chửi phá hoại thị vệ.

Ngày thứ bảy, Uyển Nhi tiểu thư nằm nhào trên giường, râm rì bị hấn thao tác, có khí lực liền nâng cái hông nhỏ lên nghênh hợp thịt bông, trước sau lắc cái hông nhỏ, trái phải vặn vẹo eo thon, lúc không khí liền nằm nhào trên giường, đầu gối gối, hai chân bị hấn từ sau lưng một mực còng vào sau lưng.

Ngày thứ tám, Uyển Nhi tiểu thư khoác chắn mềm, tóc rối tung như vịt hai chân khép lại ngồi trên giường, trừng mắt lưu lại vẻ

vũ mị nhìn hấn, nhưng vẫn bị hấn làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, lại bị hấn áp trên giường, hôn đến tình động, từ từ vuốt ve nàng.

“Ác thị vệ, thị vệ hồng, còn chưa đủ... Á u u, đủ rồi rắc nha, mau mau mau lên, ngày nào đó, hấn và Uyển Nhi tiểu thư lại làm một ngày một đêm, lúc thị nữ đưa cơm vào, cũng không dám liếc mắt nhìn, lúc đi ra hai chân mềm nhũn hầu như không đi nổi, giữa chân đầy vết ướm.

Ngày thứ chín, ngày thứ mười... nửa tháng, một tháng, hai tháng.

Thời gian nửa năm, Bắc Minh cung đã trở thành chiến trường mà hấn và Uyển Nhi tiểu thư hoan dâm, hai người không có bất kỳ chuyện gì khác. Không có tu hành, cũng không có tiếp khách, không gặp người ngoài, càng không có nửa điểm quấy rầy.

Từ sáng sớm đến tối, Chu lão nô vẫn luôn yêu đương với tiểu thư Uyển nhi, hôn nàng, sờ nàng, xử nàng.

Từ huyết nhỏ đến cục non, từ húp cháo đến yết hầu sâu, bình thường từ bình thường đến.

Thê vị đèn treo ngược kim câu, từ hai người đến hơn mười người.

Nửa tháng sau khi phá thân, từng thị nữ của Bắc Minh cung lần lượt rơi vào tay giặc. Đầu tiên là lúc đưa cơm, một thị nữ chủ động quỳ trên mặt đất phụng dưỡng Chu lão nô, bị hấn phá thân, khiến cho Uyển Nhi tiểu thư ghen tuông phát tác. Nhưng thị nữ kia lại quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, bò qua hôn chân của nàng.

Uyển Nhi tiểu thư chưa từng thử qua tư vị của nữ nhân, lại thêm Chu lão nô đổ thêm dầu vào lửa, rất nhanh liền lẫn lộn cùng thị nữ kia, ngã xuống giường mài kính quần lấy nhau.

Lúc ấy hấn ta cũng rất ngu xuẩn, không nhìn ra thâm ý phía sau màn.

Hấn còn cho rằng mình đã được hưởng thụ đãi ngộ tuyệt vời nhất Tam Giới, chẳng những tiểu thư Uyển Nhi tôn quý bị hấn

thao túng, mà ngay cả thị nữ của nàng cũng từng người một lẫn lộn.

Nhưng thật ra, đâu phải hẳn đang hưởng thụ, rõ ràng là Uyển Nhi tiểu thư đang hưởng thụ.

Các thị nữ dạy nàng rất nhiều tư thế, sử dụng dâm vật không biết gì.

Từ khi mài kính giao hoan, đến rồng hai đầu xen vào nhau, lắc lắc ngựa, dây buộc, nhỏ nến, đánh roi, các nàng thậm chí sẽ xếp thành một vòng, quỳ rạp trên mặt đất, mặc cho Uyển Nhi tiểu thư mang theo Song Đầu Long lần lượt cắm vào các nàng một lần, hoặc là trần truồng vây quanh tiểu thư Uyển Nhi, vuốt ve toàn thân nàng, dùng ba cái lỗ trên người nàng cắm vào, khiến cho Uyển Nhi tiểu thư toàn thân mệt mỏi, gối lên một mảng lớn thân thể trắng nõn ngủ.

Hoặc là đám thị nữ nhiệt liệt theo đuổi nàng, thanh thuần, vũ mị, hiền thực, hoặc là hóa trang thành từng nam nhân, cùng nàng u hội, làm chuyện giống Chu lão nô: từ sớm đến tối, một mực thân thiết.

Đến cuối cùng, thậm chí Chu lão nô còn không rõ, rốt cuộc trong Bắc Minh cung chỉ có một mình hẳn là nam nhân, hay là có rất nhiều nam nhân.

Rốt cuộc là hẳn Phúc Uyển Nhi tiểu thư, hay là Uyển Nhi tiểu thư tiền hẳn.

Hẳn và Uyển Nhi tiểu thư, còn có những thị nữ này, một mực giao hoan ở Bắc Minh cung.

Mãi đến nửa năm sau, cửa cung mở ra, mẫu thân Uyển Nhi tiểu thư, một vị nữ ma tôn xinh đẹp chậm rãi đi vào, kéo con gái của nàng từ trong thân thể hoa râm, ôm lấy nàng, mỉm cười hỏi: “Đủ chưa?” Uyển Nhi tiểu thư mê mang gật đầu, nhìn về phía hẳn.

Đám thị nữ bò dậy quỳ trên mặt đất, từng người từng người bị nữ Ma tôn giết chết, hóa thành xương khô, hương tiêu ngọc vãn, một chút linh phách trốn vào trong luân hồi.

Lúc đến phiên hắc, Uyển Nhi tiểu thư rót cuộc mở miệng cầu tình.

Hắc ta còn sống.

Hai năm sau, hắc vẫn có thể giao hảo với Uyển Nhi tiểu thư như cũ, nhưng Uyển Nhi tiểu thư cũng không còn phóng túng như lúc ở Bắc Minh cung, mỗi lần đều là ánh mắt phức tạp nhìn hắc.

Sau đó, Uyển Nhi tiểu thư mất đi trí nhớ trong đoạn thời gian đó, đi tới nhân gian, tìm một phu quân, mang theo hắc đến U Minh giới.

Uyển Nhi tiểu thư cùng phu quân nàng đi khắp U Minh giới, tựa vào hoa hải bên bờ ngắm hoa, đi U Minh thành xem ngàn vạn quỷ hỏa, dắt tay đi qua Hoàng Tuyền lộ, ở trên cầu Nại Hà vượt ve tên tuổi, khiến cho bà bà mắng to không thôi. Nhưng Uyển Nhi tiểu thư lại cười hì hì kéo phu quân nàng chạy vội vào trong Bể Ngạn Hoa màu đỏ.

Nàng lại cùng phu quân của nàng ở bên trong Bể Ngạn Hoa chơi đùa, dùng Chu lão nô cùng nàng tìm hiểu ra, luyện tập qua, cũng đã luyện tập trăm loại tư thế, Quan Âm tọa liên, lão thụ căn nguyên, kim cương nhập xử, mật quán đỉnh, Thiên Nữ đại nhạc... Chu lão nô hai mắt tấm huyết, loại cảm thụ đau thấu tim gan này làm cho hắc không muốn nhớ lại lần thứ hai.

Nhưng khi Uyển Nhi tiểu thư muốn theo phu quân nàng ly khai U Minh giới, hắc vẫn nhịn không được bốc lên phong hiểm bị Ma tôn đập chết, lần nữa xuất hiện trước mặt nàng.

Lần nữa gặp lại nàng, Uyển Nhi tiểu thư vốn lạnh nhạt, sau đó kinh ngạc, sau đó gương mặt lại đỏ ửng lên.

Phu quân hỏi nàng có quen hay không, nàng lắc đầu, mí mắt run rẩy, nói không quen biết.

Uyển Nhi tiểu thư nói dối.

Khẳng định nàng nghĩ tới điều gì.

Có lẽ là một ít trí nhớ mơ hồ, có lẽ là đã từng tại Bắc Minh cung những hình ảnh sung sướng kia, hoặc là trong đầu còn lưu lại một ít hồi ức.

trượng phu của nàng nhìn hẩn một lúc lâu, đồng ý đi theo hẩn.

Chu lão nô cứ như vậy theo Uyển Nhi tiểu thư năm trăm năm, làm bạn bên người nàng như cái bóng.

Nhìn đại hôn của nàng và người yêu của nàng, trở thành chương môn phu nhân của Tiên Vân Tông, sinh con trai, lại nhìn nàng dọn đến Thiên Nhân Điện, cả ngày nằm lười biếng, không có việc gì làm, rất lâu sau cũng sẽ không lộ ra nửa điểm tươi cười.

Mãi tới tận khi Tiêu Hi Nguyệt lên núi, trong Thiên Nhân Điện mới có thêm vài phần sinh khí.

Bây giờ, lại có bảo bối.

“Tỷ tỷ, bú sữa mẹ” Lại một buổi trưa, thiếu niên mặt mày như vẽ bông bút xuống, cười hì hì nhào tới chỗ mỹ phụ nằm phơi nắng ở ban công, làm nũng ôm lấy nàng cọ sát.

Phụ nữ ôn hương mềm mại nở nang thân thể, làm cho Chu lão nô cảm thấy đồng cảm run rẩy, trong miệng vô cùng cuồng nhiệt: “Uyển Nhi tiểu thư!” So với bộ dáng thiếu nữ lúc ấy, Uyển Nhi tiểu thư bây giờ đã trưởng thành, không, biến thành một vị mỹ phụ thành thực.

Thân thể nở nang, vòng eo lại mảnh khảnh như vậy, xuống dưới là hai cái mông tròn trịa, đặt trên ghế trúc, bờ mông nặng trĩch mở ra, kéo căng quần áo, hình thành hai đường cong tròn trịa, như đôi đũa trong nước, nước ngọt hơn nước.

Trước ngực là một đôi tuyết nhũ tròn trịa, được bọc trong quần áo rộng thùng thình. Bảo nhi làm nũng lay động, trở thành mỹ phụ Uyển Nhi tiểu thư, một đôi đầy đặn núi non cũng theo đó run rẩy theo.

Tỳ Hưu, vạt áo rộng thùng thình hoàn toàn che không được đôi nhũ to lớn này, hô lên muốn thoát ra.

Lúc này Chu lão nô đang bay trên trời, vươn cánh tay nhỏ bé kéo vạt áo Uyển Nhi tiểu thư, lộ ra hơn phân nửa thịt ngà tuyết, dưới háng của hẩn cũng theo đó nhanh chóng phồng lên, thở hỏn hển, dùng sức ngửi phía trước, nôn nóng không nhịn được khiến Bảo nhi nhanh hơn một chút.

Nhưng thiếu niên ham chơi lại rất nặng, xếp bằng tại nan bộ của mỹ phụ, hai bàn tay nhỏ bé như thiếu nữ đang đùa giỡn trước ngực nàng, cười hì hì, không ngừng hô tỷ tỷ tỷ, ta muốn bú sữa mẹ.

Chu lão nô sốt ruột đến độ giậm chân một cái.

“Ăn ăn, ăn uống, cả ngày ăn, sớm muộn cũng có một ngày tỷ tỷ bú sữa cho người ăn sạch!” Mỹ phụ lười biếng không kiên nhẫn, đưa tay điểm nhẹ trán của hắn một cái. Thiếu niên ai ui một tiếng ôm đầu, để cho nàng cười khúc khích.

Sau đó, nàng đưa một tay vào trong vạt áo, lấy ra quả dưa non của mình từ trong ngực áo Bỉ Ngạn Hoa, ném cho hắn một ánh mắt quyến rũ.

“Lại đây ăn nào” Chu lão nô toàn thân đều mềm nhũn.

Uyển Nhi tiểu thư cầm trái dưa trắng như tuyết của mình cho thiếu niên bú sữa, đây là đãi ngộ hắn lúc trước cũng chưa được hưởng thụ, thậm chí ngay cả nhi tử của nàng, đều từng được nàng cho sữa như vậy.

Duy nhất có thể hưởng thụ được, cũng chỉ có Bảo nhi vị nam thân nữ mệnh thiếu niên, chỉ có hắn, mới có thể đối với đôi tuyết nhũ to lớn đầy đặn này lại ngậm lại hút, muốn ăn như thế nào thì ăn, muốn chơi thế nào thì chơi.

May mắn là Chu lão nô có thể cảm nhận được.

Hắn không thể tự mình đi chơi, lại có thể cảm nhận được hết thay động tác Bảo nhi, bao gồm hết thay thời khắc này: Bảo nhi ngồi ở chỗ hông rộng lớn đầy đà của Nam Cung Uyển, cái mông nhỏ xinh xắn xinh xắn đã ngồi chín mọng mỹ phụ, hai con mắt to đen nhánh thềm thường nhìn chăm chăm vào một trái dưa trắng như tuyết từ cái yếm lộ ra, dưới động tác tay của mỹ phụ nâng ngọc nhũ, một viên nhũ màu đỏ tươi đặc biệt nhô ra, thật giống như cổ ý vì hắn mà chuẩn bị.

“Không ăn?” Trong thanh âm lười biếng của Nam Cung Uyển mang theo một chút quyến rũ.

Lông mai của Yên Hồng đã phồng lên, cảm giác ngứa ngáy khó chịu đã sớm làm cho nàng khó chịu, trên thực tế, còn đến

lúc bảo nhi bú sữa, đầu ngực của nàng đã mơ hồ có cảm giác đau nhói, không kịp chờ đợi muốn bị một giọng nói ấm áp ngậm lại, bị đầu lưỡi mềm mại ướt át của nàng liếm láp qua., Bị hắt từ từ kéo dài âm thanh “Ăn oanh oạt” thiếu niên, lại gần, chớp mũi nhỏ nhấn ngửi một mùi sữa và mùi sữa, hương vị ngọt ngào, là không giống mùi mẫu thân hắt, nhưng cũng là hắt quen thuộc, mấy ngày nay đến một mực uống ngon lành.

“Tiểu quỷ thôi còn nghe cái gì nữa? Giống chó con trước khi ăn cơm còn ngửi thấy... A a a “Bảo Nhi vươn đầu lưỡi hồng phấn ướt nhẹp ra liếm sữa nàng một cái, chờ ở trên đầu sữa đã lâu truyền ra một loại khoái cảm khó có thể tưởng tượng, làm cho Nam Cung Uyển toàn thân co giật run rẩy, tay không khỏi buông ra, ngọc nhũ bị cầm mất đi trôi buộc, thịt ngà nặng trĩu trực tiếp đung vào mặt thiếu niên.

Chu lão nô điên cuồng thở phì phò trên không trung, Bảo Nhi là con chó con, nó chính là lão cẩu của Uyển Nhi tiểu thư! Cơ nhục của Côn Bằng nhìn sách, bảy trăm tám trăm bảy mươi chín. Hô hô hô hô hô, thịt của tỷ tỷ nghịch ngợm, dùng đầu lưỡi cạo những miếng sữa trắng nõn của Nam Cung Uyển, để lại dấu vết ướt nhẹp ở trên đó, lại nhìn tỷ tỷ thẳng lòng ngực., Miệng lớn thở dốc, không nhìn được đưa tới gần, một tay bao lấy nửa bên trái của nàng, bóp một cái, làm cho ngọn nhũ non tròn trịa biến thành bầu dục, mũi sữa càng thêm nhô ra, đỏ tươi cứng ngắc, như một viên trân châu màu đỏ khảm nạm trên đỉnh núi tuyết.

“Tiểu quỷ thôi...” Nam Cung Uyển thất thanh rên rỉ, uốn éo cái eo, thân thể lần nữa co giật.

Mũi ngực của nàng, bị thiếu niên dùng môi ngậm lại, dùng chớp mũi chống lên mũi, mũi sữa đối chớp mũi, thiếu niên còn lè lưỡi liếm vầng ngực của nàng. Sau đó lại dùng gương mặt bóng loáng dán lên đôi má rần rở mềm mại của nàng, cọ cọ, lại lè mề, lại quay đầu, dùng nửa bên mặt kia cọ xát.

Thịt ngà sữa bị khuôn mặt dán chặt lại, dãy núi không ngừng biến hình, Nam Cung Uyển cấp tốc thở dốc, muốn đẩy hắt ra, nhưng toàn thân lại không có chút sức lực nào, bị thiếu niên cọ xát đến toàn thân như bốc lửa khó chịu.

“Tiểu quý, ô ô ô ô ô không ăn? Không ăn thì má má má
Thiên tiểu quý, a a” rên rỉ thở dốc, vắn vẹo găng gượng.

Trong mắt Chu lão nô, Uyển Nhi tiểu thư rõ ràng đã muốn lửa
đốt người, thân thể mỹ phụ đã trưởng thành đang nhu cầu nam
nhân an ủi.

Nhưng người đàn ông duy nhất bên cạnh cô lại là một thiếu
niên có thân thể có bệnh, ngay cả cứng rắn cũng không làm
được.

Bảo nhi càng làm ra vẻ làm nũng, thân thể Nam Cung Uyển
càng khát vọng phát tiết, cho đến khi nàng nhịn không được,
nâng đầu Bảo Nhi lên, nhét luôn vú sữa ngửa ngáy khó chịu
của mình vào trong miệng của hắn.

“Hảo o o.” Mỹ phụ nằm trên ghế trúc, ưỡn một cái dùng thân
dưới đụng vào cái chân đang mài của thiếu niên mềm oặt nằm
sấp xuống, mài giữa đạt đến cao trào một lần.

Chu lão nô cũng há to miệng thở dốc, bắn tinh hoa ra.

So sánh với mỹ phụ đầy đà như vậy, loại thiếu niên không có
cách nào cứng rắn như Bảo nhi không có cảm giác gì, chỉ cảm
thấy chơi vui, nhưng đối với nó mà nói, không khác gì muốn
mạng.

Sự hấp dẫn nơi chân trời xa xôi, nhưng lại có thể cảm nhận
được vẻ quyến rũ phong tình của mỹ phụ ở khoảng cách gần,
quả thực khiến hắn phát cuồng.

Hắn biết rõ, Uyển Nhi tiểu thư thân thể trông trải trăm năm,
một lần cao trào xa xa xa không thể thỏa mãn! Hắn hận không
thể bay trở về Tiên Vân Tông, thay vào đó, thay thế bảo nhi đi
an ủi Uyển Nhi tiểu thư tịch mịch, nhưng cuối cùng, hắn chỉ
có một mình.

Có thể trơ mắt nhìn Uyển Nhi tiểu thư mềm nhũn ngã trên ghế
trúc, hai chân thon dài vuốt ve eo thiếu niên, vừa vuốt ve đầu
hắn, một bên cho hắn bú sữa ăn.

Thần niệm của Chu lão nô tạm thời thoát ly Bảo nhi, từ bên
trên nhìn hắn và Uyển Nhi tiểu thư.

Trong lúc lôi kéo vừa rồi, một con dưa thái cực lớn khác của Uyển Nhi tiểu thư cũng đã nhảy ra, nặng trĩu treo ở trước ngực, cho dù là nằm yên cũng không thấy dấu vết mở ra, thậm chí bộ vị hàm sữa còn rất ngang ngược.

Hai chân nàng dắt theo eo nhỏ nhắn của bảo nhi, vừa mới tới cao trào thì thân dưới, từ từ quấn chặt với nàng, uốn éo lè mè, trên khuôn mặt đoan trang xinh đẹp có dư vị ửng hồng, lười biếng mà thánh khiết, vừa có mầu tính, vừa có xinh đẹp.

Nam Cung Uyển đang cho Bảo Nhi bú sữa, bảo nó ăn xong bên trái lại ăn bên phải, hai quả trứng non bị ướt đầm, màu đỏ tươi tăng trưởng đứng thẳng trên núi ngà sữa tuyết trắng.

Hạ thể của nàng, lại đang chậm rãi cùng thiếu niên mài dũa.

khoái cảm nhục dục khiến thân thể nàng run rẩy không thôi, mỗi lần Bảo nhi ngậm nghía sữa nàng, chính là thời điểm thân thể trống trải nhiều năm của nàng tạm thời bị phát tiết.

Nam Cung Uyển lại cao trào, hạ thể ưỡn thẳng, hai chân kẹp chặt lấy thiếu niên, ngửa đầu thở hỗn hển.

“Tỷ tỷ” sớm đã cùng nàng có nhiều lần loại bảo nhi vui sướng này, rất quen thuộc vặn eo, dùng hàm lông nhỏ mềm không ngừng đụng vào hạ thân của mỹ phụ, tính khí của hai người cách quần áo giăng co cọ xát.

Một phụ nhân Đạo Vận cảnh thành thực mỹ lệ, bởi vì nguyên nhân nào đó mà trống trải hồi lâu, chính là thời điểm cần an ủi.

Một người là thiếu niên ngây thơ, dưới thân dương vật to bằng đầu ngón tay, trắng nõn nà, trời sinh mạng nữ, thiếu dương khí hẳn căn bản không cứng rắn nổi.

Nhưng điều này không trở ngại quá trình mài giũa giữa thiếu niên và mỹ phụ, cũng không ảnh hưởng đến mỹ phụ thành thực đa dạng, run rẩy đến cao trào.

Hồi lâu sau, bảo nhi mới rời khỏi lòng nàng, chạy đi vẽ tranh.

“Phu nhân.

“Thị nữ Hồng Lăng dựa theo canh giờ lên lầu, quả nhiên lại nhìn thấy mềm ngã trên ghế trúc, hạ thể là một mảnh hỗn độn

phu nhân, đang nhắm mắt hưởng thụ dư vị.

Nàng cúi đầu, gò má hồng nhuận phơn phớt, không dám nhìn nhiều, cẩn thận từng li từng tí tiến lên, thay quần áo ướt át của phu nhân.

Lúc cởi quần áo xuống, Bảo Nhi vẽ tranh quay đầu nhìn thoáng qua, Chu lão nô lại thấy được Uyển Nhi tiểu thư sưng đỏ ẩm ướt, sền sệt tại huyết mật dưới thân phồng lên.

“Uyển Nhi tiểu thư!!” Hắc hận không thể nhào tới ôm lấy gặm, điên cuồng hôn một cái Uyển Nhi tiểu thư không có lông dài, nhưng so với năm trăm năm trước phồng lên rất nhiều mật huyết mềm mại.

Năm trăm năm trước, huyết mềm mại của Uyển Nhi tiểu thư rất hẹp hòi, năm trăm năm sau, biến thành mỹ phụ Uyển Nhi tiểu thư, huyết lại là nước ngọt nhiều như thế nào? Nếu bị hắc chen vào, sợ rằng không phải là nước chảy không ngừng, mà lại mềm mềm lại huyết mật của Bạch Hổ mỹ phụ mềm mại., Bị cắm vào như thế nào?! Cái con Bạch Hạc Tiên rầm chó kia, thành tiên cái gì, cái gì mà nói, cái gì mà cao nhã siêu phàm. Ban đầu ở U Minh giới, cùng Uyển Nhi tiểu thư ở bờ hoa không kiêng nể gì yêu đương, bị vô số oan hồn vây xem, ở trong huyết Uyển Nhi tiểu thư một lần lại một lần nữa bắn ra.

Kết quả đến nhân gian, lại biến thành chính nhân quân tử, giống chương môn Tiên Vân Tông lúc trước như đúc! Đáng thương cho Uyển Nhi tiểu thư, thủ tiết mấy trăm năm, chết tiết chính nhân quân tử, nên giết!!” Giọng nói háo sắc! ” Nam Cung Uyển lười biếng, cong cặp đùi thon dài, thắt ống quần nơi mắt cá chân, huyết mật trắng nõn sưng đỏ phồng lên, phảng phất đang dụ dỗ ai đó hôn lên vuốt ve, một cái miệng co rút lại khát khao gì đó.

Đẹp? Đương nhiên đẹp! Chu lão nô kêu to lên, nhưng người trả lời không phải là hắc, cũng không phải bảo nhi, mà là thị nữ Hồng Lăng.

“Phu nhân, đẹp.

“Thanh âm của nàng run rẩy, ánh mắt chẳng biết lúc nào đã trở nên nóng như lửa, nhìn chăm chăm vào chân của phu nhân, hai

chân của nàng cũng xiết chặt, không tự chủ được trả lời lờ lờ: huyết Bạch Hồ của phu nhân thật đẹp mắt.

Nhưng thị nữ nào có thể tùy tiện xen vào?” “Ừm?” Nam Cung Uyển nhìn về phía nàng với vẻ cổ quái, thị nữ Hồng Lăng run rẩy, quỳ rạp xuống đất dập đầu: “Nô tỳ, nô tỳ đáng chết...” Chu lão nô cười hắc hắc, hiểu được.

Uyển Nhi tiểu thư và nữ nhân chơi Ma Kính giao hoan, mặc dù nàng không nhớ rõ, nhưng bản thân nàng tu hành Thiên Nhân Vũ đối nam nữ đều có lực hấp dẫn to lớn.

Thị nữ này mỗi ngày đều nhìn huyết của nàng, giúp nàng thay quần áo, thanh lý thân dưới, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy bảo nhi hút sữa của nàng, bị dẫn dụ đến cũng rất bình thường.

“Hồng Lăng...” Tựa hồ cũng nghĩ tới, Nam Cung Uyển thở dài, dùng mũi chân trắng nõn nhắc cái cằm của nàng lên, làm cho khuôn mặt ửng hồng của nàng lộ ra.

“Phu nhân, ta, ta...” Khuôn mặt Hồng Lăng đỏ bừng, lầy hết can đảm, ôm lấy chân ngọc của nàng, run rẩy nói: “Hồng Lăng, Hồng Lăng ta, ta cũng có thể, cũng có thể, an ủi bảo nhi... Phu nhân.

“Nàng cảm thấy, Bảo nhi là thiếu nữ, nàng cũng là nữ tử, Bảo nhi có thể, nàng ta có thể, nàng ta không phải cũng có thể sao? Hồng Lăng giương mắt nhìn lại, vừa vận nhìn thấy phu nhân đang nhắc hai chân trên cằm nàng, dưới thân sung đỏ ửng bóng loáng liền bại lộ trước mắt nàng ta, phồng lên mập mạp, làm cho nàng nhìn thấy hoa mắt mê hồn, một trái tim sớm đã xao động khó bình an.

“Nha đầu, ta hỏi ngươi không phải là...” Nam Cung Uyển nhìn về phía Bảo nhi, thiếu niên mở to ánh mắt đối mặt với nàng, thanh thúy nói: “Đẹp!” Ánh mắt đối mặt với Uyển Nhi tiểu thư, Chu lão nô run rẩy, hấn hiểu rồi, Uyển Nhi tiểu thư đang ở đây.

Hỏi hấn! “Lão nô biết sai rồi!!” Hấn ở xa xa đã sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, không dám liếc mắt nhìn nữa.

Hồi lâu sau, hấn mới đứng dậy, lau mồ hôi trên trán.

Đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện: Uyển Nhi tiểu thư biết hẳn đang nhìn, lại còn hỏi hẳn đẹp mắt không dễ nhìn, có phải là nên nói...” Xoạt, xoạt xoạt.

“Chu lão nô lại há to miệng thở dốc, cẩn thận từng li từng tí cảm thụ bảo nhi bên kia, hạ thể lại một lần nữa mạnh mẽ lên.

Hắn cảm thấy, đã đến lúc để Uyển Nhi tiểu thư thư thư thư thư thư thư thư thư sướng rồi!... Lại qua mấy ngày, sau buổi trưa, Nam Cung Uyển vẫn như thường lệ nằm nhoài trên ghế trúc, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào trong Thiên Nhân Điện, chiếu lên thân thể mỹ phụ đầy đà động lòng người của nàng.

Bảo nhi từ dưới lầu chơi đùa trở về, cao hứng bưng bưng cầm lấy bức tranh vừa mới vẽ xong đến tìm nó, nhào tới làm cho nó tỉnh lại.

“Tỷ tỷ, xem!” Nhìn cái rắm! Chu lão nô tức giận đến cả người run lên.

Mới vừa rồi hắn thông qua Bảo nhi nhìn thấy, Uyển Nhi tiểu thư lười biếng nằm sấp trên ghế trúc, ánh mặt trời chiếu lên người nàng, hai mông đào mềm mại dưới lớp áo mỏng manh vừa dày vừa dày, thật giống như một đôi đũa nước tròn trịa, làm quần áo căng ra thành hai cánh, ở giữa mơ hồ có thể thấy được một cái mông, bờ mông mỹ phụ mềm mại, làm cho người ta nhìn mà thèm thuồng mê hoặc.

Bất kể là xem, hay là vỗ một cái, hoặc là nhào lên dùng mặt cọ cọ, hoặc là lấy dương vật dưới khố ra chống đỡ, trở thành mông tròn của phụ nhân Uyển Nhi tiểu thư đều là hưởng thụ cực kỳ tuyệt vời.

Nhưng tiểu quỷ Bảo nhi này lại không chút khách khí ngồi lên.

“Tê!” Chu lão nô sáng khoái đến run rẩy, thiếu niên ngồi ở mỹ phụ nở nang mềm mại, bờ mông mềm mại, lực đàn hồi khiến Chu lão nô cảm thấy mình như đang ngồi trên một khối mề gao mềm mại, bờ mông Uyển Nhi tiểu thư đúng là tư vị như vậy! Trên thực tế vẫn là bảo nhi ngồi lên mông Nam Cung Uyển, Chu lão nô chỉ cảm nhận được đôi chút.

“Lại vẽ cái thứ quỷ quái gì vậy?” Mỹ phụ bị thiếu niên cười bên dưới ngáp một cái, như đang ngồi rất khó chịu. Nàng lắc lư cái eo thon của mình muốn rũ mạng nhỏ của thiếu niên trên mông xuống.

Nhưng thiếu niên thật giống như kỵ sĩ non nớt cười lên mẩu mẩu, cười khanh khách ôm lấy nàng, phần hông dùng sức đè xuống, áp tới cái mông mập mạp của Nam Cung Uyển cũng thay đổi, hai cái mông to tròn của hắn so với eo còn rộng hơn vài phần.

Chu lão nô che mũi lại.

Uyển Nhi tiểu thư bị Bảo Nhi đè ở dưới thân, đổi lại là hắn lên, dưới khó đã sớm cắm vào trong hai chiếc mông, hưởng thụ cảm giác mềm mại kinh người kia, lại cắm cắm thêm vào, sợ là không đâm thêm được mấy cái đã phát ra tinh hoa, bắn mông đào của mỹ phụ đến rồi tinh rồi mù.

Nếu đổi lại là một thiếu niên bình thường, thì một mỹ phụ phong vận thành thực như vậy chỉ sợ đã sớm mất tinh, thậm chí dưới sự giãy giụa của đôi mông đào của mỹ phụ, kiên trì không đến một lát đã mất mũ cỡi giáp.

“Uyển Nhi tiểu thư đáng thương, phải cần lão nô ta đến mới có thể thỏa mãn chứ?” Chu lão nô tự kỷ tự nói, dưới cái nhìn của lão, bảo nhi cũng tốt, vậy thì nữ cũng được, Bạch Hạc Tiên càng không cần phải nói, căn bản không có biện pháp thỏa mãn thân thể Uyển Nhi tiểu thư trống trải mấy trăm năm.

Uyển Nhi tiểu thư không thắng tiên được.

Dục vọng của nàng khó mà tiêu tán, trong lòng nàng xao động, nàng là yêu nữ, nàng không an phận.

Coi như là chương môn phu nhân mấy trăm năm, bà ta còn là yêu nữ! Nhất định phải về U Minh giới!” Xem thử xem, bảo nhi mà tỷ tỷ ta vẽ cho ta xem, đem bức họa của mình đặt ở trước mặt Nam Cung Uyển, toàn bộ thân thể thiếu niên nhỏ nhắn đầy đà của bà ta, dưới eo mỹ phụ mảnh khảnh nhô ra bờ mông thật chặt, hoàn toàn chống đỡ được ông ta, tựa như yên ngựa trên lưng ngựa mẫu, cho hắn vị trí cười ngựa thật tốt.

Chu lão nô tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Nhìn bức họa rằm, mỹ phụ dưới thân người vừa mềm vừa mềm mại, nhấn nạy mấy trăm năm, lại bị người ăn no đến dục hỏa thiêu thân, đã sớm đói khát khó chịu từ lâu, tùy tiện đến nam nhân, thậm chí thị nữ tên Hồng Lăng kia, cũng có thể hưởng dụng mỹ phụ dưới thân người.

Còn nhìn tranh cái gì nữa?!” Bảo Nhi hoàn toàn chính là một đứa trẻ, hơn nữa vĩnh viễn không biến thành nam nhân... Không bằng để ta tới giúp nó một chút, bằng không mà nói, đời này đều không hưởng thụ được Uyển Nhi tiểu thư.

“Chu lão nô cuối cùng cũng hạ quyết tâm, muốn bảo nhi xảy ra chút biến hóa, không thể lúc nào cũng bú sữa mẹ, còn phải đàn ông hơn nữa! Bên trong Thiên Nhân Điện.

“A, đây là cái gì?” Nam Cung Uyển khép hai chân lại nằm sấp, trên mông to mọng nhô lên, Bảo Nhi nằm nhoài trên người nàng, dùng cái rằm nhỏ giữa chân nàng đè lên mông nàng, nếu là bất kỳ nam nhân nào, đều sẽ bị nàng hấp dẫn đến điên cuồng, dương vật cứng rắn vội vã muốn chui vào trong mông nàng.

Thậm chí nữ nhân, như thị nữ Hồng Lăng của nàng, nếu nàng nhìn thấy cảnh tượng này, cũng sẽ đỏ mặt tía tai, không dám nhìn nhiều.

Chỉ có bảo nhi có thân phận con gái mới có thể chống đỡ được lực hút kinh người của Thiên Ma cực lạc công và Thiên Nhân Vũ.

Đây còn chưa tính là Lục Đạo Luân Hồi Loạn Tâm quyết mà nàng không thi triển, nếu ba người hợp nhất, e là ngay cả phụ quân của nàng cũng...” Đây là “Bảo Nhi của mẫu thân ra khỏi bờ bên kia khoe khoang nói, “Tôi hôm qua con mơ thấy mẫu thân, mẫu thân mặc áo đỏ, đi vào quỷ môn quan, đi tới bên hoa bĩ ngạn, đứng trước cầu Nại Hà, mẫu thân thật đẹp, đáng tiếc mẫu thân đứng thật xa, con đều không thấy rõ người.

“Nàng đi cầu Nại Hà làm gì?” Nam Cung Uyển không thích con dâu mình, vẻ mặt ghét bỏ đẩy ra bức họa này, nhưng đột nhiên nhìn thấy người trong bức họa có chút không thích.

Hiểu rõ, lại nắm bắt, nhìn kỹ.

Họa đồ của Bảo Nhi khác với bức họa của những người khác, vẽ khác nhau, dùng bút mực cũng khác biệt. Nó gọi là tổ miêu, nói là bức tranh trắng đen, phía trên lại thêm rất nhiều màu sắc.

Trong bức họa này, bức tranh U Minh giới, u ám đen kịt, cây cối lâu đời không mọc ra lá hoa, đứng sừng sững ở đó, nhìn không thấy nửa điểm sinh cơ.

Chỉ có Bỉ Ngạn Hoa nở là tốt nhất.

Trong biển hoa màu đỏ trước mắt, nữ tử mặc váy đỏ đi về phía cầu Nại Hà xa xa. Trên đỉnh đầu nàng là một vầng trăng sáng trong treo soi sáng nàng.

“U Minh giới tại sao có thể có trăng sáng!” Thanh âm Nam Cung Uyển lớn lên, tim đập thình thịch.

“Đây là Hi Nguyệt tỷ tỷ.

“Bảo Nhi ra dấu một bức tranh tròn.” Hi Nguyệt tỷ tỷ là mặt trăng, nàng phù hộ mẫu thân thuận lợi, mẫu thân nhất định sẽ trở lại!” Hồ đồ!” Nam Cung Uyển ném bức tranh qua một bên: “Hình Nguyệt muốn tới U Minh giới, đó cũng là đi với ta.

“Tỷ tỷ muốn đi U Minh giới? Được lắm, mang theo Bảo Nhi cùng đi!” Ta nói là, nếu như, ai nói ta muốn đi U Minh, ta phải thành Tiên...” Thành Tiên? Tỷ tỷ à? Không thể nào thành Tiên được, mẫu thân nói tiên nhân đều là chính nhân quân tử giả vờ giả vệt, tỷ tỷ tuyệt đối không giống tiên nhân.

“Tiểu quỷ thôi nói lung tung, nhìn ta không xé nát miệng của ngươi.

“Hi hi... Tỷ tỷ, ta muốn bú sữa mẹ...” Bảo Nhi sau lưng nàng, cười mỹ phụ mộng, duỗi ra hai bàn tay nhỏ bé mềm mại, thăm dò vào trong vạt áo trước ngực mềm mại của nàng, bàn tay nho nhỏ đè lên sữa sữa thơm như suối.

“Ừm” mỹ phụ không có sữa, khẽ run lên rên rỉ một tiếng, mị nhãn như mỡ lờm hần một cái, lắc lắc cái eo, ý bảo thiếu niên đứng dậy, đợi nàng xoay người lại cho nó bú sữa.

Bàn tay Bảo Nhi nắm lấy hai con búp bê cực lớn của nàng, đang muốn đứng dậy, lại đột nhiên cảm giác một cổ khô nóng

bao phủ toàn thân, thân thể trở nên nóng bỏng, cặp mông trắng nõn của nó thoảng cái liền cứng ngắc lên, so với một ngón tay con gà con dài không hơn bao nhiêu so với con gà non trắng trẻo nhỏ đâm vào bờ mông mềm mại rắn chắc của tỷ tỷ.

Hắn run lên, hai má nóng bừng, chỉ cảm thấy tỷ tỷ dưới chân đột nhiên trở nên tràn đầy sức mê hoặc.

Lúc trước bị hắn áp áp bờ mông mềm mại phì nộn của hắn cọ xát, khiến hắn thoải mái dễ chịu.

“Tỷ tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn như vẽ của bảo nhi đỏ lên, lại ép trở về trên người Nam Cung Uyển, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bộ ngực của nàng, lắc eo vài cái, con đậu hủ phẩn nộn kia liền chui vào trong mông nàng.

“Á.” Ba người cùng rên rỉ.

Nam Cung Uyển giật mình quay đầu lại, sau khi thấy khuôn mặt thiếu niên nhỏ nhắn ửng hồng dị thường, lập tức hiểu ra.

“Lão cầu, là người!” Chỉ có hắn giở trò sau lưng, Bảo Nhi mới lập tức cứng ngắc, dí cái mông nàng ta lộn xộn.

“Tiểu thư, lão nô cũng là vì tốt cho bảo nhi.

“Chu lão nô thông qua bảo nhi nói chuyện, thanh âm không nam không nữ, so với lúc trước biến hóa thật lớn.

Nam Cung Uyển dường như đã nhìn thấy hắn biến thành thái giám: Bị âm khí trời sinh của bảo nhi quấy nhiễu, Đạo Vận cảnh cũng không ngăn được âm khí cuồn cuộn không ngừng này. Tiếp tục như vậy, hai người này đều phải chết, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Tỷ tỷ, khó chịu.

“Bảo nhi đè ép mỹ phụ đẩy đà thân thể, Chu lão nô thông qua bí pháp đưa tới một cỗ dương khí toát ra, hóa thành dục hỏa bao phủ toàn thân hắn.

Con chim của hắn, trở nên rất cứng.

Đặt vào trong mông của tỷ tỷ, lại thoải mái vô cùng.

“Tiểu quý thôi.

“Hai gò má Nam Cung Uyển hồng nhuận phơn phớt, thân thể phụ nhân thành thực không chịu nổi kích thích của dương vật, rất nhanh mềm xuống, mặc dù cây dương vật này vừa nhỏ vừa nhỏ, cũng đủ để cho nàng phát tiết ra hồng lưu đã tích lũy hồi lâu.

Bảo Nhi tự thông bắt đầu cọ xát, dùng đôi mông mềm mại của nó cọ sát vào bờ mông mịn màng của nàng, tiếng rên rỉ rì rầm rầm vang lên. Cái mông của mỹ phụ dưới chân bị nó va chạm, đung đưa ra khỏi bờ mông mềm mại của nàng. Nhưng nó vẫn rất khó để đẩy mạnh cái mông mềm mại của mỹ phụ ra.

Hơn nữa hần nho nhỏ, còn cách mấy tầng quần áo, càng không có khả năng đẩy tới cái gì, chỉ có đầu rùa một chút rơi vào trong khe mông mỹ phụ, cùng nàng ma sát đỉnh đầu.

Nhưng đối với ba người mà nói, vậy là đủ rồi.

Một người là mỹ phụ mệnh mông, một người là thiếu niên mới nếm thử hương vị, còn có một lão nô phát cuồng, rèn luyện nông cạn khiến ba người cùng lên cao trào.

Bảo Nhi nằm sấp trên người mỹ phụ, đôi má nóng bỏng áp sát vào sống lưng nàng, run rẩy, gà non nho nhỏ lại không phun ra bất kỳ thứ gì —— không phải là gà non không đủ tuổi, mà là hần căn bản không phải là nam nhân, trước kia chỉ là “nữ tử” mọc ra dương vật. Cho đến hôm nay, một vị lão nô đạo vận cảnh mới liều mạng truyền mệnh cho nam tử của mình, dùng dương khí hòa tan âm khí trong mệnh của hần, mới khiến cho hần lần đầu tiên có xung động như muốn thuộc về nam nhân.

“Tỷ tỷ...” Bảo Nhi toàn thân nóng ran, Nam Cung Uyển không kịp hưởng thụ, xoay người ôm hần vào lòng, nhét đầu vào miệng, hung hăng cắn: “Lão cầu, nếu bảo nhi xảy ra chuyện gì, ta lột da ngươi ra! Cút cho ta!” Hắc hắc, tiểu thư, ngài còn không nhìn thấy sao? Biện pháp này hữu dụng sao!” Chu lão nô lòng tin tăng nhiều, “Bảo Nhi vừa rồi đã có dục vọng của nam nhân, trước đây hần vẫn luôn là nữ nhi, trước đây hần vẫn luôn là thân phận nữ nhi.

Con trai, thật vất vả mới có biến hóa, ngài không định nhìn nhiều một chút, rốt cuộc có thể thành hay không?” Nam Cung

Uyển giật mình, nàng biết nếu kéo dài cũng không có biện pháp nào., Bảo nhi không có mệnh cách của đàn ông, chỉ đơn thuần dựa vào người khác, nó vẫn không tránh khỏi bị bóp méo mệnh số, biến thành không biết có bộ dáng quỷ quái gì: triệt để biến thành nữ? Hay là chết ở đây? Hoặc là bị một tồn tại nào đó đoạt đi thân thể? Chỉ có bảo nhi tự mình sinh ra dương khí, giải tán mệnh số, mới có thể làm cho nó trở nên bình thường.

Nhưng phải làm như thế nào?”

Bước tu hành thứ hai —— dẫn đầu tiên tử (100)

Phá tan Hồng Lăng tiến vào Tiên Vân tông đã ba mươi năm, hầu hạ bên cạnh phu nhân cũng hai mươi năm rồi.”

Nhưng sự ái mộ phu nhân của nàng tựa hồ vừa mới bắt đầu, hoặc là đột nhiên bạo phát ra, trở nên hưng hực vô cùng.

Nàng tại trước khi hầu hạ phu nhân, cũng đã từ miệng thị nữ đời trước, biết được rất nhiều chuyện liên quan tới phu nhân.

Phu nhân thích ăn ngọt, buổi chiều đều phải ăn một phần điểm tâm, mềm mềm là tốt nhất, thỉnh thoảng cứng rắn cũng được, phải cắt thành khối nhỏ, thuận tiện phu nhân lúc nằm chậm rãi cầm tới ăn.

Buổi sáng phu nhân sẽ dậy quá muộn, hơn nữa sau khi trở nên không thích trang phục, thì buông lỏng mái tóc nằm ở ban công, có đôi khi cơm trưa cũng không ăn, vẫn ngồi héo ở đó.

Hơn nữa rất nhanh lại ngủ trưa, đến buổi chiều mới dậy, nằm lười biếng ở ban công của lầu các, nếu ánh mặt trời tốt, phu nhân ngay cả cái tất cũng không mặc, một đôi chân ngọc ưu mỹ, trên người chỉ mặc áo lót, lộ ra mảng lớn da thịt.

Làm cho người ta không dời mắt đi được.

Phu nhân là một mỹ phụ Đạo Vận Cảnh, tu vi gần như tiên nhân, thiên hạ hiếm có, bà ta lấy việc hầu hạ phu nhân như vậy làm vinh, vì chuyện này mà kiêu ngạo không thôi.

Chỉ là.

Hồng Lăng rất sớm đã cảm thấy, phu nhân rất cô đơn tịch mịch.

Nhiều khi, nàng đều trầm mặc một người, hoặc là đứng tại lan can trông về phía xa, không biết đang nhìn một quyển sách gì, đã lâu không lật trang, hoặc là nằm trên ghế trúc, ánh mặt trời ấm áp cũng không thể làm tan đi vẻ lạnh lẽo cô quạnh trên

người nàng, nếu như không quấy rầy nàng, phu nhân có thể cả ngày nằm trên ghế trúc, cũng không nhúc nhích sao.

Không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Hoặc là cái gì cũng không muốn trước kia, chỉ có chương môn tới, nàng mới lộ ra vài phần tươi cười, lại biến trở về vị chương môn phu nhân hiền thực kia, hoặc là lúc sắp tới gần muốn đi tìm chương môn, biểu lộ mới biến hóa, nhưng một hồi sau Thiên Nhân Điện, rất nhanh lâm vào trầm mặc lâu dài.

Hồng Lăng hỏi thăm không ra hình dáng của phu nhân đến tột cùng đã bao lâu, hỏi thị nữ đòi trước, các nàng đều tránh mà không đáp, cũng cảnh cáo nàng đừng nói ra ngoài.

Tựa hồ trăm năm qua, phu nhân vẫn luôn ở lại Thiên Nhân Điện, đã lâu không ra ngoài.

Cho đến khi phu nhân nhận một vị đệ tử, nàng mới có nụ cười, Thiên Nhân Điện cũng lập tức có sinh khí.

Mặc dù vị đệ tử kia vẫn luôn không thích nói chuyện, luôn là phu nhân đang nói, nhưng cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Đáng tiếc, đệ tử của nàng tựa hồ tu hành xảy ra vấn đề, ra ngoài lịch luyện.

Cũng may còn có bảo nhi.

Nàng hoạt bát hơn Tiêu Hi Nguyệt, càng đáng yêu hơn, càng nghịch ngợm hơn, linh động thuần thực, yêu thích cười đùa, chọc cho phu nhân trừng mắt dọc bắt lấy nàng đánh mông, bảo nhi nha đầu này lần nào cũng miệng cam đoan sẽ không phạm nữa, lần sau lại tiếp tục nghịch ngợm.

Thậm chí bà ta còn dùng bút than vẽ một con mèo hoa lớn lên mặt phu nhân lúc ngủ trưa, đến khi phu nhân tỉnh lại vẫn còn nghiêm trang nói chuyện phiếm với mình, một lúc lâu sau phu nhân mới phát hiện ra, đang trình diễn hình mỹ phụ và thiếu nữ truy đuổi ở trong lầu các, sau khi bắt được thì móc quần ra đánh mông.

Cái mông trắng nhỏ nhắn của hắn bị đánh cho đỏ bầm.

Nhưng bảo nhi còn dính chặt phu nhân hơn cả Tiêu Hi Nguyệt.

Tới Thiên Nhân Điện không bao lâu, liền làm nũng... Hấp sữa của phu nhân.

Hồng Lăng còn nhớ rõ lần đầu mình nhìn thấy nàng, đã sợ hết hồn, thiếu chút nữa đã quấy rầy các nàng.

Lúc đó, phu nhân nghiêng người nằm trên giường, váy ngắn nửa người trên bóc ra, lựa đồ chỉ nhìn thấy sống lưng trắng nõn ưu mỹ của nàng, còn tưởng rằng phu nhân đang ngủ, muốn qua đắp chăn cho nàng.

Chưa từng nghĩ tới, chờ nàng tới gần, mới nhìn thấy Bảo Nhi đang nằm trong ngực nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn rúc trong bộ ngực trắng nõn của phu nhân, há miệng hút sữa của nàng, mõ sữa trắng nõn của phu nhân cơ hồ che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo nhi.

Một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đầu Hồng Lăng. Nàng che miệng lại, lách mình tránh né.

Trong đầu vang lên ong ong.

Cô bé này lớn như Bảo Nhi, sao lại còn bú sữa? Hơn nữa còn là phu nhân tự mình bú sữa, cởi quần áo, lộ ra bộ ngực, cho nó ăn sữa, phu nhân còn bị Bảo Nhi ăn đến đỏ mặt, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng rên rĩ rên rĩ, nghe.

Thân thể Hồng Lăng nóng lên.

Phu nhân kêu tới thật giống như mèo mẹ phát dục.

Hồng Lăng hoảng hốt đi xuống lầu.

Sau đó, số lần nàng gặp Bảo nhi bú sữa liền thay đổi.

Buổi sáng, lúc hầu hạ phu nhân rời giường, thường thường nhìn thấy quần áo trước ngực phu nhân mưa ướt hai điểm, rõ ràng chính là hương ngon trên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Bảo nhi còn ngậm đầy sữa! Hồng Lăng vừa nghĩ tới bảo nhi vừa dùng cái miệng anh đào của nàng ăn sữa của phu nhân, ngậm lấy sữa của phu nhân chậm rãi hút sữa, liếm liếm như liếm láp., Mỹ phụ và thiếu nữ ôm nhau trên giường, mỹ phụ cởi quần áo lộ ra bộ ngực trắng nõn ngây thơ cho thiếu nữ bú sữa, để cho nàng ngậm hàm răng, chậm rãi hút mút, chính mình cắn, ăn tươi nuốt hai miếng sữa.

Chỉ là tưởng tượng ra những hình ảnh như vậy, Hồng Lăng liền cảm thấy có một luồng không ngừng áp chế khô nóng tuôn ra, làm cho nàng mặt đỏ tới mang tai, tay hầu hạ phu nhân cũng bắt đầu run rẩy.

Nhiều lần, phu nhân dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Hồng Lăng cúi đầu, rũ mi thuận mắt, đối với phu nhân cùng Bảo Nhi tiểu thư giao tình... Hoan, không, không phải giao hoan, Bảo Nhi tiểu thư ngây thơ đáng yêu, nghịch ngợm lại không mất đi vẻ dịu dàng khiến người ta thương yêu. Có lẽ, Bảo Nhi tiểu thư chỉ là bởi vì mẫu thân nàng sinh ra và rời đi, cho nên mới khao khát mẫu thân yêu mến.

Cũng khao khát, tuyệt nhũ của phu nhân.

Vô cùng khao khát.

Hồng Lăng chưa từng thấy thiếu nữ nào dám nũng nịu như vậy, cũng chưa từng thấy qua thường xuyên ăn như vậy.

Buổi sáng rời giường, muốn ăn, lúc ăn quả mừng cũng tiện thể ăn, sau hai canh giờ còn phải ăn.

Giờ cơm trưa thì không cần phải nói, Bảo Nhi tiểu thư không nũng nịu một chút thì không chịu ăn cơm trưa, ban đầu phu nhân còn có thể gõ đầu nàng trách mắng một phen, lại cũng chỉ có thể nghe theo. Nàng mặc quần áo mỏng manh, ở trước cơm trưa sẽ rất tự nhiên cởi bỏ vạt áo, để Bảo Nhi tiểu thư hút vài ngụm.

Có đôi khi, Bảo Nhi tiểu thư lúc ăn cơm cũng không an phận, ôm phu nhân vào trong ngực nàng, để cho phu nhân ăn, thỉnh thoảng lại quay đầu hướng ngực của phu nhân vuốt vuốt một phen, làm cho hai má phu nhân đỏ lên, xô đẩy mắng nàng, Bảo Nhi lại cười hì hì làm nũng, lại hàm hàm súc vài ngụm, phu nhân thường thường sẽ bại trận, thở hổn hển cho nàng bú sữa mẹ.

Rõ ràng không có sữa.

Ăn cơm trưa xong, phu nhân và Bảo Nhi sẽ nghỉ ngơi một lát rồi mới đi ngủ trưa, trong lúc đó không cần phải nói, hai quả

trứng hàm của phu nhân, còn có thịt ngà tuyết trắng tròn trịa cơ hồ là một mực bị Bảo nhi chiếm lấy.

Thân thể Hồng Lăng đã thấy, phu nhân ôm bảo nhi từ ban công lên giường, trong lúc đó bảo nhi một mực vùi đầu trước ngực nàng, hút phu nhân đến dưới chân vô lực, Hồng Lăng tiến lên đỡ, đợi đến sau giường, hai chân phu nhân liền nhũn ra ngã nhào trên giường thêu, cùng bảo nhi lẫn lộn ở bên trong màu đỏ.

“Tiểu quý thôi tha nhao nhao ngủ! Đừng, đừng ăn má a...” Trên giường bị bảo nhi hút sữa của phu nhân, thật sự là vừa mê vừa mềm, thở phì phò tiếng rên rỉ, cùng với bờ môi phần nộn hút cái sữa mềm mại của bảo nhi, làm cho cả người Hồng Lăng nghe mà nóng lên.

Phu nhân... bị Bảo nhi ăn sữa động tình cảm? Hoặc là nói, không phải tình động, là phu nhân có dục vọng.

Chuyện này nhanh chóng được chứng thực.

Sau một buổi trưa.

Bảo nhi xem xong sách, viết xong bài tập, lại vui vẻ nhào tới nằm trên ghế phơi nắng của Nam Cung Uyển. Thiếu nữ mảnh khảnh áp vào thiếu phụ nở nang thành thực, quyến rũ lười biếng, gương mặt đẹp như sữa, rất nhanh đã cởi quần áo ra.

Hồng Lăng không nhìn thấy ngực phu nhân là cái gì, nàng đã sớm cúi đầu.

Phu nhân và Bảo nhi tiểu thư lại muốn trình diễn tiết mục mẹ cho con bú, thở dốc, rên rỉ, hàm hàm vũ, liếm láp, đùa giỡn, thanh âm sắp quanh quẩn lầu hai Thiên Nhân Điện.

Hồng Lăng đi cũng không được, giữ cũng không được.

“Hồng Lăng tỷ tỷ” là ngoài ý muốn, trước khi bú sữa, Bảo nhi đột nhiên hướng nàng cười hì hì.

Theo bản năng Hồng Lăng ngẩng đầu, nhìn về phía khuôn mặt đáng yêu ngây thơ của Bảo nhi, ánh mắt lại đột nhiên bị hai ngọn nhũ phong tuyết trắng trước ngực phu nhân hấp dẫn.

Thật lớn, thật trắng a, thật tròn.

Mỹ nữ của phu nhân lớn đến kinh người.

Đây là lần đầu tiên nàng ngẩng đầu nhìn sữa của phu nhân.

Thật lớn, thật sự rất lớn.

Đừng nói đến đôi tay nhỏ bé của Bảo nhi, cho dù là bàn tay lớn của nam tử sờ tới, cũng không đủ để khổng chế núi non đầy đặn của phu nhân.

Đại hỉ, hai tòa núi trắng như tuyết kiêu ngạo đứng thẳng ở trước ngực phu nhân, không thấy dấu vết nào mở ra, thịt sữa đầy đặn căng chặt, lại giống như sữa thanh xuân thiếu nữ, mà không phải là sữa lớn mềm mại sau khi sinh con mới sinh ra.

Nhũ Phong tuyết trắng tuyết, đứng ngạo nghễ trước ngực phu nhân, thịt ngà trắng nõn nà phản chiếu ra ánh sáng màu trắng sữa, sữa và bộ ngực to lớn tạo thành một đường cong duyên dáng, cái rãnh sâu hoắm ở giữa kia khiến người ta phát cuồng.

Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của Hồng Lăng nhất vẫn là hai cây anh đào đỏ tươi được tô điểm trên núi non tuyết trắng.

Trước ngực phu nhân tuyết trắng noãn sữa cũng đã tản mát ra khí tức mê người, đỉnh sữa xinh đẹp kiêu mị, lại có tư vị như thế nào tuyệt vời? nải nải ngon miệng như thế, cũng khó trách Bảo Nhi tiêu thư sau khi nhìn thấy, sẽ nũng nịu, cả ngày hút mút, cho dù không hút được sữa, cũng không mệt, một mực hút lấy sữa.

nải của phu nhân.

Đừng nói Bảo nhi, ngay cả Hồng Lăng sau khi nhìn thấy nàng, cũng nhịn không được muốn tiến lên, mở miệng ngậm lấy sữa của phu nhân, ăn một miếng, hôn một cái, kích động vuốt ve một phen.

Nàng đột nhiên nghĩ đến chương môn.

Thân là trượng phu của phu nhân, Chương môn như thế nào chịu được trăm năm qua vẫn luôn không tới Thiên Nhân Điện cùng phu nhân vui vẻ?” Tỷ tỷ, người không nên nói cho những người khác biết, có được hay không?” Đôi tay nhỏ nhắn của Bảo Nhi nâng lấy thịt ngà nặng trĩu của Nam Cung Uyển,

chậm rãi xoa bóp, làm cho lòng bàn tay lớn đến kinh người của nàng biến hóa hình dạng, đồng thời khấn cầu Hồng Lăng.

Hồng Lăng như thế nào lại đem bí sự trong khuê phòng của phu nhân cùng Bảo nhi tiểu thư nói cho những người khác biết? Nàng không biết những phu nhân đã thành hôn khác làm sao để giảm bớt tịch mịch, nhưng cũng đã nghe nói qua, trong hậu trạch sẽ có nữ tử an ủi lẫn nhau, độ si mê không thua gì nam nữ.

Bảo nhi tiểu thư trời thật đáng yêu, cũng đã hưởng thụ được tư vị triền miên vui vẻ với phu nhân, nghĩ đến cũng rất thoải mái, bằng không thì mỗi ngày cũng sẽ không quân quít lấy phu nhân.

Nàng mặc dù cuối cùng rời khỏi các, nhưng chắc hẳn phu nhân cũng sẽ không phá thân thể của nàng, cùng lắm là cho nàng bú sữa, hôn nàng một phen, mài kính một phen, an ủi lẫn nhau, cuối cùng nếu bảo nhi tiểu thư gả đi, phu quân của nàng cũng sẽ không biết, còn cho nàng là xử nữ cuối cùng đã trải qua nhân sự.

Cuối cùng phu quân của bảo nhi tuyệt sẽ không nghĩ tới, bảo nhi đã cùng một vị phu nhân xinh đẹp mài qua gương, đã ăn sữa của nàng, triền miên vui vẻ rất nhiều năm mới gả cho hắn.

Trước khi xuất giá, nhất định phu nhân sẽ dạy bảo nhi diễn kịch như thế nào, cam đoan sẽ không lộ tẩy.

Dạy? Hồng Lăng đầu óc hỗn loạn đột nhiên phản ứng lại, cuống quít đáp: “Vâng, phu nhân đang dạy bảo bảo nhi tiểu thư, dạy... chuyện sinh nhi dưỡng nữ.

“Nàng nhớ ra rồi, đêm trước động phòng ở trần gian, tân nương thường được mẫu thân dạy cho một ít chuyện giường chiếu, chẳng phải là giống phu nhân cùng Bảo nhi tiểu thư sao? Phu nhân cười khúc khích thành tiếng, quả sữa to lớn trắng như tuyết trước ngực rung động một hồi, hai quả hồng trên đỉnh càng lắc lư không ngớt, Hồng Lăng nhìn đến ngây ngốc.

“Bảo nhi không phải tiểu thư rồi!” Hơn nữa cũng không phải là sinh nhi dưỡng nữ, Bảo nhi chính là muốn ăn một chút sữa,

mẫu thân vẫn luôn cho Bảo nhi bú sữa, cũng ăn tý tý.

“Bảo Nhi làm bầm nói xong, tựa hồ cũng không chịu nổi hấp dẫn trước ngực mỹ phụ, mở cái miệng nhỏ nhắn ra, a một tiếng, che hàm hàm hàm son của Nam Cung Uyển.

“A Thiên con, quý.

“Phu nhân rên rỉ một tiếng, tay nhắc lên đặt lên trên đầu của hắn, mềm mại hừ nhẹ.

Ánh mắt Hồng Lăng không thể dời đi được nữa.

Nàng chỉ đứng ở góc đại điện, đầu óc trống rỗng nhìn mỹ phụ và thiếu nữ vui vẻ dâm dăng.

Dưới ánh mặt trời chiều, thiếu nữ mảnh mai ghé vào trong ngực mỹ phụ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng mở ra, ngậm lấy đầu ngà sữa mỹ phụ, bờ môi hôn lên vàng sữa, gương mặt đáng yêu lồm xồm, đang hấp thụ hàm son mỹ lệ của phụ nhân.

Đôi môi anh đào nhỏ hút đến mỹ phụ run rẩy rên rỉ, ngửa đầu nằm ở trên ghế trúc thờ dốc, cái cổ xinh đẹp duỗi thẳng, ưỡn ngực, tay cầm cái ót của thiếu nữ, làm cho mũi chân mình căng phồng lên, nhét vào trong miệng thiếu nữ.

Mỹ phụ cho bú sữa, thiếu nữ bú sữa.

Vừa trắng lại thịt dứa mỹ vị, bị thiếu nữ ăn đầy nước miếng và dấu răng. Thiếu nữ còn rất nghịch ngợm, vừa cắn, bờ môi hàm răng, ánh mắt cười khanh khách nhìn mỹ phụ, lại hay là duỗi ra đầu lưỡi phấn hồng, liếm láp thịt ngà ngon của mỹ phụ, liếm cho ngon miệng, cuối cùng lại ngậm lấy đầu hàm răng, hút từng ngụm một.

Hấp đến mỹ phụ mặt đầy ửng hồng, không thể không lấy tay che miệng lại. Nhưng thiếu nữ vẫn luôn bú sữa nàng, nàng ăn đến xao động không thôi, lắc lư thân thể đi cọt xát với thiếu nữ.

Hồng Lăng biết, phu nhân có dự vọng.

Nàng muốn ma kính với bảo nhi, không, phu nhân cùng bảo nhi đã ở ma kính rồi.

Hai người ngồi trên ghế trúc, dưới ánh mặt trời chiều, chương môn rất ít khi đến Thiên Nhân Điện, mài kính vui vẻ.

Quần áo nửa người trên của phu nhân hoàn toàn cởi ra, hai bộ ngực tròn trịa hoàn toàn bại lộ ra ngoài, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, trắng đến chói mắt.

Bảo Nhi tiêu thư nằm nhào trên người nàng, một bên ngậm mũi sữa nàng, ăn sữa nàng, một bên dùng động tác trúc trắc, lắc lắc vòng eo nhỏ, cùng phu nhân cọ sát thân.

“A a a a bá nhẹ một chút, bảo nhi thôi hút phải dùng sức như vậy a a a” Phu nhân rên rỉ, run rẩy, dùng thân thể đầy đà của phụ nữ, cùng thiếu nữ nhỏ nhắn cọ sát, vuốt ve toàn thân nàng, cho nàng bú sữa ăn.

Bọn họ, đã ở ma kính.

Toàn thân Hồng Lăng nóng rực, đầu óc hỗn độn không biết nghĩ cái gì, đến khi phu nhân rên rỉ một tiếng, nàng cũng run rẩy run rẩy, giữa chân tựa như có hồng thủy trào ra, ướt một mảng lớn đũng quần.

Phu nhân cũng ướt một mảng lớn.

Chiếc ghế tre hoàn toàn ướt đẫm.

Khớp đặc dính tràn chất lỏng lưu lại, hạ thể của phu nhân càng chặt vật, Bảo Nhi đã rời đi chơi, nhưng phu nhân còn vô lực nằm ở đó, hai chân khẽ mở ra, quần áo hơi mỏng ướt sũng, dính ở giữa chân của phu nhân, làm cho hình dáng âm luân sung mãn của phu nhân lộ ra.

Hai cánh môi âm, chính giữa khe hở, bộ dáng mập mạp nước miếng, dưới chân hồng lăng vô lực đi qua muốn thanh lý cho phu nhân, còn nhìn thấy hai đôi môi âm hiểm của phu nhân đang co rút lại, hút lấy cơ thể xinh đẹp.

Lật, khát khao được cùng Bảo Nhi cọ sát thân thể mảnh mai mảnh mai của mình.

Hay là, khát vọng trượng phu của hắn.

“Chương môn vì sao không tới đây?” Hồng Lăng cảm thấy đau thương cho phu nhân.

Phu nhân hi vọng tình vui của vợ chồng, nhưng chương môn đã lâu không tới Thiên Nhân Điện một lần.

“Hong Lăng.

“Ở trên ghế trúc cảm thụ được vẻ vui thích, Nam Cung Uyển nhẹ giọng mở miệng, nhưng sau một hồi lâu mới nói một câu.

Hình như có ngàn miệng vạn lời.

Hong Lăng cúi đầu, chậm rãi quỳ gối trên mặt đất, tay nắm lấy tay phu nhân, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào gương mặt nữ nhân đã phiếm hồng kia.

Ánh mắt của nàng bị hai dãy núi trắng như tuyết chiếm cứ, toàn bộ tâm thần nàng, lại bị trong ánh mắt mê ly mang theo một tia đau thương của phu nhân chiếm cứ.

Phu nhân đáng thương.

Nàng thề, nàng nhất định sẽ không đem chuyện phu nhân cùng Bảo nhi ma kính giao hoan nói cho bất cứ ai biết, cũng nhất định sẽ không phản bội phu nhân! Nàng đem tâm ý của mình nói ra, chỉ đổi lại tiếng cười khẽ của phu nhân.

Bàn tay phu nhân rơi xuống trên đầu của nàng, Hong Lăng thụ sủng nhược kinh, chớp mũi ngửi được mùi thơm sau khi phu nhân tiết ra, chân phu nhân ướt sũng, làm cho nàng không dám liếc mắt nhìn nhiều.

“Hong Lăng a Hong Lăng, nếu như... Nếu phu nhân nhà ngươi là một yêu nữ tham lam vô độ, từ trước đến nay không phải là chương môn phu nhân của Tiên Vân Tông, ngươi sẽ làm thế nào?” Yêu nữ vô thức nhìn qua Hong Lăng, ánh mắt ngay lập tức rơi vào trên hai ngọn nhũ phong tuyết trắng của phu nhân, bị hấp dẫn, một lát sau, mới nhìn lên mặt phu nhân.

Phu nhân vũ mị khẽ cười.

Khóe miệng tựa hồ mang theo một nụ cười xấu xa che giấu, tựa như những yêu nữ Lục Đạo môn kia, du hí nhân gian, làm cho gà bay chó chạy rồi lại vỗ vỗ mông bỏ đi.

Thời khắc này, phu nhân không phải là chương môn phu nhân, mà là một vị thanh xuân tươi trẻ, vừa xấu vừa quyến rũ thiếu

nữ...” Đúng, yêu nữ... hoặc là yêu phụ.

“Yêu phụ? Hồng Lăng nhìn nàng thật sâu, cùng thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp ở trong khuê các ma sát vui vẻ. Hành động của phu nhân, đích xác không phải là chuyện của chương môn, mà là chuyện của chương môn phu nhân năm đại tiên môn.

Nhưng phu nhân như vậy càng làm cho nàng đau lòng vài phần.

Hồng Lăng không nhớ mình đã nói gì, chỉ biết là sau khi phu nhân nghe nàng nói, nằm trên ghế trúc, định ngây ngốc hồi lâu.

“Bác Minh Tiểu Uyển ta... Là một người đáng thương sao?” Trong trí nhớ mơ hồ, Hồng Lăng nhớ tới phu nhân nói một câu như vậy, điều này làm cho nàng càng thêm nghi hoặc, khi đó nàng như thế nào trả lời phu nhân? Sau ngày đó, Hồng Lăng nhìn thấy càng nhiều sự vui mừng của phu nhân và bảo nhi hơn.

Ở lâu hai của Thiên Nhân Điện cùng lâu ba, phu nhân cùng bảo nhi cả ngày ở cùng một chỗ, làm ra việc khiến cho Hồng Lăng mặt mũi nóng lên, dưới chân nhũn ra.

Uống sữa, đánh nhau, chơi đùa, Bảo Nhi dùng hàm răng cắn sữa của phu nhân, phu nhân tức giận dùng nửa thân trên đuổi theo nàng, đè nàng dưới thân là nhũ phong to lớn tròn xoe lên giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đè nén bảo nhi vào trong thịt ngà nặng trĩu.

Nhưng thường thường sau khi vui đùa, Bảo Nhi luôn có thể thỏa mãn hàm son của phu nhân, cánh môi đỏ tươi ngậm lấy đầu vú của phu nhân trướng cứng, từ từ mút mút lách lách.

Thậm chí có thể nhìn thấy các nàng chơi cùng nhau một hai canh giờ cũng không ngán, nước trong tay phu nhân chảy rất nhiều, sắc mặt ửng hồng, ngực phập phồng hồi lâu mới lắng xuống.

Phu nhân muốn.

Dục vọng của phu nhân rất mãnh liệt.

Bảo nhi tiểu thư tựa hồ không thỏa mãn được nàng.

Hồng Lăng nghĩ như vậy.

Tâm tình xao động của nàng càng ngày càng không đè nén được.

Có một ngày, sau khi nhìn thấy phu nhân cùng Bảo nhi ma sát vui sướng, lắc đùi yêu kiều liền cởi ra quần lót, trước mặt nàng lộ ra huyết mật trắng nõn sung mãn kia, không có nửa phần lông tóc, ướt sũng, như bánh bao thịt trắng mềm vừa mới hấp ra, tản mát ra nhiệt khí ngon miệng.

Chính giữa là một khe nứt màu hồng, bởi vì vừa rồi gã và Bảo nhi tiểu thư ma sát mà sưng đỏ không chịu nổi, từng giọt mật ngọt sền sệt dính trên hai huyết khẩu mập mạp kia, giống như mật đường dẫn dắt Hồng Lăng đi liếm láp.

“Đẹp không?” Thanh âm vũ mị của phu nhân vang lên, Hồng Lăng trong lòng run lên, đầu óc nóng lên căn bản không suy nghĩ quá nhiều, run rẩy trả lời: “Đẹp lắm.

“Nương của phu nhân đẹp hơn nhiều so với bất cứ huyết nữ nhân nào mà nàng từng gặp qua.

Sao lại có màu trắng nõn nà như vậy? Hai cánh môi âm lệ gắt gao khép kín thành một đường cong, giống như huyết nữ hải tử, lại so với ấu nữ phong phú phong phú dày đặc, tựa hồ bóp một cái, huyết huyết của phu nhân sẽ mở ra, lộ ra huyết nhục yêu mị bên trong, đại lượng mật thủy bắn ra.

Tự nhiên, phu nhân vũ mị rên rỉ cũng sẽ tiết ra theo, khiến Hồng Lăng nghe mà toàn thân phát nhiệt.

Sau khi hai chữ xinh đẹp nói ra khỏi miệng, Hồng Lăng liền biết mình càng theo khuôn phép cũ.

Phu nhân không có khả năng hỏi nàng ta vấn đề xuất sắc như vậy, cho dù phu nhân và Bảo nhi ma sát với nhau một hồi lâu, phu nhân cũng từ mật lộ ra bộ dáng dâm đãng, vẫn luôn đè nén vui vẻ cùng Bảo nhi.

Hồng Lăng quỳ xuống, nhưng nàng không hối hận, cho dù có chết, nàng cũng muốn biểu lộ tâm ý bị đè nén đã lâu: Nàng cũng có thể hầu hạ phu nhân giống như Bảo nhi! Phu nhân

không trách cứ nàng, cũng không đuổi nàng đi, đương nhiên cũng không có đồng ý.

Làm cho Hồng Lăng kỳ quái là, ngoại trừ ba người các nàng, tựa hồ còn có một người đang nhìn, phu nhân chính là đang nói chuyện cùng đối phương, còn cùng đối phương quyết định chuyện gì nữa.

Vì chữa bệnh cho bảo nhi.

Bảo nhi bị bệnh? Hồng Lăng nhìn không ra, cũng không dám hỏi, vì lo lắng cho bảo nhi, cũng vì phu nhân mà lo lắng.

Hơn mười ngày sau, phu nhân biểu hiện ra bộ dạng rất do dự, cũng không cho Bảo nhi bú sữa mẹ, không phải trốn trong thư phòng, mà là thông thả qua lại, tựa hồ đang niệm chú ngữ môn, lại tựa hồ đang oán trách con nàng, do dự hồi lâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm.

“A, tỷ tỷ có sữa rồi!” Nghe thấy tiếng kêu vui mừng của bảo nhi, Hồng Lăng mới biết được phu nhân đang do dự cái gì.

Phu nhân, tìm một quyển công pháp, để cho hai vú đầy đặn của mình sinh ra chất lỏng? Phu nhân không phải là đang ở giai đoạn dinh dưỡng, mà lại có thể cho Bảo nhi uống được sữa chân chính... Hồng Lăng run rẩy ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy được bờ môi nhỏ nhắn đỏ bừng của Bảo Nhi, được nước ngà thấm ướt, trên đầu lưỡi hồng nhuận phơn phớt, rõ ràng còn lưu lại chút dịch sữa.

Lại nhìn cặp đũa của phu nhân, trên ngọn núi cao trắng như tuyết, anh đào đã thấm ra chất lỏng màu trắng dinh dính, sau khi bị Bảo Nhi hút vào liền không ngừng rỉ ra...đây là sữa của phu nhân.

Hô hấp của Hồng Lăng trở nên dồn dập.

Nàng đầu vầng mắt hoa, nhũ của phu nhân lớn hơn trước rất nhiều, vàng sữa cũng lớn hơn một chút, nhưng một chút khó coi cũng không có, đầu ngón tay nhỏ như sữa ngạo nghễ đứng thẳng, từng giọt sữa chảy ra, làm cho sữa sữa trắng như tuyết của phu nhân trở nên ngon miệng hơn.

“Lắm mồm, ăn của người đi!” Nam Cung Uyển hiềm thấy ngưng ngưng đứng lên, hai má ửng hồng, ôm đầu bảo nhi, để nó tiếp tục tới bú sữa, lại phồng lên cho bộ ngực đầy đặn khó chịu của nó ăn, để cho nó chậm rãi hút ra mấy giọt sữa có diện tích mấy ngày.

Nàng thật vất vả mới quyết định tu luyện bí pháp thôi thúc sinh ra, cho Bảo Nhi ăn sữa chân chính, còn nguyên nhân... ngoài ngàn dặm.

“Tiểu thư, nhũ cách của Uyển Nhi tiểu thư, ta đã ăn được, Chu Liệt Dương ta lại ăn được sữa của Uyển Nhi tiểu thư!!” Người rao tụng là Chu lão nô đứng giữa không trung, khi hút được ngưng sữa đầu tiên của Nam Cung Uyển, cả người hắn như bị sét đánh định giữa không trung, môi run rẩy run rẩy, cảm nhận được tư vị của sữa bảo nhi truyền tới, ăn được tư vị của Uyển Nhi tiểu thư.

Hắn chỉ là thuận miệng nói, biểu thị nếu mẫu thân Tàng Thiên Kiêu của Bảo nhi vẫn luôn cho Bảo nhi bú sữa, hơn nữa còn cho nó uống nữa, sợ rằng không có tác dụng bí ẩn gì, mới khiến cho bảo nhi bình yên vô sự sống đến bây giờ.

Chu lão nô thề, hắn thật sự chỉ thuận miệng nói ra những lời này mà thôi, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ thưởng thức sữa của Uyển Nhi tiểu thư.

Nhưng kết quả, Uyển Nhi tiểu thư lại tán thành cách nói này. Do dự vài ngày sau, nàng vẫn tu luyện Nữ Dục Dương Cương Pháp, sinh ra sữa sữa, phụng dưỡng bảo nhi.

Sau khi nhắm nháp chất lỏng của Uyển Nhi tiểu thư, Chu lão nô hoàn toàn ngây người.

“Hi hi, cảm ơn tỷ tỷ.” Bảo nhi là hài tử ngoan, ăn phải sữa sẽ nói lời cảm ơn, ngửa đầu vui vẻ nói lời cảm tạ hai má xấu hổ của Nam Cung Uyển, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ qua cái lỗ nhỏ màu trắng sữa của nàng chảy ra từ sữa sữa.

Toàn thân Chu lão nô run rẩy, đây là mỹ vị thế nào? Đầu lưỡi Bảo nhi chạm vào sữa sữa mềm mại của Uyển Nhi tiểu thư, cảm giác thật ngà ăm áp vô cùng tuyệt vời, giờ phút này lại thêm mật ngọt ngọt Nhũ Nhũ của Uyển Nhi tiểu thư chảy ra,

cảm giác hương vị sữa sữa và sữa sữa, đủ để hấn điên cuồng! Hấn thậm chí nghe được Uyển Nhi tiểu thư rên rỉ khó mà kiềm chế.

Mỹ phụ chậm rãi chảy ra nước sữa, bị thiếu niên liếm một cái, liền không nhịn được rên rỉ, lát nữa sẽ bị ngậm đũa uống sữa, lại sẽ là quyến rũ quyến rũ như thế nào? Chu lão nô nghĩ cũng không dám nghĩ, hấn không nghĩ ra lát nữa sẽ phát sinh cái gì., Uyển Nhi tiểu thư đợi lát nữa, sẽ bị Bảo nhi hút sữa đến mức biến thành dạng gì? co giật run rẩy, cao trào nổi lên, eo liễu vặn vẹo, nước sữa chảy ngang? Chân Hồng Lăng đang run rẩy, chân nàng đã mềm nhũn đến không đứng nổi.

Nàng cũng không nghĩ ra được phu nhân sẽ ra sao, đã tích đầy sữa tròn như tuyết nhũ, lúc bị bảo nhi ngậm, phu nhân sẽ có vẻ mặt như thế nào?” Ăn, ăn đi, xú tiểu quý...” Nam Cung Uyển nhắm hai con mắt đỏ bừng, miệng ní non: “Phụ thân người khi còn bé cũng chưa từng bú sữa ta... Không ai ăn, chỉ có tiểu quý người... Vì người, ta chính là...” Nàng cắn môi, trong lòng nổi lên gợn sóng.

Nước sữa trong bộ ngực, thật sự chỉ là vì cứu bảo thôi sao? Hay là vì phòng tuyến trong lòng nàng ngày càng mỏng manh, kích động không kịp chờ đợi muốn bắn ra, đã từng tiêu diêu tự tại, lại bị giam cầm rất lâu rồi... “Oa ” Nam Cung Uyển” ngửa đầu rên rỉ.

Thiếu niên trong lòng hạnh phúc mở miệng nhỏ, hàm súc hỏa nhiệt mẫn cảm với hàm răng cứng rắn, kích thích khiến thân hồn nàng run rẩy.

Hấp một chút, hút một chút, hút hết sữa của nàng, uống hết sữa của nàng! Con trai của Bắc Minh Tiểu Uyển và trượng phu nàng sinh ra, đứa con chọc giận nàng, đứa con mà nàng sinh ra, hút sữa của nàng, hút hết sữa của nàng, hút lấy hàm sữa của nàng, hút lấy sữa của nàng! Nàng, Bắc Minh Tiểu Uyển, phải cho cháu trai của nàng bú sữa.

Nàng đang làm chuyện cấm kỵ nhất trên đời, là chuyện bị người khắp thiên hạ chỉ trích mắng chửi — Loạn Luân! Ngay tại Tiên Vân Tông, nơi trú đóng của ngũ đại tiên môn nhân

gian, trong danh môn chính phái, Bắc Minh Tiểu Uyển nàng làm chuyện tà dâm nhất, nàng muốn cho.

Đứa cháu trai của mình cho nó bú sữa, muốn làm loạn cùng nó!!” Bảo Nhi môi phẩn nộn liếm một cái, Bắc Minh Tiểu Uyển hồn phi phách tán hết lên.

Nước sữa của nàng bị bảo nhi hút ra, bị thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần hàm súc trứng, hút từng ngụm một.

Hấp thụ thần hồn của nàng chập chờn, khoái cảm như Cửu Thiên Tinh Hà trút xuống, phá hủy phòng tuyến của chương môn phu nhân.

Nàng là yêu nữ, không phải là Chương môn phu nhân!!! Trong lúc hoảng hốt, nàng tựa hồ nhìn thấy một thiếu nữ rất giống nàng, dắt một nam nhân đi trong biển hoa đầy màu đỏ, thiếu nữ kia cười tươi như hoa, vui vẻ giẫm lên bông hoa, kéo tay hắn, cùng hắn đi tới trước cầu xin oan hồn.

Nàng theo ở phía sau, đi rất xa, nhưng cuối cùng người kia vẫn rời đi, bóng người càng ngày càng mờ hồ.

Nàng muốn đuổi theo, cô gái kia bình tĩnh đứng ở phía xa, nàng quay đầu lại, thấy trên mặt thiếu nữ tràn đầy vẻ cô đơn.

Nàng biết, thiếu nữ tuyệt không muốn làm Chương môn phu nhân.

Nàng vẫn là nàng Bắc Minh Tiểu Uyển.

“Ngoan lắm.

“Chất sữa bị hút ra, Hồng Lăng nhìn thấy nụ cười của phu nhân càng thêm quyến rũ, hai chân thon dài quấn lên thân thể nhỏ bé của Bảo Nhi, hai tay phu nhân bưng lấy bộ ngực tròn trịa trắng như tuyết của mình, bóp phồng lên, làm cho bảo nhi ăn thoải mái hơn một chút.

Nước mủ liên tục không ngừng được bảo nhi hút ra.

Hương ngọt ngào, trong miệng lưu hương.

Bảo nhi ăn qua một bên, lại đi ăn bên kia, vừa rồi bị nó ngậm lại, hàm son đỏ tươi dính nước miếng, tiên diễm mê người,

một chút sữa chảy ra, từ hàm sữa màu hồng của phu nhân chảy đến trên sữa trắng như tuyết.

Phu nhân rên càng lớn tiếng hơn.

Thân thể như thủy xà vắn vẹo, xinh đẹp quyến rũ, bộ ngực đầy đặn rung động mãnh liệt, hai đồng thịt ngà nặng trĩu bị bảo bối ăn sạch, nước miếng chảy đầy đầu răng.

Các nàng bắt đầu cọ sát nhau.

Hồng Lăng đứng ở một bên, trơ mắt nhìn một hồi ma sát dị thường dâm dục giao hoan, ở trong nước ngà tràn ra bốn phía, Hồng Lăng nghe được phu nhân càng phát ra tiếng cười phóng túng, giống như yêu ma nói thầm, nhiếp hồn người.

Hồng Lăng không thể động đậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào phu nhân, thở phì phò, nhìn vui vẻ của hai người.

Dường như phu nhân đã thay đổi một người.

Biến thành Hồng Lăng không nhận ra, lại rơi vào trầm mặc ngày xưa, vứt bỏ mỹ phụ thành thực phong vận, mỗi cái nhìn mày mỗi nụ cười đều tràn đầy vẻ phẫn khích thiếu nữ.

Sự khác biệt lớn nhất giữa thiếu nữ và mỹ phụ là gì? Không chỉ là chuyện trên giường, mà còn là... thiếu nữ có can đảm ái mộ, có can đảm oán hận, dám làm hết thảy mọi chuyện.

Tựa như hiện tại.

Phu nhân đẩy bảo nhi lên ghé trúc, cầm lấy tuyết nhũ phong phú của mình, dùng mũi ngà sữa đi trêu đùa mặt của hắn. Bảo Nhi há miệng hút, phu nhân liền cười né tránh, nắm lấy thịt ngà phun ra ngoài, bắn lên mặt bảo nhi.

Hai người vui cười đùa giỡn, tựa như cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, vuốt ve thân thể nhau, trong hương diễm lại hồn nhiên tràn ngập.

Đây mới là tính tình chân chính của phu nhân ư? Hồng Lăng đột nhiên nhớ tới lúc trước Bảo nhi nói với nàng một câu: Tỷ tỷ liền lớn giống như ta, đương nhiên gọi là tỷ tỷ rồi.

Hôm nay nghĩ lại, Bảo nhi đã nhìn thấu phu nhân, biết nàng có một trái tim thích chơi đùa, cho nên mới luôn chơi đùa với

nàng.

Phu nhân đã sống mấy trăm năm, nhưng vẫn còn hờn dỗi của thiếu nữ...?” Phu nhân...” Hồng Lăng thần sắc phức tạp, nhìn phu nhân đang ôm mũi chân quý ở hai bên bảo nhi cho bú sữa, sắc mặt ửng hồng diễm lệ.

Cho đến khi phu nhân cúi xuống quần Bảo nhi, mới khiến cho Hồng Lăng từ trong trạng thái hoảng hốt phục hồi lại tinh thần.

Nàng hoảng sợ.

Hạ thể của Bảo Nhi không phải là vết nứt màu hồng nhạt trắng nõn như nữ hài tử, mà là một cây hơi trướng lên, thô dài không quá ngón út, gà con mềm mại? Bảo Nhi đúng là một vị thiếu gia, mà không phải tiểu thư?! Hồng Lăng cảm thấy trời đất quay cuồng một trận.

“Tiểu quý, dương khí đủ không?” Liếc thị nữ của mình một cái, Nam Cung Uyển vươn tay, sờ lên thân thể thiếu niên phàn nộn, bắt đầu suy nghĩ nên làm như thế nào, mới có thể kích thích dục vọng của hắn, để hắn có dương cương của nam nhân, tự sinh dương khí, mà không phải dựa vào người khác.

Chẳng qua.

Thật nhỏ.

Con gà con tiểu quý này chỉ hơi lớn một chút, đừng nói thỏa mãn một yêu phụ trống trải lâu đời như nàng, ngay cả thiếu nữ Hồng Lăng làm chuyện nhân sự đều không thỏa mãn được.

“Tỷ tỷ” Bảo Nhi lại tiếp nhận một chút dương khí của Chu lão nô, giờ phút này sắc mặt hồng nhuận, có chút bất an uồn ẻo dưới thân mỹ phụ, thân thể nho nhỏ dần dần cứng lại, bị mỹ phụ trống trải thật lâu từ từ thương thức.

Hắn thấy được thân thể của mình trở nên cứng rắn, giống như một ngón út thẳng tắp, đầu bị ngón tay trắng nõn của Uyển nhi tỷ tỷ nắm chặt, cảm giác xa lạ làm hắn rất bất an.

Tỷ tỷ dường như rất do dự, chậm rãi xoa xoa thân thể của nó, làm cho nó vừa nóng vừa khó chịu, mấy lần muốn đứng dậy, đều bị tỷ tỷ trấn áp trên ghế trúc.

“Hừ, không được động.

“Nam Cung Uyển nghĩ thông suốt rồi, nàng cũng không phải là cái gì trinh tiết liệt nữ, cũng không phải Chương môn phu nhân, nàng là Bắc Minh Tiểu Uyển, chính là một yêu phụ, sống mấy trăm năm, ả núp tại Tiên Vân Tông yêu phụ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần phải kiêng kị cái gì! Muốn làm, cứ đi làm! Hiện tại lập tức! Nàng!

Không muốn lại chờ thêm mấy trăm năm nữa!” tiện nghi cho người tiểu quỷ xấu xí “Nam Cung Uyển” khom người xuống, một ngón tay niết lấy thân thịt mềm mại của bảo nhi, gảy qua gảy lại, thật giống như đôi đũa một thứ chơi đùa, mà không phải cây gậy thịt nam nhân.

Thiếu niên vênh thịt khuyết thiếu dương khí, cũng xác thực không xứng gọi là gậy thịt gì đó, trong lòng bàn tay mỹ phụ cũng không dài bằng ngón tay nàng, bộ dáng bột phấn nho nhỏ, bị nàng đùa bỡn.

Nàng còn đang do dự.

“Tỷ tỷ” Bảo Nhi bắt đầu uốn éo, ở chỗ của nó nóng quá.

“Tiểu thư, nhanh lên!” Từ trong miệng Bảo nhi đột nhiên toát ra một câu nói giả nua dọa cho Hồng Lăng hoảng sợ, quả nhiên còn có người thứ tư, đang ở trên người Bảo nhi!” giục cái gì, một chút dương khí cũng không có, người dứt khoát chết đi cho rồi.

“Mẩn một tiếng, Nam Cung Uyển lại chân chờ một lát, cuối cùng vẫn chậm rãi cúi đầu, trong miệng lẩm bẩm một câu không thể nhận ra.

“Phu quân, thực xin lỗi...” Nàng vén mái tóc, há miệng ngậm lấy thân thịt thiếu niên, hai chiếc môi đỏ mọng dán chặt vào phần rãnh của thân thể.

Hít một cái.

Miệng mềm mại ướt át bao trùm thân thịt, Bảo Nhi rên rỉ một tiếng, hai chân dùng sức xiết chặt, run rẩy, một cỗ nhiệt lưu cực nóng tuôn ra, cùng hội tụ trên thân dương của nó.

Thân thịt của nó đang cấp tốc biến lớn, dài hơn gấp đôi, trong miệng Uyển Nhi tỷ tỷ run rẩy kịch liệt, giống như muốn phun ra cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không phun ra.

“Tỷ tỷ...” Bảo Nhi há to miệng thở dốc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mồ hôi, “Tiểu, tiểu... Ô ô, tỷ tỷ.

“Tiểu quỷ thôi không cho phép tiểu vào miệng ta, ngươi... xì.

“Nam Cung Uyển nhỏ ra thân thể thiếu niên đã trưởng thành, cần thận quan sát biến hóa có chút kinh hỉ.

Mí thịt nhỏ dính nước miếng của nàng từ nhỏ lại, biến thành hai ngón tay dài nhỏ, đầu rùa phần nộn cũng lộ ra, nhảy dựng lên, vẫn còn dư vị bất tỉnh.

Nhưng cái gì cũng không bắn ra được, còn thiếu nhiều kích thích.

“Bảo nhi thôi nếu là tè ra ngoài, liền tranh thủ nói, biết không?” Nam Cung Uyển cắn cắn môi, lại cúi đầu, ngậm lấy thân thịt của thiếu niên sau khi lớn lên, giống như hấn vừa mới hút sữa, nhẹ nhàng hút lấy nó.

Lần này, nàng dùng lưỡi.

Đầu lưỡi mềm mại quấn lên thân thịt non nớt, xoay tròn, nhẹ bôi, liếm láp, chỉ vài lần mị công, liền khiến Bảo Nhi nức nở ngồi dậy, ôm lấy đầu nàng, thân thể mảnh mai run rẩy một chút, phần hông dán chặt vào mặt nàng, thân thể lỗ mãng đâm sâu vào trong miệng nàng.

Thịt mềm mại nhảy nhót trong miệng Nam Cung Uyển, vẫn như cũ không bắn ra được cái gì, nhưng thanh âm nghẹn ngào khóc thét của thiếu niên, biểu thị hấn đã bị kích thích và kích thích mãnh liệt cỡ nào.

“Lại tới?” Nam Cung Uyển có chút kinh ngạc, mấy trăm năm trước uy lực của lưỡi công vô dụng vẫn còn, hay là bảo nhi này không khỏi kích thích? Nàng không có thả thân thể mềm mại của bảo nhi ra, dù sao cũng không bắn ra vật gì, cũng không tính là phản bội phụ phụ của nàng.

Nàng vẫn ngậm lấy.

Ảo giác sao? Tại sao lại có cảm giác lớn hơn một chút.

Chờ đến khi sự run rẩy của Bảo Nhi chấm dứt, thở hỗn hển ngã xuống ghế trúc, Nam Cung Uyên hất mắt lên, quynh rũ liếc nhìn nó, đầu lưỡi lại quấn lên, đảo quanh thân thể béo mập.

“Tỷ tỷ má ơi!” Đôi chân ngọc xinh đẹp tuyệt trần của Bảo Nhi đá vào bộ ngực đầy đặn của nàng, rên rỉ, thân thịt bị liếm láp, khoái cảm vừa xa lạ vừa nóng rực khiến hấn lạc lối, nhin không được lắc eo, đem bắp thịt nhỏ nhét vào trong miệng của tỷ tỷ, để tỷ tỷ ăn càng nhiều hơn.

“Bảo nhi thôi tha, quả nhiên là xú nam nhân.

“Nam Cung Uyên đỏ mặt lên, ngậm lấy thân thịt nói, mở miệng tiếp nhận cái eo thẳng chọc chọc của thiếu niên.

Nếu như trước đó chỉ là tự vui sau này thuận tiện chữa bệnh cho Bảo nhi, như vậy hiện tại, Bảo Nhi liền dùng một tác thịt nhỏ nhấn mềm mại đâm đâm vào bờ môi nàng, nhét thân thịt vào miệng nàng, còn lặp đi lặp lại cắt xén hành vi cấm vào, đã là đang... tã lót.

Nàng Nam Cung Uyên, đang vì tôn tử của mình, một thiếu niên non nớt hàm súc gây thịt, dùng cái miệng nhỏ bé chịu đựng sự co giật của hấn.

“Ta...” Thân thể Nam Cung Uyên kịch liệt rung động, nàng lại biến thành Bắc Minh Tiểu Uyên, trong lòng khoái ý lan tràn ra.

Toàn thân nàng đang run rẩy.

Bảo nhi há to miệng, để cánh thịt mềm mại của mình đi ra vào vào trong miệng nhỏ của nàng.

“Á!” Bảo Nhi lại “Bắn”, thân thể mềm mại nhảy lên kịch liệt, vẫn là cái gì cũng không thể bắn ra, chỉ cắm tận gốc vào trong miệng Nam Cung Uyên, run rẩy áp sát vào.

Trong đầu Hồng Lăng trống rỗng.

Bảo nhi tiểu thư biến thành bảo nhi thiếu niên, lại cùng phu nhân trình diễn... loay hoay sao? Là búi mỳ sao? Phu nhân vì

Bảo Nhi vuốt mông ngựa... “Hà hà ô, thật thoải mái, thật thoải mái, tiểu thư, chính là như vậy, đúng, giống như lúc trước chúng ta vậy., Ngài ngâm lại dương vật của lão nô, a, thật thoải mái! “Bảo nhi” thời điểm” bắn ra, Chu lão nô cũng bắn tinh một cái, bất đồng chính là, hấn bắn ra chính là chân tài, một luồng lớn nồng đậm từ không trung vẩy xuống, nếu bị người ta nhìn thấy, nhất định là một phen kỳ cảnh.

“...” Thật sự là đang lớn lên?” Nam Cung Uyển đang ngâm lấy thân thịt mềm mại, lần này lại cảm nhận được, vốn dĩ đôi đũa son phấn của Bảo Nhi chỉ chạm được đến nửa đầu lưỡi của nàng, bây giờ lại nhô cao thêm một chút, gần như chạm vào hàm dưới của nàng.

Nói xong.

“Tỷ tỷ, còn muốn nghỉ ngơi không đến một lát, thiếu niên mới nếm mùi vị lại quán lên, chủ động ưỡn lấy gậy thịt nhỏ, nhút vào bờ môi đỏ búng của mỹ phụ. Hấn không biết đây là trò đùa gì, chỉ biết như vậy làm cho hấn rất thoải mái, khó trách lúc trước tỷ tỷ một mực lè mề với hấn.

“Ồ, tiểu quý này, ngươi không mệt sao?” Nam Cung Uyển há hốc mồm, bị Bảo Nhi ôm đầu dùng gậy thịt non nớt quất vào miệng nàng, đổi lại là nam nhân khác, nàng đã sớm dùng một chưởng đập nàng một cái.

Nàng Nam Cung Uyển cho dù nàng liếm láp đồ ăn, đó cũng là để cho hấn nếm, tự mình chủ động, chứ không phải bị nam nhân loạn đỉnh như vậy, xem miệng nhỏ nàng như huyết thịt.

“Không mệt, tỷ tỷ, ta rất thoải mái.” Gương mặt Bảo Nhi đỏ ửng, đôi chân hưng phấn, không ngừng chọc vào cái miệng nhỏ nhắn của tỷ tỷ, cây gậy thịt phần phần sắc bị nó kẹp chặt, cảm giác bị xung đột khiến nó không thể dừng lại được.

“Tỷ tỷ” bảo nhi lại bắn một lần nữa, không có tinh túy, lại có một đạo khí lạnh hơi nhỏ xông vào yết hầu Nam Cung Uyển, phảng phất đang mút cái gì đó, nhưng cái gì cũng không hút được, lại biến mất.

“Đây là cái gì?” Nam Cung Uyển hai má hồng nhuận phơn phớt không kịp cảm nhận, vật kia liền biến mất, nàng không

thể không tiếp tục bị Bảo nhi chọc vào cái miệng nhỏ nhắn, chờ hấn lần nữa run rẩy bắn ra ngoài, lại cảm nhận được cổ hàn ý kia.

“Ti ti tuyến? Nó muốn cuốn lấy miệng của ta? Tiểu quý thời tha này sao lại nhả tơ như con nhện vậy... Ồ, tại sao lại tới nữa?” Nam Cung Uyển lại bị bắn một lần nữa.

Thân thịt Bảo nhi lại lớn thêm một phần, càng nhiều sợi tơ vô hình bị hấn bắn ra, gắt gao cuốn lấy giọng Nam Cung Uyển. Bảo nhi gắng gượng, miệng không ngừng cọ xát với nàng.

“Không được, lần này đừng ở đây!” Nam Cung Uyển cuống quýt kêu dừng lại, không dám tiếp tục nữa.

Không biết là sợ những sợi tơ này gây bất lợi cho bảo nhi, hay là nói, bị bảo nhi dùng thân thịt mềm mại véo miệng nhỏ, làm cho nàng khó có thể chịu đựng.

Chu lão nô bắn bảy tám lần rồi cục đứng thẳng thắt lưng, khuôn mặt rục rở, cảm động giống với Bảo nhi, gần như là đem miệng Uyển Nhi tiểu thư coi như là huyết thịt chọc vào, làm hấn sảng khoái không ít.

Nhưng cẩn thận quan sát thân sắc Uyển Nhi tiểu thư, hấn vẫn có chút lo lắng.

Ở tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, âm thầm nói: “Tiểu thư vốn không muốn đi Tiên giới, nàng hấn là nên về U Minh, nơi đó mới là nhà của nàng.

“Nên làm như thế nào mới có thể khiến tiểu thư hoàn toàn hết hy vọng đối với nam nhân kia?” Chu lão nô đột nhiên nghĩ đến một người.

“Đúng rồi, nha đầu kia vừa tiến vào Thiên Nhân Điện!” Nàng chẳng phải là con cờ được tiểu thư chôn trước đó sao? Hấn là lúc nàng phát huy tác dụng rồi!” Hấn hưng phấn thôi động pháp lực toàn thân, thân hình như một đạo mị ảnh màu đen chạy về phía kinh thành.”

Công việc tu hành của tiên tử.. Bộ thứ hai... Tiên tử hành động (phò báo)

lan tràn, hần gần đây chiếm cứ Lý Minh Vân nhưng lại không mau chóng sống lại.”

Hần rất khó chịu! Từ ngày đó gặp thương nhân kia, ly hôn vợ hần, Tiêu Hi Hi Nguyệt tiên tử đột nhiên lại trở nên rụt rè.

Hơn nữa còn dè dặt hơn trước.

Cả ngày bộ dáng lạnh lùng trong trẻo, không nói một lời, mặc kệ hần nói thế nào, lấy việc tu luyện làm cố cũng tốt, giúp nàng làm việc cũng tốt, uy hiếp cũng được, nàng cũng hoàn toàn không để ý tới, nhào tới muốn mạnh mẽ ôm lấy nàng bắt đầu ngày, lại bị đạo ánh sáng màu trắng kia ngăn trở.

Lý Minh Vân cảm thấy mình phảng phất lại biến thành lão tạp dịch hèn mọn bỉ ổi ở Minh Nguyệt phong kia, muốn ngày nào cũng phải xem tâm tình của nàng mới được.

“Nói đi!” Sáng sớm hôm nay rời giường, dưới hán hần sừng vù khó tiêu, sau khi vươn tay ra cự tuyệt với Tiêu Hi Nguyệt đang mặc quần áo, rút cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp nổi giận trước mặt cô: “Người muốn thế nào mới chịu đồng ý cho ta?!” Ngôn ngữ thô lỗ nghe vô cùng chói tai, không che giấu chút nào.

Tiêu Hi Nguyệt yên lặng ngồi dậy, ánh mắt còn mang theo vẻ mê ly sau khi tỉnh ngủ, tóc đen thoáng có chút lộn xộn, dung nhan tuyệt mỹ sau khi ngủ Hải Đường Xuân, đủ để khiến người trong thiên hạ rung động.

Nhưng đối với nàng vô số lần, gian tới mức cao trào, Lý Minh Vân thấy thần thái dâm dăng nhất của tiên tử mà nói, trước mắt lại thể hiện ra một chút lười biếng của tiên tử, ngược lại càng làm cho nàng thêm nổi giận: “Hỏi người, còn chưa tỉnh?”, Hần càng lúc càng mất kiên nhẫn: “Mấy ngày nay người lại suy nghĩ lung tung cái gì? Nghĩ xấu người còn giả vờ cự tuyệt, nơi này lại không có ai, rụt rè cái gì? Đừng nói người không muốn làm, mỗi lần cắm vào trong huyết bốc hơi của

ngươi, sẽ một mực chảy nước, rõ ràng là sung sướng không chịu nổi, còn giả vờ lạnh lùng cái gì? Hắc hắc.

“Lão hán cười hèn mọn, lại vươn tay ra, sờ về phía tiên tử trầm mặc.

Một đạo bạch quang nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy.

Hai chân nàng thon dài, thân ngọc cao gầy duyên dáng yêu kiều, một thân váy dài trắng nõn, da thịt trong suốt như ngọc, như vàng trắng non, như hoa thụ đắp tuyết, hai con ngươi như thu thủy nhìn hắn một cái, liền chuyển hướng nhìn lên mặt trời.

Lý Minh Vân ngây người, ánh mặt trời sáng sớm, Bạch y tiên tử xinh đẹp khuynh thành, dung nhan rạng rỡ, như được dát lên một tầng ánh sáng, chói mắt không thể tưởng tượng nổi.

Hắn rõ ràng lại nuôi tiên tử xinh đẹp như vậy? Chỉ là, tiên tử nói tiếp một câu lại làm cho hắn nổi giận.

“Nên tu luyện rồi.

“Tiên tử váy áo tung bay, thân ảnh thanh lệ bay đến trên nhánh cây, đón lấy ánh mặt trời ngồi xếp bằng xuống, dưới cái cổ xinh đẹp tuyệt trần trắng tấp, bóng lưng trắng nõn như cô xạ thần nhân, băng thanh ngọc khiết, thiên tư tú, quần hương nơi phàm trần chỉ có thể nhìn cái lưng kia.

“Tu tu tu, cả ngày tu luyện còn không phải bị ta thao túng sao?!” Lý Minh Vân mắng lăm liệt, rất nhiều ngày này hắn không thể tiết hỏa, giờ phút này nhìn thấy Hôn tiên tử lại giả vờ giả vịt, cực kỳ căm tức, gậy thịt dưới háng đã sớm quen chơi vào trong huyết thịt rồi., Bây giờ không chịu nổi, còn tu luyện thế nào được nữa?” Lý Minh Vân giơ chân đạp đổ bát cơm mà đêm qua không thu dọn, mắng Tiêu Hi Nguyệt: “Nếu đã không cho lão tử, vậy thì rút hết đi, lão tử đi tìm những nữ nhân khác, nữ nhân trên đời này không biết có bao nhiêu người chờ lão tử!” Chén cơm bốp bốp bốp bốp bốp bốp, hạ xuống trái tim Tiêu Hi Nguyệt.

Làm sao nàng có thể bình tâm trở lại chứ? Giờ phút này, giống hệt lúc ở Minh Nguyệt Phong.

Lão tạp dịch cả ngày làm ra cử động hèn mọn với nàng, không phải là cách quạt thịt bông hưng phấn của nàng bắn ra nòng đậm, chỉ là quỳ trên mặt đất, khấn cầu vuốt ve hai chân của nàng, buổi tối, lại cởi quần, đi theo nàng tại hoa viên Minh Nguyệt phong, vừa đi vừa nghịch cây gậy thịt.

Khi đó, nàng đang nghĩ gì? Không nghĩ gì cả.

Khi đó nàng nghĩ đến quá ít thứ. Nàng chẳng qua là tò mò. Thử dò, mê mang, cho phép các loại hành vi của lão tạp dịch.

Bị dương vật nam nhân nhắc lên gợn sóng, làm cho nàng xao động khó bình an, cho nên từng bước một đi tới phía sau.

Bây giờ thì sao? Lão tạp dịch sau khi có được thân thể của nàng thì hăng hái, kiêu ngạo cuồng vọng, không thấy sự hèn mọn lúc đó chút nào, như Xuân Nương đã nói, dùng một cái dương vật là có thể khiến nữ nhân có được.

Thần phục, cứ nhúng tay mãi là có thể khiến đạo tâm nàng thất thủ.

Đúng là nàng đã từng trầm luân mất phương hướng.

Nhưng không phải bởi vì dục vọng, mà là vì sự không kiên định của mình, bị dục vọng trùng kích lại mất đi thân thể, trải qua mê mang hoang mang, cùng với sự vui vẻ của Ngọc Tước sư muội cùng Lý Tiên Tiên, nhìn thấy sư phụ cùng bảo nhi... “Cứ kết thúc như vậy cũng tốt.

“Tiêu Hi Nguyệt mở đôi mắt trong trẻo, nhìn về phía ánh mặt trời đang mọc.

Lão hán hùng hù hỏ hỏ bỏ đi.

Nàng đã hết lòng quan tâm với hắn, không bạc đãi hắn quá nhiều. Nếu hắn chuyên tâm tu luyện, lần này sớm đã đột phá Trúc Cơ.

Nàng từ trên người mình đạt được thỏa mãn thịt tươi, cũng đã trải qua tâm cảnh biến hóa, mặc dù giờ phút này nàng không biết tâm tình tốt hay xấu.

Nàng muốn nhận hấn, đã từng muốn có ý nhu tình mật ý, chỉ là hấn không phải là người như ca ca xa.

Nàng vẫn nên đi Tam Mộc trấn xem một chút đi.

Cũng không biết sư phụ và bảo nhi như thế nào rồi, tiên tiên sư muội ở đâu đây? Xa xa ca và công chúa, tình huống ở kinh thành sẽ như thế nào? Nhưng nàng không cách nào tham dự vào nữa, công chúa cùng Dương Thất, Tiêu Viễn và vị bộ hạ vì nữ nhi kia, có lẽ còn có một số chuyện nữa.

Nhưng nàng tin tưởng Tiêu Viễn và Minh Châu sẽ không như vậy...”

“Một giọng nói hơi có vẻ âm nhu vang lên bên tai nàng, cắt đứt suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Tiêu Hi Nguyệt vì lão hán rời đi.

Nàng hơi quay đầu, mở con mắt mê man nhìn về phía lão giả đột ngột xuất hiện.

Là tạp dịch lão luyện bên cạnh sư phụ, lão nô.

Ở bên cạnh sư phụ, hơn mấy trăm năm vẫn luôn đi theo sư phụ.

“Tiền bối.

“Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu với hấn, thu liễm ý nghĩ hỗn loạn trong đầu, không muốn nghĩ tới việc của lão tạp dịch nữa.

“Là ta, tiểu thư.

“Chu lão nô nhìn nàng với ý vị thâm trường: “Mới vừa rồi tựa hồ ngài đang ngăn người, không phải lão nô lẩm miệng, mà là thật sự muốn khuyên tiểu thư một câu, ở bên ngoài lịch lãm cần phải cẩn thận hơn nữa.

“Tiêu Hi Nguyệt mím môi, ngầm thừa nhận, không có mở miệng trả lời.

Những năm gần đây, Chu lão nô cũng đã quen với loại đồ đệ thanh lãnh của Uyển Nhi tiểu thư, không tiếp tục đề tài này nữa, ánh mắt nhìn về phía xa xa, hơi ngẩn ra: “Hấn...” Thần niệm của Tiêu Hi Nguyệt mới chú ý tới, lão tạp dịch vẫn chưa rời đi, vẫn còn quanh quẩn ở phụ cận.

Không bao lâu sau, dưới cái nhìn chăm chú của nàng cùng tiên bối, Lý lão hán liền cuống quýt chạy trở về.

“Tiên tử, lão nô vẫn ở lại ngài... Ách!?” Lão hán thất kinh, sao vừa mới quay người lại, bên cạnh tiên tử đã có thêm một lão hán?! Hơn nữa lão hán này còn uy phong hơn hẳn vài phần, một thân trường bào huyền sắc, hai tay khoanh trong tay áo, thân ảnh đứng sau lưng tiên tử, như một tấm bình chướng ngăn trở tất cả khả năng tập kích.

Đây mới là hộ đạo giả bên cạnh tiên tử? Hay là lão nô có thể ly gián tiên tử? “Ngươi, ngươi!” Lý lão hán tức đến nổ phổi, muốn tức giận mắng chửi nàng, đảo mắt liền tìm một nam nhân khác, lại sợ lão hán còn mạnh hơn hẳn hạ tử thủ, một cái tát đập chết hẳn.

Lão giả tức giận, ngón tay chỉ Tiêu Hi Nguyệt nói không nên lời.

“Thật to gan.

“Chu lão nô âm nhu vang lên, bước ra một bước, thân ảnh lập tức đi tới trước mặt Lý lão hán, mở tay ra, chụp xuống đỉnh đầu hắn ta.

Lý lão hán sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Tiền bối.

“May mắn chính là, Tiêu Hi Nguyệt mở miệng khiến Lý lão hán tìm được đường sống trong chỗ chết. Hắn có thể cảm nhận được pháp lực âm lãnh nhập cốt trên tay lão, vỗ một cái, hắn sẽ thành bánh thịt. Thần hồn của trúc cơ cuối cùng không thể rời khỏi thân thể, sao có thể đoạt xá trùng sinh? Chết đến mức không thể chết thêm lần nữa.

“Ha ha.

“Chu lão nô đưa bàn tay khô héo vỗ vỗ lên ót hắn, híp mắt nhìn hắn một chút, sau đó mới quay người trở lại sau lưng Tiêu Hi Nguyệt.

Lý lão hán sững sờ hồi lâu, dưới chân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất, trên mặt tràn đầy mồ hôi lạnh.

Sau khi biết sự tồn tại của hắn, Chu lão nô đã hiểu rất nhiều chuyện, vì sao đêm hôm đó Nguyệt Hoa lại tỏa ra bốn phía, vì sao Uyển Nhi tiểu thư lại lo lắng sau khi nổi giận, cùng với Minh Nguyệt đêm đó biến mất, có thể là liên quan đến bầu trời... Nếu có thể, hắn thật muốn một chương đập chết lão già này, nhưng xem ý tứ của Hi Nguyệt tiểu thư, cùng với vận mệnh loáng thoáng kia dây dưa, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Phế vật không xứng ở bên cạnh tiểu thư ngài.

“Chu lão nô cuối cùng cũng chỉ có thể đưa ra một đề nghị, làm cho nàng quyết đoán, sớm chặt đứt những gút mắc này.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt lại dùng con mắt nhìn về phía hắn, trong hai con ngươi tựa hồ ẩn chứa một loại vấn đề nào đó.

Không, không chỉ là truy hỏi.

Mà là bắn khoăn hỏi.

Một cỗ khí lạnh từ đỉnh đầu rót vào, toàn thân Chu lão nô chấn động, thức hải lập tức thanh minh hơn nhiều.

Đúng vậy.

Hắn muốn bên người Tiêu Hi Nguyệt không có tạp dịch cũ, chặt đứt gút mắc trước kia, nhưng chính hắn, không phải là lão tạp dịch bên cạnh Uyển Nhi tiểu thư sao? Uyển Nhi tiểu thư rồi Lục Đạo môn năm trăm năm, từ thánh nữ Lục Đạo môn biến thành chương môn phu nhân Tiên Vân tông, bao nhiêu năm qua nội tâm của nàng một mực bị vây khốn, không phải là bởi vì không cách nào chặt đứt cùng quá khứ liên quan, vẫn không buông bỏ sao? Nếu hắn thật muốn vì Uyển Nhi tiểu thư tốt, vậy thì nên chủ động rời đi.

Mở ra, để Uyển Nhi tiểu thư và trượng phu của nàng cùng nhau phi thăng Tiên giới, mà không phải dây dưa như vậy, âm mưu, để Bảo nhi thu được dương khí, đi khinh nhờn Uyển Nhi tiểu thư.

“Ta, ta, ta...” Tiêu Hi Nguyệt chỉ có một ánh mắt, Chu lão nô toàn thân run bần bật, không biết nên trả lời như thế nào.

Phế vật không xứng ở bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt, hán xứng ở bên cạnh Uyển Nhi tiểu thư sao?” Ba người nhất thời không nói gì.

Lý lão hán ngồi dưới đất, sợ hãi nhìn hán, không dám lên tiếng.

Quả thật Tiêu Hi Nguyệt rất muốn hỏi, tiền bối vì sao cứ ở bên cạnh sư phụ mãi vậy? Mà Chu lão nô... Ha ha, ha ha, chuyện này...” Hán biết rõ tiểu thư Hi Nguyệt muốn hỏi điều gì, nhưng hán không cách nào trả lời.

Sau khi tỉnh táo hiêm thấy, tham lam lại trào lên, mấy trăm năm qua khát vọng đối với Uyển Nhi tiểu thư, khiến hán khó có thể dễ dàng dứt bỏ.

Hơn nữa giờ phút này trong Thiên Nhân Điện, bảo nhi tỉnh lại, lại há miệng ngậm lấy sữa Uyển Nhi tiểu thư, mút, liếm láp.

Nước sữa ngọt ngào tuôn ra từ trong khoang miệng, cảm giác dục hỏa của Chu lão nô bị đốt cháy, đầu lưỡi của lão cũng giống như đang gầy nháy ngực Uyển Nhi tiểu thư, anh đào cứng cáp bị liếm láp nhai nuốt liên tục trong miệng lão, từng sợi nước sữa thơm ngọt bị lão hút ra, hương vị thoải mái như vậy., Để cho thành tiên đắc đạo đi thôi! Uyển Nhi tiểu thư nên ở lại U Minh giới, mà không phải đi Tiên giới cái gì! Ý niệm đến đây, Chu lão nô thay đổi tâm ý, không lập tức nói chuyện của Bảo nhi cùng Nam Cung Uyển cho nàng biết, mà là lựa chọn, lại chờ một chút.

Chờ... chờ bảo nhi thâm nhập Uyển Nhi tiểu thư, đúng, liền chờ Bảo nhi, không phải là sinh bệnh sao? Nó nhất định phải cắm vào huyết Uyển Nhi tiểu thư, mới có thể kích phát dương cương chi khí của nó, chưa bao giờ nam nữ biến thành nam nhân! Đúng, nó là chữa bệnh cho bảo nhi, không phải muốn bảo nhi đâm vào Uyển Nhi tiểu thư, càng không phải để Uyển Nhi tiểu thư ra tay, để cho nàng dọa lạc thành ma ha ha ha ha ha.

“Tiền bối.

“Tiêu Hi Nguyệt từ xa truyền tới: “Ngươi tâm loạn.

“Đúng, phải không? Ha ha, ta chính là... Không nói nữa, tiểu thư, ngài biết Lý Tiên đi đâu rồi?” Chu lão nô chột dạ quay đầu, qua mặt Uyển Nhi tiểu thư thì dễ, qua mặt Nguyệt tiên tử thì quá khó khăn.

Nàng trời sinh có Nguyệt linh căn, có thể xuyên thủng hết thủy hư ảo, cũng không biết là tiên tử nào chuyển thế trên trời, lại bị Uyển Nhi tiểu thư thu làm đệ tử... Đợi đã! Uyển Nhi tiểu thư muốn thành tiên, Thánh Nữ của Lục Đạo môn biến thành tiên nữ, tiên tử chuyển thế hạ phạm trở thành đệ tử của nàng. Hôm nay tiên tử hạ phạm lại đi trên đường cũ của sư phụ, biến thành... Đây rốt cuộc là tiên hay là ma?”

“Tiêu Hi Nguyệt không trả lời vấn đề của hắn mà đáp xuống mặt đất, đi bộ trên mặt đất, xuất phát về phía Tam Mộc trấn.

“Tiên, tiên tử, chờ ta với!” Lý lão hán nuốt một ngụm nước bọt, bò dậy, sung tấy dưới háng sớm đã biến mất, trở nên vô cùng thành thật đi theo.

Chu lão nô từ trên cao nhìn xuống hắn ta, tiểu tử này vừa hèn vừa nhát, không có nửa điểm nam nhân đảm đương, khó trách tu luyện đến mức muốn chết cũng không thể đột phá Trúc Cơ cảnh.

Chẳng qua, cũng tốt.

Nếu tiểu tử này cũng y như hắn, trí dũng song toàn, lại chịu đi theo phía Hi Nguyệt tiểu thư, tiểu thư muốn thoát khỏi hắn cũng không phải dễ dàng.

Xoạt! Chu lão nô đột nhiên run run một cái, gậy thịt dưới háng phảng phất bị một cái miệng âm áp ngậm lại, không cần phải nói, là bảo nhi lại hưởng thụ được tư vị đôi môi đỏ mọng của mỹ phụ, giờ phút này đang thỏa mãn vồ eo, làm cho thân thể nhỏ bé ở trong miệng Nam Cung Uyển không ngừng co rút.

Hắn hoàn toàn không biết điều này có ý nghĩa gì, chỉ biết là rất thoải mái, mỗi lần uống sữa, đều quấn lấy Nam Cung Uyển lần trước, cắm rể vào trong miệng nàng ưỡn thẳng, càng có thể ôm lấy Nam Cung Uyển vuốt ve mái tóc nàng, vừa vuốt ve miệng nhỏ nhắn của nàng, khiến cho Chu lão nô lòng đầy hâm mộ.

“Uyển Nhi tiểu thư tịch mịch mấy trăm năm, bị bảo nhi đối đãi như thế cũng không tức giận, mỗi lần đều bộ dáng dục vọng khó tiêu, dáng vẻ yêu kiều hơi nhu cầu nam nhân an ủi... Nếu ta không giúp nàng, còn có ai giúp nàng?” Nàng viện cớ cho hành vi của mình xong?, Chu lão nô càng yên tâm thoải mái, đi theo sau lưng Tiêu Hi Nguyệt, lại hưởng thụ vuốt ve ở cách Uyển Nhi tiểu thư ngoài ngàn dặm, mỗi ngày còn có thể ăn được sữa ngon ngọt, cuộc sống như vậy mới là thống khoái.

..... Thanh Thanh lại trở về Thanh Sơn thôn.

Xe ngựa xa hoa, đại phu nhân, tứ phu nhân, còn có tiểu Hà, cùng với Vương đại phú cùng đi, cùng nhau trở về Thanh Sơn thôn.

Nàng còn chưa tới cửa thôn, xa xa đã thấy rất nhiều người đứng đợi bên đường, nhìn thấy xe ngựa của nàng, những người kia hoan hô lên tiếng, đồng loạt tiến lên hoan nghênh.

“Thanh Thanh, là Thanh Thanh hả?” “Thanh Thanh đã trở về rồi!” “Tất cả đều im lặng! Muốn gọi Thất phu nhân, hiểu không? Cũng không được gọi là Thanh phu nhân!” “Ai da, Thanh Thanh diệt nữ của ta, thật sự là có chồng tốt, nhìn chiếc xe ngựa này xem, trận này, tiểu thư trong thành xuất giá cũng không có cái phái này!” Thanh Thanh, ta là Lục thẩm của ngươi, còn nhớ không? Khi còn bé đã bế ngươi, còn đòi cho ngươi cái tã này.

“....” Ngón tay Âm Cơ nhìn án nhỏ, bảy trăm bảy trăm tám trăm.... Xương... Hai mươi sáu trăm thôn Thanh Sơn ồn ào ào nghênh đón đội ngũ không có chút quy củ nào, lại khiến Thanh Thanh cảm thấy vô cùng ám áp. Bất kể nói như thế nào, thôn Thanh Sơn đều là quê hương của nàng, nếu không phải bởi vì Vương đại phú, nàng đều muốn cả đời ở trong thôn.

Nhưng hôm nay, nàng lại sắp biến thành thê tử của Vương Đại Phú.

Thanh Thanh nhanh chóng liếc qua Vương Giả.

Đại phú, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tên mập mà nàng vốn rất căm ghét giờ trở nên thuận mắt hơn rất nhiều, khuôn mặt

béo phì trở nên ngây thơ chân thành, không đẹp trai chút nào, nhưng cũng không xấu xí chút nào.

Là nàng... trượng phu.

“Thanh Thanh ngoan lão bà, tướng công có hoa không?”

Vương đại phú sắp trở thành tân lang cười ha hả hỏi, khuôn mặt thanh thanh càng đỏ, trừng mắt nhìn hắn một cái, thiếu nữ đáng vẻ ngây thơ cùng nụ cười thẹn thùng sau lưng, khiến mấy người trong xe ngựa nhìn thấy mà hai mắt sáng lên.

Vô luận là Đại phu nhân, Tứ phu nhân, hay là Vương Tiểu Hà, trong mấy tháng này họ đã hôn nhau rất nhiều lần với Thanh Thanh thân mật, cởi sạch y phục vuốt ve thân thể, ngọc thể mềm mại quấn lấy nhau, dục vọng thỏa thích phát tiết, không chút cố kỵ.

Giờ phút này Thanh Thanh nở nụ cười chờ người thiếu nữ chỉ có thể nở ra, chớ nói Vương đại phú, ngay cả đại phu đoạn trang cũng có chút động tâm, muốn ôm lấy nàng hung hăng hôn mấy cái.

“Đừng, đừng mà, Thanh Thanh Thanh đã trải qua nhiều lần tổ chức tiệc cưới, ngày thường lại được các tỷ tỷ ôm trong ngực, vừa thân vừa sờ, ăn sữa các nàng lại bị các nàng vuốt ve toàn thân, mỗi ngày còn ở trên giường nhỏ, hôn nhau trong thùng tắm, sóng vai đọc sách trong thư phòng, thỉnh thoảng lại hôn nhau, hôn đến thở hồng hộc, ngay cả vui đùa giỡn giỡn lúc trước cũng thường xuyên phát triển thành nụ hôn môi quấn nhau, cổ cọ sát, tay ngọc vuốt thân thể thiếu nữ của đối phương.

Nàng tại Vương gia sơn trải qua đủ loại ám muội, sao có thể không nhìn ra ánh mắt của hai tỷ tỷ cùng Tiểu Hà nhìn nàng là có ý gì chứ?” “Không muốn cái gì?” Tứ tỷ tỷ bốn cột khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng hôn một cái, cười xấu xa hỏi.

Thân thể Thanh Thanh nóng ran, nếu như ở Vương gia sơn, Tứ tỷ tỷ khẳng định đã ôm lấy nàng hôn, mang theo nàng bay lên trên nhánh cây, bay qua bay lại ở trong rừng cây nhỏ, vừa vui vẻ chơi đùa vừa thân mật, đợi lúc dừng lại thì Thanh Thanh sẽ nằm nhoài trong ngực của Tứ tỷ tỷ, ngậm lấy ngực

nàng chậm rãi hút lấy, cùng tứ tử tử chơi đùa, chờ những người khác tìm đến mới chia lìa.

Thông thường khi đó, nàng đã cùng Tứ tử cởi sạch quần áo, hôn nhau trên bãi cỏ. Mặc dù không đến cao trào giống như các nàng, nhưng Thanh Thanh vẫn cảm thấy toàn thân nóng lên, huyết nhỏ ứa sôi ở chân, làm cho nàng thẹn thùng không thôi.

Nếu là đại phu nhân, thì sẽ ôm hôn dịu dàng, chung quanh còn có mấy thị nữ tử tử nhìn, nhìn nàng ôm cổ đại phu nhân hôn nàng, thỉnh thoảng có mấy thị nữ tử tử cũng đưa lên, hôn nàng vài cái.

Buổi tối hôn nhau, nhất định sẽ hôn nàng một phen, ôm nhau trên giường ngủ say. Bốn cái chân ngọc nhỏ nhắn quần lấy nhau, nếu có vị mập mạp này đến, thì hai người họ sẽ nhào tới hôn nhau một trận.

Đợi một chút.

Ở trong Vương gia sơn có đủ loại ám muội vui vẻ, thân mật giao nhau, giờ phút này Thanh Thanh lại nhớ tới, nhất thời xấu hổ không thôi, cuống quýt vén rèm, nhảy xuống xe ngựa.

“Thanh Thanh?” Một phụ nhân tay chân thô to tiến tới nghênh đón, sau khi gặp nàng, đầu tiên là kinh hãi, tiếp theo lại lộ ra vẻ không dám tin, mở to hai mắt hỏi: “Người là Thanh Thanh sao? Làm sao trở nên...” “Thập nhất thâm, là ta a a a” thanh âm quen thuộc thiếu nữ lại mang theo chút bất đồng, nhẹ nhàng kiều mị, thập nhất thâm lại nhìn kỹ nàng, phát hiện thiếu nữ trước mắt đã sớm không phải là tiểu nha đầu cười trên lưng Thanh Ngưu lúc trước, cắn lấy Thanh Thảo Ngưu.

Nàng đã biến thành phu nhân.

Y mặc tơ lụa, da thịt trắng nõn mềm mại, mái tóc chỉnh tề, còn có rất nhiều trang sức xinh đẹp, cao quý không tả nổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã hóa trang, lông mày dài nhỏ, khoe mắt nhiều thêm một cỗ mị ý, so với những nữ nhân phong tao nhất trong thành còn đẹp hơn, còn muốn câu dẫn người khác!” Thanh... Thanh.

“Thập nhất thăm thăm không dám tiến lên, nhìn thoáng qua nam nhân xung quanh, quả nhiên bị Thất phu nhân xinh đẹp quyến rũ làm kinh diễm, từng người đều lộ ra loại ánh mắt đó.

“Đây là Thanh Thanh?!” Hóa ra Thanh Thanh nha đầu xinh đẹp như vậy, chẳng trách bị Vương lão gia nhìn trúng.

“Suyt, gọi Thất phu nhân tốt một chút, hoặc là Thanh Thanh phu nhân.

“Nghe mơ hồ nghị luận, Thanh Thanh Cương tại nguyên chỗ, có chút không biết làm sao.

Trước kia khi nàng còn ở thôn, dắt bò ra ngoài chăn bò trở về, luôn sẽ chào hỏi một tiếng, nhưng hôm nay...” Lục nãi nãi, ta...” Thanh Thanh không cam lòng, muốn tiến lên ôm lấy một lão phụ, kết quả là Lục nãi nãi của nàng cuống quýt né tránh, trong miệng có chút đau đớn khuyên nhủ: “Thanh Thanh à, hiện giờ ngươi là phu nhân của Kim Quý, đừng nên tới gần loại người thô kệch như chúng ta, miễn cho chúng ta bản thân thể của ngươi!” Những người khác cuống quýt gật đầu.

Ngực Thanh Thanh lập tức bị chặn lại, khó chịu khó chịu.

Mãi đến khi đại phu nhân xuống xe, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, cười nói với mọi người trong thôn Thanh Sơn: “Cái gì mà phu nhân không phải phu nhân, cũng không có gì quý giá. Thanh Thanh Thanh là phu nhân của Vương gia, nhưng nàng cũng là con gái của Thanh Sơn thôn, mỗ mỗ, ngài nên quá khách khí đi.

“Một câu đã đỡ được Lục nãi nãi không ngậm miệng lại được, những người khác mặt mày cũng hớn hở, phảng phất chiếm thiên đại tiện nghi.

Khách sáo xong, Thanh Thanh bị Đại phu nhân lôi đi, đi tới trước một tòa nhà cao cửa rộng.

“Đến rồi.

“Vương đại phú nói.

“Đây là nơi nào?” Thanh Thanh nhìn xung quanh một chút, tựa hồ có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Tứ tỷ tỷ của nàng phốc phốc cười thành tiếng, gật nhẹ trán của nàng.

Đầu lĩnh: “Đồ ngốc, đây là nhà ngươi, ngươi không nhận ra à? Mấy ngày nay tướng công ngươi đến nhà ngươi bận trước bận sau khi bận rộn, chẳng phải là vì lúc ngươi xuất giá mà có thể phong quang một chút sao?” Nhà ta Thanh Thanh lâm vào trong hoảng hốt, thẳng đến khi đệ đệ Tiểu Hồ của nàng hoan hô chạy vội ra, mới khiến nàng có cảm giác hồi gia đình.

Nhà nàng thay đổi thật lớn, trở nên khiến nàng đều xa lạ, không biết đây rốt cuộc có phải là nhà của nàng hay không.

Buổi tối.

Vương đại phú và Đại phu nhân cùng Triệu phụ Triệu mẫu thương nghị chuyện hôn lễ. Thôn có mấy lão nhân đức cao vọng trọng, còn có một ít thân thích Thanh Thanh cũng tới. Nam nhân uống đến mặt mày hồng hào, bộ dáng vui mừng dạt dào.

Tiểu Hồ vẫn nghịch ngợm như trước, theo đồng bọn trong thôn chạy tới chạy lui.

Một ít tỷ muội Thanh Thanh muốn nói chuyện phiếm với nàng, lại không biết bị trưởng bối nói cái gì, hay là nhìn thấy bộ dáng Thanh Thanh bây giờ, cả đám đều không dám quá phận, chỉ cười hì hì chúc mừng nàng, sau đó chạy đi.

Điều này làm cho nàng có chút mất mát, lại có chút mê mang, thanh âm yến tiệc rượu náo nhiệt cùng đèn lồng đèn lồng chớp mắt, làm cho nàng không biết đi đâu.

“Thanh Thanh, chúng ta đi ra ngoài chơi đùa.” Tiểu Hà kéo tay nàng đi ra ngoài, sau khi rời khỏi “Nhà” náo nhiệt, bị gió đêm thổi qua, đầu Thanh Thanh tỉnh lại.

Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua nhà mình, quen thuộc lại xa lạ.

“Làm sao vậy? Một ngày đều là đàn độn a.

“Tiểu Hà cùng nàng ta mười ngón tay giao nhau, lắc lư cánh tay, nhìn nàng ta, lại nhìn bốn phía, tò mò nói: “Thanh Thanh ngươi lớn lên ở đây phải không?”... Ừm.

“Thôn làng buổi tối rất là lờ mờ, nhưng đối với Thanh Thanh ở đây lớn lên hơn mười năm mà nói, dù nhắm mắt cũng có thể đi qua thôn một lần.

Tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều, chỉ vào một gốc cây, nói với tiểu Hà: “Trên cây này có một tổ chim rất lớn, mỗi năm mùa hè đều có một tổ chim nhỏ.

“Oa, hiện tại có sao?” Hiện tại không có chỗ nào a, đều nhanh thu, chim đều bay đi... Nhìn nơi này, hi hi, ta khắc chữ, Triệu Thanh Vân “Thật xấu.

“Khi đó ta mới bảy tuổi.

“Hai vị thiếu nữ dắt tay nhau đi dạo một vòng trong thôn, may mà đêm nay bởi vì Vương gia Thất phu nhân, mỗi nhà đều thắp đèn, bằng không thì buổi tối Tiểu Sơn thôn không có mặt trăng mà đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

“Tài lòng chút không?” Lại trở về dưới gốc cây kia, Tiểu Hà quay đầu nhìn nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh tỏa hơi nóng dưới ánh đèn mông lung ở gần đó, ngưng ngưng nói: “Không có gì không vui, ta chính là...” Còn mạnh miệng, muốn phạt!”

Thanh Thanh ý thức được cái gì, quay đầu lại nhìn nàng, đang định từ chối thì thân thể thiếu nữ mảnh mai của Tiểu Hà kia đã dán tới, ôm lấy vòng eo của nàng, đè nàng lên trên cây đại thụ.

Một cái miệng nhỏ mềm mại ngọt ngào, chạm đến trên miệng của nàng, hôn môi.

Cảm giác quen thuộc trên môi, thiếu nữ thở ra khí tức như lan, lửa nóng thân mật, ôm chặt lấy nhau, làm cho Thanh Thanh nhanh chóng rơi vào tay nàng. Khi Tiểu Hà vươn đầu lưỡi thăm dò vào miệng nhỏ, nàng cũng chủ động mở cánh môi, vươn ra đầu lưỡi hồng nhuận, cùng với cái lưỡi mềm mại của nàng quấn lấy nhau.

Hai vị thiếu nữ thân mật nói chuyện, môi quấn chặt, hôn mê hừng hực, hồn nhiên quên mất nơi này không phải là Vương gia sơn trang.

“Tỷ!!” Mãi đến khi Tiểu Hồ kinh ngạc kêu lên mới đánh thức Thanh Thanh đang hôn với Tiểu Hà.

“Tiểu Hồ...” Thanh Thanh vừa sợ vừa xấu hổ nhìn về phía đệ đệ, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng, nàng đã làm cái gì? So với nàng, Vương Tiểu Hà liền có vẻ trấn định rất nhiều, nắm tay nhỏ nhắn màu xanh đen., Tiểu Hồ cười hỏi: “Tiểu Hồ tới tìm chúng ta sao?” Đứa bé trai gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn tỷ tỷ của nó và một vị tỷ tỷ khác vừa dán môi sát vào nhau, tựa hồ đang suy nghĩ, tại sao tỷ tỷ lại cùng một cô bé khác chào hỏi nhau như vậy, không phải là con trai và cô bé mới thân sao?” Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ và vị tỷ tỷ kia đang làm gì vậy?” Tiểu Hồ nhìn không được hỏi.

“Ta, ta...” Thanh Thanh xấu hổ đến không dám ngẩng đầu, miệng ấp úng, không biết nên trả lời như thế nào.

Trong Thanh Sơn thôn nhỏ, đừng nói nữ hài tử ở cùng một chỗ với nữ hài, ngay cả nam nữ, phu thê cũng cực ít ở bên ngoài biểu hiện ra bộ dáng ân ái, miễn cho ngày thứ hai liền truyền khắp thôn, vô duyên vô cớ mất mặt.

Nhưng ở trong sơn trang Vương gia, chẳng những có hôn phụ nữ, còn có nữ hài tử, nữ tử, nữ nhi, nữ tử, nữ nhân, nữ nhân, thị nữ, thị nữ, thị nữ vân vân, đều ở chung một chỗ, thân mật ôm nhau.

Chẳng những mép, môi lưỡi triền miên, còn cởi sạch quần áo, đùa giỡn trên cỏ, vuốt ve hôn mê, thân thể trần trụi quấn chặt lấy nhau.

Chẳng những trên giường mà còn trên bãi cỏ, phòng tắm, thư phòng, trên cây... Thanh Thanh cũng không nhớ mình đã từng trải qua bao nhiêu lần như vậy, mà còn hôn môi cùng Đại phu nhân, bị Nhị tỷ tỷ kéo về thư phòng., Cùng nàng học tập, học sẽ không bị trừng phạt mất một bộ quần áo, chữ viết không tốt sẽ bị hôn một cái, cuối cùng toàn thân không treo một tơ, nàng được Nhị tỷ tỷ chăm sóc ở trên bàn, cũng sờ khắp toàn thân, nàng còn có thể ăn được ngà của Tam tỷ tỷ, hút lấy sữa ngọt ngào của nàng, mỗi ngày đều uống mấy ngụm sữa của Tam tỷ tỷ.

Lại cùng Tứ tử học võ, bị nàng lôi kéo bay, hôn lên trên cành cây, hoặc là đang bị Tứ tử tử cởi sạch quần áo, được nàng ôm hôn.

Ngũ tử là người nhiệt tình nhất, Thanh Thanh cũng có chút sợ hãi nàng, Lục tử tử cũng hoang mang, luôn dụ nàng đi làm chuyện càng kịch liệt hơn.

Mỗi ngày Tiểu Hà đều ngủ với nàng ta, không biết đã hôn bao nhiêu lần rồi.

Mấy tháng qua tất cả những thứ này giống như trong mộng, bây giờ lại nhớ lại trước mặt đệ đệ của nàng.

“Cô bé có quan hệ tốt chính là như vậy đó nha.” Vương Tiểu Hà nháy mắt với tiểu Hồ, sau khi lừa gạt xong liền kéo tay Thanh Thanh quay về.

“Con gái là như vậy sao?” Tiểu Hồ cái hiểu cái không, cuối cùng cũng không có hỏi tới, nó bị xách lỗ tai cảnh cáo, tử tử đã là phu nhân của một gia đình giàu có, không thể giống như trước kia được, muốn lấy lòng tử tử, nhưng lại không thể quá tùy tiện.

Thanh Thanh trở lại nhà mình, nhà nàng đã trở nên rất lớn, mười mấy gian phòng nhiều như vậy, vây thành một cái sân lớn, gian phòng của nàng nằm ở chỗ tốt nhất, là một tòa lầu các nhỏ hai tầng, còn có vườn hoa.

Đặt ở trước kia, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Mặc kệ chuyện đám nam nhân xấu xa uống rượu, Thanh Thanh, chúng ta đi tắm đi.” Rửa tắm...” khuôn mặt Thanh Thanh đỏ bừng lên, chờ đi tới trước thùng tắm, Tiểu Hà giúp nàng cởi quần áo, hai người lại trần trụi ôm nhau, nàng mới ý thức được, quả nhiên lại muốn như vậy.

“Hôm nay, đêm nay, hay là không muốn?” Thanh Thanh có chút kháng cự.

Lúc trước ở sơn trang Vương gia, mỗi đêm nàng đều muốn hôn nhau thân thiết với tiểu Hà. Lúc tắm cũng vậy, thời điểm ngủ càng là chơi đùa, dây dưa mãi dũa, cánh môi hướng về đầu lưỡi câu lấy đầu lưỡi.

Dùng cách nói của Hà nhỏ chính là gia tăng tình cảm của hai người. Dù sao các nàng cũng muốn sống cả đời, là bằng hữu thân mật nhất.

Nhưng hôm nay, trở lại nhà nàng, Tiểu Hà vẫn như vậy.

“Đương nhiên là muốn rồi.” Vương Tiểu Hà chớp mắt, ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng, bờ câu áp ngực nhỏ hơn sữa thiếu nữ Thanh Thanh. Hai người nho nhỏ, sữa nhô lên đụng vào nhau.

Thân thể thiếu nữ tuyệt vời như thế, da thịt trắng nõn bóng loáng, còn là xử nữ Thanh Thanh, lại là bằng hữu tốt nhất của nàng. Hai người cộng lại, tiểu Hà càng muốn dây dưa với nàng, thân mật gần gũi với nàng.

Càng hưởng chi, Thanh Thanh bây giờ non nớt thuần khiết, nhưng qua mười ngày nửa tháng nữa, sẽ gả cho phụ thân nàng, sau khi vào động phòng, Thanh Thanh sẽ bị phụ thân nàng đặt ở huyết tiểu mật dưới thân, lấy đi hồng hoàn của nàng.

Hiện tại Tiểu Trương Thanh không thân mật với nàng, sau này có thể sẽ không còn cơ hội nữa.

Mặc dù nói, sau này biết rõ tư vị nam nữ, Thanh Thanh bị phụ thân xuyên qua, lại cùng nàng thân mật, khẳng định có thể càng thêm kịch liệt, càng hưởng thụ, mà không phải hiện tại ném thử liền dừng lại, ngay cả mài kính cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

“Nhưng mà...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh càng đỏ hơn, “Đây là nhà của ta...” Đúng là ở trong nhà Thanh Thanh, cho nên càng muốn Vương tiểu Hà hôn nàng, đôi môi của thiếu nữ quen thuộc chạm vào môi nàng vài cái, hôn nhau vui vẻ, Tiểu Hà lại thì thào gọi tên nàng, chớp mũi kề sát chớp mũi thở ra ám muội, tất cả đều làm cho Thanh Thanh rất nhanh mở ra cái miệng nhỏ nhắn, bốn môi anh đào dán lại cùng một chỗ.

Cánh môi đụng vào nhau, lưỡi thơm thè ra quấn chặt lấy nhau, hết thấy đều yên tĩnh trở lại, chỉ có hai thiếu nữ ôm chặt lấy nước miếng ở bên bờ tấm ẩm áp.

Các nàng rất nhanh tiến vào bờ tấm, bốn chân ngọc quấn quanh, vừa hơi thở hỗn hển, vừa hôn nhau.

“Hài nhỏ, ừ ừ...” Thanh Thanh rên rỉ ngẩng đầu lên, bị Tiểu Hà hôn lên cổ, sau đó lại xuống, một ngậm ngậm lấy vú non non nho nhỏ của nàng.

Mũi sữa thiếu nữ sớm đã cứng rắn lại bị một vị thiếu nữ khác ngậm lại, cảm giác run rẩy tùy ý lan tràn.

Thanh Thanh ôm lấy đầu nàng, hai chân mảnh khảnh quần lấy eo nàng, nhẹ giọng rên rỉ, thở dốc, sau đó lại hôn nhau với tiểu Hà.

Tại hai người lau khô thân thể trần trụi, ôm nhau ngã xuống giường, sắp lại muốn ôm hôn, trong đầu hỗn độn một mảnh Thanh Thanh, đột nhiên lại nhìn thấy vị nữ Kiếm Thần tỷ tỷ kia.

Tỷ tỷ càng lúc càng trở nên hư ảo, vốn mỗi lần cảm xúc của nàng như thủy triều mất đi ý thức, tỷ tỷ đều có thể đi ra thay thế nàng không chế thân thể.

Nhưng hôm nay, mỗi lần nàng nhìn thấy tỷ tỷ, đều chú ý tới tỷ tỷ càng ngày càng trong suốt.

Hơn nữa từ từ xoay người lại, đưa lưng về phía nàng, dường như sắp rời đi, biến mất không còn tăm hơi.

Thanh Thanh trong đầu có chút minh bạch.

Đột nhiên ý thức được một chuyện: Không chỉ là ở Vương gia sơn, bây giờ nhà của nàng cũng bị Vương đại phú, bị mấy tỷ tỷ xâm chiếm, sự dâm dục cùng hoang đường của Vương gia sơn trang đã lan tràn đến nhà nàng, chiếm cứ tất cả địa phương của nàng. Toàn bộ thế giới của nàng, đều là Vương đại phú cùng người nhà.

dâm dục hoang đường hỗn loạn, đã biến thành một phần của nàng, nàng đã biến thành... dâm oa mà nàng coi thường.

“Thanh Thanh” theo một tiếng kêu rung động tình cảm vang lên, hai cánh môi âm đào ướt át nóng bỏng đặt ở giữa hai chân Thanh Thanh bị tách ra.

Miệng nhỏ của nàng cũng đã ướt dầm, bị một thiếu nữ khác dùng tư xử ngăn chặn, bốn cánh môi trắng nõn ướt át, quần chặt lấy nhau.

khoái cảm như nước thủy triều khiến người ta run rẩy.

“Không, tiểu Hà, ta...” Thanh Thanh run rẩy, chỉ cảm thấy mình đang đi tới vô biên.

Nước biển rơi xuống sâu không thấy đáy, không nhìn thấy rõ mình đang ở đâu, bốn phía tràn ngập sương mù lơ lờ.

“Thanh Thanh ngoan, để cho ta ma sát vài cái, liền nhẹ nhàng vài cái, chờ một chút...” Tiểu Hà há to miệng nhỏ thở dốc, giữa chân có một cái huyết nhỏ màu xanh đen đang đè chặt xuống dưới, miệng huyết được lửa nóng ẩm ướt dán chặt lại, nhỏ thì không dám mài dũa, sợ sẽ làm cho Thanh Thanh không chịu nổi, nàng chỉ là cái mông mềm mại của thiếu nữ hai cánh, cố gắng đè ép xuống dưới, làm cho đôi môi mềm mại ướt át gắt gao, dán chặt vào nhau.

Cứ chặt chẽ như thế, cho nên mỗi một lần hai người hô hấp, mỗi một phần giây dựa, đều khiến cho môi âm của các nàng co rút lại rung động, cùng nhau hôn môi âm khóc nhè nhẹ của đôi phương.

Dục vọng như nước lũ, làm cho Thanh Thanh rất nhanh cao trào.

“Hà hà nhỏ, ta a...” Nàng uốn ngực, cắn môi, rên rỉ muốn mài lại càng dùng càng nhiều sức, nhưng Tiểu Hà lại bối rối né tránh, không có để Thanh Như nguyện đạt tới cao trào, chỉ thưởng thức một phen thiếu nữ vận eo gãy dựa, cái huyết trắng nõn mềm mại không tìm được cái gì có thể mài, có thể xen vào, mà chảy ra mật ong trong suốt như khóc lóc.

Đúng là một huyết động nhỏ đáng thương, vừa trắng vừa mềm, nhưng lại không thể cao trào.

Hai mắt Vương Tiểu Hà lóe lên quang mang hưng phấn, một mực nhìn chăm chú vào eo vận vẹo, Thanh Thanh thút thít nỉ non khóc thút thít, nhìn huyết nhỏ hẹp của nàng co rút lại, khao khát một màn tuyệt vời đang mài giữa cao trào.

Câu dẫn dắt tiểu thư sinh vận eo thút thít nỉ non, rên rỉ muốn lên cao trào, khoái cảm hưởng thụ như vậy, còn sướng khoái hơn mấy phần so với lúc đánh nhau trên cao trào.

“Được rồi, được rồi, ngoan ngoãn “Thanh Thanh” không được thỏa mãn dục vọng cao trào, thân thể thiếu nữ căng thẳng vô lực ngã về trên giường, Vương Tiểu Hà mới lần nữa ôm lấy nàng, hai chân quấn lấy chân ngọc Thanh Thanh.

Vừa hôn nàng, một bên chậm rãi mài tim của mình thành mặt ngọt đồng dạng khó chịu, nói: “Bây giờ còn không thể cao trào, nếu không vị tỷ tỷ đáng sợ kia lại sắp đi ra rồi.

“Tỷ tỷ đáng sợ, Kiếm Thần? Trước đó ở phòng tắm, có một lần Nữ Kiếm Thần tỷ tỷ đi ra, nàng ta muốn cắn đầu nàng ta... Phía sau, Đại Bàn tử chuông đánh bay, may mà nữ Kiếm Thần tỷ tỷ không hạ tử thủ, lúc đánh bay tên mập, lại bảo vệ thân thể cho hắn, nếu không, tên mập mập kia đã sớm tan xương nát thịt rồi.

Từ sau ngày đó, nữ Kiếm thần trong cơ thể Thanh Thanh bị người của Vương gia biết rõ, còn bởi vậy mà Tứ tỷ tỷ tu hành tiên pháp lôi kéo tỉ thí một phen.

Từ đó về sau, mọi người trong Vương gia không dám tiến hành nhiều hơn, thân mật hôn nhau cũng chỉ dừng lại ở nửa người trên, phía dưới chỉ đơn giản mài dũa, giống như vừa rồi Tiểu Hà.

“Ừm” hai mắt Thanh Thanh mê ly, nàng bị hôn lên toàn thân, dư vị thích thú lại chậm rãi bị lửa đốt.

“Đây là lần cao trào đầu tiên của Thanh Thanh, hay là ở lại phòng hoa chúc đêm đi, hì hì “Động phòng hoa chúc đêm... Nàng cùng phòng động phòng của Đại mập mập hôn một cái sao? Sau khi liếm đi một chút mật dịch trong suốt chảy ra, Vương Tiểu Hà thỏa mãn ôm lấy nàng, nói một câu: “Ngủ say Thanh Thanh, rất nhanh a, người có thể hưởng thụ được sự hầu hạ của cha ta... Cây đồ vật kia, hì hì hì.

“Thanh Thanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thanh âm lớn lên: “Ai, ai muốn... Như vậy, ta mới không cần!” Cái gì mà không cần, rất thoải mái thì Vương Tiểu Hà chống đầu lên, dưới vai thơm như dao gọt, bộ ngực nhỏ trắng như tuyết lộ ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ ngượng ngùng cùng hưởng thụ: “Thanh Thanh, người cũng không phải chưa từng

xem qua, những tiểu mẫu thân của ta, sau khi bị cha ta đâm vào, liền trở thành... dạng này.

“Hai tay Thanh Thanh che mặt, không dám nhớ lại những hình ảnh kia.

“Ngay cả mẹ nuôi không thích nam nhân của ta, sau khi bị cha ta đâm vào, cũng đều lớn tiếng kêu lên...” Khuôn mặt Vương Tiểu Hà cũng đỏ bừng, nhưng nhìn thấy tiểu trình nữ then vụn phân, cảm thấy đặc biệt thú vị, lại chủ động nói ra cảm nhận của mình, giọng run run: “Người..., Người cũng thấy rồi đấy, mấy lần trước, ta với cha ta, chính là... Lúc cha ta tiến vào trong Tiểu Hoa Hoa phía sau ta, ta đã mất mặt mất hết rồi... Ô ô, không nói nữa, dù sao đến lúc đó Thanh Thanh ngươi sẽ hiểu, vừa thoải mái vừa mất mặt.

“Nhập vào phía sau Tiểu Hoa Hoa phía sau... Làm sao mà Thanh Thanh không thấy được chứ? Sau khi tiệc gia đình kết thúc, nếu mọi người tiếp tục đi vào Ôn Tuyên Trì, Tiểu Hà thường sẽ ở nơi đó cởi sạch quần áo, bị phụ thân của nó sờ đến toàn thân nhũn ra, chủ động quỳ ở trong ao nước, cái mông nhỏ trắng nõn vươn cao, cái mông nhỏ trắng nõn bị phụ thân của phụ thân nó dùng cái thứ gì đó nóng hổi, từ từ cắm vào trong... Đóa hoa nhỏ ở đằng sau.

Sau khi cắm vào, Tiểu Hà giống như biến thành một người khác.

Sự rụt rè ngày xưa đã không còn, tiếng khóc hu hu rên rỉ, vặn vẹo thắt lưng thon nhỏ quấn chặt với phụ thân nàng, hai cha con lẫn lộn trong Ôn Tuyên Trì, ngọc nguậy, quần lầy nhau, không ngừng eo uốn éo, tóe lên bọt nước thật lớn.

Hai phụ nữ có thể từ một đầu suối nước nóng này, một mực làm xong một đầu kia, Tiểu Hà lại được đại mập mập ôm lên nhúng cây cúc nhỏ, đi vòng quanh hồ nước nóng, tiểu Hà nhỏ nằm rạp trên mặt đất giống như một con chó nhỏ, bị tên mập cắm vào.

Cuối cùng, khi phụ thân nàng cắm sâu vào hoa cúc nhỏ bất tỉnh, Tiểu Hà càng là mất mặt xấu đến cực hạn, không nói tiếng khóc thút thít nỉ non, thân thể còn một mực run lên, nước

mắt cùng nhau chảy ra, đến khi phụ thân nàng rút ra gây thịt, Tiểu Hà giống như cá chạch ngã trên mặt đất, gãy dựa, co quắp, khóc lóc, gào khóc, gào thét, bụng phình to như mang thai năm, sáu tháng, vặn vẹo huỳnh quang hồi lâu mới gạt ra ngoài.

Nữ nhân sau khi bị tên mập kia cắm vào, chính là nữ nhân.

Biểu hiện ra sự điên cuồng, dâm dục, sa đọa, quên dâm hoan của ta... Thanh Thanh nhắm mắt run rẩy.

Nàng không dám tưởng tượng, trong đêm động phòng hoa chúc, mình sẽ thể hiện ra bộ dáng gì... “

Bước tu hành thứ hai.. Bộ thứ hai.... Công việc của tiên tử (102)

Thanh Thanh cùng Hi Nguyệt “Thanh Thanh”, nhìn xem thân thể của chúng ta đẹp thế nào không?” Hai vị tỷ tỷ cùng tiểu Hà đi vào phòng, khi các nàng đi ra, Thanh Thanh liền kinh ngạc nhìn thấy, ba người đều thay một bộ quần áo phổ thông, từ tơ lụa đẹp đẽ, hóa thành quần áo nông phụ đơn giản sạch sẽ.”

Tuy rằng nữ nhân trong thôn cũng rất ít mặc quần áo chỉnh tề như vậy, nhưng ít nhất đại phu nhân cùng tứ phu nhân còn có tiểu Hà, các nàng khi mặc những bộ quần áo đơn giản này, lộ ra vẻ bình dị gần gũi hơn rất nhiều.

Vương Đại Phú ở bên ánh mắt sáng lên, đi tới đi lui vài bước, cười híp mắt nhìn các nàng: “Thì ra phu nhân mặc váy lụa mộc mạc cũng đẹp như vậy, vì phu nhân mà động tâm không thôi.

“Tứ phu nhân cho hấn một cái liếc mắt, kéo tay Thanh Thanh đi ra ngoài: “Không để ý tới tên háo sắc quý này, Thanh Thanh, chúng ta đi.

“Đi? Đi đâu?” Đương nhiên là đi chăn bò?!” Thanh Thanh ngờ ngác bị kéo đi, từ này đối với nàng mà nói phảng phất như cách một thế hệ.

Từ khi tiến vào sơn trang Vương gia, sau khi được chứng kiến, nàng đã tham dự qua những vở diễn dân dã ám muội ám muội kia, nàng đã từ một cô gái chăn bò sơn trang, biến thành... Thất phu nhân.

“Đúng vậy, chăn bò “Tiểu Hà thân mật kéo cánh tay của nàng, vui vẻ nói: “Ta cũng không biết Thanh Thanh trước kia như thế nào sinh hoạt, hôm nay khó có cơ hội, liền cùng chăn bò cùng trải nghiệm một chút cuộc sống Thanh Thanh trước kia của người.

“Thanh Thanh bị kéo đi, Vương đại phú theo ra ngoài, vui vẻ hơn hử nói: “Trước kia lão gia các người còn giúp Thanh Thanh đồng thời thả bò cùng làm nông, yêu quý theo đuổi đã

lâu, rốt cuộc mới tìm được Thất phu nhân nhà chúng ta, hắc hắc.

“Xi, đẹp cho người.

“Đại phu nhân có chút ghen tỵ nhéo hắc một cái, Vương đại phú kêu gào lên, lại bị Tứ phu nhân cười mắng đuổi đi dắt bò.

Một đoàn người âm ỉ đi ra cửa, dắt theo con Thanh Ngưu mà Thanh Thanh thả trước kia, chậm rãi đi trên đường thôn.

Các thôn dân từ xa nhìn lại, không có tới quấy rầy, bọn họ vẫn là biết rõ các lão gia phu nhân trong thành tới, liền thích xuân du thu du đi thanh mã, thuộc về gia đình giàu có nhân hạ nhân nhả lo sợ.

Thanh Thanh cùng tiểu Hà kỵ ở trên lưng bò, trong tay nàng cầm thanh kiếm gỗ trước kia, Tiểu Hà ngồi ở trong ngực nàng, hai vị tỷ tỷ và đại mập mập quần áo mộc mạc đi chậm rãi phía sau mộng bò.

Gió nhẹ thổi qua, ánh mặt trời ấm áp, hương lúa thơm ngát.

Thanh Thanh mấy tháng qua mơ màng màng khó có được vài phần thanh tĩnh.

Nàng quay đầu nhìn xung quanh, trong ruộng lúa vàng óng, thôn dân Thanh Sơn thôn đang cắt lúa, thì ra bây giờ là mùa thu hoạch.

“Phu nhân.

“Vương đại phú hô phu nhân, nhưng mặt lại chuyển hướng đến Thanh Thanh trên lưng trâu, khuôn mặt béo cười tùm tùm nói: “Trước khi vi phu đến sơ sót, có lẽ gọi hạ nhân trong nhà chúng ta đến giúp thu hoạch lúa gạo.

“Thanh Thanh khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, bị một tiếng phu nhân làm cho trong lòng ngượng ngùng, sắc giọng: “Không cần người hỗ trợ! Mọi người trong thôn cũng không phải không thể làm việc, hơn nữa, hạ nhân trong nhà bọn họ cũng phải làm việc nhà.

“Trong nhà?” Đại phu nhân ngược mắt lên, mỉm cười.

Thanh Thanh càng xấu hổ, ấp úng, gương mặt đỏ bừng đầy đáng yêu. Vương đại phú nhìn chung quanh một chút, tiến tới, nâng lên một bàn chân nhỏ màu xanh cuời bò, đưa tới bên mũi người thật sâu.

Thanh Thanh ngây người, người này làm sao...” Chân Hương thật sự! ” Vương đại phú yêu thích sờ sờ bàn chân của nàng, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm mắt cá chân sạch sẽ của nàng, còn mặt dày vô sỉ dùng gương mặt cọ vào đôi chân thon thả của thiếu nữ. Trong miệng si mê nói: “Thật muốn nhanh cùng phu nhân của ta nhập phòng, để Thanh Thanh ngoan chân chính trở thành phu nhân của ta.” Từ trên thân nam nhân mập mạp này tản mát ra dục vọng cực nóng cùng ái mộ vô biên, cùng nhau tuôn về hướng Thanh Thanh, trên cảm tình thật sự thiếu nữ trắng nõn chân chính. Làm sao có thể ngăn cản được tình ý nóng hừng hực như thế? Thiếu nữ cuời trên lưng Thanh Ngu, thân thể rất nhanh mềm nhũn xuống, khuôn mặt đáng yêu đỏ ửng một mảnh, may mắn là Tiểu Hà ngồi ở phía sau ôm nàng, mới không để nàng ngã xuống.

“Tôi hôm qua dày vò chúng ta còn chưa đủ, sáng sớm lại tới quấy rối Thanh Thanh?” Tứ phu nhân vặn cái eo béo của Vương Đại Phú, để cho gã chú ý một chút, đừng để cho người ngoài nhìn thấy cái dạng mất mặt này.

Con! Giày vò? Bụng Thanh Thanh xuất hiện một dòng nước ấm, phảng phất như nhìn thấy đại phu nhân cùng tứ tỷ tỷ bị Vương đại phú đặt lên giường dùng sức kéo mạnh, ba người trần trụi quần lấy nhau, tiếng tí tách vang lên trong nhà nàng.

Nàng gặp qua rất nhiều lần hình ảnh như vậy, cái đầu gầy như cái dùi của tên mập mạp kia, gốc rễ vừa thô vừa to, lại rất dài, bộ dáng của nữ nhân, mỗi một nữ nhân sau khi bị cắm vào, đều sẽ phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ, chủ động giang chân ra, cái miệng cao vút bị tên mập này cắn... Không chỉ là dâm dục phát sinh ở sơn trang Vương gia, mà còn là ở trong nhà nàng, thậm chí trong đầu nàng, chiếm cứ cả tâm nàng.

“Thanh Thanh thật đáng yêu.” Ôm lấy Tiểu Hà từ sau lưng ôm chặt lấy nàng, mở miệng liền ngậm vào vành tai nàng, bờ môi

ướt át cùng trên lỗ tai của nàng tê dại, làm Thanh Thanh nhin không được rên rỉ một tiếng, thân thể run lên một cái.

“Không, Tiểu Hà, đừng... sẽ bị người ta nhìn thấy!” Hì hì, xa như vậy, nhìn không thấy... chi bằng chúng ta lên núi đi? Liên oạt xoạt đi?” Hai thiếu nữ đùa giỡn trên Thanh Ngưu, ôm nhau quần hôn, từ chân núi xuống triền núi. Bất tri bất giác, Thanh Thanh đã nghiêng đầu, há miệng nhỏ hôn nhau với Tiểu Hà, khê thở dốc, thân thể trở nên nóng hổi.

Nàng có thể cảm giác được tình cảm của Tiểu Hà đối với nàng không giống bình thường, không chỉ là bạn chơi, cũng không phải chỉ vì quy củ trong Vương gia sơn trang mà là quần hôn thân mật, mà là bởi vì... Tiểu Hà rất thích nàng.

Khi Vương Đại Phú mang theo hai vị phu nhân lên sườn núi, nhìn thấy Thanh Ngưu đang nhàn nhã ăn cỏ, hai thiếu nữ ngã trên lưng, hôn hôn nhau hương diễm: Thanh Thanh bị Tiểu Hà Hà đè lên lưng, không ngừng hôn lên, đáng vẻ gầy gò trắng trẻo thon thả lộ ra, trước ngực một vòng trắng nõn, hai hạt đậu nhỏ phẩn nộn lặng yên tăng trưởng cứng rắn.

“Được rồi, hai người các người đừng chơi nữa.

“Đại phu nhân vỗ vỗ tay, mỉm cười ôn nhu nói với hai thiếu nữ đang hôn nhau: “Đừng có ngồi trên lưng bò quá mức nóng, tiểu Hà Thanh Thanh, xuống dưới này chơi tiếp đi, chúng ta ở dưới bóng cây làm đệm êm, buổi trưa cứ ở chỗ này mà ăn.

“Ừm, ngon lắm, Thu Du sao không đi săn mồi chứ?” Tứ phu nhân đi tới, vươn tay ra chuẩn bị ôm hai cô gái đang hôn một cái thở hồng hộc xuống, nhưng khi Hà Tiểu xuống đầu tiên, lại bị nàng ôm vào trong sọt hung hăng hôn, vừa hôn nàng với Thanh Thanh, lại cùng nàng hôn lên tứ mẩu thân.

Bốn năm thị nữ đuổi theo, trong tay cầm thảm mềm, bánh quây, ấm trà, nhìn thấy trên lưng Thanh Ngưu thở hổn hển, mở rộng vạt áo, lộ ra hình ngực non nớt xanh biếc, cũng chỉ hé miệng cười một tiếng.

Các nàng ở Vương gia sơn trang đã thấy nhiều hình ảnh như vậy, cũng tham dự qua rất nhiều.

Với nhận thức của các nàng với phu nhân lão gia, lát nữa bữa cơm trưa sẽ là hương diễm lại đậm đặc, hồ đồ một hồi lâu mới dừng lại.

Các nàng còn phải xuống chân núi, phân phó hộ vệ phong bế sơn đạo, miễn cho thôn dân không có mắt tới quấy rầy chuyện tốt của phu nhân tiểu thư, lão gia... lát nữa các nàng cũng muốn gia nhập, cùng nhau hưởng thụ tư vị giao hòa bên ngoài, thiếu đi bốn vị phu nhân cùng rất nhiều thị nữ, nói không chừng các nàng có thể ăn được lão gia... Hì hì, là lại biết được bản lĩnh chân chính của lão gia.

Lão gia có thể thuần phục bảy vị phu nhân, không chỉ dựa vào tiền tài mà còn chân tâm. Cái bản lĩnh của lão gia, sau khi sử dụng, thật sự dạy các nàng dục tiên dục tử, vừa yêu vừa sợ.

Mấy vị thị nữ lặng lẽ nhìn thoáng qua Vương đại phú cứng rắn có vẻ phồng lên, dưới háng to lớn, ngượng ngùng cười, ở dưới bóng cây trái ra thăm đá sần sần, có hai người kết bạn xuống núi, phân phó những hộ vệ kia thủ hảo sơn đạo.

Thanh Thanh nằm ngửa mặt lên Thanh Ngưu thở hổn hển, dưới ánh mặt trời ban mai, hay là nơi mà nàng từng chăn bò trước mặt các thúc thúc dưới núi, hôn nhau cùng những cô bé khác, nàng xấu hổ đến không mở mắt ra được.

Nhưng nàng vừa thở hổn hển một hồi, liền được Đại phu nhân dịu dàng ôm xuống, hai cánh môi ôn nhuận lại ngậm miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Ô ô ô” Thanh Thanh rên rỉ, khoái cảm lại dâng lên.

Trong lúc mơ màng, nàng bị Đại phu nhân một bên ôm lấy thân, một bên được nàng ôm trên thảm. Đại phu nhân chậm rãi đem thân thể mảnh mai đặt ở trên.

Sau đó, Vương Đại Phú thưởng thức đã lâu cũng tiến tới, hai vợ chồng cùng hôn nàng.

Y phục của nàng bị lột sạch không còn một mảnh.

Thân thể Thanh Thanh trần trụi truồng nằm trên miếng thức ăn rộng thùng thình mềm mại, thân thể thon thả trắng nõn hiện lên màu hồng phấn, thở phì phò, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Tay, chân, bụng, ngực, gò má đều bị người bên cạnh hôn mê, không biết rốt cuộc là ai.

Trong thoáng chốc, nàng giống như đã uống sữa, lại giống như có người đi liếm nhẹ huyết nhỏ của nàng, bàn chân nhỏ của nàng bị người ta ôm lấy hôn, nàng bị miệng cho ăn một ít thứ, lại tựa hồ nghe được âm thanh giao tình lớp lớp.

“Phu quân cầm cầm, cầm cầm nịu.” Lão gia, nô tỳ cũng muốn...” Hô hấp nhỏ, lão gia không rảnh, để ta tới hầu hạ người.

“Không cần người, người mới là tạp... a hồng lan, nhẹ hơn một chút.

“Phụ thân, tới cầm con gái chiến ô ô ô, con gái không chịu nổi” Thanh Thanh Thanh nằm trên cỏ xoay đầu, dư vị hấp dẫn tích tụ ở trong cơ thể nàng. Trong ánh mắt mê ly của nàng, Thanh Ngưu đang nhàn nhã ăn cỏ, mà ở bên cạnh, dưới ánh mặt trời, một tiểu hà thân là con gái lại không sợ mà nằm trên mặt đất, hai chân cong cong, đùi áp vào bụng, hai tay dùng sức nắm lấy mắt cá chân của mình, tách ra một cách to lớn.

Hai chân ướt sũng, chỗ khe hông trắng nõn, bông hoa nhỏ nhắn mềm mại khép mở, đang khát khao được phụ thân nàng đâm vào.

Nữ nhi là tiểu Hà, phụ thân là Vương Đại Phú.

Thanh Thanh nhìn thấy, Tiểu Hà nắm mắt cá chân mình cố gắng nâng lên bờ hông non nớt, không chỉ có huyết mật tràn bóng, mà ngay cả bông hoa non nớt đối mặt với trời, chờ Vương Đại Phú đâm vào.

Mà tên mập mập thì sao? Hắn còn đang giắt vào đại phu nhân, híp con mắt mập mập, cười xấu xa nhìn con gái ngựa ngáy khó chịu.

“Phụ thân, phụ thân ô ô, muốn phụ thân nức nở khóc nỉ non thanh âm cầu khẩn, chứng minh Tiểu Hà nhỏ khao khát mãnh liệt cỡ nào, cùng nàng thường xuyên hôn thân thể Thanh Thanh hoài nghi, ngày thường luôn quán lấy nàng, có phải là bởi vì không cùng phụ thân giao thiệp, cho nên luôn không thỏa mãn, mới tìm nàng mài hôn?” Phu quân thật sự là xấu xa.

“Tứ phu nhân hai tay chống trên mặt đất, chậm rãi bò tới, Thanh Thanh nhìn về phía nàng, thấy Tứ tỷ tỷ vênh mông tròn, trên đó sau khi cười một thị nữ xinh xắn dùng hai đầu rồng găm tằm, thể lực mềm nhũn nằm sấp trên lưng nàng.

Bởi vì động tác bò đi của Tứ tỷ, cười nàng kia, dùng con rồng hai đầu cắm vào thị nữ nhỏ xinh của nàng, cũng rung rung theo, rất nhanh lại tới dục vọng, bắt đầu ra sức cắt xuống, trong miệng kêu lên tiếng dục dục.

Thanh Thanh nhìn đến miệng lưỡi khô khốc, cảnh tượng trước mắt tại Vương gia sơn trang chỉ là chuyện bình thường, nhưng đối với ngoại giới bất luận người nào, đều là khó có thể tưởng tượng thâm đẳng.

Thị nữ nhỏ nhắn xinh xắn cười bờ mông trắng như tuyết của Tứ phu nhân, cũng cao gần bằng nàng. Đường như sau khi thấy nàng được mình gả vào Vương gia, nàng cũng sẽ cười Tứ tỷ tỷ như vậy... Các nàng đã từng nói, chờ nàng gả vào, nàng sẽ có thể được hưởng thụ... Xất vào các tỷ tỷ, còn có tư vị của các tỷ tỷ xen vào nàng.

Không phải là hôn mê đơn giản như bây giờ.

Sau khi gả vào nhà, lần nữa mở tiệc cưới, nàng cũng giống như người hầu xinh xắn, chân cắm một con rồng hai đầu vào huyết nhỏ, cười các tỷ tỷ to béo chặt chẽ, bờ mông mềm mại vênh cao, một đầu cắm vào huyết của các nàng, một mặt cắm vào, một mặt để cho các nàng chờ bò.

Giống như Tứ tỷ tỷ hiện tại, cũng giống như trước đó, tên mập mập từ sau lưng đẩy nàng đi... “Sao lại như vậy, ta, ta, ta...” Thanh Thanh cả người nóng hôi, chỉ cảm thấy trong đầu đều là dâm dục, không cách nào suy nghĩ cái khác.

Tại sao nàng lại muốn xen vào các tỷ tỷ? Tại sao nàng lại bị các tỷ tỷ chen vào? Vì sao Tiểu Hà muốn hôn nàng, vì sao nàng lại muốn cùng Tiểu Hà triền miên vui vẻ, tại nữ nhi cùng phụ thân, tại sao các thị nữ cũng gia nhập hưởng thụ., Vì sao Vương gia sơn trang...” ‘A a ‘A’, Âm Cơ’ nhìn dâm tiểu thư; 767. ấp ấp ấp. 2 ấp ấp thoắt tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn tạp của Thanh Thanh Thanh. Nàng xem qua, thấy Tứ tỷ tỷ

đang vênh cao mông nở nụ cười xấu xa, dùng một ngón tay cắm vào trong mắt son phấn của tiểu hà.

“Tiểu Hà, cha con đúng là bại hoại, để Tứ mẫu thân giúp con “Ô ô”, đừng, hừ, Tứ mẫu thân cũng là một tên bại hoại, chuyên môn tới chơi ta... Thúy, Thúy Thúy Thúy.

“Nhăn Nhăn bị ngón tay từ từ chọc chọc vào, vẫn còn duy trì bờ mông rời khỏi cỏ, tư thế nâng huyết mật và Cúc Môn lên, cổ hết sức cười trên tứ mẫu thân tuyết mẫu thân Thúy Thúy Thúy trên mông tuyết nói: “Người dùng sức một chút, cắm nàng vào, đâm chết Tứ mẫu thân “Tứ mẫu thân hình thể nhỏ nhắn xinh xắn”, Thị nữ nhìn như nhu nhu nhược yếu đuối rất bị kích thích, song đầu long kẹp chặt trong huyết, đồng thời cũng bắt đầu dùng sức vặn vẹo eo nhỏ, nhẩn tít không ngớt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ hưng phấn đỏ ửng, tự hào vì có thể cười trên mông của tứ phu nhân mà có thể vui vẻ cùng nàng.

Không biết vì sao, Tứ phu nhân chính là người tu hành, cười khê một tiếng, kẹp chặt huyết khẩu, thị nữ nhỏ nhắn trên mông nàng lập tức ra vào vạn phần khó khăn, cơ hồ biến thành đơn phương tự hạ độc: Song Đầu Long bị Tứ phu nhân kẹp bất động, không ngừng ra vào một chỗ khác trong huyết của nàng.

“Phu nhân, phu nhân nói lỏng ra một chút.

“Thiếu nữ xinh xắn trở nên gian nan đáng thương cầu khẩn, nằm nhoài trên mai tuyết tuần tú của Tứ phu nhân, hai cái chân nhỏ bé kẹp chặt dưới cặp mông cao vút của nàng, cầu xin phu nhân buông lỏng một ít huyết mật cho nàng mềm mại.

Gương mặt Thanh Thanh nóng bỏng, nàng nhìn thấy, Tứ phu nhân mị thái vạn phần quỳ rạp trên mặt đất, trên lưng cũng theo một thị nữ nhỏ xinh xắn, rõ ràng là đang quỳ, nhưng lại uy phong như nữ tướng quân thắng, khéo miệng nhếch lên nụ cười khê: “Tiểu nha đầu, người là nghe theo phu nhân hay là nghe tiểu thư nhà người?” Thúy Thúy Thúy!” “Đặt hai chân nhấc cái mông nhỏ lên rồi hét âm lên.

Thúy Thúy Thúy ngượng ngùng nhìn nàng một cái, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào sau lưng mỹ lệ của Tứ phu nhân,

thẹn thùng nói: “Phu nhân sủng ái Thúy Thúy Thúy, Thúy Thúy Yêu, liền nghe “Oa” của phu nhân” thật là ngoan, động đi.

“Tứ phu nhân dương dương đắc ý buông lỏng huyết, đầu ngón tay luồn vào vỏ cúc nhỏ, khiến cho nàng rên rỉ, trong miệng hô phụ thân.

Phát giác được huyết của phu nhân buông lỏng, Thúy Thúy Nhị Đầu Long kẹp chặt, thử kéo ra, sau khi xác nhận có thể, rất nhanh hưng phấn luân phiên nhúc nhích.

“Khinh nhẹ một chút, người nha đầu ngốc này...” Tứ phu nhân thở hổn hển, hai tay chống trên mặt đất, eo trầm vênh mông, nghênh đón nha hoàn kiều mị trên lưng tuyết, trên mặt tràn đầy xuân tình.

“Tiểu thư, ta thay người trút giận” Thúy Thúy lại thay đổi giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cười hì hì với Tiểu Hà, huyết nhỏ gắt gao kẹp chặt Song Đầu Long, vòng eo mảnh khảnh giấy dựa kịch liệt, làm cho huyết nhị và phu nhân của bà ta liên lụy.

Hai con giao long lên tiếng, khiến Tứ phu nhân liên tục than thở: “Nha đầu hư hỏng, phá nha đầu... A, biến què đúng không? Phu nhân không chính đón người đâu!” “Oa a, Tiểu Hà giúp ta!” “Hừ”, Tứ mẫu thân cho rằng ta không tồn tại sao? “Tứ phu nhân bị cắm vào muốn kẹp chặt huyết, tiểu Hà đột nhiên nâng lên bờ mông, huyết mềm mại ướt nhẹp bao phủ khuôn mặt nàng, một đôi chân nhỏ kẹp lấy hai bên đầu.

“Ô ô ô” Tứ phu nhân ghen ngào không thôi, huyết thiếu nữ trơn trượt không chịu nổi, đặt ở trên miệng của nàng, hai cánh môi non mềm mở ra, phun ra chất lỏng thiếu nữ ngon miệng.

“Tứ mẫu thân, giúp ta ‘Tiểu Hà nhỏ nhắn uốn éo cái eo nhỏ nhắn, để huyết khẩu ở trên môi mẫu thân mài giũa, người sau bắt đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu, ngậm bờ môi âm hiểm của con gái ngũ muội, liếm láp.

Ba người nhanh chóng dây dưa cùng một chỗ.

Không lâu sau, lại biến thành Tứ phu nhân đem Thúy Thúy Thúy đè ở dưới thân, thoáng cái chọc nàng, Thúy Thúy bị đâm

kêu không ngừng, lại rất nhanh bị kéo lên, Tiểu Hà phía sau nàng hoạt động, cùng Tứ phu nhân đùa bốn nàng.

Thanh Thanh ý thức không minh, quay đầu lại nhìn, Vương Đại Phú bế Đại phu nhân lên, đi tới dưới ánh mặt trời, để đại phu nhân hai chân tách ra hướng dưới núi làm việc nông nhân, một bên thẳng lưng co rúm, một bên vui vẻ đùa giỡn nàng.

Thôn dân Thanh Sơn dưới chân núi, có thể nhìn thấy dân diên giữa sườn núi hay không? Nhưng nhìn thấy thì đã sao? Thôn Thanh Sơn dựa vào mấp mạp trở nên giàu có, mặc dù nhìn thấy, bọn họ cũng sẽ không nói gì.

Thôi.

Cứ như vậy đi.

gả cho hân ta, đối xử với tất cả mọi người đều rất tốt.

Thanh Thanh nhắm mắt lại, thân thể vô cùng xích lõa co rút ở trong ánh mặt trời ấm áp, lâm vào trong giấc ngủ nặng nề.

Nữ Kiếm Thần tỷ tỷ trong đầu nàng, càng ngày càng ảm đạm.

Buổi chiều.... Buổi chiều.

Ở bên ngoài vui vẻ triển miên nửa ngày, đám người Vương gia rốt cục mặc quần áo chỉnh tề, đi xuống phía dưới núi.

Chỉ là đám phu nhân này ngay cả thị nữ, tóc mai rồi bời, gò má ửng đỏ lộ vẻ mệt mỏi, chứng minh các nàng vừa rồi đã trải qua sung sướng như thế nào.

Thanh Thanh lại cười Thanh Ngưu, được Tiểu Hà ôm ở trong ngực, không nói một lời, tùy ý Thanh Ngưu chậm rãi đi.

“Thanh Thanh, không vui à?” Tiểu Hà ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi có phải quá nóng hay không?” Không, không phải... không ai biết rõ, cho nên không sao.

“Thanh Thanh lắc đầu, không muốn nghĩ tới những chuyện này nữa.

Thấy nàng lại trầm mặc, tiểu Hà cũng không tiện nói nhiều, mấy ngày nay dân đảng hoàn toàn chính xác có chút vượt quá

lúc bình thường, đây cũng là vì nghênh đón Thanh Thanh, làm cho nàng sớm thích ứng một chút.

Nhưng hôm nay xem ra, cô gái Thanh Thanh xuất thân từ Tiểu Sơn thôn này lại có chấp nhất dị thường kiên trì, từ đầu đến cuối không có chân chính buông bỏ tất cả tâm tư tri kỷ gần gũi với các nàng.

Có phải có liên quan tới nữ Kiếm thần trong cơ thể nàng ta không? Đúng vậy, Thanh Thanh không phải là nữ hài tử tầm thường... Nhưng, phụ thân làm sao biết nàng ta không tầm thường chứ? Tiểu Hà nhất thời cũng trầm mặc xuống.

Một đoàn người đang đi xuống chân núi, lúc sắp hạ xuống chân núi, Thanh Thanh đột nhiên thấy trong tầm mắt xuất hiện một vòng trắng noãn.

Nàng định thần nhìn lại, mới phát hiện là một nữ tử mặc váy trắng, đang đứng dưới một ngọn núi nhỏ ven đồng ruộng.

Nơi đó là nơi nàng thường xuyên đến, làm việc mệt mỏi đi nghỉ ngơi, hoặc là chơi đùa với bạn chơi trong thôn, đều ở nơi đó.

Dưới sườn núi có một con sông nhỏ, xuyên qua mảnh lớn ruộng đồng, tầm mắt rất rộng rãi.

Mà vị nữ tử váy trắng kia, đang đứng dưới bóng cây, lẳng lẳng nhìn ruộng lúa vàng óng.

“Thật đẹp.

“Thanh Thanh theo bản năng mở miệng, sau đó lại cảm thấy kỳ quái, mình ngay cả mặt mũi của nàng cũng chưa từng xem qua, làm sao biết nàng rất đẹp?” ân, đúng là rất đẹp.

“Tiểu Hà cũng đồng ý.” eo nhỏ, mỏng đẹp, tóc đen rủ xuống, khí chất xuất trần, mỹ nữ như vậy nhìn bóng lưng rất đẹp, nếu là mặt tốt hơn một chút...” Nàng nhìn về phía phụ thân mình, cảnh giác lên.

Hai vị phu nhân cũng nhìn về phía phu quân mình, ánh mắt mang theo ý cười như có như không, giống như cười mà không phải cười, xem phu quân của các nàng muốn nói như thế nào.

“Đẹp thì sao chứ? Không liên quan gì đến lão gia của các người!” Vương đại phú vỗ ngực: “Lão gia có bảy vị phu nhân của các người, lại có ba người con gái ngoan làm bạn, đã đủ rồi, những mỹ nhân khác đối với ta mà nói cũng giống như mây khói vậy, không đáng nhắc tới “thật sao?” Đại phu nhân cười hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi, phu quân ta lừa các người khi nào? Hắc hắc, đội ngũ càng lúc càng gần, nữ tử váy trắng kia từ đầu đến cuối không quay người lại.

Thanh Thanh không biết vì sao, con mắt không hề rời khỏi bóng lưng cao gầy của nàng nửa khắc, vẫn nhìn nàng.

Nhìn váy trắng của nàng, thấy nàng được gió mát phất phơ vén lên váy, nhìn nàng tóc dài đen nhánh, nhìn bóng lưng nàng nhanh nhẹn như tiên.

Phảng phất, nàng nhìn thấy một vị tiên nữ từ trên chín tầng trời hạ xuống, thanh tĩnh duy mỹ, thuần khiết không dính một hạt bụi.

Tiên nữ đi tới Thanh Sơn thôn, cùng với một người ô uế ti tiện như nàng hình thành nên sự đối lập rõ nét.

Nàng tới gần tiên nữ, cũng đã là váy bản đối với tiên nữ thuần khiết.

“Có cần đi qua hỏi một chút không?” Tứ phu nhân nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào bạch y nữ nhân. “Thanh Sơn thôn... Không thể xuất hiện một nữ tử như vậy chứ?” Khí chất xuất chúng như vậy, chỉ một cái bóng lưng đã đẹp như tiên trên trời.

Đều không có khả năng là do Tiểu Sơn thôn nuôi dưỡng ra.

“Không, không, không... không cần.

“Thanh Thanh hoảng loạn cực tuyệt, liên tục nói bốn tiếng, vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn nữ tử váy trắng.

Nàng đã là người như vậy thì làm sao có thể tới gần, ô nhiễm tới tiên nữ trắng nõn? Lúc này, tiên nữ trắng nõn kia lại chậm rãi xoay người lại, một đôi mắt trong trẻo trong trẻo linh hoạt đối mặt với hai mắt Thanh Thanh.

“Nàng, ngươi, ta...” Thanh Thanh bối rối lại khấn trương, trong đầu hỗn loạn một mảnh, trên lưng Thanh Ngu không biết làm sao, để cho mọi người nhìn thấy đều cảm thấy khó hiểu.

Nữ tử váy trắng đẹp là đẹp, nhưng tướng mạo cũng chỉ là trung đẳng, có thể so được mấy vị phu nhân trong nhà, làm sao Thanh Thanh như là kẻ trộm sợ hãi vậy?” Thanh Thanh, ngươi... “Đi mau!” “Thanh Thanh vỗ mông ngựa, cúi đầu, để Thanh Ngu vắt chân chạy trốn, lướt ngang qua người nữ tử váy trắng kia.

“Thanh Thanh?” Đi mau... đừng hỏi nữa.

“Một đoàn người đều cảm thấy nghi hoặc, đi ra sau trăm mét, Thanh Ngu mới chậm lại.

Thanh Thanh cắn chặt môi cố nén không nên nhìn về phía sau, nhưng đi được mấy trăm mét, lúc sắp tiến vào thôn nàng vẫn nhìn không được quay đầu lại, lại nhìn thoáng qua nữ tử váy trắng kia.

Nàng vẫn đứng dưới bóng cây trên sườn núi, gió mát thổi nhẹ quần áo nàng, lẳng lặng đứng tại chỗ thật lâu, ánh mắt tựa hồ một mực nhìn nàng.

“...” Thanh Thanh như hư thoát tựa vào ngực của tiểu Hà.

Nàng có thể cảm giác được, vị nữ tử váy trắng kia là nhắm vào nàng, cho dù không phải, nữ tử kia cũng có vấn đề muốn hỏi nàng.

Cảm xúc trong tay Âm Cơ nhìn chăm chăm vào sách nhỏ; 778.001. 2. dư âm của nàng không muốn.

Không muốn tới gần, cũng không muốn trả lời, không muốn nghĩ tới...” Thanh Thanh, ngươi...” Tứ phu nhân đang muốn hỏi nàng, đột nhiên cảm giác có người đang nhìn, ánh mắt đảo qua, mới phát hiện là một lão gia hỏa vừa già vừa xấu, đang dùng ánh mắt híp lại nhìn nàng.

“Thật can đảm!” Tứ phu nhân lông mày dựng thẳng lên, đang muốn nổi giận, lại nhớ tới nơi này là Thanh Sơn thôn, lão gia

hỏa này nói không chừng chính là thân thích Thanh Thanh gì đó, một bụng nợ cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Theo bên cạnh nàng, giữa trưa thị nữ Thúy Thúy Thúy từng cùng nàng dùng Song Đầu Long quần quanh đã lâu, sau khi thấy phu nhân tức giận, hiểu chuyện liếc mắt ra hiệu với hộ vệ một cái.

“Này, lão đầu, đi mau!” Hai hộ vệ tiến lên xua đuổi, không nghĩ tới lão gia hỏa này cười hắc hắc, giơ tay gầy một cái, hai hộ vệ liền ngã sấp xuống đất, nửa ngày không bò dậy nổi.

Mọi người đều kinh ngạc.

“Còn là một tu hành giả?” Tứ phu nhân cười lạnh một tiếng, không hoảng loạn, đưa tay liền rút ra một thanh trường kiếm, kiếm quang vận sức chờ phát động.

“Ài, tiểu thư, đừng kích động!” Lão hán khoát khoát tay, trên mặt già nua nếp nhăn vẫn là vẻ cợt nhả hèn mọn bỉ ổi: “Lão nô ta... Không, lão phu ta chỉ là đi ngang qua, thấy tiểu thư quốc sắc thiên hương, đầy đà mập mạp, cho nên mới ngừng lại thưởng thức một phen, chớ trách tội mới phải, hắc hắc.

“Dương hoa đầy đà? Trong mấy phu nhân của Vương đại phú, Tứ phu nhân còn xa mới gọi là đầy đà. Nàng xuất thân từ tu tiên thế gia, đã sớm tiến vào Trúc Cơ cảnh nhiều năm, đáng người bảo trì đáng người yếu điệu thướt tha như thiếu nữ.

Thị nữ Thúy Thúy Thúy đỏ mặt lên, nhìn không được lại liếc mắt nhìn tứ phu nhân mặc y phục, chính nàng cũng không thể tin được, vừa rồi nàng lại dùng Tứ phu nhân trên đỉnh rồng hai đầu quất vào tứ chi trên đất, còn nằm nhoài trên mai tuyết của nàng, cười bờ mông của nàng.

Chuyện hoang đường như vậy, cũng chỉ có trong Vương gia sơn trang mới có thể phát sinh.

“Lão tiên sinh.

“Trước khi phu nhân mình nổi giận, Vương đại phú cười híp mắt nói: “Đây là phu nhân ta, cũng không phải tiểu thư gì.

“Phu nhân?!” Lão hán sững sốt, ánh mắt lại nhìn kỹ một chút, ngoài miệng không nói lời nào, nhưng ánh mắt lại càng ngày

càng sáng: “Phu nhân? Lập gia đình rồi, phu nhân? Hay đây, hay đây! Sau khi gả cho người sống nuôi hài tử, nữ nhân lại trở nên béo tốt như vậy, quả thật làm cho người ta nhìn không nhin được.

“Ta xem là ngươi muốn chết!” Tứ phu nhân giận dữ, Thanh Thanh cũng ở đây kêu lên: “Tứ tỷ tỷ!!” Nàng chỉ chỉ vị nữ tử váy trắng phía xa xa, không có nhiều lời, nhưng ý tứ đã cho thấy.

Tứ phu nhân cắn răng ngà, oán hận nhin xuống.

Lão hán nhìn Vương đại phú vài lần, nhìn ra hẳn chỉ là phàm nhân, khoe miệng toét ra, cười nói: “Dựa vào nữ nhân ra mặt, phu nhân, nam nhân này của ngài cũng không được tốt lắm, không bằng...” Lão tiên sinh, cũng không thể nói như vậy.

“Vương đại phú đưa tay nắm lấy vòng eo phu nhân của mình, thâm tình nói: “Bảy vị phu nhân của ta thân mang tuyệt kỹ, các bộ đặc sắc, các nàng ở những trường hợp khác nhau thể hiện ra một mặt uy phong, ta cao hứng còn không kịp đây!” Tứ phu nhân cầm kiếm khoe miệng nhếch lên.

“Ngươi nha, chỉ biết nói tốt với bọn ta.

“Đại phu nhân hờn dỗi trợn mắt liếc hẳn một cái, ánh mắt mỹ phụ vũ mị đa tình, còn lâu mới có thể làm ra cái gì, lão hán trực tiếp ngây ngốc, nói với nàng cái gì, cùng với Tứ phu nhân phía sau nói cái gì, đều không nghe rõ.

Con mắt hận không thể mọc trên ngực hai phu nhân này, đợi sau khi các nàng rời đi, lão già vẫn si ngốc nhìn theo hướng các nàng rời đi.

“Phàm nhân chết tiệt kia lại có bảy vị phu nhân xinh đẹp?!” Thật sự là bị mù mắt bọn họ, tìm tên phu nhân phé vật này.

“Chờ “

Nói xong! Chờ ta tìm thời gian, để cho các nàng thấy một chút chân chính nam nhân là như thế nào! ” Lý lão hán ưỡn thẳng cổ lên, hẳn đã hơn một tháng còn không có nữ nhân, hiện tại chính là thời điểm dục hỏa khó nhin.

“Tiểu tử, ngươi ở chỗ này làm gì?” Thanh âm nhu hòa của Chu lão nô đột nhiên vang lên bên tai, lão hán sợ tới mức giật mình, cuống quýt làm ra vẻ nịnh nọt: “Tiền bối, ngài đã trở về rồi sao?” Bộ dáng lắc đầu vẩy đuôi, không có chút đắc ý nào trước khi đối mặt với phạm nhân.

“Hừ!” Chu lão nô không để ý đến hán quá nhiều, ánh mắt đầu tiên là nhìn qua tiên tử nơi xa, sau đó lại đi lên, đáp xuống ngọn cây đại thụ kia.

Càng xem, lông mày càng nhíu chặt.

Từ sau khi đến Thanh Sơn thôn, hán cảm thấy có một loại cảm giác bị nhìn trộm, phảng phất có người nào đó một mực nhìn chăm chú vào bọn hán, như mang ở sau lưng, hán tìm kiếm nhiều lần, nhưng không phát hiện chút nào.

Chu lão nô bắt đầu kính sợ Thanh Sơn thôn từng xuất hiện Tiên Đế trong truyền thuyết này.

Thực lực Đạo Vận Cảnh của hán đã là tồn tại như tiên nhân ở Phàm gian, nhưng ở sơn thôn nhỏ này lại vạn phần biệt khuất.

Trên ngọn cây hán không nhìn thấy, một nam một nữ nhìn nữ tử váy trắng phía dưới, im lặng thật lâu.

“Muốn ra gặp nàng sao?” Thấy nàng làm gì? Nàng cũng không phải người quen của ngươi, nàng chỉ là... hi vọng nàng có thể làm cho bộ hạ...” Bộ hạ? Bộ hạ cũng đã... Ài, thôi, xem ra chúng ta cũng sắp rời đi rồi, không gặp nàng cũng được.

“... Thập Lý Hồng Trang, mệnh mệnh cuộn cuộn.

Triệu Thanh Thanh thôn Thanh Sơn cùng Tam Mộc trấn đại lão gia vương tân tấn hỉ sự tình, khiến mười dặm quanh tám dặm đều oanh động, người đến đạo chúc mừng uốn lượn vài dặm, nói liên không dứt, cát tường vui mừng khí xông thẳng lên trời.

Bên ngoài nhiệt nhiệt náo náo nhiệt, bên trong lại vắng ngắt.

Mặc thanh âm phương quan mờ mịt, ngồi một mình bên cửa sổ lầu hai, nhất định nhìn xem náo nhiệt ngoài cửa sổ, tiếng ồn ào kia không hợp với nàng, nàng phảng phất như đang ở đây,

nhưng lại ở nơi khác, nàng không nên như vậy, nhưng lại biến thành như vậy.

“Thanh Thanh.

“Mẫu thân nàng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt tươi cười khi thấy bộ dáng ngẩn ngơ của nàng, liền động lại.

“Thanh Thanh à, hiện tại đừng suy nghĩ nhiều nữa.

“Phụ nhân mặc tơ lụa lụa trấn an nàng, nói: “Nữ hài trước khi lập gia đình luôn sẽ có tâm tình không tốt, chờ gả đi, hầu hạ trượng phu. Sau khi sinh con, người quay đầu lại nhìn hôm nay, sẽ thấy may mắn lập được phu quân tốt.

Hơn nữa, lúc trước người cũng không phải chưa từng ở Vương gia, từ trên xuống dưới Vương gia đối xử tốt với người, lại không cần hầu hạ bà chồng, ai ui, Thanh Thanh đã gả cho mẹ nhiều hơn lúc trước, cha người là nam nhân không có bản lĩnh., Nhưng phu quân người thì khác a, lương điền ngàn mẫu trong nhà, tính tình tốt, mấy vị tỷ tỷ của người cũng giống như tỷ tỷ, đối với người, gả qua chính là hưởng thanh phúc, hôn sự như vậy còn có cái gì không... Hôn sự như vậy, nữ hài tử khác cũng không tìm được đèn lồng!” Thanh Cương quay đầu nhìn nàng một cái, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mẹ nàng dong dài vào lỗ tai, đã đến trong lòng nàng, lại không nổi lên nửa điểm gợn sóng.

Trái lại, mấy ngày trước đôi mắt thanh lãnh của bạch y nữ tử, còn có thân ảnh đang đứng lặng lẽ, càng ngày càng rõ ràng, phảng phất một mực kêu gọi nàng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, chúng ta đến gặp tân nương.” Các tỷ muội của nàng cũng đã thay bộ đồ màu đỏ, cười vang tiến vào phòng, nói chuyện ríu rít đầy hâm mộ.

Thanh Thanh càng cảm thấy ồn ào, hai chân đang lơ lửng trên không trung nóng nảy ngứa ngáy, giống như muốn nhảy dựng lên, không thể chờ đợi được muốn chạy vội lên.

“Thời gian đã đến rồi!” Thanh âm bà mối vang lên cao, người bên ngoài cùng nhau hô to: “Cung thỉnh tân nương tử ra ngoài!!” Đệ đệ nàng lên lầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang vui

mừng hơn hờ nhìn thấy vẻ mặt của tử tử, cũng chợt đông cứng lại.

“Tử tử, ngươi không vui à?” Hay là... đừng lấy chồng nữa.

“Thạch Phá Thiên kinh, một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn hần.

“Tiêu tử khôn nạn nói nhảm cái gì vậy!!” Mẹ nó một cái tát đập tới.

“Cung thỉnh tân nương tử ra ngoài!!!” Ngoài cửa lại kêu lên.

Tiểu Hồ bùm mặt, quật cường nói với phụ nhân: “Mấy ngày nay tử tử luôn không vui, lúc trước đi Vương gia sơn trang, cũng là không vui, làm sao còn gả cho được?” “Ngươi, ngươi, thằng nhóc, ngươi, biết không biết Vương lão gia, xì, ngươi là anh rể, tương lai phải...” “Ta đi ra ngoài một chuyến!” Thanh Thanh đột nhiên đứng lên, hai chân ngửa ngửa giẫm trên mặt đất, trong phút chốc toàn thân đều dâng lên lực lượng.

Nàng thật sự chạy vội.

Một thân Phượng Quan Hà óng ánh như một con Phượng Hoàng màu đỏ, xuyên qua đám người trợn mắt há hốc mồm, thẳng đến lều bò, nhảy lên thanh ngư, túm lấy sợi dây thừng, thân ảnh hỏa hồng mảnh mai nằm ở trên lưng bò, vội vã chạy đi.

Trước khi rời đi, nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Đám người ngây ngốc, phụ thân kinh ngạc, Vương Đại Phú đứng ở cửa chờ đón dâu, tứ tử tử, tam thúc, tứ thúc, còn có rất nhiều người thân của nàng, đều nhìn nàng.

Thanh Thanh cúi đầu xuống, lại vồ một cái Thanh Ngư, chạy vội ra khỏi thôn.

Bên tai tiếng gió gào thét, một loại thoải mái khó nói rõ cùng vui sướng từ đáy lòng tuôn ra, ruộng lúa màu vàng óng bốn phía phảng phất là đang chúc mừng nàng, chim chóc trên trời đang tiễn đưa nàng.

Mây trắng mờ ảo, gió mát nhè nhẹ.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy vui sướng vô câu vô thúc.

Nàng đi tới trước mặt nữ tử váy trắng kia, tâm tình nhảy nhót chậm rãi trầm xuống.

Bạch y tiên nữ vẫn còn ở đó.

Nàng ôm hai đầu gối, ngồi trên cỏ, cầm đặt ở đầu gối, lẳng lẳng nhìn nước chảy, thiên địa dường như cũng an tĩnh lại.

Tiên nữ cũng có chuyện phiền não sao?” Ta...” Thanh Thanh câu thúc bất an, bạch y tiên nữ đứng dậy, vóc người cao gầy khiến cho nàng càng ngày càng xuất trần thanh lệ, một đôi mắt sáng ngời lạnh lùng lẳng lẳng nhìn về phía nàng, trong lòng xao động của Thanh Thanh chậm rãi bình phục lại.

“Ngươi là, Thanh Thanh?” “Ừm, ta, ta tên là Triệu Thanh Thanh, ta tới...” Thanh Thanh lấp bắp, “Ta, ta cảm thấy tiên nữ tử tử đang gọi ta, muốn hỏi chuyện của ta, cho nên... ta tới đây.

“Chỉ là chậm năm ngày mà thôi.

“Ừm.

“Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nhìn cô gái mặc trang phục tân nương trước mắt này.

Một thiếu nữ sắp xuất giá, sắp bị nam nhân quật ngã trên giường, cùng nàng vui vẻ, triền miên cùng nàng, hưởng thụ vui sướng cá, cảm thụ dục vọng thân thể.

Một thiếu nữ cam tâm tình nguyện được phát huy quan hệ thân thể với nam nhân, hai chân dang rộng kết hợp với nhau.

Một thiếu nữ sắp phá thân, giữa chân rơi xuống đỏ ửng, rên rỉ.

Không phải Tiêu Hi Nguyệt dùng lòng ô uế suy đoán nàng, mà là mấy ngày nay nàng đã gặp qua rất nhiều Thanh Thanh và Vương đại phú, cùng với những người khác dâm tà.

Vượt xa tưởng tượng của nàng.

Phụ thân, nữ nhi, mẫu thân, khuê phòng triền miên, ngoài rừng phóng túng, tập trung co giật, đủ loại tiếng kêu dâm ô, không chịu nổi lọt vào tai.

Nàng cũng có trải nghiệm tương tự, hôm nay lại từ ánh mắt người thứ ba nhìn lại, càng phát giác được sự thật như vậy thuộc dâm uế sa đọa, mặc dù không thể tránh khỏi thân thể vui sướng, nhưng cũng không thể không kiêng nể, không hề tiết chế.

“Người không muốn gả?” Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rơi vào trên áo cưới của Thanh Thanh.

“Ta, ta...” Thanh Thanh tâm loạn như ma, thoải mái vô câu vô thúc cuối cùng cũng là giả, nàng không thể thoát khỏi những trói buộc kia.

“Đừng nóng vội, từ từ nói.

“Tiêu Hi Nguyệt vươn bàn tay trắng nõn xinh đẹp của mình ra, Thanh Thanh do dự một chút, cầm lấy, nắm chặt, hai mắt nhìn về phía nàng.

Trên trời thuần khiết tiên nữ không có ghét bỏ sự không sạch sẽ của nàng, chịu đưa tay trợ giúp nàng.

“Cảm ơn tiên nữ tử tử.

“Thanh Thanh trở mình xuống Thanh Ngưu, đứng trước mặt Tiêu Hi Nguyệt, cục diện lúc trước đã bớt đi rất nhiều.

“Có thể nói cho tử tử suy nghĩ của người được không?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của mình.

Thanh Thanh chậm rãi ngồi xuống theo nàng, rõ ràng chỉ gặp lần thứ hai, càng là lần đầu tiên nàng nói chuyện, nhưng nàng vô cùng tin tưởng vị tiên nữ tử tử này, lúc trước nàng liếc mắt một cái là nhìn ra, tiên nữ tử tử vì nàng mà đến, cũng một mực chờ nàng ở chỗ này.

Trước khi xuất giá, nàng rút cuộc lấy dũng khí, tới gặp vị tử tử đặc biệt vì nàng mà đến.

“Tiên nữ tử tử, ta... không biết nói từ đâu tới.

“Từ từ nói.

“Ừm... Nơi này là Thanh Sơn thôn, tử tử có biết không? Ta ở chỗ này lớn lên, khi còn bé, ta ở chỗ này chơi, tử tử nhìn chỗ đó...” Thanh Thanh một mạch nói ra tất cả chuyện cần thiết,

chỉ hơi đi Vương gia sơn trang dâm dục, những chuyện ô uế hỗn loạn kia, vẫn là không nên vấy bẩn đến thuần khiết tiên nữ tử.

“Người muốn gả cho mẹ ta à?” Tiêu Hi Nguyệt hỏi, nhìn cô gái này mặc áo mũ phượng lông lầy quý giá, trong lòng thầm than nhẹ.

Chắc cô nàng không có cơ hội mặc bộ quần áo này.

“Ta... không biết.

“Thanh Thanh cũng giống Tiêu Hi Nguyệt lúc trước, cái cằm đặt trên đầu gối, đưa lưng về phía Thanh Sơn thôn, không dám nhìn sau lưng.

“Tất cả mọi người đều đối tốt với ta, nhưng ta chính là... Ta không biết, tử tử, tâm của ta rất loạn, tên mập đối xử với ta rất tốt, các tử tử đối xử với ta rất tốt, Tiểu Hà cũng dễ nhận ra, nhưng bọn họ thì...” Bọn họ chính là quá hoang đường, trong Vương gia lúc nào cũng có thể phát sinh dâm sự bất cứ lúc nào, cho dù không có bất kỳ ai ghét, nhưng không có bất kỳ ai bị ép buộc, tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện tham dự.

Gia yên của hơn mười người, xếp thành một cặp mài kính, xếp thành một hàng dài thân thể trắng như tuyết, bên trong Ôn Tuyền Trì đánh nhau vui vẻ dâm dăng, thân thể trần truồng mài giữa, cầm một thanh vũ kiếm không treo trên tay cho nàng bú sữa, nàng đè tử tử, bị tử tử đè ép, tứ chi bò trên mặt đất, trên người chất đầy vật phẩm, được một đôi mắt thưởng thức thân thể, thịt sữa lung lay, bờ mông run rẩy.

Đội đã, chờ một chút.

Mỗi người đều đang khoái hoạt, nhưng mà...” Vậy không nên lấy trước?” Tiêu Hi Nguyệt đã sớm biết, thiếu nữ trước mặt có cùng lúc trước khi nàng đột phá, cùng với Lý Tiên và lão tạp dịch mê muội suốt chặng đường.

Nàng không biết nên suy nghĩ như thế nào, cũng không biết đối mặt như thế nào, ở trong đàn độn ngơ ngác, có lẽ, cũng giống như nàng, cần phải có thời gian để nhận rõ.

“Nhưng mà...” Thanh Thanh cắn môi, lắc đầu: “Không được, nếu hôn lễ bị hủy thì hân sẽ rất mất mặt, các tỷ tỷ cũng sẽ rất đau lòng, cha mẹ ta cũng sẽ thất vọng, mọi người trong thôn đều sẽ...” Nhưng đây là chuyện của con mà.

“Tiêu Hi Nguyệt cầm tay cô.

“Ta biết rồi.

Nhưng mà....” Tới đây.

“Tiêu Hi Nguyệt dắt nàng, đứng dậy, quay mặt về phía Thanh Sơn thôn: “Tỷ tỷ giúp người.

“Hả?” Thanh Thanh bị tiên nữ tỷ tỷ dắt đi, thấp thỏm bất an đi theo.

Thanh Ngu đi theo sau lưng nàng.

Rất nhanh nàng nhìn thấy Tứ tỷ tỷ, ánh mắt của Tứ tỷ tỷ không có trách cứ gì, chỉ có đau lòng, cùng với nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt với một tia cảnh giác.

“Tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ.” Thanh Thanh bối rối nói: “Người, hình dáng của người không phải như vậy chứ?” Nàng vô thức cảm thấy, tiên nữ tỷ tỷ hân là càng xinh đẹp hơn.

“Ừm.

“Bàn tay Tiêu Hi Nguyệt lướt qua gương mặt, một gương mặt tuyệt thế xuất hiện trước mặt các nàng.

Tiên tư dung mạo, sáng như trăng sáng.

Tứ phu nhân ngây dại.

Hai người ẩn nấp thân hình liếc nhau.

“Nguyệt tiên tử nắm tay bệ hạ, chuyện này...” Thanh Thanh trở lại trong thôn, bên tai có vô số lời đồn đại, từng ánh mắt như dao đâm về phía nàng, khiến toàn thân nàng run rẩy.

Sau đó.

Hào quang màu trắng bạc sáng lên.

Thanh Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên đầu ngón tay của tiên nữ tỷ tỷ, một vàng sáng như vàng trắng sáng đang ngưng

tụ.

Trong vô số ánh mắt kinh ngạc, chùm sáng bay lên không, tỏa ra ánh sáng mỹ lệ bao trùm toàn bộ Thanh Sơn thôn, chiếu sáng từng khuôn mặt của mọi người.

Tình cảnh rơi kim rơi cũng có thể nghe được.

“Tiên, tiên pháp? Nàng là tiên nữ...?” Một cô gái xinh đẹp như tiên nữ nắm lấy tay Thanh Thanh lẳng lặng nhìn bọn họ.

Không cần giải thích cái gì, tiên nữ muốn thu đồ đệ, còn cần quan tâm ý kiến của Vương lão gia và bọn họ sao?” Còn gả cái gì nữa? Người ta hôm nay cũng không phải là tân nương tử gì, mà là tiên nhân bá nhập tiên môn, cuối cùng thành tiên đắc đạo!” Thanh Thanh nghe được đối thoại như vậy, nhin không được ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiên nữ tỷ tỷ.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy, nguyên lai tiên pháp cũng có tác dụng với tiên nhân.”

Bộ tu hành thứ hai —— bước hành trình tiên tử (103)

Phòng Thanh Thanh cuối cùng vẫn không có kết hôn với Vương đại phú.”

Tiên nữ tử tử vào Vương gia sơn trang, ở bên hồ một tòa nhà ở phía sau.

Thanh Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Cho dù sự tình vẫn không có gì thay đổi, cho dù đêm đó Vương gia sơn trang, sau khi nàng thành thành thật thật bồi tội, lại có không ít chuyện dâm dăng xảy ra, sáu tử tử liên thủ cùng nhau lên, đem nàng cởi sạch lồng ngực hung hăng vuốt lại, hôn nàng một lần nữa, để trừng phạt hành vi nàng lâm trận bỏ chạy.

Nhưng Thanh Thanh vẫn rất cao hứng.

Nàng mặc váy trắng, tiên nữ tử tử trong tranh đi ra, tiến vào sơn trang Vương gia, giống như trong hồ nước bắn thui mọc ra một đóa hoa sen trắng nõn.

Tuy bản thân Thanh Thanh cũng là bùn đất, nhưng mỗi lần nàng ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy tiên nữ tử tử xinh đẹp như hoa trong hồ nước.

Thanh Thanh biết, Vương gia sơn trang dâm dăng như thế nào, ngoại nhân cho dù biết cũng sẽ không nói gì, người của Thanh Sơn thôn sẽ không nói, người trong trấn cũng sẽ không nói.

Thế giới bên ngoài, có chuyện đáng ghét hơn nhiều so với Vương gia sơn trang, đốt giết bắt cóc, người không việc ác không làm thì nhiều lắm. Vương gia chỉ là như vậy, sẽ không ai chỉ trích, nhiều nhất cũng chỉ là lời gió nói gió thổi lưu truyền, coi như là đề tài ngồi nói chuyện phiếm sau bữa cơm.

Mặc dù bọn họ biết, khi gặp lại Vương đại phú cùng phu nhân của hắn, cũng vẫn cung kính gọi một tiếng lão gia phu nhân.

Thanh Thanh không biết như vậy có đúng hay không, mỗi người dường như đều rất sùng bái người có tiền, nhưng đây là sai sao? Nàng không biết.

Nàng chỉ biết, mặc kệ người ngoài nhìn Vương gia thế nào, chỉ cần tiên nữ tử tử không chán ghét nàng, nội tâm của nàng tựa như có chỗ dựa vững chắc nhất.

- ngay cả tiên nữ tử tử xinh đẹp nhất thế gian cũng chịu thân cận với nàng, chuyện còn chưa tới tình trạng xấu nhất.

Mấy ngày sau.

“Thanh Thanh, ngươi muốn học tu hành không?” Tiêu Hi Nguyệt ngồi trong đình nghỉ mát bên hồ, bàn đá trước mặt để vài quyển sách, Thanh Thanh ngồi trên lan can, đứng đưa hai bàn chân nhỏ, trong lúc hoảng hốt khiến cô cảm thấy thoải mái trở lại lúc chần bò trước.

“Cái gì?” Muốn trở thành Tiên nhân, phải không?” Tiên nhân... không muốn lắm.

“Hậu trạch Vương gia đã mấy ngày không cử hành sự tình yêu thích như yến gia, dù sao tiên nữ tử tử cũng ở tại hậu trạch.

Buổi tối mặc dù Thanh Thanh vẫn sẽ thân mật với tiểu Hà một trận, nhưng loại hơi thở này, chuyện triền miên hồi lâu đã ít đi rất nhiều, trở về thanh thanh thanh tĩnh, rất ưa thích cuộc sống hiện tại.

“Ta không biết thành tiên định làm gì.

“Tử tử, ngươi sắp thành Tiên sao?” Thanh Thanh tò mò nhìn về phía tiên nữ tử tử, tử tử lại theo thói quen không trả lời, môi son hé mở, mí mắt buông xuống.

Tiên nữ tử tử có tâm sự.

Hơn nữa rất nặng.

“Nguyệt tử tử, tiên nhân là dạng gì?” Thanh Thanh giơ tay chụp lên bầu trời: “Là vô ưu vô lự, cả ngày uống rượu làm nhạc, cười tiên hạc bạch vân tự do tự tại, vẫn là cao cao tại thượng, uy nghiêm đánh xuống lôi đình mưa gió trên mặt đất,

không mang theo nửa phần tình cảm, hoặc là... là cả ngày cùng tử tử như vậy? Hi hi.

“Nàng quay đầu lại, nhìn chăm chăm Tiêu Hi Nguyệt lộ ra khuôn mặt tươi cười thật lớn.

Tâm tình Tiêu Hi Nguyệt tốt hơn rất nhiều, khẽ mở môi: “Tiên nhân... Có lẽ, Tiên giới cũng không tốt như vậy.

“Tần Hồng Liên và Tiểu Tửu Tiên ẩn nấp kia, liếc mắt nhìn nhau.

“Nàng...” Tỳ Hưu Lạc Phàm Trần, không phải là không có nguyên do, ta và người không biết nội tình, tốt hơn là không nên quản thì hơn, miễn cho có người không vui.

“Ai, chớ rơi vào U Minh mới tốt.

“Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc xuống, Thanh Thanh lại ngơ ngác không biết nói gì.

“Người định tu hành à?” Tiêu Hi Nguyệt lại hỏi.

Thanh Thanh mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, quay đầu nhìn lại, đột nhiên ý thức được cái gì, cuống quýt nhảy xuống lan can, nắm lấy cánh tay của nàng: “Tiên nữ tử tử muốn đi sao?!” Nàng dựa vào tiên pháp của tử tử nên mới không gả vào Vương gia, bây giờ tử tử lại hỏi nàng có muốn tu hành hay không, tự nhiên là biểu đạt ý muốn đi.

Tiêu Hi Nguyệt khẽ lắc đầu, giơ tay sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, nhìn nàng: “Tử.”

Tử cũng không thể ở bên cạnh tử mãi được.

“Thanh Thanh cần chặt môi dưới.

Đúng vậy, tử tử cũng có thân nhân của nàng, mặt đến còn muốn kết hôn sinh con, nàng lại chỉ là một nữ hài bình thường, làm sao có thể một mực theo nàng tiên nữ? Nhưng, muốn cho nàng đi tu luyện...” Tử tử, có thể tiếp tục theo Thanh Thanh một ít thời gian không?” Nàng ngẩng mắt, khẩn cầu nhìn tiên nữ tử tử, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, mới từ từ buông lỏng, thân thể tựa vào trong ngực tử tử, ôm chặt lấy nàng.

“Tạ ơn Nguyệt tỷ tỷ” Thanh Thanh ôm lấy nàng làm nũng một cái, đột nhiên cảm giác được bộ ngực đặt ở trên bộ ngực mềm mại cao ngất, trong lòng nàng nổi lên cảm xúc khác thường, hô lên một tiếng tỷ tỷ sau đó chủ động ngẩng đầu lên, môi anh đào theo bản năng hôn lên môi tiên tỷ tỷ một cái.

Cánh môi mềm mại khiến tâm tình Thanh Thanh kích động, vị ngọt ngào cùng mùi thơm xông vào mũi, khiến cho nàng lại đi hôn một cái, hai cánh tay nhỏ bé vờn quanh cổ tiên nữ tỷ tỷ, một đôi mắt to linh động nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy khao khát và ngượng ngùng.

Thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo, đã chuẩn bị tâm lý cùng tiên nữ tỷ tỷ thân mật dây dưa.

Chỉ là, nghênh đón nàng lại không phải là một đôi mắt quyến rũ, mà là một đôi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt thánh khiết thanh huy, lẳng lẳng nhìn nàng.

Thanh Thanh lập tức đỏ mặt lên, cuống quýt buông hai tay ra, đứng lên, dồn dập bất an: “Tỷ tỷ, ta vừa rồi... ơ, chỗ này, tập tục ở đây, chính là muốn xem cái dạng hôn này, cho nên tỷ tỷ...” Tiêu Hi Nguyệt giơ tay, gạt đầu một cái: “Nói dối.

“Thanh Thanh thì lại ngây ngẩn cả người, bị động tác của tiên nữ tỷ tỷ như tỷ tỷ hù dọa, sau nửa ngày mới vui vẻ nhào vào trong lòng nàng: “Ô ô, tỷ tỷ, ta sai rồi “Tỷ tỷ”, chờ Thanh Thanh vài ngày, chờ... Chờ Thanh Thanh, nhìn rõ chút, rồi lại rời đi, được không?”

“... Đêm đó.

Thanh Thanh quyết tâm, lại mặc vào mũ phượng, bất an ngồi chờ.

Đêm nay, nàng muốn dâng lên thân thể của chính mình, đi giao hoan cùng tên mập.

Đây vốn nên là chuyện Hoa Chúc phòng động phòng phải làm vào đêm nay, nhưng bị nàng đẩy tới hôm nay.

Không thân, lại động phòng.

Thanh Thanh cũng không rõ rốt cuộc vì sao lại biến thành như vậy, nàng không muốn lập tức gả vào người nàng, nhưng lại

muốn cùng nàng làm bước cuối cùng, thật sự... hòa vào đám hoang dã loạn không trật tự kia.

Nếu là trước đây, nàng làm thế nào cũng không quyết định được quyết tâm này, cho dù thật sự làm ra chuyện như vậy, cũng sẽ vô tri vô giác gia nhập, bị các nàng đẩy xuống bãi cỏ, cùng các nàng giao hoan.

Nhưng bây giờ, nàng có tiên nữ tử tử làm chỗ dựa, tiên nữ tử tử có thể trợ giúp nàng, nàng có dũng khí, nghiêm túc đối mặt với những chuyện này.

Nàng đêm nay vốn không muốn mặc áo hở đuôi phượng, nhưng các tử tử nhất trí muốn nàng mặc vào, bắt đắc dĩ, Thanh Thanh đành phải thay quần áo cưới màu đỏ thẫm, an tĩnh ngồi chờ ở bên trong “Động phòng”.

Trong động phủ dán xong giấy ký mừng, trước giường treo đèn lồng màu đỏ, uyên ương bị vẩy lên hạt táo cùng đậu phộng, ngụ ý sớm sinh quý tử.

Hết thủy đường như nàng đã gả vào Vương gia.

Chỉ có điều đám người náo nhiệt bên ngoài không phải tới uống rượu thân thích, mà là các vị tử tử cùng các thị nữ cười dân dã.

Các nàng cùng Vương đại phú cùng với tiểu Hà không biết làm sao lại cùng nhau vui vẻ cùng một chỗ, có lẽ là do tiên nữ tử tử vào ở nên bị kìm nén quá lâu.

Thanh Thanh đắp khăn voan đỏ, càng chờ thì càng bất an.

Bên ngoài truyền đến tiếng rên rỉ phì phò, đang nâng chén đôi chén mê sảng, không biết là vị thị nữ nào dùng hai đầu rồng quần quanh phu nhân, hay là phu nhân đang đánh nhau với phu nhân, tiểu Hà hình như cũng đang ở trong chén., Nhưng không có cùng mập mập, mà là cùng với thị nữ tên Thúy Thúy kia, nàng đã nằm xuống kiếng mờ lên rồi sao? Thúy Thúy Thúy Thúy dùng song đầu long cắm vào Tiểu Hoa Nhi của nàng? Đại mập mập không tham dự vào, Thanh Thanh có thể nghe ra, đêm nay hẳn đêm nay., “Muốn vào phòng cưới...” Ta...” Ta cũng muốn, bị như vậy?” Bị như vậy đâm vào, bị tách ra hai chân, địa phương xấu hổ giữa chân bị cắm vào...”

Thanh Thanh trên mặt bất giác trở nên nóng bỏng, một loại mong đợi và hoảng loạn khó nói nên lời làm cho nàng đứng ngồi không yên, nhịp tim đặc biệt nhanh chóng.

“Được rồi, phu quân, đi đi, chớ để Thanh Thanh chờ lâu.

“Đại phu nhân bị nhu mì mì mị dục vọng của Lục phu nhân dâng lên cao trào, sau đó thở ra một hơi, đẩy Vương đại phú thân mặc hỉ phục lên.

Lục phu nhân mồ hôi đầm đìa nằm nhoài trong lòng Đại phu nhân, tứ nhũ áp sát, một con Song Đầu Long liên kết với hạ thể của hai người, lộ ra một đoạn nhỏ ướt sũng sền sệt, tràn đầy chất lỏng các nàng chảy ra.

“Phu, phu quân.

“Vừa rồi là nàng chủ động, Lục phu nhân thở hỏn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại khó nén hưng phấn, thúc giục nói:

“Mau đi đi, đợi sau khi phá thân thể Thanh Thanh, nhà chúng ta liền có thể nhanh chóng sinh trưởng cùng một chỗ.

“Mấy vị thị nữ trần trụi đứng ở một bên, nghe vậy, che miệng cười đùa.

Một nhà khoái hoạt của Vương gia, chính là chỉ cởi sạch một chỗ dâm nhạc.

Bất quá, nghĩ đến vị thiếu nữ tụ tập linh tú nhật nguyệt ở tập sơn xuyên kia, cũng sẽ bị các nàng đè dưới người, hoặc là bị nàng đè ép rất ưỡn ngực động dẫy, các thị nữ không khỏi lộ ra vẻ chờ mong.

“Phu, phu quân, nhanh, nhanh nhanh lên.” Ngũ phu nhân bị hai thị nữ kẹp ở giữa, nàng sớm đã muốn cùng Thanh Thanh phát sinh một hồi hoan hỉ chân chính.

“Được rồi...

Lệnh!” Vương đại phú là người duy nhất mặc y phục, hẩn thần khí mười phần đứng dậy: “Các phu nhân cứ tiếp tục uống, xem như phu nhân đi!” “Đi người đi đi, “Vương đại phú hì hì bị đẩy vào phòng cưới, sau khi nghe thấy cửa phòng kết một tiếng đóng lại, trái tim xanh đen nhảy lên phanh phanh phanh càng thêm lợi hại.

Nàng cứng ngắc, bị Vương đại phú xốc cái khăn voan đỏ lên, lộ ra gương mặt ngượng ngùng của nàng, được mập mạp ôm lấy, hôn mê nhiệt tình.

Một hôn chằm dứt, Thanh Thanh đã đi tới bên cạnh bàn, được Vương đại phú ôm ở trên đùi hắn, mở mắt ra, chỉ thấy ánh mắt hắn cười tủm tỉm, đang thâm tình nhìn nàng.

Thanh Thanh trong lòng run lên, nam nhân ôm nàng này, đối với nàng thực sự quá tốt, tốt đến mức nàng không thể tìm ra bất kỳ sai lầm nào.

Mặc kệ là lúc trước hay là sau khi vào Thanh Sơn thôn, Vương đại phú đều móc tim gan với nàng, không có nửa điểm dối trá.

Trừ sắc mặt rất tốt ra.

“Phu nhân, đêm nay là ngày vui của chúng ta.

“Vương đại phú nhắc cái cằm trơn bóng của nàng lên, hôn lên môi nàng một cái, Thanh Thanh cùng hắn dán chặt vào nhau, khí tức phảng phất đều mang theo hỏa diễm, nóng rực khó nhịn được.

“Ừm” nàng từ trong cổ họng đáp một tiếng, do dự một chút, chủ động đi tới hôn Vương Đại Phú một cái.

Thanh Thanh có thể khẳng định rằng, mình không ghét cái kiểu này.

Môi nàng hôn lên môi Vương đại phú, không biết từ lúc nào, tim đập rất nhanh, mặt nóng lên, ánh mắt tránh né, muốn nhìn vừa xấu hổ đứng xem.

Thiếu nữ cho dù ngây thơ, cũng biết mình mang xuân, thích hắn.

“Thanh Thanh phu nhân thật ngoan!” Vương Đại Phú vô cùng thỏa mãn, đầu lưỡi duỗi ra, liếm môi anh đào của thiếu nữ một cái.

Hô hấp của hắn đập vào mặt, Thanh Thanh há to miệng nhỏ, nhu thuận theo nhu thuận, Vương đại phú lại không có hôn, vẫn cười híp mắt nhìn nàng.

Lông mi Thanh Thanh ngượng ngùng run lên, cái lưỡi nhỏ mềm mại chậm rãi vươn ra, bị đại mập mạp cắn một cái.

Si quyền, nóng cháy, đầu lưỡi phẩn nộn được hấn khiêu khích hết lần này đến lần khác, hàm súc thân thiết, ăn cái miệng nhỏ của nàng, lại đem nước miếng rót vào, lại cho Thanh Thanh ăn vào, lại đem đầu lưỡi cọ xát trong cái miệng nhỏ của nàng, hai cái lưỡi quấn quanh liên tục.

Thanh Thanh liều mạng hô hấp thở dốc, nhưng vẫn là rất nhanh chóng đỡ không nổi, xụi lơ xuống dưới. Y há miệng lớn thở dốc, ánh mắt mê ly, thân thể vô lực, gương mặt nóng hổi.

Nàng biết, bản thân đã động lòng rồi.

Vương đại phú ôn nhu cười y phục của nàng. Nàng cũng giơ cánh tay lên, để cho tên mập mạp kia tách nàng ra như một con dê con.

“Giao chén rượu!” Áo cưới chỉ cởi ra một kiện, loáng thoáng có một thanh âm truyền đến, giống như thanh âm của đại phu nhân. Thanh Thanh muốn quay đầu nhìn lại, lại bị Vương đại phú ôm chặt lấy.

“À đúng, giao rượu!” Vương đại phú cười ha hả rót hai chén rượu, ôn nhu trấn an. Đợi sau khi Thanh Thanh khôi phục một chút khí lực để nàng cầm lên.

Thanh Thanh biết giao rượu, mẫu thân nàng đã dạy nàng.

Chính vì biết, cho nên mới ngượng ngùng.

Uống rượu, từ nay về sau, nàng chính là Thất phu nhân của Vương gia.

“Mập mạp, ta...” Đừng nghĩ quá nhiều.

“Vương đại phú tựa hồ nhìn ra nàng do dự, ngón tay ấn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, con mắt mập mạp nheo lại, cười ha hả nói: “Cho dù không chính thức bái đường, nhưng trong lòng Vương đại phú, Thanh Thanh sớm đã là phu nhân của ta!” Thanh Thanh giật mình, giơ chén rượu trên ngón tay lên, cố định giữa không trung.

“Đến đây.

“Vương đại phú vươn chén rượu, quán lấy cánh tay của nàng. Cánh tay mập mạp của nàng cùng cánh tay của thiếu nữ mảnh khảnh không giống nhau, nhưng lại có một sự hài hòa khó hiểu.

“Uống hết đi, Thanh Thanh lão bà ngoan.

“Trong thanh âm rộng rãi của Vương Đại Phú, Thanh Thanh nhìn hẳn một cái thật sâu, môi anh đào dán lên chén rượu, cùng hẳn uống chén rượu này.

(Cơ” cơ hội: “tiểu nhân” sách: 767. áp 3.001.2) không có chén rượu kết thân bá đường.

Triệu Thanh Thanh, ” gả cho một nam nhân... Trong đầu, thân ảnh của nữ Kiếm Thần tỷ tỷ càng ngày càng mờ hồ, cơ hồ không nhìn thấy.

Ngoài cửa sổ, tựa hồ truyền đến tiếng cười hài lòng, là tỷ tỷ các nàng... ” Khụ khụ khụ khụ khụ khụ.

“Uống rượu vào bụng, Thanh Thanh ho khan một tiếng, không kịp phản ứng, lại bị Vương đại phú ôm lấy hôn, một ngụm nước sạch được đưa vào bụng nàng.

Sau đó, dục vọng cuồng bạo của tên mập bỗng dâng lên mãnh liệt, đánh về phía nàng.

Thanh Thanh được ôm lấy thân mình, hai bàn tay to lớn vuốt ve lung tung trên người nàng, nàng cùng y phục mập mạp rơi trên mặt đất như tuyết, một mảnh lộn xộn, người cũng bị từng bước đưa lên trên giường khuê phòng.

Nàng, sắp đi vào phòng cưới.

“Thanh Thanh, lão gia muốn thao ngươi! Lão gia phải thương yêu Thanh Thanh, phu quân phải chăm sóc kỹ lưỡng ngoan phu nhân của ta!” Nam nhân của nàng thở hắt hắt hôn nàng, đặt nàng lên giường mềm mại, hôn nàng đến mức thở không dứt, hôn từ môi đến chân, rồi lại xoay người, hôn cái mông nhỏ của nàng, hai chân vênh cao, bị đại mập mạp ngậm ở bàn chân, rồi lại một đường hôn đến sau lưng của nàng.

đầu trở nên kịch liệt.

Thanh Thanh mềm thành một bãi bùn.

Nàng ta sắp bị thao túng rồi...

Nụ hôn của tên mập khiến nàng run rẩy, ngay khi hắn từ sau lưng đè chặt nàng, hôn vào lỗ tai nàng thì một vật mát trời nóng rực dưới khố cũng dán lên bờ mông của nàng, lách vào trong hai cái mông nhỏ ngây ngô của nàng.

“Bé mập mập...” Thanh Thanh xấu hổ đến kẹp chặt hai mông, lại kẹp một vật dương khí dị thường nóng như lửa, nóng khiến cho nàng run rẩy, lại ngượng ngùng muốn tách ra, gậy thịt của đại mập mập lại nhân cơ hội lách vào trong, Thanh Thanh lại bản năng kẹp chặt, xấu hổ đến mức lắc đầu nghẹn ngào.

“Ngoan”, Vương Đại Phú hưng phấn từ sau lưng đè xuống thiếu nữ mảnh khảnh dưới thân, có kỹ xảo lấy khuỷu tay cùng gối chống đỡ, khiến cho thân thể mập mập của mình không đến nỗi đem thanh thanh thanh áp khó chịu, nhưng lại làm cho nàng có loại cảm giác bị nam nhân đè ép, tiểu huyết sắp bị tắc, để cho nàng chuẩn bị tốt.

“Thanh Thanh ngoan, để lão gia mài một cái phế huyết Thanh Thanh!” Vương đại phú đưa khuỷu tay chống đỡ trên chân, hai cánh tay từ dưới nách Thanh Thanh vờn quanh bả vai, mặt dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi của nàng, thở hồn hển cọt cọt, từng sợi từng sợi dương vật dài nhỏ như cá chạch chui vào trong cặp mông bóng loáng của thiếu nữ. Thiếu nữ lúng túng kêu lên một tiếng, ngượng ngùng kẹp lấy lỗ mông, cảm giác bao quần kia quả thực làm cho nàng điên cuồng.

Vương đại phú muốn làm như vậy đã suy nghĩ hơn nửa năm! Đây là lần đầu tiên nhìn thấy vị thiếu nữ Thanh Sơn thôn này, nhìn nàng ngồi trên lưng Thanh Ngưu, hai cánh tay kia đặt xuống cái quần nhỏ đã để lại dấu vết đẹp đẽ., Vương Đại Phú liếc mắt một cái: Nàng chính là Thất phu nhân của mình rồi! Sau đó lại trải qua mấy tháng tiếp tục dây dưa, một lần bị Thanh Thanh dùng mộc kiếm đánh, Vương đại phú đều đối với cái mông ngây ngô của thiếu nữ sinh ra hậu phận nồn nồn đậm, huyền tưởng có thể ôm lấy cô gái trần truồng mà hôn môi yêu thương, xoa xoa đôi mông thức hấp mỹ.

Về sau, Thanh Thanh tiến vào Vương gia sơn trang, đây là lần đầu tiên Vương đại phú nhìn thấy thanh thanh thanh ngượng ngừng toả ra tinh quang, lộ ra thân thể mảnh mai thanh xuân động lòng người, giống như sét đánh, ngây ngốc cả đêm, trong đầu tràn đầy vẻ thanh thanh tịnh.

Hắn từng chút từng chút tới gần, tăng thêm độ thân mật, rốt cục có thể đem Thanh Thanh cởi sạch ra yêu thương ôm vào trong Tỳ Hưu.

Nhưng Vương Đại Phú vẫn không vội, lại từng chút từng chút xâm chiếm trái tim của nàng, nói chuyện yêu đương với nàng. hẹn hò, lúc nào cũng đều cởi sạch nàng ra, hôn hôn ve, để Thanh Thanh, cùng với vị nữ Kiếm Thần trong cơ thể nàng tiếp nhận hắn.

Cuối cùng cũng tới ngày hôm nay.

“Thanh Thanh, người chính là nương tử của Vương đại phú ta!” Vương đại phú áp vào thiếu nữ, hưng phấn ưỡn eo. Đầu rùa nhọn hoắt như ngón cái xuyên qua khe mộng Thanh Thanh kẹp chặt, chạm vào cúc ngọc xinh xắn của nàng.

“Hu hu hu hu...” Thanh Thanh xấu hổ đến nghẹn ngào khóc thút thít, đau khổ lắc đầu giãy dụa, ngọc thể bị áp chế run rẩy kịch liệt.

Cái này rõ ràng chính là nữ Kiếm Thần muốn đi ra a! Vương đại phú sợ hết hồn, “Ngoan ngoan thanh thanh, đừng, đừng, lão gia điếm phía sau một chút, từ từ mà rút!” Hắn đem gậy thịt dài nhỏ ra ngoài, đầu rùa nóng nóng ra khỏi vỏ đậu thiếu nữ, nhưng thịt bông cùng mộng bấp bấp mãi, vẫn là làm cho thiếu nữ xấu hổ đem mặt chôn ở trên gối., Nam nhân kia dừng lại một lát, sau đó từ từ nhỏ ra ngoài. Ắ không chịu nổi loại khoái cảm ma sát này, run rẩy đến mức vươn đôi mộng, cái mộng rộng ra, để nó...” Nam nhân béo đột nhiên chen vào trong, Thanh Thanh thét lên một tiếng, cái mộng nhỏ nhấn kẹp chặt lấy, nhưng cây gậy thịt đã đâm trúng đóa hoa nhỏ, những thứ tròn trịa nóng bỏng dán chặt vào người ả.

“Thanh Thanh ngoan, đừng cử động, cứ như vậy đi.

“Vương đại phú mẫn ý vô cùng, gậy thịt cắm vào trong đôi mộng trơn bóng của tiểu phu nhân nhà mình, đè lên nàng, từ sau lưng hôn lên lỗ tai và mái tóc của nàng, cọ sát vào mặt nàng.

Âu yếm ôn nhu khiến Thanh Thanh rất nhanh bị lạc đường, dục vọng bùng bùng, nàng đã trải qua quá nhiều ám muội và dâm dục, lần đầu tiên thịt dán sát vào da thịt, mài dũa với tính khí nam nhân, kích thích dục vọng của nàng mấy tháng trời.

“Mập mập, người, người...” Thanh Thanh lắp bắp, nàng luôn bị hấn giầy vò, xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng: “Người... Không nên chen vào phía sau, có được hay không? Đêm nay không được...” Tham gia yến tiệc Vương gia, bá kiến Tiểu Hà đã bị Vương đại phú cầm cúc, then thùng., Như thế nào lại không biết, hai cái cửa động phía dưới của nữ hài tử đều có thể bị nam nhân chen vào sao? Hơn nữa từ nhỏ, từ nhỏ, cùng với biểu hiện của các tỷ tỷ khác xem ra, phía sau cấm cũng không cần phải xen vào, Tiểu Hà thì không cần phải nói nữa, nàng vẫn là xử nữ, nhưng các nàng đại phu nhân mỗi lần đều bị Tiểu Hoa Nhi tiến vào phía sau., Khuôn mặt đỏ au lộ ra vẻ thống khổ hưởng thụ, ngay cả Lục phu nhân bị cầm vào sau lưng cũng trở nên ngoan ngoãn vâng lời, thở hồn hển, hai tay mở ra mộng, đặt vào cái mộng trắng nõn của nàng.

Thanh Thanh đại khái biết rõ, chính mình tương lai cũng tránh không được...” Tốt tốt tốt, đêm nay không nên bạo Thanh Hoa cúc nhỏ.

“Vương đại phú dỗ nàng, gậy thịt bắt đầu từng chút từng chút nhúc nhích.

“Người! Phi, cái gì mà bạo cúc, đại mập mập, đi chết đi!” Cô gái xấu hổ quay đầu há mồm cắn hấn, Vương đại phú ngênh đón, ngậm miệng nhỏ cùng nàng hôn.

Thanh Thanh lại mềm nhũn, đôi mộng vốn đang mím chặt chậm rãi buông ra, khiến cho cây gậy thịt nóng như lửa kia quất vào cái mộng nhỏ nhắn của nàng.

Ba, ba, ba.

Bộ hông mập mạp của Vương Đại Phú không ngừng đập vào hông nàng, khoan thai mà khoan khoái, Thanh Thanh xấu hổ toàn thân đỏ lên, thân thể mỗi một chỗ đều nóng lên.

Tên béo cơ hồ chính là ly nàng rồi.

Chẳng qua là ham mê xử nữ trước người nàng, muốn hưởng thụ một lần cuối cùng, lại chọc thủng nàng... “Ô ô” Thanh.

Thanh Thanh lại bị lật ngược lại, hai chân mảnh khảnh bị Vương Đại Phú ôm lấy đặt ở trên ngực gã, hai chân kẹp chặt hình thành nên một khe hở trơn trượt, cái kia hỏa nhiệt lại chui vào.

“Ngoan, thanh, thanh!” Vương đại phú từ từ xen vào một lần, thoải mái nhả ra một hơi.

Thanh Thanh đỏ mặt ngượng ngùng, nàng căng thẳng bất an trước mũi chân của mình rồi lại buông ra.

Huyết nhỏ giữa chân nàng bị kích thích đến liên tục phun ra chất lỏng, đã sớm ướt đến rồi tinh rồi mù.

“Sau này, ngươi là phu nhân của Vương Đại Phú, Thanh phu nhân của ta, hắc lại véo thêm lần nữa, gây thối dài nhỏ mãi qua huyết của thiếu nữ không lông, gọi ra một hồi rung động, chất lỏng sền sệt lần nữa chảy ra.

“Ừm.” Thanh Thanh Thanh mềm mại rên rỉ, cũng không biết có phải đã đáp ứng hay không.

“Kể cả kiếp trước của Thanh Thanh, vị nữ Kiếm Thần kia cũng là phu nhân của Vương đại phú ta!!!” Thân thể Vương đại phú ép về phía trước, hai chân Thanh Thanh bị gập lại, bắp đùi đặt trên bộ ngực, cặp hông ngây ngô nhấc lên.

Hai người mặt đối mặt, mặt đối mặt.

“Nữ Kiếm Thần?” Huyết mềm bị mài, còn bị bày ra tư thế xấu hổ như vậy, thiếu nữ không có năng lực suy nghĩ.

“Đúng vậy, vị nữ Kiếm Thần trong cơ thể Thanh Thanh, cũng là phu nhân của Vương đại phú!” Nữ Kiếm Thần... Phu nhân.

“Con ngươi Thanh Thanh chậm rãi thanh minh, nhìn nam nhân trên người mình, lắc đầu.

“Hả?” Vương đại phú nóng nảy, tách hai chân nàng ra, đè lên, hôn môi nàng: “Thanh Thanh là phu nhân của ta, nữ Kiếm Thần kia lại là ở trong cơ thể Thanh Thanh, nàng và ngươi là một thể, sao nàng không phải là phu nhân của ta chứ?” Ta, ta không biết.

“Thanh Thanh bị hôn mê không thôi, nàng muốn tìm Nữ Kiếm Thần tỷ tỷ, nhưng đã tìm không thấy.

“Lão gia mặc kệ, nếu nàng đang ở trong cơ thể Thanh Thanh như phu nhân, vậy nàng cũng là nữ nhân của Vương đại phú ta!” Thanh Thanh, lão gia ta tới rồi!” Hai chân Thanh Thanh bị thả xuống, tách ra, một vật nóng như lửa chuẩn xác đặt vào huyết động của nàng.

Nóng quá.

Phốc! “Đầu rùa dài nhỏ phá vỡ hai bờ môi hẹp, đôi môi nõn nà mềm mại của thiếu nữ cắn chặt lấy cây gậy thịt dài nhỏ của nam nhân béo, hấn lại đi lên phía trước một cái đỉnh! Đỉnh đầu rùa chạm tới cái mào trinh nữ thuần khiết kia.

“Ta...” Thanh Thanh há to miệng, theo bản năng vươn tay ra, chống đỡ trước ngực của Vương Đại Phú.

“Thanh Thanh, nàng là của ta!!!” Vương đại phú gầm nhẹ một tiếng, ưỡn eo, đầu rùa vô tình nghiền ép mào nhĩ bên trong lỗ chân lông của thiếu nữ, phá tan hành lang ướt át, phá mở lỗ thịt phấn nộn, tiến quân vào.

Từng tia máu nho nhỏ nương theo nước mắt chảy xuống.

Đầu óc Thanh Thanh trống rỗng.

Nàng sớm đã biết nam nữ giao hoan là như thế nào, cũng biết mình không tránh khỏi bị mập mạp phá đi thân thể.

Nhưng đến giờ phút này, thân thể mập mạp cắm vào trong thân thể của nàng, chiếm lấy dưới thân trống rỗng, lấp đầy thân thể nàng, lại làm nàng... càng thêm mê mang.

Hơn mười năm trước sinh hoạt ở Thanh Sơn thôn đã mất đi ý nghĩa, cuộc sống sau này không trông mong, trong đầu từ trên xuống dưới đều không có gì.

Thì ra, nữ hài tử bị nam nhân chiếm giữ là cảm giác này.

Nước mắt của nàng bị Vương đại phú hôn khô.

Nàng ngơ ngác nhìn Vương Đại Phú ôn nhu, môi bị cạy mở, đầu lưỡi lại bị gã ngậm lại.

Ngoài cửa sổ đã sớm yên tĩnh lại, tựa hồ lúc nàng bị phá thân, lại truyền đến tiếng thán phục.

Là mấy người tử tử cùng Tiểu Hà.

“Ta bị đày rồi.

“Thanh Thanh không biết dùng từ ngữ gì để hình dung, chỉ có thể dùng những gì mình ngày thường nghe được, ngôn ngữ đơn giản nhất để miêu tả hiện tại của nàng.

Hạ thể của nàng bắt đầu truyền tới cảm giác như bị xé rách đầy hùng hực, cùng với cảm giác thỏa mãn vô cùng sung túc sau khi bị chiếm đầy.

Món thịt của nam nhân cắm vào tính khí nữ nhân, thịt dán vào thịt, gây thịt cùng huyết nhỏ bị cắm vào một cái bao dung, thì ra là tư vị như vậy.

Vương đại phú lại giật giật, gây thịt tiếp tục cắm vào trong huyết nàng.

Thanh Thanh run rẩy rên rỉ một tiếng.

Cảm giác khoái cảm như thủy triều, tách rời nàng ra sau khi bị phá.

Nàng sau này, là nữ nhân của Vương đại phú... Ít nhất, là một nữ nhân.

“Thanh Thanh, con đường sau này, người tự đi đi.

“Trong đầu, từ từ hiện lên một câu, Thanh Thanh sau khi bị gây thịt cắm vào, đột nhiên phản ứng lại: Là Nữ Kiếm Thần tử tử!” Thanh Thanh bối rối, theo bản năng nàng không muốn để bất cứ ai rời đi, không muốn mất đi bất cứ ai.

Nàng biết, lần này Nữ Kiếm Thần tử tử rời đi, sau này vĩnh viễn sẽ không thể nhìn thấy.

“Mập mập, mau mập ta!” Hai tay Thanh Thanh cuốn lấy Vương đại phú, vội vàng thét to.

Bên ngoài phòng, một đám nữ nhân nhìn trộm trợn mắt há hốc mồm.

Mới vừa rồi các nàng còn tưởng rằng thanh niên sau khi bị phá sẽ chảy ra tử nữ huyết, sẽ phải mất một thời gian dài mới hưởng thụ được tư vị giao hoan của nam nữ.

Nào ngờ Thanh Thanh lại chủ động quát mắng? Tiểu Hà ngoài cửa sổ nghe được ngược lại xấu hổ, câu nói này Thanh Thanh nhất định là học từ nàng và các mẹ.

“Hu hu, nhanh con mẹ nó!” Thanh Thanh ngậy người vắn eo như rồng đường.

Cây gậy thịt của Vương Đại Phú ở trong huyết tả đột hữu chi, mới trải qua nhân sự, mới vừa ăn đến cái huyết nhỏ non nớt mẫn cảm vô cùng, mới vắn vẹo vài cái, khoái cảm đã làm cho thiếu nữ vừa mới phá thân thở hồng hộc, mềm nhũn xuống.

Gậy thịt của nam nhân, thì ra nóng như lửa, cứng rắn như vậy, kích thích người khác, thoải mái hơn nhiều so với cái cối xay cùng tử tử và Hà Điệp nhiều.

“Thanh Thanh, người...” Nữ Kiếm Thần tử tử phải đi rồi, ô ô, mau mau, để tử tử ra đây, ta muốn gặp tử một lần cuối cùng!” Tiên nữ tử tử và Nữ Kiếm thần tử tử, đều là những người thân mật tin cậy nhất đời này của Thanh Thanh, sáu vị tử tử mặc dù đối xử tốt với nàng, nhưng không cách nào giao phó an toàn và phó thác của nàng.

Nàng muốn giữ lại nữ Kiếm Thần tử tử, hỏi rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thì ra là thế!” Vương đại phú trở nên hưng phấn, hân hoan đối với vị nữ Kiếm Thần kia biết rất ít, chỉ biết là, phàm là lúc Thanh Thanh muốn lên cao trào mất đi ý thức, nữ Kiếm Thần sẽ đi ra tiếp quản thân thể Thanh Thanh, quyền đâm cựa đá đối với hắn, ngang mày dục mắt dục.

Đương nhiên, nữ Kiếm thần cũng là người tốt, mỗi lần hạ thủ đều giữ lên cao nhẹ nhàng buông xuống. Trên thực tế, lần đầu

tiên gặp mặt đã có lúc nhấc tay lên., Vương Đại Phú cũng muốn đói với nàng rồi! Nữ Kiếm Thần chính là Thanh Thanh, hẳn nghĩ đến Quái Nữ Kiếm Thần không phải là chuyện đương nhiên sao? “Bộp!” mạnh mẽ giật mạnh một cái, một huyết nhỏ xanh biếc ướt đầm bị đại lực xỏ xuyên qua, đỉnh đầu lâu thịt dài mảnh là đầu rùa tinh tế, lại vừa vắn đụng vào huyết mềm mại mềm mại của thiếu nữ, thiếu nữ Đậu Dịch Niên làm sao có thể chịu nổi? Bồn nồn nà của nàng lại càng là lần đầu tiên bị nam nhân dùng đầu rùa đụng vào.

Cảm giác mềm mại tê dại, sung sướng tràn trề, khoái cảm như sóng biển khiến thiếu nữ lập tức mở to hai mắt, thân thể mềm mại non nớt lần đầu tiên tiếp nhận kích thích như vậy, có chút không biết phải làm sao, nhụy hoa mềm mại bị đầu rùa đụng một cái, đúng là không có nửa điểm phản ứng.

Vương đại phú áp chế nàng, thân hình béo mập nhô lên, nâng lên cái mông, rút ra cây gậy thịt, chỉ để lại nửa miếng đầu rùa bọc lấy bờ môi âm nhu ướt át, ngâm mình trong huyết thủy, dừng lại chốc lát.

Bộp!! Đặt mông xuống, thân thể nặng nề hướng về phía thiếu nữ mạnh mẽ đè xuống. Động tác mạnh mẽ như thế làm cho nữ nhân đứng ngoài cửa sổ xem thường thức cảm nhận hoài nghi, tiểu huyết của thiếu nữ vừa phá thân có phải là bị chọc hồng rồi hay không.

Bồng thịt cắm hung ác vào, mũi nhọn của nó lại một lần nữa đâm vào tim của thiếu nữ vừa mới mở nụ hoa.

Thanh Thanh mở miệng, mở to hai mắt nhìn, khoái cảm nam nữ giao hoan mãnh liệt khiến nàng còn non nớt không biết phải làm sao.

Bắc hoa nơi sâu trong cung điện của nàng, cũng mờ mịt không biết làm sao, bị đỉnh đầu mai rùa làm hai lần, sau đó không phản ứng chút nào, chỉ trung thành truyền ra cảm giác ngon miệng thịt, cuốn sạch thân thể mềm mại của thiếu nữ lúc mới thích thú.

Ba, ba, ba.

Lại liên tục ba lần, Vương Đại Phú không dừng lại chút nào, cây gậy thịt dài nhỏ dùng sức quất về phía thiếu nữ mở nụ hoa. Hai viên dưa hung ác dị thường cũng đang đập lên ngực nàng.

Thanh Thanh bị cắm vào run rẩy, trong huyết theo bản năng xiết chặt, nhưng cái này vẫn không thể vây khốn được thân thể kinh nghiệm phong phú.

Ba ba ba ba ba.

Cái mông mập mạp vừa nhô lên lại rơi xuống, lực đạo mười phần, mỗi một cái nâng lên hạ xuống, đều đánh thật sâu vào, đụng vào huyết vị mềm mại mềm mại mềm mại của thiếu nữ trên.

Các nữ nhân ngoài cửa sổ nhìn mà thân thể như nhũn ra, các nàng biết rõ tư vị bị phu quân thao túng như vậy, đổi lại là các nàng, kiên trì không đến nửa khắc sẽ phát tiết tinh, bây giờ lại là Thanh Thanh ở bên cạnh, sợ là... quả nhiên.

Thiếu nữ mờ mịt không có kinh nghiệm, bị mãnh liệt va chạm hơn mười cái, cũng sẽ kịp phản ứng.

Bốp! Vương đại phú lại dùng sức, đầu rùa đụng vào trên bắc hoa xanh, vận mông muốn nghiền nát rút ra, nhưng không nghĩ tới, trong huyết Thanh Thanh đột nhiên truyền ra một cỗ hấp lực, thiếu nữ bị lạch cạch ẩm ướt co rút lại, quần lấy cây bông của hắn.

Chân nhỏ của Thanh Thanh đạp thẳng, mở to mắt và miệng, một câu cũng không nói ra, chỉ gắt gao co rút hồn phách, trong lần xung kích cao trào đầu tiên, hai mắt khế đảo, hôn mê bất tỉnh.

“Thanh Thanh? Thanh Thanh?” Vương đại phú vội vàng dừng lại, muốn nhìn nàng một chút, nhưng khoảnh khắc sau, gậy thịt của hắn đã bị Sử Vô Tiền kẹp chặt.

Âm hồn thanh xanh biếc, đột nhiên lại xiết chặt, thịt mềm mại hóa thành vô số đôi bàn tay nhỏ bé, nắm chặt thân thể của hắn, từ bốn phương tám hướng kẹp chặt lấy thân thịt.

“A!” Vương Đại Phú ngẩng đầu lên, hít vào một hơi thật sâu. Huyết siết chặt như vậy, ngay cả mấy năm trước khi hắn cho

con gái con gái hấn mở hậu đình cũng không gấp gáp như vậy, vừa nhỏ vừa chặt, so với huyết của con gái còn lớn hơn nhiều!” Thanh Thanh, người thả lỏng một chút...” Sau khi nhẹ nhàng thở ra, Vương Đại Phú nhanh chóng cúi đầu, muốn nhìn một chút tình huống của nàng, miễn cho xảy ra vấn đề.

Nhưng mà, đôi mắt hấn nhìn thấy lửa giận bao hàm, sắc bén như kiếm, đôi mắt anh khí uy nghiêm, đang hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

“Nữ, kiếm, thân?” Vương đại phú ngây người một lát, muốn truy hỏi, nhưng nàng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Không biết là hôn mê bất tỉnh hay là sự tình xấu hổ và xấu hổ muốn chết nữa.

Đường đường là Tiên Đế, lại bị một phạm nhân mập mạp đè dưới thân...” “Thanh Thanh?” “Thanh Thanh?” “Tỉnh lại, Thanh Thanh!”

Thanh Thanh, con nha đầu thói nhà người, thực sự là hại chết ta rồi.

... Ngày thứ hai...

Thanh Thanh mơ hồ mở mắt ra, thân thể vạn phần mệt mỏi, giữa chân càng nóng bỏng khó chịu, mơ hồ có loại cảm giác tê dại thỏa mãn, chỗ bụng dưới tựa hồ còn lưu lại.

“A!” Thanh Thanh tỉnh lại, ý thức được một việc: tối hôm qua, nàng mất đi tám thân xử nữ.

Nhưng sau đó xảy ra chuyện gì, nàng không nhớ rõ.

“Thanh Thanh, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi! hừ chết vì phu rồi!” Vương đại phú đau lòng ôm lấy nàng, Thanh Thanh đỏ mặt lên, nhưng thân thể vô lực, cũng chỉ có thể mặc cho hấn bài bố.

Rửa mặt tắm rửa, thân mật cho ăn, lại mặc quần áo vào, Thanh Thanh được hấn chăm sóc rất tốt, ngồi trước bàn ăn sáng, mơ hồ cả buổi, mới đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“A! Đại mập mạp!” Nương tử, nên gọi là phu quân, hắc hắc.

“Vương đại phú tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhìn phu nhân vừa thừa nhận Vũ Lộ lộ ra một nụ cười.

Mặt Thanh Thanh ứng đáp: “Không cần kêu, ta đâu có cùng người kết thân... Ta nói là, ta còn chưa châm trà cho các phu nhân...” Đột nhiên là người khác gả vào, sáng sớm đã phải dậy dâng trà cho ông chồng rồi.

“Đợi lúc giữa trưa lại mời trà cũng không muộn, Vương gia ta không quan tâm những thứ này, đúng Thanh Thanh, chuyện tối qua, người còn nhớ không?” Nữ Kiếm Thần tỷ tỷ... ” Đúng!” Thanh Thanh chân chờ, lắc đầu, rơi vào một loại mờ mịt nào đó, nàng hiện tại có chút muốn đi tìm tiên nữ nói chuyện với tỷ tỷ.

Vương Đại Phú bế nàng lên, ôm thân thể mềm mại của thiếu nữ vào trong ngực, hôn môi vuốt ve gò má và thân thể của nàng, trong miệng dịu dàng nói: “Thanh Thanh à, nữ Kiếm Thần tỷ tỷ kia của người hình như phải đến lúc người bị kích thích mới xuất hiện, đúng không?” Chịu đựng tình cảm thân mật của hắn., Thanh Thanh không khỏi nhớ lại tối hôm qua, hạ thân bị một cây dương vật nóng như lửa đâm vào. Sau khi cái bắp hoa ở chỗ sâu nhất đụng vào đỉnh đầu, mùi vị tê dại nhập cốt, bàn tay mập mạp đang nằm dưới bụng nàng, ngực sữa sờ sờ, lại dùng cái thứ cứng rắn dưới khó đâm vào cái mông nhỏ nhắn của nàng.

Lửa nóng lan tràn, dục vọng dâng lên, tối hôm qua sau cao trào lại chân chính cảm nhận được thanh xanh biếc, rất nhanh lại lần nữa mê ly ánh mắt, ôm cổ hắn hôn nhau.

“Ngoan phu nhân, chúng ta lên giường thôi.

“Thanh Thanh lại bị ôm lên giường, nàng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đã không còn sức để ngăn cản.

Quần áo vừa mặc lại bị lột ra, trơn tru nằm ở trên giường, được Vương đại phú từ trên xuống dưới hôn một lần, hôn một cái khiến nàng toàn thân xụi lơ, thở hồng hộc, cuối cùng, hai chân Thanh Thanh mảnh khảnh bị tách ra, gác ở hai bên thân thể Vương đại phú, giữa chân tối qua bị xấu hổ vì một lần bại lộ hoàn toàn.

“Ngươi, ngươi, chậm một chút...” Thiếu nữ vừa nếm mùi thịt nam nhân, gương mặt ửng hồng, bất an muốn dùng tay che giấu huyết nhỏ, nhưng dù then thùng, tối hôm qua cái mùi tiêu hồn ăn mòn xương cốt, cùng với cảm giác triền miên vui vẻ trên giường, vẫn như cũ làm cho nàng chờ mong không thôi, tim đập thành thịch.

Vương đại phú biết, tiểu phu nhân nhà mình là ăn tủy tri vị, mặt đến mấy tháng cũng phải khai phá khắp nơi trên cơ thể của nàng, làm thỏa mãn nàng một chút.

Nếu có thể khiến nữ Kiếm Thần cũng ra ngoài hưởng thụ thì càng tốt.

“Vi phu tới rồi!” Thanh Thanh cũng không phải chờ lâu, một cây gậy thịt dài nhỏ nóng rực từ từ tách khỏi huyết của nàng, huyết nhỏ vừa bị chọc thủng màng trinh nữ sinh ra một chút đau đớn, vô cùng bé nhỏ trước mặt dục vọng.

Nàng vô thức tận lực mở hai chân ra, giống như một nữ nhân bình thường, dùng huyết nhỏ ướt át nghênh đón thịt của nam nhân.

Nàng là Thanh Thanh, cũng là nữ nhân, lúc nào cũng bị nam nhân cắm vào giường.

“Đừng.”

“Một cây gậy thịt to béo lại đánh tới nơi sâu nhất của nàng, Thanh Thanh kêu dài một tiếng, con đường hành lang ẩm ướt ướt của nàng lại bị chống đỡ chặt kín, bên trong huyết đầy ắp, nơi sâu nhất của lỗ chân lông bị đầu rùa đụng phải, khiến cho thân thể nàng run rẩy.

“Thanh Thanh, còn đau không?” “Ô ô ô ô” hai tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng, lắc đầu. Nàng không dám nhìn bộ dáng mình bị cắm vào, nhưng huyết nhỏ của nàng lại rung động theo cảm giác đói khát, thân thể mập mạp non nớt không bị khống chế của bắp thịt đang kẹp chặt lấy, chỉ có thể đâm vào như thế, nhưng Thanh Thanh đã có chút không chịu nổi rồi.

Vương Đại Phú tựa hồ cũng biết tiểu phu nhân ở dưới háng đặc biệt mẫn cảm, hơn nữa kiên trì không được bao lâu liền

ngắt đi, cho nên cũng không lập tức xen vào, cứ như vậy bảo trì không nhúc nhích, đề lên hôn nàng.

Thanh Thanh cùng cái lưỡi của hắn quấn vào nhau, hôn vào sâu bên trong, bắp chân ngọc nhỏ bé không tự chủ được quấn lên eo béo của hắn, bị thân thịt cắm chặt vào hình dáng thiếu nữ nho nhỏ bắt đầu co rút lại, gấp lấy thân thịt nam nhân.

Chất lỏng dính dính rất nhanh làm cho nơi hai người giao nhau trở nên trơn trượt không chịu nổi, tính khí Thanh Thanh và Vương Đại Phú cùng một chỗ, cuối cùng có co rút, khoái cảm nóng bỏng cũng đã từng lớp từng lớp truyền khắp toàn thân nàng.

“A a a o...” Khi kết thúc hôn, Thanh Thanh còn mờ mịt há to cái miệng nhỏ, hai chân ôm chặt lấy eo của Vương Đại Phú.

Nàng không vận vẹo, chỉ là kích thích như vậy, đối với thiếu nữ vừa nếm được thịt xong mà nói đã đủ rồi.

Nhưng nam nhân lại không thỏa mãn dễ dàng như vậy.

“Thanh Thanh, vi phu đã hành động.

“Vương đại phú dò xét, xoay thắt lưng, để gậy thịt dưới khó ở trong huyết thiếu nữ dính chặt lấy nhau, ma sát với nhau, mở rộng màn hình mềm mại của thiếu nữ, đầu rùa khế hôn vài cái lên tim, nói cho nàng biết sắp bắt đầu nhút vào rồi.

Đây vốn là cơ thể nhỏ nhắn chính thức bắt đầu nóng trước huyết Phôi, nhưng thiếu nữ dưới háng hắn thật sự không nhịn được, vừa mới bắt đầu động dậy, toàn thân đã run rẩy, hai tay hai chân cuốn lấy hai chân.

Hắn, huyết nhi cũng nhanh chóng co rút lại.

“Phu nhân? Nữ Kiếm Thần?” Vương đại phú dừng lại, đợi nàng bình tĩnh lại, bất quá nhìn bộ dáng nàng há to miệng thở dốc, cũng không giống như Nữ Kiếm Thần ra ngoài.

“Đây, đây là cái gì?” Thanh Thanh đã hồ đồ rồi, đầu óc bị mơ hồ, khoái cảm đánh xuyên cả lý trí của nàng.

“Cái gì? Phu nhân ngọc này hỏi cái gì vậy?” Vương đại phú áp nàng, ái ố hôn tiểu phu nhân này vô cùng miễn cảm, không

khỏi loay hoay: “Vi phu ở thanh thanh, huyết của Lăng gia ta ngoan ngoãn Thanh phu nhân, còn có thể là cái gì?” Nhưng mà...” Thanh Thanh khó chịu thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nôn nóng đỏ: ” Tận cùng bên trong, có thể là cái gì?”, Cái kia, là cái gì?” Trong huyết của nàng có một cái vòng thịt được giấu rất sâu, bị cái que của gã mập mạp đâm vào, toàn thân nàng run rẩy, loại kích thích này dường như không phải khoái cảm, đã vượt qua cảm giác sung sướng của cơ thể, biến thành một loại cảm giác nước miếng run rẩy, đung một cái liền bay lên trời.

” Tận cùng bên trong? Là tim mài huyết sao.

“Vương đại phú kiên nhẫn dạy thiếu nữ ở bên dưới, về sau còn hơn nàng mấy chục mấy trăm năm, đem phu nhân dạy tốt, mới tốt hơn đi hưởng thụ tư vị của nàng.

Vương Đại Phú cũng không thể tin được, Thất phu nhân của mình lại miễn cảm như vậy, thật không biết sau này bắt đầu cắt ra những lúc vui vẻ thật sự, không phải nàng sẽ tiết lộ hết hồn phách ra ngoài sao? “Xương huyết? Cốt kính... ao, chiếc vòng thịt ở chỗ sâu nhất trong huyết Thanh Thanh, lại cho cái đầu rùa tinh tế để mài dũa, mài dũa một chút, nàng liền đột nhiên thu nhỏ lại huyết., Ma sát hai lần, nàng liền bay lên trời, tôi luyện lần thứ ba, nàng liền...” Ô ô ô ta sắp chết muốn chết ôm chặt Vương Thanh Thanh Đại Phú, nước mắt cùng nước mắt chảy ra, thét lên rồi cắn vào bờ vai của hắn.

Sau đó, trước khi nước mật từ bắc hoa tuôn ra, đã mất đi ý thức.

Thiếu nữ ăn kèm cây gậy thịt nam nhân, đột nhiên xiết chặt, trở nên vô cùng nhỏ.

Trong khiêu huyết truyền ra một cỗ hấp lực kinh người, hút lấy đầu rùa, đồng thời lại có một cỗ chất lỏng dinh dưỡng mà trào ra, vẩy lên trên đầu rùa.

Thiếu nữ run rẩy kịch liệt.

Hai mắt mở to, phảng phất vừa tỉnh lại liền thấy được khó tin đồ vật.

Vương Đại Phú cúi đầu, vừa duy trì tư thế sát phạt cùng thiếu nữ cắm sâu vào tâm hoa, vừa dịu dàng hôn lên mặt nàng.

Thiếu nữ nhắm hai mắt lại, đồng thời thừa nhận hôn lên của nam nhân, đồng thời cũng đang từ từ co rút lại, tựa hồ đã thưởng thức được mùi vị của cây gậy thịt của nam nhân.

Mãi tới một câu: “Khà khà, Nữ Kiếm Thần phu nhân, thoải mái không?” Thiếu nữ đứng dưới nam nhân mở đôi mắt sắc bén.

Đây là ánh mắt hoàn toàn khác với Thanh Thanh.

Sâu như biển, sắc bén như kiếm, óng ánh loá mắt, kiếm ý bắn ra.

Vương Đại Phú chống lại ánh mắt giống như giết người này, giờ mê mông lên, ưỡn lưng, lại rơi xuống, hoàn thành một lần cắt ngang: “Việt đặc Nữ Kiếm Thần phu nhân ngài, thoải mái không?!” Một bàn tay vung lên trên mặt Vương Đại Phú, từ trong huyết nhỏ thoát ra, thân thể to lớn của Vương Đại Phú đụng tan cửa khuê phòng, bay thẳng vào trong hồ, nhấc lên sóng lớn trăm thước.

Trong sơn trang Vương gia, mọi người lần nữa ngây dại.

Thật lâu sau, mới có một giọng nữ ngơ ngác hỏi: “Tên mập chết bầm kia, làm bần bệ hạ ư?!”

Bước tu hành thứ hai của tiên tử 【104】

“Ngày ngày thứ một trăm linh bốn, Tàn Hồng liên lòng nóng như lửa đốt.

Trạng thái của bệ hạ rõ ràng vô cùng bất thường, nếu như không có, đơn giản chỉ có như vậy, một sợi tàn hồn ở trong hồn phách Thanh Thanh, tựa hồ sắp tiêu diệt hồn phách, đầu nhập luân hồi lần nữa chuyển thế, nếu như vậy còn tốt, cùng lắm trăm năm sau lại đi tìm bệ hạ, chỉ là chút phiền toái mà thôi.

Nhưng hôm nay, Thanh Thanh giả nguời, lại bảo bệ hạ lưu lại, vô duyên vô cớ để bệ hạ gặp phải...” Tên mập chết bầm kia, ta đi giết hắn!!” Tàn Hồng Liên thân là tiên nhân thượng giới, làm sao có thể khoan dung cho việc bệ hạ đã từng sùng kính của mình bị một tên phạm nhân mập mạp làm bẩn? Nhưng mà, nàng đứng lên phía sau, ngồi trên bãi cỏ cầm bình rượu tựa hồ uống đến say khướt Tiểu Tiên, cũng không nói gì.

Không có phản đối, cũng không tán thành, giết và không giết, đều trong một ý niệm của Tàn Hồng Liên.

“Người nói cái gì!” Tàn Hồng Liên tức giận, đập hắn một cái, tức giận nói: “Nói, nên làm gì bây giờ!” Tiểu Tử Tiên lại ực một hớp rượu, Tàn Hồng Liên càng tức, bấp đùi thon dài trực tiếp nâng lên, bàn chân rơi xuống gót chân của hắn, nghiền tới nghiền lui.

“Bệ hạ...” Chân ngọc của Tàn Hồng Liên chạm vào một vị trí nào đó, rút cuộc Tiểu Tử Tiên mở miệng, thanh âm bắt đầu dĩ mà đáng ghét: “Thanh Thanh lập gia đình, Bệ hạ còn lưu lại nửa phần tàn hồn, có lẽ không phải là bệ hạ đâu?” Hừ!” Tàn Hồng Liên hừ một tiếng, rõ ràng không tin lắm.

Nếu chỉ là một phần ý niệm còn sót lại của bệ hạ, chắc chắn sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt này mà xuất hiện, tàn hồn của bệ hạ rõ ràng là không đi.

Thanh Thanh vẫn là bệ hạ chuyển thế.

“Bệ hạ làm như vậy, nhất định là có đạo lý của nàng.

“Ánh mắt Tiểu Tử Tiên nhìn về phía vị tiên tử kia đang ở.

Tần Hồng Liên nhìn sang, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

“Ta đi xem thử!” Thân ảnh của nàng biến mất, sau một khắc liền xuất hiện ở ngoài cửa Tiêu Hi Nguyệt.

Bệ hạ cũng vừa vặn ở chỗ này.

Ngoài ý muốn là, lão tạp dịch theo sát bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt cũng ở đây.

Tần Hồng Liên nhíu nhíu mày, ấn tượng của nàng với lão già xuất hiện bên cạnh Tiêu Hi Nguyệt rất kém, mỗi lần nhìn thấy hắn, luôn lộ ra vẻ mặt nôn nóng nóng, quán lấy Tiêu Hi Nguyệt, từ lời cầu khẩn của lão hán mà biết được., Tiêu Hi Nguyệt đã bị hắn làm ô uest?” Chẳng lẽ bệ hạ vì nhìn thấy Nguyệt tiên tử như vậy nên mới tiếp tục lưu lại trên người Thanh Thanh?” Ánh mắt Tần Hồng Liên khẽ nhúc nhích, giờ tay ra, lẳng không điểm một cái về phía lão hán, che đậy khí tức trên người hắn, khiến Tiêu Hi Nguyệt trong môn không cách nào nhận ra.

Nguyên nhân vì sao hắn làm như vậy, là vì nàng đã nghe được đối thoại trong môn phái.

“Nguyệt tử tử, mình nên làm gì bây giờ?” Vừa mới bị phá thân, trở thành thiếu nữ non nớt của phu nhân nhỏ nhắn, nằm nhoài ở trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xoắn xuýt.

Đã qua năm ngày, Thanh Thanh vốn định đi tìm tiên nữ tử tử, nhưng ngày thứ hai nàng bị cởi trần đi qua, khi tỉnh lại đã là buổi tối, ngày thứ ba lại lặp lại chuyện này, ngày thứ tư nàng không rời giường, mới tỉnh dậy đã bị tên mập bày thành tư thế quỳ rạp, lông chim dài nhỏ nóng như lửa ở miệng nàng ma sát nhiều lần, làm cho nàng run rẩy nước chảy, lúc toàn thân ngứa ngáy khó chịu, đại mập mập mới chậm rãi cắm vào nàng.

Sau đó không bao lâu, nàng lại hôn mê bất tỉnh.

Nữ Kiếm Thần tử tử lần nữa đi ra, đánh bay Vương đại phú.

Cho đến hôm nay, nàng mới phát sầu tìm đến tiên nữ tử tử.

“Người muốn lưu nàng lại?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng hỏi, ánh mắt ngược lên, nhìn thoáng qua ngoài cửa phòng.

Tựa hồ bên ngoài có người, nhưng lại không phát hiện được, loại cảm giác khác thường này từ sau khi đi vào Thanh Sơn thôn vẫn luôn có.

“Ta... muốn.

“Thanh Thanh hẳn nhớ nói ra suy nghĩ của mình, lại sợ Tiêu Hi Nguyệt không biết, do dự một chút, nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, người biết chuyện Vương gia không?” Tiên nữ tỷ tỷ lợi hại như vậy, nàng cảm thấy chuyện trong sơn trang không qua mắt được nàng.

Quả nhiên, Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu.

Gương mặt Thanh Thanh đỏ bừng, nhưng lúc nàng ngẩng đầu muốn nhìn xem tiên nữ tỷ tỷ có lộ ra ánh mắt khinh bỉ hay không, nàng nhìn thấy chỉ có một đôi mắt trong suốt như nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vẻ ôn nhu.

Một dòng nước ấm lan tỏa, Thanh Thanh nhào vào ngực tiên nữ tỷ tỷ, sau khi mình tiến vào sơn trang Vương gia thì đã nhìn thấy tất cả những gì đã trải qua, tất cả những gì nàng đã làm đều nói cho nàng nghe.

Vương gia đậm hoan vô cùng gia yến, phu nhân cùng thị nữ cùng vui vẻ. Vương đại phú cùng nữ nhi hoang đường, mài kính quần miên giữa phu nhân. Trong Ôn Tuyên Trì, tiếng cười hoan hô kỳ thực là của cả nhà Vương đại phú đậm lãng.

Phu nhân được thị nữ cưới đi, thị nữ cùng phu nhân tranh vui, lại bị lão gia áp kêu ô ô, còn có các nữ nhân thân thể trần truồng xếp thành một hàng nộ hôn hỗn loạn, trong Ôn Tuyên Trì rộng rãi tràn đầy hoa râm quần quanh người.

Đợi một chút.

Thanh Thanh nói cả người nóng lên, ôm chặt lấy sự hồn nhiên.

Tiên nữ sạch sẽ như tiên nữ tỷ tỷ, dục vọng của nàng lại bị khơi dậy, ngượng ngùng và khoái cảm cùng một chỗ khiến cho nàng rung động. Nàng ngẩng đầu lên, muốn theo bản năng cầu

hoan, nhưng lại nhìn thấy tiên nữ tử tử không phải các tử tử trong Vương gia, lại thẹn thùng cúi đầu.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại biến thành như vậy! Dục vọng lên, muốn thân mật, tùy tiện tìm một người hôn nhau vui đùa? Nhưng ở trong Vương gia sơn trang, đích xác là như vậy.

Mặc kệ là Hà tiểu bên cạnh nàng, hay là hầu hạ nàng, so với nàng tuổi tác còn nhỏ hơn một chút, hoặc là sáu vị tử tử của nàng, đều là thị nữ của các tử tử, chỉ cần thanh tĩnh nghĩ., Điều có thể cùng các nàng hôn mê, Thanh Thanh không chỉ một lần hôn cùng các tử tử, cũng không chỉ một lần gặp gỡ Vương đại phú đang nhúng tay vào nữ nhân, hoặc là ma kính của sáu vị phu nhân, còn có phu nhân cùng thị nữ, thị nữ cùng các thị nữ liên tiếp cởi sạch quần áo giao nhau.

Thậm chí có một số người đã giả đi, nhưng đối với Vương gia vẫn là các cô gái xinh đẹp, trung thành tận tâm, các nàng trở lại hậu trạch Vương gia, lúc nhìn thấy nàng, hai mắt cũng sẽ sáng ngời, thân mật đến cùng nàng một phen.

Hậu trạch Vương gia, hoàn toàn chính là... “Hay cho một cái hang động âm đẳng!!” Ngoài cửa, Lý lão hán nghe thấy nhiệt huyết dâng trào, Ác Giao từ xưa đến nay vẫn nếm được vị thịt càng lúc càng sung vù, trong đầu đều là những ngày qua nhìn thấy các phu nhân phong tao, các nàng là bộ dáng đoan trang phu nhân của người ngoài, các nàng đều là bộ dáng đoan trang phu nhân., Ở hậu trạch lại là cởi sạch váy tơi trên người, tiếng hoan thanh âm kêu, như mỹ nữ xà quần quanh nụ hôn nồng nhiệt, đầy đà mềm mại, thân thể thơm ngon nhiều mềm mại triền miên cùng nhau mài dũa lẫn nhau, mài đến mức nước chảy ngang dòng.

Giống như lúc trước Lý Tiên Tiên và Tiêu Hi Nguyệt, nữ nhân và nữ nhân hạ thể mài kính, còn hấn thân là nam nhân, lại đứng một bên thưởng thức lửa nóng triền miên của các nàng. Chờ đến lúc các nàng chơi đến cao trào, lại hung hăng cắm vào, để cho các nàng giúp mình liếm huyết, các nàng làm thịt, kêu ô ô, nước mắt chảy ra.

Khi đó, hấn chỉ có được Lý Tiên và Tiêu Hi Nguyệt, trên đường đi đã chơi đùa sáng khoái không thôi, đến nay còn có

chút đáng tiếc Lý Tiên không minh bạch đã chết rồi.

Hai nữ nhân hầu hạ hần, hần cũng đã thoải mái đến trời xanh. Nếu như bảy vị phu nhân Vương gia sơn trang, cộng thêm những thị nữ dung mạo xinh đẹp kia cùng hầu hạ hần, hần còn không được bay lên?!” Lão hán lại đột nhiên nghĩ đến, từ sau khi Lý Tiên Tiên rời đi, Trích tiên tử cũng giống như thay đổi thành người khác, không chịu cho hần thiệp.

Có phải tiên tử bức bội kia không, bởi vì một người không thể buông bỏ, cho nên nhất định phải là hai người, thậm chí là cả đám cùng một chỗ mới chịu làm? Một đồng lớn người, vậy tự nhiên không thể là nam nhân., Chỉ có thể là nữ nhân!” Vương gia sơn trang, không phải vừa lúc thích hợp sao?” Lão hán càng nghĩ càng thích hợp, nhin không được hưng phấn vươn tay vào trong đũng quần, hung hăng cào một cái, chất lỏng trong suốt tanh hôi từ đầu rùa thô to chảy ra, một thân tơ lụa cũng không che nổi bộ dáng hèn mọn trên người hần.

Mí mắt Tần Hồng Liên giật giật, dè xuống một bàn tay đập chết hần ý niệm trong đầu, phát phát tay, đập hần bay ra ngoài.

Lão già lơ đãng, tưởng là Tiêu Hi Nguyệt trong phòng làm, từ dưới đất bò dậy, cười hắc hắc, quay đầu bước đi, suy nghĩ làm thế nào đem nữ nhân của Vương gia trang thu vào trong túi.

Tên mập kia tài chủ chẳng qua chỉ là phạm nhân, cộng thêm một cái luyện võ tứ phu nhân, hần hơi thi triển thủ đoạn, còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?... Thanh Thanh đã trở về rồi.

Nàng không thể nghe được ý kiến của Nguyệt tử tử.

Tử tử mặc dù không xem thường nàng, nhưng Thanh Thanh lại có thể nhìn ra trong đôi mắt xinh đẹp thanh lãnh của tử tử, có ưu sầu cùng bi thương thật sâu.

Tiên nữ tử tử, cũng có phạm nhân, cũng có phiền não giống như nàng.

Chẳng trách ngày nàng đi tìm tử tử thì đã nhìn thấy được nàng đang ngồi đây ưu thương.

“Chẳng lẽ là lão tạp dịch kia?” Thanh Thanh đoán được một chân tướng mà nàng vẫn không dám đoán.

Bởi vì đoán quá dễ.

Bên cạnh Nguyệt tử như tiên nữ, lại là một tên hạ lưu hèn mọn, mỗi lần nhìn thấy đều dùng ánh mắt nheo lại nhìn chằm chằm vào mấy lão tạp dịch trong trang trang, người hầu không kiêng nể gì cả, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Thanh.

Hồi tưởng lại, Tứ tử tử nhiều lần muốn giáo huấn hắn, nhưng đều bị mấy người Đại phu nhân ngăn lại.

Là do các tử tử cũng nhìn ra được, lão tạp dịch kia không thích hợp đúng không?” Tứ tử tử, chúng ta...” Thanh Thanh đi tìm Tứ tử tử lợi hại nhất trong tu vi, muốn cùng đi thăm dò lão tạp dịch kia, để trợ giúp Nguyệt tử tử vui vẻ hẳn lên.

Nhưng khi nàng đi tới một hoa viên nhỏ bên trong hậu trạch, thì thấy được: các loại quần áo, áo lót, áo ngực, váy ngắn, buộc tóc, ném đầy đất. Dưới bóng cây, sáu vị phu nhân và lão gia đều có mặt, hơn mười thị nữ hầu hạ các nàng.

Tứ tử tử nằm sấp trên thảm mềm trong bãi cỏ, hai tay đan chéo, cầm vắt lên trên, lười biếng phơi nắng dưới ánh mặt trời buổi trưa, trên thân thể mềm mại mà không mất đi hạt giống, một thị nữ nhỏ nhắn xinh xắn cũng đang đè ép nàng, cố gắng hoạt động.

Thị nữ Thúy Thúy, lại dùng Song Đầu Long chọc chọc Tứ tử tử!! Hình thể nhỏ nhắn yêu kiều, tuổi tác tương đương Thanh Thanh Thúy, cũng đã nếm trải qua cảm giác giao hảo so với Thanh Thanh Thanh nhiều hơn nhiều, giờ phút này cũng đang vô cùng thỏa mãn, lại rất cố gắng kẹp lấy cái mông trắng nõn của Song Đầu Long, chậm rãi đè xuống, tiếng rên rỉ líu ríu, làm cho đầu rồng hai đầu đâm vào huyết Tứ tử tử.

Tứ tử tử lười biếng nằm sấp bất động, hai chân thon dài hơi tách ra, bờ mông hơi vểnh lên, sau giờ Ngọ dương.

Trong ánh mắt uể oải, mặc cho thị nữ Thúy Thúy đi dày vò.

Mấy ngày nay Thanh Thanh đã gặp qua rất nhiều lần Hur hoàng giả phượng của hai người bọn họ.

Đã gặp qua rất nhiều lần Tiểu Ngọc và Đại phu nhân. Bọn họ đang ở cách đó không xa. Đại phu nhân ôm Tiểu Ngọc, không có Song Đầu Long, chỉ có thể cho nó uống, miệng nói thân mật, cùng Tiểu Ngọc chậm rãi mài thân, không cần nhìn cũng biết các nàng đã chảy rất nhiều nước.

Thường ngày có tri thư đặt lễ, Tam phu nhân như thực nữ, nhưng bây giờ lại đang cho Nhị phu nhân bú sữa, chân chính bú sữa, Tam tỷ tỷ có sữa, Thanh Thanh cơ hồ mỗi ngày đều uống được, chỉ là gần đây nàng động phòng, sữa sữa của Tam tỷ tỷ chỉ có thể cho người khác uống.

Về phần Lục phu nhân cùng Ngũ phu nhân, thì được Vương đại phú ôm vào trong ngực, hai tỷ tỷ tựa hồ vừa bị dịch chuyển qua, toàn thân tản mát ra vẻ mị hoặc, uể oải, sau khi nhìn thấy nàng, ánh mắt Ngũ tỷ sáng lên, đưa tay liền bắt chuyện với nàng.

“Ban ngày lại như vậy, xấu hổ hay không? Không đề ý tới các người!” Thanh Thanh vừa then vừa giận, xoay người muốn đi.

Lại bị thiếu nữ duy nhất còn mặc quần áo ở đây ôm lấy, nửa đẩy nửa bước đi vào sân.

Chỉ chốc lát, Thanh Thanh bị ép ở dưới thân, cùng Tiểu Hà hôn một cái, còn thiếu nữ phá thân cuối cùng cùng cùng trở thành tiểu thiếu phụ, cùng nhau triền miên.

“Thanh Thanh, cuối cùng người cũng tới rồi, ta rất nhớ người đây...” Tiểu Hà vô cùng nhiệt tình, mấy ngày nay không thể cùng Thanh Thanh trời tối mài hôn nhau, làm cho nàng chán ghét.

Thanh Thanh vô lực chống đỡ rên rỉ, cùng Vương đại phú đồng phòng sau không thể đề cao sức chống cự, ngược lại càng thêm mẫn cảm, cùng tiểu Hà nịnh nọt vài cái, quần áo bị cởi ra, hạ thể trắng nõn đung vào một cái tiểu huyết nhỏ của tiểu Hà. Nàng vừa mới mài giữa mấy cái, thì cái tiểu huyết mềm mại mềm mại kia giống như là nước mật chảy ra, làm cho nàng theo bản năng nâng lên bờ mông thanh tịnh, dùng thân thể để đón lấy hai bờ môi âm hiểm của Tiểu Hà.

Nhưng sau khi bốn cánh môi cắn lại, Thanh Thanh lại như bị sét đánh dừng lại, thân thể cứng ngắc lại: “Không, không cần, tỷ tỷ đang nhìn...” “Tỷ tỷ? Người tỷ tỷ nào dừng lại, nhìn về phía nàng ta, ánh mắt thanh tỉnh hơn không ít.

Các nàng biết rõ thân thể đặc thù của Thanh Thanh.

“Vâng, tiên nữ tỷ tỷ.

“Thanh Thanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thở dốc một hơi, hai chân mảnh khảnh kẹp chặt lấy eo nhỏ của nàng, thân dưới dính sát vào huyết nàng, cánh hoa mềm mại lần nữa dán chặt, nhưng nàng lại bảo Tiểu Hà không được lộn xộn, càng không cho ma sát nàng.

“Tiên nữ tỷ tỷ?” Tiểu Hà chớp chớp mắt, thoải mái mím đôi môi âm nhu, hai môi âm hiểm khép lại với Thanh Thanh lại bị kích thích chảy ra nước.

Nàng rất muốn tùy ý cùng Thanh Thanh ma kính kịch liệt, cả đêm đều đang hôn lên mãi, mãi đến cả thân dưới đều sưng lên mới tốt.

Tiểu Hà biết gần đây không được, Thanh Thanh đang bị phụ thân thao túng, chờ phụ thân thoải mái, Thanh Thanh mới có thể nhàn rỗi cùng nàng chậm rãi triền miên.

Nhưng một ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Bốn môi âm hiểm khẽ cắn môi, nếm qua mùi vị của gậy thịt nam nhân, Thanh Thanh cảm thấy càng khó chịu, ghen ngào thở dốc, ngay cả nước miếng cũng chảy ra, không thể không thương cảm nhìn tiểu Hà, đợi nàng buông lỏng, không ngậm lấy đôi môi âm hiểm, mới có sức nói chuyện, kể ra mọi chuyện.

“VẬY LÃO ĐẦU CHẾT TIỆT KIA?” Thị nữ Thúy Lan cắn ghét nhíu mày: “Mỗi lần ta đi ra ngoài thấy hắn thì vẻ mặt dâm dăng, nếu không phải phụ nhân nói hắn có quan hệ với Tiêu tiên nữ, ta đã sớm bảo hộ vệ đuổi hắn đi rồi!” Đừng, các người đánh không lại hắn.

“Tứ phụ nhân mở miệng, ngăn các nàng làm loạn.

Thanh Thanh nhìn nàng một cái, Tứ tử tử vẫn nằm sấp như trước, thúy thúy nhỏ nhắn cũng nằm trên lưng ngọc của nàng, cái cằm xinh xắn xinh xắn kề sát vào bờ vai của phu nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn và Tứ phu nhân dán sát vào khuôn mặt xinh đẹp, tò mò nhìn lại.

Giữa nữ tử có Bách Hợp Ma Kính tỏa ra hương thơm ngát, đúng là như vậy.

Hai người hiện tại lại bất động, nhưng Thanh Thanh biết, Thúy Thúy còn nằm nhoài trên lưng Tứ tử tử chưa rời đi, chứng minh hai người vẫn liên kết cùng một chỗ huyết, một cái âm huyết hai đầu liên thông với nhau, hiện tại chỉ là nghỉ ngơi, đợi thúy thúy còn muốn giãy dụa... Trong mắt đều là hoang dã.

Nếu như tiên nữ tử nhìn thấy, không biết sẽ như thế nào, nhưng lão tạp dịch kia đâu? Tại sao tử tử lại muốn ở bên cạnh hẳn?” Thanh Thanh ừ.

“Đại phu nhân ấn vào tiểu thị nữ trong ngực, để cho nàng ngậm đưa lại không được quấy rối, hơi thở dốc, nói với Thanh Thanh: “Vị Tiên tiên tử kia, chắc ngươi cũng đã nhận ra, nàng nhìn như thanh lãnh tuyệt thế, nhìn thấu phạm trần tục thế, kì thực đầy phiền não ưu sầu, không phải mặt ngoài thoát nhìn xuất trần như vậy.

“Tiểu thị nữ trong lòng cô ấy, khi cô ấy nói chuyện, cái miệng trắng nõn của cô bé đang cong lên, đôi khi lại siết chặt đỉnh đầu, khi thì bị kích thích run rẩy lui về phía sau, tiếp theo lại khát vọng tiến về phía trước. Chắc cô bé đang dùng âm huyết non nớt đi cọ xát vào huyết mật Đại phu nhân, hàm hàm hàm mi của đại phu nhân cùng với hạt gương cô ấy.

Thanh Thanh chỉ liếc mắt nhìn mà không quá thẹn thùng, chỉ lo lắng hỏi đáp: “Cho nên ta cũng muốn giải quyết phiền não của Nguyệt tử tử, ta nghĩ... Quan trọng nhất của Nguyệt tử tử là vị lão bá rất hạ lưu bên cạnh nàng.

“Cái gì mà lão bá, chính là lão khốn kiếp hạ lưu...

...Ân, Tứ phu nhân bị thị nữ ngăn chặn, mở miệng mắng. Thúy Thúy Thúy trên lưng nàng tựa hồ bắt đầu chấn động, khuôn mặt nàng cọ sát rên rỉ.

Thanh Thanh nhìn qua, Thúy Thúy có chút thẹn thùng, từ sau lưng chậm rãi chống đỡ Tứ phu nhân, nói ra một đề nghị: “Nô tỳ cảm thấy, dứt khoát kéo vị tiên tử kia vào, để lão gia cười nàng đi.

“Mọi người giật mình nhìn về phía nàng.

Thúy Thúy quần chặt Tứ phu nhân, lý lẽ hùng hồn nói: “Phu nhân nói, Tiêu tiên tử sợ là đã sa đọa, cùng vị lão nô kia có quan hệ gì đó không minh bạch, đã như vậy, hà tất phải để lão gia thu nàng làm gì, lão gia so với vị lão gia hạ lưu kia còn tốt hơn nhiều... Không, hẳn căn bản không xứng so với lão gia nha, đúng không?” Chúng nữ sắc mặt trở nên cổ quái.

“Hay cho tên tiêu lãng lơ nhà ngươi!” Tứ phu nhân quyền rũ cười mắng: “Nằm lên trên lưng phu nhân nhà ngươi, còn lấy lòng nhà ngươi nhé?” Nói xong, nàng kẹp chặt lấy eo thon của hai con rồng, thúy thúy trên lưng nàng thiếu chút nữa bị hất văng ra ngoài, cuống quýt kẹp chặt huyết, gắt gao cắm vào huyết Tứ phu nhân: “Hưu phu nhân, chớ, chớ có động đây, để Tiểu Ngọc lại nâng phu nhân.

“Ừm? Đây là thái độ của ngươi với phu nhân sao?” Thúy Thúy Thúy biết sai, lát nữa lại cho phu nhân hai người chơi đùa âm ỉ, thị nữ và phu nhân ôm nhau ôm nhau, gương mặt cọ cọ, rất nhanh, tứ phu nhân liền đặc ý vẽ cái mông cao, làm cho thị nữ hình thể nhỏ nhắn xinh xắn cười lên trên cái mông tuyết trắng của nàng, từ từ nằm sấp xuống.

dâm dục lại nổi lên.

“Thanh Thanh.

“Đại phu nhân nói chuyện, đem quả trứng trái từ trong ngực thị nữ Tiểu Ngọc hồng nhuận phơn phớt rút ra, nhét quả trứng phải vào trong miệng của nàng, để Tiểu Ngọc chậm rãi hút lấy.

Thanh Thanh rõ ràng thấy, quả trứng của đại phu nhân bị Tiểu Ngọc gắp ăn rất lâu, giờ phút này kiều diễm ướt át, sung phồng lên như một quả táo đỏ tươi, phía trên còn lưu lại mùi thơm của Tiểu Ngọc, càng phát ra mỹ vị ngon miệng.

Thanh Thanh nhin không được nhìn thoáng qua Tam tỷ tỷ nằm xụi lơ trên cỏ, bị Nhị tỷ tỷ ngậm Đản Đản hạnh hấp thụ.

Tam tỷ tỷ mới có thể sản sinh ra sữa chua ngọt, lúc nàng chưa tới, sữa của Tam tỷ đều là Nhị tỷ tỷ hút hết sao? Tiểu Hà vẫn đang mài gương với nàng.

“Việc này vẫn cần người, người đi nói với Tiêu tiên tử.” Đại phu nhân cũng nằm trên bãi cỏ, vòng eo bắt đầu uốn éo, mài vào thân thể với thị nữ đang bú sữa trong ngực, thở hỏn hển nói: “Tuy chúng ta đồng ý tiếp nhận, nhưng Tiêu tiên tử dù sao cũng khác với những người khác, vẫn cần... ừm, ừm, tiểu nha đầu này, chậm một chút.

“Thiếu nữ tuổi còn nhỏ là si mê nhất, trước đó không lâu mới vừa giao hoan với Đại phu nhân, đối với Tiểu Ngọc mà nói, Đại phu nhân chính là toàn bộ của nàng, trái tim của một thiếu nữ sớm đã dính trên người Đại phu nhân, mà không phải là chủ nhân Vương gia Vương Đại Phú.

Chúng nữ đều là người từng trải, nhìn thấy thân thể run rẩy cùng động tác nhiệt tình của Tiểu Ngọc, làm sao không biết nàng là ghen? Nhưng Vương đại phú lại không quan tâm những thứ này, hắn ngay cả yêu thích Ngũ phu nhân của nữ tử cũng không để ý, Tiểu Ngọc dù có thích đại phu nhân, hắn cũng chỉ cần đâm một lần, là có thể khiến nha đầu này điên đảo thần hồn.

Bản lĩnh này của hắn còn chưa sáng ra.

“Phu nhân!” Vương Đại Phú ôm thân thể mềm mại của hai vị phu nhân, lên tiếng phản đối: “Các người thương lượng khi nào thì phải tiếp nhận vị Tiêu tiên tử kia? Bỏn lão gia cũng không biết được! Không được, chuyện này tuyệt đối không thành, lão gia có bảy vị hảo phu nhân của các người cũng đã thỏa mãn rồi, những nữ nhân khác nha...” Người ngậm miệng lại đi!” Ngũ phu nhân nhéo hắn một cái, giống như sợ hắn không đồng ý., Ngũ khí tăng thêm: “Nếu chỉ có bảy người chúng ta, vậy tiểu Hà, còn có nhiều hạ nhân xinh đẹp như vậy nữa?” Thị nữ cùng cúi đầu then thùng, trên thực tế các nàng không khác gì tiểu thiếp của người bình thường, chỉ có điều Vương gia không có thiếp, chỉ có phu nhân.

Vương đại phú không dám hé răng, nhìn bốn phía một chút, ông ta phát hiện phu nhân nhà mình thế mà đều không phản

đổi, ngay cả trong ngực vốn nguyên bản ghen tuông hẳn là lớn nhất Lục phu nhân, bộ dáng đều hào hứng bùng bùng, tựa hồ rất vui mừng nhìn thấy vị Tiêu tiên tử kia gia nhập Vương gia.

Lẽ nào không biết bao lâu sau, các phu nhân mài kính với nhau, cũng thích cảm giác giao hoan với nữ nhân? Nghĩ lại cũng đúng, Tiêu tiên tử với dung mạo xinh đẹp và khí chất thanh lãnh tuyệt thế, mỗi lần hiện thân, đều làm cho các phu nhân trong nhà của hắn lặng ngắt như tờ, đại phu nhân đoan trang áp úng, cục diện tứ phu nhân anh khí lay động, Nhị phu nhân và Tam Phu nhân càng không dám nói lời nào, về phần Ngũ phu nhân, càng chỉ đứng từ xa nhìn.

Các nàng đối với Tiêu tiên tử, đánh giá cũng giống như nam nhân nhìn thấy nữ nhân, muốn thân cận, lại thẹn thùng, nếu có thể cùng nàng giao hoan, các phu nhân tự nhiên là ngàn vạn lần đồng ý.

Tồn tại của bản thân Tiêu tiên tử đủ để khiến bất cứ ai động tâm.

“Vi phu muốn chấn động phu cương!!” Nghĩ đến nữ nhân của mình lại nghĩ tới nữ nhân khác, Vương đại phú...” Hai phu nhân bên cạnh hắn sớm đã có dự cảm, cười đùa tránh ra, cũng theo thị nữ nằm rạp trên mặt đất, làm cho thúy thúy cười nàng chạy, như một con ngựa mẩu cười trên lưng chạy trên bãi cỏ. Một đường thiếu nữ cười ngựa vẫn còn lay động cảm đầu nàng, lưu lại đầy rẫy bê bết nước bắn.

Các thị nữ cũng đều cười duyên trốn ra, còn tiện thể đỡ các đại phu nhân và Tam phu nhân dậy bú sữa dậy, ngay cả tiểu Hà đều đứng dậy rời đi.

Tình cảnh hỗn loạn tới lạ kỳ.

Cuối cùng, chỉ còn sót lại Thanh Thanh đang nằm trên bãi cỏ, bị Vương đại phú một lần nữa ngăn chặn.

“Mập Mập, không được... Ừ nhỉ!” Một câu không nói, đầu rùa lửa nhỏ nóng rực lại đột phá hai cánh môi âm hiểm, đâm sâu vào trong.

Bởi vì lúc này huyết nhỏ của nàng và tiểu hài tử...

Một tên sai vật mài chảy ra nước, rất thuận lợi bị cắm vào chỗ sâu nhất.

Thanh Thanh giãy dụa yếu đi, khí lực toàn thân đều theo một cây dương vật cực nóng trong cơ thể mà xói mòn.

“Không được ở chỗ này...” Thanh Thanh vô lực kháng cự, trong huyết lại có miếng thịt mềm mại cuộn lấy thân thể phu quân của nàng, nàng run rẩy cắn lấy, muốn rút ra còn phải phí một phen công phu.

“Không có chuyện gì đâu, Thanh Thanh ngoan, nhìn bọn họ đi.

“Vương đại phú hướng về phía nàng ngày sau, sau khi cắm vào nơi sâu nhất, một tay ôm lấy Thanh Thanh, để nàng ngồi ở trong nghiên mực của mình.

“A a!” Bắc hoa bị đỉnh, Thanh Thanh hét lên một tiếng, hai chân mảnh khảnh không khỏi quăn chặt, Âm Dương non nớt run rẩy không ngừng, cùng cây gậy thịt kia kịch liệt quăn vào nhau.

Vương đại phú ôm cái mông nhỏ nhắn của nàng, lấy tư thế chính diện ôm nàng, chờ Thanh Thanh ngừng run rẩy một chút, mới hôn nàng một cái, để nàng nhìn chung quanh.

“Ừm.

“Thanh Thanh được tên mập ôm trong lòng, rên rỉ mềm mại, khó khăn quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên.

Trong hậu hoa viên Vương gia, lại tràn đầy dâm dục: Đại phu nhân còn đang cùng thị nữ Tiểu Ngọc ôm hôn, cho nàng bú sữa, xoa gương; Nhị phu nhân và Tam phu nhân ở bên nhau, lặng lẽ nói, cái cổ kề sát vào nhau, khí tức giao hòa, huyết của hai người còn đang dây dưa, chậm rãi xoa xoa.

Tứ phu nhân quỳ rạp trên mặt đất, tứ chi đầy đất, mái tóc rối bời, rên rỉ không thôi, hai vú trắng nõn xinh đẹp của nàng rủ xuống, được cuồn ở sau lưng, thúy thúy từ sau lưng nàng nắm lấy., Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tiêu nhũ của nàng, nắm lấy thịt ngà mềm mại, cuồn cái mông nhỏ nhắn của nàng không

ngừng rung động, trong miệng say mê ngâm nga yêu kiều, dùng bộ hông cùng bàn tay nhỏ bé điều khiển phu nhân bò trên cỏ - Không biết là thúy thúy học hư hay là tư thế mà Tứ phu nhân đặc biệt thích nhất.

Ngũ phu nhân chính là đang cùng mẫu thân nữ nhi, cũng chính là tiểu Hà đang nói chuyện bí mật của mẹ con, thỉnh thoảng phun ra lưỡi thơm quần quanh một phen, uống nước ngon lẫn nhau, hoặc là Ngũ phu nhân cho tiểu Hà nãi sữa, giữa mẫu nữ vừa có thân tình mẫu nữ, lại có hương diễm dâm dục.

“Lục phu nhân lại cùng mấy thị nữ hồ trà trộn vào nhau.

“Thật không? Vì phu nói không sao, Thanh Thanh không nên thẹn thùng.

“Vương đại phú hôn nàng, hôn mê nàng, để tiểu phu nhân nhà mình nhanh chóng thích ứng lạc quan như vậy.” Thanh Thanh người nói lỏng một ít huyết, để vì phu chậm rãi đâm vào, lần này vì phu vỗ ngực bảo đảm giúp nàng vỗ ngực., Tuyệt đối dùng lực lượng ngoan thanh rất chậm của nhà chúng ta!”

Thanh Thanh?” Bọn thị nữ và đám phu nhân nhao nhao nhìn lại, trên mặt mang theo ý cười, rõ ràng là muốn xem xem Thanh Thanh bị sao, thiếu nữ sau khi bị phanh thây lại lộ ra thần sắc như thế nào, có phải bị phá hỏng liền kêu loạn, bị lão gia tè ra quần hay là ngất đi? Thanh Thanh xấu hổ quá nên không dám nhìn các nàng, nhưng lại không thể ngăn cản được.

Cái cây mập mập kia hư hỏng, bắt đầu cắt ngang nàng.

Đầu tiên là cắm đầu vào chỗ sâu nhất của nàng, đầu rùa nghiền nát huyết vị của nàng, làm cho toàn thân Thanh Thanh run rẩy, nước miếng chảy ra, không ngừng run rẩy, huyết nhi co rút thật chặt, ý đồ giảm bớt kích thích.

Nhưng vào lúc này, miếng thịt to mập mập chậm rãi rút ra, thịt mềm mại âm huyết ma sát thân rùa đầu, Thanh Thanh không biết tại sao, huyết của mình chảy ra rất nhiều chất lỏng, lại dính lại trơn, thoải mái rõ ràng là đang xâm lược huyết nhỏ của nàng, khiến cho nó càng thêm thông thuận thuận như vậy.

“Ô ô ô ô ô” Thanh Thanh chảy ra nước miếng rên rỉ, eo nhỏ đứng lên, một cây gậy thịt dài nhỏ từ trong huyết Vô Mao của

nàng được rút ra, mang theo thịt mềm trong huyết ra cùng chất lỏng ẩm ướt chảy đầy nước bọt, nhỏ xuống bãi cỏ.

Đám nữ nhân đang giao hoan nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Lần đầu tiên các nàng nhìn thấy pháp phòng chậm chạp cũng có thể kích thích như vậy, không phải là cú, mà là phu quân của nàng rút dương vị từ huyết Thanh Thanh Tiểu non ra, thần thái và tư thế hai người tính khí giao hòa, mặc kệ là nước mắt thanh thanh thanh thanh, hay là tính khí hai người mạnh mẽ, hoặc là rên rỉ run rẩy.

Điều cho các nàng một loại cảm giác chấn động, nhìn đến đỏ mặt tim.

Thanh Thanh rất miễn cảm, các nàng cũng không dám tưởng tượng, giờ phút này Thanh Thanh bị lão gia áp chế, đang hưởng thụ khoái cảm như thế nào? Làm cho nàng nước bọt chảy ra.

Còn chưa tới cao trào.

“Thanh Thanh...” Trái tim của Tiểu Hà nhảy thành thịch, nhìn mà hai má đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn há to ôm chặt mẫu thân ruột của mình, dán chặt vào bộ ngực và bộ ngực của mẫu thân.

Hiện tại hảo hữu Thanh Thanh Thanh của nàng mới bị phụ thân nàng đơn giản một chút liền chảy ra nước mắt, nếu Thanh Thanh thấy được bốn sự chân chính của phụ thân, sợ rằng không phải là chết đi sống lại, bị bắn thẳng tiên rồi chứ? Phụ thân nàng lúc bắn tinh, mới là thời điểm làm cho nữ hài tử ham muốn chết, muốn chấm dứt cũng không được.

Các nữ nhân Vương gia giao hảo với nhau, nữ hài có tình nghĩa triền miên, theo lý thuyết kích thích với nam nhân đã giảm xuống rất nhiều. Nhưng mỗi nữ nhân ở hậu trạch của Vương gia, bị Vương đại phú bắn tinh một lần, đều bị kích thích đến toàn thân co giật, gần muốn ngất đi.

Nếu Thanh Thanh bị phụ thân bắn tinh một lần...” “A a a” Tiểu Hà không kịp suy nghĩ lung tung, bên kia cũng đã xuất hiện kết quả: Thanh Thanh cao trào.

Thân thể thiếu nữ mảnh khảnh run rẩy, hai chân kẹp chặt lấy vòng eo béo phì của Vương Đại Phú, cái mông nhỏ nâng lên, lơ lửng trên không trung, hạ thể lắc một cái, tựa hồ đang run lên.

Hắn phun ra mật ong.

“Khèn triều?” Chúng nữ môi khô lưỡi khô, mặc dù các nàng thừa nhận thiên phú dị bẩm phu quân thẩm khô, nhưng phun trào cũng không phải tùy tiện là có thể lên.

Mà Thanh Thanh không bị đâm mấy cái mà đã run rẩy phun trào rồi? Nhưng mà, phun thủy triều đâm tà của Thanh Thanh cũng không kéo dài bao lâu, thân thể run rẩy của nàng đột nhiên cứng đờ, nắm lấy bãi cỏ giơ tay phải lên, bộp một tiếng cho Vương đại phú hai má.

Nữ nhân đứng xem kinh sợ, sau đó mới nghĩ đến là nữ Kiếm thần kia lại đi ra.

“Nữ Kiếm Thần phu nhân, cuối cùng ngươi cũng hiện thân rồi!” Vương Đại Phú trúng một cái tát ngược lại càng hưng phấn, không lùi mà tiến, đột nhiên nhỏ thân thịt cắm xuống huyết thịt của Triệu Thanh Thanh.

Gió nổi mây vần, thiên địa kinh biến.

Cái cảm này, trực tiếp làm thiên địa biến sắc, bầu trời bỗng nhiên biến hóa, lại cấp tốc phục hồi như cũ, tựa hồ có tiên nhân nổi giận, nhưng lại không thể không nhìn xuống, nhìn dưới một sơn trang nho nhỏ bên dưới bị một tên mập mập chết bầm đâm nhục.

“Ngươi!” Triệu Thanh mở hai mắt ra, con ngươi chẳng biết từ lúc nào biến thành màu vàng, chớp động lửa giận.

Giờ phút này, nàng bị một thương nhân mập mập đặt trên cỏ, hạ thân bị một cây gậy thịt dài nhỏ nóng rực chọc vào chỗ sâu nhất, toàn thân trên dưới đều bị ép tập trung tại hạ thể, tập trung ở trên thân thịt kết hợp thịt cùng thân thể với nàng! Cực kỳ xấu hổ và phẫn nộ, bay thẳng lên trời cao.

Mười vạn năm trước, khi nàng tiến vào hoàng cung, nhìn thấy tên hoàng đế chó hoang đâm vô sỉ kia, cũng chỉ là tận mắt thấy

hắn ở trong rừng thịt trong tửu trì dâm nhục những nữ nhân khác ngay trước mặt nàng, lúc ấy đã bị nàng coi là cực lớn nhục nhã.

Nhưng hôm nay, lại là chính nàng bị vấy bẩn.

Hơn nữa không phải một lần, mà là nhiều lần! Đối phương vẫn chỉ là một phàm nhân, một tên mập tham không đáy, vừa háo sắc lại vô lại!” “Chết đi...” Triệu Thanh đang muốn đập Phi Vương đại phú một lần nữa, nhưng lại bị hung hăng đẩy lên.

Bác hoa thiếu nữ rất non nớt, thân thể mềm mại của thiếu nữ lại khao khát vui thích cùng nam nhân như thế. Trên đỉnh đầu này, không thua gì một kích trùng điệp của Kinh Thế Tiên Kiếm, đụng thẳng vào khiến Triệu Thanh choáng váng đầu óc, một cỗ hỏa diễm nóng bỏng khó chịu từ chỗ sâu trong huyết tuần ra, nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân.

Đây là... khoái cảm của thân thể phàm nhân, nàng đã thể nghiệm qua cảm thụ của phàm nhân.

“Thanh Thanh là phu nhân của Vương Đại Phú ta, nữ Kiếm Thần đương nhiên cũng là phu nhân của ta!” Thân thể mập mạp của Vương Đại Hữu đè lên thân thể mềm mại chuyển thể của Tiên Đế, cái mộng dựng đứng lên nhanh chóng cắm xuống.

“Aha...” Triệu Thanh Thanh mảnh mai nâng lên hai chân, run rẩy kẹp chặt lấy hắn, toàn thân không còn chút sức lực nào, thân thể mềm mại run rẩy, vòng thịt trong huyết càng phun ra nuốt vào bất định, hút lấy khách lạ, chảy ra càng nhiều chất lỏng.

Nhưng Tiên Đế, dù sao cũng là Tiên Đế.

Nàng giờ bàn tay lên, lại hung hăng tát tới một cái.

Bộp!!” Thanh Thanh phu nhân, Nữ Kiếm Thần phu nhân! Các ngươi đều là của ta!” Vương đại phú mặc kệ không quan tâm, ngược lại càng hưng phấn, lắc cái mộng to, hung hăng va chạm.

Bộp bộp! Âm thanh khàn khàn vô cùng dâm ô, Triệu Thanh vừa then vừa giận, quát lên: “Thả ta ra! “Không thả!” “Không

thả!” “Vương đại phú lại mạnh mẽ cắm vào, chọc thẳng vào huyết nhỏ của thiếu nữ Tiên Đế dưới thân bỗng nhiên co rút lại, lỗ chân thịt kia lại há miệng phun ra chất lỏng trơn trượt, toàn thân run rẩy.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Triệu Thanh Thanh cắn răng, lại cho Vương Đại Phú một cái tát, đồng thời liều mạng vùng vẫy.

“Thanh Thanh, Nữ Kiếm Thần, nương tử, phu nhân, phu quân tới thương người, đừng động đây.

“Vương đại phú áp chế nàng ta từ ngày hôm nay, cái mông mạp mạp không ngừng run lên, thân thể nữ kiếm thần tung bay, trong miệng la hét lung tung thâm tình.

Triệu Thanh bị một trận đao sắc bén cắt ngang đánh cho tan tác, hai chân run rẩy mở ra, huyết run run, dòng nước không ngừng, nghênh đón nam nhân kia nhanh hơn một chút, nhưng rất nhanh lại xiết chặt, miễn cưỡng nhấc lên khí lực, đầu gối dựng lên, đập Vương Đại Phú bay ra ngoài.

“A ha ha...” Cây gậy thịt rất cứng cũng rút ra khỏi huyết của nàng, nhưng kích thích kịch liệt khiến cho thiếu nữ Tiên Đế vốn thân thể mềm cảm không khỏi thét lên một tiếng, cái lỗ nhỏ kia bị kéo xuống mấy chục cái bỗng nhiên co rút lại, đứng là phun ra một cổ lệ dịch nhỏ.

Trên trời phong vân kinh động, Tần Hồng Liên nhìn thấy lửa giận trong lòng, toàn thân run rẩy, nàng đúng là không biết là nên xuống cứu vớt cỏ xanh, bệ hạ bị Vương Đại Phú ngày ngày phải thét lên! Đường đường là chủ nhân Tiên giới, bệ hạ tôn sư Vạn Tiên., Lại bị một tên phạm nhân chết tiệt, một tên mạp mạp chết bầm, chọc cho run rẩy thét lên... Đầu óc Tần Hồng Liên trống rỗng, kiên trì mười vạn năm hoàn toàn không thấy bóng dáng, chỉ có thể mờ mịt nhìn trên mặt đất, nhìn Vương Đại Phú lại bay nhào qua.

“Phốc!” Khải Minh Tiên Đế bệ hạ lại bị cắm vào.

Đang đâm thẳng vào.

Cây gậy thịt của tên mạp mạp hung hăng cắm về phía bắp chân của bệ hạ.

“Ai da!” Bệ hạ bị cắm vào lại kêu lên, đôi chân ngọc mở ra duỗi thẳng, ngón chân co rút lại, một chất lỏng nhỏ từ trong huyết nhỏ của bệ hạ bị gậy thịt ép ra ngoài.

Toàn thân Tần Hồng Liên run rẩy.

Ba ba ba! Bệ hạ bị Vương Đại Phú đánh ba lần, mới bị một cước đá bay ra ngoài.

Bệ hạ đang chạy trốn chết, nàng tứ chi muốn đứng lên, cái mông trắng nõn nhỏ nhắn vừa vặn đối diện với Vương Đại Phú, kết quả, mập mạp chết bầm lại nhào tới, ôm lấy eo nhỏ của bệ hạ, dùng gậy thịt nhắm ngay chỗ nước kia.

Miệng vết thương mềm mại vương vãi liên tục.

“A a oa~!” Bệ hạ ngẩng đầu lên, đầu gối chống mặt đất, hai cái mông nhỏ kẹp chặt lấy, bị cái tát này tựa hồ ngay cả hồn cũng không còn.

Ba ba ba ba ba ba.

Vương đại phú ôm eo nàng, quỳ gối phía sau bệ hạ giần giật, một hơi bịch mấy chục cái.

Tần Hồng Liên há miệng ra.

Nhưng bệ hạ vẫn là bệ hạ.

Nàng chống đỡ thân thể vô lực đứng lên, hất Vương Đại Phú sau lưng lên đất, nào biết vừa vặn hết lực, đặt mông ngồi lên bụng Vương Đại Phú, gậy thịt cắm mạnh vào bụng, gần như xuyên qua bụng nàng. Trong huyết, trái tim bị đỉnh đụng mãi liệt, làm cho nàng lại che miệng khóc rống lên như tiếng rên rỉ.

“Nữ Kiếm Thần phu nhân, ngài nhận đi, vì phu sẽ thoải mái cho ngài!” Vương đại phú hưng phấn khó chịu, cũng không đứng dậy, liền nằm trên bãi cỏ để Triệu Thanh ngồi, hai tay vịn vòng eo nhỏ nhắn của nàng, hạ thể bắt đầu hoạt động.

Ba, ba, ba.

Bộ rễ mập mạp của hắn không ngừng đung vào cái mông nhỏ của Triệu Thanh, mẹ nó há miệng thở dốc, thân thể một mực run lên, không ngờ nàng lại giống như đang cười ngửa trên

người Vương Đại Phú, thân thể mềm mại không ngừng phập phồng, một cây gậy thịt trong huyết tiến ra vào.

Mọi người thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Vương đại phú như con tôm nhảy nhót trên mặt đất, không ngừng uốn eo, nhấc Triệu Thanh Thanh lên, khiến thiếu nữ Tiên Đế sợ tới mức dùng hai chân kẹp chặt lấy hắn, huyết nhi cũng co rút theo, chờ rơi xuống mới rơi xuống theo.

Hai người cứ thế cãi vã.

Tần Hồng Liên che mắt, nhưng thần niệm lại nhìn thấy, bệ hạ nhân lúc Vương Đại Phú rơi xuống, miễn cưỡng dùng hai chân giẫm lên mặt đất, đứng lên.

Gậy thịt rút ra, kích thích bệ hạ lại phát ra tiếng rên rỉ.

“Phu nhân, lại đến!” Vương đại phú đứng dậy, đánh về phía Triệu Thanh.

“Ngươi, cho, ta cút!!” Triệu Thanh ra sức giãy dụa, trên mặt giận dữ và xấu hổ xen lẫn, nhưng lại không tránh khỏi bởi vì vừa rồi kích liệt đan xen mà nhiễm lên rặng mây đỏ.

Một cây gậy thịt nóng như lửa lại đâm vào chân nàng, Triệu Thanh cảm giác được thân thể của mình tuôn ra một trận lửa nóng, vốn giãy giụa chậm một nhịp, bị đầu rùa tìm được lỗ chân thịt.

Vừa cắm vào.

“Á!” Hai người lẫn lộn trên bãi cỏ, Triệu Thanh như nữ tướng quân bất khuất trên chiến trường, một bên bị cắm vào một bên giãy dụa, ra sức đánh hắn, thay hắn, nhưng vẫn bị cắm chân ngọc run rẩy, không ngừng ngâm nga, cái huyết nhỏ kia cũng giống như đập đê vỡ đê, bị cắm đê đến mức nước chảy không ngừng.

Chúng nữ trợn mắt há hốc mồm.

Phu quân của các nàng, cùng Thanh Thanh đánh bên cạnh cỏ, khi thì Thanh Thanh bị đè ở dưới thân, bị mạnh mẽ chơi đùa, khi thì lật lại, Thanh Thanh nhấc Vương Đại Phú, trái phải dùng sức đánh vào mặt hắn.

Nhưng đồng thời khi Thanh Thanh đánh tới, Vương Đại Phú cũng nhún mông uốn cái eo, không ngừng một khắc nào thao túng nàng.

Hai người từ bên này đánh tới bên kia, lại từ bên kia vặn vẹo đánh tới bên này, tiếng thở dốc kịch liệt, tiếng rên rỉ, bóp bóp, tiếng nước, tiếng mắng, tiếng rên rỉ vang lên, cùng nhau đan xen thành hình ảnh giống như dã thú giao nhau kích thích.

“Thanh Thanh...” Tiểu Hà nhìn mà trợn tròn mắt, Thanh Thanh vốn lợi hại như vậy, có thể đại chiến với phụ thân ba trăm hiệp, hơn nữa còn vừa đá vừa bị phụ thân chen vào.

Bất quá, Thanh Thanh giống như ma, vừa vặn vặn vừa lại bị cấm, lẫn trên cỏ đầy mảnh vụn, rốt cuộc không còn khí lực: Nàng bị Vương đại phú triệt để ngăn chặn, hai cái chân mảnh khảnh vô lực tách ra, bị bùm bùm nhanh chóng nghịch chuyển.

Rốt cục Triệu Thanh cũng không còn sức giãy giụa.

Cảm giác khoái cảm dâng lên như thủy triều.

Ánh mắt nàng mở mê muội, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Thôi vậy, cũng không phải lần đầu tiên bị hấn làm như vậy, coi như không ai biết được việc này... Ai?! Đang lúc nàng trầm luân trong khoái cảm lần này, Triệu Thanh đột nhiên mở to mắt, huyết nhỏ co rút thật chặt, kẹp lấy gậy thịt của Vương Đại Phú.

“Ai?!” Tứ phu nhân cũng giật mình, đưa tay vẫy một cái, quần áo rơi xuống trên người nàng, từ trong túi trữ vật lấy ra một thanh phi kiếm, dùng sức ném ra, đâm tới cây cối đang kinh động ở phía xa.

“Không!!!” Trong tiếng hô hoán hoảng sợ, kiếm quang khó khăn lắm mới dừng lại, quét một cái, quét sạch lá cây.

Một gương mặt già nua vừa xấu, cực kỳ hoảng sợ xuất hiện trước mặt chúng nữ.

“A!!” Đám thị nữ hét ầm lên, vội vàng tìm quần áo mặc trên mặt đất.

Đôi mắt Triệu Thanh Thanh hiện lên một tia sát ý vì xấu hổ và giận dữ muốn tuyệt mà xuất hiện.

Bị Vương Đại Phú và đám nữ nhân của y nhìn thấy thì cũng thôi đi, ngay cả một lão tạp dịch già cũng nhìn thấy bộ dáng của nàng bị nam nhân mập mạp đè ở dưới thân, đường đường là Tiên Đế, thế mà... trần của nàng, bỗng nhiên kẹp chặt lấy, kẹp lấy Vương Đại Phú hít một hơi lạnh., Hai tay vội vàng bao quanh bả vai nàng: “Nữ Kiếm Thần đừng sợ, Tứ phu nhân ta tu hành được, chỉ là một lão tạp dịch, tay bắt dễ như trở bàn tay, phu nhân, bắt hấn lại!!” Vương Đại Phú ôm thiếu nữ Tiên Đế dưới thân, thô bạo hạ lệnh.

“Lão gia hỏa, muốn chết!!” Tứ phu nhân nổi giận, mặc quần áo bay vọt ra, lách mình đi tới trước mặt đối phương.

“Không, không, không cần!” Giờ khắc này Lý lão hán mới thực sự là hồn phi phách tán. Vốn tưởng rằng cái hang này chỉ là một đám phàm nhân, không nghĩ tới lại có tu sĩ Trúc Cơ cảnh?

Hơn nữa còn là nữ nhân của Vương Đại Phú, đường đường là nữ tu sĩ Trúc Cơ cảnh, thế mà lại gả cho một phàm nhân?!

“Lão già, ta nhớ rõ, ta đã nói với ngươi một câu.

“Tứ phu nhân vừa được thị nữ Thúy Thúy cười quát vào, giờ phút này lại lạnh lùng anh vũ, toàn thân mang theo sát ý lạnh lùng, làm cho nàng vừa rồi rất vui vẻ thúy thúy, nhìn đến xuân tâm nhộn nhạo, thậm nghĩ may mắn chính mình có thể cùng tứ phu nhân giao hảo mãi nữa.

“Ta, ta, ta không biết...” Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Lý lão hán, bị buộc từng bước lui về phía sau.

“Đám có ý đồ gì với Vương gia ta, chết đi!” Thanh bảo kiếm trong tay Tứ phu nhân chớp động kiếm quang.

Xa xa đám thị nữ dùng quần áo che khuất thân thể, tràn đầy chán ghét nhìn lão tạp dịch, nhưng lại không có người mở miệng, không biết có nên giết lão hay không.

Tứ phu nhân cầm bảo kiếm trong tay từng bước tới gần, trong ánh mắt có chút do dự, quay đầu lại nhìn thoáng qua Đại phu nhân đang ôm Tiểu Ngọc.

Lý lão hán đưa tay che trước ngực, hoảng loạn hô to: “Ngươi, ngươi không thể giết ta, ta, ta là tiên tử nam nhân, ta đuổi cô

ấy, làm cô ấy rất thoải mái, người không thể giết ta!” Bốn phía yên tĩnh lại, tựa hồ đều bị lời nói của hắn làm cho khiếp sợ.

“Tiên... Con?” Tứ phu nhân chậm rãi nâng bảo kiếm lên, trong mắt lóe lên sự chán ghét đối với lão gia hỏa trước mắt, vung tay lên.

“Chết!” Người chết rồi, Tiêu tiên tử cũng được giải thoát.

“Một cái đầu lâu già nua bay lên.

Lý Minh Vân trước mắt quay cuồng kịch liệt, sau đó ngã lăn lộn trên mặt đất.

Hắn vừa nhìn, thân thể của mình liền sững sờ đứng trên mặt đất.

Không còn đầu.

..... đi báo cho Tiêu tiên tử biết chuyện thu xác hắn.

“Vâng!!” Thị nữ Thúy Lan mặc quần áo vào, vội vã chạy tới báo tin.

Bộ tu hành thứ hai —— bước hành trình của tiên tử (105)

Ý ta đã quyết định khi Tiêu Hi Nguyệt gặp lại Lý lão hán, ánh trăng đã lặng lẽ rơi xuống, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên thi thể không đầu kia.

Tứ phu nhân phi kiếm rất lợi, một kiếm liền cắt đứt cổ của lão, đầu đầy vết máu bay ra ngoài bốn năm mét, khuôn mặt già yếu tràn đầy vẻ hoảng sợ không thể tin nổi, hai mắt trừng lớn, bộ dáng chết không nhắm mắt.

Tiêu Hi Nguyệt ngóng nhìn thi thể, thật lâu sau lại nhìn chung quanh một vòng đám người Vương gia.

Vương đại phú, đại phu nhân, Thanh Thanh, Tiểu Hà, chư vị phu nhân, các thị nữ, còn đem lợi khí giết người thu vào trong vỏ, biểu tình trên mặt có chút cứng ngắc tứ phu nhân.

Không ai mở miệng nói chuyện, vườn hoa của Vương gia trở nên yên tĩnh dị thường.

Chỉ có Thúy Lan đang thở dốc, nàng chạy khắp sơn trang, phát động tất cả mọi người trong trang cùng nhau tìm kiếm. Rốt cục ở một vách núi phía sau núi, nhìn thấy Tiêu tiên tử mặc váy trắng nhìn trời chiều yên tĩnh lại.

Sau khi trở về, liền biến thành như vậy.

Phu nhân và lão gia tất cả đều ngậm miệng không nói gì, bốn phía an tĩnh đến đáng sợ.

Rõ ràng là lão già này lên vào hậu trạch Vương gia, Tứ phu nhân giết hắn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có lý nói có lý, làm sao hiện tại lại bị khí trường của Tiêu tiên tử chấn nhiếp, không dám lên tiếng nữa chứ?” Tiên tử, tiên tử.

“Thúy Lan lắp bắp mở miệng, nhưng khi Tiêu Hi Nguyệt dùng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía nàng, não hải Thúy Lan ong ong một chút, trống rỗng, cũng không biết phải nói cái gì.

“Sự tình... chính là như vậy đây.

“Đại phu nhân hít sâu một hơi, lại càng chính trực nói: “Sự tình tựa như Tiêu tiên tử ngài nhìn thấy, hắn tự tiện xông vào trong trạch, bị ta sai người đánh chết, trước đó không thông tri cho tiên tử, thực sự có lỗi.

“Là ta giết.”

“Tứ phu nhân từng đoạt tội.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía nàng, Vương đại phú thấy thịt mỡ run rẩy, nhưng cũng chỉ có thể nhìn về phía Tiêu tiên tử, chờ nàng xử trí.

Bốn phía lại yên tĩnh, đồng loạt nhìn nàng.

“... Ta biết.

“Lời nói của Tiêu Hi Nguyệt rất trong trẻo, không nghe ra có tình cảm gì, nhưng sau khi nàng tới đây, liền nhìn thi thể của Lý lão hán hồi lâu, điều này chứng minh rằng lão già chết đi này có quan hệ không cạn với nàng.

Mọi người trầm mặc, không biết phải làm sao để tiếp xúc với tiên tử nhỏ giọng lạnh lùng này.

Các nàng mơ hồ đoán được, tiên tử lạnh lùng sẽ không tùy tiện nổi giận, càng sẽ không vô lý do mà đánh giết các nàng.

Nhưng Tiêu tiên tử như vậy, nhìn thấy thi thể của Lý lão hán sau khi yên tĩnh trầm mặc, ngược lại làm cho các nàng càng thêm áy náy, đặc biệt là Tứ phu nhân, cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải quá xúc động hay không? Ý của nàng là muốn tốt cho Tiêu tiên tử? Là một người đều có thể nhìn ra, bên cạnh tiên tử có một lão nô xấu xí là không đúng, huống chi lão nô này là hạng người dâm ô hạ lưu, sao có thể mặc kệ hắn? Nhưng hôm nay tứ phu nhân nhìn thấy bộ dáng Tiêu tiên tử trầm mặc thương tình, lại không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho nàng, hối hận chính mình vọng động.

“Không liên quan tới các ngươi.

“Tiêu Hi Nguyệt thanh âm rất nhẹ, hai con ngươi ngó nhìn gương mặt chết của Lý lão hán, trong lúc hoảng hốt, nhớ tới

rất nhiều quá khứ trước kia.

Hắn quỳ trên mặt đất, đập đầu cầu khẩn chạm vào bàn chân của nàng, nhiệt tình vô cùng liếm láp.

Hắn theo sát phía sau nàng, hèn mọn vừa hèn mọn lại hạ lưu.

Lúc muốn đuổi hắn đi, hắn lại khóc rống lên, không tiếc lấy đầu đi đụng vào góc bàn, cũng vì lưu lại.

Còn có khi nàng đang run rẩy, thần sắc thoải mái đắc ý kia, vì thân thịt to lớn không ngừng ra vào mà rên rỉ thoải mái cho nàng.

Nhưng những hình ảnh này, dần dần bị một khuôn mặt già nua chọc người thay thế.

Kiều ngạo, can rỡ, tự đại, dâm tà, tham cầu vô độ, lại không có chí tiến thủ, lời nói ra không có nửa phần đáng tin, luôn từ chối.

Hiện tại, hắn lại chết.

Thi thể ngay trước mặt, khối máu đã ngưng tụ, hai mắt tròn tròn, tựa hồ không tin mình sẽ chết ở cái địa phương nhỏ này, rõ ràng hắn là nam nhân của tiên tử, làm sao lại chết đây? Tiêu Hi Nguyệt biết, hắn một mực trở thành vinh quang của nàng, lấy thao cô mà dương dương đắc ý.

“Người chết không thể sống lại.” Cuối cùng Vương Đại Phú cũng mở miệng nói, giọng điệu nhu hòa: “Tiêu tiên tử muốn mở một chút chứ gì.

“Người chết không thể sống lại? Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên giơ bàn tay trắng nõn lên, bóp một cái pháp quyết, bốn phía nhấc lên từng trận gió lạnh, mơ hồ có thể nghe được một hồi tiếng quỷ khóc truyền vào trong tai, để đám người Vương gia rung mình một cái.

Tứ phu nhân mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn nàng thi triển ra pháp thuật: “Đây là... Hồi Hồn Thuật?” Nàng xuất thân là một tiểu gia tộc sa sút, tuy đã là Trúc Cơ cảnh, nhưng đối với tu hành biết rất ít, cũng không để ý những điều này, hôm nay nhìn thấy ba cảnh giới trong truyền thuyết mới có thể thi triển

“Tiên pháp”, mới giật mình phát hiện chênh lệch giữa mình và Tiêu tiên tử.

Một luồng hồn phách lão đảo xuất hiện.

Cương thi ngưng tụ trên thi thể của Lý lão hán.

Mọi người hết sức giật mình, nhìn kỹ lại thì phát hiện linh hồn của người này có bảy tám phần tương tự với lão già này, có vẻ ngốc trệ hư ảo, tựa như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi tan hẳn.

“Thật, thật có thể phục sinh sao?” Đại phu nhân ôm lấy cánh môi đầy đà, càng lúc càng khiếp sợ.

Tiểu Ngọc bên cạnh nàng ngẩng đầu, nhìn nàng, có chút sợ hãi quỷ hồn kia. Nó dán chặt lấy Đại phu nhân, như thể lúc này nàng vẫn luôn vui vẻ triền miên với Đại phu nhân vậy.

Trái tim thiếu nữ đã hoàn toàn tập trung trên người Đại phu nhân, cả ngày dính chặt lấy phu nhân.

“Ba hồn đã mất, bảy phách chỉ còn sót lại một hồn.

“Tiêu tiên tử thanh âm mờ mịt mà linh hoạt kỳ ảo, nghe động âm sắc xen lẫn một chút thương cảm, mọi người nghe ra được thần sắc, nhin không được lại nhìn về phía nàng.

“Ý là, hết thuốc chữa?” Đại phu nhân tới gần vài phần, Tiểu Ngọc bên cạnh nàng bám sát theo, có bộ dáng quá gần, khiến Tiêu Hi Nguyệt không nhin được nhìn thiếu nữ tuổi còn nhỏ này một chút.

Lý lão hán lúc trước, cũng si mê như tiểu Ngọc, chẳng qua một cái dâm uế hạ lưu, trong đầu đều là dục vọng, cái kia lại là thuần khiết kiều mị, tâm tình thiếu nữ mỹ mãn thuần túy.

Nếu lúc trước, là Tiêu Viễn đi theo bên cạnh nàng...” Tiêu tiên tử nén bi thương.

“Đại phu nhân muốn nắm chặt tay của nàng, nhưng lại bị tiên tử dưới khí chất có chút bắn khoăn, chần chờ không dám tiến lên.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được Tiêu tiên tử có chút bi thương, mặc dù nàng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng bộ

dáng vẫn luôn trầm mặc ít nói.

“Ta đi một chuyến.

“Tiêu Hi Nguyệt chỉ tay lên không trung, pháp quyết đánh ra, bầu trời lập tức tối tăm khó hiểu, hắc khí cuộn cuộn, một cánh cửa màu xám lặng yên mở ra.

Trong chốc lát, vô số oan hồn Lệ Quỷ thét lên chói tai, gào thét vang lên bên tai mọi người, đạo hồn phách kia của Lý lão hán ngưng thực hơn rất nhiều, ngốc trệ ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa trên trời.

“Quỷ... Môn?” Tứ phu nhân rung động lắm lắm, có thể mở ra Quỷ Môn, lai lịch của Tiêu tiên tử không thể không kinh người, nhưng làm sao nàng lại cùng một lão tạp dịch ở cùng một chỗ? Thân ảnh màu trắng của Tiêu Hi Nguyệt bay vào, không dừng lại chút nào, bóng lệ tuyệt mỹ sẽ tiến vào trong Quỷ Môn Quan.

“Chờ một chút!!” Giữa không trung đột nhiên hiện ra thân ảnh một nữ tử, ngăn trước mặt nàng, ngăn cản nàng.

Cô gái này mộng lung hư ảo, người phía dưới căn bản không thấy rõ dáng vẻ của nàng, chỉ biết lai lịch của nàng cũng không phải chuyện đùa, thuộc về Tiên nhân.

Hai người đứng trên không trung nhìn nhau.

“Người thật muốn vào quỷ môn nội?!” Tần Hồng Liên tràn đầy kinh ngạc.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng.

“Nguyệt tiên tử, ngươi điên rồi!” Tần Hồng Liên tức giận, ngón tay chỉ vào quỷ môn tối tăm mờ mịt: “Không nói thân phận tiên đạo của ngươi tiến vào U Minh giới sẽ như thế nào, ngươi có biết kéo hồn phách người từ U Minh trở về là xúc phạm thiên quy là hành vi, vạn tiên phỉ nhổ., Nhân thần đồng cảm, nếu hai người chúng ta ra tay, có thể trực tiếp đánh người vào trong luân hồi, khiến cho Nguyệt tiên tử trăm đời không thể trở về!!” Tiểu Tửu Tiên xuất hiện bên cạnh nàng, lười biếng không thấy bóng dáng, nghiêm túc nhìn Tiêu Hi Nguyệt.

Nàng trầm mặc, ánh mắt lại nhìn thi thể Lý lão hán trên mặt đất.

“U Minh cũng không thể tha cho ngươi được!” Tần Hồng Liên quát lớn: “Lục Đạo Ma Tôn điều khiển luân hồi, người khác nhúng tay vào việc luân hồi là cấm kỵ chung của đám Ma tôn, Tàng Thiên Kiêu mở Quỷ Môn ra., Để linh hồn phạm nhân có thể tiến vào lục đạo, ngươi lại muốn kéo phạm nhân từ U Minh trở về, sao bọn họ có thể bỏ qua cho ngươi?!” Các phạm nhân bên dưới vạn phần khiếp sợ, tiên nhân và quỷ thần đều chán ghét, thiên địa cùng bất dung... Tiêu tiên tử đúng là muốn làm trái đạo lý vận hành Thiên Đạo như vậy?!” Ta... biết.

“Dương Hi Nguyệt hé môi son, thanh âm nhẹ tới mức khiến người ta đau lòng.” Nhưng ta không thể không làm.

“Không thể không làm cái rắc chớ gì, chỉ là một lão già, ngươi...!” Trong lòng ta như thế.

“Cái gì...?” Tần Hồng Liên ngơ ngác, nhìn đôi mắt của Tiêu Hi Nguyệt, hồi lâu không nói nên lời.

“Ý ta, đã quyết.

“Tiêu Hi Nguyệt lướt qua Tần Hồng Liên, thân ảnh chìm vào trong Quỷ Môn quan màu xám, để lại cho mọi người một câu: “Bảy ngày sau, nếu ta không trở về, các ngươi có thể an nghỉ hẳn.

“Quỷ Môn đóng lại, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Một thiếu nữ tuyệt mỹ đi tới Tiên Vân Tông.

Nàng chân trần, chân ngọc xinh đẹp giẫm trên mặt đất, lúc nâng lên lại không nhiễm nửa phần bụi đất.

Mắt cá chân trắng nõn xinh đẹp, đầu ngón chân óng ánh long lanh như quả trầu đỏ, một bắp chân nhỏ trắng như tuyết, phạm là người bên trong Tiên Vân Tông đều không khỏi hoảng hốt, bị vẻ đẹp của nàng làm cho rung động.

“Vị tiên tử kia là ai vậy?” Không giống như của Tiên Vân Tông chúng ta, nàng sao không gặp chút trở ngại nào mà vào đây?” Chắc chắn là con gái hoặc là cháu của vị trưởng lão

“Đại sư tử đi rèn luyện, lại tới một vị tiên tử thanh thuần?”
“Phì, chỉ có đại sư tử mới xứng làm tiên tử!” Các người nhìn trên người nàng, có phải là đang tỏa ra mùi thơm thanh u như hoa sen hay không? Linh khí đi kèm, tụ lại mà không tan... Trời ạ, đây là linh căn gì vậy?” Nơi nào mà thiếu nữ hoa sen đi qua?”, Hương khí tỏa ra, trăm hoa đua nở, chim thú tranh minh, tiên hạc vờn quanh, dị tượng kinh người khiến cho trên dưới Tiên Vân Tông đều bị kinh động, mấy bóng người từ các đỉnh núi của Tiên Vân Tông bay lên, rơi xuống trước mặt nàng.

“Vị này... Tiên tử, người...” Một vị trưởng lão kinh nghi bất định, hần chương quần danh sách đệ tử tông môn.

Từ không biết dị tượng trước mắt rốt cuộc thiếu nữ là người phương nào, vì sao lại có thể ra vào Tiên Vân Tông?”

“Cô gái chếp miệng, quay đầu nhìn về phía một nữ đệ tử khuôn mặt tròn trịa, có vẻ rất đáng yêu.

“Tới đây!” Trên trời truyền đến thanh âm của chương môn phu nhân, thiếu nữ không chần chờ, thân ảnh bay lên, nhanh chóng bay về phía Thiên Nhân Điện.

Đám người vây xem mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là đệ tử của chương môn phu nhân.

Cũng chính là tiểu sư muội của đại sư tử? “Là nàng!” Kim Ngọc Tước ngây người, là nàng sao? Nàng lại trở nên như vậy, rốt cuộc gặp phải cái gì?... Thiếu nữ tỏa ra mùi hoa sen thanh hương, hai chân trần đáp xuống lầu hai của Thiên Nhân Điện, một đám thị nữ nhìn thấy mà kinh hãi. Bao nhiêu năm qua, cuối cùng có người ngoài dám bay thẳng lên lầu hai của Thiên Nhân Điện, ngay cả chương môn cũng phải thành thành thật bước lên.

Thiếu nữ không để ý đến thị nữ bên dưới, mặt lạnh đi vào, đi vào nơi nàng từng bị một cước đá bay, bị đánh một trận thật đau.

Nữ chủ nhân nơi này đang lười biếng nằm trên ghế trúc, hai chân đan chéo, thân thể đầy đà giấu ở quần áo mỏng manh,

ngực lộ ra mông lớn tuyết trắng. Trên hai dãy núi cao ngất đi thường, mơ hồ có thể thấy được mê người nhô ra.

Nữ nhân này không có mặc áo ngực! Thiếu niên đọc sách trong phòng, sau khi nghe động tĩnh, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt lập tức sáng lên, quơ quơ bàn tay trắng trẻo nhỏ bé hô: “Tiên tiên tỷ, tỷ tới rồi!” Thiếu nữ chính là Lý Tiên Tiên Nhân sau khi tiến vào Thiên Nhân Đạo trùng sinh, nàng lại trở về Tiên Vân Tông, nhìn thấy kẻ dẫn dụ nàng tu hành Thiên Nhân Đạo là người khởi xướng: Nam Cung Uyển.

“Yêu phụ chết tiệt, thật nhàn nhã!” Lý Tiên Nhân giờ chân ngọc trơn bóng lên, không chút khách khí giẫm lên thánh nữ sáu đạo môn trước mặt, hiện tại chương môn phu nhân của Tiên Vân Tông, đường đường là bộ ngực của Nam Cung Uyển thực lực Đạo Vận Cảnh, Tuyết Phong cao ngất bị giẫm đạp đến mức biến dạng, mềm mại chặt chẽ, cảm giác lực đàn hồi mười phần không giống phụ nữ chút nào, mà giống như ngực non của thiếu nữ.

Nam Cung Uyển khi nàng đạp chân xuống liền mở mắt ra, đang muốn tức giận, nhưng trước ngực bởi vì đè ép, từng sợi chất lỏng ngọt ngào từ trong Tuyết Phong bị ép ra.

“Ừm.” Mỹ phụ ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc, dãy núi trước ngực run rẩy, trái cây màu hồng trên đỉnh đầu không ngờ lại không khổng chế nổi mà cứng lại, từng dòng sữa trắng toát chảy ra, thấm ướt y phục mỏng manh của nàng.

Lý Tiên Tiên nhìn mà tròn tròn hai mắt, bị mị thái của Nam Cung Uyển hấp dẫn, hô hấp cũng dồn dập thêm vài phần.

Đây là phản ứng bản năng, không ai có thể dưới sự mị hoặc của Lục Đạo Thánh Nữ mà vẫn bảo trì trấn định.

Cũng may nàng dù sao cũng đã tiến vào Thiên Nhân Đạo, tâm tính thực lực so với trước kia hoàn toàn bất đồng, thoát khỏi Nam Cung Uyển phát ra tiếng rên rỉ hấp dẫn, vội vàng dời chân ngọc đi, đưa tay xoa xoa, dính dính dính dính mùi ngọt, ngửi qua, quả nhiên là một mùi sữa.

“Nam Cung Uyển, ngươi!” Lý Tiên vừa kinh vừa tức giận, lại cảm thấy hết sức buồn cười: “Ngươi vậy mà mọc sữa, chẳng lẽ

lại sinh con... Đợi chút, là bảo nhi?!” Nàng vô thức nhìn về phía “Cô nương” trong phòng, mơ hồ nhận ra được chuyện Nam Cung Uyển phun sữa có liên quan tới Bảo Nhi.

Nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nam Cung Uyển đã hơn năm trăm tuổi, từng là yêu nữ, bây giờ lại là Chương môn phu nhân, nàng như thế nào lại cùng một thiếu nữ trẻ con chưa quá mười bốn tuổi mà giữa cùng một chỗ? Còn cho thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi cho bú sữa ăn? Yêu phụ này, chơi đùa thoải mái đi!” Tiên tử, không nên đánh nhau a.

“Bảo nhi nhảy xuống ghế, đi tới trước Nam Cung Uyển, duỗi bàn tay nhỏ bé vuốt sữa tuyết vừa mới bị giẫm trúng, lại dùng mũi ngửi ngửi, tựa hồ có chút thêm ăn.

“Cho nên ta ghét nhất là Thiên Nhân Đạo!” Nam Cung Uyển cởi vạt áo của mình ra, hai cục thịt to mọng mềm mại trắng như tuyết nhảy bật ra, giống như là tự bạo tự vứt bỏ, ghìm đầu bảo nhi, để nó vui đầu trước ngực mình, nhét sữa mới vừa rồi vào trong miệng nó.

“A oa.” Bảo Nhi vô thức ngậm lại, lại để cho nàng phát ra một tiếng rên rỉ dụ hoặc, Lý Tiên gắt một tiếng, quay đầu đi nơi khác.

Nhưng lại cảm thấy không đúng, quay đầu tiếp tục nhìn Bảo nhi.

Đôi mi như vẽ “Cô nương”, ngoan ngoãn ngậm lấy đôi đũa đỏ tươi của yêu phụ xinh đẹp, gò má hơi hóp xuống, vui vẻ mút nước sữa của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn không có nửa điểm dục vọng bị câu dẫn.

“Hả?” Lý Tiên Tiên nheo mắt lại, ý thức được có gì đó không đúng, theo lý thuyết, cho dù bảo nhi chỉ là thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, nhưng trước mặt lực kinh người của yêu phụ, cũng không tránh khỏi bị câu dẫn, thêm nữa bây giờ bảo nhi ngậm lấy hàm răng của nàng, hút lấy quả hồng mê người như thế, cho dù không am hiểu tình cảm, hoặc là không thích nữ tử, cũng sẽ lộ ra xuân ý nhận nhạo mới đúng.

Nhưng hôm nay, Bảo Nhi hút nước mủ của Nam Cung Uyển, đầu ngón tay vuốt ngọn núi non bên kia của nàng, kích thích làm Nam Cung Uyển thở hổn hển rên rỉ, thân thể mỹ phụ nở nang thành thực vắn vẹo không ngừng, trên ngà sữa màu hồng càng chảy ra không ít chất lỏng màu trắng sữa.

Nhưng bảo nhi, chính là không có động tĩnh.

“Đẹp không?” Nam Cung Uyển nhắm hai mắt lại, tựa như đang hưởng thụ bảo nhi hút mút, thưởng thức chất lỏng tích súc tích đầy Nhũ phong bị hút ra khoái cảm, khắp khuôn mặt xinh đẹp là xuân tình nhộn nhạo.

“Ha ha.

“Lý Tiên cười ha ha, tìm một cái ghế ngồi xuống, vui vẻ tự đắc ngắm hình ảnh mỹ phụ cho thiếu nữ bú sữa.

“Thiên Nhân Đạo... Đúng là đáng ghét, thật là đáng ghét.”
Nam Cung Uyển ngẩng cổ rên rỉ, song song.

Chân kẹp lấy ma sát, bàn tay nhỏ bé của bảo nhi vuốt ve đầu vú, chậm rãi chảy ra từng giọt sữa ngọt màu trắng sữa, giọt ngọn núi lớn tròn trịa trắng như tuyết của nàng ướt đầm nước sữa.

Bảo nhi rất hiểu chuyện, há mồm ra khỏi sữa, nhưng sữa lại tràn ra không ít, nó vội vàng lại vươn đầu lưỡi liếm liếm vài cái, khiến cho Nam Cung Uyển tiếp tục rên rỉ, hai chân khép lại, khó nhìn được mào.

“Tỷ tỷ?” Bảo Nhi có chút thẹn thùng nhìn thoáng qua Lý Tiên Tiên, thấy bộ dáng nàng ngồi thưởng thức, nghiêng đầu.

“Không cần để ý tới ta, Bảo Nhi tiếp tục.

“Lý Tiên cười khẽ một tiếng, ngón tay chỉ chỉ quả dưa hấu cực đại bên kia của Nam Cung Uyển.

Nơi đó nước sữa nồng đậm đã chảy khắp cả ngọn núi sữa.

Bảo nhi vội vàng tiến tới, dùng đầu lưỡi liếm, liếm láp đầu lưỡi trắng bệch của mỹ phụ, liếm sữa của nàng.

“Ừm, bảo nhi thôi, ăn lại không ngon nha.

“Nam Cung Uyển rên rỉ càng lớn, bảo nhi ngồi lên trên người nàng, hai tay ôm lấy ngực to tròn của mỹ phụ, miệng nói: “Tỷ tở oan uổng bảo nhi, là sữa của tỷ tở nhiều quá, bảo nhi ăn không hết sữa... Quá nhiều sữa, thánh nữ của Lục Đạo môn cho thiếu nữ bú sữa.

Trong đầu hiện lên ý niệm kích thích dị thường, Lý Tiên Tiên che mắt lại, thân thể run rẩy một chút, miễn cưỡng mở mắt ra xem.

Lục mị hoặc của yêu phụ thật là kinh người, thiếu chút nữa nàng đã phá công.

Nàng là thiên nhân đạo, lý ra nên ngăn cản loại mị thuật này mới đúng! Chỉ là yêu phụ, bất quá như thế, yêu phụ chết bầm, hàng rong, nàng đã thề, mình sẽ không bị bắt luận kẻ nào dụ hoặc đến! Trừ phi đối phương là sư tỷ.

“Hừ hừ, có ăn hay không?” Nam Cung Uyển mị nhãn như tơ, đầu ngực ngửa ngáy khó chịu, hai chân giữa huyết lại càng ướt nhẹp, vừa nóng lại vừa khó chịu.

“Ăn’Bảo Nhi’ lại gần, mở miệng ra, hai tay cầm lấy quả dưa hấu cực đại nhẹ nhàng đẩy một cái.

Thịch thịch thịch.

Một dòng nước nhỏ màu nhũ bạch từ trên đầu nhũ màu đỏ của mỹ phụ phun ra, bắn vào trong miệng thiếu nữ.

Yêu phụ này, vậy mà lại phun sữa!!!” “Ô ô ô” Lý tiên liều mạng che miệng, thân thể đột nhiên co giật, một dòng nước nóng từ chân tuôn ra, mũi chân trần trụi trắng bầy.

Mỹ phụ đồng thời rên rỉ lên tiếng, nàng cũng đạt tới cao trào đầu tiên từ khi sinh ra tới nay.

Bộ thân thể Thiên Nhân này mất cảm hơn thân thể dâm ô trước đây gấp trăm lần, khoái cảm ném được cũng sung sướng gấp trăm lần, còn xa mới bằng lúc trước... Hơn nữa, thân thể Thiên Nhân Liên Hoa của Lý Tiên Tiên, lại còn phá thân cuối cùng, là chỗ hàng thật giá thật. Đạo thân kia của nàng cơ hồ sớm đã không có ấn tượng thuần khiết, vẫn như cũ bảo vệ chặt chẽ.

“Mịa”, Bảo Nhi ăn xong sữa, nấc một cái, Nam Cung Uyển cũng tiết thân một lần, mềm nhũn co quắp trên ghế trúc thờ hồn hển, bộ ngực bị Bảo Nhi liếm môi đến rói tinh rói mù, sữa đầu đầu cũng có.

Bảo nhi nhìn thoáng qua Lý Tiên đang đỏ bừng hai chân, lại nhìn thoáng qua thị nữ Hồng Lăng đã lên lầu, nói một câu không quấy rầy các tỷ tỷ nói chuyện phiếm, sau đó chạy vào trong phòng tiếp tục vẽ tranh.

Nhưng trông mắt vẫn tò mò nhìn các nàng, muốn nghe các nàng nói chuyện gì.

“Phu nhân.

“Hồng Lăng rũ rũ mi rũ mắt xuống, tiến lên dùng khăn lông ẩm ướt, cẩn thận lau chùi vết hôn và vết răng trên núi Nhũ Phong thẳng tắp của phu nhân.

Bảo nhi ăn sữa một chút cũng không an phận, dùng sức cắn nhẹ, dùng răng cắn nuốt thịt ngà cùng mũi ngà, con mắt còn cười hì hì nhìn phu nhân, có đôi khi còn dùng gò má một mực cọ xát, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sữa, còn làm nũng đi tới, để Nam Cung Uyển liếm mặt cho hắn.

Lần này coi như nhanh, những ngày qua, bảo nhi cùng phu nhân thân mật càng ngày càng dài, có đôi khi một buổi chiều hai người đều sẽ ở cùng nhau, không phải bảo nhi bú sữa, chính là phu nhân cùng hắn mài dũa.

Cũng hoặc là... bảo nhi cởi quần ra, để thân thể nho nhỏ của nó vào trong miệng phu nhân... “Ừm ừm, khăn mặt nóng bỏng bao trùm hai ngọn núi Nhũ Dương, Nam Cung Uyển nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, phun ra một hơi, hỏi: “Tại sao ngươi lại trở về rồi?” “Trở về mắng ngươi!” Tiểu nhân đọc sách nhỏ: 778. Đốc tủy. yêm-2-2. Lý tiên tiên tiên lạnh lùng nói.

Sau khi nàng nhìn thấy yêu phụ cho bú sữa đêm đã hiểu được tại sao yêu phụ kia lại tặng cho mình bộ Hồng Trần Quyết —— Yêu phụ đang lợi dụng nàng.

“Nguy mắng ta?” Nam Cung Uyển lười biếng cười, mặc kệ Hồng Lăng lau chùi Nhũ phong tròn trịa trước ngực nàng, cho dù bàn tay Hồng Lăng hơi có chút không tuân thủ quy củ,

khổng chế không được nhiều lần chạm vào mũi sữa của nàng, nàng cũng không có nói rõ.

Thị nữ này, đã càng lún càng sâu.

Nhưng không phải Nam Cung Uyển nàng càng lún càng sâu sao?” Không có ta, người có thể thay đổi tính mạng người cả đời làm kỹ nữ?” Bàn tay Nam Cung Uyển vuốt ve gò má thị nữ.

Hồng Lăng run rẩy một chút, gương mặt nhìn phu nhân, đôi mắt với ánh mắt đầy quyến rũ của phu nhân. Hơi thở của nàng trở nên dồn dập.

Đối với dục vọng của phu nhân, như sơn hải trút xuống, nhất cử bất khả kháng.

Nàng bao trùm khăn lông ẩm ướt nóng rực bao phủ hai ngọn núi non là người nào, mũi sữa của phu nhân vươn cao cứng rắn chống lên hai quả hồng tròn trịa, mỹ vị như thế, mê người đến như thế.

“Phu nhân, ta, ta giúp ngài giảm bớt mệt mỏi tăng sữa.

“Hong Lăng run giọng nói, ngón tay chậm rãi trèo lên núi Nhũ cao ngất của phu nhân, đè ép không nhẹ không nặng.

“Ừm.” Nam Cung Uyển lại rên rỉ một tiếng, dục vọng lại nổi lên, ngón tay vuốt ve trên môi hồng lã sung mãn, giống như có chút đói khát lau chùi.

Phi, Lý Tiên cúi đầu gắt một cái, thắm mắng yêu phụ này thật sự là... “Không đúng!” Lý Tiên Tiên nghĩ đến điều gì, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Uyển, nhìn đôi nữ chủ nhân này và thị nữ càng lúc càng mập mờ ánh mắt, bỗng nhiên vỗ tay một cái.

Bốp! Một tiếng thanh thúy vang lên, đánh thức hai người.

Hồng Lăng bối rối lau chùi lại cho phu nhân, che lại Nhũ phong tuyết trắng đầy đặn của nàng, bối rối vội vàng đi xuống lầu.

Nam Cung Uyển tỉnh táo lại, thật lâu vẫn trầm mặc.

“Người nhập ma?” Lý Tiên Nhân biết không nhiều lắm, nhưng cũng biết Nam Cung Uyển lúc này có điểm gì đó không đúng, đường đường chương môn phu nhân, vậy mà cùng bảo nhi cùng thị nữ mập mờ không rõ.

“Ta vốn là ma, sao lại nhập ma?” Thanh âm Nam Cung Uyển vang xa: “Bao gồm cả người cũng vậy.

“Người biết ta nói không phải là cái này!” Đó là cái gì?” Lý tiên hận đến nghiến răng, nàng không nói rõ rốt cuộc là cái gì, ngược lại nói ra: “Vị chương môn phu quân kia của người có biết không?” Người càng ngày càng hiểu.

“Mỹ phụ nhắm mắt, thanh âm lãnh đạm mang theo sát ý.

Lý tiên tiên bình tĩnh lại, biết chuyện mình muốn hỏi ước chừng không có được đáp án, yêu phụ này muốn làm gì, chỉ có chính nàng biết.

Không, có lẽ chính nàng cũng không biết!” Đồ đệ của người bị một lão nam nhân liến, người biết không?” “Cái gì?” Lời nói của Lý Tiên Tiên Thạch kinh thiên động địa, nhưng không phải kinh động đến Nam Cung Uyển, mà là Bảo Nhi.

Lý Tiên Tiên nhìn sang, Bảo Nhi che miệng lại: “Ặc, tỷ tỷ nói tiếp đi chứ, Bảo Nhi che miệng không nói gì.

“Nam Cung Uyển nằm trên ghế trúc, nhắm mắt lại.

Dường như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng như đã sớm biết.

Lý Tiên Tiên mở miệng: “Ta đại khái biết suy nghĩ của người, đơn giản là cảm thấy, chuyện thành tiên vốn không cần để ý tới Trình Khiết, với bao nhiêu nam nhân cũng không sao, chỉ cần Hi Nguyệt vui vẻ là được rồi, nhưng mà?”

“Cũng có thể.” Lý Tiên Tiên tiếp tục nói: “Cho dù lại trăm mê nữa, hình Nguyệt đơn giản chỉ là trăm luân trăm năm, chờ lão già kia chết, cũng sẽ được giải thoát, đúng không?” Nam Cung Uyển trầm mặc thật lâu, thanh âm khàn khàn nói: “Con đường cầu đạo, không có gì đáng nói.

“Đúng, người nói đều đúng, người làm cũng không thành vấn đề, dùng lão già kia lai lịch luyện sư tử, để nàng trải qua đủ loại chuyện, cuối cùng rút thân rời đi, cho dù không đi được, chỉ cần người giết lão già kia, hoặc đợi mấy năm, hắc tự nhiên sẽ chết già.

“Nhưng...” Hai mắt Lý Tiên Tiên lóe sáng: “Người có biết, sư tử đã trải qua chuyện thế nào không...” Nàng ngậm miệng lại.

Sau khi kích động, Lý tiên tử vẫn không đem sư tử dọc theo đường đi trải qua hoang mang mê man nói cho Nam Cung Uyển.

Sư tử là người lương thiện nhất trên đời này, nàng nhất định không hy vọng sư phụ vì nàng mà lo lắng.

“Hi Nguyệt nàng... thế nào rồi?” Giọng nói của Nam Cung Uyển run run, Bảo Nhi có thể nhìn ra, tử tử muốn khóc.

“Ta giết hắc.

“Ai?” Lão già kia.

“Người!” Biết nàng muốn giết người đàn ông mà không phải Tiêu Hi Nguyệt, Nam Cung Uyển ngược lại càng kích động, một tay bắt lấy nàng, quát lớn: “Lý Tiên Tiên Nhân, người đã làm gì?! Tiến vào Thiên Nhân Đạo ta cảm thấy mình có thể biết được thiên mệnh, có thể điều khiển vận mệnh của ngàn vạn người trong hồng trần? Ta nói cho người biết! Đồ kỹ nữ ngu xuẩn, không thể nào!!” Lý Tiên Nhân á khẩu không trả lời, đem chuyện Lý Minh Vân lúc trước dùng hoa sen nguyên rửa một lần nói ra.

“Bạn sinh liên hoa linh bảo?” Nam Cung Uyển tỉnh táo một chút, ngửi mùi hoa sen trên người Lý Tiên, đẩy tay hất bay nàng, chán nản mười phần: “Chẳng trách mùi vị của một hòa thượng thối, cút đi, đi lấy hoa sen về cho ta xem... Ha ha, có thể tùy tiện vứt linh bảo của hòa thượng kia đi, Lý tiên tử, người thật là giỏi, không hổ là thiên nhân duy nhất trong ba trăm năm qua, lợi hại đến cực điểm.

“Lý Tiên không thèm để ý tới lời châm chọc của nàng, vật kia nàng không dùng được, hơn nữa cho nàng cảm giác hết sức

không tốt, tựa hồ trong Vận Mệnh có một cảm giác không rõ ràng, đứt khoát ném đi.

“Bảo Nhi, ngươi...” Lý Tiên quay đầu nhìn về phía “Cô gái” đang che miệng, nhú mày.

Nam Cung Uyển không đuổi nàng đi, Thiên Nhân mới sinh ra luôn nhận được một luồng thiên cơ, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ bất thường.

“Ồ?” Bảo Nhi che miệng nức nở, mắt to chớp nháy.

Nam Cung Uyển liếc mắt nhìn nàng, Lý Tiên nhìn ra được hần là nam?” Ngươi...” Nhìn Bảo nhi, chân mày Lý Tiên càng nhíu chặt, muốn cất bước đi tới nhưng lại dừng lại, nhìn về phía Nam Cung Uyển.

“Nhìn ta làm gì?” Nữ nhân này của ngươi cũng không có cách nào?”... ngươi nhìn thấy cái gì?” Ánh mắt Nam Cung Uyển và Lý Tiên chạm vào nhau, hai bên đều là Thiên Nhân, các nàng muốn nói gì, đều đã không còn lời gì để nói.

Mệnh cách của Bảo nhi càng ngày càng kỳ dị, nếu không nghĩ biện pháp, chỉ sợ thời gian không còn nhiều lắm.

“Chuyện của chính ngươi, tự mình quyết định đi, ta không tin ngươi không có cách nào.

“Lý Lý.”

Tiên nhân cất bước đi về phía ban công, chân ngọc trần trụi đạp giữa không trung, đón gió muốn bay.

Bảo nhi mở to hai mắt, tiên tử cũng thật xinh đẹp.

“Cáo từ, sư phụ.

“?!” Nam Cung Uyển ngồi dậy, kinh ngạc nhìn bóng dáng Lý Tiên hóa thành đóa sen biến mất, gia hỏa này, còn chịu gọi nàng là sư phụ? Không đúng! Lấy tính cách ngang ngược ngạo khí của Lý Tiên, chịu gọi nàng là sư phụ, chỉ sợ sau này sẽ không trở về Tiên Vân tông nữa? Cũng sẽ không gặp nàng... tương kiến? Nam Cung Uyển đột nhiên cảm thấy phiền muộn đến cực điểm, quay đầu quát bảo nhi: “Lại đây!”, “Tỷ tỷ?” Gần đây cảm thấy thế nào?” “Ừm, sữa ngon quá!” Ta đang hỏi tỷ

đây mà, cảm giác thân thể thế nào!” Ô ô, tử tử là đồ bại hoại, cứ thế mà đánh vào ót ta, biến thành ngu ngốc... A, nói đúng rồi, thân thể có chút lạnh, nhưng vẫn còn khỏe.

“Nơi nào lạnh? Nơi này?” Nam Cung Uyển cởi quần Bảo nhi xuống, do dự một chút, vẫn là mở cánh môi, ngậm lấy đầu con gà non nót kia, đầu lưỡi khẽ gầy nó.

“Tử Bảo Nhi, ô, tử tử vì ngươi trả giá nhiều như vậy, sau này ngươi phải báo đáp ta... cứng à?” Là con mẹ nó thoải mái quá, tử tử.

“Câm miệng!” Hi hi.

“... Lý tiên tử từ xa nhìn Kim Ngọc tước, thiếu nữ đứng một chỗ trước mặt các nàng quanh quần vui vẻ luyện công, từ hoàng hôn đợi đến đêm khuya, không biết bao nhiêu lần quay đầu kinh hỉ nhìn về phía tiếng bước chân truyền đến, lại bao nhiêu lần ảm đạm thất vọng, hận đến giậm chân.

Cho đến đêm khuya, nàng mới thất vọng về luyện công một mình ngủ.

Ngày thứ hai, Kim Ngọc Tước tỉnh lại, nhìn thấy trước giường có đặt một cái bè, nàng mở ra xem, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thay đổi.

“Lý Tiên, ra đây!!” “Đi ra cho ta!” “Trở về lại không gặp ta, tính là gì?!” “Đáng chết, lần này ngươi không ra ngoài, sau này cũng đừng trở về!” Cái gì mà nhập ma bắt nhập ma, ta... Không! ” Lý Tiên ngồi trên nhánh cây, cởi trần hai chân xuống một lúc lâu, đợi thiếu nữ mắng mết mỏi, lại nhìn nàng xé nát bè bè của nàng, quay đầu tức giận trở về, mới khẽ cười một tiếng.

Yêu nữ của Lục Đạo môn sao có thể ở lại Tiên Vân tông được chứ? Nàng ta cũng không phải là yêu phụ kia.

Nàng là Lý Tiên đấy.

...

Đây là lần đầu tiên nàng tới U Minh giới.

Nơi này không có mặt trời, cũng không có mặt trăng, bầu trời bị mây đen mênh mông bao phủ, nhìn không thấy điểm cuối.

Nơi này cũng không có gió, không có mưa, không có hoa thơm chim hót, càng không có khói lửa của nhân gian.

Có chỉ là bụi đất đá trụi lủi, phía trên mọc lẻ tẻ một ít cây cối hình thù kỳ quái, không có lá cây, cành cây quái dị mà sinh trưởng dã man, như từng con độc xà vằn vẹo.

Nơi đây không phải là cấm địa của sinh linh thể nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy nặng nề, tĩnh mịch.

Sinh linh không nên sinh sống ở loại địa phương này.

Nhưng U Minh giới lại có Lục Đạo môn nhân tu hành ở đây, nghe nói còn có phạm nhân bình thường, bất quá người từ U Minh trở về nhân gian đều ngậm miệng không nói chuyện nơi này, trong sách ghi chép cũng rất ít.

Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ đoán được vì sao không ai ghi lại.

Nơi này quá áp lực.

Tu sĩ nhân gian tới đây, cho dù nhìn thấy phạm nhân sinh sống, thì có thể làm gì? Bọn họ cũng không thể mang phạm nhân ra khỏi U Minh giới, càng không có khả năng nhường Phạm gian cho môn nhân Lục Đạo.

Lựa chọn quên đi, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Hi Nguyệt cũng không thích U Minh giới.

Nơi này làm cho nàng vô cùng áp lực, tâm linh nặng nề, không cách nào thở ra một hơi, so với lúc ở Minh Nguyệt Phong còn khó chịu hơn.

“Nguyệt luân.

“Tiêu Hi Nguyệt thấp giọng quát khẽ, từ trong cơ thể rút ra vũ khí của chính mình, hai vàng trắng khuyết hiện lên, vòng quanh nàng vài vòng, phát ra từng tiếng kêu khẽ, lơ lửng trên đỉnh đầu nàng dung hợp thành một thể, như một vàng trắng sáng soi sáng nàng.

Tiêu Hi Nguyệt tìm đúng phương hướng tối tăm thâm thúy nhất, chậm rãi tiến lên.

U Minh giới càng đi vào bên trong, âm lãnh chi khí càng nặng.

Ngoài rìa có lẽ miễn cưỡng có thể ở lại, nhưng bên trong lại là nơi mà linh thể quỷ hồn mới có thể đi vào. Phàm nhân tới gần, sẽ bị hút mất hồn phách, trực tiếp tiêu vong.

Về phần linh hồn phàm nhân thế gian, sau khi tới U Minh giới sẽ như thế nào, cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt từng thấy trong sách.

Quỷ Môn quan đã mười vạn năm rồi không mở ra nữa, phàm nhân không cách nào chuyển thế, hồn phách tràn ra khi chết chỉ có thể tiêu tán.

May mắn bảo bối mẫu thân Tàng Thiên Kiêu một lần nữa mở ra Quỷ Môn quan, nếu không hồn phách Lý lão hán chỉ trong chốc lát sẽ tiêu tán, căn bản không có khả năng tiến vào U Minh.

Nhưng dù vậy, Tiêu Hi Nguyệt cũng không dám chắc có thể tìm được hồn phách của hắn hay không.

Nàng từng bước một đi vào sâu trong hắc ám, Nguyệt Luân giữa trời, chiếu vào nàng quần áo trắng noãn, tối đen thâm thúy bên trong U Minh giới lộ ra dị thường bắt mắt.

Như một hòn đá lao vào tử hồ, tạo nên từng vòng gợn sóng.

“Nguyệt tiên tử, cuối cùng ngài cũng tới, hoan nghênh.

“Một người nam nhân từ trong bóng tối đi ra, khẽ mỉm cười với nàng.

Nguyệt luân của Tiêu Hi tỏa ra một luồng ánh sáng chiếu sáng dáng vẻ của hắn, là Tiêu Hi Nguyệt không thấy rõ chi tiết, cũng không biết hắn.

Rốt cuộc lai lịch của nam nhân thế nào.

Người mặc áo đen, khuôn mặt ôn hòa, ngồi trên vai là một con quạ đen, hai mắt quạ đen nhắm nghiền, khi Tiêu Hi Nguyệt nhìn sang thì con quạ đột nhiên mở to mắt, oa một tiếng.

Thanh âm chói tai ở trong u minh truyền bá cực xa.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn rõ ràng, là một con thần nha ba mắt.

“Người là ai?” Nàng suy đoán thân phận đối phương, rất có thể là súc sinh tu giả của cô trùng, tu vi không dưới Đạo Vận cảnh, rất có thể đã độ kiếp, trở thành ma đầu.

“Tại hạ là ai không sao cả.

“Ô Nha nam tử mỉm cười nói: “Quan trọng hơn, Nguyệt tiên tử ngài lần đầu tới U Minh, xin cho phép ta dẫn đường, để cho ngài tham quan thăm quan U Minh giới chúng ta, để ngài hiểu rõ chỗ này khác biệt với Tiên giới.

“Tiêu Hi Nguyệt nhú mày suy tư, một lúc lâu sau mới đồng ý.

“Không biết tiên tử muốn đi đâu?” Ta muốn đi Quỷ Môn quan.

“Quỷ Môn quan?!” Rốt cuộc nam tử thu liễm nụ cười, ngừng đầu, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía nàng: “Tiên tử đi Quỷ Môn quan, cần làm chuyện gì?” Tại Quỷ Môn quan ở thế gian, chính là chỉ dẫn lối vào U Minh.

Nhưng Quỷ Môn quan mà U Minh giới chỉ lại là nơi vắng sinh mà quỷ hồn thật sự chỉ có thể tiến vào, ngay cả Lục Đạo Ma Nhân cũng cực ít tới gần.

“Cứu người.

“Tiêu Hi Nguyệt nhìn hẩn, nói ra mục đích của mình, Nguyệt Luân trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng xanh lấp lánh không ngừng, một khi xảy ra xung đột thì Nguyệt Luân lập tức công kích.

Nàng nhất định muốn đi Quỷ Môn quan một chuyến!” Cứu người? Người muốn kéo hồn phách người chết về Phàm gian?!” Thanh âm nam tử trở nên nghiêm khắc.

Tiêu Hi Nguyệt im lặng không nói gì, ý nàng đã quyết.

Nam tử kia ngừng đầu nhìn Nguyệt Luân, một lúc lâu sau mới thỏa hiệp, bất đắc dĩ nói: “Thôi, ai bảo người là Nguyệt tiên tử chứ? Đi theo ta.

“Hẩn xoay người đi về phía trước.

Tiêu Hi Nguyệt đuổi theo, cùng hắn một đường tiến lên, trong hoàn cảnh lơ mơ đi không biết bao xa, rốt cuộc đi tới trước một cổng chào đỏ thẫm.

Cổng chào vô cùng to lớn, hai cây trụ tròn cao ngất, trên tấm biển có ba chữ Thương kinh đỏ như máu: Quỷ Môn quan.

Cánh cửa mở ra, tràn ngập sương mù âm lãnh, quỷ hồn như có như không quanh quẩn ở bốn phía, tiếng khóc, tiếng kêu rên thê lương, tiếng thét chói tai, tiếng kêu la thảm thiết, đủ loại âm thanh truyền vào lòng người, khiến người ta nghe được trong lòng sợ hãi.

“Vì sao?” Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt đặt trên những hồn phách rời rạc này, giọng điệu bình tĩnh có chút biến hóa.

“Sinh linh tam giới, có thể may mắn bước vào luân hồi giả, vạn người không một.

“Nam tử nói đầy ẩn ý, giờ tay điểm vào hư không một cái, bả vai hắn oa oa kêu to một tiếng, quỷ hồn du đãng Quỷ Môn quan chạy tứ tán, sương mù mờ lung tiêu tán, bên trong lộ ra một con đường đá xanh nhìn không thấy điểm cuối.

Hai thân ảnh cao lớn cường tráng từ trong quỷ môn đi ra, đều là thân người, nhưng lại là đầu trâu, mặt ngựa, trong tay đều cầm thương mâu, hung thần ác sát đi tới trước mặt nam tử, quỷ gôi hành lễ.

“Tôn Giả đại nhân.

“Ừm.”

“Nam tử Tiêu Hi Nguyệt.” Đây là Nguyệt tiên tử, lát nữa các người hộ tống nàng tiến vào trong Quỷ Môn quan.

“Vâng!” Tiêu Hi Nguyệt môi son mím chặt, nàng ước chừng đoán được thân phận nam tử này, là một trong Lục Đạo môn ma tôn, hoặc là thủ hạ quan trọng của Ma tôn, mới có thể khu sử hai tên quỷ tốt Ngưu Đầu Mã Diện này.

Trong truyền thuyết, Ngưu Đầu Mã Diện là Câu Hồn sứ giả đã bắt linh hồn người chết, nhưng từ sau khi Lục Đạo bị ma tu không chế, truyền thuyết phần lớn đã không thể tin.

“Người biết sự phụ ta?” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía người đàn ông, đây là nguyên nhân duy nhất bà ta có thể nghĩ đến, bà ta có thể nhận được lễ đãi như vậy.

Nam tử cuối cùng trả lời, khẽ cười một tiếng, nói: “Sau khi Nguyệt tiên tử đi vào, cần phải cẩn thận, không ai có thể giúp người.

“Nói xong, thân ảnh của hắn liền dần dần biến mất trong bóng tối, chỉ để lại ngưu đầu ngựa thân hình cường tráng, cúi đầu, dùng ánh mắt lạnh nhạt bình thản nhìn nàng.

Nói chính xác hơn là nhìn thanh vũ khí nguyệt luân trên đỉnh đầu nàng.

“Đa tạ hai vị sứ giả.

“Tiêu Hi Nguyệt khẽ gật đầu, đầu trâu và mặt ngựa lại không khách khí, xoay người trở về.

Tiêu Hi Nguyệt lại đuổi theo.

Ba người đi trước quỷ môn tổng trái, bốn phía yên tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân nặng nề đầu trâu mặt ngựa. Càng tới gần, Tiêu Hi Nguyệt càng cảm thấy hai cây cột trên tám biển quỷ môn càng trở nên to lớn.

Chờ đến lúc nàng chân chính đứng trước Quỷ Môn, ngẩng đầu nhìn lên, cột cửa giống như nối thẳng Tiên Đình, xuyên qua Tam Giới, Thiên Địa Nhân Thần Quỷ, hết thảy sinh linh đều bị dung nạp vào.

“Quỷ, cửa, cửa. Cửa.

“Tâm thần của nàng bị trùng kích, thần hồn phảng phất muốn ly thể, bị hút vào trong quỷ môn.

Đúng lúc này, sau lưng Tiêu Hi Nguyệt truyền tới một lực đẩy to lớn, đẩy cô về phía trước, lập tức nhào vào trong Quỷ Môn quan.

“Sinh linh không được vào Hoàng Tuyền.

“Người chết mới có thể ra khỏi quỷ môn.

“Đi thôi!” Nương theo thanh âm hùng hậu trầm thấp, Tiêu Hi Nguyệt bị mặt ngựa đầu trâu đẩy nhào vào trong quỹ môn, khí lực trên người không còn, lão đảo đi về phía trước, mỗi một bước đều nặng nề vô cùng.

So đấu, không giống cường giả cảnh giới thứ ba mà giống một đứa trẻ mới vừa học đi.

Nàng ngã nhào trên mặt đất, dùng hai tay chống trên đường xuống Hoàng Tuyền, giật mình quay đầu lại nhìn: Một thân ảnh trắng nõn đứng trước Quỹ Môn quan, nhắm hai mắt lại, như đã chết.

Đó là... nhục thể của nàng.

Bộ thứ hai của tiên tử, hành trình của tiên tử (106)

Không kịp thấy bóng dáng hai tên quý tốt Hoàng Tuyền và Ngưu Đầu Mã Diện đâu, chỉ còn lại Tiêu Hi Nguyệt mặc váy trắng, nhắm hai mắt lẳng lặng đứng trước quý môn quan.

U hồn như sương trắng lại tụ lại, du đãng trước quý môn quan, vây quanh thân thể của nàng, như bướm bướm bay múa vờn quanh.

Sau Quý Môn quan, Tiêu Hi Nguyệt lão đảo đứng lên, nhìn về phía trước, dọc theo hai bên con đường đá xanh, mở ra mảng lớn củ tỏi đá màu đỏ tươi, một đường kéo dài tới cuối Hoàng Tuyền.

Đây là Hoàng Tuyền lộ, đi thông tới cầu Nại Hà.

Dưới cầu Nại Hà có Vong Xuyên Hà, bờ sông có thần nữ Mạnh Bà, đun sôi canh đặc, uống xong có thể quên hết thấy khi còn sống, cười mờ mịt bước lên cầu Nại Hà, sinh bất tử không mang theo, lại vào luân hồi.

Uống Mạnh Bà Thang, tất cả đều tan thành mây khói.

“Hắn không biết như thế nào... Phải tăng nhanh bước chân mới được.

“Tiêu Hi Nguyệt lằm nhằm trong lòng.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại chấp nhất như vậy, cũng không yêu thích nàng, cũng không phải chìm đắm trong dục vọng mà không bỏ. Nàng chỉ biết nếu mình không làm gì đó, sau này tất nhiên sẽ hối hận, tâm tình không cách nào viên mãn.

Khi nhìn thấy thi thể của Lý lão hán, nàng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi: khác biệt sinh tử, không ngờ khiến nàng xúc động như thế, so sánh ra, loại phiền não nàng gặp phải trước kia tựa hồ lại không đáng nhắc tới.

Tâm tình chán nản, tự sẽ có lúc lại buông lỏng, mờ mịt luống cuống, chậm rãi chờ ở sẽ biết mình muốn cái gì; bên người không người, nhưng cũng có thể xa xa nhìn hắt, biết rõ hỉ nộ ái ố.

Bị phá thân, bị nhục nhã, bị dâm tà, bị người khác biết được chuyện xấu hổ nhất của mình, thậm chí bị ngàn vạn người chỉ trích chửi rủa, sư môn chịu nhục, phụ mẫu hổ thẹn, chờ đợi tất cả khốn khổ ai oán, cũng không chán động bằng nhìn thấy người chết ở trước mặt nàng.

Lão tạp dịch đã từng làm chuyện này với nàng, bất kể là dùng thân thể bắn tinh về phía nàng, làm nhục khuôn mặt nàng, hay là hèn mọn cầu khẩn, sau khi thực hiện được bộ dáng tươi cười, hoặc là đã từng giao hảo với nàng, cùng sư muội ba người.

Đợi đã.

Giọng nói của Lý lão hán cười, đều biến thành hình ảnh thân thể hắt chia lìa, vạn phần hoảng sợ.

Người chết như đèn đuốc, đây là lần đầu tiên Tiêu Hi Nguyệt nhận thức được sức mạnh ẩn chứa bên trong câu nói này, có thể khiến người khác xúc động sâu sắc, rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại.

Nàng muốn gặp lại hắn, nếu như có thể tìm lại hồn phách và phục sinh hắn, mặc dù đã chết già mấy năm trước nhưng vẫn mạnh hơn hôm nay một kiếm chém giết.

Nhưng bước chân nàng gập gáp lại từ từ chậm lại.

Nàng nhìn về phía trước, phía trước là Hoàng Tuyền Lộ đi thông tới Vong Xuyên Hà, hai bên đường nở ra đóa hoa tinh khiết tươi đẹp. Loại hoa này nàng nhận ra, có hoa không lá, cánh hoa đỏ tươi dị thường, điểm lệ nở rộ, tơ hoa thỏa thích nở rộ.

Tiêu Hi Nguyệt nhận ra loại hoa này.

Lúc nàng đi ra rèn luyện, mở ra trước tiêu đạo môn Tiên Vân Tông, người được nàng dùng để đánh cược với lão tạp dịch, chính là loại đá ném hoa này.

Lúc đó, thật ra chỉ số lượng cánh hoa, nhưng bị hấn vụng trộm hái một cánh trên những đóa hoa khác, sau đó gom lại thành song số.

Sau Tiêu Hi Nguyệt thi triển pháp thuật, phục hồi lại đóa hoa màu đỏ tươi, tiếp đó chiếc đũa hoa bị bẻ gãy, một cánh hoa lẻ loi rớt xuống, như vậy có thể chứng minh được việc này.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt không vạch trần hấn.

Cho đến sau này, trên đường đi cùng Lý tiên ba người dân sự, xác minh chuyện nàng lo lắng trước đây, nàng quả nhiên ngờ ngờ ngác ngác giao hảo với lão tạp dịch hồi lâu, lại phong bế thần niệm, biến thành ba người hỗn loạn hồ đồ, tìm hoan tác nhạc.

“Không nên như vậy.

“Từ lúc bắt đầu, ta bị hấn bắt tinh đến, cũng không nên xuống núi gặp hấn, càng không nên vì trong lòng xúc động, lại nhiều lần thử loại tình cảm vui vẻ không có tình cảm này.

“Ta có rất nhiều lần chấm dứt loại cơ hội sai lầm này, nhưng đều bỏ qua.

“Khi ca ca xa xôi tới Tiên Vân tông, thật ra ta và huynh ấy không có quá nhiều tình cảm nam nữ, ta và huynh ấy đã gặp nhau từ lâu, tình cảm lại càng quyến luyến huynh ấy.

“Viễn ca ca thích ta, ta vì không muốn để cho ca ca thấy đau lòng, cũng không bài xích sự thân mật của ca ca.

“Sau đó...” Cuối cùng ta không thích hấn.

“Ta hy vọng hấn có thể ở lại Tiên Vân tông, hoặc là, mười năm trước hấn đã kéo ta rời đi.

“Thậm chí, hấn chủ động nói, để ta ở lại kinh thành, cùng với Cửu công chúa ở bên cạnh hấn, cuối cùng ta sẽ không đáp ứng hấn.

“Chỉ đáng tiếc, sau khi ca ca xa lớn lên hậu tâm không hề thay đổi, lại có tất cả bản khoả, thật tâm không cách nào nói nên lời, không có nói láo, nhưng cũng không có nói thật.

“Còn ta thì sao?” Lời nói thật của ta giấu đi, phong bế trong miệng, chính ta cũng không biết, người khác làm sao biết được?” Đứng trên hoàng tuyền lộ, tâm tình Tiêu Hi Nguyệt xao động kịch liệt, trong đầu thâm nghĩ.

Đủ loại suy nghĩ hiện rõ ràng, nhớ nhung Tiêu Viễn trong lòng, nhớ tới ý của sư phụ, nhớ tới sư huynh sư muội đồng môn, mẹ của Thanh Châu thành, còn có phụ thân đã lâu không gặp.

Duy chỉ có một tia chấp niệm đối với lão hán mà thôi.

Nàng muốn hẳn sống lại, giúp hẳn trở thành Trúc Cơ cảnh.

“Ô ô ô ô “Trên đường xuống Hoàng Tuyền, vang lên tiếng khóc thê lương.

Có người đang khóc? Tiêu Hi Nguyệt nhìn lại, mới phát hiện trong biển hoa hai bên Hoàng Tuyền lộ, không biết lúc nào đã phiêu đảng rất nhiều oan hồn, bọn họ có nam có nữ, có già có trẻ có, hoặc là thiếu tay thiếu chân, hoặc là chỉ có nửa cái đầu, hoặc là chỉ có đầu nhúc nhích trên mặt đất, không giống nhau, giữ lại bộ dáng lúc chết.

Tương đồng chính là, mặt mũi của bọn họ đều là bi khổ đau thê thảm, thanh âm kêu ra khản giọng nứt phổi.

Đây là tiếng rên rỉ của quỷ hồn.

“Bọn họ...” Tiêu Hi Nguyệt vươn tay chạm vào hồn phách của một bà lão bị què chân chạy dọc theo đường Hoàng Tuyền, trong phút chốc, một số ký ức lớn tràn vào trong đầu nàng.

Lão phụ không có tên tuổi, trước khi xuất giá được cha mẹ gọi là đại nha đầu. Sau khi xuất giá được người gọi là Chu Thất tẩu.

Cha mẹ nàng rất nghèo, phu quân cũng nghèo, sinh lễ đính hôn chỉ có một xâu tiền đồng. Tiêu Hi Nguyệt từ trong trí nhớ của nàng có thể thấy rất rõ ràng, phu quân nàng mặc một bộ trường sam mượn được tới nhà nàng, lấy từ trong túi ra xâu tiền này, vẻ mặt lúng túng xấu hổ.

Nhưng nàng đã gả rồi.

Bởi vì nhà nàng càng nghèo hơn, ngay cả ngày mai ăn cái gì cũng không biết, một xâu tiền đủ để cho năm đệ muội và cha mẹ nhà nàng sống qua mùa đông giá rét.

Sau khi gả, lại sinh bảy đứa con.

Một người vừa sinh ra đã không biết khóc, thân thể màu tím đen, chỉ có thể chôn xuống, một người khóc vài tiếng, lại rơi xuống, tỉnh lại không được, cũng không uống hết sữa, cứ phun ra, để vài ngày sau, vẫn là đã chết.

Người thứ ba, cuối cùng cũng nuôi lớn một chút. Phu quân nàng ta đặt cho nàng ta một cái tên Tam cầu tử, bộ dáng nhỏ gầy.

Thời điểm gia đình đại hộ tế tổ, nàng và phu quân ra ngoài trần mây ngày ngắn công phu, không nỡ bỏ tam cầu tử bị đông cứng, liền để cho hắn nằm trên giường ngoan ngoãn ăn bánh, vốn là không có chuyện gì, nhưng thiên hạ thứ ba tuyết rơi thật lớn. Hai vợ chồng nàng đuổi không về, đợi ngày thứ hai mới giẫm lên tuyết lộ dày đặc, đã tìm không thấy nhà mình ở đâu.

Tuyết lớn ép nát nhà nàng, ba con chó cũng theo đó không còn, đầu xuân mới đào ra.

Người thứ tư là con gái, lúc chẵn nuôi đến sáu tuổi. Nàng và trượng phu thực sự không nuôi nổi đứa nhỏ thứ năm này nên bán nàng vào thành, cả nhà cùng ăn một bữa cơm no nê.

Năm năm sau, Đại hạn, con gái Tiểu Lục không nghe lời, nói đói bụng nên ăn rất nhiều vỏ cây và đất Quan Âm, lại uống nước, cuối cùng căng hết cả người.

Bảy đứa nhỏ chỉ còn lại Tiểu Ngũ và Tiểu Thất, lời kéo lớn lên.

Tiểu Ngũ rất thành thật, bộ dạng hắc hắc trắng trắng, mười lăm tuổi liền kết hôn, lại sinh tôn tử cho nàng.

Nhưng trong nhà lại càng nghèo hơn.

Cũng không có sính lễ có thể cưới vợ cho Tiểu Thất, hắn đi quân phục tòng quân, ca ca hắn ở nhà trồng ruộng, lúc rảnh rỗi liền lên núi hái thuốc.

Khi cháu trai nàng bốn tuổi, Tiểu Ngũ đi trong thành bán thảo dược, buổi chiều lại không trở về, đến tối, người trong thôn đột nhiên đến báo tin, nói Tiểu Ngũ đã xảy ra chuyện.

Chờ đến khi nàng gặp lại Tiểu Ngũ, chỉ thấy bên đường có một bàn tay khổng lồ in trên mặt đất, bên trong là một khối huyết nhục hình người, mơ hồ có thể từ trên bộ quần áo vải thô cùng giày kia nhận ra là Tiểu Ngũ.

Nàng khóc đến chết đi sống lại, người bên cạnh khuyên nàng mau mau thu thi thể lại, nói đây là bị tiên nhân đánh chết, muốn gặp báo ứng.

Trở lại nhà, mang theo con dâu của mình sau khi nhìn thấy huyết y Tiểu Ngũ, bát đĩa trong tay rơi trên mặt đất, lúc ấy liền bất tỉnh, ngày thứ hai khi tỉnh lại, nhất định là tiên nhân đã cướp đi thảo dược của Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ mới bị sát hại.

Bởi vì hôm trước, chính là nàng cùng Tiểu Ngũ đi trong núi tìm được một gốc thảo dược thần kỳ, Tiểu Ngũ còn hưng phấn nói có thể bán được mấy trăm lượng bạc, kết quả lại gặp nạn.

Con dâu bất chấp muốn ra ngoài báo thù cho Tiểu Ngũ, nàng liều mạng ngăn cản, nói tôn tử trong nhà phải làm sao bây giờ? Đối phương là tiên nhân.

Con dâu của bà ta khi đó đã trầm mặc rất lâu, con mắt vẫn luôn đỏ, cuối cùng không còn gì để nói, mấy tháng sau, trong lúc làm việc đột nhiên nôn ra máu, khiêng về không đợi gọi đại phu đến thì không được nữa.

Trong nhà không có con dâu, cháu trai lại mới lớn như vậy, phu quân nàng cầm một chút bạc cuối cùng trong nhà đi quan phủ, mới cầu quan phủ đồng ý, để con trai độc nhất phục binh dịch Tiểu Thất về nhà.

Tiểu Thất nhanh chóng viết thư trở về, nói tháng sau thì về nhà, phu thê hai người cuối cùng cũng có chút bồn ba, nghĩ sau khi Tiểu Thất về sẽ cho nó mượn tiền, cưới vợ, người nhà sẽ tốt lên thôi.

Nhưng không nghĩ tới, chờ đợi chính là nửa năm, trong lúc đó nhờ người hỏi vô số lần, cũng không có nửa điểm tin tức.

Cuối cùng, nàng chờ đến là hai tên quan sai, hung thần ác sát đập nát cửa nhà nàng, cầm một tờ giấy đọc, nói cái gì mà Tiểu Thất nàng là tội nhân, phạm tội mưu nghịch, phạt năm mươi lượng bạc.

Nhà nàng lấy bạc ở đâu? Quan sai một bên mắng một bên lục soát, cuối cùng bị tắt cả quần áo đem bắt đi nạp công, chờ đập một cước phu quân nàng rời đi, nhà nàng đã là bốn vách tường, cái gì cũng không có.

Không có tiền, không có đất, thân thể tôn tử càng gầy, chính sửa...

Cả ngày vất vả, hai mắt mở thật lớn, bụng rất bồn chồn, chỉ vài ngày đã chết rồi.

Trượng phụ không chịu nổi loại đả kích này, nằm trong lều thờ không ra hơi, chống đỡ vài ngày cũng đã chết.

Còn sót lại nàng không chết, dựa vào người trong thôn bố thí để lạnh lẽo, chờ đợi chờ Tiểu Thất trở về.

Cuối cùng cuối cùng cũng nhận được tin tức, khi Tiểu Thất của nàng trở về, gặp phải một đội phản quân bị bắt ngay tại chỗ, bị ép phải tham gia phản quân của Tứ Hoàng tử, không rõ tung tích.

Nàng rút cuộc nuốt giận, trong thôn không ai dám nhặt xác nàng. Lúc chết hồn phách quanh quần bên xương trắng của phu quân và cháu trai, oán khí ba tháng không tiêu tan.

Cho đến khi được đạo sĩ thôn trọng kim mời tới làm phép, đưa oán hồn của nàng đánh vào U Minh.

“...” Tiêu Hi Nguyệt thu tay lại, mờ mịt đối mặt với oán hồn của Chu Thất tẩu trước mắt, tất cả suy nghĩ trong đầu nàng đều biến mất. Lão hán, sư muội, sư phụ, Viễn ca ca, tu hành, chấp niệm... Tất cả suy nghĩ, sau khi nhìn tình cảnh thê lương đau khổ của Chu Thất tẩu đã biến thành khói bụi.

Nàng đâu còn phiền não, đâu còn chỗ nào phức tạp, đâu còn chuyện thành tiên đắc đạo.

Sinh con trai, con trai chết, sinh con gái, bán thanh lâu.

Sau khi quan tài chết đi cũng không có một bộ.

Đây là nỗi khổ thế nào? Trước mắt chết lặng nhìn lão phụ của nàng, lại đã trải qua đau thương như thế nào? “Tiểu... Thất....

“Chu Thất tẩu oan hồn khàn giọng mở miệng, đôi mắt đục ngầu nhìn nàng: “Cô nương, cô có biết Tiểu Thất nhà ta đã trở về không?” Tiêu Hi Nguyệt không cách nào trả lời.

Một hơi ngắn ở ngực của nàng, mở miệng ra, lại không phát ra được âm thanh nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Thất tẩu quay người, tiếp tục chờ dẫn đi về phía Hoàng Tuyền.

“Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, Tứ nha đầu, mẫu thân tới tìm người rồi.

“Thanh âm khàn khàn mang theo âm trầm đặc hữu của quỷ hồn. Trong bóng tối vô biên này, ở chỗ sâu u minh yêu dã như lửa này, lạnh đến mức khiến người ta rùng mình.

Địa Ngục này như thế nào đây.

Tiêu Hi Nguyệt như mất hồn, đi theo oán hồn của lão phụ tới cuối Hoàng Tuyền.

Nàng nhìn thấy càng nhiều oán hồn hơn.

Trước máu huyết của gió tanh đập vào mặt vong xuyên hà, hàng ngàn hàng vạn u hồn phiêu đảng, rên rỉ than khóc, trước đây nàng đã xem qua mười tám tầng địa ngục hình phạt tội nhân, so với cảnh tượng trước mắt đúng là bé nhỏ không đáng kể.

Trên Vong Xuyên Hà có cầu Nại Hà, trước cầu có thần nữ, thế nhân gọi là Mạnh Bà.

Tiêu Hi Nguyệt đi tới trước mặt Mạnh Bà, nhưng vẫn mím chặt đôi môi, nửa câu cũng không nói ra được, càng không cần nói tới việc tìm lão tạp dịch, nói những thứ như hồi sinh hẳn.

Trước cầu Nại Hà, Mạnh Bà đang nấu canh trước một cái đỉnh ba chân, canh mới tới một nửa đỉnh ba chân, còn vào cuối nấu, canh đỏ như máu.

Nàng khom người, dùng một khúc xương trắng đưa vào trong canh, chậm rãi khuấy động.

Lần thứ nhất, lần thứ hai.

Nước canh bị khuấy đục, trái tim của Tiêu Hi Nguyệt lại trở nên trống rỗng, không còn suy nghĩ gì, không có suy nghĩ gì, lặng lẽ nhìn Thần Nữ Mạnh Bà.

“Khụ khụ khụ khụ.

“Mạnh Bà ho khan, thân thể càng thêm càng xuống, xương trắng trong tay run rẩy gần như muốn rơi xuống.

“Bà bà.

“Loảng xoảng nắm tay xem sách nhỏ, bảy trăm tám trăm chín mươi một. tám..... Hai mươi sáu trăm tư, Tiêu Hi Nguyệt tiến lên, đỡ lấy thần nữ, tiếp nhận xương trắng, lấy quả trượng bên cạnh của nàng đưa cho nàng.

Quả trượng còn cao hơn thần nữ của Côn Bằng, trên đó treo một cái đèn lồng mông lung, là ba điểm sáng duy nhất trong Hoàng Tuyền.

Một chỗ khác, là ngọn lửa dưới Tam Túc Đỉnh, ngọn lửa rất nhỏ, phảng phất tùy thời đều muốn tắt lửa.

Ánh sáng ở chỗ thứ ba, là Nguyệt Luân vẫn luôn đi theo Tiêu Hi Nguyệt, rọi sáng nàng như vàng trắng sáng.

“Cháu trai.

“Mạnh Bà chống gậy, gương mặt đau khổ tràn đầy nếp nhăn.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu: “Ta... tới tìm một người.

“Lúc này, nàng có vẻ ti tiện như vậy.

Sự dâm ô của lão tạp dịch dè vào mông nàng không thể để nàng cúi đầu, nhưng nhìn chăm chú vào Thần Nữ, lại làm cho nàng vô cùng xấu hổ.

“Tìm... người?” Thanh âm của Mạnh Bà rất chậm, hai mắt đục ngầu phảng phất như nhìn thấu hết thấy của nàng, chậm

rãi thở dài nói: “Đây là tội gì, nghe bà bà khuyên một câu, trở về đi.

“Tiêu Hi Nguyệt im lặng không nói.

Nàng không dám nói gì về tâm ý của mình đã quyết, trước mặt thần nữ, nàng thật quá ti tiện.

“Ai, đều là số mệnh.

“Mạnh Bà cúi người, động tác chậm chạp cầm một cái bình gốm nhỏ lên. Tiêu Hi Nguyệt đặt xương trắng vào trong đỉnh, lại đi tới xoay người giúp nàng cầm bình gốm, nhẹ giọng hỏi: “Bà bà, bà muốn...” Mạnh Bà nhìn oán hồn xung quanh, lắc đầu: “Người đáng thương nhiều như vậy, canh không đủ.

“Tiêu Hi Nguyệt mang theo hũ sành, đứng thẳng người, đưa mắt nhìn lên, trong biển hoa màu đỏ khắp núi đồi, không biết có bao nhiêu oan hồn đang bồi hồi, đang chờ uống Mạnh Bà Thang, mặc dù mỗi người chỉ uống một ngụm, nước canh cũng nhiều không đếm hết.

Đất đỏ tươi, đẹp đến cực hạn trên biển hoa, phiêu đảng vô số u hồn không chỗ nương tựa.

“Bà bà, ta đi múc nước.

“Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu, nước canh màu đỏ trong Tam Túc Đỉnh, chắc là lấy tự quên về Xuyên Hà.

Trung.

Nàng không biết phải làm thế nào để luyện ra Mạnh Bà Thang có thể khiến người ta quên đi ký ức, nhưng trong lòng nàng cũng biết, Thần Nữ Mạnh Bà đã làm như vậy, nhất định có lý do của nàng.

Mạnh Bà ngẩng đầu lên, lại dùng cặp mắt đục ngầu kia nhìn nàng, lắc đầu nói: “Cháu à, tâm của cháu quá lương thiện, không làm được chuyện này.

“Không sao, ta có thể làm được.

“Tiêu Hi Nguyệt không biết ý tứ trong lời nói của nàng, kiên trì muốn đi tới bờ sông Vong Xuyên lấy nước.

Mạnh Bà tràn đầy sầu khổ, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Đứa nhỏ này, sao người khác nói gì người cũng không nghe? Thôi vậy, đi theo ta.

“Tiêu Hi Nguyệt đỡ cô, cầm bình gốm đi tới bên bờ Vong Xuyên.

Nước sông đỏ tươi, sâu không thấy đáy, mặt sông bình tĩnh không gợn sóng, không nhìn thấy nửa điểm gợn sóng, dường như ngay cả một sợi lông vũ cũng không qua được, U Hồn cũng không cách nào đi qua, chỉ có một cây cầu Nại Hà nối liền bờ bên kia.

Nàng buông bà bà ra, cầm bình gốm đi tới bên cạnh Vong Xuyên.

“Coi chừng một chút.

“Bà bà ở phía trên hồ.

Tiêu Hi Nguyệt gật đầu, bàn tay trắng nõn nắm chặt dây thép của bình gốm, đặt nó vào trong vong xuyên hà.

Nước sông màu đỏ tươi chậm rãi chảy vào trong hũ, vô thanh vô tức, hũ cũng từng chút từng chút một bị nuốt vào trong nước sông sâu không thấy đáy, trong thoáng chốc, thần hồn của Tiêu Hi Nguyệt cũng bị nuốt hết, ý thức theo bình gốm chìm vào đáy sông.

“Hài tử, nên nhắc tới rồi!” Bà bà nhắc nhở.

Tiêu Hi Nguyệt bừng tỉnh, nhắc bình gốm lên, nhắc tới không trung, máu tươi đỏ tươi tí tách từ bình gốm rơi xuống, nước sông khẽ gợn sóng.

Một bóng người đỏ bừng đập vào tầm mắt Tiêu Hi Nguyệt.

“A!!!” Nó kêu lên thê lương, từ trong vong xuyên hà nước nhào ra, ôm lấy hũ, lại theo lên trên, ôm chặt lấy bàn tay trắng nõn của Tiêu Hi.

Một đôi mắt đỏ tươi hung tợn nhìn chằm chằm nàng, gào thét oán độc: “Ta thật hận, ta hận, “Mau buông tay, đây là oán hồn chìm vào vong xuyên hà!” Bà bà bên bờ sột ruột hét lớn.

Tiêu Hi Nguyệt luống cuống chân tay, theo bản năng dùng pháp lực, nhưng lại không dùng được nửa điểm.

Nàng không buông bình gồm ra, dùng tay còn lại đẩy bóng người màu đỏ máu kia, nhưng lại nghe thấy tiếng kêu gào thê lương của nó: “Ta hận, tại sao, tại sao ông trời bất công!!!” “Lão tặc trời, vì sao!! Vì sao!!!” ” Cầu Hoàng Đế, người không được chết tử tế đâu.”, Hiên Viên nhất tộc, kiếp sau ta muốn nghiền xương các người thành tro, chết chắc! “A a!” “A a, ta thật hận! Ô ô ô!” Tiếng gào thét hỗn loạn cộng thêm đau thấu tim gan, bóng người màu đỏ thẫm ôm chặt lấy tay nàng, một nửa chui vào Vong Xuyên Hà thân thể run rẩy, nhưng không làm nổi nửa điểm gợn sóng của nước sông.

Tiêu Hi Nguyệt ngơ ngác.

Lòng nàng run rẩy kịch liệt, thần hồn như bị thiêu đốt sôi trào, nguyệt luân trên đỉnh đầu vội vàng chuyển động, nhưng lại không dám xuống dưới, tựa hồ cực kỳ sợ hãi nước vong xuyên hà này.

“Buông tay ra!!” Bà bà đi tới, hai tay cầm quả trượng, lớn tiếng quát với bóng máu trên sông: “Con không muốn quên tiền trần, quanh quẩn nhiều năm, thế nên bị Vong Xuyên Hà nuốt hết, bây giờ lại tới đây dựa vào người vô tội làm cái gì?! Lập tức buông tay ra!!” Quả trượng của bà ta nhắm ngay bóng người màu máu, bóng người kia bị kích thích lên oán khí, gào thét về phía Mạnh Bà, thân thể màu đỏ giãy dụa kịch liệt, muốn thoát khỏi Vong Xuyên Hà, nhưng dù thế nào cũng không thoát ra được.

“Ngu xuẩn mất khôn!” Mạnh Bà nhắm hai mắt lại, gõ quả trượng xuống.

Huyết ảnh phát ra tiếng rên rỉ, nắm chặt tay Tiêu Hi Nguyệt trở nên vô lực, Mạnh Bà lại gõ một cái, cánh tay của nó rút cuộc cũng buông lỏng, thân thể chậm rãi hạ xuống, lần nữa sắp bị Vong Xuyên Hà nuốt hết.

Tiêu Hi Nguyệt trong mắt không còn thần thái, thất hồn lạc phách nhìn nàng, đôi mắt với đôi mắt huyết hồng ngáng đầu.

Thân thể của nàng bị nuốt đi hơn phân nửa, sắp biến mất trong dòng sông.

“Mẹ... Mẹ.

“Bóng người màu đỏ máu lằm bằm đi xuống, mãi đến khi một bàn tay nắm chặt lấy tay nàng mới ngừng lại được.

Tiêu Hi Nguyệt vươn tay nắm chặt lấy nàng.

“Hài tử, nguoi!” Mạnh Bà giật mình, bình tĩnh nhìn nàng.

“Đứng lên!” Tiêu Hi Nguyệt kéo cô lên trên, nhưng bóng người màu máu lại nặng nề như đang nâng một ngọn núi lớn, mỗi lần nhấc tới đều phải dùng hết sức lực toàn thân.

“Từ bỏ đi...” Bà bà ở một bên lắc đầu: “Vong Xuyên Hà có ngàn vạn cực khổ, người tiến vào đó đã trở thành một bộ phận của Khổ Hà. Người cứu nàng, chẳng khác nào đối kháng nổi đầu ngàn vạn phạm trần, làm sao làm được?” Tiêu Hi Nguyệt duỗi tay khác, ánh mắt cố chấp, chạm vào bả vai bóng người màu máu, trong khoảnh khắc, vô số ký ức lại tràn vào trong đầu nàng.

Nàng gọi Liễu Thích, phụ thân là Lễ Bộ thượng thư, từ nhỏ nàng đã sống cuộc sống ăn ngon mặc cẩm y, giống như các đại tiểu thư khác, đại môn không ra khỏi cửa không bước, từ đầu đến cuối đều chưa từng ra khỏi nhà Liễu gia.

Năm mười lăm tuổi, mẫu thân tìm cho nàng một phu quân cuối hôn, nàng mới được gặp nam nhân bên ngoài, quan hệ ngày càng sâu, liền dợi chính thức xuất giá.

Sao lại biết, năm mười sáu tuổi, năm Nữ Hoàng đăng cơ, Phò Thiên Đồng Khánh, sau khi phụ thân nàng về đến nhà lại giận dữ, mắng mẹ của nàng một trận.

Liễu Thích đi khuyên bảo, nào biết ngày thường thương yêu phụ thân nàng có thêm, lại đột nhiên chỉ vào mặt nàng mắng.

Nói nữ nhân thì không nên quản chuyện nam nhân, ở nhà tương phu giáo tử, xuất đầu lộ diện chính là bại môn phong! Liễu Thích tại chỗ, bị Nhũ mẫu lôi đi.

Từ đó về sau, Liễu gia liền thay đổi, mẫu thân suốt ngày miễn cưỡng cười vui, sau đó lại trở nên thập phần lo lắng, đứng ngồi không yên.

Có một buổi tối, mẫu thân đột nhiên có ý đến ngủ với nàng. Nói với nàng, những thứ người đọc sách viết tuyệt đối không thể dễ dàng tin, danh tiết không phải toàn bộ của nữ nhi, sống sót mới là quan trọng nhất.

Liễu Thích lúc đó lơ mơ hiểu, còn không phải mẫu thân nói lời đó là có ý gì.

Mấy ngày sau, nàng lập tức biết.

Một đội quan binh bao vây Liễu gia, Liễu Thích và một đám nữ quyến bị áp giải quỳ xuống, một cung nữ tuyên bố thánh chỉ của Nữ hoàng, lỗi tai nàng vang lên ong ong, nghe không rõ thánh chỉ đến cùng là nội dung gì.

Nàng nhìn về phía phụ thân, mũi quan của phụ thân bị đoạt đi, lại bị áp giải đi. Nàng nhìn mẫu thân, mẫu thân quỳ trên mặt đất dập đầu, khẩn cầu trở về phòng thay quần áo.

Bọn họ đồng ý.

Mẫu thân trước khi vào nhà, quay đầu lại nhìn nàng một cái thật sâu, muốn nói lại thôi, cuối cùng đóng cửa lại.

Đến khi Liễu Thích gặp lại mẫu thân, nàng đã nằm trên mặt đất, mặt biến thành màu đen, trên cổ bị một vòng thật sâu siết lại.

Liễu Thích không khóc nổi.

Ngày đó, nàng được đưa vào thanh lâu, từ một đại tiểu thư theo khuôn phép cũ, biến thành một kỹ nữ cho người đam nhạc.

Ba ngày sau, nàng bị phá thân, cướp đi người đàn ông đầu tiên của nàng, là một công tử mập mạp, vừa trêu nàng vừa mắng Liễu gia.

Nàng chảy rất nhiều máu, nằm trên giường vài ngày không xuống được giường.

Sau đó, khách nhân lần lượt từng người một, đại tiểu thư Liễu gia rất được hoan nghênh, một đêm bỏ ra một trăm vàng.

Quận Vương phủ, thân vương phủ, con trai của tướng quân xe ngựa, con trai của Vệ tướng quân, cháu trai của Đại Hồng Học, cháu ngoại của Thượng thư bộ Công, Hình bộ, Lễ bộ... Nàng nhìn quyển sách này một lần..... cơ bắp, cánh tay.... bảy trăm tám trăm tám trăm tám....

Cuối cùng, nàng từ lời nói của một nam nhân hài hước biết được tin tức của Liễu gia: Phụ thân nàng bắt mãi nữ nhân làm Hoàng đế, nói xấu Nữ hoàng sau lưng đồng liêu một câu, liền bị Nữ hoàng vừa mới đăng cơ nắm nhược điểm, hạ chỉ xét nhà Hỏa tộc.

Nước mắt Liễu Thích sớm đã khóc không ra nước mắt, sau ngày hôm đó, trong lòng nàng chỉ có hận.

Nàng bắt đầu hỏi thăm chuyện triều đình, sau khi biết được tranh đấu giữa Nữ hoàng và mấy vị Thân vương càng ngày càng nghiêm trọng, âm thầm cảm thấy may mắn, ước gì Nữ hoàng bị lật đổ, bị mấy thúc thúc của nàng giết chết mới tốt.

Chỉ là, nàng không chờ được nữa rồi.

Mấy tháng sau, Liễu Thích chờ đến cuối hôn phu của nàng.

Đã từng là cuối hôn phu.

Hắn ở trong đám người vây quanh, tươi cười đi tới thanh lâu, trước mặt một đám quan lại quý nhân, điếm nàng.

Nàng nắm chặt tay, móng tay phá vỡ lòng bàn tay, lại từ từ buông ra, cười khanh khách đứng dậy, nghênh đón hắn.

Mọi người trong thanh lâu đều ồn ào, tất cả đều đang cười sung sướng, phu quân của nàng cũng đang cười, ôm lấy eo nàng tiến vào trong phòng.

Đóng cửa lại, hắn liền quỳ trên mặt đất, run rẩy dập đầu cho nàng.

Liễu Thích hỏi hắn, tại sao.

Kỳ thật không cần hỏi.

Nàng đã sớm không còn là Liễu đại tiểu thư của Liễu gia, biết rõ tại sao phu quân mình phải hơn nửa năm sau mới tới, chỉ là không nghĩ tới hắn lại quỳ xuống.

Hắn đã tới, thì Nữ Hoàng mới có thể tha cho hắn, đồng liêu mới có thể tiếp nhận hắn.

Đêm hôm đó, Liễu Thích cùng phu quân nàng làm phu thê, chờ hắn rời đi, liền đứng dậy đeo đai lưng lên xà ngang, dùng phương thức giống mẫu thân kết thúc một đời.

Ngày thứ hai sau khi chết, Liễu Thích thấy được nữ nhân mặc long văn bào màu vàng, dưới sự đồng hành của đám quan viên lớn nhỏ mang đao thị vệ, đi tới thanh lâu, tiến vào trong phòng của nàng.

Nữ nhân kia đẹp đến mức chói mắt như vậy, nhưng Liễu Thích lại hận không thể ăn sống nuốt sống thịt của nàng, uống no máu của nàng, oán khí tràn đầy trong lòng làm cho Liễu Thích vận vẹo khuôn mặt, hướng nàng đánh tới.

Công kích toàn lực lại bị đối phương dùng một tay nhẹ nhàng ngăn trở.

Nàng là Nữ hoàng của Cửu Châu, tập trung hoàng khí trong thiên hạ vạn dân, sao có thể là một nữ quỷ không nuốt nổi một hơi chứ?” Nữ nhân Liễu gia, Liễu Thích, “Trẫm, nữ nhân do dự, muốn nói lại thôi, Liễu Thích ở trong lòng bàn tay nàng kêu rên thê lương, hồn phi phách tán cũng không tiếc.

Cuối cùng, nàng bị đánh vào trong u minh.

“Kiếp sau làm con gái bình dân.

“... Tiêu Hi Nguyệt dùng hai tay ôm lấy Liễu Thích, cố gắng kéo nàng lên, nhưng mặc kệ cố gắng thế nào, một nửa thân thể đỏ như máu của nàng chìm vào trong vong xuyên hà vẫn nặng nề vô cùng, phảng phất cùng nước sông nổi liền với nhau, không cách nào thoát khỏi.

“Vì sao ngươi cứu ta?” Sau khi bị Tiêu Hi Nguyệt chạm vào ký ức, oán hận Liễu Thích khôi phục một chút lý trí, dờ dẫm nhìn về phía nàng.

“Không vì sao, ta nên cứu ngươi.

“Tiêu Hi Nguyệt nắm lấy hai tay của cô ta đang run rẩy, Liễu Thích quá mức nặng nề, nhưng cô ta không muốn buông tay.

Nếu như buông tay, nàng nhất định sẽ vô cùng hối hận.

Tàn hồn Liễu Thích chỉ còn sót lại một cơ hội cuối cùng, nếu như lần nữa chìm vào vong xuyên hà, nhất định sẽ bị nước sông thôn phệ, hồn phi phách tán, trong tam giới không còn Liễu Thích.

Sao nàng có thể trơ mắt nhìn đối phương chìm vào trong tay nàng được chứ? “Cứu ta? Tại sao?!” Gương mặt Liễu Thích vặn vẹo, phát ra âm thanh sắc nhọn: “Vì sao lại cứu ta?! Ta là con gái của tội nhân, thân thể dơ bẩn không chịu nổi, toàn bộ người trong kinh thành đều chê cười ta, trước kia nam nhân hâm mộ ta dùng một trăm lượng bạc là có thể tới ta, trước kia người bạn thân mật trong khuê phòng của ta, hiện nay đều cười nhạo ta... Còn có phu quân của ta, hấn, hấn., Hấn, hấn... tới chơi ta, ô ô ô... Không cứu, không cứu, chết, chết, đều chết!!” Nàng lại điên cuồng đứng lên, ôm đầu hét lên, thanh âm thê lương quanh quẩn ở sâu trong Hoàng Tuyền.

Du Hồn bốn phía chết lặng nhìn nàng một cái.

“Buông tay đi.

“Mạnh Bà thở dài nói.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt vẫn không muốn.

“Liễu muội muội...” Nàng cơ hồ là nằm trên mặt nước, hai tay ôm lấy Liễu Thích, nhẹ giọng nói ra từng câu như tiên giới tự nhiên: “Ngươi không sai, cũng không có bẩn, Liễu gia mặc dù phạm trọng tội, trừng phạt cũng không nên rơi vào trên người ngươi, lúc đó ngươi vô tội, bây giờ ngươi cũng không có nửa điểm dơ bẩn.

“Bóng người màu đỏ ngòm ngay đại.

“Liễu gia... có trong sạch không?” “Ta không biết, nhưng ít ra, Liễu muội muội rất trong sạch.

“...” Đôi mắt đỏ như máu của Liễu Thích nhìn nàng, mặc dù từ trong đó không nhìn ra nửa phần thần sắc, nhưng Tiêu Hi Nguyệt lại cảm nhận được vẻ bi thiết và bất đắc dĩ của nàng.

Nàng thử kéo Liễu Thích ra, nhưng vẫn như cũ kéo không được.

“Người đi đi.

“Lời nói Liễu Thích cô đơn, cúi đầu, thân thể chủ động dung nhập vào trong vong xuyên hà.

Tiêu Hi Nguyệt vội vàng trong lòng, quay đầu nhìn về phía bà bà, thử kéo Liễu Thích, lần này, trong tay lại nhẹ nhàng, lập tức kéo Liễu Thích trong vong xuyên hà ra.

Huyết sắc rút đi, một hồn phách tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi ngồi trên bờ, mờ mịt nhìn bốn phía, tựa hồ có chút sợ hãi, co lại thành một đoàn run rẩy.

Cuối cùng, nàng chuyển ánh mắt sang Tiêu Hi Nguyệt, trong mắt như mang theo ánh sáng: “Tỷ tỷ, người tới cứu Liễu gia sao?” Nhìn thân thể nhỏ bé gầy yếu, không còn gào thét nữa, Liễu Thích tràn đầy oán hận, trái tim Tiêu Hi Nguyệt rất nặng bỗng nhiên nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Sẽ!” Tiêu Hi Nguyệt trịnh trọng hứa hẹn với Liễu Thích: “Ta sẽ lại đến kinh thành hỏi Nữ Hoàng bệ hạ, lúc trước rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!” Nàng biết, ký ức còn sót lại trong oán hồn của Liễu Thích, lại trở về Hỏa tộc bị xét nhà lúc trước, cho nên mới có bộ dáng chỉ mười sáu mười bảy tuổi.

“Thật sao?” “Thật!” “Cảm ơn tỷ tỷ, cảm ơn tỷ tỷ!” Liễu Thích kích động nhảy vào trong lòng Tiêu Hi Nguyệt, thân thể run rẩy rốt cuộc cũng bình phục lại.

“Bỏ chấp niệm trong lòng xuống, mới được giải thoát.

” nếp nhăn trên mặt bà bà giãn ra, động tác cũng nhẹ nhàng hơn không ít, cầm lấy cái hũ Tiêu Hi Nguyệt vút xuống, mức một bình nước trong Vong Xuyên Hà.

Tiêu Hi Nguyệt lại chủ động giơ tay ra nhận bình gốm.

“Cho người, ha ha, đứa nhỏ này, làm việc thật làm cho người giật mình... Còn có Liễu nha đầu, người cũng tới đi, canh lần này xem ra người có thể uống được rồi.

“Ba người về tới Tam Túc đình.

Tiêu Hi Nguyệt đổ Vong Xuyên Hà Thủy trong bình sứ vào trong đỉnh, vừa vắn đầy một đỉnh.

“Bà bà, còn muốn gì nữa không?” Còn muốn chút Bỉ Ngạn Hoa.

” Bỉ Ngạn Hoa?” Chính là chung quanh những thứ này, lớn lên khắp núi, rất nhiều hoa.

“Trong thanh âm bà bà lại mang theo một chút thở dài, Tiêu Hi Nguyệt mơ hồ đoán được, hoa bỉ ngạn ven đường hoàng tuyền, có lai lịch gì, có lẽ có quan hệ với những u hồn đầy khắp núi đồi này.

Tiêu Hi Nguyệt dặn dò Liễu Thích ngồi chờ, nàng đến bên bờ Vong Xuyên, khom lưng bẻ gãy một đóa hoa màu đỏ.

Thì ra nó không phải gọi là thạch kê, mà là bỉ ngạn.

Hoa nở ở bên kia Hoàng Tuyền.

Có thể khiến người ta quên ưu sầu phiền não, yêu hận tình cừu, quên hết thấy tất cả đóa hoa.

Tiêu Hi Nguyệt đi dọc theo bờ sông, hái một nắm Bỉ Ngạn Hoa lớn, ôm trong ngực đi trở về, vẩy xuống ba chân đỉnh.

Ngọn lửa nho nhỏ dưới đỉnh thiêu đốt.

Tiêu Hi Nguyệt dùng xương trắng chạm rãi trộn, bà bà thao thao bất tuyệt nói chuyện với nàng, Liễu Thích ôm hai đầu gối ngồi dưới đất, mờ mịt nhìn canh trong đỉnh ba chân.

Không biết qua bao lâu, nước canh mới sôi trào, từ màu huyết hồng biến thành trong suốt, tản mát ra một mùi thơm kỳ dị.

Ngàn vạn oan hồn tụ tới.

Bỉ khổ sầu oán hận, bỉ phần thê lương.

Tất cả những gì nhìn thấy trước mắt khiến trong lòng Tiêu Hi càng ngọt ngào hơn, cực kỳ khó chịu.

Mỗi một oán hồn đều đại biểu cho nhân sinh tương tự như Chu Thất tẩu, Liễu Thích, ngàn vạn oan hồn biểu diễn ra cuộn cuộn hồng trần, ép tới người khác không thở nổi.

“Uống đi, uống đi. Sau khi uống xong thì quên hết phiền não.

“Bà bà lấy ra bảy, tám cái chén đặt trên mặt đất, dùng muối lớn nấu nước sông Vong Xuyên Hà cùng hoa Bỉ Ngạn, chậm rãi đổ vào trong bát.

Dưới Tam Túc đỉnh, ngọn lửa yếu ớt vẫn đang thiêu đốt.

Oán hồn bốn phía, nhưng không một ai tiến lên, chỉ mở to ánh mắt đục ngầu chết lặng, từng tấm từng tấm bị oán hận.

Gương mặt khiến Tiêu Hi Nguyệt không đành lòng nhìn tiếp.

“Bà bà?” Nàng thấp giọng hỏi, vì sao vong hồn đều không ăn canh? Bọn họ không muốn quên kiếp trước, bước lên cầu Nại Hà, đầu nhập luân hồi sao?” Ai, đều đáng thương... Khụ khụ.

“Mạnh Bà lắc đầu thờ dài, thân thể của Côn Bằng run rẩy, lại đang ho khan.

Tiêu Hi Nguyệt tiến lên vỗ nhẹ vào sau lưng nàng.

Rốt cuộc, một phụ nhân chừng ba mươi tuổi đi lên phía trước, bưng bát lên trên mặt đất.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn thấy tay nàng đang run rẩy, ánh mắt chết lặng mang theo chút sợ hãi, không biết là sợ nước canh thanh đạm này, hay là đang sợ hãi quên đi tất cả.

“Uống đi.

“Bà bà khuyên nhủ.

Phụ nhân không nói một lời, bỗng nhiên rót một ngụm.

Thang Thủy nhập vào trong hồn thể, toàn thân nàng đều đang run rẩy, hồi lâu mới bình tĩnh lại, biểu tình trên mặt càng bình thản.

Tiêu Hi Nguyệt yên lặng nhìn vị phụ nhân đang yên tĩnh này, quên tất cả những oan hồn này đi, chuyển thế vào luân hồi mới là lựa chọn tốt nhất.

“Quên rồi sao?” Mạnh Bà hỏi phụ nhân.

“Quên rồi.

“Phụ nhân gạt đầu.

“Kiếp sau còn muốn gặp con gái người không?” “Muốn!” Ánh mắt phụ nhân nổi lên thần thái, tựa hồ đã bắt đầu chờ mong gặp mặt con gái kiếp sau.

Mạnh Bà lại lắc đầu, thở dài nói: “Đi thôi...” Phụ nhân không trả lời, xoay người chậm rãi đi về phía cầu Nại Hà.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn nàng, mắt nhìn nàng chuyển thế.

Nhưng trước cầu Nại Hà vượt qua Vong Xuyên Hà, phu nhân vừa bước lên cầu bước đầu tiên, đột nhiên dưới chân đánh trượt, ngã sấp xuống đất.

Cô bò dậy, lại đi về phía trước, lại ngã sấp xuống.

Lại bò dậy, lại ngã.

“Lan, Lan Lan ngoan. Mẹ muốn gặp con, mẹ rất muốn gặp con.

“Nàng bắt đầu giãy dụa kịch liệt, bò trên mặt đất, ra sức bò lên cầu Nại Hà. Nhưng mỗi lần chạm vào cầu Nại Hà, nàng ngã lặn trên mặt đất.

Từng lần bò, hết lần này tới lần khác ngã sấp xuống.

Cầu Nại Hà thông tới bờ bên kia, nàng sao lại không leo lên được.

“Đại đạo vô tình, người há có thể hữu tình?” Giọng nói của Mạnh Bà trở nên lạnh lùng, con mắt nhìn chăm chăm Tiêu Hi Nguyệt, dường như đang lặng yên cảnh cáo nàng.

Hoàng Tuyên hồi đáp vang lên tiếng khóc bi thương của phụ nhân.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn phu nhân giãy dụa trước cầu Nại Hà, muốn đi qua, nhưng lại quay đầu lại, nhìn về phía bà bà, nhẹ nhàng mở miệng: “Có tình, không thể vào luân hồi, được tân sinh?” “Có tình có thể nào chuyển thế đầu thai?” Mạnh Bà nắm chặt quả trượng trong tay, mặt không chút thay đổi nói: “Có tình nhân chuyển thế, người người người đều mang theo ký ức kiếp trước, người người người đều nhớ kiếp trước, người người người đều nhớ đến kiếp trước., Cha không cha, mẹ không mẹ, Quân Bất Quân, thần không thần, huynh muội

là tình lữ, tử đệ là huynh đệ, vợ chồng là kẻ thù, người và vật không chia, khó phân biệt, Tam Giới đại loạn rồi!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc.

Nói cách khác, bất kể kiếp trước định ra lời thề thế nào, kiếp sau nhất định sẽ tan thành mây khói.

Cái gọi là tam sinh tam thế vĩnh viễn không bao giờ chia lìa, nhất định chỉ là hoa trong gương, trăng trong giếng.

Đây là pháp tắc vận hành đại đạo, là đạo lý vĩnh hằng tam giới tuân theo.

Đại đạo vô tình, lại rất hữu tình với vạn linh.

Vô tình tức là hữu tình, hữu tình cũng là vô tình.

Nàng dừng bước, nhìn phụ nhân đang giãy dụa trước cầu Nại Hà, nhìn nàng mệt mỏi ngã xuống đất, nhìn nàng không giãy dụa nữa, cuối cùng... buông tha.

Hồn thể phụ nhân lại bồi hồi bên cạnh Vong Xuyên Hà.

Mơ hồ, còn có thể nghe được nàng dùng thanh âm ai oán thê lương, niệm tên con gái.

Không buông bỏ được, sao có thể giải thoát được chứ? “Quên rồi à?”

“Còn nhớ thê tử của ngươi không?” Ta nhớ, có dám quên sau này.

“Tiêu Hi Nguyệt lẳng lặng đứng trong Bể Ngạn Hoa màu đỏ, nhìn từng oan hồn tiến lên, từng chén Mạnh Bà Thang nối tiếp nhau được uống hết, nhưng không một ai có thể bước lên cầu Nại Hà.

Nàng thấy Chu Thất tẩu, cũng đi lên trước, nhận lấy một bát Mạnh Bà Thang.

“Ngươi...” Tiêu Hi Nguyệt không nhịn được mở miệng gọi tên nàng: “Chu Thất tẩu, ngươi... còn có tâm sự gì không?” Cô không đành lòng nhìn Chu Thất tẩu uống Mạnh Bà Thang, nhưng còn nhớ những chuyện bi thảm kia, còn nhớ tới Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, còn có Tứ nha đầu.

Trong lòng nhớ lại những chuyện này, quanh quẩn bên bờ Vong Xuyên suốt trăm ngàn năm, sẽ cảm thấy thế lương tới mức nào?” “Ừm, trong lòng ngươi còn có điều gì không bỏ qua được?” Tiêu Hi Nguyệt đỡ cô, giọng điệu nhu hòa.

“Ta, ta nghĩ là con của ta.

“Ánh mắt Chu Thất tẩu đục ngầu, thanh âm khàn khàn, nắm lấy cánh tay Tiêu Hi Nguyệt, nức nở nói: “Ta cũng có lỗi với Tứ nha đầu, nàng rất hiểu chuyện, lúc ta bán nàng đến thanh lâu, Tứ nha đầu còn muốn cho ta mượn tiền mầu thân, làm mầu thân, ta thật có lỗi với con gái ta.

“Nàng sẽ tốt, sẽ rất tốt...” Tiêu Hi Nguyệt nói dối, nàng không biết con gái của Chu Thất tẩu hiện tại như thế nào, nhưng ở đây, vào giờ phút này, nàng chỉ có thể an ủi lão phụ nhân chịu đủ khổ nạn trước mắt như vậy.

Chu Thất tẩu khóc hu hu hồi lâu, không có nước mắt, âm thanh lại dễ dàng xé ra tâm của Tiêu Hi Nguyệt, rơi vào nơi sâu nhất trong lòng nàng.

“Uống đi, uống đi, nếu không uống, nước canh sẽ sôi mất.

“Mạnh Bà nhẹ nhàng nói: “Mạnh Bà...

Thở dài nói.

“Thất tẩu, ngươi... còn nhớ gì không?” Tiêu Hi Nguyệt lại nhẹ giọng hỏi.

Chu Thất tẩu gạt đầu, vẻ mặt rớt cục có chút biến hóa: “Ta vẫn nhớ, phụ phụ ta.

“...”

Bộ thứ hai — Tiên Tử Hành trình (107)

Vô Tướng gặp cũng Tiêu Hi Nguyệt còn nhớ, trượng phu của Chu Thất tẩu, lúc cưới nàng, chỉ cho nàng một lễ đãi tiên, ngay cả quần áo chỉnh tề chỉnh tề đều là cho người khác mượn.

Sau khi Chu Thất tẩu gả cho hắn, chưa từng ăn cơm no một ngày nào, chưa từng mặc qua một bộ áo mới. Hai người đều thai nghén con cái, bán đến chết.

Cuộc đời nàng đều rất thê thảm.

Nhưng trong thê thảm, cũng có một vệt sáng chiếu rọi nàng.

Nàng có một trượng phu ân ái.

“Giãn sinh phù hợp, nói chung là tử thế.

Tay cầm tử, cùng giai lão.

“Tiêu Hi Nguyệt không khỏi nghĩ tới những lời này của viễn ca ca, nếu lúc trước nghe được chỉ là cảm động cùng mong mỏi, vậy bây giờ nhớ lại, trong lòng lại tràn ngập một loại tình cảm nào đó.

Tình yêu nam nữ, chỉ có vượt qua quan hệ thân thể, ái mộ phát ra từ sâu trong nội tâm, mới chân chính là chân chính chính tình cảm.

Nàng và Lý lão hán, xưa nay không phải.

Cách làm người của hắn, là thứ nàng không thích, thậm chí là chán ghét.

Chỉ là vận mệnh giao thoa, khiến thân thể hai người có quan hệ, bây giờ đã đến lúc kết thúc.

Lý lão hán không phải, vậy Lý Tiên đâu? Là sự tử tình tình sự muội trộn lẫn dục vọng, cùng lúc mưa dầm lấy nước, an ủi lẫn nhau.

Cùng với ca ca, là thanh mai trúc mã, là tương tri nhìn nhau, lại không cách nào tương ái.

“Ngươi, vẫn luôn để ý tới hần sao?” Tiêu Hi Nguyệt nhẹ giọng hỏi Thất tẩu. Trong trí nhớ của cô, Tiêu Hi Nguyệt từng thấy hình ảnh hai người ở chung, áp lực sinh hoạt áp bức khiến hai người biểu hiện ra tình cảm không nhiều lắm, chỉ có lúc còn trẻ, trượng phu của nàng ngắt hoa đại ven đường đeo nàng lên, khiến nàng cao hứng rất lâu.

Lúc chết, trượng phu của nàng nắm chặt tay nàng, trong ánh mắt tràn đầy áy náy, nhưng nàng đã khóc không ra.

Nàng trải qua cả đời người, đã nhìn thấy quá nhiều bi thảm.

“Vâng.

“Chu Thất tẩu chậm lại một chút.” trượng phu của ta là dựa vào nó, ta hồi hận lúc đó không đi theo nó.

“Mạnh Bà nhìn nàng với ý vị thâm trường, mở miệng hỏi: “Nếu có kiếp sau, ngươi có muốn gặp lại trượng phu của ngươi không?” Nguyên ý, ta đồng ý!” Chu Thất tẩu kích động, quỳ trên mặt đất khẩn cầu: “Ta, ta muốn ở kiếp sau, lại làm vợ chồng của ta... Ta, cô nương, ta còn có thể gặp hần nữa không?”

“Tiêu Hi Nguyệt gật đầu, diu Thất tẩu lên.

Nàng lại nói dối.

Nhưng lời nói dối này không hề vi phạm bản tâm của cô.

Trong lòng Tiêu Hi Nguyệt chỉ có cảm động.

Đây là nam nữ tình cảm mà nàng không cách nào ngóng trông, là sự tồn tại chân thành nhất trên thế gian.

“Nếu thế, uống canh đi.

“Giọng điệu của Mạnh Bà ngược lại bình thản hơn, không còn tiếng thở dài lúc trước.

Tiêu Hi Nguyệt chợt cảm thấy kỳ quái, vì sao bà bà đối với oán hận có tính cách trách trời thương dân, nhưng thời khắc này lại lãnh đạm vô cùng? Chu Thất tẩu run rẩy nâng bát lên,

nhìn nước canh trong veo, bờ môi run run, tựa hồ đang nỉ non kiếp sau không chịu khổ nữa, tiếp theo, liền uống Mạnh Bà Thang.

Thang Thủy tiến vào Hồn Thể, làm cho thân thể của nàng rực rỡ hẳn lên.

Vẻ sâu khổ trên mặt tản đi, chân bị què đứng thẳng, eo cũng đứng lên, lộ ra nụ cười.

Còn đầu thai cuối cùng, cũng đã như một người tân sinh, đứng trước mặt Tiêu Hi Nguyệt.

Nàng có thể cảm giác được, Chu Thất tẩu đã biến thành tồn tại thuần túy hoàn mỹ, một thân khí tức oán hồn đều tiêu tán, hai mắt sáng ngời thấu triệt, thần sắc bình yên tự tại.

Đây mới là tác dụng chân chính của Mạnh Bà Thang!” Sau khi sinh linh Thượng Cổ U Đô cảm nhận được hồn phách thiên địa không chỗ nương tựa, thân hóa luân hồi, công đức vô lượng, sau đó lại đi qua lòng bàn tay Tàng Phật, phân thành Lục Đạo.

Sáu đạo một, Thiên Nhân.

“Giọng điệu của Mạnh Bà rất là bình thản, Chu Thất tẩu không xao động chút nào mà giới thiệu Lục Đạo Luân Hồi với Mạnh Bà Thang: “Người của phu Thiên Nhân, mệnh cách tôn quý, trời sinh phúc duyên, hoặc có linh căn, có thể bước lên con đường cầu tiên, cởi bỏ nhục thể phàm thai, cầu chân chính quả, siêu thoát luân hồi.

Nhưng có được có mất, cần trải qua thiên kiếp vạn kiếp mới có thể có thành tựu.

“Tiêu Hi Nguyệt nghe rõ rồi, Thiên Nhân này lại không giống với thiên nhân của Lý Tiên.

Chu Thất tẩu lắc đầu, không chọn Thiên Nhân.

“Thứ hai, nhân đạo, người kiếp này là người, phú quý hữu mệnh, sinh tử tại thiên, tại hồng trần bên trong tiếp tục lăn lộn.

“Chu Thất tẩu sợ hãi xua tay.

“Thứ ba, súc sinh đạo, gà vịt bò ngựa, chim bay thú chạy, đều ở trong đạo này.

“Mạnh Bà lại bổ sung: “Người nhập đạo, cả đời không tai không khó, đều là trâu bò nhà giàu sang, là tiên thú trần cầm tiêu dao tự tại trong động thiên phúc địa, đạt được cơ duyên có thể hóa thành hình người.

“Chu Thất tẩu mỉm cười.”

Dung, đáp: “Ta nguyện làm súc sinh.

“Con người của Tiêu Hi Nguyệt đột nhiên co rụt lại, thân thể run bần bật, khó có thể tin nhìn về phía nàng.

“Được.

“Mạnh Bà chống gậy, chỉ cầu Nại Hà.” Đời sau, người liền đầu thai làm súc sinh, đi đi.”

“Chu Thất tẩu quay người muốn đi.

“Đợi một chút!” Tiêu Hi Nguyệt gọi cô lại, giọng nói run rẩy: “Vì sao? Vì sao... như vậy?” Vì sao lại chọn lựa?” Vì sao... không chọn người?!” Vì sao... không chọn người!” Phu quân của nàng đâu? Vừa rồi không phải mới nói muốn làm phu quân đời sau lại vợ chồng, kiếp này kiếp nào cũng ở cùng nhau sao? Đối mặt với Tiêu Hi Nguyệt đang kích động khó mà kiềm chế tâm tình., Hồn phách mới tỉnh ánh mắt bình tĩnh như nước, rất tự nhiên trả lời: “Làm người quá khổ, đời này ta đã chịu quá nhiều đau khổ, rơi nước mắt, không muốn kiếp sau ta lại phải chịu khổ như vậy.

“Người nghèo sống nhờ, không bằng trâu bò nhà giàu phú quý.

“Ngưu Mã còn có nhà khải, chó heo còn có Dồi nước, ta kiếp này lại không còn gì cả.

“Kiếp sau, ta nguyện làm súc sinh, vô tri vô giác, cả đời... Bình an.

“Lời này của nàng khiến sự nóng nảy của Tiêu Hi Nguyệt hóa thành hư ảo, cuối cùng không nói nên lời, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đi về phía trước, đi tới trước cầu Nại Hà, bước chân không chút do dự bước lên, đi qua cả tòa cầu Nại Hà.

Tiêu Hi Nguyệt chợt cảm thấy, những lời này vô tình vô tình của đại đạo thật sự rất tàn nhẫn.

Cái gì gọi là đại đạo vô tình? Tất cả tình cảm của người ma sát đại đạo chỉ còn lại nguyện vọng sinh tồn thuần túy nhất.

Đây là nhu cầu về bản chất nhất của sinh linh.

Nguyện làm súc sinh, không muốn làm người.

Xích lai lai tới, rồi không còn lo lắng gì nữa.

Kiếp trước tất cả, tan thành mây khói.

“Đứa nhỏ ngốc này.

“Mạnh Bà nắm chặt bàn tay đang run rẩy của nàng, giọng điệu nhu hòa hiếm thấy, nhìn Chu Thất tẩu đi tới cuối cầu Nại Hà, mỉm cười nói: “Đại đạo vô tình, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô tình.

“Tiêu Hi Nguyệt lại ngưng mắt nhìn tới.

Cầu Nại Hà nối với bờ bên kia, có một tảng đá lớn sáng sủa bằng phẳng, đi qua hồn thể của Nại Hà Kiều bị hấp dẫn, đi tới trước mặt tảng đá kia.

Tiêu Hi Nguyệt đã đọc qua truyền thuyết, tảng đá nơi đó có tên là Tam Sinh thạch, bên trên có ghi lại ba đời ba người, nhân tố kiếp trước, quả kiếp này, luân hồi sinh tử của kiếp sau, tất cả đều được ghi chép ở bên trên.

Nàng lưu trú trước Tam Sinh Thạch một hồi lâu.

Cuối cùng, nàng giơ ngón tay lên, bên trên khắc một cái tên.

Tiêu Hi Nguyệt không thể hiểu được người nàng khắc là phu quân kiếp này hay là người được kiếp trước ghi nhớ, chỉ nhìn thấy nàng, sau khi khắc xong thì trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm sâu sắc, nàng đã trở thành một người khác, yếu điệu yếu điệu, khéo môi mang theo nụ cười.

Nàng rút đi già nua, trở nên nhỏ bé mảnh khảnh.

Nàng tiêu tan cực khổ kiếp này, trở nên nhẹ nhàng linh động.

Duy chỉ có một người tên là đại biểu cho một đoạn duyên phận luân hồi.

Tiêu Hi Nguyệt thả lỏng tinh thần, đưa mắt nhìn hồn thể mới sinh vào trong luân hồi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Có thể, nàng thật sự còn có một tia cơ duyên gặp lại phu quân của nàng kiếp này.

Có thể, nàng sẽ gặp được người của đời trước, nhìn thấy được ba mẹ con gái đời trước.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng.

Kiếp trước kiếp này của nàng đã tan thành mây khói, nhân quả luân hồi đều liên tiếp phát sinh trên người một tân sinh nhi.

Đại đạo vô tình, lại có tình cảm với chúng sinh.

Oán hồn bốn phía hâm mộ nhìn linh hồn vượt qua cầu Nại Hà.

Tiêu Hi Nguyệt và ngàn vạn u hồn đứng lặng bên bờ Vong Xuyên, nhìn bỉ ngạn hồi lâu.

Mãi đến khi nàng phát giác được một ánh mắt nhìn nàng, mới quay đầu nhìn lại.

Là một người chừng mười lăm mười sáu tuổi trông như Liễu Thích.

Hồn phách của thiếu nữ vẫn đang nhìn nàng.

“Liễu muội muội.

“Tiêu Hi Nguyệt đi tới, cúi người vuốt ve gương mặt mê man của cô: “Người muốn quên tất cả, chuyển thế luân hồi sao?”

“Nàng gạt đầu, Tiêu Hi Nguyệt liền dẫn nàng tới bên cạnh bà bà, đưa cho nàng một bát nước canh trong suốt.

Trước khi cô uống xong, Tiêu Hi Nguyệt lại hỏi Tiêu Hi một câu: “Liễu muội muội, muội có để oán hồn bên bờ Vong Xuyên không?” Nếu không thể thật sự buông chấp niệm trong lòng, Mạnh Bà Thang sẽ không có bất cứ tác dụng gì.

Liễu Thích cúi đầu, thanh âm rất nhẹ: “Ta nghĩ là mẫu thân của ta.

“Thần trí của nàng tựa hồ rõ ràng hơn Chu Thất tẩu trước đây.

Tiêu Hi Nguyệt xoa đầu nàng, dịu dàng an ủi: “Kiếp sau, người cũng sẽ có một mẫu thân thương yêu người, hơn nữa, có lẽ nàng đã vào luân hồi từ lâu, nếu còn có duyên phận, tất nhiên sẽ gặp lại.

“Liễu Thích cắn môi, gật đầu, do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng không nhắc lại mối hận bị Hỏa tộc xét nhà năm đó.

Cũng không nhắc tới vị phu quân có quan hệ thông gia với nàng kia.

Có lẽ không đủ thích, sớm đã buông bỏ, cũng có lẽ là biết, nàng cũng không phải là thứ mà nàng thích nhất.

Hai người vội vàng kết giao quan hệ thông gia, không có kết quả gì.

Lại uống nước canh trước đó, Mạnh Bà hỏi: “Thế gian này người có ai muốn cảm tạ không?” Liễu Thích hỏi.

Theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt.

“Không cần.

“Tiêu Hi Nguyệt xoa đầu của muội muội, nhẹ nhàng nói:

“Mong kiếp sau Liễu muội muội vui vẻ khỏe mạnh, cả đời bình an.

“Liễu Thích gật đầu, bưng bát lên, uống một hơi cạn sạch.

Hồn thể của nàng cũng rực rỡ hẳn lên, Mạnh Bà Thang cũng có hiệu quả.

Nhưng khiến Tiêu Hi Nguyệt bất ngờ chính là: “Ta muốn chọn Thiên Nhân Đạo!” Sau khi bà bà giảng xong ba con đường luân hồi để lựa chọn, Liễu Thích dứt khoát đưa ra lựa chọn.

“Tại sao?” Tiêu Hi Nguyệt kinh ngạc, bà bà cũng rất kinh ngạc.

Liễu Thích trả lời: “Có người đã cứu ta lúc ta bất lực nhất, nàng rất lợi hại, cũng rất xinh đẹp, là một tiên nữ dịu dàng thương xót, nàng đã cứu ta, sau này ta cũng phải cứu nàng.

“Tiêu Hi Nguyệt ngây người, Liễu Thích đã không nhớ rõ nàng, lại còn nhớ rõ đã từng có người cứu nàng một lần

chuyện.

“Loại nhân quả, quả như nhau.

“Trên mặt bà bà lộ ra nụ cười.” Có thể vào Thiên Nhân Đạo, chứng minh người có cơ duyên lớn, đi đi, kiếp sau chú ý tu hành, cuối cùng không thể siêu thoát.

“Liễu Thích xoay người rời đi.

Cô không nhìn Tiêu Hi Nguyệt bằng ánh mắt nào nữa.

Nàng thật sự không nhớ bất cứ chuyện gì.

Nàng dễ dàng vượt qua cầu Nại Hà, sau khi khắc lên ba chữ trên Tam Sinh Thạch, liền sạch sẽ vào trong Thiên Nhân Luân Hồi.

Nàng sẽ chuyển sinh vì cái gì? Trời sinh đã có linh căn gì? Rồi sẽ đạt được cơ duyên gì, bá nhập môn phái nào? Có khả năng thành tựu ba cảnh giới Đạo Cảnh không? Có thể thành Tiên đắc đạo, siêu thoát luân hồi không? Tất cả đều biết, hết thảy đều tràn đầy hi vọng.

Liễu Thích đầu thai xong, oán hồn kế tiếp lại tiến lên, uống Mạnh Bà Thang.

Nhưng không thể quên kiếp trước, vẫn giãy dụa phía trước cầu Nại Hà.

Lại một oan hồn khác tiến lên, Tiêu Hi Nguyệt không nhìn được mở miệng hỏi hắn xem có chuyện gì mật hạng không.

Đối phương có đáp hay không, uống Mạnh Bà Thang xong lại không thể lên cầu làm gì.

Tiếp đó, nàng lại trả lời vấn đề của Tiêu Hi Nguyệt, dường như đã được giải thoát, nhưng sau khi uống xong vẫn không thể quên, đau đớn quỳ gối dưới cầu Nại Hà che mặt khóc.

Khổ nổi trên cầu đạo bất đắc dĩ, đúng là không qua Vong Xuyên Hà.

Trước Tam Sinh Thạch không có đúng sai, bên cạnh đài Vọng Hương gặp Mạnh Bà.

Tiêu Hi Nguyệt vươn tay ra muốn chạm vào một oán hồn khác, hiểu rõ đời này của nàng, giải thích cho nàng.

Thế nhưng, bà bà lại dùng quả trượng gõ vào tay của nàng.

Oán hồn ngơ ngác nhìn nàng một cái, uống canh.

Nhưng hắn không bước lên cầu Nại Hà, chỉ đứng bên cạnh Vong Xuyên, nhìn về phía bờ bên kia.

Mạnh Bà Thang không cách nào tiêu trừ chấp niệm trong lòng nàng, lại tựa như có thể khiến nàng không còn đau khổ vì chuyện khi còn sống.

Có lẽ trải qua trăm năm tuế nguyệt, nàng mới có thể chân chính bước lên cầu Nại Hà.

“Hài tử, con không thể nhìn cuộc đời của bọn nó nữa.

“Bà bà dùng cái muôi dài lấy từ trong đỉnh ba chân một muôi nước canh, lại đổ vào trong từng cái chén, lại phát cho những oán hồn này.

Tiêu Hi Nguyệt cắn môi.

Nàng biết ý tứ của bà bà.

Mỗi một oán hồn đều có một đoạn tình cảm khắc khổ khắc tâm, chạm vào bọn họ, xem lấy trí nhớ của bọn họ, giống như tự mình cảm thụ tất cả những gì bọn họ trải qua.

Tình cảm trùng kích lớn như thế, trừ phi tâm như sắt đá, không hề bị lay động chút nào, hoặc cũng có thể là tâm linh trong suốt thấu triệt, để những tình cảm này như nước chảy từ trần.

Nếu không, nhiều tình cảm khắc sâu trong lòng như vậy đủ để tiên nhân tan vỡ.

Mạnh bà bà, là thần nữ duy nhất có thể trú đóng ở trước cầu Nại Hà.

Tiêu Hi Nguyệt không biết cô đã trải qua chuyện gì, nhưng lại biết, tâm của cô, chỉ sợ đã sớm...” Bà bà.

“Chớ nói chuyện, không phải ngươi muốn tìm người sao?”
Tìm người? Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, sau khi nhìn

thấy oán hồn khắp núi đồi, mới ý thức được mình là tới tìm hấn.

“Bà bà, làm sao tìm được?” Xem duyên phận.

“Xem... duyên phận?” Ý là, muốn tìm ra hồn phách của tạp dịch lão luyện trong rất nhiều oan ức này? Nhưng điều này không thể nghi ngờ là quá khó khăn.

Sâu trong Hoàng Tuyền, bên bờ sông Vong Xuyên, quanh năm mờ mờ không ánh sáng, đỉnh đầu là mây đen mờ mịt, trên mặt đất là từng mảng hoa Bỉ Ngạn, chỉ có thể kinh ngạc nhìn rõ thân ảnh oán hồn chung quanh, nếu muốn xác nhận chắc chắn không thể không tới gần.

Đồng thời, Tiêu Hi Nguyệt cần trong vòng bảy ngày tìm được hấn.

Không phải hồn phách tạp dịch lão sẽ tiêu tán, mà là phạm thể của hấn ở nhân gian phạm thai sẽ thối rữa, tái tạo nhục thân độ khó không thua gì luyện chế một kiện thượng phẩm linh khí, lại tái tạo ra nhục thân còn có rất nhiều vấn đề tu hành, không cách nào viên mãn.

“Bảy ngày... duyên phận, bà bà, ta...” Tiêu Hi Nguyệt nhìn về phía bà bà, muốn nói lại thôi.

“Ha ha, đứa nhỏ này, còn chưa tìm đã tới cầu người... cầu cũng vô dụng.

“Trên mặt Mạnh Bà lão nở một nụ cười.” Bà bà ta là người tâm địa sắt đá, tiên tử gì đó trước mặt ta cũng không dùng được, hơn nữa.” Bà nhìn về phía Tiêu Hi Nguyệt: “Hài tử, con nên buông tay đi.

“Tiêu Hi Nguyệt im lặng, suy tư chốc lát, xoay chuyển ánh mắt, đảo qua từng oán hồn tụ lại chung quanh.

Nàng nhìn bốn phía.

Tìm kiếm tỉ mỉ, lại không thu hoạch được gì, lại mở rộng phạm vi, vẫn là cuối cùng có thể tìm được.

Tiêu Hi Nguyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạnh Bà ở phía xa, nàng vẫn còn đang phân phát nước canh, không có nửa

phần quan tâm tới hành động bên này.

Nàng suy nghĩ một chút, lại bước nhanh trở về, kiểm một chén canh.

Bà bà liếc nàng một cái, không nói gì.

Tiêu Hi Nguyệt cúi đầu xin lỗi, chạy trốn chết.

Tuy nhiên sau khi cầm Mạnh Bà Thang có thể quên hết thấy, tốc độ tìm kiếm lão hán nhanh hơn rất nhiều.

Oán hồn vốn du đãng không mục đích, nhao nhao tụ lại bên người nàng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Mạnh Bà Thang trong bát.

Có lẽ, sau khi cho bọn họ uống xong thì bọn họ cũng có thể vượt qua cầu Nại Hà.

“Xin lỗi.

“Tiêu Hi Nguyệt áy náy với rất nhiều oan hồn vây quanh nàng nói, ánh mắt từng người xẹt qua trên mặt bọn họ.

Không có, vẫn không có.

Nàng đi về phía trước, oán hồn cũng theo nàng, hàng trăm hàng ngàn, trùng trùng điệp điệp.

Một oán hồn rút cuộc không nhịn nổi vươn tay ra, khàn giọng hô: “Cho ta!” “Không được cướp đồ của tử tử, a!!!!” Tiêu Hi Nguyệt còn đang nói, trong oán hồn đột nhiên bộc phát ra một tiếng kêu thê lương của quỷ hồn, âm thanh chói tai, khiến oán hồn xung quanh không chịu nổi, dồn dập né tránh.

Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rơi vào oán hồn của thiếu nữ đáng người thấp bé gầy yếu kia.

Lạch cạch.

Bát trong tay nàng rơi trên mặt đất, thân thể lại rung lên bần bật, đôi mắt tròn tròn, khó có thể tin nhìn thấy oán hồn của thiếu nữ.

Oán hồn của cô gái cũng đang nhìn nàng, trên khuôn mặt tràn đầy oán hận, lộ ra vẻ xấu hổ muốn chết.

“Trùng nhi...” Tiêu Hi Nguyệt đứng trước oán hồn của Bỉ Ngạn Hoa, đúng là thiếu nữ đầu tiên được cứu đã chịu khổ, Chu Xảo Nhi.

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy nàng, còn là một đêm mưa, vì mất bò nên không dám về nhà trong đêm mưa, run run cạnh quán trà.

Lý Tiên dùng một trăm lượng mua nàng từ trong tay phụ mẫu nàng, mang theo nàng rời khỏi nhà của nàng.

Nhưng bởi vì không tiện chiếu cố trên đường, cho nên Lý Tiên lại làm chủ, mang nàng đến một gia tộc có tên Trương sư kiệt, nhờ hẩn chiếu cố nhiều hơn, bái nhập Trương gia, tu tập tiên pháp.

Trước khi đi, Tiêu Hi Nguyệt còn tặng một ít đan dược linh thạch, cùng với một kiện pháp khí dùng để phòng thân, bảo nàng ở Trương gia không đến mức quá nghèo túng.

Nhưng bây giờ, trùng nhi tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Còn biến thành... oán hồn.

“Trùng nhi, người!” Hô hấp của Tiêu Hi Nguyệt trở nên dồn dập, nàng lại gặp phải chuyện gì? Trải qua chuyện gì? Mới khiến cho bây giờ mới biến thành bộ dáng như vậy!” Tỷ tỷ...

“Chu Xảo Nhi rõ ràng còn nhớ rõ nàng, rụt rè lùi về phía sau. Tiêu Hi Nguyệt bước lên trước một bước, nàng không ngờ lại xoay người bỏ chạy, miệng hét lên: “Tỷ tỷ, thật xin lỗi, trùng nhi có lỗi tỷ tỷ, a a, không được, không được cướp đồ của tỷ tỷ, là của tỷ tỷ, không được cướp... tỷ tỷ, tỷ tỷ... tỷ.”

“Tiếng thét chói tai điên cuồng từ từ yếu bớt trong lòng Tiêu Hi Nguyệt, Chu Xảo Nhi che mặt khóc hu hu, luôn miệng lầm bầm có lỗi với nàng.

“Trùng nhi, đừng sợ, tỷ tỷ ở đây...” Tiêu Hi Nguyệt ôm lấy nàng nhẹ giọng an ủi, tiếng khóc của thiếu nữ từ từ yếu đi, đôi mắt bi thương nhìn nàng: “Tỷ tỷ, tỷ, tỷ, đồ của tỷ cho mọi người xấu cướp đi rồi, hu hu hu.”, Là ta không tốt, ta không giữ kỹ đồ của tỷ tỷ, người xấu kia nhìn thấy, liền dọa ta, nói Trương gia muốn hỏi rõ nguồn gốc của đồ vật, ta nói cho hẩn,

hắn lại cười lạnh nói, cái gì tiên tử không ra tiên tử, những thứ này đều là của Trương gia hắn!” Hắn liền tới đoạt.

“Ta liều mạng bảo vệ, hắn một chiêu liền đánh bay ta, ta, ta, ta không thể đem đồ vật của tỷ tỷ vứt đi, liền nhào tới cản hắn... Cuối cùng.

“Hu hu hu, tỷ tỷ, là lỗi của đệ.

“Cô gái ôm mặt nước nỡ, bả vai run lên.

Lòng Tiêu Hi Nguyệt cảm nhận được bi thống.

Là nàng hại xảo nhi.

Là nàng tặng bảo vật tiểu xảo, cho nên bị Trương gia nhớ thương.

Lúc trùng nhi mới vừa tiến vào Trương gia không lâu, nàng đã bị một chiêu đánh chết. Nếu không phải đối phương khinh thường hồn phách của Mẫn Hỏa xảo nhi, chỉ sợ nàng đã hồi phi yên hỏa, ngay cả cơ hội tiến vào Hoàng Tuyền cũng không có.

Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt tay của nàng, “Không trách ngươi, không trách khéo nhi, là tỷ tỷ làm việc quá kém, hại xảo nhi.

“Chu Xảo Nhi dùng sức lắc đầu, nắm chặt lấy quần áo Tiêu Hi Nguyệt, nhìn nàng, bờ môi run rẩy, nhưng lại nói không ra lời.

Đột nhiên, khéo léo biến sắc, cắn chặt răng lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ, ta muốn giết hắn!!” Tiêu Hi Nguyệt giật mình, nàng có thể cảm nhận được oán khí dao động kịch liệt trên người đứa bé, mặc dù uống Mạnh Bà Thang cũng không làm nên chuyện gì. Hơn nữa nếu tiếp tục như vậy, rất có thể nó sẽ hóa thành Lệ quỷ thật sự, chạy ra khỏi Quỷ Môn Quan, du dương U Minh giới, tùy thời cơ trở lại nhân gian.

Đợi đến lúc đó, nếu như muốn con xảo nhi trở về uống Mạnh Bà Thang, để nó chuyển thể đầu thai thì cực kỳ khó khăn.

Điểm hóa lệ quỷ là đại công đức, nhưng người tu tiên nhìn thấy lệ quỷ, không ai không giơ pháp khí lên đánh. Từ chung nghe nói có người độ hóa lệ quỷ, chỉ thấy trong truyền thuyết ghi chép trong sách.

“Không được, trùng nhi, con...” “Không!” Xảo Nhi giọng căm hận nói: “Hắn cướp đi đồ của tỷ tỷ, ta phải giết hắn, ta nhất định phải giết hắn! Đời này không giết được hắn, kiếp sau không được thì kiếp sau, kiếp sau không được, kiếp sau!!” Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc lại.

Oán hận cuối cùng không phải người sống, thần trí bọn hắn phần lớn đã bị một sợi chấp niệm chiếm cứ.

Đã từng nhất gan mê tỉnh, xảo nhi, cũng biến thành oán độc như vậy căm hận một người.

Nhưng Tiêu Hi Nguyệt sao lại nhẫn tâm trách cứ nàng?”

“Khẩu khí của Xảo Nhi lại thay đổi, tràn đầy kính mộ: “Người là người tốt nhất với ta, cha mẹ ta đều không tốt với ta như vậy, ta vốn định cố gắng tu hành, có thể bay rồi mới đi tìm tỷ tỷ, nhưng ai biết được... Ta hận chết hắn! Ta hận Trương gia chết mất rồi!!” Cuộc đời của nàng, có không ít ngày vui vẻ là theo Tiêu Hi Nguyệt rời khỏi nhà kia, vốn tưởng rằng sau này có thể trở nên tốt đẹp, lại đột nhiên gặp tai họa.

Nàng không hận Tiêu Hi Nguyệt, một chút cũng không hận tỷ tỷ không tìm đúng người, chỉ hận đệ đệ của Trương sư kiệt kia, cũng hận Trương sư kiệt, hận toàn bộ Trương gia!!” xảo nhi... “Tiêu Hi Nguyệt xoa xoa mặt nàng, muốn hóa giải oán hận trong lòng, để nàng uống Mạnh Bà Thang.

Nhưng trùng nhi lại không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nàng không muốn quên tỷ tỷ, càng không muốn đầu thai, đời sau nàng không nhất định có thể lại gặp tỷ tỷ giúp nàng thoát ly bể khổ.

Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ giọng mở miệng: “Tỷ tỷ kia giúp người đòi lại công đạo, xảo nhi có nguyện uống Mạnh Bà Thang không?” Chu Xảo Nhi cúi đầu xuống, hồi lâu, “Tỷ tỷ cũng không có cách nào sao?” Thanh âm rất nhẹ, nhưng lại làm Tiêu Hi Nguyệt cảm thấy đau lòng.

Xảo Nhi không muốn chết, cũng không muốn luân hồi.

Không liên quan tới hận và tình yêu, nàng vẫn còn muốn sống, đây là nguyện vọng bản chất nhất của sinh linh.

Nhưng mà, tiến vào trong Hoàng Tuyền, đi tới trước cầu Nại Hà, có thể nào..." Ta, ta.

"Thân thể Tiêu Hi Nguyệt run lên, nàng đi tới Hoàng Tuyền, không phải là để lão hán sống lại sao? Xảo nhi hoàn toàn khác với lão già, chính là khéo con đã hủy thân thể, mà lão hán chỉ cần mang hồn phách của hắn về là có thể sống lại.

Nếu là một bộ nhục thân có thể cung cấp cho hồn phách, nàng cũng có thể phục sinh..." Không trách tỷ tỷ.

"Trùng nhi ngẩng đầu lên, trên mặt cố nặn ra một nụ cười:

"Trùng nhi nguyện uống Mạnh Bà Thang!" Trong lòng có chấp niệm, Mạnh Bà Thang sẽ không có tác dụng.

Tiêu Hi Nguyệt đã sớm biết được, cũng sớm đoán được kết quả này, thế nhưng vẫn không nhìn được đưa nàng tới trước mặt bà bà, đưa cho nàng một chén canh sạch.

Thiếu nữ nhìn nàng một cái, liền không chút do dự uống vào, nhưng không có nửa điểm biến hóa, hồn thể vẫn như cũ quỷ khí dày đặc.

"Tỷ tỷ, lần sau ta lại uống, ta thấy mọi người ở đây uống nhiều lần lắm rồi.

"Trùng nhi cúi đầu, không muốn để tỷ tỷ làm khó dễ.

"Không cần.

"Cuối cùng Tiêu Hi Nguyệt cũng hạ quyết tâm.

Nàng lôi kéo khéo léo, tiếp tục tìm kiếm trong Hoàng Tuyền, ở bên trong mảng lớn hoa bỉ ngạn oán hồn, tìm kiếm thân ảnh lão hán.

"Tỷ tỷ, là... hắn sao?" Xảo Nhi cũng bùng một bát nước cùng Tiêu Hi Nguyệt cùng nhau tìm kiếm, đột nhiên nhìn thấy một người, một người quỳ trên mặt đất dập đầu, vừa già vừa xấu, còn không ngừng run lẩy bẩy, trong miệng lầm bầm cái gì tiên tử người.

Tiêu Hi Nguyệt quay đầu lại, chỉ liếc mắt nhìn một cái, căn bản xác định đó là lão tạp dịch, trong lòng không hiểu sao trầm tĩnh lại, lại tựa hồ có chút trống rỗng.

Có lẽ không nên tìm tới hấn... Đi thôi.

“Tiêu Hi Nguyệt rất nhanh thoát khỏi loại xoắn xuýt nhỏ bé này, cùng khéo nhi cùng đi qua.

“Đừng, đừng giết ta.

“Ta là người của tiên tử, ngươi không thể giết ta!” Ta, ngã tiên tử, ta là nam nhân của tiên tử, ai dám giết ta?!” Chết, chết!!” Ta còn muốn Học tiên tử, ta không muốn chết, không muốn chết a!” ” Xảo Nhi nghe thấy mà nổi giận, đi qua một cước đạp hấn xoay người lại, giống như một con Sưu Vương bát đang nằm ngửa trên mặt đất.

Nhưng lão già này lại đang run rẩy, cuộn mình lại chứ không phải lập tức bò dậy.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn lại, trên cổ hấn mơ hồ có thể thấy một vết kiếm, là dấu vết còn lưu lại trên hồn phách khi bị Tứ phu nhân giết chết.

Không có trên người Xảo Nhi.

Hấn là lúc chết có cực lớn sợ hãi, mới có thể biểu hiện ở trên linh hồn.

“Đứng lên đi.

“Tiêu Hi Nguyệt nói với hấn.

Lý lão hán lúc này mới như từ trong mê mang lấy lại tinh thần, thân thể run rẩy chậm rãi bình phục, thần trí khôi phục một chút, rốt cục thấy được Tiêu Hi Nguyệt trước mặt.

“Tiên tử, tiên tử!!” Lão hán rung rung quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy chân nàng, đầu tiên là kích động la to, không ngờ mình lại sống sót, sau đó lại phần hận vô cùng mắng chửi, nhất định phải cho tiện nhân thối kia chết không có chỗ chôn! Ánh mắt Tiêu Hi Nguyệt rũ xuống nhìn hấn, lão hán quỳ trên mặt đất, tương tự như lúc trước ở Minh Nguyệt Phong.

Tính cách của hấn gần như không thay đổi.

Lúc nhỏ yếu nhất gan, lúc đắc ý kiêu ngạo cuồng vọng.

Chỉ tiếc, nàng sớm đã không phải là đại sư tử của Tiên Vân Tông ở Minh Nguyệt Phong lúc trước đánh đàn.

“Trở về.

“Tiêu Hi Nguyệt lôi kéo khéo léo, xoay người rời đi, lão hán ngậy người một chút, vội vàng đứng lên đuổi theo, chờ hán thấy rõ chung quanh là địa phương nào, lại bị dọa đến tè ra quần.

Tiên tử: “Tiên tử, nơi này là Hoàng Tuyền?! Lão phụ phía trước kia là Mạnh Bà... Đây là cầu Nại Hà sao?!” Ta, không ngờ lại tới nơi này!” Vô số oán hồn cùng mảng lớn yêu dã bị hoa nở rộ Âm Ti giới, rốt cục khiến hán ngậm miệng lại.

Ba người trở lại trước mặt Mạnh Bà.

Lý Minh Vân run đến mức muốn đứng không thẳng, hán chỉ là một tiểu nhân vật hèn mọn nhiều loạn tiên tử tôn quý, làm sao có thể tránh khỏi phán quan Diêm Vương thẩm phán? Đợi đã, hán không bị thẩm phán? Vì sao? Uống đi.”

“Mạnh Bà lấy một bát canh, đưa tới trước mặt Lý Minh Vân, nhìn hán đầy ân ý: “Uống nước canh của ta chưa chắc đã có thể quên đi kiếp trước. Nếu trong lòng người còn có chấp niệm và lo lắng, uống canh của ta thì cũng còn nhớ tới người mà người nhớ nhất.

“Tiêu Hi Nguyệt trầm mặc xuống, liếc mắt nhìn lão hán một cái.

Nàng biết ý tứ của bà bà.

Nếu Lý Minh Vân uống nước canh, còn nhớ rõ lời cô nói, chứng minh trong lòng hán còn nửa phần chân tình thực ý đối với cô ta, nếu quên sạch sẽ, vậy dứt khoát đi lên cầu Nại Hà, luân hồi đi về thôi.

Chỉ tiếc, Lý Minh Vân căn bản không nghe hiểu ý của Mạnh Bà.

Nhìn thấy Huyết Hồng Vong Xuyên Hà, nhìn thấy cầu Nại Hà nổi liền ra sao. Sau khi nhìn thấy Mạnh Bà ở đầu cầu, hán đã sợ đến hồn phi phách tán, hai luồng run rẩy.

Lại nghe thấy Mạnh Bà nói một câu “Uống đi”, tựa như sấm sét vang lên bên tai, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống: “Không, ta không uống!” “Tiên tử, cứu ta, cứu ta, lão nô cứu ta, tiên tử đại từ đại bi, chí nhân chí thiện, cứu lão nô một lần nữa đi!” Lão nô, nhất định báo đáp tiên tử!” “Tiên tử, tiên tử, cứu lão nô đi!” Nhìn lão già quỳ trên mặt đất, Tiêu Hi Nguyệt nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn.

Khi đó, Tiêu Viễn lên Tiên Vân tông, đi cùng nàng tại Minh Nguyệt phong bạn nguyệt, chính là ở phía sau núi, hai người gặp gỡ Lý lão hán.

Khi đó, hắn cũng như vậy quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, nói đến kiếp sau lại báo đáp.

Lúc trước kiếp sau lại báo đáp, cùng hôm nay trước khi cầu Nại Hà báo đáp, đã hoàn toàn khác biệt.

Khi đó là thuận miệng nói, hiện tại cũng là thuận miệng nói một chút, khác biệt chính là, Tiêu Hi Nguyệt đã không còn tin tưởng hắn.

“Người thật sự không cần uống sao?” Tiêu Hi Nguyệt hỏi hắn.

Lý Minh Vân điên cuồng lắc đầu, vội vàng nói: “Lão nô muốn theo tiên tử về dương gian, lão nô còn phải hầu hạ tiên tử, còn không muốn chết... Lão nô muốn làm trâu làm ngựa cho tiên tử, lấy báo đáp tiên tử đồng ý xuống hoàng tuyền cứu ân tình!” Ân cần thiết như vậy, để Tiêu Hi Nguyệt nghĩ tới bộ dạng ngày xưa khi tu luyện luôn không kiên nhẫn, lại hỏi hắn: “Trở lại Nhân giới, người sẽ thế nào?” Lý Minh Vân sửng sốt.

“Có chịu chuyên tâm tu hành không?” Lý Minh Vân vui mừng quá đỗi: “Đương nhiên, đương nhiên, đương nhiên phải tu hành cho tốt!” Tu hành? Tu hành không phải chính là người sao? Lão tử sau khi trở về, đương nhiên phải tu hành cho tốt, tốt hơn nữa cho người! Muốn niệm lại nổi lên, Lý Minh Vân nóng lòng thúc giục: “Tiên tử, chúng ta mau trở về đi thôi!, Địa phương quý quá u ám!” Nơi này vốn dĩ đều là quỷ, đương nhiên là nơi quỷ quái, người nói linh tinh cái gì đó!” Xảo Nhi hung hăng mắng hắn, nơi này là địa phương mà tỷ tỷ kính trọng, sao có thể gọi là địa phương quỷ quái? Lý Minh Vân

không thấy được nàng sâu cạn, chỉ cảm thấy toàn thân nha đầu này sát khí kinh người, đoán chừng đánh không lại nàng, chỉ có thể nén giận.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn hắn một cái thật sâu, nói: “Hi vọng người nhớ kỹ.

“Nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ!” Lão hán lập quân lệnh trạng.

“Không nhớ được.

“Mạnh Bà xoay người dùng cái muôi lấy canh, lại phân phát cho oán hồn uống. Bà không nhìn đám người Tiêu Hi Nguyệt nữa, dùng giọng khàn khàn nói nhỏ: “Phàm nhân sao có thể nhớ rõ Hoàng Tuyền sự?” Tiêu Hi Nguyệt xoay người nhìn về phía bà ta, môi mở ra, nhưng không biết nên nói gì cho phải.

“Cháu trai.

“Giọng điệu của Mạnh Bà rất lãnh đạm, cái thìa trong tay chậm rãi đổ ra nước canh, quay lưng lại, không hề liếc nhìn nàng một cái: “Người muốn nghĩ kỹ rồi sau đó đi, đại đạo vô tình, Thiên Đạo cũng vô tình, chớ để vạn năm khổ tu hóa thành nước chảy.

“Tiêu Hi Nguyệt há có thể không rõ? Nếu là lúc trước, có lẽ nàng vẫn chỉ cho rằng Thiên Đạo bất quá là cảm ngộ vạn vật, nhưng sau hành trình Hoàng Tuyền, nàng đã biết, Thiên Đạo là đạo lý vận hành của thiên địa, làm trái với Luân Hồi, mang người chết ra U Minh, chẳng những sẽ chọc giận Lục Đạo Ma Tôn, còn sẽ bị trời phạt, kết xuống nhân quả.

Nhưng nếu không cứu... “Bà bà.

“Trong ánh mắt giạt mình của hai người, Tiêu Hi Nguyệt quỳ gối xuống đất, trán trơn bóng chạm vào mặt đất, trịnh trọng nói: “Hi Nguyệt nguyện nhận nhân quả, cam chịu trách phạt, nếu thiên địa bất dung, thì... “Hồi phi yên hỏa, không oán không hối?” “Tỷ tỷ!””! “Trùng nhi!” Xảo Nhi khóc lóc quỳ xuống, nàng nghe không hiểu, nhưng cũng biết, tỷ tỷ vì giúp nàng mà phải trả giá bao nhiêu.

Một tiên nữ phiêu diêu tiên khí như tỷ tỷ, lại quỳ xuống, sao tỷ ấy có thể không đau lòng, sao có thể không rơi lệ được chứ?

Tiên nữ... không nên quỳ.

“Làm cái gì vậy?!” Lão hán hét lên, “Ma đầu Lục Đạo Ma Môn đem U Minh coi nhà mình ra ra vào vào, bây giờ ta và nha đầu kia trở về một chuyến cũng không được, đừng quỳ, chúng ta đi!” Hắc muốn thoát khỏi nơi này, hắc đã sớm xem kỹ đường đi, bên trong một mảng lớn Bì Ngạn Hoa màu đỏ có một con đường màu đen, một mực thông tới một cánh cửa lớn màu đỏ, nơi đó khẳng định chính là nơi đi ra ngoài! Tiêu Hi Nguyệt lại chạm trán, rất dài!

Quỳ không nổi.

Xảo Nhi khóc đến cả người run rẩy, cũng không đứng dậy.

Phảng phất như có tiếng thở dài vang lên.

“Chớ tưởng ta lừa ngươi.

“Mạnh Bà vẫn chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nói: “Bây giờ ngươi quay đầu lại, mang theo nàng, đi một bước về phía sau thử một lần.

“Bà bà nhìn thâm tiểu thư, 778.001.001.0 bích ngẩng đầu, nhìn về phía bà bà, bà bà lại không nhìn nàng.

Lão già mất kiên nhẫn, đi tới kéo nàng đứng dậy, thúc giục rời đi.

Xảo Nhi do dự một chút, lại dập đầu ba cái, cũng đứng lên theo.

“Bà bà...” Tiêu Hi Nguyệt nắm chặt tay khéo léo, định há miệng nhưng cuối cùng không thể nói ra được gì.

“Tỷ tỷ, ta không đi nữa, ta ở lại đây...” Xảo Nhi nói lưu lại, nhưng ánh mắt nàng nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy âm khí dày đặc của Hoàng Tuyền tuyệt lộ, nàng lại sợ run lên.

“Không có chuyện gì đâu.”

“Tiêu Hi Nguyệt trấn an nàng, có hi vọng sống thì làm sao có thể ở lại nơi tử vong? Nàng nắm chặt tay của khéo nhi, cúi đầu với Mạnh Bà, nói: “Hi Nguyệt vô lễ, ngày khác nhất định sẽ đến chuộc tội.

“Nói xong, Tiêu Hi Nguyệt xoay người, ánh mắt nhìn cánh cửa màu đỏ ở phía xa, hít sâu một hơi, bước ra bước đầu tiên trong quá khứ.

Trong chốc lát, oán hồn đồng loạt nhìn qua.

Chúng nó dừng động tác du đã ngừng khóc nức nở, ngừng rên rỉ đau đớn. Nó cầm theo oán hồn Mạnh Bà Thang không nhìn nước canh giải thoát nữa, thậm chí ngay cả Vong Xuyên Hà bình tĩnh không chút gợn sóng cũng dậy sóng, phảng phất lệ quỷ vạn năm vùi sâu dưới đáy tỉnh dậy.

Lão già sợ tới mức lông tóc dựng đứng, cuống quýt tới gần, run rẩy nói: “Đi mau... Đi mau, chúng ta đi mau!” Nói xong liền thở hắt một tiếng, đủ để thấy được hàng vạn hàng nghìn oan hồn đang nhìn chăm chăm vào mình, một sự kiện đáng sợ đến cỡ nào.

Xảo Nhi nắm chặt tay tử tử, nhìn về phía nàng, ánh mắt kiên định.

Tử tử đi đâu, tử ấy đi đâu, tử tử muốn ném tử ấy xuống, tử tử liền xoay người lại liều mạng với những quỷ hồn kia! Tiêu Hi Nguyệt chậm rãi bước ra bước thứ hai.

“Vù vù vù!” Ngàn vạn lệ quỷ gào thét.

Tiêu Hi Nguyệt lại bước ra bước thứ ba.

“Ầm ầm!” Hoàng Tuyền chấn động, Vong Xuyên Hà nhấc lên sóng máu đỏ như máu trăm trượng, một bàn tay to lớn xuất hiện, chậm rãi chộp về phía Tiêu Hi Nguyệt: “Ta, ta, người, gian!!” Thanh âm oán hận không cam lòng, đại biểu tâm nguyện của hàng ngàn hàng vạn quỷ hồn.

Chúng nó hướng về nhân gian, lại không cách nào rời Hoàng Tuyền nửa bước, giờ phút này nhìn thấy có người mang hồn phách tiến về nhân gian, có thể nào đơn giản buông tha?

“Chạy đi!” Ba người bỏ chạy về phía quỷ môn, vô số oán hồn hóa thành lệ quỷ đánh tới, chúng nó không giết người, lại bắt được ba người khắp người thương tích đầy mình.

Lão không ngừng kêu rên, ra sức chạy trốn về phía trước.

Tiêu Hi Nguyệt ôm hôn thể xinh xắn gần như muốn vỡ ra, che ở trong ngực, dùng thân thể ngăn trở ngàn vạn quỷ thủ cào cào.

Lão hán chạy trước nàng, không quay đầu lại, một đường chạy tới phía trước.

Chân của nàng bị một oán hồn ôm lấy, lại bị nàng nén nước mắt đá văng ra, sau lưng quần lấy một nữ quỷ. Nàng giãy dụa kéo góc áo của nàng, kéo rách cổ áo... Cuối cùng, Lý Minh Vân chạy trước nhất thấy được cánh cửa quỷ càng lúc càng lớn ở phía trước, ánh mắt lập tức sáng lên, hét lớn: “Cuối cùng đã đến!” Nhưng, quỷ quan màu đỏ mở ra phía ngoài, lại bắt đầu chậm rãi đóng lại.

Hai cánh cửa cực lớn ầm ầm chấn động, Lý Minh Vân gấp gấp đến mức không thể sinh được tám chân, cũng không quan tâm người phía sau, dùng hết sức búng sữa chạy vội về phía trước.

Kẻ chạy đang ngâm mình, đột nhiên ở sau cánh cửa thấy được từng bóng người, hấn sợ tới mức bước chân loạn lên một chút, định thần nhìn lại, đây đâu phải người, rõ ràng chính là đám quỷ thần Âm Ti kia! Đầu trâu mặt ngựa cầm thương, một người trắng bệch., Một người đen kịt, lưỡi dài thè ra ngoài, Hắc Bạch Vô Thường đội mũ cao; cầm phán quan bút phán quan, Diêm Vương của Sinh Tử Bộ, cai quản ngục tốt kéo dây xích dài, xếp thành hai hàng dữ tợn đáng sợ nhìn đám lệ quỷ trong cửa.

Lý Minh Vân lần này thật sự hồn phi phách tán.

Nhiều Âm Ti Quỷ Thần chờ hấn như vậy, làm sao trốn được?! Càng không cần phải nói, trước mặt những quỷ thần này còn có một nam tử không thấy rõ nội tình, mặt có quỷ văn, có thể đứng trước mặt quỷ thần, xem ra chính là ma đầu hung hiểm ngập trời! Quỷ Môn quan chậm rãi đóng lại.

Ba người trong môn ra sức chạy trốn, chúng thần Âm Ti ngoài cửa lại đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn ba người Tiêu Hi Nguyệt.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!” Nữ nhi khóc trong lòng Tiêu Hi khóc rống lên: “Buông ta xuống đi, ta không ra ngoài, ta ở lại Hoàng Tuyền, hu hu hu, tỷ tỷ...” Tỷ tỷ của nàng quá mệt mỏi.

Không biết bao nhiêu quỷ quái nằm sấp trên lưng nàng, tham lam lôi kéo nàng, ý đồ mượn cơ hội lần này chạy đi.

Mỗi một bước đi của tỷ tỷ nàng đều mệt đến toàn thân run rẩy.

Nhưng vẫn là... lui ra.

“Bên ngoài quỷ môn, nam tử đột nhiên đuổi ra song chương, nhẹ nhàng vỗ một cái, âm thanh xuyên thấu qua quỷ môn đang chậm chạp đóng lại truyền vào trong Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền chấn động đúng là yên tĩnh lại một lát.

“Chúng ta, đi!” Tiêu Hi Nguyệt thoát thân quần lấy oán hờn, lướt qua hẳn chạy về phía cửa lớn.

Lý Minh Vân lớn tiếng.

Vội vàng đuổi theo.

Quỷ Môn cực lớn từng chút từng chút đóng lại, lúc sắp khép kín, ba người rút cuộc chạy trốn tới trước cánh cửa.

“Ta đi trước!” Lý Minh Vân bước lên trước một bước, định lao ra.

Một bàn tay máu nắm lấy mắt cá chân hẳn, Lý Minh Vân trực tiếp ngã lặn trên mặt đất.

“Mang, ta, ra, đi!” Tiếng sấm cuộn cuộn truyền đến, Lý Minh Vân khóc không ra nước mắt, là Ác Quỷ vạn năm xuất hiện khi Vong Xuyên Hà! Nhưng may mắn, Tiêu Hi Nguyệt cũng bị bàn tay máu kia lôi kéo, cùng nha đầu kia té lặn trên đất.

“Mau nghĩ cách đi!” Lý Minh Vân gấp đến độ rống to, liều mạng giãy giụa muốn cắt đứt trói buộc của huyết thủ. Còn trước mặt hẳn, cánh cửa quỷ to lớn kia chậm rãi đóng lại, chúng thần Âm Ti phía sau cũng đã không còn nhìn thấy, chỉ có nam tử mặt sinh quỷ vẫn vẫn đang lạnh lùng vô tình nhìn bọn họ.

Cùng với, bóng người màu trắng đứng trước quỷ môn, nhắm mắt cúi đầu - đó là thân thể Tiêu Hi Nguyệt.

Vô số oan hồn gào thét bay nhào tới, lướt qua ba người, xuyên qua khe cửa, đi tới U Minh giới.

“Không!” Tiêu Hi Nguyệt đau nhức, nàng ngẩng đầu, trơ mắt nhìn u hồn của Hoàng Tuyền thoát ra ngoài.

Tất cả những chuyện này đều do nàng tạo thành.

“Người chết không thể ra quỷ môn!” Trở về!” Tiếng quát chói tai vang lên, thương mâu cùng xiềng xích bay ra, câu lấy vong hồn bay nhào ra khỏi Quỷ Môn, lại quăng chúng nó trở về.

Nhưng vong hồn cuộn cuộn không dứt, quỷ môn cực lớn từ trên xuống dưới đều bị lệ quỷ bò đầy, thể lương thét chói tai bò ra cửa.

Quỷ Môn còn đang chậm rãi đóng lại, từ lúc có thể dung nạp một người đi qua, đến lớn chừng đầu, lại to bằng nắm tay, vô số lệ quỷ bị đè ép đến kêu thảm thiết, nhưng vẫn phẫn đấu quên mình bò ra ngoài.

Lý Minh Vân tuyệt vọng la hét.

Tiêu Hi Nguyệt nằm rạp xuống đất, toàn thân run rẩy, cô buông tha không giãy dụa nữa, ánh mắt nhìn về phía cơ thể mình.

Quỷ Môn ngăn cách tất cả liên hệ, nàng không cách nào điều động nửa phần pháp lực trên thân thể, nguyệt luân cũng đã ảm đạm vô quang, bay vào chỗ sâu trong hồn phách nàng.

Khí lực của nàng không đủ để nàng tranh thủ ra tay.

Phía trước Quỷ Môn quan, cùng đường mạt lộ.

“Trùng nhi, chúng ta...” Tiêu Hi Nguyệt nói bị một mũi tên xé gió cắt đứt. Lý Minh Vân kinh hãi nhìn thấy, quỷ môn sắp đóng cửa lại bị một cây gậy cứng rắn chặn lại.

Cánh cửa cực lớn quán thông thiên địa, kẹp một cây quái trượng thô không quá hai ngón, phảng phất sau một khắc quái trượng này sẽ bị kẹp gãy, cửa quỷ hoàn toàn đóng lại.

“Buông ra, con mẹ nó, thả ra cho lão tử!” Lý Minh Vân điên cuồng giãy dụa, ý đồ cắt đứt bàn chân hắn.

Tiêu Hi Nguyệt nhìn lại phía sau, lẩm bẩm nói: “Bà bà.

“Nơi sâu trong Hoàng Tuyền truyền đến chấn động kịch liệt, nắm chặt bàn tay máu đang vụn vẹo vung vẩy, phảng phất có người đang chiến đấu với nó.

Rốt cuộc, nương theo một tiếng rống rung trời, huyết thủ buông ra.

Lý Minh Vân đứng dậy, không để ý đau đớn và xé rách cảm giác, hồn phách trực tiếp xuyên qua khe cửa cuối cùng, chạy thoát.

Tiêu Hi Nguyệt ôm khéo léo muốn đứng lên, nhưng dưới chân lại vô lực, nhưng sau lưng lại truyền tới một lực đẩy to lớn, đẩy nàng ra khỏi Quỷ Môn quan.

“Hài tử, đừng trở về nữa.

“Sâu trong Hoàng Tuyền truyền đến tiếng thở dài của bà bà.”

Răng rắc! Quỷ trượng đứt gãy, quỷ môn triệt để đóng lại, vô số oán hồn không kịp kêu thảm đã bị hai cánh cửa ma trôi, triệt để tiêu tán.

Nhưng không biết đã có bao nhiêu vong hồn chạy ra Hoàng Tuyền, chạy về U Minh, lại tùy thời quay về nhân gian.

Tiêu Hi Nguyệt trở lại trong thân thể, mở mắt ra, cố gắng chịu đựng sự đau đớn khi xé rách trong đầu, bất pháp quyết thu hồi hồn phách của hai lão già.

Nàng quay đầu lại, chứng thần Âm Ti đã bay đến các nơi bắt vong hồn bỏ trốn.

Trước quỷ môn quan đóng chặt, nam tử mặt quỷ vẫn lẳng lẳng đứng đó, không nói một lời ngẩng đầu nhìn Quỷ Môn đang khép kín.

Trên thềm đá cách đó không xa, nam nhân lúc trước dẫn nàng tới nơi này, ánh mắt lãnh đạm.

Một cỗ xe ngựa màu đen bên đường, vén màn cửa lên, lộ ra một khuôn mặt nữ tử cực kỳ xinh đẹp, đồng dạng nhìn nàng, ánh mắt mang theo vài phần hứng thú.

Trên trời còn có một đôi con người màu đỏ ngòm đang nhìn chăm chăm nàng.

“... Tiêu Hi Nguyệt quay đầu lại, nhìn về phía Quỷ Môn quan đóng chặt, đứng lặng một lúc lâu.

“Ta sẽ trở lại.

“Nàng nói với mấy vị U Minh Tôn Giả.

Nàng biết rõ thân phận của bọn họ.

Bọn họ chương quản Lục Đạo Luân Hồi, chỉ huy Âm Ti Quỷ Thần chống lại chúng Tiên giới.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, cũng là sư tổ của nàng.

“Người chắc chứ?” Nam tử ngồi trên thềm đá sắc mặt có chút động dung.

“Cũng tạm biệt.

“Cô gái trong xe ngựa nở nụ cười: “Người khác biết nội tình còn đỡ, không biết còn nói U Minh chúng ta một bụng ý xấu, lừa Nguyệt tiên tử người ở Tiên giới đều tới đây, còn cố giữ nàng ở U Minh.

“Trở về đi.”

“Nam tử mặt sinh quỷ văn nhìn Tiêu Hi Nguyệt một chút, quay lưng về phía quỷ môn đi về phía trước, thân ảnh dần dần tan biến trong bóng tối.

“Khi nào thì mở Quỷ Môn ra đây?” Một nam nhân từ trên trời truyền xuống.

Thanh âm của một nữ nhân khó phân biệt.

“Bảy ngày sau.

“Bảy ngày? A, không biết tam giới lại có bao nhiêu vong hồn tìm không thấy đường, chúng ta lại bị tiên nhân thượng giới hung ác mắng một trận.

“Tuyệt mỹ nữ trong xe ngựa tự giấu nói, cho Tiêu Hi Nguyệt một ánh mắt thật sâu, buông rèm cửa xuống, sai quỷ tộc lái xe rời đi.

Quỷ Môn đóng cửa, tiến vào U Minh hồn phách không cách nào tiến vào Hoàng Tuyền, là vì tiêu tán vô hình, hay là trốn

về nhân gian? Bao nhiêu hồn phách không có chỗ dựa, bao nhiêu vong hồn không chỗ phụ.

Đôi mắt đỏ hồng lơ trên bầu trời nhắm lại, nam tử trên thềm đá nói với nàng một câu “Người không cần để ý sau đó”, cũng rời khỏi nơi này.

Trước quý môn quan, Tiêu Hi Nguyệt mặc một bộ váy trắng ngược nhìn lên bầu trời, nối liền cánh cửa màu đỏ của Tam Giới, rất lâu sau.

Đột nhiên Lý Minh Vân bừng tỉnh, muốn ngồi dậy, nhưng đầu lại đập vào tấm ván gỗ, cuống quýt đưa tay sờ thử, tấm ván gỗ vuông vức vậy lấy hấn, vậy mà mình lại nằm trong ván quan tài? Trong khoảnh khắc trí nhớ của hấn còn lưu lại trong lúc bị Tứ phu nhân giết chết, mơ hồ nhớ rõ mình đã tiến vào một cánh cửa tỏa ra khí tức âm lãnh, dưới bóng tối không ánh mặt trời, đi sâu nhất vào trong bóng tối, lại tiến vào một cánh cửa lớn màu đỏ.

Hấn nhớ mãi không được, nhưng trong lòng vẫn còn giữ cảm giác tuyệt vọng, tim đập thình thịch, khiến cả người run rẩy.

“Thả ta ra ngoài!!” Lý Minh Vân đột nhiên đẩy nắp quan tài lên, sau khi thấy rõ tình huống xung quanh, tức giận thay đổi: “Tiện nhân, ngươi lại dám giết ta!” Hấn nằm trong quan tài sơn đỏ, bốn phía được bố trí thành hình Linh đường, treo vải trắng, có mấy người mặc áo choàng run rẩy đang quỳ khóc, chắc là mời tới đám người khóc lóc chuyên môn, Lý Minh Vân hoàn toàn không nhận ra bọn họ.

Nhưng hấn còn chưa chết, đám tiện nhân chết tiệt này lại bày linh đường?! “Câm miệng!” Đại phu nhân đỡ Tiêu Hi Nguyệt, lạnh lùng quát.

Lý Minh Vân thấy Tứ phu nhân bên cạnh hấn lại càng giận tím mặt, quát: “Ta muốn các ngươi đền mạng!!” Chỉ có người từng chết mới biết tiến vào nơi quỷ quái đó đáng sợ tới mức nào, hấn sợ tới mất đi thần trí, bây giờ muốn Tứ phu nhân chết đi., Muốn tất cả mọi người trong Vương gia đền mạng, trước khi giết chết các nàng, tốt nhất là hung hăng chơi đùa một chút! Hấn không nói lung tung, nếu Tiêu Hi Nguyệt đã đồng ý cứu

hắn trở về, vậy khẳng định sẽ giúp hắn báo thù., “Để đám tiên nhân này phải trả giá đắt!” Tiên tử, cầu xin người giúp lão nô làm chủ cho!” Lý Minh Vân lặn xuống quan tài, sờ lên cổ còn có chút đau đớn còn sót lại hô: “Những tên hạ nhân thấp hèn này không phân tốt xấu liền giết người, còn có thiên lý sao?! Đánh chó còn phải xem chủ nhân, ta thấy những người này hoàn toàn không xem chủ nhân ngài là tiên tử ngài... “Câm miệng!” “Câm miệng!” Thanh Thanh đau lòng đỡ tiên tử tỷ tỷ!, Một cước đá về phía lão già này, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải người đáng ghét như vậy, so với Vương đại phú thiên địa khác biệt, so với tiên tử tỷ tỷ tâm địa thiện lương, càng cảm thấy đáng ghét, càng cảm thấy đáng chết hơn.

Tiên tử tỷ không nên cứu hắn! Lý Minh Vân ngăn ra, rốt cuộc cũng thấy được Tiêu Hi Nguyệt sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt lập tức cứng đờ: “Tiên, tiên tử, ngài sao rồi?” Tiêu Hi Nguyệt đứng dậy, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nhân quả đã thanh, ân oán đã mất, từ nay về sau, người tự giải quyết cho tốt.

“Nói xong, cúi đầu nhìn thoáng qua Thanh Thanh, ánh mắt nhu hòa xuống, lại nhìn chung quanh một vòng mọi người, nhẹ giọng nói một câu ” Hội” sau, thân ảnh trắng noãn bay lên bầu trời, lướt qua trong tầng mây biến mất không thấy gì nữa.

“Tiên tử? Tiên tử?! Tiên tử!!” Lý Minh Vân đuổi theo ra ngoài cửa, hoàn toàn trọn tròn mắt.

“Ha ha.

“Tứ phu nhân cầm bảo kiếm trong tay, đứng ở cửa cười lạnh nói: “Hiện tại người còn muốn giáo huấn chúng ta sao?” Lý Minh Vân run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía đám người Vương gia, biểu lộ cực kỳ đặc sắc.

Một lúc lâu sau, hắn rầm một tiếng lựa chọn quỳ xuống.

“Giết hắn đi.

“Lục phu nhân chán ghét muôn phần.” Lão gia hỏa này hại Tiêu tiên tử thảm như vậy, hiện tại Tiêu tiên tử đã rời khỏi hắn, có thể thấy được Tiêu tiên tử đã hoàn toàn không còn liên quan gì với hắn nữa, chúng ta một kiếm giết chết hắn, Tiêu tiên tử cũng sẽ không cố chấp với chuyện này nữa.

“Lý Minh Vân sắc mặt trắng bệch.

Ý tưởng lớn nhất của hắn đơn giản chính là Tiêu Hi Nguyệt, nhưng hiện tại nàng quả quyết rời đi, để hắn như trong mộng tỉnh lại, ý thức được mình còn là một lão phế vật, nửa điểm cũng không cải biến.

Từ Lăng tiên tử đến lịch luyện, cho đến hôm nay, hắn vẫn là lão tạp dịch của Tiên Vân tông!”

“Do dự một hồi lâu, Thanh Thanh vẫn nên thay thế mọi người quyết định, để lão già này rời đi, dù nói thế nào đi nữa thì Hi Nguyệt tỷ tỷ mới cứu nó về, sau đó lập tức giết chết, có vẻ như Hi Nguyệt tỷ tỷ đi một chuyến vào Hoàng Tuyền địa ngục một cách vô ích.

“Cút!” Lão khốn khiếp, lập tức cút ra ngoài!” “Lão già thúì, cút đi, không cho phép người tới gần Vương gia nửa phần!” “Cẩu nô tài, cút đi!” Đám hộ vệ Vương gia cùng hét lên một tiếng chói tai, vừa rồi những người bị mời tới khoác khăn trắng lên đầu, liên tục mắng chửi xúi quẩy, có hai nữ nhân đến từ thôn lập tức tiến lên đập hắn, mắng hắn chưa chết còn nằm trong quan tài gì đó, thật ra không quan tâm là Vương gia mời bọn họ tới.

Lý Minh Vân không dám ở lâu, chạy trốn chết. Hắn thật sự sợ phi kiếm của Tứ phu nhân.

Rời khỏi Vương gia, đi trên cánh đồng, Lý Minh Vân rầu rĩ nhìn sắc trời càng ngày càng ảm đạm, quả thực hoàn toàn giống tình cảnh hiện tại của hắn như đúc.

“Không được!” Lý Minh Vân vỗ đùi một cái: “Vẫn phải về Tiên Vân Tông, ông đây năn nỉ.

Nàng lâu như vậy, chỉ cần khẩn cầu một chút, giống như trước kia cầu khẩn, cùng lắm thì tiếp tục quỳ xuống chờ cho dục vọng của ả kỹ nữ Tiêu Hi Nguyệt dậy, hung hăng phát tiết thêm lần nữa!” Đúng, về Tiên Vân tông, Tiên Vân phong mới là bàn cuối cùng của lão tử!” Lão tử muốn tiếp tục ở trong vườn hoa nói., Trong lúc ở trong Ôn Tuyền Trì, ả hung hăng đánh đàn, lại liều mạng đâm vào sau lưng!” “Hắc hắc, chỉ là tiên tử bực bội, sao thoát được mãnh long của ta?” Lý Minh

Vân ưỡn người, lựa chọn phương hướng, chạy nhanh về phía thành trấn phụ cận, đợi đi vào trong thành mới hỏi thăm xem Tiên Vân tông sẽ đi bằng cách nào.

Bộ tu hành thứ hai của tiên tử (108)

Cực Âm Hóa Dương “Ừ, ừm, bảo nhi thối tha, hì hì”, tỷ tỷ thờ phỉ phò thật là lợi hại nha, muốn ngừng lại sao?” Tiếp tục uống người, uống nhanh đi, bảo nhi thối tha không được cản.

“Hong Lăng bung nước trà lên trên lầu hai của Thiên Nhân Điện, bước đầu tiên bước vào, lỗ tai lập tức nghe được tiếng rên rỉ yêu mị êm tai của phu nhân, quanh quẩn trong lầu các.

Chỉ một tiếng rên đã đủ để phá hủy lý trí của người khác, khiến người ta không nhìn được ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn qua.

Phu nhân đang cho Bảo Nhi bú sữa.

Nàng nằm trên ban công mềm mại, vạt áo mở rộng, lộ ra cái cổ thon dài cùng xương quai xanh ưu mỹ, bộ ngực tuyết trắng cao vút lên, hai tòa núi tròn đoạt mắt người.

Một cái, bị thiếu niên thanh tú đáng yêu ngậm trong miệng nhỏ, khuôn mặt thiếu niên méo mó, hút từng ngụm một.

Một ngón khác, bị bàn tay nhỏ bé của thiếu niên nắm chặt, chậm rãi vuốt ve, thịt ngà sữa mềm mại mềm mại không ngừng biến hình, ngón tay thiếu niên còn nghịch ngợm gầy trên quả hồng trên đỉnh Tuyết Phong của phu nhân: Hoặc là dùng toàn bộ lòng bàn tay che lại hàm răng rắn chắc của phu nhân, hoặc là dùng ngón trỏ kẹp lấy ngón giữa hoặc là dùng ngón giữa kẹp lấy quả hồng., Kéo, vuốt ve, gầy gầy, phu nhân đỏ tóe đỏ như sữa, không ngừng tiết ra chất lỏng màu ngà sữa thơm ngọt, lây nhiễm đến bàn tay thiếu niên tràn đầy mùi thơm khét lẹt.

Ánh mắt nóng bỏng của Hồng Lăng không rời đi nửa phần.

Nàng nhìn bảo nhi thoáng cái hút trứng của phu nhân, ngậm lấy vầng sữa, hút ra nước trong sữa của phu nhân, một ngụm nhỏ uống vào; nhìn bảo nhi nghịch ngợm vuốt ve cặp ngực của phu nhân, sữa sữa dính đầy bàn tay nhỏ nhắn của nó, Bảo Nhi lại đưa tay vào miệng phu nhân, liếm sữa, đồng thời song thiếu

niên kia cũng ngẩng đầu, dùng ánh mắt cười bướng bỉnh nhìn qua.

“Ta không ăn!” Phu nhân bị hút sữa làm cho thở hồn hển, nhưng bảo nhi đưa bàn tay nhỏ nhắn dính đầy sữa đến trước mặt nàng, để cho nàng uống nước sữa tiết ra, xấu hổ quay đầu đi, trên khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp tràn đầy đỏ ửng.

Nhưng Hồng Lăng biết, phu nhân khẳng định sẽ ăn.

Một là phu nhân rất thương ái bảo nhi, hai là... thở dốc của phu nhân ngày càng trở nên lợi hại.

Quả nhiên, lúc đôi hàm màu đỏ tươi của bảo nhi hàm chứa mỹ phụ, nũng nịu gọi tỷ tỷ, phu nhân do dự một chút, vẫn là quay đầu lại, ngượng ngùng trừng mắt nhìn bảo nhi đang bú sữa, sau đó chậm rãi mở đôi môi đỏ mọng ra.

Bảo nhi nhét ngón tay vào miệng phu nhân.

Phu nhân thuận ngậm lấy, mút ngón tay của thiếu niên, rồi chậm rãi hạ xuống, đầu lưỡi hồng hào khẽ liếm ngón tay của hắn, liếm đi nước sữa ở trên đó.

Ngón tay thiếu niên bị mỹ phụ chậm rãi liếm láp.

Tay cầm trà của Hồng Lăng run rẩy, toàn thân nóng ran.

Một màn hương diễm như thế, thế gian chỉ có nàng có thể thưởng thức, ngoại nhân bất luận thế nào cũng sẽ không biết được, đường đường là chương môn phu nhân của Tiên Vân tông, sẽ vào buổi chiều, ở ban công của lầu các, cởi bỏ vạt áo, lộ ra sữa thơm, vừa cho thiếu niên thanh tú vừa liếm láp ngón tay của nàng.

Người ngoài sẽ không biết được, nhưng chương môn cũng sẽ bị giấu diếm.

Sẽ không có người thứ tư biết việc này!” Phu nhân.

“Lúc Bảo nhi đòi cái sữa hút thì Hồng Lăng lại tiến lên, run giọng mở miệng: “Uống chút nước trà trước đi.”

“Phu nhân cho Bảo nhi uống nhiều sữa như vậy, sữa sữa trên ngọn núi tròn trịa kia, nước sữa sung mãn như muốn chảy ra đầy đặn cũng giảm bớt một chút, nhưng vẫn là trắng như tuyết,

anh đào hồng quả trên đỉnh sau khi dính nước ngon của bảo nhi lại càng kiều diễm ướt át, đỏ bừng cực kỳ đẹp mắt.

“Ân”, Nam Cung Uyên mở miệng thơm ra.

Hồng Lăng quỳ xuống, dùng hai tay nâng chén trà đưa đến bên miệng phu nhân, đưa cho nàng uống.

Phu nhân một ngụm uống nước, Bảo nhi cũng uống một ngụm sữa.

Mà ở trước mặt Hồng Lăng, thịt ngà sữa trắng như tuyết của phu nhân phảng phất tản mát ra ánh sáng trơn bóng, trên ngọn núi duyên dáng mềm mại, hàm sữa nòn nà theo sự áp lực của phu nhân mà phập phồng cùng một chỗ, đầu vú đỏ tươi óng ánh rạng rỡ, mơ hồ có thể thấy được từng sợi sữa trắng nòn tràn ra, mùi sữa ngon của mỹ phụ tỏa ra bốn phía, có thể dẫn dụ người phát cuồng.

Yết hầu Hồng Lăng vô cùng khô khát.

“Tỷ tỷ muốn uống không?” Bảo Nhi mở quả sữa của Nam Cung Uyên ra, khuôn mặt nhỏ nhắn gồng lên búng đưa mềm mại đầy đặn của Nam Cung Uyên, nghiêng đầu tò mò nhìn nàng.

Hồng Lăng bừng tỉnh, cuống quýt lắc đầu.

“Không muốn uống?” Người nói chính là phu nhân, giọng nói mềm mại mang theo một cổ mị hoặc vô tận.

Hồng Lăng run rẩy ngẩng đầu, cùng phu nhân mang theo ánh mắt tươi cười đối mặt cùng một chỗ, mùi sữa dụ hoặc làm cho Hồng Lăng mất đi lý trí, nàng mở miệng ra, chậm rãi hương hàm mai màu hồng của phu nhân hôn.

“Đùng” nghênh đón nàng, lại là Nam Cung Uyên cong ngón tay búng ra, đánh vào Hồng Lăng.

Trên trán khiến nàng ngã ngội xuống đất.

Hồng Lăng bị dọa sợ, đang muốn dập đầu.

“Người cũng không phải là bảo bối thôi, uống sữa cái gì?” Phu nhân... Không nổi giận.

Hồng Lăng xấu hổ quỳ trên mặt đất, cuối cùng cũng thành thật, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Bất quá, bảo nhi thiếu gia lại cười cười, đùa giỡn cùng phu nhân của mình, sau khi thưởng thức một chút ngọc nhũ của phu nhân, đột nhiên đưa bàn tay nhỏ dính đầy sữa trắng đến trước mặt nàng, cười hì hì nói: “Hong Lăng tỷ tỷ, ném thử một chút không? Uyển Nhi tỷ tỷ thật nhiều sữa, Bảo Nhi uống hết liền “Cho ta ném thử? Hong Lăng lại ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ lười biếng của phu nhân, ánh mắt hơi híp lại hưởng thụ, cuối cùng quát mắng hành vi ngăn cản bảo nhi.

Phu nhân... đồng ý với ngón tay của nàng.

Hồng Lăng không kịp chờ đợi quỳ xuống, tiến lên, gần như thành kính ôm lấy tay bảo nhi, đầu lưỡi hồng nhuận phơn phớt nhẹ liếm một cái.

Mùi sữa thơm ngọt ngào nồng nặc từ trong khoang miệng nàng nở rộ ra, dải lụa đỏ cảm động đến rơi lệ.

Đây là sữa của phu nhân.

So với nàng tưởng tượng ra hương vị hai tháng còn tốt hơn!” Phu nhân... “Hong Lăng khát vọng nhìn về phía phu nhân, nàng đã không đè nén được sự xao động trong lòng, cũng không được phu nhân cho phép, nàng vẫn không dám làm càn nhấm nháp.

“... Muốn ăn thì ăn đi.

“Nửa người trên cơ hồ hoàn toàn bại lộ rồi, Nam Cung Uyển, nhắm mắt lại.” Hong Lăng... Ta phải nói với ngươi, một khi ngươi lựa chọn một đường, sẽ không còn cơ hội hối hận.

“A? Có ý gì?” Bảo Nhi tràn đầy khó hiểu, sao lại ăn sữa Uyển Nhi tỷ tỷ, còn quan hệ đến con đường nào đây? Nhưng nó mơ hồ nhìn ra được, Uyển Nhi tỷ tỷ không chỉ đang nhắc nhở Hong Lăng, mà còn nói chính mình.

Uyển Nhi tỷ tỷ chọn sai đường rồi sao? A! Bảo nhi đột nhiên suy nghĩ rõ ràng, là nói cho nó bú sữa chuyện gì đó?” Đúng, Hong Lăng hiểu.

“Hong Lăng nâng bàn tay nhỏ nhắn đầy sữa của con trai, ánh mắt kiên định nhìn về phía phu nhân: “Bất kể cuối cùng như thế nào, Hong Lăng nguyện ý đi theo phu nhân!” Từ khi biết bảo nhi là nam nhi, không phải là thiếu nữ biểu hiện ra bên ngoài, Hong Lăng có thể nào không rõ phu nhân đang làm cái gì? Phu nhân là chương môn phu nhân của Tiên Vân Tông, lẽ ra là hiền huệ đoan trang, cao quý lắm nên, hình tượng không thể xâm phạm.

Ở trong mắt người ngoài, phu nhân và chương môn cũng là một đôi thần tiên quyền lữ ân ái mấy trăm năm, cuối cùng còn có thể cùng nhau phi thăng Tiên giới, hâm mộ người khác.

Nhưng phu nhân... Lại ở sau lưng chơi đùa với một vị tiểu thiếu niên thân mật, mỗi ngày cho nó bú sữa, ngâm lấy dương vật non nớt cho nó.

Hành vi như vậy, Hong Lăng sao có thể không rõ? Phu nhân đã nhập ma.

Nhưng nàng quyết ý đi theo.

Nam Cung Uyển không mở miệng nữa, nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nhũ phong tuyết trắng lộ ra dưới ánh mặt trời, lại tựa hồ không có cái loại dâm dục chi khí kia.

“Hình như tỷ tỷ đang hồi hận?” Bảo Nhi nghiêng đầu nhìn nàng.

“Hối hận?” Có lẽ.

“A...”

“Nam Cung Uyển khoe môi nhếch lên vui vẻ: “Con người khi còn trẻ chọn con đường, thường sau này mới biết sai cỡ nào.

“Hong Lăng trong lòng run lên, đây cũng không phải là dấu hiệu nhập ma sao? Sai rồi!” Bảo Nhi lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ nói sai rồi!” Cái gì sai? Là sai sao? Có sai không?!” Nam Cung Uyển thẹn quá hoá giận, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, động tác vượt qua rất nhiều, lại làm cho ngực nàng tròn vo run rẩy, quả hồng trên đỉnh đầu lại chảy ra chất lỏng.

“Sai chính là sai!” Một tay Bảo Nhi bị Hồng Lăng ôm lấy, khuôn mặt lại bị nắm chặt, nhưng vẫn mở to hai mắt phản bác: “Tỷ tỷ người sống lâu như vậy, cũng không biết một cái đạo lý sao?” Đúng lúc này, đúng lúc thiếu niên, phong hoa chính đại, thư sinh khí... Ừm, sau đó không nhớ rõ.

“...” Nam Cung Uyển kinh ngạc nhìn thiếu niên ngồi ở hông nàng: “Người xem thơ từ đâu?” Nhũ ngon trước ngực nàng còn lộ ra, nước sữa nhè nhẹ lại chảy ra, Bảo Nhi bị hấp dẫn, nằm xuống há miệng, đầu lưỡi phẩn nộn liếm sữa của nàng, liếm sữa của nàng.

Vừa ăn sữa, vừa hàm hồ nói: “Không nhớ rõ, nhưng đạo lý ‘Nam Cung Uyển’ bị đầu lưỡi ẩm ướt của thiếu niên liếm đắc ý mê hoặc, lại bắt đầu thở dốc, cũng không đánh hấn, ngược lại ôm lấy, để cho thiếu niên nằm sấp trên thân thể đầy đà của nàng liếm sữa của nàng, nhũ nhi màu hồng thừa nhận kích thích, chậm rãi phun ra chất lỏng ngọt ngào trong phong Nhũ phong, cho hấn uống.

“Thối Bảo Nhi, nói bậy bạ lý, đợi lát nữa đánh mông một cái.

“Không phải nguy biện thôi!” Bảo Nhi phun ra búng sữa của nàng, mũi nhũ mỹ phụ mẫn cảm lung lay, đúng là phun ra một ít sữa nhỏ, Bảo Nhi vội vã lại há miệng, ngậm miệng của nàng, vừa nói vừa hấp thụ: “A a, còn có một câu thơ, ngày xưa xấu xa không đủ khen, ngày nay suy nghĩ vô biên... Tỷ tỷ nãi nãi thật to, hi hi hi.

“Phía sau thì sao?” “Sau này cũng phải ăn nha!” Ta hỏi người câu thơ phía sau là cái gì!” “À, là ân ái ái, gió xuân đắc ý vó ngựa, một ngày nhìn hết sữa của Trường An hoa Vĩ tỷ tỷ càng ngày càng nhiều.

“Còn không phải là vì trị cho người... Người nguy biện cái gì vậy? Uống chậm một chút.

“Hồng Lăng nhìn phu nhân cùng bảo nhi chơi đùa thiếu niên, không rõ hai người đến cùng là đang nói đạo lý hay là đùa, phu nhân lại đang thở dốc rên rỉ, một đôi sữa no bụng thỏa thích bị thỏa thích.

Bảo nhi hút vào liếm láp, dẫu răng, vết hôn, sữa dính khắp nơi.

Bộ ngực tuyết trắng của phu nhân bị đùa nghịch nghiêng trái ngã phải, hồng quả trên đỉnh bị bảo nhi ngậm lại, kéo dài ra, thả ra ngoài, sữa sữa lại phun ra, phu nhân run run run, hai chân cuốn lấy bảo nhi, lắc eo quần chặt lấy hắn.

Hồng Lăng không do dự nữa, mở cái miệng nhỏ nhắn, ngậm lấy ngón tay của Bảo nhi. Chậm rãi, nó cẩn thận liếm đi nước sữa ở trên bề mặt.

Thần hồn của nàng đã thỏa mãn.

Trong thoáng chốc, nghe thấy phu nhân lâm bầm tự nói.

“Sai lầm trong quá khứ không phải là sai, sai hiện tại là vì vấn đề?” Không, không thể quay về.

“Không bằng... thành toàn cho hắn.

“Hong Lăng xui lơ trên mặt đất, ánh mắt mê ly nhìn phu nhân cởi quần bảo nhi ra, lại một lần nữa ngậm lấy dương vật non nớt của hắn.

Nhưng mà.

Bảo nhi không thể ngạnh kháng.

Hồng Lăng là sau đó mới ý thức được không đúng, phu nhân hàm súc dương vật, hắn vậy mà không cứng rắn? Bảo nhi không những bề ngoài như thiếu nữ, ngay cả phương diện này cũng là nữ tử sao? Nhưng mặc dù là nàng, sau khi thấy phu nhân xinh đẹp quyến rũ một mặt, cũng không nhịn được toàn thân khô nóng, dục vọng không ngừng chảy xuôi, tại sao bảo nhi lại có thể thờ ơ? Trên người Bảo nhi, rốt cuộc cất giấu bí mật gì? Lo lắng của Hồng Lăng rất nhanh biến thành hiện thực.

Bảo nhi càng ngày càng suy yếu.

Buổi sáng đến khi trời sáng cũng không còn bú sữa mẹ nữa. Muốn người hô cả buổi, mới xoa xoa con mắt mơ màng mờ rờ khỏi giường, mãi cho đến trưa cũng không còn tinh thần nữa.

Buổi chiều lại ngủ một hồi, chỉ có đến gần hoàng hôn, Bảo Nhi mới quần lấy phu nhân uống sữa.

Một ngày sinh sản của phu nhân, đều sẽ tiết ra lúc buổi chiều, Bảo nhi ăn đến no rồi mới ăn xong.

Nhưng đây đã không phải trọng điểm.

Thần sắc của phu nhân càng ngày càng nghiêm túc, lúc bú sữa không còn tư thái dâm mị lộ ra nữa, cho sữa chính là bú sữa, hai tay ôm bảo nhi ôn nhu ôm ở trong ngực, chủ động ôm con trai, tựa như một vị mẫu thân đang dinh dưỡng sữa cho con, trên người tràn đầy khí tức mẫu tính, dỗ nó mau uống.

Nhưng tình huống Bảo nhi vẫn càng ngày càng nghiêm trọng.

Chẳng những không cách nào cứng rắn nổi lên, độ buồn ngủ cũng càng ngày càng sâu, cả ngày ngủ, trên thân tản ra khí tức chẳng những hoàn toàn giống thiếu nữ, mơ hồ trong đó, Hồng Lăng thậm chí cảm thấy hắc đã hoàn toàn biến thành một người khác! Phu nhân thử các loại biện pháp, dùng rất nhiều pháp thuật quý dị mà Hồng Lăng nghe được, nhưng đều không thể ngăn cản tình huống Bảo nhi biến hóa.

Hồng Lăng từng ngủ say bảo nhi, sau đó nhỏ giọng đề nghị phu nhân đi tìm chương môn xin giúp đỡ, nhưng phu nhân chỉ lắc đầu.

Không biết là lo lắng Chương môn biết hay là phu nhân cảm thấy Chương môn cũng không có biện pháp... Bệnh tình của Bảo nhi rốt cục chuyển biến xấu rồi.

Hồng Lăng một ngày không nhìn thấy hắc, chỉ cách xa màn cửa sổ, nhìn thấy phu nhân đang thi pháp, trên trán tràn đầy mồ hôi, tựa hồ cả đêm đều đang nghĩ biện pháp chữa bệnh cho bảo nhi.

Ngày hôm sau, vẫn như cũ.

Ngày thứ ba, phu nhân không nói một lời đi ra ngoài, bay về phía ngọn núi nơi chương môn ở, khi trở về phu nhân ngã nhào trên ban công, Hồng Lăng cuống quýt đi đỡ nàng dậy, để nàng nằm ở trên ghế, lại xoay người muốn đi tìm chương môn hỗ trợ, phu nhân lúc đó bộ dáng thật sự rất đáng sợ.

Lam Thủ cơ bấp xem sách nhỏ, 778.001. oan văn..." phu nhân ôm ngực thở dốc, rất là lợi hại, sau đó ho khan, trên khuôn mặt

xinh đẹp tràn đầy vẻ áp lực vặn vẹo.

Trong thoáng chốc, Hồng Lăng nghĩ tới một từ: Đau đớn thấu tim gan.

Nàng ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn phu nhân từ từ lắng lại, cũng nhìn nước mắt phu nhân chậm rãi ngừng chảy.

“Tướng công, cuối cùng Uyển Nhi vẫn phải xin lỗi ngài...”
Phu nhân đứng lên, vừa rồi không bị khống chế thần thái đều thu liễm, dứt khoát đi về phía phòng bảo nhi, miệng quát:
“Lão đầu, cuối cùng cho bảo nhi một ngụm dương khí!” Tiểu thư, rốt cuộc ngài đã nghĩ thông suốt?” Trong phòng vang lên một thanh âm âm nhu ái, khiến trái tim của Hồng Lăng cũng bị kéo theo.

“Bớt nói nhảm đi!” Bảo nhi và ta đều sắp không kiên trì được nữa rồi, tiểu thư hẳn là phải nhanh chóng quyết định, dù sao đây cũng là biện pháp cuối cùng, nếu như còn không được, lão nô và bảo nhi cũng chỉ có thể cùng chết, sau này cũng không cách nào bầu bạn bên cạnh tiểu thư.

“Hồng Lăng nhìn thấy, phu nhân đứng ở trước giường bảo nhi, không nhúc nhích nhìn hẩn.

“Có thể đến phiên ta, người hài lòng chưa?” Lời nói lạnh lùng của phu nhân, làm cho Hồng Lăng run lên.

Mẹ nó? Vị thái giám chết cúi người trên người bảo nhi kia, trầm mặc hồi lâu.

“Uyển Nhi tiểu thư, tình ý của tại hạ đối với ngài, từ mặt thay đổi!” Tại hạ, mà không phải là lão nô.

Đầu Hồng Lăng như muốn nứt ra, phu nhân cùng hẩn rốt cuộc là quan hệ gì? Cái thanh âm âm nhu thái giám này, rốt cuộc là ai? Tại sao lại ở trên người Bảo nhi? Chương môn... biết những chuyện này không? Phu nhân không nói một lời, ôm bảo nhi ngủ say rồi đi lâu các, tiến đến bế quan.

Trong Tiên Vân Tông, không một ai biết được việc này.

... Từ đó về sau, mỗi ngày Hồng Lăng đều đến trước cửa bế quan của phu nhân để xem tình hình thế nào.

Nơi này cũng không xa, ngay tại một sơn động phía sau Thiên Nhân Điện, trước kia mỗi lần phu nhân bế quan đều ở bên trong đó mấy tháng.

Trong mắt người ngoài, lần này chưởng môn bế quan cũng là như thế, phải mấy tháng sau mới đi ra ngoài.

Phu nhân đang ở đây.

Trong Tiên Vân Tông cũng không đảm nhiệm chức vụ gì, trừ bỏ đại sư tử, cũng không thu thêm bất kỳ một vị đệ tử nào, nàng bế quan, ngoại trừ chưởng môn, không ai chú ý quá nhiều.

Ngày hôm sau, chưởng môn tới đây một chuyến, hỏi thăm chuyện Hồng Lăng, nhẹ gật đầu, chỉ dùng ánh mắt nhìn lướt qua trong lầu các, sau đó rời khỏi Thiên Nhân Điện.

Không dò hỏi bảo nhi đã đi nơi nào.

Để Hồng Lăng chuẩn bị xong lý do cũng không thể nói ra.

Phu nhân cùng Bảo nhi cứ như vậy tiến vào trong sơn động, giăng co suốt bảy ngày.

Khi Hồng Lăng nhận được phu nhân truyền âm, cầm theo trái cây dưa hấu tiến vào trong sơn động được trận pháp bảo hộ, thì nhìn thấy một bức hình ảnh làm cho mặt nàng đỏ tía tai: Trong sơn động được trang trí hoa mỹ, đốt đèn, quần áo của bảo nhi và phu nhân rơi lả tả khắp nơi, hai người trần truồng ôm nhau một chỗ., Bảo nhi mảnh khảnh như thiếu nữ, thân thể từ chính diện áp sát phu nhân, hai tay ôm chặt nàng, phu nhân cũng ôm chặt bảo nhi, trước ngực tuyết nhũ cao ngất, trên mặt điểm quang bắn ra bốn phía, khóe môi càng mang theo một loại thỏa mãn ý cười.

Mỹ phụ và thiếu niên kề sát vào nhau, thân thể trần truồng nằm trên giường đá trải dài bằng tấm thảm mềm, ở trong sơn động mập mờ không thấy ánh mặt trời.

Một màn hương diễm dâm dục như vậy, cho dù là hồng lăng biết bảo nhi không cứng rắn bằng, cũng không thể không hoài nghi, phu nhân có phải... Hồng Hạnh, ra khỏi tường hay không.

Đặc biệt lúc này, trên khuôn mặt diễm lệ của phu nhân, vẻ mặt đầy hưng phấn và vui sướng, tựa như bắt được con nhện mẹ đang săn mồi, không kịp chờ đợi vội vàng cuốn lấy hấn, không muốn tách ra mà vội vàng xao động, cùng với thân thể trống trải bị lấp đầy... Hồng Lăng không dám nghĩ tiếp.

“Phu nhân.

“Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, mang canh và trái cây dày đặc đến bên bàn, lại nhặt lên quần áo lộn xộn trên mặt đất, sau khi đặt xong, liền yên lặng đứng ở một bên, ánh mắt nhu hòa nhìn phu nhân cùng Bảo Nhi.

Hai người tựa hồ đang giao nhau.

Đôi nam nữ giao hòa.

Phu nhân đẩy đà thành thực lười biếng nằm trên tấm thảm mềm, gối lên hai cái gối, chân ngọc thon dài ưu mỹ tách ra, dung nạp thân thể nhỏ nhắn của bảo nhi vào trong ngực nàng, một đôi ngọc nhũ tròn trịa sung mãn vừa vặn dán trên mặt bảo nhi.

Còn Bảo Nhi thì sao? Nó nhắm mắt lại, nghiêng mặt gối lên bộ ngực mềm mại của phu nhân, tựa hồ đang ngủ say.

Bảo nhi tướng mạo thanh tú đáng yêu, giống như thiếu nữ tuổi thơ, da thịt mềm mại, thân thể mảnh khảnh thon thả, giờ phút này nhìn thấy hấn cởi sạch quần áo, Hồng Lăng càng phát giác hấn giống như một cô bé ngây thơ nghịch ngợm.

Chỉ bất quá “Cô gái xinh đẹp” này, hiện tại lại dính sát hông mỹ phụ, hai chân ngọc mảnh khảnh bị cô quấn lấy, đôi mông ngọc nhỏ nhắn xinh đẹp tựa hồ có chút kéo căng, đi về phía trước, như là muốn cắm dương vật vào trong thân thể phu nhân.

Hồng Lăng cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Nhưng từ vẻ mặt thỏa mãn của phu nhân đến xem... Không, nàng vẫn suy nghĩ nhiều! ” Phu nhân, muốn ăn chút gì không? ” Nếu kéo dài bảy ngày giao nhau, phu nhân khẳng định đói bụng rồi, Bảo Nhi cũng đói, nhưng hấn có thể uống sữa của phu nhân.

“Ừm... Qua mấy ngày rồi?” Phu nhân dùng giọng điệu lười biếng hỏi.

Hồng Lăng hơi giật mình, phu nhân bế quan đến mức quên đi thời gian? Hay là nói, giao hảo với Bảo nhi quá mức kịch liệt, do đó... “Đã bảy ngày rồi.

“Hong Lăng cung kính trả lời, thêm một phần cháo thơm, ngồi trên ghế mềm của phu nhân, dùng cái muôi cho phu nhân uống.

Phu nhân muốn ngồi thẳng một chút, nhưng vào lúc này, thiếu niên trong ngực của nàng kêu lên một tiếng đau đớn, ôm chặt lấy nàng.

“Tiểu oan gia, sao lại vào lúc này... Ai u.

“Hong Lăng nhìn thấy, phu nhân nằm lại trên giường đá, đầu rơi xuống gối, cái cổ vươn dài, phát ra tiếng kêu sợ hãi gần như là tiếng rên rỉ.

Thân thể phu nhân đang run, mặt mũi phu nhân tràn đầy ửng hồng, phu nhân mở hai chân càng thêm rộng, phu nhân... Tiếng rên thật dài.

Một cỗ nhiệt huyết dâng lên đầu Hồng Lăng.

Bảo nhi đâu? Nàng nhìn thấy bảo nhi kéo căng hai cái mông nhỏ xinh xắn, cố gắng vươn về phía trước, tựa hồ đang ra sức đâm vào trong thân thể mỹ phụ cái gì đó. Mỹ phụ bên dưới cảm nhận được động tác của nó, không nửa điểm cự tuyệt, đem bắp chân ngọc mở rộng ra, quần lấy eo của nó, đồng thời vươn vòng eo lên, đón lấy nó.

Hai người ra sức nhúc nhích, bộ rễ dán chặt vào nhau, dùng hết tất cả khí lực để cho hạ thể tiếp cận lẫn nhau.

Cuối cùng.

“Tỷ tỷ” nương theo tiếng kêu mềm mại đáng yêu của thiếu niên, thân thể nhỏ nhắn của hắn cũng run lên, hai cái mông nhỏ trắng nõn mềm mại co rút lại, ép xuống dưới, vô cùng thỏa mãn đem một thứ gì đó quán nhập vào trong cơ thể trống trải của mỹ phụ.

Phu nhân tiếp nhận những thứ này.

Hắn ngửa cổ, ngón chân căng ra, nâng lên eo, run rẩy, run rẩy, rên rỉ, rót toàn bộ đồ vật của thiếu niên thanh tú vào trong cơ thể nàng.

Mặt hồng lụa đỏ tới mang tai đỏ, giữa chân có một sợi chất lỏng ẩm ướt chậm rãi chảy xuống.

Nhưng toàn bộ lực chú ý của nàng đều đặt ở trên giường đá trước mắt, nhìn chăm chăm mỹ phụ và thiếu niên đang nhúc nhích.

Thật lâu sau, bảo nhi mới chậm lại, lại mềm oặt ngã vào trong ngực Uyển Nhi tỷ tỷ của nó, há miệng nhỏ khẽ thở dốc, bên miệng nhỏ nhẩn mềm mại của nó chính là thịt ngà tuyết của mỹ phụ, mũi sữa sưng phồng lên, kiều diễm kiều diễm.

Cảm giác ướt át.

Lại qua một hồi lâu, Nam Cung Uyển mới chậm rãi buông lỏng, bờ mông đầy đặn rơi vào trên giường, xếp thành một cái bánh nướng mượt mà.

Thân thể mềm mại của nàng phấn hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi thể nhưng lại vô cùng rục rề, tựa như vừa hưởng thụ được chất lỏng của con nhện mẹ vậy, vẫn cứ quấn chặt lấy thiếu niên ở trong ngực.

“Hài tử, sao lại lớn rồi?” Lại lớn rồi? Cái gì cơ bắp lại lớn lên? Lam Thủ nhìn sách nhỏ, bảy bảy tám tám chín. tám.... hai dải lụa đỏ... không dám suy nghĩ nhiều. Tiến lên phía trước, dùng muôi canh đem cháo đưa đến bên miệng phu nhân, kiên nhẫn cho nàng uống.

Phu nhân uống không nhiều, hơn phân nửa đều dùng miệng đút cho Bảo nhi ăn, đây là tiên mễ trồng trong Tiên Vân Tông, nguyên liệu nấu ăn cũng là linh dược, người bình thường ăn một chút sẽ no bụng.

Sau khi cùng Bảo nhi uống hết một chén cháo, phu nhân mở mắt ra, đôi mắt hẹp dài đầy quyến rũ mang theo vẻ lười biếng thỏa mãn, Hồng Lăng sắc mặt xấu hổ đỏ bừng cúi đầu, không dám nhìn bộ dáng mỉa mai hoặc sau mưa gió của phu nhân nữa.

“Hong Lăng, có nguyện giúp phu nhân làm một chuyện không?” Nam Cung Uyển dịu dàng, lười biếng nói, bị giày vò đến nửa điểm khí lực cũng không còn.

“Phu nhân, xin hãy phân phó.

“Hong Lăng ôn ngoan ngoan cúi đầu xuống.

“Giúp phu nhân ta vắt một chút sữa?” “Ừm” khoe môi “Nam Cung Uyển” mang theo nụ cười quyến rũ, ngón tay chỉ lên trên miếng sữa đầy đặn của mình, ý cười khanh khách nói: “Những ngày gần đây bảo nhĩ một mực ngủ say, nước sữa tích góp rất nhiều, tăng đến khó chịu, động một chút liền tràn ra ngoài.

“Đầu óc Hong Lăng ông lên một tiếng, toàn thân nóng rất tê dại, ánh mắt không bị khống chế nhìn về phía ngón tay phu nhân, gắt gao nhìn đôi vú non tròn trịa kia.

Phu nhân bật sữa.

Tăng tới khó chịu.

Trong bộ ngực tuyết trắng to lớn tròn xoe của phu nhân, đây ắp nước sữa, nhoáng một cái cũng có thể nghe được nước sữa tràn đầy bên trong, lách vào một chút, chất lỏng sữa màu ngà sữa sẽ từ trong lỗ ngực lồi lõm phun ra.

“Ta ta, ta...” Hong Lăng lắp bắp, quay người cuống quýt cầm một cái chén lên, trở lại bên cạnh nàng, hô hấp dồn dập, thanh âm run rẩy: “Phu nhân, phu nhân, ta giúp người bú sữa.

“A, vắt sữa a...” Thanh âm phu nhân tựa hồ rất thất vọng, ngón tay vuốt ve gương mặt của nàng, chậm rãi sờ lên mặt của nàng: “Sau khi sữa của phu nhân kia được nặn ra, Hong Lăng người dự định xử lý như thế nào?” Đôi môi Hong Lăng, bị ngón tay của phu nhân cọ xát, nàng đã mất đi năng lực tự hỏi, chỉ cảm thấy phu nhân... Là cố ý câu dẫn nàng, dụ dỗ nàng rơi vào vực sâu vô tận.

“Hong Lăng không biết...” Là đồ hay là uống hết?” Nam Cung Uyển cười nói, trong ánh mắt tràn đầy mỉa ý.

cầm Hong Lăng bị phu nhân câu lấy, run rẩy ngẩng đầu, đôi mắt với ánh mắt phu nhân.

Trong đầu nàng trống rỗng.

“Uống, uống cạn.

“Nàng trả lời phu nhân, phu nhân lại nở nụ cười, cười đến cành cây run rẩy, mỹ nhũ trước ngực cũng rung động theo, hai hạt Hồng Quả run rẩy mê người không gì sánh được.

“Nếu là uống hết ‘Nam Cung Uyển’ bập bênh màu hồng say lòng người, đầu ngón tay vuốt ve cái cảm bóng loáng của thị nữ, ngón trỏ chỉ vào đôi môi đỏ mọng của nàng, mị hoặc cười nói: “Vây còn cần cái chén gì, nặn cái gì, trực tiếp ăn sữa bồn phu nhân là được rồi.” Trong đầu Hồng Lăng, chỉ còn lại một ý niệm trong đầu: Phu nhân là yêu nữ khiến người ta phải đọa lạc.

Nhưng nàng lại cam lòng như tơ vò!” Phu nhân!!” Hồng Lăng động tình kêu lên một tiếng, ném chén xuống, nhào tới, mở đôi môi đỏ mọng, ngậm thật chặt quả đỏ trên sữa Tuyết của phu nhân, dùng sức hút một cái.

“A oa.” Nam Cung Uyển phát ra tiếng rên rỉ kéo dài, ưỡn ngực lên, hồng quả trên ngực bị hút vô cùng ngứa ngáy, khoái cảm trong phút chốc truyền khắp toàn thân, cùng hạ thân bị kích thích dung hợp cùng một chỗ, trong khoảnh khắc làm cho nàng đạt tới cao trào.

Nam nữ quen thuộc lại xa lạ giao hảo khoái cảm, lần nữa dâng lên thân thể lâu dài của nàng.

Toàn thân nàng co giật run rẩy, một cổ lớn sữa từ trên đầu sữa phun ra, Hồng Lăng thậm chí không kịp uống nhiều như vậy, nước sữa của phu nhân liền từ kẽ răng của nàng chảy ra, chảy đến toàn bộ bộ bộ ngực đều là sữa.

Nhưng nàng vẫn không nở buông tay, gắt gao ngậm hàm súc của phu nhân, vô cùng nóng nảy hút lấy miếng sữa của phu nhân, nhanh chóng nuốt xuống.

“Chậm uống... Nha đầu nhà ngươi, cũng gấp gấp giống như ả Bảo nhi kia.

“Nam Cung Uyển nằm trên giường mềm oặt, hai chân quần lấy bảo nhi, bàn tay chậm rãi vuốt ve thị nữ nhà mình nằm

nhoài trên ngực nàng, để nàng từ từ mút nước sữa của mình.

Theo nước sữa bị lựa đỏ hút ra, bộ ngực căng đau được hóa giải, mũi sữa ngứa ngáy vô cùng không ngừng tràn ra sữa, kích thích dục vọng Nam Cung Uyển tăng vọt.

Cũng may giờ phút này, nàng đã thỏa mãn được hoan hỉ của nam nữ.

“Ăn bên này, bên này cũng rất trướng.

“Nam Cung Uyển thở nhẹ, quả trứng hàm màu đỏ tươi từ trong miệng thị nữ rút ra, nha đầu này quyến luyến, lúc rút ra còn phát ra “Ba ba” một tiếng, mũi sữa lại phun ra một dòng sữa.

Nàng không thể chờ đợi được nữa mà bưng lấy ngực, uốn bộ ngực lên, đưa một cái nốt nhỏ còn lại vào trong miệng thị nữ.

Hồng Lăng đồng dạng vội vàng, há miệng lại ngậm lấy mỏ của phu nhân, mút một cái, đầy sữa tràn ra, bị nàng nuốt vào.

Nước sữa ngọt ngào tiến vào trong bụng, làm cho cả người nàng đều ấm áp.

Lúc này, màu đỏ...

Dải lụa hạnh phúc không gì sánh được.

Mặc dù tương lai còn muôn bảo nhi cùng rơi vào ma đạo với phu nhân, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Nha đầu ngọc, đừng chỉ biết hút thôi chứ.

“Nam Cung Uyển vuốt ve đầu thị nữ nhà mình, khẽ cười nói: “Ngươi có thể thử xem, dùng đầu lưỡi liếm một cái, cũng giống đứa nhỏ Bảo nhi này vậy, hít một cái, liếm liếm đầu lưỡi một cái á o o o o o? Mím môi của phu nhân, hay là liếm thịt ngà đâu? Hồng Lăng không nghĩ tới đáp án, đầu lưỡi của nàng đã động trước một bước, nhẹ nhàng cạo, liếm đôi môi đỏ hồng của phu nhân trong miệng một cái.

“A oa.” Phu nhân rên rỉ lớn lên, mũi sữa cũng phun ra một ngụm sữa, trực tiếp phun lên cái lưỡi mềm mại của Hồng Lăng.

Hóa ra là thế.

Hồng Lăng học xong kỹ xảo bú sữa bảo nhi, đầu lưỡi liếm một cái, sau khi phu nhân bị kích thích, nhũ sữa sẽ chảy ra nước thơm nồng.

Vừa mút, vừa liếm láp.

Hồng Lăng như mèo mẹ vừa sinh ra, gấu gao hút son mỳ mẩu thân, liếm láp thịt ngà sữa mẩu thân, thở phì phò, một mực hút mút.

Bảo nhi đang ngủ say bị quấy rầy, rên rĩ một tiếng, Hồng Lăng lúc này mới thanh tỉnh một chút, ngượng ngùng buông búng sữa phu nhân ra.

Nam Cung Uyển nâng lên thịt ngà nặng trĩu, nhét quả trứng vào trong miệng nhỏ của bảo nhi, an ủi nó ngủ lại.

Thiếu niên ngậm đũa rồi lại ngủ thiếp đi.

Nam Cung Uyển nâng một cái bộ ngực to lớn tròn trịa khác, mỉm cười nhìn nàng.

Lòng bàn chân nóng bỏng tuôn ra, Hồng Lăng lại há miệng, si mê ôm lấy mũi ngà sữa kiều diễm ướt át của phu nhân, mút vuốt, hôn nhau.

Son động âm thầm không thấy mặt trời, phu nhân xinh đẹp nằm trên giường đá, vắn vẹo, thở dốc, rên rĩ.

Mà trước ngực nàng, một vị thiếu niên cùng một vị mỹ mạo nữ, mỗi người đều ngậm lấy ngực của nàng.

Tiếng thở hổn hển cùng tiếng rên rĩ vang lên không ngớt, khiến cho trong sơn động bị ánh nến đỏ thiêu đốt tràn ngập khí tức ám muội.

... chờ Hồng Lăng uống sạch nước sữa của phu nhân, bước chân mềm nhũn mới cáo từ đi ra khỏi sơn động, bị gió núi thổi qua. Cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện quần áo giữa chân đã sớm ướt một mảng lớn.

Nàng xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

“Hong Lăng, sau này mỗi ngày buổi tối đều đến ngồi một chuyến.

“Trong sơn động truyền ra phân phó của phu nhân, Hong Lăng vội đáp ứng, chỉ cảm thấy khô nóng lại nổi lên.

Sau này mỗi ngày sớm muộn, chẳng phải nàng cũng có thể vì phu nhân giải quyết sâu não nâng sữa? Sự thật cũng đúng là như thế.

Từ sau ngày hôm đó, Hong Lăng mỗi ngày đi vào sơn động, mặt ngoài xem ra là đưa đồ ăn cho phu nhân bế quan cùng bảo nhi, trên thực tế lại là mỗi ngày đi cho phu nhân bú sữa mẹ, quỳ gối trước giường đá, dùng miệng đàn mềm mại màu hồng hút lấy đầu vú của phu nhân, một ngậm hút sạch toàn bộ sữa của phu nhân.

Bữa sáng, buổi trưa, buổi tối, Hong Lăng uống mỗi lần sữa, có đôi khi còn hút hết sữa của mình, ngậm ở trong miệng, lại truyền cho phu nhân, để phu nhân miệng dứt sữa cho bảo nhi ăn.

“Thôi Bảo Nhi, tỷ tỷ vì ngươi đã nỗ lực nhiều như vậy, nếu ngươi tỉnh lại không hảo hảo cảm tạ tỷ tỷ, tỷ tỷ thế nào cũng phải đánh mông ngươi không ngừng.” Tại bảo nhi lại căng lên một trận bờ mông nhỏ xinh xắn, đem một vật nào đó đưa vào bên trong thân thể phu nhân, phu nhân thở hổn hển mắng.

Hong Lăng nhìn ra được, phu nhân rất thương yêu bảo nhi, đau đến tận xương tủy.

Vừa mắng, còn vừa quần lấy bảo nhi, vuốt ve hấn ta ngủ say, để hấn ta đưa những thứ kia vào trong cơ thể.

Gương mặt lúc đỏ lúc hồng, trong miệng còn nói cái gì lại biến lớn lên.

“Phu nhân.

“Hong Lăng nằm nghiêng trên giường đá, đầu gối lên bả vai phu nhân, bàn tay nhẹ nhàng an ủi bộ ngực sau sữa, thịt sữa mềm mại dưới lòng bàn tay của nàng biến hình, Hong Lăng có chút lý giải tại sao bảo nhi uống sữa xong còn thưởng thức một phen.

“Bảo nhi hiện tại đã khá hơn chưa?” Ta không biết có được không.

“Nam Cung Uyển đùa giỡn.” Nhưng rất nhiều lời là thật.

“Lớn hơn nhiều?” Hồng Lăng trong lòng nhảy dựng, cho tới nay suy đoán chẳng lẽ là thật? Bảo nhi... một mực cấm ở trong huyết của phu nhân?” Ân, thương thức cho người một ít, Bắc Minh Tiểu Uyển ta chế tạo ra binh khí.

“Binh khí? Hồng Lăng nhìn phu nhân ngồi thẳng người, trên gương mặt đỏ ửng đầy chân mịn màng, hai chân kẹp lấy bảo nhi mài vài cái, bàn tay ôm lấy hông của nó, chậm rãi kéo bảo nhi lên.

Phu nhân và nàng vẫn luôn dán sát vào hạ thể, cuối cùng cũng bại lộ trước mặt Hồng Lăng.

Nàng che miệng, khiếp sợ nhìn thấy: Bảo Nhi đã trưởng thành.

Vốn chỉ là một chiếc đũa nhỏ bằng ngón út mềm mại mềm mại, rộng cỡ ba ngón tay, màu sắc cũng từ màu trắng nõn biến thành màu đỏ như máu khiến người ta giật mình, vẫn còn rất trắng và mềm, nhưng đã đủ khiến người ta cảm thấy đại biến: Đây không phải là rắm của một đứa bé trai mà là dương cụ của một thiếu niên.

Đủ để thâm nhập vào cơ thể nữ tử, phá vỡ lòng ngực phía dưới của nữ nhân, lấp đầy vẻ trống rỗng của nữ nhân, trấn an sự xao động của nữ nhân, khiến cho nàng vui vẻ... mãn thết! Đúng vậy, đây là một cây gậy thết của thiếu niên.

Có thể an ủi nữ nhân, tự nhiên cũng có thể an ủi được phu nhân, làm cho thân thể trống trải tịch mịch của nàng được thỏa mãn, cam nguyện cùng hắn kìm nén trọn vẹn hơn nửa tháng.

Hồng Lăng vừa nghĩ tới phu nhân và Bảo nhi ở trong sơn động vẫn duy trì tư thế giao hòa với nhau, còn duy trì nửa ngày rong rã.

Qua thời gian một tháng, một luồng lửa nóng ập lên thân thể của nàng.

Tình yêu nam nữ, có thể kéo dài lâu như vậy sao?! Phu nhân cùng Bảo nhi, vậy mà một mực là giao hòa, liên tục không

ngừng, kéo dài không dứt.

Bảo nhi mỗi một lần rung động đều là đem thiếu niên tinh nghịch bắn vào trong huyết....” Phu nhân rên rỉ, mặt đầy điểm quang, chậm rãi rút miếng thịt từ trong lồng ngực ra. Hồng Lăng có thể nhìn thấy rõ ràng hai bờ môi âm u của phu nhân, đang gắt gao bao vây lấy dương vật to bằng ba ngón tay của thiếu niên, nguyên bản huyết mật màu trắng nõn không lông bị thân thể bảo nhi làm thủng thành một cái lỗ tròn.

Phu nhân rất khản trương, nàng đã là phụ nhân, còn sinh hài tử, nhưng Hồng Lăng rõ ràng nhìn thấy phu nhân vừa phồng vừa mập, huyết mật trắng nõn mềm mại bao bọc lấy thân thể bảo nhi, như là sự tham lam khi nàng và bảo nhi mút sữa của phu nhân, huyết của phu nhân cũng đang gắt gao ngậm chặt lấy cây gậy thịt.

Hai đôi môi âm lệ lật ra, kết hợp trọn vẹn nửa tháng sau, Bảo Nhi bắn vào không biết bao nhiêu tinh túy, hoặc là, là phu nhân lâu năm bởi vì bị kích thích, huyết mật ong liên tục không ngừng tiết ra chất lỏng.

Hồng Lăng chỉ kịp nhìn thấy chỗ hai người kết hợp, theo gậy thịt rút ra, đôi môi lật ra ngoài, nước thịt cũng bắn tung tóe ra ngoài.

Quá nhiều.

Thật nhiều nước.

Nước suối tuôn trào.

Hương thơm ngào ngạt.

Bảo nhi từng chút từng chút rút ra, huyết phu nhân giống như nước suối trào ra.

“Tiểu thư!” Thanh âm âm nhu hòa kia lại vang lên, run rẩy nói: “Ngài ước chừng ba trăm năm không có...” Cầu nô tài, câm miệng!” Bắc Minh Tiểu Uyên mặt đỏ ửng.

Những giọt nước này đều là của nàng.

Có trời mới biết nửa tháng qua, rốt cuộc nàng vì Bảo nhi đắm vào mà chảy bao nhiêu nước.

Hôm nay chỉ hơi rút được thân thịt của bảo nhi, liền có một cổ lớn chất lỏng phun ra, thực khó có thể tưởng tượng. Lúc bảo nhi tỉnh lại, trong khoảnh khắc nó chui vào huyết của nàng, nó sẽ làm thế nào để sống, nước chảy sẽ chảy xiết? Sợ là Bảo nhi tiện tay chọc một chút, nước bắn tung tóe khắp nơi, tiếng nước chảy liên miên không dứt.

“A a o.” Bắc Minh Tiểu Uyển lần nữa run rẩy, gậy thịt Bảo Nhi còn rút từ trong huyết ra, rút trọn mười phần công quỹ, nhưng vẫn không có phần cuối.

Bảo Nhi quả thật đã trưởng thành.

Nhưng cũng không chỉ lớn lên, hẳn còn có thứ lợi hại hơn.

Bắc Minh Tiểu Uyển cúi đầu, hưng phấn nhìn chăm chú vào nhánh dương của thiếu niên bị nhổ ra.

Nàng muốn nhìn cho rõ, những dòng nước kia khiến nàng gần như chết đi, những mầm thịt trên mặt đất đều là thịt!”... Đây là cái gì vậy?” Hồng Lăng kinh hãi hét lên, che miệng lại.

Cô cũng thấy.

Bảo nhi rút cuộc cũng rút ra được phần đầu của cây gậy thịt, lộ ra cái đầu quái dị.

Trời ạ, đây là quái vật như thế nào vậy? Hồng Lăng mở to hai mắt nhìn, Bắc Minh Tiểu Uyển lại hưng phấn run rẩy.

Trên đầu rùa của bảo nhi mọc ra rất nhiều mầm thịt màu hồng, giống như xúc tu, từ trên toàn bộ đầu rùa chui ra, quấn chặt lấy huyết động của phu nhân, không nở rời đi nửa phần.

Tựa hồ còn duỗi vào bên trong, dính chặt vào thịt non trong lỗ mông của phu nhân, mỗi một lần rút ra, đều sẽ lôi kéo mài dũa toàn bộ huyết mật của phu nhân.

Lại giống như là vật sống, cho dù bảo nhi bất động, nhưng những mầm thịt này vẫn không ngừng ma sát huyết phu nhân, làm cho nàng bị mài đến đỏ bừng mặt, một mực ở vào trạng thái hưng phấn giao hòa.

Khó trách mỗi lần Hồng Lăng đi vào đều nhìn thấy bộ dáng chân thon thả của phu nhân, nguyên lai phu nhân một mực bị

những mầm thịt của Bảo nhi lấp đầy, phu nhân bị mài đến không còn tính khí, mới lười biếng nằm xuống, do bảo nhi đâm vào!” Bảo Nhi thối tha... Thì ra là những thứ này...” Bắc Minh Tiểu Uyển cố hết sức nhổ ra thân thịt của bảo nhi, nhưng những mầm thịt kia lại quấn chặt lấy huyết của nàng.

Giao thoa dài đến nửa tháng, khiến cả hai giống như dính vào nhau, không phân biệt được. Nhưng lúc này rút ra, mầm thịt trên đầu Bảo nhi cũng cọ sát vào khoang mật của nàng, lại hết sức trôi chảy, khiến nàng ta sắp sống đến run rẩy, dòng nước chảy được lợi hại.

Nhưng khi rời khỏi huyết mật ngọt ẩm áp ẩm ướt, những mầm thịt này lại hết sức không tình nguyện, gắt gao cuốn lấy nàng.

Cho nên hiện tại, nửa huyết mật của Bắc Minh Tiểu Uyển đều bị kéo ra, thịt mềm mại ướt đầm lộ ra bên ngoài, cảm giác xé rách mãnh liệt chẳng những không làm cho nàng khó chịu, ngược lại còn mang theo một loại kích thích vô cùng vui sướng! “Bắc Minh Tiểu Uyển rên rỉ run rẩy, bị một màn đâm dục trong mắt mình nhìn thấy kích thích, muốn buông tay ra, để cho thằng nhỏ xấu xí này lại đâm vào nàng, một lần nữa lấp đầy trống không.

Miệng Hồng Lăng khô lưỡi khô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ hai người đang giao nhau, nhìn thấy đầu rùa Bảo nhi không tình nguyện bị rút ra, nàng đột nhiên ý thức được một chuyện: “Phu nhân, mầm thịt của bảo nhi, thật giống như của một cô bé nhà con gái... Chỗ đó!” Nàng ngượng ngùng đưa ngón tay ra, chỉ vào chỗ da thịt mềm mại bị mầm thịt kéo ra.

Bắc Minh Tiểu Uyển sững sờ, cúi đầu nhìn kỹ.

Cái mầm trên đầu rùa của thiếu niên này không phải giống hệt như bắp thịt trên lồng ngực của nàng sao? ” Tên gia hỏa này... đúng là âm dương bất phân... Ai da da, Tiểu Uyển rít gào.

Bởi vì bảo nhi tựa hồ đã tỉnh, chủ động uốn eo, cắm thẳng vào.

Đầu rùa mang theo mầm thịt, ma sát lỗ măng mẫn cảm, khó có thể tưởng tượng đâm vào.

khích, khiến Bắc Minh Tiểu Uyển trực tiếp co giật lên cao trào.

Mà bên kia, Chu lão nô cũng quát to một tiếng, đánh mất Dương Tinh.

Còn cuối cùng chân chính giao hòa, cũng đã kích thích như thế, Bảo Nhi nếu tỉnh lại...

Bước tu hành thứ hai của tiên tử (10)

Âm dương giao hòa Hồng Lăng biến hóa rất lớn, khuôn mặt mềm mại càng thêm hồng nhuận phơn phớt, dáng người như cành liễu rút ra, từ dáng người thon thả mảnh khảnh thành đường cong mềm mại uyển chuyển của phụ nhân.

Hơn nữa sau khi gặp người khác, mỗi một lần tươi cười đôi mắt đều lộ ra nửa phần mỉa ý, khiến cho người đi ngang qua nhao nhao liếc mắt, vì vậy kinh diễm không thôi.

Một ít thị nữ có kinh nghiệm, mơ hồ cũng có thể nhìn ra, nha đầu Hồng Lăng này tám phần là có chồng cuối hôn, rất có thể là còn lên giường, buổi tối còn không biết đi nơi nào tu hành song tu công pháp.

Một vị thị nữ cùng Hồng Lăng đòi hỏi hạng lại như đùa giỡn hỏi nàng, có phải là học được song tu công pháp hay không, chọc cho các thị nữ nha hoàn nửa phòng đều nở nụ cười, một ít nha hoàn tiểu nha hoàn sau khi trải qua chuyện người khác thì sắc mặt đỏ bừng, che mặt lại, nhưng hai mắt lại tròn tròn, nhìn chăm chăm Hồng Lăng.

Tiên Vân Tông công pháp yêu cầu thanh tâm quả dục, nhưng càng cấm kỵ, càng nói rõ có người không nhìn được dụ hoặc đi làm.

Đặc biệt là song tu công pháp, rất nhiều nam nữ đệ tử lo lắng không cách nào đột phá Trúc Cơ, đều sẽ thử kết hợp thành đạo lứa, ban ngày nghiêm túc tu hành, buổi tối liền cùng nhau trốn trong phòng luyện công tìm tòi ảo diệu của song tu.

Bởi vậy, Hồng Lăng đột nhiên trở nên có mùi vị nữ nhân, bộ dáng mỉa hoặc hiển lộ, các nàng cũng không quá kinh ngạc, chỉ là hâm mộ vị nam đệ tử nào có thể có được đạo lứa xinh đẹp như Hồng Lăng, sợ không phải là thân truyền nào đó mới có thể.

“Không phải.

“Hồng Lăng cười khẽ lắc đầu.

“Không phải? Một thị nữ cười hì hì nói: “Hong Lăng tử của chúng ta là thị nữ thiếp thân bên cạnh phu nhân, đệ tử nội môn chắc không vào được tầm mắt của Hong Lăng tử, ta thấy tám phần là đệ tử thân truyền, các người nói là ai?” “Tam sư huynh?” “Không, ta thấy là Triệu sư huynh, Triệu sư huynh khả trai!” Cũng có thể là sư đệ, Mộc sư đệ thật đáng yêu.

“Xì, rào rào, bỏ cái già ăn cỏ non.

“Người không muốn sao?” Thị nữ vui sướng cười to “Ha ha ha” trong một căn phòng, các nàng cũng chẳng khác nào là đệ tử Tiên Vân Tông, không có đám hạ nhân ở hạ giới chịu khuất như vậy, đùa giỡn càng không kiêng nể gì, nội dung nói chuyện dần dần kéo dài ra tìm kiếm bí pháp song tu.

Một số thiếu nữ trẻ tuổi then thưng nghiêng tai lắng nghe, có phải là dùng ánh mắt dò xét Hong Lăng hay không, một người can đảm còn vụng trộm hỏi: “Hong Lăng tử, song tu thật thoải mái như vậy sao?” An tâm tu luyện người!” Hong Lăng không trả lời, mặt căng thẳng rời đi.

Những người này làm sao biết được, nàng cùng nam đệ tử song tu, mà là... Cùng phu nhân.

Một tháng trôi qua.

Cuộc giao thiệp của phu nhân và Bảo Nhi vẫn đang tiếp tục.

Hong Lăng cũng nhìn bộ dáng thân mật của hai người một tháng, càng ăn hơn nửa tháng sữa của phu nhân. Kể từ ngày đó, buổi sáng buổi tối nàng đến sơn động, đều dùng tay chen ra nước trong sữa đầy đặn của phu nhân, dùng miệng hút hết sữa, dùng hai ngọn núi nhũ trắng như tuyết của phu nhân.

Phu nhân biếng nhác nằm trên giường đá, bởi vì Bảo nhi đâm vào liếm láp của nàng mà rên rỉ nhẹ.

Lúc Hong Lăng ăn sữa của phu nhân, phu nhân còn sẽ đưa tay ra, yêu thương vuốt ve đầu của nàng.

Bảo nhi vô thức vươn lên trước, cắm sâu vào trong, phu nhân lại run rẩy co giật, hai chân căng cứng, ngẩng đầu kêu lên sợ hãi. Bảo nhi bắn tinh xong, phu nhân lại há miệng thở dốc, lựa

đỏ dùng khăn lông ẩm ướt lau đi mồ hôi thơm của phu nhân, chậm rãi bình phục phu nhân bị kích thích kịch liệt.

Bảo nhi cắm vào phu nhân thì cảm thấy rất thoải mái.

Hồng Lăng đã sớm ý thức được chuyện này, nhưng nàng vẫn đánh giá thấp hình thù kỳ quái của Bảo nhi, kết hợp với uy lực của dương cụ nam nữ tính.

“Ô ô ô ô o Áo”, “Bảo Nhi hư hỏng, bảo Nhi ô ô ô ô ô.

“A a a tử tử sắp chết, bảo nhi hư hỏng” ô ô, khóc than” ngày này, hồng lăng vẫn như thường cầm hộp cơm tiến vào sơn động.

Vượt qua giới hạn trần pháp, nàng lập tức nghe được trong sơn động truyền ra tiếng khóc than của phu nhân, khóc như là thiếu nữ gặp tình lang trách mắng, ủy khuất vô cùng, nhưng lại không nỡ rời bỏ tình lang nửa phần, một mực dính chặt lấy hắn.

Hồng Lăng trong nội tâm rung động, nàng đã sớm không còn là thiếu nữ ngây thơ sau mấy tháng trước gặp chuyện người, tuy nói nàng vẫn là người cuối cùng, vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, nhưng Hồng Lăng lại nhìn qua phu nhân cùng bảo nhi dâm dăng mấy tháng, mấy ngày nay lại gia nhập, há miệng ngậm lấy ngòai nhũ của phu nhân, hút lấy sữa của nàng, hít sâu lắng nghe yêu mị thở dốc của phu nhân, tận mắt nhìn thấy bộ dạng phu nhân bị cắm vào muôn vàn mị hoặc.

Tình dục của nàng đã hoàn toàn được thôi phát ra, biết được tư vị nữ nhân thích thú.

Giờ phút này nghe tiếng khóc yêu kiều run rẩy của phu nhân, liền biết phu nhân bị bảo nhi mô hình thù kỳ quái cắm vào bộ Dương cụ, trong mắt rơi lệ, khóc đến... lay động nhân tâm.

Quả nhiên.

Sau khi tiến vào sơn động, Hồng Lăng liền thấy hai chân phu nhân trắng nõn đặt trên giường đá, mu bàn chân trắng nõn trơn bóng, phía trên một tầng mồ hôi mịn màng hiện ra phu nhân đang phải thừa nhận kích thích lớn đến mức nào.

Lại nhìn eo nhỏ nhắn mềm mại của phu nhân, đã hoàn toàn nâng lên, đem thiếu niên cắm trong ngực nàng ngẩng lên, hông dán chặt, phu nhân mập mạp bóng loáng mông treo trên bầu trời, run lên, khẽ run rẩy, run lên một cái, co giật.

Hồng Lăng nhìn mà toàn thân nóng ran.

Thân thể phu nhân xinh đẹp đầy đà tủa đầy mồ hôi, trên trán dính đầy tóc, bụng hơi phồng lên, hai tay chống trên giường đá, mũi chân chạm vào mặt giường, cái mông to trắng như tuyết treo trên bầu trời, nâng thiếu niên trên người lên, cô hết sức.

Nhưng bờ mông phu nhân lại run lên, gắt gao kẹp lấy hai cái mông đào, run rẩy run rẩy, giống như thừa nhận kích thích khó có thể tưởng tượng.

Nhìn thấy Hồng Lăng đi vào, ánh mắt phu nhân còn có cầu xin tha thứ nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đáng thương:

“Hồng Lăng, hu hu, Hồng Lăng, mau giúp ta “Phu nhân” bị bảo nhi chọc đến khóc lóc cầu xin tha thứ? Nhưng bảo nhi vẫn còn tỉnh lại, phu nhân làm sao lại có thể mệt mỏi như vậy?

Hơn nữa, phu nhân còn kẹp chặt lấy khe mông, tựa hồ trong huyết thịt mềm mại cũng bao lấy dương cụ của thiếu niên, không giống như là bị kích thích, ngược lại giống như không nở rời đi.

“Giúp như thế nào?” Hồng Lăng cũng không gấp, trước cát kỹ hộp cơm, lấy ra nước cháo dày đặc cùng trái dưa quả điểm tâm, đặt tại khay đặt trên giường đá của phu nhân, ánh mắt mang theo vẻ cười nhìn về phía phu nhân.

Một chút cũng không vội, ngược lại đang thưởng thức bộ dáng kiều nhược khóc nức nở của phu nhân.

Mỹ phụ cao quý lười biếng phơi nắng ở ban công, giờ phút này lại bị thiếu niên chen vào khóc hu hu, thân thể đầy đà run lên, khe mông kẹp chặt lấy gậy thịt của thiếu niên, bộ dáng toàn thân mồ hôi đầm đìa, rõ ràng là hưởng thụ cực lớn nha.

Phu nhân đang vui vẻ, Hồng Lăng sao lại lo lắng như vậy?” Nói xong liền rút tên bại hoại này ra, nhanh xoay trái quay

phải, chân ngọc chống trên giường không ngừng run rẩy, dường như đã đạt tới cực hạn, lại khóc òa lên.

Thiếu niên nằm sấp trên người nàng vẫn cứ vô tri vô giác như trước, bởi vì mỹ phụ bên dưới rung động mà vẫn uốn người lên đỉnh đầu, khiến cho mỹ phụ tiếp tục rơi nước mắt.

Nhưng tay của nàng lại không đẩy thiếu niên cắm vào người nàng, cái mộng mập mập cũng đang lơ lửng, gắt gao kẹp chặt dương cụ của thiếu niên.

Ngón tay Hồng Lăng chạm đến nhũ ngọc trắng như tuyết của phu nhân, khẽ cười nói: “Phu nhân muốn rút ra? Nhưng không phải phu nhân... kẹp lấy sao?” Trên mặt nàng càng đỏ hơn, như uống say nhìn.

Hai cặp mộng đào của mỹ phụ treo trên bầu trời quá bắt mắt, giờ phút này lại kẹp chặt lấy, phàm là người thử kẹp chặt cánh mộng đều biết động tác này có nghĩa là gì: Nam nhân ôm mộng, là để dương vật cứng rắn, cắm sâu hơn; nữ nhân kẹp chặt mộng, là làm cho thịt mềm trong huyết cuốn lấy dương vật của nam nhân, luyện tiệp gây thịt rời đi.

Huống chi giờ phút này cặp mộng đào trắng như tuyết của phu nhân treo trên bầu trời, run lên rồi cùng Bảo nhi giao nhau, làm sao mà rút ra được chứ?” Ô ô không phải.

“Bắc Minh Tiểu Uyển nức nở lắc đầu, tóc đen càng lúc càng hỗn loạn, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy mồ hôi, tản mát ra mị ý nồng đậm.

Mỹ phụ sau khi bao la hùng vĩ đã được thỏa mãn, quả thực quá mê người.

“Không phải?” Đầu ngón tay Hồng Lăng nhẹ nhàng ấn một cái, bộ ngực co giãn mười phần của phu nhân hõm vào, một ít chất lỏng trắng tinh lại chảy ra.

“A... không phải là Bắc Minh Tiểu Uyển run mạnh hơn, lại cầu xin tha thứ: “Mau giúp Hồng Lăng ta, ta không dám buông ra, ô ô... Thằng nhóc xấu xí này vẫn luôn tiến vào, bây giờ đều sắp tiến vào sâu bên trong... Ô ô ô, mau mau... Rút...”

“Vào đến chỗ sâu? Bảo nhi đã vào chỗ sâu nhất của phu nhân rồi sao? Hồng Lăng đã biết rồi, thân thể Bảo nhi rất thần kỳ, chẳng những là tướng con trai, hơn nữa có thể bắn tinh một lần, hạ thể liền biến lớn thêm một phần.

Bây giờ một tháng trôi qua, xác thực thân thể Bảo nhi đã trưởng thành rất dài, chạm đến chỗ sâu nhất của phu nhân.

Nghe nói nữ tử kia rất miễn cảm và miễn cảm, cũng không dễ dàng lấy được. Nhưng một khi bị ngắt lấy, nữ nhân sẽ không ngăn được dòng nước chảy, mà thân thịt của bảo nhi lại mọc ra chồi non mềm mại, nếu như đâm sâu vào tận trong huyết của phu nhân, mãi dũa một chút cho lương tâm của phu nhân...”
Đúng, Hồng Lăng lập tức giúp phu nhân!” Rốt cuộc Hồng Lăng cũng biết vì sao phu nhân lại khóc rống lên.

Huyết khiêu bị hái, còn giằng co mấy canh giờ, hơn nữa còn bị thịt trên thân tào Bảo nhi cọ xát, khó trách phu nhân lại than khóc không ngừng, dương vật bám chặt bảo nhi không dám buông lỏng nửa phần.

Nếu lúc cởi bỏ lực đạo kẹp chặt ốc, bảo nhi vô thức đỉnh đựng một lần, phu nhân đoán chừng sẽ bị đoạt mạng, thét chói tai hôn mê bất tỉnh.

“Bảo Nhi ngoan, để phu nhân nghỉ ngơi một chút.

“Hồng Lăng đi tới sau lưng Bảo nhi, hai tay vòng vào eo nhỏ nhắn của thiếu niên, nhẹ nhàng kéo một cái.

“A ha ha ha!” Bắc Minh Tiểu Uyển ngửa đầu thét lên, một cổ lớn chất lỏng từ chỗ bị chia nửa phần giao nhau bắn tung tóe ra. Hồng Lăng nhìn bụng nhỏ của phu nhân hơi phồng lên một chút, trên mặt không khỏi nổi lên đỏ ửng.

Trong bụng phu nhân, sợ là không phải tất cả đều là huỳnh quang của bảo nhi cùng hoa mật phu nhân tuôn ra.

Hai người giao hòa đã kéo dài một tháng, bảo nhi bắn không biết bao nhiêu lần, cũng chưa từng rút ra, phu nhân chắc đã tiêu hóa hết tinh túy của bảo nhi rồi, nếu không bụng của phu nhân bây giờ đã phình hơn rồi.

Hồng Lăng lại kéo bảo nhi ra ngoài, để cho nó rút bồng thịt ra.

Nhưng phu nhân lại hét lên, toàn thân run rẩy không ngừng, khóc thương để cho nàng bất động.

“Phu nhân?” Hồng Lăng rơi vào trong đau khổ, rút gậy thịt của bảo nhi ra, tim bắp thịt bị hái cũng sẽ bị cọ xát, không chịu nổi thét lên, nhưng không rút ra, dao găm của phu nhân cũng sẽ một mực chịu xúc tu của mầm thịt, sẽ không chịu nổi.

“Chậm đã, chậm một chút... phậ, hô, chậm một chút...” Rốt cuộc cũng ngừng va chạm vào chồi nảy lộc, thân thể Bắc Minh Tiểu Uyển run rẩy chậm rãi ngừng lại một ít, đã nhận được nửa phần cơ hội thở dốc.

Hồng Lăng hiểu rồi thì phải làm thế nào.

Nàng chỉ đứng sau lưng Bảo Nhi, ôm lấy vòng eo của nó, cố định nó.

Phu nhân thì nằm trên giường đá, duy trì tư thế mộng ngẩng lên, chậm rãi hạ xuống.

Bảo nhi rút ra từng chút từng chút một.

Mỗi lần rút ra, Bắc Minh Tiểu Uyển đều không không chế nổi rên rỉ, chỗ hai người giao nhau tràn ra một ít chất lỏng dính dính, nhỏ xuống tấm thảm mềm.

Mấy ngày gần đây, Hồng Lăng đã đổi hơn trăm lần nằm ngủ.

“Chậm một chút... Ừm... Tiểu quý thối tha này muốn đem bản phu nhân sống lại, sinh sống...” Bắc Minh Tiểu Uyển há to miệng thở dốc, nét mặt hoặc trên gương mặt xinh đẹp hoàn toàn lộ ra, ánh mắt mê ly nhìn nàng cùng với tính khí thiếu niên rời đi, run giọng nói: “... tắc chết.

“Ăn tươi chết? Hô hấp Hồng Lăng hỗn loạn, động tác trên tay tăng thêm vài phần, gậy thịt Bảo nhi thoáng cái bị rút ra rất nhiều, chọc cho mầm thịt cuộn lấy bắp thịt Bắc Minh Tiểu Uyển lại thét lên.

Nhưng Bảo nhi cũng vừa vặn gãy giữa, thoát khỏi không chế của hồng lăng tay chân mềm mại, ngã về phía mỹ phụ dưới thân, nhục bông lần nữa xuyên thẳng vào.

“A a oa oa!” Bắc Minh Tiểu Uyển lật lên mắt trắng, bụng nhỏ chăm chú co vào, nhụy hoa phun ra lượng lớn chất lỏng, tưới lên trên thịt đầu rùa thiếu niên.

Những mầm thịt này tham lam hấp thu dịch âm của mỹ phụ, âm cực hóa dương, mỹ phụ bị cực cao trào phun ra âm khí, ngược lại biến thành dương khí của hần, khiến cho thân thể của hần lại thu được lực lượng mới, tiếp tục chui vào bên trong.

Vô số mầm thịt cuốn lấy vòng thịt mà mỹ phụ miễn cảm, tựa như bị trừng phạt mài mạnh một cái.

“!!” Bắc Minh Tiểu Uyển chân ngọc thẳng tắp, con người phóng đại, sau nửa ngày, mới từ trên trời mây bay trở về đỉnh núi.

Bắt đầu khóc thút thít.

“Hu hu hu, không cần, không cần nữa, không nên đi vào trong nữa... Bảo nhi hư hỏng, hu hu.

“Nàng bị xử như bộ dạng đáng thương lúc phá chỗ đêm, cách đó hơn ngàn dặm, Chu lão nô bản thân thể hư thoát có thể vô ngực cam đoan.

Uyển Nhi tiểu thư, đã bị Bảo nhi đùa đến không còn tính tình, giống như Nhị Bát thiếu nữ vừa phá thân bị hần dùng gậy thịt giáo hoạt than khóc tha thứ.

Hồng Lăng không biết làm sao.

Rút từ bên ngoài ra, mai rùa của Bảo nhi dính chặt lấy tim của phu nhân, không nhỏ, phu nhân lại không ngừng trợn trắng mắt khóc lóc.

Nàng chỉ đành ôm lấy Bảo nhi, ghé vào tai hần trấn an nói chuyện, bảo nó không nên xen vào nữa.

May mắn là ngâm mình trong huyết mỹ phụ một tháng, bảo nhi hút đầy dương khí rồi cuộc cũng tỉnh dậy.

“Tỷ tỷ?” Thiếu niên mở đôi mắt ngái ngủ, khuôn mặt dán lấy miếng sữa ôn nhu, bất quá chuyện này đối với hần mà nói đã là chuyện rất quen thuộc, từ nhỏ hần đã dán vào ngực mẹ mình

mà ngủ, sau khi mẫu thân rời đi, hắn lại dán thêm bộ ngực lớn hơn của Uyên Nhi tỷ tỷ.

Nhưng lần này lại khác với lúc trước.

Phía dưới hắn nóng quá cũng tốt, lại bị một cái càng thịt ướt đầm siết chặt, như là bị Uyên Nhi tỷ tỷ hút lấy cái miệng nhỏ nhắn, không khó chịu, nóng hồi mềm mại rất thoải mái.

Bảo nhi “Tỷ tỷ” cọ cọ da mặt, hạ thân rất tự nhiên co rúm lại, muốn nhìn xem hạ thân của mình rốt cuộc bị cái gì cuốn lấy. Nhưng không nghĩ tới, hắn khẽ động, ôm Uyên Nhi tỷ tỷ của hắn liền phát ra tiếng ngâm nga thật dài, thân thể cũng run rẩy kịch liệt.

Cái thứ đang quấn lấy thân dưới của hắn, càng là quấn chặt lấy hắn, còn mở miệng ra dùng sức hút hắn, hút tới mức Bảo Nhi há mồm gào thét: “Tỷ tỷ ta muốn tiểu ra quần!” Phốc! Mí cà nhỏ của hắn gáy lên, một dòng chất lỏng nồng đậm từ đầu phun ra., Miệng huyết chật ních, nhưng miệng hang vẫn còn hút, dùng sức hút, không ngừng hút, Bảo Nhi liền không khống chế nổi dùng sức tiểu ra, tất cả đều phun vào huyết động chật hẹp trơn nhẵn kia.

Hồng Lăng trợn mắt há hốc mồm.

Bảo nhi nằm nhoài trên người phu nhân xạ tinh, phu nhân bị bắn đến co giật run rẩy, khom lưng lên lắc một cái, lần này còn muốn thắm hơn một chút, nước mắt nước mũi chảy cùng một chỗ, cả người giống như trúng Dương Diên diên mà gắng gượng nhúc nhích.

Phu nhân đầy đà thành thực, bị thiếu niên tuần tú đáng yêu làm cho thất thố như thế, chỉ thấy một màn hương diễm như vậy, đã làm cho người ta bị kích thích kịch liệt mà đạt tới cao trào.

Thậm chí Chu lão nô còn bắn sạch dương tinh tích lũy mấy trăm năm, hiện tại đã không bắn nổi nữa, chân mềm không đứng dậy nổi, có chút sợ hãi bảo nhi còn muốn tiếp tục giao hòa với tiểu thư.

Hắn cũng không có năng lực trời sinh hấp thu âm khí của bảo nhi, cũng không phải nữ nhân có thể không ngừng tiến vào cao trào, tiếp nhận đến từ nơi này.

Bảo nhi kích thích Trường Đạt một tháng, hiện tại đã là trạng thái hư thoát, hồn nhiên không biết chuyện tình phát sinh trong Vương gia sơn trang.

Một lúc lâu sau.

Bảo nhi vô lực nằm nhào trên người Bắc Minh Tiểu Uyển, hai người ngã xuống, thân thể vẫn như cũ quấn chặt lấy, duy trì trạng thái giao hòa.

Nhưng sau khi bắn xong, hần tựa hồ cảm giác được chính mình hạ thể lạnh lẽo, một cỗ âm khí truyền vào hạ thể của hần, cái miệng nhỏ hút vào đầu của hần lại bắt đầu nhúc nhích, đem từng sợi lương khí đưa vào trong cơ thể hần.

Khiến hần thoải mái vạn phần.

“Tỷ tỷ?” Sau khi tỉnh táo một chút, Bảo nhi ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé chống ở trước ngực Bắc Minh Tiểu Uyển đang rơi lệ ở khóe mắt, tràn đầy vẻ đau lòng nhỏ bé.

Hần dù có ngu ngốc nhưng cũng biết, mình đang giao nhau với Uyển Nhi tỷ tỷ, nam nữ âm dương chà xát, loại cảm giác thoải mái này giống như trong sách miêu tả vậy.

Tỷ tỷ chẳng những cho nó bú sữa, còn cùng nó giao thiệp, làm chuyện mà mới có thể làm vợ chồng.

“Tỷ tỷ tỷ, hu hu, tỷ không sao chứ? Có phải Bảo nhi quá nghịch ngợm làm tỷ tỷ khóc không?” Thiếu niên cuối cùng bị bao nhiêu người ô nhiễm, lời nói ra thật đáng yêu.

Hồng Lăng che cái miệng nhỏ nhắn muốn cười, quay đầu nhìn về phía phu nhân, phát hiện phu nhân cũng dờ khóc dờ cười.

“Đúng vậy a, cái tên Bảo nhi thôi tha nhà ngươi, làm tỷ tỷ ta muốn khóc!” Bắc Minh Tiểu Uyển muốn ngồi dậy, nhưng lại đang ở cực hạn cao trào sau tay chân mềm nhũn, đành phải dùng hai chân thon dài cuốn lấy vòng eo nhỏ nhắn của thiếu niên, tức giận lấy tay bóp lấy trứng của hần, niết bàn qua lại: “Cho tỷ tỷ khóc, thật đúng là có người!” Gương mặt mỹ phụ tràn đầy vẻ thỏa mãn đỏ ửng, thật sự là sáng chói bắn ra bốn phía, mị ý như nước chảy ra.

“Mìn khóc?” Bảo Nhi ngẩn ngơ, theo bản năng khẽ động eo, làm cho mỹ phụ dưới thân rên rỉ một cái, Bảo nhi có thể cảm nhận được rõ ràng trong huyết của nàng cũng nhúc nhích một chút, chỗ sâu nhất trong huyết lại hút vào.

Kích thích mãnh liệt, khiến cho vừa mới trải qua - hay có thể nói, vừa mới tỉnh lại cảm nhận được mùi vị của bảo nhi bị mỹ phụ bao phủ trong huyết thịt, vội vàng cầu xin tha thứ, đáng thương: “Tỷ tỷ, không nên hút bảo nhi, chỗ sâu trong huyết Uyên Nhi tỷ tỷ bị hấn chọc vào, có một tấm vừa nóng vừa ướt., Vòng thịt tròn dính chặt lấy thân thể nó, vừa vặn dán chặt vào đầu của nó, cả hai như một không thể tách ra, động một chút lại tê dại, khiến nó không chịu nổi kích thích như vậy, nhưng lại rất thoải mái, không nỡ rút ra.

Bắc Minh Tiểu Uyên thở hổn hển, giơ tay lên, bộp một tiếng đánh vào cái mũi nhỏ nhắn của thiếu niên kia.

Vốn định tăng uy danh “Tỷ tỷ” dạy dỗ hấn, nhưng không nghĩ tới thiếu niên bị đau lại ưỡn một cái về phía trước, đầu rùa và tim hoa lại lần nữa nghiền ngẫm nghiền ép, hai người giao nhau đồng thời rên rỉ.

Bắc Minh Tiểu Uyên nức nở nức nở, bảo nhi con mắt xoay tròn, bị kích thích đến không tìm được phương bắc.

Hồng Lăng nhìn mà kích thích lại buồn cười.

Đây rõ ràng là một bộ dân nữ, mỹ phụ quý khí bị nam nhân kia chọc cho rơi lệ, lắc đầu khóc lóc, là một nam nhân tuyệt thế dân đấng. Nhưng nữ nhân cắn đầu bị phá hỏng là một vị thiếu niên thanh tú đáng yêu. Thiếu niên không chút tự hào, ngược lại rên rỉ, ánh mắt mơ hồ hồ, bị kích thích kịch liệt làm cho “Luu mắt”.

Mỹ phụ cùng thiếu niên cắn phần cùng một chỗ đạt tới cao trào cực hạn, nước miếng chảy ròng ròng, nhưng lại không chia lìa nửa phần.

Hình ảnh này, sao trông rất buồn cười vậy? Qua một hồi lâu, Bảo Nhi mới mềm oặt ngã xuống, mặt lại gối bò thịt ngà, mê ly thờ dốc.

“Phu nhân, Bảo Nhi, chậm chút làm 《 Hồng Lăng dùng khăn lông ẩm ướt lau mồ hôi cho hai người, cho đến khi mỹ phụ ngừng run rẩy, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng sợ phu nhân ngắt đi.

Hai người lại nghỉ ngơi như vậy một hồi lâu, Bảo nhi mới mơ hồ mở miệng: “Tỷ tỷ, ngươi còn đang hấp bảo nhi à...” Bắc Minh Tiểu Uyển dùng cánh tay vô lực che khuất con mắt, lại cảm thấy mình không nên ngượng ngùng, giờ bàn tay lên muốn đánh, lại sợ Bảo nhi tiểu hồn đản này lại cắm nó vào nữa, trên cũng không phải là hạ, chỉ có thể đi néo nó khuôn mặt mềm mại của nó: “Còn không phải đều trách ngươi sao...., Tỷ tỷ vì ngươi trả giá nhiều như vậy, còn chê cười tỷ tỷ, ân ái?” “Không cười nha!” Bảo Nhi tinh thần tràn đầy khôi phục, lại bắt đầu lú lú bộ ngực to lớn mềm mại của nó, lè lưỡi ra liếm liếm sữa của mỹ phụ, a a a nói: “Bảo Nhi rất thương tỷ tỷ, tỷ tỷ đối tốt với bảo nhi như vậy, sau này bảo nhi bảo đảm không chọc giận tỷ tỷ.

“Một trái tim của Bắc Minh Tiểu Uyển đã sắp hòa tan.

Thiếu niên cắm vào nàng, lại dùng ngữ khí mềm mại đáng yêu cùng nàng làm nũng, quyến luyến vô cùng mà cọ vào nàng, thân thể nàng trống rỗng thật lâu một lần nữa tràn đầy sung mãn.

Giữa nam nữ quần lấy nhau nhiệt tình nhất, không hề trở ngại chút nào liên kết, tâm cùng tâm giao quần lấy nhau, chính là thứ nàng muốn theo đuổi từ trước tới nay.

Nam nhân nàng thích, cũng phải toàn tâm toàn ý thích nàng, cái khác cái gì, cái gì sư môn con trai theo đuổi lý tưởng thành tiên đắc đạo, toàn bộ đều không phải là thứ nàng khát khao! Nàng cần một nam nhân, một người nàng thích, cũng phải chỉ thích nam nhân của nàng!” Sau đó —— Bắc Minh Tiểu Uyển nheo mắt lại, ôm lấy khuôn mặt thiếu niên: “Tỷ tỷ làm sai chuyện, bảo nhi phải làm sao đây?” Hồng Lăng mơ hồ cảm thấy không đúng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía phu nhân.

Ánh mắt phu nhân thật giống như ánh mắt nguy hiểm của ma nữ.

“Sai làm gì?” Người trả lời ta.

“Thiếu niên cảm nàng, Bắc Minh tiểu nhân...”

Dục vọng uyển chuyển nhanh chóng thu liễm lại, nàng lại trở về thời điểm lúc trước nam nhân ” Săn giết” nàng, một khi nam nhân bộc lộ ra nội tâm xấu xí của nàng, nàng sẽ không chút do dự trở mặt, một cước đá bay, hoặc là dứt khoát một kiếm giết chết.

Cho đến khi gặp phải Bạch Hạc Tiên kinh tài tuyệt diệu khi còn trẻ, như quân tử trong sách, nàng mới chậm rãi thu lại loại này đối với nam nhân săn giết địch ý.

“A, tỷ tỷ làm sai đương nhiên phải sửa rồi, sửa lại mới là đứa bé ngoan... không sửa được đâu.” Không sửa được thì đánh mông... Ai u, xấu tỷ tỷ ” thiếu niên” bị mình đánh mông một cái, không khỏi vắn vẹo thân thể, cùng mỹ phụ kết hợp với nhau, âm thanh thịt rít rít như bột nước, mang đến cảm giác kích thích làm cho hai người run rẩy không thôi.

“Mau trả lời ta!” Bắc Minh Tiểu Uyển cắn răng thúc giục, nàng sắp không nhịn được nữa.

“Cái gì?” Bảo Nhi rơi vào khoái cảm nam nữ giao hoan, lại bắt đầu mơ hồ.

“Tỷ tỷ ta không sửa được thì làm sao bây giờ!” Nhìn phu nhân, Hồng Lăng đột nhiên ý thức được, phu nhân không phải hỏi bảo nhi, mà là hỏi chính nàng.

Thay đổi không được, làm sao bây giờ? Nhưng vấn đề trọng yếu như vậy, phu nhân lại hỏi bảo nhi.

Là do quá mờ mịt hồ đồ, hay là tín nhiệm bảo nhi?” Không sửa được?” Bảo Nhi quay người lại, ngửa đầu nhìn nàng, cười đùa nói: “Tỷ tỷ kia chính là bại hoại!” Đôi mày liễu của Tiểu Uyển Tiểu Minh Bắc Minh nhảy nhót, lại giơ bàn tay lên, nhưng thiếu niên thanh tú trong lòng nàng lại tiến đến trước mặt nàng, lặng lẽ nói: “Bảo nhi và tỷ tỷ cùng nhau biến thành bại hoại.

“Hả?” Ánh mắt Bắc Minh Tiểu Uyển bỗng trở nên nhu hòa, nhìn nàng.

“Chúng ta cùng nhau trốn đi.” Bảo Nhi khoát tay ra hiệu, môi anh đào đỏ hồng mềm mại cùng ngón tay mảnh khảnh, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy vẻ nghiêm túc: “Người khác tìm không thấy chúng ta, tự nhiên sẽ không biết chúng ta làm chuyện xấu, tỷ tỷ là bại hoại, Bảo Nhi cũng là bại hoại... Chúng ta đi tìm mẫu thân trở về, mẫu thân ở trong miệng người khác cũng là bại hoại.

“Bắc Minh Tiểu Uyển thất thần nhìn hấn, sau nửa ngày, lại cười khúc khích thành tiếng, cười đến nỗi cảnh hoa run rẩy. Hai bộ ngực tròn trịa trước ngực run run run run run run rẩy, hai miếng sữa bị Bảo Nhi hút vào không biết bao nhiêu lần, phồng lên đến kiêu diễm ướt át.

“Hong Tiêu nhìn nàng, nước mắt phu nhân cũng đã cười ra rồi.

“Tỷ tỷ, ta muốn uống sữa ‘bảo nhi’, mở cái miệng nhỏ nhắn ra đuổi theo cái đầu đỏ búng trước mặt hấn. Bắc Minh Tiểu Uyển đang cầm sữa đùa giỡn với hấn, giống như một chú chó con vậy. Mỗi lần Bảo Nhi vừa mới vươn đầu lưỡi ra liếm, nàng liền cười hì hì đem cái sữa dòi đi, Bảo Nhi lại đuổi theo, Bắc Minh Tiểu Uyển nhẹ nhàng chà xát, nước sữa tưới một tiếng phun ra, bắn vào khuôn mặt Bảo Nhi.

“Phu nhân...” Hồng Lăng nhìn đến ngây người, trước mắt đến tột cùng là cái gì vậy? Phu nhân dùng sữa noãn sung mãi đi trên đùa thiếu niên, còn bóp sữa phun lên mặt của hấn, hai người chơi đùa đến vừa dâm li, vừa yêu diễm, lại đùa bỡn., Ở đâu còn có nửa điểm bộ dạng chương môn phu nhân của danh môn chính phái? Thân thể Chu lão nô chấn động, Uyển Nhi tiểu thư trước mặt cùng bộ dáng dâm nhạc của hấn cùng đám thị nữ tại Bắc Minh cung năm đó, giống nhau tới mức nào? Nhưng lúc đó Bắc Minh cung bị mẫu thân tiểu thư thi triển dâm trận pháp mới làm cho tiểu thư phóng đảng như vậy, cùng một đám thị nữ ở Bắc Minh cung dâm lạc suốt nửa năm.

Bây giờ thì sao? Không có bất kỳ ngoại lực nào, Uyển Nhi tiểu thư lại rơi vào dâm dục, tùy ý phóng túng dục vọng của mình, hành dâm không tiết chế.

“Tỷ tỷ má ơi” miệng Bảo Nhi phồng lên, nước sữa của mỹ phụ bắn đầy mặt nó, nhưng nó vẫn không ăn được sữa của nó, hơn

nữa trên dưới thân liên tiếp khó chịu, hết lần này tới lần khác hai chân tỷ tỷ quăn lấy nó, không cho nó động đậy.

“Bảo Nhi ‘Bắc Minh Tiểu Uyển cũng phòng miệng lên, lấy biểu tình giống vậy đáp lại.

Thiếu niên thanh tú làm nũng là để cho người ta hiểu ý cười một tiếng, mỹ phụ yêu diễm dâm dục làm nũng, nhưng lại làm cho người ta dục vọng sinh sôi.

Bảo nhi đỏ mặt lên, đột nhiên cảm thấy bú sữa cũng không quá quan trọng, nó muốn một phương pháp vui sướng cuối cùng đã trải qua.

“Tỷ tỷ” nó không biết nói như thế nào, chỉ có dùng trường âm làm nũng, không đi đuổi theo mỹ phụ, mà là ngửa đầu nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khao khát.

Là loại dục vọng chân thành nhất của thiếu niên.

Bắc Minh Tiểu Uyển ôm lấy hắn, đôi đùi thon dài thon gọn cũng quăn lấy hắn, giống như báo mẹ cắn con mèo đáng thương, mị nhãn như tơ nâng lên cắn hắn: “Bảo bối xấu, biết bây giờ người cùng tỷ tỷ đang làm gì không?” Bảo Nhi gật đầu nói, “Là nam nữ giao hòa!” “Hừ... thoải mái sao?” “Thoải mái!” huyết của tỷ tỷ... thoải mái không?” “Lang ồ” thiếu niên còn không hiểu loại ngôn ngữ dâm ngữ này, nhưng mỹ phụ lại kẹp một cái lồng, thịt mềm mại bao vây lấy cây gậy thịt của hắn, động đậy cái hút vào, làm toàn thân hắn run rẩy., Vội vàng gật đầu: “Hiểu rồi, Bảo Nhi hiểu rồi, Nhịn của Bảo Nhi cắm ở trong huyết của tỷ tỷ, huyết của tỷ tỷ... Ô ô, lại hút bảo nhi rồi!” Bắc Minh Tiểu Uyển hưng phấn đến mức lúm đồng phát hồng quang, truy hỏi: “Vậy người có biết, loại chuyện này có ý nghĩa gì không?!” Có nghĩa là... Nam Cung Uyển đã ra tay.

Nàng phản bội Bạch Hạc Tiên, phản bội hai người đã từng phản đối chính ma hai bên, cố ý cùng một chỗ, kinh động tam giới tình cảm! Nàng sa đọa, một lần nữa nhập ma, biến thành yêu nữ lục đạo môn yêu nữ kia! Nhưng Bảo nhi lại sẽ không trả lời Nam Cung Uyển như thế, càng sẽ không trả lời Bắc Minh Tiểu Uyển như vậy.

“Chúng ta đang làm chuyện xấu.” Bảo Nhi ngậm đầu sữa của nàng hít một hơi.

Miệng, lại che miệng, bảo sữa đừng chảy ra ngoài, hai mắt thiếu niên thanh tịnh sáng ngời lóe sáng: “Tỷ tỷ và bảo nhi đang làm chuyện xấu, không bị người khác biết chuyện, tỷ tỷ là bại hoại, Bảo Nhi cũng là bại hoại!” Bắc Minh Tiểu Uyển cười đến mức hai vú run lên, ôm chặt hắn, lại ôm lấy hắn, xoay người nhảy lên trên người Bảo Nhi.

Hồng Lăng giật mình mở to hai mắt.

Chu lão nô càng run cầm cập, quá nhanh rồi, Uyển Nhi tiểu thư sa đọa quá nhanh! Âm Cực Hóa Dương là đề nghị của hắn, mục đích cũng là phá đi đi Uyển Nhi tiểu thư thủ hộ mấy trăm năm Trinh khiết, để nàng lần nữa sa đọa, cùng khác nam nhân tư thông.

Nhưng hắn vẫn không nghĩ tới, Uyển Nhi tiểu thư mới lần đầu cùng Bảo nhi giao thiệp, đã bị thiên phú quái dị của Bảo Nhi gian đến khóc rống, chẳng những thân thể trống trải thật lâu đạt được thỏa mãn, còn kích phát Uyển Nhi tiểu thư phóng túng cùng tùy ý Ma nữ cách.

Nhớ trước đây, Uyển Nhi tiểu thư ở trong Bắc Minh cung, chính là bộ dáng phóng túng nhất, mà sau khi câu dẫn tuyệt thế thiên tài của Tiên Vân Tông, lại lôi kéo hắn chạy đến U Minh giới, lại vào trong Quỷ Môn, cùng nam nhân của nàng trong đóa hoa bên bờ sông giao hòa, thân thể chạy đến trên cầu Nại Hà vĩnh cái mộng dụ dỗ nam nhân của nàng, đem thần nữ Mạnh Bà tức giận đến đập mạnh quả trượng, Chu lão nô đứng ở phía xa trừng mắt há hốc mồm nhìn.

Cũng may khi đó Uyển Nhi tiểu thư đã là thánh nữ, nếu không đã bị trời phạt rồi.

Bây giờ Uyển Nhi tiểu thư, lại biến thành dáng dấp lúc trước, thậm chí “hì hì tiểu quỷ xấu xí, mở miệng.

“Bắc Minh Tiểu Uyển ngồi trên người Bảo nhi, cùng với gậy thịt của hắn tương liên, mộng tròn trịa đè lên thiếu niên mảnh khảnh, giống như báo mẹ trắng kiện đè chặt con cừu non, một

đôi sữa to trắng như tuyết theo động tác đùa cợt của nàng mà run lên.

Thiếu nữ kiều mị cùng phụ nhân kết hợp cùng nhau, tự nhiên tự nhiên mà thành, mị không thể tả.

Bảo nhi đỏ mặt lên, miệng nhỏ mở ra.

Bắc Minh Tiểu Uyển cầm lấy ngọc nhũ trắng như tuyết, cái đầu đỏ bừng đưa lên miệng nhỏ, lẳng không đè nén thịt ngà, một dòng sữa thật nhỏ phun ra, rơi xuống miệng thiếu niên phía dưới.

Hồng Lăng lại lần nữa sợ ngây người.

Chu lão nô cảm thấy đồng tình làm cho thần hồn điên đảo thức hải cuồn loạn, lão làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được Uyển Nhi tiểu thư lại làm chuyện như vậy! Thiếu niên trực tiếp hưởng thụ mỹ phụ cho bú sữa mẹ, lại là thập phần không cảm kích.

“Phì phì chít chít” Bảo nhi nhắm mắt không chịu tiếp lấy cái sữa này, cau mặt hô: “Tỷ tỷ xấu chết rồi, tuyệt đối không ngon uống!” Bắc Minh Tiểu Uyển cười nằm sấp trên người hắn, nằm xuống thân, nhũ qua to lớn ở trên mặt hắn.

Bảo nhi há mồm cắn, lần này rốt cuộc thuận lợi ngậm lại, Bắc Minh Tiểu Uyển khéo môi mang theo nụ cười mị hoặc đút cho nó một trận sữa, lại cúi đầu, ngậm miệng nhỏ của nó, cái lưỡi đỏ thò vào uống một chút, thưởng thức hương vị ngon miệng cùng với nước sữa của chính mình.

“Tỷ tỷ...” Ánh mắt mê ly của Bảo Nhi nhìn nàng, dục vọng tự phát sinh.

“Ngoan ngoan nằm xuống.

“Bắc Minh Tiểu Uyển ngồi ngay ngắn lại, hai tay ấn vào bụng hắn, hai cái chân ngọc giẫm lên mặt giường.

Tiếp theo.

Cẩn rằng.

Phát lực.

Nàng chậm rãi đứng lên.

Hồng Lăng mở to hai mắt, nhìn thấy chỗ hai người giao nhau chặt chẽ cuối cùng bắt đầu tách rời ra, Bảo Nhi bị đặt trên giường, cắm sâu cây gậy thịt trong huyết mỹ phụ, chậm rãi lôi kéo rút ra, lại có phụ nhân huyết mật nhân vừa hẹp hòi vừa nóng như lửa ma sát với đầu rùa của nó, mang đến khoái cảm kịch liệt, làm cho bảo nhi lần đầu tiên rút thân thịt ra khỏi huyết nữ nhân, trực tiếp run lên bần bật.

Xạ tinh.

“Ừm.” Bắc Minh Tiểu Uyên bị tinh túy mát lạnh xông lên, vốn dĩ còn có thể chịu đựng được, nhưng bảo nhi tiểu bại hoại này mỗi lần bắn tinh đều có biến hóa rất nhỏ, hơn nữa những mầm thịt kia còn có thể cực kỳ sinh động, lại chui vào huyết nàng, phảng phất một đôi bàn tay nhỏ bé đang xoa bóp khiêu huyết của nàng.

Nàng kinh hô một tiếng, bờ mông lại rơi xuống, mật huyết ướt át lại nuốt lấy gậy thịt Bảo nhi.

nảy mầm trên đầu rùa ma sát với thịt non trong lòng ngực trắng nõn của nàng, lại đụng vào bắc hoa mẫn cảm, kích thích làm cho nàng run rẩy, cắn răng dùng hết sức lực mới duy trì tư thế ngồi ở trên khó Bảo nhi.

Hai người cùng thở dốc, Hồng Lăng cùng Chu lão nô bàng quan cũng đang thở dốc.

Bắc Minh Tiểu Uyên lần nữa thử đứng lên, ý đồ rút cây gậy thịt cắm trong huyết của nàng ra. Nhưng bảo nhi vẫn còn quá non nớt, một tháng qua dâm dăng nó chưa từng thể nghiệm qua, tỉnh lại liền muốn đối mặt với thân thể đã lớn lên của chính mình sau đó thay đổi bộ dáng.

Kích thích khó có thể tưởng tượng, khiến cho gậy thịt vừa mới rút ra một nửa, hần liền nhịn không được lại bắn ra.

Chu lão nô cùng Bắc Minh Tiểu Uyên đồng thời sợ hãi kêu lên, lão nô thiếu chút nữa bắn tới hôn mê, hần cũng không có bảo nhi có thể hấp thu âm khí hóa thành dương khí.

Về phần mỹ phụ thử đứng lên, thì lại hạ xuống, một ngum mặt ong nuốt lấy gậy thịt của thiếu niên.

“Tỷ tỷ má ơi” Lần này đến lượt Bảo Nhi khóc.

“Khóc cái gì? Không muốn nữa à?” Nam Cung Uyển mềm lòng, dâm dục bị áp chế, nàng dừng lại, cắn răng đỏ mặt hỏi hắn.

“Phải... Tỷ tỷ đi chậm một chút.

“Bảo nhi nắm chặt nắm đấm.

“Hừ!” Mỹ phụ lại bắt đầu đứng lên, hai chân run rẩy, rời khỏi cặp mông trắng như tuyết khiến cho chiếc đũa đang quán chặt lấy nàng từ từ rút ra.

Hai người một người cắn răng một người.

Nắm chặt quyền, tính khí nồng nặc tách ra từng chút một, chất lỏng trơn trượt theo chỗ giao nhau chảy ra, thân thịt màu hồng phấn rộng ba ngón dài ướt đẫm, làm cho thiếu niên nhìn thấy thần sắc tràn đầy giết mình, hoà hoãn một ít bị kích thích.

Nam Cung Uyển cúi đầu nhìn xuống, hai má bị phồng đến kinh người, mỗi tháng qua xích mích đều do một mình nàng làm, mà phần lớn là vì chữa bệnh cho bảo nhi, hôm nay lại thật sự là hai người chính thức —— nàng cùng thiếu niên dưới thân, phối hợp rút ra gậy thịt.

Từ trong cái huyết ẩm ướt không chịu nổi của nàng, chậm rãi rút ra một cây gậy thịt đủ to của thiếu niên.

Không biết là do nàng chảy ra bọt nước hay là bạch nước, không ngừng thấm thấu xuống từ nơi giao nhau, bảo nhi bị rút ra một đoạn thịt nhỏ bóng loáng, đầy thịt bong bóng, tản mát ra mùi vị dâm dục.

Toàn thân Nam Cung Uyển đều đang run lên.

Nàng ngẩng đầu lên, há miệng thở dài không một tiếng động.

chồi thịt trên đầu rùa Bảo Nhi quá dọa người, bây giờ còn đang không ngừng kéo thịt non nhụy hoa của nàng, căn bản không biết có bao nhiêu mầm thịt cùng thịt mềm quán lấy nhau, bám chặt lấy nhau, chỉ là rút ra đơn giản, cũng đã

làm cho nàng thu hoạch không thua gì trước kia. Hai trăm năm trước, hay là ba trăm năm trước? Giao hảo cảm cuối cùng kịch liệt với phu phụ nàng.

Nàng lại muốn khóc.

Mai rùa mọc thịt, đúng là tra tấn người như vậy!” Phu nhân.

“Hong Lăng nhìn mà lo lắng, phu nhân giờ phút này đang ngồi trên người bảo nhi, một cây gậy thịt bị rút ra một nửa, ở chỗ giao nhau nước chảy xuống chảy xuống nước. Biểu tình trên mặt phu nhân vô cùng quái dị, trong thở dài mang theo vô tận thoải mái, tựa hồ cực lực chịu đựng cái củ cải hình thù cổ quái kia kích thích kịch liệt.

Nam Cung Uyển vô thần nhìn về phía nàng, đột nhiên dùng sức kéo lên, rút miếng thịt quả quyết trong huyết ra.

Bảo nhi ngán ngủ hét lên một tiếng, mười bảy mười tám phân thân thịt đứng thẳng lên trời, một cỗ tinh tú mát lạnh bắn ra, đều bắn đến huyết động của mỹ phụ.

Hai chân Nam Cung Uyển run lên dữ dội, gần như muốn ngồi xuống thêm lần nữa. Hong Lăng cuống quýt chạy đến sau lưng nàng, hai tay ôm phu nhân.

dâm tặc trước mắt khiến Hong Lăng thở hồn hển, chân cũng mềm nhũn, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Bảo nhi cũng đang hôn du thiên ngoại, một lúc lâu sau mới mơ hồ mở mắt ra nhìn về phía chỗ đó.

“Tỷ tỷ, bảo nhi phải chết sao? Hàng dài quá nhiều đồ... Thật xấu.

“Nam Cung Uyển và Hong Lăng cùng cúi đầu nhìn xuống.

Trên thân thân thân thể thiếu niên kia mọc ra rất nhiều mầm thịt mềm mại, đầu rùa nhiều nhất, càng quái dị hơn chính là, những mầm thịt này vẫn còn lưu luyến không rời quần quanh huyết huyết Nam Cung Uyển, một ít còn cắm sâu vào trong huyết của nàng.

Thậm chí, sau khi Nam Cung Uyển rút gậy thịt của hắn ra, những mầm này giống như sống lại, ngọ nguậy hút nước

miếng của nàng, kéo lấy gậy thịt, ý đồ làm cho tính khí hai người kết hợp lại với nhau.

Nếu hai người nằm bất động ở phía trước, không can cử động, chỉ dựa vào những mầm thịt này liền có thể đem tính khí hai người liên kết lại.

“Phu nhân, cái này...” Hồng Lăng sợ hết hồn.

Nam Cung Uyển rất nhanh nghĩ thông suốt, ngón tay khẽ vuốt cái đầu rùa của bảo nhi, như có điều suy nghĩ nói: “Mấy thứ này là bảo nhi dùng để hấp thụ âm khí của phụ nữ, mà thứ đồ chơi này theo bản năng mọc ra... Khó trách ta bị hút mất mặt như vậy.

“Nhớ lại cảm giác xấu hổ khi khóc lóc lúc nãy, gương mặt của nàng nóng lên mấy phần, nhưng vừa rồi mới bị quấy nhiễu đến khóc, bây giờ lại vô cùng khát vọng thể nghiệm loại cảm thụ muốn chết kia.

Thân thể của nàng lại trống rỗng.

“Hấp thụ âm khí nữ nhân?” Hồng Lăng do dự một chút, rất nhanh nói ra: “Phu nhân nghỉ ngơi một chút, để Hồng Lăng thay thế phu nhân đi!” Không dâm tà, chỉ có phụng hiến.

“Hấp thụ âm khí của các tỷ tỷ?” Bảo Nhi cả kinh, vô thức nhìn về phía chim của mình. “Vẫn vẫn là không cần, tỷ tỷ, không cần nữa.

“Nương thịt rút trở về, chỉ có mấy sợi tơ trong suốt còn lưu luyến không rời quần quanh huyết của nàng, thân thể vẫn như trước đứng thẳng trên trời, không có nửa phần mềm mại.

Hồng Lăng lại minh bạch sự tình trải qua, vẻ mặt càng thêm kiên định: “Nếu bảo nhi cần như vậy mới có thể lớn lên khỏe mạnh, vậy ta sẽ cho bảo nhi hút! Một chút âm khí cũng không tính là gì.

“Nam Cung Uyển cắn môi, sau nửa ngày u oán nhìn thoáng qua Bảo nhi, rồi nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên.

“Phu quân... thật xin lỗi.

“Nàng bỗng nhiên ngồi xuống, bờ mông mềm mại mềm mại đập vào hông thiếu niên, tạo ra một trận sóng thịt, một cái huyết mật ướt át nuốt thân thịt của thiếu niên vào.

Nàng không kịp thét lên, đụng đến mamm thịt đầu rùa, đã lần nữa mọc ra, quấn chặt lấy bắc hoa của nàng. Nương theo bảo nhi ngấn ngủi rên rỉ, một cỗ hỏa nhiệt tinh điệp lại bắn ra.

Lúc lạnh lúc nóng, hoặc âm hoặc dương, bắn tới mỹ phụ hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, run rẩy ném đi âm tinh, trả lại cho thiếu niên có mamm thịt này.

Hai người đều đang thở dốc, thiếu niên ánh mắt mê ly, mỹ phụ cúi đầu nhìn hấn.

Trong lòng Hồng Lăng biết rõ, kế tiếp phu nhân cùng bảo nhi tất nhiên sẽ lưỡng lự, chân chính chính chính chính, tại trong trạng thái bảo nhi thanh tỉnh, phu nhân cùng hấn giao hoan triền miên.

Nửa đoạn trước giao hòa đã kéo dài một tháng, nửa đoạn sau vui vẻ, nên kéo dài bao lâu? “Hồng Lăng!” Bắc Minh Tiểu Uyển khiêng lên.

Ngẩng đầu, liếm môi son khô ráo, cười mỉ hoặc với thị nữ của mình: “Cởi quần áo ra, thân thể Hồng Lăng run lên, không tự chủ được tuân theo mệnh lệnh của phu nhân.

Hoặc là, tuân theo dục vọng của bản thân.

Thân thể của thị nữ xinh đẹp lần đầu tiên lộ ra bên trong sơn động, tiêu nhũ không lớn không nhỏ, huyết mật sớm đã ướt sũng, có một ít dấu vết lông tóc, tựa hồ là thấy phu nhân trời sinh ra hang hổ, bản thân lại sinh cỏ dại, sợ xấu hổ xấu hổ mà cạo đi, nhưng hai cái môi mật đã sớm ướt đầm.

“Phu nhân.

“Hồng Lăng xấu hổ đến che mặt lại, nàng biết rõ, lần này mình không cần ra khỏi sơn động nữa rồi.

Nàng... cũng muốn tham gia vào sự dâm hoan của phu nhân và Bảo nhi.

“Ngoan, nhìn một tháng, Hồng Lăng cũng muốn lửa đốt người rồi a?... Phu nhân, cho người hưởng thụ luôn.

“Hai chân Bắc Minh Tiểu Uyển tách ra ngồi ở hai phần hông bảo nhi, huyết thịt đói khát nước bao lấy thân thịt của hân, vừa hưởng thụ cảm giác kéo dài liên miên ẩm thủy bị mầm thịt quần quanh, vừa vươn ngón giữa giữa tay phải ra, rơi vào trên âm trâm thị nữ của mình.

“Phu nhân...” Thân thể Hồng Lăng mềm nhũn, nàng khát vọng thời khắc này rất lâu.

Ngón tay phu nhân lại trượt xuống, nhẹ nhàng đâm vào trong tử huyết của nàng, chậm rãi về động. Dòng nước của Hồng Lăng càng thêm vui vẻ, không đến một lát, đã không chịu nổi run rẩy kẹp chặt hai chân, quần lấy ngón tay phu nhân đạt đến cao trào.

Hồng Lăng mềm nhũn xuống, miệng lớn thở dốc, ánh mắt mê ly nhìn phu nhân đang chậm rãi nhúc nhích, bờ mông mập mạp thoáng cái đã nghiền ép dưới thân người dưới, huyết mật không ngừng nuốt chửng thân thịt của hân.

“Tay nghề phu nhân như thế nào?” Bắc Minh Tiểu Uyển mỉa hoặc cười nói.

“Tay nghề?” Hồng Lăng suy nghĩ thông suốt, cực kỳ xấu hổ, nhưng sau khi phu nhân ngoắc ngoắc ngón tay với nàng, thân thể của nàng liền không khống chế được mà tiến tới, dùng huyết mật của mình nghênh đón ngón tay của phu nhân.

“Ái da” hì hì, còn có “Ô ô” lợi hại hơn nữa, phu nhân, ngài học được trò xấu từ đâu vậy?” “... Bắc Minh Tiểu Uyển cũng trả lời không được, nhưng vòng eo của nàng lại thay thế nàng trả lời, không ngừng lắc lư, quần lấy gậy thịt của thiếu niên bên dưới.

Chu lão nô có thể trả lời vấn đề của nàng! Uyển nhi tiểu thư là ở Bắc Minh cung, trong nửa năm phóng túng, cùng với những thị nữ xinh đẹp kia mà học được kỹ xảo ma diễm giao hoan.

Nhưng bây giờ Uyển Nhi tiểu thư...” Không thành công!” Chu lão nô run rẩy bò dậy, bay về phía Vương gia sơn trang.

Hắn muốn đi tìm Hi Nguyệt tiểu thư để nàng nhanh chóng trở về Tiên Vân Tông xem có phải sư phụ nàng nhập ma hay không. Nếu Uyển Nhi tiểu thư thật sự muốn nhập ma thì phiền phức lớn rồi.